Sylloge inscriptionum Graecarum

Wilhelm Dittenberger

Digitized by Google

SC/P
0812
.308
v. 2

CLASSICAL SEMINARY
PRINCETON UNIVERSITY

Digitized by Google

SYLLOGE

INSCRIPTIONUM GRAECARUM

ITERUM EDIDIT

GUILELMUS DITTENBERGER.

VOLUMEN ALTERUM.

LIPSIAE
APUD S. HIRZELIUM
MDCCCC.

PRAEFATIO.

Cum de huius editionis rationibus quae necessaria videbantur prioris voluminis praefatione exposita sint, nunc statim ordiri licet a suavissimo gratias agendi officio. Etenim cum illic verissime praedicare licuerit, me a multis hominibus doctis qui in eadem litterarum Graecarum provincia versarentur multifariam adiutum esse, nunc laetissimo et gratissimo animo profiteor, numerum eorum quibus eiusmodi auxilium acceptum feram in hoc altero volumine etiam egregie auctum esse. Nam ad illos priores, qui ne nunc quidem me deseruerunt, primum accesserunt voluminis prioris censores cum nostrates complures, tum B. Haussoullier qui non modo honorificentissimum de libro meo iudicium tulit (*Revue critique* 1899 p. 403 sqq.) sed etiam haud paucis observationibus utilissimis mea auxit, supplevit, emendavit, usquequaque iudicem non minus iustum et peritum quam benevolum se praebens. Deinde vero etiam privatim a nonnullis hominibus doctis egregie adiutus sum, inter quos praeter Adolphum Wilhelm virum amicissimum, qui per litteras multa praeclara inventa sua mecum communicavit, inprimis numerandus est Mauricius Holleaux Lugudunensis, qui humanissime haud pauca quae nondum typis mandaverat mihi scripta transmisit, qua ex re quantum fructus ad titulos et restituendos et interpretandos redundaverit non est quod multis verbis praedicem, quoniam nemo harum litterarum peritus ignorat, quanta sit in illo doctrina et sagacitas. Item optime de hoc volumine meruit Alexander Nikitsky, qui et commentationes quasdam suas Russica lingua conscriptas ad me misit

et de aliquot titulis quid iudicii sui esset mihi aperuit. Multae sane ex horum nobilissimorum virorum observationibus tum demum ad me pervenerunt, cum inscriptiones ad quas spectabant iam prelum subiissent; quare in addenda et corrigenda reiciendae erant, quae hac potissimum de causa ne neglegant enixe rogatos velim eos qui hoc libro usuri sunt.

Iam nihil restat praeter indices, qui maxima ex parte iam litteris consignati sunt ut eos peculiari volumine comprehensos proximis mensibus in publicum prodire posse plane confidam. Eos in universum eadem ratione adornatos esse atque in proëcdosi ea potissimum de causa hic dico, quia homo doctissimus cuius auctoritas apud me multum valet, B. Haussoullier, in prioris voluminis censura mihi suasit ut illos omnes indices multifariam divisos in duos confunderem, quorum alter nomina, alter res et verba memorabilia contineret. Quod consilium me non leviter sprevisse, sed diligenter perpendisse assevero. At ut utrumque institutum sua bona itemque sua incommoda habet, sic cum tamen alterutrum necessario eligendum esset, diu multumque cogitanti satius visum est pristinum ordinem retinere, quia is ei quidem qui unius certae rei memoriam quaerit aliquando illo altero paullo minus commodus videri potest, ei vero qui de aliqua parte rerum antiquarum quid omnino in horum voluminum titulis reperiatur cognoscere vult, multo maiorem utilitatem praebet; neque silentio praeterierim ab amicis, qui multiplici usu priorem editionem penitus cognitam haberent, consilium meum probatum esse. At tertium indicem, qui ad res publicas spectat, olim minus feliciter a me dispositum esse confiteor ideoque huius ordinem nunc immutavi. Plane nova accessit tabula numerorum huius sylloges cum aliis libris ubi eidem tituli expressi sunt comparatorum. Qua de re iam ineunte anno huius saeculi (i. e. undevigesimi) nonagesimo sexto, cum de paranda nova editione ageremus, inter honestissimum redemptorem et me convenisse propterea hic testor, ne quis inde, quod Caroli Micheli collectio nuper ad finem perducta idem utilissimum institutum habet, me eius vestigia pressisse colligat; namque item Haussoullierus, censor nulla ex parte iniquus, id quod

multo frequentius quam olim praeter editiones titulorum etiam commentationes librosque ubi de eis disputaretur commemorassem, ad imitationem libri Micheliani rettulit, cum tamen illud consilium iam cepissem et magna ex parte effecissem priusquam illius primus fasciculus in publicum prodiret. Item si quis permultos titulos eosdem apud utrumque nostrum invenerit, is sciat eligendi et adornandi negotium (praeter n. 910—940 qui postea accesserunt) iam ante illud tempus absolutum fuisse, ita ut hoc quidem nomine nihil homini doctissimo acceptum feram; immo inde quod tam saepe eodem in eligendo iudicio usi sumus fortasse colligas neutrum nostrum leviter aut imperite hoc officio functum esse. Praeterea non est quod dicam, me meritis laudibus utilissimae collectionis nulla ex parte quicquam detrahere velle.

Scribebam Halis Saxonum mense Ianuario MDCCCC.

GUILELMUS DITTENBERGER.

PARS ALTERA.

I.

Res publicae.

1. Reipublicae forma ac partes, urbis et agri termini.

425 Lapis sacram mensam sustinens Meliteae (*Avaritsa*) in ecclesia monasterii. Edd. L. Ussing Inscr. inedd. p. 2 n. 2. Rangabé Ant. Hell. 692 (Lebas Inscr. II, 1179. A. Fick ap. Bezzenberger Beitr. VI p. 312 et ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 22 n. 1415. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 169 n. 239. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 27 n. 22). Ex Lollingii ectypo et Graefii apographo nonnullos locos emendavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 120 n. 13. Cf. quae disputaverunt W. Vischer Kl. Schriften I p. 374. 577. E. Kuhn, die Entstehung der Städte der Alten, p. 124 sq. Marcel Dubois Les ligues Etolienne et Achéenne p. 225. Ch. Bérard De arbitrio p. 32 sqq. W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum, Argentorati 1885, p. 104 sqq. (Dissertationes Argentoratenses IX p. 200 sqq.). E. Szanto das gr. Bürgerrecht p. 152. H. Pomtow Jahrb. f. Philol. CXLIX (1894) p. 833.

Μελιταιέοις[1] καὶ Πηρέοις[2] ἔκριναν οἱ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν αἱρε-

Litterae volgares praeter Σ quod brachia paene parallela habet. 1 Oppidum Μελίτεια vocatur cum hic v. 30. 31 tum in aliis titulis (I. G. Sept. I, 287, 6. Wescher sur le monument bilingue de Delphes p. 79 Τολμίδας Κλεοδάμου Ἀχαιὸς Φθιώτα[ς] ἐγ Μελιτείας); neque discrepat scriptorum memoria (Theopompus ap. Steph. Byz. s. v. Polyb. V, 97, 5. Strabo IX, 5, 10 p. 434 Cas. Diodor. XVIII, 15, 1. Plut. Sulla 20) nisi quod aliquotiens (Thuc. IV, 78, 1. 5. Pseudodicaearchus 3, Geogr. Gr. min. I p. 109, 15 Müller) lenissimo librariorum errore Μελιτία exaratum est. Quod contra iidem scriptores itemque inscriptiones (praeter hanc n. 307, 14. 45. Curtius Anecd. Delph. n. 50), item constanter Μελιταιεύς (-αεύς) scribunt. Feldm. Quae primitivi et ethnici discrepantia ni plane fallor a dissimilationis studio profecta est, etenim diphthongus ubi eam vocalis ε excipiebat, α habebat et vice versa. De situ oppidi cum antea dissensissent homines docti, post hanc tabulam

θέν|τες δικασταί, Δωρίμαχος[3], Πολεμαῖος[4], Ἀργεῖος Καλυδώνιοι, αὐτῶν | ἐπιχωρησάντων ἐξ ὁμολόγων[5]· ὅρια μὲν εἶμεν τᾶς χώρας Μελιταιέ|οις καὶ Πηρέοις[6], ὡς ὁ Ἀχμεὺς ἐμβάλλει ἐν τὸν

---

inventam quin relliquiae prope *Avaritsa* exstantes ad id referendae sint non iam dubium est. Fuerunt Melitaeenses Achaei Phthiotae, sed quo tempore haec incisa sunt, eos Aetolorum foederi interfuisse apparet. Cui quando accesserint Achaei, traditum quidem non est, sed utique eius rei tempus non magno intervallo a 240 a. Chr. distat. Anno 217 a. Chr. etiamtum Aetolorum erat urbs, qua tum frustra potiri conatus est Philippus Demetrii f. (Polyb. V, 97, 5. 6), sed per proximorum annorum cursum paullatim oppida Phthiotica eis extorta sunt; neque post regis cladem 196 a. Chr. ullum ex eis praeter Thebas Phthioticas recuperaverunt. Altera igitur parte tertii a. Chr. n. saeculi hoc arbitrium datum esse apparet. Sed litteraturam postremum potissimum huius temporis spatium, non multis annis ante 200 a. Chr., indicare iudicat peritissimus huius rei existimator A. Wilhelm. Argumentum tituli certe nulla ex parte cum hac sententia pugnat (cf. not. 34. 36). 2 Cf. Steph. Byz. Πήρεια Θεσσαλίας χωρίον· τὸ ἐθνικὸν Πηρεύς. Hesych. Πηρίη πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Hunc non recte vituperat F., quod urbem dixerit, etenim cum in hoc titulo v. 19. 24 Melitea nude ἁ πόλις dicatur, apparere Peream κώμην modo fuisse. Immo quamdiu συμπολιτεία mansit, Perenses pagum Melitaeensium efficiebant, ante eam conditam et post dissolutam, si modo aliquando rursus dissoluta est, civitas sui iuris erat. Cf. quae de Megarensibus et Aegosthenitanis adnotavi n. 174[7]. Num iam apud Homerum B, 766 huius oppiduli mentio fiat (cf. Feldm. p. 109 sq.) diiudicare non huius loci est. Ceterum totius tituli tenor indicat, iam aliquanto antequam is exararetur convenisse inter Melitaeenses et Perenses de sympolitia, sed post coniunctas civitates dissensiones ortas esse, quae ut componerentur illos adiisse Aetolos ut sibi arbitros darent. 3 Nomen, per illas Graeciae regiones non infrequens, in titulis (I. G. Sept. III, 486, 6) ut in optimo Polybii codice Vaticano scribitur per ω, cum volgaris forma Δορίμαχος in alios libros manuscriptos irrepserit. Ceterum hunc Calydonium cave confundas cum aequali eius praetore Aetolorum; nam de hoc Polybius IV, 3, 5 dicit Δωρίμαχος ὁ Τριχονεὺς ἦν μὲν υἱὸς Νικοστράτου. 4 Forma nominis multo rarior quam Πτολεμαῖος, sed neutiquam inaudita (184[2]. I. G. Sept. III, 426, 3). 5 Nulla igitur erat legitima Aetolorum auctoritas in litibus civitatium diiudicandis, sed sua sponte Melitaeenses et Perenses consenserant de eorum arbitrio implorando. Cf. n. 314, 46 καθότι Λα[κεδαιμόνι]οι καὶ Μεσσήνιοι συνωμολογήσαντο. 428, 5 ὁμολογησάντων Μαλίων καὶ Κιμωλίων. Formulam ἐξ ὁμολόγων Feldm. sagaciter restituit in titulo C. I. G. II Add. p. 1100 n. 2561 *b*, 25, singularem ἐξ ὁμολόγου apud Polybium I, 87, 9 et alibi legi monuit Uss. 6 Terminantur agri, quia optio datur hoc arbitrio Perensibus, utrum in sympolitia cum Melitensibus permanere an ab eis secedere (ἀποπολιτεύειν v. 16) velint, ne si hoc praetulerint statim nova lis de finibus oriatur. Ceterum hos terminos, cum fere nullum ex locis commemoratis aliunde noverimus, definire post infelicissimum Rangabéi conatum, qui ne perspexit quidem hic

Εὐρωπόν, καὶ ἀπὸ τοῦ ‖ Ἀκμέος ἐν τὰν παγὰν τοῦ Γαλαίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Γαλαίου ἐν τὰν Κολώ|ναν, καὶ ἀπὸ τᾶς Κολώνας ἐπὶ τὸ Ἑρμαῖον ἐπὶ τὰ Εὐρύνια, καὶ ἀπὸ τῶν Ε[ὐ]|ρυνίων κατὰ τῶν ἄκρων, ὡς ὕδωρ ῥεῖ ἐν τὸν Εὐρωπόν[7], ἐκ τοῦ Εὐρω|ποῦ ἐν τὸν Ἐλιπῆ[8], ἐκ τοῦ Ἐλιπέος ἐν τὸ νέμος[9] τὸ ἄγον ἐν τὰν Ἄμ[πε]|λον, ἀπὸ τᾶς Ἀμπέλου κατὰ τῶν ἄκρων ἐπὶ τὸ Ὕπατον, ἀπ[ὸ] ‖ τοῦ Ὑπάτου ἐν τὸν Κερκινῆ, ἀπὸ τοῦ Κερκινέος ἐν | τὰν Μύνιν, ἀπὸ τᾶς Μύνιος ἐν τὸν Εὐρωπόν, τοῦ Σκαπεταίο[υ] | καὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἐν τὰν συμβολάν. τὰν δὲ δαμοσίαν χώ|ραν[10], τούς τε Καράνδας καὶ τὰν Φυλιαδόνα, μὴ ἀποδόσθων Μ[ε]|λιταεῖς, ὥστε πατρώιαν ἔχειν τὸν πριάμενον[11], πολιτευόντω[ν] ‖ Πηρέων μετὰ Μελιταιέων, ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον[12] μισθούντω κ[α]|θὼς καὶ τὸ πρότερον. εἰ δέ κα ἀποπολιτεύωντι[13] Πηρεῖς ἀπὸ Με[λι]|ταέων, περὶ μὲν τᾶς χώρας ὅροις χρήσθων τοῖς γεγραμμένοις, καὶ ἔ|χοντες ἀποπορευέσθων βουλευτὰν ἕνα[14], καὶ

---

non integrum orbem quo ager cingeretur sed eam modo partem finium qua Perensium territorium Melitaeense attingeret describi, nemo ausus est. 7 Europum maximum esse illius regionis fluvium in quem reliqui influerent ex ipsa finium descriptione collegit Uss. ideoque, dubitanter sane, eundem qui alibi Apidanus vocaretur esse coniecit. 8 Hanc nominis formam habet Hesychius Ἐλιπεύς· ὁ Ἐνιπεὺς ποταμός, cum reliqui scriptores inde ab Homero λ, 238. 240 Ἐνιπεύς scribant. Strabo VIII, 3, 32 p. 356 Cas. manifesto aliam nominis formam affert; sed utrum Ἐνισέα retinendum cum Kramero, an (ut videbatur Bursiano Geogr. v. Griechenl. I p. 76 not. 3) Ἐλιπέα emendandum sit, difficile est diludicatu. 9 I. e. τόπος δασύς, ἐπιτήδειος εἰς νομήν, ut interpretatur Eustathius ad Hom. Λ, 480 allatus ab Uss. 10 Ager qui ante coniunctam utramque civitatem publicus populi Perensium fuerat. Hic sane sympolitia totius civitatis factus erat, ac populus Melitaeensis tum de eo venumdando cogitasse videtur. At obloquebantur Perenses, ne si quando suam rempublicam rursus ab illis divisissent agro illo sibi carendum esset. In summa rei hac quidem de controversia, quae omnium gravissima fuisse videtur, secundum Perenses iudicaverunt arbitri ab Aetolis dati. F. 11 Cf. n. 178, 12. 19 ἐμ πατρικοῖς et decretum Pharsaliorum illic a me allatum. 12 ἄνπαλος substantivum ab ἀνά et πάλλω derivatum, vicissitudinem designans, a Boeckhii (ad Pindari Ol. VII, 110) vituperatione feliciter vindicavit F. monuitque, manifesto hac formula a venditione, qua in omnem aetatem dimitteretur dominium agri, distingui locationem qua ad tempus modo huic modo illi fruendus permitteretur. 13 Arbitrorum demum sententia hoc concessum est Perensibus, ut si vellent discederent ex civitatis communione quam cum Melitaeensibus fecerant. Nam per se haec communio non poterat dissolvi nisi consentientibus utrisque. 14 Aetolorum consilium commune ita compositum fuisse, ut singulae civitates senatores

τὰ δάνεια συναπο|τινόντω, ὅσα κα ἁ πόλις ὀφείλῃ, κατὰ τὸ ἐπιβάλλον μέρος || [τ]οῦ βουλευτᾶ[15], καὶ ἐμφερόντω τὰ ἐ[ν] τοὺς Αἰτωλοὺς γινόμε|να κατὰ τὸν βουλευτάν[16]. ἀποδόντω δὲ οἱ Πηρεῖς τὰς δεκάτας | τὰς γινομένας τοῖς δανεισταῖς[17], ἃς ὀφείλοντι ἐτέων τριῶν, ἀ|ναβολὰν λαβόντες ἔτη τρία. ὅσα δὲ καὶ πρότερον ἐλάμβανον[18] ο[ἱ] | Πηρεῖς πὰρ τᾶς πόλιος κατ' ἐνιαυτόν, τοῖς τε ἀρχόντοις ἀργυρίου || μνᾶς τρεῖς[19] καὶ χάρυκι

---

mitterent, atque exiguae quidem, ut Perenses, singulos, ampliores, ut Melitaeenses, plures, ex hoc titulo cognitum est. Quod et hic et v. 32. 33 et frequenter apud scriptores totum quidem consilium συνέδριον vocatur, singuli vero senatores βουλευταί, id nihil habet miri, siquidem etiam de singularum civitatium senatu (βουλῇ) vocis συνέδριον usus inferiore aetate perfrequens est. At iure meritoque Feldmannus negavit, ad idem consilium Aetolorum etiam ἀποκλήτων appellationem referendam esse. Etenim longe aliud monstrare non modo Livii verba XXXV, 34, 2 *per apocletos autem — ita vocant* s a n c t i u s *consilium: ex delectis constat viris — id agitabant*, sed etiam rei naturam. Etenim illum quidem conventum, cui ex unoquoque foederis Aetolici oppidulo singuli, ex modicis urbibus qualis Melitea fuit adeo plures interessent, multo numerosiorem fuisse, quam ut continenter de omnibus rebus deliberare posset, immo longe minore corpore opus fuisse quod medio inter illius maioris senatus sessiones tempore quotidiana Aetolorum negotia expediret; hos fuisse apocletos, d e l e c t o s, ut Livius l. l. et XXXVI, 28, 8 dicit, nempe ex toto senatu. 15 Ea proportione numerorum quae inter unum senatorem Perensem et plures Melitaeenses intercedebat, omne aes alienum civitatis coniunctae dividendum erat. 16 Idem quod de aere alieno (not. 15) etiam de tributo Aetolis pendendo praecipitur. Sed ex voce ἐμφερόντω (εἰσφερόντων) merito collegeris nulla ordinaria vectigalia Aetolos singulis civitatibus imposuisse, sed per belli modo tempora εἰσφοράν decerni solitam esse. 17 Suum aerarium pagum Perensium habuisse recte hinc collegit F., nam hoc aes alienum iam contractum fuisse quo tempore sympolitia fieret minime credibile est, quia sic cum reliquis civitatis rebus in coniunctam Melitaeensium et Perensium rempublicam transire debuerat. Ceterum cur δεκάται, non τόκοι hic appellentur usurae non perspicio. 18 Iam ante hanc sententiam Melitaeensium civitas Perensium pago, qui suum aerarium habebat (not. 17) has quae statim enumerabuntur pecunias quotannis pependerat. Quas quod hic constituitur ab arbitris ut etiam in reliquum tempus pendant, id indicio est, Melitaeenses id ne facerent recusasse, sed apud arbitros causa cecidisse. 19 Ne nimis mirum videretur, archontes salarium accepisse, F. monuit Perensium archontes quamdiu sympolitia manebat, non summum civitatis magistratum, sed pagi magistros fuisse. At cf. Aristot. Ἀθ. πολ. 29, 5 τὰς δ' ἀρχὰς ἀμίσθους ἄρχειν ἁπάσας ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ, πλὴν τῶν ἐ ν ν έ α ἀ ρ χ ό ν τ ω ν καὶ τῶν πρυτάνεων οἳ ἂν ὦσιν· τούτους δὲ φέρειν τρεῖς ὀβολοὺς ἕκαστον τῆς ἡμέρας.

στατῆρας δέκα καὶ εἰς τὸ ἔλαιον τοῖς νεανί|[α]ις στατῆρας δέκα[20] καὶ εἰς τὰν θυσίαν τῶν Σωτηρίων[21] στατῆρας πέντε, | [κ]αὶ νῦν λανβανόντω, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιμελέσθω ἁ πόλις τῶν Μελιτα|έων τῶν κοινῶν ἐμ Πηρέοις καθὼς καὶ τὸ πρότερον. νόμοις δὲ χρή|σθων Πηρεῖς τοῖς αὐτοῖς καὶ Μελιταεῖς, τὰς δὲ ἐν ἀγορανόμοις[22] δίκας γινομέ|νας Πηρέοις ποτὶ Πηρεῖς κατὰ τετράμηνον[23] δικαζόντω ἐμ Πηρέοις[24] οἱ ἐγ Με|λιτείας ἀγορανόμοι. ἀναγραφήτω δὲ ταῦτα ἐν στάλας ἔν τε Μελιτείαι | καὶ ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Καλυδῶνι καὶ ἐν Θέρμωι. μάρτυρες· τὸ συνέδριον ἅ|παν τὸ ἐπὶ γραμματέος[25] Λύκου καὶ οἱ προστάται[26]

---

20 Perexiguam esse hanc summam, siquidem olei χοῦς Aristotelis (immo eius qui alterum oeconomicon librum concinnavit) aetate Lampsaci tribus drachmis Atticis constitisset (Ar. Oec. II, 2, 7 p. 1347 a, 35. Boeckh Staatsh. I p. 140), observavit F. Nummorum vocabula quae hic legantur omnino de moneta Aeginaea intellegenda esse monet idem. 21 De sacrificio Pereae peragendo, non de victimis Delphos ad illa celeberrima Soteria (n. 205. 206. 691) mittendis recte haec intellegit F., monens etiam in aliis civitatibus variis de causis non modo Iovi Servatori, sed etiam aliis diis Soteria celebrata esse. Sed nescio an tamen conexus quidam huic sacrificio intercedat cum illis Soteriis quae Delphis peragebantur; quae cum eximiorum gentis Aetolicae de libertate Graeciae deque delubro Apollinis Pythii meritorum memoriam conservarent, non incredibile mihi videtur institutum fuisse ut, quo tempore illa sacra Delphis fiebant, in unaquaque civitate Aetolica sacrificium eodem nomine Diis offerretur. 22 Magistratus hic de levioribus rebus quae ad commercia fori spectarent, nullis adhibitis iudicibus ipse cognoscebat. F. 23 Eadem anni in tria quaternorum mensium spatia divisio Erythris usitata erat (n. 210, 3). 24 Cum Perenses partem civitatis Melitaeensium efficerent, omnia ordinaria iudicia Meliteae fieri debebant; sed ne illi propter minimi momenti res semper illuc migrare cogerentur, ter per annum ut aediles Melitaeensium Pereae conventus haberent institutum est. Eodem consilio Athenis constituti sunt οἱ κατὰ δήμους δικασταί (cf. Aristot. Ἀθ. πόλ. 53, 1). 25 Scribam publicum foederis Aetolorum, qui proximum post praetorem et hipparchum locum inter summos magistratus tenebat (Polyb. XXI, 32, 10 χωρὶς στρατηγοῦ καὶ ἱππάρχου καὶ δημοσίου γραμματέως) hic intellegunt U. et V., v. 34. 35 vero diversum ab illo senatus scribam agnoscunt. Vice versa F. hunc senatus, illum publicum totius societatis scribam esse vult. At cum iam appareat (not. 31) utrobique idem nomen fuisse, non est cur alium atque illum unum scribam, cuius memoria apud Polybium exstat, fuisse sumamus. Quod F. dicit alibi praetorem, non scribam, eponymum esse Aetolorum magistratum, id verum quidem est (cf. n. 485, 1. 845, 1. 846, 1), sed eandem plane inconstantiam, cuius causa sane latet, etiam apud Achaeos observamus; cf. n. 468[4]. 26 Praesides senatus sunt duo, nam perperam etiam duo magistratus et tres privati testes

τοῦ συνεδρίου[27] [᾿Ορ]|θόλαος Σπάττιος[28], Δύσωπος[29] ᾿Απολλωνιεύς[30], καὶ ὁ γραμματεὺς [Λύ]‖κος[31] ᾿Ερυθραῖος[32], καὶ ὁ ἱππάρχας ᾿Αλέξων ῾Ερμάττιος[33], Πανταλέ[ων Πε]|τάλου[34] Πλευρώνιος, Νικόστρατος Νικοστράτου Ναυπάκτιος[35], | Δαμόξενος Θεοδώρου ῾Ηρακλεώτας[36].

---

qui hos duumviros excipiunt, ab Ussingio et Vischero inter προστάτας numerantur. Th. Bergk Zeitschr. f. Alterthumswissensch. 1847 p. 1095. Feldm. 27 Cf. not. 14. 28 Civitas ignota. 29 Hoc nomen inauditum errore pro Λύκωπος lectum coniecit Pomtow, sed A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 206 ectypo chartaceo usus nulla ex parte dubium esse affirmavit, quin Δύσωπος in lapide esset. 30 Non recte U. nobile Epiri oppidum intellegit, quod certe nunquam Aetolorum sympolitiae interfuit. Feldm. monet civem huius praesidis esse in titulo Delphico Wescher-Foucart 361, 8: Μένανδρος Τιμαίου ᾿Απολλωνιεύς; patria utrum castellum Aetolorum prope Eupalium Locridis situm (Liv. XXVIII, 8, 9) an oppidum in insula aliqua ex Echinadum numero (Steph. Byz. s. v.) sit se dubitare indicat. Hoc praetulerim, nam civitatem, non castellum in originis significatione nominari oportet. 31 Supplevit Wi.; cum Uss. et Rang. primam litteram X esse putarent, [᾿Αντίο]χος vel [῎Επ]οχος suppleverunt, unde error ille de duobus scribis (not. 25) natus est. 32 Aut τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις (n. 251, 3. 12) aut oppidi de quo Livius XXVIII, 8, 8 dicat (*profectus ad Erythras Aetolorum, quae prope Eupalium sunt, escensionem fecit*) hunc civem esse statuit F. recte, nisi quod Erythras ad Thermopylas civitatem fuisse constat, illas prope Eupalium sitas non item, siquidem Livii verba aeque bene de castello intellegi licet. Cf. not. 30. 33 Cf. Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 178, 4 Λύκος ᾿Αρίστωνος ῾Ερμάττιος. Situs oppidi ignoratur. 34 Supplevit Pomtow. Πέταλος nomen per illas Graeciae septentrionalis et occidentalis regiones non infrequens. Cf. I. G. Sept. III, 226, 14. 331, 8. 446, 6. Pantaleo Pleuronius praetor Aetolorum fuit primum 183 a. Chr., tertium 174 a. Chr. Eundem aliquanto ante primum magistratum testis vicibus in hoc arbitrio functum esse non improbabile est. Eius filius Phillis postea item ad summum foederis Aetolici magistratum pervenit (I. G. Sept. III, 411, 1). Ceterum editores recte monuerunt, privatis testibus hic paternae originis significationem ascribi, magistratibus non item, quia hi iam ipso officii vocabulo satis ab aliis cognominibus distinguerentur. 35 Naupactus Aetolorum facta est priore tertii a. Chr. saeculi parte ac ne restituta quidem Locrorum occidentalium societate ad eos rediit, sed etiam imperatorum Romanorum aetate civitas Aetolica fuit (I. G. Sept. III ad n. 357). 36 Heracleam ad Oetam anno 279 a. Chr. sibi adiunxerunt Aetoli (Paus. IX, 20, 9. 23, 14). Feldm. Mansit in eorum potestate usque ad bellum cum Romanis gestum pacemque ab eis Aetolis impositam (Hermae XXXII p. 163. XXXIII p. 327). Ceterum huius testis pater est Theodorus Damoxeni f. Heracleota proxenus Hestiaeensium circa annum 260 a. Chr. n. (n. 494, 23).

426 Tabula marmoris caerulei utrimque inscripta, inventa in monasterio S. Lucae prope vicum *Stiri* orientem versus a Delphis. Ed. Mondry Beaudouin Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 42 (Syll.[1] 294. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 157 n. 223. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschr. II p. 75 n. 1539. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 30 n. 24). Lapide a Lollingio denuo collato repetivi I. Gr. Sept. III, 32. Cf. quae disputavit W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum, Argentorati 1885, p. 129 sqq. (Dissertationes Argentoratenses IX p. 225 sqq.).

a

[Θ]εὸς τύχαν ἀγα‖[θ]άν. Στραταγέοντος | [τ]ῶν Φωκέων Ζευξίου[1], | [μ]ηνὸς ἑβδόμου, ὁμολο[γ‖ί]α τᾷ πόλει Στειρίων καὶ | [τᾷ] πόλει Μεδεωνίων[2]· Συ[ν|ε]πολίτευσαν Στείριοι κα[ὶ | Μ]εδεώνιοι, ἔχοντες ἱερά, πό‖[λι]ν, χώραν, λιμένας[3], πάντα ‖ [ἐ]λεύθερα[4], ἐπὶ

Litterae volgares praeter ΑΞΠΣ. 1 Annus ignoratur. Ex Thrasonis Lilaeensis et Thrasonis Elatensis nominibus (not. 13. 14) Beaud. collegit extremo tertio aut ineunte altero a. Chr. saeculo haec inter Stirios et Medeonios convenisse. Certe ante annum 190 a. Chr., quo Phocensium foedus restitutum est, cum antea eorum civitates Aetolorum fuissent (Hermae XXXII p. 179 sq.), haec incisa esse nequeunt. Accedit quod Medeonii homines in titulis Delphicis commemorantur archontibus Diodoro (195/4 a. Chr. Bull. de corr. Hell. V p. 412 n. 20), Cleodamo (192/1 a. Chr. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes n. 402, 2), Damosthene (182/1 a. Chr. W.-F. n. 392, 2. 436, 14). Nam phratria quidem Medeoniorum etiam post synoecismum mansit (v. 77), sed in titulis Delphicis civitatis, non phratriae nomen addendum fuit. Quare post annum 181 a. Chr. demum Medeoniorum et Stiriorum respublicas coniunctas esse apparet. Feldmanni ratio, qui etiam de Acarnanico aut Boeotico oppido cognomini cogitari posse ideoque meam temporis definitionem incertam opinatur, praeter ea quae in Inscr. Gr. Sept. disputavi etiam propterea improbabilis est, quia Phocensium paene innumerae manumissiones incisae sunt lapidibus substructionum templi Delphici, hominis Boeoti una (Wescher-Foucart 207), Acarnanis nulla. Quicunque igitur hic Medeonii comparent, sine controversia Phocenses sunt. 2 Stirin prope monasterium S. Lucae ubi hic titulus inventus est sitam fuisse iampridem constabat (Bursian Geogr. v. Griechenland I p. 184), de Medeonis situ ambigebatur (cf. Bursian p. 182 not. 2). Nunc id certe apparet, eius agrum attigisse Stiriensem. 3 Cf. 300, 17 sqq. 4 ἐλεύθερα vocantur res quae non oppigneratae sunt. Tum haud raro accidisse, ut civitates in summa pecuniae inopia cogerentur agros, aedificia, publica pignori dare, satis constat. Cf. Appian. Mithr. 63: αἱ δὲ πόλεις ἀποροῦσαί τε καὶ δανειζόμεναι μεγάλων τόκων, αἳ μὲν τὰ θέατρα τοῖς δανείζουσιν, αἳ δὲ τὰ γυμνάσια ἢ τεῖχος ἢ λιμένας

τοῖσδε· εἶμεν | [τ]οὺς Μεδεωνίους πάντας | [Σ]τιρίους ἴσους καὶ ὁμοίους, | [κ]αὶ συνεκ(κ)λησιάζειν καὶ συ|ναρχοστατεῖσθαι[5] μετὰ τᾶς ‖ [πό]λιος τῶν Στιρίων, καὶ δικά|[ζε]ιν τὰς δίκας τὰς ἐπὶ πό-λι|[ο]ς πάσας τοὺς ἐνικομένους | [τ]αῖς ἁλικίαις· ἱστάνθω δὲ κα[ὶ | ἱ]εροταμίαν ἐκ τῶν Μεδεω‖[ν]ίων ἕνα τὸν θυσέοντα τὰς | θυσίας τὰς πατρίους Μεδεων|[ί]οις ὅσαι ἐντὶ ἐν τῷ πολιτικῷ νόμ[ῳ[6], | μ]ετὰ τῶν ἀρχόντων τῶν στα|[θ]έντων ἐν Στίρι. λανβανέτω ‖ [δ]ὲ ὁ ἱεροταμίας ἀρέσμιον[7] ὃ [τοὶ | ἄ]ρχοντες[8] ἐλάμβανον, ἡμι|[μ]-ναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπ[ι|β]αλὸν τῷ ἱεροταμίαι· συνδι|[κ]αξεῖ δὲ ὁ ἱεροταμίας μετὰ ‖ [τ]ῶν ἀρχόντων τὰς δίκας ἃς | [τ]οὶ ἄρ-χοντες δικάζοντι, καὶ·| [κ]λαρωσ(ε)ῖ τὰ δικαστήρια ἅ κα | δέῃ κλαρώειν[9] μετὰ τῶν ἀ[ρ]|χόντων· μὴ ἔστω δὲ ἐπάναγ‖[κ]ες λειτουργεῖν τοὺς Μεδε|ωνίους ἐν Στίρι τὰς ἀρχάς, ὅσοι | γεγέ-νηνται ἐν Μεδεῶνι ἄρ|χοντες, ξενοδίκαι, πρακτῆρες, | δαμιουργοί, ἱερεῖς, ἱεράρχαι, καὶ ‖ τᾶν γυναικῶν ὅσαι ἱερητεύ|κα(ν)τι[10], εἰ μή τις ἑκὼν ὑπομένοι· | ἱστάνθων[11] δὲ ἐκ τῶν ἀλειτου|ργήτων τῶν Μεδεωνίων κ|αὶ ἐκ τῶν Στιρίων· δαμιουρ‖[γ]έοντων δὲ καὶ τὰ ἐν Μεδε|[ῶνι ἱ]ερὰ καθὼς ὁ πολιτικὸς νό|μος κελεύει. καὶ

ἢ εἴ τι δημόσιον ἄλλο, σὺν ὕβρει στρατιωτῶν ἐπειγόντων, ὑπετίθεντο. Aliter Feldm. haec interpretatur, sed mihi certe non persuasit. 5 Verbum ἀρχοστατεῖν i. e. ἄρχοντα καθιστάναι alibi non legitur; sed memorabilis est Erinei Doriensium mensis Ἀρχοστάσιος (Wescher-Foucart n. 365, 3), etsi ambigi potest utrum is a comitiis magistratuum (ἀρχαιρεσίαι) an ab ipso introitu eorum qui creati erant nomen acceperit (v. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencykl. II p. 599). 6 I. e. quae hucusque publica populi Medeoniorum fuerunt. Ea sacra ut separata a Stiriorum in posterum religiose conserventur, quaestore rerum sacrarum creato prospicitur. 7 Mercedem quandam sacrificiorum a quaestore peragendorum, qualia sunt ἱερεώσυνα sacerdotum, indicari conexus sententiarum demonstrat, neque recte Beaud. ad Suid. Hesych. Etym. M. s. v. ἀρεστήρ provocavit, cuius vocis vis ab hoc loco alienissima est. 8 Magistratus publici Medeoniorum. 9 κλαρω(σ)εῖν Beaud. At neque futuro hic locus est, et tradita lectio rectissime se habet ex legibus dialecti, quae talia verba producta vocali et omissa contractione usurpare amat (δουλώῃ Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 427, 10. στεφανωέτω 110, 21. 136, 5. βιώῃ 186, 7. 287, 4. 302, 11. ἀπολλοτριωοίη 53 [n. 860], 13. ἀπαλλοτριώουσα 19, 8). 10 Emendavi. Neque enim Hesychii glossa ἐθώκατι· εἰώθασι, ad quam provocat B., sufficere mihi videtur ad tuendam formam ceteroquin inauditam. 11 Aspirationis post ν in tertiis personis pluralis apud Boeotos frequentissimae (ἀποδεδόανθι, ἔχωνθι, ἀπεγράψανθο) mentionem fecit Beaud., qui iniuria tamen hac ratione reiecta ἱστάνθων medium (pro ἱστάσθων) interpretari mavolt. Ex ipsorum Stiriensium sermone θέλωνθι I. G. Sept. III, 34, 8 affert Becht.

τὰν χ[ώ|ραν] τὰν Μεδεωνίαν εἶμεν | [π]ᾶσαν Στιρίαν καὶ τὰν Στι||ρίαν Μεδεωνίαν κοινὰν π[ᾶ|σα]ν. κοινωνεόντω δὲ οἱ Μεδε||[ώ]νιοι τᾶν θυσιᾶν τᾶν ἐν Στί||[ρι] πασᾶν, καὶ τοὶ ⟨τοι⟩ Στίριοι τᾶν ἐν Με|δεῶνι πασᾶν. μὴ ἐξέστω δ||ὲ ἀποπολιτεύσασται[12] τού[ς] | Μεδεωνίους ἀπὸ τῶν Στιρί||[ων] μηδὲ τοὺς Στιρίους ἀπὸ | [τ]ῶν Μεδε[ωνί]ων· ὁπότεροι | [δ]έ κα μὴ ἐμμείνωντι ἐν τοῖ||[ς] γεγραμμένοις, ἀποτει|σάντων τοῖς ἐμμεινά[ν]||τοις ἀργυρίου τάλαν|τα δέκα.

b

[------π]οιεόντων· || [γ]ραψάντων δὲ τὰν ὁμ[ο]||λογίαν ἐν στάλαν καὶ ἀν[αθέ]||ντων ἐν τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀ[θάν]||ας, θέστων δὲ τὰν ὁμο[λογί]||αν καὶ παρὰ ἰδιώταν ἐσ[φρα]||γισμέναν. ἁ ὁμολογία π[αρὰ] | Θράσωνα Λιλαιέα[13]. μάρ[τυ]||ρες· Θράσων Δαματρίου Ἐ|λατεύς[14], Εὐπαλίδας Θρά|σωνος Λιλαιεύς, Τιμο||κράτης Ἐπινίκου Τιθορρε|ύς. δόντων δὲ τοὶ Στίριοι | τᾷ φατρίᾳ τῶν Μεδεωνί|ων ἐν ἐτέοις τεττάροις | ἀργυρίου μνᾶς πέντε κα[ὶ || τ]όπον τὰν καλειμέναν | . α . . τρειαν.

---

12 Hunc tenuis pro aspirata usum multis linguae Graecae dialectis (Boeoticae, Locricae, Eliacae) communem esse monuit B. Cf. v. 68 θέστων.
13 Thrasonem Eupalidae f. Lilaeensem apud Wescher-Foucart 81, 7, archonte Cleodamo Mantiae f., initio saeculi a. Chr. alterius, inveniri monuit B. Sed idem nomen etiam W.-F. n. 283, 2 est, archonte Eudoro, paullo post a. 170 a. Chr. ut videtur (cf. 268, 309. 318). 14 Hic item est in titulo W.-F. 81, 12, omisso sane patris nomine.

---

427 Tabula lapidis arenacei leucophaei Cretensis, inscripta ab utraque parte, quam possidet Lambiri in vico Piscocefalo provinciae Sitia quae est in insula Creta. Ed. L. Mariani Monumenti antichi publicati per cura della reale Accademia dei Lincei VI (1895) p. 299 sqq. cum imagine photographica. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 328 n. 440.) Cf. quae exposuit U. von Wilamowitz-Möllendorff Litter. Centralbl. 1896 n. 11 p. 1517.

Litteratura Ionica volgaris; quarto a. Chr. n. saeculo vindicat editor, tertio Wil. Qui si verum vidit, ut mihi quidem veri simile est, certe priori parti illius saeculi ascribendum est pactum, nam plerisque quae exstant eiusdem generis instrumentis Creticis (cf. not. 1) sine dubio antiquius est.

a [Τύ]χα ἀ[γ]αθά. | Ἔδο[ξε] τῶι κόσμωι[1] καὶ τᾶι πόλι τᾶι Πραισίων[2] | ἐπὶ Ἀλιδίου[3] πρωτοκόσμου[4] καὶ τῶν ἄλλων συν-κόσ|μων· ἐπὶ τοῖσδε ἔδωκαν[5] Πραίσιοι Σταλίταις[6] τά[ν] χ||[ώραν]

---

1 Perfrequens est in decretis Creticis tertii et secundi a. Chr. n. saeculorum formula ἔδοξε τοῖς κόσμοις καὶ τᾷ πόλει. Sed collectivus singularis numeri usus de collegio, quem hic habemus, redit n. 463, 73 τοῦ κόσμου τοῖς πλίασιν et v. 96. Mus. Ital. III p. 568 n. 2, 1 κόσμου γνώμα· ἔδο[ξεν Ἰτα]νίων τᾷ βουλᾶι καὶ τᾷ ἐ[κ]κλησίᾳ. p. 600 n. 30, 2 κόσμου γνώμα· ἀγαθᾶι τύχαι, ἔδοξεν Πραισίων τᾶι βουλᾶι καὶ τ[ῶ]ι κοινῶι. p. 636 n. 53, 12 ὁ δὲ κόσμος [π]ραξάντω[ν τᾶν δέκ' ἁ]μερᾶν τὸν ἐλούθερον. Haec videtur antiquior consuetudo esse, nam memorabile est, titulum n. 463 de singulis magistratibus non uti substantivo, sed participio, etiam v. 108 sqq. ἁ δὲ βωλὰ πραξάντων ἕκαστον τὸν κοσμίοντα, ubi multo proclivius erat substantivum ponere, si id tum ea significatione in usu fuisset. Verbum vero κοσμεῖν a collectivo κόσμος derivatum et de unoquoque collegii homine usurpatum esse videtur, ut apud Athenienses a βουλή descendit βουλεύειν et ab hoc demum βουλευτής, quod senatorem significat. Memorabile est, legem Gortyniam ignorare substantivum, sed bis uti verbo (I, 51. V, 5). Dicat quispiam, iam Aristoteli familiarem esse pluralem κόσμοι (Polit. II, 10 p. 1272*a*, 6 sqq.), cuius aetate tamen et Praesius titulus n. 427 et Drerius n. 463 videantur aliquanto recentiores esse. At non est cur in omnibus civitatibus eodem tempore antiquiorem usum recentiori cessisse statuamus. 2 Praesiorum oppidum (Bursian Geogr. v. Griechenland II p. 575), cuius parietinae nunc etiam antiquo nomine utuntur, in orientali parte insulae Cretae situm erat aequo fere intervallo a septentrionali et meridionali littore; ab oriente attingebat Itanios omnium Cretensium extremos, ab occidente Hierapytnios. Cum utrisque lites ac certamina de agrorum finibus eis intercesserunt (cf. arbitrium Magnetum quod edetur in appendice huius voluminis). 3 In Thespiensi anni 424 a. Chr. titulo Ϝαλίδιος est (I. G. Sept. I 1888*d*, 11); origo nominis obscura. Nam ethnici Ϝαλεῖος hanc aliam formam esse (Fick-Bechtel Gr. Personennamen p. 335) nemo credet qui Stephani Byzantii in ethnicis fingendis levitatem perspexerit. 4 Praeterea in Romanae demum aetatis titulis Mus. Ital. III p. 669 n. 76, 5. n. 78, 2. n. 79, 5) hanc vocem occurrere monet Mar. 5 Stalitas a Praesiis armis subactos hinc iure mihi videor colligere. Nam ipsam urbem illis se concedere vix aliter dicere possunt ac postquam belli iure ea potiti sunt. Apparet quantum interfuerit civitatis mediterraneae (not. 2) utriusque maris usum sibi parare; quare oppidula Stalitarum (not. 6) et Setaetarum (not. 13) subegerunt quidem, sed tum satis aequa condicione uti voluerunt ne defectionis consilium caperent. 6 Cf. Steph. Byz. Στῆλαι, πόλις Κρήτης πλησίον Πραισοῦ (codd. Παραισοῦ) καὶ Ῥιθύμνης· τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος· ἀλλὰ καὶ Στηλίτης. In meridionali insulae littore fuisse probabile est (cf. not. 12. 14). Prope Κάτω Ζάκρος rudera oppidi antiqui exstare, quae maxime propter insularum vicinarum (not. 7) mentionem haud improbabile esset Stalarum oppidi esse, adnotavit Mar.

καὶ τὰν πόλιν καὶ νάσους[7] τὰς καὶ νῦν ἔχον|[τι κ]αὶ ἐλλιμενίου καὶ πορφύρας καὶ ἰχθύων δεκά|[τα]ς[8], τούτων πάντων τὸ ἥμισσον, ἰχθύωμ μὲν καθάπε|[ρ κα]ὶ πρότερον[9]. ταῦτα δὲ ἔδωκαν εἰς τὸν ἅπαντα χρό|[νον] ἀσ[φ]αλέως [νέμεσθαι] καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις || ---σ--υ λεξ[----- ὁ] κόσμος[10] ὁ αἱρεθεὶς ὑπὸ τᾶς πό|[λιο]ς τᾶς Πραισίω[ν· αἱ]ρεθέντος δὲ τοῦ κόσμο[υ | ὀμοσά]τω[11] Σταλίταις ὁ κόσμος καὶ ἄλλοι δώδεκα | [πολῖτ]αι Πραισίων· ὁ δὲ κόσμος ὁ Πραισίων ὀμ(ο)σά|[τω ἑκάστου] ἔτεος μηνὸς Διονυσίου τόνδε τὸν ὅρ||[κον ὑπὲρ τᾶ]ς αὐτοῦ ἀρχᾶς Σταλίταις· Ὀμνύω Δῆ|[να Δικταῖον, Ποτ]ειδῶνα, Ἀθάναν, Ἀπόλλωνα Πύθι[ον, | καὶ θεοὺς πάντας] καὶ πάσας· εὐνοησῶ Σταλίταις, | [καὶ τὰν χώραν καὶ τ]ὰν πόλιν καὶ τὰν θάλασσα[ν | καὶ τὰς νάσους Στα]λίταις ἐάσομεν ἔχειν ἀ[σ]|φαλέως εἰς τὸν ἅπαντ]α χρόνον, καὶ οὔτε αὐτοῖς | [ἀφαιρησόμεθα αἴ τέ κα ἄλ]λος τις ἀφαιρῆται | [----------- οὐχ ἐπι]τρέψομεν κατὰ δύνα|[μιν τὰν ἀμάν. εἴη δὲ] εὐορκοῦσι μὲν [ἀμῖν, καὶ | αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις καὶ χρήμασι τ]οῖς ἀμοῖς [καλῶς | -----------

b ----------- βοη[θησῶ ------------- | -----]αν καὶ ------ ---νδ------- | ---- ταχθῶ, πᾶσαν προθυ[μίαν παρεχό]μεν[ος· κα[ὶ τ]ὸν [ὅρ|κο]ν τόνδε, ὥσπερ ἐγὼ σ[υνώμοσα,] καὶ τ[οὺς | ἄλλο]υς πολίτας ἐξορκιῶ, τοὺ[ς μὲν ἐνδάμους αὐτίκα μά]|λα,] τοὺς δ' ἀποδάμους αἴ κα ἔλθωντι, [ὡ]ς ἅ[ν δύνωμαι τάχιστα· |

---

7 Meridiem versus a Praeso e regione Cretae non procul ab ipsius littore nonnullae exiguae insulae sunt, ex quibus maxima hodie *Kuphonisi* vocatur, antiquitus Λεύκη (Plin. Nat. hist. IV, 61. C. I. G. 2561 *b*, 38. K. Bursian Geogr. v. Gr. II p. 578). 8 A τὸ ἥμισσον pendet primum ἐλλιμενίου, deinde δεκάτας, cui rursus subiungitur ἰχθύων. Id unum ambigas, utrum πορφύρας cum ἰχθύων coniunctum ad δεκάτας referendum sit, an tertium membrum illis duobus ἐλλιμενίου et ἰχθύων δεκάτας interponatur. Sed illud quidem mihi praestare videtur. Ut igitur piscium a privatis captorum decima vectigalis nomine penderi debebat, quod aequaliter inter Praesiorum et Stalitarum civitates divideretur, sic idem de purpura usu venisse statuo. 9 Piscium decimae igitur iam antequam Stalitas subiungerent ex antiquiore pacto participes fuerant Praesii, portorium vero et purpurae decimam tunc integra in aerarium Stalitarum pervenisse probabile est. 10 Cf. not. 1. 11 Supplevi. παρερπέ]τω Mar. dubitanter. Sed mihi distingui videntur iusiurandum quo statim haec de quibus convenit sancienda sunt, et illud quod postea quotannis praestabitur. Illi primo sacramento praeter cosmos duodecim privati adhibentur, qui totius populi vices gerunt eumque religione obstringunt; at postea solos summos magistratus cuiusque anni iurare v. 13 sqq. dilucide enuntiatur.

εἴη δ' εὐορ]κοῦντι μέμ μοι καὶ αὐτῶι [κ]αὶ [ἐ]κ[γόνοις καὶ χρή|[μασ]ι τοῖς ἐμοῖς καλῶς· εἰ δὲ ἐπιο[ρκέο]ιμ[ι, ἀπ]ολέσ[θαι | καὶ αὐ]τὸς καὶ γένος τὸ ἐμόν. ὑπηρε[τ]ε[ῖν] δὲ [Στα]λίτας [τᾶι | πόλ]ι τᾶι Πραισίων κατὰ τάδε· ὅσα μὲν κατὰ Κρήταν, τ[ὰ]|ν ν]οτίαν θάλασσαν πλεύσονται Σταλῖται[12], παρεχόμ[ε]|νοι τὰ ἐπιτάδεια ἑαυτοῖς· ἐὰν δὲ δεῖ ἔξω Κρήτας [π]|λεῖν, ὅσα μὲν εἰς Δελφοὺς καὶ Ὀλυμπίαν, πλεύσοντ[αι | Σ]ηταῆται[13] μετὰ Σταλιτᾶν παρεχόμενοι τὰ ἐπιτάδ[ει]|α καὶ μισθοὺς παρ' αὐτοὶ αὐτῶμ· πλεῖν δὲ τὰ ἔξω [Κρή]|τας κατὰ τὰ μέρη τᾶν χωρᾶν[14] Σηταήτας καὶ Στα|λίτας· ἐὰν δέ που ἄλλαι[15] προστάξηι ὁ κόσμος ὁ Πρα[ι]|σίων ὁποτέραι (ὧ)ν[16] τ(ᾶ)μ[17] πόλεων, οὗτοι πλεόντ[ω, | λισ]σωθέντων[18] δὲ ὁ κόσμος ὁ Πραισίων πράξαν|τες τοὺς μισθοὺς

12 Hinc apparet, Stalas in meridionali insulae littore fuisse. 13 Etiamnunc Σητεία vocatur promunturium, quod ab occidente terminat sinum qui in septentrionali littore proximus est angulo orientali (Bursian Geogr. II p. 575), septentrionem versus a Praesiorum oppido. Antiquum nomen Ἤτεια (Diog. Laert. I, 9, 107) vel Ἦτις (Steph. Byz. s. v.) plerique, ut Bursian et Mariani, ad eundem locum referunt, sed id neutiquam certum esse monuit Wil. 14 Pro situ eorum locorum, quo navigandum est. Meridiem versus igitur Stalitae, ad septentrionem Setaëtae navibus suis Praesiorum missu vehi debent. 15 Alio ac Delphos aut Olympiam. Ordo sententiarum non ab omni parte recte se habet. Tria distingui genera navigationis prout aut in alias Cretae insulae partes, aut Delphos vel Olympiam, aut in quemlibet alium locum extra Cretam dirigantur, apparet. Sed mirum est illud ἐὰν δέ που ἄλλαι post enuntiatum πλεῖν δὲ — κατὰ τὰ μέρη τᾶν χωρᾶν demum inferri; nam id ad tertium, non ad secundum genus spectare debet, quia Olympiam et Delphos non alterutri, sed utrique navigare iubentur. 16 AN. Emendavit Wil. 17 ΤΩΜ. Emendavi. Manifesto in ΩΝΤΑΜ lapicida errore vocalium sedes permutavit. 18 Supplevi; σωθέντων integram vocem esse sumpsit Wil. At tres litteras initio intercidisse ex imagine photographica apparet, neque verbum aptum est. Quod quoniam λισσός, cuius propria vis ad adiectivorum λεῖος et ψιλός notionem proxime accedit, apud Cretenses metaphora aptissima de eo usurpatum esse qui solvendo non esset ex n. 463, 115 apparet, vix nimiae audaciae sit verbum inde derivatum hic reponere. In duobus prioribus generibus sine exceptione praeceptum erat, ut suis impensis Stalitae et Setaëtae navigationem facerent. In tertio cavetur, ut si quando propter egestatem ei qui navigare iuberentur sumptum tolerare non possent, Praesii ab eis qui non navigassent pecunias exigerent ex quibus illis stipendium penderetur. Id unum ambigas utrum τῶν μὴ πλευσάντων — τοῖς πλεύσασι ad distinctionem duarum civitatium spectet, ita ut si Stalitae navigarent a Setaëtis pecunia exigeretur et vice versa, an ad homines singillatim, ut nautis remigibusque stipendium daretur ex pecuniis quas hunc in usum ab ipsorum civibus exegissent

πα[ρὰ] τῶν μὴ πλευσάντων ‖ [ἀ]ποδόντω τοῖς πλεύσασι δραχμὰν ἑκάστωι τ[ὰ|ν] ἁμέραν. κατὰ τὰ μέρη τᾶν χωρᾶν, ἐφ᾽ ἑκατερ| [--------- ὑ]πηρετήσοντι δὲ Σταλῖται καὶ [--|---------- ἔξ]ω Κρήτας κ[αὶ ἐ]ὰν δεῖ κατίμεν[19] α[--|---------, παρ]έξον[τι] τὰ ἐπιτάδε[ια ------].

Praesiorum magistratus. Sed hoc mihi probabilius videtur. 19 Supplevit Wilamowitz.

---

428 Stela lapidis qui a Graecis vocatur ἀμυγδαλοπέτρα, Smyrnam delata, ubi post varias loci mutationes nunc est in horto scholae puellarum quae vocatur Ὁμήρειον, infixa muro. Edd. Lebas Rev. arch. XI (1856/57) p. 577 sqq. Inscr. III, 1. Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγ. σχολῆς 1873 p. 101 n. 103 (P. Cauer Delectus inscr. Gr. ed. 2 p. 43 n. 58. W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschr. III p. 127 n. 3277. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 9 n. 14). Imaginem ex ectypo accuratissime delineatam proposuit F. Hiller von Gaertringen Inscr. mar. Aeg. II p. 228 n. 1259. Cf. quae de titulo exposuerunt A. Kirchhoff Studien zur Gesch. des gr. Alphabets ed. 4 p. 100 sq. E. Sonne de arbitris externis p. 34 n. LIV. W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum Graecorum, Argentorati 1885 p. 113 (Dissertationes Argentoratenses IX p. 209). J. Kaerst Mus. Rhen. LII p. 526 not. 1.

Θεός. | Ἔκρινε ὁ δᾶμος ὁ τῶν | Ἀργείων κατὰ τὸ δόκη|μα τοῦ συνεδρίου τῶν ‖ Ἑλλάνων[1], ὁμολογη|σάντων Μαλίων καὶ |

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. Quae litteratura, ut recte monuit K. contra Lebasii titulum anno 416 a. Chr. vindicantis opinionem, dubitari non sinit quin Meliis post finem belli Peloponnesiaci in patriam restitutis demum haec sententia pronuntiata sit. 1 Foedus Graecorum belli Persici aetate factum hic non tangi sponte patet Lebasii de tempore tituli sententia explosa. Sed utrum Amphictiones Delphici an concilium a Philippo Amyntae f. anno 338 a. Chr. institutum significetur ambigunt homines docti. Qui illud probant Kirchhoff et Feldmann usu oratorum Atticorum nituntur. Sed cum H. Bürgel die pylaeisch-delphische Amphiktyonie p. 198 sqq. et E. Sonne negassent, scriptorum consuetudinem quicquam probare de actorum sollemnium sermone, in quo nunquam Amphictionum concilium κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων vocaretur, Kaerst adeo demonstratum ivit vel apud illos ipsos (Aesch. III, 161. 254. Hyperid. III, 20)

Κιμωλίων ἐμμενὲν | ἄι κα[2] δικάσσαιεν τοὶ | Ἀργεῖοι περὶ τᾶν ‖ [ν]άσων, Κιμωλίων | ἦμεν Πολύαιγαν[3], Ἐτήι|ρειαν, Λίβειαν[4]. ἐδί|κασσαν νικῆν Κιμωλί‖[ο]υς. ἀρήτευε[5] Λέων[6] ‖ [β]ωλᾶς (δ)ευτέρας[7], Ποσιδά|ων γρο[φ]εὺς βωλᾶς, Πέριλ|λος πεδιών[8].

---

perperam de Amphictionibus accipi quae re vera ad illam ipsam synodum Corinthiacam spectarent, de qua alibi eadem verba sollemniter usurpantur (Diodor. XVI, 89, 3. XVII, 4, 9. 48, 6. 73, 5. Curtius IV, 5, 11. VI, 1, 19). Cuius rationes sane probabiles sunt, neque eis obstat locus Demosthenis ab illo non commemoratus XVIII, 22: ὡς ἄρ' ἐγὼ — κεκωλυκὼς εἴην τὴν πόλιν μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων ταύτην (τὴν εἰρήνην) ποιήσασθαι. Nam illic non de ullo, quod fuerit, synedrio dici, sed de eo quod ne fieret impeditum erat, articulus omissus docet. Sed etiamsi apud oratores Amphictiones sic dictos esse constaret, utique in actis publicis id inauditum est. Quare proximo post 338 a. Chr. n. tempori titulus tribuendus est, etsi [β]ωλᾶς scripturam in monumento Argivo illius aetatis mireris. 2 Sic Lebas, αἴ κα Μουσεῖον. 3 Insula exigua meridiem et orientem versus a Cimolo sita, quae hodie *Polybos* vocatur (C. Bursian Geogr. von Griechenland II p. 503 sqq.). In terminatione fluctuatur, hic Πολύαιγα est, apud Ptolemaeum Geogr. III, 14, 23 Πολύαιγος, apud Plinium N. h. IV, 70 *Polyaegas* (i. e. -άς, -άδος). 4 Occidentem versus a Polyaego duae sunt insulae minimae, hodie Ἅγιος Στάθις et Ἅγιος Γεώργιος, quas Bursianus l. l. Etercam et Libeam esse statuit admodum probabiliter. 5 Verbum obscurum; nam quod P. statuit id cum ἀρητήρ, ἀρήτειρα cohaerere, abiciendum est post erutum titulum antiquum Argivum (Papers of the American school VI p. 283 n. XII, 4), qui ἀϝρήτευε habet. 6 Sic Lebas, Λεώνηξ Μουσεῖον. 7 ΣΕΥΤΕΡΑΣ, quod P. defendere conatur Epidaurio Θιόσοτος (Fouilles d'Epidaure I p. 80 n. 241, 92), num recte incisum sit, merito dubitatur. Nam illius nominis aliam esse rationem nemo negabit qui formarum Θεόσδοτος, Θεόζοτος, Θεόσζοτος meminerit. Itaque aut errasse lapicidam sumendum est, aut assimilatione propter vicinum -ς nominis βουλᾶς initialem consonam δ in ς abiisse. At vice versa finale elementum initio insequentis vocis accommodari solet. Cf. Leg. Gortyn. I, 49. XI, 51 τᾶδ δίκας. IV, 25 τᾶδ δαίσιος. IV, 41 τὰδ δέ. V, 2 πατρὸδ δώοντος. V, 7 ταῖδ δέ. V, 51 δατιομένοιδ δέ. VII, 22 υἱέεδ δέ. VII, 29 πλίαδ δέ. XI, 15 ἐδ δικαστήριον. XI, 19 τοῖδδε, ut ea modo afferam exempla quae easdem consonas σ et δ concurrentes habent. Quinam esset ille secundus senatus, cum editores ambigui haesissent, R. Heberdey et A. Wilhelm Reisen in Kilikien (Denkschriften der K. Akademie der Wissensch. in Wien XLIV 1896) p. 112 docuerunt, Argis annum in duo semenstria divisum fuisse, quorum utrumque suum haberet senatum. Eundem ordinem fuisse Rhodi et Tarsi, quae civitates origines suas ab Argivis repetebant. Cf. Dio Chrys. XXXIV, 35 (I p. 325, 23 Arnim) τοιγαροῦν πρὸς ἓξ μῆνας εἰσὶν ὑμῖν ἀνδρεῖοι, πολλάκις οὐδὲ ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς πόλεως. 36 (p. 326, 1) ἐχρῆν μέντοι τὸν πρυτανεύοντα τῆς ἀρχῆς τοὺς ἓξ μῆνας ἡγεῖσθαι μέτρον. 8 I. e. μετ-εών, qui adest, assessor, adiutor, secundum interpretationem

O. Hoffmann de mixtis linguae Gr. dialectis p. 51, quam probat P. Ceterum in Hilleri delineatione paenultimae litterae relliquiae ad O potius quam ad Ω referendae videntur.

---

429 Tabula marmoris Hymettii inventa in arce Athenarum. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1057. Rangabé Ant. Hell. 476. Koehler C. I. Att. II 564 (Syll.[1] 295. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 149 n. 139).

---ς ---- | -----να ορο---------------- | ------------- ---σῆμα κα------------ | ------τον ἅπαντα------‖------- ---ς σώιζωνται [--------------------------- συμ]|φέ[ροντ. τῆι] φυλῆι. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα ὅπως ἂν [Ἐρεχ]θεῖ|δαι εἰδῶ[σιν ἅπ]αντες τὰ ἑαυτῶν κτήματα, καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ[1] | οἱ αἰεὶ καθιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν βαδίζοντες ἐπὶ τὰ κτήμ|ατα δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπισκοπῶνται τά τε χωρία εἰ γεωργεῖτ‖αι κατὰ τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρους εἰ ἐφεστήκασιν κατὰ τ|ὰ αὐτά· καὶ ταῦτα πεποίηκεν οὔτε χάριν οὐδὲ πρὸς ἕνα περὶ π|λείονος ποιούμενος τῶν συμφερόντων τῆι φυλῆι οὔτε δω|ροδοκούμενος οὐδ' ὑφ' ἑνός, ἀλλὰ λέγων αἰεὶ καὶ πράττων δια|τετέλεκεν τὰ βέλτιστα τῆι φυλῆι, ἀνένκλητον ἑαυτὸν παρεσ‖χηκὼς πρὸς πάντας τοὺς φυλέτας, ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῆι | Ἐρεχθῆιδι φυλῆι, ἐπαινέσαι Ἀντισθένην Νικάνδρου Λαμπτρ|έα καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον ἀ|ρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης ἧς ἔχων διατελεῖ περὶ τὴν Ἐρ|εχθῆιδα φυλήν· ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει Ἀντισθένει θυγατέρα ε‖ἶναι ἐπίκληρον ἐκ τῶν νόμων γεγενημένην, τοὺς ἐπιμελητὰ|ς τοὺς (ἀ)εὶ[2] καθισταμένους κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελεῖσθαι Ἀριστομ|άχης τῆς Ἀντισθένου θυγατρὸς ἐάν τινος δέηται, ἐ[μ]φανίζοντ|ας τεῖ φυλεῖ ὅταν ἀγορὰν ποιῶσιν, ὅπως ἂν μη[δ' ὑφ' ἑ]νὸ[ς ἀδικῆτ]|αι· τὴν δ' εὔνοιαν τὴν παρ' ἑκά[σ]τ[ου τῶν φυλετῶν καὶ ἰδίαι καὶ κ]‖οινῆι ὑπάρχειν τῆι θυγατ[ρὶ τῆι Ἀντισθένους Ἀριστομάχηι δ]|ιὰ τὴν τοῦ

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν; decretum tribus Erechtheïdis est. Antisthenes Lamptrensis non videtur magistratu aliquo tribus functus esse, sed sua sponte tribules consilio et opera iuvisse. 1 Curatores fuisse singularum tribuum non singulos, sed plures, etiam alii tituli (Cf. n. 712, 8. 13. C. I. Att. II 554, 8. 556, 7. 559, 15) docent. De numero non constat, sed ex titulo C. I. Att. II 558, 4—7, quem Koehlerus probabiliter ad curatores Pandionidis rettulit, ternos fuisse conicias. 2 ΔΕΙ.

πατρὸς ἀ[νδραγαθίαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἔχει περὶ[3] τ]|ὴν Ἐρεχθ[ῆιδα φυλὴν -------]|θον---

3 Supplevi.

---

430 Tabula marmoris albi inventa in Piraeeo, exstat in museo Britannico. Edd. Chandler Inscr. II 108 p. 72 (Boeckh C. I. G. 101). Hicks Inscr. Gr. Mus. Br. I n. XI (Koehler C. I. Att. II 589. Syll.[1]296. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 152 n. 145).

Διόδωρος Πειραιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Καλλ|ιδάμας Καλλιμέδοντος Χολλείδης ἀνὴρ | ἀγαθός ἐστιμ περί τε τὸν δῆμον τὸν Ἀθη|ναίων καὶ τὸν δῆμον τὸμ Πειραιέων, καὶ πο||εῖ ἀγαθὸν ὅτι δύναται καὶ τὴν εὔνοιαν ἐ|νδέδεικται ἐπὶ τῶγ καιρῶν, δεδόχθαι Πε|ιραιεῦσιν, ἐπαινέσαι Καλλιδάμαντα κα|ὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕ|νεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὸν δῆμον || τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τὸν Πειραιῶ|ν. καὶ ὅταν θύωσι Πειραιεῖς ἐν τοῖς κοιν|οῖς ἱεροῖς, νέμειν καὶ Καλλιδάμαντι με|ρίδα, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις[1] Πειραιεῦ|σιν, καὶ συνεστιᾶσθαι Καλλιδάμαντα με||τὰ Πειραιέων ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς, πλὴν | εἴ που αὐτοῖς Πειραιεῦσιν νόμιμόν ἐστ|ιν εἰσιέναι, ἄλλωι δὲ μή· κατανεῖμαι δὲ α|ὐτὸν καὶ εἰς τριακάδα[2] ἣν ἂν αὐτὸς βούλη|ται. εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ προεδρίαν ἐν τῶι || θεάτρωι ὅταμ ποιῶσι Πειραιεῖς τὰ Διον|ύσια, οὗ καὶ αὐτοῖς Πειραιεῦσι κατανέμ|εται, καὶ εἰσαγέτω αὐτὸν ὁ δήμαρχος εἰς | τὸ θέατρον[3] καθάπε(ρ)[4] τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺ|ς ἄλλους, οἷς δέδοται ἡ προεδρία παρὰ Πε||ι-

---

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. Ex scripturae genere Hicksius collegit, priore parte tertii a. Chr. saeculi haec incisa esse, cui assentitur K. sic, ut etiam aliquot annis antiquiorem esse posse dicat. 1 Ex his cave colligas, Callidamanta ipsum Piraeensem factum esse hoc decreto. Neque enim quisquam duorum simul pagorum esse poterat, et v. 15 sqq. Callidamas a Piraeensibus distinguitur. Quare οἱ ἄλλοι Πειραιεῖς minus accurate dictum est ex nota sermonis Graeci consuetudine. Cf. n. 185, 17 καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἀτέλειαν εἰσάγουσιν καὶ ἐξάγουσιν, καθάπερ τοῖς ἄλλοις Ἐρετριεῦσιν. 2 In epulis sacris paganorum certae societates tricenorum hominum constitutae fuerunt, qui una cenarent. Ut igitur Callidamas suam portionem accipere posset, eiusmodi societati ascribendus fuit. 3 A magistratu pagi ei quibus proedria decreta est, in theatrum introducuntur, ut 169, 50 singuli nominatim invitantur. 4 ΚΑΘΑΠΕΙ.

(ρ)αιέων[5]. τελεῖν δὲ αὐτὸν τὰ αὐτὰ τέλη ἐν | τῶι δήμωι, ἅπερ ἂγ καὶ Πειραιεῖς, καὶ μὴ ἐ|γλέγειμ παρ' αὐτοῦ τὸν δήμαρχον τὸ ἐγκτ|ητικόν[6]. ἀνειπεῖν δ' ἐν τῶι θεάτρωι τὸν κή|ρυκα τραγωιδῶν τῶι ἀγῶνι, ὅτι στεφανοῦ‖σι Πειραιεῖς Καλλιδάμαντα Καλλιμέδο|ντος Χολλείδην ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοί|ας τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸ|ν δῆμον τὸμ Πειραιέων, ὅπως ἂν εἰδῶσι πά|ντες, ὅτι ἐπίστανται Πειρ(α)ιεῖς[7] χάριτα‖ς ἀξίας ἀποδιδόναι τοῖς φιλοτιμουμέν|οις εἰς αὐτούς. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή|φισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τ|ῶι ἱερῶι τῆς Ἑστίας.

5 ΠΑΙΕΩΝ. 6 Vectigal quod pendendum erat eis civibus qui in alio ac cuius ipsi erant pago fundos habebant. Cf. Thumser de civium Atheniensium muneribus p. 106. 7 ΓΕΙΡΑΙΕΙΣ.

---

431 Tabula marmorea inventa Sunii septentrionem versus a templo. Edd. Kordellas Mittheilungen des arch. Instituts in Athen XIX (1894) p. 241. Ex ectypo chartaceo, quod miserat P. Wolters, Koehler C. I. A. IV, 2 p. 297 n. 572*e* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 150 n. 142).

Θεοί. | Θεόδηλος εἶπεν· ἐψηφί|σθαι Σουνιεῦσιν· τύχη|ι ἀγαθῆι· ἐπειδὴ Λεύκιο‖ς[1] δίδωσιν ἀγορὰν τοῖς δ|ημόταις ποιήσασθαι, ἑλ|έσθαι αὐτίκα μάλα τρε|ῖς ἄνδρας, οἵτινες ὁριο|ῦσιν τὴν ἀγορὰν μετὰ ‖ Λευκίο μὴ ἐλάττω ἢ τῆ|ι μὲν δυοῖν πλέθροιν, | τῆι δὲ πλέθρου, ὅπως ἂ|ν ἧι εὐρυχωρία Σουνι|εῦσιν ἀγοράζεν καὶ ἄλ‖λωι τῶι βουλομένωι, | ἐπειδὴ ἡ νῦν οὖσα συν|ωικοδόμηται. ἐνοικοδ|ομεῖν δὲ μὴ ἐξεῖναι μή|τε δημάρχωι μήτε ἄλ‖λωι μηδενὶ ἐντὸς τῶν | ὅρων. ἀναγράψαι δὲ τό|δε τὸ ψήφισμα ἐν στήλ|ει λιθίνει τὸν δήμαρχ|ον μετὰ Λευκίο καὶ στῆ‖σαι ἐν τῆι ἀγορᾶι.

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. Orthographiam medii saeculi a. Chr. quarti esse recte adnotat Kordellas. 1 Cf. C. I. Att. II, 172, 16: Λεύκιος Θεοκλέους [Σου]νιεύς, quem titulum complura nomina in tabulis navalibus recurrentia Demostheneae aetatis esse arguunt. Koe. Tunc hominem Graecum nomine Latino uti non posse sponte patet; antiquum igitur et Graecum nomen tenemus, quod sine dubio postea ansam praebuit praenominis quod est *Lucius* Graece per diphthongum ευ scribendi.

432 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici inscriptae in fronte (*a*) et in latere dextro (*b*), inventa e regione pagi Τράχωνες in terra Attica. Ed. Lolling Mittheilungen des arch. Instituts in Athen IV (1879) p. 199 (W. Hoffmann de iurandi apud Athenienses formulis p. 47 sqq. Koehler C. I. A. IV, 2 p. 146 n. 584 *c*).

a

[--------- | .... ο]ύντω[ν] α . α . . οι . . .
.... | .... δικαστηρίωι, τὰς . . ἐπ .
ε................., | .... αζει . . στασ . . . . . . ν
αλι .... | ....ο καὶ
τὸν δήμαρχον[1] Δωρ[όθεον[2] .... ‖ ....
ἱερ]οποιοῖς[3], ὅτι [. . . . κ]αλῶς ε. . ο. .... |
.... δικάζεσθαι δὲ τὸν δήμαρ[χον[4] τοῖς ......
.... | .... οὐκ] ἀποδεδωκόσιν[5] καὶ τῶι τοῦ

Litterae Ionicae volgares. De aetate v. not. 2. 1 Aexonensium, quorum pagum illic situm fuisse, ubi haec tabula reperta est, ex aliis monumentis ibidem erutis didicimus. 2 Cf. C. Att. II 579, 13 sqq. δοῦναι δὲ αὐταῖς καὶ εἰς θυ[σ]ίαν τὸν δήμαρχον Δωρό[θε]ον καὶ τοὺς ταμίας Δ δραχμὰς ἀπὸ τῆς προσόδου τῶν δημοτῶν. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν δήμαρχον Δωρόθεον εἰς στήλην [λ]ιθίνην καὶ στῆσαι εἰς τὸ θέατρον. Illud Aexonensium decretum Chremete archonte (326/5 a. Chr.) factum esse, neque credibile videri summum pagi magistratum bis ab eodem homine gestum esse, ita ut hoc quoque monumentum eidem anno vindicandum esset, adnotavit L., non improbabiliter, etsi quae lex de plerisque universi populi magistratibus valebat, utrum eadem etiam ad pagos, ex quibus minores certe non nimium hominum ad eiusmodi officium idoneorum numerum habebant, pertinuerit non iniuria dubitaveris. 3 Ex horum mentione L. non inepte collegit, pascua quorum de scriptura (ἐννόμιον v. 7. ἐννόμια v. 33) hic diceretur, sacrorum fundorum potius quam profanorum fuisse. 4 Eos qui non pependerant, demarchus pagi nomine, cui illa debentur, in ius vocat ad magistratum populi Atheniensium, cuius de ea re iurisdictio est; nam de his ut de qualibet alia pecunia debita iudicare heliastarum est. Sed ut in litibus inter privatos arbitri ex compromisso constitui possunt, quorum decreto se staturos neque litem ad iudicium delaturos litigantes spondent, sic hic ut eadem condicione arbitrium paganorum implorare liceat constituitur. 5 Duo genera hominum hic distingui apparet verbis [τοῖς — οὐκ] ἀποδεδωκόσιν et τῷ — οὐκ ἀπο[δεδωκότι]. Manifesto scripturam ab eis, qui pascua conduxerant, non ipse pagus exigebat, sed uni publicano eam exigendam locaverat. Verum huic pagus praestare debebat, ut recte penderetur scriptura, quare qui id neglegunt, non ab illo publicano, sed a demarcho in ius vocantur; huc prius membrum enuntiati spectat. Neque vero minus etiam ipse publicanus, si pretium quo scripturam redemit (τοῦ ἐννομίου τὴν τιμήν) non pendit, a demarcho conveniendus est.

ἐννο[μ]ίου τὴν τι[μὴν] οὐκ ἀπο[δε]δωκότι· ἐὰν δέ τινε]ς τῶν ὀφειλόντων βούλωντα[ι] ἐπιτρέπειν τοῖς δημό[τ]αις περὶ ὧν ὀφεί]λουσιν, ὀμόσασιν[6] πρὶν εἰσάγεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον [π||οιήσεσθαι τὴν] ἐπιτροπὴν καθ' ὅτι ἂν μέλλει ἔσ[ε]σθαι ὡς δικαιοτάτη τὰς | [πράξεις[7] ἀναβεβλ]ῆσθαι[8] αὐτοῖς ἕως ἂν δικάζωσιν οἱ δημόται. ὀμόσαι δὲ καὶ | [ὅταν ἐπιτρέπωσιν[9]] ἐμμενεῖν οἷς ἂν ψηφίσωνται οἱ δημόται καὶ ἀποδώσε[ι|ν ....] ι[.ω]ν τῶ[ν ἑ]αυτῶν[10], ἢ τὰ βέβαια πο[ή[σ]ειν τοῖς δημόταις[11]· ὅσοι | [δὲ ἂν αὐτῶν μήτε ἐμμένωσιν μή]τ[ε] ἀποδιδῶσιν ἃ ὀ[φ]είλουσιν [μ]ήτε τὰ ἐνέχ||[υρα[12] τὰ αὐτῶν ἀπολαβόντες ἄλλα τοια]ῦ[τα] ἀνέπ[α]φα ἀνθυποτιθῶσιν, μηδ[ὲ | ....] περὶ το[ύ]των ἐπιτρέπειν ἐθέλω[σ]ι ....]ον καὶ οἱ σύνδικοι[13] καὶ [.|... .... ὁ] δήμαρχος μετὰ

6 Hoc ad τοῖς δημόταις refert H., ut hic de paganorum qui arbitri futuri sunt, v. 11 sqq. de debitorum qui in ius vocati sunt iureiurando dicatur. At etsi v. 11 pagani δικάζειν dicuntur, tamen verba εἰσάγεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον nullo modo de illorum arbitrio intellegi possunt, sed utique ad iudicium heliastarum spectant. Adde quod τὴν ἐπιτροπὴν ποιεῖσθαι non discrepat significatione ab ἐπιτρέπειν, ut id de reis, non de arbitris dici appareat. Scilicet ne arbitrio paganorum implorando iudicium heliasticum eludant ac deinde illos adire recusent, hoc priore iureiurando cavetur, quod similem vim habet atque ὑπωμοσίαι quibus comitiorum deliberationes ab eis qui γραφὴν παρανόμων instituturi sunt interpellantur. Contra alterum iusiurandum ab eisdem postea in consessu arbitrorum datur, quo se illorum decreto staturos pollicentur. Apparet igitur ὀμόσασιν ad αὐτοῖς (v. 11) potius spectare: Si hoc iuraverint debitores, exactio eorum qua debent differetur dum pagani iudicaverint. 7 Supplevi. Sane ut numerus litterarum conveniat, aut EI unum locum tenuisse aut ΓΡΑΞΕΣ incisum fuisse sumendum est, scriptura illa aetate perrara quidem, sed non inaudita (K. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 16, 14 not. 92). 8 Supplevi. 9 Sic supplere malui quam cum K. οἷ ἂν ἐπιτρέπωσιν. Neque enim hic demum hi homines iurare iubentur, sed iam priora ad eorundem iusiurandum spectant (not. 6). At tempora recte discernuntur; illic enim iurant se causam paganorum arbitrio commissuros, hic praecipitur quid iurandum sit cum iam ad arbitros res perveniat. 10 L. vocem αὐτώνητα hic deprehendere sibi visus erat; sed sine dubio rectius K. tria vocabula distinxit. 11 Aut soluturos se quae deberi arbitri cognovissent aut praedibus praediisve satisdaturos pago iurant. 12 Versus 15 partem priorem supplere conatus sum. 13 Quae sequuntur iam ad iudicium heliasticum spectare videntur, in quo demarchus actoris vice fungitur sed in eo negotio a syndicis adiuvatur; quos non statuendum est ordinarios pagi magistratus esse, sed ad hanc unam litem orandam a paganis electos.

τῶν συν|[δίκων ....

τοῖ]ς δημόταις ὅσου || ....

.... ἐὰν δέ τι τούτω|[ν ....

..............., εἰσαγόν]των [εἰ]ς δι[κ|αστήριον ....

.... τῶι] δημάρχω[ι | ....

....] ε . .

ετ . | ---------

b

. . ι ....||. ἐπὶ [.......... π|α]ρακα[ταθ[14] ......

δι]|αγνῶν[αι[15] ....] | καὶ λύ[σομαι[16] οὐδὲν][17] | τούτω[ν

οὔτ' ἐγὼ[18] οὔτ]||ε τῶν ἐμῶ[ν[19] οὐδεὶς[20] εἰ]|δότος ἐμ[οῦ[18], ἐὰν]

μὴ ψη|φίσωνται οἱ [δ]ημότ|αι ἀποδόσθαι τὰ ἐν|νόμια. καὶ εἰς

τὸν λοι||πὸν χρόνον ἀποφανῶ | τοῖς δημόταις, ἐάν | τινά τι

εἰδῶ ποιοῦ|ντα τούτων ἐν τοῖς | [ἀ]γροῖς. ἀληθῆ ταῦτα || [νὴ]

τὸν Δία, νὴ τὸν Πο|[σε]ιδῶ, νὴ τὴν Δήμητ|[ρα]. εὐορκοῦντι μέμ |

[μοι] εἶναι πολλὰ καὶ | [ἀγαθά,] εἰ δ' ἐπιορκοί||[ην, τὰ ἐν]αντία.

τοὺς | [δὲ ....]ητ[ὰς ----------------------]

---

14 Cum L. hic Heraclidas commemoratos fuisse, dubitans ipse, coniecisset, multo accommodatius ad persuadendum K. nominis παρακαταθήκη aut verbi παρακατατιθέναι formam aliquam agnovit. 15 Supplevit K. Lollingius etiam hic nomen proprium, Ἅγνων aut Ἁγνωνίδης fuisse opinatur, fortasse propinqui Hagnothei Aexonensis (n. 535, 47). Sed iure K. monuit, totum tenorem non eum fuisse videri, in quo nomina hominum locum haberent. Ceterum cuius hic habeatur iusiurandum ambigitur; H. demarchi, K. probabilius scripturarii esse iudicat. 16 Supplevi; de pignoribus aliisve rebus depositis hic dici versus 26 relliquiae arguunt. Lysistratum Aexonensem, Hegesiae patrem (C. I. Att. II, 579, 5), commemoratum fuisse statuit L. At cf. not. 15. 17 Supplevi. 18 Supplevi. 19 Supplevit R. Schoell apud H. 20 Supplevit Schoell ibid. Cf. n. 512, 8 cum adnotatione.

---

433 Tabula marmoris albi, in museo Britannico. Edd. Chandler Inscr. II 109 p. 74 (Boeckh C. I. G. 102). Hicks Inscr. Gr. mus. Brit. I n. XII (Koehler C. I. Att. II 573. Syll.[1] 297. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 151 n. 143).

Litterae volgares. Propter inconstantem diphthongi ου scripturam titulus medio saeculo a. Chr. quarto vix multo recentior esse videtur. Vs. 1—14 pactum inter pagum Piraeensium et quattuor homines privatos continent, quibus theatrum locatur, vs. 15—23 decretum pagi de Theaei et conductorum

--------αν [κα]ὶ πα[ρ]έχειν --------]αις ἡδ[ω]λιασμένην τὴν θέαν [κ]ατὰ τ]ὰ πάτρια· ἐὰν δὲ μὴ ποήσωσιν κατὰ τὰς συνθ[ή]|-κας τὰς περὶ τὸ θέατρον, οἰκοδομῆσαι μὲν Πειρα‖έας τὰ δεόμενα, τὰ δ' ἀναλώματα τοῖς πριαμένοις | εἶναι. ἐπιτιμητὰς δὲ αἱρεῖσθαι Πειραέας ὅταν πα|ραδιδῶσι τὸ θέατρον τρεῖς ἄνδρας ἐκ Πειραέων. | ἀναγράψαι δὲ τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς ταμίας ἀντί|γραφα τῶν συνθηκῶν εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσα‖ι ἐν τῆι ἀγορᾶι τῶν δημοτῶν· παραγράψαι δὲ καὶ τὸ | ὄνομα παρ' ὧι ἂν κείωνται αἱ συνθῆκαι. ὠνηταὶ Ἀρι|στοφάνης Σμικύθο: ꟼHH: Μελησίας Ἀριστοκράτο: XH | Ἀρεθούσιος Ἀριστόλεω Πήληξ: ꟼH: Οἰνοφῶν Εὐφι|λήτου Πειραιεύς: XH

Καλλιάδης εἶπεν· ἐψηφίσθαι Πειραεῦσι, ἐπειδὴ Θεαῖος[1] | φιλοτιμεῖται πρὸς τοὺς δημότας καὶ νῦν καὶ ἐν τῶι | ἔμπροσθε χρόνωι, καὶ πεπόηκεν τριακοσίαις δρα|χμαῖς πλέον εὑρεῖν τὸ θέατρον, στεφανῶσαι αὐτ|ὸν θαλλõ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιο‖σύνης τῆς εἰς τοὺς δημότας, στεφανῶσαι δὲ | καὶ τοὺς πριαμένους τὸ θέατρον, Ἀριστοφάνην | Πειραέα, Μελησίαν Λαμπτρέα, Οἰνοφῶντα | Πειραιέα, Ἀρεθούσιον Πήληκα.

laudibus. 1 Huius opera inter Piraeenses et conductores theatri pactum convenisse coniecit Boeckh. Ceterum eum Piraeensem fuisse ex v. 16. 20 τοὺς δημότας apparet; nam si ex alio pago fuisset, sine dubio Πειραιέας aut τὸν δῆμον scriberetur.

---

434 Fragmentum tabulae lapidis Hymettii inventum Athenis prope Dipylum. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου VIII p. 234 n. 1 (Syll.[1] 298). Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 145 n. 583 *b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 158 n. 155).

Ἔδοξεν τοῖς δημόταις[1]· Πυθό|δωρος Φιλοκλέους Ἐπικηφί|σιος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ αἱρεθ|έντες ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατή‖γοροι Νεοκλέους[2] καλῶς καὶ | δικαίως ἐπεμελήθησαν τοῦ | ἀγῶνος καὶ

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Epicephisiorum pagi decretum esse ex v. 2 apparet. Ea re simul huius pagi situs definitur, nam tabulam cum decreto intra ipsius pagi terminos propositam esse cum per se consentaneum est tum reliquis eiusmodi decretis, in quibus quidem de loco ubi inventa sunt constat (n. 430. C. I. Att. II 574. 575. 579. 580. 587), confirmatur. 2 Quodnam litis genus fuerit, obscurum est. Conieceris Neoclem civitate paganorum suffragio abiudicata ad iudicium confugisse,

εἷλον αὐτὸν ἐν τ|[ῶ]ι δικαστηρίωι, δεδόχθαι τ|[οῖς δημό]ταις, ἐπαινέσαι αὐ|[τοὺς ἀρετῆς] ἕνεκα καὶ δικα|[ιοσύνης ---------]

---

sed damnatum esse. At ea res nescio an non tanti momenti fuerit, ut propterea accusatoribus praemia decernerentur.

---

435 Cippus e lapide poro factus; inferior pars non laevigata. Ex Koehleri apographo ed. Kirchhoff C. I. Att. I 517, ex G. Hirschfeldii idem IV, 1, 1 p. 52 (Syll.[1] 299).

[Δεῦρ' Ἐλε]|υσινίον[1] [τρ]|ιττὺς τελ[ε]|υτᾶι, Περαι|ὸν δὲ τριττ|ὺς ἄρχεται[2].

Litteratura Attica antiqua. Litterae ϟ forma aetatem medio saeculo a. Chr. quinto non recentiorem indicat. 1 Hae duae sunt tribus Hippothontidis trittyes. Tertiae nomen adhuc ignoratur. 2 Collato Demosthenis loco XIV, 22 sqq. iam Kirchhoffius coniecerat hos terminos ad rem navalem spectasse. Accuratius eam rem persecutus est C. Schaefer Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 86, qui docuit nautas et epibatas pagatim conscriptos (Dem. L, 6) certa die in navalia convenisse ibique secundum trittyas, quarum loca his lapidibus designabantur, dispositos esse.

---

436 Cippus lapidis quem πῶρον vocant, inventus in Piraeeo in angulo viarum Artemidis et Leosthenis. Edd. C. Schaefer Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 85. Kumanudis Ἀθηναίου VIII p. 528 n. 1 (Syll.[1] 300). Ex Milchhoeferi apographo Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 121 n. 517*b*. Cf. Hermae XVI p. 184 n. 4.

[Δ]ε[ῦρ'] Ἐπ[ακ|ρ]έον[1] τριτ|τὺς τελευ|τᾶι, Θριασ|ίον[2] δὲ ἄρχ|εται τριτ|τύς.

---

1 Supplevi ex C. I. Att. II, 1053, 8. [Δ]ε[ῦρ]ε Π[αιανι]έων aut Π[ρασι]έων Schaefer. At Prasiensium trittys nulla fuit (cf. 437[1]), Paeaniensium nomini cum spatium non sufficere videtur, tum genetivus non contractus offensionem habet. Epacrenses, una ex iis quae adhuc notae sunt trittys quae non pagi nomen habeat, cuius tribus fuerint, non constat. Nam Plothenses quidem, pagum Aegeïdis, Epacrensium sacris interfuisse ex C. I. Att. II 570, 30 scimus; at illi Epacrenses pagorum aliquot coniunctionem sacrorum causa efficiebant similem Tetrapolensium (n. 448), quae non confundenda est cum trittye cognomine; neque etsi haec trittys ab illo antiquiore conventu nomen accepit, utriusque pagi omnes eidem fuerint necesse est. Quare fieri potest

ut alii atque Aegeidi tribui ascripta fuerit Epacrensium trittys. 2 Oeneidis tribus. Alteram eiusdem novimus trittyn Laciadarum (C. I. Att. I 502), tertia adhuc ignota est.

---

437 Cippus lapidis quem πῶρον vocant, inventus in Piraeeo, 'κατὰ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Τζάννε ἄγουσαν', exstat in Museo societatis archaeologicae. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου VIII p. 291 n. 2 (Syll.[1] 301. Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 120 n. 517*a*).

[Δ]εῦρε Πα[ι]|ανιῶν[1] τρι|ττὺς τελ[ε]|υτᾶι, ἄρχε|ται δὲ Μυ|ρρινοσί|[ον] τριτ|[τύς].

Litteratura eadem ac n. 435. 436. 1 Duae sunt Pandionidis tribus trittyes. Tertiae nomen ab littera K incipere indicat C. I. Att. II, 871, 6, ubi Κ[υδαθηναιῶν] probabiliter supplevit Koehler.

---

438 Cippus quadrangulus lapidis calcarii densi supra fractus, ab omnibus partibus scriptura coopertus, inventus Delphis, inaedificatus in muro recentioris aetatis ante porticum Atheniensium. Ed. Th. Homolle Bulletin de correspondance Hellénique XIX (1895) p. 5 sqq. Cf. quae de titulo exposuerunt St. Dragumis ibid. p. 295 sqq. H. Pomtow Jahrbücher für Philologie CLIII (1896) p. 553 sq. B. Keil Hermae XXXI p. 508 sqq. C. Türk ibid. p. 647 sq. F. Bechtel Beitr. zur Kunde der indog. Sprachen XXII p. 279 sqq.

a [------ ὁ δὲ ὅρκος] | ἔστω[1]· ταγε[υ]σέω[2] δι[καίως κ]|ατὰ

Litterae Ionicae volgares praeter B spiritus asperi notam (cum H vocalem productam significet) et F, dispositae στοιχηδόν. Ex hoc scripturae genere editor recte collegit, monumentum anno 400 a. Chr. n. utique non recentius, sed fortasse etiam aliquot annis antiquius esse. Continet leges phratriae (not. 3) Delphicae Labyadarum. Cum ex partibus quattuor una *d* infra enuntiato integro finiatur et post id vacuum spatium habeat, apparet hunc totius inscriptionis finem esse. Incipit titulus in latiore planicie antica (*a*), inde transgreditur in contiguum a dextra latus angustius (*b*), tum in partem posticam (*c*), denique in latus sinistrum (*d*). 1 Formula est iurisiurandi quo obstringuntur curatores (ταγοί not. 2) phratriae cum ineunt officium. 2 ταγοὶ Labyadarum commemorantur v. 11. 23. 34. 40. 43. 81. 88. 94. 110. 113. 126, verbum ταγεύειν ut hic est v. 90. 92. Adhuc vox, quae apud poetas sane ducem vel imperatorem in universum significat, in sollemni sermone non reperta est nisi apud Thessalos, ubi aut singulorum populorum

τοὺν νόμους τᾶς [π]ό[λ]ι|ος καὶ τοὺς τῶν Λαβυαδ[ᾶν][3] | πὲρ τῶν ἀπελλαίων[4] καὶ τᾶ||ν δαρατᾶν[5]· καὶ τὰ χρήματα | συμπραξέω[6] κἀποδειξέω[7] [δ|ι]καίως Λαβυάδαις, [κ]||οὔτε[8] κλεψέω οὔτε

---

summos magistratus (n. 238[2]) aut communem omnium Thessalorum ducem significat. 3 Labyadae praeter hanc inscriptionem etiam in titulo I. G. Ant. 319, 2 sunt, ubi sane leni errore Λαδυαδᾶν aut incisum aut lectum est. Ceterum non gentem esse, ut voluit Pomtow, sed phratriam, luculentissime inde apparet, quod v. 26. 64 sqq. manifesto commune Labyadarum distinguitur a gentibus (πατρίαις), quae plures sint in illo uno; ea vero ubique apud Graecos est phratriae vis ac natura. Neque Διὸς πατρῴου sacra (v. 14. 73. 211) ei sententiae obstant; etenim hoc cognomen non gentium potissimum proprium est, sed cuiusquemodi communionem quae sanguinis et agnationis necessitudine contineatur indicat. Cf. n. 442[1]. 571[7]. Demosth. XVIII, 141: τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Quod contra Ποτειδὰν φράτριος (v. 72) gentis esse nequit. 4 Victimas significari ex verbo ἄγειν (not. 21) apparet. Iniuria nomini aliquid cognationis intercedere cum glossa Hesychiana ἀπάλιον· θῦμα, δελφάκιον statuit Drag. Immo manifesto a feriis (Ἀπέλλαι), per quas immolabantur, nomen habebant. Quas ferias, utut de nominis origine iudicatur, recte Hom. Apaturiorum Atticorum similes fuisse statuit. Tum igitur in recipiendis pueris illae victimae offerebantur a parentibus. Discrimen quod Athenis inter μεῖον et κούρειον (n. 439, 5. 6) intercedebat, a Delphorum lege alienum fuit; ea unum modo noverat sacrificii genus; nam quae praeter ἀπελλαῖα commemorantur oblationes, non victimae sunt, sed panes vel placentae (not. 5). Ἀπέλλαι primo mense anni Delphici a solstitio aestivo incipientis, cui ab eis ipsis nomen Ἀπελλαῖος inditum erat, agebantur (not. 53). 5 Cf. Athen. III p. 110 d Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις τὸν ἄζυμον ἄρτον καλεῖ δάρατον. 114 b καὶ οἱ γλωσσογράφοι δὲ ἄρτων ὀνόματα καταλέγουσιν, Σέλευκος μὲν δράμιν ὑπὸ Μακεδόνων οὕτως καλούμενον, δάρατον δ' ὑπὸ Θεσσαλῶν. Etiam apud Hesychium huius glossae, corruptae sane, vestigia exstare (δαραιθυμῷ, ubi M. Schmidt δαράτῳ· ἀζύμῳ emendavit, et δαρόν· μακρὸν χρόνον καὶ ἐπιπολὺ καὶ ἑορτὴν καὶ ἄρτον τινὲς τὸν ἄζυμον) monuit Hom. Ceterum πὲρ τῶν ἀπελλαίων καὶ τᾶν δαρατᾶν a τοὺ(ς) νόμους potius quam a ταγευσέω pendere recte statuit idem, monens articulo non iterato ante πὲρ non tantum tribuendum esse, quantum sententiae quae sic multo aptior evaderet. 6 Aut stipendia quae a communi Labyadarum imponerentur una cum reliquis pendendi, aut eas quae phratriae deberentur pecunias exigendi notionem inesse existimat Hom., et collato C. I. Att. II, 545, 5 [κα]ὶ τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω hanc interpretationem illi alteri praefert; sed illa omnino cum usu sermonis pugnat, ut de hac nullus dubitandi locus relinquatur. 7 Cf. I. G. Ant. 319, 1 sqq.: οἱ πεντεκαίδεκα (cf. vs. 187) τῶν Λα[β]υαδᾶν — ἀπέδειξαν μνᾶς δεκατέτορες καὶ ἡμιμναῖον καὶ δραχμὰς πεντή[κ]οντα καὶ ϝέξ. Promittunt curatores se accurate phrateribus indicaturos esse pecunias communes aliasque res phratriae quas in manibus habeant; Attice sic ἀποφαίνειν usurpatur. Hom. 8 Supplevit Be., cum Hom. nudum οὔτε tolerasset, quod tamen manifesto non

[β]λα[ψ]έω[9] | οὔτε τέχναι οὔτε μαχαν[ᾶ||ι] τῶν τῶλ Λαβυαδᾶν χρημ[ά]|των· καὶ τὸς ταγοὺ[ς ἐπ]αξέ|ω τὸν ὅρκον τοὺ[ς ἐν νέ]ω[τ]||α[10] κὰτ τὰ γεγραμμένα. Ὅρκ|ος[11]· ὑπίσχομαι ποὶ τοῦ Δι||ὸς[12] τοῦ πατρώιου[13]· εὐορκέο|ντι μέμ μοι πόλλ' ἀγάθ', αἰ δ' | ἐφιορκέοιμι, [εἶμεν] τὰ κα|κὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν.

Ἔδοξε Λαβυάδαις Βουκατ||ίου[14] μηνὸς δεκάται, ἐπὶ Κ[ά|ρπ]ου[15], ἐν τᾶι ἁλίαι, σὺμ ψάφ|οις ἑκατὸν ὀγδοήκοντα | δυοῖν[16]· τοὺς ταγοὺς μὴ δέκ|εσθαι μήτε δαράταν γάμε||λα[17] μήτε

---

potest simul et adiungere hoc enuntiatum priori (id esset οὐδέ) et respondere eis quae proxime sequuntur. 9 Iusiurandum hieromnemonum in titulo item Delphico paucis decenniis recentiore C. I. Att. II, 545, 6 sqq. οὐδὲ τῶν χρημάτων τῶν ἀμφικτιονικῶν ὑπο[βαλέομαι οὐδὲν - - - αὐτῷ] | ἐμί[νγ]α οὐδ' ἄλλῳ δώσ[ω] τῶγ κοινῶν χρημάτων contulit Hom. 10 Supplevit Keil. Qui nunc ineunt officium curatores, se exacto anno successores suos eodem iureiurando adacturos iurant. Atticis familiarem esse locutionem εἰς νέωτα 'in annum proximum' nemo ignorat. 11 Formulae iurisiurandi quo se obstringunt curatores, aliam inseri eius quod a successoribus suis exacturi sint, sumpsit Hom. At primum quidem hos plane eodem sacramento atque illos adigi rerum naturae accommodatum est, deinde vero illud prius iusiurandum in Homollii interpretatione plane careret deorum invocatione et poenarum periurii mentione, id quod fieri nullo modo potest. Etiam articulus τὸν ὅρκον v. 12 argumento est, unam hic esse formulam, cuius in verba curatores et nunc ipsi iurent et ad annum proximum curatores iurare cogant. Nomen ὅρκος praeter morem interpositum est neque vero inepte, siquidem proprie ὅρκος hanc ipsam sanctionem et confirmationem indicat. 12 Verbi formam eandem esse C. I. Att. II, 545, 11 οὔτ[ω]ς ὑπισχόμ[ενος ὀμνύω] aut ὑπίσχομ[αι] (utique ι post praepositionem certum est, vide var. lect.), structura cum πρὸς et genetivo vero infra n. 439, 16 ὑποσχόμενος πρὸς τοῦ Διὸς τοῦ Φρατρίου monuit Hom. 13 Cf. not. 3. 14 Alter anni Delphici mensis, respondens fere Augusto fastorum Iulianorum. 15 Κ.|..ου Hom., sed Κ.|ΡΠΟΥ in photographia agnoscit Drag., qua re confirmatum est Pomtowii supplementum, qui monuerat unum nomen aliorum titulorum Delphicorum, quod illis reliquiis accommodatum esset, Κάρπος esse. Id enim non modo duobus libertinis esse (Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 353, 9. 418, 3), sed etiam duobus civibus Delphis (Wescher-Foucart 54, 18. Lebas Inscr. II, 960). 16 Cf. n. 306, 6: [ἔδο]ξε τᾷ πόλει τᾷ Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείᾳ σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις. Ut igitur civitatis comitiis, sic etiam Labyadarum conventui certus numerus suffragiorum praefinitus erat, sine quo irrita essent decreta; ex v. 68 videmus, in Labyadarum phratria eum numerum centum et unius fuisse. 17 Cum etiam in voce ἡμιρρήνια v. 198 prius η per litteram E scriptum sit, Hom. haud improbabiliter γάμηλα legendum esse statuit, quo maior sit similitudo Atticorum γαμηλίας. Haec offerri nuptiarum causa, παιδήϊα vero pro puero recens nato qui in phratriam recipiatur. Denique haec duo esse δαρατᾶν genera; hoc quoque mihi

παιδήϊα[18] μήτ' ἀπελ|λαῖα, αἰ μὴ τᾶς πατρίας[19] ἐπ|αινεούσας καὶ[20] πληθυόσα|ς, ἇς κα ἦι. αἰ δέ τί κα πὰρ νό|μον κελεύσωντι, τῶν κελε||υσάντων ὁ κίνδυνος ἔστω. | τὰ δὲ ἀπελλαῖα ἄγεν[21] Ἀπέλ|λαις[22], καὶ μὴ ἄλλαι ἀμέραι | μήτε ἄγεν τοὺς ἄγοντας μ|ήτε τοὺς ταγοὺς δέκεσθα||ι· αἰ δέ κα [δέ]ξ[ω]ν[τ]αι ἄλλαι | ἀμέραι ἢ Ἀπέλλαις, ἀποτε|ισάτω ϝέκαστος δέκα δρα|χμάς· ὁ δὲ χρήζων καταγορ|εῖν τῶν δεξαμένων ἐπὶ τῶ||ν ὑστέρων ταγῶν[23] καταγο|ρείτω ἐν τᾶι ἁλίαι τᾶι με|τὰ Βουκάτια[24], αἴ κ' ἀμφιλλέ|γωντι[25] τοὶ ταγοὶ τοὶ δεξά|μενοι. ἄγεν δὲ τἀπελλαῖα || ἀντὶ ϝέτεος[26] καὶ τὰς δαρά|τας φέρεν[27]. ὅστις δέ κα μὴ | ἄγηι τἀπελλαῖα ἢ τὰν δαρ|άταν μὴ φέρηι, ἀμμόνιον[28] κ|ατθέτω στατῆρα ἐπὶ ϝεκα||τέρωι, τῶι δὲ ὑστέρωι ϝέ|τει ἀγέτω τἀπελλαῖα

---

persuasit, praesertim quia alibi (v. 4. 5. 44. 45. 47. 51. 52. 54. 58. 65. 67. 105) δαρατᾶν et ἀπελλαίων nominibus omnes phraterum oblationes comprehenduntur nulla γαμήλων et παιδηΐων adiuncta mentione. At sane concedendum est, si ea sit mens eius qui titulum composuerit, particula μήτε eum paullo neglegentius usum esse. 18 Cf. not. 17. 19 Plures igitur fuerunt gentes (πατρίαι), quae coniunctae phratriam Labyadarum efficerent. Cf. not. 3. 20 Genti non licet de hac re decernere nisi πληθυούσᾳ, i. e. σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις (not. 16). Vides rationem quae inter participia ἐπαινεούσας et πληθυούσας intercedit, non accurate particula καὶ exprimi. 21 Non recte Hom. vim peragendi, celebrandi (cf. ἑορτὴν ἄγειν, Διονύσια ἄγειν) huic verbo tribuit; nam ipsi caerimoniae Ἀπέλλαι nomen est, ἀπελλαῖα sunt quae in eius usum phrateres singuli praebere debent; adde quod verbum δέκεσθαι illi ἄγειν respondet v. 34. 35. 39. 43, id quod in Homollii interpretatione sensu cassum esset. Verum vidit Drag. 'adducere' intellegens, ut appareat haec esse animalia, cum de panibus (δαράται) ubique φέρειν usurpetur. 22 Cf. not. 4. 23 Dum in magistratu sunt, in ius vocari non licet curatores. ἐπὶ c. gen. etsi proprie temporis modo indicandi vim habet, tamen sine dubio hic etiam ad ipsos successores nomina superiorum curatorum deferri ntellegendum est. 24 Nescio an hic idem sit conventus, in quo haec decreta sunt, decimo mensis Bucatii (not. 14) die, ut Bucatia aliquo ex postremis primae decadis diebus acta appareat. Nam Labyadas plus semel in mense convenisse nequaquam probabile est. 25 Si se accepisse negabunt; sane ἀντιλέγειν huic notioni accommodatius esset. Sed etiam v. 188 ἀμφιλλέγηι legitur. Consona duplicata in hac voce non infrequens; cf. n. 314[8] et exempla ex variis Graeciae regionibus congesta a B. Keil Mitth. des arch. Inst. XX p. 438. 26 Cf. n. 617, 42: καὶ προ[αγ|ορευ]έτω ἁγνεύεσθαι γυναικὸς καὶ ἄ[ρσεν]ος ἀντὶ νυκτός i. e. hac ipsa nocte. Hesych. ἀντέτους· τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Lebas Foucart Inscr. II 352 *i h* ἀντ' ἐνιαυτοῦ. Hom. Keil. Prott Leges Gr. sacrae p. 23. 27 Cf. not. 21. 28 Ab ἀναμένω descendens vox pecuniam notat quae propter moram vel dilationem illarum oblationum pendenda est. Hom.

καὶ | τὰν δαράταν φερέτω· αἰ δέ | κα μὴ ἄγηι, μηκέτι δεκέσθ|ων ἀμμόνια, ἀλλ' ἦ ἀγέτω ἀπ‖ελλαῖα ἦ ἀποτεισάτω ϝίκ|ατι δραχμάς, ἦ ῾υπογραφό|μενος[29] τόκιομ[30] φερέτω· καὶ | τὰν δαράταν τῶι ῾υστέρω|ι ϝέτει φερέτω, ἦ ἀποτεισ|[άτω ----------] b -----‖. θ................|.μα η[............ πα|τ]ρίας, ἀγ[ερόντων τοὺς | π]ατριώτα[ς· πάντες[31] δὲ τ|ο]ὶ Λαβυάδα[ι Εὐκλείοι]‖ς[32] περὶ τᾶν δα[ρατᾶν ἐπι]|κρινόντων[33] καὶ [Ἀπέλλα]|ις περὶ τῶν ἀπελ[λαίων, | π]αρεόντες μὴ μείο[ς ῾ε|ν]ὸς καὶ εκατόν[34]· τὰ[ν δὲ] ‖ ψᾶφον φερόντων ἀνδ[εξ]|άμενοι[35] ποὶ τõ Ἀπόλλω[ν]|ος καὶ τοῦ Ποτειδᾶνος | τοῦ φρατρίου[36] καὶ τοῦ Δ|ιὸς πατρώιου[37] δικαίως ‖ οἰσεῖν κὰτ τὸν νόμους | τῶν Δελφῶν· κἠπευχέσθ|ω δικαίως τὰν ψᾶφον φέ|ροντι πόλλ' ἀγαθὰ τού[ς | θ]εοὺς διδόμεν, αἰ δὲ ἀ[δ]‖ίκως, τὰ κακά. τοῦτα δὲ τ|οὶ ταγοὶ ἐπιτελεόντω|ν καὶ τῶι δεομένωι συν|αγόντων τοὺς Λαβυάδα|ς· αἰ δέ κα μὴ ποίωντι κὰ‖[τ] τὰ γεγραμμένα ἦ μὴ το|[ὺ]ς ταγοὺς τὸν ῾όρκον ἐ|παγάγωντι, ἀποτεισάτ|[ω] ϝέκαστος ἐπὶ ϝεκατέ|[ρ]ωι δέκα δραχμάς. ῾όστ‖[ι]ς δέ κα μὴ ὀμόσηι, μὴ τα|[γ]ευέτω. αἰ δέ κ' ἀνώμοτο|ς ταγεύηι, πεντήκοντα | δραχμὰς ἀποτεισάτω. | αἰ δέ κα δέξωνται τοὶ [τ]‖αγοὶ ἦ γάμελα ἦ παιδήϊ|α πὰρ τὰ γράμματα, ἀποτ|εισάτω πεντήκοντα δρ|αχμὰς ϝέκαστος τῶν δε|ξαμένων· αἰ δέ κα μὴ ἀπο‖τείσηι, ἄτιμος ἔστω ἐγ | Λαβυαδᾶν καὶ ἐπὶ τούτ|ωι καὶ ἐπὶ ταῖς ἄλλαις | ζαμίαις[38] ῾έντε κ' ἀποτε|ίσηι·

29 Scripto profitetur se illas viginti drachmas phratriae debere. 30 Singulare hoc est usitati τόκος loco; sed cf. ὅρος et ὅριον. Hom. 31 Hac voce, quam Hom. supplevit, totius phratriae conventus distinguitur a singulis eius gentibus, ut n. 439, 84 sqq. identidem inter se opponuntur οἱ θιασῶται et οἱ ἅπαντες φράτερες, ut Athenis qui non creantur κατὰ φυλὰς magistratus ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων constitui dicuntur aut Rhodi ὁ σύμπας δᾶμος (n. 270, 30. 491, 32 cum not. 9) opponitur populis Lindiorum, Ialysiorum, Camirensium aliisque corporibus, ex quibus civitas composita est. Omnes adesse debere neutiquam his verbis enuntiatur, ut discrepantia inter ea et v. 68 sq. [π]αρεόντες μὴ μείου[ς ἑν]ὸς καὶ ἑκατόν, quam Hom. expedire conatus est, omnino nulla sit. 32 Supplevit H. ex v. 172, observans unum hoc feriarum Delphicarum nomen spatii rationibus convenire. 3 Primum iudicaverunt gentiles, quorum sententia deinde phraterum suffragiis subicitur. 34 Cf. not. 16. 35 Cf. n. 227, 13 ἀνεδέξατο (ἡ Λαμιέων πόλις) καθιεῖ[ν τὸ δικαστ]ήριον. 241, 18 ἀναδέχεται δὲ τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσεσθαι τοῦ διαμένειν τὰ φιλάνθρωπα τῷ δήμῳ. Idem igitur sibi vult verbum atque ὑπισχνεῖσθαι (Delphice ὑπίσχεσθαι) ideoque ut illud cum ποὶ (πρὸς) et genetivo (cf. not. 12) coniungitur. 36 Cf. not. 3. 37 Cf. not 3. 38 Parataxin antiquo more pro hypotaxi hic usurpari monuit Keil. Sicuti de

καὶ ῾ὃ κα δέξωντα‖ι ἢ δαράταν ἢ ἀπελλαῖα | πὰρ τὰ γράμματα, μὴ ἔστ|ω Λαβυάδας μηδὲ κοινα|νείτω τῶν κοινῶν χρημ|άτων μηδὲ τῶν θεμάτων[39]. ‖ αἰ δέ τίς κα τῶν ταγῶν κ|αταγορῆι ποιῆσαί τι π|ὰρ τὰ γράμματα, ῾ο δὲ ἀν|τι[φ]ᾶι, τοὶ ταγοὶ ἐν τᾶι |

----

c [---------- ποὶ τοῦ Ἀπόλλωνος κ|αὶ Ποτειδᾶνος τοῦ φρ]ατ[ρ‖ίου[40] καὶ Διός, καὶ δικ]άζο[ν|τι μὲν δικαίως ἐπ]ευχέσ[θ|ω πόλλ' ἀγαθά τ]οὺς θεοὺς [δ|ιδόμεν, αἰ δ' ἐ]φιορκέοι, κα‖[κά· αἰ δέ κα μ]ὴ δικάζηι ῾αι‖[ρεθείς, ἀπ]οτεισάτω πέντ‖[ε δραχμάς,] ἄλλον δ' ἀνθελό‖[μενοι τ]ὰν δίκαν τελεόντ‖[ων. ῾όσ]τις δέ κα πὰρ νόμον | [τι] ποιέοντα τᾶι δίκαι ῾έ‖ληι, τὸ ῾ήμισσον ἐχέτω. το‖ὶ δὲ ταγοὶ τῶι καταγορέο|ντι τὰν δίκαν ἐπιτελεόν|των· αἰ δὲ μή, τὸ διπλοῦν ϝέκ|αστος ἀποτεισάτω. ῾όστι‖[ς] δέ κα ζαμίαν ὀφείληι, ἄτ‖[ι]μος ἔστω ῾έντε κ' ἀποτεί|σηι. — ῾Ὅδ' ο τεθμὸς πὲρ τῶ|ν ἐντοφηΐων[41]· Μὴ πλέον πέν|τε καὶ τριάκοντα δραχμ[ᾶ]‖ν ἐνθέμεν, μήτε πριάμενο‖[ν] μήτε ϝοίκω· τὰν δὲ παχεῖ‖[α]ν

---

reliquis multis pridem lege sanctum est, ut debitores capitis deminutione afficiantur, sic idem nunc de hac statuitur. 39 Inter omnes vocis θέμα notiones duas modo hic in censum venire, pecuniarum in mensa argentaria depositarum (cf. n. 329, 58 sqq.) et carnium victimarum quae deis offeruntur aliarumve id genus rerum dedicatarum dicit Hom. At illud quidem recte minus probabile iudicavit; quo enim consilio haec separatim a reliquis pecuniis (τῶν κοινῶν χρημάτων) commemorari credibile est? Alteram vero notionem, quam praefert, et ipse concedit non niti nisi Veteris Testamenti interpretatione Graeca, et huius loci sententiae vel minus quam illam convenire iudicandum est; nam quae ex communibus Labyadarum rebus deis offeruntur, eorum utrum singuli phrateres participes sint necne quomodo in quaestionem venire potest? Aliter res se haberet, si de ipsa caerimonia offerendi diceretur, sed hoc rursus in voce θεμάτων inesse non potest. Quare nescio an tertia praeferenda sit significatio, de qua Hom. omnino non cogitavit, ut praemia certaminum per ludorum sacrorum sollemnia proposita (cf. n. 675, 21 sqq.) intellegantur. De quibus si, ut Athenis tributim, sic Delphis secundum phratrias certabatur, et is quem Labyadam non esse iudicatum est non inepte huius phratriae praemium petere vetatur, et recte hoc separatur a mentione τῶν κοινῶν χρημάτων, quia illa non a phratria, sed a toto populo proponuntur. 40 Supplevit Hom. ex v. 72. 73. 41 ΕΝΤΟΘΗΚΩΝ legerat Hom., quod non uno nomine contra leges sermonis peccare perspexit Becht.; ΕΝΤΟΦΗΙΩΝ potius in lapide esse vidit Drag. quod probante Bechtelio recte se habere demonstravit provocans ad Hesychii glossam ταφήϊα, ἐντάφια, εἰς ταφὴν ἔνθετα ἱμάτια. Vocalium ο et ᾰ vicissitudinem ad nasalem quae evanuerit refert Be. ut in καθαρός et κοθαρός, ϝίκατι et εἴκοσι, διακάτιοι et διακόσιοι.

χλαῖναν φαωτὰν[42] εἶμεν. | αἰ δέ τι τούτων παρβάλλο|ιτο[43], ἀποτεισάτω πεντήκο||ντα δραχμάς, αἴ κα μὴ ἐξομ|όσηι ἐπὶ τῶι σάματι μὴ πλ|έον ἐνθέμεν. στρῶμα δὲ ʽἐ|ν ʽυποβαλέτω καὶ ποικεφ|άλαιον ʽἐν ποτθέτω[44]· τὸν δ||ὲ νεκρὸν κεκαλυμμένον φ|ερέτω σιγᾶι, κὴν ταῖς στρ|οφαῖς[45] μὴ καττιθέντων μη||[δ]αμεῖ, μηδ' ὀτοτυζόντων ἐ||[χ]θὸς τᾶς ϝοικίας πρίγ κ' ἐ||πὶ τὸ σᾶμα ʽίκωντι, τηνεῖ | δ⟨ὲ μηδ⟩ὲν ἄγος[46] ἔστω ʽέντε κα ʽα | ...άνα ποτθεθῆι[47]. τῶν δὲ π|ρόστα[48] τεθνακότων ἐν τοῖς | σαμάτεσσι μὴ θρηνεῖν μη||δ' ὀτοτύζεν, ἀλλ' ἀπίμεν ϝο|ίκαδε έκαστον ἔχθω ʽομε|στίων[49] καὶ πατραδελφεῶν | καὶ πενθερῶν κἠγγόνων[50] [κ]|αὶ

---

42 I. e. φαιωτάν, leucophaeo colore tinctam. Quam frequenter diphthongorum ι ante vocales evanescat in omnibus dialectis et omni aetate, in volgus notum est. 43 παρβάλλεσθαι manifesto et hic et v. 163. 182 vim usitati παραβαίνειν habet. 44 Cf. n. 877, 2 sqq. 45 Cum cantu sepeliendum corpus defuncti intellegit Hom. At neque στροφαί cantum significare potest, neque ἐν praepositio apta est, et omnium quidem maxime in hac sententia offendit articulus ταῖς. Immo in flexibus et angulis viae non deponere, sed continuo itinere usque ad sepulcrum portare iubentur qui efferunt corpus defuncti. Keil. 46 Supplevit F. Blass apud Becht. errorem lapicidae subesse sumens, quandoquidem neque ἔναγος (Hom.) neque ἔνατος (Drag.) ullam habet probabilem interpretationem. 47 ἔντε κα ʽα [σ]ιγὰ (ἀ)ναποτθεθῆι 'dum silentium rursus imperetur' Bechtel, cum Hom. [σ]ῖγ' ἀναποτθεθῆι scripsisset contra usum sermonis elisa vocali longa. At neque ἀναπροστιθέναι neque omnino ullum verbum cum his duabus praepositionibus hoc ordine compositum (cum vice versa προσανατιθέναι aliaque id genus neutiquam rara sint) usquam in litteris Graecis legitur, et ipsum σιγὴν προστιθέναι 'silentium imponere, tacere iubere' sine exemplo est. B. Keil ἔντε κα ʽα (θήκα ἐ)||[π]ὶ γᾶν ἀποτθεθῆι, at ut de violentiore medela taceam, ἀποτθεθῆι pro ἀποθεθῆι aut ἀποτεθῆι scriptum esse non credo. Mea quidem sententia προστιθέναι hic ut alibi de imponendo eo quo claudatur sepulcrum intellegendum est. Cf. Herodot. III, 78 θέλων αὐτοῦ (sc. τοῦ θαλάμου) προσθεῖναι τὰς θύρας. Thuc. IV, 67, 4 βουλόμενοι φθάσαι πρὶν ξυγκλῃσθῆναι πάλιν τὰς πύλας καὶ ἕως ἔτι ἡ ἅμαξα ἐν αὐταῖς ἦν, κώλυμα οὖσα προσθεῖναι. Lysias I, 13 ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθησι τὴν θύραν. Ante verbum nomen ceteroqui ignotum in -άνα (Attice -ήνη) cadens et operculum significans fuisse puto. 48 Perfrequens est in dialectis Graeciae continentis occidentalibus στ pro σθ; cf. I. G. Sept. III, 333, 7. 8 χρήστω. 9 θωιήστω. 10 ἐλέστω. 16 ἐλέσται. 334, 19. 24. 26. 28 χρῆσται. 33 ἀρέσται. 41. 44 παματοφαγεῖσται. 49 Proximorum necessariorum, qui in eadem domo una habitant. 50 Sic potius quam κἠκγόνων (Hom.) in lapide exaratum videri adnotat Drag. Sententia non mutatur, nam utique ἐκ, non ἐν praepositio agnoscenda est; de assimilatione γγ ex κγ, frequentissima illa quidem ut γβ γδ pro κβ κδ, vide indicem grammaticum. De vocis ἔκγονος notione cf. n. 373[6].

γαμβρῶν. μηδὲ τᾶι ῾υσ[τ]||εραία(ι) μηδ᾽ ἐν ταῖς δεκάτ[α]||ις, μηδ᾽ ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖ[ς[51], | μ]ήτ᾽ οἰμώζεν μήτ᾽ ὀτοτύ[ζε|ν·] αἰ δέ τι τούτων παρβ|άλλοιτο τῶν γεγραμ||μένων, -------
----

d -------- | ....αχα ...δ... | ...... θοῖναι δὲ [τ]αίδ||[ε νόμιμ]οι[52]· Ἀπέλλαι[53] καὶ Β||[ουκά]τια[54], ῾Ηραῖα[55],

---

51 Non annum, sed diem qui idem redeat anni orbe circumacto (‘*Jahrestag*’) innui eamque esse antiquissimam vocis ex locutione adverbiali ἐνὶ αὐτῷ (i. e. ἐν τῷ αὐτῷ, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ) natae significationem observavit Tü. 52 Hoc enuntiatum Hom. videtur sic interpretari, ut per eas occasiones, quae deinde enumerentur, epulas sollemnes phratriae aut unius per se aut una cum reliquis omnibus civibus Delphis haberi indicetur. At ut id primo aspectu de feriis publicis v. 168—176 enumeratis probabile videri potest, sic de sacris privatis quae postea commemorantur omnium maxime incredibile est. An quandocunque aliquis ex Labyadarum numero victimam caedebat (v. 177 καἴκ᾽ αὐτὸς θύηι ἱαρήϊον) aut hospites domi suae recipiebat unaque cum iis sacrificabat (v. 179 sqq. [κ]αἴ κα ξένοι ϝοι παρέωντι ἱαρήϊα θύοντες), ei necesse fuisse statuemus epulis invitare totam phratriam, in qua plus quam centum octoginta duos virilis sexus adulta aetate fuisse ex v. 21. 22 discimus? Immo in lacuna intercidisse manifestum est enuntiatum quo praecipiebatur ut unusquisque Labyada ex unaquaque θοίνᾳ νομίμῳ, quam privatim habebat, portionem aliquam aut stipendium phratriae daret. Quae lex quam late pateat, ut clarius perspiciatur, deinde θοῖναι νόμιμοι singillatim enumerantur. Voce θοίνα non epulas in universum, sed eas quae cum sacrificio coniunctae sint atque adeo ipsum sacrificium (n. 622, 4. 5 ὗς τέλεος θοινῆται) indicari notum est. Neque huic sententiae, θοίνας νομίμους ad privata singulorum phraterum sacrificia spectare, obstat longus feriarum publicarum ordo. Nam moris fuisse ut cives pro se quisque per eiusmodi sollemnium tempora in ara publica victimas suis impensis paratas caederent, quarum carnibus deinde una cum suis vescerentur, cum aliunde notum est tum luculentissime apparet ex lege de sacris Amphiarai Oropiis n. 589, 27 sqq. 53 Cf. not. 4. Festos dies ex ordine temporis enumerari inde apparet, quod inter eos septem sunt, quorum ex nominibus appellati sunt menses Delphici Ἀπελλαῖος (primus, Iulius fastorum Iulianorum), Βουκάτιος (alter, Augustus), ῾Ηραῖος (quartus, October), Δᾳδαφόριος (quintus, November), Ποιτρόπιος (sextus, December), Θεοξένιος (nonus, Martius), ῾Ηράκλειος (undecimus, Maius). Vides ordinem fastorum et huius tabulae non modo in his feriis eundem esse, sed etiam Bysium mensem (v. 170), qui est octavus (Februarius), suo loco inter Ποιτροπίων et Θεοξενίων sacra comparere. Quo certiorem coniecturam de earum feriarum, quarum nomina non ad menses translata sunt, tempore ex loco ubi hic recensentur capere licet (not. 61. 65). 54 Ante diem decimum mensis Bucatii haec sacra acta videntur. Cf. not. 24. 53. 55 Cf. not. 53.

Δαιδαφ‖[όρια[56],] Ποιτρόπια[57], Βυσίου | [μην]ὸς[58] τὰν ‘εβδέμαν καὶ | [τ]ὰν ‘ενάταν, κηΰκλει[α[59] κ]‖άρταμίτια[60] καὶ Λάφρι[α[61] κ]|αὶ Θεοξένια[62] καὶ Τραχίν‖ια[63] καὶ Διοσκουρήϊα[64], Μεγ|αλάρτια[65] καὶ ‘Ηράκλεια[66], | καῒ κ’ αὐτὸς θύηι ‘ιαρήϊ|ον καῒ κα

---

56 Ad Bacchi sacra hoc nomen referendum esse docuit Hom. allato Plut. de Is. et Osir. 35 p. 364 E; nam in nocturnis illius diei caerimoniis quas scriptor cum Osiridis cultu compararet, sine dubio taedas a Delphis gestatas esse. 57 Neptuno haec sacra vindicat Hom., quia mensis idem sit ac Ποσειδεών Atheniensium aliorumque populorum Ionicorum. Sed utut hoc est, Ποτειδᾶνος φρατρίου sacra, quorum ille mentionem facit, hic designari nequeunt, si vera sunt quae not. 53 de huius indicis natura et consilio demonstravi. Ex eis enim necessario colligitur, nullum ipsius phratriae sacrificium hic recenseri. 58 Cf. not. 53. 59 Εὔκλεια Dianae feriae sunt ut ea quae sequuntur Ἀρταμίτια, nam Ἄρτεμις Εὔκλεια cum alibi, tum apud Boeotos Delphorum vicinos (Soph. Oed. reg. 161. Pausan. IX, 17, 1. K. Wernicke ap. Pauly-Wissowa Realencykl. II, 1 p. 1385) colebatur. 60 Cf. not. 59. 61 Haec quoque Dianae sacra sunt, quam per occidentalem Graeciae continentis partem compluribus locis cognomine Λαφρία sacra habuisse praeter nonnulla testimonia (veluti de Calydone Aetoliae Strabo X, 2, 21 p. 459 Cas. Paus. IV, 31, 7. VII, 18, 8. 10) etiam mensis Λαφρίου vel Λαφριαίου nomine, quod in fastis Doriensium et Aetolorum est, probatur. Cf. K. Wernicke l. l. p. 1391. Haec tria Dianae festa aut mense Bysio (Februario) post nonum diem, aut proximi mensis Theoxenii (Martii) ea parte, quae Theoxeniorum ferias antecedebat, haberi solita esse ex ordine quo sacra sollemnia hic recensentur (not. 53) apparet. 62 Cf. not. 53. 63 Inter hoc nomen et Τελχίνια ambiguam esse lectionem, sed tamen illud praeferendum esse propter arctissimam necessitudinem, quae Delphis cum regione Oetaea intercederet, adnotavit Hom. 64 Dioscurorum sacra Delphica ceteroqui ignota sunt. Hom. 65 Particulam copulativam ante hoc nomen omissam ad meram neglegentiam redire neque Διοσκουρήια Μεγαλάρτια unius eiusdemque festi nomen esse inde merito colligitur, quod Μεγάλαρτος cognomen Cereris est, usitatum in Thessalia, id quod praeter titulum Pheraeum editum a Pridikio Inscr. Thess. Odessae 1896 p. 5 n. 4 Ἀντιπάτρα Ἐπι[κρ]άτο[υς Δάμα]τρι Μεγαλ[άρ]τῳ ἱε[ρατεύσ]ασα probant fasti illarum regionum mensem Μεγαλάρτιον exhibentes (E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 327 cum not. 2) et in Boeotia (Athenaeus III 109 b. X 416 c) et Deli, ubi ut Delphis Μεγαλάρτια feriarum nomen fuisse discimus ex Athenaeo III p. 109 f: ἀχαίνας· τούτου τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν η′ Δηλιάδος λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι, εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον. Ceterum Trachiniorum, Dioscuriorum, Megalartiorum sacra aut mense Theoxenio (Martio) post Theoxenia, aut mense Endyspoetropio (Aprili), aut Heracleo (Maio) ante Heraclea acta esse apparet ex eis quae disputavi not. 53. 66 Heraclea Delphorum commemorantur etiam apud Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes

λεχχοῖ[67] παρῆι, [κ]¦αἴ κα ξένοι ϝοι παρέωντ‖ι ʽιαρήϊα θύοντες, καἴ κ|α πενταμαριτεύων[68] τύχη‖ι· αἰ δέ τι τούτων παρβάλ|λοιτο τῶν γεγραμμένων, | θωεόντων[69] τοί τε δαμιορ‖γοὶ καὶ τοὶ

---

n. 8, 4: ἀντὶ δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἱστάτω Ἡρακλείοις. Hom. Acta sunt paenultimo anni Delphici mense (not. 53) Heracleo (Maio). 67 καἴ κα λέκχ' οἶ παρῆι Hom.; at neque vocalis finalis vocabuli λεχώ elidi potuit, neque οἷ hic digammo carere, cum in proxima vicinia (v. 179) recte ϝοι scribatur. Keilius καἴ κ' ἀλεκχοῖ (de quo etiam Hom. cogitaverat) παρῇ (a παρίημι, non a πάρειμι) 'si vir uxori sacrificium peragendum mandaverit'. At cum vox λεχώ nota sit, non licet aliam quae sine exemplo est (ἀλεκχώ) fingere. Illa vero neque mulierem neque uxorem, ut Hom. opinatur, usquam significat in litteris Graecis, sed puerperam. Sic igitur res se habuit: mulier puerum aut puellam enixa ut primum ex puerperio convaluerat sacra faciebat quibus deis gratiam referret; qua in re coniux eam adiuvare debebat, sed si is defunctus erat aut peregre versabatur, alius vir, fortasse proximus mulieris agnatus, eo negotio fungebatur. Haec mihi causa esse videtur cur hic non τᾷ (ἑαυτοῦ) γυναικὶ τεκούσᾳ dicatur, sed sic indefinite λεκχοῖ sine articulo. De κχ pro simplici χ scripto cf. 328[23]. Sane hoc exemplum et propter aetatem et propter regionem memorabile est; nam reliqua fere inferiorum temporum et Graecorum Asianorum sunt. 68 A πέντε et ἀμάρα (non ἆμαρ, cuius genetivus ἄματ-ος est) derivatum vocabulum eandem vocalis ε ante ρ in α conversionem habet, quam in hac ipsa voce vicinorum Locrorum monumenta antiqua (I. G. Sept. III, 333, 5. 334, 33. 42), in cognomine Διὸς Ἀμαρίου titulus Achaicus n. 229, 8 exhibet. Quod in sollemni magistratus titulo haec antiquitas retinetur, cum nomen appellativum hic iam volgari more ἁμέρα sit (v. 32. 36) nihil habet miri. Aliud eiusdem dialecti proprietatis exemplum est δάρματα (not. 81). Keil. De significatione Hom. sic statuit: aut officium quod quisque per quinque dies gerat (cf. n. 510, 9: κληρούτωσαν — καθ' ἑκάστην πενθήμερον ἄνδρας πέντε διαιρετὰς τῶν κτημάτων), aut caerimoniam quae aut per quinque dies aut quinto quoque die aut quinto post aliam nescio quam rem die perageretur indicare. Priorem interpretationem iure meritoque praefert Keil, etsi argumento non ab omni parte tuto utitur. Nam verbum denominativum a πενταμαρίτας descendens nihil posse significare nisi officium aut honorem aliquem gerere, manifesto verum est si ad originem vocis spectes; sed usum sermonis in hac re non nimis severum fuisse intelleges ex eis quae n. 379[2] de verborum ἐπιμελεῖσθαι et ἐπιμελητεύειν confusione observavi. 69 Huius verbi duplicem fuisse antiquitus formam, θωᾶν sine iota (C. I. Att. IV, 1, 3 p. 139 n. 19 II, 12. Infra n. 568, 14) et θωιᾶν (I. G. Sept. III, 333, 9) monuit Keil. Sed cur propter θωιάσιος v. 188 tertium θωάζειν fuisse statuat non video. Etenim θωεόντων neutiquam impedit quominus θώιασις fuisse sumamus in dialecto Delphica, quandoquidem etiam alias nonnunquam in praesenti tempore formas ad similitudinem verborum in -έω fingi in dialectis Doricis (ὁρέω, συλέω, τιμέω sim. cf. Kühner-Blass ausf. Gramm. der gr. Spr. I, 2 p. 141 not. 1), cum tamen reliqua tempora itemque nomina derivata

ἄλλοι πάντε|ς Λαβυάδαι, πρασσόντων | δὲ τοὶ πεντεκαίδεκα[70]. αἰ | δέ κα ἀμφιλλέγηι[71] τᾶς θω|ιάσιος[72], ἐξομόσας τὸν νό|[μι-μ]ον ʽόρκον λελύσθω. α|[ἰ δ' ἀ]λίαν ποϊόντων ἄρχω|[ν[73] ἀ]πείη, ἀποτεισάτω ὀδε|λόν, καὶ συγχέοι, ἀποτει|σάτω ὀδελόν. τо̃τα[74] δὲ κἠν ‖ Φανατεῖ[75] γέγραπται ἐν [τ]|ᾶι πέτραι ἔνδω· [τ]άδε[76] [Φ]ά[ν]|οτος ἐπέδωκε τᾶι θυγατ|ρὶ Βουζύγαι[77], τὰ ʽεμιρρ[ή]|νια[78] κἠκ τᾶς δυωδεκαΐδο‖ς[79] χίμαιραν καὶ τἠμιρ[η]-ν|αιᾶν[80] δάρματα[81], καὶ τὰ τῶι | Λυκείωι[82] δάρματα καὶ τὰ|ν

---

constanter ᾱ habeant, plane constat. 70 Cf. not. 7. 71 Cf. not. 25. 72 Cf. not. 69. 73 Non genetivum pluralis (τῶν ἀρχῶν ab ὁ ἀρχός, ut voluit Hom.), sed nominativum singularis hunc esse vidit Keil. ʽSi quis phratriae magistratus afuerit, cum Labyadae conventum habebunt'. 74 τо̃τα δὲ Hom. τοιάδε Drag. Neutrum satisfacere recte monet Keil. Cogitavi aliquando de lectione τότα, quam formam reconditiorem pronominis demonstrativi τόσα (τόσσα), hic pro relativo usurpati sumebam. Ita haec esset protasis cui responderet apodosis πάντων — τὸμ προθύοντα — παρέχειν τὰ γεγραμμένα Λαβυάδαις, ita ut participio γεγραμμένα post longiorem interpellationem in mentem revocaretur illud quod in enuntiato relativo est ὅσα γέγραπται. Sed nescio an nimis audax sit formam pronominis ceteroquin inauditam hic agnoscere. 75 Cf. n. 236[3]. Quam illic notavi inter vocales α et ο mediae syllabae fluctuationem, ea hic paucorum versum intervallo in oppidi et herois eponymi (v. 196) nomine cernitur. Ceterum Φάνοτος quod sciam novum est, cum apud Sophoclem El. 45. 670 heros eodem atque oppidum nomine Φανοτεύς vocetur; nam is arbitrio poëtae insertus quidem est Orestis rebus, sed neutiquam ipsum nomen ab eo fictum. 76 Si coniectura quam not. 74 protuli recte se haberet, hic [τ]ὰ δὲ aut [ʽ]ὰ δὲ scribendum esset, ut δὲ alterum enuntiatum relativum alteri annecteret: ʽquae Phanotei scripta sunt in rupe et quae Phanotus filiae dedit'. 77 Cf. Schol. Apollon. Rhod. I, 185: Ἀγκαῖος υἱὸς Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος καὶ Ποσειδῶνος, Ἐργῖνος δὲ Κλυμένου τοῦ Πρέσβωνος καὶ Βουζύγης τῆς Λύκου. Hic aliam vides originem ei tribui, sed tamen eandem heroinam designari inde colligas, quod Λυκείωι v. 202 indicio est ei cum Lyco, etsi ex Delphorum opinione non filia eius erat, tamen nescio quid necessitudinis intercedere. 78 A ῥήν ʽagnus' eadem ratione fictum atque ἡμίονος ab ὄνος vidit Hom., sed quid potissimum significet se ignorare fatetur. Mihi mediam aetatem inter agnos et oves adultas (τελείας) indicare videtur. 79 Cf. n. 281[7]. 80 Haec vox feminas modo oves mediae inter ἄρνας et τελείας aetatis significare debet, cum neutro ἡμιρρήνια (not. 78) uterque sexus comprehendatur. Sine dubio ad hanc quoque partem trahendum est illud ἐκ τᾶς δυωδεκαΐδος, nam aliter importune praeter tota animalia (τὰ ἡμιρρήνια) eorundem pelles separatim recenserentur. 81 Eadem haec est ante ρ vocalis ε mutatio, de qua dixi not. 68. 82 Λύκειον eundem ac Λύκον heroa (not. 77) esse statuit Hom., sumens eorum quae Buzygae data essent recensui interponi haec quae non illi, sed Lyco deberentur. Sed hoc vetat verborum collocatio, neque enim

ἀγαίαν[83] μόσχομ, πάντων | καὶ ϝιδίων καὶ δαμοσίω‖ν[84] τὸμ προθύοντα[85] καὶ προ|μαντευόμενον[86] παρέχεν | τὰ γεγραμμένα Λαβυάδα|ις· τᾶι δὲ θυσίαι Λαβυαδ|ᾶν τὠπελλαίου μηνὸς[87] τῶ‖ι Διονύσωι, Βουκατίοις[88] | τῶι Δὶ πατρώιωι[89] καὶ τὠπ|όλλωνι τὰν ἀκρόθινα[90], κα|ὶ συμπρηΐσκεν[91] ʽαμεῖ[92] το|ὺς Λαβυάδας· τὰς δ᾽ ἄλλας ‖ θοίνας κὰ[τ] τὰν ʽώραν ἀγ|αγέσθαι[93].

---

dativus τῷ Λυκείῳ medius inter τὰ δάρματα interpositus ab ἐπέδωκε pendere potest, sed utique accuratiorem huius nominis definitionem continet. Significatio obscura; nam si Λύκειον sacrificium intellegas et pelles victimarum per eam occasionem caesarum interpreteris, sententia commoda existet, sed singularis numerus cum sermonis usu pugnabit; vice versa Λύκειον Lyci herois sacellum rectissime appellatur, sed quid tum sibi vult merus dativus nomini τὰ δάρματα subiunctus, qui loci significationem habere utique nequit? 83 Sic Hom., ἀγατάν (i. e. ἀγαστάν) Dragumis. Utrumque obscurum; ne id quidem constare, utrum τὰν ἀγαίαν separatim an ταναγαίαν coniunctim legendum sit, recte observat Keil. 84 Hom. haec masculina esse vult, cum moneat δαμοσίους substantive plerumque quidem servos publicos significare, hic vero homines qui in republica aliquem magistratum aut officium gerant intellegendos. At quoniam privati Graece non ἴδιοι sunt, sed ἰδιῶται, apparet neutra haec esse et de sacrificiis interpretanda; cf. δημόρια n. 589, 28. 35. 85 I. e. eum qui alius (peregrini) vice victimam consecrat, quia alii ac civi id facere non licet. Cf. n. 484, 11 ἐπειδὴ ἀξιοῖ Ματροφάνης ἀποδε[ῖξαι] τὸ[ν] προθύσοντα διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν πρόξενον Σαρδιανοῖς, οὐ δυνατ(ῶν) ὄντων [αὐ]τῶν πλείον[ο]ς χρόνου παραγενέσται εἰς τὸ μαντεῖον — προθύειν αὐτῷ τὰν πόλιν. Idem sibi volunt προϊερᾶσθαι n. 627, 6 et προκατάρχεσθαι Thuc. I, 25, 4. 86 I. e. qui alius causa oraculum adit, ei aditum ad id parat. Hom. Quem ad finem utrum praeter sacrificium (not. 85) etiam alia nescio qua opera opus fuerit, an προθύοντα καὶ προμαντευόμενον eandem rem significent, in medio relinquendum est. 87 Cf. not. 4. 53. 88 Cf. not. 24. 89 Cf. not. 3. 90 ἁ ἀκρόθις (quo pacto ἀκροθίνα scribendum esse dicat Keil, cum tamen iota nominis θίς produci notum sit, non perspicio) idem est ac τὸ ἀκροθίνιον. 91 Hoc verbum idem ac συμπράσσειν significare, nempe exigere quae debeantur, Hom. existimat. Contra quem Keilius recte monet, sic vocalem η cum dialecti legibus pugnare. Immo comburendi vim habere verbum, quandoquidem πίμπρημι non Ionicum ex ᾱ natum sed genuinum habere η aliis titulis Doricis probetur (cf. infra n. 803, 123 ἐπέπρητο), derivatio vero simillima sit illi ἐνδ(ι)δ(υ)σκόμενος pro ἐνδυόμενος, quod in manumissime item Delphica n. 857, 13 est. Dragumis inventum σῦμ [ʽ]ρηΐσκειν, quod ille interpretatur ʽsuem immolare', profecto non opus est refutare. 92 I. e. ἅμα; adverbium locativi forma, sed ad temporis significationem translatum, ut frequenter fit. De terminatione -ει in hoc genere adverbiorum praecipue a Doriensibus conservata, cum Iones et Attici -οι habeant. cf. Ahrens de dialectis II p. 361 sqq. 93 ἀπ|άγεσθαι Drag., qui Γ in photographia dispicere sibi

visus est. Recte negat aoristum hic solito more usurpari, sed ἀπάγεσθαι aut ἀπάγειν θοίναν quid signficare possit non assequor.

---

439 Tabula marmoris Pentelici, fracta infra, inscripta ab utraque parte, inventa ad villam regiam *Tatoï*, ubi fuit Decelea. Partis anticae inscriptionem (*a*) ex Lollingii ectypo chartaceo ed. Koehler C. I. Att. II 841 *b*, ex suo St. Kumanudis Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 69 sqq.; partis aversae titulum (*b*) separatim publici iuris fecit Lolling Δελτίον ἀρχαιαλογικόν, 1888 p. 159 sqq., deinde ex eiusdem apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 205. Utrumque exhibuerunt J. L. Ussing Vidensk. Selsk. Skrifter, 6te Raekke, hist. og philos. Afd. 2, IV, Havniae 1889 p. 307 sqq. J. Pantazidis Ἐφ. ἀρχ. 1888 p. 1 sqq. Tarbell Papers of the American school at Athens 1892 p. 170 sqq. (H. Sauppe, de phratriis Atticis, Gottingae 1886). Cf. quae de titulo disputaverunt E. Szanto Mus. Rhen. XL p. 510 sqq. G. Gilbert Jahrb. f. Philol. CXXXXV (1887) p. 23 sqq. H. Buermann Berliner phil. Wochenschrift 1889 Febr. 16 et 29. R. Schoell Sitzungsber. der philos.-philol. u. hist. Cl. der K. bayer. Ak. d. W. 1889 II, 1 p. 1 sqq. J. B. Tarbell the American journal of archaeology V (1889) p. 135 sqq. W. R. Paton ibid. VI (1890) p. 314. Tarbell ibid. p. 318. G. Busolt Handbuch d. cl. Alterthumsw. IV, 1 ed. 2 p. 207 sqq. W. R. Paton Classical Review V (1891) p. 221. U. von Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen II p. 259 sqq.

a Διὸς Φρατρίο[1].

I Ἱερεὺς[2] Θεόδωρος Εὐφαντίδο[3] ἀν|έγραψε καὶ ἔστησε τὴν στήλην. |

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Maximam partem tituli (I II III v. 1—113) uno fere tempore atque ab eodem lapicida incisam testatur Lolling, quarti a. Chr. n. saeculi initio (not. 9). Postremum decretum (IV v. 114—126) aliquot decenniis recentius est. Nam hic iam constanter (τοὺς v. 117. κούρεον v. 118. δήμου v. 119. 120. Λητοῦς v. 125) ου scribitur vocalis simplex producta quae illic etiamtum ο est; quae constantia hanc partem vix anno 360 a. Chr. antiquiorem haberi patitur. Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 5 not. 21. p. 21 not. 121. 1 Ante Iovis Phratrii aram tabulam erigendam esse indicatur v. 66 sq., qua re ipsa deo consecratur, id quod indicat genetivus possessivus; cf. n. 612, 1 Διὸς ἱερὰ (sc. στήλη). 728, 1 ἱερὰ Διονύσου. 2 Sacerdos est Iovis Phratrii, ut apparet ex v. 25, ubi multas huic deo debitas cogere iubetur. Neque vero ab hoc qui passim per totum titulum nude ἱερεὺς dicitur (v. 2. 4. 19. 25. 35. 50. 56. 59. 66. 107) discrepat ὁ ἱερεὺς τοῦ Δεκελειῶν οἴκου v. 41, quippe cui

ἱερεώσυνα τῶι ἱερεῖ διδόναι τ||άδε[4]· ἀπὸ τõ μείο[5] κωλῆν, πλευ̃ρον, ο̃|ς, ἀργυρίο III. ἀπὸ τõ κορείο[6] κωλῆ|ν, πλευ̃ρον, ο̃ς, ἐλατῆρα[7] χοινικια|ῖον, οἴνο ἡμίχον, ἀργυρίο Ͱ.

II Τάδε ἔδοξεν τοῖς φράτερσι[8] ἐπὶ || Φορμίωνος ἄρχοντος Ἀθηναίοι|ς[9], φρατριαρχõντος δὲ Παντακλέ|ος ἐξ Οἴο[10].

---

idem negotium multas phraterum in dei aerarium redigendi mandetur. Cum ara Iovis Phratrii, in qua Demotionidae rem divinam faciebant, Deceleae sita fuerit (v. 53. 67) et illius corporis quod Δεκελειῶν οἶκος nuncupabatur summa auctoritas fuerit in rebus totius phratriae (not. 26), ex eo Iovis sacerdotem fuisse non mirabimur. 3 Pago Decelensis, si vera sunt quae de domus Decelensium vi et natura not. 26 exponuntur. 4 Cf. v. 65. 5 Tertio Apaturiorum die, qui Κουρεῶτις vocabatur (v. 28), phrateres pro filiis suis duplex sacrorum genus faciebant, quae distinguebantur appellationibus μεῖον et κούρειον; nam scholiastae ad Arist. Ran. 798 observatio τοῦτο δὲ (sc. τὸ μεῖον) κέκληται κούρειον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο et aliis nominibus improbabilis est et hoc titulo redarguitur (cf. etiam Pollux III, 53). Iam cum de κουρείου vi ac ratione nulla sit dubitatio (not. 6) restat ut μεῖον a patribus qui infantes proximo anno natos phrateribus ostenderent immolatum statuamus. Sch. Wil. Cum μείων aliquo modo cohaerere nomen et a comparatione maioris sacrificii (κουρείου) tractum esse probabile est, sed simpliciter, ut nonnulli voluerunt, neutrum comparativi substantive usurpatum τὸ μεῖον (sc. ἱερεῖον) agnoscere non licet, quoniam genitivus μείου est, non μείονος. 6 Cf. Polluc. VIII, 107 φράτορες· εἰς τούτους τούς τε κόρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον, καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούρειον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Nomen sacrorum a detonsis crinibus, non ut scholiasta Aristophanis (v. not. 5) vult a κοῦρος repetendum recte iudicant Sch. et Wil. Hoc sacrificio oblato, non cum infantes phrateribus monstrati erant, filii in phratriam paternam recipiebantur et eius tabulis inscribebantur (v. 117 sqq.). 7 Cf. Arist. Acharn. 246 ἵν' ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουί cum scholio ἐλατήρ ἐστι πλακουντῶδες πέμμα πλατύ. Eq. 1181. 2: ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς cum scholio: ἐλατὴρ δὲ πέμματος εἶδος. τινὲς μὲν ἄζυμα (quae interpretatio nescio an commendetur δαρατᾶν, quae apud Delphos per eandem occasionem offerebantur, similitudine, cf. 438[5]), τινὲς δὲ πεπτά, ὧν εἷς καὶ Εὐριπίδης. Callias ap. Athen. II p. 57a: ἔτνος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. Hesych. ἐλατήρ· τὸ πλατὺ πόπανον, ἀπὸ τοῦ ἐληλάσθαι εἰς μέγεθος. ἢ πέμμα. Similiter Suidas. 8 Hic incipit primum decretum phratriae Demotionidarum (II v. 9—68). Qui quod plerumque quidem se nomine appellativo φράτερας vocant, sed tamen nonnunquam proprio Δημοτιωνιδῶν nomine utuntur, id etsi nonnullos interpretes movit ut Demotionidas a phrateribus discernerent (not. 13), tamen nullam habere offensionem recte monuerunt Sch. et Wil. Neque enim aliter res se habet de appellationibus ὁ δῆμος et Ἀθηναῖοι in populiscitis Atticis. 9 Ol. 96, 1, anno 396/5 a. Chr. n. 10 Oeum Deceleicum recte intellegunt interpretes. Ac Szanto

῾Ιεροκλῆς εἶπε· ὁπόσοι μήπω διεδικάσ|θησαν[11] κατὰ τὸν νόμον[12] τὸν Δημοτιωνιδ||ῶν[13], διαδικάσαι περὶ αὐτῶν τὸς φράτερ|ας αὐτίκα μάλα, ὑποσχομένος πρὸς τὸ Δ|ιὸς τὸ Φρατρίο[14], φέροντας τὴν ψῆφον ἀπ|ὸ τὸ βωμὸ[15]. ὃς δ᾽ ἂν δόξηι μὴ ὢν

---

quidem ex hoc demotico collegit, omnes phrateras eius pagi fuisse, quia persuasum habebat, omnino unaquaque phratria non plus quam unius pagi homines contineri. Quod luculentissime refutatur praecepto v. 117 sqq.: ἀπογράφεσθαι τῷ πρώτῳ ἔτει ἢ ᾧ ἂν τὸ κούρεον ἄγει τὸ ὄνομα πατρόθεγ καὶ τοῦ δήμου. Quid enim attinebat id ascribere, si phrateres ad unum omnes ἐξ Οἴου erant? Adde quod Decelenses in eadem phratria fuisse apparet ex v. 64. 122. 11 De διαδικασίᾳ litium privatarum genere hic non dici sponte patet. Immo διαδικάζειν idem est atque in pagorum rebus διαψηφίζεσθαι, i. e. ius eorum qui pro phrateribus se gerunt singillatim examinare et suffragiis de eo decernere. Ipsum διαψηφίζεσθαι semel occurrit v. 83. Vice versa de eis qui per hanc occasionem eiciuntur hic plerumque ut in pagis ἀποψηφίζεσθαι usurpatur (v. 31. 38. 90. 95. 98. 100), sed semel v. 22 τὸν ἀποδικασθέντα est. Ceterum ipsa verba ὁπόσοι μήπω διεδικάσθησαν monstrant, tum non primum institutam esse διαδικασίαν, sed pridem fuisse in lege (not. 12), sed proximis ante hoc decretum temporibus, sine dubio propter belli Peloponnesiaci mala quorum phratriae quae Deceleae sedem haberet praecipuam sortem obtigisse consentaneum est, id multifariam neglectum esse. Quare primum quidem (v. 14—26) ut in praesentia eorum qui iam phratriae intersunt iura accuratae examinentur praecipitur, deinde (v. 26—68) in reliquum tempus quid quotannis fieri debeat constituitur. 12 Ut aliis corporibus et sodalitatibus, sic gentibus quoque ac phratriis licebat sibi leges scribere, dummodo non violarent legem totius reipublicae. Cf. legem Solonis in Iustiniani Digestis XLVII, 22, 4. Eiusmodi leges commemorantur ap. Andoc. I, 127 ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Κήρυκες κατὰ τὸν νόμον ὅς ἐστιν αὐτοῖς, τὸν πατέρα εἰσάγειν, ὀμόσαντα ἦ μὴν υἱὸν ὄντα ἑαυτοῦ εἰσάγειν. Isaeus VII, 15. 16 καὶ ἐπειδὴ Θαργήλια ἦν, ἤγαγέ με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτερας. ἔστι δ᾽ αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτός, ἐάν τέ τινα φύσει γεγονότα εἰσάγῃ τις ἐάν τε ποιητόν, ἐπιτιθέναι πίστιν κτλ. Schöll. 13 Demotionidas gentem intellegunt Paton et Sza., quae Deceleae potissimum sedem habuerit cuiusque pars fuerit phratria cuius hoc est decretum. At φρατέρων et Δημοτιονιδῶν nomina promiscue usurpata nihil habere offensionis vidimus (not. 8), ac cum phraterum διαδικασίαν ex legibus Demotionidarum fieri (v. 14), phratriarchum vero nomina in tabulis Demotionidarum delere (v. 19 sqq.) videamus, fieri non potest quin Demotionidas ipsam phratriam esse fateamur. Tarb. Sch. Wil. Heroa eponymum Demotiona Wilamowitzius sagacissime indagavit in scholio ad Verg. Aen. VI, 21, ubi *demotion cydani* leni corruptela ex Δημοτίων Κύδαντος (qui est pagi Cydantidarum eponymus) natum probavit. 14 De structura verbi cf. quae adnotavi 438[12]. 15 Morem suffragia in ara deponendi aut ex ea tollendi, quo sanctiore religione ei qui decernunt obstringantur, scriptores haud raro commemorant. E. Reisch in Pauly-

φράτηρ ἐσα|χθῆναι, ἐξαλειψάτω τὸ ὄνομα αὐτõ ὁ ἱερ||εὺς καὶ ὁ φρατρίαρχος ἐκ τõ γραμματεί|ο[16] τõ ἐν Δημοτιωνιδῶν καὶ τõ ἀντιγράφ|ο[17]· ὁ δὲ ἐσαγαγὼν τὸν ἀποδικασθέντα[18] ὀφε|ιλέτω ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τ|ῶι Φρατρίωι· ἐσπράττεν δὲ τὸ ἀργύριο||ν τοῦτο τὸν ἱερέα[19] καὶ τὸν φρατρίαρχο|ν, ἢ αὐτὸς ὀφείλεν. τὴν δε διαδικασίαν | τὸ λοιπὸν[20] ἔναι τῶι ὑστέρωι ἔτει ἢ ὧι ἂ|ν τὸ κόρεον θύσηι[21], τῆι Κορεώτιδι Ἀπατ|ορίων[22]· φέρεν δὲ τὴν ψῆφον ἀπὸ τõ βωμõ[23]. ἐ||ὰν δέ τις βόληται

Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 1690 affert Herod. VIII, 123. Plat. Legg. VI 753 C. Demosth. XVIII, 134. Plut. Them. 17. Per. 32. 16 Cf. Dem. XLIV, 41: οὐκ εἰσηγμένου δ' εἰς τοὺς φράτεράς πω τοὺς Ἀρχιάδου, ἀλλ ἐπειδὴ ἐνεγράφη, τηνικαῦτα πείσας ἕνα τινὰ τῶν φρατέρων ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατερικὸν γραμματεῖον. Infra v. 97 sq. est ἐνγραφέσθω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα, ubi pluralis de duplici exemplari (not. 17) intellegendus videtur, adiectivum vero redit apud Isaeum VII, 16: ποιήσαντος δὲ τοῦ εἰσάγοντος ταῦτα, μηδὲν ἧττον διαψηφίζεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους, κἂν δόξῃ, τότ' εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἐγγράφειν, πρότερον δὲ μή. § 17 ἐγγράφουσί με εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ψηφισάμενοι πάντες. Sed illic utrum gentis an phratriae tabulae indicentur, ex narratione non satis dilucide apparet. 17 Ne fraude magistratus tabulae corrumperentur, hoc altero exemplo confecto cavebatur. Quod ubinam aut apud quem asservatum sit, hic propterea non indicari observat Wil., quia Demotionidae id probe cognitum habuerint. Vix recte inde, quod sacerdos et curator phratriae iubentur nomina delere, alterum apud hunc alterum apud illum fuisse collegerant Sauppe de phratriis Atticis p. 13 et Schöll p. 8 not. 1. 18 Cf. not. 11. 19 Cf. not. 2. 20 Hinc (non a v. 44, cf. not. 29) incipiunt leges perpetuae et ordinariae de phrateribus examinandis, quae inde ab anno 396 a. Chr. valiturae sunt. 21 Videmus non infantes proximo anno natos, sed adulescentulos qui iam comam deposuerunt (not. 6) examinari et inscribi. Annuum spatium intercedit inter sacrificium propter crines detonsos Apaturiis oblatum et receptionem; neque enim hoc ita intellegendum esse, ut post κούρεον statim receptos et inscriptos, sed annuo demum spatio interiecto examinatos et phraterum suffragiis probatos statuamus adulescentes, elucet ex v. 94 ἐὰν δὲ ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσάγων ἐφῆι εἰς τοὺς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασι δόξει εἶναι φράτηρ, ἐ ν γ ρ α φ έ σ θ ω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα. At aliarum phratriarum diversam fuisse legem, ut statim post κούρειον oblatum reciperentur, observavit Schoell provocans ad Isae. VI, 22. VII, 15. Dem. XLIII, 13. 82. 22 Cf. not. 5. 23 Cf. not. 15. Ceterum subiectum huius infinitivi non Demotionidas esse, sed domum Decelensium, ex eis quae not. 24 de provocatione disputabuntur apparebit. Id taceri sane mireris, sed si reputaveris non de integro hic ordinem probationis et receptionis constitui, sed antiquarum legum (not. 12) praecepta partim instaurari, partim augeri aut emendari, non incredibile videbitur silentio transmissum esse id quod omnes phrateres probe scirent.

ἐφεῖναι[24] ἐς Δημοτιων|ίδας ὧν ἂν ἀποψηφίσωνται[25], ἐξεῖναι αὐ|τῶι· ἑλέσθαι δὲ ἐπ' αὐτοῖς συνηγόρος τ|ὸν Δεκελειῶν οἶκον[26]

24 De verbi significatione cf. n. 17[21]. Sed de hac provocatione magnopere dissentiunt homines docti; ac Szantonis et Patonis quidem sententia, a phratria provocari ad gentem Demotionidarum, cuius illa pars sit, propter ea quae not. 13 disputata sunt ferri nequit. Schoellius vero, qui ipsorum Demotionidarum priorem sententiam iteratis eorundem suffragiis subici statuit, ne ipse quidem verum vidit. Quo pacto enim de eis qui iam a Demotionidis neque a quoquam alio iudicati sunt, ἐφεῖναι εἰς Δημοτιονίδας dici licet, tamquam si nunc demum causa ad hos perveniat? Quare cum Wil. distinguendum est prius domus Decelensium iudicium, quae est praecipua pars phratriae (not. 26) ab iterata universae phratriae examinatione; eadem in altero Nicodemi decreto intercedit ratio inter eius qui introducitur thiasum et totum phraterum commune. 25 Cf. not. 11. 26 Partem hanc esse phratriae apparet, sed non aequo cum reliquis partibus iure uti, immo principem locum tenere cum inde cognoscitur, quod sacerdos sacrorum phratriacorum (not. 2) ex ea capitur, tum quod in omnium phraterum probatione et receptione, etiam eorum qui ipsi non sunt domus Decelensium, gravissimae sunt horum partes. Cum pago Decelensium huic domui non fortuitam nominis et loci communionem intercedere inde colligas, quod paganorum maxime interesse doceri de Demotionidarum rebus indicant v. 64. 122, qui non possunt non de civibus illius pagi intellegi. Commodissime igitur cum Sch. et Wil. Δεκελειῶν οἶκον interpreteris eorum phraterum qui pagi Decelensium essent corpus; quos quia Deceleae erat ara communis phratriae (ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ[ὸν βωμὸν] v. 53. πρόσθεν τοῦ βωμοῦ Δεκελείασιν v. 67) solos per se quotidiana eius negotia curasse et gravioribus modo de causis reliquos phrateres undique ex Attica convocasse probabile est. Qui Δεκελειῶν οἶκον gentem interpretantur (ut Toepffer Att. Genealogie p. 289), solennem sermonis usum neglegunt, ex quo gens γένος est, familia οἰκία aut οἶκος, quod tamen plerumque rem familiarem significat. Atqui cum semper paucorum hominum qui arctissima necessitudine coniuncti eandem domum habitent (ὁμέστιοι n. 438, 156) communio ea voce indicetur, eam notionem ab hoc titulo alienissimam esse apparet. Quare ne illud quidem credo, quod Wil. proposuit, originem certe appellationis ὁ Δεκελειῶν οἶκος gentiliciam esse. Immo Schoellium verum vidisse iudico, qui οἶκον proprie domum in qua conventus fiant (ὁ Κηρύκων οἶκος Eleusine n. 587, 24. ὁ ἱερὸς οἶκος ὁ Κλυτιδῶν Chii n. 571, 24) deinde lenissima synecdocha ipsum eorum qui conveniant corpus significare vult. Cuius disputationi addere possum simillimum exemplum, quod τὸ Βακχεῖον, vox per se sine controversia delubrum Bacchi significans, ad collegium eorum qui deum colunt transfertur Athenis (n. 737, 7. 15. 26. 36), Megaris (I. G. Sept. I, 107, 7) Perinthi (Archives des missions scient. et litt. Ser. III T. III p. 149 n. 72c, 11). Neque diversus est notissimus vocis θέατρον de multitudine spectantium usus. Ceterum quod haec Decelensium domus synegoros eligat, id certissimum esse indicium eam ipsam esse quae cum provocante litiget, i. e. quae in priore iudicio

πέντε ἄνδρας ὑπὲ|ρ τριάκοντα ἔτη γεγονότας, τούτος δὲ || ἐξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος καὶ ὁ ἱερε|ὺς συνηγορήσεν τὰ δικαιότατα καὶ ὀκ[27] | ἐάσεν ὀδένα μὴ ὄντα φράτερα φρατρίζ|εν. ὅτο δ' ἂν τῶν ἐφέντων ἀποψηφίσωντα|ι Δημοτιωνίδαι, ὀφειλέτω χιλίας δρα||χμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τῶι Φρατρίωι, ἐσπρ|αττέτω δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὁ ἱερεὺς | τὸ Δεκελειῶν οἴκο[28], ἢ αὐτὸς ὀφειλέτω. ἐ|ξεῖναι δὲ καὶ ἄλλωι τῶι βολομένωι τῶ|ν φρατέρων ἐσπράττεν τῶι κοινῶι. ταῦ||[τα] δ' ἔναι ἀπὸ Φορμίωνος ἄρχοντος[29]. ἐπι|ψηφίζεν δὲ τὸν φρατρίαρχον περὶ ὧν ἂ|ν διαδικάζεν δέηι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν | ἕκαστον· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιψηφίσηι, ὀφελέτ|ω πεντακοσίας δραχμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ || [τ]ῶι Φρατρίω[ι· ἐ]σπράττεν δὲ τὸν ἱερέα | [κ]αὶ ἄλλο[ν τὸν βο]λόμενον τὸ ἀργύριον | [το]ῦτο [τῶι κοινῶι.] τὸ δὲ λοιπὸν ἄγεν τὰ | [μεῖα καὶ τὰ κόρε]α ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ|[ὸν βωμόν[30], ἐὰν δὲ μὴ θ]ύσηι ἐπὶ τὸ βωμὸ, ὀφ||[ειλέτω πεντήκοντ]α δραχμὰς ἱερὰς τῶ|[ι Διὶ τῶι Φρατρίωι, ἐσ]πραττέτω δὲ ὁ ἱερ|[εὺς τὸ ἀργύριον τοῦτο[31] ἢ] αὐτὸς ὀφει-
b λέ|[τω, εἰ μὴ λοιμός τις ἔσται ἢ πόλεμος[32]·] | ἐὰν δέ τι τούτων διακωλύηι, ὅποι ἂν ὁ ἱ||ερεὺς προγράφηι, ἐνθαῦθα ἄγεν τὰ μεῖ|α καὶ τὰ κόρεια. προγράφεν δὲ πρόπεμπ|τα τῆς Δορπίας[33] ἐν

repudiaverit (not. 24) monet Wil. 27 Cf. n. 86[18]. 28 Cf. not. 2. 29 Hinc initium capere alteram huius decreti partem qua de futuro tempore provideretur (not. 20) sibi persuasit Sza. At sic pro ταῦτα dicendum erat τάδε (ut monuit Gilbert), neque pergi licebat ἐπιψηφίζειν δὲ τὸν φρατρίαρχον. Adde quod iam v. 27 scriptum est τὸ λοιπόν. Re vera hoc enuntiatum, quo sane careri poterat quoniam hic totus locus ad tempus post a. 396 a. Chr. futurum spectat, eo consilio hic inseri, ut inculcetur nulli phrateri qui illo anno iam esset provocare licere ex hoc praecepto, demonstravit Sch. 30 Si passim ubi quisque habitabat per totam Atticam sacrificia (κούρεια) fierent, sponte patet curatores et sacerdotem phratriae non facile cavere potuisse ne leges neglegeruntur. Quare praecipitur ne usquam alibi ac Deceleae in communi ara fiant; quo praecepto tum temporis potissimum opus fuisse, quia per multos annos in Lacedaemoniorum potestate Decelea fuisset, ut antiquus sacrorum ordo plane in desuetudinem veniret, observavit Sch. 31 Cum primi editores ἱερ[εὺς τὸ Δεκελειῶν οἴκο ἢ] αὐτὸς exhibuissent, certatim hoc supplementum proposuerunt Ussing, Tarbell, Th. Teusch apud Wil. Nusquam in hoc verbi εἰσπράττειν usu obiectum omitti monuit Wil. 32 Hic quoque recentem belli Peloponnesiaci memoriam legislatoris animo obversatam esse consentaneum est. 33 Primus Apaturiorum dies. Sane cum Κουρεῶτιν (v. 28) tertium esse constet inter scriptores, de primo et altero vacillat memoria cum alii (Schol. Platon. Tim. 21 B. Proclus ad Pl. Tim. ibid. Etym. M. p. 533, 47) Ἀνάρρυσιν primo, Δορπίαν altero loco ponant, alii (Hesych. Ἀπατούρια. Simplicius ad Ar. Phys. IX p. 708 Diels.

πινακίωι λελευκωμ|ένωι μὴ' λαττον ἢ σπιθαμαίωι ὅπο ἂν Δ|εκελειῆς προσφοιτῶσιν[34] ἐν ἄστει. τὸ δ||ὲ ψήφισμα τόδε[35] καὶ τὰ ἱερεώσυνα[36] ἀναγ|ράψαι τὸν ἱερέα ἐν στήληι λιθίνηι πρ|όσθεν
III τῦ βωμῦ Δεκελείασιν τέλεσι το|ῖς ἑαυτῦ. — Νικόδημος εἶπε[37]· τὰ μὲν ἄλλα κατ|ὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα[38], ἃ κε̃ται περὶ τ||ε̃ς εἰσαγωγῆς τῶν παίδων[39] καὶ τῆς διαδ|ικασίας· τὸς δὲ μάρτυρας τρε̃ς, ὃς εἴρη|ται ἐπὶ τῆι ἀνακρίσει παρέχεσθαι ἐκ τ|ῶν ἑαυτῦ θιασωτῶν[40] μαρτυρῦντας τὰ ὑπερωτώ-

---

Pollux VI, 102. Suidas Ἀπατούρια. Schol. Arist. Acharn. 146) vice versa. Illorum opinionem probat A. Mommsen Feste der Stadt Athen im Alterthum p. 336. At hic titulus contrarium docet; nam si quis a feriis quibusdam retro numerat dies, facere non potest quin ab ipso earum initio proficiscatur. Quibus argutiis Mommsenus p. 337 hanc rationem eludere conatur, eae ne cuiquam probentur neutiquam vereor. 34 Cf. Lysias XXIII, 3: ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κουρεῖον τὸ παρὰ τοὺς Ἑρμᾶς, ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν, ἠρώτων, οὓς τε ἐξευρίσκοιμι Δεκελέων ἐπυνθανόμην εἴ τινα γιγνώσκοιεν Δεκελειόθεν δημοτευόμενον Παγκλέωνα. Inde apparet in hac formula Δεκελειῆς nihil significare nisi cives qui sunt pagi Decelensium (not. 26). 35 Vs. 13—68. 36 Vs. 2—12. Ordine inverso haec incisa sunt, sine dubio quia sacerdotis intererat ἱερεωσύνων recensum loco maxime conspicuo ponere. 37 Hic incipit alterum decretum phratriae Demotionidarum (III v. 68—113), rogatum a Nicodemo, quem Decelensem esse probabiliter coniecit Wil., monens cognomines eius pagi homines commemorari C. I. Att. II 1982. 1983. 1984. 4213. Quo decreto permulta tolli ex eis quae Hierocles tulerat, praecipue omnia quae ad illam Decelensium domus ut ita dicam praerogativam spectent, manifestum est. Ac Wil. quidem in eodem etiamtum conventu Nicodemum rogationi Hieroclis hoc adiecisse additamentum maxime probabile existimat; cui opinioni id sane magnopere favet quod eadem manu haec incisa sunt. Sed recte Schoellius observat, formulam initialem neutiquam eiusmodi additamentum indicare. Neque mihi probatur, quod Wil. dicit, ne potuisse quidem Nicodemum scribere τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Ἱεροκλῆς; immo si hoc additamentum esset in eodem conventu rogatum, necessario sic scribere debuit. In alio igitur conventu, sed utique non multo post Hieroclis rogationem, haec a Nicodemo lata est. 38 Etiam alia fuisse, eo quod Hierocles rogaverat antiquiora, confirmat v. 71 οὓς εἴρηται — παρέχεσθαι. Nam in illo de his tribus testibus nihil scriptum est. 39 Non infantes anno proxime superiore nati intellegendi sunt, sed adulescentuli qui comam deposuerunt et pro quibus κούρειον oblatum est (not. 21). 40 Sodalitates (θίασοι) sine dubio iam ante fuerant in phratria Demotionidarum, sed in negotio examinandi eos qui introducerentur nullae ad id tempus fuerant earum partes. Thiasotas (omnes) partem modo phraterum fuisse non recte J. Töpffer Attische Genealogie p. 14 not. ex hoc titulo collegit (Schoell p. 13). Immo cuiusque thiasi homines universae phratriae opponuntur hic, ut Delphis apud Labyadas universae phratriae singulae gentes. Cf. n. 438[31].

με(να)[41] | καὶ ἐπομνύντας τὸν Δία τὸν Φράτριον· ‖ μαρτυρὲν δὲ τὸς μάρτυρας καὶ ἐπομνύ|ναι ἐχομένος τõ βωμõ[42]· ἐὰν δὲ μὴ ὦσι ἐν τ|ῶ(ι) θιάσωι τότωι τοσõται τὸν ἀριθμόν, ἐ|κ τῶν ἄλλων φρατέρων παρεχέσθω. ὅταν | δὲ ἦι ἡ διαδικασία, ὁ φρατρίαρχος μὴ π‖ρότερον διδότω τὴ[ν] ψῆφον περὶ τῶν παί|δων τοῖς ἅπασι φράτερσι, πρὶν ἂν οἱ αὐ|τõ τõ εἰσαγομένο θιασῶται κρύβδην ἀ|πὸ τõ βωμõ φέροντες τὴν ψῆφον διαψηφ|ίσωνται. καὶ τὰς ψήφος τὰς τότων ἐναν‖τίον τῶν ἁπάντων φρατέρων τῶν παρόν|των ἐν τῆι ἀγορᾶι ὁ φρατρίαρχος διαρ|ιθμησάτω καὶ ἀναγορευέτω ὁπότερ' ἂν | ψηφίσωνται. ἐὰν δὲ ψηφισαμένων τῶν θ|ιασωτῶν ἔναι αὐτοῖς φράτερα οἱ ἄλλο‖ι φράτερες ἀποψηφίσωνται, ὀφειλόντ|ων ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τῶι Φ|ρατρίωι οἱ θιασῶται, πλὴν ὅσοι ἂν τῶν | θιασωτῶν κατήγοροι ἢ ἐναντιόμενοι |·φαίνωνται ἐν τῆι διαδικασίαι[43]. ἐὰν δὲ ‖ ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσά|γων ἐφῆι εἰς τὸς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασ|ι δόξει ἔναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς τ|ὰ κοινὰ γραμματεῖα[44]. ἐὰν δὲ ἀποψηφίσω|νται οἱ ἅπαντες, ὀφειλέτω ἑκατὸν δρα‖χμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τῶι Φρατρίωι. ἐὰν δὲ | ἀποψηφισαμένων τῶν θιασωτῶν μὴ ἐφῆ|ι εἰς τὸς ἅπαντας, κυρία ἔστω ἡ ἀποψήφ|ισις ἡ τῶν θιασωτῶν. οἱ δὲ θιασῶται με|τὰ τῶν ἄλλων φρατέρων μὴ φερόντων τὴν ‖ ψῆφον περὶ τῶν παίδων τῶν ἐκ τõ θίασο | τõ ἑαυτῶν. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε προσανα-

---

41 ΥΓΕΡΩΤΩΜΕ. 42 Cf. E. Reisch ap. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie I, 2 p. 1690, qui de hac aliisque similibus iurisiurandi caerimoniis provocat ad Demosth LIX, 78 ὅταν ἐξορκοῖ τὰς γεραρὰς — πρὸς τῷ βωμῷ. Aristot. Ἀθ. πόλ. 55, 5: πρὸς τὸν λίθον, ἐφ' ο[ὗ] τὰ τόμι' ἐστίν, — ἀναβάντες δ' ἐπὶ τοῦτον ὀμνύουσιν. Mus. Ital. III, p. 571, 27 sqq. ἀναβάντες ἐπὶ τὸν βωμὸν — σφαγιασθέντος ἱερείου ὠμόσαμεν. 43 Vocem διαδικασία de omnibus quae de recipiendo aut repudiando phratere aguntur intellegendam esse apparet. Iam cum suffragia clandestina sint, de orationibus modo ante ipsam suffragationem habitis haec intellegenda esse recte observavit Wil. Sed quod idem dicit ante sententiam thiasotarum nullas habitas esse orationes, sed post eam priusquam universi in suffragium mitterentur, id unde collegerit non assequor. Nam cum v. 79 sqq. legatur ὁ φρατρίαρχος μὴ πρότερον διδότω τὴ[ν] ψῆφον πρὶν ἂν οἱ αὐτοῦ τοῦ εἰσαγομένου θιασῶται — διαψηφίσωνται, hinc de tempore quo in utramque partem disserere licebat nihil cognoscitur. Immo aequo iure statueris primum permissum fuisse unicuique phrateri ut pro receptione eius qui introducebatur aut contra eam verba faceret, deinde utrumque suffragium, thiasotarum et universorum, nulla interposita mora se excepisse. 44 Cf. not. 16.

γ|ραψάτω[45] ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν στήλην τὴν λι|θίνην. ὅρκος μαρτύρων ἐπὶ τῆι εἰσαγω|γεῖ τῶν παίδων· μαρτυρῶ ὃν εἰσάγει ἑα‖υτῶι ὑὸν ἔναι τõτον γνήσιον ἐγ γαμετ|ῆς· ἀληθῆ ταῦτα νὴ τὸν Δία τὸν Φράτριο|ν· εὐορκõ(ν)τι[46] μέν μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔν|αι, εἰ δ' ἐπιορκοίην, τἀναντία.

IV Μενέξενος εἶπεν[47]· δεδόχθαι τοῖς φράτερσι περὶ ‖ τῆς εἰσαγωγῆς τῶμ παίδων τὰ μὲν ἄλλα κα|τὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα, ὅπως δ' ἂν εἰδῶσι οἱ | φράτερες τοὺς μέλλοντας εἰσάγεσθαι, ἀπο|γράφεσθαι τῶι πρώτωι[48] ἔτει ἢ ὧι ἂν τὸ κούρεο|ν ἄγει τὸ ὄνομα πατρόθεγ καὶ τοῦ δήμου[49] καὶ τῆ‖ς μητρὸς πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου πρὸς τὸν | φρατρίαρχον, τὸν δὲ φρατρία[ρχον ἀπογραψ]‖αμένων ἀναγράψαντα ἐκ[τιθέναι ὅπου ἂν Δεκ]‖ελέες προσφοιτῶσι[50], ἐκτιθ[έναι δὲ καὶ τὸν ἱερέα] | ἀναγράψαντα ἐν σανιδί[ωι λευκῶι ἐν τῶι ἱερ]‖ῶι τῆς Λητοῦς[51]. τὸ δὲ ψ[ήφισμα τόδε ἀναγράψαι | εἰς τὴν] στήλ[ην -------------].

---

45 Sc. πρὸς τὸ ψήφισμα τὸ Ἱεροκλέους. 46 ΕΥΟΡΚΟΤΙ. 47 Tertium phratriae Demotionidarum decretum (IV v. 113—126) anno 360 a. Chr. non antiquius esse orthographia prodit (v. supra). 48 Iure Schoellius p. 10 not. 2 mirum in tam antiquo titulo vocis πρῶτος pro πρότερος usum existimat, quippe qui praeterea non ante aerae Christianae initium inveniatur. Aliter sane res se habet in adverbio πρῶτον, quod nonnunquam apud optimum quemque scriptorem Atticum de eo usurpatur quod utique absolvi debet priusquam aliud quid fiat (*'erst, erst noch'*); cf. Thuc. VI, 3, 1: Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου βωμὸν ἱδρύσαντο, ἐφ' ᾧ, ὅταν ἐκ Σικελίας θεωροὶ πλέωσι, πρῶτον θύουσι. Sed id vix sufficit ad illum adiectivi usum tam antiquae aetati vindicandum. Quare malo πρῶτον ἔτος non p r i o r e m annum intellegere sed p r o x i m u m, collato τρίτῳ ἔτει μετὰ τὰ Μηδικά similibusque locutionibus. Sic sane ante ἢ desideratur adverbium comparativum. Sed ea breviloquentia neutiquam aliena est a Graecorum usu, ut etiam Latini sic nudum *quam* pro *postea quam* usurpant. Neque vero πρότερον ἤ, sed ὕστερον ἤ intellegendum est cum Buermanno, siquidem v. 27 dictum est, annuo demum post κούρειον oblatum spatio probationem et receptionem fieri. Quid igitur attinebat, integro biennio ante eam nomina publice proscribere? Similiter ἡ πρώτη ἐκκλησία dicitur de ea quae proxima habebitur, et τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ 'anno proximo' est Leg. Gortyn. IV, 4. 49 Cf. not. 10. 50 Cf. not. 34. 51 In singulis phratriis et gentibus praeter deos quorum in tutela omnis gentilitatis necessitudo erat (Ζεὺς Φράτριος, Ἀπόλλων πατρῷος), peculiaria quaedam sacra fuerunt, veluti apud Zacyadas (n. 443) Τριτοπατρέων. Eaedem partes in Demotionidarum phratria fuisse videntur Latonae, cuius delubrum ubi situm fuerit ignoramus.

440 In insula Co in horto Anastasii Platanistae ubi fuit ecclesia S. Ioannis nunc diruta. Ed. Πανδώρα XIX p. 16 n. 11 (A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 224 n. 13. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 107 n. 159. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 161 n. 150. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 376 n. 3675. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 640 n. 797).

[Δ]ιὸς Φατρίο[1], | Ἀθαναίας[2] | Εὐρυανακτ[ι]|δᾶν[3].

Litterae volgares. 1 I. e. Φρατρίου (n. 439, 1). Iniuria H. et D. cum φατρία, quae est nominis φρατρία forma fastidio litterae ῥῶ repetitae orta, confuderunt Doricum πατρία (n. 438, 26. 61) vel πάτρα non phratriam, sed gentem significans. 2 Athenis quoque Iuppiter et Minerva θεοὶ φράτριοι erant. Cf. Platon. Euthydem. p. 302 D Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος, καὶ Ἀθηναία φρατρία. 3 Idem nomen est in titulo Melio Inscr. Gr. ius. mar. Aeg. III p. 205 n. 1103. H. D. Illic fortasse gentem significat, hic vero sine dubio phratriam (cf. not. 1).

---

441 Ceratiae in Attica exscripsit Fourmont, cuius ex schedis ed. Boeckh C. I. G. 463 (Syll.[1] 302. Koehler C. I. Att. II 1653. C. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 634 n. 749). Cf. quae adnotavit U. von Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen II p. 268 not. 10.

[Ἱ]ερὸν | [Ἀ]πόλλωνος | Ἑβδομείο[1] | φρατρίας || Ἀχνιαδῶν[2].

1 Septimum Thargelionis mensis diem Apollinis natalem ideoque omnium mensium septimos dies ei sacros fuisse notum est. Qua de causa hic Ἑβδόμειος dicitur ut alibi Ἑβδομαγενής aut Ἑβδομαγέτης. 2 Cf. C. I. Att. IV, 2 p. 244 n. 1074 *f*: ὅρος φρατρίας Ἀχνιαδῶν.

---

442 Fragmentum marmoris Pentelici. Athenis in museo societatis archaeologicae exscriptum ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen II (1877) p. 186. C. I. Att. II 1652. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 634 n. 750). Cf. quae adnotaverunt H. Buermann Jahrb. f. Phil. Suppl. IX p. 646. U. von Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen II p. 268 not. 9. R. Schöll Sitzungsber. der K. bayer. Ak. d. W. philos.-philol. u. hist. Cl. 1889 II p. 25 not. 1.

[῾Ι]ερὸ[ν Ἀπό|λ]λων[ος πατ|ρ]ώιου[1] φ[ρατρί|α]ς Θερρικ[λει||δ]ῶν[2].

Litterae volgares. 1 Cf. n. 438[3]. 571[7]. 2 Sic Wil., quod supplementum et Buermanniano Θερρικ[ιαδ]ῶν et ei quod mihi quondam in mentem venit Θερρικ[ωνιδ]ῶν sine dubio praeferendum est. Ceterum praeter eas quas hic n. 439. 441. 442. 448 habemus phratrias Atticas una etiam Δυαλέων nota est ex C. I. Att. II, 600.

443 Lapis infra fractus. Athenis exscripsit Koehler et edidit Mitth. des arch. Inst. in Athen IV (1879) p. 287. (Syll.[1] 303. Koehler C. I. Att. II, 1062. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 633 n. 741.) Cf. quae adnotavit U. von Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen II p. 268 not. 11.

῞Ορος ἱε|ρõ Τριτο|πατρέων[1] | Ζακυαδῶ[ν][2].

Litteratura Ionica volgaris; scribendi ratio priorem quarti a. Chr. saeculi partem indicat. Quartus versus directus a superiore parte deorsum scriptus est, ut suprema littera Ι infra Ρ versus antecedentis locum teneat. 1 Cf. Suid. s. v. Τριτοπάτορες, unde apparet vere Atticam nominis formam, quam hic titulus exhibet, etiam apud Philochorum exstitisse, de natura vero eorum summam dissensionem inter scriptores antiquos fuisse. Huc potissimum spectat, quod Phanodemus eis ab Atheniensibus sacra facta narrat ὑπὲρ γενέσεως παίδων. K. 2 Aut gentem aut phratriam esse, sed hoc quidem maiorem probabilitatem habere, iure statuit K.

444 Cippus inventus prope Cephisiam Atticae. Ed. Buck Classical Review III (1889) p. 188 (Koehler C. I. A. IV, 2 p. 244 n. 1074 *e*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 634 n. 746). Cf. quae adnotavit J. Töpffer Mus. Rhen. XLV p. 383 sq.

[῞Ο]ρος τεμένους | Ἀπόλλωνος | Πατρώιο Ἐλα|σιδῶν[1].

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. Inconstantia scripturae quae cernitur in τεμένους et Πατρώιο medio fere saeculo a. Chr. quarto titulum vindicat. 1 Paus. X, 26, 4 κατ' εὐθὺ δὲ τοῦ ἵππου τοῦ παρὰ τῷ Νέστορι Νεοπτόλεμος ἀπεκτονώς ἐστιν Ἔλασον, ὅστις δὴ ὁ Ἔλασος attulit T. Illum Elasidarum heroa eponymum esse probabile est, cum Homeri locus Π, 696 item a T. allatus ubi inter Troianos a Patroclo caesos est Elasus, vix hic in censum veniat. Nam in eiusmodi enumerationibus poëtam nomina pro arbitrio arrepta cumulasse mihi quidem persuasum est. Ceterum recte

gentem, non phratriam Elasidas interpretari videtur T., etsi Apollinis Patroi sacra utrique communionis generi accommodata sunt. (Cf. n. 438[3]. 442[1].)

---

445 Marmor inaedificatum in scalis domus privatae in vico *Seghedjik* prope Teon antiquam. Edd. E. Pottier et A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 168.

Ἀπόλλωνος | Κουρέου[1] | Πολλιδῶν | καὶ [Φ]αινιαδῶν[2].

Litterae volgares praeter Π et C. 1 Appellatio dei derivata a sacrificio Apaturiorum quod vocabatur κούρειον (n. 439, 6. 28. 53. 61. 118). 2 Emendavi. ΟΑΙΝΙΑΔΩΝ lapis, id quod [Θ]αινιαδῶν esse sibi persuasit editor. At hoc nullam habet probabilem explicationem, cum Φαινιαδῶν denominatio a nomine quod est Φαῖνις legitime derivetur.

---

446 Tabula marmoris albi, Patmi in vestibulo ecclesiae S. Ioannis Prodromi. Ed. J. Sakkelion Ἐφ. ἀρχ. περ. II p. 262 n. 231.

Πασθεμι[α]δᾶν[1] | καὶ Νοστιδᾶν[2] | Ἀπόλλωνος Καρν[εί]ο[υ[3] | ---------].

Litterae volgares. Patmium non esse origine lapidem Dorica dialectus prodit; ex insula Co eum illuc delatum cum iam propter similitudinem titulorum 440 et 447 perquam probabile sit, confirmatur eorundem nominum manifestis reliquiis quas infra n. 647, 7 deprehendi. 1 Supplevi, hoc patronymicum a Πασίθεμις deductum ratus; syncope sane mira, neque tamen de lapicidae aut transscribentis lapsu cogitare licet propter duorum titulorum in hac scriptura consensum. 2 Κατνοστιδᾶν S., qui confitetur se duos primos versus non intellegere. Sine dubio hic ut n. 445 duarum gentium coniuncta sacra tenemus, quae gentes fortasse una phratria continebantur, ut Deli Θυεστάδαι et Ὠκυνεῖδαι unum communem τριακτύαρχον habebant (n. 588, 19 sqq.). 3 Apollinis Carnei sacra, ut apud plerosque Dorienses, sic etiam apud Coos fuisse docet 616, 11. 15. 22.

---

447 In insula Co in horto Anastasii Platanistae ubi fuit ecclesia S. Ioannis nunc diruta. Ed. Πανδώρα XIX p. 46 n. 13 (A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 224 n. 12. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 161 n. 149. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 376 n. 3674. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 640 n. 796).

Διὸς Ἱκεσίου | Σιμωνιδᾶν[1].

Litterae volgares praeter Ω. 1 Cf. n. 440. 446.

---

448 Basis lapidis Pentelici inventa in loco *Diavolaki* inter Marathona pagum et mare. Edd. Sp. Lampros Παρνασσός II p. 727. Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 261 (Syll.[1] 304). Ex apographo Lollingii Koehler C. I. Att. II, 1324.

Τετραπολεῖς[1] τῶι Διο|νύσωι[2] ἀνέθεσαν· | Λυσανίας Καλλίου Τρικ|ορύσιος ἦρχεν[3].

ἱεροποιοί

Φανόδωρος Μαραθώνιος
Μελά[ν]ωπος Τρικορύσιος
Φ[ρυ]νοκλῆς[4] Οἰναῖος
Ἀντικράτης Προβαλίσιος[5]

Litterae volgares, nisi quod v. 1—4, quorum litterae duplicem reliquarum magnitudinem habent, aliquot locis Ɲ pro N insculptum est. 1 ΠΟΛΕΕΣ Lampros, ΠΟΛΕΙΣ Lolling. (-έ[ε]ς nescio qua de causa K.). Tetrapolin Marathoniam ante Thesei synoecismum unam ex duodecim Atticae civitatibus fuisse Strabo IX, 1, 20 p. 397 Cas. refert. Postea vero sacrorum modo communio mansit inter quattuor illos pagos. 2 Antiquissima in Tetrapoli sunt sacra Herculis et Apollinis. Sed Bacchi cultum etiam C. I. Att. II 601 testatur. L. 3 Archon est non Atheniensium, sed Tetrapolensium, qui sacrorum administrationi praeerat. Tales archontes etiam singuli pagi habebant, ut C. I. A. II 581, 25 est archon Aexonensium, probe distinguendus a demarcho, qui civilibus negotiis fungebatur. L. Nescio an ad hoc magistratuum genus spectet Lex. Cantabrig. p. 842, 4 Nauck ἐπιδήμιος ἄρχων· ὁ δήμου τινὸς τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἄρχων. 4 Φ[α]νοκλῆς K., Φ[αι]νοκλῆς L., quod K. monet Atticum nomen non videri. Sed duarum litterarum defectum notat L. Quare supplevi nomen quod idem habes C. I. Att. II, 884. 5 Anticrates Lysaniae f. Probalisius, idem sine dubio, Cephisophonte archonte (Ol. 112, 4. 329/8 a. Chr.) thesmoteta fuit; cf. C. I. Att. II, 1186, 1. Sacrificuli Tetrapolensium munere fere viginti annis ante functus videtur, quandoquidem hunc titulum propter scripturam medio fere saeculo quarto vindicant Loll. et K.

---

449 Lapis inventus Camiri. Edd. C. T. Newton Transactions of the royal society of Literature XI p. 436 (J. Martha Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 144. Syll.[1] 305). C. T. Newton Greek Inscriptions

in the British Museum II p. 125 n. CCCLI. Ex ectypo a Murrayo accepto F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 100 n. 694. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 323 n. 433.)

Ἔδοξε Καμιρεῦσι[1], τὰς κτοίνας[2] τὰς Καμιρέων τὰς | ἐν τᾶι νάσωι καὶ τὰς ἐν τᾶι ἀπείρωι ἀναγράψαι πάσας | καὶ ἐχθέμειν ἐς τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀθαναίας ἐστάλαι | λιθίναι χωρὶς Χάλκης· ἐξήμειν δὲ καὶ Χαλκήταις ‖ ἀναγραφήμειν αἴ κα χρηΐζωντι. ἑλέσθαι δὲ ἄνδρας | τρεῖς αὐτίκα μάλα οἵτινες ἐπιμεληθησεῦντι ταύ|τας τᾶς πράξιος ὡς τάχιστα, καὶ ἀποδωσεῦνται | τῶι χρηΐζοντι ἐλαχίστου παρασχεῖν τὰν στάλαν | καὶ τὰς κτοίνας ἀναγράψαι καὶ ἐγκολάψαι ἐν τᾶι στά‖λαι καὶ στᾶσαι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθάνας καὶ περιβολιβῶ|σαι[3], ὡς ἔχηι ὡς ἰσχυρότατα καὶ κάλλιστα. τὰ δὲ τε|λεύμενα ἐς ταῦτα πάντα τὸν ταμίαν παρέχειν. | ἐγ δὲ ταυτᾶν τᾶν κτοινᾶν ἀποδεικνύειν τοὺς | κτοινάτας μαστρὸν[4] ἐν τῶι ἱερῶι τῶι ἁγιωτάτωι ‖ ἐν τᾶι κτοίναι κατὰ τὸν νόμον τὸν τῶν Ῥοδίων, | τοῦτοι δὲ συνλεγέσθων ἐν Καμίρωι εἰς τὸ | ἱερὸν τᾶς Ἀθαναίας ὅκκα τοὶ ἱεροποιοὶ παραγγ[έλ|λ]ωντι[5], καὶ ἀθρεόντω τὰ ἱερὰ τὰ Καμιρέων [τὰ δα|μο]τελῆ πάντα, αἴ τι-----

---

Litterae volgares praeter Ξ et σῖγμα, cuius forma fluctuat; nonnunquam Σ est, alibi Ƹ, sed plerumque superiorem lineam obliquam habet, infimam horizontalem. 1 Post synoecismum Rhodiorum (Ol. 94, 1. 404 a. Chr.) haec incisa esse apparet. At manserunt tria oppida Lindus, Ialysus, Camirus partes civitatis Rhodiorum, ita ut sacrorum potissimum administratio penes horum oppidorum magistratus et concilia esset. 2 Hesych. κτύναι ἢ κτοῖναι· χωρήσεις προγονικῶν ἱερειῶν (ἱερῶν em. Martha) ἢ δῆμος μεμερισμένος. Rhodi ex tribus Lindiorum, Ialysiorum, Camirensium civitatibus, quae coniunctae universam rempublicam efficiebant, unaquaeque in plures κτοίνας divisa erat; praeter hunc titulum κτοίνα etiam Inscr. ins. mar. Aeg. I, 736, 11. 978, 7. 1033, 11. 15. 19, κτοινᾶται vel κτοινέται I, 157, 9. 746, 1 commemorantur; nominatim Μάτιοι (157) et Ποτιδαεῖς (987. 1033) noti sunt. 3 I. e. plumbo circumdare (περιμολυβδῶσαι). βόλιμος in aliis Doricae dialecti regionibus (n. 140, 26 sqq.), μόλιβος apud Homerum Λ, 237 occurrit, ut ne βόλιβος quidem forma, etsi nusquam quod sciam alibi legitur, quicquam offensionis habeat. 4 Cf. n. 306[8]. Sed Camiri, Lindi, Ialysi hi summum reipublicae concilium efficiebant. 5 Supplevi. Vs. 17 extr. ΓΑΡΑΓΓ, 18 init. ΩΝΤΙ Newton, qui παραγέ[ν]ωντι legit soloece. Neque emendandum est παραγέ|[ν]ωντ(α)ι; nam nihil enuntiatur aliud, ac convocari mastros ab hieropoeis. Eodem tempore mecum idem vidit P. Cauer Jahrb. f. Philol. CXXVII (1883) p. 46.

450 Stela marmoris nigricantis, in vico Ἀπολλακιά insulae Rhodi. Edd. C. T. Newton Journal of Hellenic studies II (1881) p. 354. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. maris Aegaei I p. 144 n. 890 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 322 n. 432). Primorum duodecim versuum paucae exstant litterae, quas hic repetere inutile est. Cf. quae de titulo disputaverunt C. Schumacher de republica Rhodiorum p. 20 sq. H. Swoboda Griechische Volksbeschlüsse p. 21. 297 sq.

[----- στεφανῶσαι Σωσικράτη Κλε]||ωνύ[μου Νεττίδαν[1] θαλλοῦ] στεφά[νω]ι, κυρ[ω]||θέν[τ]ο[ς δὲ τοῦδε τοῦ ψαφί]σματος[2] οἱ ἐπισ[τά]||ται καὶ οἱ κ[άρυκες ἐπιμ]ελ̣ηθέντω τᾶς | στεφανώσ[ιος καὶ ἀναγο]ρέυσιος ἐν τῶι ἔπε[ι|τ]α συλλόγωι. [ὅπως οὖν κ]αὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτ[α] | χρόνον φανερ[ὰ ἦι τὰ δ]όξαντα[3], Εὐθαλίδαι | ἑλέσθωσαν ἄ[νδρα,] ὁ δὲ αἱρεθεὶς αἰτησάσ||θω τὰν βουλὰν κα[ὶ τὸ]ν δᾶμον δεδόσθαι Εὐ[θα]||λίδαις ἐπαινέσαι κ[αὶ] στεφανῶσαι Σωσικρά[τη] | Κλεωνύμου Νεττ[ίδ]αν, καὶ ἀναγράψας τόδ[ε] | τὸ

Litterae volgares praeter ΠΣ; hastae extremae lineolis transversis ornatae. Vs. 1—28 gentis Euthalidarum decretum est, vs. 29—37 universae reipublicae Rhodiorum. 1 Νέττεια (v. 19) pagus est civitatis Lindiorum. 2 Post κυρωθέντος particulam δὲ inserendam esse monuit A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 233. Ceterum Schumacher hanc formulam ita interpretatus est, ut quae Euthalidae decrevissent ab alio nescio quo corpore confirmanda fuisse sumeret. Atqui de decreto universae civitatis Rhodiorum, quo sane opus fuit, id accipi nequit quia postea demum de eligendo homine qui id a populo petat verba fiunt (v. 18 sqq.). Neque omnino est cur tale quid subesse sumas. Nam Sw. demonstravit, κυροῦν non modo de decreto quod aliorum hominum consensu confirmandum esset, sed etiam de rogatione quae populi aliusve corporis suffragiis comprobaretur usurpari (Thuc. V, 45, 4: σεισμοῦ δὲ γενομένου πρίν τι ἐπικυρωθῆναι ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀνεβλήθη). Apparet igitur hic ut saepe verba ipsa rogationis, vel ea quae in populiscitum perfectum non quadrarent, transscripta esse (cf. n. 16[5]. 686[5]). Ceterum hoc quoque Schumacheri formulam ad peculiare quoddam reipublicae Rhodiae institutum referentis sententiae recte obiecit Sw., formulam eandem aut persimilem etiam alibi inveniri, veluti Syri (Lebas Inscr. II, 1885, 53 sqq.), Mytilenis (Gr. Dialektinschriften I n. 214, 38 sqq.); ἐπεί κα τὸ ψάφισμα κυρωθέ[ηι] Aegosthenis I. G. Sept. I, 208, 23, ὡς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα Oropi I. G. Sept. I, 303, 11 sqq.), ἐπεὶ δέ κα δόξῃ Aegosthenis (I. G. Sept. I, 223, 18), ὅταν τ[όδε τὸ] ψήφισμα χειροτονηθῇ Chii (supra n. 206, 28). 3 Hinc apparet licuisse quidem gentibus etiam suo arbitrio laudes et praemia decernere, sed publice inscriptas eas modo esse, quae universi Rhodiorum populi assensu comprobatae essent.

ψάφισμα εἰστάλαν λιθίναν ἀναθέτω ἐ[ν] | Νεττείαι ἐν τῶι ἱερῶι τῶι τοῦ Διὸς το[ῦ] ‖ Πατρώιου[4], εἰ[5] κα Εὐθαλίδαι ἀποδείξωντα[ι·] | ὁ δὲ ἱεροταμίας τελεσάτω εἰς τὰ ἔργα μ[ὴ] | πλεῖον δραχμᾶν πεντήκοντα. αἱρέθ[η] | Εὐφράνωρ Δαρδάνου Νεττίδας.

Ἐπ' ἱερέως[6] Ἀγεστράτου, Καρνείου[7] ἑ‖βδόμαι ἐξ ἰκά[δ]ος, ἔδοξε τᾶι βου(λ)ᾶ[ι][8] | καὶ τῶι δάμωι, Εὐφράνωρ Δαρδάνου Ν[ετ]|τίδας εἶπε· δεδόσθαι Εὐφράνορι Δαρδάν[ου] | Νεττίδαι καὶ Εὐθαλιδᾶν τῶι κοινῶι ἐπ[αι]|νέσαι καὶ στεφανῶσαι Σωσικράτη Κλ[ε]‖ωνύμου Νεττίδαν θαλλοῦ στεφάνω[ι·] | ἀναθέμειν[9] δὲ καὶ στάλαν ἐν Νεττεί[αι | ἐ]ν τῶι ἱερῶι τοῦ Διό[ς] τοῦ Πατρώ[ι]ο[υ].

4 Cf. 576[2]. 5 Sic Wilamowitzius apud H. εἰ Newton. 6 Solis. Cf. 373[1]. 7 Undecimus anni Rhodii ab aequinoctio auctumnali incipientis mensis, respondens Atheniensium Metagitnioni, Romanorum Augusto. E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 384. 8 ΒΟΥΔΑ. 9 Cf. 483[4].

451 Columna marmoris albi cum aëtomate et anaglypho Apollinem sedentem cum cithara et tres viros ante eum stantes repraesentante, in horto prope ecclesiam Ἁγία Παρασκευή vici *Mahmud-Bey* meridiem versus a Sparta. Ed. G. Löschke Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 164 (Syll.[1] 306. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 173 n. 182).

Δογματογράφων[1] Λυσινίκου τοῦ Σωτηρίδα, Νηκλέος | τοῦ Ἀριστοκράτεος, Πασικράτεος τοῦ Πασικλέος, | τὸ δοχθὲν ὑπὸ Ἀμυκλαιέων[2].

Ἐπεὶ κα[τ]ασταθέντες ἔφοροι εἰς τὸν ἐπὶ Νικέα[3] ἐνιαυτὸν Πασιτέλης ‖ Τετάρτου, Εὔθυμος Λυσικράτεος, Δαμιάδας Δαμιάδα ἀξίως | ἀνεστρέφησαν[4] αὐτῶν τε καὶ τᾶς ἐνχειρισθείσας αὐτοῖς

Litterae ΑΖΞΓΠΠΣ. Quod scripturae genus primum a. Chr. saeculum indicare videtur. 1 Hi Amyclaeensium magistratus sunt, sed pagus in hac re, ut in ephororum nomine, totius civitatis exemplum expressisse videtur. Spartae enim νομογράφοι fuerunt (C. I. G. 1331, 1). Hermionensium civitas item nomographos habuit (n. 654, 24). L. 2 Pagus (ὠβά) civitatis Lacedaemoniorum (v. 11. 15). 3 Princeps patronomorum est, eponymus totius civitatis magistratus (Boeckh C. I. G. I p. 605 sqq.). L. 4 Quod apud Dorienses α ut in praesenti sic etiam in aoristo primo ἐστράφθην

πίσ|τεως, ἐμ πᾶσιν ἀκερδῶς καὶ ἡμέρως τὸν ἐνιαυτὸν διεξα|γαγόντες, δεδόχθαι τοῖς Ἀμυκλαιέοις, ἐπαινέσαι ἐφόρους | τοὺς περὶ Πασιτέλη ἐπὶ τ(ῷ)[5] καλῶς τὰν ἀρχὰν διεξαγνηκέναι·[6] || ποιούντω δὲ αὐτοῖς καὶ ἐπὶ τᾶι προστροπᾶι[7] ἀεὶ μερίδα, ἕως | ἂν ζῶσι, ὅπως ἀ[εὶ] ἁ ὠβὰ μναμονεύουσα τῶν γεγ(ον)ότων[8] φι|[λ]ανθρώπων εἰς αὐτὰν ἀποδιδοῦσα φαίνηται τὰς καταξίους | τιμάς. ἐγδόμεν δὲ τοὺς κατασταθέντας στάλαν λιθίναν, | εἰς ἃν ἀναγραφήσεται τὸ δόγμα, καὶ στᾶσαι εἰς (τ)ὸ[9] ἱερὸν τᾶς || Ἀλεξάνδρας[10]· τὰν δὲ εἰς ταύταν δαπάναν δότω ἁ ὠβά, καὶ λόγον | ἐνεγκόντω περὶ τὰς γεγενημένας δαπάνας τοὺς ἐπὶ ταῦτα | κατασταθέντας. ἐ(π)αινέσαι[11] δὲ καὶ τὸν γραμματῆ αὐτῶν | Καλλικλῆ.

ἐτράφθην locum habebat, inde dialecto volgari paullatim illuc penetrante haec confusio orta videtur, ut etiam secundo aoristo, qui ubique ᾰ legitimum habebat, ε redderetur. 5 TO, quod retinuit L., emendavi. 6 Similiter ἀγνηκώς 295, 5. Hesych. ἀγνεῖν· ἄγειν Κρῆτες et ἄγνηκε· ἀγήοχε Λάκωνες. (Ahrens Dor. p. 284. Bergk Poëtae lyr. III p. 376). Cf. n. 280[4]. 7 Non magis hic quam alibi προστροπά sacrificii vim habere videtur, sed nomen est feriarum repetitum a precibus quae gravissimam caerimoniarum partem efficiebant. Sed cum eis sacrificium coniunctum erat. 8 Aut sic aut γεγώτων emendandum puto. Lapis ΓΕΓΟΤΩΝ, quod servavit L. 9 ΙΟ. 10 Cf. Pausanias III, 19, 6: Ἀμύκλαι δὲ ἀνάστατος ὑπὸ Δωριέων γενομένη καὶ ἀπ' ἐκείνου κώμη διαμένουσα θέας παρείχετο ἄξιον ἱερὸν Ἀλεξάνδρας καὶ ἄγαλμα· τὴν δὲ Ἀλεξάνδραν οἱ Ἀμυκλαιεῖς Κασσάνδραν τὴν Πριάμου φασὶν εἶναι. L., qui monuit locum ubi lapis inventus esset sine dubio ipsum Alexandrae delubrum esse. 11 ΕΙΙΑΙΝΕΣΑΙ. Ceterum haec de scriba sibi cum lapidem inspiceret postea demum addita visa esse refert Löschcke.

---

452 Stela rectangula lapidis calcarii eruta in Asclepieo Epidauriorum. Edd. B. Staïs Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 11 (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschr. III p. 16 n. 3025. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jurid. Gr. p. 342 n. XVI). Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 74 n. 234. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 21 n. 20.) Cf. quae de titulo exposuit E. Sonne de arbitris externis p. 30 n. XLVIII.

Litterae volgares praeter Ξ, dispositae στοιχηδόν, sed hic illic singularum litterarum loca vacua relicta, non temere, sed interpungendi causa.

[Ἐ]πὶ στραταγ[οῦ τῶν Ἀ]χαιῶν Αἰγιαλεῦς[1], ἐν δ' Ἐπιδαύρωι ἐπ' ἰαρεῦς[2] | [το]ῦ Ἀσκλαπι[οῦ Δι]ονυσίου. Κατὰ τάδε ἔκριναν τοὶ Μεγαρεῖς τοῖς | [Ἐπ]ιδαυρίοις καὶ Κορινθίοις περὶ τᾶς χώρας ἇς ἀμφέλλε[γον[3] καὶ | περ]ὶ τοῦ Σελλανύο[υ] καὶ τοῦ Σπιραίου[4], κατὰ τὸν αἶνον[5] τὸν τῶν Ἀ‖[χαι]ῶν δικαστήριον ἀποστείλαντες ἄνδρας ἑκατὸν πεντήκοντα | [ἕνα·] καὶ ἐπελθόντων ἐπ' αὐτὰν τὰν χώραν τῶν δικαστᾶν καὶ κρινάν‖[των] Ἐπιδαυρίων εἶμεν τὰν χώραν, ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Κορινθί‖[ων τῶ]ι τερμονισμῶι[6], πάλιν ἀπέστειλαν τοὶ Μεγαρεῖς τοὺς τερμο|ν[ιξ]οῦ[ν]τας

1 Huius praetoris ceteroqui ignoti annum neque priorem quam 242/1 a. Chr., neque posteriorem quam 235/4 esse evicit Sonne. Etenim cum hic et Corinthios et Megarenses Achaeorum foederi interesse videamus, certe post Corinthios ab Arato ad eos adductos (243 a. Chr.) Aegialeus praetor constitutus est, neque vero ante 223 a. Chr., quo Megarenses, qui hic manifesto item Achaei sunt, ex foedere discesserunt (Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 111) et se Boeotis applicuerunt. At ex his viginti annis posteriores inde a 234 a. Chr. in censum non veniunt, quia eorum praetores noti sunt. Ex illis prioribus octo annis autem aut duo aut paullo plures vacui sunt, cum reliquis Aratum gubernacula rerum Achaicarum tenuisse sciamus. 2 Psilosin non antiquam esse apud Megarenses eorumque colonos docet B. allato titulo Selinuntio Olympia V n. 22, 6, ubi HIAPON est. 3 Cf. ἀμφιλλογία n. 314, 51. ἀμφιλλέγηι 438, 42. 188. 4 Cf. Plinius Nat. hist. IV, 18: *in eo* (sinu Saronico) *Epidaurum oppidum Aesculapi delubro celebre, Spiraeum promunturium, portus Anthedus et Bucephalus et quas supra dixeramus Cenchreae.* id. § 57 insulas huic promunturio obiacentes enumerat, Ptolemaeus Geogr. III, 14, 33 de situ eius cum Plinio facit. Inscr. Gr. jur. Etiam apud Thucydidem VIII, 10, 3 legendum esse παραπλέοντας αὐτοὺς καταδιώκουσιν ἐς Σπίραιον (Πειραιὸν codd.) τῆς Κορινθίας· ἔστι δὲ λιμὴν ἐρῆμος καὶ ἔσχατος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἐπιδαυρίας viderunt K. O. Müller et W. Wyse Classical review VII (1893) p. 17. Fuit sane etiam Πείραιον Corinthiorum, sed id situm erat in contraria parte agri illorum, in paeneinsula quae in sinum Corinthium prominebat e regione Lechaei (Xenoph. Hell. IV, 5, 1. 3. 5. 19). Illud vero hodie quoque antiquum nomen (*C. Spiri*) servat. 5 Decretum communis Achaeorum concilii significari manifestum est. Cf. n. 306, 20, ubi a psephismate discernitur et senatusconsultum significare videtur, et Hesych. αἶνος· γνώμη, παροιμία, παράδειγμα, ἔπαινος· καὶ ἡ χειροτονία καὶ ψήφισμα. Legibus Achaeorum, ut quidem videtur, vetitae erant civitates suas de finibus aliisve rebus controversias alio deferre atque ad commune concilium. Id hic quidem tertiae civitati Achaicae, Megarensibus, mandat ut litem diiudicent. 6 Non recusabant Corinthii quominus terram litigiosam Epidauriis redderent, sed eam recte terminatam esse negabant, i. e. plus agri Epidauriis attributum dicebant quam quod re vera earum regionum de quibus contenderant nominibus contineretur.

ἐκ τῶν αὐτῶν δικαστᾶν ἄνδρας τριάκοντα καὶ ἕνα κα‖[τὰ τ]ὸν αἶνον τὸν τῶν Ἀχαιῶν· οὗτοι δὲ ἐπελθόντες ἐπὶ τὰν χώραν | [ἐ]τερμόνιξαν κατὰ τάδε· Ἀπὸ τᾶς κορυφᾶς τοῦ Κορδυλείου ἐπὶ | [τ]ὰν κορυφὰν τοῦ Ἁλιείου· ἀπὸ τοῦ Ἁλιείου ἐπὶ τὰν κορυφὰν τοῦ | [Κ]εραυνίου· ἀπὸ τοῦ Κεραυνίου ἐπὶ τὰν κορυφὰν τοῦ Κορνιάτα· | ἀπὸ τᾶς κορυφὰς τοῦ Κορνιάτα ἐπὶ τὰν ὁδὸν ἐπὶ τὸν ῥάχιν τὸν τοῦ ‖ Κορνιάτα· ἀπὸ τοῦ ῥάχιος τοῦ Κορνιάτα ἐπὶ τὸν ῥάχιν τὸν ἐπὶ ταῖ|ς Ἀνείαις ὑπὲρ τὰν Σκολλείαν· ἀπὸ τοῦ ῥάχιος τοῦ ὑπὲρ τὰν Σκολ|λείαν ὑπὸ τὰς Ἀνείας ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν ὑπὲρ τᾶς ὁδοῦ τὰς ἀμα|ξιτοῦ [τᾶς κα]ταγούσας ἐπὶ τὸ Σπίραιον[7]· ἀπὸ τοῦ κορυφοῦ τοῦ ὑπὲ|ρ τᾶς [ὁδοῦ] τᾶς ἀμαξιτοῦ ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Φάγας[8]· ἀπὸ ‖ τοῦ κορυφοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ Φάγας ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Αἰγι|πύρα[ς]· ἀπὸ τοῦ κορυφοῦ τοῦ ἐπὶ τᾶς Αἰγιπύρας ἐπὶ τὸν κορυφὸν | τὸν τ[οῦ Ἀρα]ίας· ἀπὸ τοῦ Ἀραίας ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν ὑπὸ τᾶι Πέτρ|αι· ἀπ[ὸ το]ῦ ὑπὸ τᾶι Πέτραι ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦν|τος· ἀπ[ὸ τ]οῦ κορυφοῦ τοῦ ὑπὲρ τοῦ Σχοινοῦντος ἐπὶ τὸν κορυφὸν ‖ τὸν κ[ατὰ τ]ὰν Εὐόργαν· ἀπὸ τοῦ κορυφοῦ τοῦ ὑπὲρ τᾶς Εὐόργας [ἐπὶ] | τὸν ῥάχιν τὸν ὑπὲρ τᾶς Συχουσίας· ἀπὸ τοῦ ῥάχιος τοῦ ὑπὲρ τὰς | Συ[χουσί]ας ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν ὑπὲρ τᾶς Πελλερίτιος· ἀπὸ τοῦ | κορυφοῦ τοῦ ὑπὲρ τᾶς Πελλερίτιος ἐπὶ τὸν κορυφὸν τὸν τοῦ Π[αν|ίου]· ἀπὸ τοῦ Πανίου ἐπὶ τὸν ῥάχιν τὸν ὑπὲρ τοῦ Ὁλ[κοῦ]· ἀπὸ τοῦ ῥά‖[χιο]ς τ[οῦ] ὑπὲρ τοῦ Ὁλκοῦ ἐπὶ τὸν ῥάχιν τὸν τοῦ Ἀπ[ολλ]ωνίου· ἀπὸ | τ[οῦ] ῥάχιος τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλωνίου ἐπὶ τὸ Ἀπολλώνιον· Δικασ|[ταὶ τ]οὶ κρίναντες τοίδε· Ὑλλέων· Φιλόμηλος Ἡρακλείτου, Ἀρι|[στοκ]λῆς Μάτριος, Χάριλλος Μνασιθέου, Ματρέας Ξανθεῦς, Ἐξα|[γόρα]ς[9] Καλλία, Τιμέας Πολυχάρεος, Ξενόδοκος Εὐκλείδα, Πασιά‖[δας Κ]αλλία, Χαῖρις Ποτάμωνος, Ξενιάδας Ἵπ(π)ωνος[10], Ἀπολλόδωρος | . . . . κρίτου, Πολλιάδας Ἀπολλοδώρου, Ῥίνων Φίλωνος, Ἀγάθων Διο|[νυσοδώ]ρου, Τηλεφάνης Τελεσία,

---

7 Cf. not. 4. 8 Hic ut v. 22 τοῦ Ἀραίας genetivum masculinum primae declinationis, respondentem illum quidem nominativo in -α, agnovit B., eundem qui est I. G. Sept. III, 521, 1 Προκλείδας τόδε σᾶμα. Alia eiusdem generis exempla habes ibid. III, 423, 2. 456, 3. 484, 4. Sed apud Megarenses tertio a. Chr. saeculo confusionem quandam hoc in genere obtinuisse docet genetivus Κορνιάτα quater repetitus v. 13 sqq. et fluctuatio inter τᾶς Αἰγυπύρας (v. 21) et τοῦ Αἰγιπύρας (v. 20). 9 Supplevit St., Ἐξα|[ρχίας] B. 10 ΙΓΩΝΟΣ lapis.

Ματρόδωρος Πυθοτίμου, Εὔαρ||[χος Μν]ασίωνος, Αἰγιρίων[11] Εὐκλείωνος, Ἡράκλειτος Κλεομάχο[υ], | Ἀρ]ιστοφάνης Εὐκλείδα, Θέδωρος[12] Καλλιγείτου, Καλλίας Πασ||[ωνο]ς, Πασίων Καλλιφῶντος, Πυρίαδας Λύσωνος, Παγχάρης Πολυ|[χάρεο]ς, Ἰσχέας Πασίωνος, Ἡράκλειτος Ἀσκλάπωνος, Διοκλείδα|ς ..εοτύλου[13], Διονύσιος Σιμύλου, Λυσῆν Ἀνδρία, Ἀπελλέας Θε|[γ]είτου, Διόγειτος Ἡρακλείτου, Πυθόδωρος Ἀσωπίου, Καλλῖνος | [Π]ροκλεῦς, Ἡράκων Δαμέα, Ἀνδροκλείδας Δεξικράτεος, Ἀμφικλῆ||ς Ἀπολλωνίδα, Θέδωρος Ἀμφινίκου, Ἀρίστων Κίκκωνος, Ξένων | Ἀλκάνδρου, Εὐγείτων Θεσσάλου, Καλλιτέλης Ζευξιδώρου, Τι|μέας Πασίωνος, Σανίων Φιλλέα, Δεξίλας Ἡροδώρου, Μνασίων Μα|τρέα, Σωναύτας Καλλία, Καλλι(φ)ῶν[14] Ἀντιφίλου, Φιλωνίδας Ἀνα|ξί(ω)νος[15], Ἡράκλειτος Νίκωνος. Πάμφυλοι· Εὐπαλῖνος Ἀναξίλα, || Λύσων Θεοξένου, Ἀπολλόδωρος Πύθωνος, Διοκλείδας Εὐαγόρα, | (Ὀ)νασίφρων[16] Σιμύλου, Φίλων Δάμωνος, Εὔανδρος Εὐμηδίωνος, Δαμέ|ας Καλλίωνος, Μελισσίων Ἀντιχάρεος, Διονυσόδωρος Διονυσί|ου, Ἀπολλωνίδας Σιλανοῦ, Σιλανίων Δαμοστράτου, Διονύσι[ος] | Καλλικλείδα, Διογένης Θοκρίνεος[17], Ἡράκλειτος Μικίωνος, [Λ]ε[υ]||κιππίδωρος[18] Ἡροδώρου, Θοκλείδας Φιλοτίμου, Ἀπολλωνίδας Ἀ|ναξίωνος, Πουλυχάρης Ἀπολλοδώρου, Λάπιχος Αὐτέα, Εὔγειτος | Δαμαινέτου, Ζώπυρος Πίστου, Κυδίλας[19] Ἀριστομάχου, Καλλίγει|τος Πυθοδώρου, Κλεόνικος Πραξίωνος,

11 Sic distincte in lapide scriptum invenit Cav., cum St. Αἰγίρων legisset. 12 Nomina a Θε- pro Θεο- incipientia apud Megarenses frequentissima sunt; cf. I. G. Sept. Vol. I Ind. His haud pauca accedunt quorum initium est Θο-, id quod ante Achaica tempora a Megarensium more alienum fuisse observat B. Sed haec ita distingui, ut paene constanter ante simplicem consonam Θε-, ante duas coniunctas Θο- scriberetur monui ad I. G. Sept. I, 39, 4. 13 [Ἀκ]ε[σ]τύλου B. sagaciter, sed σ et ο in huius quidem tituli litteratura nullam habent similitudinem. 14 ΚΑΛΛΙΤΩΝ lapis. Emendavi sumens in exemplari quod quadratarius sequi debebat litteram φῖ + fuisse, quae forma tertio a. Chr. saeculo non rara est. Nam Καλλιφῶν habes v. 40. B. Καλλί(σ)των emendat, nisi forte ipsum Καλλίτων nomen hypcoristicum sit (a Καλλιτέλης). 15 ΑΝΑΞΙΟΝΟΣ lapis; em. St. 16 Lapicidae errore initio Ε pro Ο exaratum. 17 Cf. not. 12. 18 Nomen ex Λευκιππιδό-δωρος lege notissima sermonis Graeci natum Leucippidum sacra apud Megarenses testari perbene observavit B., monens etiam Tyndaridarum cum eis coniunctorum cultum Megarensium et colonorum fuisse; cf. n. 751, 4. Τυνδάριχος Calchedonius Journ. of Hell. stud. VII p. 154, 5. Πολυδευκείδας Megarensis Coll. Gr. Dialektinschr. III p. 13 n. 3020, 14. 19 Initio Κ distincte in lapide esse, neque correctura demum ex Ε effectum, testatur Cav.

Θέγειτος Δίωνος, Φιλι|στίδας Ματρέα, Πουλύας[20] Ἀπολλοδώρου, Κλείμηλος Ἀριστέος, || Θέδωρος Πυθίωνος, Πύρρος Αὐτοχάρεος, Αὐτέας Εὐφρονίου, Ἀρι|στέας Ἀγασίλλου, Μελισσίων Εὐθυμάχου, Εὐφρόνιος Καλλιγεί|του, Καλλίγειτος Ἡρογείτου, Πουλυχάρης Φιλοξέ[νου,] Καλλί|ων Ματροδώρου, Θόγνειτος Ἀμφικράτεος, Διοκλε[ίδας Θ]οκρίνεο[ς,] | Θοκρίνης Διογένεος, Πανέας Νίκωνος, Πασῖνος [. . . δώρ]ου, Καλ||λίγειτος Ἕρμωνος, Ἀνδ(ρ)ίων[21] Ἡροτίμου, Σωτέλης [Εὐφρ]ονίου, Πα|σιάδας Σιλανίωνος, Ἀμφίας Εὐγειτίωνος, Εὐαξ.. Εὐαρχίδα, Πυ|θέας Ἑκάλου, Καλλίας Πολυξίδα. Δυμᾶνες· Ἀπολλώνιος Διοκλ|είδα, Ἀμφίας Φίλωνος, Διονύσιος Προμαθίδα, [. . . κ]ρίνης | [Πλει]σταίνου, Ἀπολλωνίδας Ἵππωνος, Διονυσόδωρος Προμαθίδα, || Ἵππων Ἀλφίνου, Γέ[ρ]ων[22] Δίωνος, Δεξικράτης Δώρου, Ἡρόδωρος Δα|μοχάρεος, Ἀπολλόδωρος Ἀμφικλέος, Τελεσίας Πρατίωνος, Πυ|θόδωρος Πύθωνος, Νίκων Ἀπολλοδώρου, Κλέων Φ[ίλωνος, Σ]ῖμος | Διογένεος, Σ[ιμ]ύλος Ἡρακλείτου, Ἀρτεμίδωρος Ἀμφικλέος, Ἀπολ|λόδωρος Πυθοδώρου, Διόγειτος Θεοδώρου, Εὐτύχης Ἀ⟨ρ⟩χελοιο||δώρου[23], Διόδωρος Ἀνταγόρου, Ἡρίων Ἀπολλοδώρου, Αἰγιρίων[24] Μι|κίωνος, Δαμάτριος Ἀπολλοδώρου, Πυθόδωρος Διόκλου, Καλλῖ|νος Θεοδώρου, Εὐμητίων Ἐπιχάρεος, Ἀρίστων Πασίωνος, Καλλί|γειτος Κλεοδείμου, Εὐθυμίδας Θοκλείδα, Νικόδαμος Παμφίλου, | Θεόδωρος Πυθοκρίτου, Νίκων Μάντωνος, Καλλίστρατος Κράτω||νος, Διονύσιος Κα[λ]λιτέλεος, Ἀπολλωνίδας Εὐφρονίου, Εὐφρό|νιος Φίλωνος, Ἀρι[στείδας] Ἱστίωνος, Ἡράκλειτος Ἀπολλοδώρου, | Διόδωρος Θεαγένεος, Ματρέας Ἡρακλείτου, Διονύσιος Μνασίω|νος, Ἡράκλειτος Ἡράκωνος, Καλλιτέλης [Ἀγ]λωτέλεος, Θράσων | Ματρέα, Ἀπολλόδωρος Πασιάδα, Ἀγασίλλας Εὐγείτου, Νίκων Π[α]||σιάδα, Λεύκων Διοτίμου. τερμαστῆρες τῶν αὐτῶν δικαστᾶν[25]· | Φιλόμηλος Ἡρακλείτου, Ἀριστοκλῆς Μάτριος,

---

20 Sic in lapide esse, non Πουλίας, ut legerat St., testatur Cav. 21 ΑΝΔΕΙΩΝ errore exaravit lapicida. 22 ΓΕ.ΩΝ in lapide agnosci, litteram quae interciderit I aut P fuisse videri testatur Cav., qui supplevit. Γείτων Stais. 23 Emendavit B., qui perspexit propter frequentiam nominum ab Ἀρχε- incipientium lapsum esse quadratarium. Correpta vocalis non videtur sollicitanda, quia etiam titulus Megaricus I. G. Sept. I, 137, 2 Ἀχελοιοδώρου habet. 24 Cum St. nihil nisi Αἰ . . ρίων agnovisset, B. inter supplementa Αἰ[σχ]ρίων et Αἰ[γι]ρίων dubius haerebat, sed hoc totidem litteris in lapide esse testatur Cav. 25 Iudices sunt ex Hyllensium et Dymanum tribubus quinquageni, ex Pamphylis quinquaginta unus. Ex his

Ξενιάδας Ἵππωνο[ς,] | Πο[λλιά]δας Ἀπολλοδώρου, Ματρόδωρος Πυθοτίμου, Καλλίας Πασίω|[νος, Ξέ]νων Ἀλκάνδρου, Καλλιτέλης Ζευξιδώρου, Σανίων Φιλλέα, | Ἡράκλειτος Νίκωνος, Θέγειτος Δίωνος, Πύρρος Αὐτοχάρεος, Δαμέ‖ας Καλλίωνος, Αὐτέας Εὐφρονίου, Θεόγνειτος Ἀμφικράτεος, Μελισ|σίων Εὐθυμάχου, Καλλίγειτος Πυθοδώρου, Καλλίγειτος Ἕρμωνος, | Ἀριστέας Ἀγασίλλου, Διονύσιος Καλλικλείδα, Καλλίας Πολυξί|δα, Ἀρτεμίδωρος Ἀμφικλέος, Διονύσιος Καλλιτέλεος, Νίκων Μάν|τωνος, Νικόδαμος Παμφίλου, Λεύκων Διοτίμου, Καλλῖνος Θεοδώ[ρου, ‖ Δ]ιόγειτος Θεοδώρου, Πυθόδωρος Διόκλου, Διόδωρος Ἀνταγόρο[υ, | Ἡρ]όδωρος Δαμοχάρεος.

---

quinta pars ad terminos constituendos deligitur, deni ex tribu, sed ut hic quoque undecimus accedat Pamphylis. Quod sine dubio ita institutum erat, ut suffragiorum numerus impar fieret; sed quae potissimum tribus illum unum indicem supra numerum daret, sorte ni fallor definitum erat.

---

453 Tabula lapidis fracta infra et a sinistra, etiam a dextra non ubique integra, Corcyrae. Ed. Mustoxydis delle cose Corciresi p. 208 n. XIII (C. Wachsmuth Mus. Rh. XVIII p. 540. F. Blass ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III, 2 p. 92 n. 3205. W. Dittenberger I. Gr. Sept. III, 689).

[Στραταγο]ῦντος Θεσσαλῶν[1] | [μὲν Ἱππο]λόχου τοῦ Ἀλεξίππου[2] | [τὸ δεύτ]ερον[3] Λαρισαίου, μηνὸς | [ὡς Θε]σσαλοὶ ἄγοντι Θεμιστίου ‖ [ἁμέρ]αι τριακάδι, Περραιβῶν δὲ στρα|[ταγο]ῦντος Δημητρίου τοῦ Δημαινέ|[του Γ]οννέως, μηνὸς καθὼς Περραιβοὶ | [ἄγο]ντι Δίου ἁμέραι τριακάδι, ἐπιτρο|[πὰν] δόντων Μονδαιέων[4]

Litterae volgares praeter ΑΞ; hastae plerumque leniter inflexae. 1 Thessalorum et Perrhaeborum magistratus eponymi mensesque praescribuntur, quia civitates litigantes utriusque gentis sunt. Iam cum Azorum sciamus Perrhaebiae esse (E. Oberhummer ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie II, 2 p. 2645), Mondaeam Thessalorum fuisse apparet. Cf. not. 4. 2 Cf. 293[4]. 3 Etsi verborum ordo insolitus est, tamen hoc non potest non de altera Hippolochi praetura intellegi. Primam anni 182 a. Chr. esse Eusebii testimonio constat; altera priori anno quam 178 a. Chr. vindicari nequit quia desideratur in indice Eusebiano usque ad Philippi regis obitum deducto. Sed ne recentior quidem multis annis esse videtur. 4 Civitas a nullo scriptore commemorata in duobus praeter hunc titulis recensetur, Bull. de corr. Hell. VII p. 185 sqq., ubi ἐν [Μ]ονδαίᾳ legendum esse

καὶ Ἀζωρι||[αστᾶ]ν[5], μναμονεύοντος[6] Λυσάνο[ρος | τοῦ] Φιντύλου Ἀπολλωνιάτα κα[ὶ | συν]δικαστᾶν[7] Ξενοφάντου τοῦ | [Δα]μέα Κορκυραίου, Κλεοστράτο[υ | τοῦ] Δαμάρχου Δυρραχίνου, ἐκρί-ναμε||[ν ἐλθ]όντες ἐπὶ τὰν χώραν, περιαγησα||[μένων] ἑκατέρων, ὅρους εἶμεν Μον||[δαιεῦσι]ν καὶ Ἀζωριασταῖς ἀπὸ τ. .|-------- εἶτ' αὖ Μονδαιέων μὲ[ν --|------, Ἀζω]ριαστᾶ[ν δὲ ---------]

---

primus vidit B. Latyschew Mitth. des arch. Instituts in Athen VIII p. 381, et infr. n. 793, 2 ἐπικοινᾶται Μονδαιατᾶν τὸ κοινόν. Situs incertus, sed cum Azoro Perrhaebiae finitimam fuisse hic videamus, in eis Thessaliae partibus quaerenda est, quae maxime ad septentrionem vergunt. Etenim cum Olympi radices ab occidente et meridie a Perrhaebis habitarentur, iuxta eos occidentem versus inter Olympum et Pindum Thessalorum ager longe ad septentriones usque ad Macedoniae fines pertinuisse videtur. Illic territoria Azori Perrhaebiae ab oriente et Mondaeae Thessaliae ab occidente se attigisse opinor. 5 Supplevi ex v. 17. 18, ubi hanc ethnici formam ab editoribus prioribus non recte acceptam mireris. Nihil ea habet in illis regionibus insoliti, siquidem Φακιαστάς Phacii oppidi Thessalici cives novimus ex nummis (*Catalogue of Greek coins in the Brit. museum, Thessaly to Aetolia* p. 40) Διάστας Macedoniae inferioris ex Herodiano I p. 78, 16 Lentz., ut mittam quae aliam paenultimae vocalem habent veluti Κραννέστης, Κυρρέστης (Κυρρήστης), Λυγκηστής. 6 Princeps arbitrorum triumvirum esse videtur; nam etsi haud raro in eiusmodi causis bini arbitri cum uno scriba commemorantur et vox μνάμων origine et vi scribae officio accommodata est, tamen eum primo loco inter tresviros recenseri neutiquam est credibile. Multo minus etiam magistratus publicus civitatis Apolloniatarum intellegi potest, ad quam haec lis nulla ex parte spectabat. Accedit quod composita vox συνδικασταί vix aliam habet explicationem, nisi ut hos duumviros illius mnamonis collegas in arbitrio fuisse statuamus. 7 Supplementum Mustoxydis propter spatii rationis certum est.

---

454 Inter Acraephiam (*Karditza*) et Copas (*Topolia*), e regione insulae *Trélo-Ioannis* promunturium saxosum est (*Cap Phtelio*). Hic iuxta viam ingens lapis cubi figura titulum habet. Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 407 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 2792).

Ὅρια Κ[ω]πήων | ποτ' Ἀκρηφιεῖα[ς], | ὁριττ[ά]ντων[1] Βοιω[τῶν][2].

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Supplevi. ὁριττ[ό]ντων J. Sed neque praesens tempus sententiae aptum neque Boeotos ὁρίττω pro ὁρίδδω (ὁρίζω) dixisse credibile est. Quare aoristi formam illi dialecto convenientem restitui. 2 Discimus hinc, ut apud Achaeos (n. 452[5]), sic

etiam apud Boeotos arbitrium de controversiis singularum civitatium, quae erant de finibus agrorum, penes commune gentis concilium fuisse.

---

455 Cippus inventus in colle sito horae intervallo a sinistra Hermi fluminis ripa e regione Temni. Versus 1. 2 in ea lapidis parte, quae ad montem Sipylum conversa est, 3. 4 in contraria, Temnum et flumen Hermum versus. Ed W. M. Ramsay Journal of Hellenic studies II (1881) p. 296 sq.

Ὅρια Με|λανπαγιτῶν[1] | Ἡρακλεω|τῶν[2].

Litterae Ionicae volgares praeter N; littera Ω reliquis aliquanto minor. 1 Duarum horarum spatio ab hoc termino ad Sipylum magnum saxum nigrum (μέλας πάγος) est in quo multas antiquitatis relliquias inveniri Ramsayo narrabant indigenae. 2 Huius oppiduli fortasse sunt relliquiae sitae ab hoc lapide septentrionem versus in planicie Hermi fluminis prope stationem Emír Aalem. R.

---

456 Cippus inventus in monte Taygeto prope vicum *Sistova*. Alius mutilati lapidis cum eodem titulo, de quo iam Rossius audiverat, fragmenta duo in Taygeto meridiem versus a monte qui vocatur *Malévo* repperit E. Pernice et edidit Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 351 sqq. Edd. L. Ross, Reisen in Peloponnes p. 3. P. Foucart ad Lebas Inscr. II 167*b* (Syll.[1] 307).

Ὅρος | Λακεδαί|μονι πρὸς | Μεσσήνην.

Litterae ΠΣ. Ad terminos a Tiberio Caesare a. 25 p. Chr. constitutos (Tac. ann. IV, 43), quibus longinquis Lacedaemoniorum et Messeniorum altercationibus (cf. n. 314) finis impositus est, haud improbabiliter rettulerunt F. et P.

---

457 Marmor quadratum inaedificatum in muro pone monasterium Εὐαγγελιστρίας in insula Paro. Ed. Th. Olympius Ἀθηναίου V p. 30 n. 18 (tab. p. 48). Supplevi Hermae XVI p. 198 n. 11 (Syll.[1] 308. F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 54 n. 63).

[Ἀπὸ τõ τεί|χεος κοινὸν | τῆς π]όλιος[1] | [τὸ] χωρίον | [πό]δες τρε̃ς.

Litterae volgares, quarti ut videtur a. Chr. saeculi. Supplementa petivi ex titulo 458. 1 ιψνιυ< Olympii lithographia.

458 Nisyri in muro oppidi veteris. Titulus literis plus quam digitalibus in ipsis saxis quadratis exaratus occupat angulum muri et turris prominentis, ita ut dimidia inscriptio in muro legatur, dimidia vero in turri. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. II p. 53 n. 165 (Syll.[1] 309. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 220 n. 3496).

Ἀπὸ τõ τείχε[ος] | δαμόσιον τὸ χωρίον πέντε πόδ[ε]ς[1].

Litterae volgares. 1 πόδ[α]ς Ross, at cf. n. 457, 3.

459 Lapis inventus in Piraeeo in domo aliqua viae 'μακρᾶς στοᾶς', exstat Athenis in impluvio musei centralis. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου VII p. 387 (Syll.[1] 310). Ex Koehleri apographo A. Kirchhoff C. I. A. IV, 1, 2 p. 121 n. 521 *b*.

Ἄχρι τε̃[ς] | ʽοδõ τε̃|σδε τὸ ἄ|στυ τε̃ι||δε νενέ|μεται.

Litteratura antiqua Attica. Litterae sigma (ϟ) forma aetatem medio saeculo a. Chr. quinto non recentiorem indicat. Plane gemini lapidis fragmentum versuum 1—3 priores partes continens inventum est in Piraeeo, 'εἰς τοῦ Βάβουλα τὴν γνωστὴν μάνδραν, ἐν ἀριστερᾷ εἰσιόντων εἰς τὴν πόλιν (Piraeeum) διὰ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν ὁδοῦ' (C. I. A. l. l. n. 521 *c*). In utroque titulo ἄστυ Kumanudis intellegere videtur oppidum Piraeei. Quod cum ab usu sermonis alienum sit, ita potius statuendum existimo, spatium quod inter longos muros usque ad Piraeeum pertinebat, urbis Athenarum partem effecisse, ita ut illic, ubi hi termini constituti erant, urbis et Piraeei confinia essent. Cf. C. I. Att. IV, 1, 2 p. 121 n. 521 *d*: [ἄχ]ρι [τε̃|σ]δε τε̃ς [ʽ]οδõ τε̃ιδε ἐ Μονιχίας ἐστὶ νέμησις.

460 Tabula inaedificata in domo Piraeei prope ecclesiam catholicam. Ex apographo Hauvette-Besnaultii ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 324 (Syll.[1] 311. A. Kirchhoff C. I. A. IV, 1, 2 p. 121 n. 521 *a*).

[Ἀ]π[ὸ] τέ[σ]||δε (τ)ε̃ς[1] [ʽ]|οδõ τὸ | πρὸς τõ | [λ]ιμέν[ος] || πᾶν[2] δ|εμόσ[ι]|όν ἐσ[τι].

Litteratura Attica propter RϚ formas medio saeculo a. Chr. quinto non recentior. 1 ⁻EϚ. 2 ⁻ΓAN. Suppl. Kirchhoff; πρὸς τὸ[ν | λ]ιμέν[α ʽ]|ἅ]παν Foucart.

---

2. Civium et peregrinorum iura officia honores privilegia.

461 Tabula marmorea cum aëtomate, fracta in duas partes, eruta in pavimento ecclesiae Byzantinae effossae prope Chersonesum. Edd. ex S. G. Sakellarii apographo A. E. Kontoleon Revue des études Grecques IV (1891) p. 388 sqq. Ex duobus ectypis chartaceis et imagine photographica B. Latyschew Sitzungsberichte der Akad. der Wissensch. zu Berlin 1892, XXVII p. 479 sqq.

Ὀμνύω[1] Δία, Γᾶν, Ἅλιον[2], Παρθένον[3], | [θ]εοὺς Ὀλυμπίους καὶ Ὀλυμπίας | [κ]αὶ ἥρωας ὅσοι πόλιν καὶ χώραν | καὶ τείχη ἔχοντι τὰ Χερσονασι||τᾶν· ὁμονοησῶ ὑπὲρ σωτηρίας | καὶ ἐλευθερίας πόλεος καὶ πολι|τᾶν, καὶ οὐ προδωσῶ Χερσόνασον | οὐδὲ Κερκινῖτιν[4] οὐδὲ Καλὸν λιμέ|να οὐδὲ τἆλλα τείχη οὐδὲ τᾶς ἄλ||λας χώρας ἃν[5] Χερσονασῖται νέμον|ται ἢ ἐνέμοντο οὐθενὶ

Litterae volgares Ionicae, quae in universum quidem magnam similitudinem cum eis habent, quibus Protogenis decretum Olbiopolitanum (n. 226) consignatum est, sed tamen formis noviciis quae illic occurrunt ΞΠϹѠ carent. Quare rectissime L. initio tertii a. Chr. n. saeculi aut sub finem quarti haec incisa iudicat. Orthographia tituli hoc confirmari monet idem. 1 Qui adulescentes adulti in tabulas civium referebantur, eos iureiurando obstringi solitos esse non modo ex Atheniensium institutis scimus, sed id ubique apud Graecos moris fuisse testatur Xenophon Memor. IV, 4, 16: καὶ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι νόμος κεῖται τοὺς πολίτας ὀμνύναι ὁμονοήσειν, καὶ πανταχοῦ ὀμνύουσι τὸν ὅρκον τοῦτον. L. 2 In sacris Chersonesitarum hos tres deos primum locum tenuisse hinc collegit L., iniuria si quid video. Namque ut id de Iove per se probabile, ita de Terra et Sole quam maxime incredibile est. Non igitur quia templa et sacerdotes Chersonesi habebant, sed quia terra omnium sedes est, sol omnia videt, hi iurisiurandi testes et periurii vindices advocantur. Cf. n. 837[3]. 3 Cf. n. 326[18]. 4 De hoc oppido et portu cui Καλὸς λιμὴν nomen erat cf. n. 326[15]. 5 Sic scribere malui, quam cum L. τὰς ἄλλας χώρας ἄν. Namque et singularis solus sermonis usui accommodatus est (cf. v. 21. 22: τὰ τείχη καὶ χώραν τὰν

οὐθὲν οὔτε Ἕλ|λανι οὔτε βαρβάρωι, ἀλλὰ διαφυλα|ξῶ τῶι δάμωι τῶι Χερσονασιτᾶν, οὐ|δὲ καταλυσῶ τὰν δαμοκρατίαν οὐ||δὲ τῶι προδιδόντι καὶ καταλύοντι ἐ|πιτρεψῶ οὐδὲ συγκρυψῶ, ἀλλὰ ἐ|ξαγγελῶ τοῖς δαμιοργοῖς[6] τοῖς κα|τὰ πόλιν. καὶ πολέμιος ἐσσοῦμαι τῶ[ι] | ἐπιβουλεύοντι καὶ προδιδόντι ἢ ἀφι||στάντι Χερσόνασον ἢ Κερκινῖτιν ἢ | Καλὸν λιμένα ἢ τὰ τείχη καὶ χώραν | τὰν Χερσονασιτᾶν· καὶ δαμιοργησῶ | καὶ βουλευσῶ τὰ ἄριστα καὶ δικαιότα|τα πόλει καὶ πολίταις· καὶ τὸν σαστῆ||ρα[7] τῶι δάμωι διαφυλαξῶ καὶ οὐκ ἐ|χφερομυθησῶ τῶν ἀπορρήτων οὐ|θὲν οὔτε ποτὶ Ἕλλανα οὔτε ποτὶ βά[ρ]||βαρον, ὃ μέλλει τὰν πόλιν βλάπτειν· | οὐδὲ δωρεὰν δωσῶ οὐδὲ δεξοῦμαι || ἐπὶ βλάβαι πόλεος καὶ πολιτᾶν, οὐδὲ | ἐπιβουλευσῶ ἄδικον πρᾶγμα οὐθε|νὶ οὐθὲν τῶμ πολιτᾶν τῶμ μὴ ἀφε|στακότων, οὐδὲ τῶι ἐπιβουλεύο[ντι | ἐπιτρεψῶ οὐδὲ συγκρυψῶ οὐθὲν οὐθε]||νί[8], ἀλλ' εἰσαγγελ[ῶ] καὶ κρινῶ ψά[φωι] | κατὰ τοὺς νόμους· οὐδὲ συνωμο[σί]|αν συνομοῦμαι οὔτε κατὰ τοῦ κοιν[οῦ] | τοῦ Χερσονασιτᾶν οὔτε κατὰ τῶμ [πο|λ]ιτᾶν οὐδενὸς ὃς μὴ ἀποδέδεικτ[αι || π]ολέμιος τῶι δάμωι· εἰ δέ τινι συνώ|[μο]σα καὶ εἴ τινι καταλέλαμμαι ὅρ[κωι | ἢ ἐ]πευχᾶι[9], δι[α]λυ[σ]αμένωι μὲν ἄ[μει|ν]ον εἴη καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς, ἐμμ[έ|ν]οντι δὲ τὰ ἐναντία. καὶ εἴ τινά κ[α || σ]υνωμοσίαν αἴσ[θ]ωμαι ἐοῦσαν [ἢ γιγ]|νομέναν, ἐξαγγελῶ τοῖς δαμ[ιορ|γ]οῖς. οὐδὲ σῖτον ἀπὸ τοῦ πεδίου[10] ἀ[πα|γ]ώγιμον ἀποδωσοῦμαι οὐδὲ ἐξ[α]||ξῶ ἀλλᾶι[11] ἀπὸ τοῦ πεδίου ἀλλ' ἢ[12] [εἰς || Χ]ερσό-

---

Χερσονασιτᾶν) neque genetivus ἂν a νέμονται pendere potest. In mea lectione τᾶς ἄλλας χώρας genetivum partitivum esse relatum ad οὐθέν vix est quod moneam. Idem vidit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 87.

6 Summum magistratum civilem esse recte ex hoc loco colligit L.

7 Vox obscurissimae significationis.

8 Supplevi secutus v. 15. 16, cum L. οὐδὲ τῶι ἐπιβουλεύο[ντι τοιοῦτον πρᾶγμα οὐθὲν ἐπιτρεψῶ οὐθε]νί scripsisset.

9 Supplevi. ὅρ[κωι ἐ]π' εὐχᾶι L., quod non intellego. Exsecratio sui ipsius (ἑαυτῶι ἐπαρᾶσθαι) quae usitatissima erat in iurisiurandi formulis (v. 53 sqq.), hic voce ἐπευχά, quod ab ἐπάρα compositione et significatu non differt, indicari.

10 Campos latissime patentes paeninsulae Tauricae tunc haud exigua ex parte Chersonesitarum fuisse hinc collegit L. Vetari vero alio ac Chersonesum in oppidum quicquam frumenti illinc deferri, aut quia nulla parte eius carere possent cives ad suum victum, aut quia nollent alio ex portu nisi ex ipso Chersonesi emporio quicquam exportari itaque reditus protoriorum deminui. Quae explicatio si quid video alteri illi longe praeferenda est.

11 Dorice pro ἄλλοσε. Cf. Ahrens de dialectis II p. 368 sqq.

12 ΑΛΛΗ in lapide agnovit L., ut mireris

νασον. Ζεῦ καὶ Γᾶ καὶ Ἅλιε [καὶ] | Παρθένε καὶ θεοὶ Ὀλύμπιοι, ἐμμέν[ον]||τι μέμ μοι εὖ εἴη ἐν τούτοις καὶ αὐτ[ῶι] | καὶ γένει καὶ τοῖς ἐμοῖς, μὴ ἐμμέν[ον]||τι δὲ κακῶς καὶ αὐτῶι καὶ γένει καὶ [τοῖς] || ἐμοῖς, καὶ μήτε γᾶ μοι μήτε θά[λασ]|σα καρπὸν φέροι μήτε γυνα[ῖκες ----|-]νοιεν μήτε[13] -----------

eum ἀλλ' [εἰς | Χ]ερσόνασον scripsisse, quod etsi ipsum quoque ferri potest, tamen illud magis proprie dicitur. 13 ΜΗΤΕ'.‾.'Γ.‾ lapis.

---

462 Stela marmoris albi inventa Itani (*Palaeokastro*) in insula Creta, exstat in vicino monasterio Toplu. Ed. F. Halbherr Museo Italiano di antichità classica III p. 563 n. 1.

[Θε]ὸς ἀγαθός. | [Τάδ]ε ὤμοσαν τοὶ Ἰτάνιοι[1] πά[ν|τες] Δία Δικταῖον καὶ Ἥραν καὶ θ|[εο]ὺς τοὺς ἐν Δίκται καὶ Ἀθαν||[α]ίαν Πολιάδα καὶ θεούς, ὅσσο[ι|ς] ἐν Ἀθαναίαι[2] θύεται, π[ά]ντας | [κ]αὶ Δία Ἀγοραῖον καὶ Ἀπόλλω||[ν]α Πύθιον καθ' ἱερῶν νεοκαύ|[τ]ων[3]· πόλιν τὰν Ἰτανίων οὐ πρ[ο||δ]ωσέω οὐδὲ χώραν οὐδὲ νά|[σ]ου[ς][4] τὰς τῶν [Ἰτ]ανίων, οὐδὲ | [πολεμ]ίους ἐπαξέω οὐδὲ ναῦ[ς | τὰς τ]ῶν Ἰτανίων προδωσέω, | [οὐδὲ] τῶν πολιτᾶν προδωσέω || [οὐδέν]α, οὐδὲ χρήματα πολιτ|[ᾶν. οὐδ]ὲ σύλλογον οὐδὲ συνωμ[ο|σίαν] ποιησέω ἐπὶ τῶι κακίονι τ[ᾶ|ς πόλ]ιος (ἢ) τῶ(ν)[5] πολιτᾶν, οὐδὲ ἄλ|[λωι] σ[υ]νεσσέομαι οὐδενί[6], αἴ τί[ς || κα

Litterae volgares praeter Ξ, tertii ut quidem videtur a. Chr. n. saeculi. 1 Oppidum ab oriente Praesiis (n. 427[2]) vicinum, in littore orientali Cretae insulae situm, cuius rudera nunc *Palaeokostro* vocantur. Cf. K. Bursian Geogr. v. Gr. II p. 576. 2 Eadem breviloquentia est in titulo item Cretico P. Cauer Delect. ed. 2 p. 71 n. 117, 10 sqq.: στασάντων δὲ τὰς στάλας ἑκάτεροι ἐν τοῖς ἰδίοις ἱεροῖς, οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Ὠλεροῖ ἐν τῷ ἱερῷ, τὰν δὲ ἐν Ἀπόλλωνι, οἱ δὲ Λύττιοι ἐν τῷ [ἱ]ερῷ τ[ῶ Ἀπό]λλωνος καὶ ἐμ πόλει ἐν Ἀθαναίᾳ. 3 Cf. C. I. G. 3137, 48: ὁρκισάτωσαν [αὐ]τοὺς οἱ ἐξετασταὶ ἐπὶ τοῦ Μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοι[ς]. H. 4 E regione parietinarum quae nunc *Erimopoli* vocantur, septentrionem versus ab Itano (*Palaeokastro*) est insula exigua *Elasa*; prope ipsam Itanum duae, quae vocantur *Grandes*, denique magis etiam ad meridiem prope Ampelum vicum agri Itanii item duae nomine *Cavallos*. Bursian l. l. Hae quinque videntur esse νᾶσοι αἱ τῶν Ἰτανίων. 5 ΙΙΤΩΙΙ. 6 Hic colo, non commate distinguit H. Sed illa ἄλλωι συνεσσέομαι οὐδενί per se enuntiata nimis late patent ac paene ridicula fiunt, ut necessario accuratius definienda sint, id quod enuntiato condicionali fieri H. non perspexit propter pravum versus 21 ineuntis supplementum.

χρ]ή[ι]ζηι τούτων τ[ι π]οιεῖν, ἀ||[λλ'][7] ἐρέω ποτὶ τοὺς ἄρχοντας. οὐ||[δὲ γᾶς] ἀναδασμὸν οὐδὲ οἰκιᾶ[ν | οὐδὲ ο]ἰκοπέδων οὐδὲ χρεῶν ἀ||[ποκοπ]ὰν ποιησέω[8], οὐδὲ δίκαν ἐ||[παξέ]ω ξ[ε]νικά[ν][9] τῶν πολιτᾶν | [οὐδε]νὶ ἐριθεο[τὰ]ν[10] παρεορέσι οὐ||[δεμι]ᾶι, οὐδὲ βουλευσέω περὶ τᾶ[ς | πόλ]ιος κακὸν οὐδέν, πολιτεό||[σομ]αι δὲ ἐπ' ἴσαι καὶ ὁμοίαι καὶ θί[ν||ων κ]αὶ ἀνθρωπίνων πάντων κα||[τὰ τ]οὺς νόμους τοὺς προϋπ||[άρχ]οντας ὅσσοις χρεώμεθα πε[ρὶ | ἐκε]ῖνα[11] καὶ τοὺς νῦν ἐθέμεθα κ[αὶ | αἴ κά] τινας ἄλλους ὕστερον θεώ||[μ]εθα ἢ πε[ρὶ τὰ θῖνα][12] ἢ περὶ τὰ πολ||[ιτι]κά, καὶ ο(ὐ)[13] π[ρολειψέ]ω [τ]ὰν πολιτε||[ί]αν οὔτε ἐ[ν πολέ]μωι οὔτε ἐν εἰ[ρ|ή-ν]αι κατὰ τὸ δ[υνα]τόν. τοῖς δὲ [ε|ὐ]ο[ρ]κέοσι καὶ κα(τ)έχουσι[14]

---

7 Supplevi. ἀ||[ν]ερέω H. At ἀναγορεύειν publice pronuntiandi potius quam indicandi aut deferendi notionem habet. Praeterea cf. not. 6. 8 γῆς ἀναδασμούς et χρεῶν ἀποκοπάς sollennia omnium rerum publicarum perturbationis indicia esse apud Graecos in volgus notum est. 9 Iudicium de iure civitatis, qualis Athenis fuit γραφὴ ξενίας, recte hic agnovit H., etsi alia fere est plerumque adiectivi ξενικός notio in rebus iudicialibus (cf. τὸ ξενικὸν δικαστήριον n. 510, 52. 87. 97). 10 Supplevi. ἐριθεό[ζω]ν H., qui adnotat alteram ex litteris a se suppletis plane evanuisse, prioris vero hastam directam exstare, sed infra et supra tenuia linearum transversarum vestigia in ectypo agnosci; qua in re eum de inferiore linea specie deceptum esse, ut T non I in lapide fuerit, non est improbabile. Certe eius supplementum ferri nequit, quoniam verbum in -εύζω pro -εύω cadens in omni sermone Graeco sine exemplo est. ἐριθεύειν de magistratibus vel iudicibus corrumpendis dici notum est; cf. Ar. polit. V, 3 p. 1303 a 15 ἐξ αἱρετῶν γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίησαν κληρωτάς (τὰς ἀρχάς), ὅτι ᾑροῦντο τοὺς ἐριθευομένους. In hoc ἐριθευτάν cardo sententiae vertitur; neque enim in mentem venire poterat Itaniis singulos cives iureiurando obstringere, se neminem unquam propter civitatem iniuria usurpatam in ius vocaturos esse. Scriptura per εο (praeterea παρεορέσι v. 26, πολιτεόσομαι v. 28, sed βουλευσέω v. 27, εὐθηνεῖν v. 42. 47), frequens illa quidem in titulis Ionicis (cf. n. 107. 113. 150. 162), aliena est a Creticis praeter hunc, in quo ευ constanter conservatum ab illorum usu abhorret. 11 Supplevi, referens pronomen ad θίνων καὶ ἀνθρωπίνων. Iurant se de rebus divinis et humanis in republica gerenda consulturos esse secundum leges, quae de illis valeant in civitate Itaniorum. πε||[ρὶ θ]ίνα Comparetti ap. H. Sed quo pacto in hoc tenore divina sola commemorari potuerint omissis humanis non perspicio. 12 Supplevit Comparetti apud H., nisi quod θίνα acuit; circumflectere malui, quia ad similitudinem adiectivi ἀνθρώπινος a θιός derivatum videtur θί-ινος, quod deinde in θῖνος contractum est ut Χί-ιος in Χῖος. Quod πολιτικά, non ἀνθρώπινα, hic opponuntur divinis, non debet offendere, quandoquidem homines, quorum res hic in censum veniunt, cives Itanii sunt. 13 O lapis. Cf. n. 86[18]. 14 ΚΑΙΣΧΟΥΣΙ.

τὸν [ὅρ||κο]ν τέκνων ὄνασ[ι]ν γίνεσθ[αι | κ]αὶ γᾶν ἔνκαρπον φ[έ-ρ]ειν καὶ [πρ|ό]βατα εὐθην[εῖν] κα[ὶ ἄλλ]α πολ[λ|ὰ] καὶ ἀγαθὰ [γίνε]σθαι [κα]ὶ αὐτῶ[ι | κ]αὶ τοῖς τέκνο[ις]· τοῖς δὲ ἐπιορκέ||[ο]σι μήτε γᾶν φέρειν μήτε τέκν||[ω]ν ὄν[α]σιν γίνεσθαι μήτε πρό|[βα]τα εὐθηνεῖν, ἐξόλλυσθαι δὲ | [κα]κῶς κακοὺς καὶ γ||[ενε]ὰν αὐτῶν.

---

463 Stela rectangula lapidis volgaris leucophaei, inscripta ab omnibus quattuor partibus (*a b c d*) eruta anno 1854 in colle *Hagios Antonios* prope *Neapolin* provinciae *Mirabello* in insula Creta, inter rudera veteris Dreriorum oppidi, delata Constantinopolin in Museum Imperiale (*Tschinili-Kiosk*). Edd. Velonakis et Papasliotis Ἀθηνᾶ 14. Μαρτίου 1855 (G. Papasliotis Arch. Zeitung XIII p. 57 sqq. Monatsberichte der Ak. zu Berlin 1855 p. 262 sqq. C. F. Hermann Philologus IX p. 694 sqq. Rangabé Ant. Hell. 2477. C. Bursian Bullettino dell' inst. arch. Rom. 1855 p. XIII sqq. W. Vischer Kleine Schriften II p. 104 sqq.). Dethier Sitzungsberichte der Ak. zu Wien XXX (1859) p. 431 sqq. cum imagine tituli tab. I—VIII (P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 1 p. 42 n. 38. ed. 2 p. 77 n. 121). Lapide denuo accuratissime collato F. Halbherr Museo Italiano di antichità classica III p. 657 n. 73 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 28 n. 23). Cf. quae adnotaverunt B. Haussoullier Revue de philologie XVIII (1894) p. 167 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 91. Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 206.

a Θεός Ξ Τύχα. | Ἀγαθᾶι τύχαι. | Ἐπὶ τῶν Αἰθαλέ|ων[1]

Litterarum formae volgares praeter Ξ; scriptura non adornata στοιχηδόν. Lapis continet iusiurandum epheborum Dreriorum (not. 19); originem propter ea quae de Lyttiis hic leguntur (not. 16) ad ea tempora, quae proxime antecedunt annum 220 a. Chr., iure meritoque retulerunt Herm. et Vi. Qui quarto a. Chr. n. saeculo vindicavit Deth., is et argumentis futilibus nititur et refutatur sermone inscriptionis, qui satis memorabilibus dialecti Creticae proprietatibus intermixta habet haud pauca inferioris aetatis vestigia.

[1] Tribum Dreriorum, ex qua illius anni cosmi capti erant, significari nunc certum est, siquidem eodem modo in aliis Cretae oppidis usurpata videmus notissima illa tribuum Doricarum nomina; cf. ἐπὶ τῶν Ὑλλέων κοσμι[όντων] Mus. It. III p. 646 n. 59, 2 (Lato). [ἐ]πὶ τῶν Δυμάνων κοσμόντω[ν] III p. 617 n. 37, 5 (Hierapytnae). [ἐπὶ τῶν] Παμφύλων κοσμόν[των] III p. 640 n. 54, 2 (Oleri). Alia nomina tribuum partim admodum mutilata exstant, partim

κοσμιόντων[2] ‖ τῶν σὺγ Κυίαι[3] καὶ | Κεφάλωι Πυρωι|πίωι[4] Βισίωνος[5], | γραμματέος | δὲ Φιλίππου, ‖ τάδε ὤμοσαν | ἀγελάοι[6] παν|άζωστοι[7] ἑκα|τὸν ὀγδοή|κοντα· ὀμνύω ‖ τὰν Ἑστίαν τὰν | ἐμ πρυτανείωι | καὶ τὸν Δῆνα τὸν | Ἀγοραῖον καὶ τὸν Δῆ|να τὸν Ταλλαῖον ‖ καὶ τὸν Ἀπέλλων(α)[8] | τὸν Δελφίνιον[9] καὶ | τὰν

---

integra, ut [ἐπὶ] τ[ῶ]ν Ἐχανορέων κοσμ[ιόντων] III p. 645 n. 58, 2. Ipsum ἐπὶ τῶν Αἰθαλέων κοσμιόν[των] III p. 628 n. 52, 1 recurrit, neque aliud sibi volunt antiqui illius codicis Gortynii verba V, 5: ὄκ' ὁ Αἰθαλεύ(ς) σταρτὸς ἐκόσμιον οἱ σὺν Κύ[λ]λῳ; neque idem et Gortyne et Dreri et Mallae fuisse tribus nomen quicquam habet miri; nam ut tres illas Doricas et quattuor Ionicas tribus per multos earundem gentium populos fusas videmus, sic intra arctiores fines insulae Cretae talem institutorum publicorum communionem obtinuisse consentaneum est. Ceterum in illis titulis post formulam de qua verba feci plerumque cosmorum omnium nomina recensentur, sed τῶν σὺν τῷ δεῖνι, ut hic, Mus. It. III p. 646 n. 59, 2 est. 2 Cf. n. 427[1]. 3 Κύ[δ]α emendavit Vi., monens nomen perfrequens esse apud Cretas. Sed cum iam constet, illud in lapide esse, temerarium est mutare nomen quia originem ignoremus. 4 Hoc plane obscurum, neque attinet repetere infelicissimos Dethierii aliorumque conatus explicandi. 5 Mensis nomen agnoscere sibi visus est Vi., sed ea apud Cretas (cf. v. 106. 108) in -ιος, non in -ιών cadunt; quare malo cum Herm. hominis nomen proprium interpretari. 6 I. e. ἀγελαῖοι, secundum notam omnium gentium Graecarum consuetudinem iota diphthongorum ante vocales premendi. Ceterum ἀγέλαι apud Cretenses fuerunt corpora epheborum, cf. Hesych. ἀγελάστους· ἐφήβους Κρῆτες, ubi Hauss. ingeniose emendat ἀγελά(τα)ς τοὺς ἐφήβους aut ἀγελά(ου)ς τοὺς ἐφήβους, etsi adiectivum verbale ab ἀγελάζεσθαι derivatum nescio an defendere liceat alia glossa Hesychiana ἀπάγελος ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς. Ephebi igitur Dreriorum iurabant, ut in omnibus civitatibus Graecorum moris erat ut cives cum adoleverant sacramento adigerentur; cf. n. 461[1]. 462. Ceterum utrum ineunte ephebiae tempore an elapso haec iuraverint disceptatur; hoc probat Hauss., illud alii plerique, recte si quid video; etenim Athenis initio ephebiae iuratum esse constat (οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους ἐκ παίδων Schol. Dem. XIX, 303), neque recte ἀγελάοι vocarentur qui iurant, si de eis qui tum ipsum ex epheborum corpore in virorum ἑταιρείας transiissent verba fierent. Quae vero Haussoullierum ad illam sententiam perduxit vocis ἐγδυομένους (v. 109) interpretatio, ea ipsa improbabilis est (cf. not. 34). 7 Herm. provocavit ad Hesych. ἄζωστος· ἄνοπλος, ἄστολος et Eustath. ad Hom. II, 224 Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. Inermes igitur et discinctos intellegi manifestum est; sed id neutiquam cum Herm. sic interpretandum, ut iureiurando obstringi dicantur adulescentes priusquam arma accipiant, ex voce ἐγδυομένους (v. 99, cf. not. 34) apparet. Immo ad caerimoniam sacramenti hoc referendum est, quod arma deponuntur et cingulum solvitur. 8 ΑΠΕΛΛΩΝΑ. 9 Idem videtur Ἀπόλλων Δελφίδιος, quem a Cnosiis Dreriorum vicinis et sociis cultum esse demonstrant tituli n. 514, 12. 722, 45. Cf. not. 39.

Ἀθαναίαν τὰν | Πολιοῦχον[10] καὶ τὸν | Ἀπέλλωνα τὸμ Ποίτιον[11] ‖ καὶ τὰν Λατοῦν καὶ τὰν | Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἄρεα | καὶ τὰν Ἀφορ(δ)ίταν[12] καὶ | τὸν Ἑρμᾶν καὶ τὸν Ἅλιον | καὶ τὰν Βριτό-μαρ(τι)ν[13] ‖ καὶ τὸμ Φοίνικα[14] καὶ τὰν | Ἀμφι[ώ]ναν[15] καὶ τὰγ Γᾶν | καὶ τὸν Οὐρανὸν καὶ | ἥρωας καὶ ἡρωάσσας | καὶ κράνας καὶ ποτα‖μοὺς καὶ θεοὺς πάντας | καὶ πάσας, μὴ μὰν ἐγώ | ποκα τοῖς Λυττίοις | καλῶς φρονησεῖν[16] | μήτε τέχναι μήτε μα‖χανᾶι μήτε ἐν νυκτὶ | μήτε πεδ' ἀμέραν. καὶ | σπευσίω ὅτι
b κα δύναμαι | κακὸν[17] τᾶι πόλει τᾶι τῶν Λυττίων. | δικᾶν δὲ καὶ πρ[αξί]‖ων μηθὲν ἔνορκον | ἤμην. καὶ τέλομαι[18] | φιλοδρήριος[19]

---

10 Perfrequentem esse in Creta Ἀθαναίας Πολιάδος cultum recte monuit Vi. Cf. n. 462, 4. P. Cauer Delectus ed. 2 n. 116, 12. 117, 14. 20. 118, 10. 119, 78. 79. 123, 41. Mus. Ital. III p. 617 n. 37, 2. Sed [Ἀθαναίαν] Πολίοχον est in titulo Gortynio Mus. It. III p. 692 n. 132, 14. 11 Ἀπόλλων Πύθιος a Cretensibus colebatur (Cauer n. 116, 13). Iam cum scripturam Πύτιος duobus aliis illius insulae titulis (Cauer n. 117, 14. 20. Mus. Ital. III p. 587 n. 7, 2) testatam habeamus, dubitari nequit quin hic idem sit dei cognomen, etsi vocalium υ et οι permutationem tam antiquo tempore praetera nusquam nisi in Boeotia occurrere notum est. 12 ΑΦΟΡΑΙΤΑΝ. Similia metathesis exempla et in Creta (πορτί) et alibi haud rara sunt. 13 ΜΑΡΠΝ. 14 Europae patrem ex Homeri narratione (Ξ, 321) non improbabiliter intellegit Vi. 15 Dea ceteroqui ignota. 16 Cum acerrimum Lyttiorum odium, conexum illud quidem cum intima Cnosiorum familiaritate, haec iurisiurandi formula testetur, admodum apposite Vi. et Herm. eam rettulerunt ad illius belli internecivi tempora, per quod Lyttum oppidum a Cnosiis sociisque dirutum narrat Polybius IV, 54, 2. Nam etsi urbem non modo restitutam esse, sed imperatorum Romanorum aetate etiamtum mansisse constat (Mus. It. III p. 668 n. 75, 6. p. 669 n. 76, 4. p. 672 n. 84, 1. n. 85, 7), tamen quominus infra annum 220 a. Chr. descendamus multae gravissimae rationes obstant. 17 Non singulare esse apud Graecos hoc iurisiurandi genus monuit Herm. provocans ad Ar. Pol. V, 9 p. 1310 a, 8 νῦν μὲν γὰρ ἐν ἐνίαις (ὀλιγαρχίαις) ὀμνύουσι· 'καὶ τῷ δήμῳ κακόνους ἔσομαι καὶ βουλεύσω ὅτι ἂν ἔχω κακόν'. 18 I. e. ἔσομαι. Etenim eos qui hoc et συντέλεσθαι v. 69 et τέλεται C. I. G. 2556, 67 a τελέω repetant (velut Herm. et G. Curtius Verbum II² p. 319) non minus errare quam qui praesenti γίγνομαι respondere opinantur (ut Vischerus) demonstrat sermonis usus et ratio, quae futurum flagitant. Veram vocis vim perspexit F. Blass in Kühneri Gr. Gr. I, 2 p. 548; sed is minus apte ad τέλλω retulit. Immo qua ratione inter se continentur epici sermonis praesens ἔδω et Attici futurum ἔδομαι, eadem plane inter Homericum πέλω 'sum' et Creticum τέλομαι 'ero' intercedit; neque enim consonarum labialis et dentalis in hac stirpe vicissitudo quicquam habet offensionis. 19 Cum et hic et v. 51—55. 58—60 coniunctim commemorentur Drerii et Cnosii, ut ambigas utrius civitatis ephebi

καὶ | φιλοκνώσιος | καὶ μήτε τὰμ πό‖λιν προδωσεῖν[20] | τὰν τῶν Δρηρίων | μήτε οὔρεια[21] τὰ | τῶν Δρηρίων | μηδὲ τὰ τῶγ Κν[ω]‖σίων· μηδὲ ἄν|δρας τοῖς πο|λεμίοις προδω|σεῖν[22] μήτε Δρη|ρίους μήτε Κνω‖σίους, μηδὲ στά|σιος ἀρξεῖν, καὶ | τῶι στασίζοντι[23] | ἀντίος τέλομαι[24], | μηδὲ συνω(μ)οσί‖ας[25] συναξεῖν | μήτε ἐμ πόλει | μήτε ἔξοι τᾶς | πόλεως μήτε | ἄλλωι συντέλε‖σθαι[26]· εἰ δέ τινάς | κα πύθωμαι συ|νομνύοντας, | ἐξαγγελίω τοῦ | κόσμου[27] τοῖς πλ‖ίασιν[28]· εἰ δὲ τάδε | μὴ κατέχοιμι, | τούς γέ μοι θεούς, | τοὺς ὤμοσα, ἐμ|μάνιας ἥμηιν[29] ‖ πάντας τε καὶ πά|σας, καὶ κακίστῳ | ὀλέθρωι ἐξόλλυ|σθαι αὐτός τε | καὶ χρήϊα τἀμά‖, καὶ μήτε μοι γᾶν | καρπὸν φέρειν | [μήτε
C γ]υναῖκας | [τίκτει]ν κατὰ φύ[σ|ιν πάντα] ἐπ' ἄματα[30], ‖

---

haec iuraverint, versus 127. 138 rem conficiunt et Dreriorum oppido, sito sine dubio illic ubi lapis inventus est, hoc sacramentum vindicant. Cuius oppidi nullam praeterea exstare memoriam nisi apud Theognostum in Crameri Anecdotis II p. 69 n. 29 (Herodianus ed. Lentz I p. 190, 19): Δρῆρος πόλις Κρητική, monuerunt editores. Dethieri bariolationes, qui eosdem esse vult Treras et Drerios, non opus est refutari. 20 Neglegentia eius qui formulam conscripsit plus semel a recta oratione in obliquam transitur. 21 Ab οὖρος quod Homerico usu custodem significabat etiam apud Cretenses (cf. οὐρεύωντι v. 127), descendit οὔρειον eadem et derivatione et significatione, ac φρούριον a φρουρός, περιπόλιον a περίπολος (n. 270[1]). Castella igitur significantur a praesidiis Dreriorum occupata. Cf. n. 461, 7 sqq., ubi cives Chersonesitae praeter ipsam urbem etiam Κερκινῖτιν et Καλὸν λιμένια et reliqua loca munita (τἆλλα τείχη) se non prodituros iurant. 22 Cf. not. 20. 23 Non legi quidem alibi στασίζειν pro στασιάζειν, sed legitime derivari a στάσις ut πολίζειν a πόλις, ὑβρίζειν ab ὕβρις, σπανίζειν a σπάνις, προφασίζεσθαι a πρόφασις, νεμεσίζεσθαι a νέμεσις adnotavit Vi. 24 Cf. not. 18. 25 ΣΥΝΩΛΟΣΙ|ΑΣ. 26 I. e. συνέσεσθαι. Praeter ea quae not. 18 attuli loco gemino tituli n. 462, 16 sqq. [οὐδ]ὲ σύλλογον οὐδὲ συνωμ[οσίαν] ποιησέω — οὐδὲ ἄλ[λωι] σ[υ]νεσσέομαι οὐδενί, αἴ τί[ς κα χρ]ή[ι]ζηι τούτων τ[ι π]οιεῖν haec interpretatio confirmatur. 27 Cf. 427[1]. 28 I. e. πλείοσιν. Eiusdem flexionis exempla habes in lege Gortynia πλίες VII, 18. 24. πλίανς V, 54. πλίαδ δὲ VII, 29. πλία X, 17 et adverbium πλίυι XI, 5, cum in eodem monumento volgaris declinationis πλίον, πλίονος, πλίονα sint; item iam apud Homerum πλέες et πλέας leguntur. Ceterum non ut decretum ratum sit, maior collegarum numerus postulatur (Vischer p. 113 not. 1), nam de decreto hic omnino non agitur, sed ne si unus alterve cosmorum solus id sciat, eius favore aut indulgentia irritum fiat indicium. 29 Iota vix mero errore additum ut v. 115 εἴηι, sed forma similis illorum infinitivorum in -μειν cadentium, qui Rhodiis potissimum in deliciis erant (cf. 323[7]). 30 Supplevi. μήτ]ε πάματα Wilhelm, de pecoribus intellegens. Quae ut

εὐορκέ]οντι δέ μοι | [τοὺς] θεούς, τοὺς | [ὤμοσα,] ἱλέους ἦμεν | [καὶ πολ]λὰ[31] κἀγαθὰ | δι[δό]μ[ε]ν. ὀμνύω δὲ ‖ τὸς αὐτὸς θεούς, | ἦ μὰν ἐγὼ τὸγ κό|σμον αἴ κα μὴ ἐξορ|κίξωντι τὰν ἀγέ|λαν[32] τοὺς τόκα[33] ἐ‖γδυομένους[34] τὸν | αὐτὸν ὅρκον, τόν|περ ἀμὲς ὀμωμό|καμες, ἐμβαλεῖν[35] | ἐς τὰν βωλάν, αἴ ‖ κα ἀποστᾶντι[36], | τοῦ μηνὸς τοῦ Κο|μνοκαρίου ἢ τοῦ | Ἁλιαίου· ἁ δὲ β[ω]λὰ | πραξάντων ἕκα‖στον τὸν κοσμί|οντα[37] στατῆρας | πενταχοσίους | ἀφ᾽ ἆς κα ἐμβάλῃι | ἀμέρας ἐν τριμήνωι· ‖ αἰ δὲ λισσὸς[38] εἴηι, | ἀγγραψάντων | ἐς Δελφίνιον[39] | ὅσσα κα μὴ πρά|ξωντι χρήματα, ‖ τοὔνομα ἐπὶ πατρὸς | καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἀρ|γυρίου

---

rectissime per se πάματα vocantur, sic tamen hic, ubi de partu dicitur, non quatenus rei familiaris partem efficiunt, sed quatenus animalia sunt, in censum veniunt. Aliter res se habet in iureiurando amphictionum quod W. affert, Aesch. III, 111: μήτε γῆν καρποὺς φέρειν μήτε γυναῖκας τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, μήτε βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. Nam vox βοσκήματα proprie animantes indicat. 31 Cum Halbh. inter [κα]λά et [πολ]λὰ ambiguus haesisset, hoc unice verum esse vidit Wilhelm. 32 τᾶν ἀγελᾶν Halbh. Rectius τὰν ἀγέλαν Vischer et Hauss., qui monet alibi quoque de unius civitatis ephebis singularem τὰν ἀγέλαν legi. Adde quod genetivus partitivus nullam habet probabilem explicationem, siquidem omne corpus epheborum una sacramento adigitur, et pluralis τοὺς — ἐγδυομένους collectivo ἁ ἀγέλα adiunctus huius tituli sermoni accommodatissimus est. Praeter huius ipsius enuntiati verba τὸγ κόσμον αἴ κα μὴ ἐξορκίξωντι cf. v. 108 ἁ δὲ β[ω]λὰ πραξάντων. v. 128 [α]ἰ δὲ μὴ πρά[ξαι]εν ἁ βωλά. 33 I. e. quoque tempore. Accuratius apud Cauerum n. 119, 40 οἱ τόκ᾽ ἀεὶ κοσμόντες. Hauss. 34 Eos qui finito ephebiae tempore exeant ex agela et intrent in hetaerias virorum intellegit Hauss. allata Hesychii glossa ἐκδύς· ἐξελθών, ἐκδυσάμενος. Sed illud ἐξελθὼν quidni interpretemur de volgatissimo vocis usu quo hominem alicunde clam elabi significat; et hoc quidem alienissimum est ab epheborum causa, alia vero vi ἐκδύεσθαι, ἐκδῦναι pro ἐξελθεῖν dici licere nemo probavit. Quare de armis et cingulo, fortasse etiam parte vestitus deponenda, quae res inter illius iurisiurandi caerimonias erat (not. 7), vocem intellego. Ceterum etiam Mus. It. III p. 636 n. 53, 18 [τὰν ἀγέ]λαν τὰν τόκα ἐσδυομέ[να]ν legi adnotat Hauss. 35 I. e. εἰσαγγελεῖν aut ἐνδείξειν. 36 Cum magistratum deposuerint. Vischeri interpretatio, qui τοῦ μηνὸς τοῦ Κομνοκαρίου ἢ τοῦ Ἁλιαίου non genetivum temporis esse, sed ab ἀποστᾶντι pendere vult, ferri nequit; nam neque ἀφίστασθαι μηνός dici licet ut significet 'mensem aliquem transmittere, transire sinere neglecto negotio quod per illud tempus confici debebat', neque particula ἢ duorum mensium nomina disiungi poterant in hoc sententiae tenore. 36 Cf. Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 1 p. 201. 37 Cf. n. 127[1]. 38 Si solvendo non erit. Cf. n. 127[18]. 39 Delphinium etiam Cnosi fuisse (C. I. G. 2554, 98) monet Vi. Apollo Delphinius Dreriorum et Delphidius Cnosiorum (not. 9) manifesto idem est.

ἐξονομαίνον|τες· ὅτι δέ κα μὴ πράξ(ω)ν|τι[40], ταῖς ἑταιρείαισιν[41] ‖ δασσάσθωσαν ταῖς | ἐμ πόλει καὶ αἴ πεί | τινεν[42] οὐρεύωντι[43] Δρήριοι. | [α]ἰ δὲ μὴ πρά[ξαι]|εν ἁ βωλά, α[ὐτοὶ] ‖ τὰ διπλόα ἀ[ποτει]|σάντων· πρα[ξάν]|των δὲ οἱ ἐ[ρ]ευταὶ[44] | οἱ τῶν ἀνθρωπίνων[45] | καὶ δασσάσθωσαν ‖ ταῖς ἑταιρείαισιν | κατὰ ταὐτά. |

Τάδε ὑπομνάμα|τα τᾶς Δρηρίας χώρας | τᾶς ἀρχαίας[46] τοῖς ‖ ἐπιγινομένοις ἀζώ|στοις[47]· τόν τε ὅρ|κον ὀμνύμεν | καὶ κατέχειν. | καὶ οἱ Μιλάτιοι ‖ ἐπεβώλευσαν | ἐν τᾶι νέαι νε|μονηῖαι[48] τᾶι πό|λει τᾶι τῶν Δρη|ρίων ἕνεκα τᾶς ‖ χώρας τᾶς ἁ|μᾶς, τᾶς ἀμφι|μαχόμεθα. νικατὴρ | τᾶς ἀγέλας | ----------[49] ‖ καὶ

40 ΓΡΑΞΟΝ|ΤΙ lapis. Emendaverunt editores, neque propter alios huius tituli locos cogitari licet de antiquiore aoristi primi flexione, quae in coniunctivo vocalem correptam legitimam habet. 41 Cf. Dosiadas apud Athenaeum IV p. 143b διῄρηνται δ' οἱ πολῖται πάντες καθ' ἑταιρείας, καλοῦσι δὲ ταύτας ἀνδρεῖα. At ipsum ἑταιρεία solenne apud Cretenses vocabulum fuisse cum hoc titulo monstrat lex Gortynia X, 38 ὁ δ' ἀμφανάμενος δότω τᾷ ἑταιρείᾳ τᾷ ϝᾷ αὐτῶ ἱαρεῖον καὶ πρόχοον οἴνω. Ibidem ἀπέταιρος vocatur qui eiusmodi societatis particeps non est, ut ἀπάγελος qui nondum ephebus est (cf. not. 6). Videntur ipsae societates virorum ἑταιρεῖαι, cenae earum communes ἀνδρεῖα vocata esse. 42 Cretice pro τινές. Cf. n. 514, 23 ἀναγράφοντ[ε]ν. 722, 17 ἀκούσαντεν. Mus. Ital. III p. 612 n. 36, 10 κοσμίοντεν. Alia exempla exhibent G. Meyer Gr. Gr. ed. 3 p. 456 not. 1 et Kühner-Blass Ausf. Gramm. der gr. Spr. I, 1 p. 416 not. 8. 43 Si qui ab oppido aberunt praesidii causa in castellis collocati. Herm. Cf. not. 21. 44 I. e. ἐρευνηταί. Nam quin recte Hermannus suppleverit et interpretatus sit, provocans ad Eustathium qui ad H, 127 verbi ἐρεύω mentionem inicit, nunc nullus est dubitandi locus quia Mus. Ital. III p. 612 n. 36, 18 τῶν ἐρευτᾶν integrum aetatem tulit. Est igitur magistratus, cuius officium est pecunias quae reipublicae debentur indagare et in publicum redigere. Cf. ζητηταί, μαστροί, μαστῆρες. 45 Pecuniarum sacrarum et publicarum cura divisa erat ita ut utrumque negotium peculiari magistratui mandaretur. De discrimine inter θῖνα et ἀνθρώπινα sive πολιτικά cf. n. 462, 29. 35. 46 Quae proxime sequuntur quo pacto ὑπομνάματα τᾶς Δρηρίας χώρας τᾶς ἀρχαίας vocari possint, non assequor. Quare nescio an aliquid omissum sit quod hic adiungere in animo erat ei qui titulum confecit. Nam omnino haec omnia additamenta v. 137—163 parum inter se cohaerent neque ullam habent commodam dispositionem. 47 Cf. not. 7. 48 Mira traiectione pro νεομηνίᾳ 'proximo novilunio'. Cave lapicidam erroris insimules. Nam nomen proprium Νεμονήϊος pro Νεομήνιος (Νουμήνιος) est Mus. Ital. III p. 648 n. 61, 6. 49 Hic nomen hominis intercidisse apparet; qui qua vi inter ephebos victor exstitisse dicatur obscurum est. Conicias eum in illa Milatiorum incursione repellenda fortissimum inter aequales se praestitisse. Sed haec omnia tam abrupte adiciuntur (not. 46) ut ordini et conexioni enuntiatorum non multum tribuendum sit.

ἐλαίαν ἕ|καστον φυτεύ|ειν καὶ τεθραμ|μέναν ἀποδεῖ|ξαι· ὃς δέ κα μὴ ‖ [φ]υτεύσει, ἀπ|[ο]τεισεῖ στα|τ[ῆ]ρας πεν|τήκοντα.

---

464 Marmor inventum Cyzici, translatum Constantinopolin in museum societatis Graecae philologicae. Edd. J. H. Mordtmann Hermae XV p 92 sqq. H. Roehl I. G. A. 491, ectypo chartaceo usus (Syll.[1] 312. F. Bechtel Inschr. des ion. Dialekts p. 73 n. 108. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 399 n. 532). Cf. quae exposuerunt J. Wackernagel Mus. Rhen. XLVIII p. 299 sqq. J. Töpffer Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI p. 418 (Beitr. zur gr. Alterthumswissenschaft p. 211).

[----τὴν δὲ στή]λην τήνδε πόλις Μ|ανῆ[1] ἔδωκε τῶι Μεδίκ[εω].

Ἐπὶ Μαιανδρίο[υ][2].

Πόλις Μηδίκεω[3] κ(α)ὶ[4] τοῖσιν Αἰσήπου παισὶν[5] ‖ κ(α)ὶ[6] τοῖσιν ἐκγόνοισιν ἀτε(λ)είην[7] καὶ πρυ|τανεῖον[8] δέδοται[9], παρὲξ ναύ[σσ]ου|[10]

V. 1. 2 litteris Ionicis antiquis βουστροφηδὸν exarati sunt, reliqui eas litterarum formas habent quae paullo ante initium aerae Christianae in usu erant, ΑΞΠΣ. Antiquior titulus, sexti a. Chr. n. saeculi, cum propter vetustatem non iam commode legi posset, ab eis quorum intererat privilegiorum illorum memoriam non intercidere, in inferiore eiusdem lapidis parte repetitus est. 1 Iota mutum dativorum in Ionicae dialecti monumentis iam antiquo tempore haud raro omitti docuerunt Roehl I. G. A. ad 382 et Bechtel ad hunc titulum. 2 Hic et v. 12 peccavit qui titulum redintegravit. Nam cum antiquioris inscriptionis litteratura productae vocalis signo non caruerit (v. 1 στήλην. 2 Μανῆ), nomen Μεδίκης, non Μηδίκης legendum esse patet. B. 3 Prytanis hic est Cyzicenorum. 4 ΚΛΙ. 5 Medices et Aesepus homines de republica optime meriti; quia non ipsis, sed liberis honores tribuuntur, illos pro patria mortem oppetiisse probabile est. Minus probabilis est Roehlii interpretatio de turbis civilibus. 6 ΚΛΙ. 7 ΑΤΕΔΕΙΗΝ; em. M. 8 I. e. σίτησιν ἐν πρυτανείῳ. R. 9 Soloece pro δέδωκε. Sic in antiquo exemplari iam fuisse non probabile, sed erroris causa latet. 10 ΝΑΥ:ΠΟ lapis, quod ad ναυπηγίο ex parte evanidum in antiquo titulo rettulit Roe. probantibus et aliis et me. Sed Wa. et Tö. viderunt ναύσσου potius ut in titulo Coo Mitth. XVI p. 406 legendum esse. Quae vox cum in antiquo exemplari signo σαμπῖ (Τ sine Ψ) scripta esset, quadratarium recentiorem vim non perspicientem lineas utcunque imitatum esse. Cum Tö. vocem a ναῦς derivaret eaque originatione significationem definire conaretur, Wa. probabilius vocem barbaram, fortasse Caricam, nescio quod vectigal indicantem agnovit.

καὶ τοῦ ταλάντου[11] καὶ ἱππωνίης[12] καὶ | τῆς τετάρτης καὶ ἀνδραποδωνίης[12]· | τῶν δὲ ἄλλων πάντων ἀτελὲς[13]· καὶ ἐπὶ ‖ τούτοισιν δῆμος ὅρκιον ἔταμον. τὴν | δὲ στήλην τήνδε πόλις Μ[α]νῆ ἔδ[ω]κ[ε] | τῶι Μηδίκεω.

11 Vectigal quod pendebant qui libra publica utebantur. M. 12 Vectigal equorum et servorum venalium. M. 13 Neque nominativum casum (cf. titulum Aegaeensem Revue des études Grecques IV p. 268 sqq., ubi item infinitivum iussivum excipit enuntiatum ἔπεροι καὶ ἀρνηάδες ἐρίων ἀτέλεες) neque contractionem quicquam offensionis habere, ut Roehlii emendatione ἀτελέ(α)ς neutiquam opus sit, monet Wa.

---

465 Tabula marmorea inventa prope vicum *Ibrahim-Effendi* in Tegeatide. Exscripsit G. Fougères, cuius exemplum denuo cum lapide contulit et edidit V. Bérard Bull. de corr. Hell. XVI (1892) p. 543 n. 4 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 177 n. 190).

Ὁπότε[1] Θεόκριτος καὶ Ἀμφάλκης, τῶν πολεμίων[2] | ἐπιβάντων ἐπὶ τὰ τείχεα[3], ἄνδρες ἀγαθοὶ | ἐγένοντο μαχόμενοι ὑπὲρ τᾶι τᾶς πόλι|ος ἐλευθερίαι[4], καὶ ἀπεδείξαντο τὰν εὔνοιαν ‖ ἀξίως

Litterae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Alibi semper ἐπειδή (ἐπεί). Sed Tegeatarum sermonis illud esse etiam alius titulus probat Bull. corr. Hell. XVI (1892) p. 544 n. 5: ὁπότε Τιμοκλῆς Ἀπολλωνίου Μεγαλοπολίτας — τάν [τε] ἀναστροφὰν ἐποιήσατο καὶ τὰν λο[ι]πὰν εὐταξίαν κτλ. 2 Lacedaemonios fuisse probabiliter statuit B. monens Tegeam tertio a. Chr. saeculo cuius utique est hic titulus captam esse primum a Cleomene (Polyb. II, 46, 2), deinde ab Antigono Gonata (Polyb. II, 54, 6. 7), sed cum in neutrum ex his temporibus quadret tituli argumentum, ad Lycurgi Lacedaemonii potius conatum Tegeae capiendae (Polyb. V, 17, 1. 2) referendum esse. Quem oppido quidem potitum, sed cum cives qui in arcem se receperant frustra oppugnasset, infecta re domum rediisse monet P. Cf. not. 3. 3 Hoc B. monet cum Polybio non plane convenire, sed perbene conspirare cum Frontini narratione Strat. III, 2, 8: *Aristippus Lacedaemonius festo die Tegeatarum, quo omnis multitudo ad celebrandum Minervae sacrum ex urbe egressa erat, iumenta saccis frumentariis palea refertis onusta Tegeam misit, agentibus ea militibus, qui negotiatorum specie inobservati portas aperuerunt suis.* Nempe Tegeatas ex illo sacro recurrentes hostem moenibus, quibus iam potitus erat deiecisse. Itaque Aristippum, cuius nusquam praeterea mentio fieret, aliquem ex Lycurgi militum ducibus habendum esse. 4 ὑπὲρ apud Arcadas cum dativo coniunctum esse hinc discimus. De ἀπὸ idem iam alii tituli docuerant (cf. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 348 n. 1222, 4. Bull. de corr. Hell. XVI p. 584 I v. 22).

τῶ προκειμένω κινδύνω, δεδόχθαι | τᾶι πόλι, ἀν[καρῦξ]αι[5] αὐτὸς ἀνδραγαθίας | κὰτ τὸν νόμον, καὶ ἀνγράψαντας τὸ ψάφισμα | τόδε τὸς στραταγὸς τὸς περὶ Στρατέαν | εἰς στάλαν ἀνθῆναι ἰν τὰν ἀγοράν, ὅπως καὶ || οἱ λοιποί, [ἰδ]όντες τὰν τᾶς πόλιος ε[ὐ]|χαριστίαν, ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνωνται. γρά|[ψ]αι δὲ ἰν τὰν [στά-λ]αν τὰν αὐτὰν [ἰν] ἅ[ν ἐγρά|ψαμ]εν[6] Θεόκριτον, Σιμίδαν, Νικίαν, Ξένιππον, | Ἀρχέαν, Ἐπ------

5 Memorabile est, non corona, sed sola publica laudum pronuntiatione homines de re publica optime meritos honorari; antiquam simplicitatem morum Arcadicorum non temere hic agnoscit B. 6 Locum obscurissimum redintegrare conatus sum. B., qui a supplendo abstinuit, novem omnino homines hic laudari sumpsit, Theocritum et Amphalcem, qui initio, et septem alios, qui in fine (v. 13. 14) commemorarentur. Sed ex his primi (v. 13 .....εν) et postremi (v. 14 Ἐπ.....) nomina iam restitui non posse. Qua in opinione maxime offendit quod ΕΝ nominis terminationem esse sumpsit, in quas litteras accusativum nominis virilis in titulo Arcadico illius aetatis profecto cadere nequit. Quare sic potius statuo: A stela huius plebisciti distinguendam esse aliam stelam, in qua sex hominum qui antea nescio qua re egregie gesta laudem meruerant, sola nomina honoris causa incisa erant. Huic nobilissimo catalogo ut Theocriti et Amphalcis nomina adiungantur hic decernitur. Theocritus aut alius est ac v. 1, aut idem alia de causa iam superiore tempore eodem honore affectus erat.

---

466 Delphis. Edd. C. Wescher et P. Foucart Inscriptions recueillies à Delphes n. 16 (Syll.[1] 313. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 217 n. 268).

Θεοί. | Ἐπὶ Ἀχαιμένευς ἄρχοντος[1], βουλευόντων Ἰασιμάχου, Πραξία, Ἐμ[μ]ενίδα[2], | Ἐχεκρατίδα, Ἵππωνος, ἔδοξε τᾶι πόλει ἐν ἀγορᾶι τελείαι σὺμ ψάφωι | τᾶι ἐννόμωι, Φιλιστίωνι καὶ ἐκγόνοις ἀτέλειαν εἶμεν χοραγίας || καὶ τοῦ ἰατρικοῦ[3], ἀπολελύσθαι δὲ τὰν πόλιν ἀπὸ τῶν ῥυσίων[4] πάντων | ὧν ἐπεκάλει

1 Quinque buleutarum numerus, qui idem redit in decreto honorario Nicandri poëtae, facto illo quidem archonte Nicodamo (Bull. de corr. Hell. VI p. 217 n. 50), hunc lapidem postremae tertii a. Chr. n. saeculi parti (fere a 230—200 a. Chr.) vindicat. H. Pomtow Mus. Rhen. XLIX p. 582. 2 Hic potest idem fuisse, qui 197/6 a. Chr. archontis magistratu functus est (n. 268, 2. 5). 3 Vectigal ex quo civitas medico publico (δημοσίῳ) mercedem persolvebat. Cf. A. Vercoutre Rev. arch. XXXIX (1880) p. 241. 4 Quantum in impedita et obscura enuntiatorum structura cognoscere licet,

Φιλ[ιστί]ων ὑπὲρ τὰν πόλιν[5], ἃ προτέτεικεν[6] ὑφ' ὧν ἔφατο [διό]τι[7] | ἐρρυσίασται ὑπὲρ τὰν πόλιν.

---

homines peregrini, qui civitatem Delphorum sibi aliquid debere arbitrabantur, Philistiona ceperant eumque coëgerant in praesentia ex sua re familiari debitum persolvere. Is tum pecuniam a civitate repetiverat, sed convenit inter eum et civitatem, ut populo debitum remitteret et immunitatem acciperet. 5 I. e. ὑπὲρ τῆς πόλεως. Haec praepositionis structura frequentissima est in titulis Delphicis (Wescher-Foucart n. 43, 21. 83, 6. 90, 10. 92, 10. 102, 15. 110, 16. 171, 7. 217, 20. 341, 8. 400, 9. 401, 10 al.), neque aliena a sermone vicinorum Locrorum (n. 844, 5) et Messeniorum Peloponnesi (n. 653, 68), itemque, si verum vidi, Epidauriorum (n. 391[4]). 6 Ad vocem προτίνειν referendum videtur; nam diphthongus in perfecto ut in futuro et aoristo legitima est. Quod si cui offensioni sit vox composita cuius quantum scio nullum praeterea exstat exemplum, etiam de προτιθέναι cogitare licet, quod eadem plane significatione habemus n. 226, 127. 160 (cf. ibi not. 13); nam tenuis pro aspirata scripta inter frequentissimos lapicidarum errores est. 7 Supplevi. Commodius et magis perspicue scripsisset προτέτεικε τούτοις, ὑφ' ὧν ῥυσιασθῆναι ἔφατο.

---

467 Tabula marmoris Pentelici fracta ab inferiore parte, in superficie detrita, inventa in clivo meridionali arcis Athenarum. Edd. Kumanudis Ἀθήναιον VI p. 271. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 100 n. 385 *b*.

Ἐπὶ Ἡλιοδώρου ἄρχοντος[1], ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος ὀγδό|ης [πρ]υτανείας, ἧι Χαρίας Καλλίου Ἀθμονε[ὑ]ς ἐγραμ|[ματε]υεν, δήμου ψ[η]φίσματα· Ἀνθεστηριῶνο[ς ἕν]ει καὶ | νέαι, ἐνάτει καὶ εἰκοστεῖ τῆς πρυταν[ε]ί[ας, ἐ]κκλη||σία· τῶν προέδρ[ω]ν ἐπεψήφ[ι]ζεν Ἁγνό[θεος Φιλο]|γένου Ἀγρυλῆθεν [καὶ συ]νπρόεδροι[2]

Litterae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Anno 217/6 a. Chr. aut aliquo ex eis qui proxime insecuti sunt. Cf. 241[1]. 2 Tribuum undecim sunt proëdri, ex quibus Agrylensem et Thoraeensem ad Antigonida et Demetriada referendos esse apparet, quos excipiunt novem ex antiquis tribubus secundum legitimum ordinem. Iam cum Phrearrhium qui est Leontidis statim sequatur Prospaltius ex Acamantide, Ptolemaida tum temporis nondum fuisse perspicitur. Quare hanc Ptolemaeo Philopatore (221—204 a. Chr.) Alexandriae regnante, circiter 210 a. Chr. institutam recte statuit Koehler, provocans ad Polybium V, 106, 6—8: Ἀθηναῖοι δὲ τῶν ἐκ Μακεδονίας φόβων ἀπελέλυντο καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως, χρώμενοι δὲ προστάταις Εὐρυκλείδᾳ καὶ Μικίωνι (n. 232. 233) τῶν μὲν ἄλλων Ἑλληνικῶν πράξεων οὐδ' ὁποίας μετεῖχον, ἀκολουθοῦντες δὲ τῇ τῶν προεστώτων αἱρέσει καὶ ταῖς τούτων ὁρμαῖς εἰς πάντας τοὺς βασιλεῖς ἐξεκέχυντο, καὶ μάλιστα τούτων

Λαμπ[ρία]ς Θοραι|εύς, Ἱέρων [Ἀνα]γυ[ρά]σ[ι]ος, Καλλιμήδης Κυ[δαν]τίδης, | Νικο[κ]λεί[δ]ης Φρεάρριος, Διοκλῆς Προ[σπά]λτιος, | Ἀπ[ολλόδο]τος Ὀῆθεν, Καλλίστρατος [Συ]παλή[τ]τιος, ‖ Λεω[νίδης] Κ[ό]πρειος, Σωφάν[ης] Τ[ρικ]ο[ρ]ύσι[ος, -------|--- Παλ]ληνεύς· [Ἀπολλόδω]ρο[ς Ἀρισ]τοδήμου Ξυπετ[αι]|ὼν εἶπεν· ἐπειδὴ καὶ [οἱ] ν[όμ]οι π[ροστά]ττουσ[ι]ν, ὅσου[ς] | ὁ δ[ῆμ]ος ὁ [Ἀθ]ηναίων τρ[ό]παια [στ]ήσ[αν]τας ἢ κατὰ γῆν ἢ | κα[τὰ] θά[λα]ττ[α]ν ἢ τὴ[ν δημοκρατίαν ἐπ]ανορθώσαντας ‖ ἢ τὴν [ἰ]δίαν οὐ[σ]ία[ν εἰ]ς τ[ὴν] κ[ο]ιν[ὴ]ν [σ]ωτηρίαν θέντας | ἢ εὐε[ρ]γ[έτ]α[ς] καὶ [συμ]βούλους ἀγαθοὺς γενομένους | ἐτίμησ[εν σ]ίτ[ωι ἐμ πρ]υτανείωι[3], ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν | [κ]αὶ [ἐκ]γ[όνων τ]ὴν [β]ουλὴν καὶ τὸν δῆμον, διδόναι δὲ καὶ | θυγ[ατ]έρω[ν] ε[ἰ]ς ἔγ[δοσ]ιν τὸν [δῆ]μον π[ροῖ]κα [ὅ]σην ἂν βού‖λ[η]τ[α]ι, καὶ εἰς ἐπα[ν]όρ[θ]ωσι[ν τῶν] ἰδίω[ν] κ[α]τ' ἀξίαν ἑκά[σ]|τ[ο]ι[ς] τῶν εὐεργετημάτων· ὁ [δὲ Τ]ιμοσ[θέν]ου πάππος Τι|μ[οσθέν]η[ς πολλῶν] καὶ μεγάλ[ων ἀγαθ]ῶ[ν] αἴτιος τῶι δή|[μωι γενόμενος ----------]λλ---------- του τὴν πόλιν --|--------------- εα[------- π]αρ' αὐτοῦ εἰς ‖

εἰς Πτολεμαῖον, καὶ πᾶν γένος ὑπέμενον ψηφισμάτων καὶ κηρυγμάτων, βραχύν τινα λόγον ποιούμενοι τοῦ καθήκοντος διὰ τὴν τῶν προεστώτων ἀκρισίαν.

3 Duplex erat genus civium quibus honoris causa cena in prytaneo praebebatur. Etenim primum quidem antiquitus (κατὰ τὰ πάτρια C. I. Att. I, 8, 5) constitutum erat, ut certis quibusdam hominum generibus in universum et in omne tempus id praemium tribueretur; quae recensentur in decreto saeculi quinti a. Chr. fere medii perquam mutilato C. I. Att. I, 8, in quo R. Schoellius Hermae VI p. 32 sagaciter perspexit primo loco sacerdotes Eleusinios commemoratos fuisse, deinde Harmodii et Aristogitonis subolem, tum exegetas, quarto denique loco victores Olympiorum, Pythiorum, Isthmiorum, Nemeorum. Quod contra hic titulus ad eos spectat, quibus singillatim populi suffragiis hoc privilegium tributum erat. Ac leges quidem quarum v. 12 mentio fit, non de decernenda cena in prytaneo erant, sed de eis quibus iam decreta esset publice adiuvandis, at quod v. 13—16 quattuor genera distinguuntur id vix aliam habet explicationem, nisi ut statuamus in ipsa lege definitas fuisse causas propter quas omnino id privilegium civi cuipiam tribuere liceret populo. Hinc simul apparet, iniuria illis prioribus quattuor generibus Schoellium quintum adiungere praetorum qui in bello victoriam reportaverint. Nam si his generatim ipsa lege concessa fuisset cena publica, non poterant hic inter eos quibus singillatim populiscito eam decerni liceret primo loco poni οἱ τρόπαια στήσαντες ἢ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν. Adde quod ex ipsis Aristophanis de Cleone locis, quos Sch. affert (Eq. 573. 709) apparet, etiamtum belli Peloponnesiaci aetate neutiquam ipsa lege in universum ducibus victoribus cenam datam esse, sed privilegia de singulis hominibus ferenda fuisse.

---------------- α. . . σιαι λιπεῖ[ν | -------------------]ς εἰρήνη ---|-----------------ι εἰς τὰ. δι--- | ------------ --------- καὶ ταμί[ας ---|-------------------] Τιμ[οσθέ‖νης -------------] καὶ ἐ---|-----------------------ι, δ[ε]δόχθα[ι | τῶι δήμωι, τοὺς προέδρους, οἵτιν]ε[ς ἂ]ν λάχωσι[ν προ|εδρεύειν εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησ]ίαν, χρηματίσ[αι πε|ρὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυ]μβ[άλλεσθα]ι τῆς [βο]υλῆς [εἰς ‖ τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βο]υ[λεῖ ----- τ]ὸν [δῆ]μο[ν ------|----------]ν ἀπο ---|-----------σα--------- | ----------ιτ-----|--------- λ---------

---

468 Stela lapidis calcarii inaedificata Dymis (*Kato Achaia*) in scalis domus privatae. Ed. J. Martha Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 94 (docte et sagaciter supplevit A. Fick ap. Bezzenberger Beitr. V p. 321 n. 2. O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II, 2 p. 141 n. 1614).

[------- ἐπὶ τ]οῖσδε εἶμεν τὰν πολι(τ)[είαν][1] ἐποί‖[κοις[2]· δόμεν τᾶι π]όλι τὸν θέλοντα κοινωνε[ῖν Δυμ]αί‖[ων τᾶς πόλιος ὄντ]α ἐλεύθερον καὶ ἐξ ἐλευ[θέρων] τά‖[λαντον ἐπὶ γρα](μ)ματέος[3] τοῖς Ἀχαιοῖς[4] Με(ν)[ανδρίδ]α[5], ‖ [τὸ μὲν ἥμισυ ἐν] (τ)ᾶι[6] πρώται ἑξαμήνωι, τὸ δὲ λοιπὸν | [ἐν τῶι δεκάτωι μ]ηνί, ὡς οἱ Ἀχαιοὶ ἄγοντι. εἰ δὲ μὴ δοίη | [τὸ ὅλον ἐν τῶι ἐνι]αυτῶι τῶι ἐπὶ Μενανδρίδα, ἀλλ(ὰ)[7] | [καθυστερίζοι[8],] μὴ ἔστω αὐτῶι ἁ πολιτεία. εἰ δέ τις | [ἔχοι υἱὸν ὄντα ἐντὸς] ἑπτακαίδεκα (Ϝ)ετέων[9] ἢ θυγα-

---

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν; O et ⊙ reliquis minores.
1 ΓΟΛΙ⁻. 2 Supplevit Fick; sine dubio inquilini intelleguntur, qui Athenis et in aliis civitatibus μέτοικοι, alibi πάροικοι aut σύνοικοι dicuntur.
3 ⅂ΜΑΤΕΟΣ. 4 Quod scribae, non praetoris Achaeorum nomine annus significatur, inde cave colligas originem tituli annorum 280—255 a. Chr. terminis contineri. Nam quam Polybius II, 43, 1. 2 et Strabo VIII, 7, 3 p. 385 Cas. testantur mutationem vigesimo quinto a condito foedere anno effectam, eam ad morem nomen magistratus actis publicis praemittendi non spectare demonstravi ad I. G. Sept. I, 188; et re vera etiam post Corinthum liberatam nonnunquam sic usurpatum esse scribae nomen docet titulis Aegosthenitanus I. G. Sept. I, 223, 1. 5 ΜΕΝ . . . . . . Α. 6 ⁻ΑΙ. 7 ΑΛΛΛ. 8 Supplevi; nam si non in tempore totam summam pependisset, ne civitatis ius ei esset cavendum fuit; ἀλλὰ [τὸ ἥμισυ μόνον] F. H. At num forte, si plus minusve dimidia parte aut omnino nihil dabat, civis fiebat? 9 ΕΕΤΕΩΝ. Emendavit H., cum F. E errore iteratum statuisset.

τέρα ‖ [ἀνέκδοτον[10], ὀμοσά](σ)θω[11] ἐμ βουλᾷ ὁ πατὴρ τὸν νόμιμον ὅρ|[κον, ἦ μὰν εἶμεν α]ὐτοῦ γενεὰν[12] καὶ [νεώ]τερον ἑκτα|[καίδεκα ϝετέων[13]] τὸν ὑὸν παῖδ[α γνήσιον[14].] ἐξομοσά|[μενος δὲ τὰν τοῦ ὑο]ῦ ἁ[λ]ικίαν ....η ὀρθῶς | [καὶ δικαίως ὀμοσ](ά)σθω[15] καὶ ....(τ)ο[16] βουλᾶι ‖ [............. ὅρ](κ)ον[17] ἄνπα[λιν ....]δόξαι | ....αι ἐστ.. ....ς αὐ|[τῶι καὶ γενεᾶι. εἰ δὲ] χήρα ἐλευ[θέρα καὶ ἐξ] ἐλευθέ|[ρων θελήσει κοι]νωνεῖ[ν τᾶς πόλιος .....]στω | .... τᾶι γυν[αικὶ ....αι ‖ .... γενεᾶι. ε[ἰ δὲ ἔχοι ὑὸν ἐντὸς] ἑπτα|[καίδεκα ϝετέων] ἢ θυγατέρ[α ἀνέκδοτον, ὀμο]σαμ|[έναν[18] τὸν νόμιμον ὅ]|(ρ)κον[19] ἐμ [βο]υλ[ᾷ, ἦ μὰν α]ὐτᾶ[ς] εἶμε|[ν γενεὰν καὶ νεώτ](ε)[ρον] τ[ὸ](ν)[20] [ὑὸν ἑπτακαίδεκα ϝ]ετέ|[ων ....]όμενος .... ἀνάπα‖[λιν ....]ον καὶ γυναῖκα κα[ὶ τὰν γεν]εάν. ἀ|[πογραφέντω δὲ] ποτὶ τὸμ βούλαρχον καὶ [προσ]τάταν δα|[μοσιοφυλάκω]ν καὶ γραμματιστάν. τοὺς δὲ ἀπογ|[ραφέντες καὶ ὑῶ]ν ὀμοσαμένους τὰν ἁλικίαν καὶ δό(ν)|[τες[21] τάλαντον,] καθὼς γέγραπται, διακλαρωσάν‖[τω αἱ συναρ](χ)ίαι[22] ὡς ἰσότατα ἐπὶ τὰς φυλάς, καὶ λα|[χόντω ἐπὶ τὰν] Σ(τρ)ατίδα[23], ἐπὶ τὰν Δυμαίαν, ἐπὶ τὰν Θεσμι|[αίαν[24]· καὶ κοινω]νεόντω θεοχολιᾶν, ἂν ἁ πόλις καθιστᾶι, ἐ(ν)[25] | [τᾶι φυλᾶι τᾶι] (ἑ)αυτῶν[26] καὶ ἀρχείων[27], τῶν τε εἰς τὸ

---

10 Suppl. H. 11 \ΣΘΩ. Medium ab Attico usu alienum quod hic et v. 12. 14. 21 restituit F., v. 28 integrum exstat. 12 Hoc ad utrumque, proxima ad filium modo spectare vidit H. 13 καὶ addidit F., sed H. monuit νεώτερον non posse ad γενεάν spectare, sed necessario ad τὸν ὑὸν referendum esse. 14 Retinui Fickii supplementum, etsi παῖδα supervacaneum esse non est negandum. 15 \ΣΘΩ. 16 ¯O. 17 IoN. 18 ὀμο]σάμ[ενος] F. probante H., proximum agnatum intellegens mulieris, qui pro ea iurare debeat. At cum protasis manifesto ad mulierem spectet, neque in apodosi alii subiecto supplendo spatium suppetat, non video quomodo grammatica ratio hanc alio referri sinat atque ad ipsam mulierem. 19 IKoN. 20 ...._...T.ιι. 21 ΔoI. 22 <IAI. Ceterum de his magistratuum collegiis cf. 297 [1]. 23 ΣΠΑΤΙΔΑ. Acute emendavit F. provocans ad Steph. Byz. s. v. Δύμη· καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ πόλις Στράτος. Quod idem nomen et totam urbem et partem civitatis indicat, id eo minorem offensionem habet quia id etiam in Dymaeorum tribu usu venire videmus. Item Ephesiorum populi est φυλὴ Ἐφεσέων (n. 186, 10. 470, 5). Ad traditam lectionem defendendam nihil valere n. 425, 33 [Ὀρ]θόλαος Σπάττιος, quia is homo Aetolus esset, recte monuit F. 24 A Cerere cui Θεσμία i. e. Θεσμοφόρος nomen fuerit, hoc nomen repetit F. 25 EI. 26 _ΑΥΤΩΝ. 27 Cf. n. 214 [11].

κοινὸν | [φόρων καὶ τᾶς εἰσφορ]ᾶς τᾶς [τε] εἰς τὸ κοινὸν καὶ γ---------

---

469 Marmor inaedificatum in muro vici *Palatia* in parietinis Mileti antiquae. Ed. O. Rayet Rev. arch. XXVIII (1874) p. 107 (Syll.[1] 314. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 570 n. 665). A sinistra quaedam ascripta sunt ab huius tituli argumento aliena, quae omittimus. Cf. quae adnotavit E. Szanto Das griechische Bürgerrecht p. 43.

[Ἐ]πὶ στεφανηφόρου Ὀλυμπίχου τοῦ Ἀριστοτέλου, οἵδ[ε | ἐγ]ένοντο πολῖται κατ' εὐεργεσίαν αὐτοὶ ⟨οι⟩ καὶ ἔκγονοι· | [Δι]ονύσιος Σπαρτάκου Αἴνιος, Διονύσιος Διονυσίου Αἴνιος, | Πυθίων Διονυσίου Αἴνιος, Δημήτριος Βοήθου Αἴνιος, || Ἀπολλώνιος Δημητρίου Αἴνιος, Ἀρχέλας Διονυσ[ίου] | Αἴνιος[1], | Ἑρμίας [Λ]υκίδου[2] Ἡρακλεώτης[3].

Litterarum formae volgares praeter A et minoris moduli O tertium aut alterum a. Chr. n. saeculum indicare videntur; eodem spectat genetivus Ἀριστοτέλου vs. 1. 1 Ethnicum infra nomen Διονυσίου in versus sexti extrema parte scriptum est. 2 Supplementum incertum, cum etiam [Γλα]υκίδου legi liceat. R. 3 Heraclea ad Latmum intellegenda est. R.

---

470 Ephesi in templo Dianae. Ed. Wood Disc. at Ephesus Append. 2 (Inscr. from the Temple) p. 28 n. 18 (Syll.[1] 315). E. L. Hicks Gr. inscr. in the Brit. Museum III, 2 p. 101 n. CCCCLX (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 367 n. 494).

Ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι· Ἐπικ[ράτ]ης εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀντιφῶν Ἀντιμένοντος Ἱστι(α)ι|ε(ὺς)[1] πρόθυμος ὢν εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἐφε[σί]ων, καταστὰς εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον | αἰτεῖται πολιτείαν[2]· δεδόχθαι τῆι βουλῆι [κ]αὶ τῶι δήμωι, δοῦναι αὐτῶι πολιτείαν ἐφ' ἴσηι | καὶ ὁμοίηι· ἐπικληρῶσαι δὲ αὐτὸν

Litterae volgares, nisi quod pleraeque pro rectis lineis curvatas habent. 1 ΙΣΤΙΑΙ|ΕΙ lapis. 2 Sine dubio saepe peregrinis petentibus data est civitas; sed plerumque qui eam appeterent privatim civem aliquem precibus adiisse videntur, ut rogationem ferret. Hic vero ipsum peregrinum data facultate in senatum et comitia prodire et beneficium petere videmus.

καὶ εἰς φυλὴν καὶ χιλιαστύν[3]· καὶ ἀναγράψαι ὅπου καὶ αἱ λοιπαὶ || πολιτεῖαι ἀναγεγραμμέναι εἰσί. ἔλαχε φυλὴν Ἐφεσεύς[4], χιλιαστὺν Ἀργαδεύς[5].

3 Cf. 168[6]. 4 Cf. 186[7]. 468[23]. 5 Cf. 186[8].

---

471 Tabula marmoris a superiore parte mutila, inventa Deli in peribolo sacro Apollinis. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 7 n. 2.

[--------- ἐπαινέσαι ------- ἀρετῆς ἕνεκα] καὶ ε[ὐεργεσίας | τῆς] περὶ τοὺς νησιώτας[1], καὶ εἶναι [αὐτὸν πρό]|ξενον καὶ εὐεργέτην τῶν νησιωτῶν· δε[δόσ|θαι δ]ὲ καὶ πολιτείαν αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις ἐ[ν] || πάσαις ταῖς νήσοις[2], ὅσαι μετέχουσιν | τοῦ συνεδρίου, καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶ|σιν καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴγ καὶ τὸν | δῆμον, εἰάν του δέωνται, πρώτοις μετὰ τὰ ἱε|ρά. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι κοινῆι μὲν τοὺ||ς συνέδρους εἰς στήλην λιθίνηγ καὶ ἀνα|θεῖναι ἐν Δήλωι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος | τοῦ Δηλίου, ἰδίαι δὲ τὴν πόλιν ἑκάστην ἐν | τοῖς ἱεροῖς, ἐν οἷς ἔθος ἐστὶν ἀναγράφειν τὰς | εὐεργεσίας. τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς τὴν || στήληγ καὶ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι ἀπὸ | τοῦ περιοῦντος[3] ἀργυρίου τῶι συνεδρίωι.

Litterae volgares praeter ΞΣ. Titulus tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur. 1 Cf. n. 202[1]. 2 Memorabile est legibus foederis adeo constrictam fuisse singularum civitatium libertatem, ut vel civitas peregrino invito populo sociorum decreto donari posset. 3 Insolita forma nata illa quidem ex Ionica περιεόντος cui adhibita est lex contractionis Atticа. Cf. n. 517[39].

---

472 Marmor fractum supra, apud papam Prasinum in vico *Kastro* insulae Amorgi. Ed. S. Reinach Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 444 n. 10. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 294 n. 385.)

-----------όμενος χ[ρείας παρέχεται | ------]ως καὶ ἐλευθέρως, [------ | ---μ]ετὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ τὴν πρὸς [ἅ|παν-τ]ας ἔχων εὔνοιαν φιλικῶς· ὅπως || [οὖν κ]αὶ ἡ πόλις τοὺς εὐνοοῦντας προ[κ|αλ]εσαμένη πρὸς εὔνοιαν αὔξῃ τὸ | [π]ολείτευμα

τῶν προγόνων[1], τοῖς ὑ|πάρχουσιν[2] χαριζομένη, τύχῃ ἀγα|θῇ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, Σεραπίωνα ‖ Διονυσίου Σελευκῆ[3], Νικαρέτης ὑ|πάρχοντα υἱὸν τῆς πολείτιδος[4], ὄντα | δὲ ἔτι καὶ οἰκῆον ἀγαθῶν καὶ πρώτων | τῆς πόλεως ἀνδρῶν, δεδόσθαι [πο]|λιτήαν αὐτῷ καὶ γῆς ἔνκτησιν καὶ οἰ‖κίας, μετέχοντα πάντων ὧν καὶ οἱ | λοιποὶ πολεῖται μετέχουσιν. ἐπικε|κληρῶσθαι[5] δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὴν τῶν | συνγενῶν φυλὴν τὴν Βασιλείων κα|λουμένην. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ὁ ‖ μὲν γραμματεὺς ἀναγραψάτω εἰς | τὰ δημόσια γράμματα, Σεραπίων | δὲ εἰς στήλην λιθίνην καὶ στησάτω | εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς | τῆς Πολιάδος.

Litterae ΑΖΘΞΠΣ titulum primo a. Chr. n. saeculo vindicant. 1 I. e. ut populus rem publicam ampliorem et opulentiorem reddat, quam a maioribus accepit. 2 Masculinum esse videtur, ad quod ex proximis εὔνοις mente addendum est. Eis qui iam benevoli sunt gratificando alios ad eandem benevolentiam provocat populus. Cogitaveris de neutro 'eis praemiis, quae ipsi praesto sunt, quae dare potest'. Sed sic ni fallor ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων potius dictum esset. 3 Ex numero satis magno urbium, quibus Seleucia nomen fuit, hic maxime in censum venire videntur Cilicia ad Calycadnum flumen sita (Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 284) et Pierica prope ostium Orontis (Droysen III, 2 p. 287). 4 Filii igitur mulierum quae peregrinis nupserant, tum Amorgi lege peregrini erant. Quae lex non Athenis modo inde ab anno Euclidis valuit, sed ubique hoc iuris fuisse videtur praeter paucas civitates quae populari imperio utebantur. Cf. Aristotelis Pol. III, 5 p. 1278 a 27: ὁ γὰρ ἐκ πολίτιδος ἔν τισι δημοκρατίαις πολίτης ἐστίν. At eiusmodi hominem non minus quam quemlibet alium peregrinum privilegio civem fieri potuisse patet. Ut igitur hic singillatim Serapioni ab Amorginis, sic Phalannae coniunctim omnibus mulierum Phalannaearum filiis (τοῖς ἐς τᾶν Φαλανναιᾶν) civitatem donari videmus in decreto ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 383 n. 1329, 15, cf. Index schol. bib. Halens. 1885/6 p. V. 5 Perfectum δεδόσθαι v. 13 legitimum est, sed ἐπικεκληρῶσθαι ab usu abhorret, qui aoristum flagitat (ἐπικληρῶσαι, ἐπικληρωσάτω, ἐπικληρωσάτωσαν n. 162, 29. 183, 27. 186, 8. 470, 4 et in aliis titulis quos congessit E. Szanto Das gr. Bürgerrecht p. 55 sq.). Neque vero fortuitus error hic habetur; sed quia in una tribu Serapio suos habet necessarios, legitimum sortiendi verbum quidem ponitur, sed perfecto tempore, ut non re vera sortiri iubeatur Serapio, sed perinde haberi ac si illam tribum cui adscribendus est sortitus esset.

---

473 Tabula marmoris albi cum anaglypho inventa Troezene (*Palaea-Episkopi*) cum fundamenta iacerentur ecclesiae S. Georgii. Ed. E. Legrand Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 102 n. XXIV. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 170 n. 176).

Ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι· | ἐπειδὴ Ἐχίλαος Φιλωνίδου Πλα|ταιεὺς ἀφικόμενος ἐς Τροζᾶνα[1] | περί τε τὰν σωτηρίαν τῆς χώρας[2] ‖ ἀνὴρ ἀγαθός ἐστι καὶ ὅσα ἐδεῖτ|ο ὁ δᾶμος ὁ Τροζανίων ὑπηρέτη|κε πάντα, δεδόχθαι τᾶι βουλᾶι καὶ | τῶι δάμωι, ἐπαινῆσαι Ἐχίλαον Φιλ|ωνίδου Πλαταιῆ ἀρετᾶς ἕνεκα ‖ καὶ εὐνοίας τᾶς ἐς τὸν δᾶμον τ|ὸν Τροζανίων. εἶμεν δὲ αὐτῶι | καὶ γένει εὐεργεσίαν καὶ πολι|τείαν. ἀγγράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισ|μα ἐν στάλαι λιθίναι καὶ στᾶσαι ‖ ἐν τῶι ἱαρῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ | Θεαρίου[3], ὅπως καὶ τοὶ ἄλλοι ὑπη|ρετῶντι εἰδότες ὅτι δύναται ὁ δ|ᾶμος ὁ Τροζανίων τὰς χάριτ|ας ἀποδιδόμεν τοῖς εὖ ποιοῦσ‖ιν αὐτόν. εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ φυ|λᾶς ἇς κα λάχῃ· τὸν δε δεκαδῆ[4] ἐ|πικλαρῶσαι ἤδη. Φιλήσιος εἶπε. | ἔλαχε φυλᾶς Σχελιάδας.

Litterae volgares exaratae admodum accurate et eleganter, neque vero στοιχηδὸν dispositae. Quarto a. Chr. natum saeculo inscriptionem vindicat editor non improbabiliter; tertii initiis utique non multo recentior est. 1 Cf. n. 7[6]. 2 Vocabulum σωτηρία beneficia ab Echilao in Troezenios collata ad rem bellicam spectasse indicio est. Atque idem bellum hic tangi vidit L. ac C. I. G. 106, 4 sqq.: ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς γέγονε περὶ τὸν δῆμον τὸν Τροζηνίων (Ζηνόδοτος) καὶ κατὰ καιρὸν ἀφικόμενος ἐβοήθησε καὶ συνηγωνίσατο αὐτοῖς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς φρουρᾶς. Haec Boeckhius non improbabiliter de Cassandri temporibus interpretatus est; sed nescio an usque ad bellum Lamiense ascendendum sit coll. 163, 11 κατελθὼν Εὔφρων [ἐκ τῆς φυγῆς τήν τ]ε φ ρ ο υ ρ ὰ ν ἐ ξ έ β α λ ε κτλ. 3 Cf. Pausan. II, 31, 6: τὸ δὲ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Θεαρίου κατασκευάσαι μὲν Πιτθέα ἔφασαν, ἔστι δὲ ὧν οἶδα παλαιότατον. L. 4 δεκαδεύς Legrandio haud improbabiliter praeses collegii prytanum, qui singuli ex singulis tribubus constituti essent, videtur.

474 Tabula marmoris anno 1847 inter Olbiae veteris relliquias inventa et Petropolin translata; nunc aut latet aut periit. Ed. A. Ouvaroff Recherches sur les antiquités de la Russie méridionale (Paris. 1855) tab. XXIV n. 3 (L. Stephani Bulletin hist.-philol. de l'académie des sciences de St. Pétersburg X p. 28. Mélanges gréco-romains I p. 210. B. Latyschew Inscr. orae sept. Ponti I p. 18 n. 8, tab. II. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 253 n. 335).

Τύχηι ἀγαθῆι. | Ὀλβιοπολῖται | ἔδωκαν Χαιριγένει | Μητροδώρου Μεσημ‖βριανῶι αὐτῶι καὶ ἐκ|γόνοις προξενίαν, | πολιτείαν, ἀτέλειαν | πάντων χρημάτων | ὧν ἂν αὐτὸς εἰσάγηι ‖ ἢ ἐξάγηι

ἢ παῖδες[1] ἢ ἀ|δελφοὶ οἷς κοινὰ τὰ | πατρῶια ἢ θεράπων, | καὶ εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν | καὶ ἐν πολέμωι καὶ ἐν ‖ εἰρήνηι ἀσυλὲ καὶ | ἀσπονδέ[2].

Litterae volgares antiquae; Π semel v. 2 pro Γ exaratum Ouvaroffii errori deberi videtur, quod contra de ʘ non constanter sed frequenter pro O inciso recte si quid video illi fidem habuit L. monens ea re titulum quinto a. Chr. saeculo vindicari. 1 Hoc de filiis, fratribus consortibus, servis in aliis id genus privilegiis non legitur. 2 Vocalem simplicem pro diphthongo usurpatam item antiquitatis notam esse iudicavit L. Sed tenendum est hic veram diphthongum haberi, ita ut utique illa scriptura ad incipientem potius utriusque soni confusionem referenda sit, quam tamen iam quinto a. Chr. saeculo sensim irrepsisse non est quod negemus.

475 Lapis albus fractus ab inferiore parte, inventus in vico *Kislani* sito in chersoneso Cnidiorum. Ed. W. R. Paton Revue des études Grecques VIII p. 420 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 334 n. 449).

----------ξος Ἀβ‖[υδηνὸν π]ρόξεν[ο|ν] ἦμεν Κνιδίω[ν,] | ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ‖ ὑποδέκεται τὰ|μ προξενίαν[1] με‖[τ]ὰ τοῦ ὑπάρχον|τος προξένο τᾶ|ι πόλι ἐν Ἀβύδω‖ι[2], καὶ ὑπάρχεν α|ὐτῶι καὶ ἐκγόν|οις ἔσπλον ἐ[ς Κ]‖νίδον καὶ ἔ[κπλ]‖ον ἀσυλὶ κα[ὶ ἀσπ]‖ονδὶ και ἐ[αυ-τ|οῖς καὶ] χ[ρήμασι ------]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Titulus priore quarti a. Chr. n. saeculi parte exaratus (cf. v. 8 προξένο. v. 12 ἔσπλον. v. 13 ἔκπλον). 1 Hoc additamentum, quo recentiora huius generis decreta omnia carent, indicio est, tum temporis proxeniam etiam magis officium quam honorem aut ornamentum fuisse. 2 Ne hoc quidem alibi legitur. Videmus hic, tum temporis legitimum ordinem eum visum esse, ut singulae civitates unoquoque loco singulos proxenos haberent, non plures. Cf. quae Xenophon de re huic decreto tempore suppari narrat Hell. V, 4, 22: τῶν δὲ Λακεδαιμονίων καὶ πρέσβεις ἐτύγχανον Ἀθήνησιν ὄντες παρὰ Καλλίᾳ τῷ προξένῳ Ἐτυμοκλῆς τε καὶ Ἀριστόλοχος καὶ Ὤκυλλος· οὓς οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἠγγέλθη, συλλαβόντες ἐφύλαττον, ὡς καὶ τούτους συνεπιβουλεύοντας. οἱ δὲ ἐκπεπληγμένοι τε ἦσαν τῷ πράγματι καὶ ἀπελογοῦντο ὡς οὐκ ἄν ποτε οὕτω μῶροι ἦσαν ὡς εἰ ᾔδεσαν καταλαμβανόμενον τὸν Πειραιᾶ, ἐν τῷ ἄστει ἂν ὑποχειρίους αὑτοὺς παρεῖχον, καὶ ταῦτα παρὰ τῷ προξένῳ, οὗ τάχιστ' ἂν ηὑρέθησαν. Postea, cum in vanum ornamentum ac paene ludibrium abiisset proxeniae honos, id plane mutatum est; cf. n. 268, 132, ubi uno tempore duodecim homines Alexandrenses proxeni Delphorum nominantur.

476 In vico *Piali*, ubi quondam sita erat Tegea, in domo Chresti Sabas. Ex ectypo chartaceo a M. Deffnero accepto ed. H. Sauppe Commentatio de titulis Tegeaticis, Gottingae 1876, p. 4 (Syll.[1] 317 cum Addendis p. 662. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 177 n. 189).

[Θ]εὸς τύχη. | Ἔδοξε τῆι πόλει τῶν Τεγεατῶ|ν Ἀγήσανδρον Νικοστράτου Θ|εσσαλὸν ἐξ[1] Σκοτούσσης Τεγε||ατῶν πρόξενον εἶναι καὶ εὐε|ργέτην αὐτὸν καὶ ἐγγόνους, κ|αὶ εἶναι αὐτῶι ὡς εὐεργέτηι | ὄντι ἰσοπολιτείαν[2] καὶ ἔμπα|σιν οἰκίας καὶ γῆς, ἐπινομία||ν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, ἀσφάλει|αν καὶ ἐμ πολέμωι καὶ ἐν εἰρή|νηι καὶ αὐτῶι καὶ γένει. προσ|τάτα(ι)[3] τοῦ δάμου· Λύκιος, Θεόκ|ριτος, Ἀλέξανδρος. στραταγο||ί[4]· Οἴκιος, Δυαῖος, Καμπᾶς, Κλεα|ίνετος, Φιλέας, Εὐδοξίδας, Ξε|νοκλῆς, Ἱππίας, Κλεόκριτος, Ὑ|λαῖος[5], Αὐτοκλῆς. ἵππαρχος· Τε|ίσανδρος. γραμματεύς· Ἀγέας. || ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς[6]· Εὐαίνετος.

Titulus accurate στοιχηδὸν exaratus, versibus vicenarum ternarum litterarum praeter ultimum, cui Σ in fine additum est. 1 Cf. quae huius scripturae exempla attuli ad C. I. Att. III 2002. 2 Cf. 234[3]. 3 ΠΡΟΣΤΑΤΑΣ lapis; emendavit S. Hoc primum testimonium esse, quo in nonnullis civitatibus προστάτας τοῦ δήμου magistratum fuisse doceremur, cum plerumque apud scriptores haec vox nihil nisi hominem summa apud populum auctoritate florentem designaret, idem monuit, fortasse vero apud Aeneam Tacticum 11, 7. 8 item magistratum Argivorum intellegendum esse. 4 Hic undecim sunt, cum in titulo dedicatorio apud Lebas-Foucart 338 *a* septem modo praetores recenseantur. S. At hipparchum ille quoque titulus unum habet et scribam item unum. 5 Hoc, non Ὑ|δριος, ut Sauppius legerat, in lapide esse testatur A. Milchhöfer Mitth. des arch. Instituts in Athen IV (1879) p. 140. 6 Minervae Aleae.

---

477 Lapis ex insula Creta Venetiam translatus. Ed. Muratori T. II p. 588, 1, qui Corcyraeum existimabat (inde Boeckh C. I. G. 1840. Syll.[1] 320. F. Blass ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III, 2 p. 89 n. 3198. I. G. Sept. III, 693). Ex codice Ambrosiano R 124 p. 85 veram originem indicavit et nonnullas lectiones emendatiores exhibuit E. Ziebarth in litteris ad me datis (I. G. Sept. III Addenda p. 212). Deinde accuratius de titulo exposuit idem Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 218 sqq. Simul sua sponte Creticam originem perspexit et titulum tractavit Th. Reinach Revue des

études Grécques X (1897) p. 138 sqq. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 570 n. 664.)

Ἀγαθᾶι τύχαι. | Τάδε ἐπρίατο[1] ἁ πόλις[2] τοῖς προξένοις | καρπευέιν[3] ἅς κα[4] ἐπιτάδειοι ὦντι·

Λυγδά|μι Φείδωνος Κνωσίωι[5] ἐμ Μολοχᾶντι[6] ἀν‖πέλων πέλεθρα δέκα, ἐν τῶι πεδίωι | ἀνπέλων τετραπελεθρίαν. |

Ἕρμωνι Τυλισίωι[7] ἀνπέλων τετραπλε|θρίαν ἐν τῶι πεδίωι. |

Ἀτάρ[β]ωι[8] Ἀπταραίωι[9] ἀνπέλων πλέθρα ‖ εἴκατι ἐν τῶι πεδίωι κατὰ βαθεῖαν. |

Σκιρτίαι[10] εὐεργέται ἀνπέλων πλέθρα εἴκα|τι δύο ἐν Μινώιαι[11] ποὶ τῶ[ι] πόρωι ἐσχάτω[ι][12]. |

Φαιστίωι Θαμυκλεῖ[13] καὶ Φαινοκλεῖ ἀν|πέλων τετραπλεθρίαν ἐν τᾶι νάσωι[14], ‖ ἐπὶ Λιπάραι[15] ἀνπέλων τετραπλεθρίαν. |

Litterarum formae neque quicquam memorabile habent, neque de eis fides habenda videtur apographis. 1 Sic Ambr., ἐμπρίατο Mur. 2 Non Corcyram sed Creticam civitatem intellegendam esse cum R. ex argumento sagaciter collegit, tum Z. testimonio codicis Ambrosiani ('*l' inscrizione — fu portata di candia*') probavit. Ac Cydoniam potissimum designari ex Minoae mentione (not. 11) collegit Z. 3 Manent igitur praedia publica civitatis Cydoniatarum, sed hospitibus publicis fructus eorum conceditur. 4 Sic Ambr. ὅσα Mur. 5 Sic Ambr. congruenter cum nummorum usu constanti (Z.) et cum titulis n. 288, 3. 514, 1 sqq. Κνωσσίωι Mur. 6 Sic Ambr. Μολοκᾶντι Mur. Descendit nomen sine dubio a μολόχη. 7 Sic Ambr. ΤΥΛΕΣΙΟΙ Mur. Tylissum Cretae (cf. Bursian Geogr. v. Gr. II p. 557) primus agnovit Hoeck Creta III p. 418 not. r, deinde R. et Z. 8 ΩΤΑΡΓΩΙ Mur., ΑΤΑΡΓΩΙ Ambr. Emendavit Z. Nomen Ἄταρβος habes n. 34, 1. 9 ΑΝΤΑΡΑΙΩΙ Mur. Sed Ambrosianus confirmat emendationem Hoeckii Creta III p. 418 et Ahrensii Dial. II p. 114. 10 Sic Ambr., ΣΚΙΡΤΙΑΙ Mur. Ad. C. I. G. 1957 f, ubi Σκίρτιος et Σκιρτία leguntur, provocat Z., non recte, siquidem illa manifesto nomina gentilia Romana sunt (Γάιον Σκίρτιον Ἀγάθωνα — Σκιρτίαν Ζωσίμην). Sed etsi Σκιρτίας aeque singulare manet ac Σκιπτίας, illud tamen praeferendum, et quia Ambrosianum exemplar paullo accuratius est Muratoriano, et quia hoc nomen probabilem habet derivationem (a σκιρτᾶν), illud non item. 11 Duas esse Cretae insula Minoas, alteram prope Istrona oppidum, quae in regione montuosa nec vitium culturae idonea sita hic in censum non veniret, alteram e regione Apterae ad sinum maris, cui et πόρος (v. 12) et insula (not. 14) optime conveniret, monuit Z. Si hanc intellegeremus, oppidum non posse non Cydoniatarum esse. 12 ΤΩΠΙΟΡΩΙΔΣΚΑΤΩ Ambr., ΠΟΤΩΠΟΡΩΕΣΚΑΤΩ Mur. 13 Sic Ambr., Θαμικλεῖ Mur. 14 E regione Minoae (not. 11) tres sunt insulae exiguae, quae antiquitus Λευκαί vocabantur (K. Bursian Geogr. v. Griechenland II p. 542). Ex eis una nomine appellativo νᾶσος significata

Ἀρχαγόραι Δελφῶι οἰκίαν ἐν τᾶι Ἡραΐδι[16], ψι|λᾶς πλέθρα ἓξ ποὶ τᾶι Κωμικοῦ, ἀνπέ|λων τετραπλεθρίαν ἐν τῶι πεδίωι. | Μισγόλαι Ἀρκάδι[17] ἀνπέλων τετραπλε||θρίαν ἐν τῶι πεδίωι· ἄλλαν ἀνπέλων δι|πλεθρίαν ἐν τῶι πεδίωι· ἄλλαν ἀνπέ|λων διπλεθρίαν ἐν Σχινούρι[18]· οἰκίαν | [ἐ]ν τᾶι Λαχανίδι[19] κ(ώ)μαι[20].

videtur. Z. 15 Hoc quoque nomen de una ex illis tribus insulis interpretatur Z. 16 Locus a nescio quo Iunonis delubro denominatus. 17 Civem urbis Creticae (n. 126[1]. 288, 5. 6), non Peloponnesium, intellegendum vidit R. 18 Sic Mur. ΣΚΙΝΟΥΡΙ Ambr. 19 ΑΛΧΑΝΙΑΙ Ambr., ΑΛΛΑΝΙΔΙ Mur. Emendare conatus sum. Ἀλλαρίδι coniecit Z. 20 ΚΟΜΑΙ apographum utrumque.

478 Tabula ahenea inventa Strati Acarnaniae in ruderibus templi. Ed. A. Joubin Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 445 n. 1. Iterum collato aere quattuor postremorum versuum lectio emendata est Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 549 (W. Dittenberger I. G. Sept. III, 442 cum Addendis p. 211. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 238 n. 310). Cf. quae de titulo exposuit F. Bechtel Hermae XXXI p. 318.

[Ἔ]δοξε τᾶι πόλι τῶν Στρατί|ων, Λυσίαι τῶι Καλλία τῶι Με|γαρεῖ[1] καὶ Ἀριστίωνι τῶι Λυσί|α καὶ Καλλίπ(π)ωι τῶι Λυσία πρ||οξενίαν δόμεν καὶ προνο|μίαν[2] καὶ προπραξίαν[3] αὐτοῖ|ς καὶ γενεᾶι. προένγυοι[4]· (Π)ρότ|τος[5], Β[ρέ]σων[6], Τεί-

Litterae numero quidem ac vi non discrepant ab Ionico scribendi genere praeter H aspirationis notam et E productam vocalem significantem; sed formae earum magna ex parte antiquiores sunt: AB>EⵟMNPVΩ. Quare non absurde ipsis quarti a. Chr. n. saeculi initiis vindicarunt editores. 1 Articuli usus a recentiore consuetudine discrepans etiam in Atticis eiusdem aetatis decretis invenitur; cf. n. 70, 5 Κάλλιππον τὸν Θετταλὸν τὸγ Γυρτώνιον cum not. 2. 2 Quale privilegium hoc nomine significetur, obscurum est. 3 I. e. ius ante alios cum senatu et populo agendi, idem quod alibi plerumque formula πρόσοδον εἶναι πρὸς βουλὴν καὶ δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά indicatur. 4 Per omnem Graeciam continentem septentrionalem et occidentalem eiusmodi privilegia praedibus constitutis firmari solebant. Sed singulare est hic compositum, cum alibi semper simplex ἔγγυος, ἔγγυοι τᾶς προξενίας legatur. 5 ΓΡΟΤ|ΤΟΣ in aere esse iterata collatione exploratum est. Sed nolo cum editore Francogallo Γρόττος legere, cuius nominis rationem video nullam; immo lenissima medela Πρόττος, hypocoristicum legitime a Πρότιμος derivatum, reposui. 6 Supplementum

σανδρος, | καὶ ἀτέλειαν[7]· βόλαρχος ἧς[8] Σπί||νθαρος Σιτύλο ʽυιός Φοιτιᾶς[9].

---

non plane certum. 7 Finem tituli primus editor sic legit: καὶ ἀτέλειαν Βούλαρχος ἔσσπ[ε] σαροσσιτύλο υἱὸς Φοιτιᾶς. Sed aoristus ἔσσπε pro εἶπε inauditus est et incredibilis, quare B. et nos καὶ ἀτέλειαν a reliquis separanda iudicavimus, ut huius privilegii mentionem supra incuria omissam hic supplevisse statueremus sculptorem; reliqua vero magistratus eponymi mentionem interpretati sumus, quae solet quidem praemitti eiusmodi instrumentis, sed aliquando etiam subiungitur, veluti in eadem Stratiorum civitate I. G. Sept. III, 443, 9. 445, 11. 8 ἧς Dorice pro ἦν. Verbi substantivi usus in eiusmodi temporis definitionibus antiquioris aetatis est, cf. C. I. Att. I, 237, 36 Σοφοκλῆς Κολωνῆθεν ἑλληνοταμίας ἦν. 240, 4 Αἰσχύλος Ἐλευσίνιος ἑλληνοταμίας ἦν. 247, 5 ἑλληνοταμίας ἦν Φιλέταρος Ἰκαριεύς. 9 Phoetias oppidum Acarnanicum huius decreti aetate non sui iuris fuisse, sed partem civitatis Stratiorum, hinc apparet. Nam cum privilegium ab hoc populo tribuatur, magistratus qui subscribitur nullo modo communis Acarnanum esse potest, sed Stratiorum. Postea sane suam rempublicam habuisse Phoetianes ex I. G. Sept. III, 445, 11. 513, 4 apparet, unde simul discimus genetivum Φοιτιᾶνος fuisse, cuius nominativum sane Φοιτιάν potius quam Φοιτιᾶς esse exspectaveris. Stephanus Byzantius, qui s. v. Φοιτίαι ethnica Φοιτιεὺς καὶ Φοίτιοι enumerat, hic ut persaepe titulorum testimoniis redarguitur.

---

479 Lapis inventus Ilii, delatus Constantinopolin in museum. Ed. G. Cousin Bull. de corr. Hell. IX (1885) p. 161. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 395 n. 527.)

Τεισάνδρωι, Αἰσχίνηι, Χαρόπτηι, | Νικασιδίκωι Ἀριστοξένου παισὶ Τε|νεδίοις προξένοις καὶ εὐεργέταις | αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις Ἰλιεῖς ἔδοσαν || ἀτέλειαν πάντων· καὶ ὃς ἂν ὠνῆται | παρὰ τούτων ἢ πωλῆι πρὸς τούτους, ἀ|τελὴς ἔστω τοῦ τέλους· ἐὰν δέ τις | πράξηται, δεκαπλοῦν ἀποδότω τὸ τέλ|ος τοῖς προξένοις[1]. εἶναι δὲ καὶ ἀσυλία||ν αὐτοῖς καὶ ἐν πολέμωι καὶ εἰρήνηι | καὶ ἔνκτησιν καὶ γῆς καὶ οἰκιῶν καὶ ἄλ|λου ὅτου ἂν θέλωσιν ἐπ' ἀτελείαι, κ|αὶ Ἰλιείας[2] εἶναι καὶ εἰς φυλὴν εἰσιόντα|ς ἣν ἂν θέλωσιν· καὶ ἄν ὑπό του ἀδικῶν||ται ξένων, ἐξεῖναι συλᾶν ἐκ τῆς Ἰλιά|δος, συνλαμβάνειν δὲ καὶ τὸ κοινὸ|ν τὸ Ἰλιέων. παρα-

---

Litterae Ionicae volgares. 1 Quae hic de immunitate et de poenis eorum qui eam neglexerint leguntur, singularia sunt. 2 Cf. n. 133[1].

καλεῖν δὲ καὶ ἐν το|ῖς Παναθηναίοις[3] εἰς προεδρίαν ὀνομασ|τεὶ[4] πατρόθεν καὶ αὐτοὺς καὶ ἐγγόνους. || εἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐν πρυτανείωι σίτη|σιν. ἐὰν δέ τις τούτων τι λύηι, κατάρα|τος ἔστω.

3 Eadem sine dubio panegyris Minervae Iliadis intellegenda est, cuius mentio fit n. 169, 5 sqq. 503, 2. Sane ea non unius populi Iliensis fuit, sed communis complurium civitatium Troadis et Hellesponti, sed Ilii habebatur, ut nihil impediret quominus Ilienses hominibus de se bene meritis per illas ferias proedriae honorem concederent. 4 Cf. n. 169, 51.

480 Stela lapidis calcarii, fracta supra, ubi ante hunc titulum unus exstat versus alius inscriptionis, et infra, laesa ab utroque latere, inaedificata Magnesiae ad Maeandrum in muro Byzantino inter forum et templum Dianae. Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 5 n. 7*b*.

Ἔδωκαν[1] Μάγνητες Φωκαιεῦσιν, ἀ[τέ|λειαν] εἶναι Φωκαιεῦσιν ἐμ Μαγνησίαι ἀπ|[άντων] ἐξάγοντας[2] ὅσα ἂν ε[ἰς] τὸν ἴδιο[ν | οἶκ]ον [ἐ]ξάγωσιν[3]· εἶναι δὲ καὶ εἰσαγωγὴ[ν || καὶ ἐ]ξαγωγὴν Φωκαιεῦσιν εἰς Μαγνησί|[αν] καὶ ἐμ πολέμωι καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀ[συ|λ]εὶ καὶ ἀσπονδεὶ καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὸ κοι|[νὸ]ν πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά, ἐπάγ|[ειν] δ' αὐτοὺς τοὺς προέδρους || [ε]ἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσκηρύσ|[σει]ν δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς | [πρ]οεδρίαν. ἐὰν δέ τις Φωκα[ιέ|ων ἐ]νοικῆι ἐμ Μαγνησί[αι, εἶναι | αὐ]τῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔ[γκτησιν || κ]αὶ τῶν ἄλλων αὐ[τῶι μετεῖναι | π]άντων ὧν καὶ τ[οῖς Μά|γ]νησιν[4], τέλη τελοῦ[ντι[5] ὅσα ὁ | Μ]άγνης τελεῖ.

1 Tres primas litteras ex parte periisse significat K. 2 Synesis non ita dura pro ἐξάγουσι, tamquam si antea ἀτελεῖς εἶναι scriptum esset. 3 Cavetur ne quis immunitatis privilegio abusus mercaturam faciat eaque re ipsis civibus damnum det. Eiusmodi restrictione opus fuisse in immunitate concedenda tam perspicuum est, ut mireris raro tale quid in titulis legi. Cf. tamen n. 178, 31 δίδωσι δὲ καὶ ἀτέλειαν — τῶν ἐπὶ κτήσει. 4 Sine dubio hoc non refertur nisi ad ius privatum; suffragiorum et honorum iure illi ut omnes peregrini carent. 5 I. e. ἰσοτελεῖς sunt, quicunque Phocaeensium Magnesiae domicilium habent.

481 Tabula marmoris Hymettii inventa Athenis in arce. Ed. Lolling Sitzungsberichte der Akademie der Wissensch. zu Berlin 1887

p. 1069 (A. Wilhelm Hermae XXIV p. 331. Koehler C. I. A. IV, 2 p. 107 n. 407*e*).

--------------ενη[-------------------- | ----------- ὁ δ]ῆμος κ[α------------------- | ----------- τή]ν ἐλευθερί[αν ----------------- | -------------]μένων χρημά[των -------------- || --------- ἐδά]νεισεν μετὰ τὰς [---------- -----|. . . ἐπέδωκ]ε δὲ καὶ εἰς τὴν χῶσιν [τῶν λιμένων ----|. ., ὅπως ἄ]ν τὸ γε⟨ι⟩νόμενον[1] ἀνάλω[μα -------· ἀπο|σταλεὶς] δὲ καὶ παρὰ τῆς πόλεως τῆς Σ[ελευκέων[2] πρὸς τ|ὸν δῆμ]ον τά τε ἐξ ἀρχῆ[ς] οἰκεῖα ὑπάρ[χοντα Σελευκ||εῦσι]ν ἐκ προγόνων ἀνε[νε]ώσατο καὶ σ[υνεπηύξη|σε] μετὰ τῶν συμπρεσβευτῶν τὰ φιλ[άνθρωπα τὰ πρὸ|ς ἀ]λλήλας ταῖς πόλεσιν, ἐφ' οἷς πάλιν [ἐστεφάνωσεν | αὐ]τὸν ὁ δῆμ[ο]ς· καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ [καιροῖς διετέλει] | φροντίζων τῆς πόλεως ὡσανεὶ ὑπὲ[ρ τῆς πατρίδος·] || ὅπως ἂν οὖν ἐφάμιλλον ε[ἶ] εὐεργετε[ῖν πᾶσιν, εἰδῶ]|σιν ὅτι καὶ ὁ δῆμος, καθάπερ αὐτῶ[ι πάτριόν ἐστιν,] | δώσει τὴν προσήκουσαν ἑκάστ[οις χάριν, ἀγαθεῖ] | τύχει, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοὺς π[ροέδρους οἵτινες] | ἂν λάχωσιν εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐ[κκλησίαν χρηματίσαι] || περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμβά[λλεσθαι τῆς βουλῆς] | εἰς τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τεῖ [βουλεῖ, ἐπαινέσαι μὲν] | Ἀριστοκρέοντα[3] [Ν]αυσικρά[τους Σελευκέα καὶ στεφα]|νῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάν[ωι ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ] | φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴν βουλ[ὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν] || Ἀθηναίων. εἶναι δὲ αὐτὸν [καὶ πρόξενον τοῦ δή]|μου καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτ[οῦ, καὶ εἶναι αὐτῶι] | τε καὶ ἐγγόνοις καὶ ἔγκτη[σιν οἰκίας τιμήμα]|τος XXX, γῆς δὲ TT[4]. ὑπ[άρχειν δὲ αὐτῶι καὶ εἰς] | τὸ λοιπὸν τήν τε εὔνοιαν

Litterae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. Supplementa pleraque Wilhelmi sunt. 1 ΓΕΙΝΟ. Aoristum restituit Koe., ι errore additum sumens, cum W. hoc inter antiquissima praesentis per ει scripti exempla habendum existimasset. 2 Σ_ in lapide esse testatur L., qui supplevit probante Koe. Σ[ολέων] Wi. propter eam quam de Aristocreontis rebus conceperat opinionem. Cf. not. 3. 3 Chrysippi philosophi sororis filium (Diog. Laert. VII, 185. H. v. Arnim ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 942) hic agnovit Wilamowitz apud Wi., tam acute quam probabiliter. Neque est cur propter veriorem ethnici lectionem (not. 2) hanc sententiam missam faciamus. Nihil enim habet miri, illa praesertim aetate, mulierem Solensem non civi nupsisse, sed homini ex vicina urbe Seleucia ad Calycadnum (cf. 472[3]) oriundo. 4 Etiam in nonnullis aliis decretis honorariis talem modum adhiberi ἐγκτήσεως privilegio monuit Wi., neque

[καὶ τὴν ἀρετὴν ἴσην] ‖ παρεχομένωι καὶ ἄλλο ἀγ[αθὸν μεῖζον εὑρέσθαι παρὰ] | τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, [οὗ ἂν δοκῆι ἄξιος εἶναι.] | ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφ[ισμα τὸν γραμματέα τὸν] | κατὰ πρυτανείαν ἐν στ[ήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι] | ἐν ἀκροπόλει, τὸ δὲ γενό[μενον ἀνάλωμα εἰς τὴν ‖ π]οίησιν τῆς στήλης κα[ὶ ἀνάθεσιν μερίσαι τὸν τα|μί]α[ν] τῶν στρατιωτικῶν [καὶ τοὺς ἐπὶ τεῖ | διο]ικήσει.

tamen summas pecuniae ubique easdem esse. Cf. C. I. Att. IV, 2 p. 117 n. 451 *b*, 3: [δεδόσθαι δὲ αὐτῷ καὶ γῆς ἔγκτησιν μέ]χρι ταλάντου τιμῆς, οἰκίας δὲ μέχρι τρισχ[ιλίων δραχμῶν]. II, 380, 27: ὑπάρχειν δ' αὐτῷ καὶ ἔγκ[τησιν οἰκίας μὲν ἐντὸς ταλαν]του, γῆς δὲ δυεῖν ταλάντ[οιν]. Similia etiam C. I. Att. II, 369, 2 sq. 370, 2 sq. IV, 2 p. 131 n. 513 *i*, 10 sqq. fuisse ex spatiorum rationibus demonstravit Wilhelm.

482 Spartae. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 253. P. Foucart ad Lebas Meg. et Pel. 194 *d* (p. 144) (Syll.[1] 321. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 12 n. 1379. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 238 n. 312).

Ἐπὶ ἱεραπόλου[1] τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Ἀ|κτίοι[2] Θευδότου τοῦ Σώτωνος Ἀνα|κτοριέος, γραμματέος δὲ τᾶι βου|λᾶι Κλεάνδρου τοῦ Λυκίσκου Ἀνα‖κτοριέος, προμνάμονος[3] δὲ Σωπά|τρου τοῦ Σωτίωνος Ἀνακτοριέος, | καὶ συμπρομναμόνων Ἀριστάν|δρου τοῦ Ἀρχεστράτου Θυρρείου[4], | Ἀλεξιμάχου τοῦ Καρδαμίωνος Λι‖μναίου,

Titulus incisus post Leucadios ex societate Acarnanum dimissos (167 a. Chr.), sed ante foedera gentium Graecarum a Romanis dissoluta (146 a. Chr.). 1 Idem foederis Acarnanici eponymus magistratus est in titulis similibus I. G. Sept. III, 513. 515. 517. F. 2 In Apollinis Actii tutela fuisse foedus Acarnanum cum ex nummis eorum (Catalogue of Greek coins in the British Museum, Thessaly to Aetolia p. 168 sqq.) tum inde intellegitur, quod decreta Acarnanum omnia praeter hoc (I. G. Sept. III, 513—517) in parietinis templi Actiaci inventa sunt. F. 3 Obscuram esse huius magistratus naturam iure dicit F. Sed nescio an ex nominum ipsorum compositione probabiliter conicere liceat, cum universus senatus βουλή diceretur, singulos senatores μναμόνων nomine usos esse, ex eis qui ad tempus cotidiana senatus negotia peragerent προμνάμονας. Ex quibus qui concilio praefuit cum hoc ipsum decretum fieret, singillatim primo loco recensetur, sequuntur eius collegae (συμπρομνάμονες), ut in plebiscitis Atticis πρόεδρος ἐπιψηφίζων et συμπρόεδροι commemorari solent. 4 Huius civitatis nomen apud scriptores Graecos Latinosque varios in modos corruptum (Θούριον, Θύριον, Θύρεον) sic constanter

Φιλιστίωνος τοῦ Δεξάν|δ[ρ]ου Ματροπολίτα, μηνὸς Κουρο|τρόπου[5]· ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ | τοῖ κοινοῖ τῶν Ἀκαρνάνων, προξένους | εἶμεγ καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ || τῶν Ἀκαρνάνωγ[6] κατὰ τὸν νόμον Γό[ρ]|γιν Ἀλκαμένεος, Δαμαισίδαν Ἀν|δροβόλου, Λαχάρη Ἐπηράτου Λακε|δαιμονίους, αὐτοὺς καὶ ἐκγόνους, | καὶ εἶμεν αὐτοῖς ἀσφάλειαγ καὶ ἀ||συλίαγ καὶ πολέμου καὶ εἰράνας, | καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ | τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάν|τα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀ||καρνάνων ὑπάρχει.

---

scribitur cum in titulis (praeter hunc n. 327, 9. I. G. Sept. I, 188, 11. III, 484, 2) tum in nummis, qui Θυρρέων et Θυρρήων habent (Catalogue of Greek coins in the British Museum, Thessaly to Aetolia p. 192 sq.). Foucart ad Lebas n. 17. Locum vici hodierni ἅγιος Βασίλειος tenebat (E. Oberhummer Akarnanien p. 197). 5 Mensis nomen etiam I. G. Sept. I, 513, 6 est, ubi Boeckhius iniuria emendavit Κουρόπου. F. 6 Rarius a gentibus aut societatibus quam a singulis civitatibus decernitur proxenia. Cf. 291, 8. 10.

---

483 Tabula ahenea, inventa Dodonae. Litterae punctis expressae. Ed. Karapanos Dodone et ses ruines p. 52, tab. XXVIII n. 2 (Syll.[1] 322. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 5 n. 1340. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 240 n. 316).

[Θεὸς τ]ύχα ἀγαθά· | [Ἐπὶ π]ροστάτα Λευ|[κ]άρου[1], ἀφικομέ|νω|ν Ἱπποσθένεος, Τει||[σία][2], Ἕρμωνος, Σελί|νιος, ἔδοξε τοῖς | Μολοσσοῖς[3] προ|ξενία[ν] δόμειν[4] | τοῖς Ἀκραγαντί||νοις[5].

Litterae volgares. 1 Supplevit F.; olim scripsi Λευ[χ]άρου (i. e. Λεωχάρους), sed id cum dialecto pugnat; cf. v. 4 Ἱπποσθένεος. Ceterum προστάτας est annuus Molossorum magistratus, cuius nomine anni significari solent (cf. n. 838, 3). 2 Τειχέρμωνος K., quo de nomine valde dubito, etsi quid fuerit non plane certum est. 3 Cf. 482[6]. 4 Tales infinitivi praeterea non inveniuntur nisi in titulis Rhodi vicinarumque insularum. Cf. 449, 3. 4. 450, 36. 491, 12. 33. 560, 5. 13. 19. 800, 2. 5 Privilegia quae plerumque singulis hominibus peregrinis propter insignia eorum de civitate merita tribui solebant interdum etiam integris populis decreta esse complura exempla docent: De proxenia praeter hunc titulum cf. 484, de immunitate 487, de promantia Delphica 488. Sed haec omnia inferioris aetatis sunt.

---

484 Delphis in muro substructionum templi. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 398 n. 7 (Syll.[1] 323.

Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 241 n. 262). Cf. quae exposuerunt H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CLIII (1896) p. 758 not. 137 et A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 225.

Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ παραγενόμενος | εἰς τὰν πόλιν ἁμῶν Μητροφάνης Μενεκράτεος[1] θεοπρόπος[2] καὶ πρεσβευτὰς | παρὰ τοῦ δήμου τοῦ Σαρδιανῶν τά τε ⟨τά τε⟩ ὑπάρχοντα Δελφοῖς φ[ιλ]άνθρωπα | ἐκ παλαιῶν χρόνων ποτὶ Σαρδιανοὺς ἀνανεοῦται καὶ ἐνφανίζει ἃν ἔχοντι || εὔνοιαν πάντες ποτὶ τὰν πόλιν τὰν ἁμετέραν, | ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι ἐπαινέσαι τὸν δῆμον τὸν Σαρδιανῶν ἐπὶ τᾶι εὐνοίαι | ἃν ἔχει ποτὶ Δελφούς, καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰν δεδομέναν ἐξ ἀρχᾶς παρὰ τᾶς | πόλιος τᾶς Δελφῶν προμαντείαν καὶ ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν καὶ τἄλλ' ἃ | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις. εἶμεν δὲ καὶ τὰν πόλιν τῶν Δελ[φῶν] || πρόξενον[3] τᾶς πόλιος Σαρδιανῶν, καὶ ἐπειδὴ ἀξιοῖ Ματροφάνης ἀποδε[ῖξαι] | τό[ν] προθύσοντα[4] διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν πρόξενον[5] Σαρδιανοῖς, οὐ δυνατ(ῶν) ὄντων[6] [αὐ]|τῶν πλείον[ο]ς χρόνου παραγενέ(σσ)ται[7]

Litterae volgares, quas Pomtow Jahrb. f. Phil. CXLIX (1894) p. 526 ab H. non ab omni parte recte exhiberi monet. ΟΘΩ reliquis litteris minores, πῖ semel ΓΊ est, semel Π, praeterea semper Γ. 1 Ipsi Matrophani proxenia decernitur alio plebiscito, edito apud Wescher-Foucart n. 452 et Bull. de corr. Hell. V p. 402 n. 8. Id Anaxandridam archonta habet, cuius annus etsi accurate definiri nequit, tamen quinque senatorum numerus eum tertii a. Chr. saeculi esse demonstrat (cf. n. 466[1]), id quod confirmatur litteratura tituli (v. supra). Pomtow. 2 Qui mittitur ad oraculum consulendum. Cf. 660, 8. H. 3 Magistratus Delphorum iura et officia proxenorum totius civitatis nomine in se recipiunt, quia proxenus privatus Sardianorum non erat, neque tamen sine proxeno sacra facere poterat legatus eorum (cf. not. 5). Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 191 in catalogo proxenorum Delphicorum legitur ἐν Κυφαίρᾳ ἁ πόλις. Cf. etiam n. 483. 4 προθύειν hic idem est, quod alibi κατάρχεσθαι. H. 5 In fanis publicis nulli nisi civi sacra facere licebat (μὴ ἐξεῖναι κατάρχεσθαι εἰς τὸ Ἡραῖον ξένῳ μηδενί 565, 3), aut certe peregrino tum modo permittebatur, cum civis aliquis illa '*prima libamina*' deo obtulerat (ἢν ξένος ἱεροποιῇ τῷ Ἀπόλλωνι, προιερᾶσθαι [i. e. προθύειν, κατάρχεσθαι] τῶν ἀστῶν ὃν ἂν θέλῃ ὁ ξένος 627, 6. Thuc. I, 25, 4: οὔτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες (Κερκυραῖοι Κορινθίοις) γέρα τὰ νομιζόμενα οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν κτλ.). At Delphis non, ut Mileti, unicuique civi id concedebatur, sed proxeno eius civitatis cuius erat peregrinus faciendum erat. H. 6 Emendavi. ΔΥΝΑΤΟΝΤΩΝ lapis, quod H. fortasse errore pro ΔΥΝΑΤΟΥΝΤΩΝ scriptum dicit. At ἀδυνατεῖν Graecum est, δυνατεῖν non item. 7 ΠΑΡΑΓΕΝΕ.\ΤΑΙ. Supplevi et emendavi. De στ pro σθ cf. 426[12].

εἰς τὸ μαντεῖον διὰ τὰς αἰτίας | [ἅ]ς ἀπελογίσατο Ματροφάνης, προθύειν αὐτῶι τὰν πόλιν.

---

485 Delphis in muro substructionum templi. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 404 n. 14 (Syll.[1] 325. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 225 n. 290).

Στραταγέοντος Τιμαίου[1] ἔδοξε τοῖς | Αἰτωλοῖς· μηθένα τῶν ἐν Δελφοῖς συνοί|κων[2] ἀτελέα εἶμεν, εἴ κα μὴ δοθῆ[ι] παρὰ | τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν ἀτέλεια· καὶ εἴ ‖ τινοις ἔμπροσθεν [ἁ] ἀτέλεια γέγονε | μὴ ὄντων τῶν πολιτᾶν, ὑποτελεῖς | εἶμεν, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ σύνοικοι[3].

Litterae volgares praeter Ξ. 1 Cum proxime hoc decretum a dextra et ab inferiore parte quattuor tituli anni 194/3 a. Chr., a superiore parte unus anni 186/5, alter anni 188/7 a. Chr. incisi sint, H. hunc quoque titulum initio alterius a. Chr. saeculi exaratum esse verisimile iudicat. Ipse tamen testatur, eam esse titulorum dispositionem, ut nihil obstet, quin hunc primum inscriptum, postea demum alios additos statuamus. Quare fieri certe potest, ut Timaeus praetor idem sit de quo dixi 234[1]. 2 Inquilinis, qui alibi μέτοικοι aut πάροικοι vocantur. 3 Memorabile est, Aetolorum concilium de Delphorum rebus publicis decernere. Eodem recte H. rettulit, quod in titulis manumissionum etiam si manumissor Delphus sit, tamen una cum archonte Delphico nonnumquam praetor Aetolus inscribatur; cf. Wescher-Foucart 310. 324. 329. 376. Bull. de corr. Hell. V p. 410 n. 17. p. 415 n. 25. Verum post annum 191 a. Chr. nullum iam invenitur eiusmodi exemplum (Hermae XXXII p. 179). Sane Delphi per omne dominationis Aetolicae tempus in Amphictionum concilio duo suffragia separata ab illis habebant (n. 215, 4. 237, 3. 248, 2. 249, 3). Verum hoc dignitati oppidi quo Amphictiones conveniebant concessum non impedire videtur, quominus civitatem tum Aetolorum sympolitiae interfuisse statuamus.

---

486 Stela marmorea cum aëtomate, inventa in Asclepieo Epidauriorum. Postremos versus ed. J. Baunack Aus Epidauros p. 10, totum titulum Cavvadias Fouilles d'Epidaure p. 73 n. 233 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 170 n. 175). Versum ab eo errore omissum suppleverunt J. Baunack Philologus 1895 p. 44 et Chr. Blinkenberg Nordiskt Tidskrift for Philol. X p. 276. Cf. A. Wilhelm Gött. Gel. Anz. 1898 n. 3 p. 223.

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν; titulum altera quarti a. Chr. n. saeculi parte incisum ex litteratura collegit C.

θεός, τύχα ἀγαθά. Ἔδοξε τοῖς | Ἐπιδαυρίοις, Ἀστυπα[λ]αιεῦ|[σ]ιν, ἀποίκοις Ἐπιδαυρίων | ἐοῦσιν[1] καὶ εὐεργέταις, ἀτέ||[λ]ειαν εἶμεν πάντων καὶ ἀσυ|λίαν καὶ ἐν (ε)ἰράναι καὶ ἐν πο|λέμωι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ | θάλασσαν, καὶ τὰ ἱα[ρεῖ]α[2] τὰ | τῶν Ἀστυπαλ[αι]έων πέμπεσ||[θα]ι σὺν τᾶι τῶν Ἐπιδαυρίων | [πομ]πᾶι καὶ θύεν τοῖς θεοῖ[ς | τοῖς][3] ἐν Ἐπι[δαύρωι ------].

1 Scymnus peripl. 551 Megarensium potius colonos dicit. 2 Supplevi. ἱα[ρώμ]ατα τὰ Cav. Sed cum syllabam τα semel, non bis in lapide esse testentur Bl. et Baun., volgare nomen reposui pro inaudito. 3 [βοῦν] aut [ἄρνα] fuisse coniecit C.; sed obiectum verbi θύεν eae potius Astypalaeensium victimae sunt, quae ante ut Epidauri in pompa ducerentur praeceptum est. Suppleverunt Blinkenberg et P. Foucart ap. Michel in addendis.

---

487 Tabula marmoris candidi cum aëtomate inventa in insula *Poro* (Calauria), delata Athenas. Edd. Boeckh Annali dell' Inst. arch. Rom. 1829 p. 155 (Opusc. VI p. 385). Stephani Mélanges gréco-romains I p. 118 sqq. Rangabé Ant. Hell. 740 (Syll.[1] 326. W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 179 n. 3378. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 171 n. 177).

Σιφνίοις ἀτέλεια[1] ἐγ Κα|λαυρέαι κατὰ τὰ πάτρια. Ἐπὶ Θεοφείδεος ταμία, ἔδο|ξε τᾶι πόλι τᾶι Καλαυρεα||τᾶν, ἐπαινέσαι τὰμ πόλιν | τὰν Σιφνίων, ὅτι διατελεῖ | εὔνους ἐοῦσα τᾶι πόλι τᾶι | [Καλαυρεατᾶν ----]

Litteratura Ionica volgaris, quam St. quarti a. Chr. n. saeculi esse iudicat. 1 Utrum ad portoria haec immunitas referenda sit, an ad liturgias aliaque onera quibus liberentur Siphnii qui Calaureae domicilium habeant, diiudicari non potest quia ipsum decretum intercidit. B.

---

488 Delphis in muro substructionum templi Apollinis Pythii. Ed. E. Curtius Anecdota Delphica p. 81 n. 56 (Syll.[1] 327. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 218 n. 272).

Θεο[ί]. | Δελφοὶ ἔδωκαν προμαντεία[ν Ἀλε]|ξανδρειεῦσι τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου, βασι[λεύ]|οντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου βα[σι]||λέως[1],

Litterae volgares praeter Σ. 1 Ptolemaeus II Philadelphus (285—247 a. Chr.).

ἄρχοντος Ἀρισταγόρα[2], βουλευόντων | Χαριξένου[3], Ξένωνος, Θευδωρίδα.

2 Idem nomen archontis Delphorum habes ap. Wescher-Foucart Inscr. rec. a Delphes 3, 1 in recensu eorum qui Soteria vicerant. Quas tabulas ab anno 270 a. Chr. certe non magno temporis spatio distare constat (cf. n. 691 [1]). Neque ullam video causam cur hic alium cognominem quam eundem qui illic est archonta agnoscere malimus. 3 Charixenus Delphus n. 281, 4. 17 (192/1 a. Chr.) necessario ab hoc distinguendus est propter temporum rationem.

489 Tabula marmoris Pentelici inventa inter theatrum Bacchi et odeum Herodis. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 338. Koehler C. I. Att. II Add. p. 425 n. 256*b* (Syll.[1] 329. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 128 n. 120).

Ἐπὶ Φερεκλέους ἄρχοντος[1], ἐπ|ὶ τῆς Οἰνεῖδος ἑβδόμης πρυτ|ανείας, ἧι Ἐπιχαρῖνος Δημοχ|άρους Γαργήττιος ἐγραμμάτ||ευεν, Γαμηλιῶνος δευτέραι μ|ετ' εἰκάδας[2], ἐνάτει καὶ εἰκοσ|τεῖ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησί|α· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Φ|υλαξίας Φανίου Ἀναγυράσιο||ς καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῶ|ι δήμωι· Εὐβουλίδης Εὐβούλο|υ Ἐλευσίνιος εἶπεν· ἐπει[δ]ὴ [Φ]|ειδίας ὁ ἰατρὸς διατελεῖ π(ρ)|άττων[3] τὰ συμφέροντα τῶι δήμ||ωι τῶι Ἀθηναίων καὶ τοὺς δεο|μένους Ἀθηναίων θεραπεύων | [φ]ιλοτίμως, καὶ νῦν ἐπιδέδω[κ|ε]ν ἑαυτὸν δημοσιεύειν δωρε|[ά]ν[4], ἐνδεικνύμενος τὴν εὔνοι||αν ἣν ἔχει πρὸς τὴν πόλιν, ἀγα|θεῖ τύχει, δεδόχθαι τῶι δήμω|ι, ἐπαινέσαι Φειδίαν Ἀπολλ[ω]||νίου Ῥόδιον εὐνοίας ἕνεκα

Litterae volgares (nisi quod semel v. 22 ⏉ pro φ est) dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 119, 1 (304/3 a. Chr.). 2 Cf. n. 205[2]. Quomodo vigesimus nonus septimae prytaniae dies vicesimo alteri mensis Gamelionis respondere potuerit, sane nondum expeditum est. Nam A. Schmidtii (Gr. Chronologie p. 545 sqq.) opinio, hic solarem annum (quem ille vocibus κατ' ἄρχοντα significari sibi persuasit) respici mihi quidem neutiquam probatur. Neque quicquam adiuvant reliqui eiusdem anni tituli (C. I. Att. II, 255. 256. 257), quia nimis mutili sunt. 3 ΓΙ||ΑΤΤΩΝ. 4 Medici publici (δημοσιεύοντες) Athenis erant iam Aristophanis aetate (Ach. 1030). Ad quem locum cum scholiasta adnotet οἱ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι π ρ ο ῖ κ α ἐθεράπευον, eos a b a e g r o t i s pecuniam accepisse negat. Sed ea ipsa de causa ex aerario eis certa merces pendi solebat (cf. 466[3]), ut summae liberalitatis sit quod Phidias gratis illud negotium se suscepturum pollicetur.

[κ]|αὶ ἐπιμελέας[5], ἣν ἔχων διατελε||ῖ πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίω|ν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλ|οῦ στεφάνωι. ἀναγράψαι δὲ τό|δε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέ[α] | τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στή[λ]||ει λιθίνει καὶ στῆσαι ἐν τῶ[ι] | Ἀσκληπιείωι.

5 Cf. n. 53[13].

490 Tabula marmoris albi, in insula Co in domo privata prope ecclesiam Παναγία τοῦ φόρου. Edd. A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 201 n. 1 (Syll.[1] 330). Lapide denuo accurate collato Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 4 n. 5 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 333 n. 3618. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 348 n. 425).

Πραξιμένης εἶπε· ἐπειδὴ [Ξενότιμος Τι]μοξέ|νου ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις ἐ[πιμέλ]ειαν | ἐποιεῖτο τῶν πολιτᾶν κατὰ τὰν τέ[χ]ναν τὰν | ἰατρικάν, παρέχων αὐτοσαυ[τὸ]ν π[ρ]ό[θυμ]ον εἰς || τὰν σωτηρίαν τῶν νοσεύντ[ων, κ]αὶ [νῦ]ν ἐν[π]εσό[ν]|των πολλῶν ἄγ[αν ὀλεθρί]ων [ἀρρω]στ[η]μάτων | καὶ τῶν ἰατρῶν τῶν [δαμ]οσ[ιευόν]των ἐν τᾶι πό|λει ἀρρωσστησάντων [διὰ] τὰς [κ]α[κο]παθίας[1] τὰς | γενομένας περὶ αὐτοὺς δ[ιὰ] τὰν ἐπιμέλειαν ἂν || [ἐ]ποιεῦ[ντο] τῶν καμνό[ντων], Ξενότιμος αὐτε|[π]ά[γγελτος] ἀεὶ τοῖς δεομένοις παρείχετο τὰν | βο[άθειαν, φέρ]ειν προαιρεύμεν[ος] τοῖς ἀρρωσ|[τοῦσιν πᾶσι τὰν ἄ]κ[εσι]ν, οὐδεμίαν [δὲ προτί]μασιν[2] | πο[ιεύμενος], ἀλλ' ὁμοίως περὶ πάντα[ς τὸ]ς πολί||[τ]ας [σπουδ]άζων διέσωισε πολλούς, [δεδ]όχθαι | τῶι δάμωι, ἐπαινέσαι Ξενότιμον Τιμοξένου καὶ | στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι εὐνοίας ἕνεκεν | καὶ ἐπιμελείας ἃμ ποιεύμενος διατελεῖ τῶν πο|λιτᾶν· ὁ δὲ ἱεροκᾶρυξ τοῖς Διονυσίοις ἀναγγει||λάτ[ω], ὅτι ὁ δᾶμος στεφανοῖ Ξενότιμον Τιμοξέ|νου ἀπὸ ἀργυρίου οὗ ἐκ τῶν νόμων πλείστου | [κ]υρί[α] ἐστὶ ἁ ἐκκλησία χειροτονίαι μεγίσταν | [δ]ωρ[ε]ὰν δόμεν εὐνοίας ἕνεκεν καὶ ἐπιμελείας | [ἃν ἐπ]οιεῖ[το κ]ατ[ὰ τὰν ἰα]τρι[κὰ]ν τέχναν τῶν ἐν || [τᾶι π]ό[λει---------]ων,

Litterae volgares praeter Ξ. Ex litteratura et sermone editores collegerunt, titulum tertii a. Chr. saeculi esse. 1 Cf. n. 491, 18. Supplementum meum Patonis lectione confirmatur. De voce κακοπαθία cf. 246, 11. 2 Supplementa quae P. proposuit repetivi, etsi me non fallit de eis dubitari posse.

ὅπως εἰδῶντι | πάντες ὅτι ὁ δᾶμ]ος [το]ὺς χρησίμους ὄντας κα[ὶ | εὔνους τῶν π]ο[λιτᾶν καταξίω]ς τ[ιμᾶι-------]

---

491 Tabula marmoris caerulei fracta in duas partes, inventa in insula Carpatho, translata Londinium in museum Britannicum. Ed. C. Wescher Revue archéologique N. S. VIII (1863) p. 469 (A. Vercoutre Revue arch. N. S. XXXIX (1880) p. 317. Syll.[1] 331). Multo accuratius C. T. Newton Greek inscriptions in the British Museum II p. 138 n. CCCLXIV. Ex hoc et ectypo chartaceo Murrayi F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 169 n. 1032. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 325 n. 436.) Cf. P. Cauer Jahrb. f. Philol. CCXXXV (1887) p. 47.

----οίου Βρυκού[ντι]ος[1] εἶπε· ἐπειδὴ [Μ]η[νό|κρ]ιτος Μητροδώρου Σάμιος δεδαμοσιευ||[κὼ]ς[2] ἔτη ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἐκτενῶς τε καὶ φιλο||[τί]μως θεραπεύων διατετελέκει[3] πάντας ‖ [κ]ατά τε τὰν ἐμπειρίαν καὶ τὰν ἄλλαν ἀνα||[σ]τροφὰν ἀνέγκλητον αὑτὸν παρέσχηται, | λοιμικᾶς τε διαθέσιος γενομένας καὶ πολλῶν | εἰς τοὺς ἐσχ[ά]του[ς] κινδύνους ἐμπεσόντων | οὐ μόνον τῶν δαμετᾶν ἀλλὰ καὶ τῶν παροικεύν‖των[4], τὰν πᾶσαν ἐκτένειαν καὶ κακοπαθίαν[5] | παρεχόμενος παραίτιος γεγόνει τᾶς σωτηρ[ί]|ας, πρὸ τοῦ τε μισθωθήμειν[6] διατρίβων ἐν Ῥόδω[ι][7] | πολλοὺς τῶν δαμετᾶν ἐν ἐπικινδύν[οις | δ]ιαθέσεσι γενομένους ἔσωσε μ[ι]σθὸν ο[ὐ ‖ δεξάμ]ενος εὐνοϊκῶς[8] τε καὶ δικαίως [πρὸς ἕ|καστ]ον τῶν κατοικεύ[ν]των ἐν τῶι περιπολ[ί]|ωι εἰσπορευόμενος διατετελέκει· ὅπως οὖν | [κ]αὶ ὁ δᾶμος ὁ Βρυκουντίων φαίνηται εὐχάρι||[σ]τος καὶ

Litterae volgares praeter ΞΣ, ornatae apicibus. 1 Βρυκούντιοι quinto a. Chr. saeculo inter Atheniensium socios recensentur C. I. Att. I 37 *w*, 5. 233, 47. Sed Carpathi insulae oppidum fuisse situm in loco qui hodie vocatur Βουργούντα, Wescherus demum hoc titulo invento vidit. Nunc complures noti sunt tituli illic inventi cum ethnico Βρυκούντιος. (I. G. mar. Aeg. I n. 994, 5. 6. 995, 4. 5. 1000—1009). 2 Cf. 489[4]. 3 Perfectum est declinatum ad exemplum praesentis, ut γεγόνει v. 11 διατελέκει v. 17 τετιμάκει v. 36, non plusquamperfectum omisso augmento syllabico. De illa perfecti forma Doriensium propria cf. Ahrens Diall. II p. 329 sqq. 4 Inquilinorum. 5 Cf. 490[1]. 6 Antequam medicus publicus fieret; ex verbo ipso patet, eum non ut Phidiam (n. 489) hoc officium gratis suscepisse. Wescherus sane interpretatur '*au lieu de se faire payer*'. At eum praepositionum πρὸ et ἀντὶ notiones confudisse manifestum est. 7 ΕΝΡΟΛΣ H., qui litterarum reliquias incertas esse significat. 8 ΓΥΝΟΙΙΟΣ.

τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἰατρῶν τιμῶν, ‖ [κ]υρωθέντος τοῦδε τοῦ ψαφίσματος δεδόχθα[ι | τ]ῶι δάμωι, ἐπαινέσαι Μηνόκριτον Μητροδώρου | Σάμιον καὶ στεφανῶσαι χρυσέωι στεφάνωι | [κ]αὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῶι ἀγῶνι τῶν Ἀσκλαπιεί|ων, ὅτι ὁ δᾶμος ὁ Βρυκουντίων ἐπαινεῖ καὶ ‖ στεφανοῖ χρυσέωι στεφάνωι Μηνόκριτον | Μητροδώρου Σάμιον ἐμπειρίας ἕνεκα καὶ καλοκα|[γ]αθίας. ἐξέστω δὲ Μηνοκρίτωι καὶ εἰς τὰς πανα|[γ]ύρεις παραγίνεσθαι ἃς συντελοῦντι Βρυκούντι|οι. τὸ δὲ γενόμενον τέλεσμα εἰς τὸν στέφαν[ο]ν ‖ τελεσάτω ὁ ταμίας. μετὰ δὲ τὰν κύρωσιν τοῦδε | [τ]οῦ ψαφίσματος ἑλέσθω ὁ δᾶμος παραχρῆμα | [ἄν]δρα, ὁ δὲ αἱρεθεὶς αἰ[τ]η[σ]άσθω ἐν τῶι σύμπαντ[ι | δ]άμωι[9] τὰν δόσιν τοῦ στεφάνου καὶ ὥστε ἀναθέ|μειν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ποτειδᾶνος τοῦ Πορθμίου[10] ‖ στάλαν λιθίναν καὶ ἀναγράψαι εἰς αὐτὰν τὸ | ψάφισμα καθ' ὃ τετιμάκει ὁ δᾶμος ὁ Βρυκουντίων | [Μ]ηνόκριτον Μητροδώρου Σάμιον· τὸ δ[ὲ τέ]λε[σμα | τὸ γενόμ]εν[ον εἴς τε τὸν στέφανον καὶ τὰν στάλαν | δότω ὁ ταμίας. αἱρέθη--------]

9 Hic supplementum meum recentissimis editionibus ita confirmatum est, ut priorum errores repetere supervacaneum sit. ὁ σύμπας δᾶμος est Rhodiorum, cuius civitatis pars tum erat Brycuntiorum oppidum ut reliqua in insula Carpatho sita. Quo factum est, ut nonnulla ibi invenirentur epitaphia cum insulae Rhodi pagorum nominibus; quod si Carpathus sui iuris fuisset, cives Rhodii illic defuncti non pagi, sed patriae nomine significandi fuerunt (cf. I. G. ins. mar. Aeg. I n. 984 Ἀργεῖος. 1029 Καμύνδιος. 1061 Εὐθηνίτα). 10 Cf. I. G. ins. mar. Aeg. I n. 1031, 12. 1033, 24. 1035, 11. 1036, 12. Nomen habebat a Porthmo insulae Carpathi, ubi eius templum erat. (Cf. n. 269[11].) Sed sacra publica universi populi Rhodiorum fuisse videntur, siquidem n. 1035 tresviri, Brycuntii duo et unus Nisyrius, ei aliquid dedicant αἱρεθέντες ἱεραγω[γ]οὶ ὑπὸ τοῦ σύμπαν[τος] δάμου.

492 Fragmentum marmoris albi inventum Deli. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 345 n. 1 (Syll.[1] 332. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 295 n. 388).

Θεοί. | Ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῶι δήμωι[1]· | Ἀριστόλοχος Νικοδρόμου εἶπ[εν·] | ἐπειδὴ Δημοτέλης Αἰσχύλ[ου] ‖ Ἄνδριος

Litterae volgares praeter Σ. 1 Deliorum; hinc et ex v. 12 apparet, titulum anno 167 a. Chr., quo insula Atheniensibus reddita est, utique antiquiorem esse. Quot annis antiquior sit, definiri non licet, sed certe non ante tertium a. Chr. saeculum incisus videtur.

ποιητὴς ὧν πεπραγμ[ά]|τευται περί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὴ[ν] | πόλιν τὴν Δηλίων καὶ τοὺς μύθου[ς] | τοὺς ἐπιχωρίους γέγραφεν, | δεδόχθαι τῶι δήμωι, ἐπαινέσαι ‖ Δημοτέλην Αἰσχύλου Ἄνδριον | ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς περὶ | τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλίω[ν] | καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν δάφνη[ς] | στε[φάνωι, κα]ὶ ἀναγορεῦσαι τὸν ‖ ἱερ[οκήρυκα--------]

---

493 Tabula marmoris nigri inaedificata Astypalaeae in pariete antico ecclesiae S. Basilii sitae extra oppidum. Ed. E. Legrand Bull. de corr. Hell. XVI (1892) p. 138 n. 23. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 313 n. 416.) Cf. quae de titulo exposuit B. Latyschew Philologičesnoje Obosrenija VIII (1895) p. 150 n. 4.

----σει[---------- κά]τ τὸν νόμον | [τοὺς προξέν]ους ἀναγραφέτω καὶ[1] εἰς τὸν | τοῖχον κατὰ τὰ αὐτά, προγράφων καὶ τὸν δαμιερ|γόν[2], ἐφ' οὗ ἕκαστος καθίσταται· τὸ δ' εἰς τὰν ἀναγρα‖φὰν τέλεσμα οἱ ταμίαι διδόντω, μὴ πλέον | ἐξοδιάδοντες[3] καθ'

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ. Infra et a dextra adiunctus est laterculus proxenorum (cf. not. 2). 1 Particulam eo spectare, quod in eis, quae initio perierunt, de proxenorum catalogo in tabulario publico asservando praeceptum esset, probabiliter statuit Legr. 2 Idem eponymus Astypelaeensium magistratus etiam Bull. de corr. Hell. VIII p. 26 est. Legr. Ceterum laterculus subiunctus neutiquam, ut hic praecipitur, secundum annorum seriem dispositus est ad exemplar Delphici illius quem habes n. 268, sed secundum regiones et oppida, ut alter Delphorum Bull. de corr. Hell. VII p. 189 n. 93; hic aetatem tulerunt ethnica Ἀσπένδιοι, Ἀναφαῖοι, Ἁλικαρνασσοῦ, alia, quibus singulis terna quaterna aut plura nomina subiunguntur. Hoc discrimen sic mihi videtur expediendum, ut in priore decreti parte quae intercidit de eis qui tum iam essent proxenis inscribendis verba facta esse statuam; hi sunt, quorum tenemus indicem in superstite tabulae parte. Quod contra praeceptum de proxenis ex temporum ordine recensendis ad eos spectat qui post hoc populiscitum nominabuntur, id quod etiam ex tempore praesenti καθίσταται apparet. Horum vero nomina aetatem non tulerunt. 3 ἐξόδια δόντες Legr., quod ut alia mittam singulari πλέον refutatur. Quare verbum recte agnovit Lat., sed minus bene ἐξοδιά[ζ]οντες reposuit emendatione quae litterarum similitudine neutiquam commendatur. Immo formam vere Doricam hic tenemus. Cf. ἀγκωλιάδειν· ἅλλεσθαι· Κρῆτες ap. Bekker Anecd. 327, 5. Plerumque sane -ίδδω et -άδδω duplicata media scribitur, sed haud raro geminatio neglegitur non modo in antiquissimis titulis.

ἕκαστον πρόξενον δραχμᾶς. | εἰ δέ κα μὴ ἀναγράφῃ κατὰ τὰ προγεγραμμένα ὁ γραμ|ματεὺς ἀεὶ ὁ ἐν ἀρχαῖς ὢν τοὺς καθισταναμένους | μετὰ δαμιεργὸν Πρύτανιν[4], ἀποτεισάτω καθ' ἕκασ|τον πρόξενον, εἴ κα μὴ ἀναγράφῃ, δραχμὰς ἑκατόν· | φαινέτω δὲ ὁ χρήζων ἐπὶ τῶι ἡμίσωι εἰς τοὺς λογισ|τάς. ὁ δὲ πριάμενος προγραψάτω τᾶς ἀναγραφᾶς | τῶν προξένων τόδε τὸ ψάφισμα[5]. — ἔδοξε πάσαις[6].

4 πρύτανιν Legr., praesidem collegii interpretatus. Sed nomen proprium esse conexus sententiae docet. Lat. 5 προγραψάτω τὰς ἀναγραφὰς τῶν προξένων. — Τὸ δὲ τὸ ψάφισμα ἔδοξε πάσαις Legr. At τᾶς ἀναγραφᾶς genetivum singularis esse et τόδε τὸ ψάφισμα cum prioribus coniungendum apparet. 6 Cum non plurium civitatum pactum, sed unius decretum hoc sit, certe ταῖς πόλεσι non supplendum esse, ac vix aliud substantivum feminini generis ac ταῖς φυλαῖς huc quadrare pronuntiavit Legr. Immo manifestum est ταῖς ψάφοις intellegi. Cf. 314, 66 sqq.: τῶν ψήφων, αἷς ἔδοξε κατεισ[χῆσθαι] | ἡ χώρα ὑπὸ Μεσσηνίων — πενταχόσιαι ὀγδοήκοντα τέσσαρες, αἷς κατεισχῆσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων, δεκαέξ. His scriptis accepi A. Wilhelmi commentationem Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 79, ubi eadem interpretatio prolata et accuratius illustrata est, praecipue exemplis Luciani Bis accus. 18: πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ πλὴν μιᾶς. 22: πάσαις ἡ Ἡδονή et titulorum C. I. G. 5361, 28. 5362: λευκαὶ πᾶσαι.

494 Tabula marmoris albi inventa in vico Oreo insulae Euboeae. Ed. L. Couve Bull. de corr. Hell. XV (1891) p. 412. Accuratius A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 111 sq. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 565 n. 659).

Ἀγαθῆι τύχηι. Ἐπ' ἀρχόντων[1] Φύτωνος[2] | ἐκ Πρωτείου,

Litteratura multarum linearum, quae antiquitus rectae erant, leni curvatura insignis, praesertim in litteris A (quae etiam pro transversa linea arcum habet) ΔΛΜ; ξΐ Ξ est, ΘΟΩ reliquis litteris minores. Propter scripturae genus tertii a. Chr. s. neque initio antiquiorem neque medio recentiorem tabulam iudicavit Wi., et argumenti quibusdam indiciis (cf. not. 2. 10. 11. 16) fretus fere anno 260 a. Chr. scriptam pronuntiavit, cum C. aliquanto recentiorem existimasset. 1 Item sex archontes et unum hierothytam habet decretum Histiaeensium, cuius primos versus edidit Wilhelm p. 114. Illic quoque singulis adiunguntur pagorum nomina; ex eis quae hic leguntur duo (ἐκ Πρωτείου, Εἰριεύς), ceteroqui ignota sunt. 2 Cf. Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 3, 7. 8 ἱερομνημονούντων — Ἱστιαιέων Φύτωνος. Quem titulum anno 270 a.Chr. tempore supparem esse constat. (Cf. n. 691 [1]). W.

Φιλοστράτου Είλυμνιέως[3], | Εὐφραντίδου Διέως[4], Ἀριστομένου ἐξ | Ἄνω λόφο[υ][5], Φιλεταίρου ἐξ Ἰρίστου[6], Λύκωνος ‖ Είριέως, ἱεροθύτου[7] Τιμησιθέου, τοῖσδε | ἔδωκεν ὁ δῆμος προξενίαν[8] αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις κατὰ τὸν νόμον·

Ἴδαι Δρωνίλου Ἐχιναίωι
Φαίακι Τιμασία Ἐχιναίωι
Ὑβρίλαι Ἰδρόμα Ἐχιναίωι
Θευδώρωι Διονυσίου Σιδωνίωι
Φιλίτ[ω]ι[9] Μνησιβούλου Ἀθηναίωι
Εὐθυκρί[τ]ωι Εὐθυκρίτου Ἀθηναίωι
Λακλείδαι Ἄγνωνος Φωκεῖ
Ἀρχίππωι Εὐξένου Συρακοσίωι
Ἀρτεμιδώρωι Μέλανος Φασηλίτηι
Ἀσκλη[π]ιάδηι Ἡροδότου Σαμίωι
Διφίλωι Πολυώρου Τενεδίωι
Λέοντι Πανταλέοντος Ταραντίνωι

---

3 Cf. Arist. Pac. 1125 sq. ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ. οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον; Sophocles fr. 404 Nauck νυμφικὸν Ἐλύμνιον et fr. 802 πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις ap. scholiastam Aristophanis l. l. Steph. Byz. Ἐλύμνιον· νῆσος Εὐβοίας, πόλιν ἔχουσα. λέγεται καὶ Ἐλυμνία· τὸ ἐθνικὸν Ἐλύμνιος, ἢ Ἐλυμνιεύς, τῆς δ' Ἐλυμνίας Ἐλυμνίατης. Hesych. Ἐλύμνιος· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ. καὶ νῆσος τῆς Εὐβοίας. Scriptores omnes correptam vocalem habent, sed per diphthongum etiam in alio titulo (Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterr. XV p. 116 n. 5) scribitur. W. 4 Διῆς cives oppidi notissimi prope Cenaeum promunturium siti quinto quidem a. Chr. n. saeculo suam rempublicam habebant (C. I. Att. I, 37, 68. 229, 16 *b*. 231, 25. 233, 45. 237, 25. 244, 81. 256, 49), tertio vero in pagi Histiaeensium condicionem abierant. (Cf. n. 174[7]. 425[2]). Idem in Athenas Diadas vicinum oppidulum cadere praescripta plebisciti a W. edita (cf. not. 1) indicio sunt, ubi inter archontes Histiaeensium legitur Θεοξένου Ἀθηνίτου. 5 Cf. Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII p. 19 v. 9 Φύτων Ἀντιγένου Εἰρίστιος. W. 6 Cf. eiusdem tituli v. 33 Πρόξενος Διονυσίου ἐξ Ἄνω λόφου. W. 7 Cf. eiusdem tituli initium v. 1—6: Ἀγαθῆι τύχηι, ἱεροθύτου Δημοκρίτου, οἵδε ἐπηγγείλαντο καὶ εἰσήνεγκαν εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Προσηώιας καὶ κατασκευὴν τοῦ ἀγάλματος. Est igitur annuus Dianae sacerdos a civitate Hestiaeensium constitutus. 8 Tantus est numerus proxenorum, ut eos uno anno a civitate modica nominatos esse plane mireris, praesertim collata Delphorum tabula n. 268, quae per nonnullos annos non plus quam binos aut ternos, aliquando adeo singulos proxenos habet. W. Qua de causa mihi in mentem venit, omnes qui illo anno iam haberent proxeniae ius simul incisos esse; sed fatendum est id cum verbis tituli aegre conciliari. 9 ΦΙΔΙ‾.Ι Co., sed ΦΙΛΙΤ.Ι agnovit W. Cf. n. 139[1].

Φιλοχάρει Αὐτοκλέους Κυρηναίωι
Εὐρύαι Στρατονίκου Αἰτωλῶι[10]
Νικοφῶντι Ἀριστολάου Λοκρῶι
Θευδώρωι Δαμοξένου Ἡρακλεώτηι[11]
Παυσιμάχωι Π[ρ]ωτέου[12] Ἁλικαρνασσεῖ
Λυκόφρονι Κινέου Ἡρακλέωτ[η]ι[13]
Ἡρακλείτωι Ἀσκληπιάδου (Ἁ)λικαρνασσεῖ[14]
Ἀγαθάρχωι Εὐφάνου Κυτινιεῖ
Δορκίναι Εὐχείρου Ἐχιναίωι
Ἀριστοβούλωι Πεισιλάου Καλχηδονίωι
Ἀμύνται Μένωνος Μακεδόνι ἐξ Αἰγεῶν
Ἀριστοβούλωι Περσαίου[15]
Ἀπολλοδώρωι Ἡρακλείδου Κυζικηνῶι
[Κ]αλλίαι Ἑρμαφίλου Τενεδίωι
[Ἀγ]αθάρχωι Δημοκρίτου Ἀχαιῶι ἐξ Αἰγίρας[16]
[Εὔφ](ρ)ονι Δημοκλέους Ἐρυθραίωι[17]
------ωι Ἀρχεδήμου Ἀχαιῶι ἐγ Λαρίσης[18]

---

10 Cf. C. Wescher sur le monument bilingue de Delphes p. 138 C (Syll.[1] 212) v. 1: ἐπὶ Δαμοσθένους ἄρχοντος, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Νικάνορος, Φιλοξένου, Εὐρύα, Νικοφῶντος. Hunc archonta iniuria a me quondam eundem habitum esse cum cognomini qui fuit anno 182/1 a. Chr. (n. 268, 202), ac potius paullo post medium saeculum a. Chr. n. tertium in magistratu fuisse videri monuit W. Quo minus dubitandum quin Euryas Aetolus utrobique idem sit. 11 Huius filium habes n. 425, 37: Δαμόξενος Θεοδώρου Ἡρακλεώτας. 12 Π ΩΤΕΟΥ in lapide esse, altera littera omissa, sed spatio vacuo relicto, in quo ea olim videretur colore picta fuisse, adnotavit W. 13 ΤΙΙ Ι lapis. Ceterum hic ut v. 23 Heraclia Trachinia designari videtur. W. 14 ΛΛΙΚΑΡ. 15 Cur huic uni inter proxenos ethnicum non addatur, latet. 16 Aegira non fuit inter eas civitates, quae circiter 280 a. Chr. foederis Achaici primum fundamentum iecerunt (Polyb. II, 41, 12), at utique priusquam Sicyon ab Arato ad Achaeos adduceretur (251 a. Chr.) Aegiratae iam societatis participes fuerunt. W. 17 Sc. τῶν ἐν Θερμοπύλαις. Cf. n. 251[7]. W. 18 Wi. hoc rettulit ad oppidulum Achaeorum Peloponnesiorum, de quo apud Strabonem IX, 5, 19 p. 440 Cas. haec leguntur: καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἥ τε τῶν Ἀργείων ἄκρα καὶ ὁ τὴν Ἠλείαν ἀπὸ Δύμης διορίζων Λάρισος ποταμός· Θεόπομπος δὲ καὶ πόλιν λέγει ἐν τῇ αὐτῇ μεθορίᾳ κειμένην Λάρισαν. At neque utrum Achaiae an Elidis fuerit haec Theopompi Larisa ex Strabonis loco apparet, neque certum est civitatem voce πόλις hic significari; immo vicum aut castellum fuisse existimaverim. Quare malo ethnicum hic de Larisa Cremaste interpretari, civitate notissima Achaeorum Phthiotarum, quos persaepe simpliciter Achaeos vocari notum est. (Cf. n. 140[94]).

--------ωι Ἀρχεδήμου Μακεδόνι ἐκ Θετταλονίκη[ς]
----------ξεως Μακεδόνι ἐκ Θετταλονίκης
--------------(τ)ους[19] Μακεδόνι

19 ⁻ΟΥΣ.

3. Senatus et magistratus.

495 Basis quadrata lapidis Eleusinii, a tribus partibus inscripta (*a* in fronte, *b* in latere sinistro, *c* in dextro), inventa ad aedem S. Demetrii Katephoris. Edd. Kumanudis Philist. I p. 190 sqq. Koehler C. I. Att. II, 114. (Syll.[1] 333. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 109 n. 100.) Cf. quae exposuit Riedenauer Verhandlungen der phil. Ges. in Würzburg 1862 p. 77 sqq.

a

Ἡ βουλὴ ἡ ἐπὶ Πυθοδότου [ἄρχοντος[1]] | Ἡφαίστωι[2], στεφανωθεῖσ[α ὑπὸ] (τ)οῦ[3] δήμου | ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης.

Δεινόστρατος Δεινιάδου Ἀγκυλῆθεν εἶπεν· ἐπειδὴ ἡ βουλὴ ἡ ἐπὶ Πυθοδότου ἄρχοντος, ψηφισαμένη κρίσιν ποιῆσαι[4] τῶν λεγόντων ἐν τεῖ βουλῆι ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυ[τα]‖νείας καὶ τιμῆσαι ὃς ἂν δοκεῖ αὐτεῖ ἄριστα λέγων καὶ πράττων καὶ ἀδωροδοκήτως ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων διατετελεκέναι τὸν ἐνιαυτόν, ἔκρινεν διαχειροτο[νή]‖σασα περὶ τούτων ἡ βουλὴ Φανόδημον Διύλλου Θυμαιτάδην[5], δεδόχθαι τῆι βουλῆι[6], ἀγαθῆι τύχηι τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῆς βουλῆς ἐπαινέσαι Φανό-

Litterae volgares. 1 Ol. 109, 2 (343/2 a. Chr.). 2 Ad hanc dedicationem spectat decretum primum lateris *b* (v. 17—23), ubi sane praeter Volcanum etiam Minerva Ἡφαιστία commemoratur. Quam hic propterea omissam coniecit K., quia ipsius Volcani statua huic basi imposita fuisset. 3 ΓΟΥ. 4 Tale iudicium praeterea nusquam commemoratur, nam Aeschinis locus I, 109 sqq., ad quem provocat R., ad honores et praemia toti senatui a populo decernenda potius spectat. 5 Cf. n. 638, 10. 24. 639, 22 cum adnotationibus. 6 Non probuleuma hoc est, sed ut omnino unicuique collegio licebat de suis ipsius rebus decernere, sic senatus eum ex suo numero qui omnium maxime hoc honore dignus esse videtur, suo nomine corona ornat. V. Heydemann, De senatu Atheniensium quaestiones epigraphicae selectae. Argentor. 1880 p. 11 [157].

δημον Διύλλου Θυμαιτά[δην] | ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ : ΠΗ : δραχμῶν, τὸ δὲ ἀργύριον εἶναι τὸ εἰς τὸν [στέ]||φανον ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα[7] ἀναλισκομένων τεῖ βουλεῖ. ἀναγ[ρ]άψαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ἀνάθημα τῆς βουλῆς τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς αἱρεθέντας[8] ποήσασθαι τὸ ἀνάθημα. ὅπως δ' ἂν[9] καὶ ὁ | δῆμος εἰδὼς τὰ ἐψηφισμένα τῆι βουλῆι περὶ Φανοδήμου τιμήσει καὶ αὐτὸς [κ]αὶ στεφανώσει, ἐὰν δοκεῖ τῶι δήμωι καθάπερ τῆι βουλῆι, τοὺς προέδρους οἳ ἂν λάχωσιν προεδρεύειν ἐν || τῶι δήμωι εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν χρηματίσαι περὶ Φανοδήμου, καὶ ἀνα[γνῶ]ναι τόδε τὸ ψήφισμα τὸγ γραμματέα τῶι δήμωι, γνώμην δὲ ξυνβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δ[ῆ]|μον, ὅτι δοκεῖ τῆι βουλῆι, ἐπειδὴ Φανόδημος Διύλλου Θυμαιτάδης καλ[ῶς κ]αὶ φ[ι]λοτίμως καὶ ἀδωροδοκήτως βεβούλευκεν, λέγων καὶ πράττων τὰ ἄριστα ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ | τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, ἐπαινέσαι αὐτὸν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων [καὶ τοὺς συμμ]άχους, καὶ στεφαν[ῶ]|σαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ : Χ : δραχμῶν ἐπειδὰν τὰς εὐθύνας δῶι· τὸ δὲ ἀργύριον εἶναι τὸ εἰς τὸν στέφανον ὁπόθεν ἂν τῶι δήμωι δοκεῖ. ὅπως ἂν [οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ἅπαν]τες εἰδῶσι ὅ[τι] | ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ ἐπίσταται χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς ἀεὶ λέγουσιν καὶ πράττου[σιν τὰ βέλτιστ]α ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, [ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφισ]μα τὸν γραμ[μα||τέα] τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στήληι λι[θίνη]ι καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλει[10], εἰς δὲ τὴν ἀνα[γραφὴν τῆς στ]ήλης δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου Δ[-- δραχμὰς ἐκ τῶν κατὰ ψηφί]σματα | [ἀναλισκομ]ένων [τῶι δήμωι].

7 I. e. ψηφίσματα τῆς βουλῆς. Ut populo, sic senatui quoque certa pecuniae summa legibus attributa erat, ex qua sumptus ex senati decretis necessarii fierent. Cf. Heydemann p. 12 [158]. 8 Iam electi erant homines illi, nam decretum *b* v. 17—23 sine dubio et hoc et reliquis quae in eodem lapide sunt antiquius est. 9 Hinc incipit probuleuma. Nam quae sequuntur fieri non potest quin de altera corona, populi, non senatus nomine Phanodemo tribuenda, intellegantur. Sed probuleuma, non ipsum populiscitum lapidi inscribitur, quia totum hoc monumentum a senatu dedicatum est. Quare non necesse est cum Hartelio Studien über attisches Staatsrecht und Urkundenwesen p. 191 sq. statuere, omnino populi suffragiis hoc probuleuma ratum non factum esse. 10 In arce igitur plebisciti ipsius exemplum lapidi inscriptum erat, quod aetatem non tulit.

b

[Φα]νό[δημος Δι]ύλλου Θυμαιτάδης εἶπεν· -------- | . ανα---- --ον ἑλέσθαι τὴν βουλὴν αὐτίκ[α μάλα--------] ε----|--- ----τον καθότι ἂν αὐτοῖς δοκῆι ἄρισ[τ-------] ἀναθεῖναι τό τε ἄγαλ|[λμα τῶι τε Ἡφαίστωι τὴν βο]υλ[ὴν κ]αὶ τῆι Ἀθηνᾶι τῆι Ἡφαιστίαι[11], ἐπιγρ[άψαι δὲ τὸ ψήφισμα τόδε καὶ τοὺς β]ουλευτὰς[12] πατρόθεν καὶ τοῦ δήμ|[ου οὗ ἕκαστός ἐστι τὸ ὄνομα, οἳ ἔθυσαν] ἐφ' ὑγι[εί]αι καὶ σωτηρίαι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου [τοῦ Ἀθηναίων· ἐπιγράψαι δὲ καὶ τὸ ψήφισ]μα[13] καθ' ὃ ἐστεφανώθη ἡ βουλὴ | [ὑπὸ τοῦ δήμου ἐν τ]ῆι ἐν Διονύσου[14] ἐκκλησίαι, δόξασα καλῶς ἐπιμε[μελῆσθαι τῆς εὐκοσμίας τῆς περὶ] τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου το[ῦ --------]

[Κηφι]σοφῶ[ν] Καλλιβίου Παιανιεὺς[15] εἶπεν· ἐπειδὴ ἡ βουλὴ ἡ ἐ[πὶ Πυθοδ]ότο[υ ἄρχ]οντος καλῶς καὶ δικαίως ἐπε|[μελή]θη [τῆ]ς εὐκοσμίας τοῦ θεάτρου[16], ἐπαινέσαι αὐτὴν καὶ στεφα[νῶ]σαι χρυσῶι [στεφ]άνωι ἀπὸ : ΠΗ : δραχμῶν· δοῦναι δὲ αὐτ[.|-------- δ]ραχμὰς τοὺς ταμίας οὓς εἴρηται ἐκ τοῦ νόμου τοῖς δ[όξ]ασιν ἄριστα τῶν βουλευτῶν ἐπιμεμελῆσθαι τῆς εὐκοσ[μίας].

[. . . . . ω]ν Ἀντικράτους Παμβωτάδης εἶπεν· τύχηι ἀγαθῆι, ἐψηφίσθαι τῆι βουλῆι, ἐπειδὴ Εὔδοξος Θεαγ[γέλου | Συπαλ]ήττιος[17]

---

11 Cf. Hesych. Ἡφαιστία· Ἀθηνᾶ. καὶ πόλις τῆς Λήμνου. R. 12 Non omnes, sed qui totius senatus nomine sacra fecerant pro salute et valetudine senatus populique. Intellegendi videntur ministri senatus quorum nomina v. 33—41 perscripta sunt. Koehler. 13 V. 23—25. 14 Cum reliqua comitia ordinaria in Pnyce haberentur, lege cautum erat ut postridie Pandia (septimo decimo Elaphebolionis die) populus conveniret in theatrum Dionysiacum, ut de sacris modo peractis probolae fierent aliaque ad ferias Dionysiorum spectantia deliberarentur (Dem. XXI, 8 sqq. τοὺς πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου τῇ ὑστεραίᾳ τῶν Πανδίων· ἐν δὲ ταύτῃ χρηματίζειν πρῶτον μὲν περὶ ἱερῶν, ἔπειτα τὰς προβολὰς παραδιδότωσαν τὰς γεγενημένας ἕνεκα τῆς πομπῆς ἢ τῶν ἀγώνων τῶν ἐν τοῖς Διονυσίοις. Aesch. II, 61 τοὺς πρυτάνεις μετὰ τὰ Διονύσια τὰ ἐν ἄστει καὶ τὴν ἐν Διονύσου ἐκκλησίαν προγράψαι δύο ἐκκλησίας, τὴν μὲν τῇ ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα, τὴν δὲ τῇ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα). R. Memorabile est, etiam postea, cum omnia comitia in theatro haberentur, tamen illud sollemne huius contionis nomen mansisse (C. I. Att. II 307, 4. 420, 5. 31). 15 Cf. 56[1]. 16 De eadem re hic dici, de qua supra v. 22 dictum erat apparet. Curaverat senatus ut ludi scaenici quam splendidissimo apparatu fierent et theatrum quam pulcherrime exornaretur. R. 17 Eum ἀντιγραφέα senatus fuisse coniecit R., qua de re iure dubitat C. Schaefer de scribis

καλῶς καὶ δικαίως ἐπεμελήθη τῆς διοικήσεως ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐφ' ἣν εἱρέθη[18], καὶ τῆς ἄλλη[ς εὐ|κοσμί]ας τῆς βουλῆς μετὰ τῶν πρυτάνεων τῶν ἀεὶ πρυτανευόντων, ἐπαινέσαι αὐτὸν καὶ στεφανῶσαι χρυ|[σῶι στε]φάνωι ἀπὸ : ΓΗ : δραχμῶν, ἐπειδὰν τὰς εὐθύνας δῶι· ὅπ[ως] δ' ἂν ποηθῆι ὁ στέφανος καὶ ἦι φανερὰ ἡ δωρεὰ ἡ πα[ρὰ ‖ τῆς βουλῆ]ς, ἑλέσθαι πέντε ἄνδρας τὴν βουλὴν αὐτίκα μάλα, οἵτινες ποήσονται τὸν στέφανον· τοὺς δὲ ταμί|[ας δοῦναι τ]ὸ ἀργύριον ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα ἀνα[λισκο]μένων τῆι βουλῆι[19]. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα | [ἐπὶ τὸ ἀνά]θημα τῆς βουλῆς τῆς ἐπὶ Πυθοδότο[υ ἄρχ]οντος.

c

[γραμματ]ε[ὺ]ς κατὰ π[ρυτα]νείαν[20]
Κλεόστρατος Τιμοσθένους Αἰγιλιεύς[21]
ἐπὶ τὰ ψηφίσματα[22]
Δημόφιλος Πανταλέοντος Ἀγρυλῆθεν[23]

senatus populique Atheniensium, Gryphiswaldiae 1878 p. 30. Minus recte idem mihi negare videtur, hunc hominem senatorem fuisse. Nam quae in altero decreto v. 43. 44 leguntur διετέλεσε τὰ βέλτιστα συμβουλεύων mihi non videntur quadrare nisi in senatorem. Ut enim συμβουλεύειν τῷ δήμῳ uniuscuiusque civis est, sic συμβουλεύειν τῇ βουλῇ nulli licet nisi senatori. 18 Lapicidae neglegentia legitimus verborum ordo (ἐφ' ἣν ᾑρέθη ὑπὸ τῆς βουλῆς) turbatus. Cf. 20[8]. Wilamowitzio Ar. u. Athen I p. 214 not. 52, qui ὑπὸ τῆς βουλῆς a τῆς διοικήσεως pendere vult, adstipulari nequeo propter articulum τῆς ante ὑπὸ non repetitum. 19 Cf. not. 7. 20 Eodem tempore quo scriba senatus, quem ad id tempus suum quaeque prytania habuerat, annuus esse coepit, intra annorum 367/6 et 363/2 a. Chr. spatium (cf. 100[2]), alter scriba, γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, institutus videtur (C. I. Att. II 61, 15), qui sane ab huius demum inscriptionis aetate (343/2 a. Chr.) frequentius in titulis commemoratur. C. Schaefer de scribis p. 30. 21 Timosthenis Aegiliensis apud Demosthenem XLIX, 31 sqq. mentio fit (Ol. 102, 1. 372/1 a. Chr.), qui quin huius Cleostrati pater sit vix est dubitandum. 22 Cum inter omnes senatus ministros unus γραμματεὺς τῆς βουλῆς hic desideretur, eum ipsum sub hoc vocabulo, quod significat eum qui in tabulario senatus exempla decretorum servat, latere suspicatus est Schaefer p. 38. Aristoteles Ἀθ. πολ. 54, 4 cum dicit κληροῦσι δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους ἕτερον (γραμματέα) fortasse eundem significat qui hic ἐπὶ τὰ ψηφίσματα audit. Sed cum utraque appellatio neutiquam eandem vim habeat, recte v. Wilamowitz Arist. und Athen I p. 227 not. 84 proximis post 343 a. Chr. decenniis hoc institutum mutatum esse conicit. 23 Num recte hic idem habeatur cum trierarcho C. I. Att. II 794 *d*, 72 (Ol. 105, 4. 357/6 a. Chr.) dubium est quia Lollingius illic non Ἀγρυλῆθεν, sed Ἀγκυλῆθεν legit. Multo incertior etiam Riedenaueri coniectura, eundem esse Demophilum, qui illa aetate saepius commemoretur

ἐπὶ τὸ θεωρικόν[24]

Κηφισοφῶν Κεφαλίωνος Ἀφιδναῖος[25]

βουλῆς ταμίαι[26]

Ἀντικλῆς Ἀριστοκράτους Κυδαθηναιεύς

Δρομοκλείδης Θρασυμήδους Ἁγνούσιος

Βράχυλλος Βαθύλλου Ἐρχιεὺς εἶπεν[27]· ἐπειδὴ Εὔδο[ξ]ος καλῶς καὶ δικαίως ἐπεμελήθη ὧν αὐτῶι ἡ βουλὴ προσ[έταξεν] | τῆς τε διοικήσεως τῆι βουλῆι καὶ τῆς εὐκοσμίας μετὰ τῶν πρυτάνεων τῶν ἀεὶ πρυτανευόντων, καὶ διετ[έλεσε τὰ] | βέλτιστα συμβουλεύων, [δ]εδόχθαι τῆι βουλῆι, ἐπαινέσαι Εὔδοξον Θεαγγέλου Συπαλήττιον ἀρετῆς ἕ[νεκα καὶ δικαι]‖οσύνης τῆς εἰς τὴν βουλήν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ : ΓΗ : δραχμῶν, ἐπειδὰν τὰς εὐ[θύνας δῶι· τὸ δὲ ἀρ]‖γύριον εἶναι εἰς τὸν στέφανον π[α]ρ' [ἑκ]άστου τῶν βουλευτῶν· εἶναι [δὲ] αὐτῶι καὶ παρὰ τοῦ δ[ήμο]υ [εὑρέσθαι ἀγαθὸν ὅτι ἂν | δ]ύνηται· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή[φισμα ἐπὶ τὸ] ἀνάθημα τῆς βουλῆ[ς τὸ ἐπὶ Πυθοδ]ότου ἄρχοντος· [εἰ]ς [δὲ τὴν ἀναγραφὴν καὶ τὴν ἀνάθε]σιν τ - - - - - - - - -

pagi patrisve nomine non addito (Aesch. I, 86 c. schol. Athen. XV, 696 a. Plut. Phoc. 38). Nam nomen Athenis perfrequens fuit (cf. C. I. Att. II index). 24 Sic in lapide esse testatur Koehler, Kumanudis θεατρικόν legerat. Aut eum a senatu delegatum fuisse, qui una cum theoricorum praefectis theorica administraret, aut, si liceret a Koehleri sententia qui hos omnes homines senatus ministros iudicasset recedere, unum omnino hominem Athenis theoricorum curam habuisse eumque hic recenseri coniecit Schaefer de scribis p. 38 not. 2. Nam Aeschinis locum III, 25, ex quo volgo colligeretur collegium praefectorum fuisse, non necessario sic intellegi. At mihi prior Schaeferi sententia probabilior videtur, quia ex totius monumenti natura non satis intellegitur, quo iure alii homines ac senatus ministri hic inscribi potuerint. 25 Testis citatur apud Dem. XLV, 19, ubi sane levi errore Κεφάλωνος scriptum est. Redit n. 539, 32; idem videtur Cephisophon Aphidnaeus praetor n. 530, 36. 26 Duos etiam C. I. Att. II, 61, 20, qui titulus item medii saeculi a. Chr. quarti esset, commemorari, cum posteriore tempore semper singuli essent, monuit Heydemann de senatu p. 12 [158]. 27 Ratio inter hoc decretum et id quod supra scriptum est de eiusdem hominis honoribus (v. 26—32) post minus felices aliorum conatus expedita est a Wilamowitzio Aristoteles und Athen I p. 214: Primum senatus coronam auream quingentarum drachmarum pretio ex pecunia publica (v. 34) decrevit Eudoxo; plus enim dare per leges non videtur licuisse. Sed alius senatoris rogatione additum est ut alterum tantum ex sua re familiari conferrent senatores (v. 46), ex quo altera corona fieret.

496 Basis quadrata marmoris Hymettii inventa Athenis in fundamentis domus I. Pikri. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 361. Plenius et accuratius E. Gollob Wiener Studien III p. 209 sqq. (Syll.[1] 334). Koehler C. I. Att. II 872. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 552 n. 648). Cf. quae de titulo disputavit Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen VII (1882) p. 102 sqq.

A

Αἰγῆιδος πρυτάνεις ἀνέθεσαν οἱ ἐπὶ Νικομάχου ἄρχοντ[ος[1]] | στεφανωθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἀρετῆς ἕνεκ[α] | καὶ δικαιοσύνης.

a

Ἐρχιεῖς
Θαρρίας Θαρριάδου
Κυδίας Λυσικράτους
Χαιρέας Παραμύθου
[Φ]ύλαρχος Παραμύθου
Ξενο[κ]λ[έη]ς Καλλιάδου
Πολυκλείδ[η]ς Καλλιστράτου
Γα[ργ]ήττιοι
Διόδωρος Φιλοκλέους
Μειξίας Ἡγησίου
Σμικρίας Φιλοχήδους
Ἀρ[ε]σίας Παυσίου
Φιλαΐδαι
Διονύσιος Ἡφαιστίωνος[2]
Εὐθυκλῆς Ἀμεινίου
Εὐθύδικος Ἀμεινίου
[Κ]υδαντίδαι
Πυθίων Αἰσχρωνίδου
Δημόστρατος [Δ]ημοστ[ρά]του

b

Ἰκαριεῖς
Τιμόκριτος Τιμοκράτους
Ἀριστοφάνης Εὐκλείδου
Ἀρχεναύτης Ἀρχεναύτου
Ἐράτων Ἐρατίωνος
[Ἀ]ρίγνωτος Βαβυρίου
Ἑστιαιεῖς
Ποσείδιππος Καλλικράτους
Βατεῖς
Λυσίστρατος Πολυεύκτου[3]
ἐκ Κολωνοῦ
Καλλιφάνης Καλλικλέους
Θεάγης
Κολλυτείες[4]
Χαιρεφῶν Θράσωνος
Ἄλεξις Σωσιάδου
Φερεκράτης Φιλοκράτους
Πλωθεῖς
Χαιρίας Χαιρίου

Litterae volgares, non dispositae στοιχηδόν. Ex ΑΘ perfrequenter nihil exstat nisi ΛΟ, quod singillatim notare inutile est. 1 Ol. 109, 4 (341/0 a. Chr.). 2 Idem est in alio prytanum Aegeidis laterculo C. I. Att. II 870, 3. Demoticon illic corruptum ex hoc titulo restituit H.-B. 3 Polyeuctum Lysistrati f. Batensem, qui Olbio archonte a Mesogeis corona aurea ornatus sit (C. I. Att. II 602, 12), huius prytanis filium fuisse monet G. 4 De hac scriptura cf. Hermae XVII p. 40 sq.

Ἰωνίδαι

[Μ]ηλιεὺς Ἰλ[ι]ονέως[5]

Ὀτρυνεῖς

Φιλῖνος Θεοδώρου

Ἐρικεεῖς

Ἐπαμείνων Ἐπαινέτου

c

Ἁλαιεῖς

Λυσιμαχίδης Λυσιπόλιδος

Εὔβιος Αὐτοσθένους

Ἀπολλόδωρος Ἀρχίου

Εὐνοστίδης Θεοφάντου

Καλλιμήδης Ἀρχεμάχου

Τειθράσιοι

Δημοσθένης Δημοφῶντο[ς]

Δημόφιλος Δημοκλείος

Κα[λ]λίστρατος

Προκλείδης Προξενίδου

Φηγαιεῖς

Ἀκήρατος Ἀρχεδήμου

Θεόμνηστος

Θεόδωρος Θεόγνιδος

Ἀραφήνιοι

Ἐλπῖνος Σωσιγένους

Καλλίμαχος Μνησιθείου

ἐγ Μυρρινούττης

Θεόφιλος

Ἀγκυλῆθεν[6]

Εὔβιος Εὐβιότου

Διομειεῖς

Δωρόθεος Θεοδώρου

[Ἀ]γκυλῆθεν[6]

Μελήσιππος Μελησίου

[Θ]αρρίας Ἐρχιεὺς εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς φυλέταις[7], ἐπειδὴ Ποσείδιππος Ἑστιαιόθεν ὁ ταμίας | [τῆ]ς φυλῆς καλῶς [κ]αὶ δικαί]ως ἐταμίευσε [τοῖς φ]υλέτ[αις], καὶ τὰ ἱερὰ ἀπέθυσε ὑπὲρ τῶν πρυτάνε[ων,] | ὅσα ἔδει τυθῆναι[8], ἐπαιν[έσαι αὐ]τὸν ἀ[ρετῆ]ς ἕνεκ[α καὶ δι]καιοσύνης τῆς περὶ τοὺς πρυτάνες | [καὶ στε]φα-[νῶ]σαι θα[λλοῦ στ]ε[φ]άν[ω]ι.

B

Ἀριστοφάνης Ἰκαριεὺς εἶπεν· ἐψηφίσθα[ι τ]οῖς φυ[λέ]ταις, ἐπαινέσαι[9], ἐπειδὴ καλῶς κ[αὶ δ]ικαίω[ς] ‖ ἐπεμελήθησαν τῆς συλλογῆς

---

5 Cum undequinquaginta modo prytanum nomina exstent, quinquagesimum nomen versu proxime insequente periisse coniecit H.-B. Sed G. testatur, illic nihil scriptum fuisse. Quare unius prytanis nomen omnino omissum videri, ut plura in titulo C. I. Att. II 329. 6 Duplex videtur fuisse Ancylensium pagus, etsi mireris nihil addi, quo alter ab altero distinguatur (cf. Hermae IX p. 409). 7 Non τῇ φυλῇ, nam eorum quinquaginta modo tribulium Aegeidis, qui tum in senatu erant, hoc decretum est. 8 Cf. C. I. Att. II 390, 32, unde apparet huic quaestori ante initium comitiorum sacra facienda fuisse. 9 Structura turbata est; omnino tales prytanum inscriptiones quia non auctoritate publica confectae essent, multo minore cura exaratas esse observavit Koe.

τοῦ δήμου[10] καὶ τῆς [δι]αδόσε(ω)ς τῶν συνβόλων[11] καὶ ἐπόησαν τὴν δωρει[ὰν][12] | τοῖς φυλέταις, ἐπαινέσαι αὐτοὺς ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τοὺς φυλέτας, καὶ στεφανῶσαι | αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὴν φυλήν, | Διόδωρον Φιλοκλέος Γαργήττιον, Τιμόκριτον Τιμοκράτου Ἰκαριέα, Θαρρίαν Θαρριάδου Ἐρχιέα.

Θαρρίας Ἐρχιεὺς εἶπεν· ἐπαινέσαι τοὺς ἱεροποιούς[13] τοὺς τὰ

---

10 Populum ad comitia convocant. Propter quod negotium bene peractum frequenter laudantur prytanes (ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ τῆς συλλογῆς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου C. I. Att. II 390, 12 et alibi); sed eodem spectare nomen συλλογεῖς τοῦ δήμου, quod exstat in tribus titulis (n. 620, 49. 50. C. I. Att. II 607, 3. 1174, 1) contra Boeckhium aliosque monuit Koe. Denique apud Pollucem VIII, 104 haec legi: ληξίαρχοι ἓξ καθίσταντο τῶν πολιτῶν ἐγγεγραμμένων ἐν λευκώματι, καὶ τριάκοντα ἀνδρῶν αὐτοῖς προσαιρεθέντων τοὺς μὴ ἐκκλησιάζοντας ἐζημίουν καὶ τοὺς ἐκκλησιάζοντας ἐξήταζον. At his omnibus locis praeter lexiarchos unum modo magistratum designari felici acumine perspexit Koe. Quotannis ex senatu triceni homines, terni ex unaquaque tribu eligebantur qui comitia convocanda curarent. Hi sunt συλλογεῖς τοῦ δήμου, hi item triginta illi a quibus lexiarchos adiutos refert Pollux. Unaquaque prytania ii tres, qui ex prytanum numero erant, collegio praesidebant; qui hic a tribulibus collaudantur. 11 ΔΟΣΕΟΣ lapis. Tesserae intellegendae sunt quas cives qui comitiis intererant accipiebant, ut merces (μισθὸς ἐκκλησιαστικός) eis solveretur. In eadem re vocabulo σύμβολον utitur Aristoph. Eccl. 297. G. 12 Coronam auream conficiendam curaverunt. G. Quod H.-B. legerat δ[ιω]β[ελίαν], id neque cum litterarum reliquiis in lapide conspicuis conciliari posse neque aptam sententiam habere monuit idem. 13 Quattuor fuerunt Athenis hieropoeorum genera: 1) Singula templa, maiora certe, suos quodque hieropoeos habebant (cf. n. 21, 13), quo ex genere sunt οἱ ἱεροποιοὶ οἱ Ἐλευσινόθεν n. 20, 9 sqq. ἱεροποιοὶ Ἐλευσῖνι C. I. Att. IV, 1, 3 p. 174 n. 225 *k*, 1. 8. 14). 2) Decem quotannis hieropoei sorte constituti ad sacrificia quae oraculi iussu fiebant peragenda: Ar. Ἀθ. πολ. 54, 6: κληροῖ δὲ καὶ ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα καλουμένους, [οἳ] τά τε [μαν]τευτὰ ἱερὰ θύουσιν, κἂν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων. 3) Annui hieropoei (ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτόν n. 51, 6. Ar. Ἀθ. πολ. 54, 7: κληροῖ δὲ καὶ ἑτέρους δέκα, τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν καλουμένους, οἳ θυσίας τέ τινας θύουσι [καὶ τ]ὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσιν πλὴν Παναθηναίων. Hos habes infra n. 587, 226. 256. 4) Quartum genus eorum est quos senatus ex suo numero ad curanda feriarum publicarum sacrificia deligit, ἱεροποιοὶ ἐγ βουλῆς (n. 587, 285 sqq.). Hi item deni sunt, neque vero annui, sed in unaquaeque sacra alii constituuntur. Hic rursus id cernitur discriminis, ut nonnullae quidem feriae hieropoeos habeant ex toto senatu, singulos ex singulis tribubus creatos (n. 606, 27 sqq.), cum in aliis omnes decem ex prytanibus, quorum in prytaniam festi dies incidunt, capiantur, id quod hic de mysteriis usu venire videmus. Ceterum L. Ziehen Mus. Rhen. LI p. 223 coniecit quarto

μυστήρια ἱεροποιήσαντας Ἐλευσῖν[ι] ‖ καὶ στεφανῶσαι αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τοὺ[ς] | φυλέτας, .Ποσείδιππον Ἑστιαιόθεν, Τιμόκριτον Ἰκαριᾶ, Ἀριστοφάνην Ἰκαριέα, Χαιρίαν Πλωθειᾶ, | Καλλίστρατον Τειθράσιον, Πυθίωνα Κυδαντίδην, Εὔβιον Ἀγκυλῆθεν, Θεόμνηστον Φηγ|αιέα, Θεόφιλον ἐγ Μυρρινούττης, Μηλιέα Ἰωνίδην.

in corona:	in corona:
Ὁ δῆμος	Ἡ βουλή

C

[Διόδωρος Γ]αργήττιος εἶπεν· ἐπαινέσαι Ἀριστο[φ]άνην Εὐκλείδ[ο]υ Ἰκαριέα δ[ικαιοσύ|ν]ης ἕνεκ[α] τῆς εἰς τὴν Α[ἰ]γεΐδα φυλήν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνωι.

corona.

a. Chr. n. saeculo illos antiquos hieropoeos Eleusinios sublatos eorumque negotia commissa esse collegio ex prytanibus ad sacra mysteriorum peragenda delecto. Quod Aegeidis potissimum hieropoei mysteriorum sacra curant, inde eam illo anno tertiam habuisse prytaniam colligitur.

497 Basis quadrata lapidis Pentelici inventa in Piraeeo. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 388 (Syll.[1] 335). Koehler C. I. Att. II, 1207.

[Στ]ρατηγοὶ οἱ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ[1] ἐπὶ Ἡ|ρακλείτου ἄρχοντος[2] στε-

Litterae ΑΘΠ. ζῆτα v. 4 priore loco Ζ, altero Ι est. 1 Cf. Aristot. Ἀθ. πολ. 61, 1: χειροτονοῦσι δὲ καὶ τὰς πρὸς τὸν πόλεμον ἀρχὰς ἁπάσας, στρατηγοὺς δέκα, πρότερον μὲν ἀφ' (ἑκάστης τῆς) φυλῆς ἕνα, νῦν δ' ἐξ ἁπάντων· καὶ τούτους διατάττουσι τῇ χειροτονίᾳ, ἕνα μὲν ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας — ἕνα δ' ἐπὶ τὴν χώραν, ὃς φυλάττει, κἂν πόλεμος ἐν τῇ χώρᾳ γίγνηται πολεμεῖ οὗτος, δύο δ' ἐπὶ τὸν Πειραιέα, τὸν μὲν εἰς τὴν Μουνιχίαν, τὸν δ' εἰς τὴν Ἀκτήν, οἳ τῆς φυλακῆς ἐπιμελοῦνται καὶ τῶν ἐν Πειραιεῖ. Quod hic tres, non duos habemus, ad mutatam postea provinciarum, quarum frequens est memoria 213,22 sqq. et in aliis saeculi tertii a. Chr. monumentis, divisionem referendum est. Etenim apud Aristotelem quidem quinque modo praetores definita negotia habent (quattuor quos supra recensui et quintus ἐπὶ τὰς συμμορίας, cf. n. 153, 45), reliqui quinque ex cuiusque temporis necessitatibus mittuntur quo populo opus videtur. Postea cum iam inopinati belli casus vix unquam timendi essent, omnibus certa videntur officia assignata esse (cf. n. 498[1]. 499[2]). 2 Ex duobus huius nominis archontibus, quorum alterum anno 245, alterum 111 in magistratibus fuisse statuerat Dumont (Fastes eponymiques

φανωθέντες | ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Εὐπόλεμος | Ζωΐλου Παιανιεύς, Ζήνων Μενίσκου || Ἐρχιεύς, Ἀρισταγόρας Τρωΐλου Πειραιεὺς | Ἑρμεῖ ἡγεμονίωι[3] ἀνέθηκαν.

d'Athènes p. 56. 58), sed huius annum 95 a. Chr. potius esse ex titulo Delio postea invento cognitum est (cf. 521[1]), Ku. et Koe. recentiorem hic agnoscunt propter litterarum formas, sine dubio recte. 3 Ad Arist. Plut. 1159 provocavit Kum. Praeterea cf. C. I. Att. III 197.

498 Lapis inaedificatus in sacello monasterii *Kalo-Livadi* prope vicum *Kalamo* in Oropia. Post Pouquevillium (v. Boeckh C. I. G. 179) accuratius edidit J. Martha Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 260 (Syll.[1] 336. Koehler C. I. Att. II, 1194).

Στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν[1] | Θεόκριτος Ἀλκιμάχου[2] Μυρρινούσιος | στεφανωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου | ἀνέθηκεν.

Litterae volgares. 1 Apud Aristotelem Ἀθ. πολ. 61, 1 (cf. 497[1]) unus est στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν. At aliquanto post huius officia inter duos collegas divisa sunt, ex quibus alter plene στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν τὴν ἐπ' Ἐλευσῖνος (246, 14. 22), breviter στρατηγὸς ἐπ' Ἐλευσῖνος (192, 59. 64. 70. C. I. Att. II, 1349, 4), alter hic et in titulo aliquot decenniis recentiore C. I. Att. II, 1195, 2 στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν audit, cum anno 100/99 a. Chr. etiam accuratius σ[τρ]α[τηγ]ὸς [χειρ]ο[τ]ο[ν]ηθεὶς ἐπὶ Ῥαμ[νοῦ]ντα καὶ τὴν παραλίαν χώραν scribatur C. I. Att. IV, 2 p. 250 n. 1206 b. 2 Alcimachus Cleobuli f. Myrrhinusius anno 281/0 a. Chr. Niciae Otrynensis archontis paredrus fuit (n. 636, 19), quem huius Theocriti patrem fuisse veri simillimum est. Itaque huius tituli aetas utique a 250 a. Chr. n. non magno distat intervallo. M.

499 Tabula reperta in Attica prope monasterium *Daphni*. Minusculis litteris ed. Millet Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 531 (Koehler C. I. A. IV, 2 p. 307 n. 1219c). Paullo plenius exemplum exhibetur Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 572.

Οἱ πλέοντες | ἐν τ[αῖ]ς ἱεραῖς ναυ|σὶν[1] τὸν ἐπὶ τὸ ναυ|τικὸν στρατηγὸν[2] || καὶ τοὺς τριηράρ|χους χρυσῷ στε|φάνῳ.

Litterae volgares praeter Π; iota mutum omissum altero a. Chr. n. saeculo non antiquiorem titulum arguit. 1 Πάραλος et Ἀμμωνιάς

intellegi videntur; nam Σαλαμινία tum temporis non iam fuit. 2 Hanc quoque provinciam praetoriam etiamtum ignorat Aristoteles Ἀθ. πολ. 61, 1 (cf. n. 497 [1]), sine dubio quia tum ex quinque collegis, qui ad arbitrium populi quo opus erat mittebantur, plus uno quotannis expeditionibus maritimis praeerant, ut imminutae, non auctae potentiae maritimae indicium sit totum classis regimen uni ex decem praetoribus permissum. Commemoratur hic praetor classicus primum n. 213, 5 in narratione de rebus anni 316/5 a. Chr. Praeterea in tabulis anni 98/7 a. Chr. et eorum qui proxime insecuti sunt (C. I. Att. II, 985) aliquotiens eius mentio fit.

---

500 Tabula lapidis Hymettii inventa in Piraeeo, empta ab societate archaeologica Atheniensi. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 157 sqq. (Syll.[1] 337). Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 59 n. 192c. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 124 n. 114.)

Ἀναγραφεὺς Ἀρχέδ[ι]κος Ναυκρίτου Λαμπτ[ρεύ]ς[1].

Ἐπὶ Νεαίχμου ἄρχοντος[2], ἐπὶ τῆς Ἐρεχθῆ|ιδος δευτέ[ρ]ας πρυτανείας, εἶ Θηρα[μ]έν|ης Κηφισιεὺς ἐγραμμάτευε[3], Βοηδρομιῶ||νος ἐνδεκάτει, μιᾶι καὶ τριακοστεῖ τῆ|ς πρυτανείας· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε | Διόδοτος Ἰκαριεύς· ἔδοξεν τῶι δήμωι· Δ|ημάδης Δημέου Παιανιεὺς[4] εἶπεν· ὅπως ἂ|ν ἡ ἀγορὰ ἡ ἐν Πειραεῖ κ[α]τασκευασθεῖ κ||αὶ ὁμαλισθεῖ ὡς κάλλιστα καὶ τὰ ἐν τῶι | ἀγορανομίωι ἐπισκευασθεῖ ὅσων[5] προσ|δεῖται ἅπαντα, ἀγαθῆι τύχηι, δεδόχθαι | τῶι δήμωι, τοὺς ἀγορανόμους τοὺς

Titulus exaratus στοιχηδόν litteris volgaribus. Litterarum ΑΘ frequenter nihil exstat nisi ΛΟ. Modo litterae nonnullae, quas Kum. dispexerat, apud Koe. non sunt, modo vice versa. Sed nos omnia, quae alterutrum testem habent, sine uncis recepimus. 1 Idem nomen in eiusdem anni titulo C. I. Att. II, 191, 1. 2 restituendum vidit Kumanudis. Disputavit de hoc munere C. Schaefer de scribis p. 31 sqq. Annuum fuisse duorum de quibus modo dixi titulorum comparatio docet; C. I. Att. II 190, 13 sqq. laudatur, ἐπειδὴ — καλῶς καὶ δικαίως ἐπιμεμέληται τῆς ἀναγραφῆς τῶν γραμμάτων, II 227, 14. 228, 11. 229, 6 cura plebisciti incidendi ei mandatur. Adhuc trium modo annorum Ol. 114, 4. 115, 1. 2 perscriptores noti sunt. Distinguendum ab eo magistratu vel potius ministro extraordinario, de quo dixi 45[3], monuerunt Schöll et Schaefer. 2 Ol. 115, 1 (320/19 a. Chr.). 3 Dum ἀναγραφεῖς erant, scribae qui scribendo aderant alii sunt alia prytania, ex ipsa tribu praesidente capti, nam hic habemus Cephisiensem prytania Erechtheidis, C. I. Att. II 191, 4 Anaphlystium prytania Antiochidis. Postea rursus, ut ab anno 363/2 a. Chr. fuerat (Cf. 100[2]); scriba cuius in praescriptis plebiscitorum mentio fit, annuus est. 4 Orator nobilissimus. 5 Sic Koe., ὧν ἂν Kum.

ἐμ Πε|ιραεῖ ἐπιμεληθῆναι ἁπάντων τούτων· τ||ὸ δὲ ἀνάλωμα εἶναι εἰς ταῦτα ἐκ τοῦ ἀργ|υρίου οὗ οἱ ἀγορανόμοι διαχειρίζουσ|ιν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τῶν ἀστυνόμων ἐπιμέ|λεια προστέτακται τοῖς ἀγορανόμοις[6], | ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἀγορανόμους τῶν ὁ||δῶν τῶν πλατειῶν, ἧι ἡ πομπὴ πορεύεται | τῶι Διὶ τῶι Σωτῆρι καὶ τῶι Διονύσωι[7], ὅπ|ως ἂν ὁμαλισθῶσιν καὶ κατασκευασθῶσ|ιν ὡς βέλτιστα· τὰ δὲ ἀναλώματα εἶναι ε|ἰς ταῦτα ἐκ τοῦ ἀργυρίου οὗ οἱ ἀγορανό||μοι διαχειρίζουσιν· ἐπαναγκαζόντων | δὲ καὶ τοὺς τὸν χοῦν καταβεβληκότας ε|ἰς τὰς ὁδοὺς ταύ[τ]ας[8] ἀναι[ρ]εῖν τρόπωι ὅ|τωι ἂν ἐπίστωνται· ἐπειδὰν δ' ἐπισκευα|σθεῖ τοῦ ἀγορανομίου ἃ ἐνδεῖται καὶ τ||ῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ὁδῶν [δ]ι' ὧ[ν] ἡ πομπὴ τῶι | τε Δι[ὶ] τῶι Σωτῆρι καὶ τῶι Δ[ι]ονύσωι πέμ|πεται, τὰ λοιπὰ χρήματα κατα[βά]λλειν α|ὐτοὺς πρὸς τοὺς [ἀθ]λοθ[έτας][9] κατὰ τὸν νό|μον· ὅπως δ' ἂν καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον || ὡς βέλτισ[τα] (ἧ)ι[10] [κα]τε[σκευασμέν]α[11] τά τ' ἐν | τῆι ἀγορᾶι τῆι ἐμ Πειραεῖ καὶ τὰ ἐν ταῖ|ς ὁδοῖς, μὴ ἐξεῖναι [μηδενὶ μήτε][12] χοῦν κα||[ταβά]λλειν μήτε ἄλλ[ο μηδὲν μήτε][13] κοπρῶ||[να ἔχειν[14] ἐ]ν τῆι ἀγορᾶι μη[τ'] ἐ[ν] ταῖς ὁδοῖς || [μηδαμοῦ[15]· ἐὰν δέ τις τ]ούτων τι ποεῖ, ἐὰμ μ|[ὲν δοῦλος ἧι, ... λ]αμ[βανέ]τω 𐅄 πλ|[ηγάς ....], ἐὰν] δ' [ἐλε]ύθερ|[ος, -------] αὐτῶι ε.|----- τες αν..||----- ον..|---------

6 Astynomi decem fuerunt ut agoranomi, quinque in urbe, quinque in Piraeeo, qui praeter alia negotia viarum curam habebant (Aristoteles Ἀθ. πολ. 50, 2). Eum magistratum post bellum Lamiense, fortasse propter inopiam civium ad talia negotia idoneorum, sublatum et officia ad agoranomos translata hic videmus. Sed brevi restitutum esse arguit titulus Euthio archonte (Ol. 124, 1. 284/3 a. Chr.) conscriptus n. 556, 20: τοὺς ἀστυνόμους τοὺς ἀεὶ λαχόντας. Deinde mansit, imminuto fortasse numero, usque ad alterum tertiumve post Chr. n. saeculum. Etenim ea etiamtum aetate ephebi, quorum respublica imago quaedam est reipublicae Atheniensium, binos habent annuos astynomos (C. I. Att. III 1114, 24. 25. 1119, 28. 1147, 57. 1199, 27). 7 De Iovis Servatoris sacris cf. C. I. Att. II, 466, 23. 469, 21. 471, 30 cum Koehleri adnotatione, de Bacchi feriis Piraicis n. 521, 16. C. I. Att. II 468, 11. 469, 13. 470, 12. 8 ΤΑΥΙΛΣ Koe., πάντας Kum. 9 νομοθέτας Kum., sed ..ΛΟΟ.... agnovit Koe. viditque nullum posse in his nisi athlothetarum nomen latere. 10 Emendavi. κι Kumanudis, addito dubitationis signo. 11 Supplevi. 12 Supplevi. 13 Supplevi. 14 Supplevit A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 222. 15 Supplevi.

501 Lapis infra fractus, reliquis ex partibus integer, inventus Assi in arce septentrionem versus a templo Minervae Poliadis. Edd. F. D. Allen American journal of philology III p. 463 n. 12 (P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 285 post n. 441). Accurate delineatam tituli imaginem exhibet J. R. S. Sterret Papers of the American school of classical studies at Athens I (1882—1883) p. 4 n. III (O. Hoffmann Gr. Dialekte II p. 100 n. 135).

[Τ]ὰ[1] σκεύεά ἐσσι[2] δαμόσια[3] ἐπὶ | ἀγορανόμω Μεγιστία Σωγενεί|ω : ἡμιμέδιμνοι χάλκιοι τρεῖς, | ἡμίεκτα ἐννέα : διχοίνικα δέ‖[κ]α : χοίνικες ἔπτα : τρίχοα | [χ]άλκια τέσσαρα ἡμίχοον : ἄλ‖[λο ἡμ]ίχοον χώναν ἔχον : στα‖[θμὰ χά]λκι[α·] τάλαντα τρί[α, ---|------- π]εντάμναον, ---‖------ ε------

Litterae volgares Ionicae accurate incisae neque vero στοιχηδὸν dispositae; ΘΟΩ reliquis paullo minores. Quin quarti a. Chr. n. saeculi sit titulus, nulla ex parte dubium est. 1 Supplevit St. Si volgari articuli vi vocabulum intellegas, nulla efficitur sana sententia. Immo pronominis demonstrativi τάδε locum tenet: '*hae sunt mensurae publicae*'. Eandem vim articuli in decretis Eliacis esse, quae ab ἁ ϝράτρα inciperent, probavi Olympia V p. 23. 2 Tertiam personam praesentis indicativi verbi substantivi hanc esse manifestum est, sed utrum ad singularem an ad pluralem referenda sit ambiguus haereas. Tamen hoc probabilius est (cf. O. Hoffmann Gr. Dialekte II p. 475). 3 Et haec vox et nomen agoranomi subiunctum publicas esse has mensuras demonstrant, non sacras, ut Sterreto videbatur, qui eas ad templum Minervae Poliadis pertinuisse suspicabatur.

---

502 Astypalaeae in ecclesia S. Spyridionis extra urbem. Ex Villoisoni schedis edd. Osann Syll. p. 392. Boeckh C. I. G. 2484 (Syll.[1] 338. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 312 n. 415. Nonnulla ex titulo excerpsit F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschr. III p. 210 n. 3460).

Ἔδοξε (τᾶι) βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι, Ξ(ε)νο|τέλης Φιλονίκου ἐπεστάτει, γνώμαι | πρυτανίων· ἐπειδὴ Δημοτέλης Καλ|λίππου αἱρεθεὶς ἀγορανόμος ἐπεμε‖λήθη τοῦ δάμου μετὰ πάσας φιλοτι|μίας τῶν τε κατὰ τὰν ἀγορὰν πάντων | ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνό-

Litterae ΘΞΠΣ, si modo Villoisono fides habenda est. Plane geminus titulus C. I. G. 2483 est, ubi honoribus afficitur Arcesilas Moeragenis f. Astypalaeensium agoranomus.

τατα | καὶ δικαιότατα πωλῆται, καὶ σῖτον διε|τέλει προωνεύμενος τῶι δάμωι, || ἐπαινέσαι τε αὐτὸν καὶ διαψαφί|σασθαι τὰν βουλὰν καὶ τὰν ἐκλησίαν | κατὰ τὸν νόμον, ἢ[1] δοκεῖ αὐτὸν στεφα|νῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι. αἰ δέ κα δό|ξει, τοὶ πρυτάνιες τοὶ πρυτανεύον||τες (μ)ῆνα Ἰοβάκχιον[2] στεφανωσάν|τω αὐτὸν τοῖς Διονυσίοις ἐν τῶι | ἀγῶνι τῶν τραγωιδ⟨ι⟩ῶν, ὁ δὲ κᾶρυ[ξ] | ἀναγορευσάτω ὅτι ὁ δᾶμος στε|φαν(ο)ῖ[3] Δαμοτέλη Καλλίππου || ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας ἂν ἐνε|δείξατο ἐς τὸν δᾶμον, ἀγορανο|μήσαντα καλῶς καὶ φιλοτίμως τῶι [δάμωι-------]

1 Boeckhius αἰ emendandum putavit. Sed etiam in altero titulo Villoisonus H exhibet, quem utrobique errasse eo minus probabile est, quia ἦ in enuntiatis interrogativis pendentibus etiam in oraculis Dodonaeis invenitur (n. 794, 3. 796, 1. 797, 3. 798, 1. 800, 1). 2 ΛΗΝΑΙΟΒΑΚΧΙΟΝ Vill. At neque nomen mensis Ληναιοβάκχιος ullum sui simile habet in tota Graecia, et Ἰοβάκχιον mensem Astypalaeensium novimus ex titulo Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 26: Ἀσ[τυπα]λαιεῖς ἐδάνεισαν τᾷ πόλει τᾷ Ἀρκεσινέων — ἐς τε μῆνα Ἰοβάγχιον· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν Ἀρκεσινεῖς ἐν μηνὶ Ἰοβαγχίῳ κτλ. Vides etiam illic addi appellativum μῆνα. Quare hic lenissima medela verum restitui Deutsche Litteraturztg. 1891 n. 19 p. 701. 3 ΣΤΕΦΑΝΩΙ.

503 Tabula fracta a sinistra et ab inferiore parte, in domo Graeci cuiusdam in vico *Dermendjik* prope locum ubi fuit Parium. Edd. Ph. E. Legrand Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 550 n. 48; ex eius apographo M. Holleaux Revue des études Grecques IX (1896) p. 1 sqq.

[Δόγμα τὸ γενόμενον ὑπὸ][1] τῶν συνέδρ|[ων[2] ἐν τῆι τῶν Παναθην]αίω[ν][3] πανηγύ|[ρει.]

Litterae Ionicae volgares praeter ΘΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Supplevi. [ἔδοξε τῆι ἐκκλησίαι] τῶν συνέδρων Holl. At neque usitatum est synedrorum conventum ἐκκλησίαν vocari, neque ἔδοξεν hic locum habet, cum v. 3 γνώμη τῶν συνέδρων fuerit. Etenim haec verba indicio sunt, illinc demum tenorem decreti incipere, ut v. 1. 2 argumenti indicem praemissum esse appareat. 2 Synedri sunt civitatium foederatarum, quibus Minervae Iliadis sacra curae erant. Parianos ei consilio interfuisse hic videmus, de Lampsacenis et Gargarensibus idem discimus ex n. 169, 2. 59, de Iliensibus ex n. 479, 18. Quamquam de his quidem, quorum in oppido delubrum situm erat et panegyris habebatur, vix opus erat testimonio. Horum populorum συνέδριον et σύνεδροι cum in titulo 169 identidem commemorantur, tum in aliis; cf. C. I. G. 3601, 7. 9. 13. 20. 3604, 7. Holl. 3 Supplevit Holl.

[Ἀγαθῆι τύχηι· γνώμη τ](ῶ)ν συνέδρ(ω)ν[4]· ἐπ‖[ειδὴ -------]ζου τοῦ Ζωπύρου | [Παριανός, κατασταθ]εὶς ὑπὸ τοῦ δήμο‖[υ τοῦ Παριανῶν] ἀγορανόμος[5] εἰς τὰ | [νέα Παναθή](ν)αια[6] ἐπὶ ἀγωνοθετῶ‖[ν τῶν περὶ ....]όδωρον[7] Λυκόφρο‖[νος, φιλοτίμως] καὶ δικαίως ἠγορ‖[ανόμησε μετὰ τῶν συ]ναρχόντων[8] τῆ‖[ς τε τῶν σίτων παρ]ασκευῆς ἐφρόντισ‖[εν, ὅπως ὡς εὐτελέσ]τατα ὠνῶνται οἱ ἐν‖[δημοῦντες, καὶ] περὶ τῶν ἄλλων ὠνίω‖[ν τὴν πᾶσαν ἐπι]μέλειαν ἐποιήσατ[ο, | καὶ παρέσχεν ἰατ]ρὸν τὸν θεραπεύσοντ‖[α τοὺς ἀσθε]νοῦντας ἐν τῆ[ι] παν[ηγύ|ρει· ἐπεὶ οὖν κα]θ[ῆ]κόν ἐστιν τὸ ψ[ηφίσ|μασι μνημονεύεσ]θαι τῶν καλῶν καὶ ἀ‖[γαθῶν ἀνδρῶν, δ]εδόχθαι τοῖς συνέδροι‖[ς, ἐπαινέσαι τὸν] δῆμον τὸν Παριανῶ‖[ν---------]

De Panathenaeis cf. not. 6. 4 ΟΝΣΥΝΕΔΡΟΝ apographum Legrandii. Emendavit et supplevit Holl. 5 Apparet eligi quidem agoranomum ab una civitate, eius officia vero ad commune populorum eiusque ferias Panathenaicas spectare. Id Holl. quidem sic expedire conatus est, ut inter civitates quae foederi interessent per singulas ferias in orbem iisse statueret hoc ius et officium aedilis constituendi. Sed aliud monstrant quae infra v. 11 leguntur (cf. not. 8). 6 ΚΑΙΑ Legrandii exemplum. Supplevit et emendavit Holl. Panathenaeorum et n. 479, 18 mentio fit, et in nonnullis aliis titulis, in quibus distinguuntur τὰ μικρὰ Παναθήναια (C. I. G. 3601, 11) et τὰ νέα (C. I. G. 3598, 8) vel [τὰ μεγάλ]α καὶ νέα Παναθήναια (C. I. G. 3620, 2. 3 ex certissima Holleauxii restitutione). 7 Supplevit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 70, cum Holl. ἐπὶ ἀγωνοθετῶ[ν τοῦ δεῖνος,| ....οδώρο[υ], Λυκόφρο‖[νος] scripsisset. Illud praestat, quia sic accusativum traditum mutare non cogimur. 8 Collegium fuit agoranomorum, quos singulos singulae civitates eligebant. Sine dubio omnibus eodem exemplo a synedris laudes decretae sunt et in uniuscuiusque patria publice lapidi incisae, sed forte fortuna unum Parianum exemplar aetatem tulit.

---

504 Tabula marmoris candidi, quondam Mesambriae in muro ecclesiae, nunc Petropoli (*Ermitage*). Ex Anonymi cuiusdam Graeci (in Ἑρμῇ λογίῳ 1812 p. 48) et Blarambergii (Ephem. Odess. 1829 n. 95) exemplis edidit Boeckh C. I. G. 2053 (Syll.[1] 339), ex ipso lapide B. Latyschew Mitth. des arch. Instituts in Athen IX (1884) p. 223 n. 8.

Ἀγαθῆι τύχηι. | Ἀγορανόμοι τῆς λαμπροτάτης Μεσαμ|βριανῶν πόλεως Αὐρ(ήλιος) Ἀσκληπιάδης Ἀ|σκληπιάδου καὶ Δημοσθένης Τατᾶ βουλευ‖ταὶ παρακαλοῦσιν πάντας τοὺς κατερ|γαζομένους

τὴν πόλιν[1] ἔρχεσθαι καὶ | ἀπογράφεσθαι κατὰ τὸν νόμον τῆς | πόλεως καὶ τὸ ἔθος· εὐτυχῶς.

Litterae ΖΘΟΠΣΩ. Ligaturae litterarum perfrequentes. 1 Negotiatores intelleguntur qui in urbe consistunt. B. Sane κατεργάζεσθαι τὴν πόλιν pro ἐργάζεσθαι κατὰ τὴν πόλιν soloece dictum est, sed in titulo tertii p. Chr. saeculi talia nullam offensionem habent.

---

505 Duo fragmenta inter se contingentia tabulae marmoris Pentelici, inventa Eleusine. Ed. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 187 n. 37. Ex Lollingii apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 159 n. 614 c.

[Λ]υσίας Θεσβίων[ο]ς Ἐλευσίνιος εἶπεν· [ἐ]|πειδὴ Δίων[1] ἔκ τ[ε] τῶν ἔμπροσθεν χρόνω[ν] | γραμματεύων τ[ο]ῖς ταμίαις τῶν σιτων[ι]||κῶν[2] καὶ τοῖς ἐπ[ὶ] τεῖ διοικήσει[3] διατε[λ]||εῖ εὔνους ὢν Ἀθ[η]ναίων τοῖς τεταγμέν[ο]||ις Ἐλευσῖνι κα[ὶ] χρείαν παρεχόμενος κ|αὶ κοινεῖ καὶ ἰ[δ]ίαι φανερὰν αὐτοῦ ποι|ῶν τὴν εὔνοιαν [ἣ]ν ἔχει πρὸς αὐτούς, κα|ὶ νῦν γραμματεύων τῶι ταμίαι τῶν σιτω||νικῶν τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Μενεκλέου|ς ἄρχοντος[4] πο[λ]λὴν σπουδὴν πεποίηται | περὶ τὴν τοῦ σ[ί]του δόσιν καὶ τῶν ἐκκλη|σιαστικῶν[5] τῶ[ν] διδομένων ἐπὶ τὸν σῖτο||[ν· ἀ]γαθεῖ τύχ[ε]ι, δεδόχθαι Ἀθηναίοις τ||[οῖς τε]ταγμέν[ο]ις Ἐλευσῖνι, ἐπαιν[έ]σα||[ι Δίωνα κ]αὶ στ[ε]φανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ σ||[τεφάνωι ε]ὐνο[ί]ας [ἕ]νεκα καὶ φιλοτιμία||[ς τῆς πρὸς αὐτ]ούς· εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ ε||[ἰς τὸ λοιπὸν φιλ]οτιμηθέντι εὑρέσθαι ἀ||[γαθὸν ὅτου ἂν δοκ]εῖ

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν; elementi ⊙ punctum multis locis evanuit. 1 Hominem qui etiam infra v. 16 sine patris pagive significatione nominatus erat, peregrinum aut servum publicum fuisse monet Koe. 2 Pluralis non collegium significat, sed singulos annuos magistratus qui se exceperunt. Cf. v. 9. 3 Hi sane iam proximis ante Meneclem archonta (not. 4) annis plures erant. Cf. n. 194, 55. 195, 60. 197, 71. 520, 34; quare utrum unius quadriennii magistratui operam suam praestiterit Dio an pluribus deinceps in medio relinquendum est. 4 Ol. 124, 3 (282/1 a. Chr.); cf. 198[1]. 5 Dividebantur militibus tesserae (σύμβολα), quibus redditis frumentum accipiebant. Quod institutum quia a mercedis ecclesiasticae distributione (cf. n. 496[11]) ad cibaria militibus danda translatum erat, mansit his tesseris ἐκκλησιαστικῶν nomen. Koe. Philii opinio, hic de ipsa mercede ecclesiastica dici, non modo illis difficultatibus implicatur, quas ipse sensit, sed etiam cum verborum vi et conexione pugnat.

ἄξιος εἶναι. τὸ δὲ | [ψήφισμα τόδε ἀναγράψα]ι ἐν στήλει λιθ[ί-νει --------------]

---

506 Basis quadrata lapidis rubri Laconici, inventa in insula Cytheris. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 466 n. 25 (Syll.[1] 340).

Ὀνασίπολις γυμνα|σιαρχήσας τὸ πυρι|ατήριον[1] καὶ τὸ κόνισ|μα[2] Ἑρμᾶι.

1 Sudatorium; cf. 507[1]. 2 Idem significare videtur vox ceteroquin ignota, quod κονίστρα aut κονιστήριον. Kum.

---

507 Tabula marmoris albi inaedificata ad portam periboli monasterii Haghios Rhighinos in insula Scopelo (Peparetho). Ed. P. Girard Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 181 (Syll.[1] 341).

Εὐκρατίδης Καλλικράτου | γυμνασιαρχήσας | ἀνέθηκεν τὸν λουτρῶνα[1].

Litterae volgares optimae aetatis. 1 Balineorum a gymnasiarchis dedicatorum haud infrequens est in titulis memoria. Praeter n. 506 cf. Hermae VII p. 113 sqq. (Sesti) v. 33: κατεσκεύασεν δὲ τόν τε λουτρῶνα καὶ τὸν ἐ[φε]ξῆς οἶκον. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 32 n. 1436 (Hypatae): Εὔανδρος Ἀγαθοκλέος γυ[μνασιαρ]χήσας τὰν ἐξέδραν, τὸν οἶκον, τὸν λουτρ[ῶνα καὶ τὸ ἐγ]κόνιμα Ἑρμᾷ καὶ τᾶι πόλε[ι].

---

508 Marmor quadratum erutum Deli ad templum Apollinis. In superficie caverna hemisphaerica diam. 0,51. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 374 n. 15 (Syll.[1] 342).

. . . . η[μ]ος Διοδότου | Μαραθώνιος, ἐπιμελητὴς | Δήλου γενόμενος[1], σήκωμα | σιτηροῦ ἡμεδίμνου[2] Ἀπόλλω[νι].

Litterae ΘΠΣ. 1 Postquam Delus Atheniensibus reddita est (a. 167 a. Chr.), hi quotannis curatorem eo mittebant. 2 Agoranomi mensuras frumenti dedicare solent (Cf. n. 501. C. I. Att. III 98. Lebas-Foucart Inscr. II 241 b). Quod hic idem fit a curatore Deli insulae, huius quoque officium praecipue ad mercaturam spectasse conieceris. De voce σήκωμα (mensura ad normalem exacta et probata) cf. Boeckh Staatsh. der Ath. II[2] 358.

---

509 Lapis inventus prope Carystum. Edd. Bursian Archäol. Anzeiger 1856 p. 267*. Boeckh epigr.-chronol. Studien p. 176. P. Girard Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 275 n. 1 (Syll.[1] 343. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 565 n. 658).

Ἄρχοντος Εὐαινέτου
λιμενοφύλακες[1]
Καλλίας Ἀριστοδήμου
Κτησιππίδης Κράτωνος
Νικοσθένης Κτησικλέου
Εὐτέλης [Κ]λεαρίστου
Ναυσίας Ἐπισθένου
Χαιρέας Ἀρισ[τ]ο[μ]ήδου

Αἰσχίνης Τηλεμάχου
γραμματεύς
Ἁρμόδιος Θεάνδρου
σιτώνης
Ἀντιλείδης[2] Ἐπικράτου
τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι
ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙΙΙΙ
κῆρυξ· Ἀρίστων Ἀριστ----

Litterae volgares praeter ΘΞΣ. 1 λιμενοφύλακες Carystiorum etiam in alio titulo sunt, quem edidit F. Haase ind. lect. hib. Vratisl. 1856/7 p. 7. 2 ΑΝΤΙΑΕΙΔΗΣ Boeckh. ΑΝΤΙΛΕΙΔΗΣ Girard, qui iniuria emendavit Ἀντι(κ)λείδης. Patronymicum est a nomine Ἀντίλεως derivatum ut Στησιλείδης, item hominis Ionis insulani nomen (n. 530, 205 sqq.), a Στησίλεως (n. 588, 112 sqq.).

4. Iudicia.

510 Marmor inventum Ephesi prope flumen Caystrum fere duobus miliariis Anglicis a vico *Ajassuluk* septentrionem versus, delatum in museum Britannicum. Edd. Wood, Discoveries at Ephesus Append. 8 p. 2 n. 1. R. Dareste Nouvelle revue historique de droit français et étranger I (1877) p. 161 sqq. cum commentario pleno doctrinae et acuminis, usus ectypo chartaceo a C. Newtono accepto. (Syll.[1] 344). R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. juridiques Grecques p. 30 n. V. E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 107 n. CCCCLXXVII. (Th. Thalheim Gr. Rechtsalterthümer ed. 4 p. 152 n. II.) Cf. quae de titulo disputavit E. Sonne de arbitris externis p. 58 n. LXXXVII et p. 87.

Litterae volgares, sed pro omnibus fere lineis rectis arcuatas habentes, quod litteraturae genus, simillimum illi quod habes n. 314 (circiter 140 a. Chr.), omnino tertio et altero a. Chr. saeculis perfrequens est, antea et post inusitatum. Lineae horizontales, quibus legis paragraphi distinentur, in ipso lapide sunt.

-------- | οἱ δικασταί[1]. — ἐξεῖναι δὲ τοῖς δικασταῖς, ἐὰν αὐτοῖς μὴ φαίνηται δικαστικὸν εἶναι[2] τὸ πρᾶγμα ἀλλ' ὁ μὲν | γεωργὸς πλέονος τετιμῆσθαι ὁ δὲ τοκιστὴς ἐλάττονος, ἐξεῖναι αὐτοῖς τιμῆσαι ὅσου ἂν δοκῆι καλῶς | ἔχειν. — τοῦ δὲ χρέους μὴ εἶναι ἀντιτίμησιν[3]. — ἐὰν δὲ ἡ μὲν τίμησις συνομολογῆται,

---

1 Initio titulus mutilus est, sed principale certe eorum quae perierunt argumentum quale fuerit ex sequentibus collato titulo 329 perspexit D. Quem de aetate quidem, quod tituli n. 329 similitudine adductus hunc quoque Mithridatis temporibus exaratum statuebat, opinio fefellit, nam litteratura (v. supra) eum aliquanto antiquiorem arguit, ut dubitari nequeat quin Aristonici potius bellum (post a. 133 a. Chr.) formula hic identidem redeunte ὁ κοινὸς πόλεμος (not. 6) indicetur. Sic Hicks, qui recte negat ex decreto Tenio C. I. G. 2335, 7 sqq. καθ' ὃν καιρὸν ἐπιγενόμενος ὁ κοινὸς πόλεμος καὶ συνεχεῖς πειρατῶν ἐπίπλοι τὴν νῆσον οὐχ ὡς ἔτυχεν συνηνάγκασαν ὑπὸ τῶν δανείων ἐπιβαρηθῆναι (fere 100 a. Chr.) quicquam de huius tituli aetate colligi licere. At vim legis acutissime perspexit D., qui statuit eam post bellum finitum rogatam esse ut succurreretur debitoribus hypothecariis qui neque solvendo essent neque in summa omnium civium inopia emptores fundorum suorum invenire possent ut ex pretiis solutis creditoribus debita redderent. Namque ut bonis cederent creditoribus, ab eis pro illius temporis condicione exigi non poterat sine summa iniquitate, quoniam ex iure Graecorum hypotheca, si debitor solvendo non erat, utique tota ad creditorem perveniebat, etiamsi multo maioris pretii erat quam summa pecuniae debita. Quod cum in illa communi calamitate iniquum videretur, lege cautum est, ut fundi obligati aestimarentur et pro portione pecuniae debitae et pretii dividerentur inter debitorem et creditorem. Plane geminum exemplum editores inscr. iur. Gr. monstrant apud Caesarem B. Civ. III, 1, 2: *cum fides tota Italia esset angustior neque creditae pecuniae solverentur, constituit* (Caesar) *ut arbitri darentur; per eos fierent aestimationes possessionum et rerum, quanti quaeque earum ante bellum fuisset, atque hae creditoribus traderentur.* Vs. 1—8 ad aestimationem fundi et iudicium de pecunia debita spectant, sequentia ad ipsam agri divisionem. 2 Pretium fundi uterque aestimabat, debitor (γεωργός), et creditor (τοκιστής). In eis quae proxime antecedebant constitutum erat, ut iudices definirent, utrius aestimatio sequenda esset. Nunc additur, si neutri assentiri possent quia alterum nimium alterum parum pretii statuisse appareret, licere ipsis iudicibus aestimare. 3 Licet debitori cum creditor aestimavit, quanti sit ager, item aestimare (not. 2); sed in summa pecuniae debitae hoc facere debitor vetatur. Quae D. in his inesse volt '*Le résultat de leur opération* [i. e. aestimationis fundorum] *est soumis aux juges, qui peuvent le modifier d'office* (ἀντιτίμησις), *mais seulement dans l'intérêt du créancier*', id verba significare nullo modo possunt. Thalh. id indicari opinatur, licere quidem utrique etiam de summa debita τίμησιν facere, neque vero hic ut in fundi pretio permitti iudicibus, ut tertium aliquid statuant, sed utique aut creditoris aut debitoris aestimatione standum

τὸ δὲ | δάνειον διαμφισβητῆται, ἢ τὸ μὲν δάνεον [συν]ομολογῆται, ἡ δὲ τίμησις ἀντιλέγηται, περὶ τοῦ διαμφι‖σβητουμένου τὴγ κρίσιν εἶναι. — ἃ δ' ἂν οἱ δικασταὶ κρίνωσιν, ἀναγράψαντες εἰς λεύκωμα οἱ εἰσ|αγωγεῖς[4] καὶ τὰς ἐπικρίσεις τὰς τῶν διαιτητῶν ἃς ἂν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου συνομολογήσωσιμ[5] παραδότω|σαν τοῖς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πολέμου ἡιρημένοις[6]. — ὅταν δὲ παραλάβωσιν οἱ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πολέμου ἡιρημέ|νοι τὰς κρίσεις καὶ τὰς διαίτας, κληρούτωσαν ἐκ τῶν τριάκοντα τῶν ἡιρημένων ὑπὸ τοῦ δήμου καθ' ἑκάστην | πενθήμερον ἄνδρας πέντε διαιρετὰς τῶγ κτημάτων, κληρούτωσαν δὲ καὶ τοὺς τόπους .ἀναγραψάμε‖νοι, οἱ δὲ λαχόντες διαιρείτωσαν καθ' οὓς ἂν ἕκαστοι τόπους λάχωσιν μὴ διασπῶντες μήτε τὰ τοῦ τοκιστοῦ | μέρη μήτε τὰ τοῦ γεωργοῦ, ἀλλὰ τὰ μέρη τέμνοντες συνεχῆ ἀλλήλοις, καὶ ἀποδιδότωσαν τῆς γῆς τοῖς τοκισταῖς | [καὶ τοῖς γεωργοῖς κα]τὰ λόγον ἑκατέροις τῶν ἐνόντωγ χρημάτων, συλλογισάμενοι τό τε δάνεον καὶ τὴν τίμη‖[σιν, ἀφοριζέτωσ]αν[7] δὲ ἐν τῆι διαιρέσει τῆς χώρας ὁδοὺς πρός τε τὰ ἱερὰ καὶ πρὸς τὰ ὕδατα καὶ πρὸς τὰς ἐπαύ‖[λε]ις καὶ πε[ρὶ][8] (τ)ά(φ)ους. — ἐὰν δέ τινες διαμφισβητήσωσιν τῆι γεγενημένηι διαιρέσει, ἐπαγγειλάτωσαν τοῖς ‖ ἐπὶ

esse. Sed hoc mea quidem sententia cum praepositionis ἀντί vi conciliari nequit. 4 Athenis hoc vocabulum et in universum de magistratibus qui iudiciis praesidebant usurpabatur et magistratum quendam decem virorum significabat (Lipsius ad Meier et Schoemann Att. Proc. p. 94. C. I. Att. III 1193, 30). Ephesi proprium magistratus nomen fuisse videtur, quia aliter, cum hae lites omnes eiusdem generis sint, non intellegeretur cur magistratus ad quem deferendae essent non nominatim indicaretur. Cf. n. 511, 18. 28. 39. 42. 5 Ut Athenis, sic Ephesi quoque antequam lis ad iudicium perveniret, arbitri sententiam pronuntiabant. In qua si acquiescere volebant inter quos lis erat, id ut coram iudicibus pronuntiarent ac sic sollemniter confirmarent, lege constitutum fuisse videtur. Apparet enim vocibus ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου nullo modo neque ἡγεμόνα δικαστηρίου neque arbitros (διαιτητάς) indicari posse. Aliter D. p. 165, qui διαιτητάς aestimationi bonorum interfuisse putat. 6 Magistratus extraordinarius eo consilio constitutus, ut omnia quae communis belli causa decreta erant, perficienda curaret. Ceterum ὁ κοινὸς πόλεμος non ut Hicks voluerat bellum una cum aliis sociis civitatibus gestum significat, sed bellum quod communi civium consensu geritur cuiusque mala ac pericula ad omnem populum pertinent, cf. v. 55 τούτῳ [μὴ] εἶναι κοινὸν τὸμ πόλεμον. v. 61. 66. 71. Tha. 7 Supplevit D. διαιρείτωσαν W. 8 Woodii supplementum Hicksii collatione confirmatum est. [πρὸς] Dar., [τοὺς] nos in proëcdosi. Sed apparet, hic non ut in sacris et aquis aditum modo significari, sed circuitum. Deinde ΙΑΙΟΥΣ lapis.

τοῦ κοινοῦ πολέμου ἡιρημένοις καὶ τῶι ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου τεταγμένωι. — ὁ δὲ ἀποδεδειγμένος ἐπὶ | τοῦ δικαστηρίου ἐξαγέτω ἐπὶ τὸν τόπον, οἱ δὲ δικασταὶ ἐάν τι δοκῆι αὐτοῖς μὴ δικαίως διηιρῆσθαι ἀνισού|τωσαν κατὰ λόγον ἑκάστοις προσνέμοντες τοῦ δανείου καὶ τῆς τιμήσεως, τοὺς δὲ γενομένους ὑπὸ τῶν | διαιτητῶν[9] ἢ τῶν δικαστῶν μερισμοὺς ἀνενεγκά[τ]ωσαν οἱ διαιτηταὶ καὶ οἱ | δικασταὶ ἐπὶ τοὺς ἡιρημένους ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πολέμου, ἀναγράψαντες τά τε ὀνό||ματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τοὺς τόπους καὶ τοὺς ὅρους τῶμ μερισμῶν, — οἱ δὲ ἡιρημέ|νοι γράψαντες εἰς λευκώματα παραδότωσαν τοῖς νεωποίαις[10] θεῖναι ἐπὶ τὸ ἔδεθλον[11]. | δότωσαν δὲ καὶ τῶι ἀντιγραφεῖ τούτων ἀντίγραφα, ἵν' ἐξῆι τῶι βουλομένωι τῶμ πο|λιτῶν ἐφορᾶν τοὺς γεγενημένους μερισμοὺς τῶν ἐγγαίων. καὶ κοινὴμ μὲν διαίρεσιν | ταύτην εἶναι, — ἂν δέ πως ἄλλως πρὸς αὐτοὺς ὁμολογήσωσιν[12] ὑπὲρ τῆς διαιρέσε||ως καὶ ἀπογράψωνται πρὸς τοὺς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πολέμου, οὕτως αὐτοῖς εἶναι ὡς ἂν ὁμο|λογήσωσι πρὸς ἀλλήλους, ἀντίγραφα δὲ λαμβάνειν τὸγ γεωργὸν τῶν τοῦ τ[οκισ]|τοῦ τοῦ αὐτῶι προσκοινωνοῦντος, καὶ τὸν τοκιστὴν τῶν τοῦ γεωργοῦ τοῦ αὐτ[ῶι προσ]|κοινωνοῦντος τιμημάτωγ καὶ δανείων[13], καὶ ἐπίτροπον ὑπὲρ ὀρφανοῦ καὶ τοὺς συ[νορφα]|νιστὰς οὓς ἂν παραλαμβάνωσιν ἕκ[αστοι·] ἄλλων δὲ μηθένα λαμβάνειν μηδὲ τοὺς || ἐπὶ τούτων τεταγμένους[14] διδόναι, [μηδὲ] αὐτοὺς λαμβάνειν· εἰ δὲ μή, ἐξώλη εἶναι | καὶ αὐτὸν τὸν λαβόντα καὶ ὃς ἂν ἑτέ[ρωι δ]ῶι, καὶ ὑπόδικον εἶναι καὶ τὸν λαβόντα καὶ | τὸν δόντα ὡς ἀπειθοῦντα καὶ ἐπιβουλεύοντα τοῖς συ(μ)φέρουσι τῆς πόλεως. — ὅσοι δὲ ἐπὶ | τοῖς ὑπερέχουσι δεδανείκασιν[15], εἶναι τὴγ κομιδὴν αὐτοῖς

---

9 Arbitros (v. 6) non interfuisse divisioni, sed eam aut a divisoribus (v. 9) perfectam esse, si creditores et debitores in eorum decreto aquiescerent, aut a iudicibus, si alteruter ad hos provocasset, monuit Tha. Exspectaveris igitur ὑπὸ τῶν διαιρετῶν ἢ τῶν δικαστῶν, sive illi divisores hic minus accurate διαιτηταί vocantur, sive mero lapicidae errore bis nomina confusa sunt. 10 Magistratus permagnae in omnibus rebus quae ad cultum deae pertinebant auctoritatis. Cura litterarum publicarum in templo incidendarum aut conservandarum etiam alibi eis mandatur (Cf. 186[5]). 11 Templum Dianae Ephesiae. 12 Si privatim inter eos convenerit. D. 13 Pluralem aliquid miri habere, sed probabiliter eo referri quod plerumque idem debitor eidem creditori pro pluribus pecuniae summis separatim mutuis datis plura praedia pignori opposuerit observat Tha. 14 Magistratus (οἱ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πολέμου ἡρημένοι) et ipsi exempla litterarum apud se depositarum sibi conficere et aliis dare vetantur. 15 Si quando unus

ἐκ τοῦ περιόντος μέρους τῶι | γεωργῶι[16], κἂν εἷς κἂμ πλείους ὦσι, τοῖς πρώτοις πρώτοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπεξῆς, τὸν δὲ ‖ [νό]μον εἶναι καὶ τούτοις καθάπερ καὶ τοῖς πρώτοις δανείσασιν· εἰ δέ τινες | [ὑποθέ]ντες ἄλλοις κτήματα δεδανεισμένοι εἰσὶμ παρ' ἑτέρων ὡς ἐπ' ἐλευθέροις[17] | [τοῖς κ]τήμασιν, ἐξαπατήσαντες τοὺς ὑστέρους δανειστάς, ἐξεῖναι τοῖς ὑστέροις | [δανεισ]ταῖς ἐξαλλάξασι τοὺς πρότερον δανειστὰς κατὰ τὸν συλλογισμὸν τοῦ κοινοῦ πο‖[λέμου][18] ἔχειν τὰ κτήματα. ἐὰν δὲ ἐνοφείληταί τι αὐτοῖς ἔτι, εἶναι τὴγ κομιδὴν τοῖς ‖ [δανειστ]αῖς ἐκ τῆς ἄλλης οὐσίας τοῦ χρειστοῦ πάσης, τρόπωι ὧι ἂν δύνωνται, ἀζημίοις | [ἁπάση]ς ζημίας. ἂν δὲ καὶ ἔγγυος ἦι, εἶναι τὴν ἐκ τοῦ ἐγγύου κομιδὴν καθάπερ ἐκ τῶν | [τὰ μετέ]ωρα[19] ἐγγυωμένων. — ὑπὲρ τῶν ἐγγύων τῶν ἐγγυωμένων πρὸς | [αὐτὰ] τὰ κτήματα. — ἐὰμ μὲν ἴση ἦι ἡ τιμὴ τοῦ κτήματος τῶι δανείωι πρὸς ὃ | [ἂν ἦι ἔ]γγυος, τῆι τιμήσει τῆι πρὸ τοῦ πολέμου γεγενημένηι, ἀπηλλάχθαι τὸν ἐγγ‖[υον τῆ]ς ἐγγύης· ἐὰν δὲ πλέον ἦι τὸ ὀφείλημα τῆς τιμῆς τοῦ κτήματος, τὸ πλέον ὀφει‖[λόμενον[20] τῆς] τιμῆς ὁ ἔγγυος ἀποτινέτω κατὰ λόγον[21], ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ τὰ μετέωρα

---

idemque fundus duobus hominibus hypothecae datus est, alteri creditori pignoris loco est id quod restat priore pecuniae debitae summa a pretio totius fundi deducta (τὰ ὑπερέχοντα). D. 16 Ex ea parte praedii obligati quae restat debitori post divisionem secundum eas leges quae supra scriptae sunt cum priore creditore factam. D. 17 Cf. 426[4]. 18 I. e. secundum eam legem de qua dixi not. 1. 19 I. e. pecunias simpliciter mutuas datas sine pignore aut hypotheca. D. Qui igitur fideiussores fraudem eius, qui eundem agrum iterum hypothecae dedit simulans nondum obligatum esse, adiuverunt, ei privantur beneficio legis proxime insequentis (v. 43 sqq.). 20 Supplevi. ὀφείλημα W. D. Sed τὸ ὀφείλημα in eodem enuntiato de tota summa pecuniae debitae usurpatur. Quae si maior est quam agri pretium, id quod plus debetur (i. e. quo summa debiti summam pretii excedit) persolvat fideiussor, cui si haec lex lata non fuisset, tota pecunia quae debebatur persolvenda fuit. D. Tam iniquam legem fuisse negat Tha., qui etiam ex prioribus legibus praedem conveniri potuisse negat nisi de ea pecunia, qua summa debita pretium fundi obligati excederet. Nihil igitur beneficii extraordinarii hic praedibus concedi, nisi quod ex priore pretio, non ex eo quod per belli calamitates imminutum sit, illa differentia computanda sit. At de hoc aestimationis discrimine omnino hic nihil scriptum est, neque de iniquitate legis in praedem ex nostrae aetatis sensu existimandum est. 21 Qui in quartam partem pecuniae debitae pro debitore se obligarit, quartam partem eius summae, qua debita pecunia pretium agri excedit, persolvat, qui in dimidium, dimidiam, et sic pro portione

ἐγγυώ‖[μενοι, ἐὰν][22] μὴ ἐπιτετοκισμένον ἦι[23] εἰς πλείω χρόνον τῆς ἐν τῆι πράξει γεγενημένης | [ἐγγύης]. — ἐὰν δὲ ἐπιτετοκικὼς ἦ ὁ δανειστὴς παρὰ τὴμ πρᾶξιν καὶ τὸν | [χρόνον τὸν] ὡμολογημένον ἐν τῆι πράξει, μὴ ἀποτίνειν τὸν ἔγγυον ὧι πλεῖον ‖ [ἦι ἐπιτ]ετοκ[ισ]μένον, ἐὰμ μὴ ἐπεσχηκὼς ἦι τὴν εἴσπραξιν[24] ὁ τοκιστὴς συμβου‖[λομένου] τοῦ ἐγγύου. περὶ δὲ τούτου ἂν ἀμφισβητῶσιγ, κρίσιν αὐτοῖς γίνεσθαι | ἐπὶ τοῦ ξενικοῦ δικαστηρίου[25], ἂμ μή τι ὑπὸ τῶν διαιτητῶν συμπ[εισθῶσι][26], | τῆς δὲ δίκης ἄρχειν τὸν τοκιστήν. — εἰ δέ τις ἐπίτροπος ἐν τῆι ἐ[πιτροπῆι][27] | λαβὼν αὐτὸς ἔχει χρήματα τῶν τοῦ ὀρφανοῦ τρόπωι ὁτωιοῦν, τούτω[ι μὴ] ‖ εἶναι κοινὸν τὸμ πόλεμον[28]. — ὅσοι δὲ φερνὰς ὀφείλουσι[29] θυγατρίοις ἢ [ἀ]‖δελφαῖς ταῖς αὐτῶν, μεμερικότες[30] ἐκ τῆς πατρώιας οὐσίας, ἢ ἐπίτροποι | ὑπὸ πατρὸς κατα-

---

reliqua. Aliter Tha., cui astipulari nequeo, quia etiam τοῖς τὰ μετέωρα ἐγγυωμένοις aliquid remissionis obtigisse opinatur, id quod pugnat cum v. 41.
22 Supplevit D. ἐγγυῶ[ντες, ἐὰν] W. 23 Nisi debita summa pecuniae continentur usurae residuae maioris temporis, quam in quod fideiussio facta est. D. 24 Sc. τῶν τόκων. 25 Non tribunal Ephesium, ad quod lites peregrinorum ibi consistentium deferantur, sed iudices peregre Ephesum vocatos ad has inter creditores et debitores controversias componendas, quia civilium iudiciorum hac in re aequitati diffidebatur, hic significari viderunt So. et Tha. Ubicunque de iudiciis ad extraordinariam belli communis condicionem spectantibus dicatur (v. 1. 16), hoc ξενικὸν δικαστήριον intellegendum esse non minus quam ubi eius definita mentio fiat (v. 52. 87. 97) Tha. observat, obloquentibus sane So. et editoribus Inscr. iur. Gr. Ab hoc extraordinario peregrinorum iudicio distingui legitimas apud ordinarios iudices lites v. 78: κρίσιν αὐτοῖς εἶναι κατὰ τοὺς νόμους. Morem iudices ex aliis civitatibus advocandi frequentissimum esse apud Graecos notum est. Ipsum vocabulum collectivum δικαστήριον de eiusmodi iudicibus usurpatur I. G. Sept. I 4130, 9. ξενικὸν δικαστήριον est ap. Pollucem VIII, 62, ubi a civilibus iudiciis ad illud provocari dicitur, et Bull. de corr. Hell. V p. 102, 4 et Pausan. VII, 9, 5 ξενικά σφισιν εἶναι διδόασι δικαστήρια. Contrarium ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαστηρίου n. 511, 32. 49. Alius generis sunt Medeoniorum ξενοδίκαι (n. 426, 38), i. e. cives qui de peregrinorum causis iudicant. 26 Supplevi. συμπ[εισθῆι] W. D. Cf. not. 5. 27 Si quis tutor pecunias pupilli habet, quas per tempus tutelae (ἐν τῇ ἐπιτροπῇ) ab illo mutuas sumpsit (λαβών) et pro quibus fundum aliquem suum pignori opposuit. Nam hoc quoque praeceptum ad ius hypothecarum spectare monuit Tha. 28 I. e. ne fruantur eis beneficiis quae debitoribus propter bellum commune legibus concessa sunt (cf. v. 64 μὴ εἶναι αὐτοῖς ὑπολογίζεσθαι τὸγ κοινὸμ πόλεμον). 29 De dote constituta quidem, sed non numerata, pro qua pater aut frater agrum oppigneravit, hic dici monuit Tha. provocans ad n. 818, 4. Cf. ibi not. 2. 30 Si dotem a patre constitutam post illius mortem frater ex bonis paternis

λελειμμένοι ἢ ὑπὸ δήμου ἡιρημένοι ταῖς ὀρφαναῖς | ταῖς ὑπ' αὐτῶν ἐπιτροπευομέναις μὴ ἀποδεδώκασι τὰς φερνὰς ἃς οἱ | πατέρες ἔταξαν, ἢ γήμαντες καὶ διαλυθέντες μὴ ἀποδεδώκα‖σι τὰς φερνὰς οὔσας ἀποδότους κατὰ τὸν νόμον, τούτους ἀποδιδόναι | τὰς φερνὰς καὶ τοὺς τόκους κατὰ τὰς πράξεις, καὶ μὴ εἶναι αὐτοῖς ὑπολο|γίζεσθαι τὸγ κοινὸμ πόλεμον[31], ἀλλὰ τὸ γενόμενον διάπτωμα ἀναπλη|ρούτωσαν εἰς τὴν φερνὴν ταῖς ὀρφαναῖς οἱ ἐπίτροποι ἐκ τοῦ ἄλλου οἴκο[υ] | οὗ ἂν ἐπιτροπεύωσι.

Ὅσοι δὲ ἐπὶ κτή[μ]ασιν δεδανεισμένοι εἰσὶν ἀπὸ Δημαγόρου πρυτάνεως[32] καὶ μηνὸς Ποσιδεῶ|νος, τούτοις τ[ὸ]μ μὲγ κοινὸμ πόλεμον εἶναι ὥσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, τὰς δὲ τιμήσεις εἶναι | τῶγ κτημά[τ]ων ἐν οἷς χρόνοις τὰ δάνεα καὶ αἱ πράξεις γεγόνασιν[33], ὅπως εἴ τινες κεχαρμένοις | τοῖς κτήμα[σ]ιν ἢ τῶν ἐπαυλίων καθῃρημένων συνηλλάχασιν, οὕτως αἱ τιμήσεις αὐτῶν | γίνωνται ὡς διακειμένοις συνήλλαξαν τοῖς κτήμασιν. — ὅσοι δὲ πρὸ Ἀπολλᾶδος[34] ‖ καὶ μηνὸς [Λ]ηναιῶνος πράξεις πεπράγασιν ἐναντίας τῶι κοινῶι πολέμωι[35], μὴ εἶναι τὰς | πράξεις κυ[ρ]ίας, ἀλλ' εἶναι τοὺς ὀφείλοντας τούτοις ἐν τῶι κοινῶι πολέμωι. — ὅσοι

sorori solvere debet, debitor excluditur beneficiis legis de bello communi; non item, si ipse frater demum patre defuncto sororem nuptum dedit et ei dotem constituit et praedio hyothecae dato firmavit. Tha. 31 Cf. not. 28. 32 Prior legis pars (usque ad v. 64) ad eas pecunias spectat, quae iam ante bellum debebantur. Nunc de eis statuitur, quae postea demum mutuae sumptae sunt. Ac belli quidem initium a mense Posideone qui fuit Demagora prytane repetitur. Atque etsi neque huius neque Apollae, Danai, Manticratis (v. 69. 72. 93. 98) prytanum anni noti sunt, tamen apparet Demagorae, Manticratis, Apollae annos hoc ordine continua quidem serie se excipere (v. 98), his omnibus vero recentiorem esse Danaum, cuius anno haec lex lata est (v. 93). Quod quoniam summa cum probabilitate lex ad bellum Aristonici relata est (cf. not. 1), haud absurde Hi. Demagorae annum 132/1, Manticrati 131/0, Apollae 130/29, Danao 129/8 a. Chr. vindicavit, ut bellum a m. Ianuario 131 a. Chr. ad Februarium 129 a. Chr. fuerit. Manticratem et Danaum etiam in nummis Ephesiorum (Mionnet Suppl. VI n. 184. 196. 237) inveniri monuit D. De prytanibus Ephesiorum eponymis idem provocat ad Waddington Expl. des Inscr. d'Asie mineure p. 60. 33 Contra in antiquioribus debitis aestimandum est, quanti fuerit fundus obligatus ante bellum (v. 44). 34 Haec declinandi ratio, quae redit v. 98, cum v. 72 ex more Ἀπολλᾶ sit, in sermone Ionum Asianorum iam satis antiquo tempore usitata fuit (cf. Δεονῦδος Roehl I. G. A. 494, 5. Εἰρηνᾶδος n. 600, 74. Ζωπᾶδος ibid. v. 139). V. Kühner-Blass Ausf. Grammatik der gr. Spr. I, 1 p. 493. 35 I. e. si qui creditores cum debitoribus hypothecariis pactiones fecerunt, quibus beneficia tum iam lege debitoribus concessa tollerentur.

δὲ ἀπὸ | μηνὸς Λη[ν]αιῶνος καὶ Ἀπολλᾶ πράξεις πεπράγασιν ἐπὶ τοῖς κτήμασιν, τούτοις δ' εἶναι | τὰς πράξε[ις] κυρίας καὶ μὴ εἶναι αὐτοῖς κοινὸν τὸμ πόλεμον, ἐπειδὴ ἐν τῶι πολέμωι διαπι|στεύσαν[τες] εἰσευπόρησαν[36], τόκους δὲ αὐτοῖς εἶναι μὴ πλείους δωδεκάτων[37]. — ὑπὲρ ‖ τῶν δανε[ιστ]ῶν τῶν ἐμβεβηκότων εἰς κτήματα. — ὅσοι μὲμ πρὸ μηνὸς Ποσιδεῶνος | τοῦ ἐπὶ Δη[μ]αγόρου ἐμβάντες εἰς κτήματα[38] κατὰ πράξεις ἔχουσιν τὰ κτήματα καὶ νέμον|ται, εἶναι [αὐ]τοῖς κυρίας τὰς ἐμβάσεις, εἰ μή τι ἄλλο ἑκόντες πρὸς αὑτοὺς[39] ὡμολογήκασιν. περὶ | δὲ τῆς π[α]γκτησίας[40] ἄν τινες ἀμφισβητῶσιν, κρίσιν αὐτοῖς εἶναι κατὰ τοὺς νόμους[41]. | ὅσοι δὲ ἐμ[βε]βήκασιν ὕστερον μηνὸς Ποσιδεῶνος τοῦ ἐπὶ Δημαγόρα, νεμομένων τῶν δεδα‖νεισμέν[ων τὰ] κτήματα κατὰ τὸ ψήφισμα καὶ κατηγμένων ὑπὸ τοῦ δήμου, τὰ μὲγ κτήμα|τα εἶνα[ι τῶν δα]νεισαμένωγ καὶ νεμομένων, τὰ δὲ δάνεια τῶν δανειστῶν, τοῦ μερισμοῦ | γενομένου καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις δανεισταῖς. — ἐὰν δὲ διαμφισβητήσωσιν οἱ δανεί|σαντες πρὸς τοὺς ὀφείλοντας, φάμενοι ἐμβεβηκέναι πρότερον Δημαγόρου πρυτάνεως καὶ μη|νὸς Ποσιδεῶνος, κρίσιν αὐτοῖς γίνεσθαι καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐν τῶι κοινῶι πολέμωι ἐβλαμ‖μένοις. — εἰ δέ τινες μὴ ἐμβάντων τῶν δανειστῶν αὐτοὶ νεμόμενοι τὰ κτήματα ἑκόντες τι | συνωμολόγηνται πρὸς τοὺς δανειστὰς μὴ βιασθέντες, εἶναι αὐτοῖς τὰ ὡμολογημένα κύρια· | ἐὰν δὲ ὁ μὲμ φῆι βεβιάσθαι ὁ δὲ μή, εἶναι αὐτοῖς κρίσιν περὶ τούτων ἐν τῶι ξενικῶι δικαστηρίωι, προ|διαιτᾶσθαι[42] δὲ

36 Non cum Dar. ad debitores, sed ad creditores hoc rettulit Tha., de vocis εἰσευπορεῖν notione provocans ad Diodor. XVI, 40, 1: Θηβαῖοι κάμνοντες τῷ πρὸς Φωκεῖς πολέμῳ καὶ χρημάτων ἀπορούμενοι πρέσβεις ἐξέπεμψαν πρὸς τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα παρακαλοῦντες εἰσευπορῆσαι τῇ πόλει χρήματα.
37 Annuae usurae ne excedant duodecimam partem sortis (8½ p. c.).
38 Qui praedia sibi obligata, cum debitores solvendo non essent, possederunt. 39 αὐτοὺς W. et D., quod necessario ad debitores spectaret. Sed eorum cum in protasi mentio facta non sit, commodius mihi videtur αὑτοὺς (i. e. ἀλλήλους) legere, qua voce creditores et debitores coniunctim indicantur. '*Nisi quid aliud inter eos convenerit*'. Cf. n. 546, 28 ὡς ἂν ἀλλ[ήλους] πείθωσι. 40 Lites de dominio fundorum obligatorum intellexit D. ('*S'il s'élève des contestations sur la propriété*'). Nomen cum πᾶς compositum Tha. probabiliter rettulit ad quaestionem, utrum creditori totius agri obligati dominium adiudicandum sit, an partis modo, nempe cuius pretium summam pecuniae debitae aequipararet. 41 Secundum leges communes et ad iudices ordinarios. Tha. 42 Cf. not. 5.

αὐτοὺς ἐπὶ τῶν διαιτητῶν κατὰ τόνδε τὸν νόμον. — ὅσοι δὲ ἐγκαταλιπόντες τὰ | κτήματα ἀπηλλαγμένοι εἰσίν, οἱ δε τοκισταὶ γεγεωργήκασιν, εἶναι τὰ κτήματα τῶν τοκιστῶν. || ἐὰν δὲ βούλωνται οἱ ὀφείλοντες, ἀποδόντες τὰ ἀνηλωμένα[43] τοῖς τοκισταῖς καὶ τόκους ἐπι|τεσσερασκαιδεκάτους[44] καὶ εἴ τι αὐτοῖς ἀνήλωται εἰς τὴγ γῆν ἢ ἀπόλωλέ τι διὰ τὴγ γεωργίαν | ὑπολογισθεισῶν τῶγ γεγενημένων προσόδωμ, παραλαβεῖν τὰ κτήματα, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀπο|δοῦσιν ἐν ἐνιαυτῶι τῶι ἐπὶ Δαναοῦ μετέχειν αὐτοὺς τοῦ κοινοῦ πολέμου κατὰ ταὐτὰ | τοῖς ἄλλοις. — ὑπὲρ δὲ τῶγ γεγενημένων ἀναλωμάτων καὶ τῶν ἀπολωλότων ἐν τῆι || γεωργίαι καὶ τῶμ προσόδων τῶγ γεγενημένων ἐὰμ μέν τι πρὸς ἀλλήλους συμφωνή|σωσιν ἢ συμπεισθῶσιν ὑπὸ τῶν διαιτητῶν, ταῦτ' εἶναι, εἰ δὲ μή, κρίσιν αὐτοῖς εἶναι ἐπὶ τοῦ | ξενικοῦ δικαστηρίου καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, τῆς δὲ δίκης ἄρχειν τὸν ἐγκαταλιπόντα | τὸ κτῆμα. εἰ δέ τινες ἐπὶ Δημαγόρου ἢ Μαντικράτους ἢ Ἀπολλᾶδος[45] ἕως μηνὸς Ποσιδεῶνο[ς ------------------]

43 Ad tributa quae per belli tempora agri domino pendenda erant haec rettulit Tha.; etenim de ipsa pecunia mutua data cogitari non licere, quia ea secundum leges de bello communi (v. 93 μετέχειν αὐτοὺς τοῦ κοινοῦ πολέμου κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἄλλοις) divisione agri oppignerati redderetur; impensas in agrum colendum factas vero v. 94 separatim commemorari. 44 Annuam quartamdecimam capitis partem ($7^1/_7$ p. c.). 45 Cf. not. 32. 34.

---

511 Tabula marmorea fracta in tres partes, inventa in vico *Kastri* insulae Amorgi. Ed. G. Radet Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 229 n. 3. Cf. quae de titulo exposuit E. Szanto Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1891) p. 33 sqq.

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν, sed ita ut in media parte, maxime v. 29—35, ordo turbetur. Medio quarto a. Chr. saeculo non recentiorem esse tabulam cum litteratura tum orthographia ([ἐσ]αγωγὲς v. 19. ποιῶσιν v. 24. τὸς v. 28. 34. 36. ἐναι v. 29. 36. τõ ἀστικõ δικαστηρίο v. 32. 33. 49. 50. ποιομένων v. 38. ὀφελέτω v. 44. βολῆς v. 47. ἐξέναι v. 49) arguit. Eodem referenda sunt vestigia dialecti Ionicae Ἥρηι v. 42. προθεσμίην v. 46. Radet. Apparet propter nimiam litium multitudinem eamque quae inde nata erat iudiciorum dilationem hanc legem latam esse quae illis malis mederetur. De cuius argumento ut recte existimetur, maximi momenti est vocis διαλλακταί notio, de qua cf. not. 7. 8.

------|γ----------------|ν ------------ | ἐγ----------- | προ------------‖σθω ---------|μα ἐ--------- | ἔδοξε[ν τῆι βολῆι καὶ τῶι δήμωι[1], ------] | ἐπεστ[άτε· ------------]|των, ἐκκ[λησία ---------]‖σα ἐστὶν ---------|ν ἐναργε---------|τα, ὅσα μέχ[ρι -----------]|σασθαι καὶ ε[---------- μ]|εμψάμενος ---------‖ηται, ὅστις δ--------|υτῶι δικασ----------|άτων, ὅτωι μ---------|ίσαντο ἐπιτελ[---------- οἱ ἐσ]|αγωγε͂ς[2] ἐσάγω[σιν -------------] ‖ προβολήν, διδό[ναι δὲ ----------] | μήτε καταψηφισ[------- πρύτα]|νις ἐπιψηφιζέτω [μηδὲς μήτε ἐν βολῆι μήτε ἐν δ]|ήμωι, μηδὲ ἐπερω[τάτω ------------]ιοι ---|ποιο͂σιν αὐ(τ)ὸν[3] τὰ πο---------------α προθ‖εσμίαν τὴν ἐπὶ τ[-------------η]ν γενο|[μέ]νην τῶμ [π.]ουεν.------------άρχο καὶ Σω|[κράτε]ος καὶ Τιμοκλ[είδεω]. μηδὲ ὅσαι δίκα|ι [δι]εγράφησαν[4] ἐπὶ τὸς [εἰ]σαγωγέας τὸς ἀμ|φὶ Εὐρύδικον[5], ταύτας μὴ ἔναι δικάσασθαι ‖ μήτε αὐτο͂ μήτε ἐν ἐκκλήτωι[6] μηδαμο[ῦ,] | ἐάμ μὴ οἱ διαλλακταὶ[7] γράψαντες καταλεί|πω-

1 Supplevit Sza., qui versuum 7—26 maximam partem restituere conatus est sollerter quidem, sed tamen ita ut pleraque incerta maneant. Quare ex eius supplementis pauca modo recipienda existimavi. 2 Magistratus cuius officium est causas ad iudices deferre (εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον). Non appellative de quolibet magistratu qui ἡγεμονίαν δικαστηρίου habeat vocem usurpari, sed legitimum certi cuiusdam collegii nomen esse probant quae infra de eis leguntur; cf. not. 5. 12. 3 ΑΥΟΝ. 4 Proprie haec vox circumscribendi, i. e. delendi notionem habet (Att. Process ed. Lipsius p. 42); ac sane huic quidem loco bene conveniret praeceptum quo cives vetarentur litem, quae in indice publice proposito deleta esset, amplius persequi. Sed recte Sza. monuit, pugnare cum hac interpretatione v. 48 sqq. Quare διαγράφειν hic potius perscribendi, i. e. singillatim in indice scripto recensendi notione accipiendum est, ut διαριθμεῖν pernumerandi vim habet. Significatur tabula omnium litium ab ipsis compositarum, quam διαλλακταί confecto suo negotio Arcesinae relinquunt (not. 8). 5 Collegium est, annuum ut quidem videtur, ex quo in unaquaque lite aut singuli aut bini (not. 12) causae ad iudices deferendae officio funguntur. Huic collegio traditur index ex quo statim perspiciatur, utrum causam aliquam ad se delatam persequi an repudiare debeant. Advocatos interpretatur Ra., sed id pugnat cum usu sollenni huius nominis itemque verbi εἰσάγειν. Id enim nunquam de eis qui actorum aut reorum partes agunt dicitur, sed semper de eo penes quem iurisdictio est. 6 Cf. n. 101, 49. 177, 29. 227, 12. 7 Eandem vim huic voci atque Atticae διαιτητῶν appellationi tribuunt R. et Sza. Neque negaverim, cum origine et derivatione vocabuli hanc opinionem conciliari posse. Sed ei etiam accommodatius videtur, extraordinarium hominum peregre ascitorum consilium (ξενικὸν δικαστήριον n. 510[25]) interpretari, qui

σιν[8] οἷς δεῖ τὰς δίκας ἐπὶ τõ ἀστικõ δικαστη|ρίο γενέσθαι. ὅσοι δ' ἆμ μὴ ἐκτίνωσιν καθ[ὰ] | οἱ διαλλακταὶ ἔταξαν ἢ πείσαντες[9] τὸς κα||ταδικασαμένος, ἢ ὑπογραφὴμ ποιῶντ|αι[10] πρὸς τὸς χρεωφύλακας, ἔναι τὰς δίκ||[α]ς κατὰ τῶμ μὴ ἐκτινόντων μηδὲ τὴν | [ὑ]πογραφὴν ποιομένων. μηδὲ πρύτανι[ς] | προτιθέτω μηδὲ ἐπιψηφιζέτω μηδὲ ἐσα[γ]||ωγεὺς ἐσαγέτω, ἐὰν δὲ ἐσάγηι παρὰ τὰ γε|γραμμένα ἢ ποιήσηι[11], ὀφελέτω τρισχιλίας | δραχμὰς τῆι Ἥρηι καὶ ἄτιμος ἔστω καὶ ὁ ἐ[σ]|αγωγεὺς ἑκάτερος[12] ὀφελέτω τρισχιλίας | δραχμὰς καὶ ἄτιμος ἔστω καὶ ὑπόδικος || καθ' ὃ ἂν ἐσαγάγηι δίκην παρὰ τόδε[13] ψήφισ|μα καὶ τὴμ προθεσμίην. |

Τισομενὸς εἶπε· τα μὲν ἄλλα τὴν τῆς (β)ολῆς[14], | τὰς δὲ δίκας τὰς διαγρ[αφείσας ἐν τοῖς] λευκ|ώμασιν ἐξῆναι αὐτõ δι-

---

nimiam litium pendentium multitudinem arbitrio suo, cui non ut civium iudiciis diffidebatur, dirimant itaque concordiam turbatam restituant. Item extraordinarium officium cives inter se in gratiam reducendi vox διαλλακτής significat apud Aristotelem Ἀθ. πολ. 5, 2: εἵλοντο κοινῇ διαλλακτὴν καὶ ἄρχοντα Σόλωνα. 38, 4: Παυσανίας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς μετὰ τῶν δέκα διαλλακτῶν τῶν ὕστερον ἀφικομένων ἐκ Λακεδαίμονος. 8 Cum haec lex ferretur, dubium etiamtum erat, utrum tam felici eventu negotio suo functuri essent compositores peregrini, ut omnes causas pendentes ad finem perducerent, an aliquot ex eis ordinario civium iudicio relinquere cogerentur. Quod si accidat, harum quoque iudicem domum redeuntes magistratui civili qui iurisdictionem habet relinquere iubentur. Hoc potissimum enuntiatum meae vocis διαλλακταί interpretationis (not. 7) fundamentum est. Etenim si hac lege perpetuus et ordinarius civium arbitrorum (διαιτητῶν) magistratus institueretur, nullo modo sic in universum dubitari poterat, utrum aliquando lites aliquas ordinariis iudicibus diiudicandas relicturi essent necne, sed singillatim exceptio significanda erat hunc in modum: πλὴν τούτων, οἷς ἂν ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαστηρίου δεῖν τὰς δίκας γενέσθαι γράφωσιν. 9 Concinnius esset ἢ (καθὰ) αὐτοὶ ἔπεισαν τοὺς καταδικασαμένους. 10 I. e. scripto fateantur se debere. 11 Si contra ea quae hic scripta sunt causam ad iudices detulerit, sive omnino quidpiam contra ea fecerit. 12 Utrique ex litigantibus suum esse advocatum (εἰσαγωγέα) sumit R. Contra quem recte monuit Sza., neque hoc negotium illa voce significari posse (cf. not. 5), et summae iniquitatis esse, si alteruter peccasset, utrumque puniri. Immo ex collegio εἰσαγωγέων in quaque causa binos coniunctim officio fungi debuisse, ut omnino non posset sine utriusque culpa res contra legem ad iudices pervenire. Nullam video aliam difficultatis expediendae viam, etsi singularis v. 39 aegre cum hac interpretatione conciliatur. 13 Conieceris aut τὸ post τόδε excidisse, aut τόδε perperam pro τό τε incisum esse. 14 ΡΟΛΗΣ.

[κάσασθαι ἐπὶ τῶ] ἀστικῶ || δικαστηρίο μέχρι ἑκατ[ὸν δραχμῶν[15]
---]ημα γ|..γε μένωι ἐκκλήτω[ι -----------]ιακ|---------

15 Cf. n. 101[75].

---

512 Stela marmoris candidi, utrimque inscripta, inventa Calymnae, exstat in museo Britannico. Ed. C. T. Newton Greek inscriptions in the British Museum II p. 84 n. CCXCIX (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 158 n. X. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 318 n. 3591). Cf. quae de titulo exposuerunt R. Dareste Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 235 sqq. et E. Sonne de arbitris externis p. 49 n. LXI.

[----- ο]ὐδὲ τὸ ἐπικαλε[ύμενον[1] -----------|.]ε ἔλασσον τούτου.

Litterae volgares praeter ΞΣ et Π quod dextrum brachium brevius arcuatum habet. 1 Spectant hae litterae omnes ad litem liberorum Diagorae Coi (v. 86) impuberum, quorum causam agit tutor Philinus Dioclis f. Cous (v. 87), contra civitatem Calymniorum; quae lis a Cnidiis (v. 56), quorum ad arbitrium utrique provocaverunt, diiudicatur. De causa ex superstitibus tituli partibus haec enucleata sunt a N. et Dar.: Calymniorum populus pecunias mutuas acceperat a Pausimacho et Hippocrate Cois (v. 58). Per satis magnum temporis spatium de reddendis illis pecuniis nihil actum est. Hippocrate defuncto in eius locum successit Cleumedes filius (v. 60. 63. 64. 65. 69. 80), post huius obitum Cleuphantus nepos (v. 80). Interea Pausimachus quoque mortuus erat, et ius eius in Diagoram transierat, quem Pausimachi filium fuisse nusquam quidem enuntiatur, sed temporum ratione reputata perquam probabile est. Is filiis impuberibus relictis diem supremum obiit. Iam cum pro eis Philinus tutor debita repeteret, Calymnii se quicquam illis etiam debere negaverunt. Etenim talentum illius antiqui aeris alieni a Pausimacho et Cleumede sibi remissum esse (v. 59. 60), aliam summae debitae partem pignoribus et hypothecis quae ipsi dedissent venditis creditores recuperasse (v. 60. 61); tum pactos cum Pausimacho et Cleumede pensiones complures fecisse (id quod Cleumedis heredes quidem negabant, 64. 65), denique Cleumedi et eius filio Cleuphanto reliqua omnia reddidisse (v. 66—76). Iam Cleumedis heredum contra Calymnios lis (v. 65. 66) hic in censum non venit; Diagorae vero filii, qui manifesto Pausimachi heredes sunt, ex illis postremis pensionibus, quas distincte Cleumedi Hippocratis filio et Cleuphanto Cleumedis filio modo factas scribitur v. 80. 81, nihil ad se pervenisse dicebant ideoque ex his Pausimachi portionem, quam triginta talentorum esse aestimabant, a Calymniis repetebant. Cnidii secundum Calymnios iudicabant (v. 88). Cuius sententiae rationes etsi hic non

ἐξορκώ[ντω δὲ τοὶ στραταγοὶ τοὺ]|ς δικαστὰς τοὺς δικάζοντας[2] [--------, ὁ δὲ ὅρκως ἔστω ὅδ]|ε· ναὶ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω[3] τὸν Λύκ[ιον καὶ τὰν Γᾶν[4], δικασσέω περὶ] ‖ ὧν τοὶ ἀντίδικοι ἀντώμοσαν[5] κατὰ γ[νώμαν τὰν δικαιοτάτα]|ν, καὶ οὐ δικασσέω κατὰ μάρτυρα, εἴ κα μὴ [δοκῆι ἀλαθέα μαρτ]|υρεῖν, οὐδὲ δῶρα ἔλαβον τᾶς δίκας ταύτας ἕ[νεκα παρ' οὐδενὸς | ο]ὔτε αὐτὸς ἐγὼ

---

perscriptae sunt, tamen maxime probabile est Calymnios iudicibus probasse Cleumedem et Cleuphantum etiam Diagorae nomine ac mandatis illas pecunias ab ipsis accepisse, ut si re vera non ad illum pervenisset pars summae Pausimacho quondam debita, non Calymniorum civitas, sed Cleumedis heredes a Diagorae liberis conveniendi essent. Ordo litterarum huius litis hic est: I. Decretum Cnidiorum de arbitrio, quod Calymnii et Diagorae filii petiverant, constituendo (v. 1. 2). Hoc sic restituere conatur So.: [Ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι, γνώμαι προστατᾶν· τοὺς στραταγοὺς ἑλέσθαι δικαστὰς διακοσίους τέτορας, οἳ δικασσέοντι τὰν δίκαν ἂν δικάζεται τὰ Διαγόρα παιδία τᾶι πόλει τᾶι Καλυμνίων, τῶν μὲν φαμένων ὀφείλεσθαι αὐτοῖς ὑπὸ τᾶς πόλιος τᾶς Καλυμνίων τάλαντα τριάκοντα, τῶν δὲ φαμένων ὀφείλειν οὐδὲν ο]ὐδὲ τὸ ἐπικαλε[ύμενον ὑπὸ τῶν Διαγόρα παιδίων ο]ὐδὲ ἔλασσον τούτου. In quibus etsi sunt quae offensione non careant, maxime particularum οὐδὲ — οὐδὲ pro οὔτε — οὔτε usus, tamen in universum decreti sententiam et tenorem recte assecutus videtur. II. Lex de ordine iudicii (v. 2—52), quem singillatim praescribi opus erat, quia hoc non legitimum et ordinarium iudicium erat, sed in hanc solam causam petentibus eis inter quos litigabatur constitutum. Sane ad exemplum legis quae Cnidi in ordinariis iudiciis valebat hic ordo constitutus videtur, siquidem perquam accurate concinit cum Atheniensium institutis (cf. not. 5. 6. 13. 14. 15. 16). III. Actio filiorum Diagorae (v. 53—82). IV. Iudicium (v. 83—90). 2 Non modo ubique per totam Graeciam iudices iureiurando obstringi solebant, sed etiam ipsae formulae haud dissimiles erant inter se. Cf. titulum Eresium ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 106 n. 281 *B*, 44 sqq. ὄμνυν δὲ τοὶς πολίτ[αις] τοὶς δικάζοντας· [ν]αὶ δικάσσω τὰν [δίκαν, ὄ]σσα μὲν ἐν τοῖς νό[μ]οισι ἔνι, κὰτ τοὶ[ς νόμ]οις, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ [φιλοπ]ονίας(?) ὡς ἄριστα κα[ὶ δ]ικαίτατα, καὶ τιμά[σ]ω, αἴ κε κατάγνω, ὄρθω[ς] καὶ δι(καί)ως· οὔτω ποήσω ναὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον et iusiurandum heliastarum Atheniensium apud Demosthenem XXIV, 149—151, cuius etsi de fide dubitatur, tamen memorabile est partem eius quae vel maxime falsarium prodere visa sit hominibus doctis, hic ad verbum redire (not. 6). 3 Formam accusativi Atticis familiarem ne a Doriensium quidem usu alienam fuisse demonstravit Ahrens de dialectis II p. 239. N. 4 Supplevit N., qui monet Cereris nomini, quod Athenis hoc loco in iurandi formulis collocari soleat, spatium non sufficere. Cf. n. 461, 1. 5 Cf. Harpocration ἀντωμοσία· γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν (ἦι) ἡ δίκη· καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι. Cf. Att. Process ed. Lipsius p. 825 sqq.

οὔτε ἄλ(λ)ος οὔτε ἄλλα ἐμ[[ν[6] τέχναι οὐδὲ μαχανᾶι οὐδ]εμιᾶι· εὐορκεῦντι μέμ μοι εὖ εἶμεν, ἐπιορκεῦν[τι δὲ τὰ ἐναντία.] ‖ τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς προκλήσις καὶ εἴ τι κα ἄλλο δ[έον[7] ἐγ δα]|μοσίου φέρηται, τιθέσθων ἐπὶ τὸ δικαστήριον τοὶ ἀ[ντίδικοι ἑκ]|άτεροι ἐσφραγισμένα τᾶι δαμοσίαι σφραγῖδι πόλιος ἑκα[τέρας[8],] | καθά κα ἑκατέρα ἁ πόλις ψαφίξηται, καὶ παραδόντω τοῖς στρατ|αγοῖς[9], τοὶ δὲ στραταγοὶ λύσαντες ἐγδιδόντω ἐς τὸ δικαστήριο[ν] πάντα τὰ γράμματα ἀμφοτέροις τοῖς ἀν[τ]ιδίκοις. τιθέσθων δὲ κα[ὶ] | τὰς μαρτυρίας ἑκάτεροι πρὶν οὗ[10] λέγεσθαι τὰν δίκαν. λεγέσθω δὲ | τᾶς δίκας ὁ μὲν πρᾶτος λόγος ἑκατέροις ποτὶ χόας δεκαοκτώ[11], ὁ δὲ | δεύτερος ποτὶ χόας δέκα· συναγόρους δὲ ἐξέστω ἑκατέροις | παρέχεσθαι τέτορας[12], ἐξέστω δὲ καὶ μαρτυρὲν τοῖς συναγόροις[13]. ‖ τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς

6 Cf. formulam apud Demosth. XXIV, 150: οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα οὔτ' αὐτὸς ἐγὼ οὔτ' ἄλλος ἐμοὶ οὔτ' ἄλλη εἰδότος ἐμοῦ, οὔτε τέχνῃ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Aristoteles 'Αθ. πολ. 55, 5: ἀναβάντες δ' (οἱ ἐννέα ἄρχοντες) ἐπὶ τοῦτον (τὸν λίθον) ὀμνύουσιν δικαίως ἄρξειν καὶ κατὰ τοὺς νόμους καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι τῆς ἀρχῆς ἕνεκα. Pollux VIII, 86: ὤμνυον δ' οὗτοι — συμφυλάξειν τοὺς νόμους καὶ μὴ δωροδοκήσειν. C. I. A. II, 545, 11: μηδὲ δῶρα δεξε[ῖσ]θαι. 7 Supplevit N., probantibus reliquis editoribus. Qui si verum viderunt, accusativus absolutus habendus est: "cum eo opus sit". 8 Coorum et Calymniorum. Sane horum modo est causa publica, cum adversarii eorum privati aliquot homines Coi sint. Quod et hic et infra (v. 70. 71) ipsius reipublicae Coae aliquas partes in hoc negotio esse videmus, id N. et Dar. bene eo rettulerunt, quod Hippocrates et Pausimachus, qui argentarii fuisse viderentur, non de suo pecunias illas Calymniis mutuas dedissent, sed a multis civibus Cois collectas, ita ut totius populi interesset eas non perire. 9 Praetores Cnidiorum ἡγεμονίαν δικαστηρίου habuisse in illo extraordinario iudicio et hinc et aliunde (v. 44. 48. 52) apparet. 10 Cum πρὶν cum genetivo non Atticum quidem sit, sed tamen antiquum (Pindar. Pyth. IV, 76 πρὶν ὥρας), ne attractio quidem πρὶν οὗ c. inf. quicquam offensionis habet. N. Cf. ἐφ' ᾧτε item cum infinitivo coniunctum. 11 Cf. n. 314, 56 sqq. N. 12 Hoc beneficio utrique non usi sunt nisi ex parte, nam actores quidem unum omnino συνάγορον habebant eumque necessarium quia ipsi impuberes erant, tutorem Philinum (v. 86 sq.), Calymnii vero tribus contenti erant (v. 88 sqq.). 13 Cf. Isaeus XII, 4: ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐμέ γε οὐδεὶς ἀνθρώπων οὕτως τελέως ἂν ἄφρονα ὑπολάβοι, ὥστε τούτῳ (Euphileto fratri, pro quo verba facit) μαρτυρεῖν τὰ ψευδῆ, ὅπως τὰ πατρῷα διὰ πλειόνων διανείμωμαι. ibid.: εἰ νῦν μὲν μαρτυρῶ ὡς ἔστιν ἀδελφὸς ἡμέτερος item § 5 μεμαρτυρηκέναι, ἐμαρτύρουν κτλ. Aeschines II, 170: καὶ κάλει τὸν Τεμενίδην καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας καὶ Φωκίωνα τὸν στρατηγόν, μήπω συνήγορον, ἂν τούτοις συνδοκῇ, ἀλλ' ὑπεύθυνον τῷ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψεύδηται.

προκλήσις[14] καὶ τὰν γραφὰν τᾶς δίκας καὶ εἴ τί κ|α ἄλλο ἐγ δαμοσίου φέρηται ἀναγινωσκέτω ὁ γραμματεύς, ὅν κα ἑ|κάτεροι παρέχωνται, καὶ τὰς μαρτυρίας ἄνευ ὕδατος[15]· ὁ δὲ μάρτ|υρ, ὁ μὲν δυνατὸς ἐὼν παρεῖμεν μαρτυρείτω παρεὼν ἐπὶ τοῦ δικα|στηρίου, τοὶ δὲ ἀδύν[α]τοι τῶμ μαρτύρων παραγενέσθαι ἐπὶ τὸ δικ||αστήριον ἐγμαρτυρησάντω[16] ἐπὶ τῶν προστατᾶν[17] ἐν ἑκατέρα[ι] | τᾶι πόλι τετάρται ἐξ ἰκάδος μηνὸς Βατρομίου[18] ὃν Καλύμνιοι ἄγοντ[ι,] | Κῶιοι δὲ Καφίσιον[19], παρεύντων τῶν ἀντιδίκων εἴ κα χρείζωντι παρῆ|μεν· τοὶ δὲ μάρτυρες π[ο]τομνύντω[20] τὸν νόμιμον ὅρκον ἐπὶ τᾶν μ|αρτυριᾶν, ἀλαθέα

---

14 Si quis adversarium provocaverat sive ad iusiurandum sive ad servos qui torquerentur aliumve quamlibet rem exhibendam, haec provocatio litteris consignata magistratui cuius iurisdictio erat tradebatur. Idem Athenis moris fuisse Meier et Schoem. Att. Proc. ed. Lipsius p. 903 collatis Demosthenis locis XLIX, 65 et LV, 27 comprobant. 15 Athenis quoque dum eiusmodi litterae recitabantur, aquae cursus inhiberi solebat, ne temporis iacturam facerent oratores. Cf. Demosth. XLV, 8. LIV, 36. LVII, 21: ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. 16 Cf. Harpocration ἐκμαρτυρία· διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρτυρία τῶν παρόντων ἐστίν, ἡ δ' ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων. σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου (XLVI, 7) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου. Meier et Schoem. Att. Process ed. Lipsius p. 879 sqq. 17 Praesides comitiorum. Cf. titulos Coos apud Paton et Hicks n. 2, 9. 10. 13, 23: γνώμα προστατᾶν. 27, 19: [συνέγραψ]αν τοὶ προστάται. 10 *b*, 29. 28 [nobis 597], 2. 37 [nobis 617], 27. Apud Calymnios formulam γνώμα προστατᾶν habes Greek Inscr. in the British Museum II p. 54 n. CCXXXII, 2. p. 55 n. CCXXXIII, 2. p. 57 n. CCXXXV, 2 et in multis aliis decretis quae illic componuntur p. 55 sqq. 18 Alter fastorum Calymniorum mensis, repondens Atticorum Maemacterioni, nostro Novembri vel Decembri. Cf. E. Bischoff, de fastis Graecorum antiquioribus p. 381 sqq. 19 Cum utrumque mensis nomen (Βατρόμιος et Καφίσιος) et Coi et Calymnae fuisse constet (v. Bischoff l. l.), mireris non eodem loco hos utrobique in fastis positos fuisse. At sic res se habuisse videtur, ut apud Coos aeque atque apud Calymnios Batromius alter, Caphisius tertius anni ab aequinoctio auctumnali incipientis mensis esset, sed illo potissimum anno propter diversas cyclos intercalarios tertius Coorum mensis in secundum Calymniorum incideret (Bi.). 20 Iurisiurandi mentio fit in ἐκμαρτυρίᾳ, in μαρτυρίᾳ (v. 22—24) non item. Hoc in tam accurate descripto iudicii ordine sufficit ad demonstrandum, eos qui praesentes testimonium dicerent non iurasse. Iam cum haec praecepta vel in levissima quaque re accurate consentiant cum Atticorum more (not. 1), ne Athenis quidem testimonia iureiurando confirmari solita colligendum est; neque ullus ex eis locis qui afferuntur ap. Meier et Schoem. Att. Process ed. Lipsius p. 885 sqq. huic sententiae obstat.

μαρτυρεῖν καὶ μὴ δυνατοὶ ἦμεν παραγενέσθαι ἐπὶ [τὸ] ‖ δικατήριον· τοὶ δὲ προστάται τὰς μαρ[τ]υ[ρία]ς τὰς ἐγμαρτυρηθείσα|ς ἐπ᾿ αὐτῶν ἐπισαμαινέσθω τᾶι δαμοσί[αι σφρα]γῖδι, παρασαμαινέσθω δὲ | καὶ τῶν ἀντιδίκων ὁ χρείζων[21], ἀντίγραφα [δὲ] διδόντω τοὶ προστάται τ|αυτᾶν τᾶν μαρτυριᾶν παραχρῆμα τοῖς ἀντιδίκοις. ἀποστειλάντω δὲ | τοὶ προστάται τᾶν [μὲ]ν ἐν Κῶι μαρτυρηθεισᾶν μαρτυριᾶν πασᾶν ἀν‖[τί]γραφα, τὰ μὲν ἐσ[φρ]αγισμένα τᾶι δαμοσίαι σφραγῖδι, τὰ δὲ ἀσφράγισ|[τα], ἐπὶ τοὺς προσ[τά]τας τοὺς ἐν Καλύμναι ἐν ἁμέραις ἴκατι ἀφ᾿ οὗ κα ἐγμαρ|[τυρ]ηθῆι· ἀποστειλάντω δὲ καὶ τοὶ προστάται τοὶ ἐν Καλύμναι τᾶν μ[αρ|τυρ]ιᾶν τᾶν ἐγμαρτυρηθε[ι]σᾶν ἐφ᾿ αὐτοῖς ἀντίγραφα πασᾶν, τὰ μὲν ἐσφρ|αγισμένα τᾶι δαμοσίαι σφραγῖδι, τὰ δὲ ἀσφ(ρ)άγιστα, ποτὶ τοὺς προστά[τ]‖ας τοὺς ἐ[ν] Κῶι ἐν ἁμέραις ἴκατι ἀφ᾿ οὗ κα ἐγμαρτυρηθῆι, καὶ τὰ ἄλλα [πάντα] | ποιούντω τοὶ προστάται περὶ τᾶν ἐγμαρτυριᾶν καθάπερ καὶ τοὺς ἐ|[ν] Κῶι προστάτας γέγραπται ποιεῖν· τοῖς δὲ παραγενομένοις Καλυμ|νίων εἰς Κῶν ἐπὶ τὰν ἐπάκουσιν τᾶν μαρτυριᾶν ἀσ[φάλειαν[22] δότ]|ω ἐν Κῶι Φιλῖνος[23]. διδόντω δὲ καὶ ἀνάκρισιν τοὶ σ[τραταγοὶ τῶν μαρ]‖τύρων ἑκατέροις κ[α]θ᾿ ἕνα μετὰ τοὺς πράτους [λόγους τᾶς δίκας·] | ἀνακρινάντω δὲ καὶ το[ὺ]ς μάρτυρας ἑκάτεροι ὅ[σα τᾶς δίκας ἱ]|κνεῖται[24], ἄλλο δὲ μηδέν, καὶ τὸ ἐρωταθὲν ὑπὸ [τοῦ μάρτυρος[25] ἀνα|γ]καζόντω[26] τοὺς ἀντιδίκους τοὶ στραταγ[οὶ εἰπεῖν, εἴ κα μὴ συνῆι[27] τὸ ἐ]|ρωτώμενον, ἐπερωτῆι δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τ[ούτου τοὺς ἀντιδίκους[28]. εἰ δέ κα τοὶ] ‖

---

21 Cf. n. 789, 39 sqq.: ὁ δὲ ἐπιστάτης [τῶ]μ πρυτάνεων κατασημην[ά]σθω [τῆι δημο]σίαι σφραγῖδι, παρασημηνάσθω δὲ καὶ τῶν [ἄ]λλ[ω]ν [Ἀ]θ[ηναί]ω[ν] ὁ βου[λ]όμενος. Pro diversa causarum natura illic unicuique ex populo id permittitur, hic eis qui litigant solis. 22 Praestare debet Philinus (not. 23) ne occasione adventus illorum in insulam Con abutatur ad eos retinendos, ut pignoris loco sint pro pecuniis quas Calymniorum civitas ipsius pupillis debebat. 23 Dioclis f. Cous, tutor liberorum Diagorae, pro quibus verba fecit in iudicio (v. 86 sq.). 24 Cf. n, 11, 67 sq.: [οἵδε ἐπρίαντο τοὺς ὀφείλοντ]ας τοῖς θεοῖς [καὶ αὐτοὺς κ]αὶ ὧν ἱκνέονται. 69 sq.: [Ὑσ]σώλδος [τοῦ δεῖνος Λε]οντίσκου Ἀρδυβέ[ρου καὶ] ὧν ἱκνεῖται; similiter v. 77. 81. N. 25 Supplevi. 26 Supplevi. 27 Supplevi. 28 Supplevi. Horum trium versuum reliquias, de quibus restituendis N. et Da. desperaverant, So., probante Becht., sic refingere conatus est: καὶ τὸ ἐρωταθὲν ὑπὸ [τῶν ἀντιδίκων δ|ικ]αζόντω το(ῖ)ς ἀντιδίκο(ι)ς τοὶ στραταγ[οί, εἰ δέ κα μὴ ἱκνῆται τὸ ἐ]ρωτώμενον, ἐπερωτῆι δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τ[ις, λόγου ἐκκλειέσθω vel τοῦ ἀνακρίνειν ἐκκλειέσθω. Sed hic non modo duplicem lapicidae errorem

λόγοι μὴ συντελέων[τ]αι παρ' ἀνφοτέρ[ων ποτὶ τὰν τήρησιν τοῦ ὕδατος[29], | λ]εγόντω ἐς ὅ κα τὸ ὕδωρ ἐ[γ]ρυᾶι[30], συντελε[σθέντων δὲ τῶν λόγ]‖ων διδόντω τοὶ στρατα[γοὶ] τὰς ψάφου[ς αὐτίκα μάλα].

----------------σιος πον|---------------------Ἀριστόδαμον Ἀγ‖[λαοστράτου[31] ------------π]αιδία ποτὶ τοὺς γεγ[.|------------------------ τ]ο παρὰ τοὺς Κνιδίων[32] στρ[ατ|αγοὺς ------------------]ι ἐπί δαμιοργοῦ[33] Ἀλκιμάχου ἀργυρί[ου|---------] ἁμῖν ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τοῦ χρέως[34] τοῦ Παυσ‖[ιμάχου καὶ Ἱ]πποκράτευς[35]· τᾶς τε ἀφέσιος τοῦ ταλάντου ὅ φαν‖[τι] ἀφεῖσθαι Καλύμνιοι ὑπὸ Παυσιμάχου καὶ Κλευμήδευς καὶ τ|ᾶν φιαλᾶν[36] καὶ τῶν ἀλσέων[37] καὶ τᾶν πεμπτᾶν[38] ἀφαιρεθεισᾶ|ν τᾶν ἀποδοσίων ἅς φαντι ἀποδεδώκεν[39] Κα-

v. 48 statuere cogitur, sed etiam contortam et subobscuram efficit orationem et plus uno nomine ab usu sermonis abhorrentem; veluti neque δικάζειν τινὶ τὸ ἐρωτώμενον, neque ἱκνεῖσθαι absolute positum sine genetivo (not. 24) reprehensione caret. Contra ex mea restituendi ratione sic res se habet: Litigantium est interrogare (ἀνακρίνειν), testium respondere. Quare in universum quidem iure meritoque illi, si vice versa testis ex ipsis quidpiam quaerat, recusabunt ne respondeant. At si eo modo consilio requirat testis, ut dilucidior fiat responso litigantium interrogatio quam ille parum intellexerit, necessario respondere debebunt, et si obstinate refragabuntur, cogendi sunt a magistratu penes quem iurisdictio est. 29 Suppleverunt editores inscr. iur. Gr. ex n. 314, 60. 30 Indicativum ἐξερρύα n. 803, 3 haberi adnotavit Becht. 31 Supplevit Becht. ex fragmento Calymnio apud Rossium Inscr. inedd. fasc. II p. 65 n. 182, 8: [Ἀρισ]τόδαμος Ἀγλαοστ[ράτου]. 32 Cf. not. 1. 33 Damiorgum eponymum Cnidiorum magistratum fuisse monuit N. provocans ad titulum ab ipso editum Discoveries at Halicarnass, Cnidos and Branchidae II p. 756 n. 40. 34 Atticam formam titulo Dorico insertam, id quod inferiore aetate neutiquam insolitum est, notaverunt F. Blass ap. Kühner Ausf. Gramm. d. gr. Spr. I, 1 p. 521 et Becht. 35 Cf. not. 1. 36 Phialas pignori oppositas vendiderant creditores. Dar. 37 Haec nemora Calymniorum publica hypothecae data erant creditoribus et ab eis cum aes alienum non redderetur venumdata. Dar. 38 De vectigali nescio quo hoc interpretatur N., cum Dar. pecuniam, quam civitas Calymniorum mutuam acceperat, ex quinta modo parte Hippocratis, ex reliquis quattuor Pausimachi fuisse statueret. Detrahi igitur hic de eis quae repeterentur partem quae non Pausimachi, sed Hippocratis heredibus deberetur. At neque ipsa verba hanc interpretationem commendant, neque si tam exiguae fuissent partes Hippocratis in hoc negotio, facilem explicationem haberent quae v. 78—81 Coi dixisse feruntur de omni aere alieno illius filio et nepoti reddito. Ac tamen ficticia haec esse non videntur, quandoquidem iudicibus Cnidiis de eorum veritate persuaserunt. 39 Cf. n. 263[3].

λύμνιοι Παυσιμ|άχωι καὶ Κλευμήδει καθ' ὁμολογίαν ἅμ φαντι ποιήσασθαι | Καλύμνιοι ποτὶ Παυσίμαχον καὶ Κλευμήδη, περὶ ὧν πάντων || ἀμφισβατεῦντι αὐτοῖς τοὶ Κλευμήδευς κλαρονόμοι[40]· τού|των πάντων ἀφαιρεθέντος τοῦ μέρευς, ὃ εὑρίσκομες ἐ|πιπῖπτον ἐπὶ τὸ χρέος τὸ Ἱπποκράτει ὀφειλόμενον, ἀφαι|ρεθέντος δὲ καὶ τούτου π(λ)έονος[41] ἀργυρίου, ὅ φαντι Κα(λ)ύμ|νιοι[42] ἀποδεδώκεν Κλευμήδηι, καὶ τᾶν ἀλλᾶν ἀποδοσίων ἀφ||αιρεθεισᾶν πασᾶν, ἃς ἐν τᾶι ἀποκρίσει ἂν ἔδωκε ὁ δᾶμ|ος ὁ Κώιων τῶι Καλυμνίων δάμωι ἀνέλαβον ἄγγελοι παρ|αγενόμενοι ἐς Κῶν Ἐξάκεστος[43], Χαρικλείδας, Ἀρατό|φαντος[44], Ἀρατίδας, Εὐξίφαντος[45], γράψαντες ἀνηνίκα|μες[46] ἔχοντας[47] τὸς Ἱπποκράτευς κλαρονόμους ἐς τ||ὸ χρέος ὃ ὤφειλον Καλύμνιοι Ἱπποκράτει, ὧι ἄρχει Καφίσ|ιος[48] ἐπὶ Ἑρμώνακτος· ἀπαιτεύντων δὲ ἁμῶν τὰ ὑ|πόλοιπα τῶν χρημάτων τούτων, ἃ γίνεται σὺν τ[ό]|κωι, τὰ μέρη τὰ ἁμὰ οὐκ ἀποδιδόντι Καλύμνιοι φά|μενοι ἀποδεδώκεν αὐτὰ καὶ τοὺς τόκους τοὺς || γινομένους Κλευμήδει τῶι Ἱπποκράτευς καὶ Κλε|υφάντωι τῶι Κλευμήδευς. τίμαμα τῶν χρημά|των ὧν δικαζόμεθα τάλαντα τριάκοντα. | Ἀπεδικάσθη παρόντων[49]. τᾶν ψάφων ταὶ καταδικά|ζουσαι ἑβδομήκοντα ὀκτώ, ταὶ

---

40 Cf. not. 1. 41 ΠΔΕΟΝΟΣ. 42 ΚΑΔΥΜ. 43 Alcini f. (v. 89). 44 Aristolae f. (v. 90). 45 In titulo item Calymnio apud Rossium Inscr. inedd. fasc. II p. 67 n. 184 manifesto legendum est Στρατόνικος Εὐξ[ιφ]άντου. Nam ΕΥΞΗΑΝΤΟΥ, quod traditur, recte ille monstrum nominis vocat, ipsius vero emendationes Εὐξάντου vel Εὐξηράντου vix multo meliores sunt. Immo H lenissimo errore pro I+ lectum est. 46 Simplicem vocalem iota pro diphthongo ει in hac voce etiam apud Troezenios (Collitz Dialektinschriften III p. 175 n. 3364, 11 sqq.) inveniri monuit Becht. Cf. n. 120, 17. 24 εἴνιξαν, quod sane ex lege dialecti necessario ῑ pro ει habet. 47 Non recte hunc accusativum omni nexu structurae solutum interponi arbitratur Be. Nam conexio enuntiati haec est: τᾶν ἀλλᾶν ἀποδοσίων πασᾶν, ἃς (acc. obiecti) ἔχοντας τοὺς Ἱπποκράτους κλαρονόμους (acc. subiecti) ἀνέλαβον ἄγγελοι κτλ. Nempe nuntii a Calymniis Con missi inde in litteris, quibus Coi ad Calymniorum epistulam responderent, notitiam de pecuniis domum reportaverunt quas acceptas tulerant Hippocratis heredes reipublicae Calymniorum. Verba ἔχειν, ἀπέχειν sollennia sunt ubi quis pecunias accepisse se fatetur (cf. n. 845, 7. 856, 6. 859, 6. 862, 9). 48 Cf. not. 19. Hermonax Coorum monarchus est. Ab eius magistratus tertio mense incipiebant usurae pecuniae ab Hippocrate Calymniis creditae. 49 Haec primus recte distinxit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 80 not. 34, de ἀποδικάζειν cum genetivo provocans ad Diog. Laërt. I, 71: τὸν δὲ φίλον πείσειεν ἀποδικάσαι αὐτοῦ. Quod definite additur, reos praesentes in iudicio absolutos

δὲ ἀποδικάζου‖[σ]αι ἑκατὸν ἴκατι ἕξ[50]. Ἐλαφρίου[51] ἑβδόμαι ἐπὶ δέκα, [ἐ]|πὶ δαμιοργοῦ[52] Ἀλκιμάχου· συναγόρησε τοῖς π[αι]|δίοις τοῖς Δια(γ)όρα[53] Φιλῖνος Διοκλεῦς Κῶιος[54], τᾶι | δὲ Καλυμνίων [π]όλι Ἑκατώνυμος Πρυτάνι|ος Μιλήσιος, Ἐξάκεστος Ἀλκίνου Καλύμνιος, ‖ Ἀρατόφαντος Ἀριστόλα Καλύμνιος[55].

---

esse, cum eo conferri iubet C. I. Att. II, 778 B, 2 sqq. οὗτος ἀπέφυγεν παρὼν καὶ ἀπολογούμενος et Vit. decem orat. p. 834 A: προδοσίας ὦφλον Ἀρχεπτόλεμος Ἱπποδάμου Ἀγρυλῆθεν παρών, Ἀντιφῶν Σωφίλου Ῥαμνούσιος παρών. 50 Cf. 314 [12]. 51 Mensis Cnidiorum ceteroqui ignotus. 52 Cf. not. 33. 53 ΔΙΑΠΟΡΑ lapis, quem errorem lapicidae esse ratus Δια(γ)όρα emendavit N., quem verum vidisse existimo, quia Διαπόρας nomen Graecum nullam habet probabilem explicationem. Permirum sane est, quod etiam in fragmento ad eandem litem spectante apud Rossium Inscr. inedd. fasc. II p. 65 n. 182 bis (v. 18. 23) exaratum est ΔΙΑΠΟΡΑ, cum v. 7 diverso errore ΤΑΔΙΑΦΟΡΑΠΑ(ιδία) fuisse videatur. Quod quomodo explicem non habeo nisi exemplum Cnidium, ex quo haec omnia a Calymnio lapicida expressa sunt, litteram γάμμα ita exaratam exhibebat, ut errori ansam daret. 54 Cf. not. 23. 55 Principem inter oratores locum tenebat homo Milesius, quem sine dubio propter iuris scientiae, sagacitatis, facundiae famam mercede acciverant patronum Calymnii; cui adiutores dati duo cives propter peritiam rerum domesticarum.

---

513 Lapis gradus vicibus fungens in domo privata vici *Kato Achaïa*. Edd. J. Martha Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 98 (A. Fick ap. Bezzenberger Beitr. V p. 323 n. 4). R. Weil Zeitschrift für Numismatik IX p. 234 (O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 140 n. 1613).

[Ἐπὶ θεο]κόλου Φιλοκλέος, | [γραμ]ματιστᾶ Δαμοκρί|[του, βουλ]άρχου Κλέωνος, | [τούσδε] ἁ πόλις κατέκριν‖[ε θανά]του, ὅτι ἱεροφώρεον | [καὶ νό]μισμα ἔκοπτον χάλ|[κεον]· Θραικίωνα[1] εἴτε Ἀντί|[οχος][2] ὄνομα αὐτῶι ἐστι, | [Κρά](τ)ιν[3] τὸν χρυσοχόον, ‖ [Κυλλ]άνιον ἢ εἰ Πανταλέ|[ων][4] ἢ εἴ τι ἄλλο ὄνομα, | [Μο]σχόλαον Μοσχολάου.

Litterae volgares. Supplementa pleraque Fickii sunt. 1 M. legerat ΟΡΔΙΚΙΩΝΑ, quod Fickius emendavit. Eius inventum comprobatum est Weilii lectione. 2 Ἀντι[όχωι] F., item v. 10 Πανταλέ|[οντ]ι ἤ. Quem fugit hunc dativi usum Latinum esse, non Graecum. 3 Supplevit H. ΙΝ M. (Κυλλ]ιν F.). ¯ΙΝ W. Patronymicum Κραττίδας habes n. 140, 130. 188. 142, 10. 4 Cf. not. 2. Hasta Ι iuxta Η a sinistra conspicua ex littera finali nominativi Πανταλέων restare videtur.

['Επὶ Εὐ]φάνεος βουλάρχου[5]· ¦ ['Ασκλα]πι(άδ)ας[6] Δρομᾶ.
['Επὶ βου]λάρχου[7] [Φ]ιλέα[8]· | ----ίας[9] 'Ολυμπίχου.

---

5 Aliam hic sequi temporis definitionem et v. 15 tertiam in propatulo est. Nominativos v. 14. 16 scriptos ei opinioni adversari iniuria sibi persuasit H. (cf. not. 7), et quod ille dubitanter conicit, ἐπί τινος hic eandem vim habere atque alibi ἐπί τινι, ut indicentur successores, cum aliis de causis improbabile est, tum quia sic in sermone sollenni μετά c. acc., non ἐπὶ c. dat. usurpatur. Unum ambigas, cur initio θεοκόλος, γραμματιστάς, βούλαρχος enumerentur, cum infra unius bularchi nomen sufficere videatur. Quod ita expediverim, ut haec omnia unius eiusdemque anni esse statuam, sed bularchos, ut prytanes Atheniensium, alios fuisse alio anni tempore. 6 ΛΑΣ M. . . . ΠΙΛΛΑΣ. Supplevi et emendavi. F. haec omni (v. 13—16) intacta reliquit, H. dubitanter proposuit [Πε](ρ)ίλλας. Hic quoque nomen hominis propter sacrilegium et adulterinam monetam cusam damnati habetur. In eiusmodi enumerationibus ab eo casu quem structura enuntiati regentis postulet sensim in nominativum transiri, quia is in catalogis nominum perfrequens est, nihil habet insoliti (cf. n. 98[4]). 7 Supplevi. ΛΑΡΧΟΥ M., ΜΑΡΧΟΥ W. [πολε]μάρχου H. At etsi in universum Weilii exemplum paullo accuratius est, tamen hic Martham verum vidisse probabile existimo, quia mirum est hic alium magistratum atque antea commemorari. Sane fuisse Dymis polemarchos H. probavit testimonio tituli ab ipso editi p. 143 n. 1615, 2. 10. 8 Supplevi. ΙΙΝΕΑ M., ΙΙΛΕΑ W. Κ]λέα dubitanter H., sed meum supplementum proprius ad tradita accedit. 9 ΙΙΑΣ. H. proposuit [Σω](τ)ίας, sed id parum certum est.

---

514 Deli. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 290 sqq., tab. VI *bis* (P. Cauer Dialectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 75 n. 120).

'Αγαθᾶι τύχαι. Πρειγευσάντων Κνωσίων[1] τᾶς πόλιος ἐπὶ τὰς πό|λεις τάν τε τῶν Λατίων[2] καὶ τῶν 'Ολοντίων[3] καὶ παρκα-

---

Litterae volgares praeter Ξ et Σ, quod brachia non parallela quidem, sed paullulum modo divergentia habet in Homollii tabula. Saeculi alterius a. Chr. n. ad finem vergentis titulum esse ex Sarapionis Atheniensium archontis (not. 27) nomine cognoscitur. 1 Haec est vera nominis scriptura usquequaque in titulis obvia (v. indicem), cum apud scriptores haud raro geminata sibilante scriptum occurrat. 2 Oppidum Λατώ in orientali parte insulae Cretae situm erat, inter Olunta (not. 3) a septentrionibus et Istrona a meridie, loco sesquihorae spatio occidentem versus distante a littore septentrionali insulae, quod in hac parte inflexum a septentrionibus meridiem versus currit; exstant parietinae quae hodie appellantur *Gulas*

λεσάν|των δόμεν αὐτοῖς ἐξαρχίδιον[4] τὰν ἐπιτροπὰν περὶ ὧν | καὶ πρὸ τῶ, ἔδοξε Λατίοις καὶ Ὀλοντίοις κοινᾶι βωλευσα||μένοις ἐπὶ κόσμων Κνωσοῖ μὲν τῶν σὺν Νενναίω(ι)[5] τῶ[ι] | Μοψείω, μηνὸς Σπερμίω[6] δευτέραι, Λατοῖ δὲ ἐπὶ τῶν σὺν Διο|κλεῖ τῶ(ι) Ἡρώιδα μηνὸς Θιοδαισίω[7] δευτέραι, ἐν δὲ Ὀλόντι | τῶν σὺν

(K. Bursian Geographie von Griechenland II p. 573). 3 Antiquiore nominis forma Βολοέντιοι (Hermae IV p. 268 n. 1, 2. 10. p. 277 n. 2, 4. 11). Urbs sita erat in littore septentrionali insulae Cretae in ipso isthmo, qui paeninsulam angustam *Spina longa* cum corpore insulae coniungit, meridiem versus a Zephyrio promunturio. Vicus vicinus *Elunta* antiquum nomen conservavit. (Bursian p. 572.) Rationes quae eis cum Latiis finitimis intercedebant praeter hanc tabulam testatur foedus editum a Boeckhio C. I. G. 2554. 4 Hoc in ectypo dispici testatur Hom., qui tamen ἐξ ἀρχιδί[ω]ν emendare maluit, quia haec formula alibi inveniretur, cum adiectivum ἐξαρχίδιος sine exemplo esset. Sed e contrario illud inauditum est, hoc non item. Etenim Stobaei quidem locus Ecl. I p. 420 (p. 172, 19 Wachsmuth) et singularem ἐξ ἀρχιδίου habet et non sine causa corruptus existimatur ab editoribus (ἐξ ἀρχᾶς ἀϊδίω Rose, ἐξ ἀϊδίω Meineke), in titulo vero C. I. G. 5235, 2, quo ille nititur, ἐξ ἀρχιδί[ω]ν Letronnii emendatio est, cum apographum cui uni notitiam lapidis debemus, ЄΞΛΡΧΙΔΙΟΝ potius exhibeat. Adde quod idem commendat ratio grammatica. Nam simplex substantivum ἀρχίδιον deminutivum est tenuem vel misellum magistratum significans (Arist. Av. 1111. Dem. XVIII, 261, cf. δικίδιον Arist. Eq. 347), notione ab hoc loco alienissima. At adiectiva in -ίδιος cadentia volgo ab adverbiis aut locutionibus adverbialibus derivantur, ut Creticum ἐνδοθίδιος ab ἔνδοθι (Leg. Gortyn. II, 11) et notissima illa ἀΐδιος ab ἀεί, αἰφνίδιος ab αἴφνης, denique ὑπομαστίδιος ab ὑπὸ μαστοῦ. Neque obstat quicquam ne neutrum eiusmodi adiectivorum substantive usurpetur, ut ἐγχειρίδιον, προστερνίδιον, προμετωπίδιον. Est igitur ἐξαρχίδιος ἐπιτροπά idem quod ἐξ ἀρχᾶς γιγνομένα. Adiectivum praedicative usurpari (ὥστε ἐξ ἀρχᾶς γίγνεσθαι) articuli positura docet. 5 ΝΕΝΝΑΙΩΝ. 6 Menses Spermium Cnosiorum, Thiodaesium Latiorum, Eleusynium Oluntiorum proximum locum in harum civitatium fastis tenuisse ante eos qui v. 21. 22 commemorantur apparet. Quod quoniam illos Munichioni Atheniensium respondere paene certum est (not. 17), sequitur ut hi in Elaphebolionem Atheniensium, Martium aut Aprilem fastorum Iulianorum incidant. Hom. Ei anni tempori accommodatum esse nomen Σπέρμιος a sementis negotio repetitum facile intellegitur. 7 Leniter corruptum in Θεοδόσι[ος] hoc nomen redit inter menses Creticos hemerologii Florentinii quarto loco, Aprili Romanorum respondens. Cui rei, etsi cum eis quae aliunde de huius mensis collocatione scimus (not. 6) satis bene concinit, tamen pro illius indiculi natura (not. 29) non multum tribuendum est. De Latiorum mense alterum tenemus testimonium C. I. G. 2554, 6 ubi in foeda corruptela ΔΙΟΣΑΛΛΟΣΙΩ acute Θεοδαισίω (fortasse rectius etiam δ[ὲ] [Θε]ο[δαι]σίω) agnovit Hom. In Bianniorum fastis eundem mensem fuisse C. F. Hermann gr. Monatsk. p. 96

Μενοντίδαι τῶ(ι)[8] Ἀκάσσονος, μηνὸς Ἐλευσυνίω[9] | δευτέραι, δόμεν τὰν ἐπιτροπὰν Λατίος καὶ Ὀλοντίος ‖ τᾶι τῶν Κνωσίων πόλι περὶ τῶν ἀμφιλλεγομένων[10] αὐτοῖς | πόλι πορτὶ[11] πόλιν πάντα περὶ πάντων, καὶ θέμεν στάλαν ἐ|ν ἀμέραις τριάκοντα Κνωσοῖ μὲν ἐν τῶι ἱαρῶι τῶ Ἀπόλλωνος | τῶ Δελφιδίω[12] καὶ ἐν τῶι ἱαρῶι τῶ(ι)[13] Δέραι[14], Λατοῖ δὲ ἐν τῶι τᾶς Ἐλευ|θυίας, ἐν δὲ Ὀλόντι ἐν τῶι ἱαρῶι τῶ Ζηνὸς τῶ Ταλλαίω, ἄλλαν ‖ δὲ κοινᾶι ἐν Δάλωι ἐν τῶι ἱαρῶι τῶ Ἀπόλλωνος. ὑπὲρ δὲ τοῦ|δε τῶ τιθεμένω ἐνγρόφω ἐς Δᾶλον ἀποστηλάντων οἵ τε | Κνώσιοι καὶ οἱ Λάτιοι καὶ Ὀλόντιοι πορτὶ τὸν ἐπιμελη|τὰν[15] πρειγείαν καὶ γράμματα ἐν ἀμέραις τριάκοντα ὥστε στᾶ‖[σα]ι στάλαν, ἐς ἂν ἀναγραφησ[εῖ][16] τὰ δεδογμένα. καὶ ταῦτα ἔσ‖τω κύρια. κρινόντων δὲ οἱ Κνώσιοι ἐν ἑξαμήνωι[17], ἄρχοντος | μηνὸς Καρ[ω]-

---

collegit ex C. I. G. 2562, 20 ubi ...ΔΑΚΙΟΥ ex ...ΔΑΙΣΙΟΥ corrupta esse sane non improbabile est. 8 Iota mutum dativis detractum etiam alibi in hoc titulo invenitur, item genetivis in -ω cadentibus perperam adiectum (v. 54. 59). 9 C. I. G. 2554, 9 hic Oluntiorum mensis Ἐλευσίνιος scribitur. Sed ei rei in pravitate illius apographi non multum tribuendum est neque improbabilis Homollii opinio, nomen cum sacris Ilithyiae in Creta frequentibus (cf. v. 13 Λατοῖ δὲ ἐν τῶι τᾶς Ἐλευθυίας) cohaerere. 10 Cf. n. 314, 51 cum not. 8. 438, 43. 189. 452, 3. 11 Hanc metathesin Cretibus familiarem habes etiam n. 722, 4. 13. 26. 43. 50. 51. Item Ἀφορδίτα est n. 463, 27. 12 Cf. n. 463[9]. 13 Supplevi; nam genetivus hic mihi esse non videtur propter ea quae not. 14 exposui, neque ullam offensionem habet dativi iota omissum (not. 8). 14 Locativus adverbialiter usurpatus hic est, ut τὸ ἱερὸν τὸ Ἐλευσῖνι. Nam Δέρα loci nomen explicatur glossis Hesychianis δέραι· αἱ συνάγκειαι (cod. συνασκίαι, emend. M. Schmidt) Λάκωνες et δέρα· ὑπερβολὴ ὄρους· οἱ δὲ τὰ σιμὰ τῶν ὀρῶν. Hoc esse vocabulum δέρη 'collum' ad regionum descriptionem translatum, ut Latini faucium appellatione uterentur, plane illud quidem diversum ab Homerico δειράς, scite observavit W. Schulze Quaestt. ep. p. 95 sq. Κοίλα δέρα loci nomen est Olympia V p. 87 n. 46, 30. 15 Curator Deli ab Atheniensibus constitutus quotannis ex quo insulam recuperaverant (a. 167 a. Chr.). Cf. n. 321, 3. 322, 20. 16 Supplevit F. Blass Mus. Rhen. XXXVI p. 612. Cf. n. 270[8]. 17 Hoc semestre a medio cosmorum qui hic nominatim recensentur magistratu usque ad finem anni civilis computandum esse acute demonstravit Hom. Etenim ex C. I. G. 2556, 57 sqq. apparere apud Cretenses moris fuisse, ut intra quorumque cosmorum magistratum unumquodque negotium ab eis susceptum finiretur; itaque ne hos quidem sex menses ultra anni civilis finem extendere licere; ex altera parte vero manifesto hoc semenstre sine intervallo excipi illo duodecim mensium spatio, quod posteriore decreto illi etiam adderetur (v. 56). Atqui id ea de causa, de qua modo dixi, necessario ab ipso anni civilis proximi principio computandum esse. Respondere igitur hos menses

νίω[18] τῶ ἐπὶ Νενναίω⟨ι⟩, ὡς δὲ Λάτιοι ἄγοντι μηνὸς | .αρ.ωβιαρίω[19], ὡς δὲ Ὀλόντιοι ἄγοντι, μηνὸς Δελφινίω[20]. καὶ κύ|ριοι ἔντων οἱ Κνώσιοι ἀναγράφοντ[ε]ν[21] τὸ γενόμενον κρίμα ἐμ μὲν | ταῖς ἐν Κρήται στάλαις ἐν ἁμέραις τριάκοντα, ἐς δὲ Δᾶλον ἐξα‖ποστηλάντων ἐν ταῖς αὐταῖς ἁμέραις· εἰ δέ κα παργένηται | ὁ πρειγευτὰς ὁ ἀπεσταλμένος [ὑ]πὸ τῶν Κνωσίων ἐς Δᾶλον, | κύριος ἔστω ἀγγράφων ἐς τὰν αὐτὰν στάλαν τὸ κρίμα. τὰ δὲ | κριθέντα καὶ ἀγγραφέντα ὑπὸ τῶν Κνωσίων βέβαια καὶ κύρια | ἦμεν ἐς τὸν πάντα χρόνον, καὶ μηκέτι ὑπολείπεσθαι αὐτοῖς ‖ περὶ μηθενὸς ἔνκλημα μηθὲν παρευρέσει μηδεμιᾶι. δόντων δὲ | Λάτιοι καὶ Ὀλόντιοι τούτω τῶ ἐγγρόφω ἑκάτεροι χέρα[22] τᾶι τῶν Κνω|σίων πόλι καὶ αὐτοσαυτοῖς[23]. ἐγγύος δὲ καταστασάντων ἐν ἁμέ|ραις εἴκοσι Κνωσίος διὰ τῶ Κνωσοῖ χρεωφυλακίω ὑπὲρ τούτω τῶ ἐγ|γρόφω οἵ τε Λάτιοι καὶ οἱ Ὀλόντιοι τοῖς Κνωσίοις ἑκάτεροι ἀργυρίω Ἀ‖λεξανδρείων ταλάντων δέκα [ἐφ' ὧ]ι[24] ἐμμενίοντι ἐν τούτῳ τῶ ἐγγρόφῳ | καὶ ἐν τοῖς κριθένσι ὑπὸ τᾶς πόλε[ο]ς· ὁπότεροι δὲ μὴ ἐμμένοιεν, τὰν | πρᾶξιν ἦμεν ἐκ τῶν ἐγγύων, καὶ οἱ τῶν Κνωσίων κόσμοι πράξαν|τες ἀποδόντων τοῖς ἐμμένον[σ]ι[25], καὶ πάντως ἔστω τὰ κριθέντα | κύρια. ἔντων δὲ οἱ ἔγγυοι, μέστα[26] κα ἡ κρίσις ἐπιτελεσθῆι καὶ ἀγγρα‖φῆι,

---

a quibus initium caperet semenstre spatium, Atheniensium Munichioni, Romanorum Aprili aut Maio. 18 Quarto loco Ω fuisse videri definite testatur Hom. Aliter etiam de Καρ[α]νίωι cogites. Utique H. recte vetat hunc mensem confundi cum Carneo. 19 Sex postremas litteras certas esse, etiam de prima A vix dubitandum, quam quae exciperet P fuisse videri refert H. De restituendo nomine desperandum videtur. 20 Cf. n. 463[9]. 21 Cf. n. 463[42]. 22 Nomen χείρ pro χειρόγραφον usurpatum illustratur manumissionum titulis Tithorensibus, ubi I. G. Sept. III, 193, 30 sqq. legitur χεὶρ Παραμόνου τοῦ Νεικαρέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμμένας ἱερανθεσίας κατὰ τὸν νόμον, cum n. 192, 26. 28. 194, 30 in eadem formula χειρόγραφον sit. 23 I. e. ἀλλάλοις, ut etiam Attici ἑαυτῶν pro ἀλλήλων usurpant. Utraque igitur ex civitatibus litigantibus et alteri et Cnosiis qui arbitrorum munere funguntur litteras publica auctoritate summi magistratus manu subscriptas tradere iubetur, quibus hoc pacto se teneri profiteatur. 24 Supplevit Hom., monens medio lacunae loco litterae Φ vestigia, incerta sane, dispici. 25 ἐμμένοντι Hom., cui litterae evanidae vestigia ad T potius quam ad Σ referendae videntur. At quidquid re vera exaravit quadratarius, eum ἐμμένονσι incidere et debuisse et voluisse certissimum est. Cf. v. 36 κριθένσι. 26 Eandem adverbii formam etiam apud Arcadas usitatam fuisse (Collitz Dialektinschr. I p. 349 n. 1222, 30 μέστ' ἂν ἀφῆ[τοι] τὰ ἔργα τὰ πλέονα) monuit Hom.

καθὼς προγέγραπται. εἰ δέ τί κα δόξῃ ὕστερον ταῖς πόλεσι, Κνω|σίοις καὶ Λατίοις καὶ Ὀλοντίοις, ἢ πορτιγράψαι ἢ ἀφελέν, ταῦτα | ἔστω κύρια.

Ἀγαθᾶι τύχαι. Ἐπὶ Σαραπίωνος ἄρχοντος[27], μηνὸς Πυανο-ψι|ῶνος· ὁ παραγενόμενος πρεσβευτὰς παρὰ τᾶς πόλεος || τᾶς Κνωσίων Ἀγησίπολις Ἀγαθάνδρω ποτανέγραψε | τὸ ὑποτεταγμένον ψάφισμα, συνευ⟨ε⟩δοκιόντων | καὶ τῶν παραγενομένων πρεσβευτᾶν, παρὰ μὲν τᾶς | Λατίων πόλεος Ἀρισστάνδρω τῶ Γλαυκία, παρὰ δὲ | τᾶς Ὀλοντίων πόλεος Ἰκαδίωνος τῶ Ἀρχικώμω, κατὰ τὰ ἀ||ποδοθέντα ποτὶ τὸν ἐπιμελητὰν[28] παρὰ τῶν πόλεων γράμματα.

Ἔδοξε Λατίοις καὶ Ὀλοντίοις κοινᾶι βουλευσαμένοις, συν|ευδοκησάντων καὶ Κνωσίων, ἀμβαλὲν ὑπερθεμένοις | κατὰ τὰν ἐπιτροπὰν τὸν προ(γε)γραμμένον χρόνον ἐν τᾶι | στάλαι, τὸν ἐπὶ Νενναίω⟨ι⟩ Κνωσοῖ κόσμω καὶ Διοκλεῖος Λα||τίω καὶ Μενοντίδα Ὀλοντίω· ἐγγράψαι δὲ ὥστε κυρίος ἦμεν | κρίνοντας Κνωσίος ἐν μησὶν δεκαδύο, ἄρχοντος μηνὸς Νε|κυσίω[29] ἐπὶ

27 Hic archon notus est ex titulo ephebico C. I. Att. II, 465, 28. Ad eundem spectare decretum Salaminiorum C. I. Att. II, 595, 5 iure non improbabile existimat Koehler. Nam etsi per se aptius videatur cuipiam, Salaminiorum archonta intellegere, tamen litteraturam plane eandem ac tabulae illius ephebicae aetatem referre. A Medei (100/99 a. Chr.) et Argei (97/6 a. Chr.) archontum annis hunc utique non magno intervallo distare demonstrat decretorum honorificorum de ephebis in quibus illi archontes recensentur (n. 521, 1. 66. C. I. Att. II, 468, 4) insignis cum C. I. Att. II, 465 similitudo. Subtilissima computatione annum 102/1 a. Chr. Sarapioni archonti vindicavit Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XVII p. 155 sqq. 28 Cf. not. 15. 29 Hic mensis aut proximus est post Atheniensium Pyanopsiona (v. 43), aut idem, i. e. nostrorum fastorum October aut November, id quod merito probabilius visum est Homollio. In hemerologio Florentino sane a die 24. mensis Iulii ad idem m. Augusti tempus Cretensium Νεκύσιος pertinere dicitur. At in eodem Thesmophorius (not. 30) duobus mensibus posterior recensetur, ut a die 23. mensis Septembrii initium capiat, cum tamen hic discamus eundem mensem alibi hoc alibi illo nomine significatum esse. Etenim illi communes Cretensium fasti in hemerologio ex mensibus diversarum civitatium Creticarum consarcinati sunt, sive temporibus inferioribus fuit aliquando eiusmodi commune totius insulae calendarium, sive, id quod mihi quidem multo probabilius est, hoc totum est ficticium. Ceterum anni civilis illud fuisse initium inde collegit Hom., quod sic modo illi duodecim menses integri in eorundem magistratuum annum (not. 17) incidunt. Denique quod ἐν μησὶν δεκαδύο dicitur, non ἐν ἐνιαυτῷ, id eo rettulerim, quod ut mensium nomina diversa, sic ne cycli quidem intercalarii iidem

Ἀγήμονος Κνωσοῖ κόσμω, Λατοῖ δὲ ἐπὶ τῶν σὺν Κυ|δάννωι τῶι Ἐνίπαντος μηνὸς Θεσμοφορίω[30], ἐν δὲ Ὀλόντι ἐπὶ | τῶν σὺν Ἀντικλεῖ τῶι Εὐβώλω⟨ι⟩ μηνὸς Ἀπελλαίω[31]. ‖ δόντων δὲ Λάτιοι καὶ Ὀλόντιοι τούτω τῶ ἐνγρόφω ἑκάτε|ροι χέρα τᾶι τῶν Κνωσίων πόλει καὶ αὐτοσαυτοῖς[32].

---

erunt in singulis urbibus, ut alibi duodecim, alibi tredecim mensium esset idem annus, ita ut neque ab omni parte certam temporis mensuram praestaret anni civilis mentio, neque caveri posset necubi usque in proximorum cosmorum magistratum pateret tempus praefinitum. 30 In hemerologio Florentino septimo loco (not. 29) recensetur Θεσμοφοριών, quam nominis formam ex Θεσμοφόριος corruptam esse eo certius est, quia nullum praeterea in illo Creticorum mensium indiculo occurrit nomen in -ιών cadens. 31 Nomen mensis praeterea usitatum Delphis (n. 140, 4. 92. 438, 209. 848, 1), apud vicinos Locridis et Oetaeae populos (E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 406), Heracleae ad Sirin (I. G. Sic. et It. 645, 2), Tauromenii (I. G. Sic. et It. n. 426, 12. 429, 9). Sed neutiquam ubique in idem anni tempus incidit. 32 Cf. not. 23.

---

5. Pecuniarum publicarum administratio.

515 Titulus per tres paginas (*a b c*) scriptus in lapide invento anno 1833 prope Tauromenium; exstat Messanae in universitate. Ed. J. Franz Annali dell' Inst. arch. Rom. X (1838) p. 66 n. 1 (El. epigr. Gr. p. 221 n. 87. C. I. G. 5640). Ex ectypis gypseo et chartaceis E. Bormann ap. Kaibel Inscr. Gr. Sicil. et Ital. p. 93 n. 423. Cf. quae exposuit Boeckh Metrol. Unters. p. 294 sqq. 342 sqq. Opuscula IV p. 534 sqq.

Litterae ЄΖΘΞΠϹω. Compluria exstant genera litterarum publicarum Tauromenitanarum: *a*. Catalogi praetorum I. Gr. Sic. et Ital. 421. *b*. Catalogi gymnasiarchorum I. Gr. Sic. et Ital. 422. *c*. Rationes hieropoeorum, quaestorum, sitophylacum; cuius generis praeter hanc tabulam septem (I. Gr. Sic. et It. n. 424—430) aetatem tulerunt, multo magis mutilatae. Has omnes litteras et foedere quod Hiero anno 263 a. Chr. fecit cum Romanis, in quo Tauromenitanorum quoque civitas ei permissa est (Diodor. XXIII, 4, 1), recentiores et colonia Romana illuc deducta a. 21 a. Chr. (Cassius Dio LIV, 7, 1) antiquiores iudicat Borm., recte sine dubio. Ac ni plane fallor cum rationes magistratuum tum magnam partem reliquarum litterarum saeculis alteri exeunti et primo a. Chr. n. vindicant litterarum formae, praecipue Z et Ξ (cf. n. 325 cum adn.).

a Ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου[1]· Ἀρτεμ[ισίου[2].] | πρ[3]. Λυκίσκος Λυκίσκου Ἀσιν[4].

ἱερομναμόνοις[5] ἔσοδος | τεσσαράκοντα λίτραι ἑπτὰ ὀγδοήκοντα ὀκτακόσια τάλαντα[6] |

---

1 In omnibus titulis Tauromenitanis anni significantur praepositione ἐπὶ cum genetivo nominis proprii, nulla usquam addita magistratus appellatione; videntur hi archontes eponymi esse. Ceterum in fastis praetorum quattuor anni ἐπὶ Ἀπολλοδώρου inscripti sunt, tres (vigesimus quartus, undetrigesimus, quadragesimus) in maximo fragmento (n. 421 I) quod nonaginta octo annorum continua serie magistratus recenset, quartus ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Νεμηνίου in fragmento II. Sed quintus, diversus ab illis, est harum rationum annus, quippe quem a quarto quidem distinguat paternum nomen, a tribus reliquis vero praecedentium annorum significationes ἐπὶ Εὐκλείδα, ἐπὶ Λυκίσκου, ἐπὶ Σίμου. Nam ante hunc Apollodorum archon fuit Ariston (not. 10). Qui scribae praetorum officio functus est archonte Damatrio Philonis filio (I. G. Sic. et Ital. 421, II, 16) nescio an idem sit qui hic archon recensetur. 2 Primus hic est fastorum Tauromenitanorum mensis, secundus Dionysius (v. 44). Ex reliquis eiusdem generis tabulis una 428, 21 Dionysium mensem habet. Cum mensis Apellaeus, qui duplicabatur annis intercalaribus (Ἀπελλαίου δευτέρου 429, 9), primum semestre clausisse et ante ipsum solstitium aestivum locum habuisse videatur (cf. E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 368. 374), sequitur ut annus civilis Tauromenii a bruma initium ceperit. 3 Hae litterae ligatae (ΠΡ) per omnes has tabulas singulis mensibus redeunt. Perquam probabiliter Franzius coniecit menstruos πρυτάνεις senatus significari. 4 Compendia nominibus, praecipue prytanum, addita pagos civitatis Tauromenitanae significare unde quisque oriundus erat editores adnotant. 5 Hieromnemonas sacrorum curam habuisse F. ex ipso nomine collegit. Eiusdem generis hieromnemones Calchedone (C. I. G. 3794, 2) et Segestae (Inscr. Gr. Sic. et It. 291, 1) fuisse adnotat G. Gilbert Gr. Staatsalterth. II p. 334 not. 1. Alia testimonia dubia sunt, nam fuisse etiam aliud hieromnemonum genus docet Aristot. Pol. VII, 8 p. 1321 b, 34 ἑτέρα δ' ἀρχή, πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων· παρὰ δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγάς. ἐνιαχοῦ μὲν οὖν μερίζουσι καὶ ταύτην εἰς πλείους, ἔστι δὲ (οὐ) μία κυρία τούτων πάντων· καλοῦνται δὲ ἱερομνήμονες καὶ ἐπιστάται καὶ μνήμονες καὶ τούτοις ἄλλα ὀνόματα σύνεγγυς. Hi neque aerarium habebant neque pecunias erogabant, ut appareat eis nihil nisi nomen commune fuisse cum illis Tauromenitanis. 6 Ordo numerorum, quo ascenditur a minore ad maiorem, Siculorum proprius erat, id quod praeter reliquas eiusdem generis rationes cum gymnasiarchorum Tauromenitanorum tabulae docent (I. G. Sic. et It. 422, 7 sqq.) tum versus epigrammatis quod anathemati filiorum Dinomenis inscriptum erat ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων (Anth. Pal. VI, 214, 3. Schol. Pind. Pyth. I 155. Suidas s. v. Δαρετίου). De aere haec intellegenda esse inde apparet, quod in

ἔξοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἐννέα τεσσαράκοντα τριακόσια ‖ τάλαντα
λοιπὸν ὀκτὼ τριάκοντα πεντακόσια τάλαντα[7]. |
τούτου ἐν ἐπιμονᾷ[8] Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ.[9] τεσσαρά|κοντα λίτραι ἓν ἑβδομήκοντα τάλαντα
καὶ παρὰ | ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος[10] λοιπὸν τέσσαρες | ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισχίλια μύρια ‖ τάλαντα.
τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. | ὀγδοήκοντα λίτραι, ὀγδοήκοντα τετρακόσια τάλαντα. |
ταμίαις[11] ἔσοδος δέκα ἑκατὸν λίτραι ἑπτὰ εἴκοσι ἑξακόσια ἑπτακισχίλια τάλαντα

sitophylacum rationibus plerumque pecuniae a frugibus distinguuntur praemisso genetivo χαλκοῦ (v. 29. 64. 98), multo rarius χρημάτων (I. G. Sic. et It. 430, 21. χρῆμα τὸ δανειζόμενον ibid. 422 III, 145). Non aliter igitur tum χαλκὸς de pecunia in universum usurpabatur Tauromenii, atque Athenis et alibi ἀργύριον. Libram (λίτραν) dimidiam minae, centesimam et vigesimam talenti partem esse B. comprobavit cum horum titulorum ope, tum scriptorum testimoniis. Etenim priorum opinionem, qui libram et minam idem pondus existimabant, redarguunt loci cum epigrammatis supra allati tum harum rationum, qui iuxta talentorum numerum plus quam sexaginta minas usque ad 119 (I. G. Sic. et It. 430, 7) separatim enotant. Ipsum vero centum viginti numerum monstravit locus Vitruvi X, 21, 7: *gubernabant eam (machinam) homines C habentem pondus talentum quattuor milium, quod fit CCCCLXXX pondo* (4000. 120 = 480 000). Idem apparet ex compluribus harum tabularum nominibus, veluti v. 49 sqq. ubi ex 2672 tal. 91 librarum summa expensis 2269 talentis et 107 libris restant 2 talenta et 104 librae. Cf. etiam Hesych. μνᾶ· λίτραι δύο (III p. 1501 Schmidt) et Schol. Ven. A ad Hom. Ψ, 269 τὸ δὲ τάλαντον νῦν μὲν ρκʹ δραχμὰς (errore pro λίτρας) ἔχει. 7 Haec ratio (887 t. 40 l. — 349 t. 40 l. = 538 t.) accurate convenit. Item v. 12 sqq. (7627 t. 110 l. — 7384 t. 70 l. = 243 t. 40 l.), v. 25 sqq. (768 med. 11 hem. — 7 hem. = 768 med. 4 hem.), v. 45 sqq. (2071 t. 60 l. — 2000 t. 20 l. = 71 t. 40 l.), v. 49 sqq. (2972 t. 91 l. — 2969 t. 107 l. = 2 t. 104 l.), v. 87 sqq. (5233 t. 5 l. — 4908 t. 97 l. = 324 t. 28 l.), v. 64 sqq., 98 sqq., ubi reditus et expensae eadem est summa, ut nihil restet. At aliis haud paucis locis rationes aut omisso uno vel altero ex illis tribus numeris mancae sunt (not. 25) aut erroribus qui in numeris incidendis commissi erant turbatae (not. 20). 8 Pars pecuniae, quae restabat, Pausaniae, quem argentarium fuisse Franzii coniectura est perquam probabilis, asservanda tradebatur dum ea opus esset ad sumptus reipublicae. 9 Ἀρεθ(ούσιος) haud inepte supplevit F., non de nobilissimo fonte Syracusano intellegens, sed de loco ceteroqui ignoto agri Tauromenitani. De hoc genere notarum cf. not. 4. 10 Archon proximi ante Apollodorum Apollodori f. anni (not. 1). 11 Quaestorum (ταμιῶν) collegium annuum

ἔξοδος ἑβδομήκοντα λί|τραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα τριακόσια ἑπτακισχίλια ‖ τάλαντα

λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκον[τ]α | διακόσια τάλαντα

καὶ ἐν ἐπ(ι)μονᾷ[12] Παυσανίᾳ Παυσανία | Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσι|α τάλαντα

καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος[13] | λοιπὸν ὀκτὼ ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενή‖κοντα διακόσια τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες | ταλάντων.

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσα|νία Ἀρεθ. τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα

καὶ ἐν ἀνδο|κείᾳ[14] Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λί|τραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα. ‖

σιτοφυλάκοις[15]· κυάμων[16] ἔσοδος ἕνδεκα ἡμίεκτα, | ὀκτὼ ἑ[ξ]ήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι

---

omnes reditus et expensas civitatis curasse videtur praeter eas quae ad rem divinam et quae ad annonam spectarent. Nam ἱερομνήμονας et σιτοφύλακας plane separatas a quaestoribus rationes habuisse hae tabulae docent. 12 ΕΠΜΟΝΑ. 13 Cf. not. 10. 14 Quid inter ἐπιμονάν et ἀνδοκείαν intersit se ignorae fatetur Fr. Redit eadem vox in rationibus gymnasiarchorum I. G. Sic. et It. 422 III, 150: ἐν ἀνδοκεία[ς], nullo addito nomine, sed statim subiuncta pecuniae summa, quia plura eiusmodi negotia comprehenduntur. Vocem ἀνδοκεία ab ἀναδοχή factam esse indicat F. non ab omni parte recte. Neque enim ut illud ab ipso verbo descendit, sed manifesto a nomine derivato ἀνδοκεύς (ἀναδοχεύς). Cf. Hesych. s. v. ἀνάδοχος· καὶ ἀναδοχεύς· διχῶς ἐλέγετο. s. v. ἀνδοκεύς· ἀνάδοχος. Hoc nomen vero constat praedem significare. Quare residuas pecunias a magistratibus partim in mensa argentaria Pausimachi (not. 8) depositas, partim hominibus privatis, qui praedibus reipublicae satisdarent, mutuas datas existimo. 15 Summam annonae curam habebant σιτοφύλακες, 'qui frumentum publice comparatum et asservabant, qua ex re nomen traxerant, et civibus divendebant. Perveniebant autem ad eos frumentum partim a sitonis (not. 20), qui id publica pecunia coëmebant, partim ab agertis (not. 19), qui mercedem fundorum publicorum a conductoribus exigebant. Utrumque magistratum sitophylacibus subiunctum fuisse et eorum iussu egisse ex his tabulis apparet, quippe quae omnes rei frumentariae rationes ad unos sitophylacas referant. 16 Fabam principale Tauromenitanorum nutrimentum fuisse merito ex his rationibus collegit F. Medimnus dividitur in duodecim ἡμίεκτα. Sex ἡμίεκτα voce ἡμέδιμνος significari solent. F.

ἔξοδος | ἑπτὰ ἡμίεκτα

λοιπὸν τέσσαρα ἡμίεκτα, ὀκτὼ | ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι

καὶ παρὰ σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον[17]

χαλκοῦ[18] λοιπὸν τέσσαρες ‖ δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισχίλια | τάλαντα·

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία εἴκοσι | ἑπτακόσια τάλαντα.

κυάμων λοιπὸν [π]αρὰ μὲν σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι,

καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα ‖ μέδιμνοι μελίνας,

παρὰ δὲ ἀγέρταις[19] | τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα | μέδιμνοι.

σιτωνίωι[20] Φρύνιος[21] ἔσοδος ὀγδοή|κοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ἐνακόσια χίλια τα|λαντα

ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ‖ ἐνακόσια χίλια τάλαντα

καὶ λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λί|τραι, ἓν δέκα ἐνακόσια χίλια τάλαντα.

σ[ι]τωνίωι Εὐκλείδα | λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, πέντε ἐνενήκοντα ἑξακόσια | τρισχίλια τάλαντα.

---

17 Cf. v. 8. 18. 18 Cf. not. 6. 19 In tabulis Heracleensibus (I. G. Sic. et It. 645 I, 102. 110. 177) σιταγέρται sunt, qui fruges a conductoribus agrorum publicorum et sacrorum colligunt. Idem officium ἀγερτῶν apud Tauromenitanos fuisse videtur. F. 20 Duo σιτώνια, quibus praeerant Phrynis et Euclidas, publica auctoritate et pecuniis ex aerario erogatis constituta fuisse videntur. Quibus quod in aliis eiusdem generis rationibus (I. G. Sic. et It. 427 I, 5. 20. 35. II, 15. 31. 428, 18. 429 I, 8. 16. 25. 33. II, 11. 430 I, 21. II, 8. 22) tertium accedit σιτώνιον παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων, id per annonae caritatem privata civium munificentia constitutum videtur. Cf. n. 226, 64 sqq.: διαγωνιάσαντος τοῦ δήμου καὶ οἰομένου δεῖν σιτωνῆσαι, εἰς δὲ ταῦτα χρείας παρασχέσθαι τοὺς εὐπορουμένους, πρῶτος συνελθούσης ἐκλησίας ἐπηγγείλατο εἰς τὴν σιτωνίαν χρυσοῦς χιλίους. Ceterum quod hic, etsi redituum et expensarum plane eadem est summa, tamen 1910 t. 53 l. superesse dicuntur, id F. ita interpretatur, ut ex anno proxime superiore haec restare sumat. Ac sane, nisi graviter errasse lapicidem existimabimus (not. 7) ei assentiendum erit. 21 Nomen Φρῦνις Tauromenii non infrequens fuisse videtur. Cf. I. G. Sic. et It. 421 I, 12. 31. 36. 65. 97. 128. 137. II, 4. 422 III, 5. 101. 137. 138.

b Διονυσίου[22]· πρ. Ἡράκλητος Ἀπολλοδώρου[23] Οἰτ. Τιρκ. ‖

ἱερομναμόνοις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, ἓν | ἑβδομήκοντα δισχίλια τάλαντα

ἔξοδος εἴκοσι λίτραι, | δισχίλια τάλαντα

λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομή|κοντα τάλαντα, ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. |

ταμίαις ἔσοδος μία ἐνενήκοντα λίτραι, δύο ἑβδομήκον‖τα ἐνακόσια δισχίλια τάλαντα

ἔξοδος ἑπτὰ ἑκατὸν λίτραι, | ἐννέα ἑξήκοντα ἐνακόσια δισχίλια τάλαντα

λοιπὸν τέσσα|ρες ἑκατὸν λίτραι, δύο τάλαντα

καὶ ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ | Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα δια|κόσια τάλαντα

καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρί(σ)τω‖(ν)ος[24] λοιπὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν | τετρακισχίλια μύρια τάλαντα.

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυ[σ]α|νίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκον|τα τετρακόσια τάλαντα

καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστω|νος λοιπὸν ὀκτὼ ὀγδοήκοντα λίτραι, τεσσαρα ἐνε‖νήκοντα διακόσια τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες | ταλάντων·

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρ[εθ.] | τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτι|κοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα | ἑξακόσια χίλια τάλαντα

σιτοφυλάκοις· χαλκοῦ ἔσοδος ‖ ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια τάλαντα |

ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια | τάλαντα

κυάμων ἔξοδος[25] ἑπτὰ ἡμίεκτα διακόσιοι | μέδιμνοι.

λοιπὸν ἐννέα ἡμίεκτα, ἑπτὰ ἑξήκον|τα πεντακόσιοι μέδιμνοι

καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις ‖ τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες δέκα λί|τραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισ|χίλια τάλαντα.

---

22 Cf. not. 2. 23 Idem homo archon eponymus est I. G. Sic. et It. 422 III, 48. 24 ΑΡΙΤΩ|ΙΙΟΣ. Cf. not. 10. 25 Lapicidae neglegentia omissa est ἔσοδος, quae si reliqui duo numeri recte exarati sunt 768 med. 4 hem. fuit.

τούτου ἐν ἐ[πι]μονᾷ Παυσα|νίᾳ [Πα]υσανία Ἀρε(θ). εἴκοσι ἑπτακόσια τάλαν|[τα].

χυάμων λοιπὸν [π]αρὰ μὲν σιτοφυλά||κοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἕνδε|κα μέδιμνοι μελίνας,

παρὰ δὲ ἀγέρταις | τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέ[δ]ι|μνοι.

σιτωνίωι Φρόνιος ἔσοδος χίλια τάλαντα || τὸ θησαυρισθέν[26], καὶ λοιπὸν[27] τρεῖς π[εντ]ήκοντα λίτραι, | ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα.

σιτωνίω Εὐκλείδα [ἔξοδος[28] ἐννέα ἑβδομήκοντα τριακόσια] | δισχι[λια τάλαντα]

c λοιπὸν τεσσαράκοντα [λίτραι, | ἓξ δέκα τριακόσια χ]ίλια τάλαντα.

[----- πρ. -------] Ἀλκ.

ἱερομναμόνο[ις ἔσοδος | ------- λίτραι, ---- ὀγδ]οήκοντα χίλια τάλα[ντα] ||

ἔ[ξοδος ----- λίτραι, ἐ]ννέα ὀγδοήκοντα ἐν[ακόσια τά]|λαντα

[λοιπὸν ------] λίτραι, ἓν ἑκατὸν τάλα[ντα.] |

ταμίαις ἔσοδος πέντε λίτραι, τρία τριάκοντα δ[ιακό]|σια πενταχισχίλια τάλαντα

ἔξοδος ἑπτὰ ἐνενήκον|τα λίτραι, ὀκτὼ ἐνακόσια τετραχισχίλια ταλαντα

λοιπὸν || ὀκτὼ εἴκοσι λίτραι, τέσσαρα εἴκοσι τριακόσια τάλαντα |

καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν | τέσσαρες δέκα λίτραι, ἓξ εἴκοσι ἑξακόσια τρισχίλια μύρια | τάλαντα

καὶ παρὰ ταμίαι[ς] τοῖς ἐπὶ Ἀρί(σ)τωνος[29] λοιπὸν | ὀκτὼ τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν τριάκοντα ἑξακόσια ὀκτα||κισχίλια πέντε δέκα μυριάδες ταλάντων·

---

26 Quia tum ipsum non opus erat frumentum coëmi, haec mille talenta in praesentia asservata sunt. 27 Non ex illis mille talentis haec reliqua fuerunt; neque enim ulla ἔξοδος hic perscripta est et definite enuntiatur illa non expensa esse. Immo haec ex pecuniis quas iam ante in manibus habuerant sitoni supererant; cf. v. 42. 110. 111. 28 Nulla hic recensetur ἔσοδος, ita ut ἔξοδος detrahenda sit de illis 8695 t. 40 l., quas proximo mense superfuisse scribitur v. 42. 43. Inde expensarum numerum supplevit F. 29 ΑΡΙΤΩΝΟϹ.

τούτου | ἐν ἀνδοχείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα ὀγδοήκοντα λίτραι, | ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα.

σιτοφυλάκοις· | χαλκοῦ ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια | τάλαντα.

ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια || τάλαντα.

κυάμων ἔξοδος[30] ἑπτὰ ἡμίεκτα, δύο | πεντήκοντα τριακόσιοι μέδιμνοι

λοιπὸν | δύο ἡμίεκτα, πέντε δέκα διακόσιοι μέδιμνοι

καὶ παρὰ | σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες | ἐνενήκοντα λίτραι, τρία ὀγδοήκοντα ἑξακόσια τε||τρακισχίλια τάλαντα.

κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέ|διμνοι μελίνας.

παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυά|μων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι. ||

σιτωνίωι Φρύνιος λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι, | ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα παρὰ σιτώναις τοῖς ἐπὶ Θεο|δώρου[31].

σιτωνίωι Εὐκλείδα λοιπὸν τεσσαράκοντα | λίτραι, ἓξ δέκα τριακόσια χίλια τάλαντα παρὰ ἀγέρ|ταις τοῖς ἀπὸ σιτωνίας[32].

---

30 Ne hic quidem illo mense ulli fuerunt reditus (cf. not. 28), ut de residuis superioris mensis (v. 68. 69) facta sit expensa; haec ratio accurate convenit (567 med. 9 hem. — 352 med. 7 hem. = 215 med. 2 hem.). 31 Non proxime superioris anni hic fuit eponymus; nam cum uno modo loco hic commemoretur, Aristo vero sexiens (v. 8. 18. 54. 58. 91. 93), probabile est Theodorum, Aristona, Apollodorum Apollodori f. hoc ordine se excepisse, etsi mirum est sitonas magistratu finito etiam per plus quam annuum tempus pecunias publicas in manibus habuisse. 32 Obscurum hoc; non pecuniae ἀπὸ σιτωνίας esse dicuntur, sed ἀγέρται. Hoc vix aliam habet explicationem atque eosdem homines primum σιτώνας, deinde ἀγέρτας fuisse. Sed si id tum casu accidit, non perspicitur quo consilio in tabulis publicis commemoretur; sin lege constitutum erat, cur hoc solo loco scriptum sit obscurum est.

---

516 Tabula marmoris candidi inventa in Amphiaraio Oropiorum. Ed. B. J. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1891 p. 77 n. 35 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4263. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 475 n. 587).

Θεοί. | Λύσανδρος[1] εἶπεν· ὅπως ἂμ πόρος χρημάτωγ | γίνηται εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τείχους, καὶ | συντελεσθέντων τῶν τειχῶν χρήσιμοι || ὦμεν αὐτοί τε αὐτοῖς καὶ τῶι κοινῶι Βοιωτῶν[2], | δεδόχθαι τῶι δήμωι, τοὺς τειχοποιοὺς καὶ | τοὺς πολεμάρχους δανείσασθαι χρήμα|τα ἐάμ ποθεν δύνωνται, τόκων ὅτι ἂν ἐλα|χίστων δύνωνται ⁝ τοῖς δὲ δανείσασιν || ἀποδοῦναι τὰ χρήματα ἐν τῶι ἐνιαυτῶι | τῶι μετὰ Ὠρωπόδωρον ἱερέα[3], αὐτὰ καὶ τοὺς | τόκους ὧν ἂν ἕκαστα δανείσωνται. τοὺς δὲ | δανείσαντας τῆι πόλει εἰς τὸν τειχισμὸν | μέχρι ταλάντου καὶ τοῦ πλέονος τόκων || τῶν ἐπιδεκάτων[4] προξένους εἶναι καὶ εὐ|εργέτας τῆς πόλεος Ὠρωπίων καὶ αὐτοὺς | καὶ ἐκγόνους, καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας | ἔγκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ | ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν || καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα καθάπερ | τοῖς πολίταις· καὶ ἀναγράψαι αὐτοὺς πατρό|θεν (ἐν)[5] στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τῶι ἱερῶι | τοῦ Ἀμφιαράου. ὅσοι δ' ἂν ἔλαττον ταλάντου | δανείσωσιν τῆι πόλει, ὑπὲρ τούτων τὸν δῆμον || ἐπισκέψασθαι, καθ' ὅτι ἂν ἕκαστος αὐτῶν ἄξιος | ἦι τιμηθῆναι ὑπὸ τῆς πόλεως. ἀναγράψαι τοὺς | πολεμάρχους τὸ ψήφισμα ἐν στήληι λιθίνηι | καὶ στῆσαι ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀμφιαράου ⁝ τὸν δὲ | ταμίαν τὸ ἄλωμα δοῦναι.

Οἵδε[6] πρόξενοι καὶ εὐεργέται κατὰ τὸ ψήφισμα·

Νίκων Χάρμιδος.

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν; ΘΟΩ reliquis minores. Titulus tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis est (cf. not. 3). 1 Lysander Eulaidae f. Oropius est I. G. Sept. I, 294, 1, Milichi f. I, 4260, 2, uterque post medium saeculum a. Chr. tertium, id quod bene convenit cum huius tituli aetate. Alteruter igitur hic designari videtur. 2 Per totum saeculum tertium a. Chr. Oropios foederi Boeotorum interfuisse innumera decreta eorum testantur quae nomen communis Boeotorum archontis praescriptum habent. 3 Oropodorus sacerdos Amphiarai est I. G. Sept. I, 308, 2. 429, 2, ex quibus titulis hic quidem aetatis nota caret, illum vero Potidaichi Boeotorum archontis nomen coll. I. G. Sept. I, 27, 2 ei tempori vindicat, quo Megarenses Boeotorum concilio interfuerunt, i. e. ab anno 223 a. Chr. usque ad 192 a. Chr. 4 Ut annuae usurae decimam partem capitis efficiant (10 %). 5 Praepositio propter antecedentem syllabam EN incuria omissa. 6 Etsi unum modo eiusmodi munificentiae exemplum inventum est, tamen more solito in indice praemisso pluralis numerus ponitur.

517 Lapis inventus Arcesinae Amorgi. Ed. Kumanudis Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 23 (C. Wachsmuth Mus. Rh. XL p. 287. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jurid. Gr. p. 313 n. XV A). Cf. quae disputaverunt R. Dareste Bull. de corr. Hell. VIII p. 373 sqq. E. Szanto Wiener Studien VII p. 232 sqq. E. Sonne de arbitris externis p. 48 n. LVII. LVIII. p. 71 n. CXXVI.

[Τύ]χ[η] ἀ[γαθή][1]. Μη[νὸς Ἑκ]ατομβαιῶνος ἐν Νάξωι[2] § 1 αἰσυμνών[των[3] ---|.]ένους καὶ Σωστράτου, ἐν Ἀρκεσίνηι δὲ μηνὸς Μιλτοφοριῶνος[4], [ἄρ|χ]οντος Κτησιφῶντος, Πραξικλῆς Πολυμνήστου[5] ἐδάνεισεν τ[ῆι πό]|λε[ι] τῆι Ἀρκεσινέων[6] ἀργυρίου Ἀττικο[ῦ] τρία τάλαντα ἀκίνδυνομ πα[ν|τ]ὸς[7]

Litteraturam Kum., qui titulum minusculis expressit, alterius a. Chr. n. saeculi esse testatur. 1 .. \IΛ..... agnovit K., qui supplendi conatu abstinuit. [Τύχ]αι ἀ[γαθᾶι] Inscr. jur. Gr. At Dorica vocalis hic locum non habet, quare \ ex X et I ex H superesse sumpsi. 2 Naxiorum fastos ut aliarum Cycladum magnam similitudinem habuisse cum Atticis apparet, ut non dubium sit quin Hecatombaeon apud illos in idem anni tempus incidat atque Athenis, Deli, Myconi, ubi respondet fere Iulio fastorum Iulianorum. Cf. E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 394. Ceterum fastorum Naxiorum propterea hic ratio habetur, quia creditor illinc oriundus est (not. 5). 3 Eponymus Naxiorum magistratus. Similis est αἰσυμνήτης Teiorum (I. G. A. 497 b, 4. 5) et Cymaeorum (Aristot. fr. 481 p. 1557 a, 2), at plane diversa cum illa αἰσυμνητεία quam Aristoteles Pol. III, 14 p. 1285 b, 25 αἱρετὴν τυραννίδα interpretatur, tum αἰσιμνᾶται Megarensium et colonorum, qui senatus praesides sunt (cf. n. 297[2]. 326[30]. 594[8]). 4 Naxiorum et Atheniensium Hecatombaeoni respondere hinc discimus. Ceterum nomen W. refert ad fucum sive algam marinam qua tingi solebant nobilissimae illae vestes Amorginae, collatis qui de hoc vestium genere afferuntur a C. Bursiano Geogr. Gr. II p. 512 not. 3 scriptorum locis. At ex his nemo coloris mentionem facit nisi scholiasta Aristophanis Lysistr. 150 οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ τοὺς ἀμοργίνους χιτῶνας ὡς τὰ Θηραῖα ἀπὸ Θήρας νήσου. Hinc lubricum esse de coloris genere quo Amorgii usi essent quicquam colligere sponte patet. Neque omnino μίλτος unumquemque colorem rubrum significat, ut W. putare videtur, sed rubricam sive terram Sinopida (cf. n. 540[65]). 5 Naxium fuisse praeter praescripta (not. 2) docent v. 13. 19. 6 Praeter hoc alia exstant documenta de pecuniis quas mutuas sumpserat Arcesinensium civitas (Inscr. jur. Gr. p. 316 n. XV B. p. 320 n. XV C. p. 322 n. XV D. p. 324 n. XV E). Haec omnia syngraphae formam et naturam habent (hoc instrumentum identidem ἡ συγγραφή vocatur, cf. v. 41. 44. 45. 47. 50), quae propterea in eiusmodi negotiis perfrequens est, quia creditori optimam facultatem sua recuperandi praebebat. 7 Supplevit W. πά|[θ]ος Kum.

κινδύνου Πραξικλεῖ ἐπ[ὶ] τόκωι πέντ' ὀβολοῖς τὴμ μνᾶν
ἑκάστην το[ῦ | μην]ὸς ἑκάστου[8], δανειστῶν[9] ἐλθόντων[10]
δαμοσίαι Πρωτομάχου καὶ Διο|---ους, κατ[ὰ] τὸ ψήφισμα
ὃ εἶπε Στ[ησα]γόρας. ὑπέθετο δὲ Πραξικλῆς τά τ[ε | κ]οινὰ § 2
τὰ τ[ῆ]ς πόλεως ἅπαντ[α[11] κ]αὶ [τ]ὰ ἴδια τὰ Ἀρχεσινέων[12]
καὶ τῶν οἰκούν|[τ]ων ἐν Ἀρχεσίνηι[13] ὑπάρ[χοντα][14] ἔγγαια
καὶ ὑπερπόντια[15]. ἀποδώσουσιν τὸν ‖ μὲν τόκον καθ' ἐνι- § 3

---

8 I. e. 10 % per annum ex nostro significandi more. Non nimiae sunt hac usurae pro illius aetatis consuetudine. Ex reliquis instrumentis Amorgiis (not. 6) unum (XV B, 5. 6) maiorem usuram (12 %), aliud (XV D, 5) minorem (8 1/6 %) habet. Sacrae Apollinis Delii pecuniae per saecula a. Chr. n. tertium et alterum eadem quam hic habemus usura mutuae dabantur (Bull. de corr. Hell. VI p. 68 sq.). Idem eadem fere aetate (C. I. G. 3599, 13) in pecuniis Minervae Iliadis factum est. W. 9 Non magistratus sunt, sed homines ad hoc unum negotium perficiendum a populo electi, ut σιτῶναι n. 245, 9 et ἱεροποιοί n. 657, 3. Item si quando pecuniae publicae aut sacrae mutuae dandae sunt, ἐκδανεισταί suffragiis senatus aut populi creari solent (n. 329[11]. I. G. Sept. III, 694, 8). Apud Delios qui commemorantur προδανεισταί (Bull. de corr. Hell. VI p. 69. XIV p. 489) ei idem negotium syngraphae conscribendae et pecuniae accipiendae habent ac δανεισταί Arcesinensium, sed praeterea etiam suam fidem pro aere alieno a civitate contracto interponunt, cuius rei hic nulla est mentio, sine dubio quia omnes Arcesinenses singillatim obligantur (not. 12). 10 Nempe ἐς Νάξον. Item usuras Naxi pendere iubentur Arcesinenses (v. 19). Etiam in instrumento de Nicaretae Thespiensis cum populo Orchomeniorum negotiis pecunia Thespiis numerata est (I. G. Sept. I, 3172, 20. Inscr. iur. Gr. p. 298). 11 Cf. n. 426[4]. Iam Demosthenis aetate Oritarum civitatem reditus publicos pignori opposuisse refert Aesch. III, 104, Memnona Rhodium Lampsaci idem fecisse legitur in altero Oeconomicorum libro qui perperam Aristoteli tribuitur 2, 29 p. 1351 b, 7. De aedificiis publicis hypothecae datis cf. Strabo XIII, 3, 6 p. 622 Cas. Athen. XI, 508 f; pascua oppignerantur I. G. Sept. I, 3171, 37 sqq. W. 12 Praeter civitatem igitur omnes cives singillatim debitores sunt. Iure W. monuit, iam non tam immania et inaudita videri posse quae Iosephus Ant. Iud. XVI, 343 de syngrapha a Syllaeo Herodi data referret: τὸ δάνειον εἰπὼν (Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός) τῶν πεντακοσίων ταλάντων καὶ τὴν συγγραφήν, ἐν ᾗ καὶ τοῦτο ἦν προσγεγραμμένον, ἐξεῖναι τῆς προθεσμίας παρελθούσης ῥύσια λαμβάνειν ἐξ ἁπάσης τῆς χώρας, τὴν μὲν στρατείαν οὐ στρατείαν ἔλεγεν, ἀλλ' ἐπὶ δικαίαν(?) τῶν ἰδίων ἀπαίτησιν χρημάτων. 13 Etiam inquilinorum (μετοίκων) bona creditori occupare licere sane mireris; sed eiusdem inconstantiae est, quod Athenis hi etsi cives non sunt tamen milites conscribuntur. 14 ὑπάρ[χειν Kumanudis dubitanter, ὑπάρ[χοντα] W., qui monet solenniter totam rem familiarum τὰ ὑπάρχοντα vocari. Cf. I. G. Sept. I 3172, 33. 15 Dem. XXXV, 12 ἐκ τῶν τούτων ἁπάντων καὶ ἐγγείων καὶ ναυτικῶν comparant W. et editores Inscr. iur. Et hi quidem de navibus et earum oneribus interpretantur. Atqui

αυτὸν[16] ἕκαστον οἱ ταμίαι οἱ τὰς προσόδους ἐγλέγοντες | τὰς Ἀρκεσινέων· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιμ[17], πρακτοὶ ἔστωμ[18] Πραξικλεῖ οἱ μὴ | ἀποδόντες[19] ἡμιόλιον[20] τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν ἰδίων πράξει πάσηι[21] καθάπερ | ἐγ δίκης τέλος ἐχούσης[22] κατὰ τὸ σύμβολον τὸ Ναξ[ίων κ]αὶ Ἀρκεσινέων[23], | [κ]αὶ μὴ ἔ[σ]τω ὑπόλογος[24] τῆι πόλει τοῦτο τὸ ἀργύριον

ὑπερπόντιος non est marinus vel navalis, sed transmarinus, ita ut in insula exigua fere ad idem redeat atque ὑπερόριος. Necessario igitur et quae Amorgi sunt et quae peregre bona intellegenda sunt. 16 Eadem aspiratio est in testamento Epictetae C. I. G. 2448 VI, 25. Cf. Ahrens Diall. II p. 37. W. 17 Hoc quoque tralaticium esse in eiusmodi contractibus observavit W. allatis Dem. LVI, 38. I. G. Sept. I, 3172, 27. 18 Testamentum Epictetae (C. I. G. 2448 VII, 3. 22. VIII, 13) eandem formulam habere adnotavit W. 19 Quaestores, qui pendere debebant v. 15. Probe igitur distinguenda sunt, quae praecipiuntur si in numerandis usuris et si in ipso capite reddendo mora intercedat. Illic soli magistratus conveniuntur a creditoribus, hic multa duplicis summae civitati infligitur, quam creditori a singulis civibus exigere licet (v. 23—29). Inscr. Gr. iur. 20 De hac multa summae sesquialterius cf. n. 531, 4. 50 et quae exempla allata sunt Olympia V p. 44 ad n. 16. 21 Eandem vim habet atque illud τρόπῳ ᾧ ἂν ἐπίστωνται v. 27, etsi illic (cf. v. 25) utraque formula coniunctim ponitur. 22 In universum πράττειν non licet nisi quae actori adiudicata sunt; sed quo facilius creditores sua recuperent, Arcesinenses permittunt, ut creditor sic agat, tamquam si res iudicata sit. Similiter in altera syngrapha (n. XV B, 15) fuisse videtur [καθάπερ δίκην ὠφ]ληκότες ἐξούλ[ης ἐν τῇ ἐκκλήτῳ καὶ ὄντες ὑπερήμερον] et ap. Demosth. XXXV, 12 ἔστω ἡ πρᾶξις — καθάπερ δίκην ὠφληκότων καὶ ὄντων ὑπερημέρων. De aliis exemplis recentioris aetatis aut dubiae interpretationis v. Inscr. Gr. iur. 23 Hinc necessario colligitur Praxiclem Naxium esse. Ceterum συμβόλων notione non modo pacta de litibus inter cives diversarum civitatium, sed etiam de commercio, navigatione, vectigalibus contineri non recte ex Ar. Polit. III, 9 p. 1280 a, 36 καὶ γὰρ ἂν Τυρρηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι (καὶ πάντες οἷς ἐστὶ σύμβολα πρὸς ἀλλήλους) ὡς μιᾶς ἂν πολῖται πόλεως ἦσαν. εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Nam in postremo enuntiato manifesto σύμβολα distinguuntur a duabus reliquis pactionum generibus, et συμμαχίας ab illis distinguendas esse ipsi ed. inscr. iur. concedunt; non magis igitur συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων eis continentur. Priore enuntiato vero, quod manifesto parenthesis locum tenet, quia αὐτοῖς non potest non ad Etruscos et Carthaginenses referri, nihil enuntiatur nisi, qui vel hoc uno pactorum genere contineantur, ex eorum quos scriptor impugnat sententia unius civitatis cives habendos esse. Neque magis συμβόλων argumento continentur ipsarum civitatium de iure publico controversiae, sed ad causas privatas inter utriusque cives pertinent (cf. 227[4]). 24 W. recte statuit, ὑπόλογος substantivum esse. Quare ne levissimam quidem offensionem habet v. 30. 31:

εἰς τὸ δάνειον, ἀλλ' ἀπο‖δότω ἡ πόλις τὸν τόκον. ἐὰν δὲ
μὴ ἀποδῶι, ἔστω ὁ τόκος, ὃν ἂμ μὴ ἀποδῶσιν, | ἐνεργὸς[25]
Πραξικλεῖ μετὰ τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἴσου τόκου[26] καθ' ἐνι-
αυτὸν ἕκασ|[το]ν. τὸ δὲ ἀρχαῖον ἀργύριον ἀποδώσουσιν ἐν § 4
ἓξ μησὶν[27] ἀφ' οὗ ἂν ἀπαιτήση[ι] | Πρα[ξι]κλῆ[ς] ἢ ὃν ἂν
πέμψηι Πραξικλῆς[28] ἀπαιτήσοντα. ὅταν δὲ ἀποδιδῶσιν | § 5
[τ]ὸν τόκον ἢ τὸ ἀρχαῖον, ἀποδώσουσιν ἐν Νάξωι Πραξικλεῖ
ἢ ὧι ἂγ [κ]ελεύ‖[ηι[29]] Πραξικλῆς Ἀττικὸν ἢ Ἀλεξάνδρειον[30]

μὴ εἶναι Ἀρκεσιν[εῦσιν] ὑπόλογον τούτων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶγ χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. Pro quo genetivo quod et hic et v. 38 accusativus τοῦτο τὸ ἀργύριον, ταῦτα τὰ χρήματα legitur, manifesto substantivum verbale verbi structuram sequitur: nam ἔστω ὑπόλογος idem significat atque ἔστω ὑπολογίζεσθαι. 25 I. e. usurarum residuarum usuras debebit civitas. Cf. Isocr. VII, 35: ἅμα γὰρ τούς τε πολίτας ὠφέλουν καὶ τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐνεργὰ καθίστασαν. Dem. XXVII, 7: δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἀκοῦσαι τά τ' ἐνεργὰ αὐτῶν (τῶν χρημάτων) καὶ ὅσ' ἦν ἀργὰ καὶ ὅσου ἦν ἄξι' ἕκαστα. 10: καὶ ταῦτα μὲν ἐνεργὰ κατέλιπεν, ὡς καὶ αὐτοὶ οὗτοι ὁμολογήσουσιν· ὧν γίγνεται τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφάλαιον τέτταρα τάλαντα καὶ πεντακισχίλιαι, τὸ δ' ἔργον αὐτῶν πεντήκοντα μναῖ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. W. 26 In syngrapha Amorgia XV D, 7 (cf. not. 6) non praecipitur, ut usurarum residuarum usurae pendantur, sed illic ipsa usura augetur (10 % pro $8^1/_6$ %). Inscr. iur. 27 Frequenter certum tempus praefinitur, quo elapso utique reddatur pecunia credita. Sic Deli a 314—166 a. Chr. omnes pecuniae sacrae in quinquennium mutuae dabantur (Bull. de corr. Hell. XIV p. 453). Arcesinae id in uno instrumento XV D, 6 fit, ubi proximo mense Iobacchio (cf. n. 502[2]) creditori solvenda est pecunia. Hic vero quolibet tempore Praxicli reposcere licet ea condicione ut intra proximos sex menses reddat civitas. In syngrapha XV B, 19 eadem condicione quinque mensium tempus definitur. Inscr. iur. 28 Cf. not. 29. 29 Cf. v. 19: Πραξικλεῖ ἢ ὧι ἂγ [κ]ελεύ[ηι] Πραξικλῆς. v. 32: καὶ ἐάν τινες ἄλλοι πράττωσιν τὰ χρήματα κελεύοντος Πραξικλέους. I. G. Sept. I, 3172, 35: ἡ δὲ συγγραφὴ κυρία ἔστω κἂν ἄλλος ἐπιφέρηι ὑπὲρ Νικαρέτας. Amorg. XV B, 49: ἀλλ' εἶναι τὴν συγγραφὴν κυρίαν οὗ ἂν ἐπιφέρηι ὁ δανείσας ἢ οἱ πράσσοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. Eadem leguntur XV E, 11 sq. Haec omnia sic ab editoribus intelleguntur, ut ei qui hanc syngrapham obtulerit utique pecunia debita numeranda sit, non examinato illius iure (*'la clause au porteur'* Inscr. iur. p. 338). At hoc institutum, hodie latissime patens, a veterum tam Graecorum quam Romanorum iure alienum fuisse videtur. Etenim nullo pacto neglegendum est nusquam abesse tale additamentum, qualia sunt ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπὲρ Νικαρέτας, κελεύοντος Πραξικλέους. Nulli igitur debetur nisi illi principali creditori; at huic non opus est praesenti ius sum exsequi, sed permittitur ut alius id illius i u s s u vel m a n d a t u faciat. 30 Utrumque nomen idem significat. Cf. Th. Mommsen Gesch. des röm. Münzwesens p. 26. F. Hultsch Gr. Metrologie p. 244 sq.

νόμισμα ὧι [ἡ] πόλις χρῆται [ἀ|κ](ίνδ)[υν]ον[31], ὁλοσχερές, δόκιμον, ἄσ[υ]λον, ἀνέπαφον, ἀτελὲς πάντων, [ὅ]|πω[ς] ἂγ κελεύει[32] Πραξικλῆς. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν τὸ ἀργύριον § 6 κατὰ τὰ γε|γραμμένα, ὡμολόγησαγ καὶ διέθεντο Ἀρκεσινεῖς ὀφείλειμ Πραξι||[κ]λεῖ ἓξ τάλαντα[33]· καὶ ἐξέστω πράξασθαι Πραξικλεῖ ταῦτα τὰ χρήματ[α] || πράξει πάσηι ἔ[κ] τε τῶγ κοινῶν τ[ῶ]ν Ἀρκ[ε]σινέων πάντωγ καὶ ἐκ τῶν | [ἰ]δίων τῶν Ἀρκεσινέωγ κ[αὶ] ἐ[κ τῶν] οἰκούντων ἐν Ἀρκεσίνηι[34], καὶ ἐξ ἑνὸς | [ἑ]κάστου ἅπαν τὸ ἀργύριογ [κ]αὶ ἐξ ἁπάντων[35], τρόπωι ὧι ἂν ἐπίστηται[36] | καθάπερ δίκην ὠφληκότων ἐν τῆι ἐκκλήτωι[37] κατὰ τὸ σύμβολον τὸ Ναξ[ί|ω]ν καὶ Ἀρκεσινέων τέλος ἐχούσηι[38] ἀζημίωι οὔντι[39] πάσης ζημίας. ||

31 Supplevit W., ex v. 4, sane non sine violentia. Nam Kum. ..ΑΤΤ ..ΟΝ exhibet. 32 Non indicativum soloece usurpatum sed coniunctivum hunc esse EI et HI ex more confusis vix est quod moneatur. 33 Ei qui non solvit quod debet duplicari debitum (cf. n. 531, 45. I. G. Sept. III, 333, 8 διπλείῳ θωήστω. Dem. LIII, 10: καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς εἴη τριάκονθ' ἡμερῶν αὐτὸν ἀποδοῦναι ἢ διπλάσιον ὀφείλειν. LVI, 38: ἀλλ' ἐὰν μὴ ἀποδῷς τὸ δάνειον καὶ τοὺς τόκους, ἢ μὴ παράσχῃς τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα, ἢ ἄλλο τι παρὰ τὴν συγγραφὴν ποιήσῃς, ἀποτίνειν κελεύει σε διπλάσια τὰ χρήματα. Inscr. iur. p. 293) apud omnes Graecos legitimum fuisse videtur. At hic illa poena dupli sic exaggeratur ut exactis illis sex talentis maneat antiquum trium talentorum aes alienum. 34 Cf. v. 11—13 cum adnotationibus. 35 Cf. I. G. Sept. I, 3172, 29 sqq. [ἡ] δὲ πρᾶξις ἔστω ἔκ τε αὐτῶν τῶν δανεισαμένων καὶ ἐκ τῶν ἐγγύων, καὶ ἐξ ἑνὸ[ς] καὶ ἐκ πλειόνων καὶ ἐκ πάντων. 36 Cf. I. G. Sept. I, 3172, 34 πραττούσῃ ὃν ἂν τρόπον βούληται. Plerumque sine ulla cuiusquam magistratus publici opera ipsum creditorem suum ius persecutum esse ita ut bonis debitoris potiretur (quae vocabatur ἐμβάτευσις) monuerunt editores Inscr. iur. 37 Sc. πόλει 101, 49. 177, 29. 227, 12. Articulus duplicem habet explicationem. Aut enim una eademque civitas in symbolis Naxiorum et Arcesinensium nominatim designata erat in qua omnes inter utriusque populi homines lites diiudicarentur (Inscr. iur.), aut articulus eadem ratione de qualibet eiusdem generis re usurpatur ut apud Arist. Av. 1035 ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ. Ambigua est res; etiam in titulo Attico n. 227, 12 dubitaveris utrum in ipsis symbolis generatim una ἔκκλητος πόλις definita fuerit necne, etsi verbis σύμβολον ποιησαμ[ένων πρὸ]ς ἀλλήλους καὶ ἑλομένων ἔκκλητ[ον τὴν Λα]μιέων πόλιν distingui potius videtur electio civitatis a symbolorum conclusione, quam comprehendi illa. 38 Manifesto errore sic incisum est pro ἔχουσαν, nam hoc utique ad δίκην (cf. v. 13), non ad ἐκκλήτωι spectat. De τέλος ἔχειν cf. n. 78[3]. Ex legibus opus erat δίκῃ ἐξούλης, priusquam creditor bonis debitoris potiri posset, quare hic definitur ita agendum esse tanquam si creditor talem actionem instituisset et secundum eum iudicatum esset. Genus litis ipsum

[κ]αὶ ὅτι ἂν ἐνεχυράσηται ἢ εἰσπράξηται Πραξικλῆς, μὴ εἶναι Ἀρκεσιν|[εῦσιν] ὑπόλογον τούτων[40] εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶγ χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. | [ἀ]ζημίους δὲ ἀφῆκαγ καὶ ἀν[εμ]πο[δί]στους Ἀρκεσινεῖς, καὶ ἐάν τινες ἄλλοι | πράττωσιν τὰ χρήματα κελεύοντος Πραξικλέους[41]. ἐὰν δέ τις Ἀρ[κ]εσι[νέ|ω]ν ἀφα[ι]ρῆται ἢ τῶν οἰκούντων ἐν Ἀρκεσίνηι τοὺς πράττοντας ἢ ἐνίσ[τη]|ται τῆι πράξει[42] τρόπωι ἢ παρευρέσει ἡιτιν[ι]οῦν, ἀποτει[σάτω] Πραξι|[κ]λεῖ τ[ά]λ[α]ντον[43] ἀργυρίου [κα]ὶ π[ρακτ]ὸς ἔ[στω] τοῦτο τὸ ἀργύριον κ[αθάπε|ρ ὠ]φληκὼ[ς] δίκημ Πραξικλεῖ ἐν τῆι [ἐκκλ]ήτωι [κ]ατὰ τὸ σύμβολον τέλος | ἐχούσηι[44], καὶ τῆι πόλει [μὴ ὑ]πόλογος ἔ[στω] ταῦτα τὰ χρήματα[45] εἰς τὴν ἀ[πό|δοσιν τ]οῦ δανείου. καὶ ἐάν τι βλάβος ἢ ἀνάλωμα γένηται εἰς τὴν εἴσπρα|[ξι]ν τῶγ χρη[μ]άτων, εἶ[ναι τ]ῆι [π]όλει τῆι Ἀρκεσινέωγ, καὶ ἀποδότω καὶ | τοῦτο τὸ ἀργύριον μετὰ τ[οῦ] ἄλλ[ου] δανείου. τῆς δὲ συγγραφῆς τῆσδε[46] | [ὠ]μολόγησαν § 7 Ἀρκ[εσιν]εῖς μηδὲν εἶναι κυριώτερον, μήτε νόμον μήτε ψή|[φ]ισμα μήτε δ[όγμ]α [μή]τε στρατηγὸν μήτε ἀρχὴν ἄλλα κρίνου|[σ]αν ἢ τὰ ἐν τῆ[ι συγγ]ραφῆι γεγ[ρ]αμμ[ένα[47] μήτε

nominatur in simili formula syngraphae Arcesinensis (not. 6) XV B, 15: [καθάπερ δίκην ὠφ]ληκότες ἐξούλ[ης ἐν τῆι ἐκκλήτωι καὶ ὄντες ὑπερήμεροι]. 39 ΑΖΗΜΙΩΙΟΥΝΤΙ lapis. Wachsmuth fortasse ἀζημιοῦντι incidendum fuisse opinatur, etsi id sine exemplo esset. Sed mihi etiam contra leges sermonis peccare videtur, siquidem ab adiectivis in -ιος cadentibus talia verba non derivantur; nam ἀδικεῖν ab ἄδικος, ἐπιδημεῖν ab ἐπίδημος proba sunt, ἀναιτιεῖν, ἐπιχωριεῖν, ἐναντιεῖν barbara. Immo aut ΟΥ et Ο, quae quantitate, non qualitate differebant, confusa sunt, aut Ionicum ἐόντι Attica contractione in οὖντι abiit, quod in titulo volgari dialecto in civitate Ionicae originis composito non incredibile existimaverim. Geminum exemplum τοῦ περιοῦντος habes n. 474, 16. 40 Cf. not. 24. 41 Cf. not. 29. 42 Haec est quae Attice ἐξαγωγή vocatur (Att. Process p. 477). W. 43 Dimidium talenti est n. XV B, 39. Nam quod illic exhibetur ΔΔΔ id superioribus litterarum partibus laesis pro XXX errore lectum esse coniecit Sz., eo probabilius quia etiam in alio titulo Arcesinensi (n. 511, 41) multa trium milium drachmarum est. Inscr. iur. 44 Cf. not. 38. 45 Cf. not. 24. 46 Cf. not. 6. 47 Cf. Dem. XXXV, 39: ἡ μὲν γὰρ συγγραφὴ οὐδὲν κυριώτερον ἐᾷ εἶναι τῶν ἐγγεγραμμένων οὐδὲ προσφέρειν οὔτε νόμον οὔτε ψήφισμα οὔτ' ἄλλ' ὁτιοῦν πρὸς τὴν συγγραφήν. Haec ipsa verbotenus in syngrapha scripta fuisse, id quod iam per se perquam probabile erat, eruta syngrapha Arcesinensi omnium certissimum habendum est. Quod vero in ipsa formula Demosthenis orationi inserta (XXXV, 13) nihil legitur nisi κυριώτερον

ἄλλο μηθὲν μήτε τέχ]||νηι μήτε πα[ρε]υρέσει μηδεμιᾶι, ἀλλ'
εἶναι τὴν συγγραφὴγ κυρίαν | [οὗ ἂ]ν ἐπιφέρει[48] ὁ δανείσας
ἢ οἱ πράσ[σοντ]ες ὑπὲρ αὐτοῦ. ὡμολόγησα[ν | δὲ] Ἀρκε- § 8
σινεῖς ἀναγεγραμμένην [π]αρέχει[ν] τήνδε τὴσ συγγραφὴν |
[ἐν] Ἀρκεσίνηι ἐν ...ωι δημ..σ... μερου...ερας[49] ἐσ
στήληι λ[ι|θίνηι] ἡμερῶν ἑξήκοντα ἀφ' ἧς ἂ[ν ἐ]παγ[γείλω-
σιν οἱ δ]ανεισταί, εἰ δὲ μ[ή,] || ὀφείλειν [κ]α[τὰ] το. τ...
.... κατ[ὰ τὴν συγ]γραφὴν τὴν | [κ]ε[ι]μένημ παρ'
Εὐρυκλεῖ [καὶ][50] Πραξ..... [μάρτυ]ρες· Εὐρυ[κλῆς,] § 9
Ἀτεισίδης | [...............................
....[51] | Ἀ]ντίπαππο[ς] ὁ κ[αὶ] Ἀριστόδημος Νικο[σθ]έ[νους,
------]ος Εὐάλκου---- | Θεόπομπος Ἀν----, -------μος
Εἰ------μει.α., Θώραξ Κυ----, || ---νομέ[νης] Ἀντ---
-ο-----ος, -------- Ἡρακλείδης.

δὲ περὶ τούτων μηδὲν εἶναι τῆς συγγραφῆς, id certissimum fraudis indicium existimant W. et Sz. At quidni inde mutilatam potius colligamus syngrapham traditam, quam ficticiam? 48 Cf. not. 32 et locum syngraphae Orchomeniae allatum not. 29. 49 Aliae litterae publicae Arcesinensium in Iunonis templo lapidi incisae proponuntur (Inscr. iur. p. 320 n. XV B, 52. Bull. de corr. Hell. XII p. 229 n. 2, 14). Quare W. hic, paullo audacius sane, restituit [ἐν τῶ](ι ἱ)ερ(ῶι) [τῆς] (Ἥ)ρας. 50 Supplevi. Nam Εὐρυκλεί[δηι] Πραξί[ωνος] restituere non licet, quia manifesto idem est qui principem locum tenet inter testes, ubi spatii rationes Εὐρυ[κλῆς] reponere cogunt. Apud duos homines deponi syngrapham mirum non est; cf. n. 845, 15 sqq. 858, 18. 860, 18. 51 Quae hoc versu dispexisse sibi videtur Kum. . ΟΕΝΗΝ . ΓΟΤΩΝΛΕΝΟΗ .... ΕΩΣΕΥΣΜΙ, de eis restituendis aut intellegendis desperandum videtur.

---

6. Puerorum et epheborum disciplina.

518 Tabula marmorea cum anaglypho exhibente Cererem et Proserpinam et hominem ad eas accedentem. Lapis inventus Eleusine. Ex Eustratiadis apographo et ectypo ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 120 (Syll.[1] 345). Ex Lollingii exemplo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 141 n. 574 *c* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 153 n. 147). Cf. quae adnotaverunt P. Giraud l'éducation Athenienne, Paris. 1889 p. 51. O. Rubensohn, Mysterienheiligtümer p. 202.

Φίλιππος εἶπεν· ἐπειδὴ Δερκύλ|ος[1] ὁ στρατηγὸς[2] φιλοτιμεῖται π|ερὶ τὸν δῆμον τὸν Ἐλευσινίων τ|ά τε ἄλλα καὶ ὅπως ἂν οἱ παῖδες π||αιδεύωνται οἱ ἐν τῶι δήμωι, δεδ|όχθαι Ἐλευσινίοις, ἐπαινέσαι | Δερκύλον Αὐτοκλέους Ἁγνούσ|ιον καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στε|φάνωι ἀπὸ ΠΗ δραχμῶν, καὶ ἀνειπε||ῖν τὸν στέφανον Ἐλευσῖνι ἐν τῶ|ι θεάτρωι τραγωιδῶν τῶι ἀγῶνι | ὅτι στεφανῶι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσιν|⟨ιν⟩ίων[3] Δερκύλον Αὐτοκλέους Ἁγ|νούσιον ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φιλο||τιμίας τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἐλ|ευσινίων· εἶναι δὲ αὐτῶι ἀτέλε|ιαν καὶ προεδρίαν ἐν τῶι δήμωι | τῶι Ἐλευσινίων, καὶ καλείτω αὐ|τὸν ὁ δήμαρχος ὁ ἀεὶ δημαρχῶν ε||ἰς τὴν προεδρίαν[4]. νέμειν δὲ αὐτ|ῶι καὶ μερίδα ἐκ τῶν ἱερῶν, καθά|περ Ἐλευσινίοις, τὸν δήμαρχον | τὸν ἀεὶ δημαρ-[χο]ῦντα. ἀναγράψα|ι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃι λ||ιθίνῃι καὶ στῆσαι παρὰ τὰ προπ|ύλαια τῆς Δήμητ⟨ρ⟩ος καὶ τῆς Κό|ρης· ἐπιμεληθῆναι δὲ τῆς ἀναγρ|αφῆς τοὺς πατέρας τῶν παίδων μ|ετὰ τοῦ δημάρχου.

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. Litterae ⊙ punctum aliquot locis evanuit. 1 Dercylus Autoclis f. Hagnusius (v. 7. 13) Ol. 108, 1 (347 a. Chr.) legationi ad Philippum missae interfuit (Dem. XIX, 60. 175. Aesch. II, 47. 140. 155). F. Idem trierarchus recensetur in tabula navali anni Ol. 111, 3. 334/3 a. Chr. (n. 530, 180). 2 Apparet Dercylum non privatim de puerorum Eleusiniorum educatione bene meruisse, sed id ad magistratus quem gerebat officia pertinuisse. Quod de illa certe aetate adhuc notum non erat. Fuit cum eum στρατηγὸν ἐπ' Ἐλευσῖνος fuisse suspicarer. Sed eam praeturam tum temporis nondum fuisse didicimus ex Aristotele Ἀθ. πολ. 61, 1. Quare provinciam ἐπὶ τὴν χώραν, quae paullo ante medium saeculum a. Chr. n. tertium demum in duas, ἐπὶ τὴν χώραν τὴν ἐπ' Ἐλευσῖνος et ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν, divisa est (cf. n. 498 [1]), Dercylum administrasse nunc existimo. 3 Cum litteras ΙΝ errore bis incidisset quadratarius, altero loco ipse delevit. 4 Cf. n. 169, 50. 430, 22.

---

519 Stela marmoris Pentelici fracta a superiore parte, inventa in arce Athenarum. Edd. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 253. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1889 p. 10. Ex apographo a Lollingio misso Koehler C. I. A. IV, 2 p. 135 n. 563 b (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 509 n. 603). Cf. quae disputavit U. v. Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen I p. 193.

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Basin hanc esse doni a Cecropidis ephebis cum sophronista dedicati ex v. 43. 50. 62 colligitur. In

------------------------	------------------ου
------------------------	----------------ους
------------------------	-------------νίππου
------------------------	------------ἀδ[ο]υ
------------------------	--------- Μνησιθέου
------------------------	[------ Ἡ]γησιφάνους
------------------------	[----μ]αχος Γλαυκέτου
------------------------	....ανόδωρος Λυσιστράτου
------------------------	[Κα]λλίας Καλλιάδους
------------------------	Ἀντιφῶν Ἐπιτρόπου
------------------------	Χρέμης Σμικύθου
------------------------	Αἰξωνῆς
------------------------	Εὐκλῆς Εὐκλείδου
------------------------	Μελάνθιος [Ἀ]ριστίδου
------------------------	Θεότιμος Θεοπόμπου
---------------μοκρίτου	Ἀμφίστρατος Φιλημονίδου
[------------ κ]ράτους	Δημοκλείδης Δημέου
---------	Θεόδοτος Αἴσχρωνος
---νος Φυρομάχου	Ἐπικράτης Εὐκράτους
[Χαιρέστ]ρατος Χαιρίωνος	Ξυπεταιόνες
....οτος Δημητρίου	Νικίας Εὐκταίου
...γένης Σάβωνος	Ξενοφῶν Μνησιάδου
[Ἀ]ντισθένης Ἀντιφάτους	Πιθῆς
Δαιδαλίδαι	Τεισαμενὸς Κίρου
Φιλόξενος Φιλονόμου	Αὐτοκλῆς Χαρίππου

I Καλλικράτης Αἰξωνεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκρ[οπί]-δος οἱ ἐπ[ὶ Κτη]σ[ι]κλέους ἄρχοντος[1] εὐτακτοῦσιν καὶ [πο]ιοῦσ[ιν] |

summa igitur lapidis parte formula dedicationis periit cui subiuncta erant nomina epheborum quae ex parte quidem aetatem tulerunt. Sequuntur quattuor decreta tribus Cecropidis (I v. 26—35), senatus (II v. 36—44), pagi Eleusiniorum (III v. 45—51), pagi Athmonensium (IV v. 52—63) de honoribus epheborum eorumque sophronistae. 1 Ol. 111, 3 (334/3 a. Chr.). Epheborum disciplinam magistratusque, quibus eorum cura mandata erat, non multo ante instituta esse multis eisque certissimis argumentis demonstravit Wil. Ex quibus id maximi momenti videtur quod neque Plato neque Isocrates haec noverunt, sed potius ut talia ad id tempus inaudita instituantur desiderant, neque quae Aeschines in Timarchum et Demosthenes XIX, 285 (a. 343 a. Chr.) de honestate et pudicitia adulescentium custodienda dicunt, sic scripta esse possent, si tum proprium magistratus cuiusdam negotium

πάντα ὅ[σα αὐτ]οῖς οἱ νόμοι προστάττουσιν, καὶ [τῶι σωφρ]ο-νι[στ]|εῖ πει[θαρχο]ῦσιν τῶι χειροτονηθέντι ὑπὸ τοῦ δ[ήμου[2], ἐπ]αιν[έσ]||αι αὐτ[οὺς κα]ὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπ[ὸ ΠΗ δραχ]μῶν | κοσμι[ότητ]ος ἕνεκα καὶ εὐταξίας· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σω|[φρο]νιστὴν [Ἄδ]ειστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα καὶ στεφα-νῶσαι χρυ[σῶι] | στεφάνωι ἀπὸ ΠΗ δραχμῶν, ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελ[ήθη] | τῶν ἐφήβων τῆς Κεκροπίδος φυλῆς· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή[φι]||σμα ἐν στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τῶι τοῦ Κέκροπος ἱε[ρῶι][3].

II Ἡγέμαχος Χαιρήμονος Περιθοίδης εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβο[ι οἱ] | τῆς Κεκροπίδος ταχθέντες Ἐλευσῖνι[4] καλῶς καὶ φιλοτίμω[ς

---

hoc fuisset. Ne ipse Aristoteles quidem, qui in libro de republica Atheniensium haec accurate descripsit (not. 2), ea cognita habuisse videtur cum Politicorum eas partes conscriberet, in quibus γυναικονόμων, παιδονόμων, γυμνασιάρχων mentionem facit. Quod quoniam apud Harpocrationem Ἐπικράτης legitur ἕτερος — οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως λέγων ὡς χαλκοῦς ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφήβων, huius hominis lege Lycurgi auspiciis per proxima post cladem Chaeronensem tempora lata ephebiae ordo qualem Aristoteles describit institutus videtur. Neque improbabiliter Wil. inde, quod duo teneamus eiusdem anni decreta laudatoria de duarum tribuum ephebis, hoc de Cecropide et C. I. Att. IV, 2 p. 142 n. 547 *d* de Hippothontide, praeterea vero illius aetatis nullum, collegit ipsum Ctesiclis annum primum totius instituti fuisse, ut non solitae et tralaticiae sint hae laudationes, sed laetitiam de novo eodemque saluberrimo instituto testentur. 2 Cf. Aristoteles Ἀθ. πολ. 42, 2: ἐπὰν δὲ δοκιμα[σθ]ῶσιν οἱ ἔφηβοι, συλλεγέντες οἱ πατέρες αὐτῶν κατὰ φυλάς, ὀμόσαντες αἱροῦνται τρεῖς ἐκ τῶν φυλετῶν τῶν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότων, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι καὶ ἐπιτηδειοτάτους ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἐφήβων, ἐκ δὲ τούτων ὁ δῆμος ἕνα τῆ[ς φ]υλῆς ἑκάστης χειροτονεῖ σωφρονιστήν, καὶ [κοσ]μητὴν ἐκ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐπὶ πάντας. 3 Idem scriptum fuisse in decreto Cecropidis C. I. Att. IV, 2 p. 137 n. 563 *d*, 9 spatii rationes probant. Ex aliis tribubus Pandionidis quidem decreta complura in delubro Pandionis, quod item in arce erat, inscripta sunt (n. 712, 8. C. I. Att. II, 556, 9. 559, 13. Add. p. 421 n. 554 *b*, 18. IV, 2 p. 137 n. 563 *c*, 15), de Hippothontide unum exstat testimonium C. I. Att. II Add. p. 429 n. 567 *b*, 22 sqq.: ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς ἐπιμελητὰς τῆς φυλῆς ἐν στήλαις λιθίναις καὶ στῆσαι τὴν μὲν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ, τὴν δὲ ἐν τῷ Ἱπποθωντίῳ. Sine dubio idem omnium tribuum mos erat. 4 Militaria epheborum officia iam Aeschines II, 167 tangit his verbis: ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγεὶς (anno 372 a. Chr.) περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δύ' ἔτη, καὶ τούτων ὑμῖν τοὺς συνεφήβους καὶ τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν μάρτυρας παρέξομαι. Sed ephebos certis locis in praesidio fuisse primus commemorat Aristoteles Ἀθ. πολ. 42, 3: συλλαβόντες δ' οὗτοι (cosmeta et sophronistae) τοὺς ἐφήβους πρῶτον μὲν τὰ ἱερὰ περιῆλθον, εἶτ' εἰς Πειραιέα πορεύονται, καὶ φρουροῦσιν οἱ

ἐπ]|ιμελοῦνται ὧν αὐτοῖς ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος προστάττει, κα[ὶ εὐτ]|άκτους αὐτοὺς παρέχουσιν, ἐπαινέσαι αὐτοὺς κοσμιότη[τος] || ἕνεκα καὶ εὐταξίας καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἕ[καστον] | αὐτῶν. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἄδειστ[ον Ἀντι]|μάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἐπε[ιδὰν τὰ]|ς εὐθύνας δῶι. ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀ[νάθημα,] | ὃ ἀνατιθέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος.

III Πρωτίας εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ καλ[ῶς καὶ φι|λ]οτίμως ἐπιμελοῦνται τῆς φυλακῆς Ἐλευσῖνος ο[ἱ] τῆ[ς Κεκροπ(|δ]ο[ς ἔφηβ]οι καὶ ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν Ἄδειστος [Ἀν]τι[μ]ά[χου Ἀθμο|νεύς, ἐπαι]νέσα[ι] αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον αὐτῶ[ν θαλλοῦ | στεφάνωι.] ἀναγ[ρ]άψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἀνάθημα, [ὃ ἀνα||τι]θέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος οἱ ἐπὶ Κτησικλέ[ους | ἄ]ρχοντος. |

IV Εὐφρόνιος εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ οἱ ἔφ[ηβοι] | οἱ ἐπὶ Κτησικλέος ἄρχοντος ἐνγραφέντες εὐτακτοῦσιν [καὶ] | ποιοῦσιν πάντα ὅσα οἱ νόμοι αὐτοῖς προστάττουσιν, καὶ ὁ [σω]||φρονιστὴς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονηθεὶς ἀποφαίνει αὐτο[ὺς] | πειθα(ρ)χόντας[5] καὶ τἄλλα πάντα ποιοῦντας φιλοτίμως, ἐπ[αι]|νέσαι αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ ΠΗ δρα[χ|μ]ῶν κοσμιότητος εἵνεκα καὶ εὐταξίας· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸ[ν] | σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἄδειστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα, καὶ στεφ||ανῶσ[αι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ][6] ΠΗ δραχμῶν, ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπε|μελήθη τῶν τε δημοτῶν (καὶ τῶν)[7] ἄλλων ἁπάντων τῶν τῆς Κεκροπίδος | φυλῆς. ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀνάθημα, ὃ ἀνατι|θέασιν οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος καὶ ὁ σωφρονιστής.

Ἡ φυλή. Ἡ βουλή. Ἐλευσίνιοι. Ἀθμονῆς.

μὲν τὴν Μουνιχίαν οἱ δὲ τὴν Ἀκτήν. Qui quod ita loquitur, quasi omnes ephebi Munichiae et Actae praesidio fuerint, id huius tituli testimonio refutatur. 5 ΠΕΙΘΑΟΧΟΝΤΑΣ. 6 Hic rasura est. Lapicida quae perperam scripserat delevit, sed vera reponere supersedit, fortasse quia spatium non sufficiebat, quod undecim modo litterarum est. 7 Manifesto errore haec omisit quadratarius.

---

520 Tabula marmoris Pentelici fracta in quattuordecim partes, inventa ad ecclesiam Ὑπαπαντῆς. Cum partes singulae passim a Pittaki, Rangabé, Eustratiade editae essent, plerasque coniunxit

Kirchhoff Philol. XII p. 734, omnes Eustratiadis Ἔκθεσις περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου 1856. Ed. Koehler C. I. Att. II 316 cum omnia fragmenta praeter unum (*d* Pitt. Eph. 2487) ipse denuo accuratissime exscripsisset (Syll.[1] 346. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 518 n. 607).

[Ἐπ]ὶ Νικίου ἄρχοντος [Ὀτρυνέ]ως[1] ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντίδος τρίτ‖[ης] πρυτανείας, ἧι Ἰσο[κράτης] Ἰσοκράτου Ἀλωπεκῆθεν ἐγρα‖[μμ]άτευεν· Βοηδρομιῶ[νος ἕκτ]ει μετ' εἰκάδας, ἕκτει καὶ εἰκ‖[οσ]τεῖ τῆς πρυτανεία[ς, ἐκκλη]σία· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε‖[ν Λ]εωκράτης Λεωστρά[του Οἰναῖ]ος[2] καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξ‖[εν] τεῖ βουλεῖ καὶ τῶι [δήμωι· .....σ]τρατος Μυννίσκου Περ‖[γα]σῆθεν εἶπεν· ἐπειδ[ὴ οἱ ἔφηβοι οἱ ἐ]φηβεύσαντες ἐπὶ Μεν‖[εκ]λέους ἄρχοντος[3] πο[λέμου κατέ]χοντος τὴν πόλιν διέμει‖[ναν] πάντες εὐτακτ[οῦντες καὶ πε]ιθόμενοι τοῖς τε νόμο[ις ‖ κα]ὶ τῶι κοσμητε[ῖ καὶ διετέλεσα]ν τὸν ἐνιαυτὸν τάς τε [φυλ|ακ]ὰς λειτου[ρ]γοῦντες κ[αὶ ἅπαντ]α τὰ παρανγελλόμενα ὑπὸ | [τοῦ σ]τρατηγοῦ εἰς τὴν τ[ο]ῦ Μ[ουσ]είου φυλακήν[4], καθάπερ ἐτά‖[χθησαν ὑ]πὸ τοῦ δήμου· ὅπως [ἂν ο]ὖν, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ δ‖[ιαμείν]α[ν]τες[5] τε[τ]ίμηνται, κ[ατὰ τ]ὴν ἀξίαν τιμηθῶσιν καὶ οὗ‖[τοι·] ἀγαθῆι τύχηι, δεδόχθαι [τῆι] βουλῆι, τοὺς προέδρους | [οἳ ἂν] προεδρ[ε]ύωσιν εἰς τὴν [ἐπιο]ῦσαν ἐκκλησίαν προσαγα‖[γεῖν] τὸν κο[σ]μητὴν μετὰ τὰ ἱε[ρὰ κ]αὶ χρηματίσαι περὶ τούτ‖[ων, γνώμην] δὲ ξυμβάλλεσθαι [τῆς β]ουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δ‖[οκεῖ τῆι β]ουλῆι, ἐπαινέσα[ι τοὺ]ς ἐφήβους τοὺς ἐφηβεύσα‖[ντας ἐπὶ Με]νεκλέους ἄρχοντ[ος, καὶ] στεφανῶσαι αὐτοὺς χρ‖[υσῶι] στ[εφάνωι] κατὰ τὸν νόμ[ον εὐτ]αξίας ἕνεκεν καὶ φιλοτ‖[ιμί]ας ἣν [ἔχοντε]ς διατελο[ῦσιν π]ρὸς τὸν δῆμον· εἶναι δ' αὐ‖[το]ῖς καὶ π[ροεδρία]ν ἐν τοῖς [ἀγῶσι]ν οἷς ἡ πόλις τίθησιν. | [ἐπ]αινέσαι [δὲ καὶ τ]ὸν κοσ[μητὴν αὐ]τῶν Ἀμεινίαν Ἀντιφάν‖[ου] Κηφισιέα· [ἐπαιν]έσαι [δὲ καὶ τὸ]ν

Litterae volgares, nisi quod passim ΘΘ pro ΟΟ est, dispositae στοιχηδόν. Infra plebiscitum ephebōrum laterculus tributim discriptus sequebatur, cuius haud exiguae reliquiae exstant, quas tamen hic exprimendas non existimavi. 1 Ol. 124, 4 (281/0 a. Chr.). Cf. 198[1]. 636, 17. 2 Demoticum, quod lacunam accurate explet, restitui coll. C. I. Att. II, 944, 24 sqq. ubi inter diaetetas Hippothontidis tribus est Λεώστρατος Λεωκράτους Οἰναῖος circa annum 325 a. Chr. n., quem huius Leocratis patrem existimo. 3 Ol. 124, 3 (282/1 a. Chr.). 4 Cf. 198[6]. 5 Qui non fugerant, sed belli mala fortiter sustinuerunt.

παιδοτρίβην Ἑρμόδωρ[ον] Ἑορτίου Ἀ[χαρνέα καὶ τὸν ἀκον]τιστὴν Φιλόθεον Στρατ‖[ίο]υ Λαμπτρέα [καὶ τὸν καταπ]αλ[τα]φέτην[6] Μνησίθεον Μνησι‖[θέ]ου Κόπρειον [καὶ τὸν γρ]αμματ[έ]α Ἑρμογένην καὶ τὸν το‖[ξό]την Σῶνδρον [Κρῆτα, καὶ] στεφα[ν]ῶσαι αὐτοὺς θαλλοῦ στε‖[φά]νωι εὐταξίας ἕ[νεκα καὶ] ἐπιμελείας ἣν ἔχοντες διατελ[οῦ]σιν περὶ τοὺς ἐφή[βους]· ἀναγράψαι δὲ τόδε τ[ὸ] ψήφισμα τ[ὸν] γραμματέα τὸν κα[τὰ πρ]υτανεία[ν ἐ]ν στήλη[ι] [λιθί]νη[ι καὶ | στ]ῆσαι ἐν ἀγορᾶι, τὸ δὲ [γεν]όμενον [ἀνάλ]ω[μα] εἰς τὴν [σ]τήλην | [με]ρίσαι τοὺς[7] ἐπὶ τεῖ δι[οική]σει.

6 In posterioris aetatis titulis simpliciter ἀφέτης dicitur (n. 521, 53). De vocis καταπάλτης scriptura cf. 266[2]. 7 Tum per aliquot quadriennia collegium aliquod hoc munere functum est (cf. 194, 55. 195, 60. 197, 71), cum et ante et post (213, 90) singulis hominibus ea cura mandari solita esset.

---

521 Tabula marmoris Pentelici fracta in partes quadraginta duas; maximam partem edidit Kumanudis Philist. I p. 50 (Pittakis Eph. 4104. Grasberger Verhandl. der philolog. Ges. in Würzburg p. 54 sqq.), reliqua postea inventa addidit idem. Omnia denuo exscripsit Koehler et edidit C. I. Att. II 467 (Syll.[1] 347).

Ἀγαθῆι τύχηι. Ἐπὶ Μηδείου ἄρχοντος[1] ἐπὶ τῆς Λεωντίδος τρίτης πρυτανείας ἧ Φιλί|ων Φιλίωνος Ἐλευσίνιος[2] ἐγραμμάτευεν, Βοηδρομιῶνος ἐνάτηι ἱσταμένου, ἐνάτη | τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία κυρία ἐν τῶι θεάτρωι. τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Ἐπιτέλης | Ἀρεταίου Παιανιεὺς καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῶι δήμωι· Νικόστρατος ‖ Δημαρέτου Λαμπτρεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ

Litterae ΑΠΓ et semel v. 4 Ζ, cum praeterea ubique volgaris forma Ξ sit. Plebiscita excipit index epheborum tributim discriptus adiunctis peregrinis nonnullis, quem repetere nolui. 1 Cum Koe. Echecratem et Medeum archontes ad ipsa saeculi a. Chr. primi initia rettulisset, accuratius aetatem definivit Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 189. Nempe cum ex n. 324, 2 Medeum Piraeensem curatorem Deli insulae fuisse sciamus Cn. Cornelio Lentulo P. Licinio Crasso consulibus, Argei Tricorysii annum, quo archonte Medeus illa cura functus est (C. I. Att. II, 985 D II, 9. 13. 15) 97 a. Chr. esse. Atqui inter Medeum et Argeum archontas duos modo annos, Theodosii et Proclis, interiectos fuisse constat (H. Sauppe de creatione arch. Att. p. 9). Echecrates igitur a. 101, Medeus a. 100 a. Chr. in magistratu fuit. 2 Thesmotheta fuit tribus annis post, Argeo archonte (Sauppe de creat. arch. p. 10. 11).

ἐπὶ Ἐχεκράτου ἄρχοντος[3] θύσαν|τες ἐν ταῖς ἐγγραφαῖς ἐν τῶι πρυτανείωι ἐπὶ τῆς κοινῆς ἑστίας τοῦ δήμου | καὶ καλλιερήσαντες μετὰ τοῦ κοσμητοῦ καὶ τοῦ ἱερέως τοῦ δήμου καὶ τῶν Χα|ρίτων[4] καὶ τῶν ἐξηγητῶν[5] ἐπόμπευσάν τε τῆι Ἀρτέμιδι τῆι Ἀγροτέρᾳ ἐν ὅπλοις, | ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὴν ὑπαπάντησιν τοῖς ἱεροῖς ἐν ὅπλοις καὶ προέπεμψαν ‖ αὐτά, καὶ τὸν Ἴακχον ὡσαύτως[6], ἤραντο δὲ καὶ τοῖς μυστηρίοις τοὺς βοῦς | ἐν Ἐλευσῖνι τῆι θυσίαι[7] καὶ αὐτοὶ ἐβουθύτησαν ἐν τῶι περιβόλωι τοῦ ἱεροῦ, | συνετέλεσαν δὲ καὶ τοὺς δρόμους τοὺς ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ τοῖς λοι|πεῖς[8] ἀγῶσιν ἅπαντας, καὶ ἤραντο ταῖς θυσίαις τοὺς βοῦς εὐσχημόνως, καὶ τὰς | λαμπάδας ἔδραμον ἁπάσας καὶ τὰς πομπὰς ἐπόμπευσαν· ἀνήντησαν δὲ ‖ καὶ τοῖς συμμάχοις καὶ τοῖς εὐεργέταις τοῦ δήμου Ῥωμαίοις· παρήγαγον δὲ | καὶ τοῖς Ἐλευσινίοις βοῦς τροφίας δύο καὶ ἔθυσαν, καὶ τοῖς Πειραίοις τῶι Δι|ονύσωι ταῦρον καὶ ἔθυσαν, τοῖς τε Διονυσίοις ἕτερον (β)οῦν[9] ὡς ὅτι κάλλισ|τον παρήγαγον τῆι πομπῆι, ὃν καὶ ἔθυσαν ἐν τῶι ἱερῶι, καὶ ἐπὶ τούτοις ἅπασιν | ἐκαλλιέρησαν· ποιη-

---

3 101 a. Chr. (not. 1). 4 ἱερέως δήμου καὶ Χαρίτων καὶ Ῥώμης sella marmorea inventa est in theatro Dionysiaco (C. I. Att. III 265). Neque vero ex breviore sacerdotii significatione, quam hic et in aliis titulis eiusdem aetatis et argumenti habemus, colligere licet tum Romae sacerdotium nondum adiunctum fuisse. Nam ἱερεὺς δήμου καὶ Χαρίτων etiam C. I. Att. III, 664, 2, Traiani aut Hadriani aetate, invenitur. 5 Tria fuerunt exegetarum genera, unus πυθόχρηστος, i. e. oraculi Delphici iussu institutus (C. I. Att. III, 684, 2), alter ex Eupatridarum ordine populi suffragiis electus (C. I. Att. III, 267. 1335, 1), denique plures ex Eumolpidarum gente capti (ἐξηγηταὶ Εὐμολπιδῶν n. 587, 11. ἐξηγητὴν ἐξ Εὐμολπιδῶν C. I. Att. III, 720, 2). 6 Cf. titulum 652 cum adnotationibus. 7 Cf. P. Stengel Hermae XXX p. 339 sqq., qui demonstravit non modo certaminum cum tauris commissorum mentionem ab hoc similibusque aliorum titulorum locis alienam esse, sed ne eam quidem, quam quondam de ephebis p. 77 allatis locis Euripideis Hel. 1562. Electr. 811 proposueram interpretationem ferri posse, boves ab ephebis sublatos umeris ad aram apportatos esse. Etenim προσάγειν πρὸς τὸν βωμὸν et αἵρεσθαι distingui ut duas diversas res C. I. Att. IV, 1, 2 p. 64 n. 35 *b*, 21 sqq. Immo cum moris fuerit maiores victimas prius securis ictu prosternere (Hom. ξ, 425. Dionys. Hal. Ant. VII, 72, 15. Apoll. Rhod. I, 425 sqq.), deinde rursus sublevatas tenere ut cultro aperirentur fauces (Hom. γ, 453 sq. οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος), hoc ipsum negotium manifesto in titulis ephebicis Atheniensium significari formula αἵρεσθαι τοὺς βοῦς. 8 Sic in lapide exaratum est secundum pravam pronuntiationem illius aetatis (cf. ἀγηοχεῖα, γεγονεῖα sim.). 9 ΚΟΥΝ.

σάμενοι δὲ καὶ μελέτην ἐν τοῖς ὅπλοις ἀπεδείξαντο ‖ τοῖς τε Θησείοις καὶ τοῖς Ἐπιταφίοις[10]· ἐποιήσαντο δὲ καὶ τῆι πομπῆι ἅμιλ|λαν[11] ἐν τῶι λιμένι· περιέπλευσαν δὲ καὶ εἰς Μουνιχίαν καὶ ἔθυσαν τῆι θε[ῶι]· | ἐξῆλθον δὲ καὶ ἐπὶ τὰ φρούρια καὶ τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς πλεονάκις ἐν ὅπλοις | καθὼς ἐπέταττον αὐτοῖς τὰ ψηφίσματα τῆς τε βουλῆς καὶ τοῦ δήμου· ἔθυ|σαν δὲ καὶ τοῖς Διογενείοις[12] ταύρους δύο· ἔπλευσαν δὲ καὶ εἰς Σαλαμῖνα τοῖς [Αἰ]‖αντείοις καὶ ἔθυσαν τῶι Αἴαντι καὶ τἆλλα καθήκοντα ποιήσαντες ἀνεσ|τράφησαν εὐτάκτως, ἐφ᾽ οἷς καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Σαλαμινίων· | προαναπλεύσαντες δὲ καὶ ἐπὶ τρόπαιον[13] δυσὶ πλοίοις ἔθυσαν τῶι Διὶ τῶι Τρο|παίωι· τοῖς τε Προηρεσίοις[14] ἤραντο τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἐλειτούργησαν | ἐν τῶι ἱερῶι εὐτάκτως· ἀνέθηκαν δὲ καὶ τοῖς μεγάλοις μυστηρίοις φιάλην ‖ τῆι τε Δήμητρι καὶ τῆι Κόρηι χαριστήριον ἀπὸ δραχμῶν Στεφανηφόρου ἑκατόν· τάς | τε ἄλλας θυσίας τὰς καθηκούσας ἁπάσας ἔθυσαν μετά τε τοῦ κοσμητοῦ καὶ τῶν διδασ|κάλων τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς εὐεργέταις τοῦ δήμου καὶ ἐκαλλιέρησαν ἐμ πάσαις· γινόμε|νοι δὲ καὶ ζηλωταὶ τῶν καλλίστων

---

10 De Epitaphiis Atheniensium cf. H. Sauppe Nachr. v. d. Ges. d. Wiss. in Göttingen 1864 p. 199 sqq. A. Martin Revue de philologie X (1886) p. 17 sqq. A. Mommsen Feste der Stadt Athen im Altertum p. 298 sqq. Quod Sa. ea Maemacterioni mensi vindicat, id sane Ma. et Mo. refutaverunt. Ipsi vero quod ea Pyanepsione acta existimant, id totum pendet ex necessitudine quam his sacris cum ex hoc titulo tum ex aliis colligitur intercessisse cum Theseorum feriis. Quare Mo. Thesea a septimo Pyanepsionis die ad undecimum acta, deinde ab duodecimo Epitaphia coepisse statuit, cum Ma. vice versa priora fuisse Epitaphia, posteriora vero Thesea opinetur. At illam coniunctionem omnino non in temporis continuitate, sed in caerimoniarum et ludorum similitudine positam esse eo certius mihi persuasum est, quia hic omnino sacra neutiquam ex temporum ordine enumerari patet. Neque credibile est, duo certamina tam ampla ac magnifica quam Theseorum et Epitaphiorum fuisse tituli docent, sine ulla intermissione temporis se excepisse. 11 Sc. νεῶν. Cf. Plato comicus apud Plutarchum Themist. 32, emendatus a Sauppio Ausgew. Schr. p. 223. Pompa et certamen navium in hoc titulo sine dubio ad Munichiorum sacra referenda sunt; ac de certamine navali per eas ferias etiam imperatorum Romanorum aetate fieri solito testatur C. I. Att. III, 1160, 51, ναυμαχ[ήσαντε]ς Μουνίχια συνεστεφανώθησαν. Platonis locus utrum ad Panathenaea (Sauppe) an ut ipse olim conieceram (de ephebis p. 69) item ad Munichia spectet, nunc in medio relinquo. 12 Cf. 233[0]. 13 Tropaeum victoriae Salaminiae sine dubio indicatur. 14 Cf. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 192 sqq.

ἐκ τῆς πρώτης ἡλικίας ἠλείφοντό τε ἐνδ[ελε]||χῶς ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγόμενοι ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ, καὶ ἐσχόλασαν δι' ὅλου τοῦ ἐν[ιαυτοῦ] || τοῖς φιλοσόφοις μετὰ πάσης εὐταξίας· παρήδρευσαν δὲ καὶ ταῖς ἐκκλησ[ίαις[15] ἁπά]|σαις ἐν ὅπλοις ταῖς τε ἐν ἄστει καὶ ἐμ Πειραιεῖ· παρετύγχανον δὲ καὶ ταῖς [ἀκροάσε]σιν ἁπάσαις εὐτάκτως· ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὰς κα(θ)ολκὰς[16] καὶ τὰς νεωλκ[ίας, πειθαρ]|χοῦντες τοῖς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν παραγγελλομένοις, καὶ διετέλεσ[α]ν ὁμ[ονοοῦν]|τες καὶ πειθαρχοῦντες τῶι τε κοσμητῆι καὶ τοῖς διδασκάλοις δι' ὅλου τοῦ ἐ[νιαυ]|τοῦ· ἀνέθηκαν δὲ καὶ φιάλην τῆι Μητρὶ τῶν θεῶν ἀπὸ δραχμῶν Στεφανηφόρου ἑ[βδο]|μήκοντα κατὰ τὸ ψήφισμα ὃ Διοσκουρίδης Διοσκουρίδου Φηγαιεὺς εἶπεν· ἐπο[ι]|ήσαντο δὲ καὶ ἐπ' ἐξόδωι τῆς ἐφηβείας τὴν ἀπόδει[ξιν τ]ῆι βουλῆι· ὅπως οὖν ἡ | [τε] βουλὴ καὶ ὁ δῆμος φαίνωνται τιμῶντες τοὺς π[ειθα]ρχοῦντας τοῖς τε νόμοις κα[ὶ] | ψηφίσμασιν ἐκ τ(ῆ)ς π(ρώ)τ(η)ς[17] ἡλικίας, ἀγαθῆι τύχη[ι, δεδ]όχθαι τῆι βουλῆι, τοὺς λα||χόντας (προέδρους εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τῆι βουλῆι)[18] ἐπαινέσαι το[ὺς ἐφή]βους καὶ στεφαν[ῶ](σαι)[19] αὐτο[ὺ]ς χρυσῶι στεφάνωι | εὐτα[ξ]ίας ἕνε[κ]εν ἧς ἔχο[ντες διε]τέλεσαν καὶ [εὐσ]εβείας τῆς πρὸς [τ]οὺς (θ)εοὺς[20] | καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴ[ν βουλὴν] καὶ τὸν δῆ[μον κ]αὶ εὐνοίας τῆς πρὸς τὸν κοσμ[ητήν]||, καὶ ἀνειπεῖ[ν τ]ὸν στέφανον τ[οῦτον Διονυ]σίω[ν τε] τῶν ἐν ἄστει καινοῖς τραγῳδοῖς καὶ | Παναθηναί[ων] καὶ Ἐλευσινίων [καὶ Πτολεμαίων τ]οῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν· τῆς δὲ ἀναγο||ρεύσεως [τοῦ] στεφάνου ἐπιμελ[ηθῆναι τοὺς σ]τρατηγοὺς καὶ τὸν ταμίαν τῶν στρατιω|τικῶν· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς διδ[ασκάλους, τ]όν τε παιδοτρίβην Τιμοκράτην Ἁλιμού|σιον καὶ τὸν ὁπλομάχον Ἡρόδοτ[ον Εἰτ]εα[ῖο]ν καὶ τὸν ἀκοντιστὴν Δημόστρατον | Συπαλήττιον καὶ τὸ[ν] το[ξότην Ζώ]πυρον Αἰξ(ω)νέα[21] καὶ τὸν ἀφέτην Καλλίαν Αἰγιλ[ιέα] | καὶ τὸν γραμματέ[α Ἐπίστρατ]ον Περιθοίδη[ν] καὶ

---

15 Nondum licuisse videtur ephebis ipsis in comitiis verba facere et suffragia ferre, sed assidebant armati. Cf. Philostr. Vitt. soph. II, 1, 5 p. 236 μετεκόσμησε δὲ (Ἡρώδης) καὶ τοὺς Ἀθηναίων ἐφήβους ἐς τὸ νῦν σχῆμα χλαμύδας πρῶτος ἀμφιέσας λευκάς, τέως γὰρ δὴ μελαίνας ἐνημμένοι τὰς ἐκκλησίας περιεκάθηντο καὶ τὰς πομπὰς ἔπεμπον. 16 ΚΑΟΟΛΚΑΣ. 17 ΤΙΙϚΠΡΟΤΙΙϚ. 18 Eadem et hic et v. 96 omissa sunt, unde apparet non lapicidae socordia id factum esse, sed consulto, ne nimius fieret tituli ambitus. 19 ..ΛΙ. 20 ΟΕΟΥΣ. 21 ΑΙΞΑCΞΝΕΑ.

τὸν ὑπηρέτην Διόδωρον Ἀζην[ιέα], ‖ κ[αὶ] στεφανῶσαι [ἕκαστον α]ὐτῶν θαλλοῦ στεφάνωι· ἀναγράψαι δὲ τό[δε τὸ | ψ]ήφισμα τὸν γρα[μματέα] τὸν κατὰ πρυτανε[ίαν] εἰ(ς) στήλην λιθίνην καὶ στῆσ[αι ἐν τῆι ἀ|γ]ορᾶι· τὸ δὲ γενόμε[νον εἰ]ς αὐτὴν ἀνάλωμα μερ[ίσα]ι τὸν ταμίαν τῶν στρα[τιωτ]ικῶ[ν].

Quinque coronae una iuxta alteram positae cum his titulis:

[Ἡ] βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | τοὺς ἐ|φήβους καὶ | τὸν κοσ|μητὴν | Τίμων[α] | Βου[τάδην].

Ἡ βουλὴ | καὶ ὁ δῆμος | τοὺς ἐφή|βους.

Ἡ βουλὴ καὶ | ὁ δῆμος ‖ τὸν κοσ|μητὴν | Τίμωνα | Βουτά|δην.

Ὁ δῆμος | [ὁ] Σαλαμινίων ‖ [τ]οὺς ἐφή|βους καὶ τὸν | κοσμητὴν | Τίμωνα | Βουτά‖δην.

Οἱ ἔφ[ηβο]ι | τὸν κοσ‖μητὴν | Τίμωνα | Βουτά|δην.

Ἀγαθῆ (τ)ύχηι[22]. Ἐπὶ Μηδείου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Λεωντ[ίδο]ς τρίτης πρυτανείας, ἧ Φι|[λ]ίων Φιλίωνος Ἐλευσίνιος ἐγγραμμάτευεν, Βοηδρομιῶνος ἕκτ[ηι ἱστα]μένου, ἐνάτῃ τῆς πρυτανεί|ας, ἐκκλησία κυρία ἐν τῶι θεάτρωι· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζ[εν Ἐ]πιτέλης Ἀρεταίου Παιανιεὺς | καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῶι δήμ[ωι·] ‖ Νικόστρατος Δημαρέ[τ]ου Λαμπτρεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Τίμ[ω]ν Τιμαρχίδου Βουτάδης χειρ[ο]|τονηθεὶς κοσμητὴς ἐ(π)ὶ[23] τοὺς ἐφήβους εἰς τὸν [ἐνι]αυτὸν τὸν ἐπὶ Ἐχεκράτου ἄρχον|τος, παραλαβὼν τὴν ἐ[γ]χειρισθεῖσαν ἑαυτ[ῶι πί]στιν ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ θύσας ἐν τῶ[ι] | πρυτανείωι ἐκ τῶν ἰδίω[ν μ]ετὰ τῶν ἐφήβων [ἐπὶ] τῆς κοινῆς ἑστίας κατὰ τὰ ἐψηφισμ[έ]|να τῶι δήμωι, θύσας δὲ (κ)[α]ὶ[24] τὰς ἄλλας θυ[σία]ς τὰς ἐν τῶι ἐνιαυτῶι πάσας καὶ καλ‖λιερήσας ἦρξεν τὴν ἀρχὴν κατὰ τοὺς ν[όμο]υς καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου· διε|τήρησεν δὲ αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ἀλλ[ήλ]ους ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν δι' ὅλου τοῦ ἐνια[υ]|τοῦ· παρεστήσατο δὲ καὶ εἰς τὸ ε[ὐτάκτ]ους αὐτοὺς εἶναι πρὸς τὰ παραγγε[λλό]|μενα ὑπό τε τῶν στρατηγ[ῶ]ν κα[ὶ ἑαυ]τοῦ καὶ τῶν διδασκάλων· προενοή[θη] | δὲ καὶ τῆς τοῦ ἐλαίου θέσεως [δι' ὅλ]ου τοῦ ἐνιαυτοῦ, προτρεψάμενος τοὺς [δυ]‖ναμένους τῶν ἐφήβων συνε[πιδ]ο[ῦ]ναι ἑαυτούς· ἐφρόντισεν δὲ ὁμοίως καὶ | ὑπὲρ τῶν γινομένων διόλου τοῖς [ἐ]φήβοις ἀργυρικῶν ζημιῶν, ἄρας αὐτὰς καὶ ο[ὐ]|κ ἐάσας εἰς τὸ κοινὸν συνάγε[σθ]αι διάφορον κατ' οὐθένα τῶν

[22] ιΥΧΗΙ. Ceterum haec duo vocabula maioribus litteris exarata sunt.
[23] L˥I. [24] < I.

τρόπων· ἐποιή|σατο δὲ καὶ πρόνοιαν καὶ μάλ[ισ]τα ἔσπευσεν καὶ τοῦ διατηρηθῆναι τὴν εὐφη|μίαν αὐτοῖς προσκαρτερῶ[ν ἐπ]ιμελῶς καὶ προσεδρεύων, εἴς τε τὰ γυμνάσι[α] ‖ ἄγων αὐτοὺς καθ' ἑκάστ[ην ἡ]μέραν καὶ ταῖς σχολαῖς παρακαθιζάνων. ἤγα|γεν δὲ αὐτοὺς ἐνόπλους [ἐπὶ τ]ὰ φρούρια καὶ τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς πλεονάκις[25] κα|θάπερ αὐτῶι προσέτ[αττον] οἵ τε νόμοι καὶ τὰ ψηφίσματα τῆς τε βουλῆς καὶ | τοῦ δήμου· ἐφρόντισεν δ[ὲ] καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν μετὰ πάσης ὁσιότητος | καὶ δι[ε]τήρησεν πάντας ὑγιαίνοντας καὶ σωζομένους· ἐποιήσατο δὲ ‖ καὶ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν καὶ τὸν ἀπολογισμὸν ἐν τῆι βουλῆι ὑπὲρ τῶν κατὰ | τὴν ἀρχὴν καὶ περὶ τῶν ἐν τῶι ἐνιαυτῶι γεγονότων (π)άντων[26] τοῖς ἐφήβο[ις], | ἀν(θ)' ὧν[27] καὶ οἱ ἔφηβοι βουλόμενοι τιμᾶν αὐτὸν ἀξίως τῆς γεγονείας[28] εἰς ἑαυτοὺ[ς] | εὐεργεσίας ἐστε[φ]άνωσαν αὐτὸν ἐν τῆι [βο]υλῆι· ὅπως ἄ[ν] | οὖν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος φαίνωνται τιμῶν[τ]ες τοὺς ἀξίους τῶν ἀρχόντων καὶ γ[ίνηται φα]‖νερὸν ὅτι πᾶσι τοῖς καλῶς καὶ εὐσεβῶς ἀναστραφεῖσίν ἐστιν τιμηθῆναι κα[ταξί]|ως τῶν πεπραγμένων· ἀγαθῆι τύχηι, δεδόχθαι τῆι βουλῆι, τοὺς λαχόντας (προέδρους εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῆι βουλῆι) [ἐπαι]|νέσαι τὸν κοσμητὴν τῶν ἐφήβων Τίμωνα Τιμ[αρ]χίδου Βουτάδην, καὶ στεφανῶσ[αι] | χρυσῶι στεφάνωι κατ[ὰ τὸν] νόμον ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης ἧς ἔχω[ν] διετέ[λε]|σεν εἴς τε τὸν δῆμον [καὶ] τοὺς ἐφήβους, καὶ ἀν[ειπεῖν τ]ὸν [στ]έφανον τοῦτ[ο]ν Διονυσ[ί]|ων τε τῶν ἐν ἄστει κ[αι]νο[ῖ]ς τραγῳδοῖς καὶ [Παναθηναίων καὶ Ἐλευ]σινίων [κα]ὶ Πτολεμαί|ων τοῖς γυμνικοῖς ἀ[γ]ῶσιν· τῆς δὲ ἀν[αγορεύσεως τ]οῦ στεφ[άνο]υ [ἐπ]ιμεληθῆ|ναι τοὺς στρατηγού[ς]. εἶναι δὲ αὐτῶ[ι καὶ ἄλλο ἀγαθὸν] εὑρέσθαι π[αρὰ τ]οῦ δήμου ὅτου | ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι. ἀναγράψαι δὲ τόδε [τὸ ψήφισμα τὸν γρα]μματέα τὸν [κα]τὰ πρυτανεί|αν εἰς (σ)τή[λην λιθ]ίνην καὶ στῆσ[αι ἐν ἀγορᾶι].

---

25 Antea ephebi per integrum annum aut adeo, si Aeschini II, 167 fides habenda est, per totum ephebiae biennium militabant ita ut castellis praesidio essent et expeditiones intra Atticae fines terrae custodiendae causa susciperent. Iam ex eo usu nihil restabat, nisi ut nonnunquam (πλεονάκις) eiusmodi excursiones militares fierent. 26 ΙΙΑΝΤΩΝ. 27 ΑΝΟΩΝ. 28 Cf. not. 8.

522 Lapis inventus Iulide (*Tzia*) in insula Ceo. Ex Fauvelii exemplari corruptissimo ed. Boeckh C. I. G. 2360. Tum lapis Athenas translatus est in Theseum, ubi exscripsit Rangabé et edidit Ant. Hell. 821 (Syll.[1] 348). Omnium accuratissime Lebas Inscr. II, 1775 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 305 n. 402). Cf. quae exposuit Pridik, de Cei insulae rebus p. 137 sqq.

------εισεισαν· τὸν δὲ νόμο[ν | ---------------]ία . ης Πολυπείθης τοὺς --|-ους τ------------------ διδόναι[1] ἐν τῶι Μαιμακτηρ[ιῶ]|νι τὴμ μηδ[----- ἐν]άτηι ἀπιόντος, καὶ διδόναι τῶι ἐγλ[αβόν]‖τι[2] εἰς ἱερεῖα ΗΡ̅ δραχμάς· τὸν δ' ἐγλαβόντα ἔγγυον καταστ[ῆ]|σαι ὃν ἂν δέχωνται οἱ πρόβουλοι ἑστιάσειν κατὰ τὸν νό|μον· θύειν δὲ τὸμ μὲν βοῦν βεβληκότα[3], τὴν δὲ οἶν βεβληκ[υ]ῖαν. | ἂν δέ τι καὶ ὑαμινὸν[4] θύηι, μὴ πρεσβύτερον ἐνιαυσίου[5] καί ἐγμ[ή]|νου· ἑστιᾶν δὲ τούς τε πολίτας καὶ οὓς ἡ πόλις κέκληκεν[6] ‖ καὶ τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς ἀπελευθέρους ὅσοι τὰ τέλη | φέρουσιν εἰς Κορησίαν[7]. παρέχειν δὲ καὶ δεῖπνον καὶ οἶνον καὶ | τρωγάλια καὶ τἆλλα πάντα καλῶς καὶ κρεῶν σταθμὸν κατὰ[8] | τὸν ἄνδρα ὠμὰ ἱστάντα μὴ ἔλαττον: ΜΜ, καὶ ἐκ τῶν ἐγκο[ι]|λίων[9] ὅσα ἂν ἔχηι τὰ ἱερεῖα. δοκι-

Litterae volgares. 1 Sic L. ΑΙΔΓΚΑΙ R. 2 Perperam a Rangabéo ἐπα[υρόν]τι suppletum esse nunc ex v. 5 apparet, ubi Leb. ἐγλαβόντα totidem litteris scriptum agnovit. 3 Sc. τοὺς ὀδόντας. Cf. Ar. hist. an. II, 2, 501 b 5. B. 4 Sic in lapide scriptum esse consentientibus Fauvelii, Rangabéi, Lebasii testimoniis plane constat, etsi adiectivum ὑαμινός, quod suillum significare videtur, alibi non legitur. Boeckhii coniecturam secutus P. Stengel Jahrb. f. Phil. CXXV (1882) p. 350 ὕα ἤμερον legit monens, nonnunquam etiam feras sues mactatas esse (Pausan. VII, 18, 12. Hipponax fr. 40 Bgk.). At nec violentia mutationis placet neque accusativus inauditus ὕα pro ὗν. Etiam τι in hac lectione et interpretatione permirum est. 5 ΕΝΙΑΥΣΙΟΝ. 6 Qui honoris causa a civitate invitati sunt. 7 Inde recte collegit Rang., Coresiorum legem esse, cum Boeckhius Iulidi tribuisset. Sane B. Coressum tum iam civitatem non fuisse statuit sed Iulietarum portum. At hic non portum, sed ipsam civitatem nominandam fuisse apparet. 8 Sic L. ΚΑΙΤΑ B. ΡΔΛ R. Neuter recte legit, sed Fauvelius tamen rectius quam Rangabé. Qui quod sibi persuasit hic ponderis nonaginta drachmarum (ρ' δρ[αχμάς]) signa fuisse, manifesto erravit. Statuit enim ducenas drachmas (ΜΜ, i. e. duas minas) crudae carnis in singulos appendi, ut nonagenae coctae carnis singulis distribui possent. At omnino de assa, non cocta carne haec intellegenda videntur, neque in R. sententia τὸν ἄνδρα habet quo referatur. 9 Sc. παρέχειν δεῖπνον. Iubetur igitur is qui sacra fecit, intestinis victimarum mactatarum omnibus ad epulas apparandas uti.

μάζειν δὲ τὰ ἱερεῖα τοὺς προβούλους ‖ καὶ τὸν ταμίαν καὶ τὸγ κήρυκα καὶ ἀφίστασθαι τὰ κρέα καὶ τῶν ἱε|ρῶν προΐστασθαι. ἀποδιδόναι δὲ τὸ δεῖπνον δέκα ποδῶν[10], καὶ οἶνο[ν] | παρέχειν ἀρεστὸν μέχρις ἂν ἥλιος δύηι. ἂν δε δοκιμασθῆι ἡ ἑ[σ]|τίασις, ἀποδοῦναι τῆι ὑστεραίαι τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμί|αν οὗ ἂν ἐγλάβηι[11]· ἂν δὲ μή, ἀπεῖναι αὐτῶι τῆς ἐγλαβῆς τὸ πέμ‖πτομ μέρος. τιθέναι δὲ καὶ ἀγῶνα τῆι ἑορτῆι τοὺς προβούλους ἀπ[ὸ] | δραχμῶν 𐅄ΔΓ. αἱρεῖσθαι δὲ καὶ γυμνασίαρχον ἅμα ταῖς ἄλλαι[ς] | ἀρχαῖς μὴ νεώτερον τριάκοντα ἐτῶν· τοῦτον δὲ ποιεῖν λαμπάδα | τῶν νεωτέρων τῆι ἑορτῆι καὶ τἆλλα ἐπιμελεῖσθαι τὰ κατὰ τὸ γυ|μνάσιον, καὶ ἐξάγειν εἰς μελέτην ἀκοντισμοῦ καὶ τοξικῆς καὶ ‖ καταπαλταφεσίας[12] τρὶς τοῦ μηνός· ὃς δ' ἄμ μὴ παρῆι τῶν νεω|τέρων δυνατὸς ὤν, κύριος ἔστω αὐτὸν ζημιῶν μέχρι δραχμῆ[ς·] | διδόναι δὲ τοὺς προβούλους τοῖς νικῶσιν τοξότηι ἀνδρὶ τόξ|ον, φαρέτραν τοξευμάτων, ΔΓ· δευτερεῖον τόξον, ΓͰͰ· ἀκοντισ|τῆι ἀνδρὶ λόγχας τρεῖς, περικεφαλαίαν, ΓͰͰͰ· δευτερεῖον λόγ‖χας τρεῖς, ͰΙΙΙΙ· καταπαλταφέτηι ἀνδρὶ περικεφαλαίαν, κόντον, | ΓͰͰͰ· τῶι δευτέρωι κόντο[ν], ͰͰ· λαμπαδάρχωι τῶι νικῶντι ἀσπίδα, ΔΔ· | τιθέναι δὲ καὶ παίδων ἀγῶνα καὶ διδόναι ἆθλα παιδὶ τοξότηι | κρεῶν μερίδα, ἀκοντιστῆι παιδὶ μερίδα. τὰ δὲ ὅπλα παρασκευά|ζειν τοὺς προβούλους τοὺς ἐξιόντας καὶ παραδιδόναι τοῖς ‖ ἐφισταμένοις, τὸν δὲ ταμίαν τὴν τιμὴν διδόναι· διδόναι δὲ καὶ ῥα|ψωιδῶι κρεῶν μερίδα. καταλείπειν δὲ καὶ καταπάλτην τοὺς | προβούλους τοὺς ἀεὶ ὄντας καὶ βέλη τριακόσια, ἄχρις ἂν ἐπί|καιρον δοκῆι εἶναι τῆι βουλῆι. μὴ ἐξεῖναι δὲ ἀποδόσθαι τὰ ἆθλα | ἃ ἂν λάβηι, τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐν τῆι ἐξοπλασίαι[13] ἐξετάζειν· ‖ ἀναγράφειν δὲ εἰς λεύκωμα ἑξῆς τοὺς ἀεὶ νικῶντας τὸγ γρα[μ]|ματέα. ἂν δὲ δόξει ὁ νόμος, ἀναγράψαι εἰς στήλην καὶ στῆσαι | εἰς τὸ τέμενος.

10 Cum umbra gnomonis decem pedes longa erit. Cf. ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον Arist. Eccl. 652. δωδεκάποδος (σκιᾶς) Athen. VI p. 243 a. Boeckh.
11 Haec primus recte interpretatus est Rangabé: Redemptor certo pretio sacra facienda et cenam instruendam conduxit (ἐξέλαβε). Cuius pretii pars ei ex aerario in antecessum datur, id quod restat postridie cenam ei persolvitur a quaestore, si cena probata est. Sin minus, quinta totius summae pars retinetur. 12 Cf. 266[2]. 13 Cf. 210[3].

523 Fragmenta duo marmoris caerulei in clivo montis septentrionem versus a portu Tei urbis. *a* ed. G. Hirschfeld Hermae IX p. 501. *b* ex apographo Guerini anno 1729 confecto post Muratorium ed. Boeckh C. I. G. 3059. Multo plenius et accuratius exscripserunt E. Pottier et A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 110 sqq., qui utrumque fragmentum eiusdem lapidis esse viderunt (Syll.[1] 349. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 370 n. 498. Fragmentum *b* solum repetivit F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 98 n. 158).

a

[---------- ἀπο]δείκνυσθαι[1] δὲ [καὶ μετὰ τὴν | τοῦ γυ]μνασιάρχου αἵρεσιν παιδονόμον μὴ νεώτερ[ον | ἐτῶ]ν τεσσαράκοντα· ἵνα δὲ πάντες οἱ ἐλεύθεροι παῖδες πα[ι|δε]ύωνται καθότι Πολύθρους Ὀνησίμου[2] προνοήσας ἐπηγγείλ(α)‖το[3] τῶι δήμωι, κάλλιστον ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ φιλοδοξίας | κατατιθέμενος ἐπέδωκεν εἰς ταῦτα δραχμὰς τρισμυρίας | τετρακισχιλίας, ἀποδείκνυσθαι καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν ἀρχ[αι]‖ρεσίαις μετὰ τὴν τῶν γραμματέων αἵρεσιν γραμματοδιδασκ[ά]‖λους τρεῖς, οἵτινες διδάξουσιν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παρθέ‖νους· δίδοσθαι δὲ [τ]ῶι μὲν ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔργον[4] χειροτονηθέντ[ι] | τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμὰς ἑξακοσίας, τῶι δὲ ἐπὶ τὸ δεύτερον δραχμὰ[ς] | πεντακοσίας πεντήκοντα, τῶι δὲ ἐπὶ τὸ τρίτον δραχμὰς πεντακο|σίας. ἀπο(δεί)κνυσθ(α)ι[5] δὲ καὶ παιδοτρίβας δύο, μισθὸν δ' αὐτῶν ἑκα|τέρωι δίδοσθαι τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμὰς πεντακοσίας. ἀπο‖δείκνυσθ(α)ι[6] δὲ κιθαριστὴν ἢ ψάλτην[7], μισθὸν δὲ δίδοσθαι τῶι | χειροτονηθέντι τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμὰς ἑπτακοσίας, οὗτος δὲ | διδάξει τούς τε παῖδας οὓς ἂν καθήκηι εἰς τοὐπιὸν ἐκκ[ρ]ίνεσθαι καὶ | τοὺς τούτων ἐνιαυτῶι νεωτέρους[8] τά τε μουσικὰ καὶ κιθαρίζειν ἢ ψάλλειν, | τοὺς δὲ ἐφήβους τὰ μουσικά· περὶ δὲ τῆς ἡλικίας

Litterae ΑΘΞΣ. Littera πῖ apud Hirschfeldium Π est, apud Hauvettium Π. 1 ////\ΟΙ_ΙΙΙΑΝ//////ΔΕΙΚΝΥΣΘωΙΔΕ. 2 Cf. 216, 6, ubi Τύρων Πολύθρου iudex a Teiis Bargyliam missus commemoratur. 3 ΓΕΙΛΛ. 4 Tres gradus per quos ascendant discipuli significari videntur, ut τὸ τρίτον ἔργον eius sit, qui tirones prima elementa doceat, τὸ δεύτερον provectiorum magistri, τὸ πρῶτον eius qui hanc disciplinam ad finem perducat. Certe aliter vix intellegeretur, cur primo maxima, tertio minima merces proposita sit. 5 ΑΠΟΚΝΥΣΘΙ. 6 ΔΕΙΚΝΥΣΘΙ. 7 Cf. n. 524[6]. 8 Per duos igitur annos, priusquam inter ephebos ascribuntur, in hac disciplina permanent pueri.

τῶν παίδων τούτων ἐπι‖κρινέτω ὁ παιδονόμος. πρ(ο)σδίδοσθαι[9] δὲ καὶ ἐὰν ἐμβόλιμον μῆνα ἄγωμεν τὸ | ἐπιβάλλον τοῦ μισθοῦ τῶι μηνί. ὁπλομάχον δὲ καὶ τὸν διδάξοντα | τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν μισθού(τ)ωσαν[10] ὅ τε παιδονόμος καὶ ὁ γυμνασί|αρχος ἐπ' ἀναφορᾶι[11] τῆι πρὸς τὸν δῆμον· οὗτοι δὲ διδασκέτωσαν τούς | τε ἐφήβους καὶ τοὺς παῖδας οὓς καὶ τὰ μουσικὰ μανθάνειν γέγραπται[12]· ‖ διδόσθω δὲ μισθὸς τῶι μὲν τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν διδάσκοντι δρα|χμαὶ διακόσιαι καὶ πεντήκοντα, τῶι δὲ ὁπλομάχωι δραχμαὶ τριακόσιαι. | ὁ δὲ ὁπλομάχος διδάξε(ι)[13] χρόνον οὐκ ἐλάσσονα μηνῶν δύο. ὅπως δὲ ἐπι|μελῶς ἐν τοῖς μαθήμασιν γυμνάζωνται οἵ τε παῖδες καὶ οἱ ἔφηβοι, | τὸν παιδονόμον καὶ τὸν γυμνασίαρχον[14] ἐπιμελεῖσθαι, καθότι ἑκατέρωι ‖ αὐτῶν προστέτακται κατὰ τοὺς νόμους. ἐὰν δὲ οἱ γραμματοδιδάσκα|λοι ἀντιλέγωσιν πρὸς αὑτοὺς[15] περὶ τοῦ πλήθους τῶν παίδων, ἐπικρινά|τω ὁ παιδονόμος, καὶ ὡς ἂν οὗτος διατάξηι πειθαρχείτωσαν. τὰς δὲ ἀπο|δείξεις ἃς ἔδει γίνεσθαι ἐν τῶι γυμνασίωι ποιεῖσθαι τοὺς γραμματοδι|δασκάλους καὶ τὸν τὰ μουσικὰ διδάσκοντα ἐν τῶι βουλευτ[ηρίωι ---]

b

-------ημερ---------- | --------οντα------ τὴν ζημίην ἐὰν μὴ καταβάλωσι, ἀν[αγκά|ζειν ἐξέσ]τω αὐτούς. περὶ δὲ τοῦ ὁπλομάχου καὶ τοῦ τοξεύειν | καὶ ἀκοντίζειν διδάσκοντος συντελείσθω, καθάπερ ἐπάνω | γέγραπται. ἢν δὲ οἱ ἐνεστηκότες ταμίαι ἢ οἱ ἑκάστοτε γινόμενοι ‖ μὴ παραδῶσιν τὸ ἀργύριον τοῦτο κατὰ τὰ γεγραμμένα, ἢ ἄλλος τις ἄρχων | ἢ ἰδιώτης εἴπηι ἢ πρήξηται ἢ προθῆι[16] ἢ ἐπιψηφίσηι ἢ νόμον προθῆι ἐναντίον

---

9 ΠΡΩΣΔΙΔΟΣΘΑΙ. 10 ΜΙΣΘΟΥΟΩΣΑΝ. Videtur Θ fuisse, lapicidae errore pro T incisum. 11 Ea condicione, ut ipsorum eligendi iudicium populi suffragiis confirmetur. 12 Cf. not. 8. 13 ΔΙΔΑΞΕ. 14 Magistratus annuus est, qui summam rerum gymnasticarum curam habet. Non confundenda cum hoc, qui in plerisque civitatibus fuisse videtur, Atheniensium liturgia γυμνασιαρχίας, quae semper ad unum festum diem ac potissimum quidem ad lampadedromiae certamen spectat; aeque ab illis magistratibus distinguendi menstrui gymnasiarchi qui posteriore aetate Athenis ex ephebis constituebantur (W. Dittenberger de ephebis Atticis p. 43). 15 Sic (i. e. πρὸς ἀλλήλους) scripsi. Nam πρὸς αὐτοὺς quod Hirschfeld habet non video quo referatur. Cf. 540, 41. 16 Hoc necessario de plebiscito intellegendum est, quia deinde separatim subiungitur ἢ νόμον προθῇ.

τού|τωι ἢ τοῦτον τὸν νόμον ἄρηι τρόπωι τινὶ ἢ παρευρέσει ἡιοῦν, ὡς δεῖ τὸ ἀργύρι|ον κινηθῆναι ἢ μὴ ἀναλίσκεσθαι ἀπ' αὐτοῦ εἰς ἃ ὁ νόμος συντάσσει, ἢ ἄλλ[ηι που] | καταχωρισθῆναι καὶ μὴ εἰς ἃ ἐν τῶιδε τῶι νόμωι διατέτακται, τά τε πραχθέν‖τα ἄκυρα ἔστω καὶ οἱ μετὰ ταῦτα ταμίαι καταχωριζέτωσαν εἰς τὸν λόγον κατὰ | τὸν νόμον τό(ν)δε[17] τὸ πλῆθος τῶν χρημάτων τὸ ἴσον ἐ[κ τῶ]ν τῆς πό[λεως πρ]οσό|δων[18], καὶ τἆλλα πάντα συντελείτωσαν κατὰ τὸν νόμον τόνδε. [ὁ δὲ εἴ]πας ἢ [πρή|ξ]ας τι παρὰ τόνδε τὸν νόμον ἢ μὴ ποιήσας τι τῶν προστεταγμένων ἐν τῶι | νόμωι τῶιδε ἐξώλης εἴη⟨ι⟩ καὐτὸς καὶ γένος τὸ ἐκείνου καὶ ἔστω ἱερόσυλος καὶ συν‖τελείσθω πάντα κατ' αὐτοῦ ἅπερ ἐν τοῖς νόμοις τοῖς περὶ ἱεροσύλου γεγραμμ[ένα ἐστί]. | ὀφειλέτω δὲ καὶ τῆι πόλει ἕκαστος τῶν πρηξάντων τι παρὰ τόνδε τὸν νόμον | περὶ τοῦ ἀργυρίου τούτου ἢ μὴ ποιούντων τὰ προστεταγμένα δραχμὰς μυρί[ας·] | δικασάσθω δὲ αὐτῶι ὁ βουλόμενος καὶ ἐν ἰδίαις δίκαις καὶ ἐν δημοσίαις[19] καὶ μετὰ | τοῦ λόγου τοῦ ἐπιμηνίου τὴν ἀπήγησιν[20] καὶ ἐγ καιρῶι ὧι ἂν βούληται· προθεσμίαι ‖ δὲ μηδὲ ἄλλωι τρόπωι μηθενὶ ἐξέστω τῶν δικῶν τούτων μηδεμίαν ἐγβαλεῖν· | ὁ δὲ ἁλισκόμενος ἐκτινέτω διπλάσιον, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἔστω τῆς πόλεως, ἱερὸν | Ἑρμοῦ καὶ Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν, καὶ καταχωριζέσθω εἰς τὸν λόγον τὸν προγε|γραμμένον, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ καταλαβόντος[21] ἔστω· τὰς δὲ πράξεις τῶν δικῶν τού|των ἐπιτελείτωσαν οἱ εὔθυνοι, καθάπερ καὶ τῶν ἄλλων τῶν δημοσίων δικῶν. ‖ ἀναγγελλέτωσαν δὲ οἱ

---

17 Emendavi. ΤΟΔΕ lapis, quod retinuit H.-B. At τόδε τὸ πλῆθος cum per se minus aptum est, tum cum addito τὸ ἴσον nullo modo conciliatur; ὁ νόμος ὅδε etiam v. 47. 49 legitur, ὅδε ὁ νόμος v. 44. 48. 51, et certa ratione restitutum est v. 66. 18 Quae ex pecuniis, quas Polythrus dederat, in alias res contra legem impensa sunt, ea ex reliquis reipublicae reditibus restituantur. 19 Sua natura hanc causam publicam esse, sed ne qua mora intercederet, accusatori optionem dari utrum publica an privata actione reum convenire vellet adnotavit E. Ziebarth Hermae XXXII p. 624. 20 Unoquoque mense de pecuniarum publicarum administratione ratio reddebatur populo. Qua ex ratione si apparuerit, pecuniis illis contra legem magistratus usos esse, statim unicuique liceat eos in ius vocare. 21 Eius qui accusavit magistratum et in iudicio ut damnaretur effecit. Qui usus vocabuli καταλαμβάνειν ab Attico quidem sermone alienus est, sed invenitur in tetralogiis quae falso Antiphontis esse putantur. (II β, 9. 10. δ, 4. III γ, 7. 11. δ, 9. 10. IV β, 8. γ, 2. δ, 7. 9), quorum sermo etiam alia nonnulla manifesto Ionica habet. Cf. n. 546, 22. Hermae XXXII p. 31 sqq.

ἑκάστοτε γινόμενοι τιμοῦχοι[22] πρὸς τῆι ἀρᾶι[23], ὅστις τὸ | ἀργύριον τὸ ἐπιδοθὲν ὑπὸ Πολύθρου τοῦ Ὀνησίμου εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἐλευθέ|ρων παίδων (κ)ι(ν)ήσειεν[24] τρόπωι τινὶ ἢ παρευρέσει ἡιοῦν ἢ ἄλληι που καταχωρίσειεν | καὶ μὴ εἰς ἃ ἐν τῶι νόμωι διατέτακτα(ι)[25], ἢ μὴ συντελοίη τὰ συντεταγμένα τῶι νόμωι, ἐξώλης εἴη⟨ι⟩ καὶ αὐτὸς καὶ γένος τὸ ἐκείνου.

Ἐὰν δὲ οἱ τα[μίαι μ]ὴ δανείσωνται τὸ ἀργύριον κατὰ τὰ γεγραμμένα ἢ μὴ ἀποδῶσιν τὸ | [κατὰ τόνδε τὸν][26] νόμον τοῖς καθισταμένοις ἐπὶ τῶν μαθημάτων, ὀφειλέτω ἕκασ[τος τ]|ούτων τῆ[ι πόλει δρα]χμὰς δισχιλίας, δικασάσθω δὲ αὐτῶι [ὁ βου]λόμενος [-------|------------- ἁλισκ]όμεν[ος] ἐκτινέτω διπλάσιον, καὶ τὸ μὲν [ἥμισυ-----------]

22 Cf. titulum item Teium ap. Lebas-Waddington III, 88: ἐννοεῖσθαι καθ' ἕκαστον ἔτος τοὺς τιμούχους καὶ τοὺς σ[τρατηγούς]. Massiliensium τιμοῦχοι (Strabo IV, 1, 5 p. 179 Cas.) numero sescenti, qui ad vitae tempus in eo munere erant, summum reipublicae consilium efficiebant. Similis eorum condicio Tei fuisse videtur. 23 Tales exsecrationes publicae Teiorum exstant in titulo quinti a. Chr. saeculi apud Roehl I. G. A. 497, easque iam tum a timuchis pronuntiatas esse arguunt verba οἵτινες τιμουχέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσειαν ἐπὶ δυνάμει — ἐν τῆπαρῆ ἔχεσθαι. 24 ΝΙΚΗΣΕΙΕΝ. Emendavit H.-B. Cf. v. 43. 25 ΔΙΑΤΕΤΑΚΤΑ. 26 Supplevi. Cf. not. 17.

---

524 Fragmentum marmoris in insula Chio inaedificatum in muro repperit Prokeschius. Ex corrupto Prokeschii apographo ed. Boeckh Bullet. dell'Inst. arch. Rom. 1831 p. 69 sqq. Deinde multo accuratius eiusdem exemplum accepit et expressit C. I. G. 2214 (Syll.[1] 350).

[Ἐ](π)ὶ πρ[υτά]νεως[1] Ἀ----ι[---, γυμνασι]|αρχούντων Ἑρμησίλεω τοῦ Ξούθο[υ, Δίν]|νυος τοῦ Ἑλίξου, Νικίου τοῦ Μήτρωνο[ς, οἵδε] | ἐνίκ[ω]ν τῶν τε παίδων καὶ τῶν ἐφή|βω[ν καὶ τῶν] ‖ νέων[2] τοὺς τιθεμένους ἀγῶνας[3] καὶ [ἔθυσαν[4]] | ταῖς τε Μούσαις καὶ

Litterae volgares praeter ΘΞΣ. Per totum titulum (ab eo qui transcripsit ni fallor, non a lapicida) Ο et Ω saepe confusae sunt; ubicunque id factum est, litteram uncis rotundis circumscripsi. 1 ΔΙΓΡ... ΝΕΩΣ. Supplevi; B. haec intacta reliquit. 2 Hi manifesto sunt, qui infra in indice victorum ἄνδρες vocantur. Cf. 384[2]. 3 Intra gymnasium haec certamina peracta esse iure existimat B. Quare cum potius ad demonstrandum quid in arte musica et exercitationibus gymnasticis profecerint adulescentes (ἀπόδειξις cf. 521, 42. 90. 523, 32), quam ad cultum deorum spectent, hic titulum collocandum duxi. 4 Supplevi. ἔσπεισαν Boeckh.

τῶι Ἡρακλεῖ ἀπὸ τῆς π[ροσό]|δου τῆς δεδομένης κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ [Τηλαύ]|γευς[5] τοῦ Λυσίου. ἀναγνώσεως· Ἀγαθοκλῆ[ς] | Ἀγαθοκλεῦς. ῥαψωιδίας· Μιλτιάδης Διονυσίου. || ψαλμοῦ·[6] Ξένων Τιμοκλεῦς. κιθαρισμοῦ· Κλε[οί]|της Διονυσίου. παίδων δ(ό)λιχον· Ἀσκληπιάδης | [Πρ]ωτογένου. ἐφήβων νεωτέρων δόλιχ[ον]· Δι|ο]νύσιος Καλλιστράτου. μέσ(ω)ν δόλιχον· [Τι|μο]κλῆς Τιμοκλεῦς. πρεσβυτέρων δόλιχο[ν]· || Μοσχίων Μοσχίωνος. ἀνδρῶν δόλιχον· Αἰσχρ[ί]|(ω)ν Αἰσχρίωνος. παίδων στάδιον· Ἀθηνικῶν Θ[ε]|οφάνου. ἐφήβων νεωτέρων στάδιον· Ἑστιαῖο[ς] | Μεγήνορος. μέσων στάδιον· Ἀπολλώνιος Ἀ|πολλωνίου. πρεσβυτέρων στάδιον· Ἀρτέμ(ω)ν [Ἀρ]||τέμωνος. ἀνδρῶν στάδιον· Μητρόδωρος Πά[τρ|ων]ος. παίδων δίαυλον· Ἀθηνικῶν Θεοφάνου. ἐ[φ|ή]βων νεωτέρων δίαυλον· Ὕβριστος Παταίκου. | [μ]έσων δίαυλον· Μελάντης Ἀντιγόνου. πρεσ|[β]υτέρων δίαυλον· Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου. || [ἀ]νδρῶν δίαυλον· Μῆνις Ἀδράστου. παίδων πά|[λ]ην· Ἀθηνικῶν Θεοφάνου. ἐφήβων νεωτέρων πάλην· | Δημήτριος Μάκρωνος. μέσων πάλην· Μόσχος Μό[σ]|χου. πρεσβυτέρων πάλην· Θεόδοτος Θεοδότου. [ἀνδ]|ρῶν πάλην· Ἀπελλᾶς Κλεινομάχου. παίδων πυγ[μήν]||· Ἡρακ[λείδης Ἡρακλ]είδο[υ]. ἐφήβων νεωτέρων [πυγμήν· | ------]π-----

5 Supplevi Hermae XVI p. 191. κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ [δήμου,] γεύστου Λυσίου B. Post TO in antiquiore illo et neglegentissime confecto apographo Y est, in altero accuratiore omittitur. 6 Discrimen κιθαρισμοῦ et ψαλμοῦ notum est: illud de eo qui plectro utitur, hoc de eo qui ipsis digitis chordas pulsat dicitur. Cf. Athen. XIV, 635 b: τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν.

525 Lapis inventus Magnesiae ad Maeandrum. Edd. F. Hiller von Gaertringen Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 33 n. 32. Adhibito ectypo O. Kern Inschriften von Magnesia p. 99 n. 107.

Litterae graciles et apicibus ornatae titulum saeculi alterius a. Chr. n. ineuntis esse docent. Lapis inventus priusquam Hillerus et Kernius Magnesiae foderent, postea magis etiam mutilatus est, ut v. 1—4 perirent. Horum memoria solo Emmanuelis Simitopuli exemplo debetur, quod publici iuris fecit Kondoleon Ἀνέκδοτοι Μικρασιαναὶ ἐπιγραφαί I p. 11 n. 17. Ad puerorum examen spectare titulum apparet.

	[-------- Ἀρ]τεμιδ(ώ)ρο[υ][1]
	--------ς Αἰσχυλί[νου]
	---ημος Ἀναξικ[ράτους]
	[με]λογραφίαι[2]
	κιθαρ[ισμῶι]
----ου	Μανδροκλῆς ------
----νου	Ἀρίστων Ἀ------
----ίλου	Λυκομήδης Χα[ρισίου][3]
	κιθαρωιδίαι
----(ο)υ[4]	Διονύσιος Ἀπολλοδώ[ρου]
----ος	Κτέατος Μορίμου
----ίου	Πυθαγόρας Ἀπολλοφάνου
	ζωγραφίαι
	Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου
------άου	Καλλίστρατος Ζωπύρου
-----μάρου	Ἄλκις Ζωπύρου
[---- Μ]ητροδώρου	ἀριθμητικῆι
[---- Ἀπ]ολλωνίου	Νεοπτόλεμος Ἀδμήτου
	Δημήτριος Ἀναξικράτου

1 ΤΕΜΙΔΟΡΟ. 2 Nomen proprium perperam lectum a Simitopulo hic haberi coniecit K. 3 ΧΙ. Hi. Sed ΧΙ in ectypo agnosci testatur K., qui supplevit coll. Inschr. v. Magn. p. 18 n. 25*b*, 3. p. 25 n. 34, 4. p. 27 n. 37, 12. p. 37 n. 47, 11. p. 38 n. 48, 4. Hoc nomine confirmantur quae de tituli aetate ex scriptura cognita sunt. (Cf. n. 256[2].) 4 Υ Hi. et Ke. (ectypum), ΟΥ Kondoleon.

7. Res militaris et navalis.

526 Tabula marmoris Pentelici fracta in duas partes, ex quibus superior (v. 1—11) anno 1883, inferior anno 1888 Eleusine inventa est. Illam edidit D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 133, hanc addidit 1888 p. 21. Anaglyphum deas Eleusinias repraesentans delineatum est Mitth. des arch. Inst. in Athen XVII (1892) p. 131. Titulum ex ectypis chartaceis a Lollingio missis denuo edidit Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 143 n. 574 *g* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 155 n. 149).

Τιμοκήδης Γνάθιδος[1] εἶπεν· ἐπε[ιδ]|ὴ Σμικυθίων ὁ περιπόλαρχος[2] ἀ[ν]ὴ[ρ] | ἀγαθός ἐστι περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἐλ|ευσινίων καὶ αὐτός τε αὐ[τ]ὸν ἔταξ||εν Ἐλευσῖνάδε καὶ τοὺς στρατιώτ|ας τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἔπραττεν π|ρός τε τοὺς στρατηγοὺς καὶ τὸν δῆ||[μ]ον ὅπως φυλακὴ ἱκανὴ ἔλθοι Ἐλευ||[σῖ]νάδε, καὶ τῶν ἄλλων ὅσων ἐδεῖτο ‖ [εἰς φ]υλακὴν Ἐλευσῖνος, ἐψηφίσθα||[ι τοῖς Ἐλευσιν]ί[ο]ις, ἐ[παιν]έ[σαι Σμι]κυθ||[ίωνα . . . . . . .ς Κεφαλ]ῆ[θεν καὶ στε|φανῶσαι χρυσ]ῶι στεφάνωι. [ἀνειπε]||ῖν δὲ καὶ τὸν δήμαρχον τὸν μετὰ Ἴ[σ]||αρχον [δημα]ρ[χοῦ]ντα Διονυσίοις ἐ|ν τοῖς τραγωιδοῖς, ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἐλ||[ευ]σι[νί]ων στεφανοῖ Σμικυθίωνα [. .|. . . . . .ς Κε]φα[λῆ]θεν τῶιδε τῶ[ι] στε||[φάνωι] ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύ||[νης] τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἐλευσιν||[ίων. ε]ἶναι δὲ αὐτῶι καὶ προεδρίαν, | [καὶ] καλεῖν τὸν δήμαρχον αὐτὸν τὸ|[ν ἀεὶ] δημαρχοῦντα, καθάπερ καὶ το||[ὺς ἄλλ]ου[ς] οἷς [δ]έδοται ἡ προεδρία. ‖ [ὅπως δ'] ἂ[ν] καὶ εἰδῶσιν πάντες ὅτι ὁ | δῆμος ὁ Ἐλευσινίων ἀποδίδωσι χά||[ρ]ιτας το[ῖ]ς [εὖ] ποιοῦσιν αὐτόν, ἀνα|[γ]ράψαι ⟨δὲ⟩ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν δήμ||[αρχ]ον Ἴσαρχον ἐν στήλει [λ]ιθίνει ‖ [κα]ὶ [σ]τῆσαι ὅπου ἂν δο[κ]εῖ ἐν καλλί||[στ]ωι εἶναι.

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν; litteratura et orthographia ultimis quarti a. Chr. n. saeculi decenniis convenit. 1 Filius Gnathidis, quem n. 720, 19 Eleusiniorum demarchum habes, 703, 1 choregum. 2 Qui a scriptoribus (Aristoph. Av. 1177. Thuc. IV, 67, 2. VIII, 92, 2) commemorantur περίπολοι, eos ab ephebis quibuscum antea fere confundebantur distinxit P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 264 sqq., cum demonstraret illos locos non posse non de hominibus peregrinis mercennariis, quibus Athenienses in custodienda terra utebantur, intellegi. His mercennariis praesunt περιπόλαρχοι praeter hunc titulum etiam n. 789, 20. C. I. Att. II, 1219, 2. IV, 2 p. 251 n. 1219 *b*, 2. 5 commemorati. Verum cum περίπολος non condicionis civilis, sed negotii notionem habeat, sine dubio etiam ephebi quo tempore in eodem genere militiae versabantur eodem nomine significari poterant. Ac non Epicratis demum lege (n. 519[1]) id officium eis iniunctum esse Aeschinis II, 167 (ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγεὶς περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δύ' ἔτη) testimonio constat, quem nomine mercennariis modo militibus conveniente de sua ipsius militia usurum fuisse nemo credet. Sed hos ephebos peripolos sub peripolarchi imperio fuisse non est probabile.

---

527 Marmor album inventum prope molam quae est iuxta aquas calidas Thermopylarum, exstat in vico *Molo* in domo privata, cuius dominus est Pantelis Dimitriu. Ex Lollingii apographo edidi I. G. Sept. III, 316.

Φιλίππου τετ|ραρχίας[1] ἔργον[2].

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὸν dispositae alteri quarti a. Chr. n. saeculi parti titulum vindicant. 1 Numerum militarem hoc vocabulo significatum esse in Alexandri Macedonis exercitu apparet ex Arriano Anab. III, 18, 5. Reliqua testimonia (Arrian. Tact. 10, 1. 10. 28, 2. Suidas τετραρχία· οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδ', καὶ ὁ ἡγούμενος τετράρχης) hic missa facimus quia ad tempora hoc titulo multo inferiora spectant. Iam etsi a Philippi regno certe non multum abest hic titulus, tamen nomen Φιλίππου non licet ad illum referri qui toto exercitui praefuit, sed tetrarcham regi cognominem significare debet; ac fuit illo tempore hoc nomen apud Macedonas perfrequens (n. 140[57]). 2 Quale opus fuerit ignoramus. Sed utique de dedicatione non est cogitandum quia ita quis consecrasset potius quam quis fecisset indicandum erat. Quare nescio an statuendum sit, Philippum cum Thermopylas occupasset anno 346 a. Chr. munitionem aliquam per milites suos ita efficiendam curasse, ut singulas operis partes singulis exercitus numeris assignaret. Confidentius de ea re iudicari liceret, si de lapidis forma accuratiora sciremus.

---

528 Smyrnae in colle Pago. Ed. G. Perrot (ex A. Martini apographo) Revue archéologique XXXII (1876) p. 41 n. II.

------- | τοὺς ἐν τῶι ἀν|φόδωι[1] τετά|χ(θ)αι[2] ἀπὸ τοῦ | πύργου τοῦ τῆ||ς Ἀγαθῆς Τύ|χης[3] ἕως τοῦ | τῆς Εὐετηρί|ας[4].

Litterae volgares praeter Π; σῖγμα in Perroti exemplo brachia divergentia quidem habet, sed paullulum modo. 1 Vox hic manifesto partem oppidi domibus inter se contingentibus exaedificatam significat, quae undique viis circumdatur. Secundum haec ἄμφοδα cives in certos numeros militares discripti erant, quibus singulis singulae partes moenium defendendae obvenerant. Eiusdem institutionis mentionem fieri apud Philonem Byzantium Mechanicorum V, 92, 42 τοῖς ἀμφόδοις ἑκατέρωθεν πύλας κατασκευαστέον. 93, 1 δημοσίᾳ τε εἰς ἕκαστον ἄμφοδον δοτέον ἐστὶ λιθοβόλον δέκα μνῶν καὶ καταπάλτας δύο) observavit Ch. Graux apud P. Unicuique ex his numeris suum fuisse praefectum et per se patet et confirmatur testimonio Philonis V, 93, 8 τοῖς ἀμφοδάρχαις συνθήματα καὶ ὑποσυνθήματα παρὰ τῶν στρατηγῶν δίδοσθαι δεῖ. 2 ΧΟΑΙ. 3 Propria nomina habuisse singulas moenium turres etiam n. 226, 143. 144. 155 videmus. Sed illic ea ab hominibus repetuntur, hic a numinibus. De Bonae fortunae cultu cf. n. 755, 1. 2: ἀνέθηκ[ε] τοῖς Δώδεκα θεοῖς καὶ τῆι Ἀγαθῆι Τύχῃ. Gr. Dialektinschr. III p. 369 n. 3650: [Φ]ίλιππος Αὐτοφ[ῶ]ντος τὸ ὡρολόγιον Τύχᾳ ἀγαθᾷ καὶ Ἀγαθῷ δαίμονι καὶ τῷ δάμῳ. 4 Frequenter nomen appellativum εὐετηρία cum ὑγίεια coniunctum usurpatur ut omnibus nominibus bona ac salutaris civitatis cuiuspiam condicio significetur (ὑγίεια ἦν καὶ εὐετηρία in titulis choregicis

Deliorum Bull. de corr. Hell. VII p. 103 sqq. IX, 146 sqq. Sed deae Εὐετηρίας sacra rarissime commemorantur; cf. C. I. G. 1104, 19 sqq.: καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Εὐετηρίας καὶ τῆς Κόρης καὶ τὸ Πλουτώνειον καὶ τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασεν.

---

529 Tabula marmorea inventa Tomis (*Küstendsche*) in fundamentis domus novae iaciendis. Supra titulum relliquiae anaglyphi. Ed. G. Tocilescu Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich XIV p. 22 n. 50 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 252 n. 334). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm ibidem XX p. 76 cum not. 25 et Göttinger gel. Anz. 1898 n. 3 p. 228.

[Ἐφ' ἱέρ]εω[1] Σα[ρ]α[π]ίωνος [τ]οῦ Δ[ιοσκορίδου, ἄρχοντες | εἶπ]αν[2]· ἐπειδὴ διὰ τὰς τῶν κα[ι]ρῶν περι[σ]τάσεις[3] β[αρέως[4] | ἀπ]ορῶν καὶ θλιβόμενος ὁ [δ]ῆμος ἐν τῇ μεγίσ[τῃ καθέ|στ]η[κ]εν δυσελπιστίαι καὶ μάλιστα πάντων ἠγω[νία]κε[5] ‖ ὑπὲρ τοῦ περιβόλου τῆς πόλεως, τῶν μὲν διὰ τὴν ἀπ[ο]|ρίαν ἐκλελοιπότων τὴν πόλιν, τῶν δὲ διὰ τὴν γενομένη[ν | λοι]μικὴν[6] περίστασιν καὶ τὰς ἀρρωστίας μὴ δυναμένων | [φυ]λάσσειν τὴν πατρίδα, καὶ διὰ ταῦτα ἐνβριθεστέρας κ[αὶ] | μείζονος φυλακῆς προσδεόμενος οἴεται δεῖν κατασ[τῆ‖σ]αί τινας τοὺς ἀφηγησομένους καὶ

Litterae ΖΘΞΣ; πῖ in decretis (v. 1—45) constanter Π est, in nominum indice (v. 46—64) Ρ. Haec litteratura ultra initia primi a. Ch. n. saeculi ascendere vetat. Ex altera parte recte editor observavit, initiis aerae Christianae utique priorem esse titulum, quia nusquam, ne in nominum quidem indice, vel levissimum Romani imperii vestigium cerneretur. Quae cum ita sint, neutiquam dubium est quin ad eadem bella, quo tituli n. 324. 325. 342 spectent, i. e. ad Getarum incursiones Byrebista potissimum rege susceptas, etiam misera Tomitanorum condicio quae hic v. 2—8 describitur referenda sit. 1 De flexione cf. n. 226[7]. Ceterum in omnibus fere Ponti Euxini orae occidentalis et septentrionalibus oppidis quae originem a Milesiis repetebant, sacerdotes eponymi fuerunt, veluti Istropoli (n. 325, 1), Dionysopoli (n. 342, 13), Olbiae (n. 226, 23. 38. 58). 2 Cf. n. 226, 1. 2. 3 Supplevit Wi., cum editor διὰ τὰς τῶν Καρῶν περι[τ]τὰς εἰσβ[ολὰς] legisset. 4 Supplevi. ΕΙΣΒ To. Sane Wi. ectypo chartaceo collato postremam litteram ex superstitibus Κ potius quam Β fuisse videri pronuntiat; fortasse κ[ακῶς] fuit. 5 ΜΙ Ω . . . ΚΕ To. qui haec non attigit. Supplevit Wi., qui litteras ΗΓΩ in ectypo dispexit. 6 Supplevit Wi. coll. n. 494, 7: λοιμικᾶς τε διαθέσιος γενομένας; [πολε]μικὴν To. At quomodo bellum, quod nusquam nisi circa ipsam urbem gerebatur, impedimento esse potuerit quominus cives eam defenderent, iure miratur Wi.

φυλάξοντας τοὺς ἐ[πι]|καιροτάτους τῆς πόλεως τόπους· δεδόχθαι τ[ῆι] | βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, ἑλέσθαι ἡγεμόνας ἐκ πάντω[ν | τ]ῶν πολιτῶν ἤδη δύο, οἵτινες καταγράψουσιν ἄνδρ[ας] | ἐπιλέκτους τεσσαράκοντα τοὺς ἐφημερεύσοντας || [ἐ]πὶ τῶν πυλῶν καὶ παρακοιτήσοντας τὰς νύκτας κ[αὶ] | ἐφοδεύ[σ]οντας τὴν πόλιν, ἕως ἂν εἰς βελτίονα κατάσ|τασιν παραγενηθεὶς ὁ δῆμος καὶ διαφυγὼν τοὺς πε[ρι]|εστῶτας κινδύνους ἀποδῷ τὰς ἀξίας χάριτας τοῖ[ς | θ]εοῖς. τοὺς δὲ αἱρεθέντας ἡγεμόνας ἐξουσίαν ἔχειν || ἀναγκάζειν καὶ ζημιοῦν ἑκάστης ἡμέρας ἀργυροῖς δέ[κα | κ]αὶ πράσ(σ)ειν[7] τοὺς ἀτακτοῦντας τρόπον ὃν ἂν δύνωντα[ι, | ἀ]ζημίους ὄντας καὶ ἀνυποδίκους. δοθῆναι δὲ αὐτοῖς | [ὑ]πὸ τοῦ δήμου κα[ὶ] εἰς ἀπαρχὴν καὶ σύνοδον[8] χρυσοῦς | [τέ]σσαρας. παραπραθῆναι[9] δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντω[ν || ἐ]ν τῷ λιμένι[10] τῶ(ν)[11] ἐφ' ἱέρεω Ἀριστοφάνου[12]. εἰρέθησαν[13] ⟨Απο⟩ | Ἀπολλοῦς Νικηράτου, Ποσειδώνιος Γέροντος.

Ἐφ' ἱέρεω Θεοφίλου τοῦ Νουμηνίου[14], ἄρχοντες εἶπαν[15]· ἐπε[ι]δὴ αἱρεθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου ἡγεμόνες κατὰ ψήφισμα | ἐφ' ἱέρεω

---

7 ΠΡΑΣΕΙΝ. 8 Ad conventus festos celebrandos per quos ἀπαρχή, i. e. sacrificium (v. 35—38) deis offertur. 9 Cum παράτιμον (Benndorf Reisen in Lykien I p. 155 n. 134, 14) sit pars pretii rerum venalium, quae munificentia sive emptorum sive aliorum hominum emptoribus remittitur, παραπωλεῖν, παραπιπράσκειν, παράπρασις de hac vilius vendendi liberalitate usurpari compluribus testimoniis allatis probavit Wi. 10 Cf. Dio Chrys. XI, 23 οἱονεὶ τὴν ἀγορὰν ἐκάλει λιμένα, Θετταλῶν ἀκούσας. Hesych. ἀγορά· ὄνομα τόπου, ἢ λιμένος· Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγοράν [an λιμένα τὴν ἀγοράν?] καλοῦσι. idem λιμήν· ἀγορά, καὶ ἐνδιατριβή, Πάφιοι. O. Hoffmann Gr. Dialekte II p. 226. Cum Toc. in medio relinquat, utrum hic forum an portum interpretetur, apparet unam fori significationem sententiae loci satisfacere. 11 Emendavi. ΤΩΙ lapis, quod Toc. de novo foro aut portu Aristophanis anno confecto interpretatur, improbabiliter. Wi. mercatum potius, qui instaret proximo anno, indicari sibi persuasit. At ubicunque λιμήν pro ἀγορά usurpari dicitur, quin locus (*forum*), non commercium vendentium et ementium quod stato tempore fiat (*mercatus*) intellegatur non videtur dubitandum. Mea sententia non magistratus omnes illius anni hic indicantur, sed ei penes quos fori cura est, ἀγορανόμοι sive quo alio nomine illic utebantur; ac ne quis in hac sententia post ἀρχόντων repetitum articulum τῶν desideret, moneo hoc vocabulum participium esse neque unquam, etiam ubi magistratum significat, eam naturam exuere, ut οἱ ἄρχοντες ἐν τῷ λιμένι non minus bene dicatur quam οἱ βασιλεύοντες ἐν Ῥώμῃ. 12 Proximus post Sarapionem (v. 1). Etenim inter hunc et Theophilum Numenii f. (v. 27) aliquot annorum intercapedinem intercedere etiam ex v. 36. 37 καθ' ἕκα[σ]τον ἐνιαυτόν apparet. 13 Cf. n. 152[12]. 14 Cf. not. 12. 15 Cf. not. 2.

Σαραπίωνος τοῦ Διοσκουρίδου Ἀπολλοῦς Νικη‖ράτου καὶ Ποσειδώνιος Γέροντος, καὶ καταγράψαντ(ε)ς[16] | ἄνδρας ἐπιλέκτους τεσσαράκοντα καὶ πᾶσαν εἰσενεγ|κάμενοι φιλοπονίαν ἐφημερεύοντες ἐπὶ τῶν πυλῶν καὶ | τὰς νύκτας παρ[α]κοιτοῦντες καὶ ἐφοδεύοντες | διεφύλαξαν τ[ὴν πόλιν ἕω]ς τοῦ ἀποκατασταθῆνα[ι] ‖ τὸν δῆμον εἰς βελτίονας ἐλ[π]ίδας, καὶ τὸ δοθὲν ἑαυτοῖ[ς] | εἰς ἀπαρχὴν παρὰ τῆς πό(λ)εω[ς][17] αὐξήσαντες[18] καθ' ἕκα[σ]‖τον ἐνιαυτὸν θύουσιν ὑπὲρ τῆ[ς] τοῦ δήμου σωτηρία[ς] | Μητρὶ θεῶν καὶ Διοσκόροις[19]· δεδόχθαι τῇ βουλῇ κα[ὶ | τ]ῶι δήμωι, ἐπαινέσαι μὲν ἐπὶ τούτοις τοὺς ἡγεμόνας ‖ [κ]αὶ τοὺς ἐπιλέκτου[ς· ἀν]αγράψαι δὲ [τ]ά τε ψηφίσματα κ[αὶ] | τὰ ὀνόματα αὐτῶν[20] ε[ἰ]ς τελαμῶνα λευκοῦ λίθου καὶ | ἀναθεῖναι ἐν ὧι ἂν προαιρῶνται τόπωι, ἵνα καὶ οἱ λοι|ποί, εἰδότες τὴν εὐχαριστίαν τοῦ δήμου, φιλοτι|μότεροι γείνωνται εἰς τὸ διαφυλάσσειν τὴν ‖ πατρίδα.

Ἀπολλοῦς Νικηράτου	Μενίσκος Σκύμνου
Ποσειδώνιος Γέροντος	Νουμήνιος Νουμηνίου
Ἡραίων Ἀρτεμιδώρου	Χαιρήμων Εὐκράτου
Νουμήνιος Νουμηνίου τοῦ	Θεοφίλου
Διοσκουρίδης Ἡρωνύμου	Ἡφαιστίων Διονυσίου
Δημήτριος Γέροντος	Τριακάδας Δοκίμου
Μῆνις Ἀρτεμιδώρου	Ἀπολ(λ)ώνιος Ὑγιαίνοντος
Ἀντικράτης Εὐδόξου	Ἑστιαῖος Ἀριστείδου
Τιμοκλῆς Ἀριστομάχου	Ἡδύλος Θεοφάντου
Νουμήνιος Μονίμου	
Διονύσιος Διογένου	
Διονύσιος Δημητρίου	
Μῆνις Ἀπολλοδώρου	
Νουμήνιος Εἰρανίχου	
Δημήτριος Ἑκαταίου	
Γλαυκίας Στράτωνος	
Διοσκουρίδης Σωκράτου	

16 ΑΝΤΑΣ. Emendavit Toc. 17 ΠΟΑΕΩ. Emendavit Toc. 18 Ad pecunias a civitate datas de suo aliquid adiunxerunt. 19 Matrem deorum et Dioscuros in nummis Tomitanorum (Beschreibung der antiken Münzen d. Berl. Mus. I p. 89 n. 1. p. 92 n. 12. 13. p. 94 n. 21) repraesentari monuit Toc. 20 Cum quadraginta fuisse homines ex v. 14 appareat, hic praeter duos duces viginti quinque modo militum nomina recensentur. Reliquos in defensione oppidi mortem oppetiisse ac iam per occasionem sepulturae debitis honoribus affectos esse coniecit Toc.

Παυσίμαχος Πολυφήμου
Ἀπολλόδωρος Ἡραίωνος

---

530 Fragmenta duo (*A B*) tabulae lapidis Hymettii inventa in Piraeeo. Praescripta (v. 1—5) totam lapidis latitudinem explebant continuis versibus, reliqua per octo columnas disposita fuisse videntur, ex quibus duae modo (*a b*) exstant. Ex ectypo chartaceo ed. Koehler Mitth. des arch. Instituts in Athen IV (1879) p. 79 sqq. C. I. Att. II 804 (Syll.[1] 351. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 505 n. 602).

A

[Τάδε παρέδοσαν[1] ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων οἱ ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος[2], ---------, ----- Φ]ηγαι[3]: Ὀρσιμένης Εὐκτ[ήμονος | -----, --------, -----------, ----------, -----] Φιλοκτήμονος Ἀθμονεύς, | -------, -------, --μων Σιμωνίδου Ἀλωπεκ: νεω[ρίων | ἐπιμεληταῖς τοῖς ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος[4], ---------, ---------, --------]ήμου Παιανι: Ἀρχίνωι Ἀρχίνου Δ[ειραδιώτηι, || ---------, ---------, ---------, ---]μωι Ἀριστοκλείους Οἰναί: Δημοκ------, ------.

Aa

----- | ταύτην ὡμολόγησεν | ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου | καινὴν ἀποδώσεν[5] τῆι | πόλει Εὐξένιππος || Ἐθελοκράτους Λαμπτρ(εύς), |

Litterae volgares. 1 Traditionum tabula est, quales haud paucae exstant; atque hic quidem quae supersunt omnia ad naves armamentaque spectant quae cives ex trierarchiis annorum antecedentium reipublicae debeant. 2 Nomen archontis probabiliter reposuit K. Nam priorem utique quam Ol. 111, 3 (334/3 a. Chr.) tabulam non esse, quia antecedentis anni archon Euaenetus commemoraretur v. 286, neque post Ol. 112, 2 (331/0 a. Chr.) inscriptam, quia insequentis anni traditionum laterculus exstaret (C. I. Att. II, 807), in eoque complura reddita reipublicae scriberentur, quae hic etiamtum deberentur (v. not. 54. 64). Ac cum utroque loco in illo titulo heredes debitoris defuncti ea persolvisse dicantur, tempus quo haec incisa essent propius ad annum 111, 2 quam ad 112, 2 accedere. Quare Ctesiclis qui Ol. 111, 3 (334/3 a. Chr.) summo magistratu functus est nomen restituit. 3 Decem fuerunt curatores, singuli ex singulis tribubus, quarum ex ordine legitimo hic nomina disposita erant. Exstant ex priore collegio relliquiae nominum alterius curatoris, qui fuit tribus Aegeidis, tertii (Pandionidis), septimi (Cecropidis), decimi (Antiochidis), ex altero tertii (Pandionidis), quarti (Leontidis), octavi (Hippothontidis), noni (Aeantidis). 4 Ol. 111, 4 (333/2 a. Chr.) Cf. not. 2. 5 Trierarchi nisi navem talem qualem acceperant

τὴν δὲ παλαιὰν διαλύ|σειν καὶ τὸν ἔμβολον | ἀποδώσειν[6] εἰς τὰ νεώρια.

Ἱππαγωγὸς[7] ‖ Λυσιστράτου⟨ς⟩ ἔργον, | τριήραρ: Λυσικλῆς | Λυσίππου Ἀθμονεύς, | Ἀρχικλῆς Ἀρχεστράτο | Γαργή[8]: ἣν παρέλαβον ‖ παρ' Ἀριστήιδου τοῦ | Εὐφιλήτου Κηφισιῶς[9] | καὶ παρὰ Κλεομέδοντος | τοῦ Διογείτονος Λαμπ(τρέως) | καὶ παρὰ Μνησιθέου ‖ τοῦ Ταχυβούλου Μυρρι(νουσίου)· | ταύτην τὴν ναῦν ὡμολό|γησεν παρειληφέναι | ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου | Φαίαξ Λεωδάμαντος ‖ Ἀχαρν[10]: καὶ ἀποδώσειν | καινήν, τὴν δὲ παλαιὰν | διαλύσειν καὶ τὸν ἔμ|βολον ἀποδώσεν εἰς | τὰ νεώρια.

Εἰς Σκίαθον[11] μετὰ | Κηφισοφῶντος Ἀφιδναί(ου)[12] | στρατηγοῦ τριήραρ(χοι) | Δημαίνετος Τιμασι|θέου ἐκ Κεραμέ(ων)[13], ‖ Πολύφιλος Ἐπιχαρίδο | Σκαμβω: σκεύη ἔχουσι[14] | ἃ ἔλαβον ἐπὶ τὴν | Ἀμφιτρίτην Λυσικλεί|δου ἔργον ξύλινα ‖ ἐντελῆ, κρεμαστὰ ἐντελῆ, | ἱστίον τῶν λεπτῶν· | ταῦτα Μενεσθεὺς | Ἰφικράτους Ῥαμνούσι(ος)[15] | ἔχει.

---

reddebant, novam aedificare et veteris rostrum civitati reddere debebant, nisi si in pugna aut in procella afflicta erat navis. Quod factum esse qui excusabant (σκήψασθαι κατὰ χειμῶνα), si in iudicio causa cadebant, novam promittere cogebantur. Hoc est ὡμολόγησεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου καινὴν ἀποδώσειν. K. 6 Cf. C. I. Att. II 809 *d*, 105 sqq. 811 *b*, 158 sqq. οἵδε τῶν τριηράρχων ὀφείλουσιν τοὺς ἐμβόλους τῶν τὰς καινὰς ὁμολογησάντων ἐν τῷ δικαστηρίῳ. K. 7 Ἱππηγός est C. I. Att. II 808 *c*, 85. 809 *d*, 223. Utroque loco refertur, Nicomacho archonte (Ol. 109, 4. 341/0 a. Chr.) Phaeacem a Lysicle hanc navem accepisse; prius etiam hic et Archicles Aristidi eiusque sociis in trierarchia successerant. Cum navis afflicta esset, Phaeax novam se exstructurum promiserat, quam a. 334/3 a. Chr. etiamtum debebat. Postea debitum duplicatum est. 8 Frater huius Φανόστρατος Ἀρχεστράτου Γαργήττιος est C. I. Att. II, 795 *f*, 7. 809 *d*, 55. 123. 811 *b*, 106. 175, pater II, 791, 15. 9 Cf. Aesch. II, 155. 10 Filius Leodamantis oratoris nobilissimi, qui definite Acharnensis dicitur apud Aesch. III, 138. Dem. XX, 146. Boeckh Seeurk. p. 252. 11 Cf. Schaefer Dem. II² p. 423 not. 2. Kirchhoff Abh. der Kgl. Akad. zu Berlin 1867 p. 10. K. 12 Κηφισοφῶν Κεφαλίωνος Ἀφιδναῖος ἐπὶ τὸ θεωρικὸν est 495, 38. 13 Τιμησίθεος ἐκ Κεραμέων est C. I. Att. II, 811 *d*, 63. 68, filius sine dubio Demaeneti. 14 Acceperunt, sed non iam habent, quia infra scriptum est, Menestheo ea tradita esse. Recte Koehlerus hoc ita explicavit, ut v. 35—46 immutatos ex antecedentium annorum traditionibus transscriptos sumeret. 15 Filius Iphicratis imperatoris clarissimi, qui ipse quoque Atheniensium exercitibus non sine laude praefuit. Isocr. XV, 129. Dem. XVII, 20. Ante annum 113, 4 (325/4 a. Chr.) mortuus est, nam eo anno eius heredes pro armamentis illis, quae etiamtum debebantur, pretium reipublicae persolverunt (C. I. Att. II, 809 *c*, 12). K.

τριηρά(ρχου) Θεοδώρου τοῦ | Εὐδημίδου Μελιτέως | κληρονόμος Θεόδωρος | Θεοδώρου Μελιτεὺς | σκευῶν ὃ προσώφειλεν ‖ τὸ καθ' αὐτὸν ἐπὶ τὴν | Ἐρύθειαν Λυσικλείδο | ἔργον : ΗΔͰͰ : τούτου | ὦφλεν τὴν διπλασίαν[16]· | ΗΗΔΔͰͰͰͰ Εὔπολις Προνάπους | Αἰξω[17] : τῶν σκευῶν | προσώφειλεν ὧν ἔλαβε | ἐπὶ τὴν Σάλπιγγα Ἀρι|στομάχου ἔργον ‖ 𐅄ΔΓͰͰͰͰ : τοῦτο ἀνα|δεξάμενος Φιλόμηλος | Μενεκλέους Χολαργ(εὺς)[18] | ἀποδώσειν καὶ εἰσ|αχθεὶς εἰς τὸ δικαστή‖ριον ὦφλεν διπλοῦν | ΗΔΔΔΓͰͰ

[τ]ριήραρ : Κτήσιππος | [Χ]αβρίου Αἰξωνεὺς[19] | [σκ]εύη ἔχει κρεμαστὰ ‖ [ἐν]τελῆ, ξύλινα ἐντελῆ | [ἀ]πὸ τῆς Ὀρ(θ)είας[20] | [Ἐ]πιγένους ἔργον, | [ἃ] παρέλαβεν παρὰ | [Φ]ιλίππου τοῦ Πολυεύ‖κτου Λαμπτρε[21] : καὶ συν|τριηράρχων.

[Σ]υμμαχία Ἁγνο[δήμου] | ἔργον· τριή[ραρχος] | Δίων Διαίτο[υ Φρεάρριος[22]] ‖ σκεύη ἔχει [ξύλινα] | ἐντ[ελ]ῆ---

b

----- οὗτοι εἰσαχθέντε[ς] | εἰς τὸ δικαστήριο[ν] | ὦφλον τὴν διπλασ[ίαν] ‖ 𐅅𐅄ΓΙΙC

Χαρίας Νεοπτολέμου | Αὐρίδης ὃ ὤφειλεν τὸ | καθ' αὐτόν : ΗΗ𐅄ΔΔͰCΤ | εἰσαχθεὶς ἐς τὸ δικα‖στήριον ὦφλεν τὴν | διπλασίαν : 𐅅ΔΔΔΔͰͰ[ͰC]

Εὐκαρπία Ἐπιγένους | ἔργον, τριήραρχος | Διόδοτος Φιλίνου ‖ Ἁμαξαντ: Κηφισόδο|τος Πραξιτέλους Συβ(ρίδης)[23], | Ἁγνόδημος

---

16 Debitoribus aerarii qui non solvebant summa debita in iudicio duplicabatur. Cf. v. 69 sq. 17 Cf. Isaeus VII, 18 κατέλιπε γὰρ Εὔπολις θυγατέρας δύο, ταύτην τε ἣ νῦν ἀμφισβητεῖ καὶ Προνάπει συνοικεῖ, καὶ ἄλλην. 39. 43. Etsi nusquam demoticum additur, tamen quin Eupolis apud Isaeum avus maternus, Pronapes pater sit Eupolidis quem hic habemus non est dubium. 18 Philomelus Cholargensis commemoratur apud Lycurgum Leocr. 24. 19 Filius Chabriae imperatoris clarissimi, pro quo Demosthenes orationem Leptineam habuit. K. 20 ΟΡΟΕΙΑΣ. 21 Pater Polyeuctus Lamptrensis trierarchus recensetur C. I. Att. II, 793 *f*, 15 (Ol. 105, 4. 357/6 a. Chr.). Idem esse videtur II, 961, 7. 22 Pater Diaetus Dionis f. nonnunquam commemoratur in tabulis navalibus (C. I. Att. II, 809 *d*, 116. 811 *b*, 138. 165), avus Dio apud Dem. XVIII, 129. 23 Aliae eiusdem hominis trierarchiae in insequentium annorum laterculis commemorantur C. I. Att. II, 808 *a*, 57 sqq. 809 *c*, 200. Fortasse maternam originem repetebat ab ea familia pagi Eresidarum, cuius erant Praxiteles et Cephisodotus statuarii nobilissimi.

῞Αγνωνος | Ἀχαρ: Ἄρχιππος Φορ|μίωνος Πειραιεύς[24], ‖ Χαρίας Νεοπτολέμ[ου] | Αὐρίδ: οὗτος προσ|οφείλει τῶν σκευῶ[ν] | τοῦ διαγράμματος[25] | ΗΗ𐅄ⱵⱵⱵC : καὶ εἰσαχ‖θεὶς εἰς τὸ δικαστή|ρι|ον ὦφλεν ὑπὲρ τούτων | τὴν διπλασίαν : 𐅅ΓⱵΙ, | τὴν δὲ τριήρην ταύτην | εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δι‖καστήριον Διοδότο[υ] | τοῦ Φιλίνου Ἁμαξαν(τέως) | κληρονόμος Διομέ|νης Ἁμαξαντ: ὡμολό|γησεν καινὴν μίαν ‖ ἀποδώσειν τῆι πόλε[ι], | τὴν δὲ παλαιὰν διαλ[ύ]|σειν καὶ τὸν ἔμβολον | ἀποδώσειν εἰς τὰ νεώρ(ια).

Δηλιὰς Τιμοκλέους ἔργ(ον), ‖ τριήραρ: Κρατῖνος | Σμικύθου Λουσιεύς, | Μένιος Διφίλου Προσπά(λτιος,) | Χαρίας Νεοπτολέμου | Αὐρίδ: ταύτην ὡ[μολόγ‖η]σαν ἐπὶ τοῦ [δικασ]‖τηρίου καιν[ὴν ἀπο]‖δώσειν τῆι πόλ[ει] | Κόνων Ἀναφλύστιος[26], | Ὀνήτωρ Μελιτεύς[27], ‖ Εὔβοιος Κρατιστόλεω | Ἀναγυρά[28]: τῶν δὲ σκευ|ῶν ὀφείλει τοῦ δια|γράμματος Κρατῖνος | Σμικύθου Λουσιεὺς ‖ 𐅅ΔΔⱵⱵⱵΙΙΙ: τ[ούτ]ου | εἰσαχθεὶς [εἰς τὸ δι]κα|στήριον ὦφ[λε τὴν] δι|πλασίαν : ΧΔΔ[ΔΔΓⱵⱵ]

Ἐπίδειξις [Λ]υσ[ιστ]ράτο ‖ ἔργον, τρι[ή]ρ[αρχ]ος | Παυσανίας Φ[ιλ]ήμο|νος Ἀγρυλῆθ: οὗτος | εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δι|καστήριον ὦφλεν ‖ δύο τριήρεις καινὰ[ς] | ἀποδοῦναι τῆ(ι) πόλει | κατὰ : 𐅅 : τοῦ διαγράμ|ματος· τούτωι συν|τριήραρχον: οἱ στρα‖τηγοὶ καὶ οἱ εἴκοσιν | κατέστησαν κατὰ | μνᾶν τοῦ διαγράμμ[α]|τος Ὀνήτορα | Ὀν[ήτ]ο[ρος Με]λιτέ[α][29] ‖ ο-------

24 Phormio Piraeensis trierarchus est C. I. Att. II, 803 *d*, 44 (Ol. 109, 3. 342/1 a. Chr.), mortuus C. I. Att. II, 809 *c*, 173 (Ol. 113, 4. 325/4 a. Chr.). Phormionem Piraeensem commemorat Dem. XXXV, 13. 14, Phormionem trierarchum idem XXI, 157. Boeckh Seeurk. p. 254. 25 De huius vocis vi cf. Boeckh Seeurk. p. 204 sq. Hic intelleguntur laterculi armamentorum quos habebant curatores navalium, quibuscum armamenta reddita conferebant, ut viderent num quid deesset. 26 Filius Timothei imperatoris, cuius perfrequens est mentio in tabulis navalibus. Boeckh p. 244. 27 Idem sine dubio Onetor Onetoris f. Melitensis, qui v. 158 recensetur. Frater est Philonides Onetoris f. (v. 183), pater Onetor Philonidis f. contra quem Demosthenes duas orationes habuit. 28 Hi tres cum quarto socio Phaeace Leodamantis f. Acharnensi illam navem acceperant Chaeronda archonte Ol. 110, 3. 338/7 a. Chr., neque quod debebant persolutum est ante Chremetis annum Ol. 113, 3. 326/5 a. Chr. C. I. Att. II, 808 *c*, 58. 809 *d*, 194. Cur Phaeacis nomen hic omittatur, non liquet. 29 Eadem syntrierarchia commemoratur in tabula aliquot annis recentiore C. I. Att. II, 809 *c*, 26 sqq.: παρὰ Ὀνήτορος τοῦ Ὀνήτορος Μελιτέως τῆς τριήρους κατὰ μνᾶν τοῦ διαγράμματος, οὗ συνετριηράρχει Παυσανίας Ἀγρυλῆθεν, ἧς ὡμολόγησ[α]ν καινὴν ἀποδώσειν, ᾗ ὄνομα Ἐπίδειξις Λυσιστράτου ἔργ(ον), ἀπελάβομεν sqq. Verba

Ba

--- θεο[---|- ἐ]γγυηταὶ τ[ούτω]ν[30] | [Κ]λεοχάρης Γλαυκέτο | Κηφισιεύς[31], Πρόξενος ‖ Ἁρμοδίου Ἀφι(δ)ναῖος[32], | Ἐλπίνης Ἐπινίκου | [Ἁ]λαιε:[33] Δημοσθένης | Δημοσθένους Παιανι(εύς)[34], | Δημοχάρης Πυθέου ‖ Κηφισι(εύς), Εὐφράνωρ | Φώκου Ὀῆθεν, | Ἀρχεσίλας Θεοξένο | Εὐωνυμε: Προκλῆς | Πρωτοκλέους Πλωθε(ύ)ς, ‖ Φαῖδρος Καλλίου | Σφήττι[35]: Κόνων | Τιμοθέου Ἀναφλύστ(ιος)[36], | Ἀρρενήιδης [Χ]αρι|κλέους Παιανιεύς, ‖ Δερκύλος Αὐτοκλέους | Ἁγνούσι[37]: Καλλίας | Αὐτοκλέους Ἁγνούσ(ιος), | Φιλωνίδης Ὀνήτορος | Μελιτε[38]: Φιλόδημος ‖ Αὐτοκλέους Ἐροιάδ(ης)[39], | Ἡγή[σ]ιππος Ἡγησίου | Σουνιε[40]: Σώφιλος | Θηρικλέους Φλυεύς[41], | Δημάδης Δημέου ‖ Παιανι[42]: Διόφαντος | [Φ]ρασικλείδου Μυρρι(νούσιος), | [Κ]ρίτων Ἀστυόχου | Κυδαθη[43]: Ἀνάσχετος | Δημοτέλους Ἁλαιε(ύς)[44], ‖ Διότιμος Διοπείθους | Εὐωνυμε[45]: Καλλι-

---

κατὰ μνᾶν τοῦ διαγράμματος Boeckhius Seeurk. p. 209 sic interpretatur: Cum quantus futurus esset sumptus trierarchiae accurate praevideri non posset, in syntrierarchiis tabula (διάγραμμα) conficiebatur quae indicaret quot drachmae in unamquamque minam totius summae sociorum unusquisque conferret; τοὺς εἴκοσι Koehlerus monuit principes viginti symmoriarum trierarchicarum esse. 30 Chalcidensibus Euboeae triremes commodaverat civitas Atheniensium (Schaefer Dem. II[2] p. 492), pro eisque fideiussores se obligaverant quorum nomina sequuntur. Ol. 113, 4 (325/4 a. Chr.) plebiscito, quod rogaverat Demades Demeae f. Paeaniensis, coacti sunt debitum reipublicae persolvere (C. I. Att. II, 809 *c*, 42 sqq.: παρὰ τῶν ἐγγυητῶν τῶν τριήρων, ὧν οἱ Χαλκιδῆς ἔλαβον, ἀπελάβομεν κατὰ ψήφισμα δήμου ὃ Δημάδης Παιανι[εὺς] εἶπε). K. 31 Glaucetes Cephisiensis est in testimonio apud Dem. LIX, 40, cuius de testimonii fide cf. 125[4]. 32 ΑΦΙΑΝΑΙΟΣ. Pater huius Proxeni sine dubio est Ἁρμόδιος ὁ Προξένου apud Isaeum V, 11. Proxenus ipse nonnullis aliis locis in tabulis navalibus commemoratur (Boeckh p. 250). Sine dubio hi homines ex familia Harmodii tyrannicidae erant, qui ipse quoque Aphidnaeus fuit. 33 Elpines, Proxenus, Demochares, Euphranor, Diotimus intra annorum Ol. 111, 3 (334/3 a. Chr.) et 113, 4 (325/4 a. Chr.) spatium mortui sunt, quia eorum heredes hoc anno debita persolverunt (cf. not. 30). 34 Orator nobilissimus. 35 Cf. 125[6]. 213[1]. 36 Cf. not. 26. 37 Cf. n. 518[1]. 38 Cf. not. 27. 39 Is Ol. 114, 3 (322/1 a. Chr.) etiamtum superstes fuit (C. I. Att. II, 812 *a*, 1). 40 Cf. 110[1]. 147[5]. 41 Δημοκράτης Σωφίλου Φλυεύς legatus est in plebiscito manifesto supposito apud Dem. XVIII, 187. Quod quoniam ad merum casum referre vix licet, falsarium nomen ex litteris nescio quibus genuinis illius aetatis petivisse putaverim. 42 Orator notissimus. 43 Cf. Aesch. I, 156. 4 Ἀρχεβιάδης Δημοτέλους Ἁλαιεύς est ap. Dem. LIV, 31. 45 Ut hominem ditissimum commemorat Dem. XXI, 208. 215, de eius munificentia erga populum

κράτης | Σατύρου Δαιδαλίδης· | οὗτοι προσοφείλουσι | τῶν σκευῶν τῆς ‖ τιμῆς· ΠΗΗΗΗΔΔΔΔΠ

Μετὰ στρατηγοῦ | Διοτίμου[46]·

Εὐφραίνουσα Ἀρχένεω | ἔργον, τριήραρχος ‖ Στησιλείδης | Καλλαίσχρου Σίφνι(ος)[47], | ἣν ἀπέδωκεν ἐπι|σκευάσας Κλεομέ|δων Διογείτονος ‖ Λαμπτρε: ταύτην | ἔλαβε κατὰ ψήφισμα | βουλῆς, ὃ Διόφαντος | εἶπεν Μυρρινούσι(ος), | τριήραρχ: Ἱερώνυ‖μος Ἱέρωνος Ἀχαρν(εύς)· | τῶν σκευῶν ὀφείλει | τοῦ διαγράμματος | ΠΗΗ⊢⊢⊢⊢ΙΙΙΙ· | Δημόνικος δὲ Ἀψεύ‖δους Μυρρινούσι(ος)[48] | εἰσαχθεὶς εἰς τὸ | δικαστήριον ὦφλε | τὴν διπλασίαν | ΧΧΔΔΠ⊢⊢⊢ΙΙ : ἐπὶ τὴν ‖ Ὑγίειαν Ἀρχενίκο ἔργ(ον). | ταμίας παράλου[49] Ὕψιμος | Διογνήτου Ὑβάδης· | τριήρη(ς): Ἱπποδρομία | Χαιρεστράτου ἔργ(ον), ‖ δόκιμος, ἣν ἀπ[έτ]εισε[50] | Δίφιλος Φ[ε]ιδίππου | Πιθε: ἣν [εἶ]χεν τῶν | εἰς πλ[οῦ]ν λαβόντων | Ἀντισθένης Ἀντιφά‖τους Κυθήρρ: ταύτην | ὡμολόγησεν παρει|ληφέ(ναι): Ἱππολοχίδης | Ἱππολοχίδου Λουσι(εύς). |

Τριήρε[ι]ς αἵδε ἐξέ‖πλευσαν μετὰ στρα|[τη]γοῦ Φαίδρου[51] κατὰ | [ψήφ]ισμα δήμου, | [δ-------] εἶπεν | [ἐπὶ ---- ἄ]ρχοντ(ος) ‖ ---------ππος | ----

b

Νεμεὰς Λυσικλείδου | ἔργον, τριήραρ: Φορ|μίων Κτησιφῶντος | Πειραιε[52]: καὶ συντριή‖ραρχοι Ἀντίμαχος | Ἀντίνου Ἀχαρνεύς, | Στησιλείδης Καλλαί|σχρου Σίφνι: Φείδιπ|πος Φαύλλου Πιθεύς, ‖

---

dicit idem XVIII, 114. 46 Hunc imperatorem, qui etiam alibi commemoratur (cf. Boeckh Seeurk. p. 236), Boeckhius eundem putat cum Diopithis f. Euonymensi (not. 45). Quae sententia non satis certis argumentis inniti mihi videtur. 47 Perpauci peregrini trierarchi in tabulis Atheniensium navalibus inveniuntur. (Praeter hunc Leodicus Siphnius C. I. Att. II, 811 *c*, 186. Mido Samius C. I. Att. II, 808*c*, 28. 809*d*, 166.) De nomine cf. 509[2]. 48 Cf. Boeckh Seeurk. p. 235. 49 Cf. 125[5]. Hypsimus, qui antea trierarchus fuerat, eo anno quo haec incisa sunt, quaestoris Parali munere functus est. K. 50 Cum Diphilus trierarchus eam mutilam reduxisset, pecunia ab ipso persoluta refectam esse sumpsit K. Sed dubito, num id significare possit ἀποτίνειν τὴν τριήρη. Immo Diphilum cum in iudicio coactus esset novam triremem promittere (ὡμολόγησε καινὴν ἀποδώσειν) hoc promisso stetisse arbitror. Ceterum primum Antisthenem trierarchiam gessisse, ab eo Hypsimum, ab hoc denique Hippolochidem navem accepisse monuit Koehler; Hypsimum vero tum cum haec inciderentur quaestorem Parali fuisse. 51 Cf. not. 40. 52 Cf. not. 24.

ἣν εἶχεν τῶν εἰς πλοῦ[ν] | λαβόν(των): Εὐθυκράτης | Εὐθυκράτους Ἀμφιτρο(πῆθεν), | Διότιμος Εὐωνυ: ταύ|την ὡμολόγη(σεν): παρειληφ(έναι) ‖ Διόδωρος Σίμου Παια(νιεύς).

Δύναμις Χαιρεστράτο | ἔργον, τριήραρχος | Φιλόμηλος Φιλιππί|δου Παιανιε[53]: ἣν εἶχε ‖ τῶν εἰς πλοῦν λαβόν|των Ἀρχέστρατος | Εὐθυκράτους Ἀμφιτρ(οπῆθεν)· | ταύτην ἔχει ἄσκευον | τριήραρχος Στησιλεί‖δης Καλλαίσχρου | Σίφνι: σκεύη ἔχει | ξύλινα ἐντελῆ, κρε|μαστὰ ἐντελῆ, ἱστί|ον τῶν λεπτῶν, ἃ εἶχε ‖ ἐπὶ τὴν Ἰασὼ Λυσικρ|άτους ἔργον[54].

Τριήρεις αἵδε ἐξέπλ|ευσαν μετὰ στρατηγõ | Διοτίμου ἐπὶ τὴν ‖ φυλακὴν τῶν λεισ|τῶν[55] κατὰ ψήφισμα | δήμου ὃ εἶπεν Λυκ|οῦργος Βουτά: καὶ Ἀ|ριστόνικος Μαραθώ(νιος)[56] ‖ ταχυναυτοῦσαι ἐπὶ | Εὐαινέτου ἄρχοντος[57]·

Ἰοῦσα Ἀρχένεω ἔργον, | τῶν ἐπὶ Πυθοδήλου[58] | ναυπηγηθεισῶν, ‖ καινή, δόκιμος, | τριήραρχος Αἰσχραῖος | Ἀναγυρά[59]: καὶ συντριή(ραρχος) | Ἀπολλόδωρος Γαργήτ(τιος)· | ταύτην ἔλαβον (ἄ)σκευον.

Δελφὶς Ἐπιγένους ἔργ(ον), | τῶν ἐπὶ Φρυνίχου[60] | ναυπηγηθεισῶν, | καινή: δόκιμος, | τριήραρχ: Ξενοκλ‖ῆς Σφήττ: καὶ συν|τριήραρχ: Ἄρχιππος | Πειραι: ταύτην ἔλα|βον ἄσκευον· ταύτην | ὡμολόγησαν πρὸς ‖ τὴν ἀρχὴν παρειλη|φέναι Λυσιππίδης | Πασικλέους Γαργήτ(τιος), | Πάνθηρ Δημονίκου | (Λα)κιάδης[61].

Οἵδε [τ]ῶν τριηράρχων | τῶν ἐπιδόντων τὰς·| τριήρεις σκεύη ἔχο|υσ(ι)ν κατὰ ψήφισμα | δήμου ὃ Ν(α)υσικλῆς[62] εἶ[πε]·

---

53 Cf. 188[4]. 54 Iam Ol. 112, 3 (330/29 a. Chr.) Stesilides mortuus erat, nam quae hic etiamtum ipse debere dicitur, in illius anni tabula (C. I. Att. II, 807a, 188) eius heredi Callaeschro ascribuntur. K. 55 ἡ φυλακὴ τῶν λῃστῶν dicitur eodem genetivi usu atque in Hyperidis orationis inscriptione φυλακὴ τῶν Τυρρηνῶν (153[1]). 56 Ad rogationem Lycurgi accessit additamentum Aristonici, qua de causa, id quod perraro fit, duorum hominum nominibus plebiscitum indicatur. K. Aristonicus fortasse idem est qui ut Demosthenes aurea corona ornaretur ad populum tulit (Dem. XVIII, 83. 223), quem sane scriptor vitarum decem oratorum p. 848 C Nicophanis f. Anagyrasium dicit. 57 Ol. 111, 2 (335/4 a. Chr.). 58 Ol. 111, 1 (336/5 a. Chr.). 59 Eundem videri qui choregus tripoda argentatum supra theatrum Bacchi statuisset (Harpocr. κατατομή) adnotavit Koehler. 60 Ol. 110, 4 (337/6 a. Chr.). 61 ΛΛΚΙΑΔΗΣ. Ceterum cf. Boeckh Seeurk. p. 248. 62 ΝΛΥΣΙΚΛΗΣ. Nausicles Ὀῆθεν in tabulis navalibus

Φιλόμηλος Χολαργ(εὺς) | σκεύη ἔχει ξύλινα | ἐντελῆ, κρεμαστὰ | ἐντελῆ, ἱστίον τῶν | λεπτῶν, ἃ ἔλαβεν ἐπὶ ‖ τὴν Παραλίαν Ἁγνο|δήμου ἔργον.

τριήραρχος Χαρίδη|μος Ἀχαρνε: σκευῶν | λοιπὸν ὀφείλει: ΠΗΔΔΔΔ, ‖ ὧν ἔλα(β)εν[63] ἐπὶ τὴν | Αὔραν Λυσικλείδο ἔργ(ον)[64].

τριήρη(ς) Δημοκρατία | Χαιρεστράτου ἔργ(ον) | καινή: δόκιμος· ‖ στρατηγὸς Ναυσι|κλῆς Οἶῆθεν ταύ[της ἔχει] | σκεύη (ξ)ύλινα[65] ἐ[ντελῆ, | κ]ρεμαστὰ ἐντ[ελῆ, | ἱσ]τίον τῶν λε[πτῶν].

[Φιλό]δημος Ἐρ[οιάδης ------------]

plus semel recensetur (Boeckh p. 245). Eum esse praetorem a Demosthene XVIII, 114 commemoratum iam Boeckhius coniecerat, quod huius tituli versu 330 comprobatur. 63 ΕΛΑΡΕΝ. 64 Cf. C. I. Att. II, 807 *b*, 18 sqq. Χαριδήμου Ἀχαρνέως κληρονόμος Τρωΐλος Ἀχαρνεὺς τὸ καθ' αὑτόν, ὃ προσώφειλεν ἀπὸ τῆς Αὔρας Λυσικλείδου ἔργ(ον). Tum igitur (Ol. 112, 3. 330/29 a. Chr.). Charidemus iam mortuus erat. K. 65 ΣΥΛΙΝΑ.

8. Agrorum publicorum locationes.

531 Tabula inventa Amorgi in ecclesia Ὁσίου Ὀνουφρίου. Ex apographo quod confecerat Pappas Prasinos ed. R. Weil Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876) p. 343 n. 11. Multo plenius et accuratius ex G. Radeti exemplo Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XVI (1892) p. 276 n. VI (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach, Inscriptions juridiques Grecques p. 504 sqq.). Cf. quae adnotavit E. Ziebarth Hermae XXXII p. 614.

[--------- ὁ μ]ισθ(ω)σάμενος[1] [----|------- καταθ]ήσει § 1 τοῖς νεωποιοῖς α[ὐτ]ὸ[ς | ----- ἢ οἱ ἐγγυ]ηταὶ παντὸς τοῦ μ[ισθώμα|τος τὸ ἀπότεισμα[2] ἐμ] μηνὶ Θαργηλιῶνι[3] καθ--

Litterae volgares praeter Ξ; titulus tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur. 1 ΛΙΣΘΟΣΑΜΕΝΟΣ. Locatio est terrae sacrae Iovis Temenitae (v. 37), qui colebatur apud Minoëtas insulae Amorgi. Ceterum paragraphi neque vacuis spatiis neque signis interpunctionis distinentur, nisi quod aliquotiens ⁝ interpositum est, sed divisio ab Homollio secundum argumenti rationes facta, ab editoribus inscr. iur. paucis locis emendata est. 2 Suppl. Hom. ex v. 15. Huic loco, si eum per se spectes, melius conveniat κεφάλαιον. 3 Apud omnes Iones hic mensis eundem in fastis locum tenet atque Athenis, ubi undecimus est anni a solstitio aestivo incipientis, idem fere

τεα‖--------· ἐά[ν] δὲ μή, [ὑπ]όδι[κοι ἔστω]‖σ[αν κατὰ] τὸν νό[μον τοῦ] ἡμιολίου[4] καὶ αὐτὸς κ[αὶ οἱ ἐγ|γυ]ητ[αί]. — [Νεάσει] τὴ[ν] γῆν ἐναλλάξ[5], καὶ οὐκ ἀμφι‖[τραφήσ]ει[6] § 2 νεόν[7], ἀ[μ]φιτ[ραφήσει δὲ] τοὺς ἀρότους. ἀμπέλους | [σκ]άψει δίς, τὸ μὲ[ν πρῶ]τ[ον μην]ὸς Ἀνθεστηριῶνος[8], τ[ὸ ‖ δὲ] δεύτερον σκάψ[ει μη]νὸς Ἀ[πατο]ριῶνος[9] πρὸ εἰκά[δος·] | συκᾶς ἅπαξ. τούτων ὅτ[ι ἂμ μὴ ἐργά]σηται[10] κατὰ τ[ὴν] |

Romanorum Maio aut Iunio. Cf. E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 390 sqq. Quae sequuntur ΚΑΘ..ΤΞΑ|ΤΟ..ΑΤΕΡΑ ....ΟΝ obscura sunt. Mercedem fundorum locatorum modo semel per annum (n. 535, 6) modo binis pensionibus sex mensibus inter se distantibus (n. 543, 13 sqq. 834, 13. C. I. Att. II, 600, 25) numerari consuevisse adnotavit Hom. 4 Cf. n. 517[20]. De ὑπόδικος cum genetivo multae, non criminis, coniuncto Hom. provocat ad Platon. Legg. VIII, 846 B: ἐὰν δέ τις τῶν ἀρχόντων δοκῇ μετ' ἀδίκου γνώμης κρίνειν τὰς ζημίας, τῶν διπλασίων ὑπόδικος ἔστω τῷ βλαφθέντι. 5 Unoquoque anno dimidia pars agri arabitur, dimidia inculta iacebit, secundum morem pervolgatum apud Graecos (Büchsenschütz Besitz und Erwerb p. 301 sqq. Hermann-Blümner Gr. Privatalterthümer p. 102 n. 6). Hom. 6 I. e. περιταφρεύσει. Non sine haesitatione vocem inauditam reponere ausus sum. Sed ἀμφί et περί in multis compositionibus alternant, et ab Amorgiorum τράφη (v. 27) non minus legitime τραφᾶν derivatur quam ab Attico τάφρος ταφρεύειν. De fossis quibus agri circumdabantur cf. Varro de re rust. I, 14, 2. Sane longe aliud hic fuisse Hom. sibi persuasit; nempe interdici, ne in novali serant aliudve quid operis rustici faciant, contra in aratis agris id fieri iuberi. At id ipso praecepto [νεάσει] τὴ[ν] γῆν ἐναλλάξ iam continetur, neque id si voluisset qui pactum composuit, νεὸν et ἀρότους inter se opposuisset, sed similiter locutus esset ac n. 534, 18 τὴν ἡμίσεαν ἀροῦν καὶ μὴ πλείω. 21 ἐὰν δὲ πλείω ἀρόσει ἢ τὴν ἡμίσεαν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. 535, 15 παραδοῦναι τοὺς μεμισθωμένους τὴν ἡμίσεαν τῆς γῆς χερρόν. Neque enim quam nunc demum arari et conseri iubemus aut vetamus, iam νεὸν aut ἄροτον vocare possumus. Adde quod ipsum verbum cum ἀμφί compositum, qualecunque illud fuit, indicio est hic quid circa agrum, non in toto agro faciendum sit praecipi. Cf. praetera not. 43. 7 Ager novalis; frequentior inde ab Homero Ionica forma νειός, sed νεός habes apud Xenophontem Oecon. 16, 10. 13. 15. 17, 1. 8 In fastis Ionicis Anthesterion respondisse videtur cognomini Atheniensium mensi, qui est octavus a solstitio aestivo, Romanorum Februarius aut Martius (E. Bischoff de fastis Gr. antiquioribus p. 390 sqq.). 9 Hoc mensis nomen occurrit in fastis Deliorum, Teniorum, Samiorum, Olbiopolitarum, Cyzicenorum, Iasensium. Ac Deli quidem Atheniensium Pyanepsioni (Octobri aut Novembri) respondere certum est, in reliquis civitatibus certe non longe ab illo remotam sedem habuisse (Bischoff p. 390. 396. 397. 400). Quod hoc ordine hi duo menses enumerantur, inde iure collegit Hom., ab hiberno tempore coepisse Amorgiorum annum, ut Deliorum. 10 Supplevi. [ποιή]σηται Hom.,

συγ[γ]ραφήν. ἀποτείσει τ[ῆς ἀμπέ]λο[υ ἑκ]άστης καὶ συκ[ῆς] |
ὀβολόν, ἀρότου ἑκάστου [πλέθρ]ου τρεῖς δραχμάς. — | Οἱ § 3
δὲ ἐγγυηταὶ ἐγγυάσθωσαν [ἅπ]α[ν τὸ] τοῦ μισθώματο[ς] ||
καὶ τῶν ἐπέργων ἁπάντων [ἀπότεισ]μα[11], εἰάμ μὲν βού|-
ληται ἔχειν ὁ μισθωσάμεν[ος· εἰ δ]ὲ μή, οἱ νεωποῖαι [ἀνα-
μι]|σθούντων. — Τειχία τἀπὶ [γ]ῆν [τὴν ἑα]υτοῦ[12] ἀνορθώ- § 4
[σει·] | εἰὰν δὲ [μ]ὴ ἀνορθώσηι, ὀφειλέτω ἑκάστης ὀρ[γυιᾶς] |
δραχμήν. φράξει τὰ ἐξ ὁδοῦ τειχία[13] ἅπαντα καὶ πε-
φ[ρα||γ]μ[έν]α [κα]ταλείψει ἀπιών : — Κοπροφορὰς ἐμβαλεῖ § 5
ἑκά|στου ἐνιαυτοῦ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν, με[τ]ρή[σε]ι
δ[ὲ] | ἀρσίχ[ωι] χ[ωρο]ύ[σ]ηι μέδιμνον τέσσαρα ἡμίεκτα[14]·
ἐὰν | δὲ μὴ ἐμβάλῃ, ἀποτείσει ἑκάστης ἀρσίχου τρι[ώ]βο-
λον· | πίστιν δὲ ποιήσει[15] πρὸς τοὺς νεωποίας, ἦ μὴν
[ἐμ]βεβλη||κέναι τὴ[ν κό]προν κατὰ τὴν συγγραφήν : —
Τέγη[16] στεγνὰ | παρέξει κ[αὶ κα]ταλείψας[17] παραδώσει. — § 6

---

qui provocat ad I. G. Sic. et It. 645 I, 138: ὅτι δέ κα τούτων τι ποίωντι πὰρ τὰν συνθήκαν. Sed haec ipsa monstrant, medio verbi ποιεῖν generi nullum hic esse locum. Ceterum similes multas illic v. 134. 163. 179 statui monuit Hom. 11 Vox ἔπεργα ea quae ad mercedem agri locati accedunt, veluti multas ex praeceptis quae antea scripta sunt impositas, significat. Inscr. iur. Verbum ἔχειν de retinendo fundo quem quis superiore anno iam conduxerat interpretatur Hom. Nempe tempus aliquod praefinitum erat, intra quod praedes dare debebat, nisi agrum de integro alii conductori locari (ἀναμισθοῦσθαι) vellet. ἀπότεισμα reposuit H. coll. n. 834, 26. 12 Accurate hic distinctio servatur, ex qua τεῖχος dicitur de moenibus urbis, τοῖχος de parietibus domus, τειχίον de maceriis quae agros vineas hortos aliave loca sub divo sita cingant. τἀπὶ [γ]ῆν [τὴν ἑα]υτοῦ muros intra agrum qui locatur sitos interpretatur H. Sed nec accusativus sic recte usurpatus esset, neque conductoris terra dici potest fundus sacer qui ei locatus est. Quare editores inscr. iur. ab uno latere terram sacram a proprio eius qui conduxit fundo muro divisam sumunt, quem collapsum ne fines in dubium vocari possint ille suis sumptibus instaurare iubeatur. Sic recte regiones inter se opponuntur ἐπὶ γῆν τὴν ἑαυτοῦ et ἐξ ὁδοῦ. 13 Ex altera parte via publica terminabatur Iovis Temenitae ager. Hic quoque maceria erat, sed ea quidem non plane corruerat, ut illa altera. Quare illa de integro aedificanda est (ἀνορθώσει), haec reficienda. Quod sane inusitate verbo φράττειν, quod alias saepiendi vim habet, indicatur; hic est in eam condicionem redigere ut iam φραγμοῦ vice fungatur, i. e. ut homines introitu arceat. 14 Cf. n. 515[16]. 15 Hoc loco iurisiurandi fidem intellegendam esse indicant particulae ἦ μήν. Alia vi πίστιν ποιεῖν infra usurpatur (cf. not. 29. 41). 16 Cf. n. 177[8]. 17 Ad ἀλείφω, non ad λείπω referendum esse hunc aoristum vix est quod moneatur. Κ.....ΤΑΛΕΙΨΑΣ legit Radet, ΚΟΝΤΑΛΕΙΨΑΣ Weil.

Τὰς ἀμπέλους τὰς | ἐκκοπτομένας ἀποδιδόσθωσαν[18] οἱ νεω- §7
ποῖαι ⋮ — Τὰς τράφα[ς][19] | ὀρύξει ἐμ μηνὶ [Ἡ]ραιῶνι[20], §8
ὅπως ἂν σταθ(μ)ήσωνται[21] οἱ νεω|ποῖαι, τετρίποδας[22] καὶ
τρίποδας, καὶ[23] τὰ φυτὰ ἐμβαλεῖ ‖ παρόντων τῶν νεω-
ποιῶν, ἀμπέλους εἴκοσιν δι' ὁπόσου[24] | ἂν κελεύωσιν οἱ
νεωποῖαι, συκᾶς δέκα, καθ' ἕκαστον τὸν | ἐνιαυτόν, καὶ[25]
ἐποικοδομήσει τειχίον ὑπὲρ γῆς[26] ⋮ — .ιθω[. . .[27] δὲ] | §9
ἐγγύην ἕ[ξ]ει[28], ἐὰν μὴ [τε]ι[χ]ίο[ν] γίνη[τ]αι· ὁ δὲ μισθω-
σάμενο[ς | πίσ]τιν [π]οιήσει[29] πρὸς τοὺς νεωποίας. — Ἐὰν §10
δὲ μὴ ἐμφυτε[ύ‖ηι] τὰ φυτά, ἀποτεισάτω ἑκάστου δραχμήν:

Hanc quidem lectionem favere restitutioni κον(ί)α(ι) (ἀ)λείψας, sed ei obstare quod uterque quarto loco T dispexisset adnotat Hom. Accedit quod κονία parieti potius quam tecto oblinendo apta esse videtur. Cf. n. 556, 25: καὶ πιττῶσαι τὰς ὀροφάς. 587, 179 sqq. 18 Venumdandi notionem hic in verbo inesse, de qua re dubitanter loquitur Hom., certissimum est propter medium verbi genus. Ceterum quae hic scripta sunt aliter intellegi nequeunt nisi ut pretium arborum in dei aerarium redigatur. Item n. 535, 31 sqq. olearum venditarum pretium pago Aexonensium cedit, sed usurae conductori de mercede agri deminuuntur. 19 I. e. τάφρους. Traiectionem consonarum etiam apud Heracleotas Italiae habes (τράφως I. G. Sic. et It. 645 I, 130), terminationem a communi usu abhorrentem apud Herodotum IV, 201 νυκτὸς τάφρην ὀρύξας. Non eaedem fossae, quas v. 7 commemoratas fuisse conieci, hic intellegendae sunt, sed quae arboribus et vitibus serendis inserviunt. 20 ΙΕΡΑΙΩΝΙ Weil, ΙΕΙΡΑΙΙΩΝΙ Radet. Heraeon Teniorum est (Bischoff p. 390), et in ipsa insula Amorgo Iunonis sacra praecipuo honore floruisse constat (n. 517[49]). Quare merito hanc emendationem omnium maxime probabilem iudicat Hom., etsi etiam de Ἑρμαιῶνι aut Ληναιῶνι cogitari liceat. 21 Emendavi. ΣΤΑΘΗΣΩΝΤΑΙ lapis, quod editores retinuerunt non curantes vocis significationem inauditam aut flexionem barbaram. σταθμᾶσθαι metiri, perpendere, deliberare est. Magistratui igitur vindicatur ius singillitatim definiendi, ubi et quanta altitudine fossae faciendae sint. 22 Haec adiectiva esse ad τὰς τράφας spectantia contra Hom., qui aliter interpretatus erat, demonstraverunt editores inscr. iur. Ceterum τετρίπους pro τετράπους propter similitudinem frequentioris τρίπους formatum memorabile est. 23 Cum Hom. hinc novam paragraphum initium capere opinatus esset, ed. inscr. iur. haec omnia arctissime cohaerere et ἐμβαλεῖ ἐς τὰς τράφας intellegendum esse demonstraverunt. 24 Quanto spatio intermisso. Hom. 25 Hic quoque perperam Hom. novam paragraphum incipere vult. 26 Maceriam sine calce ex lapidibus collecticiis compositam, quae tueatur teneras arbores. Inscr. iur. 27 [π]ιθῶ[νος] Hom. Sed et hoc nomen et totam paragraphum obscurissimam esse recte monent editores inscr. iur. 28 Sic Hom. dubitanter. ΕΠΕΙ lapis. 29 Hic formula πίστιν ποιεῖν eam vim habere videtur, quam v. 52, non quam v. 24.

— Πρόβατα | [δὲ μὴ ἐξ]έστω ἐ[πιβό]σκε[ι]ν[30] ε[ἰς] τὸ τέ- § 11
μενος μηδενί· εἰὰν δ[έ τις | βό]σκῃ, ἔστω πρόβατα[31] [ἱ]ε[ρὰ]
τοῦ Διὸς τοῦ Τεμενίτου[32], [ἐνδε|ικνύειν δὲ ἐ]ξέστω τῶι
βουλομένωι ἐπὶ τῶι ἡμίσει[33] εἰς τὴν [βουλήν. | — Εἰὰν] § 12
βούλωνται οἱ νεωποῖαι προσθέτας[34] συκᾶς ‖ [ἐμφυ]τ[εύειν,]
ἐξέστω αὐτοῖς. — Ὅταν δὲ ἀπίῃ ὁ γεωρ|[γός, κ]αταλ[είψει § 13
κο]προφορὰς ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ | [παρ]αμετρήσ[ει] τοῖς
νεωποίαις ἀρσίχωι χωρούσηι | [μέ]διμνο[ν] τέσσα[ρα ἡμ]ί-
εκτα· ἐὰν δὲ μὴ παραμετρήσηι, | [ἀπ]οτεισάτ[ω] ἑκάσ[τη]ς
ἀρσίχου δραχμήν· εἰσπραξάντων ‖ [δὲ ο]ἱ ν[εωποῖαι] ἢ αὐτ[οὶ
ὀφ]ει[λ]όντων διπλάσιον[35]. — Παρασκά|[ψει] τὴ[ν γ]ῆν § 14
[πᾶσ]αν· εἰὰν δὲ [μὴ παρ]ασκά[ψ]ηι, ἀποτινέτω ⁝ I | [—
Τὰ μὲν ἔπεργα][36] διδό[τω] ἅμα τῶι μισθώματι. — § 15
Ἀποδι|δότ[ω δὲ τὸ τέλ]ος[37] ἅ[π]αν τοῦ [ἐν]ιαυτοῦ χωρ[ὶς]
τοῦ μισθώμ[ατος | τοῖς ταμίαις] ἐμ μηνὶ Θαργ[η]λιῶνι·
εἰὰν δὲ μή, [ὑ]πόδ[ικος ‖ ἔστω τοῦ ἡμ]ιο[λ]ίου[38] τοῖς τα-
μίαις ⁝ — Ὅσα δ' ἂν ἀμφισ[βητῆ|ται ὑπό][39] το[υ], πω- § 16
λούντω[40] [τ]αῦτα οἱ νεωποῖαι ἐν τ[ῆι ἀγορᾶι | τῶι πίστιν]
ἀρίστην ποιοῦντι[41] ἢ αὐτοὶ ἀποτινόντων· [τῶι | δὲ βου]λ[ο-
μ]ένωι ἔστω ἐπὶ τῶι ἡμίσει ἐνδεικνύ[ειν[42] εἰς τὴ|ν ἐκκ]λ[η]-
σία[ν] ⁝ — [Ἐ]ὰν φυτεύηι ἢ ὑπάγη[ι τι νεῶν[43], ‖ ὅσων ἂν § 17

30 Cf. n. 570, 2 [ἐν τ]οῖς ἄλσεσιν μ[ὴ ποιμ]αίνεν μηδὲ κοπρ[εύε]ν· ἣν δὲ ποιμαίνηι [ἢ ὑ]φορβῆι ἢ βοκολῆι, [ὁ ἰ]δὼν κατειπάτω. Sane illic non de fundis locatis dici videtur. 31 Mera neglegentia articulus τὰ omissus videtur. 32 Idem cognomen Neptuni apud Myconios est n. 615, 5, Ἑστία Τεμενία n. 600, 9. 59. Dei intellegendi videntur, quorum τεμένη erant sine templis. 33 Pretii ovium. Hom. 34 Quae accedant ad eas, quas conductor severit. 35 Cf. n. 517[33]. 36 Cf. not. 11. 37 De vectigali dici videtur, quod ex qualibet agri locatione respublica exigebat. 38 Cf. not. 4. 39 ΑΜΦΙΣ.....|...ΤΟ.. Rad. Nihil ex his nisi ΑΜΦΙΣ legit Weil. ὅσα δ' ἂν ἀμφισ[βητοῖ]το Hom. soloece. ὅσα δ' ἂν ἀμβισ[βητήσηι] το[ύτων] Inscr. iur., quo in enuntiato subiectum desideratur. Utrique vitio mederi conatus sum supplemento, quod incertum esse non ignoro. 40 Ius templi venit ea condicione, ut emptor certam pecuniam aerario sacro pendat ac deinde in iudicio actione instituta, quae deo deberi iudicatum erit in suam rem familiarem redigat. Certissimum eiusdem instituti exemplum habes infra n. 546, 21. Z. 41 Qui praedibus aut praediis satisdare potuerit quam optime. 42 Alibi haec delatio cum praemio dimidii vocibus φάσις, φῆναι significatur. Cf. n. 493, 11. 552, 83. 569, 5. Ross Inscr. inedd. fasc. II p. 7 n. 94, 6. Zi. 43 Huius paragraphi restitutio, perquam lubrica illa quidem, Homollio debetur. Interdictum fuisse ne in ea parte

φυτεύσ]ει (ν)εῶ(ν)[44] ἀποτείσει ἑκάστης ὀργυι[ᾶς | ------- ------------]

dimidia agrorum, quae quoque tempore inculta iacere deberet, quicquam sereretur, et rei naturae accommodatum est quia domini intererat cavere ne nimis exhauriret agrum conductor, et aliorum contractuum (v. not. 6) similitudine defenditur. Sed eo certius est, iniuria Homollium eandem vim inesse velle in § 2 (v. 7. 8). 44 ΔΕΩΗ. Emendavit Hom.

---

532 Stela parva marmoris albicantis inventa in loco qui vocatur ἅγιος Μερκούριος ad extremam partem orientalem vallis Poeessiorum, delata Iulida (*Tziá*) in domum C. Manthi. Ed. F. Halbherr Museo Italiano di antichità classica I, 2 p. 191 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 253 n. XIII. F. Bechtel die Inschriften des ionischen Dialekts p. 48 n. 47).

[Θε]οί. | Ποιασσίων[1] ἡ γῆ· | [τ]ὸν ἐνοικοῦντα[2] | [ἀ]ποδιδόναι με||νὸς Βακχιῶνος[3] | δεκάτηι : ΔΔΔ, | ἂν δὲ μὴ ἀποδῶι, |

Litterae Ionicae volgares non στοιχηδόν dispositae. Titulus priore quarti a. Chr. saeculi parte incisus videtur. Etenim antiquior non fuerit propter certa Atticae dialecti vestigia (not. 1. 2), recentior non habendus est propter orthographiam. Nam infinitivorum quidem terminatio in -εν pro -ειν fortasse etiam paullo inferiore tempore usitata erat, at quod certa hic exstant vestigia distinctionis apud insulanos Ionas antiquitus usitatae inter genuinam vocalem η (E) et eam quae ex ᾱ nata est (H), ultra medium saeculum quartum descendere vetant. Namque scribitur hic ἡ, γῆ, δεκάτηι, οἰκίην, ὀρθήν, sed μενὸς et ἕμερα. Sane iam titubantem sensum prodit μὴ utrobique (v. 7. 14) perperam per H scriptum. 1 Attica vocalis (cf. Αὐλιᾶται, Πριανῆς sim. in tributorum laterculis) nondum comparet in tabula eiusdem aetatis n. 80, 82. Becht. 2 Contractio Attica est. B. Ceterum ὁ ἐνοικῶν de eo qui agrum colendum conducet non minus apte dicitur quam n. 135, 10 ἐποικίσαι de cultura agri usurpatur. Non pactum perfectae locationis hoc esse, sed condiciones modo praescribi, quibus quispiam conducere possit agrum, monent ed. inscr. iur. 3 Idem apud Myconios fuit (n. 615, 26); illic antecedunt Ποσειδεών et Ληναιών, subsequitur Ἑκατομβαιών. Illos duos Atheniensium Posideoni et Gamelioni, hunc Hecatombaeoni respondisse certum est; itaque apparet, in indice sacrificiorum aliquot menses, qui forte nullas haberent memorabiles caerimonias, silentio transmitti. Quare de Myconiorum Bacchione id modo pro certo pronuntiare licet, eum neque Anthesterione (Februario aut Martio) priorem, neque Scirophorione (Iunio aut Iulio) posteriorem fuisse. Ipsum Anthesteriona esse coniecit Latischew probante E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 395; sed argumentum, quod eo ipso mense

ἀπιέναι ἐκ τῶν | χωρίων[4]. φόρους || φέρεν ἐς Ποιᾶσσα|ν· οἰκίην ὀρθὴν κα[ὶ] | στέγουσαν[5] παρέ|χεν· δένδρα ἥμε|ρα μὴ κόπτεν[6].

Athenis antiquissima Bacchi sacra fuissent (Thuc. II, 15, 4), non plane certum esse ne ipsos quidem fugit. 4 Cf. n. 834, 17: ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν κατὰ τὰ γεγραμμένα —, ὀφείλειν αὐτὸν τὸ διπλάσιον καὶ ἀπιέναι Εὐκράτην ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου μηθένα λόγον λέγοντα. 5 Cf. n. 531, 25: τέγη στεγνὰ παρέξει. n. 534, 22 sqq.: τὴν οἰκίαν τὴ[ν ἐν τῆι Ἁλμυρ]ίδι στέγουσαν παραλαβὼν κατὰ τ[αὐτὰ ἀποδώσει]. 6 Cf. Inscr. Gr. Sic. et It. n. 645 I, 135: οὐ κοψεῖ δὲ τῶν δενδρέων οὐδὲ θραυσεῖ οὐδὲ πριωσεῖ οὐδὲ ἧς οὐδὲ ἓν οὐδὲ ἄλλος τήνωι affert Be. Cf. praeterea n. 568, 5 sqq.

---

533 Fragmenta quinque tabulae inaedificata Thisbae (*Kakosi*) in diversis parietibus ecclesiae dirutae S. Trinitatis. *a* edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3061. A. von Velsen Archäol. Anzeiger 1856 p. 288* n. XVII (K. Keil zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 588). Ex accuratissima Lollingii collatione W. Dittenberger I. G. Sept. I, 2226. *b* ex L. Rossii apographo K. Keil Zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 604 (inde I. G. Sept. I, 2227). *c d e* F. B. Tarbell et J. C. Rolfe The american journal of archaeology 1890 p. 114 n. VI. Fragmenta *b c* arctissime cohaerere docui et totum titulum restituere conatus sum ind. lect. Hal. hib. 1891/2 p. III sqq. (I. G. Sept. I Add. p. 747 sqq.).

a

Μᾶρκος Οὔλπιος [------- ἀνθύπατος λέγει[1]·] | Ὁ βουλόμενος Θισβ(έ)ων[2] χωρίον δη[μόσιον ἢ ἱερὸν ------------- φυτεῦ|σαι[3]] τῶν ἐπ᾽ ἐμοῦ γεωργουμένων [παραδότω τοῖς στρατηγοῖς τῆς πόλεως] | βιβλίον, γράψας ἐν αὐτῶι τόπον τε ὃν

Litterae ΔЄΘꟿΞΠCꞶ. Passim binae litterae, plerumque H et N aut N et T, inter se ligatae. Tertii p. Chr. n. saeculi ineuntis lapis esse videtur. Paragraphi spatiis vacuis litterarum 2—5 inter se distinentur. 1 Supplevi ex n. 422, 2. 423, 1. 2. Nam edictum, non ut v. 55 sqq. epistulam proconsulis hic haberi spatii rationes arguunt. 2 Emendavi. ΘΙCΒΑΙΩΝ lapis. Sed ethnicum ubique Θισβεύς est (n. 268, 174. 300, 5. 53. 57. 58. 675, 41) et E cum AI in hoc titulo etiam alibi confunditur; cf. v. 15 [λήψε]ΤЄ, v. 18 ΑΛΑΛΚΟꟿЄΝЄΟΥ (not. 9). 3 Totum edictum spectat ad fundos, qui usque ad id tempus arati erant, arboribus vel vitibus conserendos. Quem ad finem civibus (v. 23. 29. 39) locantur emphyteuseos iure, ut non modo ipsis qui conduxerunt perpetuum ius sit, sed etiam heredibus relinqui, venumdari, oppignerari liceat, dummodo ne ad peregrinum perveniant (not. 27. 28).

βο[ύλεται λαβεῖν καὶ φόρον ὃν δώσει κατ' ‖ ἐν]ιαυτὸν ὑπὲρ ἑκάστου πλέθρου[------------------------ | βου]λῆς ἢ ἐκκλησίας κατὰ τὸ δεδογμένον [------------------------------ | ----------------ω]ν· κ[αὶ] εἰ [μ]έν τις ---------------- -------------- | ----------------- τῇ ἐκκ[λησίᾳ --------- ------------ | -------------------σ]θω εἰς -----------

b c

---------------υ . . σκοι καὶ α[---------------- | -------- ------------ κ]οιναί· γραφέ(τ)ω[4] [δ]' ἐν ε[--------------- | ----------- κ]αὶ τὴν ποσό(τη)τα[5] τοῦ φόρου [-------------- ------------- | ---- τοῖ](ς)[6] τε ἄρχουσιν καὶ δεκατ[ευταῖς] κα[ὶ ----------------------------- | ---------] τ(ὴ)ν[7] πρόσοδον τὴν ἐ[κ τούτω]ν καὶ [------------------------‖------τ]α τοῦ τό[π]ου. [λήψε]τ(αι)[8] δὲ [ὑ]πὲρ ἑκά[στου χωρίου ὁ καταλαβὼν] | ἄνεσιν τοῦ φόρου τῶν πρώτων [ἐτ]ῶν πέντ[ε· ἔπειτα δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν] | δώσει τὸν φόρον τὸν ἐτήσιον το[ῦ κ]αταλαμβανομ[ένου χωρίου τοῦ μηνὸς τοῦ] | Ἀλαλκομεν(έ)ου[9] τ(ῇ)[10] πεντεκαιδεκ[άτῃ]· οἱ δὲ μὴ πράξαντες σ[τρατηγοὶ τὴν πρόσο]‖δον ὑπεύθυνοι ἔσονται ὧν οὐκ ἔ[πρ]αξαν[11]. § εἰ δέ τις λαβὼν [ἐν]τὸς [τῆς πεν]‖ταε(τί)ας[12] μὴ (φ)υτεύσαι[13], τό τε χωρίον [με]ταπωλήσουσιν οἱ καταλαμβάν[οντες] | στρατηγοὶ (κ)αὶ[14] ὃν ὑπέστη[15] τελέσει[ν φό](ρ)ον[16] πράξουσιν παρ' αὐτοῦ τῆς [πενταετί]‖ας. § εἰ δὲ φυτεύσει ἓν μέρος ὡς (ε)[ἶναι][17] ἄξιον τοῦ φόρου τῶν πέντε ἐτ[ῶν, τὸν μὲν] | φόρον μὴ πραττέσθω, πιπρασκέσθω [δὲ] τὸ χωρίον πολείτῃ[18], καὶ τὸ ἀργὸν κα[ὶ τὸ πεφυ]‖τευμένον, ἐπὶ τῷ τὴν μὲν τειμὴν τ[οῦ π]εφυτευμένου εἰσκομισθῆναι τῇ πόλ[ει, τὸν] ‖ δὲ φόρον παντὸς τελεῖσθαι καθ' ἕκαστο[ν] ἐνιαυτόν, ὅσον τελέσ(ε)ι(ν)[19] καὶ ὁ πρότερο[ς ὡμο]‖λόγησεν, συγχωρουμένου τῷ πρια[μέν](ῳ)[20] τοῦ φόρου τῆς πενταετίας ὑπὲρ [τοῦ ἀρ]‖γοῦ μόνου.

---

4 ΓΡΑΦΕΓΩ. 5 ΠΟΣΟΠΙΤΑ. 6 ΕΤΕΑΡΧΟΥΣΙΝΚΛΙΔΕΚΑΤ. 7 ΤΙΝ. 8 ΤΕ. 9 ΜΕΝΑΙΟΥ. Emendavi; etenim hic Boeotorum mensis in titulis volgari sermone compositus Ἀλαλκομένειος scribitur, in Boeoticis Ἀλαλκομένῖος ex dialecti legibus (I. G. Sept. I Indices p. 761). Iam ε pro ει ante vocalem omni aetate omnique loco perfrequens est, αι pro ει inauditum. At pro illo Ε errore ΑΙ incisum esse huius tituli aetate non est mirandum (cf. not. 2). 10 ΤΙ. 11 Cf. n. 531, 44. 12 ΤΑΕΠΑΣ. Emendavi. 13 ΟΥΤΕΥΣΑΙ. Emendavi. 14 ΑΙ. 15 I. e. ὑπέσχετο. 16 ΓΟΝ. Supplevi et emendavi. 17 ΩΣΣ. Supplevi et emendavi. 18 Cf. not. 3. 27. 19 ΤΕΛΕΣΘΙΗ. Emendavi. 20 Ο. Supplevi et emendavi.

§ λαμβανέτω δὲ [ὁ πολεί]της ἕκαστος μὴ πλέον πλέθρω[ν -------·] | εἰ μέντοι τις φωραθείη (φ)υτεύσας[21] τ[οὺ]τοις[22] πλέον, πωλήσουσιν [οἱ στρατηγοὶ | τῷ βουλ]ομένῳ τῶν πολειτῶν[23] ἐπὶ τῷ καὶ (ἐ)κ[24] τούτου σώζεσθαι τῇ πόλει ‖ [------φόρον] τοσοῦτον ὅσον τ[ελέσειν] ὡμολόγησεν ὑπὲρ ἑκάστο[υ πλέθρου. § ἢν δὲ μηδεὶς | βούληται πρίασθαι, πράξουσ]ιν παρὰ το[ῦ πρώτου λαβό]ντος τὸν γεινόμε[νον φόρον, | ὅσον ὑπὲρ ἑκάστου πλέθρου τελέσειν ὑπεδέ]ξατο.

d

[------------------ πλέ]θρον (τ)ο[ῦ[25] ------------------ | ----------------]άμενος καὶ --------------- ‖ ------------------ου ἐξ ὅσου τ[-------------- | ------------------ π]αρὰ τῆς πόλεω[ς ------------ | -------------]ίῳ καὶ τὰ ἄλλα κα[-------------- | ---------- πραττ]ομένου τοῦ φόρου [-------------- | ----------- πολ]είτῃ[26] δανειστῇ, ὡς κα[ὶ ------------ ‖ ---- δημ]οσίου χωρίου ἢ δ[--------------- | ------- δ]ημοσίου καθ' ἡμ[--------------- | --------- α]ὐτὸς γραφέτω---------------- | ----------ντ..οι εκα------ -------------- | ---------- πόσον ἢ ὅτ----------------‖ ------ατος ὑ-------·

e

[---------τ]ό τε ὄνομα [τ]ο[ῦ ----------------- | --------] εἰ δέ τις ἐξαπατήσα[ς τῶν] ὀφειλόν[των ξένῳ[27] ὑποθείη | τι τῶν χωρίων τῶ]ν δημοσίων καὶ τοῦτο ἐλενχθείη, ἀφαιρε[ίσθω αὐτὸν τὸ | χωρίον τὸ ὑποτεθὲν] ἡ πόλις, ὁ δε δανειστὴς ὁ ξένος ἐκ τῶν ἄλλ[ων κτημάτων ‖ τῶν τοῦ ὑποθ]έντος τὴν εἴσπραξιν ποιείσθω τοῦ ὀφειλομέ[νου. § εἰ δέ τις | διαθήκ]αις καταλίποι

21 ΟΥΤЄΥCΑC. Emendavi. 22 Dativum hic pro genetivo comparationis usurpari manifestum est. Qui soloecismus nescio an referendus sit ad ablativum Latinum *his* perperam translatum. 23 Cf. not. 3. 27. 24 ΘΚ. 25 Ι ◡. 26 Cf. not. 3. 27. 27 Supplevi. Cum nemini illos fundos publicos conducere liceret nisi civi (not. 3), fieri poterat ut conductor quispiam peregrino, quem de hac lege celaret (ἐξαπατήσας, sc. τὸν ξένον), agrum pignori daret. Iam si solvendo non erat, curandum erat ut neque civitas suo iure privaretur neque creditori peregrino, qui bona fide egerat, damnum daretur. Quare huic ex privatis debitoris bonis sua recuperare permittitur, cum civitas agrum publicum locatum a conductore repetat.

ξένῳ[28] συγγενεῖ ἢ φίλῳ τούτων τι τῶν [χωρίων, ἄκυρος | ἔστω α]ὐτοῦ ἡ δωρε[ά], ἔστω δὲ τῆς πόλεως τὸ χωρίον. § εἰ δ[έ τις μὴ καταλι|πὼν δια]θήκας τελευτῆσαι, ᾧ μὴ εἰσιν νόμιμοι κληρονόμοι, [ὑ]π[αρχέτω | κατ' ἀμφ]ότερα[29] κληρονόμος τοῦ ἑαυτῆς κτήμ[ατ]ος ἡ πόλις.

[Γε]μίνιος[30] Μόδεστος ἀνθύπατος Θισβ[έων τοῖς τε ἄρχουσι καὶ] | τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν[31]· ἱκανὸν [μὲν οὖν ---------------- | εἶναι] κύρια τὰ δόξαντα ὑμεῖν περὶ τῆς πρότε[ρον -------------------------|------] γεγενημένης, καὶ τὸ τοῦ ἀξιολ[ογωτάτου ----------------- | ------- ἐ]π' [α]ὐτ[ῶ]ν ἐπιχωρίου καὶ --------------

28 Idem quod antea (v. 47 sqq.) de fundis oppigneratis, hic de eis qui testamento relinquantur praecipitur, nisi quod in hac causa non erat, cur heredi testamentario prospiceretur. Ceterum et ξένῳ hic additum et totius proximae paragraphi argumentum docent, civi testamento relinqui licuisse ius agri publici colendi. 29 Et quia bona vacantia, privata quoque, reipublicae cedunt, et quia dominium fundi, quem defunctus possederat, iam reipublicae erat (τοῦ ἑαυτῆς κτήματος), is iure hereditatis ab intestato ad eam recidit. 30 Supplevi. Geminium Modestum, maritum Sabiniae Celsinae, in titulo Cirtensi C. I. Lat. VIII 7054 inveniri adnotatur Prosopogr. imp. Rom. II p. 116 n. 91. Qui cum illic *praetorius vir* appelletur, perquam probabile est eundem ad proconsulatum Achaiae, provinciae praetoriae, pervenisse. 31 Huius epistulae argumentum ex reliquiis exilibus quae aetatem tulerunt cognosci non potest; ne id quidem constat, eam item ad emphyteusin agrorum publicorum civitatis Thisbensium spectasse. Nam fieri poterat ut nulla alia de causa eidem lapidi cum prioris proconsulis edicto incideretur, nisi quod ad eundem populum data erat.

534 Marmor musei Britannici. Ed. Chandlero Inscr. II p. 74 n. 110 ed. Boeckh C. I. G. 103. Accuratissime Hicks Ancient Greek Inscriptions in the British Museum I p. 24 n. XIII (Koehler C. I. Att. II 1059. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 235 n. XIII).

Ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος[1], Φρυνίωνος δημαρχοῦ[ντος].

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Bis hoc nomen intra breve spatium occurrit in fastis Atticis, Ol. 114, 4 (321/0 a. Chr.) et Ol. 115, 3 (318/7 a. Chr.). Quod editores priorem ex his annis praetulerunt, sine idonea causa fecisse mihi videntur. Nam quod Koe. ad C. I. Att. II, 724 *B*, 7 [ἐπ' Ἀρχ(ί]ππου Ῥαμνου[σίου] ἄρχοντος provocans in recentiore ambiguitatis vitandae

[K]ατὰ τάδε μισθοῦσιν Πειραιεῖς Παραλίαν καὶ Ἁλμυρί‖[δ]α[2] καὶ τὸ Θησεῖον[3] καὶ τἆλλα τεμένη ἅπαντα· τοὺς μισθω‖[σ]αμένους ὑπὲρ : Δ : δραχμὰς καθιστάναι ἀποτίμημα[4] τῆς μ‖[ι]σθώσεως ἀξιόχρεων· τοὺς δὲ ἐντὸς Δ δραχμ(ῶ)ν[5] ἐγγυητὴ‖[ν] ἀποδιδόμενον[6] τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως. ἐπὶ τοῖσδε μ‖[ι]σθοῦσιν ἀνεπιτίμητα καὶ ἀτελῆ[7]· ἐὰν δέ τις εἰσφορὰ γ‖[ί]γνηται ἀπὸ τῶν χωρίων τοῦ τιμήματος, τοὺς δημότας ε‖[ἰ]σφέρειν[8]· τὴν δὲ (ἰ)λ(ὺ)ν[9] καὶ τὴν γῆν μὴ ἐξέστω ἐξάγειν το‖[ὺ]ς μισθωσαμένους μήτε ἐκ τοῦ Θησείου μήτε ἐκ τῶν ἄλλ|ων τεμενῶν μηδὲ τὴν ὕλην ἄλλοσ' ἢ τῶι χωρίωι[10]. οἱ μισ[θω]‖σάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ

---

causa demoticum addendum fuisse statuit, id titulo n. 468, 4 redarguitur, ubi simpliciter ἐπ' Ἀρχίππου ἄρχοντος legimus, etsi illud quidem monumentum manifesto anni 418/7 a. Chr. est. Quare de huius locationis anno res in medio relinquenda. 2 Cf. Hesych. ἁλμυρίδες· αἰγιαλοί· καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατιάς, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλον. Nomen proprium fundi, derivatum illud quidem a soli salsugine, hic haberi apparet. Sed num hic idem sit cum cognomini loco cuius Hesychius mentionem facit, perquam dubium mihi videtur. 3 Theseum inter longos muros situm intellegit Boe. Sed spatium, quo muri illi distinentur, Piraeensium fuisse non videtur. Cf. n. 459 cum adn. 4 Fundum pignori dare iubentur conductores. Cf. C. I. Att. II, 570, 18 sqq.: ὅσο[ν] δὲ κατ' ἐν[ιαυτ]ὸν δανείζεται δανείζ[ον]τας ὅ[στις] ἂν πλεῖστον τόκον διδῷ ὃς ἂ[ν πείθ]ηι τοὺς δανείζοντας ἄρχοντα[ς τιμ|ή]ματι ἢ ἐγγυητῇ. Perfrequens usus verbi ἀποτιμᾶν et nominis ἀποτίμημα de agris oppigneratis est in cippis hypothecariis; cf. n. 818, 3. 820, 8. 824, 9. 827, 2. 5 ΔΡΑΧΜΑΝ. 6 Verbum nullam nisi vendendi notionem hic habere posse iure statuunt editores inscr. iur., ideoque ad πρᾶσιν ἐπὶ λύσει (n. 831[3]) rettulerunt quae a pignoris constitutione re et usu non magnopere differebat. 7 Cf. C. I. Att. II, 600, 4 sqq. κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν τὸ χωρί[ο]ν — ἀτ[ε]λὲς καὶ ἀνεπιτίμητον. IV, 2 p. 242 n. 1059 b, 4 sqq.: [κα]τὰ τάδε ἐμίσθωσεν ὁ δῆμος ὁ Π[ρασ]ιέων τὸ χωρίον τὸ Θεοδώρει[ον] — ἀτ[ελὲς] καὶ ἀνεπιτίμητον εἰσφορ[ᾶς καὶ] τῶν ἄλλων ἁπάντων. 8 Quae in Prasiensium locatione (not. 7) cum reliquis vectigalibus comprehenditur εἰσφορά, ea hic propterea separatim commemorari videtur, quia priora ad ea τέλη spectant, quae pagus ipse exigit. Ea omnia se remissuros promittunt Piraeenses, εἰσφορὰν vero, quam civitas Atheniensium imponat, pagum ipsum soluturum. Idem vides n. 535, 24. Alibi nonnunquam haec ita distinguuntur, ut reliquorum vectigalium quidem immunitas concedatur' sed εἰσφοραὶ conductori iniungantur. Cf. n. 834, 12 sq.: (ἐμίσθωσαν) — ἀτελὲς ἁπάντων. v. 25 sqq.: ἐὰν δέ [τις] εἰσφορὰ γίγνηται ἢ ἄλλο τι ἀπ[ότει]σμα τρόπῳ ὁτῳοῦν, εἰσφέρειν Εὐκράτην κατὰ τὸ τίμημα καθ' ἑπτὰ μνᾶς. Inscr. iur. 9 ΥΛΙΝ. Emendaverunt editores inscr. iur. coll. n. 550, 22. 10 Cf. n. 535, 27 sqq. Pro τῷ χωρίῳ exspectes εἰς τὸ χωρίον, ut illic est. Sed dativus commodi esse videtur; non licet privari fundum conductum utilitate

Σχοινοῦντος[11] καὶ (τ)|ἄλλα[12] ἐννόμια τὴν μίσθω[σ]ιν καταθήσουσι τὴμ μὲν ἡμίσ|εαν ἐν τῶι Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμίσεαν ἐν τῶι Ποσιδε‖ῶνι[13]. οἱ μισθωσάμενοι Παραλίαν καὶ Ἁλμυρίδα καὶ τὸ Θη|σεῖον καὶ τἆλλα εἴ πού τί ἐστιν, ὅσα οἷόν τε καὶ θεμιτόν | ἐστιν ἐργάσιμα ποεῖν, κατὰ τάδε ἐργάσονται· τὰ μὲν ἐ|ννέα ἔτη ὅπως ἂν βούλωνται, τῶι δὲ δεκάτωι ἔτηι[14] τὴν ἡ|μίσεαν[15] ἀροῦν καὶ μὴ πλεί(ω)[16], ὅπως ἂν τῶι μισθωσαμένωι ‖ μετὰ ταῦτα ἐξῆι ὑπεργάζεσθαι ἀπὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκ|α τοῦ Ἀνθεστηριῶνος· ἐὰν δὲ πλείω ἀρόσει ἢ τὴν ἡμίσε|αν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. τὴν οἰκίαν τὴ[ν | ἐν τῆι Ἁλμυρ]ίδι στέγουσαν παραλαβὼν[17] καὶ ὀρθὴν κατὰ τ[α|ὐτὰ ἀποδώσει-----------------]ον ὀρθαί. | ----------

quam terra effossa ei praebere potest. 11 Cum hoc manifesto loci, non herois aut hominis nomen sit, vix aliter intellegi poterit genetivus, nisi ut ab ἐννόμιον eum pendere statuamus. 'Qui Thesmophorium et scripturam Schoenuntis aliorumque pascuorum conduxerint'. 12 ΣΑΛΛΑ. 13 Cf. n. 531[3]. 14 Cf. n. 91[8]. 15 Cf. n. 531[6]. 16 ΠΛΕΙΛ. 17 Cf. n. 531, 25 sqq.

---

535 Lugduni Batavorum in museo publico. Ex Reuvensii exemplo et duobus apographis a Niebuhrio acceptis ed. Boeckh C. I. G. 93 (cf. Add. vol. I p. 899). Janssen Musei Lugduno-Batavi Inscr. Gr. et Lat. tab. I (Koehler C. I. Att. II, 1055. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 238 n. XIII *bis*). Cf. quae adnotaverunt Boeckh ad C. I. G. 214. K. Keil zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 621 sq. B. Keil Hermae XXIX p. 363 not. 1.

Κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν Αἰξωνεῖς τὴν Φιλλεῖδα[1] | Αὐτοκλεῖ

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 ΤΙΝΙΙΛΛΕΙΔΑ Janssen, ΦΙΛΑΕΙΔΑ Reuvens, ΦΕΛΛΙΔΑ et ΦΕΛΛΕΙΔΑ duo reliqua Boeckhii apographa. Item v. 32 ΦΙΛΑΕΙΔΟΣ Reuvens, ΦΙΛΛΕΙΔΟΣ Janssen, ΦΕΛΛΕΙΔΟΣ duo apographa Boeckhiana. Memorabile est, Janssenium, locupletissimum testem, utrobique alteram litteram Ι, non Ε exhibere. Quod tamen editores, etiam Koe., Φελλεῖδα et Φελλεῖδος praetulerunt, id referendum est ad γῆς φελλίδος memoriam apud Pollucem Onom. I, 227 et ad notam vocem φελλεύς, quam ubique appellative agrum sterilem et saxosum significare, cum a nonnullis et antiquitatis et recentiorum temporum hominibus perperam pro nomine proprio habita esset, evicit H. Sauppe Ausgewählte Schriften p. 117 sqq.

Αὐτέου καὶ Αὐτέαι Αὐτοκλέους τετ|ταράκοντα ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα δυοῖν δρ|αχμῶν ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν, ἐφ' ὧ(ι)τε καὶ φυτε||ύοντα(ς)[2] καὶ ἄλλον τρόπον ὃν ἂν βούλωνται· τὴν (δ)|ὲ[3] μίσθωσιν ἀποδιδόναι τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μη|νός[4]· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶσιν, εἶναι ἐνεχυρασίαν Αἰ|ξωνεῦσιν καὶ ἐκ τῶν ὡραίων τῶν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ | ἐκ τῶν ἄλλων ἁπάντων τοῦ μὴ ἀποδιδόντος[5]. μὴ ἐ||ξεῖναι δὲ Αἰξωνεῦσιν μήτε ἀποδόσθαι μήτε μισ|θῶσαι μηδενὶ ἄλλωι, ἕως ἂν τὰ τετταράκοντα ἔτ|η ἐξέλθει. ἐὰν δὲ πολέμιοι ἐξείργωσι ἢ διαφθείρ|ωσί τι, εἶναι Αἰξωνεῦσιν τῶν γενομένων ἐν τῶι χ|ωρίωι τὰ ἡμίσεα. ἐπειδὰν δὲ τὰ τετταράκοντα ἔτη || ἐξέλθει, παραδοῦναι τοὺς μεμισθωμένους τὴν ἡμ|ίσεαν τῆς γῆς χερρὸν[6] καὶ τὰ δένδρα ὅσ' ἂν εἶ ἐν τῶι χ|ωρίωι· ἀμπελουργὸν δ' ἐπάγειν Αἰξωνέας τοῖς ἔτεσ|ι τοῖς τελευταίοις πέντε. χρόνος ἄρχει τῆς μισθώ(σεως) | τοῦ Δημητρίου καρποῦ Εὔβουλος ἄρχων[7], τοῦ δὲ ξυλίν||ου ὁ μετ' Εὔβουλον. τὴν δὲ μίσθωσιν ἀναγράψαντας ε|ἰ(ς) στήλας λιθίνας τοὺς ταμίας τοὺς ἐπὶ Δημοσθένου|ς δημάρχου στῆσαι τὴν μὲν ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἥβης[8] ἐν|δόν, τὴν δ' ἐν τεῖ λέσχει, καὶ ὅρους ἐπὶ τῶι χωρίωι

At neglexisse videntur homines, hic utique proprium, non appellativum nomen desideravi. Nam qui certum agrum locat, eum in instrumento locationis nominare debet, non describere. Dicat quispiam, ipsa propria agrorum nomina a natura et condicione soli repeti consuevisse. Ita sane est; cf. n. 534, 2 Παραλίαν καὶ Ἁλμυρίδα. v. 12 τοῦ Σχοινοῦντος. At item ab hominum nominibus derivabantur; C. I. Att. IV, 2 p. 242 n. 1059 *b*, 2 τὸ χωρίον τὸ Θεοδώρει[ον]. Quare cum utique Φιλλεῖδα et Φιλλεΐδος testimoniis fide dignioribus fulciantur, non video quid impediat quominus agro Φιλλῆς (γῆ) nomen fuisse statuamus a Φίλλις vel Φιλλέας derivatum. 2 ΦΥΤΕΥΟΝΤΑ. Aliquid turbatum fuisse manifestum est, ac maxime quidem arridet Koehleri sententia lapicidam exemplum a quaestoribus pagi sibi traditum aliquot vocibus neglegentia omissis corrupisse. 3 ΤΗΝΑ Janssen, cum antiquiora apographa Δ habeant. 4 Cf. n. 531[3]. 5 Memorabile est hic non ut n. 534, 4 sqq. et alibi praediis pignori oppositis aut praedibus constitutis satisdari, sed simpliciter ex re familiari conductoris pagum debita exigere iuberi. Similia sunt quae leguntur C. I. Att. II, 600, 33 sqq. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῷ τὴν μίσθωσιν ἐ[ν] τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις ἢ μὴ [ἐ]ργάζηται τὸ χωρίον κατὰ τὰ γεγραμμέ[ν]α, ἐξεῖναι τοῖς φρατριάρχοις καὶ Δυα[λεῦ]σιν ἐνεχυράζειν πρὸ δίκης. 6 Cf. n. 531[6]. 534[15]. 7 Ol. 108, 4 (345/4 a. Chr.). 8 Cf. C. I. Att. II, 581, 1 sqq. Φιλα[ῖ]ος Χρέμητος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ λαχόντες ἱεροποιοὶ εἰς τὸ τῆς Ἥβης ἱερὸν δικαίως καὶ φιλοτίμως ἐπε[μ]ελήθησαν τῆς θυσίας τῇ Ἥβῃ. v. 28 sqq. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐστήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥβης. Decretum Aexonensium pagi est, inventum eodem loco et tempore cum eo quem hic habes titulo.

μὴ ἔ|λαττον ἢ τρίποδας ἑκατέρωθεν δύο. καὶ ἐάν τις εἰσ||φορὰ ὑπὲρ τοῦ χωρίου γίγνηται εἰς τὴν πόλιν, Αἰξωνέ|ας εἰσφέρειν[9]· ἐὰν δὲ οἱ μισθωταὶ εἰσενέγκωσι, ὑπολο|γίζεσθαι εἰς τὴν μίσθωσιν. τὴν δὲ γῆν τὴν ἐκ τῆς γεω|ρυχίας μὴ ἐξεῖναι ἐξάγειν μηδενὶ ἀλλ' ἢ ἐς αὐτὸ τὸ χ|ωρίον[10]. ἐὰν δέ τις εἴπει ἢ ἐπιψηφίσει παρὰ τάσδε τὰς σ||υνθήκας πρὶν τὰ ἔτη ἐξελθεῖν τὰ τετταράκοντα, εἶν|αι ὑπόδικον τοῖς μισθωταῖς τῆς βλάβης. Ἐτεοκλῆς | Σκάωνος Αἰξωνεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ μισθωταὶ τῆς Φιλ|λεῖδος Αὐτοκλῆς καὶ Αὐτέας συνχωροῦσιν ὥστε ἐκκό|ψαι τὰς ἐλάας Αἰξωνεῦσιν, ἑλέσθαι ἄνδρας, οἵτινες || μετὰ τοῦ δημάρχο καὶ τῶν ταμιῶν καὶ τõ μισθωτõ ἀπ|οδώσονται τὰς ἐλάας τῶι τὸ πλεῖστον διδόντι, τοῦ δὲ | εὑρόντος[11] ἀργυρίου λογισάμενοι ἐπὶ δραχμεῖ τὸν τό|κον τὸν ἥμυσυν ἀφελεῖν ἀπὸ τῆς μισθώσεως, καὶ ἐνγ|ράψαι ἐν ταῖς στήλαις τοσούτωι ἐλάττω τὴν μίσθωσιν· || τοῦ δὲ ἀργυρίο τῆς τιμῆς τῶν ἐλαῶν λαμβάνειν Αἰξων|έας τὸν τόκον· τὸν δὲ πριάμενον τὰς ἐλάας ἐκκόψαι ἐ|πειδὰν Ἀνθίας[12] τὸν καρπὸν κομίσηται τὸν μετ' Ἀρχία|ν ἄρχοντα[13] πρὸ τõ ἀρότο, καὶ μύκητας[14] καταλιπεῖν μὴ | ἔλαττον ἢ (π)αλα(σ)τιαίους[15] ἐν τοῖς περιχυτρίσμασιν[16], ὅ||πως ἂν αἱ ἐλᾶαι ὡς κάλλισται καὶ

9 Cf. n. 534[8]. 10 Cf. n. 534[10]. 11 Res vendita vel locata εὑρίσκειν dicitur pretium apud Atticos, eadem vi qua antiquitus ἀλφεῖν dici consueverat (Hom. Φ, 79 ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, et infra n. 550, 14: ὁπ[ό]σην δ' ἂν ἄλφῃ μίσ[θ]ωσιν τὸ τέμενος). Itaque expectaveris pretii notioni passivum adiungi participium (εὑρισκόμενον, εὑρεθέν), sed usus activum praetulit; cf. Aeschines I, 96: καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο, οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλέον οὐδὲ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὑρίσκοντος ἀπεδίδοτο. Xenophon Mem. II, 5, 5: ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος. Boe. 12 Conductor agri. 13 Ol. 108, 3 (346/5 a. Chr.). 14 Vox proprie fungum significans variis modis ad res figura aliquatenus fungorum similes transfertur. De olivis aliquotiens usurpatur ut vitium quoddam quo arbores laborent indicetur (Theophrast. Hist. pl. IV, 14, 3. Nicander Georgic. fr. 78, 3 O. Schneider ap. Athen. II p. 60 f. Hesychius μύκης, Latine *fungus* Plin. Nat. hist. XVII, 223). Sed ei notioni hic nullum esse locum vidit Boeckhius et sine dubio recte interpretatus est truncum (πρέμνον) arboris excisae. 15 ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ, quod antiquiora exempla exhibent, re vera in lapide esse Janssenii testimonio constat. Sed lapicidam errasse manifestum est, neque enim pondus stipitum, qui etiam cum radicibus terrae infixi haerebant, definiri poterat, sed altitudo. Emendavit Boeckh. 16 Scrobem, in qua olea plantata erat, testarum fictilium terrae immissarum orbe a reliquo agro divisam fuisse probabiliter coniecit Boeckh. Similiter n. 531, 32 scrobes, in quibus vites et ficus seruntur, exiguis maceriis circumdantur.

μέγισται γίγνωνται | ἐν τούτοις τοῖς ἔτεσι. οἵδε ἡιρέθησαν ἀποδόσθαι τὰ|ς ἐλάας· Ἐτεοκλῆς, Ναύσων, Ἁγνόθεος.

---

536 Tabula marmoris Pentelici inventa prope vicum *Menidi* terrae Atticae, delata Athenas in museum centrale. Edd. A. Conze Philologi XII p. 568. Koehler C. I. Att. II, 1060.

...........χ... | ....νοι θ..|........νου καὶ .|... .....ένου οἱ [μ‖ετὰ ..]οκλείους Ἀχ|[αρνέ]ως, ἐφ' ὧι τε τὴ|[ν .]νναίαν[1] τὴν ἐκκ[2] τ|[ο]ῦ χωρίου ἅπαντος | ἑαυτῶν εἶναι· καὶ ἐ‖ξεῖναι αὐτοῖς ἄγε|ιν ὑπονόμους διὰ τ|οῦ χωρίου, ὁποίαι[3] ἄ|ν βούλωνται καὶ ὁπ|όσους ἂν βούλωντα(ι)[4], ‖ καὶ βάθος τῶν ὑπο-ν|όμων ὁπόσον ἂν βού|λωνται.

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Vox ignota. 2 Cf. n. 197[17]. 3 I. e. qua regione, quam in partem. 4 ΩΝΤΑ.

---

9. Aedificationes.

537 Tabula inventa in Piraeeo in angulo viae Σωτείρας et alius cuiusdam nomine tum etiam carentis. Edd. A. Meletopulos Σφαῖρα 28. Mai 1882. Idem in libello peculiari Ἀνέκδοτος ἐπιγραφή· ἡ σκευοθήκη τοῦ Φίλωνος, ἐν Ἀθήναις 1882 (inde Ἀθήναιον X p. 557). P. Foucart Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 540 sqq. (Syll.[1] 352). C. I. Att. II, 1054 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 454 n. 579). Germanice versum titulum cum delineationibus exhibuit R. Bohn, Centralblatt der Bauverwaltung Jahrg. II n. 33 p. 295. Commentario bonae frugis pleno illustravit E. Fabricius Hermae XVII p. 551 sqq.

[Θ] ε ο [ί].
[Σ]υνγραφαὶ[1] τῆς σκευοθήκης τῆς λιθίνης[2] τοῖς

Litterae volgares accurate dispositae στοιχηδόν, nisi quod nonnunquam I cum littera vicina unum modo locum occupat. Pro A haud raro Λ est, quod nolo singillatim enotare. 1 Non pactum ipsum hic lapis continet, sed leges quae scribuntur eis qui singulas operis partes efficiendas conducent. 2 Etiam antiquius armamentarium (ἡ ἀρχαία σκευοθήκη C. I. Att.

κρεμαστοῖς σκεύεσιν[3] | Εὐθυδόμου Δημητρίου Μελιτέως[4], Φίλωνος Ἐξηκεστίδου Ἐλευσινίου[5].

II 807*b*, 153) sine dubio lapideum erat, sed cum eius spatium non amplius sufficeret, in praesentia aliquot armamentaria lignea (σκευοθῆκαι ξύλιναι σκεύεσιν τριήρων C. I. Att. II 807*c*, 26) exstructa erant, sed deinde decretum est ut novum et multo amplius antiquo illo ex lapide fieret, ad quod hic titulus spectat. Quod quo tempore exstructum sit, definite quidem non traditur. Sed ex titulo 187, 12 videmus pecunias in navalium et armamentarii aedificationem collatas esse inde a Themistocle archonte (Ol. 108, 2. 347/6 a. Chr.) usque ad Cephisodorum (Ol. 114, 2. 323/2 a. Chr.). Atque ipso Themistoclis anno comitia in Piraeeo habita esse, quibus περὶ τῶν ἐν τοῖς νεωρίοις deliberaretur, apud Demosthenem XIX, 60 legimus. Tum a Philone orationem habitam cuius apud Ciceronem de orat. I, 14, 62 et Valerium Maximum VIII, 12, 2 mentio fieret coniecit Fouc. Non minus cum illa temporis definitione convenire, quod Aesch. III, 25 diceret ab Eubulo navalia et armamentarium exstructa esse. Ol. 110, 2 (339/8 a. Chr.) utrumque aedificium iam incohatum fuisse, sed propter bellum Demosthene rogante aedificationem aliquantisper intermissam esse constat ex Philochori fr. 135 (F. H. G. I p. 406). Atque ita recte in decreto honorario Lycurgi (Plut. Vitt. X or. p. 852A. Cf. n. 168, 18) scriptum esse πρὸς δὲ τούτοις ἡμίεργα παραλαβὼν τούς τε νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξηργάσατο. Neque propterea quia in titulo 187 usque ad Cephisodori annum pensiones factae dicuntur, dubitandum est quin re vera Lycurgus, qui fere 326 a. Chr. decessit, haec aedificia ad finem perduxerit. Etenim in traditionum tabula C. I. Att. II, 807*b*, 88 est ἥλων σιδ[ηρῶ]ν τῶν ἀπὸ τῆς σκευοθ[ήκης] περιγενομένων μνᾶ καινῶν, unde videmus iam tum (Ol. 112, 3. 330/29 a. Chr.) tectum (cf. v. 57) perfectum fuisse. Apparet igitur illas annorum posteriorum pensiones ita factas esse, ut summae in praesentia ex aliis publicis aut sacris pecuniis ad exstructionem armamentarii erogatae restituerentur. Fouc. 3 Ubique in titulis navalibus distinguuntur σκεύη κρεμαστὰ et ξύλινα. (Cf. 530, 44 sqq.) Haec in ipsis navibus asservari solebant, illis custodiendis inserviebat armamentarium. Boeckh Seeurk. p. 68. 4 Euthydomus Demetrii f. Melitensis est in titulo C. I. Att. II, 1177, 7, quem medio quarto a. Chr. saeculo recentiorem non esse scriptura ο pro ου indicio est. F. 5 Philo Eleusinius trierarchus est C. I. Att. II, 803*e*, 135 (Ol. 109, 3. 342/1 a. Chr.). Eum eundem fuisse cum architecto nobilissimo (Cicero et Val. Max. l. l. Strab. IX, 1, 15 p. 395 Cas. Vitruv. VII, 8. Plin. N. h. VII, 125. Plut. Sull. 14. Appian. Mithr. 41) nunc intellegitur. Fouc. Ceterum C. I. Att. II, 167, 35 item nomina quaedam genetivo casu inscripta fuerunt, quae curatorum (ἐπιστατῶν) et architecti a populo creati esse coniecit Koehler. Idem de hoc titulo statuit Fouc. Ac cum Philo procul dubio architectus sit, Euthydomum epistatam fuisse conieceris, sed cum semper collegio talium aedificiorum cura mandata esse videatur, non intellegitur, cur hic unus modo curator recenseatur. Fabr. eum una cum Philone hanc legem operis faciendi elaborasse coniecit. Cum nullum praemittatur populiscitum, has

Σκευοθήκην οἰκοδομῆσαι τοῖς κρεμαστοῖς σκεύεσιν ἐν Ζείαι[6] ἀρξά‖μενον ἀπὸ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐξ ἀγορᾶς προσιόντι ἐκ τοῦ ὄπισθεν τῶν ν|εωσοίκων τῶν ὁμοτεγῶν[7], μῆκος τεττάρων πλέθρων, πλάτος πεντήκοντα π|οδῶν καὶ πέντε σὺν τοῖς τοίχοις. κατατεμὼν τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ το|ῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας, τὸ ἄλλο ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφ|ον[8] στρωματιεῖ καὶ ἀναλήψεται ἴσον κατὰ κεφαλὴν ἅπαν ὀρθὸν πρὸς τ‖ὸν διαβήτην[9], στρωματιεῖ δὲ καὶ τοῖς κίοσιν ἀπολείπων ἀπὸ τοῦ τοίχ|ου ἑκατέρου πέντε κ[αὶ δέκ]α πόδας σὺν τῶι πάχει τοῦ κίονος· ἀριθμὸς | τῶν κιόνων ἑκατέρου τοῦ στοίχου πέντε καὶ τριάκοντα, διαλείπων δ|[ί]οδον τῶι δήμωι διὰ μέσης τῆς σκευοθήκης, πλάτος τὸ μεταξὺ τῶν κιό|νων εἴκοσι ποδῶν, πάχος [δ]ὲ ποήσει τὸ στρῶμα τετράπουν, τιθεὶς τοὺς ‖ λίθους ἐναλλὰξ φορ[μη]δὸν[10] καὶ παρὰ μῆκος. οἰκοδομήσει δὲ τοὺς τοίχ|ους τῆς σκευοθήκη[ς κ]αὶ τοὺς κίονας Ἀκτίτου λίθου[11], θεὶς εὐθυντηρί|αν[12] τοῖς τοίχοις, [π]λά-

---

condiciones lapidi non incisas esse nisi privato horum duumvirorum consilio, qua de causa etiam nomina eorum mero genetivo praemittantur, idem existimat. 6 De hac Piraeei parte cf. Bekk. Anecd. 261, 3. 311, 17. Phot. Hesych. s. v. Quibus locis omnibus itemque C. I. Att. II, 380, 10. 793 *f*, 54. 807 *c*, 33. 808 *d*, 100. 809 *e*, 59. 811 *c*, 8 scribitur Ζέα. De ει pro ε ante vocales scribi solito cf. 133[4]. 154[7]. 7 Zeae erant centum nonaginta sex e numero trecentorum septuaginta duorum navalium, quae respublica Atheniensium quarto a. Chr. saeculo habebat (Boeckh Seeurk. p. 68. 414). Atque eorum pars ita exstructa erat, ut unum continuum tectum haberent (νεώσοικοι ὁμοτεγεῖς). 8 Editores commate post ἀνακαθαράμενος distinxerunt. Sed nescio an praestet coniungere ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον. Solum purgandum est dum ad solidum saxum perveniatur. 9 Libella. Cf. E. Fabricius, de architectura Graeca commentationes epigraphicae. Berolini 1881 p. 72. Ceterum hoc στρῶμα non omni aedificii planiciei imponi, sed parietum modo fundamenta intellegenda esse, cum ex separata columnarum mentione (στρωματιεῖ δὲ καὶ τοῖς κίοσιν) tum ex constanti architectorum Graecorum usu collegit Fabr. in Herma. 10 De voce, quam Fabr. in Herma et nos in proëcdosi supplevimus, post Koehleri collationem dubitatio omnis exempta est. Alterni lapidum ordines in longitudinem (παρὰ μῆκος) et transversi collocantur. Eam vim adverbium φορμηδὸν haud raro habet. Cf. Thuc. II, 75, 2. 11 Quem volgo Piraicum vocant. Nam paeninsula Piraeei Ἀκτή appellabatur. Cf. Arist. Ἀθ. πολ. 61, 1 δύο δὲ (χειροτονοῦσι στρατηγοὺς) ἐπὶ τὸν Πειραιέα, τὸν μὲν εἰς τὴν Μουνιχίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν Ἀκτήν. Multas lapicidinas antiquas in hac Piraeei parte etiamnunc conspicuas esse adnotat Fabr. 12 Cf. Hesych. εὐθυντηρία τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων. Sic 540, 105 sqq. ὑπευθυντηρία significat rudus calculosum quo solum integitur

τος τριῶν ποδῶν, πάχος τριῶν ἡμιποδίων, μῆκος τ|ετραπόδων τῶν λ[ίθ]ων, ἐπὶ δὲ ταῖς γωνίαις τετραπόδων καὶ τριῶν παλ|αστῶν, καὶ ἐπὶ τῆς εὐθυντηρίας ἐπιθήσει ὀρθοστάτας[13] περὶ μέσηι τῆ||ι εὐθυντηρία[ι], μῆκος τετράποδας, πάχος πένθ' ἡμιποδίων καὶ δακτύλ|ου, ὕψος τρίποδας, τοὺς δ' ἐπὶ ταῖς γωνίαις μῆκος ἐκ τοῦ μέτρου τῶν τρ|ιγλύφων, διαλείπων θυραίας κατὰ τὸ πλάτος τῆς σκευοθήκης δύο ἐκ[α]|τέρωθεν, πλάτος ἐννέα ποδῶν. καὶ οἰκοδομήσει μέτωπον[14] ἑκατέρωθε[ν] | ἐν τῶι μετα[ξ]ὺ τῶν θυρῶν, πλάτος δίπουν, εἰς δὲ τὸ εἴσω δεκάπουν, καὶ π||ερικάμψει τὸν τοῖχον[15] μέχρι τῶν πρώτων κιόνων πρὸς ὃν ἀνοίξεται ἡ | θύρα ἑκατέρα. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρθοστάτου πλινθίσιν[16] οἰκοδομήσει τοὺς τ|οίχους, μῆκος τετράποσιν, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, ἐπὶ δὲ ταῖς γωνί|αις μῆκος ἐκ τοῦ μέτρου τῶν τριγλύφων, πάχος τριημιποδίοις· ὕψος δ|ὲ ποιήσει τῶν τοίχων ἀπὸ τῆς εὐθυντηρίας ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ποδῶν σὺ||ν τῆι τριγλύφωι ὑπὸ τὸ γεῖσον, τὰς δὲ θυραίας ὕψος πέντε καὶ δέκα πο|δῶν καὶ ἡμιποδίου. καὶ ἐπιθήσει ὑπερτόναια[17] λίθου Πεντελῃκοῦ, μῆ|κος δώδεκα ποδῶν, πλάτος ἴσα τοῖς τοίχοις, ὕψος δίστοιχα[18], παραστάδ|ας στήσας λίθου Πεντελῃκοῦ ἢ Ὑμηττίου, ὀδοὺς ὑποθεὶς Ὑμηττίους, | καὶ γεῖσον ἐπιθήσει ἐπὶ τῶν ὑπερτοναίων, ὑπερέχον τρία ἡμιπόδια. || καὶ ποιήσει θυρίδας κύκλωι ἐν ἅπασιν τοῖς τοίχοις, καθ' ἑκα-

---

ad efficiendam aequam planiciem cui deinde imponuntur lapides pavimenti (Fabricius de archit. p. 78). At hic fundamentum muri ex lapidibus sectis constructum intellegi apparet. 13 Ima pars muri lapidibus tres pedes altis exstruitur cum superiora e lateribus lapideis fiant (not. 16). ὀρθοστάται vocantur lapides, quia angustissimum latus εὐθυντηρίᾳ imponitur, ita ut stelarum instar erectae stare, non iacere videantur. Mentio eorum fit etiam C. I. Att. I 322, 60. 324 c I, 60 sq. Conze Reisen auf der Insel Lesbos Tab. 6 c, 6. Fabr. 14 Paries qui decem pedes introrsus pertinens duas portas eiusdem lateris dirimit. 15 Paries ab utraque portarum parte e regione μετώπου recto angulo introrsus reducitur usque ad primam columnam. Tamen exiguum spatium inter murum et columnam relinqui probabile est. Fabr. 16 Lapides tenues et lati, eadem forma qua sunt lateres. Deminutivum sic alibi non usurpari praeter Callixeni locum ap. Athenaeum V p. 206 c, cum πλίνθοι sic iam C. I. Att. I 322, 10 sqq. inveniatur, monet Fabr. 17 Limina superiora portarum. Cf. Poll. VII, 122: τὰ δὲ ὑπέρθυρα (quam vocem de hac re etiam in titulis frequentissimam esse adnotat Fabr.) ὑπερτόναια. C. I. Att. II 167, 56 καὶ ἐπιθήσει ὑπερτόναια ξύλινα (illic quidem de fenestris dicitur). 18 I. e. duos ordines laterum lapideorum (not. 16) altitudine aequantia. Cf. C. I. Att. II 167, 55: ὕψος ποιῶ[ν τοῦ μ]έ[ν] ἐπαλξίου τρεῖς πόδας, τ[ῆ]ς δὲ θυρίδος δέκα στοίχους. v. 57: ὑπερτόναια — πάχος στο[ι]χιαῖα.

στον τὸ | μετακιόνιον, ἐν δὲ τῶι πλάτει τρεῖς ἑκατέρωθεν[19], ὕψος τριῶν ποδῶν, π|λάτος δυοῖν ποδοῖν, καὶ ἐναρμόσ(ε)ι[20] εἰς ἑκάστην τὴν θυρίδα χαλκᾶς θ|υρίδας ἁρμοττούσας. καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς τοίχους γεῖσα κύκλωι, κ|αὶ τοὺς αἰετοὺς οἰκοδομήσει καὶ γεῖσα ἐπιθήσει καταιέτια. καὶ στ||ήσει τοὺς κίονας, ὑποθεὶς στυλοβάτην κατὰ κεφαλὴν ἴσον τῆι εὐθυν|τηρίαι, πάχος τριῶν ἡμιποδίων, πλάτος δὲ τριῶν ποδῶν καὶ παλαστῆς, | μῆκος τεττάρων ποδῶν[21]· πάχος τῶν κιόνων κάτωθεν δυοῖν ποδοῖν καὶ τ|ριῶν παλαστῶν, μῆκος σὺν τῶι ἐπικράνωι τριάκοντα ποδῶν[22], σφονδύλω|ν[23] ἕκαστον ἑπτά, μῆκος τετραπόδων, τοῦ δὲ πρώτου πεντέποδος. τὰ δὲ ἐπ||ίκρανα ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας λίθου Πεντελ̣ηικοῦ. καὶ ἐπιθήσει | ἐπιστύλια ξύλινα, ἐπὶ τοὺς κίονας κολλήσας, πλάτος πέντε ἡμιποδί|ων, ὕψος ἐννέα παλαστῶν ἐκ τοῦ ὑψηλοτέρου, ἀριθμὸς δεκαοκτὼ ἐφ' ἑκά|τερον τὸν τόνον. καὶ μεσόμνας[24] ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας ὑπὲρ τῆς δι|όδου, πλάτος καὶ ὕψος ἴσα τοῖς ἐπιστυλίοις. καὶ ἐπιθήσει κορυφαῖα[25] || πλάτος ἑπτὰ παλαστῶν, ὕψος δὲ πέντε παλαστῶν καὶ δυοῖν δακτύλοιν | ἄνευ τῆς καταφορᾶς[26], ὑποθεὶς ὑπόθημα ἐπὶ τῆς μεσόμνης,

---

19 Adverbium Fouc. de utroque latere portarum intellexit, ut omnino duodecim fenestrae essent in antica et postica parte. Sed spatium non suffecisse monet Fabr. ideoque ἑκατέρωθεν de fronte et aversa parte aedificii interpretatur. Media igitur ex tribus utrobique supra portam erat. 20 ΕΝΑΡΜΟΣΑΙ. Emendavi. 21 Fouc. singulis columnis singulos stylobatas supponi opinatur, quorum dimensiones hic describantur. At Fabr. hoc pugnare observat cum constanti veterum usu, qui uni continuo stylobatae omnes eiusdem ordinis columnas imposuissent. Quare id etiam hic statuendum, longitudinem quattuor pedum vero ad singulos lapides referendam, τῶν λίθων additamento post μῆκος omisso quia supervacaneum videretur. 22 Multo graciliores sunt columnae quam templorum, quia contabulatio tecti, quam sustinent, tota ex ligno facta est. Fouc. 23 Nomen a similitudine vertebrarum ex quibus spina dorsalis componitur repetitum etiam Callixenus ap. Athen. V p. 206 a et Athenaeus mechanicus de machin. p. 11, 9 habent. Fabr. Cf. praeterea n. 538, 20. 539, 2. 587, 310. 24 Tigna quae supra mediam aedificii partem columnas inter se respondentes utriusque ordinis coniungunt, cum epistylia ab unaquaque columna ad proximam eiusdem ordinis pertineant. Alibi μεσόδμη legitur, ex qua forma manifesto a δέμω derivata haec Attica nata videtur assimilatione (μεσόνμη) et metathesi. 25 Mediis μεσόμναις imponuntur ὑποθήματα eisque trabes quae per totam aedificii longitudinem pertinentes summum tecti culmen efficiunt. Sic haec, quae Fouc. aliter interpretatur, intellegenda esse cum alia docent, tum ipsa vocis origo. 26 Superficies κορυφαίων utrimque oblique praecisa

μῆκος τριῶν | ποδῶν, πλάτος τριῶν ἡμιποδίων, καὶ διαρμόσει τὰ κορυφαῖα κερκίσι|ν[27] ἐπὶ τῶν μεσομνῶν, καὶ ἐπιθήσει σφηκίσκους[28] πάχος δέκα δακτύλων, π|λάτος τριῶν παλαστῶν καὶ τριῶν δακτύλων, διαλείποντας ἀπ' ἀλλήλω||ν πέντε παλαστάς. καὶ ἐπιθεὶς ἱμάντας[29] πλάτος ἡμιποδίου, πάχος δυο|ῖν δακτύλοιν, διαλείποντας ἀπ' ἀλλήλων τέτταρας δακτύλους, καὶ ἐπ|ιθεὶς καλύμματα[30], πάχος δακτύλου, πλάτος ἓξ δακτύλων, καθηλώσας ἥλ|οις σιδηροῖς[31], δορώσας[32] κεραμώσει Κορινθίωι κεράμωι ἁρμόττοντι π|ρὸς ἄλληλον. καὶ ἐπιθή[σ]ει ὑπὲρ τῶν θυρῶν ἐπὶ τὰ μέτωπα[33] ἐκ τοῦ ἐντὸς ‖ ὀροφὴν λιθίνην λίθου Ὑμηττίου. καὶ θύρας ἐπιθήσει τῆι σκευοθήκη|ι ἁρμοττούσας εἰς τὰς θυραίας[34] χαλκᾶς ἔξωθεν ποιήσας. καὶ συνστρώ|σει τὸ ἔδαφος λίθοις τὸ ἐντὸς ἅπαν συναρμόττουσι πρὸς ἀλλήλους, κ|αὶ ἐπεργάσεται ὀρθὸν καὶ ὁμαλὲς ἄνωθεν. καὶ διαφράξει τὸ μεταστύ|λιον ἕκαστον ὀρθοστάταις δυοῖν λιθίνοις[35], ὕψος τριῶν ποδῶν, καὶ ἐν ‖ τῶι μεταξὺ κινκλίδα ἐπιθήσε[ι] κλειομένην. ποιήσει δὲ καὶ τὰς ὀροφ|ὰς τὰς διὰ μέσου, ἐφ' ὧν τὰ σκεύη κείσεται, τὸ ἐντὸς τῶν κιόνων ἑκατέρ|ωθεν μέχρι τοῦ τοίχου διαρμόσας καθ' ἕκαστον

---

erat ut canterii (not. 28) firmiter ei imponi possent. Quod hac praecisione de altitudine et latitudine trabis deminuitur, non in censum venit. 27 Fibula ferrea, qua μεσόμνη, ὑπόθημα, κορυφαῖον transfixa erant, tota contignatio continebatur. 28 Canterii (*Dachsparren*), qui obliqui a pariete exteriore ad summum tecti fastigium (κορυφαῖον not. 25) currunt, et media sui parte epistyliis imponuntur. 29 Asseres horizontali positura canteriis (not. 28) impositi. Fabr. 30 Tabulae ligneae. In his non ut in canteriis et asseribus additur mensura intervalli, quia nullum erat, sed inter se contingentes tabulae perpetuam planiciem efficiebant, cui imponebantur tegulae. 31 Cf. not. 2. 32 Cf. C. I. Att. II 167, 68: καὶ [ἐ]πιβαλὼν [κ]άλαμον λελαμμένον, ὑποβαλ[ὼ]ν λοβὸ[ν] ἢ κάλαμον δο[ρ]ώσ[ε]ι πηλῷ ἠχυρωμ[έν]ῳ, πάχος τριδακτύλῳ· [κ]αὶ κεραμώσει Λακω[νικῶ]ι κερ[ά]μῳ — [τ]ιθεὶς ὅλας ἐν πηλῷ ὀρ[θὰ πα]ρὰ πλευ[ρ]άν. Fouc. Originem vocis obscuram iudicat Fabr. Sed mihi a δορά descendere videtur, quia illud integumentum haud inepte cum cute comparatur. 33 Hic latius patere videtur huius vocis vis, ut praeter eum parietem, qui inter duas portas situs supra solus μέτωπον vocatus est (v. 23) etiam partes muri exterioris introrsum reductas, quae e regione illius sunt, comprehendat. 34 Cf. C. I. Att. II, 807 c, 48 θύραν καινὴν μονό[θ]υρον τὴν ἀπὸ τῆς [σ]κε[υο]θήκης ἀφαιρεθεῖσαν. Improbata quia non satis accurate elaborata erat. Unde tum (330/29 a. Chr.) iam valvas portis immissas fuisse apparet (cf. not. 2). 35 Hi lapides inter columnas collocantur ita, ut media pars aedificii, qua transitus patet populo, dirimatur ab intercolumniis.

τὸν κίονα καὶ παρὰ τὸ|ν τοῖχον ἑκατέρωθεν διερείσματι[36], πλάτος πέντε παλαστῶν, ὕψος ποδ|ιαίωι, ἐπιβάλλοντι ἐπὶ μὲν τὸν τοῖχον τρεῖς παλαστάς, παρὰ δὲ τὸν κ||ίονα παραστάδια στήσει λίθινα. καὶ ἐπὶ τῶν διερεισμάτων ἐπιθήσε|ι σφηκίσκους[37] ἑπτὰ ἐφ' ἑκάστην τὴν χώραν, συμπληρῶν μέχρι τῶν κιόνω|ν, πλάτος τριῶν παλαστῶν, πάχος ἡμιποδίου, καὶ συνστρώσει πίναξιν | ἅπαν τὸ χωρίον, συμβαλὼν καὶ κολλήσας, πλάτος τρίποδας, πάχος δυοῖ|ν δακτύλοιν. ποιήσει δ[ὲ κ]αὶ μεσόμνας[38], ἐφ' ὧν κείσεται τὰ ὑποζώματα[39] κ||αὶ τἆλλα σκεύη, παρ' ἑκάτερον τὸν τοῖχον, διπλᾶς τὸ ὕψος[40]. καὶ ἐπικάμψ|ει[41] παρὰ τοὺς πλ[α]γίους τοίχους, καὶ κατὰ τοὺς κίονας ἐπικάμψει καθ' | ἑκάστην τὴν χώραν. ὕψος δὲ ποιήσει ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τεττάρων ποδῶν, τ|ὴν δὲ ἐπάνω μεσόμνην ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἀπέχουσαν πέντε πόδας. ἰκριωτ|ῆρα στήσας ἀπὸ τῆς κάτω ὀροφῆς μέχρι τῆς ἄνω ὀροφῆς[42], πλάτος ἡμιποδ||ίου, πάχος ἓξ δακτύλων, διερείσας διερείσματα εἰς τοὺς ἰκριωτῆρα|ς τὸ αὐτὸ πάχος, θράνους ἐπιθήσει διανεκεῖς, ἕνα ἑκατέρωθεν, πάχος | ἓξ δακτύλων πανταχῆι, καὶ

---

36 Trabs magna a pariete, cui immittitur in longitudinem trium palmarum, pertinet usque ad columnam, iuxta quam pila lapidea constituitur eique extrema pars trabis imponitur. 37 Hae trabes media sui parte transversae imponuntur διερείσματι et deinde tabulis ligneis contabulantur. 38 Voci μεσόμνη Fabr. hic aliam vim tribuit ac v. 48 sqq., non tignum, sed integram contabulationem eo significari statuens, cui opinioni maxime favet v. 79, ubi ἡ κάτω ὀροφή et ἡ ἄνω ὀροφή est, cum tamen praeter μεσόμνας una modo ὀροφή antea descripta sit. Sed hae μεσόμναι non ut illa infima ὀροφή totam partem inter murum et columnas contegunt, sed aliquot pedes modo a pariete introrsus pertinent. 39 De hoc armamentorum genere subtilissime disputavit Boeckh Seeurk. p. 133 sqq. Funes sunt crassi, quibus '*navis a puppi ad proram continetur*' (Vitruv. X, 15, 6). 40 Duo tabulatorum ordines faciendi sunt, alter supra alterum. 41 Eadem latitudine qua utraque μεσόμνη parietes laterales sequitur, etiam angulo recto introrsus flexa non modo parietes anticum et posticum usque ad portam comitatur, sed etiam ad columnas pertinet, ita ut ab infima ὀροφῇ ea modo re discrepet, quod in unoquoque intercolumnio medius locus vacuus relinquitur, a tribus partibus μεσόμνῃ circumdatus. 42 Hic ἡ κάτω ὀροφή et ἡ ἄνω ὀροφή idem sibi volunt ac v. 78 ἡ ἐπάνω μεσόμνη et ἡ ἑτέρα. Nam si τὴν κάτω ὀροφὴν illam infimam contignationem interpreteris, quae v. 65—74 describitur, non video quo pacto illi una superior contabulatio opponi possit. Nam supra illam manifesto duae etiam ὀροφαί (μεσόμναι) sunt. Quod contra illam infimam contignationem hic neglegi non mirum est, siquidem hic totus locus in duarum μεσομνῶν structura describenda versatur.

ἐπὶ τούτων ἐπιθήσει πίνακας συνκολλήσ|ας, μῆκος τετράποδας, πλάτος τρίποδας, πάχος δυοῖν δακτύλοιν, καὶ [κ]|αθηλώσει συναρμόττοντας ἐξ ἴσου τοῖς θράνοις[43]. καὶ κλίμακας ποιή||σει ξυλίνας ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς μεσόμνας. ποιήσει δὲ καὶ κιβωτοὺς | τοῖς ἱστίοις καὶ τοῖς παραρρύμασιν τοῖς λευκοῖς[44] ἀριθμὸν ἑκατὸν | τριάκοντα τέτταρας, πρὸς τὸ παράδειγμα ποιήσας, καὶ θήσει κατὰ τὸ|ν κίονα ἕκαστον καὶ μίαν εἰς τὸ καταντροκὺ[45] χωρίον, καὶ ποιήσει ἀνο|ιγνυμένας τῶμ μὲν πρὸς τῶι τοίχωι κειμένων τὸμ πρόσθιον τοῖχον, τ||ῶν δὲ κατὰ τοὺς κίονας κειμένων ἀμφοτέρους τοὺς πλαγίους τοίχου|ς, ὅπως ἂν ἦι ὁρᾶν ἅπαντα τὰ σκεύη διεξιοῦσιν, ὁπόσ' ἂν ἦι ἐν τῆι σκευο|θήκηι. ὅπως δ' ἂν καὶ ψῦχος ἦι ἐν τῆι σκευοθήκηι, ὅταν οἰκοδομῆι τοὺ|ς τοίχους τῆς σκευοθήκης, διαλείψει τῶν πλινθίδων ἐν τοῖς ἁρμοῖς ἧ|ι ἂν κελεύηι ὁ ἀρχιτέκτων. ταῦτα ἅπαντα ἐξεργάσονται οἱ μισθωσάμ||ενοι κατὰ τὰς συγγραφὰς καὶ πρὸς τὰ μέτρα καὶ πρὸς τὸ παράδειγμα ὃ | ἂν φράζηι ὁ ἀρχιτέκτων. καὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἀποδώσουσιν, οἷς ἂν μισ|θώσωνται ἕκαστα τῶν ἔργων.

---

43 Describitur hic μεσομνῶν constructio. Trabes recta regione ex muro prominentes (διερείσματα) quarum altera pars muro immittitur, altera ἰκριωτῆρι imponitur, sustinent alias trabes (θράνους), quae parallelae sunt parieti, altera ipsi apposita, altera e regione eius interiorem contabulationis terminum efficit. Huc spectat ἑκατέρωθεν v. 81, non ad duas totius aedificii partes medio transitu divisas. Hae trabes rursus tabulis ligneis (πίναξι) integuntur quae continentem planiciem (ὀροφὴν) efficiunt. Fabr. 44 In traditionum tabulis identidem commemorantur παραρρύματα λευκὰ (quae videntur lintea fuisse) et τρίχινα, et ita quidem ut intellegatur unicuique navi quattuor fuisse, bina utriusque generis. Eis navis cum a fluctibus maris tum a telis hostium defenditur. Boeckh Seeurk. p. 159 sqq. 45 Cf. n. 587, 25 ἀπαντροκύ. Usitatam scripturam ἀντικρύ nusquam occurrere in inscriptionibus Atticis monuit K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 62 not. 554.

---

538 Tabula marmoris Pentelici inventa Eleusine. Ed. D. Philios Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 179 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 234 n. 1054 *d*. Ch. Michel Recueil d'inscr. p. 453 n. 578).

Litterae volgares Ionicae, dispositae στοιχηδόν, sed ita ut nonnunquam ordo turbetur, non profunde incisae, ita ut fere nusquam Θ et O discerni possint.

Θεοί. | Τάδε ἐμισθώθη ἐπὶ Διοτίμου ἄρχοντος[1], Μουνιχιῶνος τετράδι | ἱσταμένου· Ἐλευσῖνι ἐν τῶι ἱερῶι παρὰ τὸ νότιον τεῖχος τὸ τοῦ | ἱεροῦ[2], ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ ἐστρωμένου, ὃ τοῖς κίοσιν ἔστρωται ‖ τοῖς προσθίοις[3], τάφρον ὀρύξαι πλάτος ὀκτὼ ποδῶν, μῆκος τριά|κοντα ποδῶν, βάθος μέχρι τοῦ στερίφου[4], καὶ ἐκφορήσαντα τὴν γ|ῆν ἔξω τοῦ ἱεροῦ εἰς τὸ θέατρον[5] τὸ ἐπὶ τοῦ

---

1 Ex duobus huius nominis archontibus recentiorem, qui Ol. 123, 3 (286/5 a. Chr. n.) in magistratu fuit (cf. n. 194 [1]), intellegit Phi. Sed tum temporis si modo in Atheniensium potestate fuisset omnino Eleusis, certe eos non vacasse tali operi suscipiendo rectissime monuit Koe. ideoque annum Ol. 106, 3 (354/3 a. Chr.) potius esse statuit. 2 Muri quo peribolus delubri cingebatur partem meridionalem, non ipsius aedis parietem intellegi apparet. Distinguendum igitur utique hoc aedificium, etsi ipsum quoque columnarum ordinem habebat, a porticu Philonis (n. 539 [1]). Neque vero de integro aedificatur, sed imperfectum et ex parte collapsum instauratur et ad finem perducitur. Iam bis infra (v. 13. 19) commemoratur στοά, ipso nomine satis accurate distincta a templi porticu, quae ubique in titulis (n. 539 [3]) προστῷον vocatur. Quam stoam ipsum esse illud antiquum aedificium incohatum, de quo perficiendo hic agitur, apparet. 3 Stylobata ordinis antici iam perfectus erat, columnae vero (v. 18 sqq.) nondum impositae. Ceterum cum addditamentum τοῖς προσθίοις prodat, etiam alias fuisse columnas, necessario statuendum est, porticum utrimque apertam et columnis cinctam fuisse; a postica vero parte sine dubio muro periboli (v. 2) terminabatur stoa. 4 Fossa stylobatae alterius lateris struendo inserviebat. Etenim initium capiebat a stylobata frontis (not. 3); neque muri fundamenta in hac fossa collocari inde apparet, quod duo modo ordines lapidum, primum λίθοι τῆς μαλακῆς πέτρας (v. 8), deinde καταληπτῆρες (v. 12) ponendi locantur, cum tamen hanc structuram integram esse inde appareat quod v. 18 ab ea statim transitur ad columnas erigendas. Alterius lateris angusti stylobata propterea non commemoratur, quia is ut ille anticae partis iam perfectus fuisse videtur. Patebat igitur porticus inter murum et anticum columnarum ordinem pedes triginta. 5 Ex additamento τὸ ἐπὶ τοῦ σταδίου Phi. coniecit fuisse Eleusine etiam aliud theatrum. Neque eius rei causa latere mihi videtur. Hoc enim theatrum, etsi extra peribolum erat, tamen ut stadium cum eo coniunctum ad certamina et caerimonias mysteriorum et Eleusiniorum destinatum ideoque non minus quam ipsum delubrum in tutela populi Atheniensium fuit, cuius illa erant ἱερὰ δημοτελῆ. Quomodo enim, si aliter res se habuisset, populus terram effossam illuc transferri iubere poterat? Verum pagum Eleusiniorum item suum habuisse theatrum, in quo Διονύσια τὰ κατ' ἀγρούς, pagi non civitatis feriae, peragerentur, docent paganorum decreta n. 518, 10: Ἐλευσῖνι ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν τῷ ἀγῶνι. 720, 6: Διονύσ[ια π]οιούντων Ἐλευσινίων. v. 20: Διονυσίων τῶν Ἐ[λ]ευσῖνι τοῖς τραγῳδοῖς. v. 31: ὅπως ἂν ἀναγραφεῖ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῷ Διονυ[σ]ίῳ. Neque recte O. Rubensohn, die Mysterienheiligtümer

σταδίου[6] τιθέναι το|ὺς λίθους τῆς μαλακῆς πέτρας προσεπιτέμνοντα οὗ ἂν ἦι πέτρ|α[7], συντιθέντα τοὺς ἁρμοὺς στερίφους, ἁρμόττοντας πανταχῆι, || μῆκος τετράποδας, πλάτος δίποδας, πάχος τριημιποδίους, καὶ | ἐπεργάζεσθαι κατὰ τὸν στοῖχον ἕκαστον διανεκῆ. ἐπὶ δὲ τούτ|ων τιθέναι καταληπτῆρας[8] μῆκος τετράποδας, πλάτος πενθημι|ποδίους, πάχος πεντεπαλάστος, τῶν ἐκ τῆς στοᾶς[9] καθαιρουμέν|ων, ἐξεργασάμενο(ν)[10] ὀρθοὺς καὶ εὐγωνίους πανταχῆι, καὶ τοὺς ἁ||ρμοὺς ποιήσαντα ἐπὶ ἡμιπόδιον συντιθέναι ἀθραύστους καὶ | ἁρμόττοντας πανταχῆι καὶ ἐπεργασάμενον ὀρθὰ καὶ εὐτενῆ. | μισθωτής· Ἀντίμαχος Νεοκλείδου Κηφισιεύς : ⊢ΙΙΙ : ΗΗΗΗ[11] | ἐγγυητής· Νικόστρατος Ἀρεσίου Πειραιεύς. στῆσαι τοὺς κί|ονας τοὺς λιθίνους[12] τοὺς νῦν ὑποκειμένους ὑπὸ τῆι στοᾶι κατὰ τ||αὐτά, προσεξεργασαμένους

---

in Eleusis und Samothrake p. 121 illud quod n. 720, 21 sqq. Damasias Thebanus choros duos Cereri et Proserpinae et Baccho obtulisse dicitur, ad scaenicos ludos per Eleusiniorum ferias habitos refert. Immo pagi sacra illic indicari luce clarius est. Illud vero theatrum, quod hic habemus, redit n. 587, 45, eius scaena commemoratur ibid. v. 304. Nullas dum theatri reliquias Eleusine effossas esse adnotat Phi. 6 In Eleusiniorum certaminibus (n. 587, 258. 259. 262) stadio opus fuisse sponte patet, etsi ne huius quidem ulla adhuc vestigia reperta sunt. 7 In universum quidem usque ad vivum saxum (μέχρι τοῦ στερίφου v. 6, cf. n. 537, 8 ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον. 587, 46 τῷ ἀνελόντι καὶ ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα ἐπὶ τὸ στέριφον) terra removetur illique lapides imponuntur. Sed si quo loco infra ipsam soli superficiem statim saxum invenietur, eius tanta pars praecidenda est ut lapides substructionis commode imponi possint. 8 Notionem vocis obscuram esse fatetur Phi. Sed sine dubio ei lapides significantur, qui summam partem stylobatae efficiunt ita ut in ipsis iam columnae erigantur; qui cum inferiori substructioni impositi sint, nescio an recte illam quasi continere et comprimere dicantur, qua vi καταλαμβάνειν nonnunquam usurpatur. Ceterum eos non ut illa inferiora ex lapidibus mollibus, sed ex marmore factos consentaneum est. 9 Cf. not. 2. 10 ΜΕΝΟΣ lapis. 11 Singulas drachmas et ternos obolos singulorum lapidum pretium, quadringentos vero lapidum numerum esse opinatur Koe. Sed is videtur de toto porticus pavimento lapidibus consternendo cogitare, quod nullo modo fieri potest propter fossam non plus quam octo pedes latam (v. 4) cui substructiones immittuntur; adde quod omnino a Graecorum more alienum erat omne solum eiusmodi substructionibus fundare (E. Fabricius Hermae XVII p. 563). Quod i de uno columnarum lateralis ordinis stylobata agitur, quadringentorum lapidum numerum nimium esse patet. Uterque numerus de summa pecuniae intellegendus mihi videtur, sed rationes eorum non dispicio. 12 Omnes et ordinis antici et duorum laterum columnae significari mihi videntur.

σφόνδυλον[13] ἑκάστωι τῶι κίονι τὸν [ἐκ βάσ]||εως[14], ὕψος δίποδα, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν τῶι κίονι : ΔΓΙ[15] : μισ[θωτὴς ----]||ης Παμφίλου [-------· ἐγ]γυητὴς Ἐπικ[---------- Λε]||υκονοιεύ[ς].

13 Cf. n. 537[23]. 14 Supplevi. Singuli cuiusque columnae sphondyli nondum elaborati erant; quos sumpsi infimos fuisse, qui ipsi basi imponerentur. Nam praepositionem ἐκ de re usurpari cui quid impositum stet notum est (ὤρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων Soph. El. 742). 15 Numerus columnarum. Ph.

---

539 Tabula marmoris Pentelici fracta ab inferiore parte, inventa Eleusine. Ed. D. Philios Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 184 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 236 n. 1054 *f*).

Θεο[ί.] | Εἰς τὸ ἱερὸν Ἐλευσινάδε[1] τοῖς σφονδύ|λοις[2] τῶν κιόνων τοῦ προστώιου[3] εἰς το|ὺς ἁρμοὺς πόλους[4] ποῆσαι καὶ ἐμπόλια || χαλκᾶ[5], δύο εἰς ἕκαστον τὸν ἁρμὸν ἐμπό|λια καὶ ἕνα πόλον,

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν quarti a. Chr. n. saeculi titulum esse demonstrant. Vs. 1 multo maioribus litteris, dispositis per totam lapidis latitudinem, exaratus. 1 Una cum hac tabula aliae tres inventae sunt aetatis et argumenti necessitudine arctissime cum ea conexae. Quae omnes manifesto spectant ad eam aedificationem quam Demetrio Phalereo gubernacula rerum tenente (317—307 a. Chr.) in delubro Eleusinio effecit Philo architectus nobilissimus (Vitruv. VII, 17, cf. n. 537[5]). Tum porticus quae fronti sacrarii praeposita erat, exstructa est; atque amplissimae quidem duae ex illis inscriptionibus (C. I. Att. IV, 2 p. 227 n. 1054 *b*. p. 231 n. 1054 *c*), satis mutilae illae quidem, variarum eius structurae partium mentionem faciunt, reliquae duae, haec quam edimus et C. I. Att. IV, 2 p. 235 n. 1054 *e*), ad solas columnas spectant, ita ut hic quidem de vinculis aheneis, quibus singulae columnae partes (σφόνδυλοι) inter se colligandae sunt praecipiatur, illic de capitibus columnarum; cf. v. 1 sqq. τὰ ἐπίκρανα τῶν κιόνων τῶν εἰς τὸ προστῶιο[ν] τὸ Ἐλευσῖνι τετταρακαίδεκα ἀγαγεῖν Π[εν]τελῆθεν Ἐλευσινάδε. 2 Cf. n. 537[23]. 3 Ut hic, ita etiam C. I. Att. IV, 2 p. 233 n. 1054 *c*, 52. p. 235 n. 1054 *e*, 1 προστῶιον vocatur porticus a Philone exstructa. K. (Cf. not. 1.) 4 Vincula (*Dübel*) ahenea cylindri figura, quibus immissis singulis bini sphondyli columnae inter se colligantur. Cf. Hesychius ἐμπολῶντο· ἐνεβάλλοντο. Phil. 5 Non ipsis lapidibus immittebantur πόλοι, sed in utriusque planicie aes cubi figura (ἐμπόλιον) ita insertum erat, ut planicies superior plane aequaretur circumdanti lapidis superficiei. Haec aera, quae bina in singulos πόλους fuisse apparet, media habebant foramina rotunda quae accuratissime elaborata erant ad vinculum illud recipiendum.

τὰ μὲν κάτω τὰ πρῶτα | ἐγδάκτυλα πανταχῆι, τετράγωνα, τὰ δὲ | ἀνωτάτω πεντεδάκτυλα πανταχῆι, τὰ δ|ὲ ἄλλα ἀμειβόμενα τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ μεγ||ίστου εἰς τὸ ἐλάχιστον[6], τοὺς δὲ πόλου|ς στρογγύλους, τού(ς)[7] μὲν κάτω μῆκος πεν|τεδακτύλους, πάχος δὲ διδακτύλους, τ|οὺς δὲ ἄνω μῆκος μὲν παλαστιαίους, [π]ά|χος δὲ δακτύλου καὶ ἡμισεος δακτύλο, || τοὺς δὲ ἄλλους ἀμειβομένους τῶι μήκ|ει καὶ τῶι πάχει τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ μεγίσ|του εἰς τὸν ἐλάχιστον[8]. χαλκοῦ δὲ ἐργά|σεται Μαριέως[9] κεκραμένου τὴν δωδεκάτ|ην, τὰ ἕνδεκα μέρη χαλκοῦ, τὸ δὲ δωδέκα||τον καττιτέρου[10]. καὶ ἀποδώσει τὰ μὲν ἐ|μπόλια ὀρθὰ καὶ ἀστραφῆ[11] καὶ εὐγώνια, | τοὺς δὲ πόλους τορνεύσει στρογγύλο|υς πρὸς τὸ παράδειγμα καὶ ἐναρμόσει | εἰς τὰ ἐμπόλια ἁρμόττοντας καὶ ὀρθο||ὺς καὶ ἐντόρνους πανταχῆι, ὅπως ἂν τὸ | αὐτὸ ποιῶσιν περιαγόμενοι[12]. μισθώσε|ται δὲ κατὰ μνᾶν καὶ ἀποστήσει[13] τῶι ἀε||ὶ παρόντι τῶν ἐπιστατῶν[14] ἢ τῶι δημοσί|ωι ἢ τῶι ἀρχιτέκτονι· ἀποδώσει δὲ τὰ ἔ||ργα μὴ ἀποκωλύων τοὺς ἐργαζομένους | τοὺς κίονας[15]. ἐμισθώθη ἡ μνᾶ : ΙΙΙΙΙCϽ. μισ|θωτής· Βλεπαῖος Σω[κλ]έους Λαμ(πτρεύς) : ἐ[γ]γυητ|ής· Κηφισ[οφ]ῶν Κεφαλίωνος Ἀφ(ι)δναῖος[16].

6 Discrimen mensurae inter primum et alterum ἐμπόλιον pro portione idem erat atque inter alterum et tertium, inter tertium et quartum et sic usque ad summum. 7 ΤΟΥΜΕΝ. 8 Idem hic de vinculis ipsis praecipitur quod supra (not. 6) de eorum receptaculis dictum erat. 9 Aes Cyprium per omnes antiquitatis Graecae et Romanae aetates prae aliis nobile fuit. Cf. H. Blümner Technologie und Terminologie der Gewerbe und Künste IV p. 60 sqq. Marium oppidum aliquotiens in litteris commemoratur (Stephanus Byz. s. v. Diodor. XIX, 79, 4 cum Wesselingii nota), sed de huius potissimum civitatis metallis nusquam quod sciam mentio fit. 10 Duodecima pars ($8\frac{1}{3}$ p. c.) stanni medium fere locum tenet inter eas mixturae rationes quae nummis aheneis Graecis examinatis inventae sunt (2—17 %, cf. H. Blümner ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie III, 1 p. 896). 11 Cf. n. 540[11]. 12 Si in orbem vertuntur vincula, unoquoque huius cursus loco aeque bene et accurate quadrare debent in foramina receptaculorum. 13 Appendet. 14 Sine dubio οἱ ἐπιστάται οἱ Ἐλευσινόθεν (n. 587, 3 sqq.) intellegendi sunt; etiam qui C. I. Att. IV, 2 p. 227 n. 1054 *b*, 2 ἐπιστάται τοῦ Ἐλευσινίου dicuntur, recte eosdem existimat Koe. 15 Cf. n. 540, 34. 16 ΑΦΔΝΑΙΟΣ. Cf. n. 495, 38.

540 Tabula lapidis leucophaei inaedificata Lebadeae in officina fabri ferrarii. Ex ectypo et apographis a P. Stamataki transmissis

ed. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 369 sqq. Commentario doctrinae pleno instruxit E. Fabricius, de architectura Graeca commentationes epigraphicae. Berolini 1881. p. 5 sqq. (Syll.[1] 353). Ex Lollingii apographo I. G. Sept. I, 3073 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 477 n. 589).

[---------- τῶν ἔ]ργων[1] τὸ ἐπίπεμπτον[2] ἀποτείσε‖[ι ὁ ἐργώνης· τοῦτο δὲ κ]αὶ τὸ ὑπερεύρεμα[3], καὶ ἐάν τι ἄλλο | [ἀργύριον ἐκ τῶν] ἐπιτιμίων προσγένηται αὐτῶι, ἅπαν|τα πράξ[ουσιν] οἱ ναοποιοὶ[4] τὸν ἐργώνην καὶ τοὺς ἐγγύους· ‖ ἐὰν δὲ μὴ δύνων-

---

Litterae volgares praeter ΞΓ. Scriptura in lapide per duas paginas sive columnas sic divisa, ut utraque nonagenos quaternos versus habeat. Tituli duae partes sunt, vacuo spatio dimidii fere versus (v. 89) inter se separatae: Prior (v. 1—89), initio mutila, ad titulos conficiendos, altera (v. 89—188) ad saxa quibus pavimentum templi consternitur collocanda spectat. Templum ipsum Iovis Regis est (not. 35) a communi Boeotorum exstructum (not. 66). Fabricius p. 15 pecunias Boeotis ab Antiocho IV Epiphane (175—164 a. Chr.) ad hanc aedificationem donatas esse coniecit, quam sententiam litteratura et sermone tituli confirmari observavit A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 181; itaque neque ante 175 a. Chr., quo Antiochus rerum potitus, neque post 171, quo foedus Boeotorum dissolutum est, incisum esse posse. Ceterum post hunc titulum aliorum ad idem opus spectantium fragmenta ibidem eruta sunt; cf. I. G. Sept. I, 3074. 3075. 3076. Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 318 sqq. Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 179. In hoc quod postremo loco commemoravi v. 10 Andronici Boeotorum archontis mentio fit; sed eius annus ignoratur. Leges, quas curatores (ναοποιοί) redemptoribus (ἐργώναις) scribunt, admodum similes sunt earum quas tituli alii paris argumenti atque aetatis, inprimis Tegeaticus (A. Michaëlis Jahrb. f. Phil. LXXXIII p. 585 sqq.) et Deliaci duo (C. I. G. 2266, quem tractavit Fabricius Hermae XVII p. 1 sqq., et Ἀθηναίου IV p. 454 sq.) continent.   1 V. 1—3 supplevit Fabricius, qui perspexit hic praecipi, quid faciendum esset si redemptor opus susceptum deseruisset. Utique ante ea quae nunc exstant scriptum fuit, eum pecunias quas iam accepisset, reddere debere; accedit multa quintae partis totius pecuniae qua opus faciendum conduxit, et si maiore pretio alteri locat civitas, quam ipse conduxerat, etiam quod interest inter hoc et illud, reipublicae reddendum est ab eo (not. 3).   2 Quinta pars. Cf. Harpocr. ἐπιδέκατον et ἐπίπεμπτον, ubi Lysias et Plato (comicus) huius significationis testes laudantur. F. Eodem redit vocabulorum ἐπιδέκατος τόκος similiumque usus. Sane praeterea τὸ ἐπίπεμπτον etiam ipsum caput addita quinta parte significat.   3 I. e. ὅσῳ ἂν πλέον εὑρίσκῃ (cf. v. 7. 76) τὸ ἔργον πάλιν πωλούμενον.   4 Magistratus ordinarius fuisse videtur; certe eiusdem nominis formae pro dialecti ratione paullulum discrepantes (νεωποιοί, νεωποῖαι, ναποῖαι) tales magistratus significant in titulis aliarum civitatium Graecarum. Contra in titulo Tegeatico

ται, εἰς τὸ λεύκωμα ἐκγράψουσιν[5]· ἐγ|δίδομεν[6] δὲ τὸ ἔργον ὅλον πρὸς χαλκόν[7], τὰς μὲν στή|λας[8] καὶ τοὺς θριγκοὺς[9] πρὸς λίθον ἐφ' ὠμαλίαν[10] ὅτι ἂν εὕ|ρωσιν[11], τοὺς δ' ὑποβατῆρας ἐν προσέργωι[12] ποιήσει, τῶν | δὲ πώρων[13] ὑποτίμημα[14] λήψεται τοῦ λίθου ἑκάστου δρα||χμὰς πέντε ὅσους ἂν παρίσχηι, τῶν δὲ γραμμάτων | τῆς ἐγκολάψεως καὶ [τῆς] ἐγκαύσεως στατῆρα καὶ | τριώβολον τῶν χιλίων γραμμάτων[15]· ἐργᾶται[16] δὲ συνε|χῶς μετὰ τὸ τὴν δόσιν[17] λαβεῖν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα, | ἐνεργῶν τεχνί-

---

qui opera locant ἐσδοτῆρες, curatores extraordinarii fuisse videntur, ut Athenis ἐπιστάται τῶν δημοσίων ἔργων. 5 I. e. in laterculum debitorum aerarii referetur. Cf. Lys. IX, 6 ἐπιβαλόντες δὲ τὸ ἀργύριον πράξασθαι μὲν οὐκ ἐπεχείρησαν, ἐξιούσης δὲ τῆς ἀρχῆς γράψαντες εἰς λεύκωμα τοῖς ταμίαις παρέδοσαν. Praepositio sane minus apta cuipiam videatur; sed aut error ex ambiguitate scripturae ἐγγράφειν natus (n. 329[6]) subest, aut ἐκγράφειν eadem breviloquentia pro γεγραμμένον ἐκτιθέναι dicitur atque illud usitatissimum προγράφειν pro γεγραμμένον προτιθέναι. 6 Ipsi ναοποιοί et architectus hic loquuntur. 7 Fabricius haec sic interpretatur ut opus ex aere et ex lapide faciendum (ἔργον πρὸς χαλκὸν — πρὸς λίθον) distinguantur. At primum quidem enuntiati conformatio id potius suadet, ut universum opus, de quo primo loco dicitur, deinde dividi statuamus in duas partes (τὰς μὲν στήλας καὶ τοὺς λίθους — τοὺς δ' ὑποβατῆρας). Quare τὸ ἔργον ὅλον minime ad opera ex aere facienda spectare potest. Accedit quod in hac verborum collocatione ne licet quidem πρὸς χαλκὸν ad τὸ ἔργον referre, sed necessario ad ἐγδίδομεν referendum est. Atqui πρὸς χαλκὸν ἐκδιδόναι nihil aliud significat quam '*ea condicione locare, ut pretium aere* (non auro aut argento) *persolvatur*'. Desideraveris sane merum genetivum χαλκοῦ. At cf. 226, 14 sqq.: τῶν τε ἀρχόντων θέντων τὰ ἱερὰ ποτήρια εἰς τὴν τῆς πόλεως χρείαν — πρὸς χρυσοῦς ἑκατόν. 8 Tabulae quibus tituli inscribuntur. 9 Coronae quae tabulis imponuntur. 10 Aequabili in singulos lapides (πρὸς λίθον) pretio. ὠμαλίαν ad nominis compositi ἀνωμαλία similitudinem soloece fictum esse monuit F. 11 I. e. quanti conducentur haec opera, quantum pretium inter redemptores et magistratus conveniet. 12 Quae πρόσεργα vocantur, eorum pretium effectis demum operibus et probatis a magistratu persolvitur (v. 63). F. 13 Ex quibus substructiones fiunt. Contra lapides ex quibus tabulae ipsae et coronae sculpebantur, a magistratibus datos consentaneum est, cum in eis opera modo (ἔργον) redemptoribus locetur. F. 14 Pretium lapidum et litterarum a curatoribus in antecessum constituitur. Cf. [Arist.] Oecon. II, 35, 1353 a 10 τὸν μὲν ἐπιμελητὴν κατὰ χώραν εἶα, τοὺς δὲ φόρους πράσσεσθαι ἐκέλευεν ὅσους αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο. F. 15 Stater Boeoticus et tres oboli valent drachmas atticas 3, 47, marcas Germanicas 2, 71. Inde efficitur, hanc quae exstat tabulam inscribendam triginta fere drachmis Atticis constitisse. F. 16 Cf. n. 226, 126. 734, 113. Hermae XVI p. 172. 17 Pensio pretii qua redemptor opus licitus est. F.

ταις ἱκανοῖς κατὰ τὴν τέχνην, μὴ ἔ||λαττον ἢ πέντε, ἂν δέ τι μὴ πείθηται τῶν κατὰ τὴν | συγγραφὴν γεγραμμένων ἢ κακοτεχνῶν τι ἐξελέγχη|ται, ζημιωθήσεται ὑπὸ τῶν ναοποιῶν καθ' ὅτι ἂν φαίνη|ται ἄξιος εἶναι μὴ ποιῶν τῶν κατὰ τὴν συγγραφὴν γε|γραμμένων, καὶ ἐάν τις ἄλλος τῶν συνεργαζομένων ἐξε||λέγχηταί τι κακοτεχνῶν, ἐξελαυνέσθω ἐκ τοῦ ἔργου καὶ | [μ]ηκέτι συνεργαζέσθω[18]· ἐὰν δὲ μὴ πείθηται, ζημιωθήσε|ται καὶ οὗτος μετὰ τοῦ ἐργώνου· ἐὰν δέ που παρὰ τὸ ἔρ|γον συνφέρηι τινὶ μέτρωι τῶγ γεγραμμένων προσλι|πεῖν ἢ συνελεῖν[19], ποιήσει ὡς ἂν κελεύωμεν, μηδὲ ἀπολε||λύσθωσαν ἀπὸ τῆς ἐργωνίας οἱ ἐξ ἀρχῆς ἔγγυοι καὶ ὁ ἐρ|γώνης, ἄχρι ἂν ὁ ἐπαναπριάμενος τὰ παλίνπωλα[20] τοὺς | ἐγγύους ἀξιοχρέους καταστήσηι· περὶ δὲ τῶν προπε|ποιημένων οἱ ἐξ ἀρχῆς ἔγγυοι ἔστωσαν ἕως τῆς ἐσχά|της δοκιμασίας· μηδὲ καταβλαπτέτω μηθὲν τῶν ὑπαρ||χόντων ἔργων ἐν τῶι ἱερῶι ὁ ἐργώνης· ἐὰν δέ τι καταβλά|ψηι, ἀκείσθω τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν δοκίμως ἐγ χρόνωι | ὅσωι ἂν οἱ ναοποιοὶ τάξωσιν· καὶ ἐάν τινα ὑγιῆ λίθον δια|φθείρηι κατὰ τὴν ἐργασίαν ὁ τῆς θέσεως ἐργώνης, ἕτε|ρον ἀποκαταστήσει δόκιμον τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν, οὐ||θὲν ἐπικωλύοντα[21] τὸ ἔργον, τὸν δὲ διαφθαρέντα λίθον ἐξ|άξει ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐντὸς ἡμερῶν πέντε, εἰ δὲ μή, ἱερὸς ὁ λίθος | ἔσται· ἐὰν δὲ μὴ ἀποκαθιστῆι ἢ μὴ ἀκῆται τὸ καταβλα|φθέν, καὶ τοῦτο ἐπεγδώσουσιν οἱ ναοποιοί· ὅτι δ' ἂν εὕρηι, | τοῦτο αὐτὸ καὶ ἡμιόλιον[22] ἀποτείσει ὁ ἐργώνης καὶ οἱ ἔγ||γυοι· ἐὰν δὲ κατὰ φυὰν διαφθαρῆι τις τῶν λίθων, ἀζήμιος ἔσ|τω κατὰ τοῦτον ὁ τῆς θέσεως ἐργώνης.

---

18 Praeter hoc coercitionis ius curatorum officium non spectat ad operarios, sed hi a redemptoribus conducuntur ab iisque mercedem accipiunt. 19 Addendi et demendi notiones in his verbis inesse apparet; ac recte F. προσλιπεῖν proprie '*aliquantum ultra mensuram relinquere i. e. non sculpendo praecidere*' significare monet. 20 Qui ea, quae prior redemptor imperfecta reliquerit, perficienda conduxerit. Cf. Pollux VII, 12 τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν ἀναπωλεῖν καὶ ἀναπιπράσκειν λέγουσιν — καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα ἀναπωλούμενα — ἢ παλίμπωλα. F. 21 Sic errore lapicidae pro ἐπικωλύων exaratum coniecit F. non improbabiliter, etsi fortasse accusativus defendi potest ad lapidem relatus, qui dum collocatur non impediat reliqua opera. De hoc condicionis genere cf. n. 539, 28: ἀποδώσει δὲ τὰ ἔργα μὴ ἀποκωλύων τοὺς ἐργαζομένους τοὺς κίονας. 22 Ipsum pretium quo locabitur et dimidium intellexit F. At sic καὶ abesse debebat. Immo praeter pretium, quod reipublicae restituendum est, sesquialterum tantum multae loco penditur.

ἐὰν δὲ πρὸς αὐ|τοὺς ἀντιλέγωσιν οἱ ἐργῶναι[23] περί τινος τῶν γεγραμμέ|νων, διακρινοῦσιν οἱ ναοποιοὶ ὀμόσαντες ἐπὶ τῶν ἔργων, πλεί|ονες ὄντες τῶν ἡμισέων[24]· τὰ δὲ ἐπικριθέντα κύρια ἔστω[25]. ‖ ἐὰν δέ τι ἐπικωλύσωσιν οἱ ναοποιοὶ τὸν ἐργώνην κατὰ | τὴν παροχὴν τῶν λίθων[26], τὸν χρόνον ἀποδώσουσιν ὅσον ἂν | ἐπικωλύσωσιν. ἐγγύους δὲ καταστήσας ὁ ἐργώνης κατὰ | τὸν νόμον λήψεται τὴν πρώτην δόσιν ὁπόσου ἂν ἐργωνή|σηι πασῶν τῶν στηλῶν καὶ τῶν θριγκῶν τῶν ἐπὶ ταύτας ‖ τιθεμένων, ὑπολιπόμενος παντὸς τὸ ἐπιδέκατον, ὅταν δὲ | ἀποδείξηι πάσας εἰργασμένας καὶ ὀρθὰς πάντηι καὶ τέλος | [ἐχ]ούσας κατὰ τὴν συγγραφὴν καὶ μεμολυβδοχοημένας ἀ|ρεστῶς τοῖς ναοποιοῖς καὶ τῶι ἀρχιτέκτονι, λήψεται τὴν | δευτέραν δόσιν πάντων τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ‖ ἐκ τοῦ ὑποτιμήματος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τὸν ἐκ τῶν ἀντι|γράφων ἐγλογισθέντα, ὑπολιπόμενος καὶ τούτου τὸ ἐπιδέ|κατον, καὶ συντελέσας ὅλον τὸ ἔργον, ὅταν δοκιμασθῆι, κομι|σάσθω τὸ ἐπιδέκατον τὸ ὑπολειφθὲν καὶ τῶν πώρων τὸ ὑπο|τίμημα ὅσους ἂν θῆι, καὶ ὅσα ἂν γράμματα ἐπιγράψηι ‖ μετὰ τὸ τὴν δόσιν λαβεῖν, κομισάσθω καὶ τούτων, ὅταν καὶ τὸ ἐ|πιδέκατον λαμβάνηι, ἐὰν μή τι εἰς τὰ ἐπιτίμια ὑπολογισθῆι αὐ|τῶι· ἐὰν δέ τι πρόσεργον δῆι[27] γενέσθαι συμφέρον τῶι ἔργωι, | ποιήσει ἐκ τοῦ ἴσου λόγου καὶ προσκομιεῖται τὸ γινόμενον αὐτῶι, | ἀποδείξας δόκιμον· ἐὰν δὲ ὁ τόπος ἀνακαθαιρόμενος μα‖λακὸς εὑρίσκηται, προσστρώσει πώροις ὅσοις ἂν χρεία ἦι καὶ | προσκομιεῖται καὶ τούτου τὸ γινόμενον αὐτῶι μετὰ τοῦ | ἐπιδ⟨δ⟩εκάτου· ἐπιθήσει δὲ καὶ ἐπὶ τὰς στήλας τὰς ὑπαρχού|σας[28] θριγκοὺς ἕνδεκα, προεπικόψας τὰς στήλας ἐπιλαβὼν | ὅσον ἂν κελεύωμεν πρὸς τὴν περιτένειαν τὴν δοθεῖσαν[29]· ‖

---

23 Cf. 523, 31. 24 Cf. Mytilenaeorum et Phocaeensium pactum de nummis cudendis Transactions of the royal soc. of Litt. VIII p. 549: δικ[άσ]ταις δὲ | ἔμ]μεναι τῶι μὲν ἐμ Μυτιλήναι [ὑποδίκ|ωι] ταὶς ἄρχαις παίσαις ταὶς ἐμ Μ[υτιλ|ή]ναι πλέας τ[ῶ]ν αἰμισέων, ἐμ Φωκᾶι δ[ὲ τ]|αὶς ἄρχαις παίσ[α]ι[ς] ταὶς ἐμ Φωκᾶι πλ[έ]|ας τῶν αἰμισέω[ν]. 25 Haec paene ad verbum in titulis Tegeatico et altero ex Deliacis redire monuit F. 26 Cf. not. 13. Quot diebus post quam debebant lapides dederint curatores, tot accedent tempori redemptoribus concesso ad opus perficiendum. 27 Cf. n. 150[5]. 177[5]. 542, 32. 28 Non modo hae tabulae collocatae erant, sed etiam litterae incisae, ut nihil restaret nisi ut coronae imponerentur. F. 29 Nondum ita sculptae et laevigatae erant tabulae, ut coronae eis imponi possent, praeter certam quandam superficiei partem, qua in reliquis sculpendis documento uti debebant. Haec est ἡ περιτένεια

ἐξελεῖ δὲ καὶ τὰ δέματα τὰ ὑπάρχοντα ἐν ταῖς στήλαις ὅσα | ἂν ὑπερέχηι καὶ κωλύηι αὐτὸν ἐν τῆι ἐπικοπῆι καὶ τρήσας βα|θύτερα καθαρμόσει καὶ περιμολυβδοχοήσει δοκίμως, ἐμβαλεῖ | δὲ καὶ εἰς τούτους γόμφους δέματα καὶ περιμολυβδοχοήσει καὶ ἐρ|[γᾶ]ται πάντα καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπάνω γέγραπται· ἐκγδ(ί)δομεν[30] δὲ || καὶ τούτους τοὺς θριγκούς, τοὺς μὲν ἐκπέδους καὶ πενταπέδους | τοῦ ἴσου, ὅσον ἂν καὶ οἱ λοιποὶ[31] εὕρωσιν, τοὺς δὲ τριπέδους τοὺς | τέτταρας σύνδυο εἰς τὸν θριγκὸν ἀπομετρησόμεθα. ⟨λήψε|ται δὲ καὶ τούτων τῶν θριγκῶν τὴν δόσιν⟩ ὅταν [δὲ][32] ἐπιδείξηι | τὰς στήλας ἐργασμένας καὶ κειμένας καὶ μεμολυβδοχοη||μένας καὶ τοὺς θριγκοὺς τοὺς ἐπὶ ταύτας τιθεμένους δε|δεμένους κατὰ κεφαλήν, λήψεται καὶ τούτων τὴν δόσιν, ὑπολι|πόμενος τὸ ἐπιδέκατον, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπάνω γ[έ]γραπται· | ὅταν δὲ συνθῆι τοὺς θριγκοὺς καὶ ἀποδείξηι κειμένους, | μεμολυβδοχοημένους, τέλος ἔχοντας, δεδεμένους κατὰ || κεφαλήν, συμφωνοῦντας πρὸς ἀλλήλους δοκίμως, ἔπειτεν | ἐγνιτρώσει[33] τὰς στήλας καὶ ἀποδώσει τὰ γράμματα καθαρὰ | καὶ ἐκπλυνεῖ ἕως ἂν κελεύωμεν· τὰ δὲ ἄλλα ὅσα μὴ ἐν τῆι | συγγραφῆι γέγραπται, κατὰ τὸν κατοπτικὸν[34] νόμον καὶ να|οποϊκὸν ἔστω. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ || Διὸς τοῦ Βασιλέως[35] εἰς τὴν ἔξω

ἡ δοθεῖσα. Cf. Fabricius p. 46. 59 sq. 30 De praepositionis scriptura cf. 77[9]. 31 Quae novis tabulis imponendae sunt. 32 Cum duae litterae desint, [δὲ] supplevit Kum. Quod ferri non posse dixit F., qui haec antecedenti enuntiato adnectit, infra vero v. 81 post κατὰ κεφαλὴν puncto distinguit. At sic illo loco post λήψεται, ubi nulla est lacuna, particula desideraretur. Atque utique quod semel enuntiandum fuit, bis dictum est; nam utroque loco eadem δόσις intellegitur. Quare enuntiatum λήψεται δὲ — τὴν δόσιν v. 77. 78 errore vel neglegentia perperam insertum puto. Quo sublato omnia recte se habent. 33 ἐκνιτροῦν '*natri ope abluere*' Alexis habet apud Athenaeum VI p. 230 b (Meineke F. C. III p. 383) ἐκπώματα ἐκνενιτρωμένα. In rationibus Corcyraeis I. G. Sept. III, 694, 12 est ἐς τὸμ βωμὸν νίτρου. F., qui praeterea de natri usu provocat ad Blümner Terminologie u. Technologie I p. 162. 34 κατόπται magistratus Boeotorum proprii, qui in rebus pecuniariis potissimum aderant magistratibus et cavebant, ne quid inique ageretur. Locationibus operum publicorum eos interfuisse ex titulo I. G. Sept. I, 303, 22 scimus. Boeckh C. I. G. I p. 730. Fabricius p. 45. 35 Cf. Paus. IX, 39, 4: ἀναβᾶσι δὲ ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ αὐτόθεν ἰοῦσιν ἐς τὸ πρόσω τοῦ ὄρους Κόρης ἐστὶ καλουμένη θήρα καὶ Διὸς βασιλέως ναός. τοῦτον μὲν δὴ διὰ τὸ μέγεθος ἢ καὶ τῶν πολέμων τὸ ἀλλεπάλληλον ἀφείκασιν ἡμίεργον. Eius aedificii reliquiae, quae manifesto produnt id nunquam ad finem perductum esse, etiamnunc exstant. (Ulrichs Reisen und Forschungen I p. 168.

περίστασιν[36] τοῦ σηκοῦ | τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν καταστρωτήρων[37] ἐργα|σία καὶ σύνθεσις. — Ὁ ἐργωνήσας παρὰ τῶν ναοποιῶν | εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἔξω περί|στασιν τοῦ σηκοῦ τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν ⟨τοῦ⟩ ‖ τοῦ τόπου τοῦ πρὸς μεσημβρίαν βλέποντος καταστρω[τήρων πέ]|τρας τῆς σκληρᾶς τῆς Λεβαδειικῆς τὴν ἐργασίαν κα[ὶ σύνθε]|σιν, πλῆθος δεκατρεῖς, μέτρα δὲ τούτων ἔσται μῆκος [καὶ] | πλάτος καὶ πάχος ἀκόλουθον τοῖς κειμένοις καὶ τέλος [ἔ]|χουσιν ἐν τῆι μακρᾶι πλευρᾶι[38], πρὸς οὓς οὗτοι τίθενται· παρα‖λαβὼν[39] δὲ ὁ ἐργώνης τοὺς λίθους παρὰ τὸν ναόν, οὗ καὶ [ἐδοκ]|ιμάσθησαν, ὑγιεῖς, τὰ μέτρα ἔχοντας, ἐκποιοῦντας πρὸς | τὰ μεγέθη τὰ γεγραμμένα, πρῶτον μὲν ἐργᾶται τῶν λίθων | πάντων τὰς βάσεις[40] ὀρθάς, ἀστραβεῖς[41], ἀρραγεῖς[42], συμμίλτους[43] | ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς, πυκνῆς, ἐπηκονημένης[44] τὰ ἐπιβα‖νοντα πάντα ἐπὶ τοὺς κρατευτὰς[45] καὶ ἐπὶ τὴν ὑπευθυντη[ρί]|αν μὴ

Stephani Reise durch einige Theile des nördl. Griechenlands p. 68 sqq. Schliemann Orchomenos p. 9 sqq.). F. 36 Ea stylobatae pars, quae inter columnas et parietem cellae sita est. Et hic quidem non dicitur nisi de longo latere meridiano. F. 37 Tabulae lapideae quibus commissis efficitur pavimentum. F. 38 Tredecim lapides in illa parte meridiana iam collocati sunt (v. 133 sqq.), alteri tredecim adhuc desiderantur. Atque illi quidem propter ipsum cellae parietem iacent, hi ante eos columnas versus ponendi sunt. Duo eiusmodi lapidum ordines etiam in Parthenone aliisque templis sunt. F. 39 A curatoribus dantur, ut tabulae quibus tituli inscribuntur cum coronis (not. 13). 40 Planiciem inferiorem, quae substructionibus imponitur. 41 Vox a στρέφειν derivata n. 539, 21 ἀστραφής scribitur. Eadem inconstantia cum in hac voce apud scriptores quoque observatur, tum alia haud pauca sunt manifesto ad verbi στρέφω radicem referenda, quae tamen β pro φ habeant, veluti στραβός, στρεβλός, στρόβος, στρόβιλος, στρόμβος. De vocis usu ac significatione ad Plut. ad principem ineruditum c. 2 p. 780 B (ὥσπερ ὁ κανών, αὐτὸς ἀστραβὴς γενόμενος καὶ ἀδιάστροφος, οὕτως ἀπευθύνει τὰ λοιπὰ τῇ πρὸς αὐτὸν ἐναρμογῇ καὶ παραθέσει) provocat F. 42 Cf. Theophr. Hist. pl. V, 3, 7 (τῶν ἐλαΐνων ῥιζῶν, ἀρραγεῖς γὰρ αὗται). F. 43 Regula (κανόνι) rubrica infecta examinatur lapis (id est μιλτολογεῖν); qui quo perfectius laevigatus est, eo minor pars eius regula rubricata per totam planiciem perducta rubricam non recipit. Qui igitur tam planus ac laevis est, ut totus rubrica inducatur, σύμμιλτος vocatur. F. 44 ξοΐς χαρακτή est scalprum dentatum (*'Zahneisen'*). Duo genera sunt ex quibus alterum (πυκνὴ ἐπηκονημένη) dentes plures et acutiores, alterum (τραχεῖα) pauciores et obtusiores habet. Illud eis lapidum partibus adhibetur, quae accuratius laevigandae sunt. F. 45 Substructiones quibus pavimenti tabulae imponuntur sic comparatae sunt, ut certis intervallis

ἔλαττον ἢ ἐπὶ δύο πόδας ἐκ τοῦ προσιόντος ἁρμοῦ[46], τὰ | δὲ μέσα συνψαύοντα ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς τραχείας, ποι|ῶν ὀρθὰ πάντα πρὸς κανόνα διηνεκῆ μὴ ἐλάττω τοῦ ἐν|εργουμένου λίθου, πλάτος μὴ στενότερον δακτύλων ἕξ, ‖ ὕψος ἡμιποδίου· ὑποτεμεῖ[47] δὲ τῶν καταστρωτήρων πάν|των ἐγ βάσεως τὸ ἐπὶ τὴν ὑπευθυντηρίαν ἐπιβαῖνον ἐ|κ τοῦ ἀπιόντος ἁρμοῦ πλάτος καὶ βάθος τὸ δειχθέν, ἐρ|γαζόμενος τὰς ὑποτομάς, καθὼς καὶ περὶ τῶν βάσεων | γέγραπται, χάλασμα ποιῶν ἐν τῆι ὑποτομῆι τῆι παρὰ τὴ[ν] ‖ ὑπευθυντηρίαν μὴ πλέον δακτυλίσκου· ἐργᾶται δὲ καὶ | τοὺς ἁρμοὺς πάντας τοὺς ἀπιόντας τῶν καταστρωτή|ρων συμμίλτους, ὀρθούς, ἀστραβεῖς, ἀρραγεῖς, καθέτο(υ)ς[48], εὐ|γωνίους[49] πρὸς τὸ προσαγωγεῖον[50], στερεούς, κύκλωι τὰ τρία | μέρη[51] μὴ ἔλαττον δακτύλων ἐννέα ἀπὸ λειστρίου λείου[52] ἐ‖πηκονη-

---

lapides formae oblongae (κρατευταί) transversi a cellae pariete columnas versus currant, medium vero inter eos spatium rudere calculoso expleatur (ὑπευθυντηρία). Atque semper quidem commissurae tabularum pavimenti supra ipsam mediam crateutarum partem sunt. Sic fit, ut margines dexter et sinister uniuscuiusque lapidis crateutis imponantur. Haec igitur pars planiciei inferioris accuratius laevigatur, item anterior pars duos pedes a margine. Reliqua pars planiciei inferioris (τὰ μέσα συνψαύοντα) minus accurate elaboratur, quia postea excavanda est (not. 46). F. 46 ἁρμοί, latera quattuor tabularum, opponuntur superficiei et planiciei inferiori. Atque ὁ προσιὼν ἁρμὸς anticum latus est, ὁ ἀπιὼν ἁρμὸς v. 112 manifesto de postico latere dicitur, at in eis quae sequuntur v. 116 sqq. plurali οἱ ἁρμοὶ οἱ ἀπιόντες tria reliqua praeter anticum latera comprehendi videntur; aliter enim de marginibus dextro et sinistro elaborandis omnino nihil diceretur. 47 Si unus lapis alteri adaptandus erat, Graeci eam modo planiciei partem, quae margini proprior erat, accurate laevigatam sic committebant, ut nihil intervalli esset; contra mediam planiciem paullulum excavabant, ut spatium (χάλασμα) relinqueretur. Hoc est ὑποτέμνειν. F. 48 ΚΑΘΕΤΟΣ. Emendavit F., perpendicularia interpretatus. 49 Ut rectos angulos habeant. F. 50 Inter instrumenta quibus in aedificando utuntur προσαγωγεῖον commemorat Plato Phileb. 56 C, ubi scholiasta adnotat τεκτονικόν ἐστιν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. In titulo normam ('*Winkel*') designari manifestum est. F. 51 I. e. marginem cuiusque lateris dextrum, superiorem, sinistrum. Inferior cum media parte lateris minus accurate laevigatur ut in planicie inferiore media pars usque ad posticum marginem (not. 45), atque eadem quidem de causa. 52 λίστρον instrumentum quo lapides laevigantur ex Homero χ, 455 et Hesychio s. λίστρον et λιστρωτόν notum erat, λειστρίον hic primum comparet. 'Apparet autem ex titulo nostro λειστρίον scalprum esse quo lapidarii subtilissimam assequebantur laevigationem. nam hoc instrumento utuntur ad sculpendos laterum margines qui

μένου μιλτολογῶν δοκίμως, τὰ δὲ μέσα συν|ψαύοντα ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς τραχείας, καὶ ἀναθυρώ|σει[53] τοὺς ἁρμοὺς πάντας τοὺς ἀπιόντας κανόν[ι λιθί]|νωι μιλτολογῶν δοκίμως, ἀναξέων τοὺς καν[όνας] | πάντας, ὁσάκις ἂν κελεύωμεν, πρὸς τὸν κανόν[α τὸν λίθινον] || τὸν ἐν τῶι ἱερῶι ὑπάρχοντα δοκίμως. ἀποξέσ[ει δὲ πρὸς[54]] | τοὺς ἁρμοὺς τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιό[ντας τοὺς[55] | τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων, πρὸς οὓς μ[έλλει] | τιθέναι, ἐκτείνας τὴν λινέην κατὰ κεφαλὴ[ν-----] | νειου ἐν ὀρθῶι [ἀρι]στεραχόθεν καὶ τοῦ προδόμ[ου τῆς] || μακρᾶς πλευρᾶς καὶ γραμμὰς καταγραψάμε[νος παρόν]|τος τοῦ ἀρχιτέκτονος ἀφελέτω τὸ πρόσεργον[56] [τὸ ὑπάρχ]|ον ἀπὸ κολαπτῆρος, πλάτος ποιῶν τὸ δοθέν, ποι[ῶν πάντα] | ὀρθά, ὀξυώρια[57]· καὶ μιλτολογησάτω τὴν ἄκραν πάν[των τῶν] | λίθων τῶν κειμένων τῶ[ν] τρεισκαίδεκα πρὸς κ[ανόνα] || μακρὸν μὴ ἐλάττονα ποδῶν εἴκοσι, πάχος ἓξ δα[κτύλων,] | ὕψος ἡμιποδίου, μιλτολογῶν ἀπὸ λειστρίου λείου ἐ[πηκονη]|μένου, ποιῶν ὀρθά, ἀρραγῆ, σύμμιλτα, βάθος μὴ ἔλατ[τον ἐννέα] | δακτύλους, πρῶτον διαξέσας σημείας[58] παρὰ το[ὺς ἁρ-

---

propter subtilem commissuram diligentissime omnium erant perpoliendi. cum vero λειστρίον dicatur λεῖον ἐπηκονημένον, i. e. leve (non dentatum) et acutum, haud dissimile fuisse videtur ei scalpro quod hodierni lapicidae '*Scharireisen*' vocant' F. 53 In formam portae aut fenestrae mediam planiciei partem aliquantum exsecabit (cf. not. 46). 54 Supplevi. 55 Supplevi. Kumanudis v. 125 sqq. sic constituit τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχοντα, δοκίμως ἀποξέσ[ας πάντας] | τοὺς ἁρμοὺς τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιό[ντας, καθὼς | τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων. At hic de lapidum qui iam collocati essent lateribus laevigandis dici monuit F. Is igitur legit τὸν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχοντα δοκίμως. ἀποξέσ[ει δὲ καὶ] | τοὺς ἁρμοὺς τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιό[ντας | τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων. Quo in supplemento vehementissime offendit τοὺς ἀπιόντας; nam posterioris ordinis lapidum, qui iam collocatus est, non postica, sed antica latera laeviganda eisque novos prioris ordinis lapides adaptandos esse apparet. (Cf. v. 144 ubi manifesto οἱ ἀπιόντες ἁρμοὶ opponuntur iis, de quibus hic dicitur.) Quare sic supplevi ut sententia sit: 'Ad exemplum posticorum laterum novorum lapidum antica eorum qui iam collocati sunt latera, quibuscum illa committenda sunt, laevigabit'. 56 Partem lapidis quae ultra lineas ductas prominet. F. 57 I. e. ὀξὺν ὅρον ἔχοντα (*scharfkantig*). 58 Sic (aut σημέα, σημήα) hoc verbum non modo in Polybii codicibus antiquissimis, sed etiam in omnibus paullo antiquioribus titulis (veluti in monumento Ancyrano) scribitur, ut mero eius temporis quo iam ε et αι idem sonabant errori tribuenda sit scriptura quae adhuc sola in scriptorum editionibus exprimitur σημαία. Ceterum hoc femininum, quod alibi signum militare indicat, hic pro volgari σημεῖον scriptum est.

μοὺς[59] | καθ' ἕκαστον τῶν λίθων ἐν ὀρθῶι πρὸς τὸ προσα[γωγεῖον] || καὶ τὴν γραμμὴν τὴν καταγραφεῖσαν, πρὸς ἣν [παραξέ]|σει τὴν παραξοήν[60], παραξέσει δὲ καὶ τὴν ἐν τῶι πρ[οδόμωι γραμ]|μὴν ὡσαύτως, ἔπειτεν ἀναθυρώσει τοὺς ἁρμοὺς [πρὸς τὸν] | κανόνα τὸν λίθινον τῶν κειμένων καταστρωτ[ήρων, πρὸς] | οὓς μέλλει τιθέναι, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἀπιόντων [ἁρμῶν] || γέγραπται[61]· ὅταν δὲ μέλλῃ τιθέναι τοὺς λίθους, πρ[οεπικόψει] | τοὺς κρατευτὰς κατὰ κεφαλὴν καὶ τὴν ὑπευθυντ[ηρίαν, τοὺς] | μὲν κρατευτὰς ἀπὸ ξοΐδος πυκνῆς, χαρακτῆς, ἐπ[ηκονημέ]|νης, τὴν δὲ ὑπευθυντηρίαν ἀπὸ ξοΐδος ἀρτιστόμο[υ[62], ἀκολού]|θως τοῖς κειμένοις καὶ τέλος ἔχουσιν, καὶ ἀποδείξ[ει ἐπικε]||κομμένα δοκίμως, εἶτεν θήσει τοὺς καταστρωτῆρ[ας, ἐργα]|ζόμενος καθὼς γέγραπται, ἀρχόμενος τῆς θέσεω[ς ἀριστε]|ραχόθεν, ὡς ἂν αὐτῶι δειχθῆι, ἕνα ἀμφ' ἁρμόν[63], ἐμβα[λὼν....]|ψος ἐπίσφηνον[64], κατὰ κεφαλὴν δὲ στοιχοῦντα[65] τ[οῖς κειμένοις] | καὶ τέλος ἔχουσιν· καὶ ἐλαίωι δὲ καθαρῶι πρὸς πάν[τας τοὺς κα]||νόνας χρήσεται καὶ μίλτωι Σινωπίδι[66], ἐὰν δὲ μὴ χ[ρῆται μίλ]|τωι Σινωπίδι ἢ ἐλαίωι καθαρῶι, ζημιωθήσεται ὑπ[ὸ τῶν ναο]|ποιῶν καὶ βοιωταρχῶν[67], καὶ οὐ πρότερον αὐτῶι λ[ίθος οὐδεὶς] | κατακλεισθήσεται ἕως ἂν ἐπιδείξηι τοῖς ναοπο[ιοῖς χρησά]|μενος μίλτωι Σινωπίδι δοκίμωι ἢ ἐλαίωι καθαρῶ[ι· ἐπιδεί]||ξει δὲ τὴν μὲν ἐργασίαν καὶ τὴν σύνθεσιν τῶι ἀρχιτέκ[τονι, τῶι δ' ὑ]|παρχιτέκτονι τῶν λίθων πάντων τοὺς ἁρμοὺς καὶ τ[ὰς βά]|σεις, ἅμα

59 Supplevi. το[ῖς ἁρμοῖς] F. contra sermonis usum. 60 Praecisio (*Schnittfläche*) quae alibi κατατομή vocatur (Harpocr. s. κατατομή). F. 61 V. 121 sqq. 62 Scalprum quod planam, i. e. obtusam, neque dentatam neque acutam cuspidem habet. F. 63 Ut unus lapis semper unius ex iis qui iam collocati sunt latus tangat, neque vero prioris ordinis binorum lapidum commissurae mediis posterioris ordinis lapidibus singulis respondeant et vice versa. Ad ἕνα videtur supplendum lapidem, et ἀμφ' ἁρμὸν dici pro ἀμφ' ἕκαστον ἁρμόν. F. Cf. εἷς ἀπὸ φυλῆς similesque locutiones. 64 De ligno cuneiformi, quod dum lapides collocantur inter eos intericitur, ne detrimentum capiant, interpretatur F. Adlerum et Dörpfeldium secutus. Substantivum in -ψος cadens quale fuerit non magis assequor quam Fabricius. 65 Ut superficies duorum lapidum accuratissime inter se coniungantur et unam quasi planiciem efficiant. 66 De rubrica Sinopensi F. provocat ad Strab. XII, 2, 10 p. 540 Cas. Vitruv. VII, 7, 2. Plin. N. h. XXXV, 31. Boeckh Staatshaush. II p. 354. 67 Hinc apparet, non a Lebadensium civitate, sed a communi Boeotorum templum exstructum esse.

τριμματολογῶν[68] τὰς μὲν βάσεις ἐκ χλόης ἐ[λαίας][69] | ἐν ταῖς ἰδίαις χώραις βεβηκότας[70] ὅλους ἀσχάστους[71], ἀνε[γκλή]|τους, ἀνυποπάστους, ὁμοτριβοῦντας, διακρούων τὰ δ[ιάκε]||να(?)[72] τῶν τριμμάτων, τὰ μὲν εἰς τοὺς κρατευτὰς ἀπὸ ξοΐδ[ος χα]|ρακτῆς, πυκνῆς, ἐπηκονημένης, τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὑπευθυν[τηρί]|αν ἀπὸ ξοΐδος ἀρτιστόμου, τοὺς δὲ ἁρμοὺς ἐξ ἐλαίου κ.....|βδίου[73] ἀπὸ λειστρίου λείου, ἐπηκονημένου· ὅταν δὲ συντε[λέσηι] | τὸν ἁρμόν, ἐγνιτρώσας καὶ ἐκπλύνας ὕδατι καθαρῶι, ἐπ[ειτεν] || καταχλειέτω· τὴν δὲ ἐμβολὴν τῶν γόμφων καὶ τῶν δ[εμάτων] | καὶ τῶν π[ελ]εκίνων[74] καὶ τὸν σταθμὸν τούτων καὶ τὴν μ[ολυβδο]|χοΐαν πᾶ[σ]αν[75] τοῖς ναοποιοῖς παρὼν αὐτὸς ὁ ἐργώνης, ἀ[νεπί]|δειχτον [δ]ὲ μηδὲν καταχλειέτω· ἐὰν δέ τι καταχλείσῃ[ι, πάλιν] | τε ἐξ ἀρχῆς ἄρας ποιήσει καὶ ζημιωθήσεται ὑπὸ τῶν ναοπ[οιῶν] || καὶ βοιωταρχῶν καθ' ὅτι ἂν φαίνηται ἄξιος εἶναι μὴ ποιῶν [τῶν ἐν] | τῆι συγγραφῆι γεγραμμένων· καὶ ἐάν τις ἄλλος τῶν συ[νεργα]|ζομένων ἐξελέγχηταί τι κακοτεχνῶν, ἐξελαυνέσθω ἐ[κ τοῦ] | ἔργου καὶ μηκέτι συνεργαζέσθω· ἐὰν δὲ μὴ πεί[θ]ηται, ζη[μιωθή]|σεται καὶ οὗτος μετὰ τοῦ ἐργώνου, καὶ οὐ πρότερον οὐδέν[α μο]||λυβδοχοήσει λίθον, ἕως ἂν ποιήσηι τὰ γεγραμμένα· ἐὰν δέ π[ου παρὰ] | τὸ ἔργον συμφέρηι τινὶ μέτρωι τῶν γεγραμ-

68 τριμματολογεῖν 'tritu perpolire' interpretatur F. Nam qui lapides scalpro laevigati fuissent, eos apud antiquos, ut etiamnum fieret, terendo ita poliri solitos esse, ut quam accuratissime alter alteri adaptari posset. 69 Supplevit F., sucum subviridem olivae sive oleum nondum perpurgatum intellegens, quam in rem affert Geopon. X, 21, 12: τῇ χλόῃ — ἐπάλειφε. 70 Haec et sequentia de lapidibus intellegenda esse apparet, etsi in eis quae proxime antecedunt eorum mentio non facta est. F. 71 In titulo Oropio n. 542, 14 ἀσκάστους est, scriptura accommodatiore origini vocis, quam a σκάζειν (cf. illic not. 9), non a σχάζειν descendere significatio docet. Antecedens sibila aspirationi ansam dedit ut in Αἰγόσθενα pro Αἰγόστενα (n. 174[4]). 72 Haec et proxima obscura sunt. 73 κ[αὶ διὰ ῥα]||βδίου Kum., cui supplemento spatium non sufficit. κ[α]|(θαρ)οῦ Fabr. emendare conatus est, sed Lollingius Kumanudem recte legisse affirmat testis oculatus. Nescio an vox ceteroquin ignota certum olei genus significans hic fuerit. 74 'δέμασι, ansis, crateutarum lapides fortasse inter se iuncti erant, γόμφοις, vinculis planis, καταστρωτῆρες cum subiectis crateutis conligati. praeter γόμφους et δέματα, quae lapidibus ita facile inmitti potuerunt, ut in facie exteriore non apparerent, πελεκῖνοι quoque (securiculae, cf. Blümner Termin. u. Techn. II p. 306) hoc loco commemorantur, quibus lapides in superficie ni fallor conligari solebant'. Fabricius p. 84. 75 Hic ἐπιδείξει lapicidae errore intercidit. F.

μένων προσλ[ιπεῖν ἢ] | συνελεῖν, ποήσει ὡς ἂν κελεύωμεν· ὅταν δὲ συνθῆι π[άντας] | τοὺς καταστρωτῆρας, ἐπικοψάτω κατὰ κεφαλὴν ἀκολούθ[ως τοῖς] | κειμένοις καὶ τέλος ἔχουσιν, καὶ μιλτολογησάτω ἀπὸ ξοΐδ[ος χαρα]||κτῆς δοκίμως τῶι μακρῶι κανόνι, διακολαπτηρίζων[76] τού[τους] | κύκλωι πάντας, διαβητιζόμενος κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὑ[παρχού]||σης περιτενείας[77] τῶν καταστρωτήρων, κύβους[78] κατασκευ[ασάμε]||νος ξύλων ξηρῶν ἀγριελαίνων καὶ ἀποδείξας ὀρθὰ καὶ σύμ[μιλτα].

---

76 κολαπτήρ (v. 132) est dolabra, qua lapides dolantur priusquam scalpro laevigentur. F. 77 Cf. not. 29. Hic superficies lapidum iam collocatorum efficit περιτένειαν. 78 Duo cubi aequales in lapidum parte complanata ita disponebantur, ut superimposita eis regula cum libella posset examinari, quantum de parte aspera scalpendo et laevigando demendum esset. W. Dörpfeld apud F.

---

541 Stela marmoris Pentelici cum anaglypho eruta Eleusine. Ed. D. Philios Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 163 n. 1, tab. VII (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 450 n. 574).

[Π]ρέπις Εὐφέρο ἐγραμμάτευε[1].

Ἔδοχσεν τε̃ι βολε̃ι καὶ το̃ι δέμοι· | Αἰγεὶς ἐπρυτάνευε, Πρέπις ἐγρα|[μ]μάτευε, Πατροκλε̃ς ἐπεστάτε· Θει||[α]ῖος εἶπε· τὸν Ῥετὸν[2] τὸν παρὰ το̃ [ἄ]||στεος[3] γεφυρο̃σαι λίθοις χρομέ[ν]||ος Ἐλευσιν[ό]θεν το̃ν καθειρεμέ[ν]||ον ἐκ το̃ νεο̃ το̃ ἀρχαίο[4], ὃς ἔλιπο[ν] | ἐς τὸ τεῖχος[5] ἀναλίσκοντες, ὃς ἂ||ν τὰ ἱερὰ[6] φέροσιν αἱ ἱέρειαι

Litterae Atticae dispositae στοιχηδόν. 1 Aristione archonte Ol. 89, 4 (421/0 a. Chr.). Cf. Ἐφημ. ἀρχ. 1888 p. 55. Ph. 2 Cf. Pausan. I, 38, 1 οἱ δὲ Ῥειτοὶ καλούμενοι ῥεῦμα μόνον παρέχονται ποταμῶν, ἐπεὶ τό γε ὕδωρ θάλασσά ἐστί σφισι. — πρὸς Ἀθηναίους τοὺς ἄλλους ὅροι τῆς γῆς τοῖς Ἐλευσινίοις ἦσαν. 3 Cf. Hesych. Ῥειτοί· ὁ μὲν πρὸς τῇ θαλάττῃ τῆς πρεσβυτέρας θεοῦ νομίζεται, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄστυ τῆς νεωτέρας. Praepositionis παρὰ cum genetivo coniunctae usum singularem esse observavit Ph. Sed cum πρὸς τοῦ ἄστεως sic sollenniter dicatur, παρὰ τοῦ ἄστεως non magis est mirandum quam παρὰ cum dativo antiquitus etiam de rebus usurpatum, cum postea de hominibus modo in usu fuerit. 4 Templum Pisistrati aetate exstructum anno 480 a. Chr. a Persis crematum erat (Herodot. IX, 65). 5 Periboli murus ex parte aut dirutus erat a Persis aut vetustate collapsus. In quo sarciendo lapidibus utebantur veteris templi, qui ad novam aedem exstruendam minus idonei viderentur. Sed muro refecto supererant etiam lapides; ex his ut pons fieret hic praecipitur. 6 Cf. n. 647, 15. 652, 4 sqq.

ἀ|[σ]φαλέστατα. πλάτος δὲ ποιόντον | [π]εντέποδα, ἵνα μὲ ῾άμαχσαι διε|λαύνονται, ἀλλὰ τοῖς ἴοσιν ἐ͂ι βα|[δ]ίζεν ἐπὶ τὰ ιερά. λίθοις δὲ κατ||[ακ]αλύφσαι τὰς διαρροὰς τὸρ Ρε[τ|ὸ[7]] καθ' ὅτι ἂν [χσ]υγγρ(ά)φσει[8] Δεμομέλ|[ες ῾ο ἀρχιτέκτον· ἐ]ὰν δὲ μὲ ὅσιν ε|----

cum adnotationibus. 7 Litteram ρ, ut initio vocabuli producendae vocali brevi finali superioris vim habet, sic haud raro eodem loco bis scribitur; cf. quae A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 207 attulit exempla, C. I. Att. IV, 1 p. 171 n. 225 *c B*, 21: ἀρτήματα ῥρυμοῖς. p. 173 n. 225 *f A*, 9: ῥρυμοῖς. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 31 n. 25, 19 κατὰ ῥρύσιον. Papyrus ap. Wessely Wiener Studien 1886 p. 205 τὰ ῥριφέντα. 8 ΥΛΛΡΦΣΕΙ. Cf. n. 16, 6.

---

542 Tabula marmoris candidi cum aëtomate inventa in Amphiaraio Oropiorum. Ed. B. J. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1891 p. 71 n. 34 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4255. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 474 n. 586).

Θεοί[1]. | Ἐν Ἀμφιαράου ἐκ τοῦ λοτρῶνος[2] τοῦ ⟨αν⟩ ἀνδρείο|υ ὅπως ἂν τὸ ὕδωρ μὴ κωλύηται ῥεῖν ὑπὸ τῆς χ|αράδρας ὅ[τ]αν (ὕ)ει[3], ἀλλ' εἶ χρήσιμος ὁ λουτρὼν ὅ||ταν χειμάζει ὁ θεός, ὀχετὸμ ποῆσαι λίθινον κ|ρυπτόν[4], τὸ μὲν μῆκος, ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ στρ|ώματος τοῦ τῆς γεφύρας μέχρι τῆς καταβάσ|εω[ς][5] τῆς παρὰ τὸν γυναικεῖον λουτρῶνα τά|φρον ὀρύξαντα μῆκος μὲν τὸ γεγ(ρα)μμένον[6], πλ||άτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναλήμματος[7] τοῦ τῆς

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. Quae cum quarto saeculo vindicent inscriptionem, ea quae v. 36. 37 de conductore et praede leguntur haec tum incisa arguunt, cum Oropus Atheniensium esset. At hoc tribus diversis illius aetatis spatiis 400—387 a. Chr., 377—366 a. Chr., 338—322 a. Chr. usu venit. Iam cum hic constanter ει pro ηι scribatur, de temporibus anno 366 prioribus omnino cogitare non licet, ut appareat tituli originem nec proelio Chaeronensi priorem neque calamitate anni 322 a. Chr. recentiorem esse. 1 ΟΕΟΙ lapis. Item alibi haud raro O pro Θ legitur, quod singillatim enotandum non existimavi. 2 Praeter hoc et ΕΥΡΟΝ (εὗρουν) v. 17 ubique ου scribitur. Talia in eius aetatis cui hanc tabulam vindicavimus monumentis rara quidem esse, sed non inaudita, K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2 p. 21 not. 119 exemplis ἀποστόλο, δήμο, ναυστάθμο, ταρρῶ ex tabula navali anni 325 a. Chr. (C. I. Att. II, 809) allatis probavit. 3 ΡΕΙ lapis, quod emendavi. 4 Hic canalis etiamnunc exstat. 5 Cf. n. 133[4]. 6 ΓΕΓΑΡΜΜΕΝΟΝ. 7 Cf. n. 372[4].

χαρά|δρας τεττάρων ποδῶν, βάθος δὲ τρίπουν θήσει λ|ίθους τοὺς μὲν ἐν τῶι ἐδάφει φορμηδὸν[8] συντιθ|εὶς πρὸς ἀλλήλους ἁρμόττοντας καὶ εἰς ἕδραν | ἀσκάστους[9], κατακρούων τὸν λίθον ἕκαστον || μολύβδωι ἢ λίθωι, ἐπικόψας δὲ κατὰ κεφαλὴν καὶ σ|υνομαλίσας πρὸς τὴν καταφοράν[10], ὅπως ἂν εἶ | εὖρον[11], ἐπιθήσει ἐπὶ τούτων ἐξεργασμένους | τῶν λίθων τὰς ἕδρας ὀρθὰς καὶ ἀστραφεῖς[12] καὶ τ|οὺς ἁρμοὺς ὅλους[13]· τὰ δὲ μέτωπα[14] ἀναπελεκήσ||ει εὐτενῆ· θήσει δὲ τοὺς λίθους ὀρθοὺς ἐπὶ τὰ τ|ριημιπόδια, διαλείπων διάρρουν πλάτος ποδός, | θήσει δὲ εἰς ἕδραν ἀσκάστους κ[αὶ] πρὸς ἀλλήλ|ους ἁρμόττοντας, συμβά[λλων] τοὺς ἁρμοὺς | ὅλους[15]. ἐπικόψας δὲ [κ]ατὰ κεφαλὴν εὐτενῆ συ||νστ(ρώ)σει[16] λίθοις, συντιθεὶς πρὸς ἀλλήλους ἁ|ρμόττοντας καὶ εἰς ἕδραν ἀσκάστους τιθείς, | ἀρτιλιθίαν[17] μηδαμοῦ ποιῶν. παρασάξει δὲ τοὺ|ς λίθους ἅπαντας γεῖ τεῖ ἐκ τῆς τάφρου· λίθοις | δὲ χρήσεται τοῖς ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ κατὰ τὸ||[μ] βωμόν[18], προσαγόμενος αὐτὸς αὐτῶι πρὸ|ς τὸ ἔργον· ἐὰν δὲ μὴ ἱκανοὶ ὦσιν, παρέξουσιν | ὅσων ἂν προσδεῖ[19] οἱ ἐπιμεληταὶ πρὸς τῶι ἔργω|ι. ἀναιρήσεται δὲ τὸ ἔργον κατὰ τετραποδίαν, κα|ὶ ἀποδώσει τέλος ἔχον[20] εἴκοσι ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἂν || λάβει τὸ ἀργύριον. ἐμισθώσατο τὴν τετραπο|δίαν .. μισθωτὴς Φρῦνος

8 Cf. n. 537[10]. 9 Sic hic et infra scribitur ex vera vocis origine. Nam quin a σκάζειν repetenda sit, quod de aedificiis usurpatum labandi notionem habet (Anthol. Pal. I, 2, 3 δόμον σκάζοντα νοήσας) non est dubium. De forma aspirata ἄσχαστος cf. n. 540[71]. 10 Ita coniungat lapides ut planicies tota aequabilem inclinationem habeat, per quam aqua sine ullo impedimento deorsum feratur. 11 Cf. not. 2. 12 Cf. n. 540[41]. 13 Hoc item ad ἐξεργασμένους rettulerim. Ea planicies qua unusquisque lapis cum proximo committitur, tota laeviganda est; id definite enuntiatur, quia haud raro (cf. n. 540[47]) ea modo pars, quae undique margini proxima erat, accurate dolabrabatur, cum media paullulum excavarentur. 14 Superficies ea, quae non alii lapidi committitur, sed aperta manet. 15 Tota planicies proximo lapidi committitur, non margines modo, quia tota accurate laevigata est (not. 13). 16 ΣΤΩΡΣΕΙ. 17 ἀρτιλιθία manifesto id structurae genus vocatur, quo cuiusque ordinis singuli lapides singulis proxime inferioris imponuntur, ita ut commissurae per omnes ordines recta linea continuentur. Id firmitatis causa studiose vitandum esse sponte patet. 18 Cavea theatri aram Amphiarai ex parte cingens reperta est; eam huius tituli aetate haud exiguo temporis spatio antiquiorem fuisse neque sub finem saeculi quarti etiamtum ludis scaenicis inserviisse, hinc apparet, siquidem lapidibus illinc avolsis redemptor in alia aedificatione uti iubetur. Leon. 19 Cf. n. 150[5]. 20 Cf. n. 78[3].

Ἀλωπεκῆσι οἰκῶν. ἐγγ	υητὴς Τελεσίας Τελλίου Εὐωνυμεύς.

543 Marmor rectangulum inventum Cyzici. Edd. N. L. Limnios Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 453 n. 2. A. Joubin Revue des études Grecques VII (1894) p. 45.

Βάκχιος[1] Ἀρτέμωνος τοῦ Βακχίου, | γενόμενος ἐπὶ τῆς ὀρυχῆς τῶν | λιμένων[2] καὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν | διωρύγων[3] καὶ τῆς ἐποικοδομίας ‖ τῶν προκειμένων χωμάτων[4] καὶ | ἐπαινεθεὶς[5] καὶ στεφανωθεὶς ὑπὸ τῆς | βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, | [Πο]σειδῶνι Ἀσ[φαλείωι][6].

Litteras ΑΘΠΣΩ esse testatur Joubin, qui ipsa tituli verba minusculis exhibet; Limnii exemplum ΑΘΠ habet. 1 Sic Joubin, ΒΑΚΧΟΣ L. perperam. 2 Haec et quae sequuntur ad opera Tryphaenae reginae nutu effecta spectant, de quibus verba fiunt in titulo n. 366, 7. 8. Bacchius igitur unus ex illis architectis Cyzicenorum est, qui commemorantur ibidem v. 28. Duo fuerunt Cyzicenorum portus ab utraque parte isthmi arenosi qui oppidum cum continente coniungit. Canalem, quo per medium isthmum portus conectebantur, per belli tempora oppletum, rursus aperiendum curaverat regina; sed in eius medio cursu stagnum rectangulum (λίμνη v. 3) erat, quo canalis in duas partes dividebatur; quare et hic (v. 4 διωρύγων) et n. 366, 7 (τὰ συνχωσθέντα τῶν εὐρείπων) pluralis numerus usurpatur. Haec omnia, portus, stagnum, canalis uterque, tum purgata et restituta sunt. J. 3 Sic recte J., ΔΙΟΡΥΓΩΝ L. 4 Uterque portus molibus et a ventis et ab arena defendebatur. J. 5 Sic L., [ἐπ]αινηθεὶς J. 6 Supplevi. ΣΕΙΔΩΝΙΑΣ L., quod ille plane improbabiliter [Πο]σειδωνί(ου)ς emendare conatur, [Πο]σειδῶνι ἀ[νέθηκεν] J., cui obstat extrema littera a Limnio lecta, quem nolim erroris insimulare.

544 Marmor candidum quod partem muri efficiebat, inventum Ephesi, translatum in museum Britannicum. Edd. C. Curtius Hermae IV p. 194 n. 10. W. H. Waddington Fastes des provinces Asiatiques p. 84. E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 176 n. DXXI.

Litterae apicibus ornatae; formae litterarum memorabiles ΑΘΞΠΣΩ. Quam scripturam Augusti aetati (cf. not. 1) optime convenire observavit Hi.

Μᾶρχος Ἑρέννιος Πίκης[1] ἀνθ[ύπατος λέγει[2]·] | ἀφανοῦς γεγενημένου τοῦ πα[ρατειχίσ]||ματος[3], ὅπερ δημοσίαι κατασκε[υῆι ὑπὸ τῶν] | Ἐφεσίων μεταξὺ τῆς ἀγορᾶς κα[ὶ τοῦ λιμέ]||νος[4] γεγονέναι συνεφωνεῖτο[5], ε[ἴτε ἔν τινι] | τῶν καιρῶν ἢ τοῦ πολέμου πε[ριστάσει[6], εἴ]||τε διὰ τὴν τούτων ἀμέλ(ε)ιαν[7], οἱ τ[εταγμένοι | ἦσαν ----]

1 Consul suffectus anno 1 p. Chr. n., proconsul Asiae fere decennio post. Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 137 n. 83. 2 Cf. n. 422, 2. 423, 2. 533, 1. 3 Supplevit Hi.; transversus murus intellegendus est qui forum a portu dividebat. Simili notione διατείχισμα usurpatur n. 587, 24. 39. Quod W. suppleverat πα[λαιοῦ χώ]ματος, eo minus bene spatium lacunae expleri adnotat H. 4 Non Panormum portum Ephesiorum hunc esse, quem commemorat Strabo XIV, 1, 20 p. 639 Cas., sed interiorem qui dilatato Caystri fluminis alveo usque ad ipsum forum et gymnasium Ephesiorum patuisset, monuit H. 5 Hunc passivi usum perperam H. soloecum existimat et ad infelicem Latina in Graecum sermonem vertendi conatum refert. Immo Diodorus Siculus, scriptor paucis decenniis hoc titulo antiquior, plane gemina exempla habet. Cf. Diod. I, 26, 8 συμφωνεῖται δὲ παρὰ τοῖς πλείστοις, ὅτι τοῖς περὶ τὸν Δία καὶ τὸν Ὄσιριν θεοῖς πόλεμον ἐνστησάμενοι πάντες ἀνῃρέθησαν. V, 69, 3 εἴπερ καὶ τῆς Κόρης τὴν ἁρπαγὴν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ (Sicilia) γεγονέναι συμπεφώνηται. 6 Cf. n. 529, 2. 7 Cf. n. 387, 13.

---

545 Tabula marmorea in ecclesia monasterii *Dragomira* prope *Suceava* in terra quae vocatur *Bukovina*. Edd. G. Točilescu Archaeologische und epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich XI p. 66 n. 141 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 249 n. 328). Cf. quae de titulo exposuerunt Bruno Keil Hermae XXXI p. 472 sqq. A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 227.

--- ἐπὶ -----ες . εισ[----|δ]εκάτῃ οἱ σύνεδροι[1] εἶ[παν· ἐ]||πειδὴ

Litterae volgares praeter ΘΞΣ. Titulum exitu alterius a. Chr. saeculi non recentiorem esse iure existimat Keil. 1 Cuius civitatis senatus hic intellegendus sit, ambigitur. Callati decretum vindicavit Toc. fretus titulo Mitth. aus Oesterr. XI p. 33 n. 32, 4. 5 [ἔδοξε Καλλα]τιανῶν τᾶι βουλᾶι καὶ [τῶι δάμωι, στρατα]γοὶ καὶ συνέδροι εἶπα[ν]. Contra quem verissime monuit Keil, συνέδρων nomen et institutum multo latius patere, quam ut ex eo quicquam certi colligere liceret. At Thargeliorum ferias (v. 30) Ionicas esse, ut Callatis oppidum Doricum omnino in censum non veniret. Idem vocabulum τελαμών (v. 40) certissimum indicium esse perspexit, quo titulus ad aliquam ex civitatibus orae Ponti occidentalis vel septentrionalis referretur. Minus

πρεσβευτὴς ἀποστ[αλεὶς] | Εὔπολις Φιλομήλου εἰς Βυ[ζάν]||τιον καὶ προσταχὴν λαβὼν ἐ[πά]|γειν ἀρχιτέκτονα ἐμισθώσ[α]|το Ἐπικράτην, ὃς παραγενό[με]|νος πολλὰ καὶ λυσιτελῆ συνε[τε]|λέσατο παρὰ τὰς ἐγδόσεις τῶ[ν] || ἔργων, τοῖς τε καιροῖς συμπερι|φερόμενος τοῖς κατὰ τὴμ πόλιν | τοὺς μισθοὺς ἐλάμβανεν | οὓς ὁ δῆμος ἠξίου, πολέμου τε | προσαγγελθέντος Ὀλατικοῦ[2] || τὰ πρὸς τὸν καιρὸν ἐμπείρως καὶ | προθύμως παρεσκεύασεν, ὧν ἦν | χρεία, εἴς τε τὸμ μετὰ ταῦτα | χρόνον ἐπιμελητὰς ἑλομένου | τοῦ δήμου τῶν τειχῶν εἰς ἔτη || δύο, ἐπικληθεὶς ὑπὸ τῶν συνέδρων | ἐπεστάτησε συμφερόντως, πα|ρεπιδημῶν τε ἔτη πλείω ἀνέγκλη|τος ὢν διετέλεσεν, καὶ τὰ λοιπὰ ε[ὔ]|νους ὢν διατελεῖ τῶι δήμωι, δόξ[αι || τ]ῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, ἐπαινέσαι | [ἀ]ρχιτέκτονα Ἐπικράτην Νικοβού[λου | Βυ]ζάντιον ἀρετῆς ἕνεκε καὶ εὐ[ν|οί]ας τῆς εἰς τὴμ πόλιν, καὶ στεφ[α|νῶ]σαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι το[ῖς || Θαρ]γηλίοις ἐν τῶι θεάτρωι. δίδοσ[θαι | δὲ α]ὐτῶι τετάρτωι σιτηρέσια καὶ μ[ισ|θόν.][3] εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προξ[ε|νίαν,] πολιτείαν, εἴσπλουν καὶ ἔκπλου[ν | καὶ ἐ]μ πολέμωι καὶ ἐν εἰρήνηι ἀσυλ[εὶ || καὶ ἀ]σπονδεὶ καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὴμ βου[λὴν | καὶ τ]ὸν δῆμον μετὰ τὰ ἱερά. τὸ δὲ ψ[ή|φισ]μα τοῦτο ἀναγραφῆναι εἰς τελαμ[ῶ|να][4] λίθινον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ στ[α|θῆν]αι ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος[5]. τ[ὸ || δὲ ἀ]νάλωμα τὸ εἰς τὸν τελαμῶνα δ[οῦ|ναι τ]οὺς οἰκονόμους ἀφ' ὧν χειρίζουσ[ιν | αὐτ]οί. καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ξέν[ια | εἰς τ]ὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

---

certa est eiusdem opinio, ex coloniis Ionicis illius tractus Apolloniam potissimum intellegendam propter tabulam in Apollinis delubro erectam (v. 39) et mensam hospitalem civitatis ibidem constitutam (v. 43). Etenim principem locum hunc deum etiam in aliis illarum regionum urbibus Ionicis tenuisse, veluti Istropoli (n. 325, 21) et Panticapaei (n. 128[2]) constat. 2 Hoc sagacissime expedivit Keil, allato n. 41, 7 ubi inter alia mancipia barbara quae venierunt Ὅλας ἀνήρ est. Thraciae igitur gentem ceteroqui ignotam Ὀλατας fuisse, quorum incursio tangeretur. Quantopere omnes illius orae civitates Graecae identidem a tertio ad primum a. Chr. saeculum bellis et rapinis vexatae sint notum est (cf. n. 226. 324. 325). 3 Supplevit Wilhelm coll. I. G. Sept. III, 694, 23. 33. 87 sqq. μ[έθυ] Toc., in quo et vinum separatim commemoratum insolitum et vocis poëticae usus plane intolerabilis est. 4 Cf. not. 1. 5 Cf. not. 1.

10. Varia.

546 Tabula marmorea inventa in vico *Anadoli-Kavak* in littore orientali Bospori Thracii atque inde translata Constantinopolin in museum societatis litterariae Graecae. Ex duobus ectypis chartaceis cum ipso lapide collatis ed. J. H. Mordtmann Hermae XIII p. 373 (Syll.[1] 354). Denuo accurate collato lapide B. Latyschew Inscr. orae sept. Ponti Euxini I p. 21 n. 11 cum Addendis p. 219 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 254 n. 336). Cf. quae adnotavit Mordtmann Hermae XX p. 314.

[Εἰς Βο]ρυσσθένη[1] εἰσπλεῖν τὸν βου||[λόμε]νον κατὰ τάδε· ἔδοξε βουλῆι | [καὶ δή]μωι· Κάνωβος Θρασυδάμαντο[ς | εἶπ]ε· εἶναι[2] παντὸς χρυσίου ἐπισήμο[υ || κ]αὶ ἀργυρίο ἐπισήμου εἰσσαγωγὴ[ν | κ]αὶ ἐξαγωγήν· ὁ δὲ θέλων πωλεῖν [ἢ | ὠν]εῖσθαι χρυσίον ἐπίσημον ἢ ἀργύ||[ριο]ν ἐπίσημον πωλείτω καὶ ὠνείσθ[ω | ἐπὶ] τοῦ λίθου τοῦ ἐν τῶι ἐκκλησιασ[τη||ρίωι[3]·] ὃ[ς] δ' ἂν ἄλλοθι ἀποδῶται ἢ πρίη[ται, | φευ]ξεῖται[4] ὁ μὲν ἀποδόμενος το[ῦ πω|λουμέν]ου[5] ἀργυρίου, ὁ δὲ πριάμενος τῆ[ς | τιμῆς][6] ὅσου ἐπρίατο.

Litterarum formae volgares, sed ΘΟ plerumque, ΔΩ nonnunquam minore modulo exaratae. Propter ο frequenter pro ου scriptum ad initia quarti a. Chr. saeculi titulus referendus videtur. 1 Olbiopolitarum decretum est. Βορυσθένης hic non urbem, sed emporium indicat; nam urbs etiamtum ab ipsis incolis Ὀλβία vocata videtur (v. 16), quam sane reliqui Graeci ipsam quoque Βορυσθένη dicebant. Mordtmannus tabulam aut saburrae loco recentiore demum tempore in Bosporum Thracicum devectam, aut ab Olbiopolitanis ipsis ad Hieron, quo plurimi nautae qui in Pontum navigarent appellere solebant, exemplar decreti sui erectum esse putat. Quae coniectura alteri illi praeferenda videtur. 2 Sic scripsi. ἐξ]εῖναι M. contra sermonis usum. 3 Locus comitiorum. Cf. Vitruv. VII, 5, 5: *etenim etiam Trallibus cum Apaturius Alabandeus eleganti manu finxisset scaenam in minusculo theatro, quod* ἐκκλησιαστήριον *apud eos vocitatur.* Dionys. Halic. IV, 38 de Romanorum comitio hac voce utitur. Olbiae pars fori fuisse videtur, quia sic facillime intellegitur, cur ibi talia negotia peragantur. 4 Supplevi. φεύγειν ('*in ius vocari*') cum genetivo χρημάτων etiam apud Demosthenem XXXVIII, 20 coniungitur. Cum ΞΕΙΤΑΙ exstet in lapide, iure Mordtmannus aut Ξ aut Ε primam litteram fuisse statuit. Idem sane cum iteratis curis lapide examinavit ΡΗΣΕΙΤΑΙ agnoscere sibi visus est, cum antea legisset [στερ]εεῖται, quod Graecum non est; v. 17 στερήσεται legitur. 5 Supplevi. Mordtm. cum lapidem iterum inspiceret, initio ΟΛΙ dispicere sibi visus est ideoque το[ῦ ἡμι]ολίου ἀργυρίου supplevit. 6 Supplevit Mordtmann, Η in fine versus satis certo legi adnotans. [τοῦ ἀργυρίου] olim ipse temptaveram.

πωλεῖν δὲ καὶ ὠν[εῖ|σθαι] πάντα πρὸς τὸ νόμισμα τὸ τῆ[ς ‖ πόλ]εως, πρὸς τὸν χαλκὸν καὶ τὸ ἀργύριο[ν | τὸ] Ὀλβιοπολιτικόν· ὃς δ' ἂν πρὸς ἄλλο [ἀ|ποδ]ῶται ἢ πρίηται, στερήσεται ὁ μὲν [ἀπ|οδ]όμενος ὃ ἂν ἀποδῶται, ὁ δὲ πριάμ[ε|ν]ος ὅσου ἂν πρίηται· πράξονται δὲ τὸ[ς ‖ πα]ρὰ τὸ ψήφισμά τι παρανομο̃ντας | ο[ἳ] ἂν τὴν ὠνὴν πρίωνται τῶν παρανο|μησάντων δίκηι καταλαβόντε[ς][7]. | τὸ δὲ χρυσίον πωλεῖν καὶ ὠνεῖσθ[αι, τ|ὸ]ν μὲν στατῆρα τὸν Κυζικηνὸν [ἐνδεκ‖ά]το[8] ἡμιστατήρο, καὶ μήτε ἀξιώτερο[ν | μή]τε τιμιώτερον, τὸ δ' ἄλλο χρυσίον τὸ [ἐ|πίσ]ημον ἅπαν καὶ ἀργύριον τὸ ἐπίση[μον] | πωλεῖν καὶ ὠνε̃σθαι, ὡς ἂν ἀλλ[ήλους] | πείθωσι[9]. τέλος δὲ μηδὲν [πράττειν[10] μήτε ‖ χ]ρυσίου ἐπισήμου μήτ' ἀργυ[ρίου ἐπισή|μου] μήτε πωλο̃ντα μητ' [ὠνούμενον ---- ----|----]μ.ο.ργαμ--

7 Huius enuntiati, quod M. non recte interpretatur, sententia haec est: Quo maiore studio investigaretur, si quid contra leges factum erat, civitas hominibus privatis certa pecunia locabat multas exigendas. Qui conduxerant (οἳ ἂν τὴν ὠνὴν πρίωνται τῶν παρανομησάντων), eorum erat inquirere si cui multa irroganda esset eumque ad iudicium adducere; ac si damnatus esset, pecuniam in suam ipsorum rem familiarem redigere. καταλαμβάνειν vox Ionica (cf. 523[21]) et de iudice dicitur qui condemnat et de accusatore qui efficit ut condemnetur. 8 Aut sic aut [δωδεκά]του supplendum esse docui Hermae XVI p. 189 n. 6. Aut decem staterum argenteorum Olbiopolitanorum et dimidii pretium constituitur stateri aureo Cyziceno, aut undecim et dimidii. De hac dicendi consuetudine cf. Pollux IX, 62 τρίτον ἡμίδραχμον αἱ δύο ἥμισυ δραχμαί. 9 Supplevit L. certissima ratione, ut priorum conamina repetere otiosum sit. Reliquam igitur praeter stateras Cyzicenos monetam peregrinam licet Olbiopolitanis emere et vendere quanti volent. 10 Supplevit L. μηδέν[α φέρειν scripseram in prooecdosi. Sed recte ille monet, aptius caveri ne exigatur vectigal, quam ne solvatur.

---

547 Tabula quae olim summam partem basis efficiebat, in Amphiaraio Oropiorum. Ed. B. J. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1891 p. 133 n. 57 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4262).

Ἄρχοντος ἐγ κοινῶι Βοιωτῶν Ἀγαθοκλέους, ἱερέως τοῦ Ἀμφιαράου Θεοκύδου[1], | μηνὸς Ὁμολωίου[2]· προξενία· Κίττος Ἀρίστωνος

Litterae volgares praeter ΑΞΣ; ΘΟΩ reliquis litteris minores. Scriptura non disposita στοιχηδόν. 1 Theocydes Oropius epimeleta est I. G. Sept. I, 3498, 41. 51. Qui titulus alterius a. Chr. n. saeculi est, cum hoc decretum litteratura tertio potius ad finem vergenti vindicet. Sed illic cum Theocydis

εἶπεν· ἐπειδὴ Διονύσιος Ἀρίστωνος καὶ | Ἡλιόδωρος Μουσαίου εὔνους[3] εἰσίν, καὶ εἰσαγαγόντες σῖτον, ἀξιωσάντων τῶν πολεμάρχων | ἀποδόσθαι τῆι πόλει, καθυπήκουσαν τῆς καλῶς ἐχούσης τιμῆς· ὅπως οὖν καὶ ἡ πόλις φαίνηται || ἀξίας χάριτας ἀποδιδοῦσα τοῖς τοιούτοις, δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, Διονύσιον Ἀρίστωνος | Τύριον καὶ Ἡλιόδωρον Μουσαίου Σιδώνιον προξένους εἶναι καὶ εὐεργέτας τῆς πόλεως Ὠρωπίων, | καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ κατὰ | γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ πολέμου ὄντος καὶ εἰρήνης, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὑπάρχ(ε)ιν αὐτοῖς | καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις γέγραπται.

---

nomen in vasis quae traduntur inscriptum notetur, fieri potest ut ipsius magistratus hac traditione aliquot decenniis antiquior sit, ut nulla sit causa cur hunc sacerdotem et illum epimeletam eundem esse hominem negemus. 2 Sextus anni Boeotici mensis respondens Atheniensium Thargelioni, fastorum Iulianorum fere Maio. Cf. E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 343 sqq. 3 Cf. n. 187[3].

---

548 Lapis ex Artemisio Ephesiorum delatus in theatrum ibique inaedificatus in proscaenio. Nunc est in museo Britannico. Edd. Wood Ephesus Append. Inscr. of the Temple n. 1. E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 98 n. CCCCLV.

[Ἔδο]ξεν τῆι βουλῆι [κ]αὶ τῶι δήμωι· Δί[ω]ν Διοπείθους εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀγαθοκλῆς | [Ἀ]γήμονος Ῥόδιος[1], σῖτον εἰσαγαγὼν εἰς τὴν πόλιν πυρῶν ἑκτεῖς μυρίους | [τ]ετρακισχιλίους καὶ καταλαβὼν τὸν σῖτον τὸν ἐν τῆι ἀγορᾶι πωλούμε|νομ πλέονος δραχμῶν ἕχς[2], πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀγορανόμου καὶ βουλόμενος ||

Litterarum formae volgares, nisi quod fere omnes lineae, quae volgo rectae sunt, hic aliquantum incurvantur. Tertii a. Chr. n. saeculi titulum esse certum est. 1 Inter Ephesios et Rhodios, qui utrique per illa tempora a Ptolemaeorum partibus stabant, commercium frequentissimum intercessisse, quam rem monetae rationes luculenter testarentur, monuit H. 2 De medimni pretio hoc intellegendum est, qui sex habet ἑκτέας; namque illius mensurae rationem haberi in indicandis frumenti pretiis solenne est. Apud Demosthenem XXXIV, 39 consuetum pretium (ἡ καθεστηκυῖα τιμή) quinarum in singulos medimnos drachmarum fuisse dicitur, sed per caritatem annonae quae annis 330—326 fuisset (n. 152[4]) usque ad sedecim drachmas auctum esse. Omnino magnam fuisse pretiorum inconstantiam Boeckh Staatsh. der Ath. I^2 p. 130 sqq. demonstravit. H.

χαρίζεσθαι τῶι δήμωι ἐπώλησεν τὸν σῖτομ πάντα εὐωνότερον τοῦ ἐν | τῆι ἀγορᾶι πωλουμένου[3], δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, δοῦναι Ἀγαθοκλεῖ | Ῥοδίωι πολιτείαν ἐφ' ἴσηι καὶ ὁμοίαι καὶ αὐτῶι καὶ ἐκγ[ό]νοις· ἐπικληρῶσαι δὲ | αὐτὸν τοὺς ἐσσῆνας[4] εἰς φυλὴγ καὶ χιλιαστὺγ καὶ ἀναγράψαι αὐτῶι ταῦ|τα τοὺς νεωποίας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ τὰς λοιπὰς πολιτείας ‖ ἀναγράφουσιν, ὅπως ἅπα(ν)τες[5] εἰδῶσιν ὅτι ὁ δῆμος ἐπίσταται χάριτας ἀπο|διδόναι τοῖς εὐεργετοῦσιν αὐτόν. ἔλαχε φυλὴμ Βεμβίνης, χιλιαστὺν Αἰγώτεος[6].

---

3 Eiusdem generis munificentia n. 529, 24 verbo παραπωλεῖν significatur. Praeter Demosthenis locum not. 2 allatum etiam in titulis passim similia occurrunt exempla (cf. n. 226, 24 sqq. Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 96 n. CCCCLII, 2). 4 Cf. n. 175[4]. 5 ΑΠΑΤΕΣ. 6 Similia χιλιαστύων nomina sunt Σιμώνεος Gr. inscr. in the Br. Mus. III, 2 p. 99 n. CCCCLVI, 6, Ἐχύρεος p. 105 n. CCCCLXIX, 4, quas formas ex -ειος, quod habes in Ἡγητόρει[ος] p. 98 n. CCCCLIV, 7, natas existimo suppresso altero diphthongi elemento (n. 53[13]). Cave Αἰγωτεός pro Αἰγωτεύς scriptum existimes, ut βασιλεός pro βασιλεύς in titulo Chio (Bechtel Inschr. des ion. Dialekts p. 108 n. 174 c, 10), ἱερεός n. 599, 11. Nam hoc genus scribendi sane apud Ionas haud infrequens est (cf. n. 107[2]), sed Ephesi constanter Ἀργαδεύς (n. 186, 10 et alibi), Βωρεύς (Gr. inscr. in the Br. Mus. III, 2 p. 100 n. CCCCLVIII, 8), Ἐφεσεύς (n. 186, 10 et alibi) scribitur.

---

549 Lapis inventus anno 1876 in oppido Rhodo ad extremum equitum vicum, ubi fuit ecclesia S. Joannis. Ed. M. Collignon Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 96 sqq. (F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. maris Aegei I p. 3 n. 3 Addenda p. 206).

[Ἔδοξεν τῶι δ]άμωι ἐν τᾷ ἐκλησίᾳ ἐν τῶι Ἀρταμιτίωι[1] μηνί· τῶ[ν | ἀνδρῶν, οἵτ]ινες θησεῦντι καὶ πωλησεῦντι τὸ ἔλαιον (ε)ἰς τ[ὸ | γυμνάσιον ἀ]φθόνως καὶ ἀνεπικωλύτως ποιούμενοι τὰν θέσιν, | [ἀναγράψαι] (ὅ)σας[2] κα ἕκαστοι λάχωντι ἀμέρας ἀρξαμένο[υς ‖ ἀφ' ἅς[3] κα ὁ ἱερεὺς ὁ] μετὰ Εὐκράτη ἱερατεύῃ μέχρι

Litterae volgares praeter ΞΠΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Hunc E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 383 sextum anni Rhodii ab aequinoctio autumnali incipientis mensem esse statuit, respondentem illum quidem Atheniensium Elaphebolioni, fastorum Iulianorum fere Martio. 2 ⁻ΩΣΑΣ. Emendavit Kaibel ap. Hillerum in Addendis. 3 ἀφ' ἅς supplevit Kaibel ibidem, reliqua Hilleri sunt.

Θεσμοφορίου[4] τρίτ[ας, | ὅπως τὸ λοιπ]ὸν ἐπὶ τοῖς προγεγραμμένοις γείνηται ἁ θέσις κ[αὶ ἁ πώλη|σις παρὰ τῶν] λαχόντων καὶ προγεγραμμένων ἀνδρῶν ἢ ὑπ' αὐ[τῶν | ταχθέντων· τ]ῶν δὲ λαχόντων τὰ ὀνόματα ὁ γραμματεὺς [ἀνα|γραψάτω, καὶ] ποτιγράφας ἑκάστῳ τὰς ἁμέρας ἃς κα ἑκάστου λάχῃ ὄνομ[α || ἐκ τοῦ τι]μάματος[5], συνκλαρωσάτω καὶ ἀναγραψάτω κατὰ ταὐτά· ὁ δὲ ἱ[ερεὺς[6] | γράψας[7] τόδ]ε τὸ ψάφισμα ἐστάλᾳ λιθί[νᾳ] θέτω πρὸ τοῦ ἀγορανομ[ίου | ποτιγράψας κ]αὶ μῆνα καὶ ἁμέραν ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἵνα κα ἕκαστος [εἰδῇ | κατὰ μῆνας καὶ ἁ]μέρας τὸν ἐνιαυτόν. ποτα[ν]α[γ]ραψάτω δὲ καὶ τὰ πλε[ίω | δοθέντα, εἴ κά ποτε χ]ρεία γείνηται, [μὴ τὰν δα]πάναν ἄγῃ ὁ δᾶμος || [μόνος πᾶσαν -----------]ς καταβαλλέσθων γράμματα | ---- ------- γραφ-----οι--- ἢ ποιῆται --|--------

4 Primus anni Rhodii (n. 1) mensis, Atheniensium Pyanopsion, qui respondet fere Octobri Romanorum, ex sententia E. Bischoffii p. 383 sq. 5 Pro censu alii maiorem alii minorem dierum fungendi muneris numerum assignatum esse hinc cognoscitur. H. 6 Supplevi; non eundem qui ante commemoratus sit scribam hic designari indicat ὁ δὲ quo enuntiata coniunguntur. Fuit igitur utique muneris alicuius nomen, ac si de prima littera deque lacunae ambitu fides haberi debet apographo, ut profecto debet, vix aliud quicquam suppleri potest, etsi neque probabile est illi omnium nobilissimo sacerdoti Solis (n. 373[1]) hoc negotium mandatum esse neque quis alius sacerdos innuatur facile assequaris. 7 Supplevi.

II.

Res sacrae.

1. Templa et delubra, arae, simulacra, supellex sacra.

550 Tabula marmoris Pentelici anaglypho ornata, inventa in fodiendis fundamentis domus privatae in meridionali parte urbis Athenarum, a sinistra viae ferreae quae Phalerum fert. Edd. Kumanudis Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 161 tab. 10 (cf. p. 224). Cum lapide a Koehlero collatum, adhibito etiam ectypo chartaceo Wheeleri, titulum repetivit Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 66 n. 53 *a*. Ipse

J. R. Wheeler American journal of archaeology III (1887) p. 38 cum tab. III—IV (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 165. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 86 n. 77). Cf. quae de titulo disputaverunt E. Curtius Sitzungsberichte der Berl. Akad. 1885 p. 437 sq. U. von Wilamowitz-Möllendorff Lectiones epigraphicae, Gottingae 1885, p. 5. Aristoteles und Athen I p. 240. II p. 240 not. 32.

Θεοί. | [Ἔ]δοχσεν τε̃ι βολε̃ι καὶ το̃ι δέμοι· Πανδιονὶς ἐπρυτάνευε, Ἀριστόχ|[σε]νος ἐγραμμάτευε, Ἀντιοχίδες ἐπεστάτει, Ἀντιφο̃ν ἔ̄ρχε[1]· Ἀδόσιο|[ς[2] ε]ἶπε· ἔ̄ρχσαι τὸ ʽιερὸν το̃ Κόδρο[3] καὶ το̃[4] Νελέος[5] καὶ τε̃ς Βασίλες[6] κ[α]|ὶ μισθο̃σαι τὸ τέμενος κατὰ

Litterae Atticae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 90, 3 (418/7 a. Chr.). 2 Utrum Ἀδόσιος an Ἀδούσιος vera nominis forma esset, propter ambiguitatem veteris orthographiae discerni non posse iudicavit Wh. At ipse affert quae productam vocalem commendant, Hesych. ἀδούσιον· ἀρεστόν, σύμφωνον. ἀδουσιασάμενοι· διελόμενοι(?), ὁμολογησάμενοι. Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 133 n. 2, 15 ἀδουσιάσασθαι. 3 Probe distinguendus est totus locus consecratus (τέμενος) ab ea parte, ubi sacra fiunt (ἱερόν). Ille Nelei modo et Basilae est (v. 12. 29. 32 τὸ τέμενος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Βασίλης); nonnunquam breviter modo Nelei (ἐν τῷ Νηλείῳ v. 27) vel Basilae (Plat. Charmid. 153 A εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς Βασίλης [sic B, βασιλικῆς T] ἱεροῦ) dicitur. At in ipso delubro tertius illius accessit Codrus, unde merito Wil. collegit eum postea demum his sacris intrusum esse. Cui rei sine dubio Nelei nomen ansam dedit, cuius vis etsi primitus longe alia fuit (not. 5), tamen postea errore ad regiam familiam, quae inde a Melantho Andropompi f. gubernacula reipublicae Atticae tenuisse ferebatur, relatum esse videtur. 4 Hic et alibi accusativum τὸ agnoscere sibi visi sunt Kum. et Ki. Sed recte Wh. ubique τοῦ scripsit, nam articulus deorum nominibus additus in hoc genere sollennis est. Cf. n. 17, 61 ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου. 23, 26 ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. 49, 36 ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Παρθένου, ut Atticis modo quinti a. Chr. n. saeculi exemplis utar. Non igitur tria intra unam aream sacella, ut Curtio visum erat, indicantur, sed unum delubrum in qua tribus deis sacra fiebant. 5 Codri filium, qui primus Milesiorum rex fuit, intellexit Curtius. Sed ex quo de Basila accuratiora didicimus (not. 6) iam nullus est dubitandi locos quin immitis (νηλεής) inferorum rex designetur. Postea sane hanc nominis vim in oblivionem venisse ex Codri sacris adiunctis (not. 3) apparet. Sed nescio an tum Athenienses potius de Codri abavo Neleo Pylio cogitaverint, qui ex Homeri carminibus in volgus notus erat, quam de Codri filio Mileti conditore, qui cur Athenis potissimum sacra haberet hercle non erat. 6 In anaglypho Athenis reperto (Ἐφ. ἀρχ. 1893 p. 129 sqq.) Βασίλη repraesentatur, quam Ἔχελος curru abripit ducente Mercurio. Inde E. Meyer et C. Robert Hermae XXX p. 286 collegerunt, Βασίλην esse simillimam ac paene eandem

τὰς συνγραφάς. οἱ δὲ πολεταὶ τὲν ἔρχσ[ι|ν] ἀπομισθοσάντον. τὸ δὲ τέμενος ο βασιλεὺς ἀπομισθοσάτο κατὰ [τ]|ὰς χσυνγραφάς, καὶ τὸς οριστὰς[7] ἐπιπέμφσαι ορίσαι τὰ ῾ιερὰ ταῦτα, | όπος ἂν ἔχει ος βέλτιστα καὶ εὐσεβέστατα. τὸ δὲ ἀργύριον ἐς τὲν ἔρχ|σιν ἀπὸ τō τεμένος εἶναι. πρᾶχσαι δὲ ταῦτα πρὶν ῾εχσιέναι[8] τένδε ‖ τὲν βολέν, ἢ εὐθύνεσθαι χιλίαισι[9] δραχμε͂σι έκαστον κατὰ τὰ εἰρε|μένα. Ἀδόσιος εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τε͂ι βολε͂ι, ο δὲ βασιλεὺς μ‖[ι]σθοσάτο καὶ οι πολεταὶ τὸ τέμενος τō Νελέος καὶ τε͂ς Βασίλες κα‖[τ]ὰ τὰς χσυνγραφὰς εἴκοσι ἔτε· τὸν δὲ μισθοσάμενον ἔρχσαι τὸ ῾ιε‖[ρ]ὸν τō Κόδρο καὶ τō Νελέος καὶ τε͂ς Βασίλες τοῖς εαυτō τέλεσιν· οπ‖[ό]σεν δ' ἂν ἄλφει[10] μίσ[θ]οσιν τὸ τέμενος κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν έκαστον, κ|αταβαλλέτο τὸ ἀργύριον ἐπὶ τε͂ς ἐνάτες πρυτανείας τοῖς ἀποδέκ|ται[ς][11], οι δὲ ἀποδέκται τοῖς ταμίαισι[12] τōν ἄλλον θεōν[13] παραδιδόντον | [κ]ατὰ τὸν νόμον· ο δὲ βασιλεὺς ἐὰν μὲ ποιέσει τὰ ἐφσεφισμένα ἒ ἄλλ|ος τις οἷς προστέτακται περὶ τούτον, ἐπὶ τε͂ς Αἰγε͂ιδος πρυτανε‖ίας εὐθυνέσθω μυρίεσι[14] δραχμε͂σιν. τὸν δὲ εονεμένον

---

deam ac Proserpinam, eiusque nomen ipsum reginam inferorum designare. Quae tam accommodate ad persuadendum disputata sunt, ut Curtii aliorumque opiniones commemorare non opus sit. 7 Articulus indicat, perpetuum et ordinarium ὁριστῶν collegium fuisse Athenis similiter atque Heracleae ad Sirin (I. G. Sic. et It. 645, 2 sqq.). 8 πρὶν ἢ ἐχσιέναι Kum., Kirchh. Ac sane statim versu proximo H productam vocalem significat. At πρὶν ἢ c. inf. ab Atticorum usu alienum est, aspirationis vero usus et hic et in plerisque quinti a. Chr. saeculi titulis Atticis tam inconstans, ut non dubitem quin HEXΣIENAI pro ἐξιέναι exaraverit lapicida. 9 In exemplo quod quadratarius sequi debebat (not. 14) sine dubio XILIAΣI erat, quam formam ille, qui ex cotidiano usu unum χιλίαις cognitum haberet, non intellexit. 10 Aoristum probum, sed epicum memorabilem esse monet Wil. Postea hac vi semper εὑρίσκειν in sollenni titulorum Atticorum sermone usurpatur. 11 Cf. Harpocration s. v. ἀποδέκται· ὅτι δὲ ἀντὶ τῶν κωλακρετῶν οἱ ἀποδέκται ὑπὸ Κλεισθένους ἀπεδείχθησαν, Ἀνδροτίων β'. Quem eo quidem nomine errare, quod colacretas a Clisthene sublatos diceret, pridem perspectum est. Nam tituli quinti a. Chr. n. saeculi eorum etiamtum mentionem faciunt (cf. n. 20, 31. 34, 19). Quod vero J. Christ de publicis populi Atheniensium rationibus p. 15 sqq. Euclidis demum anno apodectas institutos coniecit, id hoc titulo refutatur. Immo non est cur negotium reditus publicos accipiendi et quaestorum collegiis quorum suum quodque aerarium habebat dividendi Clisthenem a colacretis ad apodectas a se institutos transtulisse negemus, ut in eo uno Androtion erraverit, quod ignorabat colacretarum collegium tamen mutato officio usque ad Euclidis annum mansisse. Wil. 12 Cf. not. 9. 13 Cf. n. 21, 13 sqq. 14 Sic pro MYPIAΣI propter vicinum

τε͂ν ἰλὺν[15] ἐκκο||[μ]ίσασθαι ἐκ τε͂ς τάφρο ἐπὶ τε͂σδε τε͂ς βολε͂ς ἀποδόντα τὸ ἀργύριον | το͂ι Νελεῖ[16] ὅσο ἐπρίατο· ο δὲ βασιλεὺς ἐχσαλειψάτο[17] τὸν πριάμενον τ|ὴν ἰλύν, ἐπειδὰν ἀποδο͂ι τε͂μ μίσθοσιν· τὸν δὲ μισθοσάμενον τὸ τέμ|ενος καὶ οπόσο ἂν μισθόσεται ἀντενγραφσάτο ο βασιλεὺς ἐς τὸν τ||οῖχον καὶ τὸς ἐγγυετὰς κατὰ τὸν νόμον ὅσπερ κεῖται το͂ν τεμενο͂ν. | τὸ δὲ φσέφισμα τόδε, ὅπος ἂν ε͂ι εἰδέναι το͂[ι] βολομένοι, ἀναγράφσα|ς ο γραμματεὺς ο τε͂ς βολε͂ς ἐν στέλει λιθίνει καταθέτο ἐν τοῖ Νελεί|οι[18] παρὰ τὰ ἰκρία[19]· οι δὲ κολακρέται δόντον τὸ ἀργύριον ἐς ταῦτα. | μισθο͂ν δὲ τὸν βασιλέα τὸ τέμενος το͂ Νελέος καὶ τε͂ς Βασίλες κατὰ || τάδε· τὸν μισθοσάμενον ε͂ρχσαι μὲν τὸ ʽιερὸν το͂ Κόδρο καὶ το͂ Νελέ|ος καὶ τε͂ς Βασίλες κατὰ τὰς χσυνγραφὰς ἐπὶ τε͂ς βολε͂ς τε͂ς εἰσιόσ|ες, τὸ δὲ τ[έμ]ενο[ς τ]ο͂ Νελέος καὶ τε͂ς Βασίλες κατὰ τάδε ἐργάζεσθαι· | φυτεῦσαι φυτευτέρια ἐλαο͂ν μὲ ὄλεζον ε͂ διακόσια, πλέονα δὲ ἐὰν β|όλεται, καὶ τε͂ς τάφρο καὶ το͂ ὕδατος κρατε͂ν το͂ ἐγ Διὸς τὸν μισθοσά||μενον, οπόσον ἐντὸς ῥεῖ το͂ Διονυσίο καὶ το͂ν πυλο͂ν ε͂[ι] ἅλαδε ἐ[χ]σελα|ύνοσιν[20] οι μύσται[21] καὶ οπόσον ἐντὸς τε͂ς οἰκίας τε͂ς δεμοσίας καὶ τ|ο͂ν πυλο͂ν αἱ ἐπὶ τὸ Ἰσθμονίκο βαλανεῖον ἐκφέροσι· μισθο͂ν δὲ κατὰ | εἴκοσι ἐτο͂ν.

ΔΡΑΧΜΕΣΙ exaravit lapicida, qui iam antiquas formas Atticas ignorabat. Wil. 15 Cf. n. 584, 9. 16 Hic quoque brevitatis causa Neleus solus commemoratur pro Neleo et Basila. Cf. not. 3. 17 Sic scribendum fuisse primus monuit Wil., re vera hoc in lapide esse testatur Wheeler. Litterae Ionicae Ψ pro ΦΣ usus illa aetate neutiquam insolitus (cf. not. 8). 18 Cf. not. 3. 19 Cancelli significari videntur, quibus delubrum (ἱερὸν) a reliqua area (τέμενος) separatur (εἶρξαι v. 4. 13. τὴν εἶρξιν v. 5. 8). 20 ε[ἰ]σελαύνοσιν Kum. At haec praepositio neque aptam notionem habet neque illa aetate per diphthongum scribi poterat. Verum primus vidit Wheel. 21 Sexto decimo mensis Boëdromionis die, qui inde nomen ἅλαδε μύσται acceperat. Cf. n. 650, 20. Hesych. ἅλαδε μύσται. Polyaen. III, 11, 2. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 207 not. 2.

551 Tabula marmoris Pentelici, inventa in Piraeeo. Exstat Athenis in museo societatis archaeologicae. Edd. Kumanudis Παλιγγενεσία 10 Σεπτ. 1870. P. Foucart Des associations réligieuses chez les Grecs p. 187. Koehler C. I. Att. II 168 (Syll.[1] 355. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 114 n. 104).

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν.

[Θ]εοί. | Ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντ|ος[1] ἐπὶ τῆς Αἰγεῖδος πρώτ|ης πρυτανείας, τῶν προέδ‖ρων ἐπεψήφιζεν Θεόφιλο|ς Φηγούσιος· ἔδοξεν τῆι β|ουλεῖ[2]· Ἀντί[δ]οτος Ἀπολλο|δώρου Συπαλήττιος εἶπε|ν· περὶ ὧν λέγουσιν οἱ Κιτ‖ιεῖς περὶ τῆς ἱδρύσεως[3] | τῆι Ἀφροδίτηι[4] τοῦ ἱεροῦ, | ἐψηφίσθαι τεῖ βουλεῖ, το|ὺς προέδρους οἳ ἂν λάχω[σ]‖ι προεδρεύειν εἰς τὴν πρ‖ώτην ἐκκλησίαν προσαγα|γεῖν αὐτοὺς καὶ χρηματί|σαι, γνώμην δὲ ξυνβάλλεσ|θαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ|μον, ὅτι δοκεῖ τῆι βουλεῖ ‖ ἀκούσαντα τὸν δῆμον τῶν | Κιτιείων περὶ τῆς ἱδρύσ|εως τοῦ ἱεροῦ καὶ ἄλλου | Ἀθηναίων τοῦ βουλομένο|υ βουλεύσασθαι ὅτι ἂν αὐ‖τῶι δοκεῖ ἄριστον εἶναι.

Ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντ|ος ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος δ|ευτέρας πρυτανείας, τῶν | προέδρων ἐπεψήφιζεν Φα‖νόστρατος Φιλαΐδης· ἔδο|ξεν τῶι δήμωι· Λυκοῦργος Λ|υκόφρονος Βουτάδης εἶπ|εν[5]· περὶ ὧν οἱ ἔνποροι οἱ Κ|ιτιεῖς ἔδοξαν ἔννομα ἱκ‖ετεύειν αἰτοῦντες τὸν δ|ῆμον χωρίου ἔνκτησιν ἐ[ν] | ὧι ἱδρύσονται ἱερὸν Ἀφρ|οδίτης, δεδόχθαι τῶι δήμ|ωι, δοῦναι τοῖς ἐμπόροις ‖ τῶν Κιτιέων ἔνκτησιν χ[ω]‖ρίου ἐν ὧι ἱδρύσονται τὸ | ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, καθ|άπερ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τὸ | τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἵδρυντ‖αι[6].

---

1 Ol. 111, 4 (333/2 a. Chr.). 2 Ex lege quod Citienses petebant primum senatus suffragiis subiectum est. Sed is noluit probuleumate de hac re decernere, immo integram rem ad populum reiecit. Quare in populiscito v. 31 ἔδοξεν τῷ δήμῳ (non τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ) scriptum est. Iam cum Citiensium interesset, tabulam publice propositam testari plane legitima ratione sibi ἐγκτήσεως privilegium concessum esse, praeter plebiscitum etiam probuleuma ex actis senatus secum communicatum incidendum curaverunt. Id enim indicabat, quod ex plebisciti exemplo cognosci non poterat, senatum antea ut debebat de ea re consultum esse. Cf. E. Lenz das Synedrion der Bundesgenossen im zweiten athenischen Bunde. Elbing 1880. p. 46 sqq. qui refutavit Hartelii (Studien über att. Staatsr. p. 277) de hac re sententiam. Ab ipsis Citiensibus privato consilio haec lapidi inscripta esse ex praescriptorum forma, in quibus utrobique scribae nomen desideratur, collegit Koehler Hermae V p. 352. 3 Eadem scriptura est v. 21. 22, Κιτιείων v. 21. Cf. 133[4]. 4 Eiusdem aetatis exstat titulus in Piraeeo inventus Ἀριστόκλεα Κιτιὰς Ἀφροδίτηι Οὐρανίαι εὐξαμένη ἀνέθηκεν (C. I. Att. II, 1588). Koe. 5 Lycurgum imprimis quae ad cultum deorum spectarent summa cura et religione administrasse et persaepe de eiusmodi rebus ad populum tulisse et in comitiis verba fecisse constat (vit. X or. p. 843 D εἶπε δὲ καὶ περὶ ἱερῶν πολλάκις). Cf. Koehler Hermae I p. 320. 6 Aliquanto prius quam volgo putabatur Isidis cultum Athenas pervenisse ex hoc titulo apparet. Kum. Cum vero Lycurgus, quem oratoris avum paternum fuisse probabile est, a

poetis comicis per convicium Aegyptius dicatur (Ar. Av. 1296. Cratinus et Pherecrates allati a scholiasta ad illum locum; cf. Meineke F. C. II p. 31. 257), perquam probabilis est Koehleri (Hermae V p. 352) coniectura, eum illis sacris favisse eiusque auxilio impetratum esse, ut Aegyptiis templum Isidis Athenis condere liceret.

---

552 Lapides duo quadrati ex anta occidentali stoae quae a meridie terminabat forum Magnesiae ad Maeandrum. Superior lapis (*a*) Berolinum translatus, inferior (*b*) etiamnunc Magnesiae est. Tertii eiusdem generis lapidis fragmentum (*c*) inventum est in occidentali fori porticu. Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 85 n. 100. Cf. quae exposuit idem Archaeol. Anzeiger 1894 p. 122.

a

Στεφανηφοροῦντος[1] Πολυκλείδου τοῦ | Πυθοδήλου μηνὸς Ἁγνεῶνος

ὑπὲρ τῆς καθιδρύσεως τοῦ ξοάνου τῆς Ἀρτέμιδος | τῆς Λευκοφρυηνῆς[2] εἰς τὸν κατεσκευασμένον αὐ‖τῆι νῦν Παρθενῶνα[3] καὶ περὶ τοῦ ἐπιτελεῖσθαι αὐτῆι | καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν μηνὶ Ἀρτεμισιῶνι τῆι | ἕκτηι ἱσταμένου[4] σπονδὰς καὶ θυσίας, συντε|λεῖσθαι δὲ καὶ ὑφ' ἑκάστου τῶν κατοικούντων | θυσίας πρὸ τῶν θυρῶν κατ' οἴκου δύναμιν ἐπὶ ‖ τῶν κατασκευασθησομένων ὑπ' αὐτῶν βωμῶν.

Ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶν δήμωι· Διαγόρας Ἰσαγόρου εἶπεν· ἐπειδὴ | θείας ἐπιπνοίας καὶ παραστάσεως γενομένης τῶι σύμπαντι πλήθει | τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ναοῦ συντέλειαν εἴλη|φεν ὁ [Π]αρθενών, τῆι [κ]ατὰ μέρος ἐπαυξήσει τῶν ἔργων καὶ μεγαλοπρε‖πείαι πλεῖστον διαφέρων τοῦ ἀπολειφθέντος ἡμῖν τὸ παλαιὸν ὑπὸ τῶν | προγόνων, πάτριον δ' ἐστὶν τῶι δήμωι πρὸς τὸ θεῖον εὐσεβῶς διακει|μένωι πᾶσιν

Scriptura titulum posteriori parti alterius a. Chr. n. saeculi vindicat. 1 De hoc eponymo Magnetum magistratu cf. n. 256, 11. 25. 28. 2 Sacra huius deae magnifice a Magnetibus restituta et amplificata initio alterius a. Chr. n. saeculi testatur ingens decretorum multitudo nuper effossa, ex quibus aliquot habes supra n. 256—261. 3 Templum Dianae ab Hermogene (Vitruv. III, 2, 6) exstructum hic inauguratur; nomine Παρθενών proprie cellam, quae inventa est cum basi simulacri ad occidentem conversi, indicari monet K. 4 Sextus Thargelionis mensis Attici dies natalis existimabatur Dianae. Idem igitur mensis apud Magnetas Ἀρτεμισιών fuisse videtur.

μὲν τοῖς θεοῖς[5] ἀεί ποτε τὰς καταξίας θυσίας τε καὶ τιμὰς | ἀπονέμειν, μάλιστα δὲ τῆι ἀρχηγέτιδι τῆς πόλεως Ἀρτέμιδι Λευκο|φρυηνῆι, τύχηι ἀγαθῆι καὶ ἐπὶ σωτηρίαι τοῦ τε δήμου καὶ τῶν εὐνοούν||των τῶι πλήθει τῶι Μαγνήτων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις τοῖς τούτων, | δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, τὸν μὲν νεωκόρον καὶ τὴν ἱέρειαν τῆς | Ἀρτέμιδος τοῦ μηνὸς τοῦ Ἀρτεμισιῶνος τῆι ἕκτηι ἱσταμένου συντε|λέσαι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θεοῦ εἰς τὸν Παρθενῶνα μετὰ θυσίας | τῆς ἐπιφανεστάτης, τὴν δὲ ἡμέραν τήνδε ἀναδεδεῖχθαι εἰς τὸν ἀε[ί] || χρόνον ἱεράν, προσαγορευομένην (ε)ἰσιτήρια, καὶ ἔστωσαν ἐν αὐτῆι ἐκε|χειρίαι πᾶσι πρὸς πάντων, γινέσθω δὲ καὶ γυναικῶν ἔξοδος εἰς τὸ | ἱερὸν καὶ παρεδρευέτωσαν ἐν τῶι ἱερῶι τὴν ἐπιβάλλουσαν τιμὴν καὶ | παρεδρείαν ποιούμεναι τῆς θεοῦ. συντελείτω δὲ ὁ νεωκόρος καὶ χο|ροὺς παρθένων ᾀδουσῶν ὕμνους εἰς Ἄρτεμιν Λευκοφρυηνήν, ἀνιέ[σ]||θωσαν δὲ οἱ παῖδας ἐκ των μαθημάτων, καὶ ἀπὸ τῶν ἔργων δοῦλοί τε | καὶ δοῦλαι, ἐν ἧι ταῦτα ἡμέραι συντελεσθήσεται· τὰς δὲ γινομένας | ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ στεφανηφόρον Πολυχλείδην καὶ τοὺς | στεφανηφόρους ἐν τῶι καθ' ἑαυτοὺς ἐνιαυτῶι θυσίαν καὶ πομπὴν συν|τελεῖν. ὑπάρχειν δὲ ἐν αὐτῆι ταύτηι τῆι ἡμέραι καὶ τὴν περὶ τῶν || ὠνίων οἰκονομίαν[6] μετὰ στεφανηφόρον Πολυχλείδην, ἥτις γίνε|ται καὶ ἐν τῆι πρώτηι ἡμέραι τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸν δὲ ἱεροκήρυκα [τὸν] | νῦν καὶ τὸν κατ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ τοῦδε τοῦ μηνὸς ἐν τῆι ἀποδεδειγ[μέ]|νηι ἱερᾶι ἡμέραι πληθυούσης ἀγορᾶς συμπαρόντων ἐν ἐσθῆσ[ιν] | ἐπισήμοις καὶ δάφνης στεφάνοις πολεμάρχων, οἰκονόμω[ν, γραμ]||ματέως βουλῆς, στρατηγοῦ, ἱππάρχων, στεφανηφόρου, ἀν[τιγρα]|φέως εὐφημίαν καταγγείλαντα πρὸ τοῦ βουλευτηρίου μετὰ [τῶν παί]|δων κατευχὴν καὶ παράκλησιν παντὸς τοῦ πλήθους ποιεῖσ[θαι τήν]|δε[7]· ʽπαρακαλῶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας πόλιν καὶ χώρ[αν τὴν Μα]|γνήτων ἐπὶ καλοῖς (ε)ἰσιτηρίοις κατὰ δύναμιν οἴκου κεχ[αρισμένην θυ]||σίαν συντελεῖν

5 Nonnunquam in laudibus dei alicuius praedicandis reliquorum deorum invidiam declinare studebant Graeci huiusmodi additamento. Cf. n. 786, 4: πάντα θεὸν σεμνύνομεν. Plat. Symp. 180 E: ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ πάντας θεούς.
6 Cum splendidissimis quibusque deorum feriis mercatus perfrequentes coniunctos fuisse notum est; cf. Strabo X, 5, 4 p. 486 Cas. ἥ τε πανήγυρις ἐμπορικόν τι πρᾶγμά ἐστι. C. I. G. 4474, 35 πανηγύρεις ἀτελεῖς. K. F. Hermann Gottesd. Alterthümer § 43, 2.
7 Supplevi. ποιεῖσ[θαι, λέγειν] δὲ K., quae mihi a sollenni usu paullo alieniora videntur.

Ἀρτέμιδι Λευκοφρυηνῆι τῆιδε τῇ ἡμέ[ραι, εὔχεσθαι δὲ[8]] | καὶ Μάγνησιν αὐτοῖς τε διδόναι καὶ γυναιξὶν ὑ(γ)[ί](ει)[αν και πλοῦτον[9] Ἄρ]|τεμιν Λευκοφρυηνήν, καὶ γενεὰν τήν τε ὑπ(ά)[ρχουσαν σώιζεσθαι[10]] | καὶ εὐτυχεῖν καὶ τὴν ἐπιγονὴν μακαρίαν [γίνεσθαι[11] ---------------- | . . .]ον δε . χεθ . . . . ειο ---------

b

----------------- || -------------- | --------------- | . . . . ετα ------------- | . . . . . (π) . ότος τὴν θ(ε)[ὰν ------------------ καθι]|δρύεσθαι προστάξαν[τος[12] . . . . ὅπως . . . . . .]ντ . . οι πάντ[ες οἱ κατοι]||κοῦντες τήν τε πόλιν καὶ [τὴν χώραν κα]τὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν [τὰς πρε]|πούσας ἀπονέμωσιν τῆι θεῶι τιμὰς κατ' ἐνιαυτὸν τῆι ἕκτηι ἱ[σταμέ]|νου τοῦ Ἀρτεμισιῶνος μηνὸς ἐν τοῖς προσαγορευομένοις [εἰσιτηρί]|οις καταξίως τῶν ὑπ' αὐτῆς γεγενημένων τε καὶ γινο[μένων διὰ] | παντὸς εἰς τὸ πλῆθος ἡμῶν εὐεργεσιῶν, οἰομένου σ(υν)[οίσειν[13] ἀνί]||εσθαι μὲν τοὺς παῖδας ἐκ τῶν μαθημάτων κατὰ τὸ πά[τριον ἔθος | κ]αὶ τὴν οἰκετείαν ἀπὸ παντὸς ἔργου, συνκεχωρηκότος δὲ [οἰκονομί]|αν τῶν διαπωλουμένων ἐν ἐκείνῃ τῆι ἡμέραι χάριν τοῦ [τοῖς πολλοῖς μᾶλ|λ]ον ἔκδηλον ὑπάρχειν τὴν τοῦ δήμου σπουδήν, τά τε ἄ[λλα κατα]|χωρίσαντος ἐν τῶι ψηφίσματι τὰ διατείνοντα πρὸ[ς] τὴν τ[ῆς θεοῦ εὐσέ||β]ειαν, ἐπιτάξαντος δὲ καὶ σπονδὰς καὶ κατευχὰς ὑπὸ τῆς συ(ν)[αρχίας[14], ἔτι] | δὲ καὶ θυσίας συντελεῖσθαι, καθῆκόν ἐστιν τῶι δήμωι[15] [πλεῖον καὶ ἐκτε]|νέστερον περὶ τῶν προγεγραμμένων φροντίσαι καὶ ἀ[ναγράψαι] | μὲν τὸ κεκυρωμένον ἐπὶ στεφανηφόρου Πολυκλείδου [μηνὸς Ἀ]|γνεῶνος ψήφισμα, περιέχον δὲ τὰς προγεγραμμένας τι[μάς,] || εἰς τὴν παραστάδα τὴν ἀπὸ δυσμῆς τῆς στοᾶς τῆς βορεί[ας[16], ἐφ' ἧς ἐ]|πεστιν τὸ βουκεφάλιον[17], χειροτονηθέντος

---

8 Supplevi. 9 Supplevi. 10 Supplevi. 11 Supplevi. 12 Manifestum est hic nos non iam in eodem decreto versari, cuius reliquiae in lapide *a* exstant, neque improbabiliter K. disputat, vix illius finem et huius initium in infima illius parte fuisse posse, sed integrum lapidem inter hos duos intercidisse videri. Ceterum et hic προστάξαν[τος] et similia participia, quae infra sequuntur (οἰομένου v. 59. συνκεχωρηκότος v. 61. [κατα]χωρίσαντος v. 63. ἐπιτάξαντος v. 65), manifesto ad Diagoram Isagorae f. spectant, qui illud prius plebiscitum rogavit. 13 ΣΤΙ lapis. Supplevit et emendavit K. 14 Cf. n. 183[4]. 216[10]. 15 ΔΗΜΩΙΙ. 16 Meridionalem potius fori porticum commemorandam fuisse, sed eam fortasse

ἐπὶ τῆς ἀναγ[ραφῆς ἀν]|δρός, ὃς ἐγδώσει μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος χορ(η)γῆσ(α)ι [τὸ γινό]|μενον δαπάνημα χάριν τῆς ἀναγραφῆς τῶν [πάν]τω[ν] ἐ(κ τ)ῶν[18] π[ροσό]|δων τῶν ἐν τῶι ἐνεστῶτι ἐνιαυτῶι. ἵνα δὲ πάντες γινώσκωσιν ὡ[ς] || καθῆκόν ἐστιν ἐν τοῖς εἰσιτηρίοις τὰς τῆς Ἀρτέμιδος συνεπαύξε[ιν] | τιμάς, τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς τὸν ἀεὶ κατασταθησόμενον | καὶ τὸν ἀντιγραφέα καθ' ἕκαστον ἔτος τοῦ μηνὸς τοῦ Ἀρτεμισιῶ|νος τῆι δευτέραι μετὰ τὸ τὴν αἵρεσιν γενέσθαι τῆς τε ἱερείας | καὶ τοῦ στεφανηφόρου παραναγινώσκειν ἐπάναγκ[ε]ς τὸ [ψ]ήφισ||μα τὸ εἰσενεχθὲν ὑπὸ Διαγόρου τοῦ Ἰσαγόρου τὸ περὶ τῆ[ς τῶν εἰ]|σιτηρίων διοικήσεως· ἐὰν δὲ μὴ ποιήσωνται τὴν ἀνάγνωσιν [αὐ]|τοῦ καθότι προστέτακται, ὀφείλειν αὐτῶν ἑκάτερον ἱερὰς | δραχ(μὰς) Ͳ[19] καὶ εἶναι φάσιν τῶι βου[λ]ομένωι τῶν πολιτῶν οἷς [ἔ]|ξεστιν ἐπὶ τῷ ἡμίσει πρὸς τοὺς εὐθύνους· θέσθω δὲ ὁ αἱρε[θ]ησ[ό]||μενος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς περὶ ὧν ἂν χειρίσῃ λόγον πρός τε | τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς καὶ τὸν ἀντιγραφέα. ἄμεινον δὲ εἶ|ναι καὶ τοῖς κεκτημένοις οἰκίας ἢ ἐργαστήρια κατασκευάσασιν [κα]|τὰ δύναμιν βωμοὺς πρὸ τῶν θυρῶν καὶ κονιάσασιν, ποιήσασιν δὲ [ἐ]|πιγραφὴν 'Ἀρτέμιδος Λευκοφρυηνῆς Νικηφόρου'[20]. ἐὰν δέ τις μὴ ἐπι[τε]||λέσῃ, μὴ ἄμεινον αὐτῶι εἶναι· ἀναγραφῆναι δὲ εἰς τὴν αὐτὴν παρασ[τά]|δα καὶ τόδε τὸ ψήφισμα. ἡρέθη ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς | τῶν ψηφισμάτων[21] Μαιάνδριος Ἀρτεμιδώρου.

c

------------------ | βουλευομεν[22] ------------------ || τύχηι

propterea βόρειον vocari, quia adversus septentriones pateret, adnotavit K. 17 Hoc caput bovinum effossum est Magnesiae. 18 ΤΩΝΓ..ΤΩΙΕΡΩΝΠι lapis. Emendavit K., adnotans tamen, posse etiam τῶν [ἐκ] τῶ[ν] ἱερῶν π[ροσό]δων legi. Sic sane post prius τῶν aliquid excidisse statuendum esset. 19 Nota numeralis nongentos significans, quam K. adnotat a Galeno XVII, 1, 525 sic describi: πρῶτον μὲν ὁ τοῦ π γράμματος χαρακτὴρ ἔχων ὀρθίαν μέσην γραμμήν, ὡς ἔνιοι γράφουσι τὸν τῶν ἐννεακοσίων χαρακτῆρα. Idem est consonae sibilantis signum de quo dixi n. 10[1]. 20 Cognominis Νικηφόρος, quod nusquam alibi tribuatur Dianae Leucophryenae, rationem latere, sed in nummis L. Veri Imperatoris Victorias circum simulacrum illius deae volitantes conspici (Mionnet III Ionie 647) adnotat K. 21 Duo sunt, quorum alterius finis, alterius initium intercidit. Cf. not. 12. 22 Cum hoc fragmentum manifesto v. 98 novi decreti initium habeat, haud improbabiliter K. coniecit id eius lapidis quem inter *a* et *b* periisse consentaneum esset (not. 12) frustulum esse.

ἀγαθῆι ------------ | τῆς τε πόλεω[ς -------] | τῶιδε τῶι ψη[φίσματι -----------] 'Επὶ Τηλε--------- | ὑπὲρ τοῦ ------||.ει τῆιδε---

553 Lapis magnus quadratus, qui partem antae septentrionalis et occidentalis efficiebat in templo Iovis quod erat Magnesiae ad Maeandrum; exstat Berolini. Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 82 n. 98. Cf. quae adnotaverunt idem Arch. Anzeiger 1894 p. 78 et P. Stengel Festschrift für L. Friedländer p. 420.

[Στε]φανηφοροῦντ[ος[1] 'Α](ρ)ιστέως[2] τοῦ [Δη]μητρ[ί]ου τοῦ | ...(ω)νος, μηνὸς Σμισιῶνος[3], φυλῆς προεδρε(υ)ούσης | ['Αττα]-(λ)ίδος[4], γραμματεύοντος τῆι βουλῆι Πυθο[κλ]εί||[δου τ]οῦ Ἡγησίππου, τετράδι ἀπιόντος, ἐν νομαίαι[5] ἐκ||[κ](λ)ησίαι, προέδρων ἐπιστατοῦντος Μενεστράτου | τοῦ Ἀρτεμιδώρου, ὑπὲρ τοῦ ἀναδείκνυσθαι ἑκάστου | ἐνιαυτοῦ τῶι Διὶ ταῦρον ἀρχομένου σπόρου καὶ ὑπὲρ κατευ|χῆς καὶ πομπῆς καὶ θυσίας καὶ ὑπὲρ τοῦ πήγνυσθαι θόλον | ἐν τῆι ἀγορᾶι καὶ στρώννυσθαι στρωμνάς. Ἔδοξε τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι· γνώμη δήμου· ὅπως οἱ οἰκο|νόμοι οἱ ἐνεστηκότες ἀγοράσωσιν ταῦρον καὶ οἱ ἀεὶ καθισ|τάμενοι ἀγοράζωσιν ταῦρον ὡς κάλλιστον τοῦ μη|νὸς τοῦ Ἡραιῶνος ἐν τῆι πανηγύρει ἑκάστου ἔτους | καὶ ἀναδεικνύωσι τῶι Διὶ[6] ἀρχομένου σπόρου μηνὸς || Κρονιῶνος ἐν τῆι νουμηνίαι μετὰ τοῦ ἱέρεω[7] καὶ τῆς | ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυηνῆς[8] καὶ τοῦ | στεφανηφόρου καὶ τοῦ ἱεροκήρυκος

Scripturam tituli perquam similem esse eorum qui initio alterius a. Chr. n. saeculi exarati sint (n. 256 sqq.) testatur K. 1 Cf. n. 552[1]. 2 Hic quoque (cf. n. 256[1]) litteras, quas Kernius puncto supposito incertas notavit, uncis rotundis inclusi. 3 Ex Σμινθιῶνος haec nominis forma nata est eadem lege qua Προβαλίσιος a Προβάλινθος, Ἀμαρύσιος ab Ἀμάρυνθος derivantur. Cf. Isaeus V, 42 τῆς Ὀλυσίας (i. e. Ὀλυνθίας) ἐν Σπαρτώλῳ, quae scriptura profecto non a librario in verba oratoris illata est. 4 Si recte existimavit K. de litteraturae aetate, haec tribus necessario existimanda est ab Attalo I (241—197 a. Chr.) nomen accepisse. Eodem honore regem affectum esse constat Athenis et Ilii (C. I. G. 3616, 4). 5 Cf. titulum Samium apud W. Vischer Kl. Schriften II p. 143 n. II, 2 sq.: ἐπὶ Μενεκράτου Μεταγειτν[ιῶνος ....]τος, ἐκκλησίας νομαίας οὔση[ς]. Adiectivum est Ionicum, respondens Attico νόμιμος; cf. Herodot. II, 49 οὐ μὲν οὐδὲ φήσω ὅκως Αἰγύπτιοι παρ' Ἑλλήνων ἔλαβον ἢ τοῦτο ἢ ἄλλο κού τι νόμαιον. 6 Sc. τῷ Σωσιπόλει. Cf. not. 17. 7 Cf. n. 226[7]. 8 Quia omnes civitatis res in huius deae

καὶ τοῦ ληιτουρ|γοῦντος θύτου[9] τῆι πόλει· ἀποστέλλειν δὲ τοὺς παιδο|νόμους[10] παῖδας ἐννέα ἀμφιθαλεῖς, ἀποστέλλειν ‖ δὲ καὶ τοὺς γυναικονόμους[11] παρθένους ἐννέα ἀμ|φιθαλεῖς. καὶ ἐν τῶι ἀναδείκνυσθαι τὸν ταῦρον κατευ|χέσθω ὁ ἱεροκῆρυξ μετὰ τοῦ ἱέρεω καὶ τῆς ἱερείας καὶ | τοῦ στεφανηφόρου καὶ τῶμ παίδων καὶ τῶν παρθένων | καὶ τῶμ πολεμάρχων καὶ τῶν ἱππάρχων καὶ τῶν οἰ‖κονόμων καὶ τοῦ γραμματέως τῆς βουλῆς καὶ τοῦ | ἀντιγραφέως καὶ τοῦ στρατηγοῦ ὑπέρ τε σωτηρί|ας τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας καὶ τῶμ πολιτῶν | καὶ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατοικούν|των ἔν τε τῆι πόλει καὶ τῆι χώραι ὑπέρ τε εἰρήνης καὶ ‖ πλούτου καὶ σίτου φορᾶς καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν πάν|(τ)ων[12] καὶ τῶν κτηνῶν· δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι | δήμωι, τὸν στεφανηφόρον τὸν ἀεὶ γινόμενον μετὰ τοῦ ἱέ|ρεω καὶ τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυην(ῆ)ς[13] ἐξά‖[γ]ειν τὴμ πομπὴν τοῦ μηνὸς τοῦ Ἀρτεμισιῶνος[14] τῆι δω‖δεκάτηι καὶ θύειν τὸν ταῦρον τὸν ἀναδεικνύμενον, | συμπομπεύειν δὲ τήν τε γερουσίαν καὶ τοὺς | ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας τούς τε χειροτονητοὺς καὶ | [τ]οὺς κληρωτοὺς καὶ τοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς νέους καὶ | τοὺς παῖδας καὶ τοὺς τὰ Λευκοφρυηνὰ[15] νικῶντας καὶ ‖ τοὺς ἄλλους τοὺς νικῶντας τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας. | ὁ δὲ στεφανηφόρος ἄγων τὴν πομπὴν φερέτω ξόα|να πάντων τῶν δώδεκα θεῶν ἐν ἐσθῆσιν ὡς καλλίσ|ταις καὶ πηγνύτω θόλον ἐν τῆι ἀγορᾶι πρὸς τῶι βωμῶι | τῶν δώδεκα θεῶν, στρωνύτω δὲ καὶ στρωμνὰς τρεῖς ὡς ‖ καλλίστας, παρεχέτω δὲ καὶ ἀκροάματα αὐλητὴν συρι|στὴν κιθαριστήν· παριστανέτωσαν[16] δὲ καὶ οἱ οἰκονόμοι οἱ ἐν | τῶι μηνὶ τῶι Ἀρτεμισιῶνι τῆι δωδεκάτηι ἱερεῖα τρία, | [ἃ] θύσουσιν τῶι τε Διὶ τῶι Σωσιπόλει[17] καὶ τῆι

---

potissimum tutela sunt, eius sacerdos etiam huic Iovis sacrificio adhibetur. 9 Sacerdotes (ἱερεῖς) in singulorum deorum, quibus quisque attributus erat, sacris victimas consecrabant (κατάρχεσθαι), at ipsum mactandi officium ministro alicui publico mandatum erat, quem in omnibus sacris eundem fuisse hic videmus. Eiusdem generis ni fallor est ἄρταμος I. G. A. 543, 5. 10 Cf. n. 523, 1 sqq. 11 Cf. n. 653, 26 sqq. 879, 17. Complures civitates, in quibus hic magistratus fuit, enumerat G. Gilbert Gr. Staatsalterthümer II p. 337. 12 In Chthoniorum deorum numero, quibus fertilitas terrae curae erat, Iovem Sosipolin fuisse K. et St. hinc merito collegerunt. 13 ΦΡΥΗΝΣ. 14 Cf. n. 552[4]. 15 Cf. n. 260, 26. 16 Haec vox de praebendis victimis etiam n. 554, 4. 6 usurpatur. Proprie significat 'iuxta aram constituere'. 17 Cf. Strabo XIV, 1, 41 p. 648 Cas.: καὶ ἡ πατρὶς δ' ἱκανῶς αὐτὸν (Ἀναξήνορα τὸν κιθαρῳδὸν) ηὔξησε πορφύραν ἐνδύσασα ἱερώμενον τοῦ Σωσιπόλιδος Διός,

Ἀρτέμιδι | [τ]ῆι Λευκοφρυηνῆι καὶ τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι[18], τῶι μὲν ‖ [Διὶ] κριὸν ὡς κάλλιστον, τῆι δὲ Ἀρτέμιδι αἶγα, τῷ δὲ Ἀπόλλ[ω]|νι ἀττηγόν[19], θύοντες τῶι μὲν Διὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διό[ς] | τοῦ Σωσιπόλιος, τῆι δὲ Ἀρτέμιδι καὶ τῶι Ἀπόλλωνι ἐπὶ τ[οῦ] | βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος[20]· λαμβάνειν δὲ τὰ γέρα τὰ (ε)ἰθισμέν[α] | τοὺς ἱερεῖς τῶν θεῶν τούτων. τὸν δὲ βοῦν ὅταν θύσωσιν ‖ [δ]ιανεμέτωσαν τοῖς συμπομπεύσασιν, τὸν δὲ κριὸν καὶ τὴν | αἶγα καὶ τὸν ἀττηγὸν διανεμέτωσαν τῶι τε στεφανηφό‖[ρ]ωι καὶ τῆι ἱερείαι καὶ τοῖς πολεμάρχοις καὶ τοῖς προέδροις | [κα]ὶ νεωποίαις καὶ εὐθύνοις καὶ τοῖς λητουργήσασιν, διανε|[μέ]τωσαν δὲ ταῦτα οἱ οἰκονόμοι. ὅταν δὲ ἀναδειχθῇ ὁ ταῦ‖[ρ]ος, ἔγδοσιν ποιείσθωσαν οἱ οἰκονόμοι ὅπως τρέφηται ὑπὸ | τοῦ ἐργολαβήσαντος· ἀγέτω δὲ ὁ ἐργολαβήσας τὸν ταῦρον | εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀγειρέτω παρά τε τῶν σιτοπωλῶν | καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀγοραίων ἃ ἀνήκει εἰς τὴν τροφήν, καὶ ἄ|μεινον εἶναι τοῖς διδοῦσιν. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναγρά‖ψαι τοὺς οἰκονόμους εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς εἰς τὴν παραστά|δα, ἀναλισκέτωσαν δὲ εἰς ταῦτα πάντα τὰ γεγραμμένα οἱ [οἰ]‖κονόμοι ἐκ τῶν πόρων ὧν ἔχουσιν εἰς πόλεως διο[ίκησιν, τὸ δὲ | ψ]ήφισ[μα τόδε] εἶναι εἰς φυλακὴν [τῆς πόλεως][21].

καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ. K. Eundem esse cuius de sacris Olympicis Pausanias VI, 20, 2 haberet haec: ἐν δὲ τοῖς πέρασι τοῦ Κρονίου κατὰ τὸ πρὸς τὴν ἄρκτον ἔστιν ἐν μέσῳ τῶν θησαυρῶν καὶ τοῦ ὄρους ἱερὸν Εἰλειθυίας, ἐν δὲ αὐτῷ Σωσίπολις Ἠλείοις ἐπιχώριος δαίμων ἔχει τιμάς acutissime coniecit C. Robert Mitth. des arch. Inst. in Athen XVIII (1893) p. 37 sqq. Nam puerulum recens natum qui in anguem conversus Eleis contra Arcades pugnantibus saluti fuisset ideoque Σωσιπόλιος nomine divinis honoribus affectus esset, non posse separari a Iove infante, cuius perquam similes fabulae apud Cretenses (Schol. Arat. 46) fuissent. 18 Coniunctissima fuisse Apollinis Pythii sacra apud Magnetas cum Dianae Leucophryenae etiam n. 256, 8 prodit. Sed tamen multo minoris momenti fuerunt, quia Apollo illic non erat nisi sororis quasi comes et assecla; quare et n. 257—261 eius nomen tacetur unius Dianae mentione facta, et hic non suam habet aram, sed in illius ara ipsi quoque immolatur (v. 52. 53). 19 Cf. Eustath. ad Od. IX 222 p. 1625: Ἰωνικοὶ δέ τινες καὶ ἀττηγοὺς καλοῦσιν ἡλικίαν τινὰ τῶν ἀρρένων (sc. αἰγῶν). Arnobius adv. nation. V, 6 p. 178 R. *hirquos Phryges suis attagos elocutionibus nuncupant, inde Attis nomen ut sortiretur effluxit.* Kern. 20 Cf. not. 18. 21 Supplevit K. dubitanter; potest etiam τῆς χώρας fuisse. Utique enuntiatur, hoc populiscitum eisdem beneficiis uti, quae legibus constituta erant de eis quae oppidi agrique defendendi causa decernerentur. Cf. n. 158[14].

554 Marmor quadratum, inventum Magnesiae ad Maeandrum in vinea orientem versus a stadio. Ed. O. Kern Inschr. v. Magnesia p. 84 n. 99.

[------------------ | -----κ]αθότι καὶ το---------------| ται ἐν τῶι ἐνιαυτῶ[ι -------- ὅσα δὲ δεῖ θύειν[1] | τ]ῶι θεῶι, παραστήσου[σιν τοῦ μὲν παρόντος ἐνιαυ]‖τοῦ[2] οἱ οἰκονόμοι Φαρσαλ[ίωι[3] οἱ τὰ θύματα τῶν ἄλ|λ]ων[4] ἑορτῶν παριστάντες ------------------|..ν, τὰ δὲ θυθέντα καταναλισκέ[τ]ω[σαν αὐτοῦ[5]. εἰς | δ]ὲ τὸν ἄλλον χρόνον προσμισθούσθωσαν[6] οἱ [οἰκονόμοι | τ]ὰ ἱερὰ καθότι γέγραπται. καταστήσει δὲ κ[αὶ νεωκόρον[7] ἐν τῶι ‖ τ]εμένει τῶι ἀνατεθέντι τῶι θεῶι. λήψεται δ[ὲ τῶν τεθυμένων | ἐ]ν τῶι τεμένει ἀφ' ἑκάστου ἱερείου σκέλος κα[ὶ τῶν καιομένων[8] | τ]ῶι θεῶι τὰ τρίτα μέρη. ἐν ἄλλωι δὲ τόπωι μὴ [ποιείτω βω|μ]ὸν Σαράπιδος· εἰ δὲ μή, ὀφειλέτω τῶι δήμωι

Decretum populi Magnetum, quo Pharsalio cuidam (not. 3) permittitur ut dedicato fundo suo delubrum et sacra publica Sarapidis instituat. Litteraturam secundi a. Chr. n. saeculi ineuntis esse testatur K. Sarapidis sacra etiam nummi Magnetum testantur (Kern p. XXVI). 1 Supplevi. 2 Supplevi. De παριστάναι cf. n. 553[16]. 3 Supplevi. K. nomen proprium civis Magnetis, cuius munificentia delubrum dedicatum esset, hic haberi probe perspexit, sed quomodo id restituendum esset ignorabat. At cum inde ab Homeri aetate semper et ubique ethnicorum pro nominibus propriis usus in deliciis fuerit Graecis, quin verum assecutus sim nullus dubito. 4 Supplevi. Oeconomis, quorum officium est ad sacrificia antiquarum feriarum publicarum victimas procurare, idem hic etiam de illis recens institutis sacris mandatur. 5 Ut alibi (n. 589, 31 τῶν δὲ κρεῶν μὴ εἶναι ἐκφορὴν ἔξω τοῦ τεμένεος. 617, 4 τούτων οὐκ ἀποφορά. v. 10 τούτων οὐκ ἐκφορὰ ἐκ τοῦ ναοῦ), sic hic quoque interdici videtur ne carnes victimarum immolatarum alibi atque in ipso sacro consumantur. Cf. 615, 26. 28 δαινύσθων αὐτοῦ. 6 Ad eas victimas, quas iam antea quotannis praebendas elocaverant oeconomi, inde a proximo anno accedent eae quibus in Sarapieis opus erit. De sententia nulla est dubitatio, etsi activum προσμισθούτωσαν exspectaveris. De sacerdotio locando interpretatur Kern. At v. 22 venire, non locari dicitur sacerdotium, neque τὰ ἱερὰ hanc vim habere potest. 7 Supplevi. K. de ara aliave simili re exstruenda cogitaverat; sed καταστῆσαι de hominibus cui officium aliquod mandatur pervolgatum est; neque ἐν τῷ τεμένει offendere debet, nam id ipsum inter ἱερέα et νεωκόρον intercedere discrimen, quod hic loci sacri custodiendi causa semper in eo versetur, ille non item, ex n. 589, 6. 23. 41 apparet. 8 Supplevi. Ex eis visceribus, quae deo cremantur, priusquam in aram imponantur tertia cuiusque pars desecta sacerdoti cedit.

δ[ραχμὰς ------- | κ]αὶ ὁ τόπος ἔστω τῆς πόλ[εω]ς· φαινέτω [δὲ ὁ βουλόμενος ἐπὶ τῶι || ἡ]μίσει πρὸς τοὺς εὐθύνο[υ]ς, ⟨οἱ δὲ εὔθυνοι⟩[9] (καὶ οἱ ε)ὔθυν[οι εἰσα|γόντων][10] εἰς τὸ καθ' ἑξάμηνον παραγινόμενον[11] δ[ικαστήριον. λαμβα|νέτω]σαν δὲ οἱ οἰκονόμοι ἐκ τῶν ξυλίνων ὠ[νῶν δραχ|μ]ὰς τρεῖς [κ]αὶ ἐκ τῶν σιτηρῶν [ὠ]νῶν (δ)[ραχ](μὴ)ν μ[ίαν ἀ|πο]δότωσαν τῶι ἱερεῖ. ἐξουσία δὲ ἔστω τῶ[ι] δή[μωι ------ || . . . .]υ ἢ [ὑπ]ογράψαι ἕτερον ἕως τῆς ἀναφορᾶς ----------

Ἐπὶ Στρατοκλείους[12].

[Τῶι] πριαμένωι τὴν ἱερεωσύνην τοῦ [Σαράπιδος | . . . .]θηι ὅταν παραλάβηι τὴν ἱερεω[σύνην ---- | . . . . τὴ]ν διαγραφὴν καθ' ἣν ἐπρίατο ---------- || . . . . . . δὲ παρά[ρ]τημα ὁ πριάμ[ενος -- ------- | . . .] φερόμενον ὑπὸ τῶν [ἰ]διωτῶ[ν --------- | . . . . . .] κρατῆρα κιρνᾶι ἐν τῶ[ι τεμένει ---------------- | . . . . . .]ον . . χοῦν οὐ πλεῖον -------------------- | . . . . . .ενος καὶ τῆς [ἡ]μέρας τὸ δ-------------------- || . . . . .ων συνόντων ἐν τῶι ------------------ | . . . . .ανων πα-------

9 Si proximae sex litterae, quas incertas esse punctis suppositis indicavit K., recte ab eo lectae sunt, lapicidam pro καὶ οἱ εὔθυνοι leni errore οἱ δὲ εὔθυνοι incidisse, sed ea re animadversa illud iuxta posuisse priore scriptura non deleta probabile est. 10 Supplevi. 11 Haec non licet intellegi nisi de consilio iudicum quod bis per annum peregre Magnesiam perveniebat ibique conventus habebat. Mira sane institutio; nam quae alibi novimus ξενικὰ δικαστήρια (n. 510[25]), ea extraordinaria sunt. 12 Cf. n. 133[4]. Ceterum hic stephanephorus Magnetum etiam ex nummis eorum notus est (Kern Inschr. v. Magn. p. XXIII).

---

555 Marmor supra fractum, ex insula Anaphe Athenas delatum. Edd. ex Villoisoni schedis Boeckh C. I. G. 2477. Lapide denuo examinato lectionem emendavit L. Ross Arch. Aufs. II p. 495 (Boeckh Add. vol. II p. 1091). Plenius Rangabé Ant. Hell. 820, quem paene ubique verum vidisse probant tria ectypa a Lollingio et J. Lambro ad F. Bechtelium missa, qui edidit ap. Collitz Gr. Dialektinschr. III p. 201 n. 3430. Eisdem ectypis usus et ipso lapide collato F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 55 n. 248 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 702 n. 853).

Litterae ΑΕΞΘΠΣ. Titulus utique initiis aerae Christianae non multo antiquior. Dispositio eorum quae hic habentur non ab omni parte commoda

I [-------- συντε|λεσ]θέν[τ]ο[ς δὲ τοῦ ναοῦ ἔστω δαμόσ]ιος[1] [κα]‖θότι καὶ ὁ θεὸς ἔ[χρη]σε[ν· τᾶς] δ' ἐπερωτάσ[ε]|ως καὶ τοῦ χρησμοῦ ἀντίγραφά ἐστι τάδε[2]· |

II Ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι, ἀρχόντων Ξενο‖μνάστου, Ἀριστομάχου, Σωσικλεῦς καὶ βουλᾶς γνώμα· | ὑπὲρ τᾶς ἐφόδου[3], ἇς ἐποιήσατο Τιμ[ό]θεος Σωσικ|λεῦς, κατὰ δὲ υοθεσίαν Ἰσοπόλιος, ἀξιῶ(ν)[4] αὐτῶι δοθῆ|μεν ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀσγελάτα[5] τό|πον, ὥσ[τε ναὸ]ν Ἀφροδίτας οἰκοδομῆσαι ὕλαι καὶ λ[ί]θοις καὶ [χ]οῖ[6] [χ]ρώμενος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὧν κα χρείαν ἔχηι | ἐν τῶι τόπωι, ἐν τᾶι αἱμασιᾷ, ὅπει ἁ ἐλαία ἁ ποτὶ τὸν | Εὐδώρειον οἶκον καὶ τὸν Μειδίλειον· τὸν δὲ τόπον, | [ὅ]πει ὁ βωμὸς τοῦ Κτησίου καὶ τὸ ξοάνιον, τὸν τοῖχον | λύσαντα τὰν πάροδον ποιῆσαι ἐς τὸν ναὸν ‖ ταύται, καὶ οἰκοδομηθέντος

---

et perspicua est, sed apparet tria distinguenda esse: I Rogatio Timothei (ἔφοδος v. 6. 33). Ex hac enim v. 1—3 restare acute perspexit Wilamowitz apud H. II Decretum senatus populique Anaphaeorum (v. 4—23 et 33—36). III Huic media interposita sunt quaestio (ἐπερώτασις), quam oraculo proposuerat Timotheus, et oraculi responsum (v. 24—33). Cf. not. 2. 1 Supplevit Wilamowitz. 2 In litteris, quas Timotheus senatui tradiderat, hic subiunctum erat exemplum eorum quae infra v. 24—33 leguntur, quo senatui fidem faceret se dei iussu cum eo agere. At ne plane eadem sine ulla utilitate bis lapidi inciderentur, ea hic praecisa et infra in tenore decreti modo repetita sunt. Wil. 3 Apud Athenienses πρόσοδος vocatur et ius cum senatu populove agendi et ipsa actio; eadem vi alibi ἔφοδος usurpatum esse tituli docent. Cf. n. 480, 6: καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὸ κοι[νὸ]ν πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. 4 ΑΞΙΩΣ lapis. Emendavit Ross. ἀξίως defendere conatur Be., quem secutus est Hi., iniuria, si quid video. 'Exiguo pretio' interpretantur coll. n. 546, 25 καὶ μήτε ἀξιώτερο[ν μή]τε τιμιώτερον (sc. πωλεῖν τὸ χρυσίον). At sic neque δοθῆμεν dicendum fuit, sed πραθῆμεν, neque exiguo pretio se aliquid alicui vendere decernere debebat populus, sed quonam pretio venderet definite indicare. Denique cum delubrum publicum constituatur, omnino credibile non est fundum privato venumdari. Immo nihil fit nisi ut ei venia detur illic potissimum aedis exstruendae. Quodsi Rossii emendationem sequimur, apparet, omnia quae sequantur usque ad v. 23 ab hoc participio pendere et ad rationes quibus Timotheus postulata sua firmare conabatur referenda esse; eis subiungi litteras v. 24—33 et post has demum apodosin (v. 33—36), qua quid senatus populusque decreverint indicetur. 5 Anaphae colebatur Ἀπόλλων Αἰγλήτης (cf. G. Wentzel ap. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie I, 1 p. 975), quem eundem esse atque Ἀσγελάταν recte statuunt cum huius tituli editores tum U. von Wilamowitz-Möllendorff Isyllos non Epidauros p. 93, qui acutissime de horum nominum ratione disputavit. 6 ΚΑΙ∧ΟΙ. Suppleverunt Kaibel et Wilamowitz ap. H. manifesto recte, ut priorum errores enotare supervacaneum sit.

τοῦ τοίχου τὸν βωμὸν | καὶ τὸ ξοάνιον καταστᾶσαι πάλιν ἐς τὸν τοῖ|χον, τὰς δὲ στάλας τὰς οὔσας ἐν τῶι τοίχωι | καὶ τὸν ἀπόρανθρον[7], ὅσας μέν κα δυνατὸν ἦι, | αὐτεῖ καταστᾶσαι, ὅσαις δέ [κα] μὴ ἦι τόπος, ὅπει κα ‖ δοκῆι χρήσιμον ἦμεν. συντελεσθέντος δὲ | τοῦ ναοῦ ἦμεν δαμόσιον, καθὰ καὶ ὁ θεὸς ἔχρησε, | τᾶς δὲ ἐπερωτάσιος καὶ τοῦ χρησμοῦ ἀντίγροφόν[8] | ἐστιν τὰ ὑπογεγραμμένα. |

III Ἐπερωτᾶι Τιμόθεος [τὸ]ν θεόν, πότερον ‖ αὐτῶι λῶιον καὶ ἄμει[νό]ν ἐστιν αἰτήσασθαι | τὰν πόλιν ἐν τῶι ἐπινοεῖ τόπωι ἐν τῶι τοῦ | Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀσγελάτα, ὥστε ναὸν τᾶς | Ἀφροδίτας οἰκοδ[ομ]ῆσαι, καὶ ἦμεν δαμόσιον, | ἢ ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀ[σκ]λαπιοῦ ἐν ὧι ἐπινοεῖ ‖ τόπωι. Ὁ θεὸς ἔχρησε, αἰτήσασθ[α]ι ἐν τῶι το[ῦ] | Ἀπόλλωνος, τελεσθέντος δὲ τοῦ ναοῦ ἀνα|γραφῆμεν τό τε ψάφισμα καὶ τὸν χρησμὸν | καὶ τὰν ἔφοδον ἐστάλαν λιθί-
II ναν[9]. περὶ δὴ | τούτων δεδόχθαι τᾶι βουλᾶι, δεδόσθαι ‖ αὐτῶι καθάπερ αἰτεῖται, εἴ κα [δό]ξηι | τᾶι ἐκκλησίαι.

7 Cum omnia huius generis nomina neutra sint, haud improbabiliter Be. TON errore pro TO incisum coniecit. 8 Hoc in lapide esse constat, etsi in tam recenti titulo id iure mireris. 9 Haec etiamtum oraculi esse apparet; a proximis demum verbis incipit apodosis populisciti, in qua τούτων et ad postulationem Timothei (ἀξιῶν δοθῆμεν κτλ. v. 7 sqq.) et ad oraculum qua illa nitebatur referenda sunt. Resumitur igitur hoc περὶ δὴ τούτων illud ὑπὲρ τᾶς ἐφόδου, quod v. 6 legitur, ut appareat infinitivum δεδόχθαι, cuius rationem Be. obscuram existimat, ab enuntiato regente totius decreti (ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι — καὶ βουλᾶς γνώμα v. 4. 5) pendere.

---

556 Tabula marmoris Hymettii inventa Athenis in clivo occidentali arcis ad portam, quam detexit Beulé, ubi muro immissa fuit. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1888 p. 187. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 162 n. 3. Ex Lollingii apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 86 n. 314c (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 587 n. 682).

Ἐπὶ ἱερείας Ἡγησιπόλης.

Ἐπ' Εὐθίου ἄρχοντος[1], ἐπὶ τῆς | Αἰαντίδος δωδεκάτης πρυ|τανείας, ἧι Ναυσιμένης ‖ Ναυσικύδου Χολαργεὺς | ἐγραμμάτευεν,

Litterae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 124, 1 (284/3 a. Chr.). Cf. n. 197[1].

Σκιροφοριῶ|νος ἕνηι καὶ νέαι· Καλλίας [Λυ]||σιμάχου Ἕρμειος εἶπεν· ὅ[πω]|ς ἂν οἱ ἀστυνόμοι οἱ ἀεὶ λανχ[ά]||νοντες[2] ἐπιμέλειαν ποιῶντα[ι] | τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης τῆς | Πανδήμου[3] κατὰ τὰ πάτρια[4], τύ|χηι ἀγαθεῖ, δεδόχθαι τῆι βου|λῆι, τοὺς προέδρους οἳ ἂν λάχω||σιν προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπιο[ῦ]||σαν ἐκκλησίαν προσαγαγεῖν τὸν | [ο]ἰκεῖον[5] τῆς ἱερείας καὶ χρηματίσαι | περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυνβάλλε||[σ]θαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅ||[τ]ι δοκεῖ τῆι βουλῆι, τοὺς ἀστυνό|μους τοὺς ἀεὶ λαχόντας, ὅταν ἧι | ἡ πομπὴ τῆι Ἀφροδίτηι τεῖ Πανδή||μωι, παρασκευάζειν εἰς κάθαρσι[ν | τ]οῦ ἱεροῦ περιστεράν[6], καὶ περιαλε[ῖ||ψα]ι τοὺς βωμοὺς[7] καὶ πιττῶσαι τὰς [ὀ|ροφὰς[8]] καὶ λοῦσαι τὰ ἕδη[9], παρασκευ|[άσαι δὲ κα]ὶ πορφύραν ὁλκὴν ⊢⊢--|-------------------- τὰ ἐπὶ τ----------

2 Cf. n. 500[6]. 3 Cf. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie I, 2 p. 2733. Utrum eadem sit quae ἐφ' Ἱππολύτῳ vocatur an alia difficile est diiudicatu; Fouc. quidem distinguendas has deas opinatur. Cognomen Πάνδημος qui ad quaestum meretricum referunt ea potissimum re refelli mihi videntur, quod eadem ἐπίκλησις Athenis etiam aliis diis tribuebatur; cf. C. I. Att. III, 7, 18 [τ]οῦ Διὸς τοῦ Πανδή[μου]. Delubrum eo ipso loco fuit, ubi hic lapis inventus est. 4 Non cum Veneris potissimum sacris nescio qua necessitudo intercedebat astynomis, sed in universum aedificia publica, inter quae etiam templa sacrorum publicorum habenda sunt, curabant. At Veneris πανδήμου templum tum prae aliis ea cura opus habuisse videtur. 5 Mulieri non licebat in comitia prodire, sed si nupta erat, maritus, sin minus, proximus agnatus (κύριος) pro ea cum populo agere debebat. Manifestum igitur est, aut virginem aut, quod probabilius existimaverim, viduam tum illo sacerdotio functam esse. Fouc. 6 Plerumque porco lustrari (n. 587, 120: [τῶι κα]θήραντι τὴν Ῥαρίαν, χοίρο[υ] τιμή. v. 126: χοῖροι δύο καθῆ[ραι τὸ ἱερ]ὸ[ν τὸ Ἐλ]ευσῖν[ι]), sed Veneri hoc animal minus gratum fuisse, qua de causa hic avem, quae deae in deliciis esset, eius locum tenere observavit Fouc. Cf. Aristoph. Ach. 793: ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τἀφροδίτῃ θύεται, quod etsi non sine exceptione verum est, tamen sine dubio multis locis ita res se habebat. 7 Cf. n. 587, 140: τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος περιαλεῖψαι καὶ κονιᾶσαι καὶ λευκῶσαι. F. 8 Cf. n. 587, 174: πίττης κεράμια πέντε ἀλεῖψαι τὰς ὀροφὰς τοῦ Ἐλευσινίου τοῦ [ἐν] ἄστει καὶ τὰς θύρας. v. 184: τοῖς πιττοκοποῦσιν τὰς ὀροφάς. v. 185: μισθωτεῖ τῷ ἀλείψαντι τὰς ὀροφὰς τῇ πίττῃ. F. 9 Pluralem F. eo rettulit, quod duo certe simulacra, alterum Ἀφροδίτης Πανδήμου, alterum Πειθοῦς, in illo templo fuisse appareret ex Pausania I, 22, 3: Ἀφροδίτην δὲ τὴν Πάνδημον, ἐπεί τε Ἀθηναίους Θησεὺς ἐς μίαν ἤγαγεν ἀπὸ τῶν δήμων πόλιν, αὐτήν τε σέβεσθαι καὶ Πειθὼ κατέστησε. τὰ μὲν δὴ παλαιὰ ἀγάλματα οὐκ ἦν ἐπ' ἐμοῦ, τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ τεχνιτῶν ἦν οὐ τῶν ἀφανεστάτων.

557 Tabula marmoris caerulei, in colle iuxta fontem *Perdikovrysi*, qui est prope delubrum Apollinis Ptoi Acraephiense. Edd. M. Holleaux Bull. de corr. Hell. XIV (1890) p. 19 n. 10 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4135—4137).

I --------------ς πορευομε[ν ------------------------ | -----------]ιας καὶ ὡς ἂν ἡ πανήγυ[ρις[1] -------------- -- | -----------] ἀκολούθοις καὶ ἃ ἂν ἔχωσι------------ --- | ------- ἐὰν δέ τις [παρὰ] ταῦτα ἄγηι τινὰ ἢ ῥυ[σιάζηι, ‖ ὑπ]όδικος ἔστω ἐν Ἀμφικτύοσιν[2]. εἶναι δὲ καὶ ἄσυ|λον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωΐου τὸ ἐν Ἀκραιφίοις, ὡς ἂν | αἱ στῆλαι ὁρίζωσι, καθάπερ τὸ ἐν Δελφοῖς. τὴν δὲ λοιπὴν χώ|ραν τὴν ἱερὰν[3] τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωΐου μὴ ἀδικεῖν μηδένα· | ἐὰν δέ τις ἀδικῆι, ὑπόδικος ἔστω ἐν Ἀμφικτύοσιν. τῆς δὲ ‖ ἐκεχειρίας[4] καὶ τῆς ἀσφαλείας ἄρχειν τὴν πεντεκαιδεκά|την τοῦ Ἱπποδρομίου μηνὸς[5] κατὰ θεόν, ὡς Βοιωτοὶ ἄγουσιν, | ὡς δὲ [Δ]ελφοὶ Ἀπελλαίου[6]. κυρίους δ' εἶναι οἰκονομοῦντας | τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν τόν τε προφήτην[7] καὶ τὸν ἱερέα τοῦ Ἀπόλλω|νος τοῦ Πτωΐου

Litterae volgares praeter O minoris quam reliquae mensurae, non dispositae στοιχηδόν. Primum locum tenebat decretum Amphictionum (I v. 1—26), cuius prior pars quae intercidit ad Ptoïorum certamina instituenda spectabat (not. 1. 10), altera ad asyliam delubri confirmandam, quae duae res etiam alias haud infrequenter coniunctim peragi solebant (cf. n. 295, 8 sqq.). Sequitur responsum oraculi Lebadensis a Calliclida Opuntio consulti de Lebadensium et Acraephiensium oppidis consecrandis (II v. 27—34), denique subiungitur dedicatio Capilli Stratonis f. Larymnensis (III v. 35—40). Haec tria instrumenta nullam aliam habent inter se necessitudinem, nisi quod omnia, alia ex parte alia integra, ad sacra Apollinis Ptoii Acraephiensia spectant.

1 Sc. τῶν Πτωΐων. 2 Cf. n. 295, 19 sq.: καὶ μηθένα [ἄ]γειν μηδὲ ῥυσ[ιάζειν τινὰ ἐ]ντὸς τῶν ὁρίων· εἰ δέ τίς κα ἄγῃ ἢ ῥυσιάξῃ ἢ ἀποβιάξαιτο ἢ διεγγυάσῃ, ὑπόδικον εἶμεν ἐν τοῖ[ς συνέδρ]οις. H. 3 Praeter aream cum templo alii fundi fuerunt, qui ipsi quoque in dominio dei erant, sed asyliae iure carebant quia loco consecrato non continebantur. 4 Cf. n. 646, 56 sqq. 5 Septimus anni Boeotici a bruma incipientis mensis, respondens fere Iulio Romanorum. 6 Cf. n. 438[4, 53]. 7 Cf. Strabo IX, 2, 34 p. 413 Cas.: τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῷον ὄρος. Herodot. VIII, 135: τὸν πρόμαντιν (ἐν τῷ τεμένει τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος) βαρβάρῳ γλώσσῃ χρᾶν. Plutarch. de def. orac. 5 p. 412 A: ὁ μὲν οὖν τοῦ Πτῴου μαντείου προφήτης, φωνῇ Αἰολίδι χρώμενος τὸ πρὸ τοῦ, τότε τῇ τῶν βαρβάρων χρησμὸν ἐξήνεγκεν. Bull. corr. Hell. XIV p. 1 n. 1, 3: Θεοδώρω προφατεύο[ντος]. p. 53 n. 14, 3: ὅ τε προφή[τ]ης τοῦ Ἀ[πόλλω]νος Πυθίων Ἀθανίου. Holl.

καὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀκραιφιέων καὶ τὸ κοινὸν || τῶν Βοιωτῶν, καθὼς καὶ ἔνπροσθεν, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην[8] | τὸν εἰρημένον[9] ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πτωΐων[10]. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψή|φισμα ἐν στήλαις Πτωϊοκλῆν Ποταμοδώρου[11] καὶ ἀναθεῖναι | τὴμ μὲν ἐν Δελφοῖς ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν δ' ἐν Ἀ|κραιφίοις ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Πτωΐου, τὴν δὲ ἐμ Πυλαίαι[12], ἀναθεῖ||ναι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ὅπου ἂν δοκῆι ἐν καλλίστωι εἶν|αι. ἐὰν δέ τι γίνηται ἀδίκημα παρὰ τὸ δόγμα τῶν Ἀμφικτυ|όνων, ἀποτεισάτω ὁ ἀδικῶν δισχιλίους στατῆρας καὶ ὃ | ἂν καταβλάψηι, τὰ δὲ καταδικασθέντα χρήματα ἱερὰ ἔσ|τω τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωΐου. ἀνενενκεῖν δὲ τὸ δόγμα τοὺς || ἱερομνήμονας ἐπὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη τὰ ἴδια, ὅπως εἰδῶ|σιν πάντες τὰ δεδογμένα τοῖς Ἀμφικτύοσιν.

II Καλλικλίδας Λοχρὸς ἐς Ὀπόεντος καταβὰς ἐν Τρεφώ|νιον ἀνάνγειλε Λεπάδειαν[13] τοῖ Δὶ τοῖ Βασιλεῖι ἀνθέμεν[14] | κὴ τοῖ Τρεφωνίοι, κὴ Ἀκρήφια τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Πτωΐυ, κὴ μεὶ || ἀδικῖμεν μειδένα οὕτως[15]. οὕτως δὲ ἀγιρέμεν ἀμφοτέ|ρως[16] τὰ ἱαρὰ χρείματα κυνῆ ἐφ' οὑγίη κατὰ πᾶσαν χώ|ραν, κὴ τὸν

8 Ptoiorum agonotheta etiam in aliis titulis Acraephiensibus recensetur; cf. I. G. Sept. I, 4138, 8. 4147, 1. 9 Cf. n. 152[12]. 10 Cum de propheta, sacerdote, civitate Acraephiensium, communi Boeotorum definite enuntietur, iam antiquitus ita institutum fuisse (καθὼς καὶ ἔνπροσθεν), unus agonotheta Ptoiorum nunc demum accedit. Nempe tum demum institutae sunt hae feriae, qua de re initium decreti, quod periit, sine dubio accuratiora habebat. Alii tituli eodem loco inventi ad eandem rem spectant. Cf. I. G. Sept. I, 4138, 2 sqq.: [ἐ]πειδὴ παραγενόμενοι πρεσβευταὶ π[αρὰ τῆς] πόλεως Ἀκραιφιέων — οἱ δ' αὐτοὶ καὶ θεωροὶ — παρε[κ]άλουν τε Ὀρχομενίους ἀπο[δέ-ξασθαι] τήν τε θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πτωΐων [ὃν] τ[ι]θέ[α]σιν Ἀκραιφιεῖς [πε]ντέ[τειρον] τῷ Ἀπόλλ[ωνι τῷ] Πτωΐῳ στεφανίτην θ[υμ]ελικόν. 4139, 7 sqq. 4140, 1. 4141, 1. 4142, 8 sqq. 4144, 6 sqq. Quibus in titulis quod passim legitur καθὼς καὶ πρότερον, id manifesto ad θυσίαν et ἐκεχειρίαν modo spectat, non ad ἀγῶνα τῶν Πτωΐων. 11 Videtur hic legatus ad Amphictionas missus hoc decretum impetrasse; nam si muneris nescio cuius publici officio haec cura contineretur, eius significatio sine dubio addita esset nomini. 12 Suburbium Delphorum ubi conventus Amphictyonum, qui ipsi quoque πυλαῖαι vocabuntur, haberi solebant. Cf. K. Bursian Geographie von Griechenland I p. 179 sq. 13 Scriptura per tenuem etiam alibi nonnunquam occurrit. Cf. n. 268, 168 Λεπαδεῖς. I. G. Sept. I, 2724, 7 Λεπαδειήω. 14 Hae totarum urbium consecrationes vanam quandam pietatis iactationem habebant; neque enim serio quicquam ea re in iure et condicione earum mutabatur. 15 Adverbium respicere videtur ad illud ἀνθέμεν, ut sit ὡς ἀνακειμένων τῶν πόλεων τοῖς θεοῖς. 16 Acraephienses et Lebadenses.

ἀγῶνα[17] ἰαρὸν καταγγελλέμεν. ὅστις δέ κα τῶ | Διὸς τῶ Βασιλεῖος ἐπιμελειθείει τῶ ναῶ, τὸν στέφανον | ὕσετη.

III ------ένιος ἄρχοντος, πολεμαρχιόντων Νικαρίστω Δεξαρίω‖[νος[18], ------------] Αἰο[λί]ωνος, Ἀπολλοδώρω Θιογίτονος, γραμματίδοντος | [------- Ὀλυμ]πίχω, Κάπιλλος Στράτωνος Λῃρουμνεὺς[19] ἀνέθειχε | [τῦ Ἀπόλλωνι τῦ Πτ]ωΐυ χαλκῶ δραχμὰς πετρακισχιλίας ἑπταχατίας | [------- χαριστ]είριον, καθὼς ἐμέριξε ὁ κλαρονόμος[20] κἀτ τὰν ‖ [διαθείκαν ----τῶ Διων]ουσίω.

---

17 Cum de duobus deis itemque de duobus oppidis dicatur, singularis mirus videtur, nisi statuas Basileis Lebadensium sublatis Ptoia ambarum civitatium communia facta esse. At eius rei in reliquis eiusdem argumenti titulis (not. 10) ne levissimum quidem exstat vestigium. Titulum prope Coroneam inventum I. G. Sept. I, 2871, 1 ἄρχοντος ἐν Ἀκραιφίοις eo spectare vix crediderim. 18 Supplevit H. Cave Δεξαρίω integrum adiectivum patronymicum existimes; nam huius tituli aetate genetivus iam illam antiquiorem paternae originis significationem expulerat. 19 Vocalem η, quae apud Boeotos inde a quarto a. Chr. n. saeculo in diphthongi αι locum successerat, hic manifesto contractione ex αε nata est, siquidem de nomine ex λᾶς et ἐρυμνός composito eo minus dubitari licet, quia significatio loci naturae accommodatissima est. Cf. K. Bursian Geogr. von Griechenland I p. 192. 20 Ex Capilli Stratonis f. Larymnensis testamento heredem, cuius nomen v. 40 intercidisset, summam pecuniae dedicasse statuit H. At nullo modo testator secundum pensionem aut divisionem ab herede factam (καθὼς ἐμέριξε ὁ κλαρονόμος) aliquid dedicasse dici potuit, sed vice versa heres ex mandato testatoris. Quare quin v. 40 ante [τῶ Διον]υσίω nomen genetivo casu a διαθείκαν pendens interciderit, nullus dubio. Sane ita praeter hunc Dionysii filium, cuius ex testamento dedicatio facta est, duo etiam homines distinguendi sunt, Capillus qui dedicavit (v. 37) et κλαρονόμος ille v. 39. Quem si heredem interpretabimur, neque cur non ipse heres dedicet neque cur eius nomen taceatur facile assequaris. Quare etsi me non fugit quam lubricum sit voci frequentissimae significationem nullo alio exemplo probatam tribuere, tamen nescio an hic κλαρονόμος intellegendus sit is, cuius officium est hereditatem inter heredes dividere (νέμειν τὸν κλῆρον), sive is magistratus publicus est sive homo cui testatoris voluntate hoc negotium mandatum est.

---

558 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis inter theatrum Bacchi et odeum Herodis Attici. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 104. Koehler C. I. Att. II 489 *b* (Add. p. 419). Cf. quae de titulo disputavit idem Mitth. des arch. Inst. in Athen II (1877) p. 174 sqq. 253 (Syll.[1] 356. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 594 n. 690).

Ἀγαθῆι τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. ἐπὶ Λυ|σάνδρου τοῦ Ἀπολήξιδος ἄρχοντος[1], ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος | δωδεκάτης πρυτανείας ᾗ Γάϊος Γαΐου Ἁλαιεὺς ἐγρα(μ)μά|τευεν[2], Σκιροφοριῶνος ὀγδόηι μετ' (ε)ἰκάδας[3], τρίτηι καὶ εἰκοστῇ ‖ τῆς πρυτανείας, βουλὴ ἐν βουλευτηρίωι· τῶν προέδρων | ἐπεψήφιζεν Θεάγγελος Θεαγγέλου Αἰθαλίδης καὶ συν|πρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλῇ· Μενίσκος Φιλοκλέους Κολω⟨ι⟩|νῆθεν εἶπεν· ἐπειδὴ πρόσοδον ποιησάμενος πρὸς τὴν | βουλὴν ὁ εἰληχὼς ἱερεὺς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγιείας εἰς τὸν με‖τὰ Λύσανδρον ἄρχοντα ἐνιαυτὸν Διοκλῆς Διοκλέους Κηφι|σιεὺς νεώτερος ἐνφανίζει τὰ θυρώματα διεφθάρθαι τῆς πρό|τερον οὔσης εἰς τὸ ἱερὸν εἰσόδου[4], ὁμοίως δὲ καὶ τ(ὴ)ν[5] ὀπίσω | τοῦ προπύλου στέγην[6], ἔτι δὲ καὶ τὸν ναὸν τοῦ ἀρχαίου ⟨ου⟩ ἀφι|δρύματος[7] τοῦ τε Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγιείας, καὶ διὰ τοῦτο παρα‖καλεῖ τὴν βουλὴν ἐπιχωρῆσαι ἑατῶι[8] κατασκευάσαντι ἐκ τῶν | ἰδίων θυρῶσαι τὸ ἀρχαῖον πρόπυλον, στεγάσαι δὲ καὶ τοῦ | προπύλου τὸ ὀπίσω⟨ι⟩ μέρος καὶ τὸν ναὸν τὸν ἀπέναντι τῆ[ς] | εἰσόδου, χά[ρ]ιν τοῦ τὴν ἀρχαίαν ἀποδοθῆναι τῶι ἱερῶι τάξιν· ἀγαθῇ | τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῆι,

---

Litterae ΑΖΘΞΠΣ. 1 Huius archontis annum ignoramus; sed alteri parti primi a. Chr. saeculi titulum tribuit Koehler, monens priorem esse vix posse propter iota mutum non modo nonnunquam omissum, sed etiam sexiens perperam additum, cuius rei antiquissimum quod Athenis exstet exemplum esse plebiscitum C. I. Att. II 482 inter annos 39 et 32 a. Chr. incisum. Recentior vero Augusti aetate esse nequit, quia tum sacerdos Aesculapii, qui hic etiamtum annuus est, ad vitae tempus creari coepit (Koehler Mitth. II p. 255); cf. not. 8. 9. 2 ΕΓΡΑΝΜΑ. 3 Duodetrigesimum (non ut Usenero visum est vigesimum alterum) mensis diem significari existimo; cf. 205 [2]. Mensis et prytaniae dierum numerus quo modo inter se conciliari possint sane obscurum est. 4 Ex tribus partibus spatii quod est inter theatrum Bacchi et odeum Herodis eam quae maxime ad orientem spectaret et theatrum Bacchi attingeret, Aesculapii peribolum esse Koehlerus demonstravit. Qui peribolus duo habebat templa, antiquius et recentius, et duas portas in muro exteriore, quae eis respondebant. Antiquioris templi parietinae inventae sunt in occidentali periboli parte, recentius orientem versus propius theatrum, ubi sunt rudera ecclesiae christianae, fuisse demonstrat Koe. 5 ΤϽΝ. 6 Exstant vestigia muri qui ab occidentali parte terminabat peribolum Aesculapii; in eo e regione templi antiquioris porta conspicua est, a qua murus introrsus ductus erat templum versus. Hic sine dubio restat ex vestibulo tecto quod portae adiunctum erat (ἡ ὀπίσω τοῦ προπύλου στέγη). Koehler p. 237. 253. 7 ἀφίδρυμα dicitur, quia Aesculapii sacra Epidauro Athenas translata erant. 8 De hac scriptura Augusti potissimum aetate frequentata cf. 351 [2].

ἐπικεχωρῆσθαι Διοκλῆι Διοκλέους Κηφι‖σιεῖ νεωτέρωι ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῶν θυρωμάτων | καὶ στεγάσαι τοῦ προπύλου τὸ ὀπίσω⟨ι⟩ μέρος, κατασκευάσα[ι] | δὲ καὶ τὸν ἀρχαῖον (ναὸν) καθάπερ παρακαλεῖ, καὶ ποιήσασθαι τὴν ἐπ[ι]‖γραφὴν ἐπὶ μὲν τῶν θυρῶν καὶ τῆς στέγης τήνδε· ʽΔιοκλῆ[ς] | Διοκλέους Κηφισιεὺς νεώτερος, ἱερεὺς γενόμενος ἐν τῶι ἐ‖πὶ Λυσιάδου ἄρχοντος[9] ἐνιαυτῶι, τὰ θυρώματα καὶ τὴν ὀπίσω⟨ι⟩ | τοῦ προπύλου στέγην Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγιείᾳ καὶ τῶι δήμωι | ἀνέθηκεν', ἐπὶ δὲ τοῦ ναοῦ ὁμοίως· ʽΔιοκλῆς Διοκλέους Κη|φισιεὺς νεώ⟨ι⟩τερος, ἱερεὺς γενόμενος ἐν τῶι ἐπὶ Λυσιάδου | ἄρχοντος ἐνιαυτῶι, τὸν ναὸν κατασκευάσας ἐκ τῶν ἰδί‖ων Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγιείᾳ καὶ τῶι (δήμῳ) ἀνέθηκεν', ἵνα τούτων συν|τελουμένων εὐσεβῶς μ(ὲ)ν (τ)ῇ βουλῆι[10] τὰ πρὸς τὸ θεῖον ἔχῃ[ι,] | γίνωνται δὲ καὶ ἕτεροι ζηλω⟨ι⟩ταὶ τῶν ὁμοίων.

9 Nomina Λύσανδρος et Λυσιάδης se excipiunt in indice archontum C. I. Att. III 1014, cuius aetas sane nondum accuratius definita est. Lysandro annum 32/1, Lysiadi 31/30 a. Chr. tribuit V. von Schoeffer ap. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie II, 1 p. 592. 10 ΜΝΕΗΒΟΥΛΗΙ.

---

559 Tabula marmoris leucophaei inventa Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 318 n. 4.

Θεόφιλος Θεοφίλου | Ἀντιοχεὺς[1] μελανηφόρος[2] | τὴν κονίασιν | τοῦ παστοφορίου[3] ‖ καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε | τοίχων καὶ τῆς

Litterae volgares praeter ΑΠΣ. Plane geminus titulus est in lapide item Deli invento, sed Veronam in museum translato, quem post alios edidit Boeckh C. I. G. 2297. 1 Cum manifesto Deli Atticae (post 167 a. Chr., cf. v. 14) sit lapis, antiquiores partim pagum Atticum Antiochiam hic deprehendere sibi visi sunt. Sed eum ficticium esse probavit Boe. Fuit igitur Theophilus ex aliqua earum urbium oriundus, quibus Antiochia nomen erat. Ac quia nulla additur accuratior definitio, de Antiochia ad Daphnen omnium nobilissima cogitare proclive est. 2 Hi etiam in aliis titulis Deliacis ad deorum Aegyptiorum sacra spectantibus sunt, velut C. I. G. 2294 Ἴσι [Κ]τήσιππος [Κ]τησίππου Χῖος [με]λανηφόρος et infra n. 766, 7, homines qui nigris vestibus induti deorum Aegyptiorum sacris intererant. ἡ σύνοδος ἡ τῶν μελανηφόρων est in titulo Delio Ἀθηναίου II p. 134 (Bullettino dell' Inst. arch. Rom. 1874 p. 105). 3 Aedificium intra sacrum peribolum, ubi habitabant παστοφόροι, de quibus cf. Diodor. I, 29, 4: τά τε περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἀρχαιότητας ὡσαύτως ἔχειν Ἀθηναίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους· τοὺς μὲν γὰρ Εὐμολπίδας ἀπὸ τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερέων μετενηνέχθαι, τοὺς δὲ Κήρυκας ἀπὸ

ὀροφῆς | καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν | καὶ τοὺς προμόχθους[4] | τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις ‖ καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς σανίδας | ἀνέθηκεν Σαράπιδι, Ἴσιδι, | Ἀνούβιδι, Ἁρποχράτει[5], | ἐπὶ ἱερέως Σελεύκου | τοῦ Ἀνδρονίκου Ῥαμνουσίου[6].

τῶν παστοφόρων, ubi Wesselingius alia testimonia ascripsit. Manifesto ministri sunt sacerdotibus subditi. 4 Mutuli, i. e. trabes aut lapides quorum capitibus ex muro prominentibus imponuntur tabulae (σανίδες). Boe. 5 Haec scriptura, quae etiam in aliis inscriptionibus Graecis invenitur (Ἁρποχράτᾳ in titulo Larisaeo Hermae XXVI p. 150. Ἁρποχράτει Ἀθηναίου II p. 134. Bull. de corr. Hell. VI p. 317 n. 1, 2. p. 320 n. 7, 4. p. 322 n. 10, 4. p. 323 n. 12, 5. VII p. 368 n. 18, 7) proxime accedit ad Aegyptiacam *Ḥarpechrat* (Cf. E. Meyer ap. Roscher Lexikon der gr. u. r. Mythologie I, 2 p. 2746). Sed studio hoc nomen innumeris illis Graecis quae in -κράτης cadunt assimilandi aspiratio aut in proximam syllabam translata (Ἀρφοκράτης n. 764, 2. Bull. de corr. Hell. VI p. 317 n. 2, 3. p. 318 n. 3, 7. p. 320 n. 5, 6. n. 6, 9. p. 328 n. 22, 4) aut omnino sublata est; qua forma (Ἁρποκράτης) etsi in titulis vix multo frequentior est illis duabus, scriptorum consuetudinem secuti nos volgo utimur. 6 Huius sacerdotis etiam alia monumenta Delia mentionem faciunt. Cf. Bull. de corr. Hell. VI p. 328 n. 15, 3 ἐπὶ ἱερέως Σελεύκου τοῦ Ἀνδρονίκου Ῥαμνουσίου. p. 339 n. 42, 1 Σέλευκος Ἀνδρονίκου Ῥαμνούσιος ἱερεὺς γενόμενος ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων Ισιδι Ὑγι[ε]ίαι.

---

560 Ialysi. Ed. C. T. Newton Transactions of the Royal Society of Literature XI p. 442 (U. v. Wilamowitz-Möllendorff Hermae XIV p. 457. E. Biliotti l'île de Rhodes 1881 p. 388 sqq. G. Curtius Leipziger Studien IV p. 316. Syll.[1] 357. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 117 n. 177). C. T. Newton Greek inscriptions in the British Museum II p. 122 n. CCCXLIX. Ex ectypo chartaceo ab A. S. Murrayo accepto F. Hiller von Gaertringen I. G. ins. maris Aegaei I p. 96 n. 677 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 323 n. 434).

Ἔδοξε τοῖς μαστροῖς[1] καὶ Ἰαλυσίοις· | Στρατῆς Ἀλκιμέδοντος εἶπε· | ὅπως τὸ ἱερὸν καὶ τὸ τέμενος | τᾶς Ἀλεκτρώνας[2] εὐαγῆ-

---

Litterae volgares; Θ et O reliquis minores. 1 Cf. 449[4]. 2 Solis et Rhodi nymphae filia, quam Diodorus V, 56, 5 cum virgo mortua esset divinis honoribus a Rhodiis affectam narrat. N. Apud Diodorum sane Ἠλεκτρυώνη scribitur. Sed eam nominis formam ex quadrisyllaba illa detortam esse W. acutissime demonstravit ex Hesiod. scut. 3. 16, ubi pro Ἠλεκτρύωνος et Ἠλεκτρυώνης versum ipsum arguere Ἠλέκτρωνος et Ἠλεκτρώνης fuisse. Neque

ται κα‖τὰ τὰ πάτρια, ἐπιμεληθήμειν[3] | τοὺς ἱεροταμίας[4], ὅπως στᾶλαι | ἐργασθέωντι τρεῖς λίθου Λαρτ[ί]|ου[5] καὶ ἀναγραφῆι ἐς τὰς στάλα|ς τό τε ψάφισμα τόδε καὶ ἃ οὐχ ὅ‖σιόν ἐντι ἐκ τῶν νόμων ἐσφέ|ρειν οὐδὲ ἐσοδοιπορεῖν ἐς τὸ τέ|μενος καὶ τὰ ἐπιτίμια τῶ[ι] πράσ|σοντι παρὰ τὸν νόμον· θέμειν δὲ | τὰς στάλας μίαμ μὲν ἐπὶ τᾶς ἐσό‖δου τᾶς ἐκ πόλιος ποτιπορευομέ|νοις, μίαν δὲ ὑπὲρ τὸ ἱστιατόριον[6], | ἄλλαν δὲ ἐπὶ τᾶς καταβάσιος τᾶ[ς] | ἐξ Ἀχαΐας[7] πόλιος.

Νόμος ἃ οὐχ ὅσιον ἐσίμειν οὐδὲ ‖ ἐσφέρειν ἐς τὸ ἱερὸν καὶ τὸ τέ|μενος τᾶς Ἀλεκτρώνας· Μὴ ἐσί|τω ἵππος, ὄνος, ἡμίονος, γῖνος[8], | μηδὲ ἄλλο λόφουρον μηθέν, μη|δὲ ἐσαγέτω εἰς τὸ τέμενος μη‖θεὶς τούτων μηθέν, μηδὲ ὑποδή|ματα ἐσφερέτω[9] μηδὲ ὕειον μη|θέν. ὅτι δέ κά τις παρὰ τὸν νόμον | ποιήσηι, τό τε ἱερὸν καὶ τὸ τέμενος | καθαιρέτω καὶ ἐπιρεζέτω, ἢ ἔνο‖χος ἔστω τᾶι ἀσεβείαι. εἰ δέ κα | πρόβατα ἐσβάληι, ἀποτεισάτω

Alcmenam Electryonis filiam, de qua illic dicitur, aliam esse ac Rhodiam illam. Dorienses enim cum cultum huius heroinae in insula invenissent, eam composuisse cum Herculis matre, cuius ex cognomine demum patris Ἠλεκτρύωνος nomen confictum esse. Antiquissimam sane esse corruptelam versuum Hesiodeorum, quippe quam iam Euripides (Alc. 851) in suo exemplari invenisset. 3 Cf. n. 323[7]. 4 Cf. 426, 19 sqq., unde apparet ἱεροταμίας praeter curam pecuniarum sacrarum etiam alia negotia ad cultum deorum spectantia gessisse. 5 λάρτου N. Supplevit W. ex duobus aliis titulis Rhodiis ab ipso Newtono allatis (n. 270, 22. I. Gr. mar. Aeg. I p. 2 n. 2, 7). Λάρτος sive Λάρδος hodie quoque vocatur promunturium et vicus prope Lindum; eo quin recte C. Schumacher Mus. Rhen. XLI p. 628 retulerit λίθου Λαρτίου nomen dubium non est, siquidem illic invenitur lapis calcarius caeruleus ex quo pleraque monumenta inscripta arcis Lindiorum et haud pauca aliorum insulae Rhodi locorum constant. 6 Cf. Hesych. ἱστιατόρια· δειπνητήριον. Notiores sunt eiusdem verbi formae Attica ἑστιατόριον et Ionica ἱστιητόριον (Herod. IV, 35). 7 Newtonus attulit duorum scriptorum Rhodiorum testimonia de hoc oppido, Zenonis apud Diodorum V, 57, 6 et Ergiae apud Athenaeum VIII 360 e. Ipsam Ialysi arcem, quae hodie Ὀχύρωμα vocatur, antiquitus Ἀχαΐαν vocatam existimant N. et Hi., negant Wil. aliique. 8 De huius animalis natura et origine mira et inter se pugnantia narrat Aristoteles (Hist. an. VII, 24, 577 b, 25 sqq. οἱ καλούμενοι γίννοι γίνονται ἐξ ἵππου, ὅταν νοσήσῃ ἐν τῇ κυήσει. de gen. an. II, 7, 748 b, 34 καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου γίνονται γίννοι, ὅταν νοσήσῃ τὸ κύημα ἐν τῇ ὑστέρᾳ. hist. an. VII, 24, 577 b, 20 ἤδη ἐγένετο γίννος, ὅταν (ὁ ὀρεὺς) ἀναβῇ ἐφ' ἵππον θήλειαν). De Ligurum terra Strabo IV, 6, 2 p. 202 Cas. haec habet: ἐντεῦθεν δέ εἰσιν οἱ γίννοι λεγόμενοι ἵπποι τε καὶ ἡμίονοι. 9 Cf. n. 653, 15. 22.

ὑ|πὲρ ἑκάστου προβάτου ὀβολὸν | ὁ ἐσβαλών. ποταγγελλέτω δὲ | τὸν τούτων τι ποιεῦντα ὁ χρή|ζων ἐς τοὺς μαστρούς.

---

561 Marmor Cnido in museum Britannicum illatum. Edd. C. F. Newton Discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae p. 753, tab. XCII n. 36. Ex hoc exemplo et ectypo a C. Smithio accepto F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III, 1, 1 p. 221 n. 3500. Ex ipso lapide G. Hirschfeld Greek Inscriptions in the British Museum IV, 1 p. 1 n. DCCLXXXVI (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 334 n. 450). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 234.

Ἔδοξε Κνιδίοι[ς, γν]|ώμα προστατ[ᾶν[1]·] | περὶ ὧν τοὶ Βάκ[χοι[2]] | ἐπῆλθον, ὅπω[ς] || ἁγνεύηται τ[ὸ ἱαρὸ]|ν τοῦ Διονύσ[ου το]|ῦ Βάκχου[3], μὴ ἐ[ξῆ|μ]εν καταλύε[ν[4] ἐν | τῶ]ι ἱαρῶι τῶμ [Βάκ||χων μ]ηδένα μη[δ'[5] ... | μηδ]ένα μη[δὲ ποι|μαίνε]ν[6]. εἰ δέ [κα μὴ | ἁγνε]ύη[ται[7] τὸ ἱαρόν, -----]

Litterae volgares praeter ΞΥ accurate incisae. 1 Cf. n. 512[17]. 2 Sacerdotes Bacchi interpretatur Hi., sed non video quid impediat quominus hic vocem volgari vi de collegio cultorum dei intellegamus. 3 Bacchi sacra apud Cnidios testantur nummi principatus tempore cusi (Eckhel D. N. III p. 580. Head Hist. numm. p. 525) et tituli in quibus Dionysiorum feriae commemorantur (Bull. de corr. Hell. VII p. 485 n. 3, 4. Greek inscript. in the British Museum IV, 1 p. 4 n. DCCLXXXVIII, 10. 16). 4 Vocem intransitive usurpatam divertendi vel commorandi vi apparet. 5 Hic infinitivum fuisse, pendentem illum quidem ab ἐ[ξῆμ]εν aeque ac καταλύε[ν] perspexit Wi., sed verbum spatio perexiguo accommodatum ut invenirem non contigit. [μ]ηδένα μη[δὲν ἢ μηδ]ένα μη[δὲν ἀποφέρε]ν Becht., quem errasse quod καταλύεν pro verbo transitivo habuisset, itemque ἢ ab hoc loco alienum esse observavit Wi. 6 Supplevi; cf. not. 5. 7 Hic vocis [ἀμ]ύη[τος] relliquias deprehendere sibi visus est Hi. coll. n. 653, 36. Sed probabilior est Bechtelii opinio, [ἁγνε]ύη[ται] fuisse. Vocabula μὴ et τὸ ἱαρὸν addidi sumens hinc incipere poenarum eis qui legem hanc neglexissent propositarum indicem.

---

562 Lapiis non laevigatus, inventus in vico *Sfaka* prope Elateam qua Opunta itur, translatus in museum vici *Drachmani*. Ex ectypo chartaceo, quod confecerat J. Bilco, ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 216 (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 70 n. 1531. E. S. Roberts Introduction to Greek

Epigraphy I p. 232 n. 229 *bis*). Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 129 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 610 n. 703).

5 Ἐν τõι ϝα|ναχείοι[1] | θύοντα | σχανὲν[2]· ‖ γυναῖχα | μὲ παρίμε[ν].

Litteratura nondum Ionica, sed praeter ΝRV nullis antiquioribus litterarum formis insignis (ΘΣ), aetatem fine saeculi a. Chr. n. quinto non multo priorem indicare videtur. 1 Producta vocali hos dativos pronuntiandos esse B. iure inde colligit quod in antiquissimo qui ο et ω scriptura distinguat illarum regionum titulo C. I. G. 1688 (C. I. Att. II, 545) is casus semper in -ωι cadat. 2 Utrum σκανῆν an σκανεῖν legendum sit latet, etsi illud quidem probabilius est. Utique praestat referre ad σκηνέω quam ad dubiae fidei verbum σκηνάω cuius infinitivus sane apud Phocenses item in -ῆν exire poterat. De tentoriis quibus Graeci ad sollennia sacra concurrentes utebantur cf. 581[1].

---

563 Astypalaeae in sacello S. Eustathii. Ed. M. Dubois Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 477 n. 1 (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 213 n. 3472. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 640 n. 794). Adhibito ectypo, quod confecerat Basilius coquus, F. Hiller von Gaertringen Inscr. ius. mar. Aeg. III p. 43 n. 183.

[Ἐ]ς τὸ ἱερὸν μὴ ἐσέρπεν[1] ὅσ|τις μὴ ἁγνός ἐστι ἢ τέλει(ος)[2], | ἢ αὐτῶι ἐν νῶι ἐσσεῖται[3].

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. Extremae partes hastarum dilatatae et nonnunquam vel apicibus ornatae. Ab anno 300 a. Chr. utique tituli originem non magno intervallo abesse observat H. 1 Cf. n. 653, 36 μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον. 802, 86: ἧρπε ἐς τὸ ἱερόν. Doriensium igitur sermo cotidianus hunc verbi usum, in reliqua Graecia poëtarum proprium, retinebat. 2 τελεῖ editores. At quod B. voluit, vetari eum qui purus non esset sive re sive voluntate consiliove (*'durch den Vorsatz'*) intrare delubrum, probare nequeo cum quia indicativi futuri usus in hac conexione sententiarum cum sana cogitandi dicendique ratione pugnat (*ne quis hoc faciat, sive faciet sive in animo habebit*), tum quia disiunctio duorum enuntiatorum condicionalium ab eadem sententia primaria pendentium soloece per ἢ — ἢ, quippe quae coniunctio nunquam subiunctiva sit, exprimitur; immo necessario εἴτε — εἴτε dicendum fuit. Quod vero Wilamowitzius apud H. interpretatur 'aut multam solvet aut ἐνθυμηθήσεται' id ne ipsum quidem satisfacit; primum enim ex more per ἢ (*aliter*, i. e. si non obtemperaverit huic legi) una certa poena proponitur, ut

singularis sit haec disiunctio ἢ — ἢ, deinde vero de multis ἀποτίνειν, non τελεῖν usurpatur. Quare ad extremum auxilium confugi statuens terminationem adiectivi τέλειος neglegentia omissam, quod idem hic sibi velle atque ὁλόκληρος, μὴ ἀνάπηρος. Homines qui non integro corpore essent a sacerdotiis gerendis procul habitos esse constat. Quare non incredibile mihi videtur, eos alicubi adeo arceri a templo dei. 3 I. e. ipse sentiet quid commiserit, experietur dei irati vindictam. Cf. n. 574, 3 αὐτὸς αὐτὸν αἰτιάσεται. 886, 5 αὗταυτον αἰτιασῇ.

---

564 Lapis impolitus praeter partem quae titulum habet, effossus Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 350 n. 79 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 639 n. 785).

Ἀπ' οἴνου μὴ προσιέναι[1] | μηδὲ ἐν ἀνθινοῖς[2].

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Ad Plutarchum de Iside et Osiride c. 6 p. 353 A οἶνον δ' οἱ μὲν ἐν Ἡλίου πόλει θεραπεύοντες τὸν θεὸν οὐκ εἰσφέρουσι τὸ παράπαν εἰς τὸ ἱερόν, ὡς οὐ προσῆκον ἡμέρας πίνειν, τοῦ κυρίου καὶ βασιλέως ἐφορῶντος· οἱ δ' ἄλλοι (sc. Αἰγύπτιοι) χρῶνται μέν, ὀλίγῳ δὲ provocavit H.-B., ut probaret ad Aegyptiorum deorum delubrum hanc legem spectare. Quod sane haud improbabile est, siquidem ea ipsa aetate, quam huius tituli litteratura indicat, (secundo aut primo a. Chr. n. saeculo) perfrequentes sunt Deli illorum deorum dedicationes. 2 Cf. legem sacram Lycosurae erutam in templo Δεσποίνας (Ἐφ. ἀρχ. 1898 p. 250 et infra in appendice titulorum recens inventorum) v. 2 sqq. μὴ ἐξέστω παρέρπην ἔχοντας — μὴ χρ[υσ]ία — μηδὲ πορφύρε[ο]ν εἱματισμὸν μηδὲ ἀν[θι]νὸν μηδὲ μέλανα. Simile praeceptum etiam in Isidis sacris (not. 1) locum habuisse probabile est, etsi Plutarchus de Is. et Osir. c. 3 p. 352 C c. 4 p. 352 D, ad quem provocat H.-B., lanae modo usu interdictum fuisse testatur deae cultoribus. At cum ἀνθινά, i. e. vestes ornamentis distinctae (v. Mau ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I 2 p. 2377) praecipue a meretricibus usurpata sint, deam ea a suis sacris arcere non est mirum.

---

565 Tabula marmoris inventa inter rudera Arcesines Amorgi. Supra et infra hunc titulum duo alii admodum mutili. Sinistram partem edd. Ross Inscr. ined. II p. 36 n. 136. Baumeister Philol. IX p. 389 n. 4, totum titulum R. Weil Mitth. des arch. Inst. in Athen I p. 342 n. 10*b* (Syll.[1] 358. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 613 n. 711).

Θεοί. | Ἔδοξεν τῆι βο[υλ]ῆι καὶ τῶι δήμωι· Ἄγ[νων] | εἶπε· Μελίτων ἐπ[εστ]άτει· μὴ ἐξεῖναι κα[τάρ]|χεσθαι εἰς τὸ Ἡραῖ[ον]

ξένωι μηδενί[1], ἐπιμελ[εῖ||σ]θαι δὲ τὸν νεωκό[ρο]ν καὶ ἐξείργειν· ἐὰν δὲ | μὴ ἐξείργηι, ἀποτ[ίνει]ν αὐτὸν τῆς ἡμέρας | ἑκάστης δέκα δρα[χμ]ὰς ἱερὰς τῆι Ἥραι. ἀνα|γράψαι δὲ τόδε τὸ [ψή]φισμα πρὸ τῶν θυ[ρ|ῶ]ν, ἐπιμεληθῆ[ναι] δὲ τοὺς νεωποίας.

Litterae volgares praeter Ξ. 1 Simili lege etiam Argis peregrinos sacris Iunonis prohibitos esse (Herodot. VI, 81 οὐχ ὅσιον εἶναι ξείνῳ αὐτόθι θύειν) monuit W. Praeterea cf. 484[5].

---

566 Stela marmoris albi, fracta in duas partes, quarum superior inventa est Pergami ad clivum meridionalem arcis infra forum Minervae, inferior prope aram magnam. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 186 n. 255 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 652 n. 730).

I Διονύσιος Μηνοφί[λου]
ἱερονομήσα⟨ντε⟩ς[1] τῶι δήμ[ωι].

II Ἁγνευέτωσαν δὲ κ[α]ὶ εἰσίτωσαν εἰς τὸν τῆς θεο[ῦ[2] ναὸν] | οἵ τε πολῖται καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπὸ μὲν τῆς ἰδίας [γυναι]||κὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς αὐθημερόν, ἀπὸ δὲ ἀλλοτρίας κ[αὶ] | ἀλλοτρίου[3]

Litterae volgares praeter ΓΣ. Fines hastarum dilatati atque ex parte lineolis transversis ornati. 1 Litterae ΝΤΕ consulto deletae. Lapicidae, qui etiam alibi passim peccavit, errorem ab ipso animadversum et emendatum esse statuit F. Qui error eo proclivior erat, quia fuit sane collegium ἱερονόμων (v. 28), ex quo tamen unus modo exacto magistratu hanc stelam erigendam curavit. Neque enim ulla alia huic hieronomo intercedit necessitudo cum his praeceptis, quam quod ea publice proposuit; iniuria primum instrumentum (II v. 1—9) ipsius hieronomi edictum existimat F. Nam praescripta quidem (I v. 1. 2) ad totam stelam spectant, quod vero decreta III (v. 10—17) et IV (v. 18—29) sollennes habent formulas initiales, II non item, id manifesto inde repetendem est, quod hic partem modo ex ampliore lege excerptum tenemus (v. 3 ἁγνευέτωσαν δέ). Quam legem a Dionysio Menophili f. hieronomo latam esse omnino incredibile est. 2 I. e. τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Νικηφόρου. Cf. v. 11. 19. 3 Coitu inquinari homines, ita ut loca consecrata introire non liceret eis nisi purgatis, communis erat veterum persuasio. Cf. Hesych. ἁγνεύειν· καθαρεύειν ἀπό τε ἀφροδισίων καὶ ἀπὸ νεκροῦ. Demosth. XXII, 78. LIX, 78. Qua in re antiquitus inter iustum matrimonium et illicitam Venerem nihil discriminis fuisse consentaneum est, siquidem illae de puritate et lustrationibus caerimoniae origine omnino ad mores et animum neutiquam spectabant. Sed labente tempore id mutatum est (n. 567, 3—7); atque hic quidem exiguum modo temporis discrimen intercedit inter

δευτεραῖοι λουσάμενοι[4]· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπὸ | κήδους[5] καὶ τεκούσης γυναικὸς[6] δευτεραῖος· ἀπὸ δὲ τάφου | καὶ ἐκφορ[ᾶς][7] περιρασάμενοι[8] καὶ διελθόντες τὴν πύλην, κα|θ' ἣν τὰ ἁγιστήρια[9] τίθεται, καθαροὶ αὐθημερόν.

III Ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, γνώμη στρατηγῶν· τὰ μὲ[ν] | ἄλ[λ]α περὶ τῶν θυόν[των τῆ]ι Νι[κη]φόρωι Ἀθηνᾶι γίνεσθαι κατὰ | [τὸν νόμον[10], ------------------------------ ---------- | --- κ]αὶ τῶν εἰς τὸν [θησ]αυρὸν[11] ἐμβαλλομένων εὐ[χαριστηρί|ων[12] σ]κέλος δεξιὸν καὶ τὸ δέρμα· τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν

---

utrumque mixtionis genitalis genus. Longe severius de hac re iudicium est apud Diog. Laert. VIII, 43: φασὶν αὐτὴν (Θεανὼ) ἐρωτηθεῖσαν, ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, φάναι· ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου παραχρῆμα, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου οὐδέποτε. F. 4 Cf. Strabo XVI, 1, 20 p. 745 Cas. ὁσάκις δ' ἂν μιχθῶσιν ἀλλήλοις, ἐπιθυμιάσοντες ἐξανίστανται ἑκάτερος χωρίς· ὄρθρου δὲ λούονται, πρὶν ἀγγείου τινὸς ἅψασθαι· παραπλησίως γάρ, ὥσπερ ἀπὸ νεκροῦ τὸ λουτρὸν ἐν ἔθει ἐστίν, οὕτω καὶ ἀπὸ συνουσίας. Quem mireris haec tamquam Babyloniorum propria narrare. Sed tenendum est, Graecis lavacro ita modo utendum fuisse post coitum, si rem divinam facere aut delubrum intrare vellent, apud illos vero priusquam quicquam negotii gererent. 5 Distinguuntur qui ipsi corpus defuncti curant (ἀπὸ κήδους, cf. n. 567, 13), ab eis qui modo adsunt cum effertur (ἀπὸ τάφου καὶ ἐκφορᾶς). Illis bidui tempus statuitur, quod ipsum corpus attingere necesse habent. Cf. Euripides Iph. Taur. 380 βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου ἢ καὶ λοχείας ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν, βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη. Cf. etiam n. 877, 25 sqq. F. 6 Apud Euripidem (not. 5) item λοχεία commemoratur inter eas res, propter quas sacris locis abstinendum sit. 7 Cf. not. 5. 8 I. e. περιρανάμενοι (n. 567, 15). Utrum inferioris aetatis flexio barbara sit an merus lapicidae error dubites. 9 Nomen ceteroqui ignotum περιρραντήριον iuxta portam collocatum significare perquam probabiliter coniecit F. collato titulo Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 248 n. 336, 7 περιραντήριον πρὸ τοῦ πυλῶνος et loco Hippocratis de morbo sacro c. 2 ὅρους τοῖσι θεοῖσι τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τεμενέων ἀποδεικνύμενοι ὡς ἂν μηδεὶς ὑπερβαίνοι, εἰ μὴ ἁγνεύοι, εἰσιόντες δὲ περιρραινόμεθα. 10 Supplevi; τὰ προγεγραμμένα F. At qui hoc decretum composuit, nondum scire poterat id postea Dionysii hieronomi consilio cum illis excerptis ex lege antiqua (II) in eadem tabula coniunctum iri (not. 1). 11 Cf. n. 587, 305. 589, 13. 23. 601, 30. 629, 12. 653, 89. 12 Post EY lineam obliquam conspicuam esse, quae litterae A aut Λ aut X esse possit, adnotat F. Eius supplementum recepi, etsi nolim spondere hanc potissimum vocem fuisse. Neque vero haec εὐχαριστήρια cum illo distinxerim ab eis quae inde a v. 14 τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν ὑῶν κτλ. recensentur. Immo primo constituitur ut quicunque rem divinam faciat una cum pecuniis in deae thesaurum conferendis etiam victimae pellem et crus dextrum deae consecret, deinde quaenam illae pensiones sint accuratius definitur. Quod v. 12 intercidit enuntiatum id F.

ὑῶν ἐκκ[είμε||ν]ον[13] τετρώβολον καὶ τῶν ἄλλων ἱερείων ═ O[14] ἐμβ[άλ]|λειν εἰς τὸν θησαυρόν, καθάπερ διατέτακται. εἶναι δ[ὲ τὸ] | ψήφισμα κύριον διὰ παντός, ἐά(μ) μή[15] τι ἄλλο δόξηι.

IV ῎Εδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι (δ)ήμωι[16] γνώμη στρατηγῶ[ν· ἐπει]|δὴ πρότερον ἦν εἰθισμένον τοὺς θύοντας τῆι Νικηφόρ[ωι || Ἀ]θηνᾶι μετὰ τῶν διατεταγμένων τῆι θεᾶι γερῶν[17] διδ[όναι] | κα[ὶ] ἄλλοις τισὶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν διατριβόντων πλέο|να τρί-πλευρα[18], δεδόχθαι ἀπὸ τοῦ νῦν τοὺς κατ᾽ ἐνιαυτὸν τασ|σομένους ἱερον[ό]μους[19] παραλαμβάνοντας τὰ τιθέμενα δέρ||[μ]ατα ὑπὸ τῶν θυόντων καὶ πωλοῦντας διδόναι νεωκόρωι || [ὑ]ὸς μὲν ═[20], προβάτου δὲ ἡμιωβέλιον· αὐλητρίδι καὶ ὀλο|λυκτρίαι[21] κοινῆι τὸ ἴσον. τῶν δ᾽ ἐν τῆι ἄκραι θυομένων[22] καὶ πυλω|ρῶι τῆς ἄκρας βοὸς μὲν Σ[23], προβάτου δὲ Σ, τὸ δὲ λοιπὸν | τῆς τιμῆς κατατάσσειν εἰς τὰς ἱερὰς προσόδους. εἶναι δὲ τὸ | ψήφισμα κύριον διὰ παντός, ἐὰν μή τι ἄλλο δόξηι.

---

commode sic refinxit: τιθέναι δὲ πλὴν (pro qua voce mallim μετὰ) τῶν ---- κα]ὶ τῶν — ἐμβαλλομένων — [σ]κέλος δεξιὸν καὶ τὸ δέρμα. Cf. v. 23 τὰ τιθέμενα δέρ[μ]ατα ὑπὸ τῶν θυόντων. Memorabile est, crus dextrum et pellem, quae plerumque inter praemia sacerdotis (ἱερεώσυνα) sunt (n. 589, 30. 592, 14. 595, 5. 599, 5. 603, 6. 604, 6. 616, 22 sqq. 617, 2 sqq.), hic deae ipsi donari eorumque pretia inter reditus aerarii sacri esse (v. 28). 13 Supplevit F. coll. Strab. XV, 1, 46 p. 707 Cas. τοῖς δ᾽ ὁπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται. 14 ═ duos obolos significare constat (cf. Pollux ap. F. Hultsch Metrologici scriptores I p. 207 ἡ ἀπερίστικτος ἁπλῆ γραμμή τις οὖσα πλαγία — δηλοῖ κατὰ πάντα ὀβολόν, αἱ δὲ δύο ἀπερίστικτοι ἁπλαῖ ═ δύο ὀβολούς), O partem oboli incertum quam. Nam Orchomeni quidem (I. G. Sept. I, 3171, 24) manifesto ἡμιωβέλιον est, Troezene vero (Gr. Dialektinschriften III p. 3362, 11. 32. 41. 52) multo minor oboli pars, aut decima aut duodecima ut quidem videtur. B. Keil apud F. 15 ΕΑΜΗ. 16 ΛΗΜΩΙ. 17 Quae in priore populiscito (III v. 12—16) enumerantur. 18 Vox ignota cuius significationem ne coniectura quidem assequaris. 19 Cf. not. 1. 20 Cf. not. 14. 21 Consuetudo ὀλολυγῆς in sacrificiis perantiqua est; cf. Homer γ, 450. Herodot. IV, 189. Semper mulieres eo officio funguntur: Hesych. ὀλολυγή· φωνὴ γυναικῶν ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Pollux Onom. I, 28 τὸ γὰρ ὀλολύξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι ἐπὶ γυναικῶν. Sed nomen ὀλολύκτρια nusquam praeterea invenitur. F. 22 Reliqua sacrificia in eo Minervae fano facta videntur, quod in inferiore oppidi parte erat. F. 23 Priore loco praeter Σ etiam altera nota fuisse videtur; nam plane eandem utrobique pecuniae summam indicari non est probabile. Partem oboli Σ significat Nemeae (Gr. Dialektinschriften III p. 137 n. 3318, 5. 6) et Epidauri (Gr. Dialektinschriften III p. 140 n. 3325, 302). B. Keil apud F.

567 Stela marmoris nigri ex ecclesiae Παναγία Φανερωμένη prope Lindum sitae pavimento extracta. Edd. P. Foucart ap. Lebas Inscr. II p. 171. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aegaei I p. 123 n. 789 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 622 n. 723). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 8 n. V.

[Ἀγαθ]ᾶι τύχ[αι].
Ἀφ' ὧν χρ[ὴ] πα[ρ]ίν[α]ι[1] αἰσίως
ε[ἰ]ς τὸ ἱε[ρ]όν· πρῶτον μὲν
καὶ τὸ μέ[γ]ιστον, χεῖρας καὶ
(γ)νώμην[2] καθαροὺς καὶ ὑγιε[ῖς]
ὑπάρχοντας καὶ μηδὲν αὑτοῖς
δεινὸν συνειδότας[3].
καὶ τὰ ἐκτός·
ἀπὸ φακῆς ἡμερῶν γ'
ἀπὸ αἰγείου[4] ἡμε(ρῶν) γ'
ἀπὸ τυροῦ ἡμέ(ρας) α'
ἀπὸ φθορείων[5] ἡμε(ρῶν) μ'
ἀπὸ κήδους[6] [οἰκ]είου[7] ἡμε(ρῶν) μ'

Litterae ΑΗΘΠΡΣ, apicibus ornatae et putida quadam elegantia exaratae, quae Hadriani potissimum aetati convenire videtur Hillero. 1 Sic scribere malui quam παρῖναι, quod praefert Diels apud H. Cf. Phrynichus p. 15 Lobeck: ἐπίναι, κατίναι, προσίναι, ἐξίναι, πάντα ἀδόκιμα ἄνευ τοῦ ε̄ λεγόμενα. χρὴ γὰρ σὺν τῷ ε̄ ἀπιέναι καὶ ἐξιέναι λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Sane etiam ῑ pro ει scriptum illa aetate inter volgatissimas res est, sed ipsum verbum παριέναι huic loco multo melius convenire mihi videtur quam παρεῖναι. Cf. ἐσέρπεν n. 568, 1. παρερπέτω n. 653, 36. Aliter res se habet n. 376, 4 (v. ibi not. 2), ubi vice versa παρ(ε)ῖναι sententiae accommodatius est. 2 ΤΝΩΜΗΝ. 3 Ex philosophorum et poëtarum sententiis, qui multo magis animi innocentiam et sanctimoniam deis cordi esse docebant, quam corporis et vestium puritatem (cf. Plato Legg. IV 716 D), inferiore aetate hoc iudicium etiam in sacra publica manavit, a quibus antiquitus alienum erat. Cuius rei praeter hunc titulum memorabile exemplum est inscriptio delubri Epidaurii allata a Porphyrio de abst. II, 19: ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα ἔμμεναι· ἁγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. 4 Ellipsis paullo insolentior; videtur κρέως supplendum. Cf. χοιρείων n. 633, 3. 5 Cf. Plutarch. tuendae sanitatis praec. c. 22 p. 134 F: καθάπερ ἀκόλαστοι γυναῖκες, ἐκβολίοις χρώμεναι καὶ φθορίοις (immo φθορείοις). Etiam in titulo simili Aegyptio quem ed. E. Miller Revue arch. 1883 II p. 181, ἐκτρωσμοῦ mentionem fieri observavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 83. Praeterea cf. n. 633[10]. 6 Cf. n. 566[5]. 7 Supplevit Wi.

ἀπὸ συνουσίας νομίμου[8]
αὐθημερὸν περιραναμένους[9]
καὶ πρότερον χρεισαμένους
ἐλαίῳ
ἀπὸ παρθενείας[10]

8 Vox νόμιμος vix de iusto matrimonio (n. 566[3]) intellegenda; immo naturalis viri et femini mixtio ab aliis Veneris generibus quae contra naturam sunt hoc adiectivo distinguitur. 9 Cf. n. 633, 4. 10 Desideratur hic dierum numerus, nescio quo pacto. Sine dubio eis quae primum virum expertae erant paullo longius tempus donec fanum intrare liceret praescribebatur quam in alia qualibet συνουσίᾳ νομίμῳ usitatum erat.

---

568 Tabula marmoris Pentelici, Athenis. Ed. Pittakis Ἐφ. 3139 (Foucart-Lebas II p. 173). Koehler C. I. Att. II 841 (Syll.[1] 359. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 589 n. 686). Ectypum misit A. Wilhelm.

Θεοί. | Ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐριθασέου[1] π[ρ]|οαγορεύει καὶ ἀπαγορεύει ὑπέρ τε ἑαυτ[οῦ] | καὶ τῶν δημ[ο]τῶν[2] καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηνα[ί]||ων μὴ κόπτειν[3] τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μηδὲ [φ]|έρει[ν][4] ξύλα μηδὲ κοῦρον[5] μηδὲ φρύγανα μηδ[ὲ] | φυλλόβολα ἐκ τοῦ ἱεροῦ. ἂν δέ τις ληφθεῖ [κ]|όπτων ἢ φέρων τι τῶν ἀ[π]ειρημένων ἐκ τοῦ [ἱ]|εροῦ, ἂν μὲν δοῦλος εἶ ὁ ληφθείς, μαστιγώ[σ]||εται πεντήκοντα πληγὰς[6] καὶ παραδώσει [α]|ὐτὸν καὶ τοῦ δεσπότου τοὔνομα ὁ ἱερεὺς [τ]|ῶι βασιλεῖ καὶ τεῖ βουλεῖ κατὰ τὸ ψήφισ[μ]|α τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. | ἂν δὲ ἐλεύθερος εἶ, θ(ω)άσει[7] αὐτὸν ὁ ἱερεὺ[ς] || μετὰ τοῦ δημάρχου πεντήκοντα[8] δραχμαῖς | καὶ[9] παραδώσει τοὔνομα αὐτοῦ

Litterae volgares praeter Ξ. Versus 1 multo maioribus litteris supra initium versus 2 scriptus. 1 Cf. Hesych. Ἐρισαθεύς (em. Ἐριθασεύς aut Ἐριθάσεος)· Ἀπόλλων ἐν τῇ Ἀττικῇ. K. 2 Pagi alicuius fuerunt sacra (cf. v. 15), quae tamen ne violarentur etiam ipsa Atheniensium respublica legibus et poenis cavebat. 3 K et T initio omissas postea supra versum minore modulo addidit lapicida. Cf. n. 569, 2. 4 ΕΡΕΙ Pitt., sed supra Ρ et item supra Ε additis singulis ductibus litterae Λ similibus, quos K. non habet. 5 A verbo κείρειν derivatum nomen lignum sectum significare manifestum est (cf. κορμός), sed quidnam discriminis inter ξύλα et κοῦρον intercedat latet. 6 Cf. 600, 41. 7 Emendavi. ΘΟΛΞΕΙ Pitt., ΟΟΑΣΕΙ K. (πρ)άξει satis violente restituerat Fouc. Cf. I. G. Sept. III, 333, 9 διπλείῳ θωήστω. 8 Ν supra versum additum. 9 Ι supra versum additum.

τῶι βασιλ[εῖ] | καὶ τεῖ βουλεῖ κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς βου[λ]|ῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων.

---

569 Lapis liminis vice fungens in domo privata vici *Tschipidi* siti in insula Paro. Ed. E. Loewy Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XI p. 187 n. 2. Cf. quae de titulo disputaverunt E. Szanto Mitth. des arch. Inst. in Athen XV (1890) p. 75 not. 1. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 11 n. X cum additamento p. 110. XX p. 89. L. Ziehen Leges Graecorum sacrae, diss. Bonn 1892, sent. controv. 2.

-------ος ε.ιερ||[----- ἐξεῖν]αι κόπτεν[1] ο--|-------- τὸ ἱερὸν
ορ[--|----[2] ἐὰν δέ τ]ίς τι τούτων παρίη||[ι[3], φηνάτ]ω ὁ θέλων[4]
πρὸς θεορ||[ός[5], καὶ] σχέτω τὸ ἥμισυ. τὸν δὲ ν|[εωκ]όρον ἐξορ-
κ(ό)ντων[6] θεορ|[οί, ἐ]άν τινα ἴδηι κόπτοντα πὰρ τ|[ὰ ἐ]κγινόμενα[7],
κατερε͂ν πρὸς τ||[ὸ]ς θεορός.

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. 1 Etiam alibi in eiusmodi legibus interdicitur, ne intra locum consecratum ligna caedantur. Cf. n. 568, 5: μὴ κόπτειν τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μηδὲ [φ]έρει[ν] ξύλα μηδὲ κοῦρον μηδὲ φρύγανα μηδ[ὲ] φυλλόβολα ἐκ τοῦ ἱεροῦ. 658, 78: μηδεὶς κοπτέτω ἐκ τοῦ ἱεροῦ τόπου. I. G. Sic. et It. 645 I, 128 αἰ δέ τίς κα ἐπιβῆ ἢ νέμει ἢ φέρει τι τῶν ἐν τᾷ ἱαρᾷ γᾷ ἢ τῶν δενδρέων τι κόπτη ἢ θραύη ἢ πριῷ ἢ ἄλλο τι σίνηται. 2 ὅ[ταν ὁ ἱερεὺς ἐς] τὸ ἱερὸν ὁρ[μᾶται] Sza., quod iure improbabile existimat Wi. 3 παριῆ[ι] Loe., Sza., Wi. Sed παρίῃ scribere malui, quia παραβαίνειν sollenne est de hac re vocabulum, verba synonyma vero, qualia sunt ἰέναι et βαίνειν, in dialectis Graecis haud raro confunduntur. (Cf. not. 4.) 4 Attice ὁ βουλόμενος, sed et apud Thasios Pariorum colonos (C. I. G. 2161, 16) et in aliis Graeciae regionibus, veluti apud Phocenses (I. G. Sept. III, 34, 7. 36, 14. 42, 17. 66, 12. 86, 18. 124, 10. 188—194) constanter ὁ θέλων dicitur. 5 Et haec forma (ἐθεόρεον cf. O. Hoffmann Gr. Dialekte III p. 281) et contractione inde nata θευρός (C. I. G. 2161, 2. 10) apud Thasios inveniuntur. 6 ΚΩΝΤΩΝ lapis. Emendavit Wi. 7 ἐκγίνεται 'licet', ut ἔξεστι; cf. ἔνεστιν, ἐγγίγνεται. Wi.

---

570 Chii. Paucas versuum 7—11 voces ed. Blastos Χιακά II p. 226 (inde Boeckh C. I. G. Vol. II. Add. p. 1030 n. 2214 c), totum titulum Zolotas gymnasiarcha Chius in litteris quotidianis Athenis prodeuntibus quibus titulus est Ἐφημερίς, 1889, m. Aug. d. 22. 23 (inde S. Reinach Chroniques d' Orient p. 638. B. Haussoullier

Revue des études Grecques III (1890) p. 211. O. Hoffmann Gr. Dialekte III p. 42 n. 81. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 611 n. 707).

['Επὶ Τ]έλλ[ι]ος πρ[υτάν]|εος[1], βολῆς γνώμ[η· ἐν τ]|οῖς ἄλσεσιν μ[ὴ ποιμ]|αίνεν μηδὲ κοπρ[εόε]||ν[2]· ἢν δὲ ποιμαίνηι [ἢ ὑ]|φορβῆι ἢ βοκολῆι, [ὁ ἰ]|δὼν κατειπάτω πρ[ὸς] | τὸς βασιλέας ἀγ[νῶς] | πρὸς τõ θεõ[3]. τῶι δὲ [πο]||ιμαίνοντι ἢ ὑφορβέ|οντι ἢ βοκολέοντι ἡ|μίεκτον ἴθυνα[4] ἔστω | κατὰ κτῆνος ἕκαστο|ν. ἢν δὲ κοπρεόων ἁλ[ί]||σκηται, πέντε στατῆ|ρας ὀφειλέτω ἀγνῶς | πρὸς τõ θεõ[5]. ἢν δὲ ὁ ἰδ|ὼν μὴ κατείπει, πέντ|ε στατῆρας ὀφειλ[έτ]||ω [ἱ]ερὸς τῶι θεῶι ... | .....

Sequebantur quinque versus ita mutili ut nihil certi agnosci liceat.

1 Prytanis eponymus Chiorum magistratus etiam n. 150, 1. 524, 1 est. 2 I. e. κοπρεύειν; cf. v. 14 et quae de scriptura εο pro ευ adnotata sunt n. 107[2]. Cf. C. I. Att. II, 545, 21 [ἐπὶ] τᾶς ἱερᾶς γᾶς κόπρον μὴ ἄγεν μηδεμίαν. C. I. G. 1119, 6 μηδὲ κόπρον ἐσ[βάλλεν], ut supplevit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 89. 3 I. e. si ipse deum propitium habere neque illius iram in se convertere volet, non licebit celare. 4 I. e. multa. Sic εὔθυνα poenae (n. 17, 71), εὐθύνειν puniendi (n. 20, 20) vi haud raro usurpatur, antiquiore vocis notione ex qua apud Atticos nata est illa multo minus late patens de magistratuum rationibus. 5 Non habebit deum placatum priusquam multam solverit.

---

571 Marmor leucophaeum inventum in insula Chio. Edd. Surias Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 203 sqq. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 47 sqq. (R. Schöll Saturae H. Sauppio obl. p. 168 sqq. Syll.[1] 360. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 786 n. 997.)

---εσωτ[.................... Κλ|υ]τίδαις[1] ἐ[.... ἐν τῶ]ι

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Iniuria ab editoribus hos eosdem existimari cum Clytiadis gente Eliaca (n. 612, 12), neque omnino gentem, sed phratriam esse demonstravit Sch. Alius phratriae Chiae nomen idem agnoscit Bull. de corr. Hell. III p. 323 primo versu, cum deinde subiungantur gentium ex quibus ea phratria constiterit nomina Δημογενίδαι, Θρακίδαι, οἱ Τηλάγρου, οἱ Ἕρμιος, οἱ Διονυσοδώρου καὶ Ποσειδίππου. Atque etsi illud nomen Π[ρ]ο[ι]τεῖς, ut Sch. supplevit, esse nequit (Haussoullier Bull. de corr. Hell. IV p. 130), tamen in summa rei nihil mutatur; nam Ποττει[δᾶνι], quod proposuit editor Francogallus, cum propter Doricam nominis formam tum propter τ duplicem ferri nequit.

τεμένει [τῶν Κ|λ]υτιδῶν [ο]ἶκον τεμένιον ἱερὸν οἰ[κ|ο]δομήσασθαι καὶ τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ [ἐ||κ] τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν εἰς τὸν κο[ι|ν]ὸν οἶκον ἐνεγκεῖν[2]. θυσαμένοις ἐ[κ|α]λλιέρησεν οἰκοδομήσασθαι καὶ [τ|ὰ] ἱερὰ τὰ κ[οι]νὰ ἐ[κ] τῶν ἰδιωτικῶν ο[ἰ|κ]ιῶν εἰς τὸν [κοιν]ὸν οἶκον ἐνεγκε[ῖ||ν.] Ἐπὶ πρυτάνεω[ς Φο]ίνι[κο]ς Πλυντη[ρ|ι]ῶνος[3] τετράδι [ἔγνωσαν Κ]λυτίδαι [θ|ύ]σασθαι περὶ τῶν ἱερ[ῶν] τ[ῶ]ν Κλυτι[δ|ῶ]ν τῶν ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖ[ς ο]ἰκίαι[ς | ὄ]ντων, πότερον δεῖ α[ὐ]τὰ [εἰς] τὸν οἶ[κ||ο]ν ὃν Κλυ[τ]ίδαι κατὰ μα[ντεί]αν ᾠκ[ο|δ]ομήσαντο φέρεσθαι τῆι ἡμέραι ἧ[ι | γί]νεται ἡ θυσία, τὸν δὲ ἄλλον χρόν[ο|ν] παρὰ τοῖς ἰδιώται[ς] φυλάσσεσθα[ι | κ]αθάπερ καὶ πρότερον, ἢ διὰ παντὸς [α||ὐτ]ὰ κεῖσθαι ἐν τῶι οἴκωι. θυσαμέν[ο|ι]ς ἐκαλλιέρησεν διὰ παντὸς τὰ ἱε[ρ|ὰ κ]εῖσθαι ἐν τῶι οἴκωι. Ἐπὶ πρυτάν[ε|ω]ς Κλεοκύδους, Ποσιδεῶνος[4] τετάρ[τ|ηι] ἐξ εἰκάδος, ἔγνωσαν Κλυτίδαι τ[ῶ(ι)][5] || ἱ]ερῶι οἴκωι τῶι Κλυτιδῶν, ἐν ὧι τὰ [π|ατ]ρῶια ἱερὰ κάθηται[6], καὶ τῶι χώρω[ι | τῶ]ι πρὸς τῶι οἴκωι χρῆσθαι Κλυτί[δ|α]ς κοινῆι[7], φατρίαν δὲ μηδὲ ἰδιώτη[ν | μ]ηθένα τῶι οἴκωι τούτωι χρῆσθαι [μ||η]δὲ ἄλλωι δοῦναι χρήσασθαι μηθε[ν|ί]. ὃς δ' ἂν παρὰ ταῦτα ἢ αὐτὸς χρήσητ[α|ι] τῶι οἴκωι ἢ ἑτέρωι δῶι χρήσασθα[ι, | ἀ]ποδότω καθ' ἑκάστην χρῆσιν ἢ δόσ[ι|ν]

---

2 Gentium patriciarum, quae phratriam efficiebant, propria fuerant illa sacra. Deinde cum etiam alii cives phratriis ascripti essent, aliquantisper mansit mos, ut familiae illae patriciae res sacras in suis privatim domibus asservarent, ibique etiam caerimoniae communes peragerentur. Quod privilegium cum aegre ferrent reliqui, deo (Iove Patricio) per sacrificia consulto primo ut communis aedes aedificaretur, quo ex privatis domibus feriarum die res sacrae deferrentur, decreverunt, deinde aliquot annis interiectis, ut perpetuo in illa domo manerent. Similium mutationum exempla ex Cyrenaeorum et Atheniensium republica (Ar. Pol. VI, 4 p. 1319*b*, 19) attulit Schoell. Cf. inprimis quae Aristoteles in universum de ea re praecipit: φυλαί τε γὰρ ἕτεραι ποιητέαι πλείους καὶ φρατρίαι, καὶ τὰ τῶν ἰδίων ἱερῶν συνακτέον εἰς ὀλίγα καὶ κοινά. 3 Nomen mensis nusquam praeter Chium invenitur, sed Πλυντήρια nota sunt; quae cum Athenis mense Thargelione acta sint (A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 491) non improbabile certe est illi, qui est fere Maius fastorum Iulianorum, respondere Plynteriona Chiorum. Cf. E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 398. 402. 4 Fere in omnium civitatium Ionicarum fastis hic mensis redit, respondens fere Romanorum Decembri (Bischoff p. 410). 5 Cf. 464[1]. 6 Huius verbi usus suadet ut ἱερὰ potissimum deorum simulacra (ἕδη) intellegamus. Similiter ἱερὰ illa quae in Eleusiniorum pompa Eleusine Athenas et inde rursus Eleusina portabantur (n. 541, 10. 647, 15. 650, 18. 652, 5 sqq.) simulacra dearum Eleusiniarum fuisse videntur. 7 Cf. n. 594, 7.

K](λ)υτίδαις[8] χιλίας δραχμὰς ἱερὰ[ς ‖ το]ῦ Διὸς τοῦ Πατρώιου[9], καὶ ταῖς ἐκ [τ|ῶν] νόμων ἀραῖς ἔνοχος ἔστω· τοὺς δ' [ἐ|πι]μελητὰς[10] τὰς γενομένας γνώμας [π|ερὶ] τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἱερῶν καὶ τὰ[ς | δια]μαντείας[11] ἀναγράψαντας εἰς σ[τ‖ήλ]ην λιθίνην στῆσαι παρὰ τὴν εἴσ[ο|δο]ν τοῦ οἴκου.

8 ΑΥΤΙΔΑΙΣ. 9 Non recte igitur Plato Euthydem. 302C dicit οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία (Ζεὺς πατρῷος), Ἰώνων οὐδενὶ οὔθ' ὅσοι ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπῳκισμένοι εἰσὶν οὔθ' ἡμῖν, ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν· Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος, καὶ Ἀθηναία φρατρία. Cf. etiam n. 576, 1. 2. Sed memorabile est, quod hic reliquorum Graecorum Iovi Patricio respondere dicuntur Atheniensium ἕρκειος et φράτριος, ut videamus Iovem Patricium non gentium familiarumque modo, sed etiam phratriarum deum fuisse. Cf. n. 438[3]. 442[1]. 10 Ut Atheniensium tribus (429[1]), sic Chiorum phratriae suos quaeque curatores habebant. 11 Vocabulum ceteroquin ignotum summa cum veri specie restituit Sch. Ante M lineam obliquam \ agnovit H. Item in ectypo chartaceo Λ aut A dispicere sibi visus est Koehler (Mitth. III p. 206).

---

572 Lapis inventus in loco *Mavrodilissi*, ubi fuit Amphiaraium Oropiorum. Ed. P. Girard Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 437 (Syll.[1] 361). Ex Lollingii apographo I. G. Sept. I, 422 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 636 n. 763).

Ὅρος· μὴ τοιχοδομε̄ν | ἐντὸς τῶν ὅρων ἰδιώ|την.

Litterae volgares praeter O minoris moduli. Infinitivi scriptura (v. 1) aetatem inter 400—350 a. Chr. indicat. Terminum terrae sacrae Amphiarai esse manifestum est.

---

573 Lapis inventus inter rudera Trallium, translatus Parisios. Edd. Raoul Rochette Monum. inedd. T. I p. 190 (Boeckh C. I. G. 2919). Lebas-Waddington Inscr. III, 1651. Cf. quae disputaverunt Th. Nöldeke Gött. Gel. Anz. 1884 p. 297. E. Meyer ap. Ersch und Gruber, Encycl. Sect. II Vol. XXXIII p. 57 not. 3. W. Judeich Kleinasiat. Stud. p. 228 sqq. (Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 641 n. 804).

Litterae ΑΗΗΞΠΣ, apicibus ornatae, initiis aerae Christianae certe non antiquiores.

Ἔτεος ΙΙΙΙΙΙΙ[1], μηνὸς ἑμδόμω[2] | βασιλέοντος Ἀρταξέσσε|ω[3],

---

1 Haec temporis definitio eximias creavit difficultates. Etenim cum titulum primo p. Chr. n. saeculo non antiquiorem esse litteratura arguat, Taciti narratio Ann. III, 60 sqq. de populis Asiae anno 22 a. Chr. certatim ut ius asyli sibi concederetur a principe et senatu petentibus suadet, ut tum ipsum Trallianos hunc titulum incidendum curasse statuamus. Cuius posterior pars (v. 8—12) nulla fere re discrepat ab aliis eiusdem generis terminis (cf. n. 574. 575). At quod iuris sui firmandi causa praemiserunt decretum (v. 1—7) id utrum ex antiquo lapide exscriptum sit (cf. n. 608) an Tiberii demum aetate fraudulenter confictum dubius haeret Wadd. Hoc probant Meyer aliique, sed verissime Nöldeke monuit, ut Ἀρταξέσσεω pro Ἀρταξέρξου scriberet (not. 3) Tiberii quidem principatu nemini in mentem venire potuisse. Quod si fuisse antiquum exemplar statuimus, et numeri septenarii nota ex septem hastis directis composita et ipse septimus Artaxerxis regis annus gravissimam offensionem habent. Nam quod Nöldeke coniecit, Artaxerxen II Mnemona intellegendum esse eiusque anno septimo (398 a. Chr.) Idriea iam satrapae munere functum, probari nequit. Nam qui sub Maussoli imperio militibus praefuit (Polyaen. VII, 23, 2), non poterat propterea satrapa appellari. Quodsi ipsum Idriei nomen de Artaxerxe III Ocho hic dici evincit, tamen non licet cum Th. Bergkio Mus. Rhen. XXXVII p. 363 sqq. et A. Schaefero Demosth. I² p. 456 not. 4 Ptolemaei canona astronomicum, cuius egregia fides perspecta est, prae huius tituli testimonio neglegere. Atqui ille canon Ochum anno 390 aerae Nabonassaris (359 a. Chr. Nov. 21—358 Nov. 20) regno potitum refert (C. Wachsmuth Einleitung in die alte Geschichte p. 306), ut septimus annus 353/2 a. Chr. sit, cum tamen Artemisiam, cui Idrieus successit, non ante annum Ol. 107, 2 (351/0 a. Chr.) defunctam constet; cf. Diodor. XVI, 42, 6. Ex Plinii testimonio, qui N. hist. XXXVI, 30 Maussolli obitum ad Ol. 107, 2 refert, Artemisiam adeo usque ad Ol. 107, 4 (349/8 a. Chr.) superstitem fuisse statuendum esset. Illam vero discrepantiam Iud. argutius quam probabilius tollere studet cum provocet ad Polyaeni VII, 17 narrationem de Artaxerxis Mnemonis morte ab Ocho filio per decem menses celata; etenim canona quidem Ochi regnum ab eo tempore computare, quo pater re vera defunctus, titulos vero ab eo quo obitus eius palam factus esset. At mihi incredibile videtur non unam eandemque annos numerandi rationem hic atque illic usurpatam esse. Quare, praesertim cum nota numeralis ΙΙΙΙΙΙΙ per se mira sit et incredibilis et aliis quoque indiciis (not. 2. 8) vetus exemplar lectu difficile ac partim evanidum fuisse probetur, nullus dubito quin numerus non recte lectus sit ab eo qui hoc apographum confecit; atque omnium maxime quidem arridet O. Mülleri apud R. Rochettium coniectura, ΓΙΙΙΙ in illo antiquo lapide fuisse. Nonus Artaxerxis Ochi annus a Novembri a 351 a. Chr. usque ad eundem proximi anni mensem pertinet, ut iam Idriei satrapae mentio nihil habeat difficultatis. 2 Hoc, non ΕΒΔΟΜΟ[Υ], ut priores legerant, in lapide esse Wadd. refert. Putaverim nomen ex parte evanidum utcunque exprimere conatum esse qui exemplum antiquum transscripsit. Nam menses numerandi consuetudo ab illa et aetate et regione

ἐξσατραπεύοντος[4] Ἱδριέ|ως[5], ὅσα ἐψηφίσαντο Τραλ‖(λ)εῖς[6], ἱκετηρίην εἶναι Διο|νύσ⟨ι⟩ω Βαχχίωι[7] τῶι δημοσί|ωι[8]· ἱκέτην μὴ ἀδικεῖν.

Ὅρος ἱερὸς ἄσυλος Διονύσου | Βάκχου. τὸν ἱκέτην [μ]ὴ ἀδικεῖν ‖ μηδὲ ἀδικούμενον περιορᾶν· | εἰ δὲ μή, ἐξώλη εἶναι αὐτό[ν] | καὶ τὸ γένος αὐτοῦ.

aliena est. 3 Haec scriptura ad formam *Artakhshassa* ex antiquiore *Artakhshatra* natam sed iam in titulis Persicis quinti quartique a. Chr. saeculi usurpatam (Th. Nöldeke apud Pauly-Wissowa Realencyklopaedie II, 1 p. 1321) propius accedit quam ulla ex eis, quae in litteris Graecis comparent, veluti Ἀρταξέρξης, Ἀρτοξέρξης, Ἀρταξίας; quo minus credibile est eam a falsario primi post Chr. n. saeculi excogitatam. 4 Cf. n. 95². 5 Cf. not. 1. 6 ΤΡΑΛ‖ΔΕΙΣ. 7 Utrum Βαχχίωι an Βάκχου (v. 9) vera cognominis forma sit, vix discernas; quod contra in ipso dei nomine, quod illic recte scriptum est, hic errore manifesto lapicida ΙΩ pro Ω aut ΩΙ incidit. 8 Obscurum hoc; aut deus qui publicis sacris colitur propterea ipse δημόσιος vocatur (cf. Διόνυσος δημοτελής apud Carystios Herm. XXVI p. 474) aut, quod mihi multo magis probatur, τὸ δημόσιον substantive hic usurpatum est, sed enuntiati structura et sententia eversa omissis nonnullis, sive id propter evanidam exemplaris antiqui scripturam accidit sive festinanti et inconsiderato conatu ea quae illic prolixius exposita erant in compendium redigendi.

574 Marmor album quod partem muri alicuius efficiebat, erutum Ephesi, illatum in museum Britannicum. Ed. E. L. Hicks, Greek Inscr. in the British Museum III, 2 p. 176 n. DXX.

Τὸ τέμενος τῆς [Ἀρτέμιδος[1] ἄσυλον[2]] | πᾶν, ὅσον ἔσω π[εριβόλου[3]. ὃς δ' ἂν[4]] | παραβαίνηι, αὐτὸς [αὑτὸν αἰτιάσεται[5]].

Litterae volgares praeter ΑΠΣΥ et Ο minoris quam reliquae mensurae. Recte alteri a. Chr. n. saeculi vindicat H. Et supra v. 1 et infra v. 3 vacuum spatium. 1 Supplevit H., monens post ΤΗΣ etiam sinistram lineam litterae initialis / conspicuam esse. 2 ἄσυλον ἐστι τὸ contra morem eiusmodi titulorum H., quia versus proximos tam brevi supplemento restitui posse desperabat. At cf. not. 4. 5. 3 Supplevit H. 4 Post πᾶν puncto distinguit H. ac deinde sic pergit: Ὅσον ἔσω π[εριβόλου, μὴ ἀδικεῖν· ὃς δ' ἂν] | παραβαίνηι. At cum in ipso enuntiato τὸ τέμενος ἄσυλον πᾶν satis distincte insit lex, ne quisquam illud violare audeat, non opus est aliud circumspicere, quo παραβαίνηι referatur. 5 Supplevi; cf. n. 563³. αὐτὸς [ἀπόλοιτο καὶ τὸ γένος] Hicks.

575 Tabulae duae cum eodem titulo; altera inventa prope Smyrnam in vinea fratrum Christogiannaki, altera 'πρὸς τὰ ὄπισθεν τοῦ Στοιχειωμένου Κούλα, πλησίον τῶν Μορτακίων'. Huius exemplum post Chishullum et Pocockium ed. Boeckh C. I. G. 3156, utrumque accuratissime A. E. Kontoleon Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1891) p. 133. 134 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 642 n. 809).

Τέμενος | ἱερὸν | Ἀφροδίτης | Στρατονικίδος[1], || [ἐ]ξ οὗ ἡ δεκάτη καὶ | τὸ παραπεπραμέ|νον[2] ἀπὸ τῶν πλέ|θρων[3] κατατάσσε|ται εἰς τὰς ἱερὰς || προσόδους.

Litterae volgares praeter ΞΠΣ. Uncis unam litteram inclusi quae in utroque lapide periit. Versuum distinctionem prioris lapidis (p. 133 ap. Kontoleontem) expressi, alterius (p. 134) v. 1—4 eadem est, v. 5—10 aliquantulum discrepat. 1 Cf. C. I. G. 3137, 12: ἔγραψεν δὲ (Seleucus II Callinicus rex) καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη, ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τό τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν (Smyrnaeorum) ἱερὰν καὶ ἄσυλον. v. 70 ὀμνύω — Ἀφροδίτην Στρατονικίδα. v. 83 [ἀναθ]έτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος ἱερῷ. Ex eiusdem tituli v. 8 καὶ διὰ τὸ τὸμ πατέρα αὐτοῦ (Seleuci) θεὸν Ἀντίοχον, καὶ τὴμ μητέρα τὴν τοῦ πατρός, θεὰν Στρατονίκην, ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν τιμωμένους τιμαῖς ἀξιολόγοις colligitur, a Stratonice regina, Antiochi I uxore (n. 588[2]) repetendum esse deae cognomen. Tac. Ann. III, 63: *nam Zmyrnaeos oraculum Apollinis, cuius imperio Stratonicidi Veneri templum dicaverint — referre.* 2 Vim vilius vendendi, quam hoc verbum compositum alias habet (n. 529[9]), in hunc locum non cadere recte monuit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 77. Nescio an reditus quidam illorum agrorum, qui praeter decimam ante commemoratam locari vel ut Graeci fere loquuntur venire soleant, hic indicentur. 3 Hoc quoque obscurum; nam utique si idem fundus, qui supra τέμενος ἱερὸν appellatur, hic quoque intellegeretur, permira esset verborum variatio. Aut igitur pars modo totius agri intellegitur, aut quod mihi magis placet, τὰ πλέθρα dicitur quia huius quidem vectigalis certa in unumquodque agri plethrum summa constituebatur.

---

576 Cippus marmoris albi, ab inferiore parte quae terra abscondebatur non laevigatus, in vico *Karien* sito inter Pangaeum montem et mare. Ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 441 n. 1 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 638 n. 774).

Litterae Ionicae στοιχηδόν dispositae; cum et litteratura et orthographia quinti a. Chr. n. saeculi exeuntis aut quarti ineuntis sit, utique ante oppida Apolloniam et Galepsum, quorum alterutrum illic situm fuisse constat, a

Διὸς Ἑρκε|ίο Πατρώι|ο[1] ⁝ καὶ Διὸ|ς Κτησίο[2].

Philippo Amyntae f. diruta (Strabo VII fragm. 35 fin.) hic terminus constitutus est. 1 Coniunguntur hic cognomina Ἕρκειος et Πατρῷος, ut apud Platonem (cf. 571[9]) Ἕρκειος et Φράτριος. Atque ille quidem eorum modo communionem qui eandem domum una habitant tuetur, Πατρῷος vero familiae aeque ac gentis, phratriae totiusque civitatis est. Cf. 438[3]. 442[1]. Iniuria Platonem Διὸς Πατρῴου sacra ab omnibus populis Ionicis aliena iudicare hic quoque titulus docet. 2 Cf. Antiphon I, 16 μετὰ ταῦτα ἔτυχε τῷ Φιλόνεῳ ἐν Πειραιεῖ ὄντα ἱερὰ Διὶ Κτησίῳ. Isaeus VIII, 16 τῷ Διί τε θύων τῷ Κτησίῳ, περὶ ἣν μάλιστ' ἐκεῖνος θυσίαν ἐσπούδαζε καὶ οὔτε δούλους προσῆγεν οὔτε ἐλευθέρους ὀθνείους, ἀλλ' αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ πάντ' ἐποίει. Oraculum apud Dem. XXI, 53 Διὶ Κτησίῳ βοῦν λευκόν. Harpocration Κτησίου Διός· Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο· Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, ad quem locum plura attulit Valesius (II p. 312 Dindf.).

---

577 Frustulum marmoris Pentelici inventum in arce Athenarum. Litteris minusculis ed. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1890 p. 144. Maiusculis ex eiusdem apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 265 n. 1659*b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 634 n. 748).

Διὸς Κα[τ]|αιβάτο[υ][1] | ἄβατον[2].

Litterae volgares. 1 Admodum similem titulum lapidis ad radices septentrionalis arcis Athenarum inventi ed. Delamarre Revue de philologie XIX (1895) p. 129 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 304 n. 1659*e*): [Δι]ὸ[ς Καται]|βάτο ἄβ[ατον] | ἱερόν. Ex discrepante genetivi (-ο, -ου) scriptura illum hoc paullo antiquiorem colligas, sed uterque utique quarti a. Chr. n. saeculi est. Multo recentior tertius in Olympiei vicinia inaedificatus Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 61 (C. I. Att. IV, 2 p. 266 n. 1672b) [Δ]ιὸς | Καταιβάτου, quem litterarum ΑΣ formae primo a. Chr. n. saeculo vindicant. Ad Pausaniam V, 14, 10 τοῦ δὲ Καταιβάτου Διὸς προβέβληται μὲν πανταχόθεν πρὸ τοῦ βωμοῦ φράγμα, ἔστι δὲ (Olympiae in Alti) πρὸς τῷ βωμῷ τῷ ἀπὸ τῆς τέφρας τῷ μεγάλῳ, Pollucem IX, 41 τὰ μέντοι ἐνηλύσια οὕτως ὠνομάζετο εἰς ἃ κατασκήψειε βέλος ἐξ οὐρανοῦ. ὃ καὶ ἐνσκῆψαι καὶ ἐγκατασκῆψαι καὶ κατελθεῖν ἔλεγον, καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ Καταιβάτην, Hesychium s. v. ἠλύσιον provocavit Delamarre. 2 Hesych. l. l. τὰ δε τοιαῦτά ἐστιν ἄβατα, καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια. Pollux l. l. περιειρχθέντα δὲ τὰ ἐνηλύσια (cf. φράγμα apud Pausaniam, not. 1) ἄψαυστα ἀνεῖτο. Ea ipsa re, quod de caelo tactus erat locus, sacer fiebat Iovis Fulguratoris; quare ἱερόν vocatur cum a Polemone apud Hesychium tum in titulo Attico, quem attuli not. 1. Lapides qui has inscriptiones habebant manifesto partem saepis illius efficiebant.

578 Stela marmoris caerulei inventa in insula Calaurea. Ante initium huius inscriptionis relliquiae octo versuum alius tituli, quos omittimus quia restitui nequeunt. Edd. S. Wide et L. Kjellberg Mitth. des arch. Inst. in Athen XX (1895) p. 287 n. 2. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 171 n. 178.)

Ἐπὶ ταμία Σωφάνεος τοῦ Πολι[----, μη]|νὸς Γεραιστίου[1], ἔδοξε τοῖς πολί[ταις, τ]|οῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ χωρίου, οὗ ἀνέθη[καν Ἀ]|γασικλῆς[2] καὶ Νικαγόρα τῶι Ποσειδᾶνι[3], ἐ[πιμε]||λητὰς καταστᾶσαι δύο[4], οἵτινες τό τε ἀργύ|ριον ἐκδανεισοῦντι κατὰ δραχμὰς τριάκο|ντα[5] ἐπ' ἐνγύοις ἢ ὑποθήκαις ἀρεστοῖς τοῖς | ἐπιμεληταῖς, καὶ τὸ χωρίον ἐκδωσοῦντι δωτ|ίνας[6] μετὰ τᾶς ἐκκλησίας κατὰ συγγραφάν, || καὶ πράξαντες τὸ διάφορον τοῦ ἀργυρίου[7] καὶ τὰ|ν δωτίναν ἐκ τοῦ χωρίου θυσοῦντι τῶι Π|οσειδᾶνι ἱερεῖον τέλειον καὶ τῶι Διὶ τῶι Σωτῆ|ρι ἱερεῖον τέλειον, βωμὸν ἑσσάμενοι[8] πρὸ τᾶν ε|ἰκόνων αὐτῶν[9] ποὶ[10] τῶι βουλευτηρίωι. τὰν ||

Litterae volgares praeter ΞΠ, tertii ut quidem videtur a. Chr. n. saeculi. 1 Troezenios hoc mense usos esse testatur Athenaeus XIV, 639c, a Neptuno Geraestio, quem in Euboeae insulae promunturio Geraesto cultum refert scholiasta Pindari Ol. XIII, 159. W. et K. Quod quoniam illud promunturium in finibus Dryopum Carystum et Styra incolentium situm erat, Troezeniorum vero proximi vicini Hermionenses item Dryopes ex Euboea oriundi erant, haud improbabiliter ad illam gentem haec sacra rettuleris. 2 Suppleverunt W. et K. ex titulo Calaureatico ab ipsis edito Mitth. XX p. 294 n. 4: Ἀγασικλῆ Σωσιφάνεος ἁ πόλις ἀνέθηκε ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας τᾶς εἰς αὐτάν. 3 Plane geminam donationem, nisi quod nihil nisi pecuniae summa dedicatur, testatur titulus eiusdem insulae ap. Collitz Gr. Dialektinschr. III p. 180 n. 3380: ἐπὶ τοῖσδε ἀνέθηκε Ἀγασι(κ)ρατὶς [Τ]εισία τῷ Ποσειδᾶνι ἀργυρίου δραχμὰς τριακοσίας ὑπέρ (τ)ε (α)ὑσαυτᾶς καὶ τοῦ ἀνδρὸς Σωφάνεος καὶ τοῦ υἱοῦ Σωσιφάνεος [κ]αὶ τῶν θυγατέρων Νικαγόρας καὶ Ἀριστο[κ]λείας. Vel eiusdem familiae homines esse nomina produnt, etsi parentelarum ratio accuratius definiri nequit. 4 Cf. Corcyraeam Aristomenis et Psyllae donationem I. G. Sept. III, 694, 8 sqq.: ἑλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἑκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους χρήμασιν. 5 Per singulas summas tricenarum drachmarum. 6 Nomen apud scriptores quod sciam ubique de dono usurpatum hic pretium quo ager locatur significat. 7 Usuras pecuniarum quae mutuae dabuntur. 8 Etiam in altero titulo (not. 1) v. 7 [β]ω[μὸ]ν ἑσ[σ]αμένους supplendum fuisse hinc apparet. Volgata forma in hac notione verbi est εἵσασθαι, sed apud Thucydidem III, 58, 5 θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἑσσαμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθαι in optimis libris legitur. W. et K. 9 Agasiclis et Nicagorae. Cf. Dialektinschr. III p. 180 n. 3380, 7: [β]ω[μὸ]ν ἑσσαμένους παρὰ τὰν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς α[ὐ]τᾶς Σωφάνεος. 10 Cf. Etym. M. 678, 44: ποὶ παρὰ Ἀργείοις

δὲ θυσίαν ποιησοῦντι καθὼς ἐν τᾶι στάλαι[11] γέγ|ραπται κατ' ἐνιαυτὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιμελησοῦν|ται ὡς ὅτι χαριέστατα, καὶ εὐθύνους εἰσοισοῦν|τι[12] τᾶι πράται ἁμέραι ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς[13] καὶ λόγ|ον ἀποδωσοῦντι τοῖς αἱρεθεῖσιν εὐθύνοις τᾶι ‖ ἐπεχὲς[14] ἁμέραι καὶ ποτομοσοῦνται τὸν Δία τὸν Σ|ωτῆρα, εἶ μὰν[15] μηθὲν νοσφίζεσθαι. ἐπὶ δὲ τᾶν σπ|ονδᾶν[13] αἱρείσθωσαν τοὺς ἐπιμελητὰς εἰς τὸν ἐ|πεχὲς[14] ἐνιαυτὸν τᾶι πράται ἁμέραι.

ἀντὶ τοῦ ποτί, ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἶτα συνόδῳ. Frequentissimum id Troezene et Epidauri, sed ne ab aliis quidem Doridis regionibus alienum, ut apud Locros (I. G. Sept. III, 333, 14) et Delphos (cf. mensium nomina Ποιτρόπιος et Ἐνδυσποιτρόπιος) W. et K. Etiam Creticum fuisse docet titulus n. 477, 17. 11 In litteris donationis, quae supra hoc decretum in tabula eadem scriptae fuisse videntur (v. lemma), ut I. G. Sept. III, 694 primum locum in lapide tenet Aristomenis et Psyllae dedicatio, quam excipit populiscitum Corcyraeorum de eis pecuniis administrandis. Contra in illa altera tabula Calaureatica (not. 3) una donatio scripta est, decretum alii lapidi incisum periisse videtur. 12 I. e. ferent ad senatum populumve de euthynis constituendis, ut εἰσφέρειν prope ad vocis εἰσηγεῖσθαι notionem accedat. Etenim ipsis duumviris curatoribus hic mandari negotium euthynos eligendi incredibile existimo, quoniam nihil cogitari potest perversius, quem ei qui pecunias administrat ipsi permitti ut eligat cui rationem reddat. 13 Convivium sollenne cum sacrificio coniunctum (alibi δεῖπνον, δαμοθοινία) haud inepte intellegunt W. et K. 14 I. e. ἐφεξῆς. Neutrum adiectivi paene ignoti ἐπεχής hic ut ἐπάναγκες adverbii vicibus fungi monuerunt W. et K., cum n. 306, 47 ἐπεχεῖ sit, i. e. dativus item adverbii loco usurpatus. 15 Cf. n. 653, 27. Etiam in altero titulo Calaureatico simillimi argumenti (not. 3) v. 14 κατομόσαι εἶ μὰν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἐπιμεμελῆσθαι (pro πανορθῶς quod habent editores) legendum esse monent W. et K.

---

579 Orchomeni in ruderibus aediculae ex lapidibus vetustis olim constructae. Primus titulum edidit Clarkius Itin. P. II S. III p. 169, post eum praeter alios Boeckh C. I. G. 1568. W. Larfeld Syll. Inscr. Boeot. 36. R. Meister ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 191 n. 495 cum addendis p. 394. W. Dittenberger I. G. Sept. I, 3169 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 607 n. 701). Cf. quae adnotavimus K. Keil Syll. I. Boeot. p. 31 et nos in indice schol. Hal. aest. 1888 p. III sq.

Litteras volgares praeter ΞΣ exhibet Clarkius, cui sane quantum fidei de ea re habendum sit latet.

Δαμοτ[θ]ίδαο[1] ἄρχοντος, | ἱαρειάδδοντος | Ἀντιχαρίδαο Ἀ[θ]ανο|δώρω, (ἁ π)όλις[2] Διὶ Μειλί(χ)[υ[3].] Ἀντιχαρίδας Ἀθανοδώρω ἔλ[ε]|ξε· δεδόχθη τῦ δάμυ, ὅπω[ς] ἔχω(ν)|θι[4] τῶν πολιτάων τὺ (θ)ύ(ο)ν(τ)ες[5] ἐ[ν][6] | (τ)ῦ Μειλιχίυ ο(ὔδ)ατι[7] χρειεῖσθη[8] [πο]|τίμυ[9], κατασκευάττη κ(ρ)[άναν][10] ‖ ἐν τῦ ἱαρῦ εἶ πὰρ τὸ (ἱ)αρ[όν[11], εἴ κα] | δοκῖ ἐ[ν][12] καλλίστο[ι[13] εἶμεν].

---

1 ΔΑΜΟΤΟΙΔΑΟ. Hoc cum tolerasset B., K. Δαμο[κλ]ίδαο proposuit, a litterarum similitudine neutiquam probabiliter. Acutissime emendavit A. Fick ap. Bezzenberger Beitr. zur Kunde der indog. Spr. III p. 277 not. A Δαμόθοινος Boeotorum more formatur hypocoristicum Δαμότθει(ς), cuius rursus patronymicum est Δαμοτθίδας. 2 ΔΡΙΟΛΙΣ. Emendavit Osann. 3 ΜΕΙΛΙΑ. Μειλι(χ)[ίυ] legerunt B. et K., quia v. 9 hanc nominis formam agnoscere sibi videbantur. Atqui illic potius Μειλίχιον fuit, τεμενικόν ab illo nomine derivatum; quare hic Μειλίχυ restituere malui. Utraque scriptura cognominis in variis Graeciae regionibus usitata. In ipsa Boeotia breviorem formam habes Thespiis I. G. Sept. I, 1814 Θυνοκλίδας Διονουσίω Διὶ Μιλίχυ κὴ Μιλίχη. 4 ΕΧΩΡ|ΘΙ. Emendavit Boeckh. 5 ΤΥΟΥΘΝΙΕΣ. Boeckhius emendavit τὺ (θ)ού(ο)ν(τ)ες, sed (θ)ύ(ο)ν(τ)ες etiam proprius ad traditos litterarum ductus accedere neque inconstantiam orthographiae quicquam offensionis habere in titulo Boeotico vidit Ahrens de dialectis I p. 181. 6 Ε|ΧΥΜΕΙΛΙΧΙΥ. Supplevi et emendavi. B. et K. (τῦ Δὶ τ)ῦ Μειλιχίυ multo violentius, et delubrum Iovis Milichi (not. 3) hic aptissime commemoratur. 7 ΟΧΛΑΤΙ. Emendavi; φιάλῃ K., [θύμ]ατι Ahrens in litteris ad Keilium datis. 8 Cf. 594[2]. 9 Supplevi. [ἐν]|τίμυ K., quod neque de phiala neque de victima (not. 7) recte et usitate dicitur. Quantum momenti in delubris tribui solitum sit aquae ad bibendi usum idoneae, docet decretum Carthaeensium ap. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 308 n. 405, 3 ἐπιμελεῖ[σθαι] (sc. τὸν ἐπιμελητὴν) τῶ[ν] κρην[ῶν] ὡ[ς] ἂν μήτε [λό]ωνται μήτε πλύνωσιν ἐν [ταῖς κρήναις,] ὧν τὸ ὕδω[ρ] εἶ[σ]ιν ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος· [ἐὰν δ]έ τις ἢ λ[ό]ηι ἢ [π]λύνηι τ[ι] ἐν ταῖς κρήναις, κύριος ἔστω ὁ ἐπιμε[λ]ητὴς — ζημιῶν ἄχρι δέκα δραχμῶν, τοὺς δ' — οἰκέτας πληγαῖς κολάζων. 10 ΚΕ. Supplevi et emendavi. Fonte limpido in unoquoque fano opus esse persuasum habebant veteres; cf. Vitruv. I, 2, 20: *naturalis autem decor sic erit, si primum omnibus templis saluberrimae regiones aquarumque fontes in his locis idonei eligantur, in quibus fana constituantur.* Quare si quod delubrum antiquitus constitutum ab hac parte laborabat, egregia cura magnisque sumptibus elaborabant ut huic malo mederentur (cf. n. 580. I. G. Sept. I, 3099: [. . . . τὸ περὶ τὸ ὕ]δωρ καὶ [τ]ὰ [κρα]|τηρίδια καὶ λε|[ο]ντόκρουνα | καὶ τὰ τὸ περὶ τὴν | κρήνην ἔσω | κατασκεύασμ[α | π]ᾶν καὶ τὸ εἰς | αὐτὴν ὕδωρ [ἐ]|κ τῶν ἰδίων | τῇ θεῷ καὶ τῇ | πόλει. Bull. de corr. Hell. XX p. 720: Ἀπόλλωνι Πυθίῳ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητὴς τῶν Ἀμφικτυόνων Τ(ίτος) Φλαύιος Μεγαλεῖνος τὴν κρήνην καὶ τὸ ὑδραγώγιον καὶ τοὺς τοίχους ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ προσόδων. 11 ΕΙΠΑΡΤΟΛΑΡ... Emendavit Ahrens de dialectis I p. 184 not. 6. εἶ Boeotice pro ᾗ scriptum

esse vix est quod moneam. 12 ΔΟΚΙΕΙ. Emendavi. Nam coniunctivi forma δοκίει offensione non caret, quia ι pro ε in his verbis apud Boeotos vix usquam occurrit insequente vocali ε; nam ut αὐλίοντος, ἀσεβίοντας (n. 120, 3) volgo scribuntur, sic ἀντιποιεῖτη, προστατεῖμεν illi dialecto familiaria sunt. ἴει I. G. Sept. I, 207, 8 (Att. ᾖ) hic in censum non venit, quia titulus extra Boeotiae fines ab homine dialecti ignaro exaratus est. Accedit quod sollennis formula hic non κάλλιστον, sed ἐν καλλίστῳ flagitat; cf. n. 526, 30. I. G. Sept. I, 303, 46. 2849, 15. III, 98, 21. 13 Supplevi. κάλλιστον B. K. Cf. not. 12. Inconstantia qua hic in -οι cadit dativus, cum supra τῦ δάμυ, τῦ Μειλιχίυ, ποτίμυ, τῦ ἰαρῦ scriptum sit, nihil habet insoliti (cf. not. 5).

---

580 Tabula marmoris albi cum aëtomate inventa Oropi in area templi Amphiarai. Ed. B. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1889 p. 14 (Dittenberger I. G. Sept. I, 3499. P. Foucart Revue de études Grecques VI (1893) p. 1 sqq. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 50 n. 169*b*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 115 n. 105).

Θεοί. | Ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος[1], ἐπὶ τῆς Αἰγῆιδος | πρώτης πρυτανείας, ἧι Ἀρχέλας Χαιρίου Παλ|ληνεὺς ἐγραμμάτευεν, Μεταγειτνιῶνος ἐνά‖τηι ἱσταμένου, ἐνάτηι καὶ τριακοστῆι τῆς | πρυτανείας· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Νικί|ας Θημακειεύς· ἔδοξεν τῶι δήμωι· Χαιρωνίδ|ης Λυσανίου Φλυεὺς εἶπεν· περὶ ὧν ὁ δῆμος πρ|οσέταξεν τῆι βουλῆι προβουλεύσασαν ἐξεν‖εγκεῖν περὶ Πυθέου, καθ' ὅτι τιμηθήσεται ὑπ|ὸ τοῦ δήμου, τύχηι ἀγαθῆι, δεδόχθαι τῶι δήμω|ι, ἐπειδὴ Πυθέας αἱρεθεὶς ἐπὶ τὰς κρήνας[2] τῶ|ν τε ἄλλων τῶν ἐν τῆι ἀρχῆι ἐπιμελεῖται καλ|ῶς καὶ φιλοτίμως, καὶ νῦν τήν τε πρὸς τῶι τοῦ ‖ Ἄμμωνος ἱερῶι[3]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν praeter v. 1 cuius quattuor litterae spatiis aequalibus per totam lapidis latitudinem dispositae sunt. 1 Ol. 111, 4 (333/2 a. Chr.). Eiusdem anni sunt tituli n. 551. C. I. Att. II, 169. 192 (cf. A. Wilhelm Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 302), ex quibus qui mensis et prytaniae diem indicant, annum communem fuisse probant. 2 Cf. Aristot. Ἀθ. πολ. 43, 1: τὰς δ' ἀρχὰς τὰς περὶ τὴν ἐγκύκλιον διοίκησιν ἁπάσας ποιοῦσι κληρωτὰς πλὴν ταμίου στρατιωτικῶν καὶ τῶν ἐπὶ τὸ θεωρικὸν καὶ τοῦ τῶν κρηνῶν ἐπιμελητοῦ. ταύτας δὲ χειροτονοῦσιν, καὶ οἱ χειροτονηθέντες ἄρχουσιν ἐκ Παναθηναίων εἰς Παναθήναια. 3 Oraculum Ammonis iampridem a Graecis cum Delphico et Dodonaeo consuli solebat (Arist. Aves 619. 716. Plato Legg. V p. 738 C), sed inter deos quos Athenienses publice colerent proximo ante hoc decretum tempore demum receptus videtur. In δερματικῶν indice n. 620, 32 ipso Nicocratis anno legitur ἐκ τῆς θυσίας τῷ Ἄμμωνι παρὰ στρατηγῶν. Quod sacrificium, quoniam non ut reliqua proximis annis redit, per ipsam occasionem templi inaugurandi deo oblatum esse sagaciter coniecit Fouc.

κρήνηγ καινὴν ἐξωικοδόμηκ|εν, καὶ τὴν ἐν Ἀμφιαράου κρήνην κατεσκεύακ|εν[4], καὶ τῆς τοῦ ὕδατος ἀγωγῆς καὶ τῶν ὑπονόμ|ων[5] ἐπιμεμέληται αὐτόθι· ἐπαινέσαι Πυθέαν | Σωσιδήμου Ἀλωπεκῆθεν, ἐπειδὰν τὰς εὐθύνα||ς δῶι[6], καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνω|ι ἀπὸ : Χ : δραχμῶν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσ|ύνης τῆς περὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κρηνῶν, ὅπ|ως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἀεὶ χειροτονούμενοι ἐ|πὶ τὰς κρήνας φιλοτιμῶνται ἕκαστοι εἰς τὸ||ν δῆμον. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ τὸ | τῆς βουλῆς εἰς στήλας λιθίνας δύο τὸν γρα|μματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν καὶ στῆσαι μία|ν μὲν ἐν τῶι τοῦ Ἄμμωνος ἱερῶι, μίαν δὲ ἐν Ἀνφ|ιαράου· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν στηλῶν δότ||ω ὁ ταμίας τοῦ δήμου : ΔΔ : δραχμὰς ἑκατέρας | τῆς στήλης ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀνα|λισκομένων τῶι δήμωι.

[Ἔδοξεν τῆι βουλῆι· ὀγδ]όηι καὶ τριακοστῆι | [τῆς πρυτανείας· βουλὴ ἐν βουλευτηρίω]ι· τῶ[ν | προέδρων ἐπεψήφιζεν --- -----------------]

---

4 Paucis ante annis (338 a. Chr.) demum Oropus cum delubro Amphiarai rursus in Atheniensium potestatem pervenerat. 5 In lege Carthaeensi de curatoris aquarum officiis (cf. 579[9]) ap. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 308 n. 405, 3 [ὁ ὀχ]ετὸς ὁ κρυπτὸς commemoratur. 6 Undequadragesimo novi anni die (v. 4 sqq.) nondum rationem reddidisse magistratum anni superioris, cum tamen intra triginta dies id fieri lex iuberet (Harpocration s. v. λογισταί· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες) miretur quispiam. Sed recte Fouc. monuit, curatorem aquarum in magistratu esse ἐκ Παναθηναίων εἰς Παναθήναια (Aristoteles l. l. not. 2), ita ut decimo fere die ante hoc decretum demum eum deposuerit.

---

581 Epidauri in sacello S. Annae. Edd. A. Conze Annali dell' Inst. arch. di Roma 1861 p. 12. Foucart ad Lebas Inscr. II 147*b* (Syll.[1] 362. W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 171 n. 3359. P. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 50 n. 77. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 635 n. 758).

Θεός, ἀγαθὰ τύχα. | Σκανὰ[1] ἱερέων κ[αὶ] | Διονυσίου ναχόρου, | [Θεο]χάριδος πυροφόρου[2].

Litterae ΕϹϹѠ. 1 Cf. 177, 3. 562, 4. 653, 34 sqq. Rangabé Ant. Hell. 712, 11: καὶ σκανὰν ἐμ πυλαίᾳ τὰν πρώταν ὑπάρχειν αὐτῷ ἐπιμελωμένῳ καὶ κατασκευάζοντι τὸν κόσμον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ. 2 Paene ubique sic

scribitur in titulis Epidauriis (n. 391, 8. Cavvadias Fouilles I n. 36, 6. 37, 3. 38, 5. 44, 3. 45, 3. 61, 4. 62, 4. 85, 5. 86, 3. 88, 3. 90—101). Volgaris forma πυρφόρος illic non invenitur nisi rarissime (Cavvadias I n. 56, 2. 59, 3).

---

582 Lapis Pentelicus qui fuit inaedificatus in turri medio aevo iuxta Propylaea exstructa. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 201. Ex Koehleri apographo C. I. Att. III Add. p. 484 n. 70*a* (Syll.[1] 363).

[Ὁ σε]μνότατος ἀγ[ω|νοθ]έτης τῶν με[γά|λων] Παναθηνα[ίων[1] | καὶ ἱ]ερεὺς πανα[γὴς ‖ Ἑρ]έννιος Δέξ[ιπ|πος] Πτολεμαίο[υ | Ἕρμ]ειος[2] τὸ ἀκρ[ο|στό]λιον τῇ πόλ[ει | τῆς Π]αναθηναΐδ‖[ος σκά]φης[3] καὶ τὸ ἕδο‖[ς τῆ]ς θεοῦ[4] ἀνέστη‖[σεν].

Litterae ΗΘΠΣ. 1 Panathenaide trigesima quinta (C. I. Att. III 1202, 1) eo munere Dexippum functum esse eamque Panathenaida Ol. 260, 2 (262/3 a. Chr.) fuisse demonstrare conatus sum Commentationum philologicarum in honorem Th. Mommseni conscriptarum p. 244 sqq. 2 Scriptor rerum nobilissimus. Cf. C. I. Att. III, 714. 715. 716. 717. 3 Cf. n. 197[6]. 4 Simulacrum novum aut certe refectum ad templum devectum esse videtur curru, quem regebat Calpurnius Proclus ephebus, agonothetae necessarius. Certe is in titulo C. I. Att. III 1202, 14 auriga Palladis recensetur, cuius officii nusquam praeterea in titulis ephebicis mentio fit.

---

583 Tabula marmorea inventa Smyrnae in loco qui vocatur *Silvili-tepé*. Ex ectypo chartaceo a M. Kossoni medico confecto editus est titulus Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος β' ἔτος α' p. 47 n. 166.

Ἀπολλώνιος Μητροδώρου Σπάρος[1], | ὁ πατὴρ τοῦ γενομένου

Etsi litterarum formas ignoramus, tamen quin titulus non ante initia aerae Christianae compositus sit, nulla ex parte dubium est. 1 Cognomina solent quidem formulis ὁ καὶ aut ὁ ἐπικαλούμενος adiungi, at cum alibi nonnunquam, tum Smyrnae haud raro sic nude apponuntur ac tum semper post paternae originis significationem locum habent. Cf. C. I. G. 3494, 2 Μητρόδωρον Ἑρμογένους τοῦ Μητροδώρου Ματρέαν. 3266, 1 Ἀλέξανδρος Ἀνταίου τοῦ Βακχίου Σεπεύτης. 3299, 1 Μελιτίνη Ἀττάλου Τρύφαινα. 3300, 2 τῇ μητρὶ Ναννίῳ Εἰσαγόρου Ἀρτεμοῖ. Quare etiam C. I. G. 3190, 14 ταμιεύοντος Μηνοφίλου Μητροφάνους Ἀμερίμνου, ἐργεπιστατήσαντος Ἀφροδεισίου Φοιβίωνος Παύλου, quod per se propter articulum τοῦ omissum ambiguum est, de Menophilo Metrophanis filio, cognomine Amerimno, et Aphrodisio Phoe-

ἱερέως[2] Ἀπολ|λωνίου τοῦ Ἀπολλωνίου Σπάρου τοῦ | Ἡλίου Ἀπόλλωνος Κισαυλοδδηνοῦ[3], ἀ||νέθηκεν τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει τὰ κατασκευ|ασθέντα ὑπ' αὐτοῦ, λαβὼν κατὰ ψήφισμα τὴν | ἀναγραφὴν ποιήσασθαι αὐτῶν ἐν στήλῃ· καὶ | ἔστιν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐπὶ βήματος μαρμαρίνου | καὶ ἡ παρακειμένη τῷ θεῷ τράπεζα λίθου Λεσβ||ίου[4] ἔχουσα πόδας ἀναγλύπτους γρῦπας καὶ πρὸ αὐ|τῆς ἀβάκ(ι)ον μαρμάρινον πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν | θυσιαζόντων καὶ θυμιατήριον τετράγωνον κα|τεσκευασμένον πέτρας Τηΐας[5], ἔχον περίπυρον[6] | σιδηροῦν, καὶ ἄγαλμα μαρμάρινον Ἀρτέμιδος ἐ||πὶ παραστάδι[7] μυλίνῃ[8], καὶ Μηνὸς ἄγαλμα ἐπὶ βάσει | μαρμαρίνῃ, καὶ τράπεζα ποικίλη τετράγωνος, | καὶ βωμὸς μαρμάρινος ἔχων ἀετὸν ἐν ἑαυτῷ[9] | Διός, καὶ ναὸς ἐξυλωμένος καὶ κεκεραμωμένος | καὶ τεθυρωμένος καὶ κεκλειδωμένος, || ἐν ᾧ καθείδρυνται ἀγάλματα Πλούτωνος Ἡ|λίου καὶ Κούρης Σελήνης[10] ἐπὶ βήματος | ἐμπεφιεσμένα[11], ἔχοντα καὶ

---

bionis filio, cognomine Paulo intellegere debemus. Ceterum C. I. G. 3235 (Smyrnae) est Ὁ δῆμος Ἀπολλώνιον Μητροδώρου, quem titulum tamen in summa utriusque nominis frequentia vix certa ratione huc referri licet.

2 Aut annuo sacerdotio abierat filius aut, si perpetuum illud erat, vita functus erat. Illud praetuleris, quia non additur διὰ βίου. At paene nimia patris munificentia pro annuo filii honore videtur.

3 Cognomen ceteroqui ignotum, Apollinis cum Sole confusio (cf. not. 10) hic ut ubique inferiorem aetatem prodit.

4 Cf. Philostr. vit. soph. II, 1, 8 p. 239: ὁ δὲ (Herodes Atticus) καὶ τὸ σχῆμα τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτῇ (Regilla uxore mortua) ὑπήλλαξε μελαίνων τὰ τῶν οἴκων ἄνθη παραπετάσμασι καὶ χρώμασι καὶ λίθῳ Λεσβίῳ· κατηφὴς δὲ ὁ λίθος καὶ μέλας. H. Blümner Technol. u. Terminol. III p. 45 not. 1.

5 Cf. Dio Chrysost. LXXIX, 2 (II p. 220, 13 sqq. Arnim): „εἰ γὰρ ἦν ὄφελός τι χαλκοῦ — ἡ Κορινθίων πόλις ἂν εὐδαίμων ἦν —· εἰ δ' αὖ λίθων εὐχρόων καὶ ποικίλων, ἡ Τηΐων ἢ Καρυστίων καὶ τινῶν Αἰγυπτίων καὶ Φρυγῶν, παρ' οἷς ἐστι τὰ ὄρη ποικίλα. Blümner Techn. u. Term. III p. 51 not. 7.

6 Nomen ceteroqui ignotum manifesto vas ferreum significat quod medio turibulo marmoreo excavato immittitur ad ignem recipiendum.

7 Sic, non ut infra βάσει, dici videtur quia antae modo parieti apposita erat haec basis.

8 Cf. C. I. G. 3371, 4 σὺν τῇ κειμένῃ σορῷ ἔσω μυλίνῃ, [ἐ]ν ᾗ ἐνεστί μου ἡ γυνή; ubi lapidem eius generis, ex quo confici solerent molares, significari monuit Boeckh.

9 Anaglypho in antica parte arae expressa erat aquilae imago. Ceterum Διὸς a βωμός, non ab ἀετὸν pendere vix est quod moneatur.

10 Memorabile diversorum deorum confusionis exemplum, quo Sol cum Dite Patre, Luna cum Proserpina iidem esse existimantur, peritioribus expediendum relinquo.

11 Vox inaudita; cum infra v. 25 ἐμπεφιασμένην legatur et fluctuatio inter πιέζω et πιάζω nota sit, mihi in mentem venit aspiratione ex ἐμπεπιεσμένην, ἐμπεπιασμένην illas formas natas esse. Etenim

παστῆον[12] ξύλι|νον ναοειδὲς καὶ παστὸν[13] λινοῦν, καὶ παρ' ἑκα- τέ|ρᾳ τῶν εἰσόδων βωμὸς Φωκαϊκός[14], καὶ κλεῖν ‖ κεχρυσωμένην καὶ ἐμπεφιασμένην[15] πρὸς | τὴν λογήαν[16] καὶ πομπὴν[17] τῶν θεῶν καὶ στεγνὰ | ἐπίπεδα[18] καὶ ἐπ' αὐτῶν στοὰν κατῳκοδο- μημέ|νην καὶ κεκεραμωμένην πρὸς τὴν οἴκησιν τῶν | ἱεροδούλων καὶ τὸν θεὸν θεραπευόντων, καὶ ‖ τὴν ἐνδώμησιν[19] τοῦ τεμέ- νους καὶ θεμελί|ωσιν ἐν τετραγώνῳ διὰ σπαράγματος[20], ἵνα | ᾖν ἐπίπεδον ἐν ὁμαλῷ τὸ τέμενος, καὶ ὅπλα | τῷ θεῷ παρα- κείμενα τοῦ κόσμου χάριν | σιδηρᾶ ὀκτώ.

ἐμπιέζειν (Plut. Platon. quaest. 7, 4 p. 1005 A ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ σιτίον) vim infigendi vel firmiter immittendi (ἐμπηγνύναι) habere et arcte cum ἐπὶ βήματος coniungenda esse hic haud inepte statuas; infra sane, in loco omnibus nominibus perobscuro, minus bene quadrat. 12 I. e. παστειόν; nomen ceteroqui ignotum sine dubio arcam in aediculae figuram elaboratam significat, in qua παστός (not. 13) asservatur. 13 Cf. Pollux Onom. III, 37 τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστός. Hic sane aliud veli genus significari videtur, quo fortasse simulacra antea commemorata festis diebus involvebantur. 14 I. e. λίθου Φωκαϊκοῦ, ut in titulo item Smyrnaeo C. I. G. 3268, 8 dicitur σορὸς Προκοννησσία. 15 Cf. not. 11. 16 Fluctuat titulorum, papyrorum, librorum manuscriptorum memoria inter λογεία et λογία (v. Stephanus Thes. s. v.). At cum de verbo λογεύειν constet, lex sermonis λογεία veram scripturam esse evincit, pro qua hic consueto aetatis Romanae, praecipue primi a. Chr. et primi p. Chr. n. saeculi errore λογήα exaratum est. Significat collectionem pecuniae (ἀγερμόν). Sed quis in ea sit clavis usus, non perspicio, nisi λογείαν καὶ πομπὴν arcte inter se coniuncta unam caerimoniam efficere statuas. 17 Clavis illa inaurata in pompa gestata esse videtur, ut Stratoniceae sollennibus quibusdam nomen κλειδὸς ἀγωγή fuit (n. 420[8]). *18 Pavimenta accurate constrata significari videntur, etsi aliud exemplum nominis ἐπίπεδον sic usurpati novi nullum. 19 Haec orthographia (pro ἐνδόμησις) nova est. Si modo, ut quidem videtur, ἐνδώμησις et θεμελίωσις duas diversas inter se res indicant, illa vix aliud esse potest atque opus totam aream muro cingendi. 20 Hic σπάραγμα, quod plerumque de parte cuiuslibet rei violenter avolsa usurpatur, collective (cf. πτῶμα n. 318[8]) de frustulis lapidum comminutorum, quibus area sternitur, dictum videtur.

---

584 Tabula marmorea inventa Smyrnae. Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος Α (1873—75) p. 102 n. 104 (Syll.[1] 364. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 624 n. 728).

[Ἰ]χθῦς ἱεροὺς μὴ ἀδικεῖ(ν) | μηδὲ σκεῦος τῶν τῆς | θεοῦ[1] λυμαίνεσθαι, μηδὲ | [ἐ]κφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπ[ὶ] || κλοπῇ. ὁ τούτων τι ποιῶν | κακὸς κακῇ ἐξωλείᾳ ἀπό|λοιτο, ἰχθυόβρωτος γενόμε|νος· ἐὰν δέ τις τῶν ἰχθύ|ων ἀποθάνῃ, καρπούσθω[2] || αὐθημερὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· | τοῖς δὲ συμφυλάσσουσιν | καὶ ἐπαύξουσιν τὰ τῆς | θεοῦ τίμια καὶ τὸ ἰχθυο|τρόφιον αὐτῆς βίου καὶ || ἐργασίας καλῆς γένοιτο | παρὰ τῆς θεοῦ ὄνησις.

1 Dea sine dubio Atargatis (Athen. VIII p. 346 d. Strabo XVI 1, 27 p. 748 Cas.) sive Derceto (Diodor. II, 4, 2. 3. Ctesias ap. Strabonem XVI 4, 27 p. 785) est. Nam ei a Syris sacros pisces ali solitos esse, quos interficere nefas putarent (Xen. anab. I, 4, 9), satis constat. Neque veri dissimile est, Smyrnae Atergatin templum habuisse, cum cultum eius ex Syria usque ad Graecos Aegaei maris insulas incolentes propagatum esse aliis testimoniis constet: Ut enim titulum Astypalaeae repertum n. 768 recentiore aetate demum ex Syria illuc devectum largiamur editori, Deli certe fanum eius fuisse magna adorantium frequentia celebratum testantur tituli dedicatorii haud pauci nuper effossi (n. 767, 5. Bull. de corr. Hell. VI p. 495 n. 12 sqq.). 2 καρποῦν comburendi notionem habet, proprie de fructibus quae deis offeruntur usurpatum, sed translate etiam de qualibet alia re.

---

585 Basis marmoris candidi, semicirculari figura, cum pedibus simulacri in superficie, in Propylaeis. Edd. Ross Arch. Aufsätze I p. 188 et post multos alios Kirchhoff C. I. Att. I 335 (E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 50 n. 36. Syll.[1] 365). Cf. quae disputavit P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1891) p. 153 sqq.

Ἀθεναῖοι τε͂ι Ἀθεναίαι (τ)ε͂ι[1] Ὑγιείαι[2]
Πύρρος ἐποίησεν Ἀθεναῖος[3].

Litteratura Attica (praeter H v. 2). 1 ΙΕΙ. 2 Cf. Plut. Pericl. 13 τὰ δὲ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως ἐξειργάσθη μὲν ἐν πενταετίᾳ Μνησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος· τύχη δὲ θαυμαστὴ συμβᾶσα περὶ τὴν οἰκοδομίαν ἐμήνυσε τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. ὁ γὰρ ἐνεργότατος καὶ προθυμότατος τῶν τεχνιτῶν ἀποσφαλεὶς ἐξ ὕψους ἔπεσε καὶ διέκειτο μοχθηρῶς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος. ἀθυμοῦντος δὲ τοῦ Περικλέους ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα συνέταξε θεραπείαν, ᾗ χρώμενος ὁ Περικλῆς ταχὺ καὶ ῥᾳδίως ἰάσατο τὸν ἄνθρωπον. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ὑγιείας (libri Ὑγείας) Ἀθηνᾶς ἀνέστησαν ἐν ἀκροπόλει παρὰ τὸν βωμόν, ὃς καὶ πρότερον ἦν, ὡς λέγουσιν. Huic narrationi fidem habendam esse negat W. cum quia populus Atheniensium, non Pericles, statuam dedicaverit, tum quia ex ipsius positura appareat, tum demum basin positam esse, cum iam Propylaeorum aedificatio

bello Peloponnesiaco interpellata et relicta esset. Qua de causa propter finem funestae illius pestilentiae quae anno 430/29 a. Chr. Atticam vexasset, populum simulacrum dedicasse coniecit idem. Ceterum sacra ipsa Minervae Hygiae antiquiora fuisse Periclis aetate ut testatur Plutarchus ita confirmant titulorum dedicatoriorum saeculi sexti fragmenta quae commemorat W. 3 Cf. Plin. N. hist. XXXIV, 80: *Pyrrhus* (*fecit*) *Hygiam Minervam* (libri interponunt *et*, quod delevit Ross).

---

586 Tabula marmoris albi opisthographa, inventa Athenis in arce, translata ab Elgino Londinium, ubi exstat in museo Britannico. Ed. Chandler Inscr. ant. II p. 42 (Boeckh C. I. G. 150. Staatsh. der Ath. II p. 240). Hicks Inscr. Gr. mus. Brit. I, 29 (Koehler C. I. Att. II 652. Syll.[1] 366).

a

[Θε]οί. | [Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶ]ν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας καὶ τῶν ἄ||[λλων θεῶν[1] οἱ ἐπὶ Εὐθυκλ]έος ἄρχοντος[2], Ἐπιχάρης Εὐωνυμε||[ύς, Πρωτοκλέης Ἰκαριεύ]ς, Κηφισοφῶν Παιανιεύς[3], Χαρίας Π||[ήληξ[4], Δημοκλέης Κεφαλῆ]θεν, Δ[ι]ογείτων Ἀχαρνεύς, | [..ομήδης Φλυεύς, Ἀρισ]τοκλῆς Ἁμαξαντειεύς, Φιλοκράτης | [Ἀφιδναῖος, Ἀ...μ... Ἀ]ναφλύστιος, οἷς Μνησίεργος Ἀθμο||[νεὺς ἐγραμμάτευε, πα]ρέδοσαν ταμίαις τοῖς ἐπὶ Σονιάδο | [ἄρχοντος[5], ...ά]τωι Εὐωνυμεῖ, Χαρίαι Ἀραφηνίωι, Δ||[.. ....]ιεῖ, Εὐβίωι Αἰθαλίδηι, Εὐάθλωι ἐκ Κερ||[αμέων, ...]νεῖ, Φιλωτάδηι Δεκελειεῖ[6], | [.... Ἀνα-

---

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. V. 1 maioribus litteris exaratus. 1 Initio quarti a. Chr. saeculi per aliquot annos unum fuit decem virorum collegium, qui Minervae et reliquorum deorum res sacras curarent. Quod institutum ut tot alia ad Euclidis magistratum (Ol. 94, 2. 403 a. Chr.) redire cum pridem coniecisset Koe., nunc probatum est titulo C. I. Att. IV, 2 p. 175 n. 642*b*. Extremus annus quo illud coniunctum collegium fuisse constet Ol. 97, 4 (389/8 a. Chr.) est (C. I. Att. II 660), primus quo rursus antiquo more separatos inveniamus magistratus quaestorum Minervae aliorumque deorum, Ol. 98, 4. 385/4 a. Chr. (C. I. Att. II 667). De tribus annis interiectis nihildum exploratum est, sed maxime probabilis Koehleri ratio anno 385/4 a. Chr. antiquum ordinem restitutum inde colligentis, quod in eius anni tabulis nulla fieret superioris collegii mentio. 2 Ol. 95, 3 (398/7 a. Chr.). Nomen apud Diodorum XIV, 44, 1 perperam Ἰθυκλῆς scriptum restituit K. ex C. I. Att. II 653, 3. Indidem nomina quaestorum quantum fieri poterat supplevit. 3 Cf. 56[1]. 4 Ex huius posteris sine dubio est Charias Heniochi f. Pelex n. 635, 5. 5 Ol. 95, 4 (397/6 a. Chr.). 6 Post hoc nomen unius versus spatium vacuum relictum est, ut postea adderentur

φλυ]στίωι, οἷς Μόρυχος Βουτάδης ἐγραμμ[άτευε, | παραδεξάμε]νοι παρὰ τῶν π[ρ]οτέρ[ω]ν ταμιῶν τῶν ἐπὶ [Ἀριστ|οκράτος ἄρ]χοντος[7], Σωκράτ[ο]ς Λαμ[πτ]ρέως καὶ συναρ[χόντω||ν, οἷς .... ..]ων Ἐλευσίνιος [ἐγ]ραμμάτευε, ἐν τῶι νεῶι τῶι Ἑ|[κατομπέδ]ωι[8] ἀριθμῶι καὶ σ[τα]θμῶι· Νίκης χρυσῆς[9] πρῶτος ῥ|[υμός· κε]φαλή, στεφάνη, ἐνωιδ[ί]ω, ὅρμος, ὑποδερίς, ἥλω δύο χρ|[υσώ, χὲ]ρ ἀριστερά, ἀμφιδέα, χρυσίδια μικρά : : : σταθμὸν το|[ύτων· Χ]ΧΔΔΔΔ⊢⊢⊢⊢ΙΙΙ : δεύτερος ῥυμός· θώραξ, στρόφιον· σταθ||[μὸν τ]ούτων : ΧΧΔ : τρίτος ῥυμός· ἀπόπτυγμα[10], περόναι δύο, πόδ|[ε δύο·] σταθμὸν τούτων : Χ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔ𐅃⊢⊢⊢ΙΙΙ : τέταρτος ῥυμός· | [χὲρ] δεξιά, ἀμφιδέα, στέφανος, κατωρίδε[11] δύο· σταθμὸν τούτ|[ων· Χ]𐅅ΗΗΗΗ𐅄Δ𐅃⊢⊢⊢ : πέμπτος ῥυμός· ἀκρωτ[ή]ριον[12] χρυσ⟨ι⟩ο͂ν ὀπ|[ίσθ]ιον, σκέλε[13] δύο· σταθμὸν τούτων· ΧΧΧΧ⊢⊢ΙΙΙ : θυμ[ι]ατήριον || [ἀρ]γυρο͂ν, ὃ Κλεοστράτη ἀνέθηκεν Νικηράτο, χαλκᾶ διερεί|[σματα][14] ἔχον· σταθμὸν τούτο : ΧΗΗΗ : χρυσίον ἄπυρο[ν]· σ[τα]θμὸν | [τούτο· ΙΙ]ΙC : ἀμφιδέα[ι] χρυσαῖ λεπταὶ [ΙΙ], Πολυίππη Μελετέωνο|[ς Ἀχαρν]έως ἀνέθηκεν· στ[α]θμὸ[ν] τούτοιν : ⊢ΙΙΙΙ : στρεπτὸν περ|[ίχρυσο]ν ὑπάργυρον· σταθμὸν το[ύ]το : 𐅄𐅃⊢⊢⊢ΙΙΙΙ : στέφανος χρυσ||[ο͂ς ἀρ]ιστεῖα τῆς θεο͂[15]· σταθμὸν τούτο : ΗΗ𐅄ΔΔ⊢⊢ΙΙC :

---

nomina quaestorum duorum, tribuum Cecropidis et Aeantidis, quae desiderantur. Similia etiam in aliis illius aetatis traditionibus usu veniunt (C. I. Att. II 645, 5. 6. 660, 8). K. 7 Ol. 95, 2 (399/8 a. Chr.). 8 Quamdiu unum collegium utriusque quaesturae officiis coniunctis fungebatur, bini quotannis traditionum laterculi proponebantur, alter Hecatompedi, alter Parthenonis. K. 9 Haec statua post Euclidis annum demum in tabulis (C. I. Att. II 642 sqq.) recensetur. Qua re Adolfi Michaëlis (der Parthenon p. 301) sententiam, ex triginta virorum bonis publicatis confectam esse, quodammodo confirmari observavit Koe. 10 Vestis pars inferior a cingulo decidens. B. 11 Lemniscos ab utraque parte coronae dependentes interpretatur B. monens Hesychium κατώρης· κάτω ῥέπων habere, unde κατωρὶς eadem ratione descendat atque ἀντηρὶς ab adiectivo ἀντήρης. 12 ἀκρωτήριον ὀπίσθιον est prominens pars postica statuae quam efficiunt alae cum parte dorsi inter eas sita. B. 13 σκέλει et v. 76 ζεύγει legendum est. Nam cum producta utique sit vocalis, E ex huius tituli scriptura nullo modo vocalem η significare potest, sed eam quae media inter *e* et *i* interiecta postea litteris ει indicari solet (cf. v. 41 χερός. v. 86 ἀλύσες). Neque quicquam miri habet, quod C. I. Att. II 660, 12. 63 σκέλη δύο, ζεύγη δύο legimus; is enim non dualis est, sed pluralis qui in hoc quoque titulo v. 20. 69 de duabus rebus invenitur. Cf. Hermae XVII p. 36 not. 1. 14 Laminae aheneae transversae per superiorem turibuli partem ductae. B. 15 Quinto

οἰνοχόα||[ι ἀργ]υραῖ : ΙΙΙ : σταθμὸν τούτων : ΧΗΗΗ𐅄ΔΔΔͰͰΙΙ : στέφανος χρυσ||[ō]ς ὃν Λύσανδρος Ἀριστοκρίτο Λακεδαιμόνιος[16] ἀνέθηκεν· | σταθμὸν τούτο : 𐅄ΔΓͰΙΙΙ ΙΙ : στέφανος θαλλō χρυσōς, ὃγ Γέλων Τ||[λησ]ωνίδο Πελληνεὺς ἀνέθηκε· σταθμὸν τούτο : ΔΓͰͰΙΙΙ : στέφ||[αν]ος θαλλō χρυσōς ὃν Ἱεροκλῆς Φασηλίτης ἀνέθηκε· σταθ||[μ]ὸν τούτο : 𐅄Γ[Ͱ]ͰͰͰ : στέφανος θαλλō χρυσōς ὃν ἡ πόλις ἀνέθ||[ηκε], τὰ νικητήρια τō κιθαρωιδō[17]· σταθμὸν τούτο : 𐅄ΔΔΔΓ : σ[τ]έφ||[ανο]ς θαλλō χρυσōς ὃν Ἀριστομάχη Ἀριστοκλέος ἀνέθηκε· | [σταθ]μὸν τούτο : ΔΔΓͰΙΙΙ : δακτύλιος ἀπέρων[18] χρυσōς ὃν Πλαθο||[.. Αἰγ]ινήτης ἀνέθηκε· σταθμὸν τούτο : ΙC : στέφανος χρυσō||[ς, ὃν ἡ Ν]ίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ ἐπὶ τῆς χερὸς τō ἀγάλμα||[τος τō χ]ρυσō[19], ἄσταθμος· Φωκαϊκὼ στατῆρε : ΙΙ : ἕκται Φωκαΐδε||[ς ...σίγ]λοι Μηδικοὶ ἀργυροῖ : ΔΙ : ὑπόστατον[20] χρυσōν ἄσταθ||[μον· κρατ]ὴρ

---

quoque anno Panathenaeis magnis eiusmodi corona Minervae dedicabatur; idem Athenienses ad eius usus exemplum iam quinto a. Chr. n. saeculo in penteteride Apollinis Delii instituisse videntur (n. 86, 32. V. de Schoeffer de Deli insulae rebus p. 48 sq.). Ceterum ἀριστεῖα cum non tam donum deo consecratum quam praemium victoriae sive virtutis significet, nescio an hic quoque ita interpretandum sit, ut populus Deam propter beneficia in ipsum collata publice corona ornasse sumamus. Neque enim abhorrere hoc a veterum Atheniensium more et sensu docet titulus I. G. Sept. I. 4252, 9 sqq. Φανόδημος Διύλλου Θυμαιτάδης εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ θεὸς καλῶς ἐπιμελεῖται τῶν ἀφικνουμένων Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων εἰς τὸ ἱερὸν ἐφ' ὑγιείᾳ καὶ σωτηρίᾳ πάντων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ, στεφανῶσαι τὸν Ἀμφιάραον χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ Χ δραχμῶν (Archonte Nicete 332/1 a. Chr.). 16 Urbe capta a. 404 a. Chr. Lysander hanc coronam dedicasse videtur. Patris nomen recte, ut hic, scriptum est apud Pausaniam cum alibi tum in epigrammate Samiorum allato VI, 3, 15, cum apud Plutarchum Lys. 2 corrupte Ἀριστόκλειτος legatur. B. 17 Ancipitis certaminis praemium deae dedicatum. Cf. 686[15]. 18 Anulus sine sigillo. Cf. Schol. Hom. Ξ, 200: οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσι (F. C. II p. 1049) δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα ἔφη· ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ κρίκος καὶ ὁ ἀσυγκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνὺς ἀρχήν τε καὶ τέλος· οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς ἃς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγῖδες, οὐκ εἰσὶν ἀπείρονες· οὐ γάρ ἐστιν ὁμοιομερής. Pollux VII 179 τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον δακτύλιον ἄπειρον καλοῦσιν. Ceterum ἀπέρων correpta paenultima pronuntiandum vidit W. Schulze Quaestt. epicae p. 116, quia quaecunque huius stirpis essent in epica modo dialecto, cuius vestigia passim tragici et Aristophanes presserunt, productam haberent vocalem, genuinam vero Atthida hic ut alibi brevi uti appareret ex Hesychii glossa ἀπέρονα· πέρας μὴ ἔχοντα. B. 19 I. e. simulacri Minervae a Phidia ex ebore et auro facti. B. 20 Cui imponitur crater. In monumenti Sigeensis (I. G. A. 492) titulo Attico ἐπίστατον,

ὑπάργυρος ἐπίτηκτος ἄσταθμος· ἕκτη[21] Φωκαΐ[ς ‖ μία· δύο σφρ]αγῖδε λιθίνω, χρυσõν ἔχοσα[22] τὸν δακτύλιον, ἡ [δ' | ἑτέρα ἀργυ]ρõν· σκάφαι χαλκαῖ : Η : σταθμία χαλκᾶ : Δ[Ι]Ι : μάχαι[ρ|α ἐλεφάντινον τὸ κολ]εὸν ἔχοσα· ταύτην ἡ βολὴ ἀνέθηκεν [ἡ (ἐπ') | Ἀντιγένος ἄρχοντος[23]· καρχ]ήσιον Διὸς Πολιῶς ἀργυρõ[ν· στ|αθμὸν τούτο· Η[𐅄ΔΔΔΓ⊦⊦⊦⊦]· Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας χρυ[σι. ‖ ----------] χρυσίδες ΙΙΙ----

b

....ο---------------|[τ]άδε ἄ[γ]ραφα παρέδοσαν καὶ ἄστατα [ἐπέτεια· γοργόνειον χρυσõν] | ὑπάργυρον ἀπὸ τ[ῆς] ἀσπίδος τῆς ἀπὸ τõ [ἕδος[24]· ἀργύριον κίβδηλον τ|ὸ] Ἐλευσινόθεν ⁝ ΔΔΓ ⁝ βοίδιον ἐλεφάντιν[ον· φιάλη ἀργυρᾶ, ἣν Λεωκρ]‖άτης Αἰσχρωνος Φαληρεὺς ἀνέθηκε· σταθ[μὸν ταύτης· ΗΔ· φιάλη ἀργυ|ρ]ᾶ, ἣν Λυσιμάχη Τηλεμάχο μήτηρ, ἐν ἧι τὸ [γοργόνειον· σταθμόν· ...] | ⊦⊦⊦ ⁝ δακτύλιος χρυσõς ἐν πινακίωι, ὃν Κλ[ενομάχη ἀνέθηκε Ἀρτέμ]|ιδι Βραυρωνίαι· δακτύλιος χρυσõς, καὶ χρ[υσίον ἄπυρον πρόσεστ]|ι δεδεμένον, ὃν Φρυνίσκος Θετταλὸς ἀνέθ[ηκε· σταθμὸν τούτων· ..]‖⊦⊦ : ἐνωιδίω [χ]ρυσώ : ΙΙ : Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας, [.................]|ος ἀνέθηκε· σταθμὸν [Ι]ΙΙC : στατῆρες κίβδηλοι [ἐν κιβωτίωι σεσημασ]|μένοι οἱ παρὰ Λάκωνος[25]· ὄνυξ μέγας, τραγελάφο πρια[πίζοντος[26]· στα]|θμόν : ΔΔΔ⊦⊦ : χρυσία σύμμειχτα[27] διάλιθα καὶ ἐνώιδ[ιον· σταθμὸν Η.] | τάδε ἐπέτεια παρέδομεν· χρυσίον ὃ Ἀριστοκλῆς ὁ ἀπο[........]‖ης[28] ἀπήνεγκεν τὸ ἀπὸ τõ βάθρο τõ ἀγάλματος· σταθμόν : Η[....· ἕτερο]|ν χρυσίον, ὃ παρὰ τῶι χρυσοχόωι ηὑρέθη· σταθμόν : ΙΙΙC : στέφ[ανος χρυ]|σõς

in Ionico ὑποκρητήριον vocatur; ὑπόστατον habet Pollux X, 46, ὑποστάτης Pausan. X, 26, 9. B. 21 Cf. 226[18]. 22 ἐχούσα B. K. At etsi haec dualis forma in adiectivis et participiis nullam habet offensionem (cf. 20, 49 λιθίναιν et infra v. 85. 86 σφραγῖδε — ποικίλα), tamen ipsa sententia singularem flagitat; ἡ μὲν omittitur more satis frequenti. 23 Ol. 93, 2 (407/6 a. Chr.). 24 Minervae (not. 19). 25 'A Lacedaemonio aliquo'. Boeckh. Immo ab homine, cui nomen proprium fuit Laco. 26 Supplevit B., monens vix aliud scriptum esse potuisse, etsi inusitate res effigie expressa genetivo casu enuntiaretur. 27 Legitima est diphthongus in omnibus huius verbi formis quae non correptam vocalem habent, et in nominibus propriis inde derivatis (Μεῖξις, Μειξίδημος). Cf. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 40 not. 333. 28 ἀπο[φαιδρυντ]|ής Boeckh; sed unius litterae spatium superesse monuit K.

ἀριστεῖα τῆς θεõ· σταθμόν· ΗΗΔΔΔΔΓΙC : παλλάδιον ἐλε-[φάντιν]|ον περίχρυσον, καὶ ἡ ἀσπὶς ἐπίχρυσος, ὃ Ἀρχίας ἐμ Πειραιε[ῖ οἰκῶ]|ν[29] ἀνέθηκε· Ἄνδρων Ἐλαιόσιος ἀπήρξατο χρυσᾶς[30] : ͰͰ : Θράσυλλο[ς Εὐω]|νυμεὺς χρυσõν : C : στατῆρε : ΙΙ : Αἰγιναίω· Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας· [χρυ]|σõς δακτύλιος, ὃν Ἀξιοθέα Σωκλέος γυνὴ ἀνέθηκε· σταθμόν : ͰΙΙΙ : [ἀ]|ργύριον σύμμεικτον ἄσημον· σταθμόν : ΓͰͰͰΙΙΙ : χρυσίον ἄσημον· [στα]|θμόν : ͰͰͰ : τάδε ἐν τῶι ὀπισθοδόμωι ἐκ τῆς κιβωτõ τῆς Βραυρων[όθε]|ν[31]· ἱππικὸς κεκρύφαλος, ἐχήνια[32], ἃ Ξενότιμος Καρκίνο[33] ἀνέθηκε· ἐ[ν ἑτ]|έρωι κιβωτίωι· συβήνη ἐλεφαντίνη κατάχρυσος· ἐν κιβωτί[ωι· ὅρμ]|ω δύο, ὑποδερίς, διοπῶν δύο ζεύγε[34]· ταῦτα ὑπόξυλα κατακε[χρυσωμέ]|να· φυσητόν[35], μήλω δύο ὑποξύλω κατακεχρυσωμένω, δακτύ[λιοι σιδη]|ροῖ ὀκτώ, πρὸς ἑνὶ χρυσίον ἄπυρον πρόσεστιν, σφραγὶ[ς ὑαλίνη, κα]|ττιτέρινα ἐνώιδια πέντε· ταῦτα Θαυμαρέτη ἀνέθηκ[ε Τιμωνίδο γ]|υνή· ἐγ κιβωτίωι· λύριον ἐλεφάντινον καὶ πλῆκτρον ....|νον ξύλινον· ἐγ κιβωτίωι ποικίλωι, ὃ Κλειτὼ Ἀριστο..........|ίο, Κίμωνος γυνὴ[36] ἀνέθηκε· ἐν τῶι κιβωτίωι ἔνι ἐγ κυλ[...... σφρα]|γὶς χρυσõν δακτύλιον ἔχοσα· Δέξιλλα ἀνέθηκε· ὄχθοι[βο]ς[37] [χρυσία] | ἔχων δώδεκα, ἕτερος ὄχθοιβος χρυσία ἔχων : ΔΙΙ : ὄχθοιβος χ[ρυσία ἔ]|χων : ΓΙΙ : χλιδὼν χρυσία ἔχων : Δ : σὺν τῶι ἀπύρωι, σφραγῖδε ὑα[λίνα ποι]|κίλα : ΙΙ : περικεχρυσωμέναι ἁλύσεις χρυσᾶς ἔχοσαι· ὄνυξ [σφραγὶς χ]|ρυσõν δακτύλιον ἔχων, σφραγὶς ἴασπις χρυσõν δακτύλ[ιον ἔχοσα,] | σφραγὶς

---

29 Inquilinus. 30 Adiectivum accommodatum est voci δραχμάς, quae inest in signis ͰͰ, ut versu insequente χρυσõν C scribitur pro χρυσοῦν ἡμιωβέλιον. 31 Supplevit K. collato C. I. Att. II, 660, 44 τάδε ἐκ τοῦ Ἀνακίου. Braurone illa cista Athenas in arcem translata erat. 32 Cf. Pollux I, 184 τοῦ δὲ χαλινοῦ τὰ σιδήρια ὑποστόμια, καὶ τῶν ὑποστομίων τὰ μὲν κοῖλα ἐχῖνοι, quae vox sine dubio idem significat atque hic ἐχήνια. B. 33 Carcinus Xenotimi f., pater huius, praetor est apud Thucyd. II, 23, 2. B. 34 Cf. not. 13. 35 Idem quod alibi φυσητήριον. B. 36 Num hic nobilissimus Miltiadis filius indicaretur, incertum existimabat Boeckh Staatsh. der Ath. II[2] p. 264. Certe inter eius uxores apud Plutarchum Cim. 4 hanc Clito non commemorari. At fabulam Stesimbroti de muliere Clitoria ex Arcadia, Lacedaemonii et Elei Cimonis filiorum matre, ex nomine proprio prioris uxoris maligne detorto natam esse haud improbabilis est coniectura G. Loeschckii de titulis aliquot Atticis quaestiones historicae p. 30. 37 Cf. Hesych. ὄχθοιβοι· περιάπτειν τινὰ εἰώθασι περὶ τοὺς χιτῶνας, ἃ καλοῦσιν ὀχθοίβους· εἰσὶ δὲ τὰ λεγόμενα λώματα. Poll. VII, 65. 95. Phot. s. v. B.

ἴασπις περικεχρυσωμένη, σφραγὶς ὑαλίνη [περικεχρυσ]|ωμένη, χρυσῦν δακτύλιον ἔχοσα, σφραγῖδες δύο ἀργυ[ρῦς δακτυλ(]|ος ἔχοσαι, σφραγῖδες ὑάλιναι : ΓII : ποικίλαι περικε|[χρυσωμέναι, σ]|φραγὶς περίχρυσος, ὑποδερὶς πρὸς [λίν]ωι ἔχοσα ....|. ἐν τῶι μέσωι ἄπυρον χρυσίον καὶ ἀμφι[δέαι --------- ---|----- ἔ]χων : III : κ--------

---

587 Tabula marmoris Pentelici; maxima pars scripturae divisa per duas columnas, ex quibus sinistra (*a*) versus 1—136, dextra (*b*) v. 137—296 continet; infima modo pars (*c* v. 297—311) longissimis versibus per totam lapidis latitudinem scripta est. Exstant duo fragmenta, quorum superius versus 1—77 et 137—212, inferius v. 78—136 et 213—311 habet. Inter ea permagna pars lapidis intercidit. Illud post Foucartum qui Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 387 sqq. aliquot versus publici iuris fecerat, primus integrum edidit Koehler C. I. Att. II, 2 p. 516 n. 834 *b* ex tribus ectypis chartaceis a D. Philio et B. Korolkovio acceptis. Inferius fragmentum edd. Tsuntas Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 118 sqq. p. 253 sqq. tab. 11. (Cf. P. Foucart Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 194 sqq.). Ex ectypo chartaceo, quod miserat Sam Wide, Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 198. Partem modo harum rationum repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. p. 457 n. 581. Cf. quae de titulo disputavit A. Koerte Mitth. des arch. Inst. in Ath. XXI (1896) p. 324 sqq.

a

[Λόγος ἐπιστατῶν Ἐλευσινόθεν καὶ τ]αμιῶ[ν τοῖν θ]εοῖ[ν· ἐ]π[ὶ Κη]φισ[οφῶ]ντο[ς] ἄρχοντος[1] ἐπὶ [τ]ῆ[ς] Ἀντιο[χ]ίδο|[ς[2] πρώτης πρυτανείας· τὸ περιὸν παρ]ὰ ταμί[αιν τ]οῖ[ν θ]ειοῖ[ν[3]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 112, 4 (329/8 a. Chr.). 2 Infra v. 37 altera prytania item Antiochidi tribuitur. Utro loco in nomine tribus incidendo erratum sit, latet. Annus fuit communis. Prima igitur prytania ab initio mensis Hecatombaeonis usque ad septimum Metagitnionis diem pertinebat (cf. not. 33). 3 Duumviros quaestores fuisse vidit Fouc. Cur praeter pecunias, quae quaque prytania in horum aerario superesse dicuntur, etiam alter ex eis Nicophilus Alopecensis semper aliquid apud se habeat, latet. At sic utique hanc difficultatem expedire non licet, ut Ts. fecit, qui Nicophilum ab illo duumvirorum collegio distinguit duos diversos inter se quaestorum magistratus statuens; neque enim sic ambo eodem nomine appellarentur, et quid rei sit luculentissime

XΓΗΓ]ΔΓΙΙ[Τ]Χ, [κ]α[ὶ παρὰ] ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικο|[φίλωι Ἀλω(πεκῆθεν) .... καὶ π]α[ρὰ ταμί]αι[ν] τοῖν [θε]οῖ[ν] Νικο[φίλ]ωι Ἀ[λω(πεκῆθεν)[4]] ΧΧΧ, καὶ [πα]ρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθε[ν[5] | .. ἀπὸ τούτου τάδε ἀνή]λωται· σπο[ν]δοφόροις ἐπ[ὶ ν]ή[σ]ων εἰς μυστήρια τὰ [μεγά]λα[6] Η[ΗΓ]· δημοσίοις τροφῆ[ς, ||

---

ostendit v. 248 τούτου παρ[έδοσαν ταμίαι τοῖν θεοῖν] Νικόφιλος Ἀλω(πεκῆθεν), Κεράμων Φλυεύς, ταμίαιν τοῖν θεοῖν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχ[οντος]. Ceterum memorabile est, quae apud Nicophilum itemque quae apud epistatas residuae dicantur pecuniae, ubique perexiguas esse in collatione earum quae in aerario duumvirorum asserventur. Annuum fuisse quaestorum magistratum existimat Koerte. At verba τοῖς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχοντος id probare nequeunt, siquidem de epistatis, quos per quadriennium in officio fuisse inter omnes constat, item C. I. Att. IV, 2 p. 183 n. 767 b, 6 legitur ἐπιστάταις τοῖς ἐπὶ Νικήτου ἄρχοντος. Neque recte Koerte postremam partem harum rationum quae ad totum quadriennium spectat solis epistatis vindicat. Nam si haec non a quaestoribus quoque proponerentur, ab illis prioribus peculiari argumenti indice separanda fuerunt. 4 Mera lapicidae socordia haec iterata sunt ita ut simul dualis ταμίαιν ex v. 2 cum nomine Nicophili perperam coniungeretur. 5 Hos ex Eleusiniorum pago captos cum quaestoribus ex toto Atheniensium populo electis una delubrum administrasse statuit F. At adverbium Ἐλευσινόθεν nihil significare nisi hunc magistratum sedem suam Eleusine habuisse probavi n. 20[5], et nunc plane constat, septemviros fuisse ex toto populo constitutos. Cf. C. I. Att. IV, 2 p. 183 n. 767 b, 1 sqq.: τάδε παρ[έδ]οσαν ἐπιστάται Ἐλευσινόθεν Ἀντισθένης Ἀντικράτο|υς Ἰκαρι[ε]ύς, Ἀμφιετίδης Θεοπόμπου Παιονίδης, Δημοκλείδης Φιλ|οκλέου[ς Ε]ἰτεαῖος, Θεόφιλος Καλλιμάχου Ἀχαρνεύς, Λαμπρίας Λαμ|πρίου Συ[π]αλήττιος, Ἀλεξίμαχος Τεισαμενοῦ ἐκ Κοίλης, Διόξενος | Πλ[άτω]νος Τρικορύσιος, οἷς ἐγραμμάτευεν Ἁγνόθεος | Ἀ[λ]ωπεκῆθεν, ἐπιστάταις τοῖς ἐπὶ Νικήτου ἄρχοντος (Ol. 112, 1. a 332/1 a. Chr.) Καλλέᾳ Καλ|λίππου Λαμπτρεῖ, Χαιριγένει Χαιρεφῶντος Μυρρινουσίῳ, Πολυε|ύχῃ Ἀνταγόρου Περιθοίδῃ, Πολυμήδῃ Διειτρέφους Φλυεῖ, Τεισ|ίᾳ Δεξιθέου Φλυεῖ, Πεισίᾳ Ἀριστοκράτους Μαραθωνίῳ, Εὐαινέτῳ Εὐθυδίκου Ἀναφλυστίῳ, οἷς ἐγραμμάτευεν Θουκριτίδης Καλ|λίου Θορίκιος. Eos per quadriennium in magistratu fuisse, quod initium caperet a cuiusque Olympiadis anno primo, inde apparet, quod decimae quarti anni prytaniae rationibus inde a v. 252 subiunguntur quae ad totius quadriennii reditus et expensas spectent. Qui igitur in titulo modo allato nominatim recensentur ἐπιστάται οἱ ἐπὶ Νικήτου ἄρχοντος, Calleas Callippi f. Lamptrensis et collegae, ipsi sunt qui una cum Nicophilo et Ceramone quaestoribus (not. 3) has rationes reddiderunt. 6 Mysteria maiora inde a tertio decimo Boëdromionis die agebantur (A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 206), sed indutiae sacrae iam a medio Metagitnione incipiebant (n. 646, 56 sqq.), ita ut spondophoros vel eos qui in propiores insulas irent ad illas indicendas, non post primam prytaniam profectos esse Athenis sponte pateat. Alii, qui in longinquiores regiones mittebantur, sine dubio iam postrema superioris anni prytania iter susceperant (not. 154). De

ἀνδρά]σ[ι]ν δεκ[αεπτὰ καὶ τ]ῶι [ἐπιστάτηι] τῆ[ς ἡμέ]ρ[ας] τῶι ἀνδρὶ : III : κεφάλαιο[ν] ΗΗΗΔΔͰͰͰͰ· ἐπιστάτηι δημ|[ο]σίων μισθὸς τῆς προτανεί[ας[7] Δ· τοῖς τὰ] γράμμα[τα ἐ]πικολάψασιν ἐπὶ τὸ ἀν[ά]θημα ἐν τῶι Ἐλευσινίωι σιτ|ία : ΓͰͰͰ : καὶ ἐπὶ τῆς Λεωντ[ίδος[8] τῆς ἡμέ]ρας [Ͱ]I : ἡμ[ε]ρῶν ΔΓII : κεφάλαι(ον) ΔΓͰͰͰ[Ͱ]I[III]I : [κ]αὶ ἐπὶ τῆς Οἰνῆιδος ¦ δεκάτης προτανείας [σιτ]ία [ΔΔ..]ͰͰͰͰII· μισθωτεῖ τοῦ τείχους[9] τῆς ὑπολογ[ῆ]ς[10] Εὐθυμίδει ἐν Κολλυτῶι ο|ἰκοῦντι, λίθους αὐτῶι π[α]ρ[εχομένω]ι π[ρὸς τῶ]ι ἔργωι, τῆς ὀργυᾶς[11] ΓͰͰͰ· ΗΗ· [ξύλ]α ἐλάϊνα εἰ(ς) σφῆνας παρὰ Ἡρ‖ακλείδου ἐκ τοῦ Θησέου[12], ε[ἰ(ς) σ]φ[ῆν]α[ς,

---

spondophororum officio vide testimonia allata not. 80. 7 Ante has tabulas erutas scripturae πρότανις, προτανήϊον exempla non erant nota nisi ex titulis Aeolensium Asianorum (R. Meister Gr. Dialekte I p. 52. O. Hoffmann Gr. Dial. II p. 363). Cum innumeri exstent tituli Attici, qui πρυτάνεις, πρυτανεία, πρυτανεύειν exhibeant, neque profecto ex Aeolensium sermone in has tabulas vocalem ο manasse credibile sit, haud exiguum hinc momentum accedit Meisteri sententiae, qui unam antiquam et legitimam formam πρύτανις opinione quam homines de vocis origine conceperant in πρότανις detortam statuit, eo probabilius quia simillimi usus voces πρόεδρος et προστάτης eam opinionem adiuvabant. 8 Leontidis prytaniam superiore Aristophontis archontis anno (Ol. 112, 3 a. 330/29 a. Chr.) nonam fuisse docet C. I. Att. II, 176, 3. Ts. 9 De structura quadam subitanea, quae unis proximis mysteriorum feriis celebrandis inserviret, hoc interpretatur Ts. Quae sententia cum proximae vocis lectione admodum dubia nititur (cf. not. 10), tum per se improbabilis est, quia vix murum lapideum in paucorum dierum usum exstruxissent Athenienses. Quare non dubito quin muri quo peribolus templi ab occidente terminabatur tum prolati ut area amplior fieret, qui murus infra modo διατείχισμα (v. 39) modo τεῖχος (v. 44) vocatur, iam hic mentio fiat. Cuius moenium partis haud pauca lignea fuisse sane mireris; sed utique quae proxime sequuntur de lignis, pice, rubrica, atramento ad nullam aliam constructionem spectare apparet ex v. 13. 14 τὰ ξύλα τὰ περὶ τὸ τεῖχος ἀλεῖψαι. 10 Sic Koehler, cum Ts. ὑποδοχ[ῆς] in lapide agnoscere sibi visus esset, quod interpretabatur de aedificio quod per proxima mysteria iis qui peregre adventarent recipiendis inserviret (not. 9). Vocem ὑπολογή de fundamenti structura, quae alibi στρῶσις vocatur, commodo interpreteris, siquidem praepositio quidem aptissima est huic significationi, altera vero compositi pars satis defenditur vocibus λιθολογία (v. 97) et λιθολόγημα (v. 47. 76) in eadem causa usurpatis. 11 De scriptura cf. n. 588, 33 cum adnotatione.) 12 Thesei templum in urbe situm, cuius intra peribolum tabernae (καπηλεῖα fuerint, interpretatur Koehler, recte sine dubio. Nam illud quidem Piraeensium Theseum, quod habes n. 534, 3. 10. 15, loci natura ac situ mercaturae faciendae idoneum fuisse neutiquam probabile est. At quod ille a servis potissimum, qui propter saevitiam dominorum in locum consecratum

τ]άλα[ν]τα [Δ], τὸ τάλαντον : ⊢ΙΙ : κεφά(λαιον) : Δ⊢⊢Ι[Ι· πρ]ίσις σφηνῶν, Ἀ[ρ]ίστωνι ἐν Κ|ολλυτῶι οἰκοῦντι μισθὸς [ΔΔ..... .... ἀρ]χι[τ]έκτονι, ὃ προέλαβεν Λυκούργου[13] κελεύσαντος, τῆς προτ|ανέας μισθὸς 𐅄ΔΔ⊢⊢ : Τηλοφίλωι [τ]ῶι κ[ε]χειροτονημένωι ἀντιγράφεσθαι τὰ ἀναλισκόμενα Γ⊢· μίλτου στ|ατῆρες : ΔΔΓ : ὁ στατὴρ : ΙΙΙC, κεφά(λαιον) Δ⊢⊢[⊢]ΙΙΙC : παρὰ Παμφίλου τοῦ σκην(ίτου) : πίττης[14] δύο κ[ε]ράμια, τὰ ξύλα τὰ περὶ τ|ὸ τεῖχος ἀλεῖψαι, παρὰ Παμ[φ]ίλου σκη(νίτου) : [Δ]⊢⊢· μελαντηρίας[15] δύο μέδιμνοι, τιμὴ τοῦ [μ]εδίμνου Γ⊢⊢⊢, κεφά(λαιον) ΔΓ⊢, ‖ παρὰ Παμφίλου σκηνί(του) : κηκῖ[δ]ος[16] τρία ἡμιέκτεια, ἡ χοῖνι(ξ) ΙΙΙ, κεφά(λαιον) [Γ]⊢ : παρὰ Παμφίλου σκηνί(του) : τῶι ἀπαγαγόν|τι τοὺς σφῆνας καὶ τὴν πίττ[α]ν [κα]ὶ τὴν μελαντηρίαν καὶ τὴν μίλτον Ἐλευ[σῖ(νάδε)] Διοκλείδαι μισθός : Γ⊢⊢ΙΙΙ· | μισθωτεῖ τῆς

---

confugissent, eiusmodi negotia exercitari consuevisse sumit, id mihi improbabile videtur. Etenim a nominibus servilibus et barbaris, qualia haud pauca occurrunt in hoc titulo (Δᾶος, Μανῆς, Σύρος, Τίβειος), ea quibus tabernarii Thesei utuntur insigniter discrepant: Ἀμεινίας (v. 65), Ἡρακλείδης (v. 9), Καλλικράτης (v. 237), Φίλων (v. 30. 102. 123. 167. 192. 194). 13 Lycophronis f. Butada orator nobilissimus. Cf. v. 302 κατὰ ψήφισμα βουλῆς ὃ Λυκοῦργος εἶπεν. 303 κατὰ ψήφισμα δήμου ὃ Λυκοῦργος εἶπεν. Quo iure hoc loco aliquid iussisse dicatur, ambiguum est; nam certe neque inter epistatas neque inter quaestores dearum fuit, quoniam utriusque collegii per illud quadriennium nomina omnia novimus (cf. not. 3. 5). Egregiam curam, qua ille omnia quae ad cultum deorum spectarent prosequebatur, etiam hic apparere recte observavit Fouc. Sed tamen non tantae fuisse videntur eius partes in sacris Eleusiniis, quantae illi videbantur; neque enim de ullo aedificio novo exstructo in his rationibus dicitur praeter murum periboli occidentalem (not. 9); praeterea modo quae imperfecta manserunt perficiuntur, quae vetustate et incuria hominum dilapsa sarciuntur et instaurantur, ut neutiquam Lycurgi aetati eadem vindicanda sit dignitas in rebus delubri Eleusinii ac Pisistrati, Periclis, Demetrii Phalerei. Neque quae de ipsis sacris disputat Fouc., cum Plutonis sacra pridem abolita a Lycurgo demum denuo adiuncta statuat cultui Cereris et Proserpinae, satis firmo nituntur fundamento. Cf. O. Rubensohn Mysterienheiligthümer p. 35 sqq. 88 sqq. 14 Cf. n. 556, 25. 15 Vox praeterea non usurpata nisi de atramento quo sutores utuntur (H. Blümner Technol. und Terminol. I p. 277 not. 9) hic non videtur aliorsum referri posse nisi ad colorem nigrum quo ligna aliaeve muri partes illinuntur. 16 Gallarum (κηκίδων) usus in tingendis textilibus et vestibus notus est (Blümner Techn. u. Term. I p. 244), quae res hic non in censum venit. Quod v. 16 inter res Eleusina perlatas πίττα, μελαντηρία, μίλτος recensentur, κηκίς non item, ad meram neglegentiam rettulerim.

τομῆς τῶν λίθων καὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς θέσεως εἰς τὸ ἀνάλημμα[17] τὸ κατὰ τὴν οἰκίαν τή(ν) Ἐλ|ευσῖνι τῆς ἱερείας[18] Ἀγάθωνι Ἀλωπε(κῆσι) : οἰκοῦντι, τὸν λίθον : ⊢⊢⊢Ι : κεφά(λαιον) : λίθων 𐅅ΗΗΗΗ[Δ]ΔΔ., κεφάλαιον ἀργυρίο(υ ΧΧ𐅅Η—[19]·) | μισθωτεῖ τῆς ἀνακαθάρσεως[20] τῶι [ἐπα. . .]ωι[21] τοῦ ἀναλήμματος Δάωι ἐν Κυδα(θηναίωι) : οἰκοῦντι ΗΔΓ· μισθωτεῖ τοῦ Ἀ||κτίτου[22] τῆς θέσεως καὶ τοῦ Αἰγιναίου εἰς τὸ ἀνάλημμα τὸ παρὰ τὸν πύργον τό(ν) στρογγύλον, τὴν τετραποδ|ίαν : ⊢ : τετραποδίαι : ΗΗΗ𐅄ΔΔ, κεφά(λαιον) : ἀργυρ(ί)ου ΗΗΗ𐅄ΔΔ : λίθοι ἀρουραῖοι ἀντιτιθέμενοι[23], ἀριθμός : Η𐅄Γ : ἀργύρι|ον τούτων, τομὴ καὶ κομιδὴ καὶ θέσις τοῦ λίθου : ⊢⊢⊢Ι, κεφά(λαιον) : ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙΙ· μι[σ]θωτεῖ τῶν πλίνθων τῆς ἀγ|ωγῆς, ὧν εἵλκυσε Λυκοῦ(ρ)γος Μελιτεύς, τῶν χιλίων : ΔΓ, Φερεκλείδει Βοιωτίωι δι[ὰ][24] ΜΜ𐅆Χ : (ἀργυρίου)[25] ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔ· μισθωτε|ῖ τοῦ διατειχίσματος[26] ἀνελόντι τὰ σαπρὰ καὶ τῶν πύργων καὶ τοῦ

---

17 Cf. n. 372[4]. 18 ΤΗΣ ante Ἐλευσῖνι lapis; Koe. alterum τῆς errore additum sumpsit, A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 265 not. 5 prius. Mihi praestare visum est τή(ν) emendare. Comparato versu 127 τὴν οἰκίαν τὴν ἱερὰν οὗ ἡ ἱέρεια οἰκεῖ nemo dubitabit quin locutiones ἡ ἱερὰ οἰκία (v. 75. 91) et ἡ οἰκία τῆς ἱερείας v. 74, τὰς θύρας τῆς ἱερείας v. 305 ad unum idemque aedificium spectent. Quod vero haec unam fuisse Eleusine sacram domum indicare videntur, id refellitur aliis huius tituli locis, qui pluralem αἱ ἱεραὶ οἰκίαι habent (v. 69. 86. 94. 293). Quo numero praeter illas primarias aedes consecratas, ubi summa sacerdos habitat, cum domus daduchi (εἰς τὰς θύρας τῆς ἱερείας καὶ τοῦ δᾳδούχου v. 305) et hierocerycis (κηρυκεῖον (v. 310), tum mulierum quae minora sacerdotia gerebant (εἰς τὰς ἱερὰς οἰκίας ταῖς ἱερείαις θυρώματα v. 293) comprehendi videntur. Plane ab hac causa removendum esse τὸν Κηρύκων οἶκον (v. 24) cum pluralis gentem, non sacerdotem indicans prodit, tum nomen οἶκος, quod sedulo cavendum est ne confundatur cum οἰκία; hoc domum indicat ubi quis habitat, illud curiam in qua conventus fiunt (ὁ Δεκελειῶν οἶκος n. 439[26]). 19 Hunc numerum incuria lapicidae omissum vidit Ts. 20 Cf. n. 537, 8. 21 ΕΓΑΡ..ΩΙ Koe., ΤΩΝΕΝΔΕΣΖΜΩΝ Ts. Quid rei sit non magis perspicio quam illi. 22 Cf. n. 537[11]. 23 Lapides non dolabratos interiorem partem muri efficere, qui ab exterioribus partibus lapidibus quadratis accurate elaboratis vestitus esset, Ts. coniecit, monens eiusmodi murorum reliquias Eleusine re vera inventas esse. 24 (μ)ισ[θός] emendabat Ts. Sed is non perspexit, quae proxime insequantur non unum continuum numerum esse, sed prima quattuor elementa laterum viginti sex milia indicare, reliqua octo drachmas trecentas nonaginta. Id ipsa numerorum ratio probat; nam $\frac{15}{1000} \cdot 26000 = 390$. 25 Supplevit Koe. Cf. not. 24. 26 Cf. not. 9.

πυλῶνος καὶ τοῦ παρὰ τὸν Κηρύκων οἴκ||ον[27] ἄχρι τῆς πυλίδος τῆς ἀπαντροκὺ[28] τοῦ δολίχου[29] Φιλοκλεῖ ἐν Κορι[30]. οἰκοῦ(ντι) : HHH : πλίνθοι παρὰ Δάου Ἐλευσῖ|νι οἰκοῦντο(ς) εἰς τὸν πυλῶνα : 𐅆 : τιμὴ καὶ κομιδὴ τῶν χιλίων ΔΔΔΓ⊢⊢⊢ : HΓΔΔΔΔ· τέκτοσιν τοῖς πλινθοβολήσ|ασιν τὰ περὶ τὸν πυλῶνα καὶ τὸν πύργον καὶ τὰ ξύλινα ἐργασαμένοις ἀνδράσιν τρισὶν τῆς ἡμέρας ἑκάσ|τωι οἰκοσί(τωι) : ⊢⊢III· κεφά(λαιον) : H𐅄ΔΔΔΓ⊢⊢III : μισθωτοῖς τοῖς ἐπὶ τὸν πύργον καὶ τὸν πυλῶνα πλινθοφοροῦσ|ιν καὶ πηλοδευστοῦσιν καὶ τὰ ξύλα ἀνακομίσασιν καὶ τὸν κέραμον, ἀνδράσιν ἕξ, τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι || ⊢III : ἡμερῶν : ΔΔΓ : κεφά(λαιον) : HHΔΔ[Γ· ....]ον περὶ τὸ τεῖχος ΔΔΓΣΣ : ὁ στατὴρ ⊢⊢I, κεφά(λαιον) 𐅄Γ⊢⊢⊢III : παρὰ Φίλων|ος ἐκ τοῦ Θησεί(ου) : ἐπιξέστει[31] καὶ ὑπαγω[γ]εῖ[32] τοῖς ἐργασαμένοις ἐπὶ τῶι πυλῶνι καὶ τῶι πύργωι τῶι παρὰ τό|ν πυλῶνα, τῆς ἡμέρας δυοῖν οἰκοσίτοι[ς ⊢⊢]III, ἡμερῶν ΔΓII : κεφά(λαιον) : ΔΔΔΔ⊢⊢III : μισθωτοῖς τοῖς ἐργασαμέν|οις ἐν τῶι ἱερῶι, ἀνδράσιν δέκα, ἀπὸ τῆς τετράδος ἱσταμένου τοῦ Ἑκατονβαιῶνο(ς), τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτω[ι] ⊢III | ἡμερῶν : ΔΔΔΔ : κεφά(λαιον) : 𐅅H : ἄχρι τῆς τρίτης ἐπὶ δέκα τοῦ Μεταγειτο(νιῶνος)[33] : κεφάλαιον ἀναλώματος : T𐅅H𐅄ΔΔΓ⊢⊢[II]C : πε||ρίεστιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν : X𐅅𐅄ΔΓIITX : καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλωπε(κῆθεν) : ΔΔΔ⊢⊢III | καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν ΔΔIIIICX.

Λόγος ἐπιστατῶν Ἐλευσινόθεν καὶ ταμίαιν τοῖν θεοῖν ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος δευτέρας πρυτανείας[34]· τὸ πε|ριὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν X𐅅𐅄ΔΓIITX : καὶ τὸ περιὸν παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλωπεκῆθε(ν) | ΔΔΔ⊢⊢III : καὶ παρ' ἐπιστά-

27 Curia Cerycum, in qua gentis conventus habentur. Cf. not. 18. 28 Cf. n. 537, 88 cum not. 45. 29 Stadium (n. 538, 7) intellegit Ts. probabiliter. 30 Pagus ignotus, nisi leni errore sic pro Κορυ(δαλλῷ) incisum statuas. 31 Qui muro perfecto quae adhuc restant in superficie lapidum aspera et inaequalia laevigat. Cf. v. 177 τοῖς ἀποξέσασιν τὰς παραστάδας. 32 In aedificandi negotio haec vox non usurpatur nisi apud Aristophanem Av. 1149. Qui locus nihil nos adiuvat cum quia ipse obscurus est tum quia id tamen luculentissime apparet, illic de re, non de homine verba fieri. Cf. not. 49. 33 Quia tempus, per quod illi homines opus faciebant, maxima quidem ex parte in primam prytaniam incidit, eorum merces hic recensetur, etsi per primos etiam sex dies proximae prytaniae labor continuatus est. Cf. not. 1. 34 Ab octavo m. Metagitnionis die usque ad tertium decimum m. Boëdromionis.

ταις Ἐλευσινόθεν ΔΔΙΙΙΙ[C]Χ, καὶ τὸ προσδανεισθὲν εἰς τὸ διατείχισμα[35] τὸ Ἐλ|ευσῖνι παρὰ ταμίου [σ]τρατιωτικῶν καὶ παρ' ἀποδεκτῶν[36] καὶ παρὰ τοῦ τραπεζίτου : ΤΤΧ𐅅ΗΗΗ𐅄ΔΔΙΙ ΙΙΙCΤ· | ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται : ἐξηγηταῖς Εὐμολπιδῶν[37] εἰς [ζ]εύγη μυστηρίοις[38] : ΔΔ⊦⊦⊦Ι· ἐπι[στά]ταις εἰς θυσί|αν μυστηρίοις : ΔΔ : δημοσίοις τροφῆς ἀν(δ)ράσιν[39] ΔΓΙΙ⟨Ι⟩ : [καὶ] τ[ῶι] ἐπ[ι]στάτηι, τῆ[ς ἡμέρα]ς ἑκάστωι : ΙΙΙ εἰς τὴ(ν) | πρυτα(νείαν) : κεφάλαι(ον) : ΗΗΗΔΔ⊦⊦⊦⊦ : ἐπιστάτηι δημοσίων μισθός [Δ]· Τ[ηλ]οφ[ί]λ[ω]ι τῶι [κεχειρο]τονημένωι ἀντιγράφ|εσθαι τἀναλισκόμενα τῆς πρυτανείας Γ⊦ : εἰς τὸ τεῖχος κατὰ ....ς ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ παλαι|οῦ τοῦ πεσόντος μισθωτοῖς τοῖς τὰς πλίνθους καὶ τὸγ χοῦν ἀπο[φ]ο[ρήσασι] εἰς τὸ θέατρον[40] καὶ βωλοκοπή|σασι, ἀνδράσιν : ΔΔΔ : τῆς ἡμέρας τεττάρων ἡμερῶν τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι : ⊦ΙΙΙ : κεφάλαι(ον) : [Η]𐅄ΔΔΔ : τῶι ἀνελόντ|ι καὶ ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα[41] ἐπὶ τὸ στέριφον[42] μισθωτεῖ Δάωι ἐν Κυ(δαθηναίωι) οἰκοῦ(ντι) ΔΔΔΔΓ⊦⊦⊦· | λίθοι ἀρουραῖοι εἰς τὸ στρ[ῶ]μα τῶι πύργωι καὶ ἐκ τοῦ ἐντὸς ἀντιστρῶσαι ἄχρι τοῦ ἐδάφους τῆς αὐλῆς, ἀ|ρι(θ)μός[43] : ΗΗΗΙΙΙΙ : τιμὴ τοῦ λίθ[ο]υ : ⊦Ι : τούτους ἔτεμεν Δημήτριος, Ἐργασίων, Κύπριος, Εὔαρχος, Μίλακος : κεφ(άλαιον) || ΗΗΗ⊦⊦⊦⊦· ἀγωγὴ τῶν λίθων τούτων εἰς τὸ ἱερόν, τοῦ λίθου : ⊦ΙΙΙ : Φ[ι]λο[ν]ίκωι, Εὐξίππωι, Ἀρχίαι, Φερεκλείδε(ι), | κεφ[ά]λαιον : ΗΗΗΗ𐅄Γ⊦ : θέσις τῶν λίθων τούτων, : ⊦ : τοῦ λίθου,

35 Cf. not. 9. Quia haec periboli pars sacram aream dividit ab oppido item muris cincto, διατείχισμα vocari potest. Nam haec vox non cadit nisi in eos muros quae intra aliquod spatium diversarum eius partium distinendarum causa exstruuntur. 36 Cf. n. 550, 16. 17 cum adn. 37 Cf. C. I. Att. III, 720, 2 ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν. Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 111 n. 32 τὸν ἐξηγητὴν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐμολπιδῶν. Pseudoplut. Xor. p. 843 B ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν. Plures fuisse ex hoc demum titulo cognitum est. Neque in reliquis testimoniis, quae singularem numerum habent, quicquam est quod unum ex collegio intellegi vetet. 38 Magna mysteria eo ipso die, quo altera prytania finiebatur, initium capiebant (not. 34). Sed non est quod iam aliquot diebus ante exegetis pecunias ad plaustra conducenda numeratas esse miremur. 39 ΑΝΔΡΑΣΙΝ. 40 Cf. n. 538, 7 cum adn. Etiam hic videmus, theatrum tum temporis non iam ludis scaenicis inserviisse. 41 Idem quod στρῶσιν, στρῶμα significare monuit Ts. allato loco Pollucis VII, 118: καὶ τειχοδομεῖν δ' ἂν εἴποις τὸν αὐτὸν καὶ τειχοποιεῖν, καὶ λιθολογεῖν καὶ λιθουργεῖν, καὶ τειχοδόμον εἶναι καὶ τειχοποιόν, καὶ λιθουλκὸν καὶ λιθολόγον. not. 10. 42 Cf. v. 19. n. 537, 8: τὸ ἄλλο ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον στρωματιεῖ. 538, 5 sq.: τάφρον ὀρύξαι — βάθος μέχρι τοῦ στερίφου. 43 ΡΙΧΜΟΣ.

μισθωτεῖ Νεοκλείδει Κηφισιεῖ : ΗΗΗͰͰͰͰ : ἐξαγ|ωγὴ τῶν λίθων Πιστία(ι) Σφηττί(ωι) : Δου[ρι]κτονίδει[44] ἐκ Κολω(νοῦ) : ΗΗ𐅄ΔΔ : Αἰγιναῖοι λίθοι οἱ ἐπὶ τοῦ ἀρουραίου κε|ίμενοι, ἀριθμὸς ΔΔΔ ΙΙΙΙ : ὁ λ[ί]θος Ͱ, Νεοκλείδει Κεφα(λῆθεν) : ΔΔΔͰͰͰͰ : Ἐλευσινιακοὶ λίθοι εἰς τὸν πύργον, τιμὴ | καὶ κομιδή, Ἐργασίωνι, Δαώι, 𐅄ΔΔΓͰͰͰ· μισθωτὴς Νεοκλείδης Κηφ(ισιεὺς) τὴν [ὀρ]γυὰν τοῦ Ἐλευσινιακοῦ καὶ τὸν ‖ πῆχυν : ͰͰͰͰΙΙΙ : κεφάλαι(ον) : ΔΔΔΔΓͰͰͰΙΙΙ : πλίνθοι αἱ ἑλκυσθεῖσαι ἀπὸ τοῦ πύργου[45] τριημιπόδιοι : ΜΧΧΧΧ : τα|ύτας εἵλκυσεν Εὐθυμίδης ἐν Κολλυ(τῶι) : οἰκῶν, τὰς : Χ : ΔΔΔΓͰ : κεφά(λαιον) : 𐅅ͰͰͰͰ : πλίνθους ἃς εἵλκυσεν Εὐθίας Ἐλευσί(νιος,) | (τρ)ιημιποδίους[46] : τὰς : Χ : σὺν [τῶ]ι γεωνίωι[47] : ΔΔΔΔ : κε[φ]ά(λαιον) πλίνθ[ω]ν ΓΧΧΧΧ· [κ]εφά(λαιον) : ΗΗΗ𐅄Δ : πλίνθοι αἱ περιγενόμεναι | Χ𐅅 τῶν περυσινῶν, τῶι κομί[σαν]τ[ι] : ΔΔΓΙΙΙ : ἀγωγὴ τῶν πλίνθων τῶν παρ' Εὐθίου, τῶν : Χ : ΔΔΓ : κεφάλαι(ον) : ΗΗΔΔΓ : ταύ|τας ἤγαγε Καρίων, Ἀρτίμας, Κύ[πρι]ος, Εὐκλῆς, Κόνων· μισθωτῆι τῶι ἀναβαλόντι τὰς πλίνθους Δημητρίωι Ἀ‖λωπε(κῆσι) : οἰκοῦ(ντι) : τὰς : Χ : ΔΓͰͰ : κεφά(λαιον) : ΗΗΗΗ[Δ]ΔΓͰΙΙ : μισθωτοῖς τοῖς τὴν γῆν βωλοκοπήσασι καὶ διαττήσασιν[48] εἰς τ|ὸν ἐπαγωγέα[49] τοῦ τείχους καὶ εἰς τοὺς

---

44 Supplevi. ^ΟΥ..ΚΤΟΝΙΔΕΙ Koe., qui nomen intactum reliquit. Σφηττῆ(θεν), Τεκτονίδει Ts., quod multis nominibus incredibile est. Quod posui, sane exemplo caret, sed recte formatum est neque ullum aliud nomen huc quadrat. 45 Ex lateribus antiquis turris vetustate collapsae (v. 44 ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ παλαιοῦ τοῦ πεσόντος) novi fiebant. 46 ΕΛΕΥΣΙ.ΙΕΙΗ ΜΙΠΟΔΙΟΥΣ lapis. Ac Ts. quidem ἡμιποδίους legit, illud ΙΕΙ quid sibi velit in medio relinquens. Quod hi lateres, etsi minores essent, tamen paullo maius pretium haberent quam illi priores (v. 55), Ts. inde explicare conatur, quod illi ex antiquis lateribus confecti erant, his vero argilla unde fierent emenda erat. At si ter tanta erat mensura illorum quam horum, quo pacto tantam pretii partem ad materiam pertinere credibile est, quae in hoc genere operis certe vilissima est prae hominum labore? Recte igitur ΙΕΙ levi errore ex ΤΡΙ corrupta statuit Koe. Eadem igitur erat utriusque laterum generis magnitudo, ut in altero tricenae senae drachmae pro opera hominum, quaternae pro terra (not. 47) in quosque mille lateres numeratae videantur. 47 Pecunia qua emitur terra ex qua lateres fiant. Ts. De praepositione σύν usu cf. n. 64[6]. 48 Hinc Ts. supplevit C. I. Att. II, 167, 83 πηλῷ — ἠχυρωμένῳ (cf. v. 73 ἀχύρων σάκοι εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τείχους) — γῆς δι[η]τ[τ]η[μέν]ης. 49 Vix dubitare licet, quin calx (πηλός), qua murus inducitur, hic significetur. Vide ne apud Aristophanem Av. 1149 aut ex hoc titulo ἐπαγωγέα pro ὑπαγωγέα reponendum, aut certe illud vocabulum eadem atque

πύργους καὶ εἰς τὴν περιαλ(ο)ιφὴν[50] τοῦ τείχους ἀνδράσιν : Δ : τριῶν κ|αὶ δέκα ἡμερῶν τῶι ἀνδρὶ : ⊢ΙΙΙ : οἰκοσίτωι : κεφάλαι(ον) Η𐅄ΔΔΔΔΓ : δοκοὶ[51] ἠγοράσθησα[ν] παρὰ Φορμίωνος : ΔΙΙ : ἡ δ|[ο]κὸς : ΔΓ⊢⊢ : κεφάλαι(ον) : ΗΗ⊢⊢⊢⊢ : [σ]τρωτῆρες 𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ : [πα]ρ' Ἀγάθωνος τοῦ Φιλεταίρου, ὁ στρωτὴρ ⊢ΙΙΙΙ : κεφάλα(ιον) | Η𐅄Γ : ἱμάντες[52] παρ' Ἀρχίου Σαμίου : ΔΔΔΔ : τιμὴ : ΔΔΔΔ : καλαμίδες[53] παρ' Ἀρτέμιδος ἐκ Πειραιῶς, τιμὴ : 𐅄ΔΔ· ἐπίβλητ||ες[54] παρ' Ἀρχίου Σαμίου ΗΗΗΗ : τιμὴ : ΔΔΔΔ : κόφινοι : Γ : παρ' Ἀγάθωνος Ἀλωπε(κῆσι) : οἰκοῦ(ν)τος : τιμὴ ⊢[⊢⊢]⊢Ι : κόφινοι παρ' Ἀ|μεινίου ἐκ τοῦ Θησείου : Δ : τιμὴ : Δ̣ : [π]ρίσταις τοῖς πρίσασι τῶν Μακεδονικῶν[55] τρία μὲν εἰς τὰ ὑποτόναια[56], δύ||[ο] δὲ εἰς τὰ θυρώματα, μισθωτεῖ Καρίω[ν]ι : ΔΔ⊢⊢⊢ : τῶι ποιήσαντι τὰς θύρας Διονυσίωι Ἐλευσῖ(νι) : οἰκοῦ(ν)τι μισ|θὸς : 𐅄ΔΓ : κόλλα παρ' Ἀγάθωνος ταῖς θύραις : ⊢⊢⊢⊢ : ἧλοι ταῖς θύραις ἐκ τοῦ Θησέου Η𐅄ΔΔΔΔ, ὁ ἧλος Ι, κεφάλαιο(ν) | ΔΔΔ⊢ΙΙΙΙ : πίττα παρὰ Τιβείου[57], κερά(μια)

---

hoc vi accipiendum sit. 50 ΠΕΡΙΑΛΙΦΗΝ. Emendavit Koe. Dubites an rectius Ts. περιαλιφὴν toleraverit (cf. ἀλήλιμμαι); at v. 203 volgaris forma ἀλοιφή est. 51 Quae hic v. 62—65 respicitur tecti structura, simillima est ei quam descriptam habes n. 537, 55. Hic δοκοί sine dubio crassiores trabes sunt, quibus transversae imponuntur tenuiores (στρωτῆρες); de quo mensurae discrimine ex pretio coniectura fieri potest. Sed cuinam aedificio hoc tectum imponatur, non assequor. Adhuc de muro periboli modo mentio facta est. At illum tale tectum habuisse vix credibile videtur. 52 Asseres. Cf. n. 537, 53 sqq. 53 Calami nullus usus est in tecto armamentarii quod describitur n. 537. 54 Sine dubio tabulae ligneae tenues inter se contingentes, quae asseribus impositae unam continuam tecti planiciem efficiunt cui ipsi tegulae imponuntur, hic ἐπίβλητες sunt. Eaedem n. 537, 57 καλύμματα appellantur. 55 Cf. n. 77[5]. 56 Quid sit ὑπερτόναιον (infra v. 164. 294) notum est (n. 537[17]); cuius ex vocis similitudine si de vi appellationis ceteroqui ignotae ὑποτόναια coniecturum facere licet, limina inferiora ianuarum interpretabimur quibus bene opponuntur θυρώματα i. e. valvae. Nam haec est sollennis huius vocis vis apud scriptores, quae etiam infra v. 293 manifesta est. 57 Cf. Strabo VII, 3, 12 p. 304 Cas. ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμους ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας ὡς Λυδὸν καὶ Σύρον, ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον (οἱ Ἀττικοί), ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβειον δὲ τὸν Παφλαγόνα. XII, 3, 25 p. 553 Cas. τοῖς ὀνόμασι — τοῖς Παφλαγονικοῖς, Βάγας καὶ Βιάδας καὶ Αἰνιάτης καὶ Ἀτώτης (codd. Ῥατώτης) καὶ Ζαρδώκης καὶ Τίβειος καὶ Γάσυς καὶ Ὀλίγασυς καὶ Μάνης. Quicunque hic illis servilibus nominibus utuntur opifices et negotiatores, servili origine sunt; partim eis additur pagi ubi habitent nomen, partim non. Hi Athenis manumissi sunt, illi cum alibi libertatem nacti

: ΙΙΙ : εἰς τοὺς πύργους καὶ τὰς οἰκίας τὰς ἱερὰς[58] ΔΔΔ : μίλτου : ΓͰͰ : μελα‖ντηρία[59] παρ' Ἀρτ[έ]μωνο(ς) : Δ : σταθμὰ ταῖς θύραις ἐπὶ τὰς ἱερὰς οἰκίας παρὰ Σύρου ἐμπόρου : ΔΔΓ ͰͰͰΙΙΙ : πῖλοι | τοῖς δημοσίοις παρὰ Θεττάλης : ΔΓΙΙ : ͰͰͰͰ ΙΙΙΙCΤ· κεραμίδες Κορίνθιαι παρὰ Δημητρίο ἐλ Λακι(αδῶν) οἰκοῦ(ντος) | Η : τιμή : Η· κομιδὴ τούτων Ἐλευσῖνάδε ΔΔΔΔ : κεραμίδες Κορίνθιαι ΗΗ· ἐκ Κορίνθου, ἡ κεραμίς : ΙΙΙΙΙ : κεφάλα(ιον) | Η𐅄ΔΓͰΙΙΙΙ : κομιδὴ τούτων Ἐλευσῖνάδε : ΓͰΙΙΙΙ : ἀχύρων[60] σάκοι εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τείχους ΗΔΔ· καὶ τ|ὴν οἰκίαν τῆς ἱερείας[61] καὶ τὸ ἐπιστάσιον[62], ὁ σάκος : ͰΙΙΙ· παρ' Ἀρτίμου, Μανοῦ : Η𐅄ΔΔΔ· μισθωτε[ῖ ...]ίαι Ἀλω(πεκῆσι) ‖ οἰκοῦ(ν)τι τῆς καθαιρέσεως τῶν οἰκοπέδων τῆς ἱερᾶς οἰκίας[63] [..Δ]Γ· τῶι τὸν χοῦν ἐχφο[ρήσαντι ......]ωνι | μισθός· 𐅄Δ· μισθωτεῖ τῶι τὰ λιθολογήματα[64] ἀνελόντι τὰ παλαιὰ καὶ ἐχφορήσαντι καὶ [ἀνακαθήραντι ἐπὶ | τ]ὸ στέριφο[ν ------ Ἐλε]υσῖνι οἰκοῦντ(ι) 𐅄ΔΓͰͰ. μισθωτεῖ τῶι λιθολογήσαντι τὴν ο-----|------ορ[---- κ]εφά(λαιον) : ἀρ[γυρίου] Νεοκλ[είδη]ι Η𐅄 -----πλίνθο[65] ------

[------------- μισ]θὸς[66] ὑ|[------------------]ς ἱμάντ‖[ας[67] -------------]ον παρὰ Με|[--------------- ἐ]ν Κυδαθηναίω|[ι οἰκοῦντι ------------- κ]λεῖδει Ἀλωπεκῆ[σ]ι οἰκοῦντι -----------------]ιδι ἀλείψαντι καὶ κ|[ονιάσαντι ---------- --]ι Ἀλωπεκῆσι οἰκοῦ(ν)τι : Γ ‖ [--------- στρωτῆρες --]ΔΓ, ὁ στρωτὴρ : ͰͰΙΙΙ : κεφάλα|[ιον -------------- στρωτῆρες -----] Ι : εἰς τὰς ἱερὰς οἰκίας[68], ὁ στρ|[ωτὴρ ------ δοκίδες Δ]ΔΓΙΙ : ἡ δοκὶς : (Ͱ)Ͱ :[69] κεφάλαι(ον) 𐅄ͰͰͰͰ | [-----------]ι ἐν Πειραι(εῖ) οἰκοῦ(ν)τι, τιμὴ : ΔΔΓ | [------------ ἡμι]έκτεια, τιμὴ παρὰ Παμφίλου ΓͰΙΙΙΙ ‖ [-----------]τρία, τιμὴ παρὰ Κώνωπος ἐνπόρου : ΔΔΔ | [-----------ξύ]λα εἰς

essent, illuc commigraverant ac iam inquilinorum iure utuntur. 58 Cf. not. 18. 59 Cf. not. 15. 60 πηλὸς ἠχυρωμένος commemoratur in titulo quem attuli not. 48. 61 Cf. not. 18. 62 Aedes in quibus ἐπιστάται Ἐλευσινόθεν negotia sua gerebant. Ts. 63 Cf. not. 18. 64 Cf. not. 10. 65 In postremis tribus versibus Tsuntae exemplum expressi, qui hic aliquanto plura agnovit quam Koehler. 66 Quae sequuntur restant ex rationibus prytaniae quartae, quae a die vigesimo uno m. Pyanepsionis usque ad vigesimum sextum m. Maemacterionis pertinebat. 67 Cf. not. 52. 68 Cf. not. 18. 69 ΓͰ lapis manifesto errore quem emendavit Ts.

τὸ κλεισίον τῆς ἱερᾶς οἰκίας[70] πα|[ρὰ ---------------]ι : παρὰ Τελέστου Βοιωτίου, κεφάλαιον : ΗΗΔ | [-------------ε]ς δύο εἰς τὸ ἐπιστάσιον[71], τιμὴ παρὰ Ἀρχίου Σα|[μίου· ----------]ω τὰς ἱερὰς οἰκίας[72] παρὰ Ἡρακλείδου ἐκ Σκαν‖[βωνιδῶν --------------] Βίωνι : Παιανιεῖ, Διοκλείδαι Μεγαρικῶι[73] : ΔͰͰͰͰ | [-----------]νι οἰκοῦ(ν)τι : 𐅄ΔΔΔ : τῶι τὰς θύρας ἐνστήσαντι Θραι|[κ-----------] τιμὴ : παρὰ Φίλωνος : ΓͰ : μισθωτεῖ τῆς λιθολογίας[74] τοῦ | [------------- κεφάλ]αιον ὀργυῶν : 𐅄ΔΔΓ : κεφάλαιον ἀργυρίου Παρμένοντι | [--------------]ας ΔͰͰ : κεφάλαιον Θέρσωνι μισθωτεῖ : ΗΓΙΙΙ : δοκοὶ τέττα‖[ρες ----------] κεφάλαιον : 𐅄ΔΔͰͰ : τροφὴ τῶι παιδὶ τῶι Κηφισοδώρου τοῦ τα|[-----------------]τι δυοῖν προτανείαιν : ΔΓ : σχοῖνοι ἐπὶ τὰς ὀροφὰς (κ)αὶ[75] καλαμί|[δες -------]τι : ΔΔΔ : σχενδύλη[76] Ἐλευσῖνάδε παρὰ Φίλωνος, τιμὴ : ͰͰͰ : ἱμάτια δημ|[οσίοις, ἀνδράσι ΔΓΙΙ, ἑκάστωι ἀνδρὶ Δ]ΓͰͰͰΙΙΙ : κεφάλαιον παρὰ Ἀντιγένους Μεγαρικοῦ[77] : ΗΗΗΔͰͰͰͰΙΙΙ· | [διφθέραι δημοσίοις, ἀνδράσιν ΔΓΙΙ, ἡ] διφθέρα ͰͰͰͰΙΙΙ : παρὰ Ἄττου ἐμπόρου, κεφάλαιον 𐅄ΔΔΓͰΙΙΙ· ‖ [ὑποδήματα ΔΓΙΙ ἀνδράσι, ΓͰ τῶι ἀ]ν(δ)ρί[78], παρ' Ἀπολλοφάνους Τυρμείδου, κεφάλαιον : ΗͰͰ : βουλῆι εἰς θυσία|[ν .... εἰς Διονύσια τ]ὰ ἐν Πειραιεῖ[79] ἐπιστάταις εἰς θυσίαν : ΔΔ : σπονδοφό-

---

70 Cf. not. 18. 71 Cf. not. 62. 72 Cf. not. 18. 73 Inquilinus Athenis non est; hi enim non originis sed pagi Attici in quo habitant significatione ab aliis distinguuntur. Neque vero civem Megarensem existimaverim, quoniam Μεγαρικός, non Μεγαρεύς dicitur, sed hominem qui domicillum quidem Megaris habebat, civitate vero carebat. 74 Cf. not. 10. 11. 75 ΤΑΙ. 76 Cf. Hesych. s. v. σχενδυλόληπτοι· ἐσχενδυλῆσθαι ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς ταύροις (vox insanabiliter corrupta) ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται. Forcipem significari non certum quidem est (H. Blümner Technol. u. Terminol. II p. 193 not. 2), sed tamen propter compositionem adiectivi verbalis Hesychiani probabile. 77 Cf. not. 73. 78 ΛΝΑΡΙ. 79 Dionysia Piraica (Διονύσια τὰ ἐμ Πειραιεῖ ut hic etiam n. 620, 6. 62. Διονύσια τὰ Πειραϊκά C. I. Att. II, 164, 33. Πείραια n. 521, 16. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 369 sqq.) origine quidem non diversa erant a Dionysiis minoribus sive agrestibus, sed cum pagus Piraeensium portus frequentia magis magisque crevisset et iam oppidi haud exigui instar esset, una cum pago tota respublica eorum curam suscepit. At cur tempus feriarum mutatum statuamus non est. Quod si ea ut Dionysia minora mense Posideone habita existimabimus, hic titulus neutiquam refragabitur. Nam ea prytania, quae quatriduo ante eius mensis initium finita esset, iam hanc pensionem factam eo minus mirabimur, quia ad victimas emendas aliasque res

ροις[80] εἰς μυστήρια [τ]ὰ μ[ε|γάλα ......· μισθ]ωτεῖ [τῶι] τὸ ἐπιστάσιον[81] διαλείψαντι καὶ κονιάσαντι Παρμένοντι μισθὸς ΔΔΔΔΓ | [...... μέδι]μνοι : ΔΙΙΙ : ὁ μέδιμνος : Ͱ : παρὰ Τελέ(σ)του[82] Βοιωτίου, κεφάλαιον : ΔͰͰͰ : ἀχύρων σάκοι : ΓΙΙΙΙ, ὁ [σ]άκ|[ος ͰΙΙΙ, παρ]ὰ Ἀρτέμωνος Θριῶθε(ν) : τιμὴ : ΔͰͰͰΙΙΙ τῶι τὴν ἄμμον διαττήσαντι καὶ προσκομίσαντι Τιβ[ε]ίω|[ι ....] οἰκοῦντι : ͰͰͰͰ : τέκτοσιν τρισὶν τοῖς τὴν πάροδον τοῦ τείχους ἀποκεραμώσασιν καὶ τοὺς θρ|[ιγκὸς[83]] θεῖσιν, μισθὸς τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι : ͰͰ : δυοῖν ἡμέραιν κεφάλαιον : ΔͰͰ : κεφάλαιον ἀναλώματος | [........·] κεφάλαιον λήμματος : ΧΧΧΗΗ𐅄· περίεστιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν : Χ𐅅𐅄ΔΓΙΙΤΧ : καὶ παρὰ ταμία(ι) το|[ῖν θεοῖν] Νικοφίλωι Ἀλωπεκῆθεν : Δ[ΔΔ]ΔͰͰΙΙΙ : καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν· ΙϹΧ

[Ἐπ]ὶ τῆς Κεκροπίδος πέμπτης πρυτανείας[84] τὸ περιὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν : Χ𐅅𐅄ΔΓΙΙΤΧ : καὶ τὸ περιὸν || [πα]ρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλωπεκῆθεν : ΔΔΔΔͰͰͰΙΙΙ : καὶ τὸ περιὸν παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθε|[ν Ι]ϹΧ [κ]αὶ τὸ μερισθὲν παρ' ἀποδεκτῶν ἐπιστάταις : 𐅅ΗΗΗ𐅄. ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· κανοῦν Ἐλευσῖνάδε | [τ]οῖ[ν] θ[εο]ῖν παρὰ Σίκωνος Βοιωτίου ͰͰͰͰ. τροφὴ δημοσίοις ἀνδράσιν δεκαεπτὰ καὶ τῶι ἐπιστάτηι τῆς ἡ|[μ]έρας [ἑκ]άστωι : ΙΙΙ· κεφάλαιον [Η]ΗΗ[Δ]Γ· ἐπιστάτηι δημοσίων μισθὸς Δ· Τηλοφίλωι τῶι κεχειροτονημένωι | [ἀντ]ι[γρ]ά[φεσ]θαι τἀναλισκόμενα Γ[ͰͰ]ΙΙΙ· νέκυν ἀνελόντι ἐκ τῆς Ῥαρίας[85] μισθὸς Νίκωνι Ἐλευσῖνι οἰκοῦ(ντι)· || [τῶι κα]θή-

---

praeparandas hoc tempore opus fuisse consentaneum est. 80 Cf. Aesch. II, 133 τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι. § 134 κάλει μοι τοὺς σπονδοφόρους. Sacras indutias a medio mense Metagitnione ad decimum diem Pyanopsionis pertinuisse titulus n. 646, 56 sqq. docet. Quare quin per ipsa anni civilis initia aut adeo exeunte superiore (not. 6. 154) ad ea indicenda Athenis profecti sint spondophori, non est dubium. Quae igitur hic non minus quam decem dierum spatio post finitas indutias (cf. not. 66) eis expensa feruntur nullo modo ad itineris sumptum referri possunt; nescio an de sacris quibusdam dicatur, quae indutiis feliciter peractis ab eisdem qui illas indixerant fieri debebant. 81 Cf. not. 62. 82 ΤΕΛΕΙΤΟΥ. 83 Supplevit Ts. dubitanter. 84 A vigesimo septimo m. Maemacterionis die ad alterum m. Gamelionis. 85 Cf. Pausanias I, 38, 6 τὸ δὲ πεδίον τὸ Ῥάριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρπούς, καὶ διὰ τοῦτο οὐλαῖς ἐξ αὐτοῦ χρῆσθαί σφισι καὶ ποιεῖσθαι πέμματα ἐς τὰς θυσίας καθέστηκεν. Mortuorum corporibus loca sacra inquinata esse ideoque lustratione opus fuisse in volgus notum est; cf. Thucyd. I, 8, 1. III, 104, 2.

ραντι τὴν Ῥαρίαν, χοίρο[υ][86] τιμὴ ...· μισθὸς Σωτίωνι ἐν Μελίτει οἰκοῦντι : Γ⊢ : κροταφὶς[87] σημαντ|[ήριον[88] ξ]ύλω[ν πα]ρ[ὰ] Σά[ν]νου, τιμὴ : Γ : ὀξ[υν]τρα σ[ιδήρ]ου, ὧι οἱ δημόσιοι ἐργάζονται, Ἡφαιστίωνι Ἐλευσῖνι οἰκ|[οῦντι .] ⊢ [.] : [κ]λεῖδες ἐπὶ τὴν πυλίδα τοῦ ἱερ[οῦ κ]αὶ τὴν αὐλείαν τοῦ ἐπιστασίου[89] παρὰ Μένωνος ἐν Κολλυτῶ|[ι οἰκ(οῦντος) .....]· ἐπισπα(σ)τῆ-[ρες][90] δύο παρὰ Φίλωνος [ἐκ το]ῦ Θησείου, τιμὴ : ⊢⊢⊢ : Πέρσηι τῶι νεωκόρωι ὥστε τὸ ἐντερ | [.........]ειν σίδηρ[ον παρὰ Σ]ωφίλου Ἀλωπεκ[ῆσι]ν οἰκοῦντ(ος) τιμὴ : ⊢⊢⊢ΙΙΙ : ξύλα εἰς Ἁλῶια[91] τάλαντα : 𐅄ΔΓΙΙ, || [τὸ τάλαντ]ον ⊢ΙΙΙ : παρὰ [Κ.. ...]ωνος ἐγ[92] Πειραιῶς ΗΙΙΙ : κληματίδας : 𐅄Δ : δύο τοὐ-βολοῦ, τιμὴ : Γ : καταφορὰ τού|[των ἐπὶ θάλατταν] μισθω[τεῖ..· ναῦλ]ος τούτων Ἐλευσῖνάδε Μελανθίωι πορθμεῖ : Γ⊢⊢ΙΙΙ : χοῖροι δύο καθῆ|[ραι τὸ ἱερ]ό[ν τὸ Ἐλ]ευσῖν[ι ...]ο[.. κα]ὶ τὴν οἰκίαν τὴν ἱερὰν οὗ ἡ ἱέρεια οἰκεῖ[93] παρὰ Παταίκου Ἐλευσινίο|[υ ......]Δ.⊢⊢ [τ]ῶι καθήρα[ντι τὸ ἱερὸν] μισθὸς : ⊢⊢ : ξύλων ἐλαΐνων τάλαντα ΙΙΙΙ παρὰ Διοδώρου Ἐλευσῖνι | [οἰκοῦν-τος ....· κ]λη[μ]ατίδες Ι......ΙΙ· δᾳδὸς ταῖς θύραις -------

86 Cf. n. 556[6]. 87 Cf. Hesych. κροταφίς· σιδηρᾶ σφῦρα ἀκμὴ(?) ἐκ τοῦ ἑτέρου ὀξὺ ἔχουσα ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου κρόταφον. Pollux VII, 106 κροταφίδες· σφῦραι δ' εἰσὶ σιδηραί, ἐκ θατέρου ὀξεῖαι. X, 147. 183. H. Blümner Techn. u. Term. II p. 195 not. 5. 88 Supplevi. σημάντ[ειρα] Ts. Instrumentum quo lignis signa quaedam imprimantur significari videtur. Qui usus mallei praeacuti sane a Pollucis testimonio, qui κροταφίδας inter χαλκευτικὰ ὄργανα enumerat, paullo alienior est. 89 Cf. not. 62. 90 ΕΠΙΣΠΑΤΗ. Vim vocabuli optime illustrat narratio Herodoti VI, 91 ἑπτακοσίους γὰρ δὴ τοῦ δήμου ζωγρήσαντες ἐξῆγον ὡς ἀπολέοντες, εἷς δέ τις τούτων ἐκφυγὼν τὰ δεσμὰ καταφεύγει πρὸς πρόθυρα Δήμητρος θεσμοφόρου, ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων εἴχετο· οἱ δὲ ἐπεί τε μιν ἀποσπάσαι οὐκ οἷοί τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἦγον οὕτω, αἱ χεῖρες δὲ ἐκεῖναι ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖσι ἐπισπάστροισι. 91 In delubro Eleusinio Haloa acta esse apparet ex Demosth. LIX, 116 ὅτι (ὁ ἱεροφάντης) Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἁλῴοις ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τῆς ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγούσῃ ἱερεῖον θύσειεν. Mensi Posideoni haec sacra vindicat locupletissimus testis Philochorus apud Harpocrationem s. v. Ἁλῷα. Cf. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 359 not. 2. Qui mensis cum totus incidat in prytaniam quintam (not. 84), perbene convenit inter titulum et scriptorem. 92 Mira scriptura et adversa fronte pugnans cum assimilationis lege. Sed cum in tenore orationis pro insequentis elementi natura ἐγ et ἐκ alternarent, haec exaequandi et unam scripturam constanter servandi duae patebant viae, ex quibus alteram ingressa est sollennis inferioris aetatis consuetudo, alteram proprio Marte ubique (v. 125. 146. 150. 165. 173) secutus qui haec conscripsit. 93 Cf. not. 18.

----- ἐν τῶι ἐν ἄστει Ἐλευσινίω||[ι· ....] τιμὴ ἐξ Ἀκτ[ῆς][94] Δ[Δ . .]· λίθοι δύο μῆκος πεντέποδες, πλάτος τρίποδες, πάχος δίποδες, | [...............]ντος ἐξ Ἀκτῆ[ς· .]Δ[. . .· λ]ίθοι εἰς τὰς παραστάδας τέτταρες, μῆκος πεντέποδες, πάχος | [............,] πλάτος τρεῖς πόδες, τιμὴ πὰρ' Ἡνύτου Σκανβωνιδῶν οἰκοῦντι[95] : ΔΔΔΔ : λίθοι δύο εἰς τὰ γεῖ||[σα ....]· κομιδὴ τῶν [λίθω]ν τούτων ἁπάντων Βίωνι : 𐅄Δ : τῶι ποιήσαντι τὰ λίθινα μισθωτεῖ Δάωι ἐ||[ν Σκαμβωνιδῶν] οἰκοῦντ[ι Η𐅄ΔΓ⊢⊢]⊢⊢ : κεφάλαιον ἀναλώματος : 𐅅ΗΗ ΗΗ𐅄ΙϹΧ : κεφάλαιον λήμματος παρ' ἀποδε||[κτῶν 𐅅]ΗΗΗ𐅄 : περίεστι[ν παρὰ] ταμίαιν τοῖν θεοῖν Χ𐅅𐅄ΔΓΙΙΤΧ καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλ||[ωπε(κῆθεν) ΔΔ]Δ⊢⊢ΙΙΙ.

b

Λόγος ἐπιστατῶν [Ἐ]λευ[σ]ινόθεν καὶ ταμ(ι)ῶν τοῖν θεοῖν ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος ἕκτης πρυτανείας[96]· τὸ π|εριὸν παρὰ ταμίαι[ν] τοῖν θει⟨ν⟩οῖν[97] : Χ𐅅𐅄ΔΓΙΙΤΧ καὶ τὸ περιὸν παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλω|πεκῆθεν ΔΔΔ⊢⊢ΙΙΙ καὶ τὸ μερισθὲν εἰς τὰ ἔργα παρ' ἀποδεκτῶν ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν 𐅄𐅅ΗΗ. || ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος[98] περιαλεῖψαι καὶ κονιᾶσαι καὶ λευκῶσαι[99] καὶ τ|οὺς βωμοὺς τοῖς θει⟨ν⟩οῖν[100], μισθωτεῖ Σύρωι Ἀλωπεκῆσι οἰκοῦντ(ι) : ΔΔΓ⊢⊢ :

---

94 Cf. 537[11]. 95 Et praepositio ἐν ante Σκανβωνιδῶν omissa et dativus οἰκοῦντι genetivi locum tenens ad incuriam lapicidae quae multifariam per totum titulum observatur referenda. 96 A tertio m. Gamelionis die usque ad octavum m. Anthesterionis. 97 Etsi v. 141 eadem redit scriptura, tamen ad meram neglegentiam referenda est. Etenim quadratarius cum ΘΕΙΟΙΝ exarare vellet ex more tum pervulgato (cf. n. 133[4]) a priore Ι ad alterum aberrantibus oculis statim addidit Ν, quod deinde animadverso errore et integra terminatione ΟΙΝ adiecta delere oblitus est. 98 Neque sacra neque templum Plutonis Lycurgi demum aetate condita sunt, ut opinabatur Fouc. (not. 13), sed illa perantiqua fuisse videntur, aedes vero exigua in orientali delubri parte inter propylaea et templum magnum dearum Eleusiniarum effossa Pericleae aetatis est. (Cf. O. Rubensohn Mysterienheiligthümer p. 61.) In his rationibus nunquam templum (νεώς) commemoratur, sed de toto loco Plutoni consecrato, qui a reliquis partibus delubri Eleusinii muro dividebatur, accipienda sunt τὸ τοῦ Πλούτωνος (sc. ἱερόν) v. 169. 177. Neque illic quicquam aedificatum cognoscimus Lycurgi aetate nisi portam meridiem versus a templo sitam, per quam in aream sacram Plutonis intrabatur. Rubensohn p. 94 sq. 99 Cf. n. 556, 24. 100 Cf. not. 97.

δημοσίοις τροφή, ἀνδράσι δεκ|αεπτά, [κ]αὶ τῶι ἐπιστάτει, ἐπὶ τῆς ἡμέρας τῶι ἀνδρὶ ΙΙΙ : κεφάλαιον : ΗΗΗΔΠ : ἐπιστάτηι μισθὸς τῆς προ|τανείας Δ· Τηλοφίλωι τῶι κεχειροτονημένωι ἀντιγράφεσθαι τἀναλισκόμενα [Π]ΙΙΙΙΙ : μισθωτεῖ Ἀρ|ιμνήστωι τῶι τὰς προσβάθρας Ἁλώιοις[101] ποιήσα[ν]τι ὥ[σ]τε αὐτὸν ἑαυτῶι (ξ)ύλα[102] [π]αρέ[χ]ειν ⊓Δ : τῶι ἐπισκε‖υάσαντι τὸ θακεῖον[103] καὶ κολλήσαντι τοὺς πόδας τρεῖς ὄντας Χαρίαι μισθὸς Π : στροφίγγων ζεῦγος | ταῖς θύραις ταῖς κεδρίναις ταῖς τοῦ θησαυροῦ παρὰ Παμφίλου ἐγ[104] Πειραιῶς, τιμή : ⊓· ξύλα κέδρινα τρ|ία, δωδεκάποδα, πλάτος ἑγγ[105] δακτύλων, πάχος τριδάκτυλα· τιμὴ τοῦ ξύλου : ⊓ΔΔ : παρὰ Σιμίου ἐμπόρου ΗΗΔ· | [ξ]ύλα ἐγκαίδεκα[106] σχιστά, μῆκος δωδεκάποδα, πλάτος δεκαδάκτυλα, πάχος ἡμιποδίου, ταῖς θύραις ἐπὶ | τὰς πυλίδας καὶ εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ θησαυροῦ, τιμὴ τοῦ ξύλου ΔΔΔ⊢⊢ : κεφάλαιον : ⊓ΗΔ⊢⊢ : ξύλα εἰς βάθρα ‖ τα(ῖ)ς θύραις τῶν πυλίδων, κανόνες : ΙΙΙΙΙ : ὁ κανὼν ΔΔΠ⊢ : παρὰ [Φ]ορμίωνος ἐγ[107] Πειραιῶς· κεφάλαιον Η⊢⊢⊢ | [σ]ανίδες πτελείναι ἑπτὰ εἰς ἀντίζυγα[108], μῆκος δεκάποδ(ε)ς[109], πλάτος δεκαδάκτυλοι, πάχος τριδάκτυλ|οι· τιμὴ τῆς σανίδος : Δ⊢⊢⊢⊢ : κεφάλαιον : ⊓ΔΔΔΔΠ⊢⊢⊢ : ἕτεραι σανί[δ]ες πτελείναι τέτταρες, μῆκος δεκ|άποδες, πλάτος ἡμιποδίου, πάχος παλαστιαῖαι, τιμὴ τῆς σανίδος : Δ⊢⊢⊢ΙΙΙ : κεφά(λαιον) : ⊓⊢⊢⊢⊢ : ἕτεραι σανίδ|ες πτελείναι τρεῖς, μῆκος πο[δ]ῶν ΔΠΙ : πλάτος τριπάλαστοι, πάχος ἑγδάκτυλοι, τιμὴ τῆς σανίδ(ος) : ΔΔΙΙ· ‖ κεφά(λαιον) : ⊓Δ⊢ : σανίδες μελίναι τρεῖς εἰς κανονίδας καὶ ζυγὰ[110] [τ]αῖς θύραις, τιμὴ τῆς σανίδος : ΔΠ⊢⊢ : κεφά(λαιον) |

101 Paullo post ipsas ferias hanc pecuniam numeratam esse apparet (cf. not. 91. 96). 102 ΞΥΛΑ. 103 Non improbabiliter Ts. sedile interpretatur, cui per sacra sollennia simulacrum dei unum aut fortasse plura imponerentur. 104 Cf. not. 92. 105 Assimilatio legitima est, geminatio mediae certe non inaudita (cf. n. 521, 67 ἐγγραμμάτευε), sed perrarus numeralis ἕκ pro ἕξ usus, qui redit v. 269 ἓκ χοίνικες, cum v. 287 ex more ἓξ δραχμῶν sit. Sine dubio hoc manavit ex compositis (ἑγδάκτυλοι v. 154) in eos locos ubi vox sui iuris est, adiuvante ni fallor etiam praepositionis ἐκ, ἐξ similitudine. 106 Quae not. 92 de ἐγ Πειραιῶς adnotavi, etiam in hanc scripturam cadunt. 107 Cf. not. 92. 108 Adiectivum ἀντίζυγος habet Aristoteles de part. anim. III, 4 p. 666 a, 27 κεῖται γὰρ (τὸ ἧπαρ) οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν, ἔχει δ' ὥσπερ ἀντίζυγον ἐν τοῖς μάλιστ' ἀπηκριβωμένοις τὸν σπλῆνα. Illic rem significat, quae alteri respondeat e regione sita; sed hic quid neutrum substantive usurpatum sibi velit in medio relinquendum est. 109 ΔΕΚΑΠΟΔΟΣ. 110 Tabulae quae inter se

[𐅄𐅂]· σανίδες δύο πτελείναι τοῖς τροχίλοις[111] προσβαλεῖν, μῆκος πεντεκαιδεκάποδες, πλάτος τριπά|λαστοι, πάχος παλαστιαῖοι, τιμὴ τῆς σανίδος : ΔΔ𐅂𐅂IIIIC : ταῦτα πάντα τὰ ξύλα παρ' [Ἡ]γίου Κορινθίο(υ) | κεφά(λαιον) : ΔΔΔΔΓ𐅂𐅂III : μισθωτοῖς το[ῖς δι]ακαλίσασιν[112] τὰ ξύλα : Γ𐅂𐅂 : μισθωτοῖς τοῖς ἐπὶ θάλατταν κατακο|μίσασιν καὶ εἰς τὸ πλοῖον ἐνθεῖσιν : Δ : ναῦλος τῶν ξύλων τούτων ἁπάντων Κλέωνι πορθ[μ]εῖ 𐅄Γ𐅂 : πρισ‖τῶν ζεύγει τοῖς τὰ ξύλα διαπρίσασιν, τῆς ἡμέρας οἰκοσίτ(ο)ις : 𐅂𐅂𐅂 : ἡμερῶν : ΔΔΔΓ : κεφάλαιον : ΗΓ : κόλλα|ν ταυρέαν παρ' Ἀγάθωνος εἰς τὸν θησαυρόν, στατῆρες $\overset{\Delta}{\text{M}}\overset{\Delta}{\text{M}}$ΣΣ : ὁ στατήρ : Γ𐅂𐅂𐅂III : κεφάλαιον : Η𐅄ΔΔΔΓ𐅂𐅂 | ἧλοι ταῖ(ς) θύραις τῶν πυλίδων[113] καὶ ταῖ(ς) θύ[ρ]αι(ς) ταῖ[ς] εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει, ἀριθμός : ΗΗΓΙ : ὁ ἧλος | III : παρ' Ἀπολλοδώρου ἐν Κολλυτῶι οἰκοῦντι[114] Η𐅂𐅂𐅂 : τῶι ποιήσαντι τὰς θύρας τὰς ἐπὶ τὰς πυλίδας καὶ | ἐστήσαντι μισθωτεῖ Καλλίαι ἐν [Κ]υ(δαθηναίωι)[115] οἰκοῦντι : 𐅄ΔΔΓ· κανόνες τρεῖς εἰς τὸ ὑπερτόναιον[116] τοῦ νεωκ‖ορίου[117] καὶ εἰς τὸ πρόθυρο(ν), ὁ κανὼν ΔΔΓ, παρὰ Φορμίωνος ἐγ[118] Πειραιῶς 𐅄ΔΔΓ : τῶι ποιήσαντι τὰς θύ[ρ]ας | τὰς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει καὶ τὸ πρόθυρον, μισθωτεῖ Παμφίλωι Ὀτρυνεῖ : 𐅄ΔΔΔΓ𐅂 : ἥλων στ[α]τῆ|ρες τρεῖς[119], ὁ στατήρ : 𐅂𐅂I : παρὰ Φίλωνος ἐκ τοῦ Θησέου : Γ𐅂𐅂𐅂III(I) : κόφινοι τοῖ(ς) δημοσίοις ἀναχῶσαι [τὸ] Ἐλ|ευσίνιον τὸ ἐν ἄστει παρ' Ἀμεινίου Κυδαθηναι(ῶς) : Δ : ὁ : κόφινος : 𐅂 κεφά(λαιον) : Δ : σανίδες πτελείναι εἰς τὰς θυ‖[ρ]οκινκλίδας[120]

---

commissae valvas (θυρώματα v. 67. 293) portae efficiunt, κανονίδες et ζυγά vocantur, eo ni fallor discrimine, ut paullo crassiores tabulae quae marginem cuiusque valvae efficiunt, κανονίδες sint, tenuiores, quae illis insertae medium locum explent, ζυγά. In re diversa tamen similem vim habet κανονίς apud Aristotelem Ἀθ. πολ. p. 31, 13. 16. Nam ut illic ei tabellae (πινάκια) infiguntur (ἐμπήγνυνται) sic item margines tabularum mediarum (ζυγῶν) fissurae illarum quibus circumdatae sunt immittuntur. 111 Cf. not. 144. 112 Supplevit Kumanudis apud Ts. allato titulo Hermionensi Gr. Dialektinschriften III p. 182 n. 3385, 12 [. . . . δά]μωι διακαλίσιος : ϜIIII : 113 Has in muro periboli fuisse probabiliter statuit Ts. 114 Cf. not. 95. 115 ΓΥ Koe. A quibus litteris nullum incipit demoticum. Nam Πυ(ρρακιδῶν) incertissima coniectura nititur (cf. n. 611[7]). Ts. alteram modo litteram agnovit et [Κ]υ(δαθηναίωι) supplevit non improbabiliter. 116 Limen portae superius. Cf. n. 537[17]. 117 Et hoc aedificium et thesaurum intra peribolum sacrum sine dubio fuisse, sed nullas eorum reliquias repertas adnotat Ts. 118 Cf. not. 92. 119 Errore pro τέτταρες. Ts. 120 Vox

ἐπὶ [τὸ τ]οῦ [Πλ]ού[τω]νος[121] ὀκτώ, μῆκος ἐννεάποδες, πλάτος ἡμιποδίου, πάχος παλαστιαῖαι, ‖ παρ' Ἡγίου Κορινθίου, [τιμὴ] τῆς σανίδος : ΠͰͰͰͰ : κεφάλαιον : 𐅄ΔΔͰͰ· πίττης κεράμια πέντε ἀλεῖψαι τὰς | ὀροφὰς[122] τοῦ Ἐλευσινίου τοῦ [ἐν] ἄστει καὶ τὰς θύρας, τιμὴ τοῦ κεραμίου : ΔͰͰ· παρὰ Παμφίλου σκην[ί]του | 𐅄Δ : μισθωτεῖ τῶι τὰ[ς θυ]ροκινκλίδας ποιήσα⟨ι⟩ντι τὰς ἐπὶ τὸ τοῦ Πλούτωνος, Παμφίλωι Ὀτρυνεῖ : 𐅄Δ· | [ξ]ύλα εἰ(ς) σ[τ]αθμὰ[123] τ[αῖς θ]υροκινκλίσιν παρὰ Ξανθίππου ἐγκ[124] Πειραιῶς : ΔΔΔ : ἧλοι εἰς τὰς θυροκινκλίδ|ας, ἀριθμός : ΗΗ𐅄 : παρὰ Φίλωνος Ἀλωπεκῆσιν οἰ[κ]οῦ(ν)τος : ΔΔΔΠͰΙΙΙΙ. ὀδοὶ ταῖς θυροκινκλίσιν λίθινοι, ‖ τιμὴ παρὰ Ἡρακλείδου : ΔΔͰ : τῶι ἀπεργασαμένωι τοὺς ὀδοὺς καὶ κομίσαντι καὶ θέ[ν]τι καὶ τοῖς τόρμο|ις ἐντετρά[ν]αντι καὶ ται νη . . . ι. μισθὸς καὶ μολυβδοχοήσαντ[ι] ΔΔΠ : μολύβδου τά[λ]αντον καὶ χώνης | μισθός : ͰͰΙΙΙΙ : τοῖς ἀποξέσασιν[125] τὰς παραστάδας τὰς ἐν τῶι τοῦ Πλούτωνος, ἀνδράσ[ι]ν τέ[τ]ταρσιν, τῶ|ι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι τῆς ἡμέρας : ͰͰ : δυοῖν ἡμέραιν : ΔΠͰ : τῶι ἰκριώσαντι[126] τοῖς ἀποξοῦσιν τὰς παραστάδ|ας καὶ κονιῶσιν [κ]αὶ τοῖς πιττοκοποῦσιν[127] τὰς ὀροφάς, μισθωτεῖ Ἀγάθωνι ἐν Σκαμβωνιδ[ῶ]ν οἰκοῦντι [𐅄]· ‖ μισθωτεῖ τῶι ἀλείψαντι τὰς ὀροφὰς τῆι πίττηι Λ[ε]πτί[ν]ηι ἐμ Μελίτει οἰκοῦντι : ΔΔΠͰ : τῶι ἐρειψαμέ|νωι τὸ νεωκόριον καὶ ξύλα παρασχόντι Διειτρέφει Ποταμίωι καὶ καθελόντι πάλιν καὶ [τὰ] ξύλα | ΔΔΔΔΠ : ἐπαρχὴ[128] Δήμητρι καὶ Κόρηι καὶ Πλούτωνι : Π : ἐπιστάταις ἐπὶ Λήναια[129] εἰς Διονύσια[130]

---

nova, cuius tamen de significatione ipsa compositio nihil dubii relinquit; valvae sunt portae non ex solidis tabulis constantes, sed cancellorum instar ex asseribus inter se distantibus compositae. Periboli, non aedis portam significari ex eis quae not. 98 disputata sunt apparet. 121 Cf. not. 98. 122 Cf. n. 556, 25. 123 Postes. 124 Cf. not. 92. 125 Cf. not. 31. 126 Qui contignationem erexit in qua stantes homines opera illa efficerent. 127 Cf. n. 556, 25. 128 Cf. not. 177. 129 Duplex praepositio aliter expediri nequit atque ut ἐπὶ Λήναια ab ἐπιστάταις pendens magistratus appellationem efficiat, εἰς Διονύσια vero quem ad finem pecunia erogata sit enuntiet. Cum arcta Lenaeorum cum mysteriis Eleusiniis conexio inde appareat, quod non modo rex utrisque sacris praeest, sed etiam in utroque negotio ab epimeletis mysteriorum adiuvatur (n. 620, 9), hinc discimus ut Eleusine sic in Lenaeorum quoque sollennibus epimeletis adiunctum fuisse alium magistratum qui ἐπιστατῶν appellatione uteretur. 130 Dionysia hic non possunt non ipsa Lenaea intellegi. Ea agebantur mense Gamelione (A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 373 sqq.), qui mensis integer inde a tertio die in sextam prytaniam incidebat illo anno (not. 96).

θῦσαι : ΔΔ : πλί|νθοι εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει Χ𐅅Η : δι' ἑκατόν : ΓͰͰIII· σὺν τῆι κομιδεῖ ἀπ' Ἀγελάστου πέτρας[131] : ΗΔΔ· | λ[εκά]ναι[132] ὀκτώ, τιμή : ͰͰ : μίλτος, στατῆρες : Γ : ὁ στατήρ : III : παρ[ὰ] Σωτηρίδος Ἄπιο[ς][133]· ͰͰIII : τέκτοσιν τοῖς ἀ|ναβαλοῦσιν τὰς πλίνθους ΔΔII : μισθωτεῖ Μοσχίωνι τῶι τὰ ἐπίκρανα ἐργασαμένωι τὰ ἐπὶ τοῦ Πλούτ|ωνος ταῖς παραστάσιν 𐅄· Ἐργασίωνι τῶι ἐνκαύσαντι : ΔΔΔΔ : [τ]ῶι τὰ κυμάτια ποιήσαντι καὶ τὴν κανονί|δα Ἀρτέμωνι ἐν Κυδαθηναίωι οἰκοῦντι ἐφ' ὧι τε ξύλα αὐτὸς αὐτῶι παρέχειν : ΔΓͰͰ : τῶι γράψαντι τὰ κυ|μάτια Δεξιθέωι ἐν Μελίτει οἰκοῦντι : Γ : κεράμου Λακωνικοῦ ζεύγη : 𐅄 : τὸ ζεῦγος I[I]II : παρὰ Σίμου : ΔΔ(Δ ͰͰͰII) | καλαμίδες παρὰ Ἐργάσου Ἰκαριέως, τιμή : ΓͰͰͰ : λιθολόγωι τῶι τὸ ὀπτάνιον[134] λιθολογήσαντι[135] Αἰγυπ[τ]|ίωι μισθός : Γ : ὑποδημάτων δημοσίοις κάττυσις τοῦ ζ[ε]ύγους Ἀπολλωφάνηι Τυρμείδει : ͰͰͰͰ : κεφάλ[α]ι(ον) | 𐅄ΔΓͰͰͰ· κυπαρίττου κορμοὶ τέτταρες, ὁ κορμὸς 𐅄, κεφάλαιον παρὰ Σοφοκλείους Κνιδίου : ΗΗ : ἀμφιδεί|αι ταῖς θυροκινκλίσιν τέτταρες παρὰ Φίλωνος ἐκ τοῦ Θησέου : ͰͰͰII : I : κιβωτὸς Ἐλευσινάδε, ἐν ἧι τά|πὸ τῶν κιόνων[136] κείσεται : ΔΔ : ξύλα δύο, τριῶν καὶ δέκα ποδῶν ἑκάτερον, καὶ ἐπίβλητοι εἴκοσιν εἰς τὸν | ἰπνόν[137] τὸν ἐν τῶι ἐν ἄστει Ἐλευσινίωι παρὰ Φίλωνος ΔͰͰͰ : καλαμίδες παρὰ Ἐργάσου Ἰκαρίεως τρεῖς | ͰͰ : γῆς Λουσιάδος ἀγωγαὶ ΔΔΔΔ : εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει, τιμὴ καὶ κομιδὴ τῆς ἀγωγῆς : ͰͰIII, παρ|ὰ Χαρίου Ἑρμείου 𐅄ΔΔΓ· γῆς Σκι-

---

131 Saxum prope Καλλίχορον φρέαρ ubi Ceres maesta (ἀγέλαστος ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Hymn. Cerer. 200) consederat post filiam raptam. Cf. Apollodor. bibl. I, 30 (5, 2): καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ Καλλίχορον φρέαρ. Hesych. ἀγέλαστος πέτρα· ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν Κόρην ἐζήτει. Ts. 132 Vasa quibus calx apportabatur. Cf. Aristoph. Av. 840. 1143. Ts. 133 ΑΠΙΟ. Koe. ΑΠΡΟ. Utrumque aeque obscurum. 134 Sic Koe.; ὀπυλήιον legerat Ts. Ceterum hanc veram esse vocis, quae haud raro perperam ὀπτανεῖον scribitur, formam praeter hunc titulum metrum apud Aristophanem Eq. 1033. Pac. 891 prodit. 135 Cf. not. 10. 11. 136 Obscurum hoc visum est Tsuntae, ut in incidendo erratum esse suspicaretur. Nescio an formae (παραδείγματα cf. n. 140, 106) ad quae capita columnarum aliaeve earum partes elaboratae erant, designentur. Quae post perfectum opus ἀπὸ τῶν κιόνων reliquae esse commode dicuntur. 137 Sic Ts., ΙΠΠΟΝ Koe., quod si in lapide est, utique ad errorem lapicidae redire existimandum est.

ράδος ἀγωγαὶ τρεῖς, [τιμ]ὴ καὶ κομιδή, Ἀρρενείδει Παι(ανιεῖ) ΔͰͰIIII : ἄχυρα κ|αὶ χνοῦς[138], τιμὴ : ΔΔΔ· ἀμμοῦ ἀγωγαὶ πέντε, τῶι διαττήσαντι καὶ κομίσαντι μισθὸς Σωσίαι : ΔΓ : κονίας με|λαίνης μέδιμνοι : ΔΔΔ : ὁ μέδιμνος : ͰI : παρὰ Σωπόλιδος Πτε(λεασίου) : ΔΔΔΓ : κομιδὴ τῆς κονίας καὶ σάκκων μισθὸς | Γ : Ἀκτίτιδος μέδιμνοι ΓI : ὁ μέδιμνος Ͱ⟨Ͱ⟩III : κεφάλαιον : ΓͰͰͰͰ : Πυκνίτιδος μέδιμνοι : ΓI : ὁ μέδιμνος ‖ ͰͰͰ : κεφάλαιον : ΔΓͰͰͰ : λατύπης[139] μέδιμνοι ΓI : ὁ μέδιμνος : ͰIIII : κεφά(λαιον) : Δ : χυλώματος[140] χόες : Γ : ὁ χοῦς : Ͱ· κεφά(λαιον) : Γ· | χοινικίδες[141] ταῖς θύραις τοῦ θησαυροῦ καὶ ταῖς θύραις τῶν πυλίδων καὶ ταῖς τοῦ νεωκορίου καὶ τα|ῖς θυροκινκλίσιν καὶ ταῖς ἐπὶ τῶι θησαυρῶι, σταθμόν : $\overset{\Delta}{\mathrm{M}}\overset{\Delta}{\mathrm{M}}\overset{\Delta}{\mathrm{M}}\overset{\Delta}{\mathrm{M}}$, ἡ μνᾶ : ͰͰ :, παρὰ Ἡδύλου ἐν Κυδαθη(ναίωι) οἰκοῦντ(ος), | 𐅄ΔΔΔ : Σόλωνι μισθωτεῖ κονιάσεως καὶ ἀλοιφῆς τοῦ Ἐλευσινίου τοῦ ἐν ἄστει 𐅄ΔΔΔ· πλινθεῖα[142] : IIII το|ῖς πύργοις τοῖς Ἐλευσῖνι, μισθὸς Ἀρχίαι Δ : εἰς Χόας[143] δημοσίοις ἱερεῖον : ΔΔͰͰͰ : κε[ρ]άμια : Γ : οἴνου δύο ‖ μετρηταί ΔΓͰ· Σωσιδήμωι τροχιλείας[144] σιδηρώσεως τὸ προσοφειλόμενον ἄνευ οὗ ἔλαβεν ἐπὶ

138 Cf. Hesych. χνοῦς· τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων. Pollux X, 38 εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν μὲν Βαβυλωνίοις 'εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν' ἐν δὲ Δαναῖσι 'τῶν χοίρων μνοῦς ἔρι' ἐστίν. 139 Cf. n. 140[72]. 140 Vox ignota cuius vis tamen cognatis χυλός, χυλοῦν, χύλωσις aliquatenus definitur. 141 Ut in curru χοινικίδες sunt, in quibus vertitur axis rotae (Hesych. χοινίκη· τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων), sic hic ferrum superiori et inferiori limini immissum cum excavatione rotunda cui immititur cardo significare videtur vocabulum. 142 Cf. Pollux X, 185 οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον, πλινθεῖον καλεῖ τὸν τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ Ἀριστοφάνης. Mireris mercedis qua collocatur exiguitatem, sed alia vocis significatio (n. 588, 15) nullo modo huc quadrat. 143 Cf. Harpocration Χόες· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. ἑορτή τις ἦν παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ (hanc unam esse veram temporis definitionem constat, cf. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 384)· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρη δὲ Πιθοίγια, Χόας, Χύτρους. Cum huius festi dies quartus sit post exactam prytaniam sextam (not. 96) illa nondum finita has pecunias expensas esse neutiquam mirum est. 144 Machina qua onera tolluntur suspensa restibus qui circum rotulam vel cylindrum currentem volvuntur. Haud infrequens est in litteris Graecis huius instrumenti memoria, sed librorum scriptura fluctuat inter τροχαλία, τροχηλία, τροχιλία. Latini eodem Graecae originis vocabulo *trochleam* appellant. Cf. H. Blümner Term. und Techn. III p. 112. Rotulae quae eius machinamenti

Ἀριστο|φῶντος ἄρχοντος[145] ἐξ ὀκτὼ ’β[ο]λῶν καὶ ἡμιωβελίου τὸν στατῆρα, ταλάντων 𐅈↟↟↟ΤΤΤ⚲⚲ΣΣΣ[146] Χ𐅅𐅄ΔΓͰͰͰ· | μύησις[147] δυοῖν τῶν δημοσίων : ΔΔΔ : λατύπης μέδιμνοι : 𐅄Δ : ὁ μέδιμνος ͰIII : κεφάλαιον 𐅄ΔΔΔΔ : κομιδὴ ταύ|της Ἐλευσῖνάδε Θουδεῖ : ΔΔΔΔ : ἱμάντες καὶ θρανοὶ ἐπὶ τὸ πρόθυρον τοῦ νεωκορίου παρὰ Φίλωνος καὶ | εἰς τὸν κέλητα καὶ τὰς κερκίδας ξύλα : Δ . . ͰIII : κεραμίδες ἀγελαῖαι[148] προσεωνήθησαν ἐπὶ τὸν θησα‖υρὸ[ν παρὰ] Μοιροκλείου(ς) ΔΔΔΓ : τιμὴ ΔΔΓ-----· κομιδὴ το[ύτων] Ἐλευσῖνάδε Μοιροκλεῖ : ΓͰͰͰ : κεφάλαιο|ν ἀ[ναλώμα]τος : 𐅆𐅅Η𐅄ΔΔΔΔΓͰͰͰIIIII· [κεφάλαιον λ]ήμ[ματος --]ΓͰͰͰIII· περίεστιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν | [Χ𐅅𐅄ΔΓIIΤΧ, κα]ὶ παρὰ ταμίαι το[ῖν] θ[εοῖν Νικοφίλωι Ἀλωπεκ(ῆθεν) ΔΔΔͰͰIII, κα]ὶ παρ’ ἐπιστάταις Ἐλευ[σ]ι(νόθεν) : Γ----- | -------τ]οῖν θεοῖν κα[ὶ ----]

------ λο[149]-------- -------- | π[ερ]ί[ε]στι ----------- ‖ ΔΔΔͰͰIII : κα[ὶ -------]

Ἐπὶ τῆς Ἀκαμαν[τ]ί[δος δεκάτης πρυτανείας[150] --------] | καὶ τὸ περιὸν πα[ρὰ ----------------]‖ίας τῶν ἀποττ.μά[των

---

partes efficiunt esse videntur τρόχιλοι (v. 156. 239. 241). 145 Ol. 112, 3 (330/29 a. Chr.). 146 Hic finiri ponderis notationem (83 talenta 23 stateres), quam nullo intermisso spatio excipiat pecuniae summa (1569 drachmae) manifestum est. 147 Hic ut v. 204 servis publicis, ut sacrorum participes sint, pecuniam numerari statuit Ts. Sed id hic longe alio consilio factum quam illic manifestum est; etenim cum τῶν δημοσίων non possit non genetivus partitivus esse, cur duo potissimum initiati sint non assequaris, si id ipsorum modo causa factum esset. Immo illi initiabantur, quia in ea parte delubri opus facere debebant, quo neminem profanum intrare licebat. Unde simul colligitur aliquando etiam alio ac feriarum sollennium tempore homines mysteriorum participes fieri potuisse. 148 A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 182 in titulo Lebadensi quem illic edidit v. 2 σύνθεσιν ἀγελαίων καὶ γω[νιαίων] supplevit, cum moneret et hic et illic a lateribus qui in angulis positi aliam mensuram haberent ingentem turbam inter se parium ex quibus parietes recta regione currentes exstruerentur aptissimo gregariorum (ἀγελαίων) nomine distingui, qua de re provocat simul ad n. 537, 26: πλινθίοιν οἰκοδομήσει τοὺς τοίχους μῆκος τετράποσιν, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, ἐπὶ δὲ ταῖς γωνίαις μῆκος ἐκ τοῦ μέτρου τῶν τριγλύφων, πάχος τριημιποδίους. Ceterum quae in proximis sunt artis vocabula κέλης et κερκίδες obscura sunt. 149 Hae perquam exiles sunt relliquiae rationum prytaniae nonae, quae a vigesimo mensis Munichionis die ad vigesimum quartum Thargelionis pertinebat. 150 A vigesimo quinto Thargelionis die ad finem Scirophorionis.

---------------------------- Ἀλεξι]|μάχου τοῦ Τεισαμενο[ῦ ἐκ Κοίλης ------------------]|τος τοῦ ἱ[ε]ροῦ μεδίμνου ⊢⊢ΙΙ· [--------------------]|ται ἱερο[π]οιοῖς τοῖς κατ' ἐνια[υτὸν[151] ------------ τ]|ῶν κιόνων καθελοῦσι : καὶ μετα[------------ ----- τιμ]|ὴ : ΓΔΔΔ : ἀρ[ε]σ[τ]ηρίαν[152] θῦσαι ἑκατέρα[ιν τοῖν θεοῖν -------] | τ[οῖ]ς ποι..... νομένων 𐅄Δ⊢⊢ εἰς τὰ ἁ[[153] ---------]|αι [. . θ]υσ[ίαν ἐκ]ατέραιν τοῖν θεο[ῖν ------------ -----] | τα . . ιμ . . . . . . τ. ΓΙΙΙΙΙΤΧ· ξύλα εἰς ὑπ[---------]|ος ΔΔΔΔ[. . .· σπο]νδοφόροις εἰς μυστήρι[α[154] -------------- σ]|τρογγύλους Ἀρχίαι Ἐλευσι(νίωι) ΔΔΔΓ· μι[σθ------------ ---- τῆ]|ς ἱματιοθήκης[155] Παμφίλωι Ὀτρυ(νεῖ) 𐅄ΔΔΓ⊢⊢⊢ [-- --------------] | ὑποδημάτων κάττυσις τοῖς δημοσίοις ΔΔΔ(Δ) [---------- τὰς θύ|ρ]ας τοῦ θησαυροῦ καὶ ἐπισκευάσαντι τὰ δεόμ[ενα ---------------] | Ἐλευσῖνάδε Δ⊢⊢· τῶι καθήραντι τὸ ἱερὸν τὸ Ἐλ[ε]υ[σῖνι ----------------]|ς τὴν ἅλω τὴν ἱεράν, Ἀριστοκράτει, Ἀρχίαι, ΔΔ⊢⊢ [------------- ἀν]|δράσιν ΔΓΙ, τῆς ἡμέρας ΙΙΙ, ἡμερῶν ΔΙΙ, 𐅄ΔΔΔΔΓ⊢. ἐ[πιστάτηι δημοσίων ---------- τῶι δ]|ημοσίωι ⊢⊢· Παμφίλωι Ὀτρυνεῖ μισθω(τεῖ) τῆς τροχιλε[ίας[156] -------------] | εἰς τοὺς πύργους Ι· κάδων χαλκῶν τεττάρων πρὸς τὴ[ν ---------- | μ]ηνοῖν κεφά(λαιον)· ΔΔΔΔ· παρὰ Καλλικράτους ἐκ τοῦ Θησείο[υ -------------- ----] | καὶ ἔνκαυσις Λεύκωνι ἐ Σκαμ(βωνιδῶν) ΔΔΔΔΙΤ· τῶι ἀπα[γ]αγόντι Ἐλ[ευσῖνάδε ------------ μισ]|θωτεῖ τῆς κονιάσεως τὸ πρόσλοιπον Η· τροχίλων σιδηρ[ώσεως ----------] | ΤΤΤ, ὁ στατὴρ ⊢ΙΙC, κεφάλαιον ἀργυρίου ΗΔΔΔΓ· ζεύγεσιν μ[ισθὸς -----------] | τοὺς τροχίλους καὶ πάλιν ἀπαγαγόντι Ἀρχιάδει ἐ Σκαμ[βωνιδῶν οἰκοῦντι --------· εἰς μυστήρια] | τὰ μεγάλα ἔδωκαν ταμίαιν τοῖν θεοῖν οὐ μερισ[άν]των τῶ[ν

151 Cf. n. 496[13]. 152 Cf. not. 211. 153 Ἁ[λῷα Ts. dubitanter. At neque tempus anni quadrat neque articulus usui huius tituli accommodatus est; εἰς Ἁλῷα v. 124. εἰς Διονύσια v. 182. εἰς μυστήρια v. 4 sqq. εἰς Χόας v. 204. 154 Cum indutiae mysticae a medio mense Metagitnione coeperint, non omnino incredibile est iam Scirophorione mense Athenis profectos esse qui ferias Euthycrito archonte (Ol. 113, 1, a. 328/7 a. Chr.) peragendas indicerent, quandoquidem sine dubio longinquiores quoque regiones eis adeundae erant. Cf. not. 6. 155 Vestimenta in quibus quisque initiatus erat dei consecrari solebant (Arist. Plut. 844 sq.). Quibus asservandis peculiare aedificium destinatum fuisse hinc demum discimus. Ts. 156 Cf. not. 144.

ἀποδεκτῶν ------------ μισθωμάτων,] | ἃ ἐμίσθωσεν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πάρεδροι[157] καὶ οἱ ἐ[πισ]τάτ[αι] οἱ [Ἐ]λε[υσινόθεν καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν] | μυστηρίων[158], Εὐθυκράτης Δρακοντίδου Ἀφιδναῖ(ος), Κ[α]λλικράτης [Κ]αλλ[ι------------, εἰς μυσ]‖τήρια τὰ μεγάλα ἐπ' Ἀριστοφάνους ἄρχοντος[159], μισ[θω]μάτων ὧν ὁ βασιλε[ὺς καὶ οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἐπι]‖στάται οἱ Ἐλευσινόθεν καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν μυ[σ]τηρίων ἐμίσθωσα[ν, ἔδωκεν ταμίαιν τοῖν θεοῖν] | Αἰσχύλος Ἱππίσκου Παιονίδης ΗΗΔΔ οὐ μερισάν[τω]ν τῶν ἀποδεκτῶν· κεφά[(λαιον) λήμματος· ------ κεφά(λαιον)] | ἀναλώματος ΧΧ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔͰͰΤΧ· περίεστιν ΗΗΗΗ𐅄Δ[Δ]ͰͰͰͰΙΤ· τούτου παρ[έδωκαν ταμίαι τοῖν θεοῖν] | Νικόφιλος Ἀλω(πεκῆθεν), Κεράμων Φλυεύς[160], ταμίαιν τοῖν θεοῖν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχ[οντος[161] ------------,] ‖ Καλλαίσχρωι Ἀφιδναί(ωι) ΗΔΔΓ, ὃ κατέβαλεν Ἀλεξίμαχος Τεισαμενοῦ ἐκ Κοί(λης)[162], καὶ ἐπι[στά]τ[αις Ἐλευσινόθεν καὶ] | ἱεροποιοῖς κατ' ἐνιαυτὸν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχοντος κατὰ

---

157 Cf. n. 636². 158 Cf. n. 649. 650 cum notis. Memorabile est, hic quoque duos esse, non quattuor. 159 Ol. 112, 2 (331/0 a. Chr.). Quod v. 241. 242 et 244. 245 est εἰς μυστήρια τὰ μεγάλα, id ad cuius anni mysteria spectet ambigitur. Nam Ts. quidem, quem sequitur A. Nebe de Eleusiniorum tempore et ratione p. 89, priorem locum de eius anni cuius hae sunt tabulae mysteriis intellexit, alterum vero ad ea quae biennio ante, Aristophane archonte, acta erant retulit. At cum per se neutiquam veri simile est, sic τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα intra brevissimum spatium de diversorum annorum sacris usurpari, tum ἐπ' Ἀριστοφάνους ἄρχοντος non mysteriorum annum definire, sed a verbo ἐμίσθωσεν pendere, quia aliter τὰ post μεγάλα repetendum fuerit, verissime monuit A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 185 not. 3. Sic igitur statuo: Anno 331/0 a. Chr. rex sacrificulus cum assessoribus suis et epistatis Eleusiniis et curatoribus mysteriorum fundos nescio quos sacros locaverat in plures annos ea condicione, ut mercedes annuae eorum in mysteriorum sacra impenderentur. Iam sub finem decimae prytaniae 329/8 a. Chr. huius anni merces ab Aeschylo Hippisci f. Paeonida, quem conductorem agrorum existimaverim, epistatis et quaestoribus soluta est, ut in proximis anni 328/7 a. Chr. mysteriis consumeretur. 160 Cf. not. 3. 161 Ol. 113, 1 (328/7 a. Chr.). 162 Quis hic sit, difficilimum est dictu. Aut enim Nicophili et Ceramonis quaestorum mandatu pecunias eorum successoribus tradidit, quod tamen non ab ipsis factum esse mireris, aut aoristus κατέβαλεν plusquamperfecti Latini vim habet, ut unde illa pecunia in aerarium pervenerit indicet; sic fortasse hunc quoque conductorem agri cuiuspiam sacri putare licet. Utique Tsuntae sententia, qui hunc quoque quaestorem aerarii sacri fuisse vult, probari nequit; neque enim plus quam bini per singula quadriennia (not. 3) fuerunt.

ψήφισμα δήμου [--------- γε]|νόμενον, Κριτοβούλωι Κολωνῆθεν, Νικομάχωι Στειριεῖ καὶ συνάρχουσιν, ΗΗΗ[Δ------------] [μισθωτής] | Ῥαρίας[163] Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυ(τεύς)[164]· παρὰ τούτου ἐλάβομεν μίσθωσιν μεδίμν[ων κρι(θῶν) 𐅅ΗΔΓΙΙΙΙ, ἐτῶν] | τεττάρων, γίγνονται μέδιμνοι ΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔΓΙ ἐπίμετρα[165] τῶι διαμετρηθέντι σ[ί]τωι [ΗΗ𐅄]ΓΙ[Τ· κεφά(λαιον)] ‖ μεδίμνων ΧΧ𐅅ΗΗΔΔΔΙΙΤ· ἀπὸ τούτου ἐδόθη ἱερεῦσιν καὶ ἱερείαις κατὰ τὰ πά[τρι]α ἐπ[ὶ Νικήτου ἄρχοντος[166]] | μέδιμνοι 𐅄ΔΙ, ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος[167] μέδιμνοι 𐅄ΔΙ, ἐπὶ Ἀριστοφῶντος ἄρ[χοντος[168] μέδιμνοι 𐅄ΔΙ,] | ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος[169] μέδιμνοι 𐅄ΔΙ· κεφάλαιον ἱερεῦσι καὶ ἱερεί[αι]ς ἐ[τῶν τεττάρων μέδι]|μνοι ΗΗΔΔΔΔΜΜΜΜ ε(ἰς)[170] τὴν τρι[ε]τηρίδα τῶν Ἐλευσινίων[171] εἰς τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα κα[ὶ τῆς ἱππο-

---

163 Quae inde ab hoc loco subiunguntur rationibus prytaniae decimae, ea ad totius quadriennii reditus et expensas spectant. De campo Rario cf. not. 85. 164 Orator nobilissimus. Pseudoplutarchi testimonium Vit. Xor. p. 849 D ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς — ἔχειν — ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι (ἑταίραν) Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι μνῶν λυτρωσάμενος iniuria Fouc. ad hunc fundum rettulit; neque enim ἴδια κτήματα de agro conducto dici licet, neque sacer campus quem arandum conduxerat idoneus locus videtur ubi meretricem aleret. At hominem opulentum qui Eleusine privatos agros haberet ea ipsa de causa vicinum campum Rarium conduxisse probabile est. 165 Haec accessio redit v. 281 et 285. Rationes numerorum unoquoque loco aliae sunt et ubique obscurae. 166 Ol. 112, 1 (332/1 a. Chr.). 167 Ol. 112, 2 (331/0 a. Chr.). 168 Ol. 112, 3 (330/29 a. Chr.). 169 Ol. 112, 4 (329/8 a. Chr.). 170 EK lapis. Emendavit Ts. 171 Cum sacra illa Cereris et Proserpinae, quae mense Boëdromione agebantur, in titulis et apud scriptores antiquiores semper μυστήρια τὰ μεγάλα appellentur, Ἐλευσινίων nomen praeter titulum n. 620, 66. 73 ubique in sollenni sermone ad certamina spectat. Cf. Aristot. Ἀθ. πολ. 54, 7: τετάρτη δὲ (πεντετηρίς) Ἐλευσίνια. Schol. Germani ad Pindari Olymp. IX, 166 ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀγὼν ἐτελεῖτο Δήμητρος καὶ Περσεφόνης τὰ καλούμενα Ἐλευσίνια. Supra n. 246, 26 τῶν Ἐλευσινίων τῶν μεγάλων. C. I. Att. III 663, 6 ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Ἐλευσινίων. C. I. Att. II 1313, 3 [Ἐλ]ευσίνια [δόλι]χον. 1316, 2 [Ἐλευ]σίνια [ὁπλ]ιτικῷ [ἀκ]άμπιον. 1319, 1 Ἐλευσίν[ια] ἄνδρας παγκράτιον. Quae certamina non, ut mysteria, annua fuisse ex his rationibus luculentissime apparet. Idem confirmatur testimonio decreti n. 650, 23 τῶν πρὸς Ἄγραν μυστηρίων, γενο[μ]ένων δὶς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ διὰ τὸ συντελεῖσθαι τὰ Ἐλευσίνια. Alternis annis, secundo et quarto cuiusque Olympiadis ut quidem videtur, certamina instituebantur, sed ita ut ludi maiores (πεντετηρίς) cum minoribus (τριετηρίς) alternarent. Singulae igitur utriusque generis feriae in unumquodque quaestorum et epistatarum quadriennium incidebant. Intricatissima est quaestio, quaenam inter Eleusinia et mysteria ratio

δρομίας][172] | καὶ τοῦ πατρίου ἀγῶνος[173] καὶ τῆς μουσικῆς μέδιμνοι 𐅄ΔΔ· εἰς τὴν πεντετηρίδα τ[ῶν Ἐλ]ε[υσινίων[174] εἰς] ‖ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μουσικῆς[175] καὶ τῆς ἱπποδρομία(ς) καὶ τοῦ πατρίου μέ[διμνοι ΗΗ------·] | εἰς τὴν ἱπποδρομίαν τὴν προστεθεῖσαν κατὰ ψήφισμα[176] ἆθλα μέδιμνοι 𐅄ΔΔ· σύμπαν κεφάλ[(αιον) ἱερεῦσι] | καὶ ἱερείαις εἰς τὴν τριετρίδα τῶν Ἐλευσινίων καὶ εἰς τὴν πεντετηρίδα μέδιμ[ν]ο[ι ΗΗΗ]Η-------|

τῆς ἐπαρχῆς[177] τοῖν θεοῖν τοῦ σίτου κεφάλαια τῆς φυλῆς ἑκάστης[178]· Ἐρεχθεῖδος κρι(θῶν) ΔΔΔ[ΜΜΜ, π]υρ[ῶν ---] |

---

intercesserit. Ac mihi quidem probabilius videtur, ludos eis annis, quibus omnino habebantur, ipsa mysteria excepisse. Quod contra Fouc. et A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 179 sqq. sacra plane separata, etsi non magno temporis intervallo discreta, fuisse opinantur. Quod apud inferioris aetatis scriptores peregrinae originis, quorum locos composuit Mommsen p. 180 not. 4, Ἐλευσινίων nomine feriae mysticae universae comprehenduntur, id ille recte in hac quaestione quicquam valere negavit. Trieteridis praeter hunc titulum nusquam mentio fit. Foucarti opinio, eam Baccho, penteterida vero deabus Eleusiniis sacram fuisse, idoneo fundamento caret. Cf. not. 173.

172 Genetivos hic et v. 260 a τὴν τριετηρίδα et τὴν πεντετηρίδα pendere statuit Mommsen; qui si mentem scriptoris assecutus est, ut mihi quoque probabile videtur, ille sane turbavit ordinem enuntiati; nam musici et equestris certaminis appellationes cum gymnico, non cum Eleusiniis, quorum hae omnes partes erant, ex aequo coniungenda fuerunt.

173 Antiquissimas ludorum partes hoc vocabulo ab adventiciis distingui Mommsenus p. 188 not. 2 probavit exemplis n. 192, 28. 77 Ἀλῴων τῷ πατρίῳ ἀγῶνι. n. 605, 16 ἀναγορεύειν τοῦτον τὸν στέφανον Διονυσίων τῷ πατρίῳ ἀγῶνι Ἐλευσῖνι ἐν τῷ θεάτρῳ. Cave tamen hunc locum cum Fouc. de trieteride Eleusiniorum interpreteris. Nam quod Mommsenus dubitanter etiam de Dionysiis agrestibus intellegi posse pronuntiavit, id omnino certum est, siquidem illud est decretum pagi Eleusiniorum, cui nulla necessitudo intercedit cum sacris publicis populi Atheniensium.

174 Et Aristoteles (v. not. 171) et tituli qui μεγάλων Ἐλευσινίων nomen habent (ibid.) haec quinquennalia certamina testantur.

175 Cf. not. 172.

176 Paullo ante huius tituli aetatem demum hoc populiscitum rogatum esse, quia Athenienses propter gravem annonae caritatem (cf. n. 152[4]) dearum in quorum tutela omnis agri cultura erat animos placare vellent, probabiliter coniecit Fouc.

177 Quae quinto a. Chr. n. saeculo decreta erant de primitiis frugum deabus Eleusiniis consecrandis (n. 20), ea anno 329 a. Chr. paucis eisque levioribus rebus mutatis etiamtum viguisse hic videmus. Nam ἐπαρχήν et ἀπαρχήν idem esse cum omne huius loci argumentum probat, tum v. 297 adeo ipsum ἀπαρχή recurrit.

178 Cf. n. 20, 8 ἐγλέγειν δὲ [τοὺς δ]ημάρχους κατὰ τοὺς δήμους καὶ παραδιδόναι τοῖς ἱεροποιοῖς τοῖς Ἐλευσινόθεν Ἐλευσῖνάδε. Non est cur hic quicquam mutatum opinemur; nam frumenta a pagis data tributim coniuncta et asservata

ἡμιέκτεια δύο χοίνικες· Αἰγῆιδος κρι(θῶν) 𐅄ΔΔΔIIII, πυρῶν δύο μεδίμνους ἑπτὰ χοίνικας· [Π]αν[δ]ι[ονίδος] ‖ κρι(θῶν) 𐅄I, ἑπτὰ ἡμιέκτεια, τρεῖς χοίνικας, πυρῶν τρί' ἡμέδιμνα δύο χοίνικας· Λεωντίδος κρι(θῶν) 𐅄ΔΔΔ---, | ἕνδεκα ἡμνέκτεια, πυρῶν τρεῖς μέδιμνοι, δέκα χοίνικες· Ἀκαμαντίδος κρι(θῶν) 𐅄ΔΓIII π[έν]θ' ἡμιέκ[τεια,] | πυρῶν τρεῖς μέδιμνοι δύο χοίνικες· Οἰνῆιδος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΓII ἑκτεύς, τρεῖς χοίνικες, πυρῶν δύ[ο μέδι]‖μνοι, ἕνδεκα ἡμιέκτεια, δύο χοίνικες· Κεκροπίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΓIIII τρί' ἡμιέκτεια, πυρῶν μέδιμν[ος·] | Ἱπποθωντίδος κρι(θῶν) 𐅄ΓI, ἐκ[179] χοίνικες, πυρῶν τέτταρες μέδιμνοι τέτταρες ἡμέδιμνον χοίνικες --· ‖ Αἰαντίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΔIII τέτταρ' ἡμιέκτεια, πυρῶν δύο μέδιμνοι ἡμιέκτειον· Ἀντιοχίδος κρι(θῶν) 𐅄Γ-- | ἡμιέκτεια ὀκτώ, δύο χοίνικες, πυρῶν μέδιμνος, ἐννέα ἡμιέκτεια, πένθ' ἡμιχοινίκια· ἐγ (Δ)ρυμοῦ[180] Φί|λων στρατηγὸς κρι(θῶν) μέδιμνος, δύο χοίνικες, πυρῶν μέδιμνοι δύο, πένθ' ἡμιέκτεια, χοῖνιξ· ἐκ τῆς ἐπ' | Ἀμφιαράου δήμαρχος[181] Προκλῆς Σουνιεὺς κρι(θῶν) ΔΔ, πυρῶν Γ μέδιμνοι ἐννέα ἡιέκτεια· ὧν αὐτοὶ ἀπήν|εγκαν οὐδενὸς ἐγλέξαντος κρι(θῶν) ΔΓII, πυρῶν τρία ἡμέδιμνα. ἐξαλαμῖνος[182] Τιμόθεος Ἀλωπε(κῆθεν) κρι(θῶν) ΔΔΔ ‖ δέκα ἡμιέκτεια δύο χοινίκες. ἐ Σκύρου[183] στ(ρ)ατη-

---

videntur. Ac re vera infra v. 273 demarchi mentio, obscurissima illa quidem (not. 181) invenitur. 179 Cf. not. 105. 180 ΕΓΡΥΜΟΥ. Egregie emendavit Fouc. coll. Demosth. XIX, 326 ἀντὶ δὲ τοῦ τὸν Ὠρωπὸν ὑμῖν ἀποδοθῆναι περὶ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. Schol. ad h. l. πόλις μεταξὺ τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. Hesych. Δρυμός· δάσος, σύμφυτος τόπος αὐτοφυὴς καὶ σύνδενδρος, καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς καὶ φρούριον. Harpocration s. Δρυμός· Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Δικαιώμασί φησιν οὕτως· ἔπειτα Δρυμὸν ἕνα Ἀττικὸν καὶ ἕτερον Βοιωτικόν. Hic etsi necessario Atticae locus intellegitur, tamen mireris non demarchum, sed praetorem, sine dubio στρατηγὸν ἐπὶ τὴν χώραν, cuius imperio Panacti praesidium subditum erat (n. 192, 26 sqq. 246, 2 sqq.) primitias mittere. Nam ullam antiquae terrae Atticae partem nullius pagi fuisse, quae est Foucarti sententia, mihi quidem incredibile videtur. 181 Ex sacra terra Amphiarai, quae paucis ante annis recuperata erat, item primitias deabus offerri non est mirum. Sed neque quomodo homo Suniensis alius pagi demarchus esse potuerit neque quo pacto regio extra Atticam sita demarchum habuerit intellegitur; quare fuit cum conicerem Δήμαρχος Προκλ[έου]ς Σουνιεύς exarare debuisse lapicidam. At quicunque homines primitias obtulerunt, hic proprio nomine et demotico significantur omissa paternae originis nota. 182 Cf. 56, 24 ἐξάμου. 183 Scyrum, Imbrum (v. 297), Lemnum Atheniensium fuisse notum est. Cleruchi qui eas insulas incolebant ut reliqui cives primitias

[γ]ὸς[184] Μνησίστρατος Κυθήρ(ριος) κρι(θῶν) ΔΔΔΔΓΙΙΙ, πυρῶν ὀκτώ· | ἐγ Μυρίνης[185] στ(ρ)ατηγὸς Σθένυλλος Εἰρεσίδης Σώ[πατρο]ς Ἀλωπεκῆθεν Αἰσχύλος Ἐρχι[εὺς κρι(θῶν) Η]𐅄ΔΙ[Ι], | πυρῶν ΔΔΙΙΙ πένθ' ἡμιέκτεια· ἐξ Ἡφαιστίας[186] στρατηγὸ[ς] Μνησίμαχος Ἁγνούσιος Δημήτρ[ι]ος ἐκ Κοί(λης), | Λυσιμαχίδης Ἁγνούσιος κρι(θῶν) ΗΗ𐅄ΙΙ ἑκτεὺς δύο χοίνικες, πυρῶν εἴκοσι τρεῖς δέκα ἡμιέκτεια δύ|[ο] χοίνικες. κεφάλαιον κριθῶν μέδιμνοι ΧΗΓΙΙΙ ἡμιέκτεια τέτταρα δύο χοίνικες. [ἀ]πὸ τούτων εἰς || [π]ροκώνια[187] τοῖν θεοῖν μέδιμνος· εἰς τὸν πελανὸν[188] ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς[189] ἑκκαίδεκα μέδιμνοι τρι|[ῶ]ν χοινίκων ἀπολείποντες· ἀπεδόμεθα μεδίμνος ΧΔΔΓΙΙ ἑκτέα πενθ' ἡμιχοινίκια· καὶ ἐπίμετρα[190] | ταύταις μέδιμνοι 𐅄ΔΙΙΙΙ ἑκτεὺ(ς) πένθ' ἡμιχοινίκια· κεφάλαιον τιμῆς κριθῶν ΧΧΧ𐅄ΔΔΔ⊢⊢ΙΙΙ, πρα|θεισῶν

Eleusina mittere debebant. 184 Hic et 276. 277 Fouc. tres ex collegio decem praetorum intellegit, qui forte fortuna tum ipsum in illis oppidis versati sint. Sed mihi id neutiquam credibile est, sed magistratus vel praefectos ad id ipsum Athenis missos interpretor, ut cleruchorum res publicas gererent, qui nominis modo communione attingant praetores Atheniensium, ut ἵππαρχος εἰς Λῆμνον (Aristoteles Ἀθ. πολ. 61, 6) diversus est a binis annuis equitatus Attici praefectis (Arist. 61, 4). Fuisse aliquando tale praetorum genus luculentissime probat n. 659, 4: ὁ ἀπ' ἄστεως στρατηγὸς Ἀθηναίων τῶν ἐν Ἴμβρῳ. Sane id sine huius tituli testimonio multo recentius existimaremus; sed certe praetores fuisse posse quamdiu etiam hipparchus Lemnum mitteretur non recte negat Fouc.; illum enim equitibus modo praefuisse definite testatur Aristoteles, cum praetores Athenis missos, magistratus civiles potius quam militares, omnes cleruchorum res publicas administrasse probabile sit. 185 Oppidum insulae Lemni. Cf. not. 184. 186 Oppidum insulae Lemni. Cf. not. 184. 187 Supplevit Fouc. ex Harpocratione προκώνια· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος 'προκώνια' φησὶ 'ἐστὶ πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι'. Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι. ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Αὐτοκλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δ' ἐν τῷ περὶ θυσιῶν φησὶ 'καὶ προκώνιά ἐστι κάχρυς (i. e. κριθαὶ πεφρυγμέναι) κατηρειγμέναι μετὰ ἀρωμάτων'. Hic titulus Aristophanis, Cratetis, Demonis opinionem adiuvat qui ex hordeo potius quam ex tritico confecta statuunt. Ceterum A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 192 not. 3 nomen προκώνια idem sibi velle ac προαρκτούρια i. e. προηρόσια conicit; etenim Arcturi sidus coni figuram habere visum esse hominibus. Quod omnium maxime improbabile est, cum quia astrum Βοώτης aut Ἀρκτοφύλαξ audit, Ἀρκτοῦρος vero una est stella eius splendidissima, quam nemo sanus cum cono comparare poterat, tum quia non sollennia caerimoniasve significat vox προκώνια, sed frumentum certa ratione comparatum. 188 Cf. n. 20[9]. 189 Cf. n. 496[13]. 190 Cf. not. 165.

ἐκ τριῶν δραχμῶν τὸν μέδιμνον ἕκαστον ὡς ὁ δῆμος ἔταξεν[191]· πυρῶν κεφάλαιον μέδιμνοι 𐅄ΔΔ-- | δέκα ἡμιέκτεια χοῖνιξ· ἀπὸ τούτων εἰς πελανὸν τοῖν θεοῖν μέδιμνος καὶ ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς || Δ μέδιμνοι καὶ ἐπιβολὴ[192] πένθ' ἡμιέκτεια· ἀπεδόμεδα μεδίμνους 𐅄ΔΔΙΙ ἑκτεία χοίνικα· ἐπίμετρα[193] | τούτοις μέδιμνοι τρεῖς χοίνικες τρεῖς. κεφάλαιον τιμῆς πυρῶν τῶν ἑξήκοντα καὶ δυεῖν μεδίμνω[ν] | ΗΗΗ𐅄ΔΔ⊢⊢ΙC, πραθέντων ἐξ δραχμῶν τοῦ μεδίμνου ἑκάστου ὡς ὁ δῆμος ἔταξεν[194] πλὴν τῶν δέκα μεδίμν[ων·] | τούτων δὲ τιμὴ 𐅄[195]· κεφάλαιον ἀργυρίου τῆς ἐπαρχῆς τοῦ σίτου ΧΧΧ𐅅ΔΙΙΙΙΙC. ἀπο τούτου τάδε ἀνήλω|ται· ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς ὅσον ὁ δῆμος ἔταξεν τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγὸς ἑκάστου ΔΔΔ· || ἱερείων τετταράκοντα τριῶν κεφάλαιον ΧΗΗ𐅄ΔΔΔΔ· τῶν βοῶν ἑκάστου ΗΗΗΗ· τριῶν βοῶν ΧΗΗ· Ἱπποθῶ[ν]|τος[196] ἱερεῖ πελανὸν ΔΔΔΔΠ⊢⊢⊢ΙΙ· προμετρητεῖ μισθὸς ἀπὸ τῶν ἑκατὸν ⊢ΙC, κεφάλαιον Δ⊢⊢ΙΙΙΙC· | σανίδων[197] ΔΙΙΙΙ τιμὴ καὶ γραφὴ 𐅄⊢⊢· τοῦ πύργου[198] ἐπισκευὴ τῶι σίτωι 𐅄ΔΔ· μισθωτοῖς τοῖς ἐκφέρουσι | τὸν σῖτον, τῶν ἑκατὸν μεδίμνων ΙΙΙΙ, κεφά(λαιον) Π⊢⊢⊢· εἰς τὰς ἱερὰς οἰκίας[199] ταῖς ἱερείαις θυρώματα[200] Δ | καὶ σταθμὰ ταῖς θύραις καὶ ὑπερτόναια[201], τιμὴ ξύλων καὶ ἥλων καὶ κόλλης καὶ

191 Propter inopiam frumenti quae tunc obtinebat, certum ac modicum pretium frumentis quae venirent populiscito statutum esse coniecit Fouc. Cf. not. 194. 192 Hoc redit infra v. 297. Quid sibi velit non perspicio. 193 Cf. not. 165. 194 Cf. not. 191. Pro illius temporis caritate hoc pretium satis exiguum est, siquidem tum usque ad sedecim drachmas in singulos tritici medimnos auctum esse testatur Demosthenes XXXIV, 39, qui idem τὴν καθεστηκυῖαν τιμὴν quinque drachmarum esse dicit; quo ipso pretio cum Heraclides Salaminius triticum vendidisset, insigni beneficio populum Atheniensium affecisse existimatus est (n. 152, 10). 195 Cur hi decem medimni minore etiam pretio venierint latet. 196 Cf. Pausanias I, 38, 4 ἔστι δὲ (Eleusine) Ἱπποθόωντος ἡρῷον, ἀφ' οὗ τὴν φυλὴν ὀνομάζουσι. C. I. Att. II p. 429 n. 567 b, 22 ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα (tribus Hippothontidis) τοὺς ἐπιμελητὰς τῆς φυλῆς ἐν στήλαις λιθίναις καὶ στῆσαι τὴν μὲν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ, τὴν δὲ ἐν τῷ Ἱπποθωντίῳ. Eleusiniorum pagus tribus Hippothontidis erat; sed sacra herois nescio an antiquiora fuerint Clisthene et ipsa ansam dederint pago huic potissimum tribui ascribendo. 197 Manifesto haec sunt πινάκια, in quibus frumentorum summas inscribere iubentur hieropoei n. 20, 26. Ts. 198 Turris, quae tum iam reficienda erat, aliquanto ante exstructa videtur quia illi σιροί, quos aedificandos esse statuitur n. 20, 10, minus idonei existimabantur. Fouc. 199 Cf. not. 18. 200 Cf. not. 56. 201 Cf. not. 56.

μισθωτοῖς ἐργασαμέν[οις] ‖ ΗΗΗΗ𐅄ΔͰͰ· εἰς τὰ ἐπιθύσιμα[202] 𐅄ΔΔΔΔ ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς· κεφάλαιον λήμματος ΧΧΧ𐅅ΔΙΙΙΙC· κεφ[ά](λαιον) | ἀναλώματος ΧΧΧΗΗΔΔΔΓC

c

[π]ερίεστιν ΗΗ[𐅄ΔΔ]ΔΓΙ ΙΙ ΙΙ· τοῦτο παρεδώκαμεν ἱεροποιοῖς τοῖς ἐγ βουλῆς καὶ ἐξ Ἴμβρο[υ[203] τ]ῆς ἀπαρχῆς, οἱ ὕστερον (ἐ)λθόντες[204] τῆς θυσίας ἣν ἐκόμισε Χαιρέστρατος Ἀναγυράσιος πυρῶν μέδιμνοι ΔΔΔΓΙ δέκα ἡμ[ι]|έκτει(α) ἔχοντες [τ]ὴν ἐπιβολήν[205]· τιμὴ τούτων ΗΗΔΔͰ· κριθῶν μέδιμνοι ΔΔΔΔΙΙΙ ἡμιέκτε[ι]α τέτταρα, ἔχοντες τὴν ἐπιβολήν· τιμὴ τούτων, τοῦ μεδίμνου ἑκάστου ͰͰͰΙΙΙΙΙ, σύμπαν τιμῆς κεφάλαιον ΗΗΗ𐅄ΔΔΓͰͰ· | ἀπὸ τούτου προμετρητεῖ ͰͰ· μισθωταῖς ͰΙΙΙΙΤ· ἐνοίκιον[206] ͰΙ· κεφάλαιον ἀναλώματος [Γ]Τ· περίεστιν ΗΗΗ𐅄ΔΔΔͰͰΤ· καὶ τοῦτο παρεδώκαμεν ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς Δημοφίλωι Ἀχαρνεῖ καὶ συνιεροποιοῖς ‖ εἰς ἀνάθημα τοῖν θεοῖν. ἐκ τῶν θησαυρῶν ἐξειρέθη τῶν Ἐλευσῖνι τοῖν θεοῖν· ἐκ τοῦ⟨ς⟩ τῆς πρεσβυτέρας[207] Φιλίππειοι δύο, τριώβολον χρυσοῦν, ὀβολοὶ δύο χρυσοῖ, δραχμὴ Χαλκιδική, τριώβολον ὀβολὸς Δελφικ[ός,] | νομίσματος[208] 𐅅ΙΙΙΙΙC· ἐκ τοῦ τῆς νεωτέρας[209] ὀβολοὶ δύο χρυσοῖ, νομίσματος 𐅅ΔΔΔΔΙΙΙΙΙΤΧ· σύμπαν κεφάλαιον σὺν τῆι τιμῆι τοῦ χρυσίου καὶ τοῦ ξενικοῦ[210] Χ𐅄ΔΔΔΔͰͰΙΙΙΙΧ· ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· Λύκητι | Περιθοί(δηι) τῶι τοὺς θησαυροὺς ἀνοίξαντι μισθὸς ͰͰͰͰ· ἀρεστηρίαν[211] θῦσαι ἱερεῖον

---

202 Quodnam genus sacrificiorum indicetur obscurum est. 203 Cf. not. 183. 204 ΗΛΘΟΝΤΕΣ. Structuram turbatam esse monuit Ts., οἱ ὕστερον ἐλθόντες ad μέδιμνοι rettulit A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 194 not. 3, recte ni fallor. Sed peccavit qui haec composuit cum enuntiatum ἣν ἐκόμισε ad ἀπαρχὴν relatum medium interponeret illis οἱ ὕστερον ἐλθόντες πυρῶν μέδιμνοι. 205 Cf. not. 192. 206 Proprie hoc significat mercedem qua aedes locantur habitandae (Demosth. XLVIII, 45); quae quomodo hic in censum venire possit non video. 207 Cereris. 208 Moneta argentea Attica hic nudo vocabulo νόμισμα, i. e. ᾧ νομίζουσιν Ἀθηναῖοι, a reliquis omnibus nummorum generibus distinguitur. Alibi plerumque additamenta Ἀττικόν vel ἡμεδαπόν (n. 21, 4) accedunt. 209 Proserpinae. 210 Sc. ἀργυρίου. Nam auri omnis, argenti peregrini pretium definitur legitima moneta argentea Attica. 211 Quia res deabus consecratas tollere et in alium usum convertere nefas est, in auro et argento signato vero id pro rei natura vitari omnino nequibat, sacrificio id expiandum animique dearum placandi erant.

ἑκατέραι τοῖν θεοῖν κατὰ ψήφισμα βουλῆς ὃ Λυκοῦργος εἶπεν[212]· 𐅄ΔΔ· κεφάλαιον τοῦ περιόντος ΧΔΓ𐅂𐅂ΙΙΙΧ· καὶ τοῦτο ἱερ[ο]|ποιοῖς κατεβάλομεν κατὰ ψήφισμα δήμου, ὃ Λυκοῦργος εἶπεν, Νικομάχωι Στειρι[εῖ κα]ὶ συνιεροποιοῖς. ὧν παρελάβομεν παρὰ τῆς ποτέρας ἀρχῆς μοχλῶν τρίνματα ΓΙΙΙ· ταῦτα εἰ(ς) σφῆνας ἀνήλωται. μοχλοὶ | ταῖς κατανκτηρίαις[213] παλαιοὶ κατεχρήσθησαν εἰς σφῆνας καὶ σφύρας καὶ πιεστῆ[ρας[214]. ξ]ύλα τετράγωνα τῶν Μακεδονικῶν[215] ΔΔΔΔΓΙΙ· κορμὸς τούτων ἐπὶ τῆι σκηνῆι σὺν τοῖς διαπεπρισμένοις καὶ τῶι κειμέν[ωι] ‖ χαμαὶ ΔΔ· ἐπὶ τῆι κρήνηι ΓΙ· εἰς τοὺς ἱμάντας ΙΙ· εἰς Ἀμφιάραον ΓΙΙΙΙ· εἰς τὸν πύργον [ΙΙ· ε]ἰς τὸν πυλῶνα ΙΙ· ἐπὶ τῶι νοτίωι πυλῶνι Ι· εἰς τὰς θύρας τῆς ἱερείας καὶ τοῦ δαιδούχου[216] ΙΙΙ· εἰς τοὺς ὀχετοὺς τῶν πύ[ργων] | καὶ τὰ ὑπερτόναια[217] τοῖς ὀχετοῖς Ι καὶ κορμός· εἰς τὰς θύρας τὰς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει· ΙΙ· ἱστο[ὶ τ]έ[ττ]αρες· τούτων εἷς μέν ἐστιν θριπήδεστος, οἱ δὲ τρεῖς οἱ ὑγιεῖς ἀνήλωνται εἰς τὴν τροχιλείαν[218]· | ξύλα [πτ]ελέϊνα μονόβολα[219] ὧν παρελάβομεν κατεχρησάμεθα εἰς τὴν τροχιλείαν ΔΔΓΙ. ἕτερα δίβολα ΙΙΙ[Ι. ἕ]τερα ῥυμεῖϊα μελέϊνα μονόβολα ΔΔ. ἕτερον δίβολον Ι· ἕτερα ῥυμοὶ δίβολα ΔΔΓ· ἕτερα ῥυμεῖα μονόβο|λα ΓΙ· αὐχένες δρύϊνοι Ι[Ι]ΙΙ· εἰς τὸ ἐσχαρεῖον καὶ τοὺς ἐνδέσζμους τοῦ [τείχ]ους[220]· ἕτεροι μελέϊνοι [εἰς τὴν] τροχιλείαν, πρὸ(ς) οἷς αὐτοὶ ἐπριάμεθα καὶ ἕτερον ξύλον πτελέϊνον, καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἀναβαζμ[ο]|ὺς τῆς τροχιλείας· ἕτεροι μοχλοὶ δύο μελέϊνοι ὑπὸ τῆι κρήνηι· λίθοι Ἐ[λευ]σινιακοὶ ΔΔΔΓ· τούτ[ο]υς [Π]ολύευκτος εἰς τὴν κρήνην κατεχρήσατο· λίθος Πεντελικὸς ἐν τῆι ἱματιοθήκηι[221]· ἅτερος

---

212 Utrum Lycurgi rogatio ad hoc unum negotium an ad omnes pecunias quae illo anno ex quibuslibet thesauris fanorum publicorum eximerentur spectaverit, dubites, sed hoc mihi multo probabilius videtur. Ni fallor in desuetudinem venerat haec caerimonia, quam ille, qua erat pietate et diligentia in deorum sacris conservandis et instaurandis, revocare conatus est. 213 Vox ceteroqui ignota obscurae significationis, ut etiam infra nonnulla, quae singillatim notare longum est. 214 Alibi torcular vel prelum significat. Cf. H. Blümner Techn. und Term. I p. 337 not. 2. 215 Cf. not. 55. 216 Cf. not. 18. 217 Cf. not. 56. 218 Cf. not. 144. 219 Cf. Schol. Pind. Pyth. V, 55 μονόδροπον τὸ μονόβολον ἢ μονόξυλόν φησι παρὰ τὸ μόνον αὐτὸ εἰλῆφθαι· δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν. Sequitur ut δίβολα sint ex duabus partibus commissis facta. 220 Haec peritioribus architecturae veterum expedienda relinquo. 221 Cf. not. 155.

Πεντελεικὸς ‖ [πρὸ] το[ῦ] Κηρυκείου[222]. σφόνδυλοι[223] Αἰγιναῖοι παλαιοὶ ΔΙ· εἰς τὴν λιθολογίαν[224] κατεχρησάμεθα τοῦ τείχους. σίδηρος καταβεβρωμένος ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τάλαντα ⊕Τ⊕· ἐκ τούτου ἐποιησάμεθα τὰς ὀβελείας[225] ΔΠΙΙΙΙ | [καὶ εἰς τὴν] τῶν τοπείων[226] συμβολὴν [ἀμ]φιδέας κ[αὶ] ἥλους ἐποιησάμεθα τῶι συμβάλλοντι τὰ το[π]εῖα.

---

222 Cf. not. 18. 223 Cf. n. 538[23]. 224 Cf. not. 10. 41. 25 Vox ignota obscurae significationis. 226 Alibi restes, praecipue navium (Boeckh Seeurk. p. 144 sqq.), significat. Sed neque quis eorum fuerit usus in delubro Eleusinio perspicio neque quomodo clavis (ἥλοις) coniungi potuerint. Quare aliam plane ignotam vim verbum hic habere existimaverim.

---

588 Tabula inventa Deli post porticum taurorum quam dicunt, ad murum periboli Apollinis. In fronte rationes pecuniarum acceptarum et expensarum, in tergo traditionum laterculi quas hic repetimus. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 29 sqq. (Syll.[1] 367). Cf. quae adnotavit V. de Schoeffer de Deli insulae rebus p. 118 sqq. 153 sqq.

Τάδε παρελάβομεν[1] ἐν τῶι ναῶι τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ ἱερο-

Litterae volgares praeter ΞΠΠ, quantum quidem ex nonnullorum locorum lectione enotata ab Homollio, qui totum titulum minuscula modo scriptura expressit, colligere licet. Pro ΑΕΘ fere ubique ΛΕΟ esse testatur H. Haud pauca in rasura rescripta sunt, quae singillatim enotanda non putavi, cum manifestum sit ubique errores a lapicida commissos ab eodem emendatos esse. 1 Hieropoei qui Demare archonte in magistratu fuerunt, Amphoterus Aristeae f., Polyxenus Parmenionis f., Silenus Sileni f., Philippus Acesimbroti f., haec quae infra scripta sunt se accepisse fatentur a superioris anni hieropoeis et magistratu peracto tradidisse successoribus. Ipsorum et archontis nomina scripta sunt initio rationum accepti et expensi, quae his traditionum laterculis praemittuntur (Homolle p. 6 v. 1—3. cf. huius tituli v. 151). Saeculo tertio a. Chr. duumviros hieropoeos fuisse constat; alterius vero initiis modo bini modo quaterni comparent, sed eidem semper per totum annum. Quod Hom. et Schoeffer p. 118 sq. tamen his omnibus annis quattuorvirorum collegio fuisse statuunt, certe quo pacto fiat, ut modo omnes nominentur modo duorum ex eis nomina pertinaciter per totius anni tabulas premantur, non expediverunt. Quare mihi quidem probabilius est tum temporis quotannis Delios decrevisse, utrum antiquum duorum numerum retinerent an quattuorviros crearent. Permulta exstant eiusdem generis monumenta maximam partem adhuc inedita, quibus diligenter

ποιῶν Κρίττιος τοῦ Νικάρχου, Συνωνύμου τοῦ Ἱερομβρότου, παρούσης βουλῆς καὶ γραμματέως τοῦ τῆς πόλεως Ποσειδι|κοῦ τοῦ Σωτέλου καὶ τοῦ τῶν ἱεροποιῶν Νεοκροντίδου τοῦ Νεοκροντίδου, καὶ παρέδομεν τοῖς μεθ' ἑαυτοὺς ἱεροποιοῖς Δημητρίωι Τιμοξένου, Μειλιχίδει Κριτοβούλου, παρούσης | βουλῆς καὶ γραμματέως τοῦ τῆς πόλεως Τηλεμνήστου τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τοῦ τῶν ἱεροποιῶν Τιμοξένου τοῦ Τιμοξένου· δακτύλιον χρυσοῦν σάρδιον, ἔχοντα ἐπίσημον Ἀ|πόλλωνα, ὃν ἀνέθηκε τῆ Λητοῖ Στρατονίκη[2]· ὁλ(κὴ) ⊢Δ· καθετῆρα χρυσοῦν διάλιθον, ὃν ἀνέθηκε τῆ Λητοῖ Στρατονίκη, ἐχ θυρεῶν ΔΔΔΔΓΙΙΙ καὶ ἡμίση ΙΙ καὶ ἐμ μέσωι εἷς ἑκατέρωθεν, καὶ σειστὰ ‖ ΗΔΔΔ ΔΙ· ὁλ(κὴ) ⊢ΗΓ⊢[3]· δακτύλιον χρυσοῦν, ὃν ἀνέθηκε Στρατονίκη Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, ἔχοντα ἐπίσημον Νίκην· ὁλ(κὴ) σὺν τῶι κίρκωι ⊢ΔΔΔΓ⊢ΙΙΙΙ· στεφάνια χρυσᾶ ΙΙΙ, ἃ ἀνέθηκε ταῖς Χάρισι Στρα|τονίκη, τὸ ἓν οὐκ ἔχον κίρκους οὐδὲ τοὺς δεσμούς, διαλελυμένα· ὁλ(κὴ) ⊢𐅄ΔΙΙΙ· χύμα[4] χρυσοῦν ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἀγάλματος· ὁλ(κὴ) ⊢𐅄ΔΔΔΔΓ+++ΙΙΙ· ἄλλο χρυσοῦν χύμα ἀπὸ τῶν | τριῶν[5]· ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΓ++ΙΙΙ· χρυσοῖ Φιλίππειοι ΙΙΙ· Ἀλεξάνδρειος Ι· νόμισμα παντοδαπόν· ὁλ(κὴ) ⊢𐅄ΔΓ+++· ἡδυποτὶς χρυσῆ, Ἐχενίκης ἀνάθεμα[6]· ὁλ(κὴ)

examinatis archontum Deliorum tempora satis accurate definivit H. Unde apparet, Demarem ex recentissimis Deli liberae archontibus fuisse et circiter a. 180 a. Chr. magistratu functum esse. 2 Cf. v. 33. 198 βασίλισσα Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Φίλας. v. 185 βασίλισσα Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου. v. 29. 30. 32. 161 βασίλισσα Στρατονίκη. Etsi hic (v. 4. 5) quater nudum nomen ponitur, tamen dubium non est quin eadem ubique regina, quae primo Seleuco Nicatori, deinde eius filio Antiocho I nupsit, designetur. Memorabile est in nulla ex his dedicationibus matrimonii mentionem fieri. 3 Collare constabat ex particulis duodequinquaginta, quae clupeorum formam habebant; praeterea duo dimidii clupei erant, quibus conexis et colligatis totus orbis clauderetur, et ab eo qui in antica parte medius erat duo utrimque dependebant. Reliquis quadraginta septem clupeis terna σειστά adnexa erant, quae sunt in summa centum quadraginta unum. H. 4 Massa auri conflati. 5 Sc. ἀγαλμάτων. Haec tria simulacra, collocata prope ipsum Apollinem, Gratiarum fuisse Homolle p. 128 collegit ex traditionibus Sosisthenis anno (paullo ante 250 a. Chr.) propositis, ubi Stratonice (not. 2) coronam auream unam maiorem, quae Apollinis statuae imponeretur, et tres minores, quas Gratiae ferrent, dedicasse scribitur. 6 Cf. Athen. XI, 469 c: Σῆμος δ' ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος ἀνακεῖσθαί φησιν ἐν Δήλῳ χρυσῆν ἡδυποτίδα Ἐχενίκης, ἐπιχωρίας γυναικός, ἧς μνημονεύει καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ. Eadem Sosisthenis anno κύλιξ vocatur et pondus integrarum 50 drachmarum habet,

ͰΔΔΔΔΓǂǂǂǂIII· στέφανος χρυσοῦς δρυός, Λυσάν|δρου[7] ἀνάθεμα· Ͱ𐅄ΔǂǂǂIII· στέφανος χρυσοῦς κισσοῦ, ἀνάθεμα βασιλέως Πτολεμαίου[8], διαλελυμένος, καὶ κόρυμβοι Γ· ὁλ(κὴ) ͰHΓǂ· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα βασιλέως Δημητρίου· | ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔͰIII· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα Πολυκλείτου[9]· ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΓIII· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα Φιλοκλέους[10]· ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔΓǂIII· στέφανον χρυσοῦν κισσοῦ, ἀνάθεμα Δη||λιάδων[11], κόρυμβοι III κατεαγότες· ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔΓͰ· στέφανον χρυσοῦν μυρσίνης, Ἰωμίλκου[12] ἀνάθεμα· ὁλ(κὴ) ͰΔΔͰIII· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα βασιλέως Ἀντιγόνου[13]· ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔͰ· | λειμώνιον χρυσοῦν, Σόλωνος ἀνά-

---

cum hic $49\frac{1}{2}$ modo sint, laeso poculo aut detrito per septuaginta fere annorum interiectorum spatium. H. Praeterea eiusdem mulieris munificentia Sosisthene archonte cum alia dona oblata sunt deo, tum tria milia drachmarum datae ex quibus sacrificium annuum Apollini et Veneri fieret (Schoeffer p. 180 not. 118. 119). 7 Aristocriti f. nobilissimus Lacedaemoniorum nauarchus (586[16]). In aliis antiquioribus traditionibus nominatim Lacedaemonius vocatur. H. 8 Hunc Lagi filium, Demetrium qui statim sequitur Poliorcetam esse probabile est, quia in hac tituli parte fere omnia dona satis antiqua sunt. 9 Cf. Diodor. XIX, 62, 4 Μυρμιδόνα μὲν οὖν τὸν Ἀθηναῖον ἀπέστειλε (Ptolemaeus Lagi f. anno 315/4 a. Chr.), — Πολύκλειτον δὲ μετὰ νεῶν ἑκατόν, τῶν δὲ πάντων στρατηγὸν Μενέλαον τὸν ἀδελφόν. οὗτοι δὲ πλεύσαντες εἰς Κύπρον κἀκεῖ καταλαβόντες Σέλευκον μετὰ τοῦ στόλου, συνήδρευσαν βουλευόμενοι τί χρὴ πράττειν. 64, 4 ἅμα δὲ τούτοις πραττομένοις Πολύκλειτος — ἐκ Κύπρου πλεύσας κατῆρεν εἰς Κεγχρεάς. Medio loco inter Ptolemaeum Demetriumque et Philoclem (not. 10) quin hic potissimum Polyclitus designetur non est dubium. 10 Apollodori f., qui ut Polyclitus Ptolemaeo utilissimam operam praestitit et postea Sidoniorum regnum adeptus est. C. n. 176[3]. 202, 2. 209, 2. 11 Virginum chorus, qui Deliorum feriis celebrandis interest, quare quae ab eis per hanc occasionem dedicantur, infra χορεῖα vocantur. 12 Carthaginiensem esse Th. Homolle Revue arch. troisième série X (1887) p. 47 probat ineditis rationibus Deliis annorum fere 166—140 a. Chr. allatis, ubi est ἀνάθημα Ἰωμίλκου Καρχηδονίου. Nomen *Jechômelekh* (Ἰώμιλκος, aut si Ἰωμίλκας nominativum praeferas, *Jechômelkarth*) esse J. Wellhausen in proëcdosi statuit. A quo dissentit Homolle, Ἰωμίλκας ex Ἰοδμίλκας i. e. *Jaadmelkarth* natum statuens, quia sibi persuasit eundem hic et n. 167, 4 hominem designari, id quod mihi quidem neutiquam certum videtur. Consonam *cheth* omitti nihil habet insoliti; cf. Ἀμίλκας, Ἀννίβας. 13 Hanc coronam, cum neque Charila (fere 250 a. Chr.) neque Sosisthene archonte (fere 270 a. Chr.) in traditionibus compareat, ab Antigono Dosone, non a Gonata dedicatam videri observavit H. Sed ipsius aetatum qua singuli traditionum laterculi conscripti sint definitiones (p. 4) Antigoni Gonatae suprema tempora neutiquam excludunt.

θεμα Ἀσκληπιῶι· δλ(κὴ) ⊢𐅄ΔΔΔΓ⊦⊦⊦· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα βασιλέως Ἀντιγόνου· δλ(κὴ) ⊢ΔΔΓ· στέφανον χρυσοῦν δάφνης, Ἀντιπάτρου[14] ἀ|νάθεμα· δλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΓ⊦⊦⊦⊦ III· στέφανον χρυσοῦν δάφνης ἀνεπίγραφον· δλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΓ⊦⊦· στέφανον χρυσοῦν δάφνης, Φάρακος[15] ἀνάθεμα, δλ(κὴ) ⊢ΔΔΔ⊦⊦⊦· στέφανον χρυσοῦν δάφνης, Πνυταγόρα[16] ἀ|νάθεμα· δλ(κὴ) ⊢𐅄Δ⊦⊦· στέφανον χρυσοῦν δάφνης καινόν· δλ(κὴ) ⊢𐅄Δ⊢· σφαῖραν χρυσῆν ἐν ἐλύτρωι, ἀνάθεμα Φίλας τῆς Θεοδώρου[17]· δλ(κὴ) ⊢𐅄Γ⊦⊦⊦· στεφάνη χρυσῆ μυρσίνης, Ξενοφάντου ἀνάθεμα· | δλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΔΓIII· τέτραχμα II, ἓν ὑπόχαλκον[18] Λυσιμάχειον, ἓν Ἀντιόχειον· δραχμὴ Ἀλεξανδρεία· δακτύλιοι ἀργυροῖ ΔΓIII καὶ κυλίκιον καὶ ὠτάριον· δύο λίθους ἔχοντες, εἷς σιδηροῦς· δλ(κὴ) ⊢Δ‖ΔΔΔ⊦⊦⊦⊦· δακτύλιοι σιδηροῖ ὑποκεχρυσωμένοι ΔI· τέτραχμον Λυσιμάχειον ὑπόχαλκον· φιάλας ἐκ πλινθείων[19] ἐξειρημένας Γ, ἀναθέματα, μία Δηλιάδων, ἐπιδόντων θεωρῶν καὶ ἀρχι|θεώρου Κλεάνακτος, ἄλλη ἀνάθεμα Χερσονησιτῶν τῶν ἐκ τοῦ Πόντου, ἄλλη ἀνάθεμα Χερσονησιτῶν τῶν ἐκ τοῦ Πόντου, ἄλλη ἀνάθεμα Βακχίου Κολοφωνίου, ἄλλη ἀνάθεμα Χερσο|νησιτῶν τῶν ἐκ τοῦ Πόντου· δλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔ· ἠλεκάται ἀργυραῖ ΓII, δλ(κὴ) ⊢Δ⊦⊦· τέτραχμον Λυσιμάχειον· φιάλαι αἱ ἀνατεθεῖσαι ἐπ' ἄρχοντος Τηλεμνήστου, ἐφ' ὧν ἐπιγραφή· ‘Ἐπ' ἄρχοντος | Ἄμνου, ταμιευόντων Νίκωνος τοῦ Ἀντιρήτου καὶ Νικομάχου τοῦ Νικομάχου’. φιάλαι ΔΓIIII ἄλλαι Νικάρχου καὶ Τληπολέμου ταμιῶν· φιάλαι ΔΓ· ἄλλαι IIII, ἐφ' ὧν ἐπιγραφή· ‘Ἐπ' ἄρχοντος Ἄμνου, | ἱεροποιῶν Φερεκλείδου καὶ

14 Sosisthene archonte accuratius scribitur ὃν ἀνέθηκεν Ἀντίπατρος Βαλάγρου. Cave igitur confundas cum clarissimo Philippi Alexandrique exercituum duce, qui Iollae filius fuit. H. 15 Pharax Lacedaemonius nauarchus erat a. 397 et 396 a. Chr. (Xen. Hell. III, 2, 12 sqq. Diodor. XIV, 79, 4), anno 393 a. Chr. bello Corinthio cum Agesilao fuit (Xen. Hell. IV, 5, 6), denique 369 a. Chr. legatus in Atheniensium comitiis verba fecit (Xen. VI, 5, 33). Coronam dedicasse videtur cum nauarchus in mari Aegaeo cum classe versaretur. 16 Pnytagoram Euagorae f. Ol. 98, 3 (386/5 a. Chr.) a patre cum is in Aegyptum veheretur Salamine relictum esse qui urbem a Persis defenderet refert Diodor. XV, 4, 2. Alius est Pnytagoras Salaminiorum rex, qui Ol. 107, 2 (350/49 a. Chr.) urbi praefuit et usque ad Alexandri aetatem regnum continuavit (Wesseling ad Diodor. XVI, 46, 1). Is hic intellegi videtur. 17 Cf. not. 84. 18 Nummum adulterinum videri adnotavit H. 19 πλινθεῖον est tabula quadrangula lapidea, cui phiala imposita erat. H. Alia vi eandem vocem habes n. 587, 203.

Ποσειδικοῦ᾽. Εὐτύχειος[20] Ι· ἄλλη ἐπ᾽ ἄρχοντος Φίλλιος, Θυεστάδαι καὶ Ὠκυνεῖδαι[21] ἀπὸ τῶν γερῶν τρικτυαρχοῦντος Κοσμιάδου τοῦ Σήμου, τὸ ἐπιβάλλον Σή||μωι· ἄλλη, ἐπ᾽ ἄρχοντος Καλλίου, ἐπιδόντος βασιλέως Ἀντιγόνου, ἐπιστατοῦντος Μειλιχίδου· ἄλλη, ἀνάθεμα Μαψιχιδῶν, ταμιευόντων τῶν προσόδων Ἀφθονήτου· = αἱ πᾶσαι ἐν τῶι πρώ|τωι ῥυμῶι φιάλαι ΔΔΔΓΙΙΙ· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔΔΓΙΙͰ𐅄· δεύτερος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΗ𐅄ΔΔ· τρίτος ῥυμός, φιάλαι ΔΓΙΙ, ὧν μία ἡ ἐπ᾽ Ἀντιγόνου μόλυβδον ἔχουσα ἐν τῶι πυθμένι· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· τέταρ|τος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔΔΔ· πέμπτος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔΔΔ· ἕκτος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔ· ἕβδομος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔ· ὄγδοος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον)· ἔ|νατος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔΔ· δέκατος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔΔ· ἑνδέκατος ῥυμός, 𐅄ΔΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔΔ· δωδέκατος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) Ͱ𐅄Δ· τρεισκαιδέκατος ῥυ|μός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΔ· τεσσαρεσκαιδέκατος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον) ͰΔΙΙ· πεντεκαιδέκατος ῥυμός, φιάλαι 𐅄ΔΓΙΙ· ὁλ(κὴ) τά(λαντον), μν(αῖ) ΓͰ𐅄· τὰ συσταθέντα μετὰ τῶν χυμάτων τῶν ἀπὸ τοῦ || τρίποδος· ὁλ(κὴ) ͰΔΔΔΔͰ. Ἐκ τοῦ πρώτου ῥυμοῦ τοῦ ἐκ τῆς κιβωτοῦ, φιάλη Ι ἡ περιγενομένη ἀπὸ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ παραδοθέντος τοῖς ἀνδράσιν· ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄Δ· ἐκ τοῦ δευτέρου ῥυμοῦ τοῦ ἐκ τῆς κι|βωτοῦ, φιάλη Ι καὶ ποτήρια ΙΙΙ τὰ περιγενόμενα ἀπὸ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ παραδοθέντος τοῖς ἀνδράσιν·

---

20 I. e. dedicata per occasionem feriarum, quae Εὐτύχεια vocabantur. H. Infra v. 55 sqq. Εὐτυχείων Φιλαδελφείων coniunctim recensentur. Quae ad duo diversa sacra rectissime rettulit Hom.; nam Schoefferi opinio ad unum idemque festum spectare utrumque nomen (de Delo p. 176 not. 98) cum hoc loco refutatur, tum neutiquam recte ille per se incredibile existimat, sacra quaedam nudum nomen Εὐτύχεια habuisse. Nam Εὐτύχης probum nomen Graecum est; quod vero privati hominis nobis ignoti nomen sic coniungitur cum regis Ptolemaei Philadelphi, id eo minus offensionis habet, quia plane geminum exemplum habes v. 54 Εὐεργεσίων, Φιλεταιρείων, Σωπατρείων, Παταιχείων.
21 Hae duae sunt trittyes civitatis Deliorum, quae cum fere semper coniunctae commemorentur, arctius quoddam necessitudinis vinculum inter eas intercessisse videtur. Nempe unam tribum efficiebant, siquidem v. 126 scriptum est φιάλην Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυάρχων δὲ τῆς φυλῆς Στησίλεω καὶ Λυκομήδου.

ὁλ(κὴ) ⊢HHΔΔΔ· ἐκ τοῦ τρίτου ῥυμοῦ τοῦ ἐκ τῆς κιβωτοῦ, φιάλαι III, χελιδόνειοι II, ποτήρια | παντοδαπὰ τεθραυμένα ΔI· ὠταρίων κλάσματα καὶ πυθμένων· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΓIIII⊢ΔΔΔΓ⫲· ῥυτόν, οὗ ὁλ(κὴ) ἐν τῶι μικρῶι ζυγῶι μν(αῖ) Γ⊢Γ⫲⫲· ἄλλα ποτήρια Γ τῶν ἐκ τῆς κιβωτοῦ καὶ ἠθμός· ὁλ(κὴ) ⊢HΓ|ΔΔΔ⊢· σκαφία II τῶν ἐκ τῆς κιβωτοῦ τῶν ἐγ Νήσου, τὸ μὲν Τιμοκράτου ἀνάθεμα Δηλίου, τὸ δὲ Νικάνδρου ἀνάθεμα Ῥιθυμνίου[22], ὁλ(κὴ) ⊢ΓΔΔΔΔ· κηρύκειον καὶ θυμιατήριον καὶ ἠλεκάται, | ὧν ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΔ⫲. ἄστατα· ταινία περιηργυρωμένη, Ἀρχεστράτου ἀνάθεμα· κρατῆρες ἀργυροῖ II, βασιλίσσης Στρατονίκης[23] ἀναθέματα· στέφανος χρυσοῦς, ὧι τὸ ἄγαλμα[24] ἐστεφάνω|ται, ἐμ μέσωι σάρδιον ἔχων· φιάλαι χρυσαῖ II, βασιλίσσης Στρατονίκης ἀναθέματα, λίθους ἔχουσαι· θυμιατήριον ἀργυροῦν, Βουλομάγας ἀνάθεμα· σκύφοι II ἀπότυποι, Δηλίων ἀναθέματα· | ζωιδάρια ἀργυρᾶ II ἐν οἰκίσκωι ξυλίνωι καὶ ἡμικύκλιον ἀργυροῦν, Ἀπολλοδώρου ἀνάθεμα· τριήρης ἀργυρᾶ, Σελεύκου[25] ἀνάθεμα· φιάλη ἀργυρᾶ ἐμ πλινθείωι, Κώιων ἀνάθεμα, ἀρχιθεώ|ρου Εὐέλθοντος· ἀσπιδίσκαι ὀνύχιναι ΔΔ, βασιλίσσης Στρατονίκης ἀναθέματα, ἐν χρυσίωι ἐνδεδεμέναι· τούτων αἱ δύο ἅλυσιν ἔχουσιν· φαρέτρα Ἡρακλεωτικὴ χρυσοποίκιλτος | τόξον ἔχουσα· ταινία χρυσῆ, ἐφ' ἧς ἐπιγραφή· 'Βασίλισσα Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Φίλας Ἀπόλλωνι Δηλίωι'. μυοσόβαι[26] II ὀνυχίνας λαβὰς ἔχουσαι· ποτήριον ὀνύχι|νον, ἀνάθεμα Κοΐντου Ῥωμαίου· στέφανος χρυσοῦς καὶ στρεπτόν, κρεμάμενα πρὸς τῶι τοίχωι· φιάλη ἀργυρᾶ ἐμ πλινθείωι, Ἀριστοκράτου ἀνάθεμα· φιάλη ἀργυρᾶ ἐμ πλινθείωι, Κώι|ων ἀνάθεμα, ἀρχιθεώρου Μακαρέως· φιάλη ἀργυρᾶ ἐμ πλινθείωι, Θεοδότου ἀρχιθεώρου Ῥοδίου· φιάλη ἀργυρᾶ ἐμ πλινθείωι, Ἀριστοκράτου ἀνάθεμα· φιάλη ἀργυρᾶ ἐμ πλινθείωι, θεωρῶν | ἀνάθεμα ἀρχιθεώρου Ἀλέξιος. Δεξιᾶς εἰσιόντι εἰς τὸν νεὼ τοῦ Ἀπόλλωνος· φιάλαι ἀργυραῖ ἐμ πλινθείοις Γ, ὧν μία ἐν τῶι ναῶι ἐστιν, καὶ πῖλος ἀργυροῦς· στέφανος χρυσοῦς ἐπὶ | προκομίου καὶ ἡ ἀνατεθεῖσα φιάλη ἐπ' ἄρχοντος Τηλεμνήστου ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Κώιων, ἀρχιθεώρου

22 De Rhithymnia Cretae insulae oppido cf. Bursian Geogr. von Griechenl. II p. 554. 23 Cf. not. 2. 24 Simulacrum Apollinis Delii. Cf. 586[19]. 25 A Seleuco Antiochi f. ante annum 306 a. Chr., quo is regium nomen assumpsit, dedicata. 26 I. e. μυιοσόβαι, ut n. 587, 9 ὀργυᾶς. 54 ὀργυὰν scribitur, alibi ἑστηκῦα et similia, omniumque frequentissime ὑός pro υἱός

Ἀλθαιμένου[27], καὶ ἡ ἀνατεθεῖσα φιάλη ἐφ' ἱεροποιῶν Ὀρθοκλέους καὶ Πολυβού|λου, ἀνάθεμα Μενεστράτου Ἀθηναίου· ἄλλη φιάλη δεξιᾶς εἰσιόντι εἰς τὸν νεώ, Ἱπποκρίτου Κῴου· ἄλλη, ἐπ' ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, ἀνάθεμα Κῴων ἀρχιθεώρου Νικαγόρα τοῦ Θεοδώρου· | τριπόδιον Δελφικόν, ἀνάθεμα Ἀριστάρχου. Ἀριστερᾶς εἰσιόντι εἰς τὸν νεὼ τοῦ Ἀπόλλωνος· φιάλαι ἀργυραῖ ἐμ πλινθείοις ΔΔΔΓ· σκαφία ΙΙ καὶ χρυσοῦς ἐμ πλινθείωι, Νικολάου ἀνάθεμα Ῥοδ[ί]ου· δραχμὴ καὶ τέτραχμον Ἐφέσιον ὃ ἔφασαν ἀνενεχθῆναι Μνησικλῆς καὶ Διογένης παρ' ἰδιωτῶν· φιάλην χαρυωτὴν ἐφ' ἧς ἐπιγραφή· 'Νικάνωρ Ἀπόλλωνι Δηλίωι, ἱεροποιούντων Ἀφθο|νήτου καὶ Θεοξένου'· κυμβίον οὗ ἐπιγραφή· '᾿Ιστιαιεύς μ' ἀνέθηκε⟨ν⟩ Κάλλωνος ὑπερ· φίλ' Ἄπολλον, τῆνδε συναμφοτέροις εὐτυχίην ὄπασον'[28]· χυλίκιον μόνωτον 'Ἐπιάναξ Μυτιληναῖος Ἀπόλλω|νι'· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Πανταίνου, βασιλέως Ἀντιγόνου ἀνάθεμα, ἐπιστατοῦντος Ὠκυνείδου· φιάλη χαρυωτὴ ἐφ' ἧς ἐπιγραφή 'Νικήρατος Πολύβου Δήλιος καὶ παῖδες Ἀπόλλωνι Δηλίωι'· σκα|φίον, ἐπ' ἄρχοντος Πανταίνου, ἱεράζοντος δὲ τῶι Ἀσκληπιῶι Ξενοκράτου· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Μειλιχίδου, ἱεράζοντος δὲ τοῦ Ἀσκληπιοῦ Καρυστίου· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Σωτέλου, στη|σίλειον, ἐπιστατοῦντος Σατύρου τοῦ Πυρρίδου· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Ἀπολλοδώρου, ἱεράζοντος τῶι Ἀσκληπιῶι Λυσανίου· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Ἀγκι(θ)είδου[29], στησίλειον· μαστός, ἐπ' ἄρ||χοντος Τλησιμένου, ἱεράζοντος τοῦ Ἀσκληπιοῦ Σωτέλου· φιάλιον Δηλιάδων χορεῖα, Φιλίππου ἐπιδόντος τοῦ Πτολεμαίου[30]· ἄλλο φιάλιον

---

27 Sic scripsi. ΛΛΟΛΙΜΕΝΟΥ lapis, quod H. intactum reliquit. At si reputaveris quae supra de litterarum ΑΘ in hoc lapide figura dicta sunt, non dubitabis mecum illud reponere, praesertim cum nomen herois cuius magnae partes sunt in antiquissimis de vicina insula Rhodo narrationibus (Diodor. V, 59, 1 sqq.) optime quadret in hominem Coum. 28 Distichon elegiacum agnovit Homolle p. 145 not. 1. 29 Emendavi. Ἀγκισείδου H., quae nominis forma quo modo defendi possit non video. At Ἀγκιθείδης patronymicum nominis Ἀγκίθεος est, quod duplicis aspiratae vitandae studio ex Ἀγχίθεος fit ut Ἐκέφυλος ex Ἐχέφυλος, Ἀμπιθάλης ex Ἀμφιθάλης. 30 Cum utrumque nomen Macedonibus familiare sit et alibi quoque hoc munificentiae genus ad homines eximiae potentiae referatur, velut v. 139 ad Ptolemaeum regem et Cleopatram reginam, v. 183 ad regem Attalum, nescio an hic agnoscendus sit filius avito nomine usus Ptolemaei Philippi f. somatophylacis qui apud Granicum parti equitatus praefuit (Arrian. I, 14, 6) et Halicarnassi pugnans occubuit (Arr. I, 22, 7).

῾Ἐπίκτητος Ἀμόργιος Ἀρτέμιδι Ἑκάτει᾿· σκαφίον | ἐπ᾿ ἄρχοντος Σωτίωνος, ἱεροποιῶν δὲ Λυσάνδρου καὶ Ἐλπίνου, ἀπὸ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν ἀρ(ν)ῶν[31]· σκαφίον, ἐφ᾿ ἱερέως Πολύβου, Θεανδριδῶν, ἐπ᾿ ἄρχοντος Λυκάδου· κυμβίον· ῾῞Ηρ(α)ι Θῆρις[32] τήνδε | ἀνέθηκεν παῖς Ἀμιάντου᾿ κυμβίον· ῾Πρόξενος καὶ παῖδες δεκάτην τῶι Ἀπόλλωνι᾿· σκαφίον, ἐπ᾿ ἄρχοντος Χαρίλα, στησίλειον, ἐπιστατοῦντος Ἑλικάνδρου· σκαφίον, ἐπ᾿ ἄρχοντος Φιλοξένου, | ἱεράζοντος τῶι Ἀσκληπιῶι Ξένωνος τοῦ Πίστου· φιάλην, ἐπ᾿ ἄρχοντος Πολυστράτου· ῾Βασιλεὺς Ἀντίγονος Πανί᾿, ἐπιστατοῦντος Τελεσάνδρου· σκαφίον, ἐπ᾿ ἄρχοντος Σωτίωνος, ἱερο|ποιῶν Ἐλπίνου καὶ Λυσάνδρου, ἀπὸ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων ὧν ἀνέθηκεν Τιμόξενος καὶ Παρμενίων· φιάλιον ῾Μύνδιος Ἀρτεμῆς Θεοκρίτου Ἀπόλλωνι Δηλίωι᾿[33]· μάνης, ἐπ᾿ ἄρχοντος Ξε||νο⟨νο⟩μήδου, ἱεροποιῶν δὲ Ἀστία καὶ Ἱερομβρότου, ἱερὸν Ἀπόλλωνι· φιάλη καρυωτὴ ῾Κτησυλίς, Ἀριστολόχου θυγάτηρ, Πυθέου δὲ γυνή, Εἰλειθυίει᾿· ψυκτήριον, ἐπ᾿ ἄρχοντος Ἀπολλοδώρου, ἱε|ροποιοὶ Σῆμος καὶ Πυθοκλῆς ἀπὸ τῆς ἐλάφου καὶ τῶν τράγων· σκαφίον, ἐπ᾿ ἄρχοντος Ἀμφοτεροῦ, στησίλειον, ἐπιστατοῦντος Ἡρακλείδου τοῦ Ἐχεκράτου· φιάλη ῾Ἀμφικλεῖδαι Νάξιοι ἐξικε|λίας Ἀπόλλωνι᾿. = Τὰ πάντα ΔΔΓΙΙ· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙΙΙ⊢𐅄ΔΔ· ἀργύριον τὸ περιγενόμενον ἀπὸ τῶν ἐπιθύρων, χύμα καὶ ἄλλα λεπτά, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔ⊢· ἀργυροῖ κίρκοι ΙΙ· ὁλ(κὴ) ⊢· ποτήριον, ἐφ᾿ οὗ ἐπιγραφή· ῾Σωσίβι|ος Γλαύκου ἀπὸ τῶν γερῶν᾿· ἄλλο Σωκρίτου ἱερητεύσαντος, ἐπ᾿ ἄρχοντος Φίλλιος· φιάλη ἐφ᾿ ἧς ἐπιγραφή ῾Δάζος Δαζίσκου Ἀζαντῖνος[34] ἀφ᾿ ὧν εἰργάσατο Ἀπόλλωνι᾿· ὁλ(κὴ) τῶν τριῶν ⊢ΗΗΔΓ|Ͱ· φιάλας ΙΙΙΙ ἃς ἔφασαν παραδοθῆναι ὑπὸ ταμιῶν Τληπολέμου

31 ΑΡΚΩΝ. Emendavit H. Primitiae gregum aliaque id genus dona cum neque consumi omnia possent in sacrificiis, neque commode asservari, venibant et ex pretio supellex aurea aut argentea fiebat quae deo dedicaretur. 32 Emendavi. Ἡρχιθηρίς H. At neque hoc nomen est neque Homollius sensisse videtur, verba versum hexametrum heroum efficere. Cum alpha in hoc titulo lineola transversa carere soleat, facile lineis ultra verticem casu aliquantulum prolongatis species litterae X existere potuit. 33 Dedicationis verba versum hexametrum integrum cum initio alterius efficere manifestum est; neque enim si pedestri sermone usus esset, qui scripsit, ethnicum Μύνδιος primo loco posuisset; nominum Ἀρτεμῆς et Θεοκρίτου mensura necessitate excusatur (cf. v. 44 Κάλλωνος). 34 Hominis nomen patriam indicare videtur Calabriam aut Apuliam, qua in regione est oppidum Azetium.

καὶ Νικάρχου ⟨ο⟩ Εὐεργεσίων[35], Φιλεταιρείων, Σωπατρείων, Παταικείων, ὁλ(κὴ) ΓΗΗΗΗ· φιάλαι ΙΙ Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν ‖ τρικτυαρχούντων Ἀλκιμάχου τοῦ Τιμοκράτου, Ἀριστείδου τοῦ Τελέσωνος, Τληπολέμου (τοῦ) Διοδότου, ὁλ(κὴ) ΓΗΗ· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ, ἱεροποιῶν Μνησικλέους, Διογένου, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, | ὁλ(κὴ) ΓΗΗ· στέφανος χρυσοῦς ἐπὶ κώνου δάφνης, ὃν ἀνέθηκεν Περσεὺς βασιλέως Φιλίππου Ἀπόλλωνι Δηλίωι[36]· φιάλαι ΔΠΙ, ἃς παρέδοσαν ταμίαι Καλλίας καὶ Τελεσαρχίδης, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΠΙ· ἄλ|λαι φιάλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Καλλίου καὶ Τελεσαρχίδου, ὁλ(κὴ) ΓΗΗΗΗ· ἄλλη φιάλη, τρικτυάρχων Πολύβου καὶ Μνησικλέους, ὁλ(κὴ) ΓΗ· ἄλλη φιάλη, ἣν ἔφασαν παραλαβεῖν παρὰ τρικτυάρχων Χαρίλα | καὶ Τελεσαρχίδου, ὁλ(κὴ) ΓΗ· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ, ἃς ἔφασαν παραλαβεῖν παρὰ ἱεροποιῶν Σωκρίτου καὶ Πολυξένου, ὁλ(κὴ) ΓΗΗ· ἄλλαι φιάλαι ΔΠΙ, ταμιῶν Ἄμνου καὶ Μνησιάδου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΠΙ· ἄλλαι φιάλαι ΙΙΙΙ, τα|μιῶν Ἄμνου καὶ Μνησιάδου, ὁλ(κὴ) ΓΗΗΗΗ· χρυσοῦς Ἀλεξάνδρειος Ι· ἐνώτιον χρυσοῦν Ι· φιάλαι ΔΠΙ, ἃς ἔφασαν αὐτοῖς παραδοῦναι ταμίας Πόλυβον καὶ Ἀντίγονον, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΠΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Πολύ‖βου καὶ Ἀντιγόνου, ὁλ(κὴ) ΓΗΗΗΗ· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ Εὐξενίδου καὶ Ἀντιγόνου, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ΓΗΗ· ἄλλα ἀργυρᾶ παντοδαπὰ ἀπ' ἀνδριάντων, καὶ δακτύλιοι, καὶ κίρκοι καὶ ἱστιαϊκὰ ΙΙΙ, | ὁλ(κὴ) ΓΔ· δακτύλιοι ὑπάργυροι ΙΙΙ καὶ χονδύλιον ὑπόχρυσον· στέφανος χρυσοῦς δάφνης βασιλέως Ἀττάλου, ὁλ(κὴ) ΓΗ. Ἀριστερᾶς εἰσιόντων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· φιάλη ἐμ πλινθείωι, | Ποπλίου ἀνάθεμα καὶ Σατύρου, ἄ(στ)α(τ)ος[37]· φίαλαι ΔΠΙ, ταμιῶν Εὐφράνορος καὶ Ἀλκιμίδου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΠΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Ἀλκιμίδου καὶ Εὐφρά-

35 Sic scripsi. εὐεργεσιῶν H. Sed manifesto quattuor festa enumerantur per quorum occasionem quattuor lances dedicatae sunt, Εὐεργέσια (quae sine dubio a Ptolemaeo Euergeta nomen traxerunt), Φιλεταίρεια (denominata a Philetaero principatus Pergameni conditore), Σωπάτρεια, Παταίκεια. Postremum nomen Homolle p. 148 refert ad Herculem Tyrium, qui Πάταικος ἐπιτραπέζιος vocatus sit. At cum reliqui ludi ab hominibus nomen habeant, cumque, quod ipse H. commemorat, in hoc eodem titulo v. 157. 160 Pataeci cuiusdam dona recenseantur, nescio an praestet ab hoc illas ferias repetere; de Eutycheis et Philadelpheis (v. 55) cf. not. 20. 36 Ante annum 179 a. Chr., quia Perseus regio nomine etiamtum caret. κῶνον cassidem interpretatur H. 37 Emendavi. ΛΥΛΟΣ H.

νορος, ὁλ(κὴ) ⊢HHHH· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ, Κοσμιάδου καὶ Θαρσαγό|ρου, ἀνεπίγραφοι, ὁλ(κὴ) ⊢HH· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ, ἱεροποιῶν Δημόνου καὶ Τηλεμνήστου, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢HH· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ, τρικτυάρχων Ξενοκράτου καὶ Νίκωνος, ἀπὸ τῶν γερῶν, ὁλ(κὴ) ⊢H· σκα|φίον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπὶ Λευκίνου, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Δ· σκαφίον στησίλειον, ἐπιστατοῦντος Διοδότου ἐπ᾽ ἄρχοντος Ἡρακλείτου, βουλῆς τῆς ἐπὶ Ἐπικτήμονος, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Δ· σκαφίον στησίλειον, βου‖λῆς τῆς ἐπὶ Σωσιστράτου, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Δ· σκαφίον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπὶ Ἐμπέδου, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Δ· σκαφίον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπὶ Ἡρακλείτου, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Δ· σκαφίον στησίλειον, ὃ ἔφασαν ἀνενεχθῆ|ναι βουλῆς τῆς ἐπὶ Τηλεμνήστου, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Δ· σκαφίον στησίλειον, ἐπ᾽ ἄρχοντος Παρμενίωνος, ἄστατον· φιάλαι ΙΙ, ἱεροποιῶν Ὀρθοκλέους καὶ Πολυβούλου, Εὐτύχειος, Φιλαδέλφειος, ὁλ(κὴ) ⊢HH· ἄλλαι φιά|λαι ΔΠΙ, ταμιῶν Ξενοκλείδου καὶ Γερύλλου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΠΙ· ἄλλαι φιάλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Ξενοκλείδου καὶ Γερύλλου, ὁλ(κὴ) ⊢HHHH· ἄλλη φιάλη, βασιλέως Ἀντιόχου, ὁλ(κὴ) ⊢HHHH· φιάλη ἀργυρᾶ, ὑπὲρ τὸ ὑπέρθυ|ρον, ἣν ἀνέθηκαν Ἀχαιοὶ καὶ ὁ ἡγεμὼν Θεόξενος[38]· φιάλην, ἐπ᾽ ἄρχοντος Ἡρακλείτου, Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυαρχούντων Τηλεμνήστου καὶ Ἀριστοφῶντος, ὁλ(κὴ) ⊢H· ἄλλας φιάλας ΔΠΙ, τα|μιῶν Πολυκρίτου καὶ Φανοδίκου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΠΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Πολυκρίτου καὶ Φανοδίκου, ὁλ(κὴ) ⊢HHHH· φιάλην, ἐπ᾽ ἄρχοντος Κοσμιάδου, Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυαρχοῦντος Πάχητος ‖ τοῦ Ἀναξιθέμιδος, ὁλ(κὴ) ⊢H, καὶ ἣν παρέδωκαν ἱεροποιοὶ Ὀρθοκλῆς καὶ Ἀλκιμίδης φιάλην ἐμ πλινθείωι ὑπὲρ τὸ ὑπέρθυρον, ἀνάθεμα Κώιων· φιάλην, ἐπ᾽ ἄρχοντος Ἀπολλοδώρου, Θυεσταδῶν καὶ | Ὠκυνειδῶν, τρικτυαρχούντων Ξενοκράτου καὶ Πυθέου, ὁλ(κὴ) ⊢H· φιάλην, ἐπ᾽ ἄρχοντος Διογένου, ἱεροποιῶν δὲ Ἀπολλοδώρου, Ἀντιγόνου, ἐπιδόντος Ἑρμίου τοῦ νησιάρχου[39], ὁλ(κὴ) ⊢H· ἄλλην, ἐπ᾽

38 Cf. Liv. XXXIII, 18, 5: *cum iis copiis Pausistratus* (Rhodiorum praetor) *Tendeba in Stratonicensi agro, locum peroportunum, ignaris regiis qui tenuerant occupavit. In tempore et ad id ipsum excitum auxilium, mille Achaei pedites cum centum equitibus supervenerunt; Theoxenus iis praeerat.* Qui cum per mare in Asiam veherentur Delum appulisse videntur. Ceterum Theoxenum quominus Callicratis Leontesii patrem (n. 292, 2) esse statuamus, temporum certe rationes non obstant. 39 Huius Hermiae dona inde a Milichidis archontis anno, qui est inter 276 et 269 a. Chr., dedicata in

ἄρχον[τος] | Διογένου, ἱεροποιῶν δὲ Ἀπολλοδώρου, Ἀντιγόνου· Εὔτυχος Φιλώτου Χῖος Ἀπόλλωνι', ὁλ(κὴ) ⊢Η· φιάλας ΔΓΙ, ἐπ' ἄρχοντος Ἀπολλοδώρου, ταμιῶν Ἀπολλοδώρου καὶ Ἡγέου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· ἄλλας φιάλας ΙΙΙΙ, | ταμιῶν Ἀπολλοδώρου καὶ Ἡγέου, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· ἄλλας φιάλας, ἐπ' ἄρχοντος Ἀπολλοδώρου ΙΙ, ἱεροποιῶν δὲ Τλησιμένου, Τελέσωνος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· ἄλλας φιάλας ΙΙ, ἱερο|ποιῶν δὲ Ὀρθοκλέους καὶ Ἀλκιμίδου, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· στέφανος χρυσοῦς, ὃν ἀνέθηκεν Τίμων Νυμφοδώρου Συρακόσιος, ἄστατος· φιάλαι χρυσαῖ ΙΙ ἐμ πλινθείοις, ἃς ἀνέ||θηκεν Θέων Στράτωνος Χῖος, ἄστατοι· ἄλλη, ἐπ' ἄρχοντος Χαιρέου, Θυεσταδῶν, ἐπιστατοῦντος Ἑβδομίσκου καὶ Ἀπατουρίου, ὁλ(κὴ) ⊢Η· στέφανος χρυσοῦς ἐπὶ κώνου[40], ὃν ἀνέθηκεν Δημήτριος βα|σιλέως Φιλίππου[41] Ἀπόλλωνι Δηλίωι. δακτύλιον ἀργυροῦν τὸν ἐκ τοῦ θησαυροῦ, ὁλ(κὴ) ΙΙΙ· ἄλλον δακτύλιον ὑπάργυρον· φιάλας ΔΓΙ, ἐπ' ἄρχοντος Ὀλυμπιοδώρου, ταμιῶν Ἐμπέδου, Ἀπατουρίου, ὁλ(κὴ) | μν(αῖ) ΔΓΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Ἐμπέδου καὶ Ἀπατουρίου, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· φιάλαι, ἐπὶ ἄρχοντος Ὀλυμπιοδώρου ΙΙ, ἱεροποιῶν Ξενοκλείδου, Παρμενίωνος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· φιάλαι, ἐπ' ἄρχοντος | Χαιρέου ΔΓΙ, ταμιῶν Διακρίτου, Νίκωνος, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Διακρίτου, Νίκωνος, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· φιάλη λεία χρυσῆ ἐπιγραφὴν ἔχουσα 'Ἀπόλλωνος Δηλίου, Ἀρτέμιδος Δηλίας', ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔΔΓǂǂǂǂ· | ἄλλη φιάλη χρυσῆ λεία, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔΔǂǂǂ· ἄλλη φιάλη λεία χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔΔΓǂǂǂǂ· ἄλλη φιάλη χρυσῆ λεία, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔ· ἄλλη φιάλη χρυσῆ λεία, ἐπι||γραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔΓ⊢· ἄλλη φιάλη χρυσῆ λεία, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔΓ· ἄλλη φιάλη χρυσῆ λεία, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΔΓ⊢· φιάλη

---

antiquioribus traditionibus inveniri, eumque cum Ptolemaeorum familia coniunctissimum fuisse videri, quia praeter deos principales Deli insulae etiam Arsinoae Philadelpho ab eo anathemata oblata essent, monuit H. p. 159. Qua cum re perbene convenit, quod νησίαρχος, i. e. praefectus communis insulanorum concilii dicitur. Id enim dum eius regimen ad Rhodios transiret (n. 224[2]), cum Ptolemaeorum regno ita conexum erat, ut praefectus non civitatium suffragiis eligeretur, sed a rege eis imponeretur (cf. n. 202[3]).

40 Cf. not. 36. 41 Dedicatio facta utique ante annum 181 a. Chr., quo Demetrius a patre occisus est.

χρυσῆ καρυωτή, ἐπιγραφή ‘Ἀπόλλωνος Δηλίου’, ὁλ(κὴ) | ⊢Η 𐅅ΔΔΔΓ⊢⊢⊢ΙΙΙ· ἄλλη καρυωτὴ χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅅ΔΔΔΓ⊢ΙΙΙ· ἄλλη καρυωτὴ χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅅ΔΔΔ⊢⊢· ἄλλη καρυωτὴ χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλκ(ὴ) ⊢Η𐅅ΔΔΔΓ⊢· ἄλλη | καρυωτὴ χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅅ΔΔΔΠC· ἄλλη καρυωτὴ χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅅ΔΔΔΔ· οἰνοχόη χρυσῆ, ἐπιγραφὴν ἔχουσα ‘Ἀπόλλωνος Δηλίου’, ὁλ(κὴ) ⊢𐅆Η𐅅ΔΔΔΓ· ἄλλη οἰνο|χόη χρυσῆ, ἐπιγραφὴ ἡ αὐτή, ὁλ(κὴ) ⊢𐅆Η𐅅ΔΔΓ⊢⊢⊢· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Πολυξένου, Θυεσταδῶν καί 'Ωκυνειδῶν, τρικτυαρχούντων Ἀντιγόνου καὶ Ἀντιγόνου, ὁλ(κὴ) ⊢Η· φιάλαι ΔΓΙ, ἐπ' ἄρχοντος Πο|λυξένου, ταμιῶν Περιάνδρου καὶ Εὐξενίδου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ταμιῶν Περιάνδρου καὶ Εὐξενίδου, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· φιάλαι ΔΓ, ἐπ' ἄρχοντος Ξένωνος, ταμιῶν Φερεκλείδου καὶ Πολυξένου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) Δ||ΓΙ· ἄλλαι φιάλαι ΙΙΙΙ, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· φιάλαι ΙΙ, ἐπ' ἄρχοντος Ξένωνος, ἱεροποιῶν δὲ Φωκαιέως, Μενύλλου, Φιλαδελφείων Εὐτυχείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· πόρπη χρυσῆ, Λευκίου[42] ἀνάθεμα Ῥωμαίου, ὁλ(κὴ) ⊢⊢· στέφανος | χρυσοῦς, Τίτου[43] ἀνάθεμα Ῥωμαίου, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔ· ἄλλος στέφανος δάφνης, Αὔλου[44] ἀνάθεμα Ῥωμαίου, ὁλ(κὴ) ⊢Η· ἄλλος στέφανος χρυσοῦς δάφνης, Γαΐου Λιβίου[45] Ῥωμαίου ἀνάθεμα, ὁλ(κὴ) ⊢Η· φιάλαι ΔΓΙ, | ἐπ' ἄρχοντος Μενεκράτου, ταμιῶν Δημοστράτου καὶ Πάχητος, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Ξένωνος, ἣν ἀνέθηκαν Θυεστάδαι, τρικτυαρχούντων Χαρίλα τοῦ Ἀριστοθάλου, Ἀκριδίωνος τοῦ | Ἐλπίνου, ὁλ(κὴ) ⊢Η· φιάλαι ΔΔ, ἐπ' ἄρχοντος Ἀριστάρχου, ταμιῶν Φιλονίκου καὶ Διακτορίδου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔ· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Μενεκράτου, ἣν ἀνέθηκαν Θυεστάδαι καὶ Ὠκυνεῖδαι, τρικτυαρχούντων Δη|μαρήτου τοῦ Ἀνδρία, Δημονίκου τοῦ Ἀριστείδου, ὁλ(κὴ) ⊢Η· τὰ ἀπὸ τοῦ τρίποδος καὶ τῆς τραπέζης ψήγματα ἀργυρᾶ, ὁλ(κὴ) ⊢𐅅Γ⊢· στέφανος χρυσοῦς, ὃν ἀνέθηκεν Τίτος Ῥωμαῖος[46], ὁλ(κὴ) ὀβολοὶ ΙΙ· ἄλλος στέ||φα-

42 L. Quinctius Flamininus cos. 192 a. Chr., qui anno 198 a. Chr. Titi fratris auspiciis classi praefuit. 43 T. Quinctius Flamininus cos. 198 a. Chr. 44 A. Atilius Serranus praetor a. 192 a. Chr. (Liv. XXXV, 10, 11) classem provinciam habuit (Liv. XXXV, 20, 10). H. 45 C. Livius Salinator, cui praetori proximo post Atilium anno 191 a. Chr. item classis provincia erat (Liv. XXXVI, 2, 6). Eum adversis ventis retentum per aliquot dies Deli commoratum esse narrat Livius XXXVI, 43, 1. H. 46 T. Quinctius

νος χρυσοῦς, ὃν ἀνέθηκεν Λεύκιος Κορνήλιος Σκιπίων στρατηγὸς Ῥωμαίων[47], ὁλ(κὴ) πρὸς ἀργύριον ⊦Η· ἄλλος στέφανος χρυσοῦς ἐλαίας, ὃν ἀνέθηκαν Δηλιάδες χορεῖα[48] στεφανωθεῖσαι ὑπὸ Λευκίου | Κορνηλίου Σκιπίωνος στρατηγοῦ Ῥωμαίων, ὁλ(κὴ) πρὸς ἀργύριον ⊦ΔΔΔΔ⊦⊦· φιάλαι ΙΙ, ἃς παρέδωκαν ἱεροποιοὶ Περίανδρος καὶ Ἀπατούριος, Φιλαδελφείων Εὐτυχείων, ὁλ(κὴ) ⊦ΗΗ· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Ἀ|ριστάρχου, Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυάρχων Μνησιμάχου, Θεοδώρου, ὁλ(κὴ) ⊦Η· ἄλλαι φιάλαι ΙΙ, ἱεροποιῶν Νεοθάλου, Τελεσικράτου, Φιλαδελφείων Εὐτυχείων, ὁλ(κὴ) ⊦ΗΗ· νομίσματα[49] | ἀργυρᾶ ΔΠΙΙΙΙ· τέτραχμον Λυσιμάχειον· στατὸν κάδον· μαστοὶ ΔΙ· χυτρίδες ΙΙΙΙ· κύαθοι ΙΙΙΙ· οἰνοχόη Ι· λιβανωτὶς Ι· θυμιατήριον Ι· κανοῦν Ι· φιάλην, ἣν ἔφασαν ἀνατεθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Χαιρέ|ας καὶ Τελεστόκριτος, Νικάρχου Ῥοδίου ἀνάθεμα· φιάλαι ἐμ πλινθείοις ΙΙ, ὑπὲρ τὸ θύρετρον, ἃς ἔφασαν ἀνατεθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Χαιρέας καὶ Τελεστόκριτος, μίαν Πτολεμαίου τοῦ Λυ||σιμάχου[50], ἄλλη Ἀντιπάτρου τοῦ Ἐπιγόνου[51]· ἄλλην Κώιων

Flamininus (not. 43). 47 L. Cornelium Scipionem Africani fratrem, qui postea Asiagenus nominatus est, intellegi posse Homollius negavit, quia is praetor anno 193 a. Chr. Siciliam administravisset (Liv. XXXIV, 55, 6). At etsi pleraque eiusmodi dona per occasionem adventus in insulam dedicata probabile est, tamen non est cur non aliquando etiam ab absente aliquid dedicatum existimemus. 48 Cf. not. 30. 49 I. e. nummi argentei Delii. De hoc praegnanti vocis νόμισμα usu cf. 587[208]. 50 Cf. A. Wilhelm Göttinger gel. Anz. 1898 n. 3 p. 210 sq. Ptolemaeus Lysimachi f. anno 240 a. Chr. imperium Telemessi oppidi a Ptolemaeo Euergeta sibi traditum habebat (Bull. de corr. Hell. XIV p. 162 n. 1, 7 sqq. Πτολεμαῖος ὁ Λυσιμά[χο]υ, παραλαβὼν τὴν πόλιν παρὰ βασιλέ[ως Πτ]ολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου). Eum Euergetae fratris, cui Lysimacho nomen fuisse scimus (Polyb. XV, 25, 2), filium summa cum probabilitate existimavit Wi., neque ab eo distinguendum Ptolemaeum Telmessium, cuius in eiusdem anni quo haec phiala dedicata est rebus mentio fieret apud Livium XXXVII, 56, 4: *praeter agrum qui Ptolemaei Telmessii fuisset.* Filii eius, cui item Ptolemaeus nomen fuit, statuae a Lyciis dedicatae subscriptus erat titulus C. I. G. 4677. Wi. 51 Ex coniunctione horum duorum donorum Antipatrum quoque ex aliqua familia regia successorum Alexandri oriundum fuisse collegeris. Sane hominis cui Epigonus nomen fuerit in nulla ex eis quantum scio mentio fit. Suspicor tamen eundem intellegendum esse in epigrammate Cnidio apud Kaibelium Ep. Gr. 781, 8, ut Antigonus Antipatri quem hic habemus frater videatur. Nam etsi ingeniosissime excogitata est Useneri ratio, qui totum carmen de Antigono Gonata intellegit, tamen ἐπιγόνου nomen appellativum esse persuadere mihi non possum.

ἀνάθεμα, ἀρχιθεώρου Χαιρεστράτου τοῦ Ἑκατοδώρου· ψήγματα ἀργυρᾶ, ἃ παρέδωκαν ἱεροποιοὶ Χαιρέας καὶ Τελεστόκριτος, | ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΠ⊢· κονδύλιον σιδηροῦν ὑποκεχρυσωμένον· χύματα ἀργυρᾶ ΔΠΙ· δοκιμεῖα[52] ΠΙΙΙΙ· ἄλλα ξύσματα παντοδαπά, τὰ περιγενόμενα ἀπὸ τῶν ἀργυρωμάτων τῶν ἐκ πρυτανείου· κύαθος, | Φίλλιος καὶ Πυθέου ἀνάθεμα, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΠ+++· θυμιατήριον· σκαφία ΙΙ, ἐπ' ἄρχοντος Σωσικοῦ, Μαψιχιδῶν ἀναθέματα· ἀρύσας κατεαγώς, Μητροδώρου Κλαζομενίου ἀνάθεμα· ψήγματα ἀργυρᾶ ἐκ τῶ(ν) ἀ|ρυσαίων, ὁλ(κὴ) ⊢Δ++++· φιάλαι ΙΙΙΙ, ἃς παρέδοσαν ταμίαι Δημόστρατος καὶ οἱ κληρονόμοι οἱ Πάχητος, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· καὶ παρὰ Διοδότου σκαφίον στησίλειον, ἐπ' ἄρχοντος Εὐτέλου· ἄλλο σκαφίον φιλωνί|δειον, ἐπ' ἄρχοντος Ξενομήδου, Φιλωνὶς Ἡγησαγόρου· ἄλλο σκαφίον στησίλειον, ἐπ' ἄρχοντος Εὐτέλου, ἐμβόλιον ἔχον· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα βασιλέως Εὐμένους, ὁλ(κὴ) ⊢Η· ἄλλο[ς] ‖ στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ἀνάθεμα Γναίου Μαελλίου[53] στρατηγοῦ Ῥωμαίων, ὁλ(κὴ) ⊢Η· ἄλλος στέφανος χρυσοῦς δρυός, ἀνάθεμα Λευκίου Κορνηλίου Σκιπίωνος στρατηγοῦ ὑπάτου Ῥωμαί|ων[54]· ἄλλος στέφανος χρυσοῦς δάφνης, βασιλέως Εὐμένους[55] ἀνάθεμα, ὁλ(κὴ) ⊢Η· καὶ ὃν ἔφασαν ἀποκατασταθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Μνησικλείδης καὶ Πολύβουλος, ὃν παρέδωκεν αὐτοῖς | Σωσίστρατος Ἀμφίου, στέφανον χρυσοῦν δάφνης ἐπιγραφὴν ἔχοντα 'Πόπλιος Ποπλίου Κορνήλιος στρατηγὸς ὕπατος Ῥωμαίων'[56], ὁλ(κὴ) ⊢Η· ἄλλος στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ὃν παρέδωκεν Πόλυ|βος Μενύλλου, ἐπιγραφὴν ἔχοντα 'Κόιντος Φάβιος Κοΐντου υἱὸς στρατηγὸς Ῥωμαίων'[57] ὁλ(κὴ) ⊢Η· ἄλλος

---

52 Cf. I. G. Sept. I, 303, 28 sqq. ἐγδότω δὲ ἡ ἀρχὴ [κ]αὶ ἐξ οὗ ἂν παραλάβῃ χρυσίου ἀσήμου καὶ ἐπισήμου κατασκευάσαι τῷ θεῷ φιάλην χρυσῆν, καταλιπομένη δοκιμεῖον. Specimen, ex quo quale aurum fuisset experimento cognosci posset. Boeckh. 53 Quodnam nomen Latinum sub hac scriptura lateat non facile est dictu. Proxime accedit *Maelius*, quam gentem tamen illo tempore etiamtum nobilem Romae fuisse quantum scio nullo alio testimonio constat. Paullo audacius H. emendavit Μανλίου, cum tamen Cn. Manlium Volsonem cos. 189 a. Chr. hic in censum venire negaret. 54 L. Cornelius P. f. Scipio Asiagenus cos. 190 a. Chr. 55 Eumenes Attali f. regnavit 197—159 a. Chr. Quoniam eius donum adiungitur illi quod Scipio dedicaverat, utrumque post victoriam ad Phrygium amnem (n. 286, 8) reportatam deo oblatum videtur. 56 P. Cornelius P. f. Scipio Africanus. Dedicata videtur corona in altero eius consulatu 194 a. Chr. 57 Q. Fabius Q. f. Labeo (cos. 183 a. Chr.) praetor anno 189 a. Chr. classem sortitus

στέφανος χρυσοῦς δάφνης, ὃν παρέδωκαν οἱ ἐπιμεληταὶ Τληπόλεμος καὶ Ξενοκλεί|δης, ἐπιγραφὴν ἔχοντα 'Λεύκιος Αἰμύλιος στρατηγὸς Ῥωμαίων'[58], ὁλ(κὴ) ⊢Η· φιάλας, ἃς ἔφασαν παρειληφέναι παρὰ ταμιῶν τῶν ἐπ' ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, Διογένου καὶ Ἀλκιμάχου, ΔΔ· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ‖ ΔΔ· στέφανον χρυσοῦν δάφνης, ὃν παρέδωκαν ἐπιμεληταὶ Περίανδρος καὶ Τλησιμένης καὶ Ξένων, ἐπιγραφὴν ἔχοντα 'Βασιλε[ὺς Ε]ὐμένης βασιλέως Ἀττάλου Ἀπόλλωνι'· φιάλας ΔΔ, ἃς | παρέδωκαν ταμίαι Ὀρθοκλῆς καὶ Τηλέμνηστος, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔ· ἄλλας φιάλας ΙΙ, ἃς παρέδωκαν ἱεροποιοὶ Ἔμπεδος καὶ Ἀπατούριος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων· ἄλλας φιάλας ΙΙ, ἃς παρέδωκαν | ἱεροποιοὶ Χαιρέας καὶ Τελεστόκριτος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· στέφανον χρυσοῦν, ὃν ἀνέθηκεν Ἀπολλόδοτος Νικογένου Ῥόδιος, ὁλ(κὴ) ⊢ǂǂǂ· φιάλη, ἣν παρέδωκαν ἐπιμεληταὶ Περίαν|δρος καὶ Τληπόλεμος, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄Γ· ἄλλην φιάλην ἐπιγραφὴν ἔχουσαν 'Ἄρχοντος Διοκλέους Θυεστάδαι ἀπὸ τῶν γερῶν, τρικτυαρχοῦντος Σήμου τοῦ Κοσμιάδου', ὁλ(κὴ) ⊢𐅄· λέοντος προτομὴ[59] ἐμ πλιν|θείωι, Ὑσπασίνου Μιθροάξου[60] Βακτριανοῦ ἀνάθεμα. Καὶ ἀριστερᾶς εἰσιόντων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· φιάλη ἐμ πλινθείωι, ἀνάθεμα Κώιων, ἀρχιθεώρου Διομέδοντος τοῦ Ζμένδ(ρ)ωνος[61]· φιά‖λας γοργιείους ΔΔΓΙ· λιβανωτίδα ἐπιγραφὴν ἔχουσαν 'Ἄρχοντος Τελεσαρχίδου Τιμοκλῆς Τελεσίππου ἱερητεύσας Ἀσκληπιῶι', ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΔ· ἄλλην λιβανωτίδα, ἐπιγραφὴν ἔχουσαν 'Πάτρων Ἀμ|μωνίου τῆς

est (Livius XXXVII, 50, 8). 58 L. Aemilius Regillus praetor anno 190 a. Chr. classem provinciam obtinuit (Liv. XXXVII, 2, 1) et res satis memorabiles in bello navali contra Antiochum gessit. 59 Poculi genus quod formam capitis leonini imitabatur intellegit H. 60 Memorabilis similitudo nominis huic homini intercedit cum regulo Arabum qui condidit oppidum ad confluentes Eulaei et Pasitigridis situm, cuius nomen Σπασίνου (vel Πασίνου) χάραξ scribitur (Steph. Byz. s. v. Anonymi periplus maris Erythr. ap. Müller Geogr. Gr. min. I p. 285, 1), sed nummi pleniorem scripturam Ὑσπαοσίνης habent (Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 315). Patris nomen Μιθροάξης prope accedit ad illud quod item ad Persicam aliamve Arianam dialectum referendum esse apparet, C. I. Att. IV, 2 p. 119 n. 451 *f*, 11: ἐ[παινέσαι τὸν δεῖνα] Μιθραξίδου Ἀριαραθέα. 61 Emendavi ex Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 19 n. 10 *d*, 14, ubi Ζμένδρων Διομ[έ]δοντος est, huius architheori aut pater aut filius, et p. 21 n. 10 *d*, 80 Ζμένδρ[ων]. Nam in nomine Coo alibi plane ignoto incidendo quadratarium peregrinum semel errasse profecto probabilius est quam indigenam bis.

τιμῆς τῆς ἐλάφου[62] ἧς ἀνέθηκεν', ὁλ(κὴ) ⊢𐅄· φιάλας ΙΙ, ἐπ' ἄρχοντος Πολυξένου, ἱεροποιῶν Χαρίλα καὶ Ἀριστοφῶντος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· σκαφίον στησίλειον, ὃ ἔφασαν ἐ|κτὸς τοῦ ἀριθμοῦ εὑρεῖν Μνησικλείδης καὶ Πολύβουλος, ἐπιγραφὴν ἔχον ‛Ἐπ' ἄρχοντος Δεξικλέους Στησίλεως Διοδότου, ἐπιστατοῦντος Κινέου'· φιάλας ΔΔ, ἃς παρελάβοσαν[63] ἱεροποιοὶ Δημήτριος | καὶ Λεοντιάδης ἐν τεῖ ἡλιαίαι παρὰ ταμιῶν Ποσειδικοῦ καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τῶν παιδίων τῶν Μνησιμάχου Οἰ(ν)έως[64] ἀνεπίγραφοι, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔ· φιάλην, ἣν ἔφασαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Λε|οντιάδης καὶ Δημήτριος, ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ‛Ἐπ' ἄρχοντος Καλλίου, ταμιεύοντος τῶν προσόδων Ἀπολλοδώρου τοῦ Μαντιθέου, Μαψιχίδαι ἀπαρχὴν Ἀπόλλωνι', ὁλ(κὴ) ⊢Η· χρυσίον ἀπ' ἀνδριάντων, ὃ ἔ|φασαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄ǂǂǂ· φιάλην ὑπὲρ τὸ ὑπέρθυρον, ἣν ἔφασαν ἀνατεθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λε|οντιάδης ὑπὸ Δαμοκράτου Μεσσηνίου· ἄλλας φιάλας ΙΙ, ἃς ἔφασαν παραλαβεῖν ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης παρὰ ἱεροποιῶν Μνησικλείδου καὶ Πολυβούλου, Εὐ|τυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· ἄλλην φιάλην, ἣν ἔφασαν παραδοῦναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης, Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυαρχούντων Ἀφθο|νήτου καὶ Ἕρμωνος, ὁλ(κὴ) ⊢Η· ψήγματα χρυσᾶ, ὁλ(κὴ) ⊢Γǂǂ· ἄλλα ψήγματα ἀργυρᾶ ἐπίχρυσα, ἃ ἔφασαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΓ⊢· καὶ ἐκ τῶν ψη|γμάτων τῶν χρυσῶν καὶ τῶν στεφάνων τῶν διαλελυμένων, ὧν παρέδωκαν τοῖς ἀνδράσι τοῖς αἱρεθεῖσιν ὑπὸ τοῦ δήμου κατὰ τὸ ψήφισμα ὥστε συγχωνεῦσαι ἐν τεῖ ἐκκλησίαι ἃ παρέ|λαβον, χύματα χρυσᾶ· τὸ πρῶτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυσοῖ 𐅄ΔΔΔΔ καὶ ⊢· δεύτερον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄ΔΙΙΙΙϽ· τρίτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄Γ καὶ ⊢ΙΙΙ· τέταρτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄ΔΙΙϽ· πέμπτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄ΔΙΙΙΙϽ· ἕ|κτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄 καὶ ⊢· ἕβδομον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄ΔΔΓΙΙΙ· ὄγδοον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄ΔΔΔΔ καὶ ⊢· ἔνατον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) ΔΔΔ ΓΙΙ καὶ ⊢· δέκατον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) 𐅄ΙΙ καὶ ⊢· ἑνδέ-

62 Cf. not. 31. 63 Cf. n. 260². 300¹⁹. 64 Littera, apud Homollium item uncis rotundis circumdata, errore omissa videtur.

κατον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) Γ ὀβολοὶ ΓΙΙΙ· | καὶ τοῦ χείρονος χρυσίου πρῶτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) ΔΔΔΓΙΙ καὶ Ͱ· δεύτερον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) ΔΔΔΔΙ, καὶ ὃ παρέλαβον ἱεροποιοὶ ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης ἐν τεῖ ἐκκλησίαι παρὰ τῶν | ἀνδρῶν Ξενοκλείδου καὶ Γερύλλου· πρῶτον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) ΔΔΔΙΙϽ· δεύτερον χύμα, ὁλ(κὴ) χρυ(σοῖ) Γ καὶ Ͱ· καὶ ἐκ τῶν ψηγμάτων τῶν ὑπαργύρων, ὧν παρέδοσαν ἱεροποιοὶ Λεοντιάδης καὶ Δημήτριος τοῖς | ἀνδράσιν τοῖς αἱρεθεῖσιν ὑπὸ τοῦ δήμου κατὰ τὸ ψήφισμα ὥστε συγχωνεῦσαι, ὃ παρελάβοσαν ἱεροποιοὶ Ἀλκίμαχος καὶ Στησίλεως ἐν τεῖ ἐκκλησίαι χύματα ἀργυρᾶ· πρῶτον χύμα, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔ‖ΔΔ+· δεύτερον χύμα, ὁλ(κὴ) ͰΗΔΔΔΔΙΙ· τρίτον χύμα, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔ· τέταρτον χύμα, ὁλ(κὴ) ͰΔΔΔΔ· πέμπτον χύμα, ὁλ(κὴ) Ͱ++++ΙΙΙ· καὶ ἃς ἔφασαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Στησίλεως καὶ Ἀλκίμαχος φιάλας | ΔΓΙ, ταμιῶν Πραξιμένου καὶ Τελεσαρχίδου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· ποτήριον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, ἐμβόλιον ἔχον Πανίσκον, ὃ ἀνήνεγκεν Ἀμφοτερὸς Ἀριστέου· φιάλην Θυεσταδῶν | καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυάρχων δὲ τῆς φυλῆς Στησίλεω καὶ Λυκομήδου, ὁλ(κὴ) ͰΗ· ποτήριον στησίλειον, ὃ παρέδωκεν βουλὴ ἡ ἐπ' ἄρχοντος Διοκλέους, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή⟨ς⟩ ‘Στησίλεως Διοδότου Ἀπόλλω|νι Ἀφροδίτει’, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔΔΓ+++· φιάλην ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ‘Ἄρχοντος Δημητρίου Δηλιάδες χορεῖα[65] Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, Λητοῖ, ἐπιδόντος Ἀπολλωνίδου τοῦ Διοφάντου’, ὁλ(κὴ) ͰΗ· φιάλαι ΙΙ, ἃς | παρέδωκαν ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ͰΗΗ· ἄλλας φιάλας ΙΙΙΙ, ταμιῶν Πραξιμένου καὶ Τελεσαρχίδου, ὁλ(κὴ) ͰΗΗΗΗ· στέφανος χρυσοῦς δάφνης, βασι‖λέως Εὐμένους ἀνάθεμα, ὁλ(κὴ) ͰΗ· χρυσίον ἀπ' ἀνδριάντων, ὃ ἔφασαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Στησίλεως καὶ Ἀλκίμαχος, ὁλ(κὴ) ͰΔ· Ἀπόλλωνα ἀργυροῦν, ἀνάθεμα Βιβίου Ῥωμαίου[66]· πο|τήριον στησίλειον, ὃ παρέδωκεν ἡ βουλὴ ἡ ἐπ' ἄρχοντος Νικίου, ἐπιγραφὴν ἔχον ‘Βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Νικίου, Στησίλεως Διοδότου Ἀπόλλωνι Ἀφροδίτει’, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔΔΓ++· ἄλλο ποτήριον στη|σί-

65 Cf. not. 30. 66 Videtur civis sine suffragio ex aliquo oppido Italiae meridionalis esse; nam apud Campanos et Sabellos illa aetate frequens est nomen *Vibius* (Liv. XXIII, 6, 1. XXV, 14, 4. XXVI, 13, 2. 14, 3. XXVII, 15, 3), Romae certe inter nobiles quod sciam etiamtum inauditum.

λειον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Διογένου· ἄλλο ποτήριον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Δημητρίου, Θυεσταδῶν καὶ Ὠχυνειδῶν, τριχτυαρχοῦντος | [Φί]λλιος τοῦ Διδύμου, Ἀπολλοδώρου τοῦ [Ἄμν]ου· φιάλην ἐπ' ἄρχοντος Διογένου Θυεσταδῶν καὶ Ὠχυνειδῶν, τριχτυαρχούντων Ὀρθοκλέους τοῦ Ἀριστοθάλου, Τελέσωνος τοῦ Λευκίππου· φιά|λας ΙΙ, ἃς παρέδωκαν ἱεροποιοὶ Στησίλεως καὶ Ἀλκίμαχος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων· καὶ τὸ ἀνενεχθὲν ὑπὸ ἱεροποιῶν Νικομάχου καὶ Βούθου χρυσίον ἀπ' ἀνδριάντων, οὗ ὁλ(κὴ) ⊢ΔΓ⊢⊢· λιβανωτίδα ‖ ἀργυρᾶν τὴν ἀγορασθεῖσαν κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου, ὁλ(κὴ) ⊢𐅅ΗΗΔΔ· φιάλας ΔΔ, ἃς παρελάβοσαν παρὰ ταμίου Φωκίωνος τοῦ Κλεοκρίτου καὶ τοῦ κληρονόμου τοῦ Πολυβούλου Παρμενί|ωνος, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔ· ἄλλας φιάλας Δ[Γ]Ι, ταμιῶν Ἀντιγόνου καὶ Ἀλεξικοῦ, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· ἄλλαι ΙΙΙΙ, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗ· χρυσίον ἀπ' ἀνδριάντων, οὗ ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΓ⊢· σκαφίον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Ἀπατουρίου· | φιάλη, Θυεσταδῶν καὶ Ὠχυνειδῶν, τριχτυάρχων Κτησωνίδου τοῦ Ἀμφιθάλου, Τελέσωνος τοῦ Κοσμιάδου, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ὃ ἔφασαν ἀνενεχθῆναι Εὐβοεὺς καὶ Παρμενίων χρυ|σίον ἀπ' ἀνδριάντων, ὁλ(κὴ) ⊢ΓΙΙΙΙ· φιάλαι ΙΙ, ἱεροποιῶν Νικομάχου καὶ Βοήθου, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· ὑδρίας ἀργυρᾶς ΙΙ, ὧν ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔΔΙΙ· πέταλα χρυσίων ἐπίτηκτα, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔ· ἀρύσας ἐμ | πλινθείωι Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν ἐπιγεγραμμένος· φιάλη ἐπιγραφὴν ἔχουσα 'Δηλιάδες χορεῖα Ἀπόλλωνι Ἀρτέμιδι Λητοῖ, ἐπιδόντος βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπά‖τρας'[67]· φιάλαι ΙΙ ἱεροποιῶν Πραξιμένου καὶ Τελεσαρχίδου· φιάλας ΔΔ, ἃς παρελάβοσαν Συνώνυμος καὶ Κρίττις παρὰ ταμιῶν Ὀρθοκλέους καὶ Πολυξένου, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔ· φιάλας, ἃς παρελάβοσαν | παρὰ ταμιῶν Μνήσιος καὶ Παρμενίωνος ΔΓΙ, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· σκαφίον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Ἀρίστωνος, στησίλειον, καὶ φιάλην, Θυεσταδῶν καὶ Ὠχυνειδῶν, τριχτυάρχων Τληπολέμου καὶ | Λάμπρωνος· καὶ τὰ

---

67 Ptolemaeus V Epiphanes (205—181 a. Chr.) cum uxore Cleopatra Antiochi III Magni filia (Polyb. XXVIII, 20, 9) manifesto intellegendi sunt. Nam antea nulla fuit Cleopatra Aegypti regina, ad Ptolemaeum VI autem, qui sane sororem Cleopatram in matrimonio habuit (Lebas-Foucart Inscr. II 159k, 1 sqq.: ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας, θεῶν φιλομητόρων, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν), descendere vetat tituli aetas (not. 1). Cf. praeterea not. 30.

παρὰ τοῦ ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, παραδοθέντα ὑπὸ ἱεροποιῶν Συνωνύμου καὶ Κρίττιος, παρελάβομεν ἐν τῶι ναῶι τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀργυρίδα μικύθειον· λιβανωτίδα, | ἧς ἐπιγραφὴ ‘Ὁ ἱερεὺς Πυθέας καὶ ὁ ἄρχων Φίλλις Ἑστίαι’· φιάλας γοργιείους ΔΓ· ποτήρια ἐπὶ Διογένου, Ἀπολλοδώρου, Χαιρέου, Ὀλυμπιοδώρου, Πολυξένου, Ξένωνος, Μενεκράτου, Ἀριστάρχου, Τε|λεσαρχίδου, Ἐμπέδου, Ἐμπέδου, Νικίου, Δημητρίου, Ἀρίστωνος, Ἀπατουρίου· σκαφία φιλωνίδεια ΔΓ, ἐπὶ Διογένου, Ἀπολλοδώρου, Ὀλυμπιοδώρου, Πολυξένου, Ξένωνος, Μενεκράτου, Ἀρισ||τάρχου, Τελεσαρχίδου, Διοκλέους, Διοκλέους, Ἐμπέδου, Δημητρίου, Ἀρίστωνος, Τελεσαρχίδου· σκαφία μικύθεια ΓΙΙΙΙ, ἐπὶ Κοσμιάδου, Ἀπολλοδώρου, Ὀλυμπιοδώρου, Πολυξένου, Ξένωνος, Με|νεκράτου, Ἀριστάρχου, Δημητρίου· ἄλλο, ἐπιστατοῦντος Τεισικλέους· ἄλλο, ἐπὶ Τελεσαρχίδου· κύλικας μικυθείους ΙΙΙ, ἐπὶ Διοκλέους, Νικίου, Δημητρίου, Ἀρίστωνος· καὶ ῥοπάλια ΙΙ ἀπὸ κύλικος· | ὠταρίων κλάσματα ΙΙ· καὶ ὃ ἔφασαν ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἀνατεθῆναι Συνώνυμος καὶ Κρίττις· στέφανον χρυσοῦν ἐπιγραφὴν ἔχοντα ‘Μίνατος Μινάτου (Σ)τήϊος Ῥωμαῖος ἐκ Κύμης[68] ἀ|νέθηκεν’· ἄλλο στεφάνιον ἐπιγραφὴν ἔχον ‘Λεύκιος Ὄππιος Ῥωμαῖος[69] Ἀπόλλωνι χαριστήριον’· ἄλλο στεφάνιον ἐπιγραφὴν ἔχον ‘Κ(ό)ιντος[70] Πλίνιος Ἀπόλλωνι εὐχήν’· τρίποδα ἀργυροῦν, ὃν πα|ρέδωκαν ἱεροποιοὶ Εὐβοεὺς καὶ Παρμενίων, ἄστατον· καὶ τὸ περιγενόμενον χύμα καὶ δοκιμεῖα ΙΙΙ, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔΓ⫲Ι. χρυσίον ἀπ' ἀνδριάντων, ὃ ἔφασαν ἀνενεχθῆναι Συνώνυμος κα[ὶ] Κρίττις ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς, ὁλ(κὴ) ͰΔΔΔΔΓ⫲⫲· ἄλλας φιάλας, ἃς παρέδωκαν ταμίαι Μνησικλείδης Καλλίου, Καίβων Καίβωνος, ΔΓΙ· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ· σκαφίον στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Τελε|σαρχίδου τοῦ Εὐδίκου· καὶ φιάλας, ἃς παρελάβομεν ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Ἀμφοτερός, Σιληνός, Πολύξενος, Φίλιππος παρὰ ἱεροποιῶν Εὐβοέως καὶ Παρμενίωνος, Εὐτυχείων καὶ Φιλαδ(ελφείων), | ὁλ(κὴ) ͰΗΗ· καὶ ποτήριον

68 Cumani civitatem Romanam sine suffragio habebant. Nomen Oscam hominis originem prodit. Staius Minatius Samnis est apud Livium X, 20, 13, Μίνατος Στάϊος Οὐίου in titulo Deliaco Eph. epigr. IV p. 42 n. 76, ubi nonnulla alia rari praenominis *Minatus* exempla ascripsit Mommsen. Cf. etiam not. 66. 69 L. Oppium tribunum plebis a. 197 a. Chr. commemorat Livius XXXII, 28, 3. 70 Sic H., qui si indicare voluit, ΚΙΝΤΟΣ in lapide esse, eam formam fortasse retinere debebat. Cf. Kaibel Ep. Gr. 242 a, 6 (p. 523).

στησίλειον, βουλῆς τῆς ἐπ' ἄρχοντος Φωκαιέως, καὶ φιάλην, ἐπ' ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν, τρικτυαρχούντων Ἄμνου τοῦ Ἱερομβρό|του, Νουμηνίου τοῦ Σόλωνος· καὶ φιάλας, παρὰ ταμιῶν Μνησικλείδου τοῦ Καλλίου, Καίβωνος τοῦ Καίβωνος, ΙΙΙΙ· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΙΙΙΙ· καὶ ὃ ἔφασαν ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἀνενεχθῆναι χρυσίον ἀπ' ἀνδριάν|των, ὁλ(κὴ) ⊢Γ+++· καὶ φιάλας ΙΙ, ἃς παρελάβομεν παρὰ ἱεροποιῶν Συνωνύμου καὶ Κρίττιος, Εὐτυχείων Φιλαδελφείων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗ· φιάλας, ἃς παρελάβομεν παρὰ ταμιῶν Μνήσιος καὶ Παρμενίωνος, ‖ ΙΙΙΙ· ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΙΙΙΙ· ἄλλας φιάλας, παρὰ ταμιῶν Μενύλλου τοῦ Πολύβου, Φωκαιέως τοῦ Φωκαιέως, ΔΓ⊢, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΓΙ. Καὶ τάδε παρελάβομεν ἐν τῶι Ἀνδρίων οἴκωι· θυμιατήριον, Εὐμαρίδα ἀνάθεμα· | λιβανωτίδος κλάσματα ΙΙ· σκύφον, Εὐκράτου ἀνάθεμα· κρατῆρα ἀργυροῦν, ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἑκατέρου χηνίσκον οὐκ ἔχοντα, καὶ τοῦ ἑνὸς ὠτὸς τὸν κόσμον οὐκ ἔχοντα, | καὶ τοῦ ἄλλου ὠτὸς τὸ ἓν μέρος τὸν κόσμον οὐκ ἔχοντα· τράπεζαν περιηργυρωμένην· τρίποδα περιηργυρωμένον· δίσκου κλάσματα ΙΙΙ· περόνας χαλκᾶς ΙΙ· ἀρύσαν, Παταίκου | ἀνάθεμα· φιάλαι ΙΙ, Ἀσκληπιάδου Χίου ἀνάθεμα· ἀρύσας, ἀνάθεμα Δημητρίου Σεριφίου· φιάλην ἐπιγραφὴν ἔχουσαν "Ἐπ' ἄρχοντος Καλλίου, ἐπιστατοῦντος Ἀμφιθάλου | τοῦ Φιλωνύμου"· ἄλλην φιάλην, ἐπ' ἄρχοντος Σωκλείδου, Θυεσταδῶν καὶ Ὠκυνειδῶν· κυμβίον, ἐφ' ἱερέως Πολύβου, Θεανδριδῶν· χηνίσκους ΙΙ ἀπὸ τοῦ κρατῆρος καὶ κλάσματα ΙΙ ἀπὸ τοῦ ‖ ὠτὸς τοῦ κρατῆρος· σκαφίον, ἐφ' ἱερέως Πολύβου, Θεανδριδῶν· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Ἀκριδίωνος, στησίλειον· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Δωριέως, Παταίκου ἀνάθεμα· ἀρύσας, Παταίκου | ἀνάθεμα· σκαφίον, ἐπ' ἄρχοντος Δωριέως, Πανταίνου ἀνάθεμα· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Ἀριστοβούλου, βασιλίσσης Στρατονίκης[71] ἀνάθεμα· φιάλη, ἐπ' ἄρχοντος Καλλίου, βασιλέως Ἀντιγόνου | ἀνάθεμα· φιάλη ἐμ πλινθείωι ἐπιγραφὴν ἔχουσα "Ἁ πόλις ἁ Κώιων ἀρχιθεώρου Πόμ(πι)ος[72] καὶ συνθεώρων"· κηρύκειον ἐπιγραφὴν ἔχον "Ἀπόλλωνος Δηλίου, Ἀρτέμιδος"· κύαθος ἀπὸ τῆς | ἐλάφου[73],

71 Cf. not. 2. 72 ΠΟΜΗΡΟΣ lapis. Emendavi Ind. lect. Halens. aestiv. 1887 p. XIV ex titulo Coo apud Paton et Hicks p. 15 n. 10b, 58: Πόμπις Ζωπύρου καὶ ὑπὲρ κτλ. In alia inscriptione eiusdem civitatis ap. Paton et Hicks p. 198 n. 285 Πόμπις Ὀνύτου est. Quam facile HP et ΠΙ confundi potuerint, patet. 73 Cf. not. 31.

ἐπιγραφὴ ʽΘεοῦʼ· φιάλη, ʽΡάνιος ἀνάθεμα· καὶ ὃ ἔφασαν ἱεροποιοὶ Πολύξενος καὶ Σώκριτος εὑρεθῆναι τοῦ κόσμου τοῦ κρατῆρος, κλάσματα ΙΙ· σκαφίον, Μηδείου ἀνάθεμα, | τῶν ἐγ Νήσου[74], ἐπʼ ἄρχοντος Πολύβου· φιάλη, ἐπʼ ἄρχοντος Καλλισθένου, Μαψιχιδῶν· φιάλη, ἀνάθεμα Ἀντιπάτρου Κυρηναίου, ἐπʼ ἄρχοντος Σωτίωνος· σκαφίον στησίλειον, ‖ βουλῆς τῆς ἐπὶ Κοσμιάδου· σκαφίον, ἐπʼ ἄρχοντος Λευκίνου, ἐπιγραφὴν ἔχον ʽΞενότιμος Φάνου ἀπὸ τῶν γερῶνʼ· ἐβένου ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔΔΔΓΙΙΙ· κρατὴρ χαλκοῦς ὦτα οὐκ ἔχων· ἐλέφαν|τος μν(αῖ) ΔΔΔΙΙ· χαλκοῦ κλάσματα παντοδαπά, ὁλ(κὴ) τά(λαντα) ΔΔΓΙ μν(αῖ) Δ· λέβης συντετριμμένος· χαλκίον τετρυπημένον· ἄλλο χαλκίον τετρυπημένον· λέβης συντετριμμένος· ἄλλος | λέβης συντετριμμένος· νεὼς ἔμβολον· λαμπὰς χαλκῆ ἐπὶ βάσεως· κέρας κριοῦ χαλκοῦν· σκέλος χαλκοῦν· ἀνδριαντίδιον κέρα οὐκ ἔχον· λεβήτιον κατεαγός· περόναι σιδη|ραῖ· ὧν ὁλ(κὴ) τά(λαντα) ΔΙ μν(αῖ) ΔΔΔΔΓ· λαβίδες σιδηραῖ καὶ ἄλλα κλάσματα παντοδαπά, ὁλ(κὴ) τά(λαντα) ΓΙ· ἄκμων· ἄγκυρα σιδηρᾶ καὶ λίθος μολυβδοῦς, ὁλ(κὴ) τά(λαντον) μν(αῖ) ΔΔΓΙ· ἐπαέτιον ξύλινον με|μολυβδωμένον· ἄλλου σιδήρου παντοδαποῦ ὁλ(κὴ) τά(λαντα) ΙΙ μν(αῖ) ΔΔ· τρίπους σιδηροῦς διαλελυμένος· κλάσματα χαλκᾶ παντοδαπά, ὁλ(κὴ) τά(λαντον) μν(αῖ) ΔΔΔΓ· σιδήρια παντοδαπά, ἐν οἷς [λ]α‖βίδες, ὁλ(κὴ) τά(λαντα) ΙΙ μν(αῖ) Δ· περόναι χαλκαῖ, ὁλ(κὴ) τά(λαντα) ΓΙ μν(αῖ) ΔΔΔ· λέβης χαλκοῦς κατεαγώς· δίσκων κλάσματα καὶ ἄλλα παντοδαπά, ὁλ(κὴ) τά(λαντον) μν(αῖ) Δ· ἐλέφαντος σκυτάλαι ΔΓΙΙΙ· κασσιτέρου σκυτ(άλαι) | ΙΙΙ, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔΔΔΙΙΙ· ἀνδριάντων κλάσματα 𐅄ΔΔ· ἄγκυρα σιδηρᾶ, λίθον οὐκ ἔχουσα· δόρυ σιδηροῦν· ἀνδριαντίδια χαλκᾶ ΓΙΙΙ· σιδηροῦν Ι· ἐρείσματα σιδηρᾶ ΙΙ· κύαθος χαλκοῦς· βουπ[ά]‖λινα ΙΙΙΙ· κυανᾶ ΙΙ· ἐσχάραι ΙΙΙ· χαλκίον, ὃ ἠγόρασαν ἱεροποιοὶ Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης, ὑγιές· τύπον ξύλινον κεραμίδων τῶν ἐπὶ τὸν κερατῶνα· κύλικα μικύθειον, ἐφʼ ἧς ἐ[πιγρα]|φὴ ʽἌρχοντος Ἐμπέδου Μίκυθος (τ)ῆ Δήλωι[75], ἐπιστατοῦντος Ἀγησιμβρότουʼ· καὶ ἃ ἔφασαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν

74 Insula medio inter Delum et Rheneam freto sita, quae alibi Ἑκάτης νῆσος vocatur. H. 75 Emendavi. ΓΗΔΗΛΩΙ lapis. Praeter deos insulae tutores etiam ipsam Delum divinis honoribus affectam non incredibile est; cf. 326, 54 ἐν τᾶ ἀκροπόλει παρὰ τὸν τᾶς Παρθένου βωμὸν καὶ τὸν τᾶς Χερσονάσου.

ἀρχῆς Δημήτριος καὶ Λεοντιάδης· ποτήριον στη[σίλειον,] | ἐπ' ἄρχοντος Ἀριστοβούλου· ἄλλο ποτήριον στησίλειον, ἐπ' ἄρχοντος Ὀρθοκλέους· ἄλλο ποτήριον στησίλειον, ἐπ' ἄρχοντος Σωτέλου· ἄλλο ποτήριον στησίλειον, ἐ[π' ἄρχοντος] ‖ Σωκλείδου· ἄλλο ποτήριον στησίλειον, ἐπ' ἄρχοντος Ἀνέκτου· ἄλλο ποτήριον ἐπιγραφὴν ἔχον 'Μαντίθεος Μαντιθέου ἱερητεύσας ἐπ' ἄρχοντος Μενεθάλου'· ἄλλο π[οτήριον, ὃ ἔφα]|σαν ἀνενεχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς Στησίλεως καὶ Ἀλκίμαχος, ἐπιγραφὴν ἔχον 'Ἐπ' ἄρχοντος Πολύβου, Τιμοκράτης Ἀντιγόνου Ἀρτέμιδι Ἑκάτει'· [ἄλλο ποτήριον] | στησίλειον τὸ εὑρεθὲν ἐν τῶι νεωκορίωι τεθλασμένον. Καὶ τάδε παρελάβομεν ἐν τῶι ναῶι οὗ τὰ ἑπτά[76]· στέφανον χρυσοῦν, Νικίου[77] ἀνάθεμα· ἄλλον στέφανον χρυσ[οῦν, Αὐτοκλέους[78] ἀ]|νάθεμα, ἐπὶ πίναχος· στεφάνην ἐπίχρυσον· φιάλας ἀργυρᾶς ἐμ πλινθείοις ΓΙΙΙΙ· ἄλλην φιάλην ἐμ πλινθείωι, Ἀντιπάτρου Ἀθηναίου ἀνάθεμα· ἀσπὶς ἀργυρᾶ, Τίτου Ῥωμαίου[79] [ἀνάθεμα. Καὶ τάδε ἐν τῶι] | πωρίνωι οἴκωι[80]· φιάλας ἐμ πλινθείοις ΔΙΙΙΙ· κεραμύλλιον ἀργυροῦν Χῖον, Νουμηνίου ἀνάθεμα· κόγχον ἀργυροῦν. Καὶ τάδε παρελάβομεν ἐν τῶι ναῶι τῆς Ἀρτέμι[δος παρὰ ἱεροποιῶν] ‖ Συνωνύμου καὶ Κρίττιος, μηνὸς Γαλαξιῶνος[81], ὅτε ἦσαν οἱ κοσμηταί, παρούσης βουλῆς καὶ γραμματέως τοῦ τῆς πόλεως Ποσειδικοῦ τοῦ Σωτέλου καὶ τ[οῦ τῶν ἱεροποιῶν Νεο]|κροντίδου τοῦ Νεοκροντίδου· θηρίκλειον χρυσῆν, ἐπιγραφὴν ἔχουσαν 'Πτολεμαῖος Λάγου Μακεδὼν[82] Ἀφροδίτει', ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΗΗΔΔΔ⊢⊢⊢· φιάλη χρυσῆ καρυωτὴ ἐπι[γραφὴν ἔχουσα

76 In traditionum laterculis ineditis accuratius dicitur οὗ τὰ ἑπτὰ ζῷα aut οὗ τὰ ἑπτὰ ἀγάλματα. Quae quarto a. Chr. n. saeculo ἐν τῷ Ἀθηναίων νεῷ asservari dicuntur, ea partim hic (ut Niciae et Autoclis coronae), partim in aliis ineditis traditionibus Deli liberae ἐν τῷ ναῷ οὗ τὰ ἑπτὰ esse perscribitur. Unde Schoeffer p. 77 sq. tam acute quam probabiliter collegit, idem utrobique aedificium innui, sed recuperata libertate odio pristinorum dominorum Delios appellationem mutasse. 77 Nicerati f. Cydantidae, cuius de theoria Deliaca cf. 86[20]. 78 Nomen supplevit H. ex aliis tabulis traditionum ineditis, coniciens hunc esse Niciae aequalem Autoclem Tolmaei f. Anaphlystium (n. 37, 16). 79 T. Quinctius Flamininus cos. 198 a. Chr. 80 In antiquissimis laterculis ante Charilam archonta (fere 270 a. Chr.) hoc aedificium non commemoratur. H. 81 Tertius est mensis anni Deliaci a bruma incipientis. 82 Ante annum 306 a. Chr., quo Ptolemaeus regium nomen assumpsit, dedicatum esse manifestum est.

‘Ἀ]|πόλλωνι (θ)ε(ῶι)’[83], ὁλ(κὴ) ͰΗ𐅄ΔΔΔͰͰͰͰ· φιάλη ῥαβδωτὴ ἀνεπίγραφος, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔͰͰͰͰΙΙΙ· ἐπιχύτης, ἐπιγραφὴ ‘Ἀρτέμιδος Δηλίας’, ὁλ(κὴ) ͰΗΔͰΙΙΙ· φιάλη ῥαβδωτή, ἐπιγραφὴ ‘Θεοῦ[----’, ὁλ(κὴ) ----· φιάλιον ῥα]|βδωτὸν ἐπιγραφὴν ἔχον ‘Ἀπόλλωνος Δηλίου’, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄Γ· φιάλη ἀπότυπος, ἐπιγραφὴ ‘Βασιλεὺς Ἄτταλος Ἀπόλλωνι Δηλίωι, χαριστήρια Δηλιάδων χορεῖ[α-----’· φιάλη ---,] | ὁλ(κὴ) ͰΗΔͰΙΙΙ· φιάλη ὀμφαλὸν οὐκ ἔχουσα, ἀνεπίγραφος, ὁλ(κὴ) ͰΔΔΓͰͰͰΙΙΙ· ποτήριον λεῖον διάλιθον, ἐπιγραφὴ ‘Ἀρτέμιδι Φίλα βασιλέως Θεοδώρου’[84], ὁλ(κὴ) ͰΗΔ· π[ο]τή[ριον -----· δα]|κτύλιον χρυσοῦν, λίθον ἔχοντα, ἐπιγραφὴ ‘Βασίλισσα Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου[85] Ἀρτέμιδι Δηλίαι’, ὁλ(κὴ) ͰΔΔͰ· κανοῦν [ἀ]ρ[γυ]ροῦν ὦτα ἔχον ἀργυ[ρᾶ-----]|κους, ἐπιγραφὴ ‘Ἀπόλλωνος Δηλίου’, ὁλ(κὴ) ͰΧΧΔΔΓͰͰͰ· κανοῦν ὀρθὸν ἐπίχρυσον ἄστατον, ἐπιγραφὴ ‘Ἀπόλλωνος Δηλίου’· σταθμὸν χρυσίου ͰΧΗΗ [------· πέταλα χρυ]|σᾶ ἐγ κιβωτίωι, ὁλ(κὴ) ͰΗΗ𐅄ΔͰͰΙΙΙ· ἄλλα πέταλα χρυσᾶ, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄· χρυσίον ἐγ κιβωτίωι παντοδαπόν, ὁλ(κὴ) ͰΗΗΔΔΔͰͰ, ἐν οἷς χύματα ΙΙΙ· χρυσιο------- | ψήγματα παντοδαπά, ὁλ(κὴ) Ͱ𐅄ΔΔΔΔͰ· ψήγματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἐπιταινίδια παντοδαπά, ὁλ(κὴ) ͰΗΗ𐅄· δακτύλιοι σιδηροῖ χρυσίωι ἐν[δεδεμένοι -----· ----- χρυσίωι ἐνδεδε]|μένοι, ἐν οἷς χρυσοῦς Ι καὶ ἑξάγωνος, ὧν ὁλ(κὴ) ΔΓ· χρυσοῖ Ἀλεξάνδρειοι ΔΔΙΙΙ· Φιλίππειοι Γ· Ἀντιόχειος Ι· Χαρυστία Ͱ χρυσῆ[86]· Πτολεμαϊκὰ τέτ[ραχμα -----,] | Φωκαΐδος νόμισμα Ι· ἀργυρίου Ἀττικοῦ ͰΔΓͰ· Ἀλεξανδρείου ͰΔΔͰ· Πτολεμαϊκὸς στατήρ· Ἐφέσιος στατήρ· δραχμὴ Δηλία· νομίσματα [-----· δακτύλιος χρυσοῦς ἔ]|χων Ἀρτεμίσιον, ὁλ(κὴ) ͰΓΙΙΙ· λίθος χρυσίωι ἐνδεδεμέ(ν)ος, ἐπίσημον ἔχων τραγέλαφον, ἄστατος· ἀετοῦ κεφαλὴ

83 Emendavi. ΟΕΟ lapis. 84 Reliquis duobus locis ubi huius Philae mentio fit (v. 13. 213) pater regio nomine caret. Athamanum regulum esse docet titulus Teius (Lebas-Waddington Inscr. III, 83) in accuratissimo exemplo quod ex ectypo suo et Heberdeyii apographo edidit A. Wilhelm Göttinger gel. Anz. 1898 n. 3 p. 217: Ἀθαμ[άν]ω[ν. | Β]ασιλεὺ[ς Θ]εόδωρος [κα]ὶ Ἀμύνανδ[ρο]ς Τ[η]ΐων τῆι βουλῆι [κ]αὶ τ[ῶ]ι δήμωι χαίρειν. Et nominum ordo et quod Theodoro tribuitur regium nomen, Amynandro non item, illum maiorem natu regem, hunc minorem in imperii societatem ab illo ascitum indicare videtur. Ac simplicissimum erit Theodorum Amynandri patrem statuere; certe titulus Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 41 n. 1 non obstabit, quandoquidem Ἀμύνανδρος Μαχάειος, quem editor Athamanum regem interpretatur, sine dubio civis Melitaeensis est. 85 Cf. not. 2. 86 Cf. 586[30].

ἀργυρᾶ ἐπίχρυσος, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΔ [-------, ὁλ(κὴ) ⊢]|ΗΔΔΔ⊢· στεφάνων χρυσῶν κλάσματα καὶ ῥόαι ΙΙΙΙ καὶ ἀνδριαντίδιον καὶ δακτύλιος, ὧν ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅄ΔΔΔ· ἀνδριαντίδια ΙΙ ἐπὶ βάσεων [-------, ἐπιγραφὴ '-----] | Ἀρτέμιδι εὐχήν'· ὀβολοὶ Ὀρχομένιοι ΗΗΗ𐅄ΓΙΙΙ· Βοιώτιοι ΙΙΙΙ· καὶ Δηλίου χαλκοῦ ⊦⊦⊦⊦ΙΙΙCΤ· φιάλιον χρυσοῦν ἐπιγραφὴν ἔχον 'Δημοσ[ῶν ----- Μυκόνιος Ἀπόλλωνι ----',] | ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΓ⊦⊦ΙΙΙ· στεφάνου κισσίνου κλάσματα, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΔΔΓ⊢· στέφανον χρυσοῦν δάφνης, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΔΓ⊦⊦⊦⊦ΙΙΙ· ἄλλον στέφανον χρυσοῦ[ν ---------] ‖ ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΔ⊦⊦⊦· ἄλλον μυρσίνης κατεαγότα, ὁλ(κὴ) ⊢Γ⊦⊦⊦· ἄλλον δάφνης κατεαγότα, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΓ· ἕτερον δάφ[νης ------·] | στέφανον δάφνης περιεαγότα καὶ κλάσματα παντοδαπά, ὁλ(κὴ) ⊢Η· στεφάνων κλάσματα παντοδαπά, ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅄⊢· ταῦτα ------ | τρίποδι τῶι ἐπιχρύσωι· στεφάνων κλάσματα καὶ ἄλλα χρυσία παντοδαπὰ ἐγ κιβωτίωι, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΔΓ⊦⊦· ὅρμος οὗ ὁ λέων [ὁ τὸν ------ κατέχων, ὁλ(κὴ) ⊢ΗΗΔ⊦⊦⊦----] | διάλιθος διαλε(λ)υμένος, ἐπιγραφὴ 'Βασίλισσα Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Φίλας[87] Ἀρτέμιδι Δηλίαι' [------- χαλ]|κᾶ ἐπίχρυσος, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΓ· ὅρμοι ΙΙ καὶ περισκελίς, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔΔΓ· βουκεφάλια χρυσᾶ καὶ ἀμφορεῖς καὶ σφίγγες καὶ ἄλλα χρ[υσᾶ παντοδαπὰ ------- προσ]|ηλωμένα, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔ⊦⊦⊦⊦· κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ φοινικιδίου Ἐριφύλης[88], ὁλ(κὴ) ⊢Η𐅄Γ⊦⊦· ἄστατα, βασιλέως Δημητρίου [------ ἐκ τῆς σει]|ρας κρεμαμένων, τῶν μειζόνων ΔΔΙΙΙ, τῶν ἐλασσόνων 𐅄ΔΙΙ· περισκελίδες ΙΙ καὶ ψέλιον, ἄστατα· χρυσο--------- | προσηλωμένα ΙΙΙ· ὅρμος χρυσοῦς ἐπὶ ταινιδίου, ἄστατος· χρυσοῦς τύπος μητρικὸς πρὸς ξύλω εραχ------- | δακτύλιοι χρυσοῖ καὶ χόματα ΙΙ, καὶ ἄλλα χρυσία παντοδαπά, ὁλ(κὴ) ⊢ΔΔ· χαλκᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐπίτηκτα, ὁλ(κὴ) ⊢𐅄 [--------- Αἰ]|γιναία ⊢· Ῥόδιαι ⊢ΓΗ· Σικυωνία ⊢. Πρῶτος ῥυμὸς ἐν ὧι οἰνοχόαι ΓΙΙΙ· χελιδόνειοι ΔΔΔΔΓΙΙ· κέρατα ΙΙ· ἄλλ[α ---- = τὰ πάντα --, ὁλ(κὴ) ⊢----· δεύτερος ῥυμὸς -----] ‖ ΓΙΙ· παλιμπόται Γ· κανοῦν· ⊢ καὶ Η Πύρρου καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλα παντοδαπὰ 𐅄 = τὰ πάντα 𐅄ΔΓ [-- ὁλ(κὴ) ⊢---- τρίτος ῥυμός·

---

87 Cf. not. 2. 88 In antiquioribus laterculis ὅρμος χρυσοῦς Ἐριφύλης est, quo minus dubitari liceat, funestum illud Eriphyles Amphiarai uxoris collare, quod ipse Vulcanus fabricatus esse ferebatur, intellegendum esse. Sane quomodo Delum pervenerit a nullo scriptore refertur. H.

-----] | ΓII καὶ σπονδοχοίδιον I = τὰ πάντα 𐅄ΔΔΔI, ὁλ(κὴ) τά(λαντον)· τέταρτος ῥυμός· φιάλαι 𐅄ΔΓIIII· κυμβία IIII = τὰ πάντα [𐅄ΔΔII, ὁλ(κὴ) -----· πέμπτος ῥυμός· -----] | ὁλ(κὴ) τά(λαντον)· ἕκτος ῥυμός· φιάλαι 𐅄ΔΔII πεπονηκόται, ὁλ(κὴ) τά(λαντον)· ἕβδομος ῥυμός· 𐅄ΔI καὶ λάγιον I = τὰ πάντα [𐅄ΔII, ὁλ(κὴ) ----· ὄγδοος ῥυμός· φιάλαι -----, ---] | I = τὰ πάντα 𐅄ΔΓIII πεπονηκότα, ὁλ(κὴ) τά(λαντον)· ἔνατος ῥυμός· φιάλαι 𐅄ΔΓIIII, ὁλ(κὴ) τά(λαντον)· δέκατος ῥυμός· φιάλαι ----- | παντοδαπαὶ ΔΔΔΔΓIIII· χελιδόνειοι II· ἀναγκαιοπότης I· ὑδρίαι II· λέβης καὶ ἄλλα παντοδαπὰ τ--------‖του κλάσματα καὶ ἄλλων φιαλῶν κλάσματα ΓIII· ἑλικτὰ ΓI· ποτήρια παντοδαπὰ 𐅄Δ ο------|γας· λέβης πεπονηκώς· ἄλλων παντοδαπῶν κλάσματα Δ, ὁλ(κὴ) μν(αῖ) 𐅄Γ· Τ⟨ο⟩αῦτα[89] ἔνεστιν [ἐν------ δεξιᾶς εἰσ]|πορευομένων· φιάλαι ἐμ πλινθείοις ΔII· ἀριστερᾶς εἰσπορευομένων· φιάλαι ἐμ πλινθε[ίοις ------- φιά]‖λη ἐμ πλινθείωι, Φίλας τῆς Θεοδώρου[90] ἀνάθεμα· ἄλλη ἐμ πλινθείωι, Ἀριστο..δος τῆς Ξε[νο----------]|σιν ἐν τεῖ παπρωμει[91] κιβωτῶι· φιάλαι ΔΔI· ἡλεκάται, ὧν ὁλ(κὴ) μν(αῖ) ΔIIIIͰΔΔΔIII· φιάλη ἐμ π[λινθείωι ---------] ‖ τετράνομα[92] ΔΔΓIIII· δίνομα ΔI· νόμοι Δ· Ἱστιαϊκοῦ ͰΔΔ+++· Ἀλεξάνδρειον τέτραχ[μον ------. Ταῦ]|τα παρέδομεν τοῖς μεθ' αὐτοὺς ἱεροποιοῖς Δημητρίωι καὶ Μειλιχίδει [----. Καὶ τάδε ἔργα ἐξέδομεν μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δή]|μου, καὶ τὰς δόσεις ἔδομεν, κελεύοντος καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος· Ἀπολλοδώρωι Λ[----- κατὰ συγγραφὴν τὴν παρὰ Ὀρθο]‖κλῆ[93] Ἀριστοθάλου, ἔδομεν πρώτην δόσιν ΔΔΓ++++IIT· καὶ τὸ λ[οι]πόν, κελεύοντος ἀρχι[τέκτονος ----------- ἐν τῶι ναῶι οὗ] | τὰ ἑπτά[94], καὶ ἐπισκευάσαντι τὸ κλεῖθρον τῆς ὑπολαμπάδος Εὐ[κρ]άτει Δ+II· συντελ[έσαντι δὲ τὸ ἔργον ----------] ‖ Πύρρωι ἐργολαβήσαντι

89 ΤΟΛυτα H. Emendavi. 90 Cf. not. 84. 91 Vox corrupta, cuius de emendatione desperandum videtur. 92 Nummi Sicilici aut Italici. 93 Hic et in sequentibus identidem Ὀρθοκλῆ(ι) emendavit H. At lapicidam qui iota mutum praeterea paene nusquam omisit, id in hoc uno nomine constanter fecisse non magis credibile est, quam eum hunc dativum ubique in -κλῆι pro -κλεῖ exeuntem exarasse. Immo accusativus est, in hac praepositionis vi frequentissime usurpatus in titulis manumissionum Delphicis item initio alterius a. Chr. saeculi incisis (n. 845, 15. 847, 17. 852, 8. 858, 18. 860, 18. 19). 94 Cf. not. 76.

ἐπισκευάσαι τὸν οἶκον τὸν ἐν τῶι Σαραπιείωι[95] κατὰ [συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ -------- ἔδομεν ---- δόσιν] | κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ΔΔΓ𐅂𐅂𐅂ΙΙΙ· Ἀρχέαι ἐργολαβήσαντι ἐπισκευάσαι [---------- καὶ] | τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, Γ· Ἀριστοδήμωι ἐργολα[βήσαντι ------ ἔδομεν] | πρώτην δόσιν ΗΓ· καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος [------ ----- ἐργολαβήσαν]|τι ἐπισκευάσαι τοῦ Δωδεκαθέου τὴν ὀροφήν, κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμ[ένην παρὰ -------· καὶ τὸ λοιπὸν ἔδο]||μεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ΔΔΓ𐅂𐅂𐅂ΙΙΙ· Φιλόφρονι Εὐπορίωνος τὴν [------ κατὰ συγγραφὴν τὴν] | κειμένην παρὰ Ὀρθοκλῆ Ἀριστοθάλου, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντ[ος ἀρχιτέκτονος, ---- καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, καὶ τὸ λοιπὸν] | ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ΗΗΗΔΔΔ· Τίμωνι Κτησιφάνους [ἐργολαβήσαντι ἐπισκευάσαι ------ τὴν πρὸς τὸ] | θύρετρον καὶ ἄλλην πρὸς τὸ θύρετρον τὸ πρὸς μεσημβρίαν κατὰ [συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ -----, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----, καὶ δευ]|τέραν δόσιν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ΗΗΗ· καὶ τὸ λοι[πὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----· ---- ἐργολαβήσαντι ἐπισκευάσαι] || τὸν οἶκον τὸν ἐχόμενον τοῦ Ἰσιείου[96] κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμέν[ην παρὰ ------ ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----- καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κε]|λεύοντος ἀρχιτέκτονος, 𐅅ΔΔΓΙΙΙ· καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύ[οντος ἀρχιτέκτονος, ---- ------------ τῶν] | παρακειμένων λίθων τοὺς εἰς τὸν εἰδοφόρον καὶ τοὺς στατο[ὺς ----- ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, --]|Γ𐅂𐅂𐅂· καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, [---· καὶ τὸ λοιπόν, κελεύοντος ἀρχιτέκ]|τονος, 𐅅ΔΔΔΔΓ𐅂𐅂𐅂𐅂ΙΙΙΙ· Ἀπολλωνίωι Διονυσίου Μιτυληνα[ίωι ---------- ἔδο]||μεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ΔΔ· καὶ τὸ λο[ιπὸν ἔδομεν κελεύοντος ἀρχιτέκτονος ---· ------- ἐργολαβήσαντι ---- ἐν τῶι νεωκο]|ρίωι (?) καὶ ἐπισκευάσαι τὰ κατὰ κέραμον τοῦ ναοῦ, κατὰ συγγ[ραφὴν τὴν κειμένην παρὰ ---------, ἔδομεν --- δόσιν, κε]|λεύοντος ἀρχιτέκτονος, Δ𐅂ΙΙΙ· καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν κελ[εύοντος ἀρχιτέκτονος ----· ---- ἐργολαβήσαντι -----]|ου καὶ θύρας μακελλωτὰς κατὰ

95 Sarapieum etiam in eiusdem anni rationibus pecuniarum acceptarum et expensarum v. 156. 196 commemoratur. 96 Hoc uno loco in traditionum laterculis Isiei mentio fit. Sed de cultu deorum Aegyptiorum praeter alia sacra Deli florente permulti testantur tituli.

συγγραφὴν τὴν παρ[ὰ -------, ἔδομεν ----- δόσιν, κελεύοντος] | ἀρχιτέκτονος, Δ⊦⊦⊦⊦IC· καὶ τὸ λοιπόν, κελεύοντος ἀρχι[τέκτονος, ----- ἐργολαβήσαντι ------]‖τος, κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ Ὑρθοκλῆ Ἀρισ[τοθάλου, ἔδομεν ----- δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----,] | καὶ τὸ λοιπόν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, Δ⊦⊦⊦IC· Ἀρχέ[αι ἐργολαβήσαντι ---- κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ Ὀρθοκλῆ] | Ἀριστοθάλου, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχι[τέκτονος, ----, καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν κελεύοντος ἀρχιτέκτονος ---·] | Διονυσίωι Σατύρου ἐργολαβήσαντι ποιῆσαι ἐπι[---- κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ -----, ἔδομεν τὴν πρώτην δόσιν, κελέυον]‖τος ἀρχιτέκτονος, ΔΔ⊦⊦IIIIC· καὶ τὴν δευτέραν δ[όσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----, καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ---· --- ἐργολαβήσαντι ποι]‖ῆσαι κεφαλὴν ἑκατέρωι ἐνωπίωι τῶν στοῶν [---- κατὰ συγγραφὴν τὴν παρὰ -----, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, καὶ τὸ λοι]‖πὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ΔΔ⊦⊦⊦⊦· [---- ἐργολαβήσαντι ----- κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ Ὀρθοκλῆ] | Ἀριστοθάλου, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος [ἀρχιτέκτονος, ----, καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ---, καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----·] | Στησίμωι Πεισιστράτου ἐργολαβήσαντι ποιῆσαι [------- κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ ----- ἔδομεν πρώτην] | δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, 𐅄Δ⊦⊦IIIC· [καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----· καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----· ------] ‖ Συνωνύμου ἐργολαβήσαντι τεμεῖν πέτρ[ας ---- κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ ------, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----· καὶ τὴν δευτέραν δόσιν,] | κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, 𐅅HH⊦⊦· [καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ----· --- ἐργολαβήσαντι ----- ἐπισκευ]‖άσαι τῆς οἰκίας τῆς καλουμένης Ἀρχέον[τος, κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ -------, ἔδομεν πρώτην δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος -----· καὶ τὴν δευτέραν δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέ]‖κτονος, ΔΔΠ· τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελ[εύοντος ἀρχιτέκτονος, ----· ------ ἐργολαβήσαντι ----- κατὰ συγγραφὴν τὴν κειμένην παρὰ Ὀρθο]‖κλῆ Ἀριστοθάλου, ἔδομεν πρώτην [δόσιν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, -----, καὶ τὸ λοιπὸν ἔδομεν, κελεύοντος ἀρχιτέκτονος, ------]

2. Sacerdotia aliaque officia ad rem divinam spectantia.

589 Tabula marmoris albi fracta in tres partes, quarum in superiore hic titulus, in media paucae litterae, in inferiore nullae scripturae reliquiae dispiciuntur. Edd. B. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 93 n. 1 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Hermae XXI p. 91 sqq.). Adhibito ectypo chartaceo F. Bechtel die Inschriften des ionischen Dialekts p. 10 n. 18. Ex Lollingii collatione et ectypo chartaceo initii (v. 1—12) W. Dittenberger I. G. Sept. I, 235 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 604 n. 698).

Θεοί. | Τὸν ἱερέα τοῦ Ἀμφιαράου φοιτᾶν εἰς τὸ ἱερό|ν[1], ἐπειδὰν χειμὼν παρέλθει[2], μέχρι ἀρότου ὥρ|ης[3], μὴ πλέον διαλείποντα ἢ τρεῖς ἡμέρας[4], καὶ ‖ μένειν ἐν τοῖ ἱεροῖ[5] μὴ ἔλαττον ἢ δέκα ἡμέρα|ς τοῦ μηνὸς ἑκά[σ]το : καὶ ἐπαναγκάζειν τὸν ν|εωκόρον[6] τοῦ τε ἱεροῦ ἐπιμελεῖσθαι κατὰ τὸ|ν νόμον καὶ τῶν ἀφικνε-

---

Litterae Ionicae dispositae στοιχηδόν. 1 Lex de sacris Amphiarai manifesto eius aetatis est, qua Oropii neque in Atheniensium neque in Boeotorum potestate, sed plane sui iuris fuerunt, id quod per ea tempora, quibus scriptura et sermo titulum vindicant, bis (411—402 et 386—377 a. Chr.) usu venit. Wilam. antiquius ex his duobus temporis spatiis praefert, cum mihi probabilius videatur, quarti demum a. Chr. saeculi esse (cf. not. 12. 30. 33). Qui tunc Oropum incolebant, origine Ionas Eretrienses fuisse dialectus prodit (cf. not. 11. 15. 17. 24. 26), cui pauca modo ex vicinorum Boeotorum sermone (not. 5. 7. 12. 18), quorum imperio iam ante illud tempus plus semel paruerant, admixta sunt. Sacerdos in oppido habitat, per hiemem omnis delubri cura aedituo relinquitur, eo vero tempore anni, quo peregre homines dei consulendi causa venire solebant, sacerdos ipse ne nimis raro delubrum viseret neve parum diu illic commoraretur cavendum videbatur. 2 Arcturi ortum, sexaginta diebus post brumam (fere 24. Februarii die) finem hiemis esse indicat Hesiodus Op. 564 sqq. Wil. 3 Mense Novembri, sub occasum Pleiadum Hyadum Orionis ex definitione Hesiodi Op. 616. Wil. 4 Hieme finita non plus tribus diebus elabi licere, priusquam sacerdos primum in delubrum se conferat, intellegit Wilam. Sed mihi id potius interdici videtur, ne unquam ab initio veris ad auctumnum plus quam tres continuos dies intermittat sacerdos quin in Amphiaraium veniat. 5 Boeotorum more hic omnes dativi (vel locativi) nominum in -ος et -ον exeuntium in -οι cadunt. Sed idem ne ab Eretriensibus quidem alienum fuisse docet foedus eorum cum Histiaeensibus ap. Bechtel Inschr. des ion. Dialekts p. 8 n. 15, 18 ἐν τοῖ ἱεροῖ. Wil. 6 Hunc in ipso delubro habitasse apparet. Wil.

μένων[7] εἰς τὸ ἱερόν. | ἂν δέ τις ἀδικεῖ ἐν τοῖ ἱεροῖ ἢ ξένος ἢ δημότ‖ης, ζημιούτω ὁ ἱερεὺς μέχρι πέντε δραχμέων | κυρίως καὶ ἐνέχυρα λαμβανέτω τοῦ ἐζημιωμ|ένου· ἂν δ' ἐκτίνει τὸ ἀργύριον, παρεόντος τõ | ἱερέος ἐμβα(λ)λέτω[8] εἰς τὸν θησαυρόν ⁝ δικάζει|ν δὲ τὸν ἱερέα, ἄν τις ἰδίει ἀδικηθεῖ ἢ τῶν ξέ‖νων ἢ τῶν δημοτέων ἐν τοῖ ἱεροῖ, μέχρι τριῶν | δραχμέων, τὰ δὲ μέζονα ἠχοῖ[9] ἑκάστοις[10] αἱ δίκ|αι ἐν τοῖς νόμοις εἰρῆται[11], ἐντõθα[12] γινέσθων. | προσκαλεῖσθαι δὲ καὶ αὐθημερὸν[13] περὶ τῶν ἐ|ν τοῖ ἱεροῖ[14] ἀδικίων[15]· ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος μὴ συγχ‖ωρεῖ, εἰς τὴν ὑστέρην ἡ δίκη τελείσθω ⁝ ἐπαρ|χὴν[16] δὲ διδοῦν[17] τὸμ μέλλοντα θερα-

---

7 ἀφικνε(ο)μένων supplet Leon. probantibus reliquis. Sed nescio an hic quoque Boeotismus agnoscendus sit; nam ἀδικείμενος similiaque Boeotorum esse constat. Cf. Aristoph. Acharn. 914. I. G. Sept. I, 2858, 3. Quae neutiquam ad Aeolicum morem verba contracta flexioni eorum quae in -μι cadunt accommodandi redeunt, sed ex εέμενος contractione nata sunt. Sane ε pro ει scriptum in hoc titulo singulare est. Sed eadem ratione cum ου paene ubique legatur, tamen pauca remanserunt antiquioris usus vestigia, ἑκάστο v. 6. 34. τõ v. 13. βόληται v. 31.

8 ΕΜΒΑΛΕΤΩ. Emendavit Wil.

9 Homericum ἧχι deformatum similitudine aut adverbiorum οἷ, ὅποι, πανταχοῖ, ut Wil. et Becht. statuunt, aut locativorum in -οι cadentium ut οἴκοι, Μεγαροῖ, quod mihi propter significationem magis placet.

10 Neutrum est, sc. τοῖς ἀδικήμασι. Nam pro criminis natura tribunalia diversa fuisse vel in illa minutissima civitate recte ex hoc enuntiato collegit Wil.

11 Pluralem ex εἰρέαται contractum agnovit Wil. monens scripturam novam esse, non pronuntiationem, qua ab Ionibus tales formas contrahi iam ex Anacreontis fragmento 81 Bergk αἱ δέ μευ φρένες ἐκκεκωφέαται constaret.

12 Ν errore omissum supra versum adiecit lapicida. Ο pro genuina diphthongo scriptum per illa ingruentis confusionis tempora non rarum est (n. 86[18]), ipsam vero ἐντοῦθα formam inter Boeoticae dialecti vestigia numero; non quo ipsa in ullo illius regionis monumento exstet, sed quia unus Boeotorum sermo in pronomine οὗτος diphthongum ου per omnes casus retinet. Cf. R. Meister Gr. Dialekte I p. 274.

13 Id fieri nullo pacto poterat nisi omnia haec iudicia Oropi erant, ut luculentissime hoc testimonio demonstretur civitatem tum sui iuris fuisse. Wil.

14 Ι finale supra versum additur.

15 Editores omnes ἀδικιῶν. Cum reliqui eiusmodi genetivi hic ex Ionicae dialecti lege contractione careant (δραχμέων v. 10. 16. δημοτέων v. 15), in hoc antecedentem vocalem ι contractionem flagitare allatis genetivis singularis Πακτύω similibusque docent Wil. et Becht., per se rectissime. Sed Attice quidem hic sine dubio ἀδικήματα, non ἀδικίαι commemorarentur. Illi vero voci ἀδίκιον Ionum respondisse Herodot. V, 89 ἀπὸ τοῦ Αἰγινητέων ἀδικίου docet; apud Atticos non exstat nisi in sollenni actionis nomine ἀδικίου δίκη (Att. Process ed. Lipsius p. 424 sqq.). Quare malui ἀδικίων scribere.

16 Cf. n. 587[177].

17 Hoc quoque, ut ἐπιτιθεῖν, luculentissimum est

πεύεσθαι ὑ|πὸ τοῦ θεοῦ μὴ ἔλαττον[18] ἐννεοβόλου δοκίμου[19] ἀργ|υρίου καὶ ἐμβάλλειν εἰς τὸν θησαυρὸν παρε|όντος τοῦ νεωκόρου .... || ....[20] κατεύχεσθαι δὲ τῶν ἱερῶν καὶ ἐπ|ὶ τὸν βωμὸν ἐπιτιθεῖν[21], ὅταν παρεῖ, τὸν ἱερέα, | ὅταν δὲ μὴ παρεῖ, τὸν θύοντα[22], καὶ τεῖ θυσίει[23] α|ὐτὸν ἑαυτοῖ κατεύχεσθαι ἕκαστον, τῶν δὲ δη|μορίων[24] τὸν ἱερέα, τῶν δὲ θυομένων ἐν τοῖ ἱε||ροῖ πάντων τὸ δέρμα [λαμβάνειν][25]. θύειν δὲ ἐξ|εῖν[26] ἅπαν ὅτι ἂν βόληται ἕκαστος[27]· τῶν

---

sermonis Ionici vestigium. Wil. 18 Boeotice pro Ionico ἔλασσον. Wil. 19 ΕΝΝΕΟΒΟΛΟΥΔΟΚΙ in rasura rescripta sunt adeo constipatis litteris, ut pristinam scripturam tribus litteris minus habuisse appareat. Unde ingeniose Wil. collegit, δραχμῆς fuisse, sed non multis annis post hanc legem scriptam mercedem dimidio auctam esse. 20 Eodem tempore, quo superiora mutata sunt (not. 19), praeceptum quod hic locum habebat abrogatum ideoque erasum est. Wil. 21 Cf. not. 17. 22 Non recte Wil. p. 95 in universum pronuntiat, unicuique privato licuisse victimam arae imponere et preces pronuntiare. Immo id nemini permittitur nisi absente sacerdote, praeter feriarum (not. 23) tempora. 23 Sollenne sacrificium, quod quotannis respublica stato die deo offerebat, hic intellegitur. Nam aliter hoc praeceptum cum proxime superiore adversa fronte pugnaret; itaque τεῖ θυσιέι hic idem tempus indicat quod v. 34 ὅταν ἡ ἑορτὴ εἰ. Per earum feriarum tempus illud interdictum, ne quis praesente sacerdote ipse rem divinam faceret, teneri non poterat cum quia sacerdos publicis sacris occupatus erat (v. 34), tum quia per illos dies longe maiorem hominum privatorum turbam quam unquam alias cum victimis suis in delubrum confluxisse consentaneum est. 24 I. e. δημοσίων. Quod hic observatur Eretriensium σ inter duas vocales in ρ convertentium usus, in θησαυρόν (v. 13) non item, inde Wil. collegit legem foedere Eretriensium et Histiaeensium (v. not. 5) quae rhotacismum constanter ubique habet antiquiorem esse, quia sensim eiusmodi mutationes irrepere solerent. Sed mihi e contrario hic usu venisse videtur, quod item perfrequens est, ut proprietates dialecti in vocibus sollennibus iuris et sacrorum itemque in nominibus propriis diutius conserventur quam usquam alibi. Sic adeo in tertii a. Chr. n. saeculi titulis nullum praeterea antiquae dialecti Euboicae vestigium prae se ferentibus Λυρανίας pro Λυσανίας occurrit cum Oropi (I. G. Sept. I, 276, 3. 277, 1. 285, 1) tum Eretriae (Ἐφ. ἀρχ. 1895 p. 125 sqq.). Ceterum δημόρια victimas esse, quae civitatis nomine immolentur, manifestum est. 25 Supplevi, eum cui negotium verba tabulae ex posterioribus Oropiorum decretis emendandi mandatum esset, mero errore haec quoque excidisse ratus. Nam aliter aliquid reponere debuit quo enuntiatum compleretur. Cf. n. 376[7]. Subiectum est τὸν ἱερέα; cum antea enuntiatum esset, non in omnibus sacrificiis operam sacerdotis desiderari, e re erat statim subiungere, omnium tamen pelles ad ipsum pervenire debere. 26 Infinitivum εἶν Euboicum esse docet Chalcidensium in ora Thraciae incolentium foedus n. 77, 3. 13. 15. Memorabile

δὲ χρεῶ|ν μὴ εἶναι ἐκφορὴν ἔξω τοῦ τεμένεος[28]. τοῖ δὲ | ἱερεῖ διδοῦν[29] τὸς θύοντας ἀπὸ τοῦ ἱερήου[30] ἐκ|άστο τὸν ὦμον, πλὴν ὅταν ἡ ἑορτὴ εἶ· τότε δὲ ἀπ‖ὸ τῶν δημορίων λαμβανέτω ὦμον ἀφ' ἑκάστου[31] | τοῦ ἱερήου[32]. ἐγκαθεύδειν δὲ τὸν δειόμενο|ν[33] ....|υαυ.............. ....[34], πειθόμ|ενον τοῖς νόμοις· τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκαθεύδον‖τος, ὅταν ἐμβάλλει τὸ ἀργύριον, γράφεσθαι τ|ὸν νεωκόρον, καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεος, καὶ ἐκ|τιθεῖν[35] ἐν τοῖ ἱεροῖ γράφοντα ἐν πετεύροι[36] σ|κοπεῖν [τ]οῖ βουλομένοι. ἐν δὲ τοῖ κοιμητηρίο|ι καθεύδειν χωρὶς μὲν τὸς ἄνδρας, χωρὶς ‖ δὲ τὰς γυναῖκας, τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν τοῖ πρὸ ἠ|ῶς τοῦ βωμοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας ἐν τοῖ πρὸ (ἑ)σπέ‖[ρης[37] .... τὸ κοιμ]ητήριον τοὺς ἐν‖[καθεύδοντας .... λ]όγον | -----

---

est, hic in composito modo eam flexionem usurpari, simplex vero volgarem infinitum εἶναι habere (v. 32). Sed propter regionum diversitatem nihil inde de aetate colligendum est. 27 Cf. n. 603, 4. 5 P. Cauer Delectus ed. 2 p. 280 n. 435, 2 sqq. Ὅ κε θέλη θύην ἐπὶ τῶ βώμω τᾶς Ἀφροδίτας —, θυέτω ἱρήϊον ὅττι κε θέλη, καὶ ἔρσεν καὶ θῆλυ, π[λὰν] ὕ[ος,] καὶ ὄρνιθα [ὅτ]τι[να κα θέλη]. Infra n. 624, 1 sqq. θῆλυ καὶ ἄρσεν ἂμ βούλῃ προσέρδειν· οἶν οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. Vides tamen utrobique non plane tam late patere licentiam quam hic. 28 Cf. n. 632[1]. 29 Cf. not. 17. 30 Sine dubio ex Ionico ἱερηΐου natum hoc, ἰῶτα primum cum η in diphthongum coalescente, deinde plane evanescente, id quod in diphthongis ᾱι, ηι, ωι apud Ionas passim iam antiquo tempore factum esse constat (n. 65[1]. 464[1]). Non confundenda igitur haec scriptura cum more pro ει ante vocalem quolibet loco η ponendi, qui multo inferioris aetatis est (n. 325, 9. 10. 32. 44. 328, 5. 34. 342, 14. 30. 35. 349, 2. 365, 4. 378, 3. 5. 472, 12. 13). 31 In feriis publicarum modo victimarum umeros accipit sacerdos, reliquo tempore omnium. Quod contra pelles semper omnes ad eum perveniunt (v. 30). 32 Cum et initio huius versus et in fine proximi superioris singuli loci vacent, Wil. suspicatus est τοῦ ἱερήου in rasura pro alia voce longiore repositum esse. Sed ectypo id neutiquam confirmari testatur Bechtel. 33 Cf. 133[4]. 34 Hic praeceptum aliquod fuit, quod paullo post abrogatum ideoque erasum est. Wil. 35 Cf. not. 17. 36 Tabula quadrata lignea; in aliis titulis plerumque σανίς, πινάκιον λελευκωμένον, recentiore aetate etiam λεύκωμα dicitur. De reliquis vocis significationibus docte et sagaciter disputavit Wil. p. 96 not. 1. 37 ΗΣΠΕ lapis; hoc remansisse ex antiquiore more spiritum asperum una cum vocali correpta ε una littera exprimendi (ΘΚΒΟΟΙ-ΟΙ i. e. ἐκηβόλωι in Nicandrae titulo Naxio I. G. A. 407, 1) monuit Wil.

590 Lapis a Fauvelio Athenis Parisios delatus, ubi exstat in museo publico. Edd. Boeckh C. I. G. 459, deinde post alios Froehner, Inscr. Grecques du Musée du Louvre p. 105 n. 48 (Syll.[1] 368). Koehler C. I. Att. II, 1654 (Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 697 n. 840).

[῾Ο] θεὸς[1] ἔχρησεν τῶι δήμωι τῶι Ἀθη[ναίων ἀναθεῖναι[2]] | τὴν οἰκίαν τὴν Δήμωνος[3] καὶ τὸν κ[ῆπον τὸν προσόντα[4]] | τῶι Ἀσκληπιῶι, καὶ αὐτὸν Δήμωνα [ἱερέα εἶναι αὐτοῦ[5]]. Ἱερεὺς Δήμων Δημομέλους Παιανι[εὺς ἀνέθηκε] ‖ καὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, προσ[τάξαντος[6] τοῦ θεοῦ[7]] | καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων δόν[τος ἱερέα εἶναι][8] | τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τὴν μαν[τείαν][9].

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Apollo Pythius designari videtur. 2 Boeckhius post Ἀθηναίων nihil amplius addidit, sed cum ex Froehneri exemplo appareat ampliorem lacunam esse, infinitivum hoc loco reponere malui, quam cum F. καὶ inserere. Sed pro δοῦναι (proecd.) nunc ἀναθεῖναι praetuli cum Koe. 3 Demomeles Demonis f. Paeaniensis frater patruelis Demosthenis oratoris fuit, sed natu maior quam ille, quippe qui Demosthene etiamtum infante iam domum habuerit (Dem. XXVII, 11). Eius filius est Demo, quem hic habemus. B. Facile fieri potuit, ut is iam medio fere saeculo a. Chr. quarto sacerdos Aesculapii constitueretur. Nam recentior sane hic titulus vix habendus est propter litteraturam. 4 Supplevit Koe. 5 Pronomen addidit Koe. propter spatii rationes ex aliorum versuum supplementis necessariis computatas. 6 Supplevi. προσ[εχῆ αὐτῇ] F. (B. haec intacta reliquit.) At sic certe τὸν προσεχῆ scribi oportebat. 7 Supplevit Koe. 8 Supplevit Koe. 9 Num post μαντείαν etiam quid scriptum fuerit (τῷ Δήμωνι Froe., τοῦ θεοῦ nos antea) latet.

---

591 Lapis fractus ab inferiore parte, Antimachiae in insula Co. Edd. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 276 n. 386. (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschiften III p. 399 n. 3721.) Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVII (1894) p. 41 n. VI.

[Κα]τὰ τάδε ταὶ ἱέ[ρει]αι ἱερώσθω[1] τᾶι Δάματρι· ἐξ[ῆ|μ]εν δὲ

Litterae volgares praeter Υ; O minoris quam reliquae moduli. Tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur. 1 Perfectum verbi ἱερόομαι hoc esse monuit Becht., recte. Etenim et in praesenti verbi ἱεράομαι contractione ex ἱεραόσθω nasci debuit ἱεράσθω, et v. 4 ἱερῶσθαι nihil dubii relinquit.

τοῖς κυρίοις καὶ τᾶν μὴ παρευσᾶν γυναικῶ[ν] | τῶι χρήζοντι ἐμβάλλεσθαι[2], αἴ κα ἐν τᾶι χώραι | ἔωντι. τὰς δὲ λαχούσας ὀμοσάσας ἱερῶσθαι[3]· ταῖς || δὲ τελευμέναις[4] καὶ ταῖς ἐπινυμφευομέναις[5] ἦμεν | τᾶι δηλομέναι, καθάπερ καὶ πρὶν πωλητὰν γενέσθα[ι] | τὰν ἱερωσύναν[6] συνετάχθη, πεντ' ὀβολὸς (δ)ι(δ)ούσαις[7] | ἀπολελύσθαι τῶν ἄλλων ἀναλωμάτων πάντων. | παρασκευάσαι δὲ ταῖς τελευμέναις τὰς ἱερῆς[8] τὰ νομι||ζόμενα· ἦμεν δὲ καὶ τῶν γερῶν τῶν θυομένων[9] ταῖς χρηζο[ύ]||σαις[10] ἀποδόμεν τοῦ μὲν ἐτέλου[11] ἡμιωβέλιον, τοῦ δὲ τελείου | [ὀβελόν.] τ[οῦ] δὲ ἀγερμοῦ[12] κα[ὶ τῶν -----ω]ν καὶ γερῶν πάντων | [------- --------, τὰ δὲ λοιπὰ ἔστα]ι ἱερὰ ταῖς | -----------

---

2 I. e. sortes in urnam deicere. Müll. apte confert n. 614, 91 τοὺς ἐπ[ι]βαλλομένους ἐς τὰν [ἱερ]ατεῖαν τὸν κλᾶρον. 3 Cf. not. 1. 4 De nuptiis hoc interpretantur P. et H. Sed etsi in eis Cereris sacerdotis aliquas partes fuisse per se non incredibile est, tamen τελεῖσθαι nubendi vim habere inde non recte colligitur. Quare de mysteriorum quorundam Cereris initiatione potius dici mihi videtur. 5 Quae nubunt; alterius matrimonii vim, quam P. et H. voci necessario tribuerunt quia iam τελευμένας perperam ad nuptias rettulerant (not. 4), in hoc verbo composito inesse demonstrari nequit. 6 Haec cum sortis mentione (not. 2) pugnare videntur, sed perbene rem expediverunt P. et H. sumentes certum pretium statutum fuisse, quo qui emere vellent sacerdotium, nomina darent; inter eos sorte sacerdotem designatum esse. Quod eo probabilius est, quia videmus recentiore demum tempore emtionem venditionem institutam esse. Antea sine dubio ex omnibus petitoribus simpliciter sorte eligebantur. 7 ΛΙΛΟΥΣΑΙΣ. 8 Ex ἱερέᾱς natum videtur, quam correptionem vocalis Doriensium esse constat. 9 Non τὰ γέρη τὰ θυόμενα, sed τὰ γέρη τῶν θυομένων (sc. ἱερείων) commemorari monent P. et H. 10 Quod P. et Hicks ταῖς χρηζο[ύ]σαις ad sacerdotes, non ad mulieres quae rem divinam facerent, spectare dicunt, non videntur mentem eius qui hanc legem scripsit assecuti esse. Nam ille dativus profecto ad mulieres sacrificantes spectat, neque vero ab ἀποδόμεν pendet, sed ab ἦμεν. Voce γέρα hic, ut saepe apud Coos atque alibi, emolumenta quae sacerdos ex sacrificio percipit (ἱερεώσυνα) significantur. Quae cum ex partibus victimae constent, tamen hic permittitur eis quae volunt mulieribus pro eis pecuniam dare. Genetivus τῶν γερῶν pretii est, nam hac pecunia redimuntur a sacerdote quae illius sunt. 11 Cum ἐτε(ί)ου emendassent H. et P., Wilhelm et Bechtel traditam lectionem tutati sunt provocantes ad titulum Aeolicum ap. O. Hoffmann Gr. Dialekte II p. X n. 155 *a*, 18 ἀρνηάδων ἔταλα ἀτέλεα. Eadem est vox cum Graeco ἰταλός, Latino *vitulus*, descendens illa quidem a ϝέτος. R. Meister Anzeiger für indog. Sprachkunde I p. 203. 12 Cf. n. 601, 27.

592 Stela marmoris albi fracta in duas partes quae a postica quidem parte accurate inter se contingunt, cum a fronte hiatus versus 17. 18 totos hauserit. Superior pars inventa Pergami infra aram magnam, inferior in turri Turcica ad angulum meridionalem et occidentalem fani Minervae. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 177 n. 251 cum Addendis p. 511 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 386 n. 519).

Ἐπὶ πρυτάνεως Καβείρου, μηνὸ(ς) Πανθείου[1] | εἰκάδι, ἔγνω βουλὴ καὶ δῆμος, γνώμηι | στρατηγῶν, περὶ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ἀσκληπι[οῦ,] | ὅπως ὑπάρχηι εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ‖ Ἀσκληπιάδηι καὶ τοῖς ἀπογόνοις τοῖς | Ἀσκληπιάδου· τύχηι τῆι ἀγαθῆι, δεδόχθα[ι] | τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, τὴν μὲν ἱερωσύνην | τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν ἐν τῶι | Ἀσκληπιείωι ἱδρυμένων[2] εἶναι Ἀσκληπιάδου ‖ τοῦ [Ἀρχί]ου[3] καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν Ἀσκληπιάδου | εἰς ἅ[π]α[ντ]α [τ]ὸν χρόνον, καὶ στεφανηφορεῖν αὐτῶν | ἀεὶ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερωσύνην· λαμβάνειν δὲ | καὶ γέρα τῶν θυομένων ἱερείων ἐν τῶι ἱερῶι | πάντων, σκέλος δεξιὸν καὶ τὰ δέρματα καὶ τἆλλα ‖ τραπεζώματα[4] πάντα τὰ

Litterae volgares praeter ΠΣ et O minoris moduli, altero a. Chr. n. saeculo non recentiores. Ex altera parte post a. 133 a. Chr. haec exarata esse F. inde collegit, quod quamdiu regnum mansit, non populi decretis, sed regum nutu sacerdotes instituebantur. Cf. Alterth. v. Perg. VIII, 1 p. 164 n. 248, 5: βασιλεὺς Ἄτταλος Ἀθηναίῳ τῷ ἀνεψιῷ χαίρειν· Σωσάνδρο[υ] τοῦ συντρόφου ἡμῶν, σοῦ δὲ γαμβροῦ κατασταθέντος ὑπὸ τἀδελφοῦ βασιλέως τοῦ Καθηγεμόνος Διονύσου ἱερέως. 1 Cf. Πανθεών mensis nomen apud Neopolitanos Campaniae I. G. Sic. et It. 759, 16. F. 2 In horum numero certe fuerunt Hygiea et Telesphorus. Cf. C. I. G. 6753, 1 Ἀσκληπιῷ Περγαμηνῷ, Ὑγιείᾳ, Τελεσφορίωνι. Aristides I p. 506 Dindf. (II p. 429, 15 Keil) καθήμεθα οὖν (in Asclepieo Pergamenorum) ἐν Ὑγείας, οὗ ὁ Τελεσφόρος. Panacea accedit ex titulo Pergameno Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς II 1 p. 8 n. 54 Πανάκ(ε)ιαν σῴζουσαν Φλ(άβιος) Νικόμαχος. Sed multo plures etiam in celebribus Aesculapii delubris coli consuevisse συννάους θεούς ex versibus Herondae p. 24 Kenyon apparet. F. 3 Supplevit F., qui monet Archiam sacra Aesculapii Pergamena instituisse (Paus. II, 26, 8 Ἀρχίας ὁ Ἀρισταίχμου τὸ συμβὰν σπάσμα θηρεύοντί οἱ περὶ τὸν Πίνδασον ἰαθεὶς ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ τὸν θεὸν ἐπηγάγετο ἐς Πέργαμον), ideoque alicui ex eius posteris hereditarium concessum esse sacerdotium. Cf. Alterth. v. Perg. VIII, 1 p. 116 n. 190 [ὁ δεῖνα Ἀσκληπ]ιάδου | [Ἀρίσται]χμον Ἀρχίου [τ]ὸν θεῖον. Tertio etiamtum p. Chr. n. saeculo Archiam quendam, manifesto eiusdem familiae hominem, sacerdotem Aesculapii invenimus Alterth. v. Perg. VIII, 2 p. 196 n. 267, 3. F. 4 Cf. n. 653, 86: καὶ ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾷ κράνᾳ τραπεζῶντι καὶ τῶν

παρατιθέμενα | . . . . . σ[. . κ]αρπεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ ἱερ[ὸν | ---------------------------------- | ------------------ ------------------ | ---------] ὑπ[άρ]χειν εἰς ἅπαν[τ]α [τ]ὸν χρό[νον. || εἶναι δ]ὲ καὶ ἀτέλειαν Ἀσκληπιάδηι πάντων | [ὧν] ἡ πόλις κυρία, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν | [ἀ]εὶ τῶι τὸν στέφανον[5] ἔχοντι, ἀναγορεύεσθαι δ[ὲ] | εἰς προεδρίαν[6] τὸν ἱερέα ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσιν. | ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ τῆς εὐκοσμίας τῆς κατὰ τὸ ἱερ[ὸν] || πάσης τὸν ἱερέ[α] ὡς ἂν αὐτῶι δοκῆ[ι] | καλῶς ἔχειν καὶ ὁσίως, κυριεύοντα τῶν ἱερῶν παίδων[7]. | ὅπως δὲ ταῦτα εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον διαμένηι | βέβαια Ἀσκληπιάδηι καὶ τοῖς ἀπογόνοις τοῖς | Ἀσκληπιάδου, ἐπιτελεῖν ὁρκωμόσιον[8] τὴν πόλιν || ἐν τῆι ἀγορᾶι ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος τῶι βωμῶ[ι][9] | καὶ ὀμόσαι τὰς τιμουχίας[10], ἦ μὴν ἐμμενεῖν ἐν οἷς | ἐψήφισται ἡ πόλις Ἀσκληπιάδηι καὶ τοῖς ἀπογόνοις | τοῖς Ἀσκληπιάδου· τοὺς δὲ στρατηγοὺς τοὺς ἐπ[ὶ] | Καβείρου πρυτάνεως ἐπιμεληθῆναι ὅπως || συντελεσθῇ ὁ ὅρκος καθάπερ γέγραπται. | ἀναγράψαι δὲ αὐτοὺς καὶ τὸ ψήφισμα τόδ[ε] | εἰς στήλας λιθίνας τρεῖς, καὶ στῆσαι αὐτῶν | μίαν μὲν ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐμ Περγάμῳ, | ἄλλην δὲ ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλε[ι[11], ||

θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος. 633, 20: ἐὰν δέ τις τράπεζαν πληρῷ τῷ θεῷ, λαμβανέτω τὸ ἥμισ[υ]. F. 5 I. e. τὴν ἱερωσύνην. Cf. n. 420[9].
6 Paullo insolentius hoc dictum pro καλεῖσθαι εἰς προεδρίαν. Cf. n. 169, 50.
7 Servi sacri (ἱερόδουλοι) Aesculapii. Alia huius usus vocis παῖς exempla attulit F., qui Boeckhium secutus etiam ἱερός substantive usurpatum servum sacrum designare statuit, in universum sine dubio recte; at in titulo 653 ἱερούς et ἱεράς liberos homines esse manifestum est. 8 Cf. Hesych. ὁρκωμόσια· θύματα ἐφ᾽ ὧν ὅρκοι γίνονται. Platon. Critiae 120 B ἐπὶ τὰ τῶν ὁρκωμοσίων καύματα χαμαὶ καθίζοντες. C. I. G. 3137 II, 82 τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ [ὁρ]κωμόσια ἐν Σμύρνῃ [δότω ὁ ταμίας Καλ]λῖνος. F. 9 Iovis Servatoris aram in unoquoque foro Graeco fuisse, neque alium esse Δία ἀγοραῖον, monuit C. Robert Hermae XXIII p. 431. Quo minus causae esse, cur illam nobilissimam aram cuius relliquiae Pergami effossae sunt, ab Eumene II rege exstructam, eandem esse putaremus cum illa, quae sine dubio multo antiquior fuisset, observavit Fränkel Alterth. v. Perg. VIII, 1 p. 55. 10 I. e. collegio magistratuum, quae alibi συναρχίαι vocantur. Ad Suidam τιμοῦχοι· οὕτως καλοῦσι τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι provocavit F. Reliquis omnibus locis (etiam Lebas III, 88, 12, de quo F. aliter sentit) proprium unius collegii aut corporis nomen est, praecipue Tei (n. 523, 60, ubi πρὸς τῇ ἀρᾷ non ad magistratus significationem spectat, ut F. vult, sed ab ἀναγγελλέτωσαν pendet) et Massiliae (Strabo IV, 1, 5 p. 179 Cas.). 11 Distinguitur a nobilissimo Nicephorio quod in inferiore urbis parte erat. F.

τὴ]ν δὲ τρίτην ἐμ Μυτιλήνηι ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ | [Ἀσκλ]ηπιοῦ[12]. ἐγγράψαι δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους | [τοὺς τ]ῆς πόλεως τὸ ψήφισμα τόδε, καὶ | [χρήσθω]σαν αὐτῶι νόμωι κυρίωι εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

---

12 Idem legitur in titulo Pergameno plus quam saeculo antiquiore Alterth. v. Perg. VIII, 1 p. 11 n. 13, 18. F.

---

593 Basis quadrata marmoris candidi, eruta Eleusine, exstat ante stoam Philonis. Ed. A. N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1895 p. 109 n. 23.

Ἱέρειαν Πολιάδος Ἀθηνᾶς | καθ' ὑπομνηματισμὸν[1] | τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου· βουλῆς | καὶ ἐπερώτημα τῆς βουλῆς || τῶν Φ[2] καὶ τοῦ δήμου τὸ γέ|νος τὸ Πραξιεργιδῶν[3] Σαβει|νιανὴν Ἀμιλλῶν[4], εὐσε|βείας τῆς περὶ τὴν θεὸν | ἕνεκεν.

Litterae ΑΘΞΟΠΣ. 1 Romanorum aetate Areopagitarum decreta hoc vocabulo indicari consuevisse cum Ciceronis (ad Att. V, 11, 6 *cum Patro mecum egisset, ut peterem a vestro Ariopago* ὑπομνηματισμὸν *tollerent, quem Polycharmo praetore fecerant*) tum permultorum titulorum Atticorum testimoniis constat. 2 Inde ab Hadriani aetate antiquus quingentorum senatorum numerus restitutus mansit certe ultra medium saeculum p. Chr. n. tertium. Eo ad finem vergente et quarto ineunte alii numeri in titulis occurrunt, septingenti quinquaginta C. I. Att. III, 716, 2, trecenti C. I. Att. III, 635, 6. 719, 3, quorum rationes latent. 3 Cf. I. Toepffer Attische Genealogie p. 133 sqq. Hesych. Πραξιεργίδαι· οἱ τὸ ἕδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες. Plut. Alcib. 34 δρῶσι δὲ τὰ ὄργια Πραξιεργίδαι Θαργηλιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος ἀπόρρητα τόν τε κόσμον καθελόντες καὶ τὸ ἕδος κατακαλύψαντες. Ad Plynteriorum sacra haec spectare pridem intellectum est. Sacerdos Minervae Poliadis (v. 1) non ex Praxiergidarum, sed ex Eteobutadarum gente est (Töpffer p. 128 sqq.). Sed ei cum hominibus illius gentis qui munere simulacri purgandi et exornandi fungebantur arctissimam officiorum coniunctionem intercessisse sponte patet. Quare cum C. I. Att. II, 374, 17 ἐμέρισεν [δὲ καὶ τοῖς Πραξι|ερ]γίδαις εἰς τ[ὴ]ν θυσίαν τὴν [πάτριον ἐκ τῶν | ἰ]δίων ἑκατὸν [δρ]αχμάς sacerdotis erga gentem munificentia praedicatur, tum hic vice versa Praxiergidae sacerdotem honore statuae afficiunt. Töpffer. 4 *Sabiniana* hic nominis gentilis vice fungitur, proprium mulieris nomen Ἀμιλλώ est. Nominum in -ώ exeuntium accusativi in -ῶν et -οῦν apud Dorienses et Ionas iam antiquitus usitati erant (Kühner-Blass Ausf. Gramm. der gr. Spr. I p. 455), sed altero post Chr. n. saeculo ne Athenis quidem quicquam habent offensionis.

---

594 Tabula marmoris ex Asia minore Athenas delata et a societate archaeologica empta; venditor Epheso deportatam esse dicebat. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VII p. 207 n. 2. B. Latyschew (cum commentario lingua Russica conscripto) Journal des Ministeriums für Volksaufklärung. Juni 1882 p. 243 sqq. (Syll.[1] 369). Adhibito ectypo chartaceo, quod miserat Palaiologos Georgiu Smyrnaeus, ed. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 30 n. 3052 cum Addendis p. 116 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 627 n. 732). Cf. quae de titulo disputavi Hermae XVI p. 164 sqq. et quae adnotavit B. Bursy Philologičesnoje Obosrenije 1898 p. 117 sq.

----------εεισιδ--|-------- στρατείας καὶ αι-----|----αν, ἄν κα μὴ αὐτὸς θέ[ληι----|--- τοῦ] ἐπικεφαλαίου τέλεος τοῦ ι------‖----γον. στε[φ]ανα[φ]ορείτω δὲ τὰς ἐρ[ότ|ια]ς[1] καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα φοιτήτω τὰ δ[αμό|σια]. χρηείσθω δὲ καὶ τῶι περὶ τὸ ἱερό[ν χώ|ρωι][2] τῶι δαμοσίωι ὅτι κα θέληι, ὅτι κα [μὴ | ἁ πό]λις[3] κατασκευάξηι. ὠνείσθω δὲ ὅς [κα ἦι ‖ ὁλ]όκλαρος καὶ ὧι δαμοσιοργίας[4] μ[έτε|στι·] ἐξέστω δὲ καὶ [π]αιδὶ[5] ὠνεῖσθαι, ἄ[λλ|ωι] δὲ μηθενὶ ἐξέστω τὰν ἱερωτεία[ν[6] ἢ ἑα|υτ]ῶι[7]. ὃς δέ κ[α] εἴπηι ἢ προαισιμνάσηι[8] [ἢ ἐν βου|λᾶι][9] ἢ ἐν δάμωι ἢ ἄλλει

Litterae volgares praeter Ξ. Titulum propter scripturae rationes sub finem tertii aut initio alterius a. Chr. saeculi incisum iudicat L., rectius sine dubio quam Kum., qui eum initiis aerae Christianae tribuerat. Chalcedonium esse demonstravi, praeter dialectum doricam inprimis vocibus ἱερωτεία (not. 6) et προαισιμνᾶν (not. 8) et mensis nomine Διονύσιος (not. 12) usus. Proponuntur condiciones, quibus veneat sacerdotium Aesculapii. 1 Supplevit Kum. Sane ἔροτις volgo Aeolicum dicitur. Accusativum temporis similiter usurpatum habes 197, 42 πάντας τοὺς ἀγῶνας. 2 Supplevi. κάπωι Kum. Sed cum permittatur sacerdoti quomodo velit eo loco uti, eum tum cum sacerdotium veniret incultum iacuisse probabile est. Cum flexione χρηείσθω R. Meister Philol. Wochenschrift 1885 n. 46 p. 1450 aptissime confert Eliacam χρηῆστ[αι] Olympia V p. 1 n. 1, 3 et Boeoticam χρειεῖσθη supra n. 579, 8. 3 Supplevi. 'nisi si qua parte eius loci civitas sive ad aedificium publicum exstruendum sive alio consilio utetur'. 4 Ius magistratibus aliisque reipublicae honoribus fungendi. 5 Supplevi. (Ν)αίδι; Kum. I⋮ΑΙΔΙ L. Pendet dativus ab ὠνεῖσθαι, non ab ἐξέστω. Patri licet filio emere, praeterea vero nemini permittitur, ut alii emat sacerdotium ac sibi ipsi. 6 Forma huius nominis propria Chalcedoniorum (cf. n. 595, 2. 596, 9. 14. 19). 7 Supplevi. 8 Et scriptura αἰσιμνᾶν et ea vis huius vocabuli, qua de praesidibus senatus usurpatum respondet Attico πρυτανεύειν, Megarensium colonorumque propria est (cf. 297[2]. 326[30]). 9 Supplevit La. coll. n. 596, 10.

καί χ' ὁπειοῦν[10] [ὡς δεῖ ‖ ἀφε]λέσθαι τὸν πριάμενον τὰν ἱερω[τείαν, | χιλ]ίας δραχμὰς ἀποτεισάτω ἱερὰ[ς τοῦ | Ἀσ]κλαπιοῦ· τᾶς δὲ τιμᾶς καταβαλεῖ [τὸ μὲν | ἥμι]σσον καὶ ἑκατοστὰν καὶ τριακο[στὰν | ἐν] τῶι Πεταγειτνίωι[11] μηνὶ πρὸ τᾶς δε[κάτας, ‖ τὸ δ]ὲ ἥμισσον ἐν τῶι Διονυσίωι[12] πρὸ [τᾶς δεκ|άτα]ς. ἐπ[εὶ δ]έ κα[13] τὰν τιμὰν πᾶσαν κα[τα|βάλη]ι[14], ἀντεθησεῖται[15]· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ ἐς | τὰ]ν ἄνθεσιν παρεξεῖ αὐτὸς ἑαυτ[ῶι. κοσ|μεῖν][16] δὲ τὸν ἱερῆ τὸν ναὸν κατ' ἁμέ[ραν. ἐπι‖μέ]λεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ τᾶς στοιᾶ[ς τᾶς | πὸ]τ τῶι[17] Ἀσκλαπιείωι ὅπως καθαρ[ὰ ἦι. | τᾶ]ς δὲ ποθόδου[18]

---

10 I. e. ἢ ἄλλοθι κἂν ὁπουοῦν. 11 In compluribus civitatibus Doricis, veluti apud Rhodios et Coos, mensis Πεταγείτνιος (Πεταγείτνυος, Πεδαγείτνιος) erat, nomine certe respondens Metagitnioni Attico. Quem cum in Chalcedoniorum fastis item fuisse ex hoc titulo didicissemus, L. cum videret in mensium Byzantiorum quibus iisdem Chalcedonios quoque usos manifestum est serie ante ipsum Dionysium lacunam esse, summa cum probabilitate coniecit, illic Petagitnium collocandum esse, ut responderet fere Ianuario anni Iuliani. 12 Dionysius mensis etiam in titulo Chalcedonio C. I. G. 3794, 7 est. Quem cum Boeckhius repetivisset ex fastis Bithynicis, demonstravi potius vice versa ex ea anni forma, quae fuisset antiquitus apud Chalcedonios, hoc nomen in fastos Bithynicos aetatis Romanae transiisse. Quod cum probaret L., monuit, quod me fugerat, Byzantiis tribui eundem mensem in Papiae glossario, atque ibi quidem cum Februario anni Iuliani comparari. 13 Supplevi. ἐπ[ὶ δ]έκα K., ut spectet ad enuntiatum antecedens. 14 Supplevi. 15 ἀνατιθέναι, ἄνθεσις de sacerdote inaugurando dicitur. Cf. 596, 12 ἀναθέ[τω δὲ α]ὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπεί κα τὰν τιμὰν δῷ, τὸ δὲ [ἀνάλω]μα δωσεῖ ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτείαν. Vocabuli usus inde fortasse repetendus, quod sacerdos sellae cuidam in delubro positae imponebatur similiter atque in episcoporum inauguratione fieri solet. Neque veri dissimile est, ad tales sacerdotum institutiones pertinere ἐνθρονισμούς, quorum inter Pindari carmina mentio fit. Ceterum in universum quidem Dorienses futuro passivi terminationes activas tribuere (cf. n. 270, 22 ἀναγραφησεῖ), sed in titulo Callatiano Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich X p. 200 v. 38 ἀνατεθησεῖται legi monuit B. 16 Supplevit L. Ipse καθαί[ρει]ν conieceram, quod spatii rationibus minus bene convenit. 17 Supplevit L. ἐν] τῶι Kum. Sed initio Γ exstare L. testatur. 18 Reditus cum sacerdotio coniunctos significari, ut pridem conieceram, nunc plane certo tituli n. 596, 17. 18 testimonio efficitur. Singularis numerus, qui offensioni fuit Latyschewio, etiam alibi invenitur. Cf. n. 524, 6. Dem. XXIII, 110. XXVII, 29. Isaeus XI, 43 et maxime Ἀθήν. IV p. 112 n. 4: εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δότω ὁ ἄρχων Ἀδείμαντος δέκα δραχμὰς ἐκ τῆς κοινῆς προσόδου τῶν τοῦ θεοῦ χρημάτων καὶ εἰς θυσίαν πεντεκαίδεκα δραχμάς. Mensium Machanei, Petagitnii et decem primorum Dionysii dierum reditus asservantur ut deinde sacerdos recens institutus eos accipiat.

ἀρξεῖ μεὶς Μαχάνε[ιος[19]. | τιμ]ὰ ἱερωτείας σὺν ἑκατοστᾶι κ[αὶ τριακοστᾶι δραχμαὶ πεντακισχίλιαι [καὶ τριά‖κον]τα[20] ὀκτώ, τέτορες ὀβολοί. ἐπρία[το--|--]τρις Μηνίου.

19 Supplevit L. ex n. 596, 7. Eandem formam apud Papiam leviter corruptam (*Machamos* ex *Machanios*) exstare inter Byzantiorum menses monuit idem. Illic cum Romanorum Decembri componitur, qua ex re L. verum mensium ordinem hunc restituit: Μαχάνειος, Πεταγείτνιος, Διονύσιος. Terminatione diversus, sed vi et origine idem est Μαχανεύς Corcyraeorum I. G. Sept. III, 694, 1. 48. Manifestum est nomen a Iove Machaneo descendere, cuius sacra Paus. II, 22, 2 Argivis tribuit; eadem vicinos Corinthios et Megarenses habuisse mensis in fastis colonorum rediens arguit. 20 Supplevit Bu. Nam 5038 dr. 4 obolos accurate respondere pretio quinque milium addita centesima et trigesima parte (v. 18), quod vectigal venditionis (ἐπώνιον) esse apparet.

---

595 Stela marmorea cum aëtomate, inventa prope ἱερὸν Chalcedoniorum, ubi nunc est castrum Madscher-Tabiassi. Edd. ex ignoti cuiusdam hominis apographo E. Curtius Monatsberichte der Kgl. Akademie der Wissensch. zu Berlin 1887 p. 475. Ex ectypo chartaceo, quod J. Mordtmann miserat et quod etiam W. Froehner examinaverat, F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III, 1 p. 28 n. 3051 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 800 n. 1008).

Νικομάχου τοῦ[1] --------. | [Τύχαι ἀγ]αθαῖ. ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτε|[ίαν[2] τῶν θεῶ]ν τῶν δυώδεκα[3] ἱερωτευσεῖ ἐ[πὶ | ζωᾶς[4] λα]ζόμενος[5] τῶν θυομένων πάν[τα ‖ τὰ] δέρματα καὶ τὰς κωλέας, ὅσα κα τ[οὶ | θια]σῶται θύωντι τοῖς δυώδεκα θεοῖς ἐν τ[ῶι | κοι]νῶι τῶι Νικομαχείωι[6]. ποταγόντω δὲ το[ὶ ἱε]ροὶ[7] το]ὶ

Litterae volgares Ionicae; O reliquis paullo minor. 1 Apographum a Curtio editum post ΤΟΥ addit ΘΥ. Nomen Nicomachi genetivo praemissum indicat eum de sacerdotio et thiaso a se condito has quae sequuntur normas sanxisse. 2 Cf. 594[6]. 3 Polyb. IV, 39, 6: τὸ καλούμενον Ἱερόν, ἐφ' οὗ τόπου φασὶ κατὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἀνακομιδὴν Ἰάσονα θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς attulit B. 4 Supplevit Curtius ex n. 601, 8. 5 Supplevit B. ex n. 596, 18. 6 Thiasus nomen accepit ab eo qui eum condiderat, quae res frequens est apud Rhodios (cf. n. 742, 1 ὑπὸ Ἀλιαστᾶν Ἀθαναϊστᾶν Ἑρμαϊστᾶν Ἀριστειδείων C. I. G. ins. mar. Aeg. I p. 55 n. 163, 5 Ἀπολλωνιαστᾶν Θεαιδητείων Ἀστυμηδείων. Cf. praeterea Εὐφρανόριοι, Λυσιστράτειοι, Πολύκλειοι, Φιλώνειοι in Hilleri indice p. 237 sq.). 7 Supplevi ex n. 653. Froehnerus in ectypo initio versus 6 ΕΠ. dispicere sibi visus

ἑκαστάκι γινόμενοι τὰ ἱερεῖα ἅ κα [δέηι | θυσιάζει]ν[8] ποτὶ τὸν βωμὸν τὸν τῶν θε[ῶν ‖ τῶν] δυώδεκα καὶ ποιούντω τὰν θυσίαν | --· αἰ δὲ μὴ ποτάγ[ωντι, ----]

est, quod fortasse ad [I]EP[OI] redit. Certe non de sacerdote, sed de quibusdam eius adiutoribus, quo officio ἱεροί funguntur in titulo Andaniensi, hic dici docet numerus pluralis. 8 Supplevit B., cum C. multo minus probabiliter ἀκα[λῶς πελά]ζειν legisset.

---

596 Marmor inventum Chalcedone (*Kadiköi*), exstat ibidem in domo privata. Ex ectypo quod miserat Papadopulos Kerameus ed. B. Latyschew in ephemeride institutionis publicae Russica 1885 mens. Iunio (inde F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III, 1 p. 57 n. 3052*a*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 628 n. 733).

----- τὰν δαμοσιο[ργίαν[1] -- | ἑκάστωι][2] τῶν ἱερείων[3] ἐν τῶ[ι αὐτῶι] χρόνωι· ἱε[ρεῖ | --- ἀ]πὸ τᾶς μνᾶς T[4]· ἱερεῖ Ἑρμᾶ ἀπὸ τᾶς μνᾶς [T· | ἱερεῖ Ἄ]μμωνος ἀπὸ τᾶς μνᾶς T· ἱερεῖ Ἡρακλείος ‖ [ἀπὸ τᾶ]ς μνᾶς CII:: ἱερεῖ θεῶν Σαμοθραικίων | [ἀπὸ τ]ᾶς μνᾶς CCCII· ἱερεῖ Διὸς Βουλαίου ἀπὸ τᾶς | [ἱερωτ]είας[5] CCTI. τοῦ δὲ λοιποῦ τὸ ἥμισον τοῦ Μα[χανεί]ου[6], τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ Ἀπελλαίου τοῦ ἐπὶ Ὀλυμπι‖[οδώρου][7]. ἀφελέσθαι δὲ

Litterae volgares praeter Σ quod brachia paene parallela habet et ΘΟ reliquis minores; pro A aliquot locis A legitur. Supplementa paene omnia Latyschewii sunt. 1 Supplevit L. ex n. 594, 10 dubitanter; ac sane quomodo ea vox hic in conexum sententiarum quadret vix dicas. 2 Supplevi. 3 I. e. ἱερέων. Cf. 133[4] et infra v. 4. 11 Ἡρακλείος. Hic in universum de eis partibus pretii, quae aliis sacerdotibus dandae sunt ac deinde singillatim enumerantur, dictum fuisse apparet. 4 Sigla pecuniarum L. recte ita interpretatur ut Y decem drachmae sint, C drachma, T tres oboli; :: dimidium oboli (quattuor χαλκοῦς) esse vidit B. Reliqua cum Atticorum usu congruunt. 5 Supplevit L. Non iniuria miratur B. reliquis sacerdotibus haud exiguas summas pendi, siquidem eius pretii quod postea re vera numeratum est 6300 drachmarum (v. 20) terni oboli ex mina efficiunt drachmas 31 et dimidiam, binae drachmae bini oboli et dimidius (v. 5) ex mina drachmas 152 et quartam partem, ternae drachmae bini oboli (v. 6) drachmas 210, Iovis Bulaei vero sacerdotem ex toto pretio non plus quam duas drachmas quattuor obolos accipere. Sed cum harum pensionum causa et ratio omnino lateat, non est quod eiusmodi inaequalitatem locum habere potuisse negemus. 6 Cf. n. 594[10]. 7 Supplevit L. Cui obloquitur B. hanc esse legem ratus quae in omne tempus de qualibet sacerdotii

μηθενὶ ἐξεῖμεν τὰν ἱερωτείαν[8]. ‖ [ὃς δέ κ]α εἴπῃ ἢ προαισιμνάσῃι ἢ ἐν [β]ουλᾶι ἢ ἐν δάμωι[9], ὀ‖[φειλέτω] δραχμὰς Μ ἱερὰς τοῦ Ἡρακλείος, καὶ τὰ | [προαισ]ιμναθέντα ἢ ῥηθέντα ἄκυρα ἔστω. ἀναθέ‖[τω[10] δὲ α]ὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπεί κα τὰν τιμὰν δῶι, τὸ δὲ | [ἀνάλω]μα δωσεῖ ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτείαν[11]. γρά‖[ψαι δὲ κ]αὶ εἰς σανίδα κοῖλα γράμματα[12] καὶ ε[ἰ]στάλαν | [καὶ στᾶσα]ι τὰν μὲν στάλαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ, τὰν δὲ σα‖[νίδα εἰς] τὸ βουλεῖον[13]. ἀρξεῖ δὲ αὐτῶι τᾶς ποθόδου | [ἀφ' οὗ ὁ πρ]ότερον ἱερεὺς οὐκ ἐλάζετο[14]. |

[ἐπρία]το[15] τὰν ἱερωτείαν Μενέμ[αχος ‖ ---]λου δραχμᾶν 𐅆Χ[ΗΗΗ· | τριακο]στά· ΗΗΨ· δυοκαιεβδομη[κοστὰ καὶ | ἐνακατ]ιασταὶ τρεῖς· ΗΠC[CCT ---- | ----] καρύκειον[16] CCT ---------

illius venditione valeat. Non recte si quid video. Immo et hic et n. 594 condiciones tenemus quae certo quodam tempore de una sacerdotii venditione propositae sunt. Aliter emptorum singulorum nomina et hic et illic subscripta nullam haberent probabilem explicationem. Neque ei opinioni obstat quod in tenore harum litterarum semper indefinite de eo qui empturus est verba fiunt, nusquam nomen ponitur; nam hoc aliter omnino administrari non poterat ubi non facta venditio, sed condiciones eius quae fieri debebat incisae sunt. Cf. not. 15. Significatur igitur tempus magistratus eponymi et mensis nominibus. 8 Cf. 594[6]. 9 Cf. 594, 13 sqq. 10 Cf. 594[15]. 11 Cf. 594, 22. 12 I. e. non atramento picta, sed insculpta. 13 Vox recentioris aetatis pro βουλευτήριον. Cf. ἀρχεῖον. 14 Hinc apparet me 594, 27 πόθοδον recte interpretatum esse reditus sacerdotii. De verbi flexione cf. 595[5]. 15 Hinc alia incipit manus et maiore litterarum modulo et forma novicia Π pro Γ et interpunctionibus quibus numerorum notae a reliquo tituli tenore separantur ab illa priore discrepans. Etenim illa ante venditionem promulgata sunt, haec postea adiecta (not. 7). 16 Mercedem praeconis cuius opera civitas in vendendo sacerdotio usa erat significare videtur.

597 In oppido Co in ecclesia ἁγίας Μαρίνας. Edd. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 50 n. 28 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 349 n. 3628).

---------- α-----|----σι[-- τοὶ ναπο]ῖαι[1] προδια(γ)ρ[αψάντω[2] |

Litterae ΑΖΓΣ. 1 Supplevi. 2 ΓΡΟΔΙΑΙΡ. Cf. n. 621, 5 διαγραφόντω δὲ τοὶ ναποῖαι τῶ[ι ἀεὶ πρι]αμένῳ τὰν ἱερωσύναν — καὶ ἄλλας δραχμὰς εἴκοσι ὥστε θύ[ειν τᾷ Ἀ]φροδίτᾳ αἶγα. Harpocration s. v. διαγράψαντος — ἔνιοι

τοῖς π]ροστάταις[3] ἐς τὰν ἐπὶ τᾶι [τελετᾶι[4] τᾶς | ἱερ]ωσύνας θυσίαν ∠τ΄· νακόρον δ[ὲ ἀποδειξάτω[5] || αὐτ]ῶι ὁ πριάμενος τὰν ἱερωσύναν ὅ[γ κα τῶν ἀστῶν | δ]ήληται· τὸν δὲ ἱερῆ [τ]ελεσάτω[6] ἁ πό[λις κατὰ τὰ ν]|ομιζόμενα· τοὶ δὲ πωληταὶ μισθωσάντω τέλεστ|ρα[7]] τὰ νομιζόμενα ------ | ----------το· αἰ δ[ὲ -------]

δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος. M. 3 Cf. n. 512[17]. 4 Suppleverunt P. et H. coll. v. 6 non improbabiliter, etsi ab hoc nomine τοῦ ἱερέος potius quorum τᾶς ἱερωσύνας pendere exspectaveris. 5 Titulum n. 598, 23 [ἐξ]έ[στω]ι δὲ τᾶι ἱερείαι ὑφιέ[ρ]ειαν ἀποδεῖξαι afferunt P.-H. et M. Cf. praeterea n. 554, 9. 6 De inauguratione sacerdotis τελεῖν usurpatur n. 598, 20. 22. 64. Idem est ἀνατιθέναι n. 594, 22. 596, 12. 7 Suppleverunt P. et H. collato n. 598, 59. 645, 17.

---

598 Marmor inaedificatum in oppido Co in domo privata quam possidebat *Sherif-Bey*. Partem superiorem ed. M. Dubois Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 478 n. 1 (De Co insula n. 37), totum titulum Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 45 n. 27 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 347 n. 3627).

['Επὶ μον]άρχου[1] Ν[---------, μ]η[νὸ]ς Βατρομίου[2] [ἑ|κκαι]δεκάτᾳ, ------------- συνέγραψαν | [στρα]ταγὸς[3] Νίκαν[δρος --------ο]υ, Ἄ[γη]σις Ἐπι[κ|ο]ύρου, -------ου, ------ δαμ[ος ------]ου, Εὐ[άρα]τος Εὐκάρ||που, Φο[ρμίων] Εὐδά[μ]ο[υ, οἷς ἐγρα]μμάτευ[εν] | Εὐάρατος Διοκλεῦς· τοὶ [τ]α[μί]α[ι ἀ]ποδόσθω[ν] | τὰν ἱερωσύναν τοῦ Διονύσ|ου τ|οῦ [Θ]υλλοφόρο[υ][4] | μηνὸς Βατρομίου ἑκκαιδεκάται· ἁ δὲ πριαμένα | ἔστω⟨ι⟩ ὑγιὴς καὶ ὁλ[ό]κλα[ρος[5] κ]αὶ [μ]ὴ νεωτέρα || ἐτῶν δέκα· ἱεράσ[ετ]αι δὲ [διὰ β]ίου. καταβολὰς | δὲ ποιήσεται

Litterae ΑΖΞΠΣ. 1 Eponymus Coorum magistratus, cuius in permultis titulis mentio fit. 2 Alter anni civilis Coorum mensis, respondens fere Novembri aut Decembri fastorum Iulianorum. Cf. n. 512[18. 19]. 3 Collegium ex uno praetore et quattuor aliis civibus compositum, cui sextus accedat scriba, hic haberi statuunt P. et H. Quominus στραταγο[ὶ] emendetur, impedire numerum praetorum, qui Coi non quinque, sed tres fuerunt. Confitendum tamen est, hanc coniunctionem unius magistratus cum quattuor privatis in uno collegio, quod nullam communem appellationem habeat, ceteroqui inauditam esse apud Graecos. 4 Cf. Hesych. θύλλα· κλάδους ἢ φύλλα. P.-H. 5 Cf. n. 594, 10.

τοῦ εὑ[ρ]έματος[6] τὰν μὲν | πράταν ἐν μηνὶ Βατρο[μί]ω[ι τῶι ἐ]πὶ τοῦ ἐν[εσ]‖τῶτος μονάρχου μέχρι τᾶς τριακάδος, τὰ[ν] | δὲ δευτέραν μέχρι τᾶς [τε]σ[σ]α[ρε]σκαιδεκάτ[ας] ‖ τοῦ Γεραστίου[7] μηνὸς [τοῦ] ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος | μονάρχου, ἐπί τε τ----------στει ζαμίας αἴ | [κ]α μὴ καταβάλῃι τὰν κατα[βολ]ὰν [ἐν] τῶι [χ]ρόνωι | τῶι γεγραμμένωι, ἀπ[ογραψ]ά[ν]τω [αὐτ]ὰν τοὶ | προστάται[8] καὶ τοὶ ταμίαι -------αν ταξα.‖.αι[9] διπλασίαν. τὰν δὲ ἱέρειαν [τελέσε]ι[10] ἁ πό[λις], | τὸ δ' ἀνάλωμα τελεσά[ντω τοὶ ταμίαι]· ὅπως δ[ὲ] | τελεσθῆι ἁ ἱέρεια [κα]τὰ τὰ νομιζ[ό]μενα, τοὶ πωλ[η]ταὶ ἀπομισθωσάντω[11]· [ἐξ]έ[στω]ι δὲ τᾶι ἱερείαι ὑφιέ[ρ]‖ειαν ἀποδεῖξαι πολῖτ[ιν[12]· μὴ ἐξ]έστωι δὲ ἄλλα[ν ἱ]‖ερᾶσθαι μηδὲ τε[λεῖσθαι ἱέρειαν τ]ῶι Διονύσωι | [π]λὰν ἢ ἅν κα ἱε[ρ------------] | αἰ δέ τίς κα παρα[νομῆι τι εἰς[13] τὰν ἱέρειαν[14],] ἐξέστω [τ]‖ῶι κυρίωι τᾶς ἱερεί[ας, αἰ δὲ μή, ἄλλωι] τῶι [χ]ρήζ[οντ]‖ι, ἐσαγγέλλειν ἐς τὰν [βου]λ[ὰν τὸν] τὰν τελ[εῦ]σαν [ἀ]‖δικεύσαντα[15] -------------- ταγ..α.ου | ἀδικεῖν τελεῦσα[ν -----------] σατ---- | φ'· τοῦτο δὲ .....υ. με----------ταν οἱ ---|.αντος το δε .μ----------αν ὀφ[εί]‖λουσαν τὸ ..τα ----------------λεν--‖ιη ἀπο.. α---------------ει--|εν ἐχθύματ[α ------------]λ..ιε--- | τὸν Διόνυ[σον ---------]λ--- | ἁ πόλις τ-----------ω ------|--κται ἁ π[όλις ------------]λεκ---‖ τα.αγηι τ[----------------- ἐ]‖ξέστωι αὐ[τ]ᾶ[ι ----------]αν. σ--- ὑ]‖πάρχε -------------ι--- | προτέρας -------- | τῶι ε-- --------‖--μ----------μεν | ---δε ------------- | ..ι δε τᾶι ------------ | χρήζηι ὑπ------------|-- τᾶι ἱερᾶ[ι --- ----------‖------ς αὐ--------|---ωι τ-------------|--ος

---

6 I. e. τᾶς τιμᾶς ἂν ἂν εὕρῃ (n. 540, 7. 76) ἁ ἱερωσύνα πωλευμένα. Cf. compositi ὑπερεύρεμα usum n. 540, 2. 7 Septimus Coorum mensis, Atheniensium Munichion, Romanorum Aprilis aut Maius. 8 Cf. n. 512[17]. 9 τάξα[ι | κ]αὶ P. et H. Sed hoc in structuram enuntiati non quadrare apparet. 10 Cf. v. 22 et n. 597, 6. 11 Cf. n. 597, 7. 12 Cf. n. 597, 4. 13 Supplevi. 14 Suppleverunt P. et H. 15 Sic P. et Hicks, cum ἀδικεῦσαν τα.... fuisse statuant M. et B. Concedendum est ἀδικεύειν inauditum esse; at ἀργεύειν, ceteroquin non minus singulare, apud Coos item invenitur; cf. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 100 n. 44, 1. p. 274 n. 384, 3. 10 et infra n. 614, 87. 110. Graviorem scrupulum movet quod proximo statim versu volgare ἀδικεῖν legitur, quare mero errore ἀδικεύσαντα pro ἀδικήσαντα incisum esse suspicor. Sed utut hoc est, ἀδικεῦσαν τα.... ab enuntiati structura et sententia, de qua propter exiguum lacunarum ambitum nulla esse potest dubitatio, alienissimum est.

----------- | π. αις αρη------------|σια [ν.]α----------- ---‖--σια ---------νε εγγ[---- | δ]ὲ καὶ τη-------- νασ--| -------αι ------- εισα--|----ι τῶ[ι ------------] ἡμίσσω[ι --]|ταν ..τε δρ[----------- τέλ]εστρα[16] σ[... ἱ]‖ερείαι δὲ τάδε[------------ τα]ῖς τελε(σθ)[ησομέ]|ναις[17] πάντα παρέ[χειν ------------]ν τῶι Θυ[λ]|λοφόρῳ[18] Διονύσῳ ------------ τῶν μὲν μ[εγ]|ά[λ]ων ἱερείων καὶ ---------------τρίω ο---|--- ἱε[ρ]είων κεφαλὰν [καὶ ----- κ]αὶ δραχμὰς ε----‖--- ά(τ)ω[19] [αἴ] κά τις πα[--------- τ]ῷ θεῷ τα[---|--τᾶς] ἱερε[ία]ς, τᾶι δὲ ---------ραι ταῦτα ------|--α ἔστω· ἐπὶ δὲ το------- αν(τ)α[20] ταῖς [---|---- ὑ]φιέρεια ἂν κα--------- οδε[--- τὰ]|ν ἱερωσύναν ἐ------- που--- ‖ αὐτὸν ἐς ἐπίσκε[ψιν -------] κα [----- αἰ | δ]έ κα μὴ καταβά[ληι -----------]ιο[--- | ----- ω]σάντω ἀνα---------- | --αθε. ενε----------|---- τελετὰ ----------

16 Cf. n. 597, 7. 17 ΤΕΛΕΖΟ. 18 Cf. not. 4. 19 ΑΙΩ. 20 \ΝΓΑ.

---

599 Marmor inaedificatum in vico *Pyrgi* insulae Chii supra portam ecclesiae S. Georgii Charkussis. Edd. Paspatis Χιακὸν γλωσσάριον p. 404, 9. F. Studniczka Mitth. des arch. Inst. zu Athen XIII (1888) p. 166 n. 4 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 612 n. 708).

Τῶι ἱερεῖ τοῦ Ἡρακλέος | δίδοσθαι, ὅταν τὸ γένος | θύῃ[1], γλώσσας καὶ σπλάγ|χνα τὰ εἰς χεῖρας[2] καὶ μερίδ‖α δίκρεων[3]

Litterae Ionicae volgares quarti ut quidem videtur a. Chr. n. saeculi. 1 De iota diphthongorum ηι et ωι iam antiquitus in dialecto Ionica passim evanescente cf. n. 65[1]. 2 Haec quantum video non aliter intellegi possunt ac de caerimonia quadam, qua sacerdos partem extorum victimae modo mactatae manibus tenet. De ea re non memini alibi quicquam traditum esse nisi in eis sacris quae iurisiurandi causa fiunt. Cf. Lyc. Leocr. 20 ἢ λαβόντας τὰ ἱερὰ κατὰ τὸν νόμον ἐξομόσασθαι. Aesch. I, 114 λαβὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα τὰ ἱερά, καὶ ὀμόσας μὴ λαβεῖν δῶρα μηδὲ λήψεσθαι. Nam cum alibi de attingendis modo extis dicatur, hi duo loci manifesto ea manibus sublata gestari indicant. 3 Cum duplicandi notio ad portionem (μερίδα) potius quam ad carnem (κρέας) referenda videretur, fuit cum opinarer δίκρεως adiectivum non cum hoc nomine compositum esse, sed ex δίκραιος, quod duplex sive bipertito divisum significat, eadem ratione natum atque Ἀλκμέωνος ex Ἀλκμαίονος. At contrariam opinionem commendat titulus Cous

καὶ τὰ δέρματ[α, | ἐ]ὰν δὲ ἰδιώτης θύῃ, δίδο[σθ]|αι τῶι ἱερεῖ γλώσσας καὶ [σπ|λ]άγχνα τὰ εἰς χεῖρας κα[ὶ μ]|ερίδα δίκρεων. ἐπαγγειλ[άτω] ‖ δὲ ὁ θύων τῶι ἱερεῖ. ἐὰν δ[ὲ ὁ] | ἱερεὺς[4] μὴ παρῆι, προϊερη[τευ]|έτω[5] τις ὧν αἱ λόγχαι[6] εἰσ[ίν, τὰ] | δὲ γιν[ό]μενα ἀποδιδόν[αι τὸ]|ν θύοντα τῶι ἱερεῖ. γίνεσ[θαι] ‖ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἱερε[ῦσι, ὅ]|σοι ἱερητείας ἐώνη[νται, κατ]|ὰ ταὐτά.

---

n. 616, 53. 54 ubi κρέας simplicem, δίκρεας duplicem portionem carnis victimarum significat. 4 Cf. n. 107[2]. Non confundenda haec scriptura cum flexione ἱέρεως, ἱέρεω Milesiorum colonorumque propria (n. 226[7]). 5 I. e. καταρχέσθω vel προθυέτω, victimam deo consecrabit. Cf. n. 484[4]. 6 Cf. Hesych. λόγχη· λῆξις, μερίς· καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος et λόγχαι· ἀπολαύσεις (videntur μερίδες epularum sacrarum intellegi); idem εὐλογχεῖν· εὐμοιρεῖν. Etym. M. 569, 34 λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν. Ἴων ἐν Χίου κτίσει 'ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν'. Studn. Eandem radicis formam habes in perfecto λέλογχα. Sine dubio intelleguntur ei οἷς μετέστι τῶν ἱερῶν τοῦ Ἡρακλέους (cf. n. 614, 3 sqq.), quorum ex numero capitur sacerdos, sed eo absente etiam cuilibet alii ex eis rem divinam facere licet.

---

600 Lapis a tribus partibus inscriptus (*a* in latere sinistro, *b* in fronte, *c* in latere dextro), inventus Erythris, exstat Smyrnae in museo scholae evangelicae. Edd. Fontrier et Earinos, Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς I Smyrnae 1875. Ex ectypo chartaceo O. Rayet Revue arch. XXXIV (1887) p. 107 sqq. (Syll.[1] 370). Adhibito alio ectypo F. Bechtel Inschr. des ion. Dial. p. 120 n. 206 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 693 n. 839). Cf. quae de titulo disputaverunt H. Herbrecht de sacerdotii ap. Graecos emtione venditione, Argentor. 1885 p. 10 sqq. C. F. H. Bruchmann, Philol. Anz. 1886 n. 7 p. 435 sqq. B. Lehmann, quaestiones sacerdotales, Regimonti 1888 p. 21 sqq. H. Gaebler Erythrae p. 61 sqq. E. F. Bischoff Mus. Rh. LIV p. 9 sqq.

Litterae Ionicae volgares praeter ΞΣΩ. In latere *c* inde a v. 139 ф est, praeterea ubique Φ. Medio fere saeculo a. Chr. tertio incisum iudicat R. Accuratius aetatem duorum certo qui hic recensentur hieropoeorum, Hegesagorae (v. 158) et Apaturii (v. 94. 99) definivi tituli 240 ope, ex quo apparet eos paucis post 278 a. Chr. annis in magistratu fuisse. Cf. Hermae XV p. 609. Quo ordine temporis *a b c* se excipiant, dissentitur, sed maxime probabilis est Gaebleri sententia, antiquissimum esse partis anticae titulum *b*, proximum lateris sinistri *a*, recentissimum dextri *c*.

a

-------ογέ[νη]ς[1] [-----|----- Πυθ]οχρήστου[2]· Η-----|------ Ἑρμησίλεως Μέντο[ρος, ἐγγυ|ητὴς Δημή]τριος Ἀπελλίου. Ἀφροδ[ίτης Πυ||θοχρήστου][3] ΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Γ[4], Ἀ[ριστομέ|νης Μητροδ]ώρου[5], ἐγγυητὴς Βακχύλος [Μη|τροδώρου[6].] Διοσκόρων ΗΗΗΗΓ, ἐπώνι[ον· Δ-, |Ἡνίοχος[7] Ἡ]νιόχου, ἐγγυητὴς Μητρᾶς Μ[-----|---. ἥδ]ε ἐπεπράθη[8]· Ἑστίας Τεμενίας[9] [-----||---

1 ...ΟΙΛ.‾Δ. 2 Dei alicuius, cuius sacra oraculi Delphici iussu instituta sunt. Cuius generis cum complura exempla in hoc indice sint (Ἀφροδίτη Πυθόχρηστος v. 74. 160. Δημήτηρ καὶ Κόρη v. 89. Διόνυσος v. 145), quod potissimum nomen hoc loco restituendum sit non liquet. 3 Supplevit Gaebler. 4 Eponia hic aliter computantur atque apud Athenienses (n. 38 sqq.). Si pretium est inter quinquaginta et centum, duae, si inter centum et ducentas, quinque, denique si inter ducentas et mille, decem drachmae persolvuntur. R. Pretiorum quae mille drachmarum summam excedant iniuria R. p. 125 init. duo modo exempla exstare dicit. Immo quinque sunt, 1300 dr. (v. 64), 1921 dr. (v. 86), 2400 dr. (v. 43), 4600 dr. (v. 102), 4610 dr. (v. 92). Primo loco viginti, reliquis omnibus praeter v. 86, ubi omnino nulla eponii mentio fit, quadragenae drachmae eponii loco numeratae scribuntur. Quare videtur pretio 1000—2000 drachmarum eponium viginti, pretio 2000—10000 eponium quadraginta drachmarum constitutum fuisse. Quae proportio etsi per se admodum mira est, tamen accurate respondet ei quae inter 100—200 et 200—1000 drachmarum eponia intercedit. 5 Supplevit Gae. 6 Supplevit Gae. 7 Supplevit Gae. 8 Hucusque ἱερατεῖαι πραθεῖσαι enumeratae fuerunt, sequuntur ἐπιπραθεῖσαι. Quid inter utrumque genus venditionis intersit, cum R. et Herbr. acute quidem definire conati essent, ita tamen ut eorum sententiae in gravissimas incurrerent difficultates, rem omnem expedivit Bruchm. profectus ab eis locis ubi ἐπαγοράζειν (v. 17. 41) et ἀγοράζειν (v. 97. 156) usurpantur, manifesto illa quidem respondentia illis πωλεῖν (v. 107) et ἐπιπωλεῖν (v. 85. 107), πραθῆναι et ἐπιπραθῆναι, πρᾶσις et ἐπίπρασις. Nempe cum verbo ἐπαγοράζειν praepositio ἐπὶ cum dativo nominis proprii adiungatur, id manifesto enuntiari, superstite etiamtum sacerdote spem successionis emi, cum contra simplicia ἀγοράζειν, πωλεῖν, πραθῆναι, πρᾶσις de eis quae morte sacerdotis vacua facta essent emendis vendendisque usurpetur. Quae interpretatio cum ea re confirmatur, quod eorundem sacerdotiorum pretia minora sunt in ἐπιπράσει quam in πράσει (cf. tabulam apud Bruchmannum p. 144) tum ipsa praepositionis vi; quo nomine eis quae Br. affert etiam aptior ad eius sententiam confirmandam mihi videtur notus verbi ἐπιλαγχάνειν in re publica Atheniensium usus (Aeschin. III, 62). Sequitur, ut sacerdotia Erythris ad vita tempus gesta esse, sed non hereditaria fuisse statuamus; sed id etiam aliis argumentis comprobatur. Nam aliter quomodo exiguo temporis spatio in mediocri civitate tot sacerdotia venire potuerint non perspicitur. Bruchmanni sententiam a Lehmanni (p. 42 sqq.) reprehensione

ἐπ]ώνιον· Δ, Ἀντίπατρος Ἀπολλοδώ[ρου ----- | ----] Πρηξᾶς Εὐβούλου, καὶ ἐπεπράθη ------- | ----- ἐπώνιον· Γ· Ἡράκλεος[10] Ἀντιπάτρο[υ, | ἐγγυητ]ής Ἐπίκουρος Στεφάνου. διασ[υστά|σεις[11] ἱ]ερητειῶν ἐφ' ἱεροποιοῦ Φανοτίμο[υ || μηνὸς ------]νος· Δαμασίστρατος Ἑκατωνύμου | [Ἑκατων]ύμωι Δαμασιστράτου διασυνέσ||[τησεν τὴν ἱ]ερητείαν ἣν ἐπηγοράκει ἐπὶ Δ---|------ Βάκχωνος ἐφ' ἱεροποιοῦ Πυθοκρίτου | [Ἀπό]λλωνος Καυκασέως[12] καὶ Ἀρτέμιδος Καυ||[κασί]δος καὶ Ἀπόλλωνος Λυκείου καὶ Ἀπόλλ|[λω]νος Δηλίου καὶ ποταμοῦ Ἀλέοντος[13] | [ΗΗ]ΔΔΓ, ἐπώνιον· Δ, ἐγγυητής Ἐπί[κου|ρο]ς[14] Καλλιστράτου. ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἑρμο||[κλ]είτου, μηνὸς Ληναιῶνος[15], αἵδε ἐπεπρά||[θησ]αν ἱερητεῖαι ἐπ' ἐξεταστῶν[16] τῶμ μ[ε|τὰ Ὑ]ψικλείους τοῦ Θευδότου· Ζηνὸς | [Φη]μίου καὶ Ἀθηνᾶς Φημίας· ΗΔΔΔΔ, ἐπ[ώ|νιο]ν· Γ, Πολυπείθης Φαννοθέμιδος, ἐ[γ|γυ]ητὴς Κρίτος Θευκρίτου. Ἀθηνᾶς Νίκη[ς || Η]ΔΔ, ἐπώνιον· Γ, Δημήτριος Ἀριστάρχο[υ, | ἐγγ]υητὴς Τηλέμαχος Ἀθηνογένου. Ἀθ[η|νᾶς ----]ας[17] ΓΔΔ, ἐπώνιον· ⊢⊢, Πυθοκλῆς | [Ἀκέσ]τευ[18], ἐγγυητής

sollerter et feliciter vindicavit Bischoff p. 13 sqq. 9 Cf. n. 531[32]. 10 Non recte me in proëcdosi a Rayeti ratione dissensisse et Ἡρακλέος dei nomen agnovisse demonstrarunt Herbr. p. 13. Lehm. p. 38, monentes Ἡράκλεος (i. e. Ἡράκλειος) hac eadem scriptura redire in nummis Erythraeorum. 11 Non hereditaria erant sacerdotia (not. 8). Sed ut superstite sacerdote cuilibet alii civi licebat spem successionis emere (ἐπαγοράζειν) sic, quamdiu id factum non erat, sacerdos suum heredem soluto pretio successorem constituere poterat. Haec est διασύστασις, quae semel (v. 150 sqq.) defuncti sacerdotis testamento efficitur, praeterea semper ab ipso etiamtum superstite. De hac vocis interpretatione nomina hominum, quae semper inter patrem et filium hoc negotium actum esse produnt, dubitari vetant. 12 Καύκασα portus insulae Chii est, quo Megabates a. 501 a. Chr. naves appulit; Herodot. V, 33. R. Ceterum in deorum cultu multa Erythraeos cum Chiis communia habuisse non mirum est, cum idem de dialecto testetur Herodotus I, 142, neque desint in titulis vestigia quibus eius testimonium confirmetur. 13 Cf. Plin. N. hist. V, 29 (31), 117: *iuxta eas (Erythras) fuerunt oppida —, nunc est Aleon fluvius.* XXXI, 2 (10), 14 *Erythris Aleon* (libri *Aleos* aut *Alios*) *amnis pilos gignit in corporibus.* R. 14 Supplevit Gae. Bechtel ante lacunam nihil nisi ΕΠΙ agnovit, cum R. etiam ΠΤΩ, sed admodum obscure, legere sibi videretur ideoque Ἐπίπτω[το]ς restitueret, nomen sane mirum. 15 Erythris ut apud omnes Ionas respondebat Gamelioni Atheniensium, Romanorum Ianuario aut Februario. 16 Cf. 139, 10. 211, 2. 250, 2. 251, 2. 17 [Ἀρει]ας Herbr., quod incertum esse merito iudicat Lehm. 18 Supplevi ex v. 35.

῾Ιεροίτας ῾Ιερογένου. | [᾿Ενυ]οῦς καὶ ᾿Ενυαλίου ΗΔΔ, ἐπώνιον· Γ, ‖ [Πυθ]οκλῆς[19] ᾿Ακέστευ, ἐγγυητὴς ῾Ιεροίτας ῾Ιερ[ο|γέ]νου. Διασυστάσεις ἱερητειῶν ἐφ᾿ ἱεροπο[ι|οῦ] Φανοτίμου, μηνὸς ᾿Ανθεστηριῶνος[20] | [τ]ρίτῃ ἐξιόντος· ᾿Ιατροκλῆς ῾Ηρακλεώτου | [᾿Αρ]ιστείδῃ ᾿Ιατροκλείους διασυνέστη‖[σε] τὴν ἱερωσύνην ᾿Αφροδίτης τῆς ἐ[ν | ᾿Εμβ]άτωι[21] ἣν ἐπηγοράκει ἐπὶ Κηφισίωνι[22] [τοῦ | δεῖνος] ἐφ᾿ ἱεροποιοῦ Μήτρωνος, ΧΧΔΔΔΔ, | [ἐπώ]νιον· ΔΔΔΔ, ἐγγυητὴς ᾿Ιατροκλῆς | [῾Ηρακ]λεώτου. ἱερητεῖαι αἱ ἐπιπωλη‖[θεῖσ]αι ἐφ᾿ ἱεροποιοῦ ῾Ερμοστράτου, | [μηνὸ]ς Ποσιδεῶνος[23] ὀγδόῃ ἐξιόν‖[τος· Δήμ]ητρος ἐγ Κολωναῖς[24] ἑξα[κο|σίων], ἐπώνιον δέκα, Μητρόδ‖[ωρος Διοφάντου[25]· ἐ]γγυητὴς [ὁ δεῖνα---]

b

[αἵδε ἐπράθησαν][26] ἱερ[η]τεῖ[αι | ἐφ᾿ ἱεροποιοῦ τοῦ δεῖνος ------] ᾿Αχιλλέως, Θέ‖[τιδος, Νηιρεΐδων ----- ἐπώνιον ------]αιος ᾿Αλκιμάχου, | [ἐγγυητὴς Πολυπείθης Φαννο]θέμιδος[27]. αἵδε ἐπεπράθησα[ν·] | -------------- ἐπώνιον· Ͱ, ᾿Αριστ[ῆ]ς ᾿Αριστε[ῦ], ‖ [ἐγγυητὴς Θεόπομπος] Δ[η]μώ[ν]α[κτ]ος. Γῆς Δ, ἐπώνιον· [Ͱ, | Πολυπείθης Φανν]ο[θ]έμιδος[28], ἐγ[γυη]τὴς ᾿Αναξίπολις | [Διονυσίου[29]. ᾿Αφρ]οδίτης Πανδήμου ΗΗ, ἐπώνιον· [Δ, | ᾿Αριστῆ]ς ᾿Αριστεῦ, ἐγγυητὴς ᾿Αλέξανδρος | [....... ῾Εστί]ας Τεμενίας[30] ΗΓ, ἐπώνιον· Γ, ῾Ιερο‖[γένης[31] ῾Ιέρω]νος, ἐγγυητὴς Δημήτριος ᾿Αριστάρχου. | ------ ᾿Επιμάχου[32] ΗΗ, ἐπώνιον· Δ,

19 Supplevi ex v. 32. [Δι]οκλῆς R. 20 Respondebat sine dubio cognomini Atheniensium mensi, Romanorum Februario aut Martio. 21 Supplevit R., monens ῎Εμβατον locum in agro Erythraeo situm commemorari a Thucyd. III, 29, 2. 32, 1, Polyaeno III, 9, 29, Stephan. Byz. s. v., qui provocat ad Theopompi Hellenica. 22 Cf. not. 8. 23 Idem qui Athenis, fastorum Iulianorum December aut Ianuarius. 24 Cf. Strabo XIII, 1, 19 p. 589 Cas. ᾿Αναξιμένης δὲ καὶ ἐν τῇ ᾿Ερυθραίᾳ φησὶ λέγεσθαι Κολωνάς. R. 25 Supplevit Gae. ex v. 136. 26 [αἵδε ἐπράθησαν καὶ ἐπεπράθησαν] Lehm. p. 29, quod recte improbat Gae. p. 83. Nam quod illi offensioni fuit, id solenne est in eiusmodi indicibus, pluralem praescribi sive unum nomen sequatur sive plura. At πράσεις et ἐπιπράσεις hic plerumque separatim recensentur. 27 Supplevit Gae. ex v. 28. 28 Supplevit Gae. ex v. 28. 29 Supplevit Gae. ex nummis Erythraeis eiusdem aetatis. 30 Cf. not. 9. 31 Post O, ubi I exhibet R., neque quicquam exstare neque spatium vacuum esse testatur Becht. Et hac de causa et propter spatii rationes pro ῾Ιεροί[τας] (R.), ῾Ιερο[γένης] supplevit Gae. coll. 33. 35. 111. 32 [᾿Αθηνᾶς] ᾿Επιμάχου Herbr. collato Attico Προμάχου cognomine. Sed hoc nimis incertum.

Ξενόφιλος | ------, ἐγγυητὴς Φιλιστῆς Ἑρμώνακτος. αἵδε | [ἐπράθη]σαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἐπιγόνου· Δήμητρος ἐγ Κ[ο|λωναῖ]ς ΧΗΗΗ, ἐπώνιον· ΔΔ, Τρέφων Σίμου, ἐγγυη||[τὴς] Ζῆνις Φιλίσκου. Ἑστίης Βουλαίης 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔ, | [ἐπώ]νιον· Δ, Δημήτριος Ἀπελλίου, ἐγγυητὴς Ἀπολλών|[ιος] Ζωπύρου. Ἀβλαβιῶν[33] ΗΗΗΗ, ἐπώνιον· Δ, Φιλίσκος | [Π]υθικῶντος[34], ἐγγυητὴς Ζηνόδοτος Μύτωνος. Διὸς | Ἀποτροπαίου καὶ Ἀθηνᾶς Ἀποτροπαίας 𐅄ͰͰ, ἐπώνιον· Ͱ[Ͱ,] || Ἀριστῆς Ἀριστεῦ, ἐγγυητὴς Θεύπομπος Δημώνακτο[ς]. | Δήμητρος καὶ Δήμητρος Κόρης[35] Η𐅄ΔΔΔ, ἐπώνιον· Γ, | Ἑκατώνυμος Χρυσίππου, ἐγγυητὴς Ἑκατᾶς Γνώτου[36]. | Διονύσου 𐅄ΔΔΔ, ἐπώνιον· ͰͰ, Θεύξενος Θρασυμ[ά]|χου, ἐγγυητὴς Πρύτανις Εἰρηνᾶδος[37]. Ἀφροδίτης Πυθοχρήστου[38] ΗΗΗ, ἐπώνιον· Δ, Ἡρακλέωτης Ἡ[ρο]|σῶντος. Ἀχιλλέως, Θέτιδος, Νηρεΐδων 𐅄ΔΔΔ, ἐπώ[νι]|ον· Ͱ[Ͱ], Κ[τη]σικράτης Ἐπιγένου, ἐγγυητὴς Ἀθή[ναιος][39] | Ζωπυρίωνος. Ἀπόλλωνος ἐγ Κοίλοις[40] 𐅅ΗΗΗΔ, ἐπ[ώ]|νιον· Δ, Πύθερμος Ἀριστάρχου, ἐγγυητὴς Ἡρόδο||τος Εὐπαθίδου. Ποσειδῶνος Φυτα⟨ι⟩λμίου[41] ΗΔΔΔΓͰ, | ἐπώνιον· [Γ], Ἐπίγονος Ἀστυκράτευ, ἐγγυητὴς Κρ[α]|τίδημος Παρμενιτᾶδος[42]. Κόρης Σωτείρης ΗΗΗͰͰ, |

---

33 Euphemismum quendam in hoc nomine inesse iure adnotavit R., neque dissimile veri esse Erinyas significari, quae Athenis simili euphemismo Εὐμενίδες dicuntur. 34 Πυθίκοντος R. Sed dextram litterae Ω lineam horizontalem in ectypo dispici testatur B. 35 Nomine Δημήτηρ Κόρη confirmari, quod Ed. Gerhardus (Auserl. Vasenb. I tab. 54. II tab. 77. 131) ex quibusdam vasorum fictilium picturis demonstrasset, nonnunquam Proserpinam eandem haberi cum Cerere, adnotavit R. At hic non Δημήτηρ Κόρη commemorari videtur, sed Δήμητρος κόρη. Sic vocatur Proserpina, ut Castor et Pollux Διόσκοροι audiunt. Atqui ubi coniunctim mater et filia recensentur, genetivo non opus est, ut plerumque Δημήτηρ καὶ κόρη '*Ceres cum filia*' dicatur, qua ex coniunctione demum is usus natus est, ex quo Proserpina etiam sola voce Κόρη, quae plane in nominis proprii naturam abiit, significatur. 36 Praetor anno Hegesagorae hieropoei (210, 6. 27). 37 Cf. 510[31]. 38 Cf. not. 2. 39 Supplevit Gae. monens hoc quidem nomen Erythris perfrequens esse, Ἀθην[ίων] vero, quod in proecdosi suppleveram, inauditum. 40 Cf. Herodot. VI, 26: καὶ Χίων φρουρῇ οὐ προσιεμένῃ μιν συνέβαλε ἐν Κοίλοισι καλεομένοισι τῆς Χίης χώρης. R. 41 Neptunum Phytalmium compluribus locis scriptorum Graecorum commemorari, eumque Troezene templum habuisse (Paus. II, 32, 8) adnotat R. Praeterea ex titulis discimus eum Athenis (C. I. Att. III 269) et Rhodi (n. 622, 2) cultum esse. 42 Παρμεινιτάδος R., sed prius Ι non esse in lapide ectypum Bechtelianum docet. De accentu dubites; Παρμενίταδος Becht. Qui sine

ἐπώνιον Δ, Χάρης Χάρητος. Μητρὸς Μεγάλης | ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, Μολίων Διονυσίου, ἐγγυη||τὴς Φανόπολις Μενεκλείους. αἵδε ἐπεπωλήθησαν | [ἐ]π' Ἀ[γα]σικλείους· Ἡρακλέους Χ𐅅ΗΗΗΗΔΔ⊢, | [Θ]εόφρων Δημητρίου, ἐγγυητὴς Ἑρμήσιος Ἑρμησιάνακτο[ς. | Ἀγ]αθῆς Τύχης Η, [Ἐ]λπήνωρ Ἀπολλωνίου, ἐγγυη||[τὴ]ς Πατρεὺς Ἀπολλωνίου. Δήμητρος καὶ Κόρης || [Πυ]θοχρήστου[43] ΗΗΔ, Ἑκατώνυμος Χρυσίππου, ἐγγυ||[η]τὴς Ἑκατᾶς Γνώτου[44]. ἧδε ἐπεπράθη ἐπὶ Θευδώρου τοῦ | [Μ]ήτρωνος· Ἑρμοῦ Ἀγοραίου ΧΧΧΧ𐅅ΗΔ, ἐπώνιον· | ΔΔΔΔ, Μολίω[ν Δι]ονυσίου, ἐγγυητὴς Ἄρατος Μητροδώρου. | αἵδε ἱερητεῖαι ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου[45], μηνὸς Λη||ναιῶνος· Κορυβάντων Εὐφρονιείων καὶ Θαλείων[46] ἐπὶ Θάλεω[47] Ἰσέως ἔ||[τει]σεν[48] Ἀντίπατρος Ἀγασικλείους[49] 𐅅Η⊢, ἐπώνιον· Δ, ἐγγυητὴς | Ἡρόδοτος Ἀρχέοντος. Τῶν Ἀνδρείων[50] ἠγόρασεν Ἀριστοκλῆς Ἀδε[ι]|μάντου δραχμῶν Η𐅄ΔΔΔ, ἐπώνιον· Γ, ἐγγυητὴς Σώισιμος | Ἀριστοκλείους. αἵδε ἐπεπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου, μηνὸς || Ληναιῶνος· Ἀπόλλωνος Ἐναγωνίου ΗΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, | Σῖμος Ἀπολλωνίου[51], ἐγγυητὴς Βαχχύλος Μητροδώρου. Ἑρμοῦ | Ἀγοραίου ΧΧΧΧ𐅅Η, ἐπώνιον· ΔΔΔ, Μολίων Διονυσίου, ἐγγυ|ητὴς

dubio recte formam non Ionicam Παρμενίτας Ionice declinatam agnovit. Sed cum barytona nomina in -ας, -αδος neque apud Ionas neque alibi fuerint, contra in -ᾶς, -ᾶδος haud pauca, nescio an praestet casus obliquos προπερισπωμένως scribi. 43 Cf. not. 2. 44 Cf. not. 36. 45 Paullo post annum 278 a. Chr. cf. 210[1]. Inter Theudorum et Apaturium desideratur Hegesagorae sacerdotium, quem proximo ante Apaturium anno fuisse ex n. 210, 4 scimus. Neque vero hoc eo referri licet, quod illo anno forte fortuna nulla eiusmodi negotia gesta sint; cf. v. 156 sqq. ἣν ἠγόρασεν — ἐπὶ ἱεροποιοῦ Ἡγησαγόρ[ου]. Quare neglegentia hic aliquid turbatum esse manifestum est, sed non est cur cum Bruchmanno multorum annorum lacunam statuamus. Cf. Lehmann p. 23. 46 Cognomina repetenda esse ab hominibus qui haec sacra instituissent, Foucartus apud R. demonstravit similibus exemplis ex Rhodiorum sacris collatis. 47 Obscurum hoc. Temporis nota esse nequit, quia praescriptum est αἵδε ἱερητεῖαι ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου; quod si genetivum soloece pro dativo usurpatum statuas (cf. v. 41 ἐπὶ Κηφισίωνι) et paullo ante institutum eo ipso, qui condiderat, etiamtum tenente sacerdotium spem succedendi ab Antipatro emptam sumas, hoc inter ἐπιπράσεις, non inter πράσεις recensendum fuit. 48 ἔ|[τι]σεν Becht. propter spatium. 49 Ἀγασικλῆς Ἀντιπάτρου est in nummo Erythraeo apud Mionnet III p. 129 n. 503. Becht. 50 Nempe Κορυβάντων. Cf. v. 105. 51 Praetor Hegesagorae hieropoei anno (210, 4, 25).

Φανόπολις Μενεκλείους. Ἀπόλλωνος ἐν Σαβηρίδαις Η𐅄, | ἐπώνιον· Γ, Φαναγόρας Ἀπολλοδότου, ἐγγυητὴς Ἀπολλόδοτος ‖ Φαναγόρου. Κορυβάντων Θαλείων, Ἀνδρείων[52] Η𐅄ΔΔ⊢, ἐπώνιον· [Γ,] | Ἡνίοχος Ἡνιόχου, ἐγγυητὴς Μητρόδωρος Μητροδώρου. Διὸς Ἐλε[υ|θ]ερίου, εἰ μὲν ἔστιν ἱερεύς, ἐπιπωλεῖται, εἰ δὲ μὴ ἔστιμ, πωλεῖται[53], | ----, ἐπώνιον· ΔΔ, Βαχχύλος Μητροδώρου, ἐγγυητὴς Σῖμος Ἀπολλωνίου. | [αἵδε ἱ]ερητεῖαι ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ζηνοδότου, μηνὸς Λην[αι‖ῶνος· Δι]ὸς Βασιλέως ΗΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, Μέδων Μέ[δον]τος, ἐγ[γυ|η]τὴς Ἱ]ερογένης Ἡροδώρου. Βασιλέως Ἀλεξάν[δρου[54] -----, | ἐπώνιον· ---] ΔΔ· Θεοφάνης Ἡροδότου, ἐγγυ[ητὴς ---------]

c

-----ω[------ | Διόφαν]τος[55] Κτησικράτου. Διὸ[ς ‖ Ἀποτ]ροπαίου καὶ Ἀθηνᾶς Ἀποτ[ρο|παί]ας Η𐅄, ἐπωνίου Γ, Καλλίας [Καλ|λίο]υ νεώτερος, ἐγγυητὴς Μη[τρό|δ]ωρος Διοφάντου.

αἵδε ἱερητεῖαι ἐπεπράθησαν ἐπὶ ‖ [ἱε]ροποιοῦ Ἡρακλεώτου, μηνὸς Ληνα[ιῶ]|νος· Διοσκόρων Ἀστύνους Εὐθύ[νου[56] | κ]αὶ ἐπίτροπος Νοσσὼ Σίμου καὶ κ[ύριος | Ν]οσσοῦς Θεόφρων Δημητρίου[57]· Η[Η.., | ἐπ]ώνιον· Δ, ἐγγυητὴς Θειόφρων[58] Δη[μη‖τ]ρίου. ἱερατέαι αἱ πραθεῖσ[αι] | καὶ ἐπιπραθεῖσαι ἐπὶ ἱερο[ποιοῦ] | Πυθέου· Ἥρας Τελείας 𐅅.., | ἐπώ(νιον)· Δ, Διονυσόδωρος Ἀριστομ[ένου], | ἐγγυ(ητὴς) Διονύσιος

52 Cf. not. 50. 53 Ignoratur in praesentia, utrum sit sacerdos necne, id quod propter illorum annorum bella turbasque (cf. n. 210) neutiquam mirandum est. Quare, si superstes est, spes succedendi, sin minus, ipsum sacerdotium venit. Cf. not. 8. 54 Magnam Alexandro gratiam debebant, quia instituerat fossa per isthmum paeninsulae in qua urbs sita erat ducta insulam efficere, quod opus sane nunquam perfectum est (Paus. II, 1, 5. Plin. N. hist. V, 116). Summam huius sacerdotii dignitatem fuisse ex pretii magnitudine, usque ad imperatorum Flaviorum aetatem Alexandri cultum mansisse ex titulo apud Lebas-Wadd. Inscr. III, 57 cernimus. R. 55 Supplevit Gae. ex nummis tempore supparibus Erythraeorum. 56 Nummi Erythraei apud Leake Num. hell. A. G. 59 cum inscriptione Ἀστύνους Εὐθύνου Ἐρυ. mentionem facit Becht. 57 Pro filio impubere mulier, in cuius tutela est, emit, sed haec ipsa propter sexum id facere non potest nisi assentiente Theophrone, qui eius est κύριος. R. Tutelam a muliere geri ab Atheniensium quidem legibus alienum esse, sed civitatium Asianarum leges omnino multo maiora iura tribuisse feminis, quam Atticas, monuit R. Dareste apud R. 58 Θειόφρων editores Graeci, Θεόφρων R., ΘΕ.ΟΦΡΩΝ in ectypo agnovit Becht.

Ἀριστομέν[ου]. ‖ Θεῶν Προκυκλίων[59] ΗΗΗΗ, ἐπώ(νιον)· [Δ], | Μενεκλῆς Φανοπόλιδος, ἐγγυ(ητής) Καλλία[ς | Κ]αλλίου. τῶν ἐπιπραθεισῶν· | [Ἥ]ρας Τελείας ΗΗ𐅄Ι, ἐπώ(νιον)· Δ, | [Φύ]λαρχος Αὐτονόμου, ἐγ(γυητής) Καλλίω[ν ‖ Φ]υλάρχου. Θεῶν Προκυκλίων Η𐅃, | [ἐ]πώ(νιον)· 𐅃, Μητρόδωρος Διοφάντου, | [ἐ]γγυ(ητής) Καλλίας Καλλίου. | [Ἀ]ρτέμιδ⟨ωρ⟩ος Φωσφόρου 𐅄 ..., | [ἐπώ(νιον) ...,] Ζωπᾶς Ζωπᾶδος, ἐγγυ(ητής) Καλλίω[ν ‖ Φυ]λάρχου. Εἰρήνης 𐅅, ἐπώ(νιον)· Δ, | [Διο]νύσιος Ἀριστομένου, | [ἐγ]γυ(ητής) Διονυσόδωρος Ἀριστομένο[υ. | Ἑρ]μοῦ Πυλίου Ἁρματέως ΗΗ𐅄ΔΔ, ἐπ[ώ(νιον)· Δ, | Φύ]λαρχος Καλλί(ω)νος[60], ἐγγυ(ητής) Καλλί[ων ‖ Φ]υλάρχου. Διονύσου Πυθοχρήστου[61] Η𐅃, | ἐπώ(νιον)· 𐅃, Ἡγέμων Μητροφάνου, ἐγγ(υητής) | Παρμενίσκος Πυθεῦ. Διονύσ[ου] | Βακχέως Η, ἐπώ(νιον)· 𐅃, Ἀγασικλῆς | Ζωπύρου, ἐγγυ(ητής) Ἀριστοκλῆς Ἀδ(ει)μά[ντου][62]. Ἀρισταγόρη Διονυσοδώρου με[τὰ τοῦ] | παιδὸς Διονυσοδώρου τοῦ Ἀρισ[το]|μένου, κληρονόμος οὖσα τ[ῶν][63] | Ἀριστομένου τοῦ Μητροδ[ώ] | ⟨εκεν τὴγ γυναικείαν ἠγορα⟩[64] ‖ ρου κατὰ διαθήκην διασυνίσ|στησιν[65] ἱερητείαν ἣν ἠγόρα|σεν Ἀριστομένης Μητρο[δώ|ρ]ου ἐπὶ ἱεροποιοῦ

59 Dei ceteroquin ignoti; sed mensis Προκύκλιος est apud Aetolos (Wescher-Foucart Inscr. Delph. 316, 1. 323, 1). Ex Hesychii glossa προκυκλίς· ἡ προμνήστρια colligas, deos nuptiales esse. R. 60 Καλλίωνος R. Καλλίονος in ectypo, quo utebatur, se agnoscere testatur Lehmann p. 31. Qui sine dubio quadratarii error est non minus quam Γλαύκονος et Μολίονος, quae ille ex aliis titulis Erythraeis affert. 61 Cf. not. 2. 62 Ἀδημᾶ R. ΑΔΙ ectypum Lehmanni, qui supplevit ex v. 97. 63 Supplevi. Post T nihil amplius viderunt editores Graeci et Becht. υ R., Ο Lehm. Sed utut hoc est, τ[ῶν] quod supplevi certum est, quia Rayeti το[ῦ] cum usu sermonis Graeci pugnat. 64 Quomodo factum sit, ut hoc versu interposito tenor tituli turbaretur, difficile est dictu. R. sumit, lapicidam cum non satis intellegeret enuntiatum et corruptum suspicaretur, unius versus spatium vacuum reliquisse, ubi postea emendatius incideret. At cum coepisset hanc emendationem, intellexisse ea non opus esse et iam oblitum esse delere quae inciderat. At illa --εκεν τὴγ γυναικείαν ἠγόρα-- quomodo tandem a lapicida emendandi enuntiati causa cui interposita sunt incisa esse credibile est? Immo haec plane alius tituli atque argumenti sunt, ut conicias illum unum versum iam in lapide fuisse priusquam hic titulus incideretur. Tum sane sumendum est, antea hunc lapidem a dextra et sinistra cum aliis eiusdem formae ita coniunctum fuisse, ut continuus tituli versus per plures lapides scribi posset; nam quae exstant ab utraque parte manca sunt. Herbr. lapicidae socordia hunc versum ex alia parte exemplaris quod ei traditum erat huc translatum existimat. At a toto huius catalogi argumento alienus est. 65 Cf. not. 11.

Ἡγησαγόρ[ου][66], | μηνὸς Ληναιῶνος τριακάδι, || Ἀφροδείτης Πυθοχρήστο[υ[67], | δ]ραχμῶν ΗΔΔΔ καὶ ἐπωνίου [Γ, | Ἀ]πολλωνίωι Ἀριστομένου, | [ἐγ]γυητὴς Ἀπολλωνίου | [Δι]ονυσόδωρος Ἀριστομένο[υ]. || ἐγγύη[68] ἱερητειῶν τῶμ πραθεισ[ῶν].

66 Paucis post 278 a. Chr. annis (cf. 210 [1]). 67 Cf. not. 2. 68 Obscurus hic versus. Herbr. quidem opinatur pecunias nescio qua de causa a praedibus numeratas hic recensitas fuisse, quarum summa in fine versus interciderit. Sed eae non poterant tam nude ἐγγύαι vocari. Immo quia decretum erat ut praeter emptiones venditiones sacerdotiorum ἐγγύαι quoque lapidi inciderentur, hunc titulum scripsit quidem quadratarius, sed quia in unoquoque sacerdotio ἐγγύη statim addita erat, nihil subiunxit. Plane geminum exemplum habes n. 17, 80, ubi vide Kirchhoffii explicationem not. 23. Singularis ἐγγύη sane sic quoque aliquid insoliti habet.

---

601 Marmor subcaeruleum, Halicarnasso Londinium delatum in museum Britannicum. Ex apographo I. G. Werninckii a Bröndstedio accepto ed. Boeckh Ind. lect. Berol. aest. 1830. Bullettino dell' Inst. arch. 1830 p. 218. Alio apographo exemplaris Werninckiani a Duboisio accepto usus ed. idem C. I. G. 2656 (Syll.[1] 371). Multo accuratius G. Hirschfeld Greek inscr. in the British Museum IV, 1 p. 65 n. DCCCXCV. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 336 n. 453.) Cf. quae de titulo exposuerunt K. Keil zur Sylloge Inscr. Boeot. (Jahrb. f. Phil. Suppl. IV) p. 618. W. Dittenberger Hermae XVI p. 171 sqq. E. G. Anthes de emtione venditione Graecorum, Hal. 1885. H. Herbrecht de sacerdotii ap. Gr. emtione venditione, Argentor. 1885. B. Lehmann quaest. sac., Regiomonti 1888 p. 10 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 71.

[Ἐπὶ ν]εωποίου Χαρμύλου (τ)οῦ[1] Διαγόρου, μηνὸς Ἡρακλείου[2], | πρυτανείας τῆς μετὰ Μενεκλεῦς τοῦ Φορμίωνος, | [γρ]αμματεύοντος Διοδότου τοῦ Φιλονίκου[3], ἔδοξεν | [τῆ βουλ]ῆ καὶ τῶι

Litterae volgares praeter ΞΣ, sed v. 1 ΜΗΝΟϹ, v. 2 ΓΡΥΤΑΝΕΙΑϹ legitur; ζῆτα semel (v. 8) Ꮓ est, semel (v. 17) Ƶ. 1 ΙΟΥ. 2 Reliqua mensium nomina apud Halicarnassenses Ionico more in -ιών cadunt (Ἀρτεμισιών, Ἐλευθεριών, Ἑρμαιών; cf. E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 402), hic unus Doricam terminationem -ιος habet. Sedes eius in fastis omnino incerta. 3 Eundem Diodotum Philonici f. esse in decreto honorario Classical Review 1894 p. 217 adnotavit Wi.

δήμωι, γνώμη πρυτάνεων· [ὁ][4] πριάμε‖[νο]ς[5] [τὴ]ν ἱερητείαν τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Περγαίας[6] πα‖[ρέξ]εται ἱέρειαν ἀστὴν ἐξ ἀστῶν ἀμφοτέρων ἐπὶ | [τρε]ῖς γενεὰς γεγενημένην κ[αὶ] πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς | [μη]τρός[7]· ἡ δὲ πριαμένη ἱεράσεται ἐπὶ ζωῆς τῆς αὐτῆ[ς] | καὶ θύσει τὰ ἱερὰ τὰ δημό[σ]ια καὶ τὰ ἰδιωτικά, καὶ λήψε‖ται τῶν θυομένων δημοσίαι ἀφ' ἑκάστου ἱερείου κω|λῆν καὶ τὰ ἐπὶ κω(λ)ῆι[8] νεμόμενα καὶ τεταρτημορί|δα σπλάγχνων καὶ τὰ δέρματα, τῶν δὲ ἰδιωτι|κῶν λήψεται κωλῆν καὶ τὰ ἐπὶ κωλῆ νεμόμενα | καὶ τεταρτημορίδα σπλάγχνων. τοὺς δὲ ταμ‖ίας διδόναι τοῖς πρυτάνεσιν εἰς τὴν θυσίαν | τῆς Ἀρτέμιδος ἐντελε(ῖ)ς[9] δραχμὰς τριάκον|τα. παρασκευάζειν δὲ τὴν θυσίαν τὰς γυναῖκας | τὰς τῶν πρυτάνεων, λαβούσας τὸ ἐκ (τῆ)ς πό(λ)εως[10] | διδόμενον, τῶν πρυτανευόντων τὸμ μῆνα τὸν ‖ Ἡράκ(λ)ειον[11]. τὴν δὲ θυσίαν συντε(λ)είτω[12] μηνὸς Ἡρα|κλείου δωδεκάτηι. ἔστω δὲ ἡ ἱέρεια ἰσόμοιρος ἐ[ν][13] | ταῖς γυναιξὶν τῶν πρυτάνεων τῶν θυομένων[14] | δημοσίαι. ποιείσθω δὲ ἡ ἱέρεια καθ' ἑκάστην νου|μηνίαν ἐπικουρίαν[15] ὑπὲρ πόλεως, λαμβάνουσα ‖ δρα(χ)μὴν[16] παρὰ τῆς πόλεως. ἐν ᾧ (δ)ὲ[17] μηνὶ ἡ θυσία | [σ]υντε(λ)εῖται[18] ἡ δημοτελής, ἀγειρέτω πρὸ (τ)ῆς[19] θυ[σί]‖ας ἡμέρας τρεῖς ἐπ' οἰκίαν μὴ πορ(ε)υομένη[20]. ὁ δὲ ἀ|γερμὸς ἔστω τῆς ἱερείας. κατ(α)σκευᾶται[21] (δ)ὲ ἡ

4 O dimidiatum minoris moduli in lapide est, quod signum interpunctionis existimat Hi. Sed articulo careri nullo modo potest. 5 Cum v. 8 ἡ δὲ πριαμένη, non ἡ δὲ κατασταθεῖσα (sc. ὑπὸ τοῦ πριαμένου) scriptum sit, apparet haec sic accipienda esse: Si vir emet, is (ὁ πριάμενος) mulierem civem instituet sacerdotem, si mulier emet, ea (ἡ πριαμένη) ipsa sacerdotio fungetur ad vitae tempus. 6 Praeter Pergam Pamphyliae, unde eius cultus originem cepit, et Halicarnassum etiam Rhodi colebatur. Cf. K. Wernicke ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaediae II, 1 p. 1397. 7 Similiter Athenis lege cautum erat, ut archontes essent Ἀθηναῖοι ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας. Poll. VIII, 85. 8 ΚΩΛΗΙ. 9 ΕΝΤΕΛΕΣ. Emendavit Keil coll. Thuc. VIII, 29, 1 ἐβούλετο τριώβολον διδόναι —· ἣν δὲ κελεύῃ, δώσειν ἔφη ἐντελῆ τὴν δραχμήν. 45, 6 ἐντελῆ — ἀποδώσειν τὸν μισθόν. 10 Τ articuli ex Ε correctum, deinde Θ pro Η exaratum, tum ΠΟΚΕΩΣ. 11 ΚΔΕΙΟΝ. Cf. not. 2. 12 ΣΥΝΤΕΔΕΙΤΩ. 13 ΕΙ lapis. Emendatio (κα)ὶ probabilitate caret, neque apta est particula. Ne ἐν quidem ab omni parte recte se habet, sed tamen putaverim sic enuntiari posse quod manifesto significandum erat, sacerdotem cum prytanum uxoribus tanquam si una ex eis esset parem portionem accipere. 14 Neutrum est, pendens ab adiectivo ἰσόμοιρος. 15 Supplicationem. B. 16 ΔΡΑΚΜΗΝ. 17 ΜΕ. 18 ΣΥΝΤΕΔΕΙΤΑΙ. 19 ΝΗΣ, littera Ν ut quidem videtur in Τ mutata. 20 ΠΟΡΗΥΟΜΕΝΗ. 21 ΚΑΤ'ΣΚΕΥΑΤΑΙΛΕ lapis ex Hi. lectione, qua emendatio mea confirmatur,

ἱέ|ρεια (κα)ὶ[23] τὸ ἱερὸν οὗ ἂν βούληται. κατασκευασάτω || δὲ καὶ θησαυρὸν τῆι (θ)εῶι[23], ἐνβαλλέτωσαν δὲ οἱ | θύοντες ἐπὶ μὲν τῶ(ι)[24] τελείωι ὀβολοὺς δύο, ἐπὶ | δὲ γαλαθ(η)νῶι[25] ὀβολόν· ἀνοιγόντων δὲ οἱ ἐξε|τασταὶ κατ' ἐνιαυτ(ὸ)ν[26] τὸν θησαυρὸν καὶ δι(δ)ό[ν]|των[27] τῆι ἱερείαι εἴς τε τὴν ἐπικουρίαν ⟨κ[α]ὶ [ε]ἰς[28] || ἱ]ματισμὸν⟩[29] καὶ εἰς ἱματισμὸν καὶ εἰς σ---[30]

ut non intellegam cur ille violentiorem Boeckhii mutationem κατ[α]σκευα(σά)τ(ω) retinuerit. Sane sic postea legitur v. 29, sed hac imperativi et futuri vicissitudine in eiusmodi legibus nihil est frequentius. De contractis verborum in -άζω futuris cf. n. 226[25]. 22 ΗΛΙ. 23 Littera initialis primo Κ fuit, deinde in Θ mutata videtur. 24 ΤΩΡ. 25 ΟΕΙΝΩΙ. 26 ΤΗΝ. 27 ΔΙΖΟ. 28 ΚΣΙΕΙΣ. 29 Supplevi, hic nihil aliud scriptum fuisse ratus ac quod postea sequitur, sed propter foedos errores deinde a quadratario iteratum. 30 Infra etiam unius versus litterarum superiores partes exstant, sed nihil certi dispicitur.

602 Marmor caeruleum quod liminis superioris vice fungebatur in aedificio Byzantinae aetatis inter rudera veteris Iasensium oppidi; delatum in museum Britannicum. Ed. E. L. Hicks Greek inscriptions in the British Museum III, 1 p. 54 n. CCCCXL (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 622 n. 724).

Κατὰ τάδε ἱεράσθω ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Μεγίστου[1]· λαμβανέτω δὲ[2] τῶν θυομένων | σκέλος ἕν, ὁποῖον ἂν θέληι, σὺν τ[ῆι] ὀσφύϊ, ὡς ἐκ[τέμν]εται ἡ ὀσ[φ]ύς[3], ἐάν τε πολλὰ ἐξά|γηι[4]

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν, quarti aut tertii a. Chr. n. saeculi. 1 Cognomen Iovis cum alibi usitatum, tum Iasi, ubi n. 96, 14 habemus undecim sacerdotes Iovis Optimi Maximi, i. e. unum antistitem cum decem collegis minoribus. Hic aut solum antistitem significari, aut mutatum ordinem sacerdotii, ita ut iam unus modo sit, statuit Hicks. Hoc sine dubio praeferendum est; nam ipsa praecepta non talia sunt, qualia exspectaremus, si sacerdotum collegii praesidi haec lex scriberetur. 2 Hoc δὲ post κατὰ τάδε errore additum videtur. 3 H. interpretatur: si quo in sacrificio moris est, coxam una cum crure amputari. Sed eiusmodi restrictio non video quomodo particula ὡς indicari possit. Quare id potius (in omnibus victimis sine discrimine) ex usu et consuetudine tum obtinente definiri existimo, quo modo illa amputatio peragenda sit, i. e. quantum una cum crure resecandum, quantum relinquendum sit. 4 Exspectes θύηι, sed verbum ad pompam sollennem, qua victima ad aram deducitur spectat. Ex praepositione colligas, delubrum extra urbem situm fuisse.

ἱερέα[5] εἰάν τε ἕν, καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας [καὶ] σπλ[άγχνων] τέταρτομ μέρος· τῶν δὲ | ἐνθρύπτων[6] λαμβανέτω ἓν ἀπὸ πλεκτ[ο]ῦ[7] τῶι θεῶι [π]α[ρὰ τῶν ἀστῶν], κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ πα||ρὰ τῶν μετοίκων· παρὰ δὲ τῶν ξένων [τ]ὰ μὲν ἄλλα καθὰ καὶ πα[ρ]ὰ τῶν ἀστῶν, λαμβανέ|τω δὲ καὶ τὰ δέρματα. ἢν δὲ μ[ὴ κ]ατὰ τὰ γεγραμμένα ποι[ῆ]ι, μὴ ἱε]ράσθω καὶ τοῦ | ἱερὸ ἐργέσθω[8]. ἢν δέ τις [τὴν στήλην] ἀφαν[ίζηι ἢ τὰ γράμματα,] πασχέτω | ὡς ἱερόσυλος. τῶν δὲ ἀναθ[η]μάτων ὅσα μὲν ἀργ[ύ]ριόν ἐστιν αὐ]τῶν[9], ἔστω τοῦ ἱέρεω[10], | τὰ δὲ ἄλλα ἀναθήματα τοῦ θεοῦ ἔστω. [ἐ]πιμέ[λ]εσθαι δὲ τῶν ἀναθημάτων || τοὺς νεωποίας κατὰ τὸν νόμον.

5 I. e. ἱερεῖα. Cf. n. 53[13]. 6 Dem. XVIII, 260: ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων (Αἰσχίνης) διὰ τῶν ὁδῶν — ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λικνοφόρος καὶ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ στρεπτοὺς καὶ νεήλατα et alios scriptorum locos, quorum maxima pars sane manifesto a Demosthene pendet, collectos a Lobeckio Aglaophami II p. 1073 affert H. De interpretatione iam veteres grammatici dissentiebant, sed maxime probabile est cum Polluce VI, 77 et Hesychio s. v. Ἀτταλίδες placentae genus intellegendum esse. 7 Corbulam interpretatur H., monens πλέκος sic usurpari (Aristoph. Acharn. 454. Suidas πλέκος· τὸ πλέγμα, τὸ πεπλεγμένον σπυρίδιον). ἓν ἀπὸ πλεκτοῦ, ut εἷς ἀπὸ φυλῆς, ἕνα ἀμφ' ἁρμόν n. 540[63], significare mihi videtur, ex singulis corbibus singulas placentas demere licere sacerdoti. 8 Non modo sacerdotio se abdicare cogetur, sed etiam aditu delubri arcebitur. 9 Supplevit H. Qui quod item suppleri posse dicit ὅσα μὲν ἀργ[ὰ τῶν ἀναθημά]των, de auro argentoque non signato interpretatus, id non uno nomine incredibile est, cum pecuniam ab eis qui rem divinam facerent numeratam sacerdoti, reliqua cuiusque generis dona deo cedere haud ineptum sit. 10 Nihil in fine versus intercidisse H. testatur. Sed is tamen ἱερέω[ς] supplet, neglegentia consonam finalem omissam statuens. Quod etsi nominativo ἱρεύς v. 1 commendatur, tamen probabilius est, Iasenses, quorum tituli etiam qui in universum lingua volgari compositi sunt tamen singillatim multa Ionica habent, hic declinationem Milesiorum vicinorum (v. 226[7]) secutos esse.

603 Tabula inventa Sinopae, fracta in duas partes, ex quibus maior sinistra exstat in schola Hellenica oppidi, frustulum marginis dextri versuum 12—15 fines continens periisse videtur. Edd. Mordtmann ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολ. σύλλογος, παράρτημα 1880/1. G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 299 n. 2 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 628 n. 734).

Ἀγαθῆι τύχηι. ἐπὶ τοῖσ[δε ἱεράσεται] | Ποσειδῶνος Ἑλικωνίου[1] ὁ συν[σταθεὶς][2] | μέχρι βίου, λαμβάνωμ π[άντων[3] τὸ] | μεμερισμένομ, παρέξει [δὲ θύειν τοῖς][4] ‖ δημοσίοις[5] πάντα, καὶ λήψ[εται τῶν μὲν] | δημοσίαι θυομένων δε[ξιὸν σκέλος,] | πρότμησιγ[6], γλῶσσαν, τῶν δὲ [ἰδιωτικῶν] | πρότμησιν ἢ ὠμοπλάτην καὶ στ[ῆθος· δημόσια δὲ][7] | ἀπὸ δωδεκάτης τοῦ Ταυρεῶνος[8]

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ et ΟΩ minoris moduli, non dispositae στοιχηδόν. Tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur titulus. 1 In didrachmis Sinopensium argenteis priore tertii a. Chr. saeculi parte cusis, a qua aetate etiam hic titulus utique non magno intervallo distat, Neptunum sedentem, delphinum et tridentem gestantem conspici (B. Head Historia nummorum p. 435) adnotat Dou. Neptuni Heliconii sacra Ionum Asianorum communia fuisse in volgus notum est. Praeter delubrum in promunturio Mycale situm quo civitates foederatae convenire solebant (Herodot. I, 148. Strabo XIV, 1, 20 p. 639 Cas.) etiam in singulis oppidis eum templa et sacerdotia habuisse constat, veluti Mileti et Tei (Paus. VII, 24, 5), Sami (n. 637, 1); accedunt Milesiorum coloniae Sinope et Tomis (Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλ. σύλλογος IV p. 105 sqq.). Dou. 2 Supplevi; D. intactum reliquit. Cum διασυνιστάναι, διασύστασις n. 600, 13. 36. 155 usurpetur de eo qui in alius locum sacerdos constituitur, nudum συνιστάναι de sacerdotio ad aliquem deferendo usurpari potuisse consentaneum est, praesertim cum hic verbi pro volgari καθιστάναι usus etiam alibi non inauditus sit. Cf. Pseudoplutarch. Vit. Xor. p. 840 E ἀπεδείχθη μὲν γὰρ (Αἰσχίνης) ἐπὶ τὴν κρίσιν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθεὶς συνήγορος. 3 Supplevi, sc. τῶν θυομένων. Dou. scripserat π[αρὰ τῶν θυόντων τὸ] μεμ., cui supplemento spatium sufficere mihi non videtur reliquis versibus collatis. 4 Supplevi. παρέξει [δὲ ἐν τοῖς] δημοσίοις πάντα Dou., quod non intellego. Ex meo supplemento in feriis publicis (not. 5) ullum genus victimarum a privatis oblatarum repudiare vetatur sacerdos, plane ut n. 589, 30 θύειν δὲ ἐξεῖν ἅπαν ὅτι ἂν βούληται. 5 Nudus dativus temporis est, ut μυστηρίοις. Neutro τὰ δημόσια significantur sacra publica civitatis bis per annum (not. 8. 9) peragenda, ut n. 589, 27 τεῖ θυσίει. 34 ὅταν ἡ ἑορτὴ εἶ. Per eam occasionem non modo populi nomine immolantur victimae (τὰ δημοσίᾳ θυόμενα) sed etiam a privatis multo frequentiora quam alias sacrificia (τὰ ἰδιωτικά) per feriarum dies offeruntur. 6 Coxam (ὀσφύν) hic indicari collato Pollucis loco II, 179 τὴν δὲ ὀσφὺν καὶ πρότμησιν ἐκάλουν, cui sane obloquatur Etym. M. p. 691, 18 ἔνιοι δὲ κακῶς πρότμησιν τὴν ὀσφὺν ἀποδεδώκασιν, probabiliter statuit Dou. 7 Supplevi. Hic non ut n. 589, 4 sqq. definiri tempora, per quae omnino sacerdos in delubro versari et officio suo fungi debeat, sponte patet. Etenim non plus quam duodecim quotannis dies indicantur. Ei videntur sacrorum publicorum v. 5. 6 commemoratorum esse. Neque casu factum est, ut utrumque mensis nomen origine et notione cum Neptuni sacris coniunctum sit. Immo ab ipsis illis feriis publicis haec nomina repetita sunt. 8 Idem mensis Cyzici quoque et Sami fuit. Cf. E. Bischoff de fastis Graecorum antiquioribus p. 396. 410.

ἕω[ς εἰκοστῆς ‖ κ]αὶ ἐν τῶι Ποσειδεῶνι[9] μηνὶ ἀπὸ δω[δεκάτης | ἕως] τεσσερεσκαιδεκάτης. ὑπά[ρξει δὲ αὐτῶι | καὶ ἀ]νθινὸς[10] στέφανος ἐν ἅπασ[ι] τοῖς ἀγῶσιν | [παρόν]τι καὶ ταῖς τιμουχίαι[ς][11]. ἔσται δὲ κα[ὶ | στρατε]ίας ἀτελὴς σώ[μα]τι τῶι ἑαυτοῦ· ‖ [πωλή]σει δὲ καὶ τὰ συν[ειλε]γμέν[α] ἐκ τοῦ | [μ]ερισμοῦ[12], ἢ ὑποχω[ρήσει ----------- | ---------·] εἰ δὲ [-------------- ----- | ----- ἱε]ροσυλ[ία -----------]

9 Paene in omnibus fastis Ionicis redit hic mensis, idem sine dubio atque Athenis, ubi ultimus est prioris anni semenstris, Decembri fere aut Ianuario fastorum Iulianorum respondens. Cf. Bischoff p. 410. 10 Supplevi. .....ν, οἶνος, στέφανος Dou. 11 Ubicunque omnes qui honoribus sive sacerdotiis funguntur (cf. n. 592[10]) sollenniter ornati in publicum prodeunt. 12 Ex distributione victimarum deo oblatarum; cf. v. 3. 4 λαμβάνωμ π[άντων τὸ] μεμερισμένον.

---

604 Pars inferior antae latitudinis exiguae, marmoris albi, fracta in duo frusta inter se contingentia, inventa Pergami iuxta introitum arcis antiquae. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 1 p. 36 n. 40 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 624 n. 729).

[------ | ὁ δ' ἀεὶ λ]αχὼν[1] φορείτω | [χ]λαμύδα λευκὴν[2] καὶ σ[τέ]‖φανον ἐλάας[3] μετὰ ταιν[ι]|δίου φοινικιοῦ, καὶ λαμβα‖νέτω τῶν θυομένων γέ|ρα τὸ δέρμα καὶ κωλέαν | καὶ τῶν ἐργαστη-

Litterae volgares praeter A, quod cum A alternat, et ΞΣ. Fines hastarum dilatati, Θ et O reliquis litteris minores. Aut Attali I regno aut etiam paullo ante incisum iudicat F. 1 Sacerdotium annuum (not. 5), dei non deae (v. 19), quem Iovem esse ex corona oleaginea (not. 3) probabiliter collegit F. Iam cum hanc epistulam esse constet (v. 22), probabile est Attalum I regem haec Iovis sacra si non condidisse, at multo maiore splendore exornasse, ideoque leges de sacerdotio litteris ad aliquem magistratum regium datis constituisse. 2 Plat. Leg. XII 956 A χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' ἂν θεοῖς εἴη affert F. Cf. praeterea n. 653, 15 οἱ τελούμενοι τὰ μυστήρια ἀνυπόδετοι ἔστωσαν καὶ ἐχόντω τὸν εἱματισμὸν λευκόν. 3 Cum Olympiae Iovis simulacrum coronam oleagineam habuerit (Paus. V, 11, 1), hic quoque de Iovis sacris dici eo probabilius videtur Fränkelio, quia Attalus I priore regni sui parte quaecunque propter victorias deis consecrabat uni Minervae obtulerit, cum in posterioribus eiusdem itemque in successorum dedicationibus illi adiungatur Iuppiter. Quod facillimam habet explicationem, si ille interiecto temporis spatio huius dei sacra aut de integro condiderat aut certe regia munificentia amplificaverat et exornaverat.

ρίων ὧν | ἀνατέθηκα[4] τὴν πρόσο|δον· μισθούτω δ' ἀεὶ ὁ λα||χών, ἐπεσκευασμένα | δὲ παραδιδότω ὁ ἐξι|ών[5], ἢ ἀποτινέτω τὸ γε|νόμ[ε]νον εἰς τὴν ἐπι|[σ]κευὴν δαπάνημα. || ἀφείσθω δὲ καὶ τῶν λῃ|τουργιῶν[6] πασῶν, ὃν ἂν | χρόνον ἔχηι τὸν στέ|φανον[7]. τὰ δὲ ἀργυρώμα|τα τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ἄλ||λα ἀναθέματα τηρή|σας τῶι εἰσιόντι παρα|διδότω. ἔρρωσο.

4 Memorabile est Pergami ut Athenis antiquiore aetate τέθηκα repperiri, cum in epistula regia saeculi spatio fere recentiore Alterth. v. Perg. VIII, 1 p. 164 n. 248, 23 περιτεθείκαμεν sit. Cf. E. Schweizer Gramm. der pergamen. Inschr. p. 184. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 152 not. 1311. 5 Hinc apparet non ad vitae tempus sacerdotes in munere fuisse. Quod quoniam praeter perpetua sacerdotia antiquitas Graeca vix alia noverat atque annua, huius quoque honorem anni civilis terminis circumscriptum fuisse probabile est. 6 Apud Graecos Asianos in hac voce ι diphthongi ηι (nam ει recentioris Atticismi est) mature obmutuisse etiam n. 177, 67. 70. 72 probant. E. Schweizer Gramm. der pergam. Inschr. p. 66. 7 Cf. n. 420[9]. 592[5].

---

605 Tabula marmoris Hymettii inventa Eleusine. Edd. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 81. Ex ectypo Lollingii Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 150 n. 597 *c* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 760 n. 964).

Θρασυφῶν Ἱεροκλείδου Ξυπεταιὼν[1] εἶπεν· | ἐπειδὴ ὁ ἱεροφάντης Χαιρήτιος[2] εὔνους ὢν δι|ατελεῖ τῶι γένει τῶι τε Κηρύκων καὶ Εὐμολ|πιδῶν[3] καὶ λέγει καὶ πράττει ὅτι ἂν δύνηται || ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀποδημοῦσιν ἐ|πὶ τὰς σπονδοφορίας διατελεῖ μετ' εὐνοίας | ἀπογράφων τὴν ἐπαγγελίαν[4], ἀναστρέ-

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Idem homo C. I. Att. IV, 2 p. 89 n. 323 *b*, 8 rogavit plebiscitum quo curatores mysteriorum qui Polyeucto archonte (a. 275/4 a. Chr., cf. n. 205[1]) fuerunt collaudantur. Qua re etiam huius gentium decreti aetas aliquatenus definitur. 2 Et hic et v. 13 hierophantae nomen proprium scriptum est, unde apparet illam quam dicunt ἱερωνυμίαν sacerdotum Eleusiniorum inventum aetatis Romanae esse. Quod nonnunquam solum sacerdotii vocabulum ponitur (n. 613, 1 τούσδε ἐπιώψ[ατ]ο ὁ ἱεροφάντης), nihil ad rem. Nam id semper licuisse sponte patet; quaeritur num religio fuerit nomine palam uti, id quod non ita esse hic titulus docet. 3 Ambigue hic singularis τῷ γένει usurpatur, sed cum ex τῷ τε tum ex v. 16 τὰ γένη. v. 24 τῶν γενῶν. v. 20 ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους apparet, hic ut ubique duas separatas gentes indicari. 4 Chaeretium scripto spondophoris indicasse videri itineris

φεται | δὲ καὶ ἐν τεῖ ἀρχεῖ τῆς ἱερεωσύνης εὐσχημό|νως ἀνέγκλητον ἑαυτὸν παρασκευάζων· ὅπω[ς] || ἂν καὶ τὰ γένη φαίνηται τιμῶντες τοὺς | ὄντας εὔνους τε καὶ ἀξίους ἑαυτῶν, ἀγαθεῖ | τύχει, δεδόχθαι Κήρυξι καὶ Εὐμολπίδαις[5], ἐπαινέ|σαι τὸν ἱεροφάντην Χαιρήτιον Προφήτου Ἐλευ|σίνιον[6] καὶ στεφανῶσαι μυρρίνης στεφάνωι ὧι || πάτριόν ἐστιν αὐτῶι εὐνοίας ἕνεκεν ἣν ἔχων | διατελεῖ εἰς τὰ γένη· καὶ ἀναγορεύειν τοῦτον | τὸν στέφανον Διονυσίων τῶι πατρίωι ἀγῶνι[7] | Ἐλευσῖνι ἐν τῶι θεάτρωι· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως | τοῦ στεφάνου ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας || τοὺς ἀεὶ καθισταμένους ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους· | ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλει λιθίνει | καὶ στῆσαι Ἐλευσῖνι ἐν τεῖ αὐλεῖ τοῦ ἱεροῦ· τῆς | δὲ ποήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναθέσεος ἐπι|μεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας τῶν γενῶν.

in corona:

Κήρυκες | καὶ Εὐμολπίδαι | τὸν ἱεροφάντην |Χαιρήτιον | Ἐλευσίνιον.

---

ordinem et ubinam commodas mansiones inventuri essent A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 208 not. 5 iudicat. Mihi potius litteris ad civitates exteras datis eos studiose et benigniter commendasse illorum magistratibus et senatibus videtur. Ceterum de spondophoris cf. n. 587[80]. 5 Duae sunt gentes (not. 3), sed coniunctim hic consultant et decernunt ut C. I. Att. II, 605. 6 Cf. not. 2. Eleusinium esse hierophantam memorabile est, non quo pagi ullae fuerint partes, sed quia gentem Eumolpidarum aut certe primariam eius familiam, ex qua hierophanta constituebatur, certe usque ad Clisthenis aetatem Eleusine domicilium habuisse inde ab illis antiquissimis temporibus, quibus Eleusiniorum civitas etiam ab Atheniensibus separata erat, hinc merito colligas. Longe aliter res se habebat in Cerycum gente (Hermae XX p. 9); Romanorum aetate sane etiam hierophantae ex pagis in alia Atticae parte sitis oriundi inveniuntur, ut C. I. Att. III, 1282, 1 ἱεροφάντης Γαργήττιος ὁ ποτὲ Φίρμος. 7 Dionysia sunt agrestia pagi Eleusiniorum (n. 518, 10. 720, 6. 20. 32), quibuscum hierophantae et gentibus sacerdotalibus nihil intercedit necessitudinis, sed propter frequentiam hominum ad ludos scaenicos confluentium illic, ut Athenis in magnorum Dionysiorum panegyri, honores a quolibet corpore aut collegio decretos pronuntiare moris fuit. Cf. Demosth. XVIII, 120. Aesch. III, 41.

---

606 Tabula marmoris Pentelici inventa e regione theatri Bacchi. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 482 sqq. Ex Lollingii apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 56 n. 184 *b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 584 n. 680).

[----------- Πολύευ]κτος[1] Κ[υδαντίδ]ης[2] εἶπεν· περὶ ὧν ἀπαγγέλλουσι[3] ὁ ἱερεὺ]ς τοῦ Διο[νύσ]ο[υ ..|.................... καὶ οἱ ἱεροποιοὶ]οί[4] οἱ αἱρ[εθέ]ντε[ς | ὑπὸ τῆς βουλῆς ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ὧν ἔ]θυον τῶι Διονύσωι καὶ ‖ [τοῖς ἄλλοις θεοῖς οἷς προσ]ῆκε θύειν ὑπὲρ τῆς βουλῆς κα|[ὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναί]ων· ἀγαθῆι τύχηι, ἐψηφίσθαι τῆι βο|[υλῆι, τοὺς προέδρους,] οἳ ἂν λάχω[σι] προεδρεύειν ἐν τῶι δήμ|[ωι εἰς τὴν] πρ[ώτ]ην ἐκκλησίαν προσαγαγεῖν τὸν ἱερέα κα[ὶ | τ]οὺς ἱεροποιοὺς πρὸς τὸν δῆμον καὶ χρηματίσαι περὶ ὧν ‖ λέγουσιν, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ|[μ]ον, ὅτι δοκεῖ τῆι βουλῆι, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι τὸν δῆμο|[ν,] ἃ ἀπαγγέλλουσι ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἱεροποιοὶ γεγονέναι ἐ|ν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυον τῶι Διονύ[σ]ωι καὶ τοῖς ἄλλοις θε|οῖς ἐφ' ὑγιείαι καὶ σωτηρίαι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ ‖ Ἀθηναίων καὶ παίδων καὶ γυναικῶν καὶ τῶν ἄλλων κτημάτ|ων τῶν Ἀθηναίων· ἐπαινέσαι δὲ τὸν ἱερέα τοῦ Διονύσου Με|ιξιγένην Χολλείδην καὶ τὸν τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Πελαγί|ου[5] Ἱμεραῖον Φαληρέα[6] καὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος Νικοκ|λέα Ἁγνούσιον καὶ τὸν τοῦ Ἄμμωνος[7] Παυσι[άδ]ην

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Tituli origo annorum 333 et 322 a. Chr. n. terminis continetur (cf. not. 6. 7). 1 Supplevi. 2 Supplevi. Κ[υδαθηναιεύς Koehler. At Polyeuctus Cydantida illa ipsa aetate, cuius hic est titulus, in republica versatus est, commemoratus cum in tabula navali anni 326/5 a. Chr. C. I. Att. II 808*a*, 38, tum apud Dinarchum I, 58: Πολύευκτον δὲ τὸν Κυδαντίδην τοῦ δήμου προστάξαντος ζητῆσαι τὴν βουλήν, εἰ συνέρχεται τοῖς φυγάσιν εἰς Μέγαρα, καὶ ζητήσασαν ἀποφῆναι πρὸς ὑμᾶς, ἀπέφηνεν ἡ βουλὴ συνιέναι. κατηγόρους εἵλεσθε κατὰ τὸν νόμον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπελύσαθ' ὑμεῖς, ὁμολογοῦντος τοῦ Πολυεύκτου βαδίζειν εἰς Μέγαρα ὡς τὸν Νικοφάνην· ἔχειν γὰρ τὴν αὑτοῦ μητέρα τοῦτον. 3 ἀπαγγέλλει Koe. Sed pluralem restitui quia demoticum v. 1 fin. duabus litteris brevius est quam quod ille posuit. Per se uterque numerus aeque bene se habet. 4 Cf. v. 9. 23. n. 496[13]. 5 Neptuni cognomen Athenis praeterea ignotum, sed cf. Pausan. VII, 21, 7: πρὸς δὲ τῷ λιμένι (Patris Achaiae) Ποσειδῶνός τε ναὸς καὶ ἄγαλμά ἐστιν ὀρθὸν λίθου. Ποσειδῶνι δὲ παρὲξ ἢ ὁπόσα ὀνόματα ποιηταῖς πεποιημένα ἐστὶν ἐς ἐπῶν κόσμον καὶ ἰδίᾳ σφίσιν ἐπιχώρια ὄντα ἕκαστοι τίθενται, τοσαίδε ἐς ἅπαντας γεγόνασιν ἐπικλήσεις αὐτῷ, Πελαγαῖος καὶ Ἀσφάλιός τε καὶ Ἵππιος. Ceterum haec tria Neptuni Pelagii, Iovis Servatoris, Ammonis sacerdotia non propter nescio quam necessitudinem quae his deis cum Baccho intercedant hic commemorantur, sed quia eidem hieropoei hos sacerdotes in suo negotio adiuvabant. 6 Phanostrati f., frater Demetrii illius, sed diversarum partium in republica, qui anno 322 a. Chr. Antipatri iussu necatus est (Plut. Demosth. 28. Suidas Ἀντίπατρος 3). Kum. 7 Cf. n. 580[3], ubi Ammonis sacra publica Athenis anno 333/2 a. Chr. demum

Φαληρεία ‖ φιλοτιμίας ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν βουλὴν καὶ εὐσεβείας τῆ|ς πρὸς τοὺς θεούς, καὶ στεφανῶσαι [ἕκ]αστον αὐτῶν χρυσῶι | στεφάνωι ἀπὸ : ΓΗ : δραχμῶν ἐπειδὰ[ν] τ[ὰς] εὐ[θ]ύνας δ[ῶ]σ[ι.] ἐπ[ε]‖ιδὴ δὲ οἱ ἱεροποιοὶ οἱ αἱρεθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καλῶ[ς] | καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθη[σ]αν [τῆς παραστάσεως[8]] τῶν ἱερε‖ίων[9] καὶ τῶν θυσιῶν[10] ....το..ι..........ηρίων καὶ | τἆλλα τὰ περὶ τὴν ι...μ.ιο.. ε..............ιλ. ἐπιμε|μέληνται δικαίως καὶ φι[λ]οτ[ίμ]ως, [ἐπαι]νέ[σ]αι τοὺς ἱεροπ|οιοὺς Εὔνομον Εὐωνυμέα, [Σ]υ[β]α[ρ]ίτην [Γ]αρ[γήττι]ον, Γνωσία|ν Κυδαθηναιέα[11], Φιλέαν Παιονίδην, [Χα]ι[ρεφάνην Σφήτ]τιον, ‖ Ἀπολλόδωρον Πτελεάσιον, [Εὐρυσθένην[12] Ξυπεταιόν]α, Ἀμία|ντον Αὐρίδην, Ἐπικράτην Ἀφιδναῖ[ο]ν, Φιλ[όστρατ]ον Παλλη|νέα, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὴν βουλὴν κα|ὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ ἐπιμελεία[ς] τῆς περὶ τὰ ἱερ|[ά,] καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον αὐτῶν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ :. ‖ δραχμῶν, ἐ[π]ειδὰν τὰς εὐθύνας δῶσ[ι]. δοῦναι δὲ αὐτοῖς καὶ | [ε]ἰς θυσίαν κατ' ἄνδ[ρ]α [..... δρ]αχμὰς τὸν ταμίαν τοῦ δήμο[υ | ἐ]κ τῶν κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῶι δήμωι· ἀναγρά|ψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς ἐν στήλ|ηι λιθίνηι καὶ [σ]τῆσαι ἐν τῶι θεάτρωι τοῦ Διονύσο[υ .....‖........] εἰ[ς] δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν τα|μίαν τοῦ δήμου : ΔΔΔ : δραχμὰς ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα [ἀ]ν|αλισκομένων τῶι δήμωι.

in coronis oleagineis:

Φιλέαν | Ἀντιγένου | Παιονίδην
Ἀπολλόδωρον | Εὐκτήμονος | Πτελεάσιον
Χαιρεφάνην | Σφήττιον
Ἐπικράτην | Γλαύκων[ος] | Ἀφιδναῖον
Εὔνομον[13] | Εὐωνυμέα
Συβαρίτην | Γαργήττιον

---

instituta videri exponitur. 8 Supplevi ex n. 554, 4. 6. 9 I. e. ἱερείων. Cf. n. 53 [13]. 10 Hic genetivus pendet ab ἐπεμελήθησαν. Proxima non magis expedio quam Kum. et Koe. 11 C. I. Att. II, 1024, 7, quem catalogum civium secundum pagos dispositum Koehlerus anno 307 a. Chr. paullo antiquiorem existimat, Αἰσχύλος Γνωσίου Κυδαθηναιεύς est, huius hieropoei ni fallor filius. 12 Supplevi. Cf. not. 14. 13 Inter hoc nomen et demoticum Koe. unius versus vacuum spatium indicat, cum Kum. eo loco patronymici relliquias exprimat hasce: T......ο.

49 [Ε]ὐ[ρυσ](θ)ένην[14] | Εὐ[....[15] | Ξ]υπεταιόν[α]
50 Ἀμιάντον | Αὐρίδην
51 Φιλόστρατον | Παλληνέα
52 Γνωσίαν | Χαιρήμονος | Κυδαθηναιέα.

14 Supplevi. [Ε]ὐ....ένην Kum. .Υ...CΕΝΗΝ. Quorum uterque a supplendo abstinuit. Sed si et litterarum relliquias et lacunarum ambitum recte indicaverunt, aliud nomen huc quadrat nullum. 15 Εὐ....ο. Kum., ΕΥΙΛ Koe. Cogitaveris de Εὐ[κ]λ[είδ]ο[υ]. Sed sic Kum. spatium inter Υ et Ο non accurate indicasse statuendum esset; etiam in his coronarum titulis litterae accurate στοιχηδὸν dispositae sunt.

---

607 Tabula lapidea cum aëtomate, intra quod versus primus tituli, inventa Chalcide Euboeae prope fontem Arethusae. Ex ectypo a P. C. Oeconomide confecto ed. Sp. P. Lambros Mitth. des arch. Inst. in Athen VI (1881) p. 168 sqq.

1 Ἀγαθῆι τύχηι. | Ἐπὶ ἡγεμόνος[1] Κλ(αυδίου) Ἀμιάντου, ἀμφιπολεύοντος[2] Λάμπρου | τοῦ υἱοῦ τοῦ νεωκόρου, ὁ διὰ βίου νεω-

Litterae ΑΔΘΛΠ; ξῖ v. 21 Ʒ est, v. 28 syllaba οξ ligatura ΟΞ exprimitur. σῖγμα ubique C est nisi quod v. 8 in voce νεωκόρος Ο et C ligatae inveniuntur et v. 11 fin. ΑΛΣΟΥC legitur. ὦ μέγα volgarem ubique formam habet, sed in extremo versu 16 CΘω est, postrema littera minore modulo exarata. Perfrequenter ligantur litterae ac maxime quidem Μ et Ν cum Ε et Η. Hoc totum scripturae genus titulum tertio quartove p. Chr. n. saeculo vindicat. Tres tituli partes primo aspectu distinguuntur: I. Aurelii Hermodori dedicatio ob neocoriam perpetuam et hereditariam ad se delatam (v. 2—13). II. Decretum senatus (v. 13—21). III. Decretum populi (v. 21—29). 1 Qui provinciis praesunt, ei in universum Latine appellantur *praesides*. Cf. Digest. I, 18, 1: *praesidis nomen generale est eoque et proconsules et legati Caesaris et omnes provincias regentes, licet senatores sint, praesides appellantur: proconsulis appellatio specialis est.* Illius sollennis interpretatio Graeca est ἡγεμών, quae n. 388, 8 de proconsulibus Asiae usurpatur. Sed id nomen mere appellativum est neque locum habet in actorum publicorum temporis significatione, ubi ἀνθυπάτου dicendum fuit; nam proconsulem Achaiae significari manifestum est. Inferioris aetatis indicium hac sermonis neglegentia contineri videtur; etenim quod tum *praeses* etiam legitimum quorundam hominum qui provincias administrarent nomen factum est (Marquardt R. Staatsverwaltung I p. 557), id etsi in provincia senatoria in censum non venit, tamen errori ansam dare potuit. 2 Cf. Diodor. XVI, 70, 6: κατέστησε δὲ (Τιμολέων) καὶ τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἐντιμοτάτην ἀρχήν, ἣν ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου οἱ Συρακόσιοι καλοῦσι· καὶ ᾑρέθη πρῶτος ἀμφίπολος Διὸς Ὀλυμπίου Καλλιμένης, καὶ τὸ λοιπὸν διετέλεσαν οἱ

κόρος τῆς ἀρχηγέτι|δος Χαλκίδος[3] Αὐρ(ήλιος) Ἑρμόδωρος κατὰ τὰ γενόμενα ψηφί|σματα ἐν τοῖς συνεδρίοις[4] εἰσηγησαμένων τοῦ δεκαπρώτου[5] | Κλ(αυδίου) Ἀμύντου καὶ Οὐλπίου Παμφίλου διά τε τὰ τειχοδομή|ματα ἃ ἐποίησεν περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν περίβολον ὃν πε|ριέθηκε τῷ τεμένει καὶ στοὰν ἣν μὲν ἐκ καιν[ῆς κατεσκε]ύ|ασεν, ἣν δὲ ἐπεσκεύασεν συντετρειμμένην, καὶ τρίκλει|νον δειπνιστήριον ποιήσας καὶ θυρώσας εἰς κό|σμον τὸν πρέποντα τῇ θεῷ μετὰ φυτῶν καὶ ἄλσους | ἀνέθηκεν[6] ἐπὶ τῷ ἀΐδιον

II ἔχειν αὐτόν τε καὶ τὰ τέκνα | αὐτοῦ τὴν νεωκορείαν. τὰ ψηφίσματα ἐγένον|το γραμματεύοντος Ἰουλίου Μαμερτείνου, στρα|τηγοῦντος τοῦ δεκαπρώτου α′ Νοουίου Λυσανίου. | ἐβ(όησαν)[7] οἱ σύνεδροι· "Παμφίλῳ καλὴ ἡ (εἰσ)ήγησις[8]. οὕτω γεινέσθω". | ἐπηρώτησεν ὁ γραμματεὺς Μαμερτεῖνος· "ὅτῳ δο|κεῖ κατὰ τὴν

Συρακόσιοι τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐπιγράφοντες τούτοις τοῖς ἄρχουσι μέχρι τῶνδε τῶν ἱστοριῶν γραφομένων. La. 3 Quae dea Chalcidis ἀρχηγέτις dicatur ambiguus haeret La. Sed perperam verba tituli intellexit; neque enim Χαλκίδος genetivus ab ἀρχηγέτιδος pendet, sed hoc illius est epitheton. Chalcis ipsa divinis honoribus colitur, ut n. 588, 173 Delus, n. 326, 52 Chersonesus. Prope ad hoc accedit cultus Fortunae urbis cuiuspiam. Cf. n. 397, 4 ἱερασαμένην πρώτην τῆς Τύχης τῆς πόλεως. n. 788, 1 Τύχῃ Θασίων εὐχήν. 4 Senatus et comitia. In senatu frequentissimus est huius vocis usus (cf. v. 16 οἱ σύνεδροι), perrarus in comitiis. Sed geminum exemplum ex Pseudoaristotele de mundo c. 6 n. 400*b*, 15 sqq. ἐφεπόμενοι γὰρ αὐτῷ (sc. τῷ τῆς πόλεως νόμῳ) δηλονότι ἐξίασιν οἱ ἄρχοντες μὲν ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα, θεσμοθέται δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα δικαστήρια, βουλευταὶ δὲ καὶ ἐκκλησιασταὶ εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα affert L. 5 Hi senatus principes praeterea non occurrunt nisi in civitatibus Asianis. La. Cf. Marquardt R. Staatsverwaltung I p. 214 not. 2. 6 Hoc verbum manifesto etiamtum spectat ad enumerationem beneficiorum incipientem a verbis διά τε τὰ τειχοδομήματα ἃ ἐποίησεν v. 6. 7. Illa rursus pendet ab ὁ διὰ βίου νεωκόρος κατὰ τὰ γενόμενα ψηφίσματα. Sequitur ut subiecto Αὐρ(ήλιος) Ἑρμόδωρος nullum adiungatur praedicatum, sed enuntiatum primarium totius tituli I mancum sit. Mente supplendum est ἀνέγραψε καὶ ἀνέστησε τὴν στήλην aut simile aliquid. 7 ΕΒ. Similes acclamationes habes infra n. 737, 12. 23. Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 546 v. 55 (*succlam*[*atum*] *est*). Inscr. Gr. Sic. et It. 830, 35 (ἐπεφώνησαν) et apud Charitonem Aphrodisiensem de Chaer. et Callirrh. I, 1, 11. III, 4, 17. VII, 3, 10. VIII, 8, 2 (ὁ δῆμος ἐβόα, ἐβόησεν, ἐπεβόησεν, ἐξεβόησεν, ἐπηυφήμησεν). Haec exempla attulit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 62. 8 ΗΓΗCΙC. Supplevi. Cum ΕΙC et ΗΓ perquam similia sint inter se, illam syllabam ante hanc, praesertim praecedente rursus Η, facillime neglegi potuisse apparet. Et Lambrum, qui inauditum vocabulum ἥγησις loco ex libro Maccabaeorum I, 9, 31, ubi tamen imperium (ἡγεμονίαν), non rogationem significat, defendere conatur, refutant versus 5. 18.

πάντων ὑμῶν βούλησιν καὶ τὴν εἰσήγη|σιν τοῦ ἀδελφοῦ Παμφίλου καὶ εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ ‖ ταύτην τὴν τειμὴν μετελθεῖν,
III ἀράτω τὴν χεῖρα"[9]. | ἐβ(όησαν) οἱ σύνεδροι· "δοκεῖ". ἔδοξεν. δήμου· ὁ στρατη|γὸς[10] τὸ β' Νόουιος Λυσανίας εἶπεν· "καλῶς ποιεῖ|τε ἀμειβόμενοι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας καὶ μὴ εἰς | αὐτοὺς μόνους τὰς τειμάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς παῖ‖δας μετατιθέντες· μόνως γὰρ οὕτως καὶ τοὺς ἄλλους | ἐπὶ πολλοῖς[11] προτρέπομεν. ἔφθακεν οὖν ταῦτα ἐψη|φίσθαι καὶ τῇ βουλῇ· εἰ καὶ ὑμεῖν δοκεῖ, ἀράτω[12] τὴν χεῖ|ρα· ἐβ(όησεν) ὁ δ(ῆμος)[13]· "δοκεῖ". ἔδοξεν. ἐβ(όησεν) ὁ δ(ῆμος)· "πολλοῖς ἔτεσι | [τοὺς] νεωκόρους"[14].

9 Nulla fit re vera χειροτονία, quia acclamatio totius concilii sufficit ad eius voluntatum palam faciendam. 10 Praetor ius cum populo agendi habet, id quod ad Romanae reipublicae exemplum etiam in Graecia passim institutum videtur. 11 I. e. ἐπὶ πολλά sc. ἀγαθά, solita illis temporibus casuum confusione. 12 Anacoluthia facilem habet explicationem. Ceterum cf. not. 9. 13 ΟΧ. 14 Cf. n. 737, 23 πολλοῖς ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδην. Supplendum videtur ζῆν; pro dativo hic quoque (cf. not. 11) exspectes accusativum.

---

608 Marmor candidum, Halicarnassi. Exscripsit I. G. Werninck, cuius exemplaris duobus apographis usus est Boeckhius, altero a Bröndstedio, altero a Duboisio accepto. Ed. Boeckh C. I. G. 2655 (Syll.[1] 372. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 717 n. 877).

[---- Ἀ]ριστοκλέους[1] μεταγράψαι [ἐκ τῆς ἀρχαίας | στή]λης[2] τῆς

Litterae volgares praeter ΖΠ et semel col. II v. 18 Θ, cum praeterea ubique ʘ sit. 1 γραμματεύοντος (aut εἰπόντος) τοῦ δεῖνος τοῦ Ἀ]ριστοκλέους fuisse probabiliter coniecit B. 2 Antiqua illa columna certe non post ultimi qui in ea recensetur sacerdotis aetatem erecta est. Quod quoniam omnium sacerdotum tempora summam annorum quingentorum quattuor efficerent, Antham vero Alcyonei f. qui nonagesimo post initium huius laterculi munus suscepisset anno fere 1104 id iniisse probabile esset, initium ad annum 1194, finem ad 691 a. Chr. rettulit Boeckh. At nequaquam constat, Antham qui coloniam Troezeniorum Halicarnassum deduxisse fertur (Callimachus apud Steph. Byz. Ἁλικαρνασσός. Strabo VIII, 6, 14 p. 374 Cas. XIV, 2, 16 p. 656), hunc Alcyonei f. esse, etsi certe eiusdem familiae fuit, neque omnino hae temporum rationes ex Eratosthenis calculis diiudicandae sunt. Tam antiquum igitur, quam Boeckhius vult, exemplar illud unde hic index exscriptus est vix putaverim. Ipse titulus quem tenemus altero aut primo a. Chr. n. saeculo incisus videtur.

παρεστώσης τοῖς ἀγάλ[μασι τοῖς | τ]οῦ Ποσειδῶνος τοῦ (Ἰ)σθμίου[3] τοὺς γεγ[ενημένους] | ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος[4] ἱερεῖς τοῦ Πο[σειδῶ]||νος τοῦ κατιδρυθέντος ὑπὸ τῶν τὴν ἀποικί[αν ἐκ] | Τροι(ζ)ῆνος[5] ἀγαγόντων Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλ(ω)[νι][6]· | εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῆι ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος οἵδε·

I	Τελαμὼν Ποσειδῶνος[7] ἔτη	ιβ′[8]	Ἀθήνιππος		XIII
II	Ἀντίδιος Τελαμῶνος	κζ′	Ἀνδροσθένους	ν′	
	Ὑπέρης Τελαμῶνος	θ′	Πολείτης Ἀνδρο-		
	Ἀλκυονεὺς Τελαμῶνος	ιβ′	σθένους	ε′[11]	
III	Τελαμὼ(ν)[9] Ἀντιδίου	κβ′	Εὐαίων		XIV
	Ὑριεὺς Ἀντιδίου	η′			
	Ἄνθας Ἀλκυονέως	ιθ′			
IV	Νησιώτης Ὑριέως	κθ′	Πολείτου	κ(η)′[15]	
	Ἵππαρχος Αἰθαλέως	ζ′	Πολείτης		XV
	[Ἀλκυ](ο)νεὺς[10] Ἄνθα	ιζ′			
V	[Πο]λύκριτος Νησιώτου	κε′	Εὐαίωνος καθ υἱ(οθεσίαν δὲ)[16]		
	[Φυ]λεὺς Ἱππάρχου	ιθ′	Ἀπολλωνίδου	κζ′	
VI	[Ἄν]δρων Φυλέως	κε′			
	. . . ηφος Ἱέρωνος	ιδ′			
	[Ποσ]ιδώνιος Ἀριστέα	κα′			

3 ΤΟΥΣΘΜΙΟΥ Bröndst. ΤΟΙΣΟΜΙΟΝ Dub. 4 Sacerdotia gentilicia non omnia quidem hereditaria sunt, quia nonnunquam ex tota gente suffragiis gentilium sacerdos eligebatur. Sed hic hereditarium sacerdotium intellegendum esse apparet ex necessitudinis rationibus, quae inter sacerdotes intercedunt; neque vero stirpium, sed aetatum ordinem hereditas sequebatur, ut Telamonem gentis auctorem sequerentur filii omnes deinceps, deinde nepotes, deinde pronepotes. In unaquaque aetate autem ad maiorem fratrem perveniebat ante minorem et ad maioris fratris posteros ante eos qui a minore originem repetebant. B. Quod nonnulli homines hic patres sacerdotum recensentur, quorum nomina in ipso sacerdotum laterculo desiderantur, id nequaquam Boeckhii rationi adversatur; nempe mortui sunt priusquam in sua aetate hereditas ad eos perveniret. Singulas aetates secundum stemma a Boeckhio compositum litteris Romanis margini appositis notavi. 5 ΤΡΟΙΣΗΝΟΣ. 6 ΑΠΟΛΛΟ. 7 Nusquam praeterea commemoratur, sed Antham Neptuni et Alcyones f. (Paus. II, 30, 8) huius fratrem germanum esse eo verisimilius est, quod Telamonis filio Alcyoneus nomen fuit (v. 11) B. 8 Notas numerales eiusdem generis iam in antiqua illa tabula fuisse recte statuit B. Keil Hermae XXIX p. 273 provocans ad titulum n. 11, qui eas Halicarnassi iam sub finem quinti a. Chr. n. saeculi usitatas fuisse probat. 9 ΤΕΛΑΜΩ. 10 ΡΝΕΥΣ.

VII [Ἀνδ]ροσθένης Ἄνδρωνος κγ'
Ἵππαρχος Φυλέως δ'
VIII Δημήτριος Διοσκουρίδου θ'
IX Φίλιστος Δημητρίου ιζ'
X [Ε]ὔανδρος Ἄνδρωνος κβ'[11]
XI [Δ]ημόφιλος Θεοδώρου ζ'
[. . . κ]ράτης Κρατίνου ις'[12]
XII [Ἀνδροσθένη]ς Πολ[είτου?][13] λ'(?)

11 Sic Bröndst. IB Dub. 12 Sic (IC) Bröndst. IZ Dub. 13 IΣΠΟΟΧ. 14 Sic Bröndst. C Dub. 15 KN Dub. Quid Br. habeat, latet, nisi quod verum KH ne apud eum quidem esse ex Boeckhii verbis necessario colligitur. 16 Vocis ΚΑΘ litterae extremae a superiore parte additum est Y, ab inferiore —, quo fortasse iota significatur.

609 Tabula marmoris caerulei inventa inter rudera templi Apollinis Erethimii prope vicum Θεολόγος (Θολόος) insulae Rhodi. Ed. L. Ross Inscr. Gr. inedd. fasc. III p. 28 n. 277. Multo accuratius a Koldeweyo delineatum exhibuit et illustravit F. Hiller von Gaertringen Hermae XXIX p. 16sqq. (Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 106 n. 730. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 716 n. 875).

Ἱερεῖς Ἀπόλλωνος Ἐρεθιμίου[1] a. Chr. n.

1. πανάγ(υρις)[2] Μηνόφιλος Ἐπικράτευς Βρυγινδάριος 109/8
2. Πεισικράτης Δαμαινέτου Ἰστάνιος 108/7

Litteratura non ubique eadem, quia haec non omnia eodem anno et ab eodem homine incisa sunt, sed quotannis sacerdos suum nomen prioribus adiunxit. Sic ἄλφα plerumque quidem A est, sed v. 12. 13. 16. 18 A, v. 15 bis A, semel A. Similiter fluctuatur inter Ξ et Ξ, Γ et Π. Quod contra Σ constanter scriptum est. Reliquarum litterarum formae volgares, hastarum fines plerumque dilatati vel apicibus ornati. Plerique sacerdotes nominibus suis feriarum non annuarum, quae in quemque annum inciderunt, notas addiderunt multo minoribus litteris. Quae in lapide quidem partim sinistrum marginem tenent, partim inter versus insertae sunt, sed plerumque ita ut ab ipso margine initium capiant. Sed in exemplari typis exscribendo commodius visum est omnes in sinistrum marginem reicere. Aetatem Hi. definivit usus belli mentione quae occurrit v. 22 (not. 8), quem secutus annos ante Chr. n. in dextro margine apposui. 1 Cf. Strabo XIII, 1, 64 p. 613 Cas. Ῥόδιοι δὲ Ἐρυθιβίου Ἀπόλλωνος ἔχουσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἱερόν, τὴν ἐρυσίβην

3.	πανάγ(υρις)	Ἀγησίλοχος Κλευσθένευς Ἰστάνιος	107/6
4.		Ἀστυκρατίδας Καλλιστράτου Ὑπερεγχεύς	106/5
5.	[τ]ριε(τηρίς)[3], [π]ανά(γυρις)	Πραξιφῶν Ἀριστομβρότου Βρυγινδάριος	105/4
6.		Δεξιναύτας Ἀγήμονος Ἰστάνιος	104/3
7.	[Ῥ]ωμαῖα[4]	Τεισαγόρας Τεισαγόρα Νεοπολίτας	103/2
8.	Διπα(νάμια)[5] Ἁλίεια[6]	Ἀλεξίμαχος Εὐφάνευς Ἀστυπαλαιεύς	102/1

καλοῦντες ἐρυθίβην. Hesych. Ἐρεθύμιος· ὁ Ἀπόλλων παρὰ Λυκίοις, καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια. Ro. Ceterum non publica universi populi Rhodiorum fuerunt haec sacra, sed civitatis Camirensium, ut pagos quorum appellationes nominibus propriis sacerdotum adiciuntur omnes agri Camirensis esse appareat. 2 Feriae Apollinis Erethimii (Ἐρεθύμια apud Hesych. not. 1). Nam eae solae hic mero nomine appellativo significari poterant. Alternis annis actas esse apparet. Sed post annum quintum non redeunt nisi inde a vigesimo altero. At tum ab imparibus annos in pares transsiliunt (22. 24. 28, anno 26 mero errore omissae videntur), cuius rei causa nescio an ad bellum (not. 8) referenda sit. 3 ⁻ΡιΕ lapis. [Ἀ]ρ[τ]ε(μίτια) supplevit Hi. Sed quidni hic quoque ut annis 13. 15. 17. 19. 23. 25 [τ]ριε(τηρίς) scribamus? Hae feriae alternis annis actae, quas a. 1. 3. 7. 9. 11. 21. 27 notare neglexerunt sacerdotes, a panegyri Apollinis utique distinguendae (v. 22—28), probabiliter ab Hillero ad Bacchi sacra, in quibus trieterica sollennia frequentissima erant, relatae sunt, qua de re provocat ad Inscr. m. Aeg. I p. 52 n. 155, 46 sqq. καὶ στεφανωθεὶς — χρυσέοις στεφάνοις δυσὶ ἐν τᾷ τῶν Βακχείων ὑποδοχᾷ κατὰ τριετηρίδα, ἀνέθηκε τριετηρίσι καὶ τῷ κοινῷ. 4 Ludi quinquennales, qui notantur annis 7. 15. 19. 23., omittuntur a. 11. 27 et, si modo tum iam instituti erant, a. 3. Cf. not. 8. 5 Rossius Iovis Panami, quod cognomen nemo testatur, ferias intellexit. Mihi quondam in mentem venit Διπαναμία nomen substantivum feminini generis esse eam condicionem anni, qua duplex esset mensis Panamus, i. e. annum intercalarem indicans. At iam lapide accuratius examinato constat hoc vocabulum cum Ἁλίεια ita conexum esse, ut necessario pro adiectivo ad illud feriarum nomen relato habendum sit. Διπανάμια vero vocata esse Solis sacra, quia Rhodii quarto quoque anno mensem intercalarem Panamum alterum haberent eoque Halica agerent, Hi. statuit. Permirus sane intercalandi cyclus, cui neque cum sole neque cum luna convenire poterat. Quod v. 19 idem vocabulum nomini τριετηρίς adiungitur, id utique, si modo ulla ei cum intercalandi ratione necessitudo intercedit, ad errorem referendum est. Nam in nullo cyclo duo ternorum denorum mensium anni se excipere possunt. 6 Maximae feriae universi populi Rhodiorum, quas quinquennales fuisse hic titulus docuit, cum antea a nonnullis annuae existimatae essent. Diligentius hae notantur quam ullae aliae; nam uno anno 4 omittuntur, praeterea ubique (a. 8. 12. 16. 20. 24. 28)

9.		Δαμόπολις Δαμοπόλιος Ποντωρεύς	101/0
10.		Ἀρχίας Ἀρχία Ἰστάνιος	100/99
11.		Εὐφράνωρ Ἀγήμονος Ποντωρεύς	99/8
12.	Διπα(νάμια) Ἁλίεια	Ἀγησίπολις Φιληράτου Ἰστάνιος	98/7
13.		Σύμμαχος Συμμάχου Ἰστάνιος· τρι(ετηρίς)[7]	97/6
14.		Ἀριστομβροτίδας Δάμωνος Πολίτας	96/5
15.	τριετηρίς, Ῥωμαῖα	Εὐαγόρας Διονυσίου Νεοπολίτας	95/4
16.	Δι(πανάμια), Ἁλίεια	Ἀρχίας Ἀριστανδρίδα Ἰστάνιος	94/3
17.	⟨Ἁλίεα⟩, τριετηρίς	Ἀριστείδας Ξενομβρότου Ποντωρεύς	93/2
18.		Ἀνταγόρας Ἀγεστράτου Β[ρ]υγινδάριος	92/1
19.	Ῥωμαῖα, τριετηρίς ⟨Διπανάμια⟩	Ἀγέστρατος Δαμοκράτευς Ἰστάνιος	91/0
20.	Διπανάμια Ἁλίεια	Νικασικράτης Ξενοδάμου Ἰστάνιος	90/89
21.		Τιμοκλείδας Τιμαγόρα Σιβύθιος	89/8
22.	πανάγυρις μετὰ τὸν πόλεμον[8]	Δαμόστρατος Σπουσίλα Ποντωρεύς	88/7
23.	Ῥωμαῖα, τριετηρίς	Ἀλεξιμβροτίδας Διοπείθευς | Σιβύθιος	87/6
24.	πανάγυρις Διπανάμια Ἁλίεια	Ξεῖνις Ξενομένεος Ποντωρεύς	86/5
25.	τριετηρίς	Ηρόδοτος Λυσάνδρου | Βρυγινδάριος	85/4

---

comparent. Vs. 17 manifesto perperam ex proxime superiore versu repetitum est nomen. 7 τρί(τον) suppleverat Hi. in Herma et in Inscr. m. Aeg. Sed cum iterationis hic praeterea nullum sit vestigium, idem Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI p. 55 not. 1 τρι(ετηρίς) agnovit, paullo insolentiore sane loco positum. 8 Cum W. R. Paton Bull. de corr. Hell. XIV (1890) p. 284 de Romanorum contra Antiochum bellum intellexisset, M. Holleaux Revue de phil. XVII p. 180 et Hi. in Herma evicerunt de Mithridatis potius oppugnatione (Appian. Mithr. 26. 27) dici. Etenim neque litteratura tam antiquum hunc recensum haberi patitur, quam Paton volt, neque Rhodios iam sub finem tertii a. Chr. n. saeculi Ῥωμαῖα ferias quinquennales habuisse probabile est.

26.		Φιλότιμος Φιλοτίμου Ποντωρεύς	84/3
27.		Γόργων Γόργωνος Βρυγινδάριος	83/2
28.	πανάγυρις Διπανάμια Ἁλίεια	Κλεισθένης Ἀγησιλόχου | Ἰστάνιος	82/1

610 Lapis leucophaeus, Rhodi. Ex Saridakis apographo et ectypo ed. F. Hiller von Gaertringen Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI p. 52 n. 51 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 715 n. 874).

Ἐκ τοῦ ψαφίσ|ματος τοῦ | ἐπὶ Ἀρχεστράτου[1] | Ἀρταμιτίου[2] κέ. || Ὅπως δὲ καὶ ἐν τῶι | μετὰ ταῦτα χρόνωι | ἁ ἀναγραφὰ τῶν | [ἱ]ερατευόντων[3] | γίνηται κατὰ || τὸ ἐξᾶν, | οἱ μὲν ἱερεῖς | γραφόντω τὰ ὀν[ό]||μα[τ]α τὰ αὐτῶ[ν καὶ | ἱε]ρατ[ε]ία[ν][4] καὶ δᾶμ[ον][5] || καὶ τὸν ἱε[ρ]ῆ τοῦ Ἁλί[ου][6] | ἐφ' οὗ ἔλαχε. | [ὁ] δὲ ἐχομένως | ἱερατεύων μετ[ὰ] | τὸν ἐνεστακότα || ποτιγραφέτω | τῶι πρὸ αὐτοῦ | ἱερατεύσαντι ἐ[πὶ | τὸ ὄνομ]α[7] καὶ τὰ ἔτη | [ὁπόσα] ἱεράτευσε[8]. || [κατὰ] τὰ αὐτὰ δὲ καὶ | [οἱ ἀ]εὶ ἱερατεύον||[τ]ες ποτιγραφόντω.

Litterae volgares praeter ΞΣ, ornatae apicibus. Anno 100 a. Chr. utique non antiquiorem, sed fortasse etiam aliquanto recentiorem inscriptionem iudicat H. 1 Eponymus sacerdos Solis. Cf. v. 15. 2 Rhodi ut Coi et Calymnae hic mensis respondisse videtur Atheniensium Elaphebolioni, Romanorum Martio aut Aprili. Cf. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 381. 383. 3 Initio ꟳPA ectypum, ΣΤΡΑ Saridakis. 4 .ΡΑΤΓΙΑΡΙ ectypum, ΣΤΡΑΤΕΙΑΝ Sar. 5 Catalogi sacerdotum complures in insula Rhodo inventi sunt, ex quibus et tempore suppar huic titulo et ratione qua adornatus est maxime his praeceptis accommodatus est recensus sacerdotum annuorum Apollinis Erethimii, quem habes n. 609. Sed is, quia annuum est sacerdotium, nullos ascriptos habet annorum numeros (v. 23. 24). Quod sacerdos Solis ibi non commemoratur, eo referas quod illa sacra non universi populi Rhodiorum sunt, sed civitatis Camirensium. Quare ex hoc ipso decreto sacerdotes Apollinis se inscribendos curasse non est probabile, sed eadem cura conservandae sacerdotiorum memoriae hic et illic cernitur. H. 6 Cf. not. 1. 7 Supplevit Wilamowitz ap. H., quia in ectypo Ο.ϽΜΑ agnoscere sibi videbatur, cum H. ipse ...ΤΙΜΑ legisset. Sar. exhibet .....ΑΚΑΝΕΤΙ; ΜΑ. 8 Annua erant cum summum omnium sacerdotium Solis, tum multa alia. Sed quod hic cernimus, etiam perpetuis sacerdotiis rempublicam Rhodiorum non caruisse, id H. probat ex titulo Inscr. Gr. mar. Aeg. I p. 123 n. 786, 8, ubi post multa T. Flavii Leontis f. Quir. Thrasylochi

sacerdotia, quae annua fuisse certum est, novus ordo incipit a verbis καὶ στατὸς ἱερεὺς [τοῦ δεῖνος θεοῦ παρὰ Λ]ινδίοι[ς, τοῦ δεῖνος] παρὰ Ἰαλυσίοις, Διὸς καὶ Ἥρας — ἐν Πον[τωρε]ίᾳ καὶ Ποτιδᾶνος Γιλαίου καὶ Ἱππίου καὶ Σαράπιδος καὶ Εἴσιδος ἐν Ῥόδῳ.

---

611 Lapides duo inter se commissi, supra et infra integri; sinistra sinistri et dextra dextri lapidis pars fracta. Praeter tres litteras in angulo sinistro superiore ex alio titulo residuas omnia unius inscriptionis esse videntur, quae in lapide leguntur. Ea per tres columnas disposita sunt, ex quibus unam sinistram exprimimus, quia media et dextra nihil nisi nomina propria volgaria continent. Versus 9. 10 a sinistra iuxta 7. 8 adiecti sunt. Delphis (*Kastri*) in museo. Ed. A. Nikitsky Hermae XXVIII p. 619. Cf. quae exposuerunt E. Curtius Wochenschrift für cl. Philologie 1895 n. 23 p. 640. Colin Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 639 sqq. et H. Pomtow Philol. LIV p. 592 sqq.

Πυρφόρος[1] ἡ ἐγ Δελφῶ[ν]
Τιμώ[2]

Litteras exhibet editor volgares Ionicas praeter Π. Quae si recte exscriptae sunt, antiquitatis speciem studiose affectasse videtur quadratarius. Nam ΙΘΞΣ non iam volgares erant huius catalogi aetate, quem certissimis argumentis saeculo alteri a. Chr. n. exeunti aut ipsis primi initiis vindicat Nik. Accuratius Preuner et Pomtow (cf. not. 12) definiverunt, ita ut per ἐννεετηρίδα quae pertinet ab anno 102/1 usque ad 94/3 a. Chr. n. haec scripta demonstrarent. Quod Col. definite ad Agathoclis archontis annum refert, id ut alia quae de Pythiade exponit titulis Delphicis nondum editis nititur. Iam cum illius enneeteridos omnes anni notis ex C. I. Att. II, 985 archontum nominibus occupati sint praeter primum Ol. 169, 3 (102/1 a. Chr.), hunc ipsum Agathocli, proxime superiorem Ol. 169, 2 (103/2 a. Chr.) Aristarcho (C. I. Att. II, 470, 5 sqq.) assignare cogimur. Ceterum hunc lapidem ex pariete thesauri Atheniensium evolsum esse probavit H. Pomtow Mus. Rhen. XLIX p. 589. 1 Cf. n. 665, 3 sqq. ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκόμισεν, καὶ τὴν πυρφόρον ἤγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπιστράτου Ἀθηναῖος. Illic E. Curtius propter n. 718, 3 ἀγαγ[ὼν δὲ κ]αὶ τὸν τρίποδα ἐφ' ἅρματος intellexerat πυρφόρον ἅμαξαν, sed nunc videmus mulierem potius intellegi, quae sacrum ignem Delphis Athenas perferret. Hanc sane in eodem plaustro cum illo tripode Delphis Athenas devectam probabile est. Ignem vero non modo pollutis sacris novum purumque Delphis repetitum esse (Plut. Aristid. 20 θῦσαι δὲ μὴ πρότερον ἢ τὸ κατὰ τὴν χώραν πῦρ ἀποσβέσαντας ὡς ὑπὸ τῶν βαρβάρων μεμιασμένον ἐναύσασθαι καθαρὸν ἐκ Δελφῶν ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας), sed etiam per feriarum quarundam certo spatio redeuntium occasionem idem

Πυθαϊσταὶ ἐξ Εὐπατ[ριδῶν][3]
Ἅβρων Καλλίου[4]
Καλλίας Εὐκτήμον[ος][5]
Τιμοκράτης Τιμοκρ------
Θεαῖος Λεόντος[6]
μάντις· Χαρμύλος [Χ]αρμύλου
ἐκ Πυρρακιδῶν[7]

---

fieri solebat, id quod de Delii Apollinis sacris iam notum erat ex Philostrato Heroici c. 14 (p. 325) καθαίρεται μὲν ἡ Λῆμνος καὶ καθ' ἕνα τοῦ ἔτους (?) καὶ σβέννυται τὸ ἐν αὐτῇ πῦρ ἐς ἡμέρας ἐννέα, θεωρὶς δὲ ναῦς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ, de Pythio Apolline nunc ex titulis didicimus. Curt. 2 Atheniensem mulierem recte agnoscunt Ni. et Po., missam Delphos ad ignem petendum. Nam ἐγ Δελφῶν non originem mulieris designat, sed arcte cum πυρφόρος coniungendum est, ut sit ἡ ἐγ Δελφῶν πυρφοροῦσα, ut apud Philostratum est ναῦς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ (not. 1). 3 Pythaistae Atheniensium iam initio quarti a. Chr. n. saeculi comparent C. I. Att. IV, 2 p. 249 n. 1190c: Πυθαϊσταὶ ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι Πείθων Σωσιγένος, Τιμόκριτος Τιμοκράτος, Ἀμεινοκλῆς Ἀμεινίππο, Ἁγνόθεος Ἁγνοθέο, de theoria Pythica sub finem eiusdem saeculi habemus titulum Delphis erutum Bull. de corr. Hell. XX p. 676 [Ὁ δ]ῆμος ὁ Ἀθηναίων τῷ [Ἀπ]όλλωνι ἀν[έθηκεν· | ἱ]εροποιοὶ (n. 657 [1]) οἱ τὴν Πυθιάδα ἀγαγόντες (sequuntur decem nomina, cf. n. 639[4]). Sed altero et primo a. Chr. n. saeculo maiore quam unquam antea splendore et apparatu eam exornatam esse ex titulis magna parte ineditis thesauri Atheniensium apparere docuit Col. De Pythaistis ex certis gentibus corporibusque reipublicae Atticae captis antiquiora testimonia non habemus, ac certe initio quarti a. Chr. saeculi id nondum usitatum fuisse docet dedicatio quam supra attuli. 3 De gente Eupatridarum (nam omnem nobilitatem eo nomine hic quidem non comprehendi luce clarius est) cf. J. Toepffer Attische Genealogie p. 175 sqq. 4 Batensis, qui fere 150 a. Chr. puer Thesea vicit (C. I. Att. II 444 II, 72. 445 II, 11), nepos proxeni Delphorum cognominis supra n. 268, 106. Ni. 5 Habronis fratris filius. Cf. C. I. Att. II 445 II, 7. Ni. Ceterum cum hanc familiam pagi Batensium iam sciamus Eupatridarum gentis fuisse, acute Ni. Stephani Byz. testimonium Βατή· — ὅθεν ἦν Ἅβρων Καλλίου ἐξηγητὴς περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς ad officium ἐξηγητοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν (C. I. Att. III, 267, 1. 1335, 1) rettulit. 6 Hic est ex posteris Leontis Theaei f. Tricorysii C. I. Att. II, 336, 4. Ni. Minus certum est quod eidem familiae editor vindicat illum Theaeum, qui decretum de ponte viae sacrae Eleusiniae rogavit (n. 541, 4). Nam nomen etiam in pago Piraeensium fuit (n. 433, 14). 7 Hic versus cum proximo a sinistra iuxta v. 7. 8 appositi sunt. Pyrrhacidarum gens ceteroqui ignota, sed herois eponymi tenuis memoria exstat apud Hesychium Πύρρακος· ἥρως κατ' Ἐρυσίχθονα γεγονώς. Ni. fortasse etiam in glossa lexici Photiani Ῥακίδαι· δῆμος Ἀκαμαντίδος huius gentis nomen latere conicit, quia pagi multifariam a gentibus appellati sint. Quod si [Πυρ]ρακίδαι emendemus, etiam n. 587 [115] ἐν Πυ(ρρακιδῶν)

Αἰνείας Ἡρακλείδου
ἐκ Κηρύκων
Θεμιστοκλῆς Θε[ο]φράστου[8]
Ἀρχωνίδης Ναυ[κ]ράτου[9]
Φιλωτάδης
ἐξ Εὐνειδῶν[10]
Φιλόξενος Νικίου
Διοσκουρίδης Διοσ[κο]υρίδου
Νικίας Νικίου
ἐκ Τετραπολέων[11]
Χαρίσανδρος Φανόλεω
ὁ ἐπὶ τὰς ἀπαρχάς
Ἀμφικράτης Ἐπ[ιστράτ]ου[12]

---

legi licere. At ibi Koehlerus ipse de littera Π, quam Philios non legit, suo apographo non nimiam fidem habuisse videtur. 8 Hagnusius. Cf. Pseudoplut. vitae Xor. p. 843 C γήμας δὲ τὴν Νικοστράτην Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου, ὁ δᾳδοῦχος, ἐγέννησε Θεόφραστον καὶ Διοκλέα. Pausan. I, 37, 1 τοὺς δὲ κατωτέρω τοῦ γένους πλὴν Ἀκεστίου παρήσω τοὺς ἄλλους· Ἀκεστίῳ δὲ τῇ Ξενοκλέους τοῦ Σοφοκλέους τοῦ Λεόντος τούτους τε ἐς τὸν τέταρτον πρόγονον Λεόντα δᾳδούχους πάντας ὑπῆρξε γενέσθαι καὶ παρὰ τὸν βίον τὸν αὐτῆς πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφὸν Σοφοκλέα εἶδε δᾳδουχοῦντα, ἐπὶ δὲ τούτῳ τὸν ἄνδρα Θεμιστοκλέα, τελευτήσαντος δὲ καὶ τούτου Θεόφραστον τὸν παῖδα. Quod olim dixi, Themistoclem et Theophrastum per mulieres quidem originem generis sui ad Themistoclem qui apud Salamina vicisset et ad Lycurgum oratorem rettulisse, neque vero Lycomidas aut Eteobutadas fuisse, sed Cerycas, quia huius gentis semper fuisset daduchi sacerdotium (Hermae XX p. 17), id hic vides comprobatum. 9 Archontis regis magistratum gessit Argeo Tricorysio archonte 97/6 a. Chr. cf. C. I. Att. II, 985 D II, 19. Nik. 10 Cf. J. Töpffer Att. Genealogie p. 181 sqq. Mus. Rh. XLV p. 374 sqq. Bacchi potissimum cultui hanc gentem interfuisse docet titulus C. I. Att. III, 274 ἱερέως Διονύσου Μελπομένου ἐξ Εὐνειδῶν, eamque potissimum causam fuisse cur aliquot ex eis inter Pythaistas essent non improbabile videbitur reputanti quanti momenti apud Delphos huius dei sacra fuerint (Plut. de ει ap. Delph. 9 p. 388 E πρὸς τὸν Διόνυσον, ᾧ τῶν Δελφῶν οὐδὲν ἧττον ἢ τῷ Ἀπόλλωνι μέτεστιν). 11 Cf. n. 448[1]. Quae fuerint partes tetrapolis Marathoniae in Apollinis sacris neminem ignorare rectissime dicit Ni. Sed ea ipsa de causa non video cur dubitet utrum hic illa ipsa intellegatur, an fuerit gens quaedam Tetrapolensium; cuius nullum usquam comparet vestigium. 12 Supplevit E. Preuner ap. Pomtow, monens C. I. Att. II 985 A, 1 sqq. haec legi: [...................... δ]ήμου τοῦ Ἀθηναίων ὁ κεχειροτον[ημένο]ς ἐπὶ τὴν ἐξαποστο[λὴν τῶν θεωρῶν τῶν ἀπαγόντων τὰς ἀπα]ρχὰς τῆς πρώτης ἐννεετη[ρίδος Ἀμφικρά]της Ἐπιστράτου Πε[ριθοίδης ἀνέγραψεν τῶν ἱερέων καὶ] ἀρχόντων τὰς ἀπαρχὰς [τ]ῷ Ἀπό[λλωνι τῷ]

Πυθίῳ κα[τὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμων, ὃ ----- ἐγ Μυρρινού]ττης εἶπεν. Illam ἐννεετηρίδα ab anno 102/1 a. Chr. ad 94/3 pertinere constat. Quod quoniam dubium non est, quin hic et illic non modo idem homo, sed etiam eaedem ἀπαρχαί significentur, simul huius tituli aetas definitur (v. supra). Tertium redit Amphicratis nomen in his rebus Pythicis n. 665, 4, sed ibi et officium (ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκόμισεν καὶ τὴν πυρφόρον ἤγαγεν) aliud est et annus, etsi is perexiguo intervallo distat ab hoc.

---

612 Tegula marmoris Parii detracta de templo Iovis Olympii, inventa Olympiae prope occidentalem Alteos murum. A Purgoldio delineatum titulum edidimus Olympia V p. 147 n. 64.

Διὸς ἱερά[1].
Μετεκεχήρου[2] τοῦ πρὸ τῆς ρπθ' | Ὀλυμπιάδος[3]
θεοκόλοι[4]
Εὔδαμος Εὐθυμένους Κ.[5]
Σόφων Λύκου Ν.
Ἀφροδείσιος Εὐπόρου Γ.

Litterae ΑΕΖΘΜΞΠϹΩ. Hastae rectae passim paullulum inflexae. 1 Sc. στηλή. Cf. n. 728, 1 ἱερὰ Διονύσου. Olympia V p. 3 n. 2, 9 ὁ πίναξ ἰαρὸς Ὀλυνπίᾳ. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 94. Tabulae huius generis permultae, partim mutilae, aliae integrae exstant inde ab anno 36 a. Chr. (Olympia V p. 135 n. 59) usque ad a. 265 p. Chr. (p. 223 n. 122). Quae omnes, etsi singillatim haud pauca mutata sunt (not. 7. 8. 9), in universum tamen eadem munera recensent, nempe eorum qui sacrificiis Olympiae intersunt praeter sacerdotes singulorum deorum templorumque. Plerosque Pausanias commemorat ubi de sacris menstruis quae Olympiae fiebant disserit V, 15, 10: ἑκάστου δὲ ἅπαξ τοῦ μηνὸς θύουσιν ἐπὶ πάντων Ἠλεῖοι τῶν κατειλεγμένων βωμῶν· θύουσι δὲ ἀρχαῖόν τινα τρόπον· λιβανωτὸν γὰρ ὁμοῦ πυροῖς μεμαγμένοις μέλιτι θυμιῶσιν ἐπὶ τῶν βωμῶν· — μέλει δὲ τὰ ἐς θυσίας τῷ θεηκόλῳ τε ὃς ἐπὶ μηνὶ ἑκάστῳ τὴν τιμὴν ἔχει, καὶ μάντεσι καὶ σπονδοφόροις, ἔτι δὲ ἐξηγητῇ τε καὶ αὐλητῇ καὶ τῷ ξυλεῖ. Sed non sola illa menstrua sacra in his tabulis respici manifestum est (not. 10. 14). 2 Vocabulum praeter has tabulas, ubi genetivus volgaris μετεκεχείρου et Eleus μετεκεχήρω, rarius μετεκεχείρω aut μετεκεχήρου occurrit, nusquam repertum sine dubio spatium inter duas ἐκεχειρίας Olympicas significat. 3 Anno 24 a. Chr. 4 Sic constanter scribitur praeter Ol. V p. 225 n. 123, 2 ubi θεηκόλοι est ut apud Pausaniam. Omnibus temporibus terni sunt; quod periegeta unius modo mentionem facit, id ipse explicat, significans per singulos menses officium sacra perpetrandi in orbem iisse inter collegas. 5 Siglae nominibus appositae tribus aliasve populi Eleorum divisiones significant.

σπονδοφόροι[6]
Ἀντίοχος Ἀντιόχου
Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου
Λυκίδας Λυκίδα
μάντεις[7]
Κάλλιτος Ἀντία Κλυτιάδης Π.
Παυσανίας Διογένους Ἰαμίδης Ν.
κλειδοῦχοι
Ἄρκεσος Ἁρμοδίου Τ., Καλλίας Παυσανίου Χ.,
Ἱππίας Χάροπος Φ., Μοσχίων Δαμέα Δ.,
Παυσανίας Διογένους Ν.
αὐλητής[8]
Ἀρίσταρχος Ἀριστοκλέους Με.
ἐξηγητής[9]
Πολυχάρης Ἀριστοκράτους Μ.
καθημεροθύτης[10]
Ζώπυρος Ὀλυμπίχου
γραμματεύς
Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου Π.
οἰνοχόος[11]
Ἀλεξᾶς Σόφωνος Δου.
ἐπισπονδορχησταί[12]

6 Hi quoque terni sunt ubique in titulis. 7 Modo ut hic duo sunt, unus Clytiada, alter Iamida, modo quattuor, bini ex utraque gente. 8 Inde ab anno fere 90 p. Chr. ut quidem videtur (Ol. V n. 86, 12) aut certe inde ab 113 p. Chr. (Ol. 91, 16) hic constanter vocatur σπονδαύλης. Unus fuit certe usque ad annum 145 p. Chr. (Ol. 95, 14), terni in omnibus tabulis inde ab 181 p. Chr. (Ol. 102, 16), nisi quod bis (Ol. 117, 18. 122, 20) bini modo recensentur. De numero igitur Pausaniam (not. 1) non discrepare a sui temporis usu probabile est, in appellatione eum volgare αὐλητής pro σπονδαύλης tum sane iampridem usitato posuisse non est mirum. 9 Hic quoque in numero convenit Pausaniae cum titulis usque ad medium saeculum p. Chr. n. alterum (Ol. 95, 12). Postea semper bini sunt. Quater (Ol. 77, 9. 83, 2. 110, 17. 120, 10) περιηγητής occurrit pro ἐξηγητής ceteroqui in omnium aetatum titulis constanter scripto. 10 Cf. Pausanias V, 13, 10: θύεται δὲ τῷ Διὶ καὶ ἄνευ τῆς πανηγύρεως ὑπό τε ἰδιωτῶν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὑπὸ Ἠλείων. Ceterum hic sacrificulus iam in antiquioribus laterculis non semper commemoratur, in eis qui alterius et tertii p. Chr. n. saeculi sunt omnino nunquam. 11 Libationes vini cum sacris menstruis coniunctae commemorantur a Pausania (not. 1). Ne pincernae quidem nomen in inferiorum saeculorum catalogis invenitur, etsi ipsum negotium procul dubio mansit. 12 In uno antiquissimo recensu Ol. 59 hi nondum sunt, inde a 61, 8 nusquam

Ἐπίκτητος Ἡρακλείδου Δαυ., Ἵλαρος Ἀντίοχου Δου.,
Ἐπίκτητος Ἀφροδεισίου Δου.
ξυλεύς[13]
Εὔθυμος Σωτίωνος Με.
στεγανόμος καὶ μάγειρος[14]
Ἀλεξᾶς Λύκου Δου.

---

desiderantur. Numerus initio varius erat (hic tres sunt, Ol. 62, 18 quattuor, 66, 6 unus), sed inde a fine primi p. Chr. n. saeculi ternarius constantissime servatur. Nomen bis (Ol. 80, 11. 122, 16) ὑποσπονδορχησταί est, semel (121, 19) manifesto errore ὑποσπονδοφόροι. 13 Ut omnes inferioris ordinis ministri (not. 10. 11. 12) hic quoque in universum in antiquioribus modo lapidibus occurrit. Sed redit medio tertio p. Chr. n. saeculo (Ol. 121, 27. 122, 23). Quo clarius perspicitur, semper mansisse officium sed morem modo haec humiliora negotia in tabulis recensendi abolitum esse, ut ξυλέως mentio ap. Pausaniam (not. 1) neutiquam probet eum aliam ac suae aetatis condicionem describere. 14 Huius officii significatio maxime variat (μάγειρος Ol. 66, 8. 74, 12. 87, 3. στεγανόμος καὶ μάγειρος hic. μάγειρος καὶ ἀρτοκόπος 78, 6. ἀρχιμάγειρος 62, 17). Ut alia primo p. Chr. saeculo ad finem vergente evanescit, sed post longam intercapedinem recurrit 107, 17, ubi duo recensentur μάγειροι. Ceterum hoc quoque nomen indicio est non modo eos qui menstrua sacra facienda curent (not. 1) hic recenseri. Etenim in illis nullae caedebantur victimae, ut οἰνοχόος quidem in eis locum haberet, μάγειρος non item.

---

613 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Sinistrum (*a*) edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1034. Rangabé Ant. Hell. 1251; dextrum Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3838. Ambo coniunxit et denuo exscripta edidit Koehler Hermae VI p. 106 (C. I. Att. II, 948. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 708 n. 857). Cf. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 254 not. 2. p. 258 not. 5.

Τούσδε ἐπιώψ[ατ]ο[1] ὁ ἱεροφάντης[2] [τὴν κλίνην στρῶ]|σαι[3] τῶι

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν titulum ultimis saeculi a. Chr. n. quarti temporibus incisum arguunt. 1 Cf. Suidas ἐπιώψατο· κατέλεξεν, ἐξελέξατο. ἐστὶ δὲ Ἀττικόν· ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, οἷον κατέλεξεν, ἐξελέξατο· Πλάτων ἐν Νόμοις. Piersonum ad Moerin p. 142, qui Platonem comicum intellegens ἐν Νήσοις emendabat, refutavit Bernhardyus cum moneret sine dubio philosophi Legg. XII 947 C ἔωθεν δ' εἰς τὴν θήκην φέρειν αὐτὴν μὲν τὴν κλίνην ἑκατὸν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, οὓς ἂν οἱ προσήκοντες ἐπιόψωνται a lexicographo respici. Ac sic apparet, lemma Suidae non ex

Πλούτων[ι][4] καὶ τὴν τράπ[εζαν κοσμῆσαι[5]] | κατὰ τὴν μα[ν]τεῖαν τοῦ [θεοῦ]· | Κριτόδημον [Ἐ]νδίου Λαμπτ[ρέα,] ‖ Ἐπικράτην [Πε]ισιάνακτος ----------, | Θράσυλλον [Θ]ρασύλλου [Δεκελεέα,] | Ἀντιγένης[6] Ξε[ν]οκλέους [Ὀ]ῆ[θεν,] | Πύρρος Πυθοδώρου [Ἀ]χερδ[ούσιος,] | Βούλαρχος [Β]ουλάρ[χ]ου Φ[λυέυς,] ‖ Ἀπολλόδωρον Ἀπολλοδώ[ρου ----------,] | Ἐτεοκλῆς Χρεμωνίδο[υ Αἰθαλίδης[7],] | Φιλότιμος [Ἀκ]εστοθέμι[δος -------------, | Ἀ]ριστ[ίω]ν Ἀριστοδήμο[υ ----------------]

---

hoc Platonis loco desumptum esse, sed ex enuntiato ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, cuius auctorem ignoramus. Atqui id plane geminum est eorum quae legimus et hic et C. I. Att. II, 949, 1 [ἱεροφάν]της Νουφράδου Περιθοίδης ἀνέ[γραψεν] τοὺς ἐπιοφθέντας ὑφ' ἑαυτοῦ. 2 Plutonem una cum Eumenidibus in Areopago cultum esse testatur Pausanias I, 28, 6. Cf. Koe. in Herma. Huic deorum chthoniorum cultui necessitudinem aliquam intercessisse cum sacris Eleusiniis, in quibus item Πλούτων nomen fuit regis inferorum (cf. n. 587[98]), inde apparet quod ab hierophanta eliguntur qui lectisternium apparare debent. 3 Haec integra exstant in altero eiusdem generis titulo C. I. Att. II, 949, 2. 3. 4 Cf. not. 2. 5 C. I. Att. II, 949. 3. 4 τὴν τράπεζαν κοσμῆσα[ι] κατὰ τὴν μαντεία[ν] τοῦ θε[οῦ] habes. 6 Neglegentia in eiusmodi catalogis consueta (n. 98[4]) accusativos inde ab hoc nomine excipiunt nominativi, quibus unus modo accusativus (v. 10) interponitur. 7 Pater Glauconis (n. 200[2]) et Chremonidis (n. 214[2]).

---

614 Caput columnae octagonum inventum in castro Antimachiae vetere sito supra Halasarnam in insula Co, exstat Antimachiae in ecclesia. Titulus per octo partes columnae sic dispositus ut infra litteris *a*—*h* indicavi. Edd. M. Dubois Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 249 (inde P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 107 n. 161). Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 233 n. 367 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 382 n. 3705. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 796 n. 1003).

Ἐπὶ μονάρχ[ου][1] Πραξ[ικ|λ]εῦς[2], μηνὸς Ὑακινθ(ίου)[3].

Litterae ΞΠΣΥΩ; Θ et Ο reliquis minores. 1 Cf. n. 369[3]. 2 Nomen non plane certum. ΠΡΑΞ . . . ΕΥΣ legit Dub., ΓΡΑ . . . . ΕΥΣ Paton. 3 Coi ut Rhodi et Calymnae hic mensis respondebat Atheniensium Scirophorioni, Romanorum Iunio aut Iulio. Cf. E. Bischoff de fastis Gr. antiquioribus p. 381.

a Ἔδο[ξ]ε ταῖς φυλαῖς, αἷς | μέτεστι τῶν ἱερῶν Ἀ‖πόλλωνος
καὶ Ἡρακλεῦς | ἐν Ἁλασάρναι· Εὐφίλη|τος Παρμενίσκου
τοῦ | Φιλόφρονος εἶπε· ἐπει|δὴ συμβαίνει δυσεπι‖γνώστος
ἦμεν τὸς ἀ|ναγεγραμμένος τῶι θε|ῶι διὰ τὸν χρόνον, ὅ|πως
οὖν ἐπιγνωσθῶν|τι τοῖς τε ὑποδεχομέ‖νοις εὐπαρακολούθη|τον
b ὑπάρχῃ[4] τὸ πλ[ῆθος] | τῶν μετεχόντων τοῦ ἱε|ροῦ, δεδόχθαι,
κυρω|θέντος τοῦδε τοῦ ψα‖φίσματος ἀπογράφεσ|θαι τὸς μετ-
έχοντας | τοῦ ἱεροῦ, τὸς μὲν ἐνδά|μος ἀρξαμένος ἀπὸ τᾶς |
τρίτας τοῦ Ὑακινθίου[5] ‖ ἔστε καὶ τὰν τριακά|δα τοῦ
Ἀλσείου[6], τὸς δὲ ἀ|ποδάμος ἀπογραφόν|τω τοὶ ἐπίτροποι, εἰ
c δὲ | μή, ἀπογραφέσθων αὐ‖τοὶ ἐπεί κα παραγένων|ται ἐν
τριμήνωι τὸ ὄνο|μα πατριαστὶ ποτὶ τὸς | ναποίας, ἐξαγεύ-
με|νος[7] καὶ τὰν φυλὰν καὶ ‖ τᾶς ματρὸς τὸ ὄνομα | καὶ
τίνος τῶν πολιτᾶν | θυγάτηρ ὑπάρχει[8]· οἷς | (δὲ)[9] δέδοται
ἁ πολιτεία, κα|τὰ τίνα νόμον ἢ δόγμα ‖ κοινὸν τοῦ παντὸς
δά|μου, ποταπογραφέσ|θων δὲ καὶ τὰν πατρίδα | καὶ τίνος
(θ)[υγά]τη(ρ) καὶ | ἁ μάτη[ρ γέγον]ε[10]· ὅπως ‖ δὲ μηθένα
d λάθῃ ἁ ἀπο|γραφά, τοὶ ναποῖαι τοῖς | Ἡρακλείοις ἐπεί κα

---

4 Nusquam per totum titulum personae tertiae singularis numeri coniunctivorum ἰῶτα ascribi monuit Becht. 5 Cf. not. 3. 6 Atheniensium Pyanepsion, Romanorum October aut November. Bischoff l. l. 7 Exspectaveris ἐξαγεύμενοι, sed subintellegi videtur ἕκαστος. 8 Recensus ex his praeceptis compositus item aetatem tulit, editus apud Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 236 n. 368. Ex quo facili negotio multa huius generis exempla promas, ut col. I v. 31 sqq. Ἀρίσταιχμος Ἀρισταίχμου, ματρὸς δὲ Θεμιστίου τᾶς Νικάνδρου. Sed ubique ex eis quae hoc decretum incidi iubet desideratur tribus designatio. At cum in illo indice omnium octo laterum superior pars interciderit, proclive est suspicari nomina secundum tribus disposita fuisse earumque appellationes praescriptas habuisse. Ex altera parte nonnunquam illic accedit additamentum, quod hic non postulatur, ut col. I v. 22 sqq. Ἀριστόβουλος Ἀριστο[β]ούλου, ματρὸς δὲ [Ἀ]ναξιπόλης τᾶς Σατύρου· μέτεστι δέ μοι ἀπὸ τᾶς μαίας Ἀσκλ[α]πιάδος τᾶς Νικαγόρα το[ῦ] Νικοστράτου. Similiter I, 14. II, 29. 33. VI, 38. VIII, 7. 12. 23. 54. 60. 9 Particulam manifesto errore omissam supplevit Pa. 10 ΚΑΙΤΙΝοΣ Ε..ΤΗΣΚΑΙ|ΑΜΑΤΗ ΕοΠΩΣ Pa. ΚΑΙΤΙΝοΣ Ε..ΓΗΣΚΑΙ|ΛΜΑΤΗ ΕοΠΩΣ Dub. Ingeniose, quamquam paullo audacius, restituit Becht. Eiusmodi inscriptiones perpaucae exstant in catalogo n. 368 VIII, 39 sqq. Νικ[ό]μαχος Νικομάχου· μέτεστι δέ μοι κατὰ τὸ ψάφισμα τὸ γραφὲν ἐπὶ Λ[α]έρτα Ὑακινθίου. v. 73 sqq. Δ[αμοκ]λῆς [Καλλ]ιγέν[ευς·] μέτεστι δέ μοι κατὰ [τὰς δο]θείσας τι[μ]ὰς ---. Ex tertio exemplo col. III, 82 nunc nihil restat nisi τὸ ψά[φισμα]. In illis duobus, quae paene integra exstant, quod non legitur avi materni nomen, eo cave existimes

μέλ|λωντι κλείνεσθαι τοὶ | φυλέται προκαρυσσόν||τω ἀπογρά-
φεσθαι κα|τὰ τὰ προγεγραμμένα, | καὶ ἐν τῶι συλλόγωι τὸ |
αὐτὸ ποιεόντω· κα|τὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ἐν || τῶι Δαλίωι μηνὶ[11]
ἀρξά|μενοι ἀπὸ τᾶς τετρά|δος ἐς ϛ κα συντελεσ|[θ]ῶντ[ι τ]αὶ
e παναγύ[ριε]ς | προκαρυσσόντω καὶ || ἀπογραφόντω· ἐχόν|τω
δὲ καὶ ἐμ πόλει ἐκ|χθέματα[12] κατὰ τὰν ἀ|γοράν, ὅπει κα
αὐτοῖς | δοκῇ ἐπιτάδειον ἦ||μεν· ἐν δὲ τῶι δάμωι | τὸ
ψάφισμα τόδε ἀνα|γράψαντες εἰς λεύκω|μα ἐκτιθέντω πᾶσαν |
ἁμέραν φανερὸν σκο||πεῖν τῶι χρήζοντι ὅμ|περ χρόνον καὶ
f ἁ ἀπο|γραφὰ ὑπάρχει· καὶ τὸς | ἀπογραψαμένος κα|ταχρη-
ματιζόντω[13] || καθότι καὶ τἆλλα | γράμματα χρηματί|ζοντι·
ἐχόντω δὲ | καὶ παρ' αὐτοῖς ἐν λευ|κώματι κατὰ γράμμα ||
ἀναγεγραμμένος ἐ|ξᾶν[14] ἀπὸ τοῦ ἄλφα, | καὶ παραδιδόντω |
τοῖς μεθ' αὐτὸ[ς] ἐ[σο]|μένοις, καὶ τὸ[ς ἀπο]||γραφομένος
g ἀεὶ π[οτα]|ναγραφόντω. τ[οὶ δὲ] | ἀρχεύοντες[15] καὶ τοὶ ἐπι|-
μήνιοι διδόντω τας με|ρίδας ἀντεφορῶντες || ἐκ τοῦ λευκώ-
ματος, | καὶ τοὶ ναποῖαι τὸς ἐπ[ι]|βαλλομένος ἐς τὰν
[ἱε|ρ]ατείαν τὸν κλᾶρον[16] ἐ|χόντω ἀντεφορῶντες || ἐκ τοῦ
λευκώματος. | ὅπως δὲ καὶ εὐσαμο[τέρ]|α ὑπάρχῃ ἁ ἀνα-
γραφά, τοὶ | ναποῖαι ἀναγραψάντω | [μὲ]ν τόδε τὸ ψάφισμα
h ἐ[ς || στ]άλαν καὶ [τ]ὸς [τ]έω[ς[17] πο]|ταναγραφομένος, κα-
θότ[ι] | αὐτοῖς καὶ ἐς τὸ λεύκωμα ἀ|[ναγ]ρ[άφ]εν ἐπιτέταχ-
ται. | [τὰν δὲ γ]ενομέναν δαπά||[ναν ἐς] τὰν ἀναγραφὰν

Bechtelii supplementum refelli. Nam etiam alia, quae hic definite adici iubentur, veluti matris ipsius nomen et patriae designatio, illic non magis comparent. 11 Atheniensium Thargelion, Romanorum Maius aut Iunius. 12 Cf. n. 328[23]. 13 Eodem modo usurpari hoc verbum in titulo item Coo Gr. Dialektinschriften III p. 337 n. 3624 *a*, 29 sqq. τῶν δὲ χειροτονηθέντων τὰ ὀνόματα ἀν[α]γραψάντω [εἰς] τὰς στάλας, καταχρηματ[τι]σάντω δὲ κα[ὶ] εἴ κ[ά] τινων ἀποχειροτονηθῇ ἁ ἐπαγγελία observavit Becht. 14 Cf. n. 610, 10. 15 Cf. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 100 n. 44, 1 sqq. τοίδε ἐστεφανώθην ἀρχεύσαντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐχθύσαντες κατὰ τὰ πάτρια ταῖς Νύμφαις καὶ δεξάμενοι τὸς φυλέτας ἀξίως τᾶν θεᾶν. p. 274 n. 384, 2 sqq. [ἔδ]οξε τοῖς φυλέται[ς· ἐπε]ι[δὴ] Περικλῆς Νικάρχου αὐ[τὸς ὑ]π[ομ]είνας ἀρχεύειν τάς τε θυσίας ἐξέθυσε τοῖς θεο[ῖς] μεγαλομερῶς καὶ ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ τ[ῶ]ν φυλετᾶν κτλ. Unde apparet fuisse magistratus tribuum sacrorum causa constitutos. 16 Cf. n. 594[2]. 17 ¯CΣ.¯Ο¯ Pa., qui annotat paenultimam litteram Ω fuisse videri. Σ..Σ..CΓ Dub. τέως in titulo Dorico intolerabile videtur Bechtelio; at in catalogo eiusdem aetatis ap. Paton et Hicks n. 368 (v. not. 8) multa ex volgari sermone inferioris aetatis immixta sunt.

τ[ε|ισάντω] τοὶ ναποῖαι ἀπὸ | [τῶν ὑπα]ρχόντων τοῖς θε|[οῖς χρημ]άτων καὶ ἀπολογ|[ισάσθων] μετὰ τᾶς ἄλλας δ[α|πάνα]ς. αἰ δέ κά τις τῶν ἀ[ρχ|ευόν]των ἀπειθῆ, πενταχατίας | δραχμὰς ἀποτεισάτω ἱε|[ρὰς τοῦ Ἀ]πόλλωνος.

3. Sacrificia, pompae, mysteria aliaeque caerimoniae.

615 Tabula marmoris albi, inventa Myconi. Exstat Athenis in museo. In altera parte titulus 817. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου II p. 237 (Syll.[1] 373). Lapide accurate collato B. Latyschew Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 459. Aliquot locis ab A. Körte iterum examinatis J. von Prott Leges Graecorum sacrae I p. 13 n. 4 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 615 n. 714). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVII p. 41 n. VI.

Θεοὶ τύχηι ἀγαθῆι. | Ἐπ' ἀρχόντων Κρατίνου, Πολυζήλου, Φιλόφρονος, ὅτε | συνωικίσθησαν αἱ πόλεις[1], τάδε ἔδοξεν Μυκονίοις ἱερ[ὰ] | θύειν πρὸς τοῖς πρότερον καὶ ἐπηνορθώθη περὶ τῶν προτέ|ρων· Ποσιδεῶνος[2] δυωδεκάτει[3] Ποσειδῶνι Τεμε-

Litterae ΞΠΣ; ἄλφα in v. 1—6 A est in Latyschewii exemplo, inde a v. 7 A. Titulus tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis aut alterius ineuntis esse videtur. 1 Scylax in periplo 58 (Geogr. Gr. min. I p. 47) habet Μύκονος· αὕτη δίπολις, cum Ptolemaeus III, 14, 24 unum modo oppidum noverit. Utrumque recte rettulisse hic titulus docet, ex quo simul de tempore quo oppida coniuncta sunt aliquatenus edocemur. 2 A Posideone incipi quia is apud Myconios primus anni civilis mensis fuisset suo iure statuit Kum. Sequitur Lenaeon, ut Deli quoque, ubi ille duodecimus, hic primus anni a bruma incipientis mensis est. Atque Atheniensium Gameliona, qui Ionum Lenaeoni respondet, item Posideona excipere notum est. Bacchiona conieceris Elaphebolioni Atheniensium respondere, ut eius mensis, qui inter Lenaeona et Bacchiona interpositus sit (Anthesterionis Atheniensium) nulla hic mentio fiat; quod mirum non videbitur reputanti, non omnium sacrificiorum publicorum laterculum hic haberi, sed eorum tantummodo, quae per occasionem synoecismi aut nova introducta aut certe mutata sint. Lubrica res est de Hecatombaeone; quem si mensi cognomini Atheniensium respondisse statuemus, sumendum erit vel trium integrorum mensium (Munychionis, Thargelionis, Scirophorionis) nulla sacra recensenda fuisse. 3 Eodem die etiam Smyrnae Neptuni ferias fuisse Pr. collegit ex Aristid. XXIII p. 274 sq. monuitque Myconiorum Ποσίδεια commemorari apud Rangabé Ant. Hell. 899, 16.

νίτηι[4] | κριὸς καλλιστεύων λευκὸς ἐνόρχης· ὁ κριὸς εἰς πόλιν [ο]ὐ|κ εἰσάγεται[5]· νῶτογ καὶ πλάτη[6] κόπτεται· ἡ πλάτη σπένδε|ται· τῶι ἱερεῖ γλῶσσα καὶ βραχίων. τῆι αὐτῆι ἡμέραι Ποσει|δῶνι Φυκίωι ἀμνὸς λευκὸς ἐνόρχης· γυναικὶ οὐ θέμις· καὶ[7] || ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν ἰχθ[ύ]ων βουλὴ πριαμένη ἱερεῖα[8] εἴκο|σι δραχμῶν διδότω. τῆι αὐτῆι ἡμέραι Δήμητρι Χλόηι ὕες | δύο καλλιστεύουσαι, ἡ ἑτέρα ἐγκύμ[ων·] νῶτογ κόπτετα[ι] | τῆς ἐγκύμονος· τὰς ὗς β[ουλ]ὴ κ[ρινέ]τ[ω[9]·] μ[αγίρ]ωι[10] ἄρχοντες | διδόντων ὀσφὺν καὶ κωλῆν τῆς ὑὸς τῆς ἑτέρης, ἀλφίτω[ν] || δύο χοίνικας, οἴνου τρεῖς κοτύλ[α]ς. Ληναιῶνος δεκάτηι | ἐπὶ ὠιδῆι[11] ὑπὲρ καρποῦ Δήμητρι ὗν ἐνκύμονα πρωτοτόκον, | Κόρηι κάπρον τέλεον, Διὶ Βουλεῖ[12] χοῖρον· ταῦτα διδόντων ἱε|ροποιοὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου, καὶ ξύλα διδόντων καὶ ὀλάς. | ἐπιμε-λέσθων δὲ τῶν ἱερῶν ὅπως καλὰ ἦι ἄρχοντες καὶ ἱε||ρεῖς· ἐὰν δέ τι δέηι καλλιερεῖν, ἱεροποιοὶ διδόν[τ]ων· εἰς δὲ | τὴν ἑορτὴν [πελ]αζέτω[13] Μυκονιάδων ἡ βουλο[μ]έ[νη κ]αὶ τῶν οἰ|κουσῶν ἐμ Μυκό[ν]ωι ὅσαι ἐπὶ Δήμητρα τετέλ[η]νται[14]. ἐν|δεκάτηι[15] ἐπὶ τὸ

---

4 Cf. n. 531[32]. 5 Non in urbem infertur ut inde pompa sollenni in delubrum extra oppidum situm deducatur, sed statim sine caerimonia in fanum deportatur. Pr. 6 Alibi ὠμοπλάτη. 7 Hoc καὶ a reliquo tituli usu alienum Pr. indicio esse existimat enuntiatum postea additum esse cum antiquior sacrorum ordo emendaretur (ἐπηνορθώθη v. 4). 8 Oves; cf. n. 629[3]. Sacrificatur unus agnus; reliquae oves epulis modo destinatae sunt. De piscaturae vectigali ad sacrorum sumptus destinato Pr. provocat ad Phot. Κύνειος· τοῦτο δέ ἐστι τὸ θυννεῖον Ἁλῆσι· καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννείῳ. 9 Supplevit B. Haussoullier Revue des études Gr. II p. 195. 10 MN . ΙΩΙ. Supplevit Wilhelm. 11 Hoc in lapide esse vidit Lat., cum Kum. επιογδηι legisset. Hymnus inter sacrificium cantatur. 12 Athenis Ζεὺς Βουλαῖος est (Antiphon VI, 45. C. I. Att. III, 272. 683, 1. 1025, 16), in aliis civitatibus Ζεὺς Εὐβουλεύς, sed Βουλεύς quantum sciam praeterea nusquam. Hic, ubi cum Cerere et Proserpina coniungitur, non tam ille senatus deliberationum patronus Iuppiter intellegitur quam rex inferorum, qui haud raro Εὐβουλεὺς appellatur (cf. Roscher Lex. d. gr. u. r. Myth. I, 1 p. 1397, 4). 13 θυέτω Kum., . . . ΑΞΕΤΩ Lat., qui supplevit. Π . ΟΙΞΕΤΩ agnoscere sibi visus est Koe. 14 τετέλεσται Kum., ΤΕΤΕΛ . ΝΤΑΙ Lat., qui restituit τετέλ[ε]νται. Sed hanc flexionem quomodo defendam non habeo, cum illa quam ipse reposui manifesto ad similitudinem multo maximae partis verborum in -έω cadentium facta sit. 15 Cum undecimo die Semelae, duodecimo Baccho Leneo sacra fiant, haec esse Myconiorum Lenaea, a quibus mensis nomen accepit, apparet. Pr. Duodecimum diem feriis Bacchicis destinatum fuisse, ut Anthesterionis mensis Anthesteriis apud omnes Ionas (Thuc. II, 15, 4),

τα.. ληθος[16] Σεμέληι ἐτήσιον[17]· τοῦτο ἐνα|τεύεται[18]. [δ]υωδεκάτει Διονύσωι Ληνεῖ ἐτήσιον· ὑπὲ[ρ] ‖ κα(ρ)πῶν[19] Διὶ Χθονίωι Γῆι Χθονίηι[20] δερτὰ[21] μέλανα ἐτήσι[α·] | ξένωι οὐ θέμις[22]. δαινύσθων αὐτοῦ[23]. Βακχιῶνος δε[κά]‖τηι ἐν Δειράδ[ι][24] Διονύσωι Βακχεῖ[25] χίμαρος καλλιστεύω[ν·] | τὴν τιμὴν ἱεροποιοὶ διδόντων καὶ συνεστιάσθων, δ[αι]‖νύσθων δὲ αὐτοῦ. Ἑκατομβαιῶνος ἑβδόμηι ἱσταμέ‖νου Ἀπόλλωνι Ἑκατομβίωι ταῦρος καὶ δέκα ἄρνες[26]· νῶτον | τοῦ ταύρου κόπτεται· τῶι ἱερεῖ τοῦ ταύρου δίδοται γλῶσ|σα καὶ βραχίων· τῶν ἀρ(ν)ῶν[27] ὧν οἱ παῖδες θύουσιν, ἱερεῖ γλῶσ|σα καὶ τῶι παιδὶ γλῶσσα ἑκατέρωι· ὧν οἱ νυμφίοι θύ[ου]σιν | τῶν ἀρ(ν)ῶν[27] τῶι ἱερεῖ καὶ τῶι νυμφίωι γλῶσσα ἑκατέρωι· [τῆι] ‖ αὐτῆι ἡμέραι Ἀχελώιωι[28] τέλειον καὶ δέκα [ἄρ]νες· τούτω[ν τρ]ί]α, τέλειον καὶ ἕτερα δύο, πρὸς τῶι [βωμ]ῶι σ[φάττ]ετ[αι][29], τὰ [δὲ | ἄ]λλα ἐς τὸν ποταμόν[30]. ὁ ἐρ-

---

Elaphebolionis Dionysiis magnis apud Athenienses observavit idem. 16 ἐπι ΤΟΤΑΓΛΗ?θος Kuman., ΕΠΙΤΟΤ..ΛΗΘΟΣ Lat., ΕΠΙΤ..ΓΑΗΘΟΣ Koe., qui tamen litteras ΓΑ certas non esse significat. ἐπὶ Τοταπλῆθος Pr., qu. hoc nomen proprium (fortasse loci) putare videtur, improbabiliter. 17 Sc. ἱερεῖον (ovem). 18 Cf. P. Stengel, Festschrift für L. Friedländer p. 420, qui nonam partem cremari statuit Semelae, quia ea inter deos inferos habeatur, reliquas octo ut in aliis sacrificiis comedi ab eis qui sacrificio intersint. Apposite comparat notissimam verbi δεκατεύειν notionem, et monet similem victimae divisionem, sane in septem partes, iam apud Homerum ξ, 434 sqq. occurrere. 19 ΚΑΜΠΩΝ. 20 Cf. Hesiod. Op. 465, ubi sane pro Tellure Ceres nominatur. Pr. 21 Alibi deorum inferorum hostiae totae cremantur. Hic vero pelles detrahuntur, unde δερτά (ἱερεῖα, i. e. oves) vocantur, ut καυτός 616, 31 est de victima quae comburitur. Pr., qui confert Hom. Ψ, 169 δρατὰ σώματα νήει. Hesych. δρατά· δαρτά, ἐκδεδαρμένα θύματα. Etym. M. 287, 9 sq. Mirum sane est, quod de numero ovium nihil praecipitur. 22 Cf. 484[5]. 23 Cf. 632[1]. 24 Sic in lapide esse testatur Lat. ἐνδεκάδι Kum. 25 Idem cognomen Naxi (Athenaeus III p. 78 c), Erythris (supra n. 600, 147), Ilii (Philologus Suppl. II p. 620) usitatum fuisse adnotat Pr. 26 Manifesto hae undecim victimae hecatombae instar sunt, a qua dei cognomen et mensis nomen repetita sunti Cf. ἑκατόμβη βούπρωρος n. 281, 8. Pr. 27 ἀρΤῶν. 28 Acheloum unum e fluviis ab omnibus Graecis cultum esse testatur Ephorus fr. 27 (K. Müller F. hist. I p. 239) ap. Macrobium Sat. V, 18, 6. Pr. 29 [βωμ?]ῶι ...Γ¯.Τ.. Kum., ...ΙΩΙ..ΞΤ.ΤΛ. Lat., Β..ΩΙΣ.....ΤΑ Koe. Supplevit Pr. Quod Lat. posuit κατακαί]εται, admitti nequit, quia verbum etiam ad alterum membrum (ἐς τὸν ποταμόν) spectat. 30 Fluviis et θυσίαι offeruntur ut deis et ἐναγίσματα ut heroibus (P. Stengel Gr. Kultusalterthümer ed. 2 p. 120 § 77). Pr.

γαζόμεν[ος τὸ χωρ]ίον τὸ ἐν Σα---- | τοῦ Ἀχελώιου[31] μίσθωμα ἀποδιδ[ό]τω [αὐτοῦ[32] τῶι] Ἀχ[ελώι]ω[ι[33] --, | καὶ][34] τοῦτο καταθυέσθω[35] --------

31 Intellegendum ἱερῷ. Cf. Dem. XIX, 249 πρὸς τῷ τοῦ ἥρω τοῦ ἰατροῦ. 32 Supplevi. 33 Supplevi, neque dissentit Pr., etsi Lat. ΑΧΜ agnoscere sibi visus est. 34 Supplevi. 35 Sequuntur versuum viginti trium reliquiae tam exiguae atque obscurae, ut eas hic repetendas non existimaverim.

---

616 In domo Nicolaidis in oppido Co. Edd. ex Patonis apographo E. L. Hicks Journal of Hellenic studies IX p. 332. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 77 n. 37 (J. de Prott Leges Graecorum sacrae I p. 19 n. 5. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 357 n. 3636. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 616 n. 716).

--------- ἀπ[1]---------------- | ------ι ευνο--ν--ο---η-- τὰν σεσα[μασ|μέναν ---------] ἔ[ν]θαπερ τ[οὺς] ἄλλ[ου]ς [θ]έ[μεν]οι | [--------- ἱ]ερεὺς μὲν κ[αὶ ----- τοῦ] μονάρχου[2] --‖-- π------ ἰόντω, ἱεροποιοὶ δὲ καὶ τοὶ κάρυκες ἰόντω κ[ατὰ] | χ[ιλιασ]τύα[ς,] ἰοῦσ[ι[3] δὲ] (π)[οτε]λ[ἆντ]ι[4] βο[ῦ]ν ἐξ ἐνάτας[5] [ἑ]κάσ[τας] | ε----έων[6] καὶ Πασθεμι(α)δᾶ[ν] (π)ράτων καὶ

Litterae volgares Ionicae praeter Υ et ΘΟ reliquis minores, non dispositae στοιχηδόν. Pat. quarto a. Chr. saeculo ad finem vergenti vindicat, sed haud minore iure ad tertii priorem partem retuleris. 1 Titulus ut n. 617. 618 partem efficiebat fastorum quibus per totum annum cuiusque diei sacrificia et caerimoniae publicae Coorum enumeratae erant. Hanc partem ad Batromium mensem (i. e. Maemacteriona Atticum, nostrum Novembrem aut Decembrem, n. 512[18]) spectare docent v. 6—18 collati cum n. 617, 11. 2 Cf. n. 369[3]. 3 Supplevi; editores (β)οῦς emendare maluerunt, sed id cum [β]οῦν v. 6, quod ab eodem verbo necessario penderet, non bene convenit. Participium refertur ad ἰόντω v. 5. Accedunt ad unumquamque χιλιαστύν sacrificuli et praecones, eisque monstrantur boves. 4 ΤΙΝ. Λ . . . Ι. Emendavi et supplevi. Editores [ἐ]λ[ἆντ]ι supplevisse satis habuerunt, priora ad aliam vocem pertinere rati. 5 Civitas distribuebatur in tribus tres Doricas (v. 8. 10 sqq.), quarum quaeque ternas habebat χιλιαστύας, harum rursus quaeque ternas ἐνάτας, quarum nomen tribus, non civitatis nonam partem significat. Pr. 6 Hae sunt relliquiae tertii nominis quod cum Pasthemiadis et Nostidis (not. 7) coniunctum erat. Ceterum hae tres mihi ἔναται, non χιλιαστύες esse videntur; definitur vero hic a quibusnam

[Νοστ]ιδᾶν[7]· ἐς δὲ [τ]‖ὰν [ἀγορ]ὰν ἐλάντω Πάμφυλοι πρᾶτοι, ἐν ἀγορᾶι δὲ σ[υ]μμί[σ|γοντ]ι, ὁ δὲ ἱερεὺς κα[θ]ήσθω [πὰρ][8] τ[ὰν] τράπεζαν ἔχων τὰ[ν ‖ φιά]λ[α]ν[9] τὰν ἱεράν, τοὶ δὲ ἱερ[οποιοὶ ἑκατ]έρω τᾶς τραπέζας· [Πάμ|φυλοι] δὲ ἐπελάντω βοῦ[ς τρεῖς τοὺ]ς [κ]αλλί[σ]τους, αἰ μ[έγ κα | το]ύτωγ κριθῆι τις· αἰ [δὲ μή, Ὑλλεῖς τρ]εῖς ἐλάντω, αἰ μέγ [κα τ|ο]ύτωγ κριθῆι τις· αἰ δὲ [μή, Δυμᾶνες τρε]ῖς τοὺς [λ]οιπούς, α[ἰ μ|έγ] κα τούτωγ κριθῆι τις· α[ἰ δὲ μή, ἀτέρους] ἐλάντω ἐς τὰν ἀγ[ορ]‖ὰν καὶ ἐπελάντω κατὰ τ[αὐτά, αἰ μέγ] κα τούτωγ κριθῆι τ[ις· | α]ἰ δὲ μή, τρίτον ἐπελάντω καὶ ἀτ[έρους·] αἰ δέ κα τούτωγ κρι[θῆι | μ]ηδείς, ἐπικρίνονται βοῦν ἐκ χι[λιασ]τύος ἑκάστας· ἐλά[σ|α]ντες δὲ τούτους συμμίσγον[τι τοῖ]ς ἄλλοις, καὶ εὐθὺ[ς | κρίν]οντι[10] καὶ εὔχονται καὶ ἀποκαρύ[σσον]τι· ἔπειτα ἐπελάντ[ω ‖ αὖτ]ις κατὰ ταὐτά[11]. θύεται δέ αἰ μέγ κα ὑποκ[ύψ]ει[12], τᾶι Ἱστίαι[13]· θύ‖[ει δὲ γ]ερεαφόρος[14] βασιλέων[15] καὶ ἱερὰ παρέχει καὶ ἐπιθύει[16] ἱερὰ ἐξ [ἡ|μ]ιέκτου[17], γέρη δὲ λαμβάνει τὸ δέρμα καὶ τὸ σκέλος,

---

initium faciendum sit in eligendis singularum ἐνατᾶν bubus, ut deinde v. 8 quaenam tribus prima suos boves in forum deducere debeat. 7 Haec restitui ex n. 446, 1. 2. Pat. haec exhibet ΚΑΙΠΑΣοΕΜΙΛΙΑΙΓΡΑΤΩΝΚΑΙ.... ΙΤΑΙ, sed adnotat pro ΙΤΑΙ in ectypo se agnoscere sibi videri ΙΔΑΝ. 8 Supplevit Becht. coll. v. 39. παρὰ Hicks, [ἐπὶ] Pat. H. 9 Supplevit Hicks. Rem neutiquam certam esse monuit Pr. 10 Supplevit Becht. tam bene, ut priorum conamina commemorari iam opus non sit. 11 Finitis praeceptis, quae ad Iovis Poliei victimam eligendam pertinent, breviter indicatur, ea omnia iterum facienda esse, ut alter bos capiatur. Qui quia eodem die Vestae immolatur, huius sacrificii descriptio statim subiungitur (v. 20—23), tum demum reditur ad illum priorem Iovis bovem. 12 Memorabilis antiqua et legitima aoristi primi coniunctivi terminatio -ει (W. Schulze Hermae XX p. 491) cum reliqui coniunctivi in hoc titulo constanter -ηι habeant. Becht. 13 De arctissima necessitudine, quae Vestae cum Iovis sacris intercedit, Pr. provocat ad Pausan. V, 15, 9: ἔστι δὲ ἡ ἑστία τέφρας καὶ αὕτη πεποιημένη· — ἀπὸ ταύτης τῆς ἑστίας τὴν τέφραν κατὰ τὰ εἰρημένα ἤδη μοι κομίζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ὀλυμπίου βωμόν, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐς μέγεθος συντελεῖ τῷ βωμῷ τὸ ἀπὸ τῆς ἑστίας ἐπιφορούμενον. 14 Cf. Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 282 n. 7, 3: καὶ τοῦ γερηφόρου Αὐρ(ηλίου) Δημοκρίτου τοῦ β΄. Pr. 15 Cum regibus tribuum apud Athenienses (φυλοβασιλεῖς Pollux VIII, 111) apte hos conferunt Pat. et Pr., provocantes ad Aristot. Pol. VI, 8 p. 1322 b, 26 sqq. de hoc toto regum sacrificulorum genere. 16 Cf. Porphyr. de abstin. II, 6: ὅθεν ἔτι καὶ νῦν πρὸς τῷ τέλει τῶν θυηλῶν τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα. Pr. 17 Ad n. 630, 9 sqq. καὶ πυρῶν ἐγ μεδίμνου καὶ κριθᾶν ἐγ δύο μεδίμνων recte provocat Pr., sed quod addit 'vertendum puto ἡμίεκτον minimum' non intellego. Mea sententia praepositio

ἱεροποι[οὶ[18] | δ]ὲ [σ]κέλος, τὰ δὲ ἄλλα κρέα τᾶς πόλιος. τὸν δὲ κριθέντα τ[ῶι] | Ζηνὶ κάρυκες ἄγοντι ἐς ἀγοράν· ἐπεὶ δέ κα ἐν τᾶι ἀγορᾶι ἔω[ν‖τι], ἀγορεύει οὗ κα ἦι ὁ βοῦς ἢ ἄλλος ὑπὲρ κήνου ἐνδέξιο[ς· | "Κῷ]ι[ο]ις παρέχω τό[μ] βοῦν, Κῷιοι δὲ τιμὰν ἀποδόντω ⟨τὸ⟩ τᾶι Ἱστί[αι".] | τιμώντω δὲ προστάται[19] ὀμόσαντες παραχρῆμα· ἐπεὶ δέ κα τι[μάσω|ντ]ι[20], ἀναγορευέτω ὁ κᾶρυξ ὁπόσ[ου κα τιμαθ]ῆι· τούτω[21] δὲ [ἐλ]άντ[ω π|αρ]ὰ τὰν Ἱστίαν τὰν ταμίαν καὶ ὁ [τοῦ Ζηνὸς[22] ἱ]ερεὺς στέ(π)τει[23] καὶ ‖ [ἐκ]σπένδει κύλικα οἴνου κεκραμένου [π]ρὸ τοῦ [βοό]ς· ἔπειτα ἄγοντι τό[μ | βο]ῦν καὶ τὸγ καυτόν[24] καὶ [φ]θόϊας[25] ἑπτὰ[26] καὶ μέλι καὶ στέμμα· ἐξάγ[ον|τε]ς δὲ καρύσσοντι εὐφαμίαν, κην[εῖ δὲ[27] ....]ίσαντες τὸμ βοῦν κα‖[θαίρ]ονται[28] θαλλῶι καὶ [κλ]α(δ)ί[29]· τοὶ δὲ [βασιλεῖς[30] κ]αρπῶντι[31] τὸμ μὲγ χοῖ‖[ρον] καὶ τὰ σπλάγχνα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐπι[σπένδ]οντες μελίκρατον, ἔ[ν‖τερα δ]ὲ [ἐ]κπλύναντες παρὰ τό[μ βωμὸν καρπ]ῶντι· ἐπεὶ δέ κα καρπω[θῆι, | να]π[οίας[32]] ἐπισπενδέτω μελίκ[ρατον, κᾶρυξ δ]ὲ καρυσ-

---

simpliciter indicat ἱερά (i. e. ψαιστὰ θυλήματα ἃ ἐπιθυέται) parari vel confici ex duodecima medimni parte, ut v. 48 ἄρτο[ι δύ]ο ἐξ ἡμιέκτου. 18 Sic (sc. λαμβάνουσι) cum reliquis editoribus scribere malui, quam [ἱεροποι]ῶν propter τᾶς πόλιος cum Becht. 19 Cf. n. 512[17]. 20 Supplevi. τι[μῶντ]ι Pat., Hicks, τι[μαθῆ]ι Becht., τι[μηθῆ]ι Pr. 21 Dualem pronominis esse vult Pat. Sed rectius Pr. adverbium Doricum (Ahrens de diall. II p. 374) 'inde' significans agnovit. 22 Supplevit Pr. ὁ [Πολιῆος ἱ]ερεύς Pat. 23 Sic recte Bechtel, qui inter στέπτειν et στέφειν eandem rationem intercedere monet atque inter ἐρέπτειν et ἐρέφειν. στε(π)τεῖ Pat., ΣΤΕΓΤΕΙ lapis. 24 Hostiam quae tota concrematur; porcum esse ex v. 33 discimus. Pr. 25 Sic cum Pr. scribere malui quam φθοῖας cum Becht., quia probabilius mihi videtur in hac re Cois convenisse cum Ionibus, qui φθόϊς ut ὄϊς dicebant, quam cum Atticis qui utrique voci contractionem adhibebant (Herodian. ed. Lentz I p. 400, 26). Utique Patonis scriptura φθοΐας non video qua ratione nitatur. 26 De numero ad Hesychium s. v. ὁλοοίτροπα· παρὰ Ῥοδίοις ἑπτὰ πλάσματα εἰς θυσίαν et Suidam βοῦς ἕβδομος provocat Pr. 27 Supplevit Pr. allatis glossis Hesychii κηνούει· ἐκεῖ et κηρούει· ἐκεῖ· Κρῆτες. Pat. et Hicks κὴν [----- δή]σαντες. 28 Supplevit Pr. collato n. 617, 23. κα[λλύν]ονται Pat., Hicks, Becht. 29 ΜΑΙ Pat., Hicks; sed nihil nisi ΛΑΙ in ectypo dispici testatur Becht. Supplementum, admodum incertum illud quidem, a W. Froehnero cum Bechtelio communicatum est. 30 Supplevit Pr. ἱερεῖς Pat. Hicks. 31 Comburendi notionem in hac voce inesse cum ex v. 31 (τὸγ καυτὸν) apparet, tum glossa Hesychii καρπωθέντα· τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα idem indicare videtur, cum aliae (Hesych. Phot. Suid. κάρπωμα, Hesych. κάρπωσις) minus definite sacrificandi notionem ei tribuant. 32 Supplevit Pr.

σέτω ἑορτάζ[εν | Ζηνὸς Π]ο[λιῆ]ο[ς][33] ἐνιαύτια ὡραῖα[34] ἑο[ρτάν· ἱερεὺς] δὲ τοῖς ἐντέροις ἐπιθυέ[τω | θύ]η καὶ [τοὺς] φθόϊας καὶ σπονδὰ[ν ἄοινον][35] καὶ κεκραμέναν καὶ στέ[μμα[36]· | μετ]ὰ τοῦτο δὲ ἰόντω πὰρ τοὺς ἱαροποι[οὺς ἐς] τὸ οἴκημα τὸ δαμόσιον[37] ἱ[αρ‖εὺ]ς καὶ κάρυκες, ἱαροποιοὶ δὲ ξενιζό[ντω τὸν ἱ]ερῆ καὶ τὸς κάρυκας τ[αύ|τα]ν τὰν νύκτα· ἐπεὶ δέ κα σπονδὰς ποιήσ[ω]νται, αἱρέσθω[38] ὁ ἱαρεὺ[ς | . . . . .]η τῶν ἱαροποιῶν βοὸς τοῦ θυομένου τῶι Ζηνὶ τῶι Πολιῆι, καὶ προ[αγ|ορευ]έτω ἁγνεύεσθαι γυναικὸς καὶ ἀ[ρσεν]ος[39] ἀντὶ νυκτός[40]· τοὶ δὲ κάρυ[κε|ς αἱρε]ί[σ]θω σφαγῆ τοῦ βοὸς ὅγ κα χρήζωντι ηὑτῶν[41] καὶ προαγορευέ[τω[42] ‖ τῶι αὐ]λητᾶι τῶι αἱρεθέντι κατὰ ταὐτά. τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι· Διονύσωι [Σκ|υλλίτ]αι[43] χοῖρος καὶ ἔριφος· τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει δὲ ἱερεὺς κ[αὶ ἱε|ρ]ὰ παρέχει· γέρη φέρει δέρμα, σκέλος. ἰκάδι· βοῦς ὁ κριθεὶς θύεται Ζηνὶ [Πο|λιῆ]ϊ καὶ ἔνδορα[44] ἐνδέρεται· ἐφ' ἑστίαν θύεται ἀλφίτων ἡμίεκτον ἄρτο[ι δ|ύ]ο ἐξ ἡμιέκτου, ὁ ἅτερος τυ[ρ]ώδης[45], καὶ τὰ ἔνδορα· καὶ

---

33 Supplevit Pr. 34 Feriae quae stato tempore quotannis aguntur. Cf. Hesych. ὡραῖα· — τάσσεται — καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν. idem ὡραία ἡμέρα· ἡ ἑορτή. idem ὡραῖον· καίριον· καὶ τὸ ἱερεῖον, τὸ θῦμα τὸ καθ' ὥραν. Pr. 35 ἄκρατον Pat., Hicks, sed P. Stengel Hermae XVII p. 329 sqq. docuit, libationes vini meri nullum habuisse locum in sacrificiis praeter ea quae iurisiurandi causa fierent ideoque hic ἄοινον reposuit. 36 Supplevit Pr. στέαρ Pat., Hi., Becht. Zeugma quod in voce στέμμα ab ἐπιθυέτω pendente sine dubio inest, nullam tamen habet offensionem. De re praeter v. 34 Pr. attulit testimonium Sophoclis (frg. 366 Nauck[2]) ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός, ἦν δ' εὐάμπελος (ἦν δ' ἀμπέλου et ἦν δ' ἀμπέλων traditur) σπονδή κτλ. 37 Quod alibi ἑστιατόριον (Strabo X, 5, 11 p. 487 Cas. Paus. V, 15, 12) vel Ionice ἱστιητόριον (Herodot. IV, 35) dicitur. Pr. 38 I aut incuria lapicidae omissum est (Be.), aut hoc ex antiquiore scribendi genere resedit. 39 Aut sic cum Pr. aut ἀ[νδρ]ός cum Be. supplendum est. Pat. et H. ἀ[μίδο]ς plane improbabiliter. 40 I. e. ea ipsa nocte. Cf. n. 438[36]. 41 Mira forma pronominis pro ἑαυτῶν. Nolim tamen cum Be. (α)ὑτῶν emendare quia H et A nullam habent similitudinem. 42 Sc. ὁ ἱαρεύς. Pr. 43 Cf. v. 58. A σκυλλίς· κληματίς derivatum ideoque Θυλλοφόρῳ (n. 598, 8) significatione simillimum esse hoc dei cognomen monent editores. 44 Mactato bove partes quasdam cute rursus involvi et una cum capite et pedibus in ara poni Pr. hoc ex loco comparato cum Hesych. ἔνδρατα· τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσίν et n. 633, 9 δεξιὸν σκέλος καὶ δορὰν καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ στηθύνιον demonstravit, monens haec non comburi, siquidem n. 617, 10 vetarentur postquam oblata sunt efferri e templo. Ad eandem caerimoniam, qua praeter ipsum sacrificium quaedam quasi epulae pararentur deo, Pr. etiam versus Hesiodios Theog. 538 sqq. spectare conicit. 45 Forma

ἐπισπένδει ὁ ἱε[ρ||εὺς] τούτοις οἴνου κρατῆρας τρεῖς· γέρη τοῦ βοὸς τῶι ἱερῆϊ δέρμα κ[αὶ | σκέ]λος· ἱερὰ ἱαρεὺς παρέχει[46] [τ]ε καὶ ἥπατος ἥμισυ καὶ κοιλίας ἡμ[ισυ,] | θυαφόρωι δὲ τοῦ σκέλεος τοῦ τῶν ἱεροποιῶν [δίδ]οται ἀκρίσχιον[47], [ν]|ώτου δίκρεας, ὑπώμαια[48], αἱματίου[49] ὀβελὸς τριχώλιος[50]· Νεστορίδαι[ς] | ν[ώτ]ου δίκρεας[51]· ἰατροῖς κρέας· αὐλητᾶι κρέας· χαλκέων καὶ κερα[μέ||ω]ν ἑκατέροις τὸ κεφάλαιο[ν[52], τὰ δὲ ἄλλα κρέα τᾶς πόλιος. ταῦτα δὲ πάντα] | ἀπ[οφέρ]ετα[ι] ἐκτὸς το[ῦ τεμένευς. τᾶι] αὐτᾶι ἁμέραι· Ἀθαναίαι Πο[λι|ά]δι ὄϊς κυέσσα· θύει δὲ ἱε[ρεὺς καὶ] ἱερὰ παρέχει· γέρη λαμβάνει δ[έρ|μ]α καὶ σκέλος. ἐνάται[53] Με[λάν]ια[54] Διονύσωι Σκυλλίται[55] χοῖρος [καὶ | ἔρ]ιφος· τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει ἱερεὺς καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρ[η λα]||μβάνει δέρμα καὶ σκέλος. ἑβδόμαι ἀνομέν[ου]· ἐς⟨ς⟩ Ἀλκηΐδας Δ[άμ|α]τρι ὄϊς τέλεως καὶ τελέα κυέσσα· τούτων οὐκ ἀποφορά· κύλικες | [καιναὶ][56] δύο δίδονται· θύει ἱερεὺς καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρη δὲ οὔατα[57]. ἕχκτα[ι· | Διονύσωι] Σκυλλίτα[ι χοῖρος καὶ ἔριφος·] τοῦ χοίρο[υ οὐκ ἀποφορά· θύει | ἱ]ε[ρε]ὺς κ[αὶ ἱερὰ παρέχει --------]

casei. Etiamnunc caseos forma cylindri tenuis in insula Co confici observat Pat. 46 Perperam hoc enuntiatum medium interponitur praeceptis de sacerdotis et sacrificulorum mercede; qua re simul hic ipse index manifesto turbatus est, nam ante [τ]ε καὶ et hominis alius ac sacerdotis nomen et prima pars praemiorum quae ei tribuuntur excidit. Pat. 47 Hic iterum (cf. not. 46) lacunam hiare, quia non credibile esset, omnia quae deinceps enumerantur uni θυαφόρῳ tributa esse, observavit Becht. 48 Galen. XIX p. 150, 6 ὑπωμείη· τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ affert Pr. 49 Botulus sanguine refertus. Hom. hymn. Merc. 121 sqq.: ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισιν σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἷμα ἐργμένον ἐν χολάδεσσι. Hesych. Etym. M. 35, 5 αἱμάτια· ἀλλάντια. Pr. 50 Idem quod τριώβολον. Hicks. 51 Cf. n. 599, 5. 9 cum not. 3. 52 Partem capitis, fortasse cerebrum (ἐγκέφαλον) interpretatur Pr. collato Athen. IV, 147d καὶ κεφάλαιον ὅλον — πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκεν. VII, 293b γλαύκου φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο. 53 Sc. ἀνομένου (v. 60) i. e. φθίνοντος. Proximus igitur est dies post εἰκάδα. 54 Supplevit Usener, feriarum nomen a cognomine Bacchi quod est Μέλας derivatum esse ratus. Certe με[τ' εἰκάδ]α suppleri non patiuntur litterarum relliquiae superstites. Pat. 55 Cf. not. 43. 56 Supplevit Pr. collato n. 617, 25. 26. οἴνου Pat., Hicks, Be. Sed κύλικα non certae mensurae significationem habere, qua hic tamen opus esset, monuit Pr. 57 Cf. n. 439, 5. 6 ἱερεώσυνα διδόναι — κωλῆν, πλευρόν, οὖς.

617 In oppido Co in ecclesia vetusta S. Ioannis quae est in coemeterio Graecorum. Ex Patonis apographo et ectypo ed. E. L. Hicks Journal of Hellenic studies IX p. 327. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 88 n. 38 (J. de Prott Leges Graecorum sacrae I p. 25 n. 6. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften III p. 361 n. 3637. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 618 n. 717). Cf. quae adnotavit L. Ziehen Leges Gr. sacrae, diss. Bonn 1896, sent. controv. 3.

------α[--- θύει ἱαρεὺς | καὶ ἱερὰ παρέ]χει· [γ]έ[ρη] λαμβάνει δέρμα καὶ σκέλη ⁝ τ[ᾶι αὐτ]||ᾶι ἁμέραι[1]· Ῥέαι ὄϊς κυεῦσα καὶ ἱερὰ ὅσσαπερ τοῦ Πεδαγειτ[νίο]||υ[2] γέγραπται· τούτων οὐκ ἀποφορά· θύει ἱαρεὺς καὶ ἱερὰ παρέχε[ι· γ]||έρη λαμβάνει δέρμα. δεκάται· Ἥραι Ἀργείαι Ἐλείαι Βασιλείαι[3] δά[μ]||αλις κριτά· κρινέσθω δὲ μὴ ἐλάσσονος ἐωνημένα πεν[τ]||ήκοντα δραχμᾶν· θύει ἱαρεὺς καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρ[η] λαμβά[νει] | δέρμα καὶ σκέλος· ταύτας ἀποφορά· ἔνδορα[4] ἐνδέρεται, καὶ θύ[εται] | ἐπὶ τᾶι ἱστίαι ἐν τῶι ναῶι τὰ ἔνδορα καὶ ἐλατὴρ[5] ἐξ ἡμιέκτου [σπ]||υρῶν[6]· τούτων οὐκ ἐκφορὰ ἐκ τοῦ ναοῦ. ἐνδεκάται· Ζηνὶ Μαχ[α|ν]ῆϊ[7] βοῦς κρίνεται τὸ ἅτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔων[τι][8]

Litteratura eadem ac n. 616. 1 Dies utique unus est ex postremis decadis primae. Ipsum nonum esse e Rheae sacrificio acute collegit Pr. collato Nicandri loco Alexiph. 217 sqq. ἢ ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης εἰνάδι — μακρὸν ἐπεμβοάᾳ γλώσσῃ θρόον. Mensem Batromio (v. 12) et Pedagitnio (v. 3) posteriorem esse, accuratius vero definiri non posse observant plerique editores. At nescio an ex eo quod hic ter scriptum est alternis annis Καρνείας fuisse (v. 11. 15. 22), iure Paton collegerit mensem Carneum esse, qui cum Calymnae undecimus sit, i. e. Atheniensium Metagitnion, Romanorum Augustus aut September (E. Bischoff de fastis Gr. p. 381), idem de Coorum fastis statuendum est quia reliqui menses ad unum omnes utrobique eidem sunt. Neque cum eo quod in universum de huius tabulae tempore compertum est, hoc pugnat, quandoquidem Batromius (v. 12) secundus, Pedagitnius (v. 3) quintus est. 2 Quintus Coorum mensis, respondens Atheniensium Anthesterioni, fastorum Iulianorum Februario aut Martio. Bischoff p. 381. 3 Ἀργεία et Βασίλεια notissimae Iunonis ἐπικλήσεις, Ἐλεία etiam apud Cyprios usurpatum. Cf. Hesych. ἐλεία· — καὶ Ἥρα ἐν Κύπρῳ καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσσήνῃ. Becht., Pr. 4 Cf. n. 616[11]. 5 Cf. n. 439[7]. 6 Cf. I. G. A. 471, 18 (Therae). Hesych. σπυρούς· πυρούς (σπυρρούς· πυρρούς codex). Etym. M. 724, 32 (Herodian. II p. 175, 9 Lentz) Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι τοὺς πυροὺς σπυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακόσιοι. Eandem formam habes n. 618, 11. Hi. 7 Cf. n. 594[10]. 8 κλέωντι Hi., Pat., Becht. Emendavit Ziehen,

Κ[α]ρνεῖαι, κα[θά|π]ερ τοῦ Βατρομίου τῶι Ζηνὶ τῶι Πολιῆϊ κρίνεται[9], [καὶ χ]ο[ῖ]ρος προ|καυτεύεται[10], καὶ προχαρύσσεται καθάπερ τῶι Πολιῆϊ. δυωδε[κ]|άται· Ζηνὶ Μαχανῆϊ ὄϊες τρεῖς τέλεωι καὶ βοῦς ὁ κριθεὶς τὸ ‖ ἅτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντι Καρνεῖαι, τὸ δὲ ἅτερον ἔτος ὄϊες [τ]|ρεῖς τέλεωι· ταῦτα θύει ἱαρεὺς ὁ τῶν Δώδεκα Θεῶν[11] καὶ ἱερὰ [π]|αρέχει· τούτοις προθύεται πὰρ τὸγ κο[ιν]ὸν[12] ἃ φέροντι Φυλεομ|α[χ]ίδαι ἀλφίτων ἡμίεκτον, οἴνου τετάρταν· γέρη δὲ Φυλεομ|αχίδαις δίδοται τοῦ βοὸς ὁπλά, τα[ρ]σός, τῶν δὲ ὀΐων τὸ ὠμὸν ‖ ἐξ οὗ ἁ θεομοιρία[13] τάμνεται κα[ὶ τὸ στῆ]θος· γέρη λαμβάνει ὁ ἱ[α]|ρεὺς σκέλη καὶ δέρματα ⁝ τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι· Ἀθαναί[αι] Μαχα[νί]‖δι[14] δάμαλις κριτὰ τὸ ἅτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντι Καρνεῖα[ι, τ]|ὸ δὲ ἅτερον ἔτος ὄϊς τελέα· θύει ἱαρεὺς καὶ ἀπορραίνεται θαλ|άσσαι[15]· τούτων οὐκ ἀποφορά· [θύ]στρα[16] δίδοται τᾶι θεῶι ἐλαί[ου] ‖ τέτορες κοτυλέαι[17], οἴνου τε[τ]άρτα, πρόχοι καιναὶ

---

quem sequitur Prott. Carnea (τὰ Κάρνεια) alternis modo annis acta esse omnium maxime improbabile iudicat Pr., recte sine dubio. Quare τὰς Καρνείας certas quasdam caerimonias illius festi interpretatur, ita ut id altero quoque anno splendidius et magnificentius celebratum appareat. Eadem distinctione τὰ Θεσμοφόρια universas ferias, ἡ θεσμοφορία earum alterum diem (Photius Θεσμοφορίων) indicat. Pr. 9 Cf. n. 616, 5 sqq. 10 Cf. n. 616, 31. 33. 11 De his Coorum sacris Be. provocat ad Gr. Dialektinschriften III p. 332 n. 3613, 13 sqq. ἀναγρ[άψαι δὲ τὰν] προξενίαν ἐς τὰν στ[άλαν καὶ στᾶσαι ἐ]ν τῷ ἱερῷ τῶν Δ[υώδεκα Θεῶν]. Addo n. 619, 29 εἰς τὸ Δωδεκάθεον θυσία. 12 Sc. βωμόν. Adiectivo communis duodecim deorum ara a peculiari Iovis Machanei distinguitur. Hi. Ellipsis sane singularis. 13 Cf. Hesych. θευμορία· ἀπαρχή. θυσία. ἢ ὃ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας, ἐπειδὰν θύηται. θεοῦ μοῖρα. θευμοριαζέτω· θεῶι γέρας ἀναφερέτω. Vides has interpretationes ambiguas haerere inter eas partes victimae quae sacerdotibus mercedis loco obveniunt et eas quae deo consecrantur. Sed hoc verum esse praeter originem nominis demonstrat horum fastorum sermo, qui illa sacerdotum et sacrificulorum praemia ubique γέρη appellat. 14 Cf. Pausan. VIII, 36, 5 ἔστι δὲ (Megalopoli) Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐπίκλησιν Μαχανίτιδος, ὅτι βουλευμάτων ἐστὶν ἡ θεὸς παντοίων καὶ ἐπιτεχνημάτων εὑρέτις. Pr. 15 Cf. n. 877, 15. 16 Haec quomodo differant ab illis ἱεροῖς quae n. 616, 21 sint, aut num omnino differant, ambiguum iudicat Pr. p. 22. Sane utrobique ἐπιθύματα indicantur, quae deo praebentur πρὸς τῷ τέλει τῶν θυηλῶν (n. 621 [16]), sed illic de frumento verba fiunt, hic de oleo et vino. 17 Singularem esse formam κοτυλέα pro κοτύλη recte monet Becht. Sed num recte eam ad adiectivi κοτύλε(ι)ος femininum substantive usurpatum referat, ut κοτυλέα ex χύτρα κοτυλέα natum sit eadem ratione ac θηκαῖα nomen substantivum (n. 748, 1. 885, 1) ex Herodoteo οἴκημα θηκαῖον (II, 86), propterea dubito,

δύο καὶ κύλ[ι|κες] καιναὶ τρεῖς[18]· [τ]ο[ῖς ......ο]ις τὰμ πόλιν ὠνεῖσθαι δά[μαλιν | ------------ δρ]αχμ----υ---τα---

quia ipsum κοτύλε(ι)ος pro κοτυλαῖος aut κοτυλιαῖος contra leges sermonis fictum mihi videtur. 18 Cf. n. 616[56].

---

618 In oppido Co in collectione Platanista. Edd. Sakkelion Πανδώρα XIX p. 45. A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 216 n. 7. E. L. Hicks Journal of Hellenic studies IX p. 324. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 90 n. 39 (J. de Prott Leges Graecorum sacrae I p. 27 n. 7). Collato ectypo quod miserat Paton edd. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 363 n. 3638 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 619 n. 718).

--------------- τ[ετράδι ἐξ] εἰκάδος[1]· | [τοῖς ἥρω]σιν[2] ὄϊ[ες τρεῖς[3]] ⟨ὄιε⟩[4] τέλεωι [θύ]ονται κατὰ φυλ‖[άς, ὁ μ]ὲν τῶν Ὑλλέων παρὰ τὸ Ἡράκλειον, ὁ δὲ τῶν Δυμά|νων παρὰ τὰ Ἀναξιλέα[5], ὁ δὲ τῶν Παμφυλέων ἐν Σιτέαι ‖ παρὰ τὸ Δαμάτριον. [ἐπὶ] τούτων[6] ἑκάστωι ἱερά, οὐλομέτ‖[ριον][7] ἡμίεκτον ἑκατέρων[8], καὶ κύλικες καιναὶ τρεῖς[9] ἑ‖[κάσ]τωι, καὶ πίναξ ἑκάστωι· ταῦτα παρέχοντι τοὶ ἰα‖[ρεῖς] καὶ θύοντι. τρίται ἀνομένου· Ἡρακλεῖ ἐς Κο‖[νίσαλο]ν[10] ἀ(ρ)ὴν[11] καυτός[12]. τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι· Ἡρακλεῖ ‖ [ἐς Κονί]σαλον βοῦς· τοῦτον θύει

Scriptura eadem ac n. 616. 617. 1 Mensis ignoti. 2 Sic D., Hi., Pat. [τελευτήσα]σιν Pr. At sic participium sine articulo, cui addendo spatium non sufficit, usurpari profecto non licuit. 3 Supplevit Pr., neque opus est priorum conamina repetere. 4 Tres litterae errore repetitae. Pr. 5 Sic Pr. coll. Leges sacrae p. 48 n. 26 B, 49 παρὰ τὰ Μειδύλου. Ἀναξίλεα (acc. plur. neutr.) reliqui. 6 τῶν οἰῶν. 7 Vocem inauditam Pr. confert cum Hesych. οὐλοχόϊον· ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὐλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσιῶν. 8 I. e. καὶ πυρῶν καὶ κριθῶν. Pr. 9 Cf. n. 616[56]. 10 Supplevit Paton hic et v. 10 init. eandem esse loci definitionem statuens; sane verum est, quod Pr. monet, illud τᾷ αὐτᾷ ἁμέρᾳ, si eiusdem dei sacra indicarentur, contra morem horum fastorum interponi, sed tamen quod utrobique et spatia et litterarum reliquiae unius eiusdemque verbi reponendi facultatem dant, id ad merum casum redire mihi persuaderi non potest. 11 ΑΨΗΝ. Emendavit Pat. Sane alibi in his fastis καυτός substantive usurpatum porcum qui comburitur significat. Pr. 12 Cf. n. 616[24].

ὁ ἱαρεύς, τῶι δὲ | [θεῶι[13] ἱ]ερὰ δίδοται κριθᾶν τρία ἡμέδιμνα καὶ σπυ|[ρ]ῶν[14] τρεῖς τεταρτῆς, καὶ μέλιτος τέτορες κοτυλ|[έ]αι[15], καὶ τυροὶ δίεοι δυώδεκα, καὶ ἰπνὸς[16] καινός, καὶ φρ|[υγά]νων ἄχθος, καὶ ξυλέων[17] ἄχθος, καὶ οἴνου τρία ‖ ἡμίχοα.

13 Supplevit Pr. ἱαρεῖ Pat., Hi. At sic necessario γέρη dicendum fuit (n. 617 [13]). 14 Cf. n. 617 [6]. 15 Cf. n. 617 [17]. 16 'Non furnus sed lucerna, cuius satis notus in rebus sacris usus' Pr. 17 Aut a ξυλεύς, quod ut δονακεύς a δόναξ derivatum collectivam vim habeat, hoc derivandum, aut pro adiectivi ξύλεος neutro substantive usurpato (ut κοτυλέα n. 617 [17]) habendum esse putat Becht. Utroque multo probabilius existimo, eandem hic inter nomina neutrius generis in -ον, -ου et in -ος, -εος cadentia confusionem cerni atque in δένδρεος, δένδρεα, δενδρέων, δένδρεσι (Kühner-Blass Ausf. Gramm. d. gr. Spr. I, 1 p. 505 c).

---

619 In oppido Co in collectione Platanista. A dextra exstant fragmenta tertiae columnae perexigua. Edd. Πανδώρα XVII p. 430. XIX p. 42. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 97 n. 43 (I. de Prott Leges Graecorum sacrae p. 32 n. 13).

[- - - - - - -]ίου[1]
-- [θυσία] Διὶ καὶ
[Ἀθάν]αι Πο-
[λιάδι] Νίκαι[2].
-- - - - - - - - - δες
[- - - - - - - - λ]ουσιν
-- [ἀγω]νάριον[3]

[Ἀρτα]μιτίου[10]
δ' [Ποσ]ειδάνια
ε' ἀγωνάριον
ἡβώντων
ϛ' πομπὴ Εὐμένει[11]
ζ' εἰς Κυπάρισσον
καὶ εἰς τὸ Δωδε-

Litterae volgares praeter ΖΞΠΣ. Notae numerales lineis horizontalibus supra obductis significantur. 1 Fasti sunt gymnasii, in quibus perscribuntur quaecunque eis qui in illo versantur quoque mense peragenda sunt sive sacra sive profana; singuli menses singulas columnas tenent. Pr. Propter litterarum formas titulum Attali II morte (138 a. Chr.) recentiorem esse negat Pat. Quare cum v. 41 necessario intellegendum esse regem Attalum. At fefellit illum Attalum III non amplius quinquennio (138—133 a. Chr.) regnasse, neque in tam paucis annis quicquam ex litteraturae genere colligi licere, ita ut in medio relinquendum sit, utrum hic an ille designetur. 2 Coi praeterea solo Πολιάδος cognomine utuntur (n. 616, 56); quare additum Νίκᾳ ad conexionem quae Pergamenorum regibus cum gymnasiis et aliarum civitatium et Coorum intercedebat rettulit Pr. Etenim Pergami praecipue colebatur Ἀθηνᾶ Νικηφόρος, quae haud raro etiam Ἀθηνᾶ Πολιὰς καὶ Νικηφόρος (cf. indicem Alterth. von Perg. VIII, 2 p. 516) appellatur. 3 Cum

--λεια[4]
[ἡβώ]ντων[5]
-- [εἰ]ς Κυπά-
[ρι]σσον[6].
-- [πο]μπὴ
[βασι]λεῖ
[Πτολε]μαίῳ[7]
-- [διαν]ομὰ
[ἐπι]δό-
[σε]ων
[π]αισὶ τοῖς
[μαθη]ταῖς
-- [ἐπ]ὶ Δάλιον[8] καὶ
[εἰς Κ]υπάρισσον.
-- βουλή[9].

κάθεον[12] θυσία
καὶ ἀγωνάριον
ἀνήβων
ι' Πυθόκλεια[13] Διὶ
Σωτῆρι.
ια' ἀγωνάριον ἡβώ(ντων)
ιβ' παρὰ Διόνυσο(ν)
ιε' ἐπὶ Δάλιον
ιθ' πομπὴ
Μουσῶν
κϛ' πομπὴ βα-
σιλεῖ Ἀττ[ά]λῳ[14]
κε' ἀγωνάριον ἡβώ(ντων)
π(ρ)ό[15]. ἀπόδειξι[ς][16]
διδασκάλων
καὶ κεφαλ(α)ί[17] γ'.

ἀγῶνες sint publici universae civitatis ludi, quae intra gymnasium instituuntur statis diebus certamina ad vires et sollertiam epheborum et puerorum examinanda potius quam deorum colendorum causa, ἀγωνάρια hic vocantur. Pat., Pr. Victores eiusmodi certaminis recensitos habes n. 524. 4 [προτέ]λεια Pr. dubitanter. 5 Duae modo hic distinguuntur aetates, ἡβῶντες i. e. ἔφηβοι et ἄνηβοι i. e. παῖδες. 6 De hoc loco Pat. provocat ad Hippocrateam epistulam 11: ἔτυχε τότ' ἐοῦσα τῆς ῥάβδου ἡ ἀνάληψις ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐτήσιος ἑορτή, ὡς ἴστε, πανήγυρις ἡμῖν καὶ πομπὴ πολυτελὴς ἐς Κυπάριττον. Sed num recte Rayetus hoc de fluvio prope Antimachiam cui hodie id nomen est intellexerit, iure dubitat Pat. propter situm nimis remotum a Coorum oppido. 7 Regio nomine hic superstites significari reges apparet. Quare ex eis quae not. 1 de aetate horum fastorum disputata sunt aut Ptolemaeus VI Philometor (183—146 a. Chr.) aut Ptolemaeus VII Euergetes II (183—117 a. Chr.) hic significatur. Pr. 8 Delubrum Apollinis Delii. 9 Non senatum civitatis, sed νέων vel ἐφήβων vel utrorumque concilium interpretatur Pr., monens talia concilia in titulis haud infrequenter commemorari (Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 181 n. 252 cum Fränkelii notis). Soli ἔφηβοι mihi in censum venire videntur, quia duae modo hic distinguuntur aetates (not. 5), pueri vero nullam sine dubio habebant βουλήν. 10 Ex sententia E. Bischoffii de fastis Gr. ant. p. 381 sextus Coorum mensis, Atheniensium Elaphebolion, Romanorum Martius aut Aprilis. 11 Eumenem I propter omissum nomen regium intellegit Pat., improbabiliter. Nam eius sacra tum etiam in gymnasio Coorum celebrata esse neutiquam credibile est. Immo rex non appellatur, quia non iam regnat, neque alius est ac nobilissimus ille Eumenes II (197—159 a. Chr.). Sic Pr., qui tamen quia non appellatur θεός fortasse ad privatum nescio quem cuius beneficiis Coorum

gymnasium affectum sit referendum dicit. Sed eiusmodi homini pompam ductam esse veri simile non est, omisso vero appellativo nomine θεός Eumenes perinde habetur atque illi qui iam antiquitus fuerunt dei Bacchus, Minerva, alii. Nam ipsius pompae mentio sufficiebat ad divinam eius cui ducebatur naturam et dignitatem significandam. 12 Cf. n. 617[11]. 13 Non a deo, cui fiunt, sed ab homine, qui instituit, appellantur haec sacra ut Alcesippea Delphorum (Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 436, 5) et Phigalensium Andrinea (infra n. 661, 3). 14 Cf. not. 1. 15 Π̊ lapis, quod compendium π(ρ)ο(τριακάδι) significare summa cum veri specie coniecit Pat. 16 De magistris in proximum annum eligendis hoc interpretantur editores. Sed nescio an de examine potius dicatur, quo discipuli probabant quid didicissent; sic enim in titulis inferioris aetatis ἀποδεικνύναι et ἀπόδειξις usurpatur. Cf. n. 521, 41 ἐποιήσαντο (οἱ ἔφηβοι) — τὴν ἀπόδειξιν τῇ βουλῇ. Plutarch. Quaest. conv. IX, 1, 1 p. 736D Ἀμμώνιος Ἀθήνησι στρατηγῶν ἀποδείξεις ἔλαβεν ἐν τῷ Διογενείῳ τῶν γράμματα καὶ γεωμετρίαν καὶ τὰ ῥητορικὰ καὶ μουσικὴν μανθανόντων ἐφήβων, καὶ τοὺς εὐδοκιμήσαντας τῶν διδασκάλων ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλεσε. Qua ex narratione facile intellegitur, non minore iure διδασκάλων quam ἐφήβων ἀπόδειξιν vocari potuisse eiusmodi examen. 17 ΚΕΦΛΑΙΓ lapis. Quae sint hae κεφαλαί, obscurum est.

---

620 Fragmenta pilae marmoris Hymettii. *a* ex schedis Fourmonti ed. Boeckh C. I. G. 157. Staatsh. II p. 112. Lapide denuo reperto ed. Pittakis Ἐφ. 3266. *b* edidit Pittakis Ἐφ. 161. 162. Boeckh Staatsh. II p. 135. *c* ed. Pittakis Ἐφ. 3451. Haec omnia denuo exscripta et cum *d* tribusque aliis fragmentis (*c f g*) coniuncta edidit Koehler C. I. Att II 741. Sed nos et illis tribus fragmentis et iis quae in postica *a b c d* parte scripta sunt omissis, ea modo exprimimus, quae ad δερματικά spectant (Syll.[1] 374. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 669 n. 824).

a

[---πα]ρ[ὰ[1] ----]ου | -------ΗΗΗ[Η𐅅ΔΔ]ΔΔ[Γ]⊢--- | [κεφάλαιο]ν : ↑↑↑↑ΤΤΧΧ𐅅ΗΗΗΗΔ

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Exstant fragmenta legis a Lycurgo Lycophronis f. rogatae (C. I. Att. II 162), quae spectabat ad rerum sacrarum administrationem. Inter quam legem et hunc laterculum necessitudinem arctissimam intercedere demonstravit Koehler. Nempe quae illic ut fiant praecipitur, eorum hic ratio redditur a magistratu cui mandata erant. Qui qualis fuerit, dubitatur. Boe. cum demonstrasset, quaestores Minervae aliorumve deorum utique non esse, summum administrationis pecuniarum publicarum praefectum (τὸν ἐπὶ τῇ διοικήσει) has rationes reddidisse coniecit; quod Koe. reiecit, quia aversae partis v. 8 pluralis δ

[ἐκ τοῦ δε]ρματικοῦ[2]

[ἐπὶ Κτησ]ικλέους ἄρ[χον]τος[3]·

[ἐγ Διο]νυσίων τῶν [ἐμ Πει]ρα[ιεῖ[4] παρὰ | βοων]ῶν : ΗΗΗΔ⊢ |

[καὶ] τὸ περιγενόμε[νον ἀ]πὸ τῆ[ς | βο]ωνίας[5] : ΗΗ𐅄ΔΔΔ

[ἐγ] Διονυσίων τῶν [ἐπὶ Λ]ηναίω[ι[6] | π]αρὰ μυστηρίων [ἐπιμ]ελητῶν[7] -----

ἐκ τῆς θυσίας τῆ[ι Ἀγαθ]ῆι Τύ[χηι[8] παρὰ] | ἱεροποιῶν : Η𐅄Δ----

ἐξ Ἀσκληπιείων[9] πα[ρὰ] ‖ ἱεροποιῶν : ΗΗ𐅄ΔΔΔ⊢---·

προσεπριάμεθα scriptus est; ipse extraordinarium quendam magistratum, cui Lycurgus praeesset, illa lege institutum has tabulas confecisse statuit, eoque summa cum probabilitate rettulit quae in Stratoclis plebiscito (Vitt. X orr. p. 852B, cf. n. 168) leguntur: ἔτι δὲ αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συνήγαγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ παρασκευάσας τῇ θεῷ κόσμον Νίκας τε ὁλοχρύσους πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους, quibuscum cf. C. I. Att. II 162*c*, 10 [τὸν κόσμο]ν τὸν κανηφορικὸν ὅπως ἂ[ν----]. In magistratu fuisse illud collegium per quadriennium ab Ol. 111, 3 (334/3 a. Chr.) usque ad Ol. 112, 2 (331/30 a. Chr.) ex hoc titulo discimus (cf. C. I. Att. II 162*c*, 17 [---ο]υ ἐνιαυτοῦ ἐν τῇ τετραετίᾳ ἐκ---). Sed cur primi anni δερματικά inde a Posideone mense demum perscripta sint, latet. Reliqua fragmenta, quae omisimus, praeter rationes pecuniarum acceptarum et expensarum etiam rerum sacrarum traditarum laterculum in eodem lapide scriptum fuisse docent (cf. 588[1]). Versibus 1. 2 index pecuniarum acceptarum nescio cuius generis finitur subscripta totius quadriennii summa, v. 3 incipit δερματικῶν tabula. 2 Cf. Harpocrat. δερματικόν· Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται· δερματικὸν ἂν εἴη λέγων ὁ ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον. Apparet hic ea modo sacrificia recenseri, ex quibus victimarum pelles ad rempublicam perveniebant; in aliis sacerdoti cessisse videntur. 3 Ol. 111, 3 (334/3 a. Chr.). 4 Cf. n. 587[70]. 5 Quae ad victimas comparandas magistratui attributa erat pecuniae summa, ea tota in pecuniarum expensarum laterculo recensebatur. Quare quae supererant necessario tabulae pecuniarum acceptarum inserenda erant. B. 6 Mense Gamelione. B. 7 Quod hic titulus primum docuerat, epimeletas etsi nomen haberent a mysteriis, tamen etiam in Lenaeorum cura adfuisse regi, nunc confirmat Aristoteles Ἀθ. πολ. 57, 1 ἔπειτα (ὁ βασιλεὺς ἐπιμελεῖται) Διονυσίων τῶν Ἐπιληναίων· ταῦτα δέ ἐστι [πομπ]ή [τε καὶ ἀγών]· τὴν μὲν οὖν πομπὴν κοινῇ πέμπουσιν ὅ τε βασιλεὺς καὶ οἱ ἐπιμεληταί, τὸν δὲ ἀγῶνα διατίθησιν ὁ βασιλεύς. Sacrificii mentio non fit, quia id peragit sacerdos, non magistratus; at id cum pompa arctissime coniunctum fuisse apparet. 8 Cf. C. I. Att. II 162*c*, 19 sq. π]ο[ιή]σασθαι δὲ καὶ τῇ Ἀγαθῇ Τύχῃ [----- μετὰ τῶν ἐπι]στατῶν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀγαθῆς Τύ[χης ---]. 9 Octavo mensis Elaphebolionis die, ante ipsum Dionysiorum magnorum initium, Aesch. III, 67: τῇ ὀγδόῃ ἱσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός, ὅτ' ἦν

ἐγ Διονυσίων τῶν ἐν ἄστε[ι][10] π[αρὰ] | βοωνῶν ⁝ 𐅆ΗΗΗΓ⊢⊢⊢--·
ἐξ Ὀλυμ[π]ιείων[11] παρὰ [τῶν τοῦ] | δήμου συλ[λο]γέων[12] : 𐅆Η
[Η]ΔΔ⊢
ἐκ τῆς (θ)υσ[ίας][13] τῶι Ἑρμῆι τῶι | Ἡγεμονίωι[14] παρὰ [στ]ρατηγῶν· -----
ἐγ Βεν(δ)ιδέων[15] παρὰ ἱεροποι[ῶν·] | ΗΗΗΗ𐅅Γ⊢⊢
ἐκ τῆς θυσίας τῶι Διὶ τῶι ‖ Σωτῆρι[16] παρὰ βοωνῶν : ΧΓ
κεφάλαιον δερματικοῦ | ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος |
𐅇𐅅ΔΔΔΓ⊢⊢⊢⊢IIII
ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος[17]·
ἐκ τῆς θυσίας τῆι Εἰρήνηι[18] | παρὰ στρατηγῶν : 𐅆ΗΗΗ𐅅Δ
Δ⊢⊢⊢⊢
ἐκ τῆς θυσίας τῶι Ἄμμωνι[19] παρὰ | στρατηγῶν : ΔΔΔ⊢⊢⊢⊢
IIIC
[ἐκ Πανα]θηναίων[20] παρὰ ‖ [ἱεροποιῶ]ν : 𐅅Δ⊢III
[ἐκ Παναθηναί]ων ἐκ[ατόμβης[21] | παρὰ ----] ΔΔΔ⊢⊢⊢III

τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία καὶ ὁ προάγων. 10 Medio mense Elaphebolione. 11 Harum feriarum tempus (inter medium Elaphebolionem et undevigesimum Thargelionis diem) ex hoc demum titulo cognitum est. Cum Munychionis die undevigesimo pompam Iovi ductam esse cui equites interessent Plut. Phocion. 37 testetur, Olympieis vero equites ἀνθιππασίας certamen habuisse ex n. 200, 5 innotuerit, illum ipsum harum feriarum diem esse non improbabile est. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 466. 12 Cf. 496[10]. 13 ΟΥΣ. 14 Cf. 497[3]. 15 ΒΕΝΑΙΔΕΩΝ. Haec sacra undevigesimo et vigesimo Thargelionis die fiebant (cf. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 488). 16 Boe. de sacrificio quod Lysias XXVI, 6 ipso ultimo anni die factum narrat, haec intellegenda putavit. At rectius A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 526 ad Buphoniorum diem, qui est quartusdecimus mensis Scirophorionis, rettulit assentiente Koe. Ceterum huius quoque sacrificii mentio fieri videtur in titulo C. I. Att. II 162c, 13. 17 Ol. 111, 4 (333/2 a. Chr.). 18 Ad Synoecia hoc sacrificium rettulit A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 39, quae sextodecimo Hecatombaeonis die fiebant (Plut. Thes. 24). Paci eo die sacra facta esse testatur Schol. Arist. Pac. 1019, ubi tamen praetorum mentio non fit. 19 Cf. n. 580[3]. 20 Duodetrigesimo Hecatombaeonis mensis die (K. F. Hermann Gottesdienstl. Alterth. § 54, 14. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 51 sqq.). 21 Supplevit Koehler, monens summam pecuniae quae antecedente versu scripta est tam exiguam esse, ut ea hecatomba illa Panathenaeorum comprehendi nullo modo posset. Hieropoeos, quorum quattuor genera fuisse Athenis docui n. 496[13], hic annuos intellegendos esse apparet ex titulo 51, 6.

b

[ἐκ τῆς θυσ]ίας [τῆι Δήμητρι καὶ | τῆι Κόρηι][22] τῆι Δαείρ[αι παρὰ || ἐπιμελητῶ]ν[23] : ΗΗΔΔΠͰͰͰͰΙ[ΙΙ]Ι
[ἐγ Διονυσίω]ν τῶν ἐπὶ Ληναίωι [παρὰ | ---ων--] ΗΠͰ
[ἐκ τῆς θυσ]ίας τῆι Ἀγ(αθ)ῆι[24] Τύχη[ι παρὰ | ἱεροποιῶν] : Η[Ͱ]ΙΙΙ
[ἐξ Ἀσκληπι]είων πα[ρὰ | ἱεροποιῶν] : ΗΗ . ΔΔ[Π--][25].
[ἐγ Διονυσί]ων τῶν ἐν [ἄστει παρὰ | στρατηγῶν] : ΗΗΗΠͰ---
[ἐξ Ὀλυμπι]είων πα[ρὰ τῶν τοῦ || δήμου συλ]λογέων : ΠΗ----
[ἐκ τῆς θυσ]ίας τῶι Ἑρμ[ῆι τῶι | Ἡγεμονίωι] παρὰ στρα[τηγῶν ---]
[ἐγ Βενδιδ]έων παρὰ ἱε[ροποιῶν· ----]
[ἐκ τῆς θυσ]ίας τῶι Δι[ὶ τ]ῶ[ι Σωτῆρι || παρὰ βοων]ῶν : ΧΧΠΗΗ ΔΙΙΙ
[ἐκ .....ω]ν παρὰ βοώνου : Η---
[ἐκ ....ω]ν π[αρὰ ἱ]εροπο[ιῶν ---]

c

----\Δ---
[κεφάλαι]ον δερ[ματικοῦ || ἐπὶ Νικ]οκράτο[υς ἄρχοντος· | ---] ΗΗΗΠͰͰͰͰ
[ἐπὶ Νική]του ἄρχοντος[26].
[ἐκ τῆς] θυσίας τῆι Εἰρήνηι [παρὰ | στρατ]ηγῶν : ΠΗΗΗΔ[Ι]ΙΙ
[ἐκ Πα]ναθηναίων παρὰ ἱερο[ποιῶν· ---]
[ἐξ Ἐλε]υσινίων[27] παρ' ἱεροποιῶ[ν ----]
[ἐκ τῆς θ]υσί[α]ς τῆι Δημοκρατία[ι[28] παρὰ | στρατη]γῶν : [Η]ΗΗ ΗΔͰͰͰͰΙΙΙ

---

22 Retinui Boeckhii supplementum, quod etiam Koehlero maxime probabile visum est. Dairam eandem esse ac Proserpinam, B. probavit testimoniis Etym. M. p. 244, 34 et Schol. Apoll. Rhod. III, 847. Quod A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 381 Δάειρα Semeles in sacris Atheniensium nomen fuisse statuit, id certe nullo nititur testimonio. Sacrificium vero ad Haloa retulit B., quae mense Posideone acta esse constaret (587[91]). 23 Mysteriorum. 24 ΑΓ/ΟΗΙ. 25 ΔΔΓ. 26 Ol. 112, 1 (332/1 a. Chr.). 27 Hic unus est titulorum Atticorum locus, ubi Ἐλευσίνια non ad certamina sed ad sacrificium refertur. Illa alternis annis fiebant (n. 587[171]), hoc annuum esse v. 66. 73 inter se comparati docent. A. Mommsen peculiares ferias, a magnis mysteriis probe distinguendas, quotannis mense Boëdromione actas opinatur. Mihi ut in re incertissima probabilius est ipsum mysteriorum sacrificium intellegi cui alternis annis adiungebantur ludi qui proprie Ἐλευσίνια vocantur. 28 Cf. C. I. Att. III 165 Ἀθηνᾶς Δημοκρατίας. Picta fuit

[ἐξ Ἀσκλ]ηπιείων παρὰ βοωνῶν : Χ
[ἐχ Θησ](έ)ων[29] παρὰ | [ἱεροποιῶ]ν [:] ΧΗ𐅄ΔΔΔⱵⱵⱵ--
[ἐγ Διονυσίων τῶν] ἐμ Πει[ραιεῖ ---]

d

ἐ[ξ Ἐλευσινίων παρὰ] | ἱεροπ[οιῶν[30] ----]
ἐκ τῆς θ[υσίας τῆι Δημοκρατίαι παρὰ] | στρατηγ[ῶν· ---]
ἐξ Ἀσκληπ[ιείων παρὰ ------]
ἐχ Θησέων [παρὰ -------]
ἐγ Διονυσίω[ν τῶν ἐμ Πειραιεῖ παρὰ] ‖ στρατηγῶν -----
ἐγ Διονυσίω[ν τῶν ἐπὶ Ληναίωι παρὰ] | στρατηγῶν : ------
[ἐ]κ [τ]ῆς θυσία[ς τῆι Ἀγαθῆι Τύχηι-- | .....] στρατ[ηγῶν· ---]
[ἐξ Ἀσκλ]ηπιέω[ν παρὰ -----]
[ἐγ Διονυ]σίω[ν τῶν ἐν ἄστει παρὰ | ------]

---

haec dea una cum Theseo et populo Atheniensium in porticu Iovis Eleutherii (Pausan. I, 3, 3). 29 _ΩΝ. De scriptura cf. n. 53[13]. 30 Haec et quae sequuntur spectant ad ultimum quadriennii annum, qui est Aristophanis archontis (Ol. 112, 2. 331/0 a. Chr.).

---

621 Lapis fractus supra et infra, in vico *Kardamina* insulae Coi in domo figuli cuiusdam. Edd. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 260 n. 369 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschiften III p. 393 n. 3707. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 619 n. 719).

[------------- θυέτω ὁ | ἱ]ε[ρε]ὺς τοῦ Ἀπόλλωνος[1] ἐν τῶι μ[ηνὶ τῶι Πανά]|μω[ι[2] τᾶι] ἑβδόμαι αἶγα τᾶι Ἀφροδίτ[αι ἀπὸ ὃρα]|χμᾶν εἴκοσι καὶ τᾶι ἐνάται τοῦ [αὐτοῦ μηνὸς] | αἶγα ἀπὸ τοῦ ἴσου καὶ σ(ι)αλ⟨α⟩ίδια[3] τ[έτταρα][4]. ‖ διαγραφόντω[5] δὲ τοὶ ναποῖαι τῶ[ι ἀεὶ πρι]|αμένωι τὰν ἱερωσύναν ἐν τῶι μην[ὶ τῶι

Litterae volgares praeter ΠΣΩ et ΘΟ reliquis litteris minores. 1 Sacerdos summus pagi Halasarnae fuisse videtur Patoni. Cf. n. 614, 4. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 261 n. 370, 2. 2 Postremus anni Coorum mensis, Atheniensium Boedromion, Romanorum September vel October. Cf. E. Bischoff Fasti Gr. ant. p. 381. 3 ΣΑΛΑΙΔΙΑ lapis. Emendavit Pat. porcellos intellegens. Deminutivum sane alibi non legitur, sed σίαλος de sue inde ab Homero non infrequens est. 4 Supplevi; nam τ[ρία] lacunam non explet. 5 Cf. n. 597, 2 cum nota.

----]|ωι καὶ ἄλλας δραχμὰς εἴκοσι ὥστε θύ[εν τᾶι Ἀ]|φροδίται αἶγα· θυέτω[6] δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς το[ῦ Ἀπόλ]|λωνος τᾶι εἰκάδι αἶγα ἀπὸ δραχμᾶν εἴ[κοσι.] ‖ θυόντω δὲ καὶ τοὶ μεμισθωμένοι τὸς ἱερὸ[ς κά]|πος καὶ τὸ βαλανεῖον, ἕκαστος αὐτῶν ἔριφ[ον | ἀ]πὸ δραχμᾶν δεκαπέντε [---------|τ]ᾶς ἐν ἀκροπόλει α . οι------- ----|----έτω ὁμοίως -------------‖ο . . των γερα-------

6 Cui numini victimae immolentur neque hic neque in proximis sacrificiis enuntiatur. Sed recte omnia Veneri vindicat Pat., quia aliter nomen dei taceri non poterat.

---

622 Fragmentum tabulae marmoreae, in loco *Gennadi* insulae Rhodi. Ed. I. Martha Bulletin de corr. Hell. II (1878) p. 615 n. 1 (Syll.[1] 375. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p.131 n. 188. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 147 n. 905. I. de Prott Leges Graecorum sacrae I p. 44 n. 23. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 621 n. 721). Cf. quae adnotavit A. Mommsen Bursians Jahresbericht 1889, III p. 434.

Θευδαισίου[1] ἕκτα[ι] | ἱσταμένου Ποτ|ειδᾶνι Φυταλμί|ωι[2] ὗς τέλεος ‖ θοινῆται[3].

Litterae volgares. 1 Rara huius mensis memoria in titulis amphorarum Rhodiarum (Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 329); in ipsa insula unum modo exemplum (Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 181 n. 1131, 5) inventum est. Theudaesiorum feriae, unde mensis nomen traxit, in aliquot titulis Lindiis commemorantur (n. 626[3]). Quem locum Theudaesius tenuerit in Rhodiorum anno ab aequinoctio auctumnali incipiente, non constat, nisi quod hoc Neptuni Phytalmii sacrificium suadet ut de eo tempore quo agri arantur et conseruntur cogitemus, i. e. auctumno vel hiemis initio. Secundum locum ei tribuit Paton, tertium Mommsen, quartum E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 383. 2 Cf. n. 600[11]. 3 I. e. θύεται.

---

623 Tabula lapidis nigricrantis apud Menam Pappademetrii f. sutorem in vico Γεννάδι insulae Rhodi. Edd. C. Smith (ex A. Biliotti schedis) Journal of Hellenic studies IV (1883) p. 352 n. 11. F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. maris Aegaei I p. 147 n. 906. (I. de Prott Leges Graecorum sacrae I p. 44 n. 24. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 621 n. 722).

Ἀγριανίου[1] ἐνάται | ἐξ ἰκάδος[2] Διονύ|σωι ἔριφος[3].

Litterae Ionicae volgares; Ω v. 3 minore modulo exaratum. 1 ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ lapis, quem quadratarii lapsum recte existimat Hi. Mensis nomen perfrequens in ansis amphorarum Rhodiacarum (Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. I p. 237). Occurrit etiam in fastis Rhodiis Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. I p. 5 n. 4, sed in fragmento decem modo versuum nusquam contingente maiorem tabulae partem superstitem, ut cuius potissimum columnae sit explorari nequeat; itaque in quam anni partem inciderit incertum. E. Bischoff de fastis Gr. p. 384 decimum ei locum tribuit, R. Paton (cf. n. 622[1]) octavum. 2 Undetrigesimum, qui alibi in cavis mensibus τριακάς, in plenis προτριακάς appellatur, intellegit Smith, vigesimum alterum Pr. Illi malim assentiri, siquidem Useneri interpretationem formulae Atticae μετ' εἰκάδας luculenter refutatam esse persuasum habeo (cf. n. 205[2]). De Rhodo ipsa in neutram partem quicquam exstat testimonii. Nam fasti Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 5 n. 4 omnino in censum non veniunt, quia nullam habent formulam, sed notas numerales (κθ = 22, κη = 23, κζ 24 sim.). Ubi vero totidem litteris ἐξ ἰκάδος exstat (Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 11 n. 9, 2. 3 Ὑακινθίου ἕκτᾳ ἐξ ἰκάδος. Supra n. 450, 29. 30 Καρνείου ἑβδόμᾳ ἐξ ἰκά[δ]ος), non magis quam hic diem ex argumento tituli definiri licet. 3 Cf. n. 616, 46. 58.

---

624 Tabula marmorea cum anaglypho inventa Thasi. Post alios ex ectypo chartaceo ed. Roehl I. G. A. 379 (P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 336 n. 525. F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 55 n. 68. E. S. Roberts Introduction to Greek Epigraphy I p. 58 n. 22. O. Hoffmann, die gr. Dialekte III p. 35 n. 69. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 611 n. 706).

Νύμφῃσιν κἀπόλλωνι Νυμφηγέτῃι[1] θῆλυ καὶ ἄρσ|εν ἂμ[2] βόλῃι προσέρδεν[3], ὄϊν[4] οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. | οὐ παιωνίζεται[5].
Χάρισιν αἶγα οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον.

Litteratura antiqua Pariorum Thasiorumque, quae a volgari Ionica praeter paucas litterarum formas vetustiores (NV) non discrepat nisi contrario signorum Ω (ο, ου) et Ο (ω) usu. Cf. A. Kirchhoff Studien zur Gesch. des gr. Alph. ed. 4 p. 79 sqq. 1 Idem cognomen Sami (Bull. de corr. Hell. IV p. 335) occurrere notat K. Wernicke ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie II, 1 p. 61. Neque ea Nympharum cum illo conexio mira est, siquidem arborum, herbarum omniumque quae ex terra gignuntur eum curam habuisse ex multis cognominibus colligitur (Wernicke p. 9). 2 Ex ἃ ἂμ hoc natum esse crasi priores editores sumpserunt, sed A. Fick Gött. gel. Anz. 1883 p. 126, cui assentitur Be., maluit ad ὃ ἂμ referre, quod crasis genus sane Atticum potius est quam Ionicum. Pluralis mihi quidem

nullam videtur offensionem habere. 3 De hac omne genus victimarum admittendi liberalitate cf. n. 589[27]. 4 Sic plerique editores. Becht. οἶν praetulit, monens apud iambographos, qui accuratissime repraesentarent quotidiani sermonis apud Ionas consuetudinem, οἴ volgo contrahi (τρισοιζυρὴν Archiloch. fr. 129, οἰζυρόν Semonid. 7, 50), rarius distineri (ὀϊζύς Archil. 52). At nescio an in hac re aliquam vim habeat accentus discrimen. 5 Carmen quod inter sacrificium canitur proprie appellatur παιάν (παίων). Cf. P. Stengel gr. Cultusalterthümer p. 103. Rarum erat et memorabile, si quando sacra quaepiam hoc cantu carebant. Praeter hunc titulum cf. Athen. IV, 139 d Πολυκράτης — ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν οὔτε ἄλλα πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν οὐδ' ἄλλο τι τοιοῦτον οὐδὲν καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν.

---

625 Cymbalum aheneum quod Athenas, ubi est in museo nationali, pervenit ex oppido Arcadico *Dimitzana*, inventum vero dicebatur prope oppidum *Alagonia* situm in confiniis Laconices et Messeniae. Edd. Oeconomides Ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα p. 129. Ex Koehleri delineatione M. Fränkel Archaeol. Ztg. XXXIV (1876) p. 31 tab. 5 (inde Roehl. I. G. A. p. 75 n. 324. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 247 n. 392. A. Fick ap. Bezzenberger Beitr. V p. 20 et ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 143 n. 373. O. Hoffmann die griechischen Dialekte II p. 52 n. 81). Cf. quae adnotaverunt R. Meister die gr. Dial. I p. 297. Kirchhoff Studien zur Gesch. des gr. Alphabets ed. 4 p. 148. Chatzidakis Ἀθηνᾶ VII (1895) p. 87 sq. Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 528. F. Studniczka Mitth. XXI (1896) p. 240 sq. M. Fränkel ibid. p. 440 sqq.

Καμό[1] ὗν ἔθυσε[2] τᾶι Κόρϝαι[3].

Litteratura antiqua ΑΕϜΘΜRV. Importune accidit quod ex eis litteris quae coniecturae de regione ansam dant nulla hic occurrit. Qui Thessalicum titulum existimabant, lectione et interpretatione prava nitebantur (not. 1). Immo non iam est cur testimonio de aere ex Peloponneso allato (v. lemma) diffidamus. 1 Cum priores omnes Κάμουν legissent et propter ου vocalis ω vices gerentem Thessaliae vindicassent, primus Mei. monuit ea aetate, cuius hoc momentum est, id scripturae genus omnino ignotum fuisse Thessalis, sed Ionica demum litteratura ab eis adoptata in usum venisse. Iam nescio quis exercitationum epigraphicarum Athenis ab Oeconomo professore habitarum sodalis primas quattuor litteras a reliquis separandas ac pro nomine

mulieris Καμώ habendas esse vidit, cui iure meritoque assensi sunt Chatz., Studn., Fränk. 2 Sic Chatz. et Fr. At hoc de sue mactata incredibile ratus ἔθυσε pro ἀνέθηκε usurpatum statuit Studn.; syllabam υν, quam ipse expedire nequiverat, Thurneyssen apud illum Arcadicam praepositionis ἀνά, ὀν formam esse existimavit. Sed recte Fränkel monuit, hoc ὀν in insula Cypro (R. Meister gr. Dialekte II p. 220) inveniri, in Peloponneso non item. Adde quod difficultas quam Studn. ipse sensit, quod θύειν pro ἀνατιθέναι usurpatum sine exemplo est, Thurneysseni invento haud mediocriter augetur. Etenim hoc quidem verbum, quod proprie sacrificandi vim habet, nusquam quod sciam cum praepositione ἀνά compositum occurrit. Dedicatio facta sacrificii deo oblati testandi causa neque per se quicquam habet offensionis et a Fränkelio feliciter defensa est, qui utramque rem ad nuptias refert. Etenim cymbalum ut alia puellarum ludibria tum a Camo dedicata esse, suis vero sacrificium, quod lustrandi vim habuisse in volgus notum est, item huic occasioni accommodatissimum est (cf. n. 567, 18 ἀπὸ παρθενείας) et confirmatur testimonio Varronis a F. allato de re rust. II, 4, 9 *nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Etruria in coniunctione nuptiali nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Prisci quoque Latini, etiam Graeci in Italia idem factitasse videntur.* Nam hunc ritum manifestum est Etruscos et Latinos a Graecis Italiae civitatibus accepisse, non vice versa. Illae vero, quarum haud exigua pars ex Peloponneso oriunda fuit, sine dubio illinc secum attulerant. 3 Dianam Limnatida intellegit Fränkel, quia illi reliqua quae extarent cymbala cum inscriptionibus dedicata sint (I. G. A. n. 61. 73). Nomen appellativum proprii vice usurpatum facili negotio explicari ex dedicationis occasione, praesertim comparato epigrammate Anth. Pal. VI, 280: Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα τάν τ' ἐρατεινὰν σφαῖραν τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον τάς τε κόρας, Λιμνᾶτι, κόρα κόρᾳ, ὡς ἐπιεικές, ἄνθετο καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτέμιδι. Dianae delubrum in illa ipsa regione (cf. lemna), ubi cymbalum inventum est, commemorat Pausanias III, 26, 11. F. Ceterum ex scriptura ΚόρϜα cognoscitur, quomodo factum sit ut apud Atticos κόρη pristinam vocalem non retineret.

---

626 Titulus incisus rupi in septentrionali clivo arcis Lindi. Ed. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. maris Aegaei I p. 124 n. 792. Cf. quae disputavit idem apud Pauly-Wissowa Realencyklopaedie III, 1 p. 1017 sqq.

5 Εὐαράτο | παίδων[1] | προσχάραι|ος[2] θυσία Βο||κοπίο[ις][3].

Litterae Ionicae volgares; ΟΘΩ reliquis minores. Quarti tertiive a. Chr. saeculi esse existimat H., recte sine dubio; atque orthographia quidem melius convenit quarto. 1 Tredecim aliae eiusdem generis inscriptiones eodem fere loco inventae sunt (Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 124 n. 791. 793—804). Quae partim singulorum hominum sunt (n. 794, 1 Πυθοδᾶς.

795, 1 'Εργία. 797, 2 'Ιαροφῶ[ντος]. 804, 2 'Αγη[σ]άρχου) partim familiarum (τῶν Θάλλιος καὶ Δαϊπόλιος ἐγγόν[ω]ν 791, 1 sqq. 'Αργ......εος ἐκγ[όνω]ν 793, 1, 2. 'Αγησίπ(π)ου καὶ ἐγγόνων 798, 3). Sunt igitur haec manifesto privatorum sacrificia, sed oblata illa quidem per occasionem feriarum publicarum (not. 3). Cf. n. 589[23]. Ceterum hic singula sacra semel facta, ut n. 625, non statis quotannis diebus in posterum facienda ut n. 622. 623, designari manifestum est. 2 Quae laetitiae causa (πρὸς χαράν) fiunt interpretatur Hi. Sed mireris, ei qui testis oculatus hos titulos inde a quinto usque ad tertium a. Chr. n. saeculo incisos referat offensioni non fuisse praepositionis formam Atticam πρός tam antiquo tempore, praesertim in vocabulo iuris sacri, apud Rhodios usurpatam esse et constanter quidem. Quod cum appareat nullo pacto credibile esse, mihi προσχάραιος potius ex προεσχάραιος natum videtur, i. e. πρὸ τᾶς ἐσχάρας γιγνομένα. De praepositionis usu et notione cf. Eurip. Ion. 388. 389 προβωμίοις σφαγαῖσι μήλων. Et crasi vocalium οε nasci ω in nomine substantivo a προ incipiente, et hoc ω correptione ο fieri Doricae dialecti legibus accommodatum est. Illud enim testantur nomen πρώγγυος et verbum πρωγγυεύειν in tabulis Heracleensibus Inscr. Gr. Sic. et It. n. 645, 100. 104. 107 sqq., cum compositum προέγγυοι sine crasi habeas supra n. 478, 7, huius vero rei exempla perfrequentia sunt ut δαμιοεργός, δαμιωργός, δαμιοργός; Βολοέντιος, 'Ολόντιος. Unum ambigas quamnam potissimum notionem tribuas nomini perquam varia vi usurpato ἐσχάρα, de quo cf. E. Reisch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 1663. Sed mihi maxime ea sententia arridet, aram temporariam (cf. αὐτοσχέδιοι ἐσχάραι Paus. V, 13, 8 all. a Reischio p. 1671) designari, quae cuiusque sacrificii causa simplicissima structura erigatur et peracto rursus tollatur. Sic adiectivo προσχάραιος hae privatorum immolationes distinguuntur ab illo sollenni sacrificio quod populi nomine eodem die in ara ante templum sita fit. 3 Reliqui eiusdem generis tituli (v. not. 1) plerumque idem habent (Inscr. ins. mar. Aeg. I n. 793, 3. 794, 2. 795, 2. 796, 3. 801, 1); rarius Βουκόπια legitur (n. 798, 2). Aliquotiens duplex appellatio Βουκόπια Θευδαίσια (n. 791, 5. 804, 3), invenitur, semel (n. 803) unius nominis Θε[υδ]αί[σια] relliquiae agnoscuntur. Dativus indicat ferias publicas esse, per quarum occasionem sacra illa a privatis oblata sint; neque vero minus recte ipsa sacrificia Βουκόπια Θευδαίσια vocantur. Mense Theudaesio, cuius locus in fastis Rhodiorum sane incertus est (cf. n. 622[1]), boves Herculi qui Βουζύγης appellabatur, Lindi mactari solitos (Lactant. inst. div. I, 21. Conon narr. 11. Apollod. Bibl. II 118 Wagner), cui caerimoniae cum agri cultura arctissima necessitudo intercedebat, summa cum veri specie hic agnovit Hi. Qui quod de gentilicia illorum sacrorum natura ex his titulis collegit, id sane mihi non persuasit; immo distinguenda haec privatorum sacrificia, quae per occasionem Bucopiorum Theudaesiorum festi suo quisque arbitrio aut solus aut cum suis faciebat, a publico ac sollenni populi Lindiorum.

---

627 Marmor album, inventum Mileti in scaena theatri inaedificatum. exstat Parisiis (*Musée du Louvre*). Ed. O. Rayet Revue

arch. XXVIII (1874) p. 106 (Syll.[1] 376). Ex ectypo chartaceo F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 69 n. 100, cum imagine photolithographa tab. 3 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 623 n. 726).

-----------ντων. λαμβάνειν[1] δὲ τὰ δέρματα κ[αὶ] τὰ ἄλλα γέρεα· ἢν ἓν θ[ύητ]αι, λά[ψε|ται[2] γλῶσ]σαν, ὀσφύν, δασέαν[3], ὤρην[4]. ἢν δὲ πλέω θύηται, λάψεται ἀπ' ἑκάστου ὀσφύ[ν, | δασέ]αν καὶ γλῶσσαν, καὶ κωλῆν μίαν ἀπὸ πάντων. καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν | [ἐντ]εμενίων ὅσων ἱερᾶται ὁ ἱέρεως[5], λάψεται

Litterae Ionicae formae volgaris. Hastae hic illic paullulum inflexae, extremae earum partes dilatatae ac nonnunquam veris apicibus ornatae. Tertii a. Chr. n. saeculi ineuntis aut fortasse quarti ad finem vergentis est; utique cum Ra. ad quintum referre nullo modo licet. 1 Ad sacerdotem qui sacrificiis publicis interest verbum spectare sequentia docent. De pellibus cf. n. 589, 29. 2 Syllabae primae vocalis corripienda est; aliter enim ᾱ pro η in dialecto Ionica offensionem haberet. Milesiorum eorumque colonorum (κατελάφθη Zeleae n. 154, 7) hoc esse, quorum dialecto etiam Herodotus (λελάβηκε IV, 79. ἀπολελαμμένοι IX, 51) et Hippocrates usi essent, monuit Becht. 3 Recte hoc nomen substantivum esse, non adiectivum ad ὀσφύν relatum, statuit R., qui tamen quaenam victimae pars indicaretur definire non ausus est. At non potest de alia ac de pelle hirsuta intellegi; nempe ut alibi pellem inter ἱερεώσυνα fuisse docet Arist. Thesm. 758 τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται (cf. etiam n. 601, 12), sic in hoc ipso titulo quae nunc singillatim enumerantur, v. 1 vocibus τὰ δέρματα καὶ τὰ ἄλλα γέρεα comprehensa sunt, et v. 7. 8 peregrinus qui sacra faciet eadem dare iubetur quae civitas det praeter pellem. 4 Vocem Ionicam Becht. primus monstravit in Schol. Hom. μ, 89 ἀώρους· Ἀρίσταρχος ἀκώλους. τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλῆν ὤρην καὶ ὡραίαν. Perbene idem comparat Latinum *sura*; sed hic titulus eo nomine a scholiastae testimonio discrepat, quod v. 4. 5 κωλῆν et ὤρην distinguit. Quo iure hanc Becht. ὠμοπλάτην esse dicat, non assequor. 5 Sic scripsi. ἱερεώς R., qui de ionicis diphthongis εο et αο pro ευ et αυ mentionem inicit. At ω in his diphthongis nusquam praeterea invenitur. Contra ab composito ἀρχιέρεως (ἀρχ-ιέρηϝ-ο-ς), quod ab ἱερεύς derivatum est ut ἡμιέκτεων (ἡμι-έκτηϝ-ο-ν) ab ἑκτεύς, hanc declinationem etiam in nomen primitivum permanasse iam veteres grammatici non ignorabant (Bekk. Anecd. p. 1197, 24), qui sane iniuria eam Atticis tribuisse videntur. Immo Ionismi Milesiorum propriam fuisse nunc pluribus testimoniis constat: etenim cum hic nominativum habeamus, genetivus ἱέρεω est in titulis Olbiopolitarum (n. 226, 23. 33. 59, cf. not. 7) et Tomitarum (Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VI p. 8 n. 14, ubi editor iniuria ἱερέω(ς) emendavit), quos utrosque Milesiorum colonos fuisse constat. Inde ad propinquos Iasenses manasse videtur (n. 602, 8). Bechtel nominativum ἱέρεως ad exemplum genetivi ἱέρεω factum sumit, eum vero legitime deduci ab

τὰ γέρεα τὰ αὐτὰ καὶ κωλῆν ἀντὶ ‖ [τῆ]ς ὥρης, ἢμ μὴ βασιλεὺς[6] λαμβάνηι. ἢν δὲ εὐστὸν[7] θύηι ἡ πόλις, λάψεται γλῶσ|σαν, ὀσφύν, δασέαν, ὤρην. ἢν ξένος ἱεροποιῆι τῶι Ἀπόλλωνι, προϊερᾶσθαι[8] τῶ[ν] | ἀστῶν ὃν ἂν θέληι ὁ ξένος, διδόναι δὲ τῶι ἱερεῖ τὰ γέρεα ἅπερ ἡ πόλις διδοῖ π[άν|τα] χωρὶ[ς] δερμάτω[ν,] π[λὴν][9] τοῖς Ἀπολλωνίοις ------

---

ἱερῆς Arcadum et Cypriorum. Verum hunc nominativum etiam apud Ionas unquam fuisse non traditur. 6 Rex sacrificulus, quales, ut Athenis, ita in aliis quoque Ionicis civitatibus, veluti Prienae, Ephesi, fuisse constat (C. F. Hermann Staatsalterth. § 56, 15). 7 Ab εὕειν verbo descendere hoc nomen monuit Egger apud R. Putaverim victimam designari quae tota (praeter ἱερεώσυνα illa) comburatur (ὁλοκαυτεῖν). 8 Cf. 484[5]. 9 Supplevit Bechtel coll. n. 589, 34.

---

628 Fragmenta duo marmoris albi, nusquam quidem inter se contingentia, sed tamen manifesto ad eandem tabulam pertinentia. Utrumque integrum a sinistra, mutilum a reliquis partibus. Inventa Eleusine. Edd. A. N. Skias Ἐφημ. ἀρχαιολ. 1895 p. 97 n. 12.

a

.....ν εἰς Ἐλευσίνιο[ν]
πέντπτει ἱσταμένου[1]
ἱεροφάντηι καὶ κήρυκι
[εἰ]ς ἄριστον τὴν ἑορτὴν[2]
προαγορεύουσιν τῶν
ΗΙΙΙ Προηροσίων[3]

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. Quarti a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis aut tertii ineuntis esse videtur. 1 Pyanepsionis, ut discimus ex eis quae infra de Proërosiis et Pyanepsiis leguntur (not. 3. 4). 2 Vides non recte A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 192 not. 5 dubitare num usquam Proërosia ἑορτή appellentur. 3 Cf. Etym. M. 688, 44: Προηρόσια ὄνομα θυσίας ὑπὲρ τῶν καρπῶν γινομένης (sic n. 615, 16 ὑπὲρ καρποῦ Δήμητρι ὗν. 24 ὑπὲ[ρ] κα[ρ]πῶν Διὶ Χθονίῳ, Γῆ Χθονίῃ). Hesych. προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. Κλείδημος (καὶ ὁ δῆμος cod., em. Ruhnken) δὲ αὐτὰ προαρκτούρια καλεῖ. n. 521, 28: τοῖς τε Προηρεσίοις ἤραντο τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἐλειτούργησαν ἐν τῷ ἱερῷ εὐτάκτως. De tempore A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 194 ita disputat, ut omnino Boëdromiona et Pyanepsiona in censum venire dicat, sed illum mensem praeferat propter nomen προαρκτούρια. Id enim non referendum ad occasum

	ἑβδόμηι ἱσταμένου	ΔΔ
ΔΔ	Ἀπόλλωνι Πυθίωι[4] [α]ἶξ	ἱε[ρ
	καὶ τὰ ἐφ' ἱεροῖς[5], πρό(τ)ονον[6]	τελ-------
	καὶ τὰ μετὰ το[ύτ]ου	Ποσ[ειδῶνι[12] ----]
	τράπεζαν κοσμῆσαι[7]	πελ(α)[νὸς[13] ----]
	τῶι θεῶι, ἱερεώσυνα ἱε[ρ]εῖ[8]	ιλ . ε . ς ------
	---------------------[9]	

vespertinum, quem a. d. quartum nonas Novembres accidere dicit Plinius N. hist. XVIII, 313, sed ad ortum matutinum, a quo μετόπωρον incipiat medio mense Septembri. Atque hoc quidem volgo uti in tempore anni definiendo veteres, illum raro commemorari recte dicit. Sed non a nomine quod uno testimonio scriptoris cuius liber non exstat commemoratum fuit, in qua re nescio quis error latere potest, sed a sollenni appellatione proficiscendum est. Quam non ita interpretandam, ut aliquo anni tempore quod aratione prius sit haec sacra facta sint, sed ut ipsa statim excipiat agricolarum labor cuius causa ea deis offeruntur, luce clarius est. At arationem et sementem Pyanepsione demum mense, post primos imbres auctumnales, fieri consuevisse ipse Mommsenus (p. 6. 14. 195. 310. 324) identidem inculcat. Adde quod quae hic de septimo eiusdem mensis die scripta sunt v. 7 sqq., manifesto (not. 4) ad Pyanepsia spectant. Luculentissime igitur hoc titulo confirmatur H. Sauppii sententia Or. Att. II p. 271, 17, Proërosia et Pyanepsia, tempore non multum inter se distantia, ita ab Atheniensibus conexa esse, ut Pyanepsiis Proërosiorum ab Apolline institutorum grati memoriam recolerent. 4 Cf. Harpocr. s. v. Πυανόψια· Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασιν. Pythium potissimum Apollinem fuisse etsi ille non addit, tamen inde apparet, quod oraculum, quo ille per summam frumenti inopiam suaserat ut Proërosiorum sacra instituerent, huic sacrificio ansam praebuerat. Cf. Schol. Aristoph. Equit. 729 οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντες οἰκουμένην, χρωμένων τίνι ἂν τρόπῳ παύσαιτο τὸ δεινόν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηρόσιον ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσειαν. Nulla igitur ex parte dubium est, quin hic in Pyanepsiorum feriis et in mense Pyanepsione versemur. 5 Eadem ni fallor quae n. 617, 24 θύστρα appellantur. 6 Emendavi. ΠΡΟΓΟΝΟΝ Sk., sed litteras ΟΓΟ incertas esse significat. Sumpsi linteum quod in mensa extenditur significari coll. Polluc. X, 191 εἰ δὲ βούλει καὶ ἄλλα τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἔστι μὲν ὑφάσματα, καλεῖται δὲ ἰστριανόν, προτόνιον, ἡμίμιτρον. Quae etsi textilia sunt, tamen non vestes intellegendas esse ex voce σκευῶν colligimus. Quare haud absurde ad ornatum mensae (v. 11) refertur; id sane ambiguum, utrum ipsam formam vocis quam Pollux praebet restituas an πρότονον retineas. 7 Cf. n. 613, 2. 8 ΙΕΟΕΙ. Emendavi; Sk. intactum reliquerat. 9 Hic diei significationem fuisse apparet, quia ea quae proxime sequuntur non iam ad Pyanepsia spectant, sed manifesto ad Thesmophoria, quae ante medium mensem Pyanepsiona acta esse constat (A. Mommsen Feste der Stadt Athen

ἱε[ρο]φάντηι καὶ τα[ῖ]ς ΔΔ
ἱερείαις[10] ταῖς [ἐν] Ἐλ[ε]υσῖν[ι][11]
ἐν τεῖ παννυ]χ[ί]δι
παρέχειν
ψαιστὰ καὶ . τ----

b

π[ρ]ὸς [τ]ὸ μέγαρον
Δ ------μετρα τῆι ἱερείαι[14]
τῆι τοῦ Πλούτωνος[15] ἱερείαι
---------------σας τοῖν Θεσμο[φόροιν]
----------------ι κανοῦν
---------------ς ξύλα ἐπὶ τὸν βωμὸν καὶ -----

p. 19 not. 3). Sed quinam potissimum numerus reponendus sit diiudicare non audeo. 10 Cf. n. 587, 293. 11 Supplevi. ταῖς ------(ο)ῦσιν Sk. At hoc, ut alia mittam, --ούσαις esse debebat. 12 Quaenam Neptuni sacra hic indicentur, latet, quia hoc fragmentum alius columnae est, ita ut ad aliquem ex eis mensibus qui post Pyanepsiona sunt referendum constet, sed ad quemnam potissimum spectet in medio relinquendum sit. 13 ΓΕΛΛ. Supplevi et emendavi. Cf. n. 20[9]. 14 Cf. n. 587, 74. 127. 305. 15 Cf. n. 587[98].

---

629 Tabula marmoris candidi a. 1866 in Olbiae parietinis inventa, exstat Mosquae in museo historico. Edd. Th. Struve Act. societ. Odess. VI (1867) p. 2 (inde K. Müllenhoff Hermae III p. 442). Mus. Rhen. XXIV p. 559. B. Latyschew Inscr. or. sept. Ponti I p. 77 n. 46 cum Addendis p. 221 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 611 n. 705).

Ἑπταδεύσαντες[1] | ἐπεμελήθησαν τοῦ | θησαυροῦ·
Ἡρόδοτος Πανταχλέους
Ἐπιχάρης Διονυσοφάνους
Ποσειδώνιος Εὐκράτους
Ἀδείμαντος Ἀπα[τ]ουρίου
Ἱστικ[ῶ]ν Μητροδώρου

Litterae volgares praeter ΞϹꞶ; Ο minore modulo exarata quam reliquae. Tertii a. Chr. n. saeculi est titulus (cf. not. 2). 1 Cf. n. 226, 2 οἱ ἑπτά. Eosdem etiam in nummis Olbiopolitanorum inscriptos inveniri monuit Lat. in Addendis.

Λεοντομ[έ]νης Ἡροσῶντος[2]
Ἡρακλείδης Εὐβίου.

Τοὺς θύοντας ἀπάρχεσθαι | [ε]ἰς τὸν θησαυρόν· | βοὸς μὲν χιλίους διακοσίους, | ἱερείου[3] δὲ καὶ αἰγὸς τριακοσίους, ‖ [τ]έ[ρφ]ους[4] δὲ ἑξήκοντα.

2 Frater esse videtur Protogenis Herosontis f., cuius de Olbiopolitanorum civitate merita prolixe praedicantur titulo n. 226. 3 Ovis. Str. 4 Supplevit V. Jernstedt apud Lat. Cf. Nicandri Theriac. 823. Alexipharm. 268.

---

630 Parva tabula marmoris candidi, in loco *Kontochori* prope urbem Theram. Edd. Göttling Bullettino dell' Inst. Rom. 1841 p. 57. L. Ross Annali dell' Inst. Rom. XIII p. 22. Ex utroque exemplo Boeckh C. I. G. 2465 *f*. Rangabé Ant. Hell. 895 (Syll.[1] 377. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 616 n. 715). Ex A. Schiffii apographo et ectypo chartaceo F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 103 n. 436.

Οὗροι ⁝ γᾶς[1] | Θεῶν Ματρί[2]. | Θεὸς ἀγαθᾶι τ|ύχαι ἀγαθοῦ δ‖αίμονος. θυσία | Ἀρχίνου[3]· τῶι ἔτ|ει τῶι πρατίστ|ωι[4] θύσοντι βοῦ|ν καὶ πυρῶν ἐγ ‖ μεδίμνου ⁝ καὶ | κριθᾶν ἐγ δύο μ|εδίμνων καὶ οἴνο|υ μετρητὰν καὶ ἄλλα | ἐπάργματα[5] ὧν αἱ ὧρ‖αι φέρουσιν, μηνὸς Ἀρτε|μισίου πέμπται ἱσταμ|ένου καὶ μηνὸς Ὑακινθίο|υ πέμπται ἱσταμένου.

Litterae volgares Ionicae. ΘΟΩ reliquis aliquanto minores. 1 Sic recte R. B. Γᾶς G., qui addit '*titulus inscriptus erat cippo indicanti terminos fundi Terrae vel matri deorum sacri*'. At haec vocabula significare non posse apparet. 2 Dativus insolitus propter antecedentem genetivum γᾶς scriptus est. Matris deorum dedicationes Theraeae duae sunt Inscr. mar. Aeg. III p. 103 n. 437. 438. 3 Archinus fundum Matri deorum dedicaverat et simul sacrificium instituerat (ut Xanthus n. 633, 1 sqq.). B. 4 Primum veris initium intellexit Göttling, quod suo iure reiecit Boeckh. Immo proximus post haec sacra instituta annus intellegendus est; recte Boeckhius interpretatur '*inde a proximo post sacra instituta anno*', non quo haec ipsa in illis verbis inesse possent; sed praecipitur, ut i a m proximo anno haec fiant, non in posteriora tempora differantur. Cum vero fieri coepta essent, quotannis eodem modo iteranda esse, vix opus erat definite enuntiari. 5 Sic Rangabé et Schiff; ἀπάργματα reliqui. In titulo Eretriensi n. 277, 9 ἐπάρχεσθαι similiter usurpari adnotavit Hi. Cf. praeterea n. 587, 181. 263. 288. 297, ubi ἐπαρχή et ἀπαρχή promiscue de eadem re leguntur, et n. 589, 20 ἐπαρχὴν δέ διδοῦν.

631 Tabella marmoris Pentelici infra fracta, inscripta a quattuor partibus, inventa in Piraeeo. Edd. Dragatsis Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 86. Koehler C. I. Att. II, 1651. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 579 n. 672.)

in fronte:

Θεοί. | Κατὰ τάδε προθύεσθα|ι[1]· Μαλεάτηι[2] πόπανα τρ|ία, Ἀπόλλωνι πόπανα τ||ρία, Ἑρμῆι[3] πόπανα τρί|α, Ἰασοῖ πόπανα τρία, Ἀ|κεσοῖ πόπανα τρία, Πα|νακείαι πόπανα τρία, | κυσὶν[4] πόπανα τρία, κυ||νηγέταις[5] πόπανα τρία

Litterae Atticae volgares. V. 1. 11. 12 reliquis maiores litteras habent. Vs. 2—9 accurate στοιχηδόν dispositi, reliqua non item. Lateris sinistri inscriptionem (v. 19—28) recentiorem esse reliquis ex scriptura collegit Drag., sed etiam v. 11—18 aliam manum prodere, etsi eodem fere tempore incisa essent, ac v. 1—10, quam antiquissimam partem utique non multo post initium quarti a. Chr. n. saeculi exaratam appareret, observavit K. 1 Priusquam Aesculapio (v. 13) res divina fiat, placentae offerendae sunt deis συννάοις, quorum in numero praeter tres filias comparent Apollo et Maleates (not. 2), quorum de necessitudine cum illo constat, et Mercurius de quo v. not. 3. 2 Cf. Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 65 v. 29 sqq.: οὐδέ κε Θεσσαλίας ἐν Θρίκκῃ πειρηθείης εἰς ἄδυτον καταβὰς Ἀσκληπιοῦ, εἰ μὴ ἐφ' ἁγνοῦ πρῶτον Ἀπόλλωνος βωμοῦ θύσαις Μαλεάτα. Cui titulo cum de προθύματος ritu cum hoc conveniat, tamen eo discrepat, quod Μαλεάτης illic nihil est nisi cognomen Apollinis, cuius rei etiam alia haud pauca exstant cum scriptorum tum titulorum, praecipue Epidauriorum, testimonia (Cf. Höfer ap. Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie II, 2 p. 2302 sq.), at hic ab eo distinguitur. Quod Wilamowitz Isyllos von Epidauros p. 100 sine dubio recte ita interpretatus est, ut Maleaten deum antiquum labente tempore demum cum Apolline confusum statueret. 3 Mercurius inter deos medicos non habetur nisi rarissime; de eius cum Hygiea in sacris coniunctione W. H. Roscher Lex. d. gr. u. r. Myth. I, 2 p. 2379 affert Cornuti de natura deor. 46. Rationem huius rei non recte ille ad ventorum salubritatem referre mihi videtur; immo quae inde ab Homeri aetate eius propria existimabatur facultas somnum hominibus afferendi (Roscher p. 2375) ea cum quia somnus haud raro aegrotantibus salutaris est, tum propter incubationem in Aesculapii templis usitatam ei locum fecisse videtur inter deos quibus valitudo hominum cordi est. Cf. n. 776: Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγιείᾳ καὶ τῷ Ὕπνῳ Θεωρικὸς Συνδρόμου Στειριεὺς χαριστήριον. 4 Daemonas nescio quos in Asclepieo cultos hos interpretatur Wilamowitz Isyllos p. 100, neque negandum est id titulo κατὰ τάδε προθύεσθαι ad haec quoque relato commendari. Sed veros canes in Asclepieo Epidauriorum ali solitos docet n. 802, 126: οὗ[τος] ὄπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν κατὰ τὸ ἱαρὸν θε[ραπ]ευόμενος τοὺς ὀπ[τί]λλους ὑ[γιὴ]ς ἀπῆλθε. Quod si Athenis item moris erat, nescio an hic, ut omnia liba quae impendenda erant priusquam ad deum adire liceret, uno conspectu proponerentur, etiam illa quae

Εὐθύδημος | Ἐλευσίνιος | ἱερεὺς Ἀσκληπιõ | τὰς στήλας ἀνέθηκ[ε] ‖ τὰς πρὸς τοῖς βωμοῖς, | ἐν αἷς τὰ πόπανα πρῶτος | ἐξηικάσατο[6], ἃ χρὴ πρ[ο]‖θύεσθ[αι --------]

in latere sinistro:

Ἡλίωι[7] ‖ ἀρεστῆρ[α[8],] | κηρίον[9]. | Μνημο|σύνηι ἀρεσ[τῆ]‖ρα, ‖ κηρίο[ν.] | νηφάλ[ι]|οι[10] τρὲς | βωμοί[11].

in superficie:

[νη]φάλιοι ‖ τρε̃ς | βωμοί.

in parte aversa:

νηφάλιοι

---

canibus comedenda dabantur recensita sint, etsi in ea quidem verbum προθύεσθαι non cadebat. 5 Utique non venatores intelleguntur, sed canum custodes sive homines sive daemones, prout vocem κυσί (not. 4) interpretamur. Quo iure tamen *ianitorem orci* huc referat Wil., non assequor. 6 In inferiore tabulae parte, quae periit, imagines placentarum expressae fuisse videntur. 7 Solis et Mnemosynae προθύματα aliquanto posteriore aetate adiuncta esse videntur illis antiquis quae Euthydemus sacerdos recensuerat. 8 Apud Pollucem VI, 76 ἀρεστήρ inter placentarum genera commemoratur. 9 P. Stengel, gr. Kultusalterthümer p. 90 et p. 93 not. 10 reliquos deos volgares placentas accipere, Solem et Mnemosynam mellitas dicit; is igitur κηρίον adiectivum ad ἀρεστῆρα relatum interpretari videtur. At id κήρινον esse debebat, cum κηρίον substantivum sit favum significans, qui una cum placenta deo offerebatur. Cf. Ἀθήναιον X p. 556 Μοίραις ἀρεστῆρες III, κηρία III. Quod fragmentum ad Euthydemi tabulam refert Wilamowitz Isyllos p. 100 not. 80, in universum haud improbabiliter. Sed non neglegendum est, in hoc lapide deciens τρεῖς, τρία totidem litteris exarata esse, notas numerales nusquam occurrere. 10 Cf. Polemon ap. schol. Soph. Oed. Col. 100: Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιοι νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνῃ, Μούσαις, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ Οὐρανίᾳ. 11 Aras ad quas sine vino libatur ipsas νηφαλίους βωμούς vocari per se quidem nihil habet offensionis, sed quando arae, ad quas sacra fiunt, enumerari possunt inter προθύματα, quae sacrificantur? Quare malo βωμούς intellegere liba arae figuram exprimentia; cf. Pollux VI, 76 κέκληνται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος, ὥσπερ καὶ ὁ βοῦς· πέμμα γάρ ἐστι κέρατα ἔχον πεπηγμένα. Alia de hoc more placentis variarum rerum figuras exprimendi congessit P. Stengel gr. Kultusalterthümer p. 90. Neque quod placenta cui libatio sine vino infunditur ipsa νηφάλιος dicitur (cf. νηφάλια ἱερὰ θύουσιν apud Polemon.) neque quod ab accusativo ad nominativum transitur more in eiusmodi enumerationibus non insolito (cf. n. 98[4], 613[6]) quicquam habet offensionis.

632 Tabula marmoris albi. Athenis in domo privata. Ed. B. Latyschew Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 262 n. 2 (Syll.[1] 378. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 595 n. 691).

Ἱερὸν τὸ τέμενο[ς] | τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ | τῆς Ὑγιείας. | θύειν τοὺς γεωργοὺς || καὶ τοὺς προσχώρους | τοῖν θεοῖν, ἧι θέμις, | καὶ τὰς μοίρας νέμειν | τῶι τε εἰσαμένωι καὶ | τῶι θεηκολοῦντι. || τῶν δὲ κρεῶν μὴ | φέρεσθαι[1].

Litterae ΘΠΣ; vs. 5 fin. Y intra O scriptum. 1 Haec cautio haud rara fuisse videtur (cf. n. 589, 31. 615, 26), multo rarior ea munificentia quam testatur titulus Sestius Hermae VII p. 113, 72: μετεδίδου δὲ τοῖς ἀλειφομένοις τῶν ἱερῶν [τῶ]ν ἀπὸ τοῦ ἀλείμματος εἰς οἶκον.

---

633 Lapis inventus prope Sunium. Post St. Kumanudem Παλιγγενεσία 1868 Σεπτ. 23 n. 1 et P. Foucartum Des associations religieuses chez les Grecs p. 219 n. 38 O. Lüdersii apographo usus edidi C. I. Att. III 74 (Syll.[1] 379. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 777 n. 988).

Ξάνθος Λύκιος Γαΐου (Ὀ)ρβίου[1] καθειδρύσατο ἱερ[ὸν Μηνὸς] | Τυράννου[2] αἱρετίσαντος (το)ῦ (θ)εοῦ[3] ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ. καὶ [μηθένα] | ἀκάθαρτον προσάγειν· καθαριζέστω δὲ ἀπὸ σ(κ)όρδων[4]

Litterae ΑΖΘΞΠϹΥΩ. Imperatorum Romanorum aetate utique non antiquior titulus. Alius eiusdem argumenti, sed cum incommoda rerum dispositione tum sermonis barbarie ab hoc discrepans, eodem loco inventus est (C. I. Att. III 73); quem conieci primum ab ipso Xantho incisum esse, tum vero eum, cum animadverteret quam infeliciter ea res cessisset, hunc titulum fortasse ab homine Atheniensi conficiendum curavisse, in quo foedissima quidem sermonis vitia sublata sunt. 1 ΘΡΒΙΟΥ. Servum non filium significari vix est quod moneam. 2 De huius dei cultu latissime per Asiam minorem potissimum fuso cf. quae singulari doctrinae copia disputavit W. Drexler in Roscheri Lex. der gr. u. röm. Myth. II, 2 p. 2687 sqq. In Atticam iam tertio a. Chr. n. haec sacra invecta esse ille demonstrat allatis titulis C. I. Att. II, 1587. 1593. Sed semper privata manserunt servorum potissimum Asianorum. In reliqua Graecia continentali nulla dum comparuerunt eorum monumenta. De cognomine quod est Τύραννος cf. Drexler p. 2753. 3 ΧΦΥΟΕΟΥ. 4 ϹΝΟΡΔΩΝ. Sed in altero exemplari (C. I. Att. III, 73, 10) recte scripta exstat haec bevior vocis σκόροδον forma, quae Romanorum aetate in usu fuit.

κα[ὶ χοιρέων[5]] | κα[ὶ γ]υναικός[6]· λουσαμένους[7] δὲ κατακέφαλα αὐθημερὸν εἰ[σπορεύ]‖εσθαι· καὶ ἐκ τῶν γυναικέων[8] διὰ ἑπτὰ ἡμερῶν λουσαμένην κ[ατα]‖κέφαλα εἰσπορεύεσθαι αὐθημερόν, καὶ ἀπὸ νεκροῦ[9] διὰ ἡμερῶν δ[έκα] | καὶ ἀπὸ φθορᾶς[10] ἡμερῶν τετταράκοντα. καὶ μηθένα θυσιάζειν ἄνε[υ] | τοῦ καθειδρυσαμένου τὸ ἱερόν· ἐὰν δέ τις βιάσηται, ἀπρόσδεκτος | ἡ θυσία παρὰ τοῦ θεοῦ. παρέχειν δὲ καὶ τῶι θεῶι τὸ καθῆκον, δεξιὸν ‖ σκέλος καὶ δορὰν καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ στηθύνιον[11] καὶ ἔλαιον | ἐπὶ βωμὸν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδήν. καὶ εὐείλατος | γένοι(τ)ο[12] ὁ θεὸς τοῖς θεραπεύουσιν ἁπλῇ τῇ ψυχῇ· ἐὰν δέ τινα | ἀνθρωπινα πάσχῃ ἢ ἀσθενήσῃ ἢ ἀποδημήσῃ που, μηθένα ἀνθρώ|πων ἐξουσίαν ἔχειν, ἐὰν μὴ ὧι ἂν αὐτὸς παραδῶι. ὃς ἂν δὲ πολυ‖πραγμονήσῃ τὰ τοῦ θεοῦ ἢ περιεργάσηται, ἁμαρτίαν ὀφ(ε)ιλέτω Μηνὶ | Τυράννωι, ἣν οὐ μὴ δύνηται ἐξειλάσασθαι. ὁ δὲ θυσιάζων τῇ ἑβδόμῃ | τὰ καθήκοντα πάντα ποιείτω⟨ι⟩ τῶι θεῶι· λαμβανέτω⟨ι⟩ δὲ τῆς θυσίας ἧς | ἂν φέρῃ σκέλος καὶ ὦμον· τὰ δὲ λοιπὰ κατακοπτέ(τ)ω⟨ι⟩[13] (ἐν τῶι) ἱερῶι[14]. εἰ δέ τις | ⟨εἰ δέ τις⟩ προσφέρει θυσίαν τῶι θεῶι, ἐγ νουμηνίας μέχρι πεντεκαι‖δεκάτης. ἐὰν δέ τις τράπεζαν πληρῶι τῶι θεῶι, λαμβανέτω⟨ι⟩ τὸ ἥμισ[υ]· | τοὺς δὲ βουλομένους ἔρανον συνάγειν Μηνὶ Τυράν(ν)ωι (ἐ)π'[15] ἀγαθῆι τύ[χηι]· | ὁμοίως δὲ παρέ(ξ)ουσιν[16] οἱ ἐρανισταὶ τὰ καθήκοντα τῶι θεῶι, δε[ξιὸν] | σκέλος καὶ δορὰν καὶ κοτύλην ἐλαίου καὶ χοῦν οἴνου καὶ νό[μισμα οὐγ]‖κιαῖον[17] καὶ ἐφίερα τρί⟨ι⟩α καὶ κολλύβων χοίνικες[18] δύο καὶ ἀκρο[θίνιον(?)

---

5 Integra vox exstat C. I. Att. III 73, 11. 6 Cf. n. 566[3]. 7 Cf. n. 566[4]. 8 De catameniis hoc sine dubio intellegendum est. Cf. ἀπὸ [κ]αταμηνίων quod felici acumine restituit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX (1897) p. 83 in titulo Aegyptio edito ab E. Miller Revue archéologique 1883 II p. 181 v. 13. 9 Cf. n. 566[5]. 10 De abortu hoc recte interpretatur E. Maass Orpheus p. 311 not. 37 provocans ad locum Apocalypsis quae S. Paulo falso tribuitur p. 60 αὗταί εἰσιν αἱ φθείρασαι ἑαυτὰς καὶ τὰ βρέφη αὐτῶν ἀποκτείνασαι. Cf. ἀπὸ φθορείων n. 567, 12 et Plutarchi locum illic allatum not. 5. 11 Cf. Phrynichus p. 384 Lobeck: στηθύνιον ὀρνιθίου λέγουσί τινες οὐχ ὑγιῶς. Pollux II, 162: τὸ δὲ στηθῶν μέσον στηθύνιον. Volgaris recentiorum temporum dialecti esse ex locis a Lobeckio allatis apparet. 12 ΓΕΝΟΙΙΟ. 13 ΤΕΙΩΙ. 14 Cf. 632, 10. 15 Et alterum Ν vocis Τυράννῳ et Ε praepositionis a lapicida qui errore omiserat infra versum addita sunt. 16 ΠΑΡΕΕΟΥΣΙΝ. 17 Supplevi (in C. I. Att. haec intacta reliqueram). 18 Soloecus nominativi in -ες pro accusativo usus cum antea regionum quarundam, imprimis Achaiae,

καὶ ἐ]|ὰν καταχλιθῶσιν οἱ ἐρανισταί, καὶ στέφανον καὶ λημνίσ[κον·] | καὶ εὐείλατος γένοιτο τοῖς ἁπλῶς προσπορευομένοι[ς].

proprius fuisset, imperatorum aetate ubique in titulis hominum indoctorum frequenter invenitur.

---

634 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1064. Rangabé Ant. Hell. 814. Ussing Inscr. inedd. p. 45 (A. Michaëlis der Parthenon p. 332). Ex suo Velsenique apographo ed. Koehler C. I. Att. II 163 (Syll.[1] 380. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 583 n. 679). Cf. quae adnotavit L. Ziehen Mus. Rhen. LI p. 212 sq.

----- εὐ]σ[εβ]ῶς κα|[ὶ ....] κατ' ἐνιαυτὸν[1] κ|[αὶ τελεσθῆι ἡ πομπὴ π]αρεσκε[υασμέ]νη ὡς ἄριστα τῆι Ἀ|[θηνᾶι καθ' ἕκαστο]ν τὸν ἐνιαυτὸν ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀ|[θηναίων καὶ τἄλ]λα ὅσα δεῖ διοικῆται περὶ τὴν ἑορτὴ|[ν τὴν ἀγομένην τ]ῆι θεῶι καλῶς ὑπὸ τῶν ἱεροποιῶν[2] εἰς | [τὸν ἀεὶ χρόνον, ἐ]ψηφίσθαι τῶι δήμωι, τὰ μὲν ἄλλα καθά|[περ τῆι βουλῆι, θ]ύειν δὲ τοὺς ἱεροποιοὺς τὰς μὲν δύο | [θυσίας τήν τε τῆι] Ἀθηνᾶι τῆι Ὑγιείαι[3] καὶ τὴν ἐν τῶι Ἀρ|[είωι πάγωι θυο]μένην[4]

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. Scripturae genere hunc titulum eorum, qui ad Lycurgi administrationem spectent, tam similem esse, ut hunc quoque illuc referendum appareat, Koe. adnotat. 1 De Panathenaeis minoribus (τὰ Παναθήναια τὰ κατ' ἐνιαυτόν v. 32. Παναθήναια τὰ μικρά Lys. XXI, 2. 4, plerumque simpliciter Παναθήναια) hic dici v. 2—4, ut nunc a Koehlero lecti et suppleti sunt, dubitari omnino non patiuntur (Michaëlis p. 333 de magnis potius Panathenaeis cogitaverat, Ussingius omnino ad Panathenaea titulum spectare negaverat). 2 Non τοὺς κατ' ἐνιαυτόν (n. 496[13]), ut omnes existimabamus, designari docuit L. Ziehen allato Arist. Ἀθ. 54, 7 τὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσιν πλὴν Παναθηναίων. Haec sane sunt magna, nam minora annua fuerunt. At si ea ab hieropoeis annuis curata essent, Aristotelem grave eorum officium omisisse statuendum esset; nam illo θυσίας τέ τινας θύουσι profecto tales feriae magnificae contineri non possunt. Quare peculiare potius hieropoeorum collegium in has unas ferias constitutum hic agnoscere debemus, quod idem n. 496, 40 de mysteriis, n. 606, 27 sqq. de Dionysiis vidimus. Hi sunt ἱεροποιοὶ ἐγ βουλῆς. Z. 3 Cf. 585[2]. 4 Supplementum Rangabéi cum Michaëli retinui, etsi plane certum non esse confitendum est. At quae Ussingius proposuit, ex iis alterum ἐν τῶι ἀρ[χαίωι νεῶι θυο]μένην admitti nequit quia non in templo sacrificatur, sed in ara ante templum sita (Paus. I, 26, 5 ἐσελθοῦσι de peribolo dicitur, non de

καθάπερ πρότερον, καὶ νείμαντ||[ας τοῖς πρυτάν]εσιν πέντε μερίδας καὶ τοῖς ἐννέα ἄρ||[χουσιν . . . . .] καὶ ταμίαις τῆς θεοῦ μίαν καὶ τοῖς ἱερ||[οποιοῖς μίαν] καὶ τοῖς στ[ρατ]ηγοῖς καὶ τοῖς ταξιάρχ||[οις . . . . . καὶ τ]οῖς πομπ[εῦσι]ν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ταῖ||[ς κανηφόροι]ς κα(τὰ) τὰ εἰω[θότα· τ]ὰ δὲ ἄλλα κρέα Ἀθηναίο||[ις μερίζειν. ἀ]πὸ δὲ τῶν τε[τταρ]άκοντα μνῶν καὶ τῆς μι||[ᾶς τῶν ἐκ τῆς μ]ισθώσεως τῆς νέας[5] βοωνήσαντες οἱ ἱερ||[οποιοὶ μετὰ τ]ῶν βοωνῶν πέμψαντες τὴν πομπὴν τῆι θε||[ῶι θυόντων τα]ύτας τὰς βοῦς ἁπάσας ἐπὶ τῶι βωμῶι τῆς || [Ἀθηνᾶς τῶι με]γάλωι, μίαν δὲ ἐπὶ τῶι τῆς Νίκης, προκρί||[ναντες ἐκ τῶν] καλλιστευουσῶν βοῶν, καὶ θύσαντες τῆ||[ι Ἀθηνᾶι τῆι] Πολιάδι καὶ τῆι Ἀθηνᾶι τῆι Νίκηι ἁπασῶ||[ν τῶν βοῶν τῶ]ν ἀπὸ τῶν τετταράκοντα μνῶν καὶ μιᾶς ἐω||[νημένων νεμ]όντων τὰ κρέα τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων ἐν || [Κεραμεικῶ]ι καθάπερ ἐν τ(α)ῖς[6] ἄλλαις κρεανομίαις· ἀ[π|οδοῦναι δὲ] τὰς μερίδας εἰς τὸν δῆμον ἕκαστον κατὰ [τ|οὺς πέμπο]ντας[7] ὁπόσους ἂν παρέχηι ὁ δῆμος ἕκαστος. [ε|ἰς δὲ τὰ μι]σθώματα[8] τῆς πομπῆς καὶ τὸ μαγειρικὸν κα[ὶ | κόσμησιν] τοῦ βωμοῦ τοῦ μεγάλου καὶ τἆλλα ὅσα προσ[ή||κει προνο]εῖσθαι[9] περὶ

ipsa aede), in altero ἐν τῶι Ἀρ[τεμισίωι γενο]μένην soloecus aoristi usus offendit, neque Dianae Brauroniae delubrum simpliciter Ἀρτεμίσιον vocatum esse probabile est. Ceterum Paus. I, 28, 5 καὶ βωμός ἐστιν (ἐν Ἀρείῳ πάγῳ) Ἀθηνᾶς Ἀρείας, ὃν ἀνέθηκεν (Ὀρέστης) ἀποφυγὼν τὴν δίκην conferri iubet M. 5 Pecuniae quae redibant ex praediorum sacrorum locationibus in sacrificiis apparandis consumebantur. De ea re Isocr. VII, 29 habet ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον, quod Didymus apud Harpocrationem s. ἀπὸ μισθωμάτων interpretatur ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. C. I. Att. II 570, 22 ἀπὸ δὲ τοῦ τόκου [τε κ]αὶ τῶμ μισθώσεων, ἀντὶ ὅτου ἂν τ[ῶν κεφ]αλαίων ὠνήματα ᾖ μί[σ]θωσιν φ[έρον]τα, θύειν τὰ ἱερὰ sqq. U. (Cf. etiam 615, 39.) Ceterum haec et quae sequuntur manifesto ad hecatombam spectare monuit K. Obloquitur Zie., sed quod dicit nimis exiguum esse pretium singularum boum, id mihi propterea non videtur magni momenti esse, quia neutiquam incredibile mihi videtur, iam tum temporis Athenis, id quod alias et alibi factum constat, minorem victimarum numerum integrae hecatombae vicibus functam esse. Ac nescio an hac ipsa de causa hecatombae nomen vitetur, id quod item Zieheno offensioni fuit. 6 ΤΛΙΣ. 7 Supplevit F. Blass. κατὰ [ἄ|νδρα νέμον]τας priores editores, quos in proëcdosi secutus sum. 8 I. e. ad apparatum pompae, qui conficiendus locatur a republica. 9 Supplevi. Cum antiquiores editores nihil dispexissent praeter ΕΙΣΘΑΙ (quare suppleverunt προσ[δ|εῖ ἐπιτελ]εῖσθαι), Koehler ante ΕΙ litteram Ω fuisse videri monuit; atque ipse quidem haec intacta reliquit, sed cum verbum in -ωεῖν cadens omnino nullum sit in sermone Attico et Ο et Ω litterae facillime confundantur, non dubitavi restituere quod et

τὴν ἑορτὴν καὶ εἰς παννυχίδα | [διδόναι] : 𐅃 :[10] δραχμάς. τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς τοὺς διοι[κ|οῦντας τ]ὰ Παναθήναια τὰ κατ' ἐνιαυτὸν ποεῖν τὴν πα[ν|νυχίδα] ὡς καλλίστην τῆι θεῶι καὶ τὴν πομπὴν πέμπε[ι|ν ἅμα ἡ](λ)ίωι[11] ἀνιόντι, ζημιοῦντας τὸν μὴ πειθαρχο[ῦντ‖α ταῖς ἐκ] τῶν νόμων ζημίαι[ς]. ἑλέσθαι δὲ τὸν δῆμ[ον ...|.................... ἄ]ν[δ]ρ(α)ς[12] ἐξ Ἀθηναίων ἀπ[άντων | ----]

litterarum numero et sententiae accurate respondet. 10 Haec notae numeralis figura, ceteroquin rara, etiam in reliquis administrationis Lycurgeae titulis redit. K. 11 ΝΙΩΙ. 12 Ν Ι . ΡΑ<.

---

635 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in theatro Bacchi, exstat in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. περίοδος II 220. Kumanudis Φιλίστωρ IV p. 90. Koehler C. I. Att. II 307 (Syll.[1] 381. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 586 n. 681).

Μοῦσ[αι]. | Ἐπὶ Καλλιμήδου ἄρχοντος[1] ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος ἐνάτης πρυτανεία[ς, ἧι Καλ]|λίας Καλλιάδου Πλωθεὺς ἐγραμμάτευεν, Ἐλαφηβολιῶνος δεκάτηι [ὑστέρα]|ι, ἐνάτηι καὶ εἰκοστῆι τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία ἐν Διονύσου[2]· [τῶν προέ]‖δρων ἐπεψήφιζεν Χαρίας Ἡνιόχου Πήληξ[3] καὶ συμπρόεδροι· [ἔδοξεν] | τῶι δήμωι· Νεοπτόλεμος Φιλέου Δειραδιώτης εἶπεν· περὶ ὧν [ἀπαγγέλλ]|ει ὁ ἀγωνοθέτης[4] ὑπὲρ τῶν θυσιῶν ἃς ἔθυσεν τῶι τε Διονύσωι κ[αὶ τοῖς ἄλ]|λοις θεοῖς οἷς πάτριον ἦν· ἀγαθῆι τύχηι, δεδόχθαι τῶι δήμω[ι, τὰ μὲν ἀ]|γαθὰ δέχεσθαι τὰ γεγονότα ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυεν ἐφ' ὑγιε[ίαι καὶ σω]‖τηρίαι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ παίδων κα[ὶ γυναικῶ]|ν ------- ------------------------|----ς[5]· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγωνοθέτης

'Titulus inde a v. 7 satis accurate στοιχηδὸν dispositus. Litteraturae genus quaesita quadam elegantia insigne, quum singulae litterae parvis apicibus ornatae sint'. Koehler. Notabiles sunt litterarum formae Ͱ Ω (ω) et duobus locis ⌶ et + pro volgari Φ praeterea ubique usurpata. 1 Huius magistratus incidit in regnum Demetrii II Macedonis (239—229 a. Chr. n.). Cf. n. 227[1]. 2 Etsi huius plebisciti tempore iam pleraque comitia in theatro Bacchi habebantur, tamen ex antiquiore tempore, quo id non nisi post ipsa Dionysia magna peracta fiebat (Aesch. II, 61 μετὰ τὰ Διονύσια τὰ ἐν ἄστει καὶ τὴν ἐν Διονύσου ἐκκλησίαν), illud nomen huius unius contionis proprium servabatur. 3 Cf. 586[4]. 4 Cf. 197[15]. 5 Hic sexaginta

περὶ πλείστου ποιούμεν[ος τὴν πρ]|ὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν καὶ ἀποδεικνύμενος [τ]ὴν εὔνοιαν [καὶ φιλοτι]|μίαν ἣν ἔχει πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, τάς τε θυσίας πά[σας ἔθυσεν τ]||ὰς πατρίους ἐν τοῖς καθήκουσιν χρόνοις καλῶς καὶ εὐσεβ[ῶς, ἐπετέλεσ|ε] δὲ καὶ τοὺς προάγωνας[6] τοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς κατὰ τὰ πάτρια, [ἐπεμελήθ]|η δὲ καὶ τῶν ἀγώνων τῶν τε Διονυσιακῶν καὶ τῶν ἄλλων καλῶς [καὶ φιλοτί|μ]ως, ἐπαινέσαι τὸν ἀγωνοθέτην Ἀγαθαῖον Αὐτοκλέους [Προσπάλτιον[7] | ε]ὐσεβείας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ φιλοτιμίας τῆς [εἰς τὴν βουλ]||ὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων· εἶναι δὲ αὐτῶι [δό]ντι τὰς [εὐθύνας τῆς ἐ]|πιμελείας κατὰ τὸν νόμον εὑρέσθαι παρὰ τοῦ δήμου ἀγαθ[ὸν οὗ ἂν δοκ]|εῖ ἄξιος εἶναι. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γρ[αμματέα τὸν κατὰ] | πρυτανείαν ἐν στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τῶι [τεμένει τοῦ Διονύσο]|υ, εἰς δὲ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στή[λης δοῦναι τὸν ἐπὶ τῆι δ]||ιοικ[ή]σει τὸ γενόμενον ἀνάλωμα.

Ἐπὶ Θερσιλόχου ἄρχοντος[8], ἐπὶ τῆς [..........[9] ἐνάτης πρυτανείας, ἧι Δ]|ιόδοτος Διογνήτου Φρεάρριος ἐγραμμ[άτευεν, Ἐλαφηβολιῶνος δεκάτηι] | ὑστέραι, τετάρτηι καὶ εἰκοστῆι τ[ῆς πρυτανείας· ἐκκλησία ἐν Διονύσου·][10] | τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Χα[------ καὶ συμπρόεδροι·] || ἔδοξεν τῶι δήμωι· Διονύσι[ος ---- εἶπεν· ἐπειδὴ -----]|ος εἴς τε τὰς λοιπὰς ἐπιμ[ελείας εἰς ἃς ἡ βουλὴ ἢ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐχειρ]|οτόνησεν ἁπάσας ὑπα[κου -----------]|ου χειροτονίας ----------|ος γινόμεν[ος -------------] || ἀγωνο[θέτης -------]|ο-----

fere litterae consulto deletae sunt, quae quin ad Demetrium regem spectaverint vix licet dubitare. 6 De proagone cf. Schol. Aesch. III, 67: ἐγίνοντο πρὸ τῶν μεγάλων Διονυσίων ἡμέραις ὀλίγαις ἔμπροσθεν ἐν τῷ ᾠδείῳ καλουμένῳ τῶν τραγῳδῶν ἀγὼν καὶ ἐπίδειξις ὧν μέλλουσι δραμάτων ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ· διὸ ἐτύμως προάγων καλεῖται. εἰσίασι δὲ δίχα προσώπων οἱ ὑποκριταὶ γυμνοί, quo de loco F. Blass me admonuit. 7 Demoticum supplevit A. Wilhelm in litteris ad me datis ex C. I. Att. II 990, 4, ubi inter plura nomina, quibus superscriptum est Προσπάλτιοι, occurrit Αὐτοκλῆς Ἀγαθαίου. 8 Cf. not. 1. 9 Tribus nomen consulto erasum utrum Ἀντιγονίδος an Δημητριάδος fuerit propter parem litterarum numerum discerni nequit. 10 Simile argumentum huius plebisciti fuisse videtur atque eius quod antecedit.

636 Tabula marmoris Hymettii a superiore parte mutila, inventa Athenis meridiem versus a scaena theatri Bacchi. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VII p. 480 n. 3 (Syll.[1] 382). Ex ectypo a Lollingio confecto Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 87 n. 318 *b*. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 588 n. 684).

---|εν. δι[--------- κα]|ὶ συμπρόε[δροι ---------]|ας Αἰσχύλου Σ[......ς εἶπεν· περὶ ὧν ἀπαγ]|γέλλει ὁ ἄρχων [περὶ τῆς θυσίας ἧς ἔθυε τῶ]|ι [Δ]ιονύσωι, τύχει ἀ[γαθεῖ, δεδόχθαι τῶι δή]|μωι, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθ[αι τὸν δῆμον ἃ ἀπα]|γγέλλει ὁ ἄρχων γεγονέν[αι ἐν τοῖς ἱεροῖ]|ς οἷς ἔθυεν ἐφ' ὑγιείαι καὶ σωτη[ρίαι τῆς βο]|υλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων κα[ὶ τῶν κ]|αρπῶν τῶν ἐν τεῖ χώραι[1]· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄρχω[ν τά]|ς τε ἄλλας θυσίας τέθυκεν, ὅσας αὐτῶι προσ|ῆκεν, ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καλῶς κ|αὶ εὐσεβῶς, ἐπιμεμέληται δὲ καὶ τῆς πομπῆ|[ς] τῶι Δ[ι]ονύσωι μετὰ τῶν παρέδρων[2] καὶ τῶν ἐ|πιμελητῶν[3], διατελεῖ δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν ἀρ|χὴν ποιούμενος τὴν ἐπιμέλειαν κατὰ τοὺς | νόμους, ἐπαινέσαι τὸν ἄρχοντα Νικίαν Φίλ|ωνος Ὀτρυνέα[4] καὶ τοὺς παρέδρους αὐτοῦ, | Ἀλκίμαχον Κλεοβούλου Μυρρινούσιον[5], Ἀν|τιφάνην Πολυκράτου Ὀτρυνέα, εὐσεβείας ἕ|νεκα καὶ φιλοτιμίας ἣν ἔχοντες διατελοῦ|σιν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων· ἐπαινέσ|αι δὲ καὶ τοὺς τῆς πομπῆς ἐπιμελητάς Ἴσα|νδρον Ἐχεδήμου Κυδαθηναιέα, Μνησίθεον | Ἐχεδήμου Κυδαθηναιέα, Καλλίθεον Βουλά|ρχου Φλυέα, Ἀντιφάτην Εὐθυκρίτου Ἀζηνιέα, | Κάλλαισχρον Διοτίμου Παλληνέα, Ἀμεινοκ|λῆν Ἀντι-

Litterae στοιχηδόν in universum quidem dispositae, sed haud raro quadratarius eum ordinem turbavit, ita ut non omnium versuum idem sit numerus litterarum. 1 Hoc additamentum ab reliquis eiusdem generis titulis abesse monuit Kum. 2 Binos cuique ex tribus primis archontibus fuisse assessores ab ipso electos et scriptorum (Aristoteles Ἀθ. πολ. 56, 1. Aesch. I, 158. Dem. LVIII, 32. LIX, 72. 84. Pollux VIII, 92. Harpocr. πάρεδρος) et titulorum (n. 587, 243) testimonio constat. 3 Cf. Arist. Ἀθ. πολ. 56, 4 πομπῶν δ' ἐπιμελεῖ[ται (ὁ ἄρχων) τῆς τε] τῷ Ἀσκληπιῷ γιγνομένης ὅταν οἰκουρῶσι μύσται, καὶ τῆς Διονυσίων τῶν [μεγά]λων μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς πρότερον μὲν ὁ δῆμος ἐχειροτόνει δέκα ὄντας, [καὶ τὰ] εἰς τὴν πομπὴν ἀναλώματα παρ' αὐτῶν ἀνήλι[σ]κον, νῦν δ' ἕνα τῆς φυλ[ῆς ἑκά]στης κληροῖ καὶ δίδωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν ἑκατὸν μνᾶς. Suffragiis populi creatos testatur Dem. XXI, 15, ad quod institutum post Aristotelis aetatem redierunt Athenienses. Nam hic plures ex eadem tribu sunt, et post a. 265 a. Chr. numerum usque ad viginti quattuor auctum eosque definite χειροτονηθέντας vocari videmus C. I. Att. II, 420, 34. 4 Ol. 124, 4 (281/0 a. Chr.). Cf. 198[1]. 520, 1. 5 Cf. 498[2].

φάνου Κήττιον, Ἱέρωνα Φειδύλλου | Αἰθαλίδην, Κάλλιππον Ἱπποθέρσου Ἀχαρνέ‖α, Πολύζηλον Εὐηνορίδου Ἁλαιέα, Θεογένη|ν Ποσειδωνίου Ἀμφιτροπῆθεν· ἐπαινέσαι δ|ὲ καὶ τὸν πατέρα τῆς κανηφόρου Καλλιφῶντ|α Καλλιφῶντος Ἀθμονέα. ἀναγράψαι δὲ τόδε | τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανε‖ίαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τῶι τεμ|ένει τοῦ Διονύσου, εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν καὶ | τὴμ ποίησιν μερίσαι τοὺς[6] ἐπὶ τεῖ διοικήσε|[ι] τὸ γενόμενον ἀνάλωμα.

6 Cf. 520[7].

---

637 Lapis fractus infra et a sinistra, inventus Sami. Ed. M. Clerc Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 517. Multo accuratius ex Fabricii apographo et duobus ectypis Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 32 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 612 n. 710).

[Τάδε ε]ἰσήνεγκαν οἱ αἱρεθέν[τες νομο]γράφοι[1] περὶ τῆς ἐν Ἑλικωνίωι[2] | [θυσίας· τοὺ]ς ἀποδεικνυμένους ὑπὸ τῶν χιλιαστήρων[3] ἐπιμηνίους[4] τῆς | [πανηγυρικ]ῆς συνόδου τῆς ἐν Ἑλικωνίωι γινομένης ἐπιμηνιεύειν ἐὰν | [ἐνδημῶσι· ἐ]ὰν δὲ ἀποδημῶσιν, οὓς ἂν καταλίπωσιν αὐτῶν κυρίους κατὰ ‖ [ταὐτά. ἐὰν δὲ] αὐτεπάγγελτοί τινες πείσωσι τοὺς αὐτῶν χιλιαστῆρας, | [ἐπιμηνιεύειν

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. Cum Atheniensium cleruchis expulsis anno 322 a. Chr. Samus antiquis incolis reddita esset, cum aliis legibus, quibus res publica ordinata est, etiam hanc de sacris Neptuni Heliconii latam esse perquam probabiliter coniecit Koe. 1 Non eam legum conscriptoribus potestatem permissam esse, ut ipsi sua auctoritate quas vellent civibus leges imponerent, verbum εἰσήνεγκαν demonstrat. Illorum rogationem populi suffragiis probatam esse non enuntiatur quidem, sed aliter lapidi incisa non esset. Koe. 2 Cf. n. 603[1]. 3 Eiusdem χιλιαστύος (n. 162, 30. 186, 9. 10. 329, 48. 548, 8. 11) cives χιλιαστῆρες vocantur; significatione igitur hoc simillimum est illorum φυλέτης, δημότης, γεννήτης, derivatio vero eadem qua apud Laconas a nomine πεντηκοστύς descendit πεντηκοστήρ vel πεντηκοντήρ, quod tamen praefectum quinquaginta militum significat. 4 Suos quaeque χιλιαστύς constituebat ἐπιμηνίους, qui omnes coniuncti sacra Neptuni Heliconii curabant. Hos hieropoeorum Atheniensium (n. 496[13]) similes recte existimat Koe., sed nomen ἐπιμήνιοι suadere videtur, ut non ad ferias anniversarias, sed ad sacra minora eodem cuiusque mensis die redeuntia eorum operam pertinuisse statuamus.

ἕκαστ]ον τοῖς αὑτοῦ χιλιαστῆρσι. ἂν δὲ αἱρεθείς τις ἢ αὐτὸς | [πείσας μὴ ἐπιμηνιε]ύσηι, εἰσπραχθήτω δραχμὰς διακοσίας ὑπὸ τῶν ν|[ομογράφων τῶν αἱρεθέντ]ων καὶ τ[ῶν ἐπι]μηνίων τῶν συναποδει[χθέντων].

---

638 Tabula marmoris candidi inventa in Amphiaraio Oropiorum. Ed. B. I. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1891 p. 83 n. 37 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4253. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 116 n. 107). Cf. quae disputaverunt A. Wilhelm Anzeiger der phil. hist. Cl. der Wiener Akademie, 20. März 1895 p. 6 sq. Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 221. J. von Prott Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIII (1898) p. 167 sq.

Θεοί. | Ἐπὶ Νικήτου ἄρχοντος[1], ἐπὶ τῆς Ἐρεχθῆ|ιδος ἐνάτης πρυτανείας, ἧι Ἀριστόνο|υς Ἀριστόνου Ἀναγυράσιος ἐγραμμά-τ||ευεν, Θαργηλιῶνος ἑνδεκάτει, τρίτηι | καὶ εἰκοστῆι τῆς πρυτανείας[2], ἐκκλησ|ία κυρία· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Ἐπ|ιχάρης Ἁγνούσιος· ἔδοξεν τῶι δήμωι : | Δημήτριος Εὐκτήμονος Ἀφιδναῖος εἶ||πεν· ἐπειδὴ Φανόδημος Θυμαιτάδης[3] κα|λῶς καὶ φιλοτίμως νενομοθέτηκεν πε|ρὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου, ὅπως ἂν ἡ

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 112, 1 (332/1 a. Chr. n.). 2 Eodem die aliud decretum a Phanodemo rogatum est I. G. Sept. I, 4252. Praeterea illius anni exstant tria populiscita C. I. Att. II, 173. 174. 183. Quae omnia annum communem fuisse indicant. Cf. A. Schmidt Handbuch der gr. Chronologie p. 568. Hic totius anni diem habemus trecentesimum sextum. Ex prytaniis quae ante nonam fuerunt, tres tricenos senos dies habebant, ex duabus postremis alterutra, id quod sane non convenit cum Aristotelis testimonio (cf. n. 147[3]). 3 Phanodemum Diylli (not. 5) f. Thymaetadam insigni studio cultui deorum praefuisse cum ex eis apparet quae hic et in duobus aliis decretis (n. 639, 22. I. G. Sept. I, 4252, 9 sqq., ubi ipsum deum Amphiaraum aurea corona donat populus illo rogante) de Amphiarai sacris leguntur, tum ex titulo Delphico Bull. de corr. Hell. XX p. 676 (cf. n. 639[5]), ubi inter decemviros hieropoeos est qui Pythiada duxerunt. Supra n. 495, 6 sqq. collaudatur propter salubria consilia quae senatui anno 343/2 a. Chr. dederit. Iam cum aliis quoque argumentis, ac praecipue quidem Philochori exemplo constet, rerum Atticarum scribendarum studium cum hac ipsa sacrorum patriorum religione conexum et quodammodo ex ea natum esse (Koehler Hermae XXVI p. 45. v. Wilamowitz Aristoteles und Athen I p. 280 sqq.), hunc eundem esse Phanodemum qui Atthida scripsisset (C. Müller F. Hist. Gr. I p. LXXXVII) perspexit Wilhelm.

τε | πεντετηρὶς[4] ὡς καλλίστη γίγνηται κα|ὶ αἱ ἄλλαι θυσίαι τοῖς θεοῖς τοῖς ἐν τ||ῶι ἱερῶι τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ πόρους πε|πόρικεν εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὴν κατασκ|ευὴν τοῦ ἱεροῦ, δεδόχθαι τῆι βουλῆι, τ|οὺς προέδρους, οἳ ἂν λάχωσιν προεδρε|ύειν εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν προσα||γαγεῖν Φανόδημον πρὸς τὸν δῆμον καὶ | χρηματίσαι, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι | τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῆ|ι βουλῆι, ἐπαινέσαι Φανόδημον Διύλλ|ου[5] Θυμαιτάδην φιλοτιμίας ἕνεκα τῆς || πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαρ|άου, καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι | ἀπὸ : Χ : δραχμῶν. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ | ψήφισμα ἐν στήληι λιθίνει τὸγ γραμμ|ατέα τὸν κατὰ πρυτανείαν καὶ στῆσαι || ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀμφιαράου· εἰς δὲ τὴν | ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμ|ίαν τοῦ δήμου : ΔΔ : δραχμὰς ἐκ τῶν κατ|ὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῶι δήμωι.

---

4 Iam ante Oropum Athenis redditum has ferias fuisse constat (cf. n. 639[3]), sed post annum 338 a. Chr. quia regimen earum ad senatum populumque Atheniensium transierat, de eorum ordine leges ferri opus erat. Quod cur per sex fere annos neglectum sit, latet. Penteterida Amphiariorum in quartum cuiusque Olympiadis annum incidisse et anno Ol. 112, 4 (329/8 a. Chr.) primum actam esse ex titulo n. 639 apparet. Quare perquam speciosa est Wilhelmi coniectura, in enumeratione feriarum quinquennalium apud Aristotelem Ἀθ. πόλ. 54, 7 legendum esse [νῦν] δὲ πρόσκειται [Ἀμφιαράϊα] ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος. At haud exigui momenti rationes huic emendationi obmovit Prott, ad quas addimus, verbo πρόσκειται cum ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος coniunctum idem significare ac προσετέθη, sic vero non Cephisophontis, cuius magistratu prima acta sunt Amphiararia, sed Nicetae, quo archonte lex lata est, nomen poni debebat. Et quod omnium gravissimum est, quae inter πρόσκειται et ἐπὶ Κηφ. in papyro dispiciuntur litterarum relliquiae, illi supplemento non accommodatae sunt. 5 Nepotem cognominem huius Diylli, filium Phanodemi, illum Diyllum Atheniensem, qui non sine laude in rebus gestis scribendis versatus est sub finem quarti aut initio tertii a. Chr. n. saeculi (F. Susemihl Gesch. der gr. Litteratur in der Alexandrinerzeit I p. 544 sq.) perquam probabiliter coniecit Wilhelm.

---

639 Tabula marmoris candidi cum aëtomate; primus versus in inferiore aëtomatis margine, reliqua in planicie infra aëtoma. Ed. B. I. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1891 p. 85 n. 38 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4254. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 117 n. 108). Cf. quae adnotaverunt A. Wilhelm, Anzeiger der phil.-hist. Classe der Ak. d. W. zu Wien 1895, 20. März. E. Szanto Eranos Vidobonensis p. 104 sq.

Θεοί. | Ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος[1], ἐπὶ τ|ῆς Ἱπποθωντίδος τρίτης πρυτανε|ίας, ἧι Σωστρατίδης Ἐχφάντου Εὐπ‖υρίδης ἐγραμμάτευεν, [Πυανοψιῶνος] | ἕκτει ἐπὶ δέκα, τρίτει καὶ τριακο|στεῖ τῆς πρυτανείας[2], ἐκκλησία· τῶ|μ προέδρων ἐπεψήφιζεν Δημοχάρ|ης Φλυεύς· ἔδοξεν τῶι δήμωι· Δημοσ‖θένης Δημοκλέους Λαμπτρεὺς εἶπ|εν· ἐπειδὴ οἱ χειροτονηθέντες ὑπ|ὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν το|ῦ ἀγῶνος καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τὴ|ν ἑορτὴν τοῦ Ἀμφιαράου καλῶς καὶ ‖ φιλοτίμως ἐπεμελήθησαν τῆς τε π|ομπῆς τῶι Ἀμφιαράωι καὶ τοῦ ἀγῶν|ος τοῦ γυμνικοῦ καὶ ἱππικοῦ[3] καὶ τ|ῆς ἀποβάσεως[4] καὶ τῶν ἄλλων πάντω|ν τῶν περὶ τὴν πανήγυριν, ὧν αὐτοῖ‖ς προσέταξεν ὁ δῆμος· δεδόχθαι τῶ|ι δήμωι, ἐπαινέσαι τοὺς αἱρεθέντ|ας[5], Φανόδημον Διύλλου Θυμαιτάδη|ν[6], Λυκοῦργον Λυκόφρονος Βουτάδη|ν[7] : Δημάδην Δημέου Παιανιέα[8] : Σώφιλ‖ον Ἀριστοτέλους Φυλάσιον : Θρασυ|λέοντα Θεοφῶντος Ἀχαρνέα : Ἐπιτέ|λην Σωινόμου Περγασῆθεν[9] : Νικήρα|τον Νικίου Κυδαντίδην[10] : Ἐπιχάρην | Ἀγωνοχάρους

Litterae Ionicae volgares, nisi quod φῖ per totum titulum ф est, dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 112, 4 (329/8 a. Chr.). 2 Annus communis est; mensis et prytaniae dierum numeri conveniunt in diem anni centesimum quartum vel quintum. Confirmatur igitur hoc decreto id quod ex eiusdem anni titulo C. I. Att. II, 178 intellectum est. Cf. A. Schmidt Handbuch der gr. Chronologie p. 570. 3 Certamina eiusmodi iam ante annum 338 a. Chr. in Oropiorum Amphiaraio habita esse discimus ex indice victorum I. G. Sept. I, 414, quem intra annorum 366—338 a. Chr. spatium propositum esse cum aliis rationibus probatur, tum inde elucet quod permulti quidem Athenienses sunt inter victores, sed eis ad unum omnibus ethnicum Ἀθηναῖος, non demoticum adiungitur. 4 Cf. I. G. Sept. I, 414, 34 ἡνίοχος [ἐγβιβάζων]. Itaque hoc quoque ludorum genus iam ante Atheniensium imperium restitutum illic usitatum erat. 5 Suffragiis populi eos potissimum homines electos esse probabile est, quos prae ceteris rebus divinis operam dare constabat. Quo nomine memorabile est, in alio decemvirorum collegio tempore suppari ex his nominibus quattuor redire Bull. de corr. Hell. XX p. 676: [Ὁ δ]ῆμος ὁ Ἀθηναίων τῶι [Ἀπ]όλλωνι ἀν[έθηκεν. Ἱ]εροποιοὶ οἱ τὴν Πυθιάδα ἀγαγόντες· Φανόδημος Διύλλου, Βόηθος Ναυσινίκου, Λυκοῦργος Λυκόφρονος, Δημάδης Δημέου, [Κ]λέαρχος Ναυσικλέους, Γλαυκέτης Γλαύκου, Νεοπτόλεμος Ἀντικλέους, Κλεοχάρης Γλαυκέτου, Ἱπποκράτης Ἀριστοκράτους, Νικήρατος Νικίου. 6 Cf. n. 638[3]. 7 Orator nobilissimus. Cf. n. 151, 10. 168, 2. 32. 530, 282. 551, 31. 587, 11. 302. 303. 8 Orator nobilissimus. Cf. n. 530, 182. 9 Cf. C. I. Att. II, 181, 6 (323/2 a. Chr.) Ἐπιτέλ[ης] Σ[ω]ιν[όμου (Σωιναύτου Koehler, quod hoc titulo emendatur) Περγ]ασῆθεν εἶπεν. 10 Niciae Nicerati f. Cydantidae praetoris nobilissimi filius Niceratus cum anno 404 a. Chr. a trigintaviris interimeretur (Lys. XVIII, 6)

Παιανιέα[11] : Θυμοχάρη||ν Φαίδρου Σφήττιον[12] : Κηφισοφῶντα | Λυσιφῶντος Χολαργέ(α)[13] : δικαιοσύνη|ς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸς τ|ὸν θεὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίω|ν, καὶ στεφανῶσαι αὐτοὺς χρυσῶι σ||τεφάνωι ἀπὸ : Χ : δραχμῶν. δοῦναι δὲ α|ὐτοῖς καὶ εἰς θυσίαν καὶ ἀνάθημα | Η : δραχμάς· τὸ δὲ ἀργύριον τ[ὸ] εἰς τὴ|ν θυσίαν προδανεῖσαι τὸν ταμίαν | τοῦ δήμου· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις νομο||θέταις προσνομοθετῆσαι[14] τῶι ταμ|[ί]αι· ʽδοῦναι δὲ καὶ τὰς τριάκοντα δ|[ρ]αχμὰς τὸν ταμίαν τοῦ δήμου τοῖς | [α]ἱρεθεῖσιν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ἅς εἴρη|ται διδόναι ἐν τῶι νόμωι τῶι αἱρε||θέντι ἐπὶ τὴν εὐταξίαν᾽. ἀναγράψα|ι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸγ γραμματέ|α τῆς βουλῆς καὶ στῆσαι ἐν τῶι ἱερ|ῶι τοῦ Ἀμφιαράου· εἰς δὲ τὴν ἀναγρ|αφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμία||ν τοῦ δήμου : ΔΔΔ : δραχμὰς ἐκ τῶν κατ|ὰ ψηφίσματα μεριζομένων τῶι δήμ|ωι.

---

filium infantem, fere a. 410 a. Chr. natum, Niciam nomine, reliquit. Huius rursus filius, Niciae illius nobilissimi pronepos, cuius natales non nimio spatio a 380 a. Chr. distare posse apparet, et hic intellegendus est et in tabulis navalibus C. I. Att. II, 798 *a*, 8. 807 *b*, 2. 809 *c*, 20. *d*, 113. 811 *b*, 163. *d*, 80. 107. 113, itemque in catalogo C. I. Att. II, 1020, 10. De titulo Delphico cf. not. 5. Denique iam Boeckhius Seeurk. p. 246 recte ad eundem rettulit Demosth. XXI, 165 οὐ μὴν Νικήρατός γ᾽ οὕτως ὁ Νικίου, ὁ ἀγαπητός, ὁ ἄπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι· οὐδ᾽ Εὐκτήμων — οὐδ᾽ Εὐθύδημος· ἀλλ᾽ αὐτῶν ἕκαστος ἑκὼν ἐπιδοὺς τριήρη (anno 350/49 a. Chr.) οὐκ ἀπέδρα ταύτῃ τὴν στρατείαν. 11 Cf. titulum sepulcralem C. I. Att. II, 2401: Ἀγωνοχάρης Ἐπιχάρους Παιανιεύς. 12 Cf. n. 125[6]. 213, 3 sqq. 13 Cf. n. 153, 6. 14 Cf. n. 137[5].

---

640 Tabula marmoris Pentelici inventa Eleusine. Edd. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 125 n. 60. Ex ectypo a Lollingio transmisso Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 122 n. 477 c (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 145 n. 135).

Ἐπὶ Πέλοπος ἄρχοντος[1] ἐπὶ τῆς Πτολεμαΐδος δωδεκάτης πρυ-

Litterae ΑΞΠ. Hastae extremae lineolis obductis ornatae. 1 Eodem archonte atque adeo eodem die factum est populiscitum de laudibus Protagorae Nicetae f. Pergasensis sacerdotis Aesculapii C. I. Att. II Add. p. 427 n. 477 *b*. Item Pelopis magistratu Athenienses qui Delum insulam incolebant Amphicli Philoxeni f. Rhenaeensi honores decreverunt (n. 721). Inde apparet, utique eius annum recentiorem esse Delo ab Atheniensibus recuperata (167 a. Chr.). Accuratius definire conatus est Th. Homolle Bull. de corr.

ταν είας, | ἧι Διονυσικλῆς Διονυσίου Ἑκαλῆθεν ἐγραμμάτευεν, Σκιροφοριῶνος ἕ|κτει ἐπὶ δέκα, ἕκτει καὶ δεκάτει τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία ἐν τῶι θε|άτρωι· τῶν προέδρων ἐπεψήφιζεν Ῥηξίων Δαματρίου Θοραιεὺς καὶ συμ||πρόεδροι· ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῶι δήμωι· Ἄρχιππος Ἀρχίου Βατῆθεν | εἶπεν· ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλει ὁ δήμαρχος ὁ Ἐλευσινίων[2] ὑπὲρ τῶν θυσι|ῶν ὧν ἔθυσεν τοῖς τε Ἁλώιοις[3] καὶ τοῖς Χλοίοις[4] τεῖ τε Δήμητρι καὶ τεῖ | Κόρει καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἷς πάτριον ἦν[5], συνετέλεσεν δὲ καὶ τὴν τῶν | Καλαμαίων[6] θυσίαν καὶ τὴν πομπὴν ἔστειλεν κατὰ τὰ πάτρια μετὰ || τοῦ ἱεροφάντου καὶ τῶν ἱερειῶν[7] προσδαπανήσας εἰς ταῦτα πάντα οὐ|κ ὀλία[8] ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ ἀπαγγέλλει γεγονέναι τὰ ἱερὰ καλὰ καὶ σωτήρια, | τύχει ἀγαθεῖ,

---

Hell. XVII (1893) p. 162 sq., usus potissimum eis rationibus, quae Pelopi cum Archonte (Bull. de corr. Hell. XIII p. 421, 1) et Eunico (Ἐφ. ἀρχ. 1891 p. 151) intercedunt, et Pelopis magistratum annorum 161 et 151 a. Chr. n. terminis circumscripsit. 2 Pagi Eleusiniorum omnia haec sacra esse, sed demarchum sua sponte etiam pro salute totius populi rem divinam fecisse de eaque re populum certiorem fecisse ideoque ei laudes decretas esse statuit Fouc. At vero illa ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλει — ὑπὲρ τῶν θυσιῶν ὧν ἔθυσεν adeo tralaticia sunt in decretis honorificis populi Atheniensium, ut sine dubio hic quoque non de voluntaria quadam erga populum gratificatione, sed de sollennibus sacris dici appareat. Fuerunt igitur Haloorum, Chloeorum, Calamaeorum sacra eiusmodi, ut una cum pago Eleusiniorum etiam reipublicae Atheniensium aliquae partes in eis essent, cum mysteria Eleusinia unius civitatis, Dionysia (agrestia) unius pagi essent. Qua cum sententia concinit, quod in hoc Atheniensium plebiscito illorum modo trium sacrorum mentio fit, in Eleusiniorum pagi decreto quod v. 30 sqq. subiungitur, ad ea accedunt Dionysia. 3 Cf. n. 587[91]. 4 Cf. Hesych. Χλοῖα· ἑορτὴ ἀπὸ τῶν καρπῶν (κάλπων cod., em. Meursius). Mense Posideone similia sacra Myconi facta esse docet n. 615, 11 τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Δήμητρι Χλόηι ὗες δύο καλλιστεύουσαι, ἡ ἑτέρα ἐγκύμων. Fouc. 5 Inter hos Bacchum fuisse suspiceris propter scholium Luciani editum ab E. Rohde Mus. Rh. XXV p. 557. Fouc. 6 Feriae nusquam alibi commemorantur, sed mensis Καλαμαιών, manifesto ab eis denominatus, invenitur apud Milesios eorumque colonos Cyzicenos et Olbiopolitanos (E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 396). Koe., Fouc. 7 Sic editores; ambigi sane potest utrum hoc praeferas an ἱερείων i. e. ἱερέων (n. 133[1]); sed cum in sacris Eleusiniis etiam alibi mulieres sacerdotes plurali numero commemorentur (n. 587, 255 sqq. 293. 628, 15), inter quas sane una praecipuo loco est (ἡ ἱέρεια n. 587, 18. 74. 127. 305), illos recte vocabulum interpretatos esse existimaverim. Ceterum haec pompa manifesto Calamaeorum est, quippe cui et pagi magistratus et universi populi sacrorum sacerdotes intersint (not. 2), non illa nobilissima Iacchi, quae pagum Eleusiniorum nulla ex parte attingit. 8 Cf. n. 163[11].

δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν | ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμ|βάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, τὰ μὲν ἀ||γαθὰ δέχεσθαι τὰ γεγονότ[α] ἐ[ν] τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυσεν ἐφ' ὑγιείαι καὶ | σωτηρίαι τῆς τε βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ παίδων καὶ γυναικῶν καὶ τῶν | φίλων καὶ συμμάχων. ἐπαινέσαι δὲ τὸν δήμαρχον τὸν Ἐλευσινίων Πά[μ]|φιλον Ἄρχοντος Ἐλευσίνιον, καὶ στεφανῶσαι μυρρίνης στεφάνωι, ὧι πά|τριόν ἐστιν, εὐσεβε(ί)ας[9] ἕνεκεν τῆς πρὸς τοὺς θεούς. ἀναγράψαι δ[ὲ] || τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στήλει λιθί|νει καὶ στῆσαι ἐν τεῖ αὐλε(ῖ)[10] τοῦ ἱεροῦ τοῦ εν Ἐλευσῖνι· εἰς δὲ τὴν ἀναγρα|φὴν τῆς στήλης καὶ τὴν ἀνάθεσιν μερίσαι τὸν ταμίαν τῶν στρατιω|τικῶν τὸ γενόμενον ἀνάλωμα.

Ἡ βουλὴ	Ὁ δῆμος	Ὁ δῆμος
Πάμφιλον	ὁ Ἐλευσινίω[ν]	Πάμφιλον
Ἄρχοντος	Πάμφιλον Ἄρ-	Ἄρχοντος
Ἐλευσίνιον	χοντος Ἐλευ-	Ἐλευσίνιον
δημαρχή-	σίνιον δημαρ-	δημαρχή-
σαντα	χήσαντα	σαντα

Ξενοκράτης Ξενοκράτου Ἐλευσίνιος[11] εἶπεν· ἐπειδὴ Πάμφιλος Ἄ[ρχοντος | κα]τασ(τ)αθεὶς[12] δήμαρχος εἰς τὸν ἐπὶ Πέλοπος ἄρχοντος ἐνιαυτ[ὸν τοῖς Δι|ονυσί]οις[13] ἔθυσεν τῶι Διονύσωι καὶ τὴν πομπὴν ἔπεμψεν καὶ τ------|---------------τον, ἔθηκεν δὲ καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν τῶι θεάτρωι ὃν σ[υντελοῦσιν | Ἐλευσίνιοι[14], σπουδ]ῆς καὶ φιλοτιμίας οὐθὲν ἐλλείπων· ἔθυσ[εν δὲ[15] τοῖς Ἁλώιοις || καὶ τοῖς Χλοίοις τεῖ Δήμη]τρι καὶ τεῖ Κόρει θύματα παρασ[χὼν ἐκ τῶν ἰδίων | καὶ τῆς πομπῆς καὶ τῆς τῶν Καλα]μαίων θυσίας συνε[πεμελήθη μετὰ τοῦ ἱε|ροφάντου καὶ τῶν ἱερειῶν,] εἰς αὐτὴν δ[απανήσας οὐκ ὀλία ἐκ τῶν | ἰδίων ----------] τρ-------

9 ΒΕΥΑΣ. 10 ΑΥΛΕΥ. 11 Decretum Eleusiniorum pagi hoc esse praeter demoticum eius qui rogavit ex medio titulo versuum 24—29 apparet. 12 ΤΑΣΓΑΘΕΙΣ. 13 Dionysiis minoribus sive agrestibus pagi Eleusiniorum. Cf. not. 2. 14 Supplevi. 15 Inde ab hoc loco supplementa Foucarti sunt.

641 Stela marmoris caerulei fracta in particulas plus quam viginti inter se contingentes, Halicarnassi inventa ab A. Biliotti,

delata in museum Britannicum. Ed. G. Hirschfeld Greek Inscr. in the British Museum IV, 1 p. 68 n. DCCCXCVI. Lapide purgato etiam paullo plenius et accuratius W. R. Paton et J. L. Myres Journal of Hellenic studies XVI (1896) p. 234 n. 36 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques, deuxième série p. 128 n. XXV. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 703 n. 854). Cf. E. Ziebarth das gr. Vereinsw. p. 10 sqq.

Ἀπο[στ]είλαντος Πο[σ]ειδ[ωνίου[1] χρ]ησα[μέν]ου | τῶι Ἀπόλλωνι[2], τί ἂν αὐτῶι τε καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ | γινομένοις καὶ οὖσιν ἔκ τε τῶν ἀρσένων καὶ τῶν θ|ηλειῶν εἴη λώϊον καὶ ἄμεινον ποιοῦσιν καὶ πράσ‖σουσιν, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἔσεσθαι λώϊον καὶ ἄμει|νον αὐτοῖς ἱλασκομένοις καὶ τιμῶσιν καθάπερ | καὶ οἱ πρόγονοι Δία Πατρώϊον[3] καὶ Ἀπόλλωνα Τελε|μεσσοῦ[4] μεδέοντα[5] καὶ Μοίρας[6] καὶ Θεῶν Μητέρα· | τιμᾶν δὲ καὶ ἱλάσκεσθαι καὶ Ἀγαθὸν Δαίμονα Ποσει‖δωνίου καὶ Γοργίδος[7]. τοῖς δὲ ταῦτα διαφυλάσσουσιν | καὶ ποιοῦσιν ἄμεινον ἔσεσθαι.

Ποσειδώνιος Ἰατροκλέους ὑπέθηκεν τοῖς ἐξ ἑαυτοῦ | καὶ τοῖς ἐκ τούτων γινομένοις ἔκ τε τῶν ἀρσένων | καὶ τῶν θηλειῶν, καὶ τοῖς λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν[8] ‖ [εἰ]ς θυσίαν οἷς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἀγρὸν τὸν ἐν Ἀστυ‖[πα]λαίαι[9] τὸν ὁμορροῦντα Ἀνθεῖ καὶ Δαμαγήτωι[10], | [κ]αὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὸν κῆπον καὶ τὰ περὶ τὸ

Litterae Ionicae volgares, accurate incisae, non dispositae στοιχηδόν. 1 Iatroclis f. (v. 12) Halicarnassensis. 2 Telmessio (cf. v. 7). 3 Cf. n. 571[9]. 4 Oppidum Cariae (Plin. N. hist. V, 103) divinationis laude insigne. Cf. Cic. de divin. I, 41, 91 *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina.* Apollinis fuisse oraculum Telmessium ex hoc demum titulo cognitum est. Hi. 5 Poëtarum locos multos de huius vocis usu attulit Hi. At ne a sollemni quidem sermone titulorum pedestri oratione compositorum, apud Graecos Asianos et insulanos certe, alienum fuisse docent n. 69, 10 [τῆς Ἀθηναί]ας τῆς Ἀθηνῶμ μ[εδεούσης] (cf. ibi not. 5) et terminus Samius apud F. Bechtel Inschr. des ion. Dialekts p. 128 n. 216 οὖρος τεμένεος Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν μεδεούσης. 6 Delphis in templo item Iovis, Parcarum, Apollinis sacra coniuncta fuisse (Pausan. X, 24, 4) adnotat Hi. 7 Uxoris Posidonii. 8 Qui decreto posteriorum Posidonii idem ius adepti erunt, quod illi origine habent. 9 Cf. Strabo XIV, 2, 20 p. 658 Cas. ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῆς ἠπείρου κατὰ τὴν Μυνδίαν Ἀστυπάλαιά ἐστιν ἄκρα καὶ Ζεφύριον. Videtur id promunturium esse quod hodie *Kephaluka* vocatur. Paton. 10 Situs definiendi causa aut nomina propria fundorum vicinorum, aut (ut hic et n. 86, 141 sqq. 740, 9. 25) domini eorum appellari solent.

μνημεῖον | [κ]αὶ τοῦ ἐν Ταράμπτωι ἐνηροσίου[11] τὸ ἥμισυ. καρπευ|[έ]τω δὲ καὶ ἱερατευέτω τῶν ἐκγόνων τῶν ἐκ Ποσει||δωνίου ὁ πρεσβύτατος ὢν ἀεὶ κατ' ἀνδρογένειαν, | ἀποδιδοὺς κατ' ἐνιαυτὸν χρυσοῦς τέσσαρας ἀτελέ|ας[12]. ἔδοξεν Ποσειδωνίωι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς | ἐκ Ποσειδωνίου καὶ τοῖς εἰληφόσιν ἐξ αὐτῶν[13], αἱρεῖ|σθαι ἐπιμηνίους ἐξ ἑαυτῶν τρεῖς κατ' ἐνιαυτόν, || οἵτινες ἀπολαμβάνοντες τῆς ὑποθήκης π[αρ]ὰ [τοῦ ἱ]|ερέως ἑκάστου ἐνιαυτοῦ μηνὸς Ἐλευθερίου[14] [χρ]υσ[οῦς] | τέσσ[α]ρας συντελέσουσιν τὰς θυσίας. ἂν δ[ὲ] μὴ ἀπο|διδῶι ἢ μὴ θέλῃι καρπεύειν, εἶναι τὰ ὑποκείμενα κ[οι]νὰ[15] καὶ τοὺς | ἐπι[μ]ηνίους ἐγδιδόναι, τὸ δὲ τέμενος εἶναι | [κοι]νὸν [κ]αὶ || τ[οὺς ἐ]πιμηνίους ἐγμισθοῦν καὶ τὸ μίσθωμα καὶ τὸ ἐνη||[ρό]σιον κομιζόμενοι μηνὸς Ἑρμαιῶνος[16] ἐπιμελεί|τωσαν[17] ἐπὶ δύο ἡμέρας τῶι ἱερεῖ τὰ νομιζόμε[να] | παρέχοντες εἰς τὰς θυσίας πάντα, τῆι μὲν π[ρ]ώτηι | θύειν Τύχηι Ἀγαθῆι πατρὸς καὶ μητρὸς Ποσε[ιδω]νίου || [κ]ριὸν καὶ Δαίμονι Ἀγαθῶι Ποσειδωνίου καὶ [Γο]ργίδος | κριόν, τῆι δὲ δευτέραι Διὶ Πατρώιωι κριὸν καὶ Ἀπόλλωνι | Τελεμεσσοῦ μεδέοντι κρ[ιὸν] καὶ Μοίραις κριὸν | καὶ Θεῶν Μητρὶ αἶγα· ὁ δὲ ἱε[ρε]ὺς λαμβανέτω ἑκάστου | ἱερείου κωλῆν καὶ τεταρτη[μο]ρίδα σπλάγχνων || καὶ τῶν ἄλλων ἰσόμοιρος ἔ[στω]· τὰ δὲ λοιπὰ κρέα οἱ | ἐπιμήνιοι ἀφελόντες ἱκανὰ τοῖς δειπνοῦσιν καὶ | γυναιξὶν μερίδας ποησάντωσαν ἴσας καὶ ἀποδόντω|σαν ἑκάστωι μερίδα τῶν τε παρόντων καὶ τῶν ἀπόντων, | τὰς δὲ κεφαλὰς καὶ τοὺς πόδας αὐτοὶ ἐχόντων, τὰ δὲ || κώιδια πωλούντων ἐν τῶι θιάσωι καὶ τῆι δευτέραι | λόγον ἀπο(δ)όντωσαν[18] πρὸ τοῦ δήμου, ἀνα|γράψαντες εἰς δ ἕκαστον ἀνήλωται· καὶ τὸ | περι-

---

11 Ius arandi agri significatur, non dominium. Videtur igitur haec terra emphyteuseos iure Posidonio et eius progeniei locata fuisse. 12 Nullo vectigalis nomine quicquam de illis quattuor aureis detrahere licebit. Cf. Xenophon de reditibus 4, 14 Νικίας ποτὲ ὁ Νικηράτου ἐκτήσατο ἐν τοῖς ἀργυρείοις χιλίους ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσίᾳ τῷ Θρᾳκὶ ἐξεμίσθωσεν ἐφ' ᾧ ὀβολὸν μὲν ἀτελῆ ἑκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι. Hi. 13 Cf. not. 8. 14 Mensis Halicarnassius incertae sedis, qui Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 211 Ἐλευθεριών vocatur. Inconstantia terminationis sine dubio ad mixtam ex Ionica et Dorica stirpe populi originem redit. Ex reliquis mensibus qui noti sunt, quattuor, Ἀνθεστηριών, Ἀρτεμισιών, Ἑρμαιών, Ποσειδεών (Bischoff p. 402) Ionum, unum Ἡράκλειος (n. 601, 1) Doriensium rationem sequitur. 15 I. e. fructus eorum ad omnes Posidonii posteros pervenient. 16 Huius quoque sedes incerta; cf. not. 14. 17 Activi usus pro medio insolitus, sed certus. 18 ΑΠΟΛΟΝΤΩΣΑΝ.

γινόμενον ἀναλίσκειν εἰς ἀναθήματ[α.] | ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὴν ὑποθήκην ‖ κ[α]ὶ τὸ δόγμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆσαι ἐν τῶι | τεμέν[ει]· τοῖς δὲ ταῦτα διαφυλάσσουσιν καὶ ποιοῦ|σιν ἄμεινον γένοιτο ὑπὸ θε(ῶ)ν καὶ ἀνθρώπ(ω)ν[19].

19 ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΝ lapis. Emendaverunt editores inscr. iur., cum Hi. Pat. My. retineant accusativum singularis, qui quomodo defendi possit non video.

---

642 Arcesinae Amorgi. Ex ectypo chartaceo a papa Prasino transmisso ed. S. Reinach Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 450 n. 17 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 290 n. 378). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Göttinger gel. Anz. 1898 n. 3 p. 229.

Θεοί. | Ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι· | Δημέας εἶπεν· Σῶσος ἐπεστάτει· | ἐπειδὴ Κλεόφαντος Κλεοφῶντος ‖ προαναιρεθεὶς[1] εἰς τὰ Ἰτώνια[2] τά τε | [ἄ]λλα ἐπεμελήθη καλῶς καὶ δικαίως | καὶ φιλοτίμως περὶ τὴν ἀρχήν, καὶ πα|ρήγγειλεν ἐν τῆι ἀγορᾶι μετὰ κηρύγματ(ος)[3] | πορεύεσθαι εἰς τὰ Ἰτώνια ἀσυμβόλους ‖ Ἀρκεσινεῖς πάντας καὶ ξένους τοὺς | ἐνδημοῦντας, καὶ ἐλθόντων εἰς τὰ Ἰ|τώνια ἑπτακοσίων φιλότιμος γεγέ|νηται περὶ τὴν πομπὴν καὶ τὴν θυσίαν | τῆς θεοῦ, καὶ τοὺς ἰόντας εἰς τὴν ἑορτὴν ‖ ἑστιάσας λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως ἡμέ|ρας ἕξ· καὶ παρ' αὐτοῦ ἀνάλωσεν εἰς τὰ | ἱερεῖα πρὸς (οἷς)[4] ἐκ τῆς

Litterae Ionicae volgares praeter ΞΠ; σῖγμα brachia modo plane parallela habet in Reinachii exemplo, modo paullulum divergentia. Medio tertio a. Chr. saeculo incisum existimat R. probabiliter. 1 Cum R. ΠΡΟΑΝΑ ΤΕΘΕΙΣ legisset, Delamarre a Wilhelmo rogatus in lapide προαναιρεθείς potius scriptum esse testatus est. Sane hoc quoque insolitum est pro προαιρεθείς aut αἱρεθείς; nomen ἀναιρεῖν τινα alibi longe aliam vim habet. 2 Minervae Itoniae sacra Thessalorum et Boeotorum erant (Pauly-Wissowa Realencyklopaedie II, 2 p. 1947 sq.). Quod eadem in insulae Amorgi oppidis Arcesine (n. 642, 5. 643, 9) et Minoa (n. 644, 4) fuisse tituli docent, inde sine dubio colligendum est partem incolarum ex illis regionibus Graeciae continentalis oriundam fuisse. 3 Emendavit Wi. dubitanter. ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ lapis, quod ferri posse praefracte nego. 4 ΠΡΟΣΤΕ lapis quod R. retinuit, etsi intellegit id quod conexus flagitat, 'praeter ea quae ex aerario publico accepit'. Hoc cum nullo pacto in tradita lectione inesse possit, emendavi. Ο neglectum, Τ pro Ι et Ε pro Σ incisa sunt a lapicida, quae coniectura litterarum similitudine commendatur.

πόλεως ἔλαβε δρα|χμὰς πεντακοσίας καὶ τὸ εἰς τὰς συμβο|λὰς γινόμενον δραχμὰς δισχιλίας πεν‖τακοσίας[5], καὶ τοῦτο ἅπαν ἐπέδωκεν καὶ | ἀφῆκεν ἀτελεῖς τοὺς ἰόντας τῶν συμβο|λῶν· περὶ δὴ τούτων δεδόχθαι τῆι βουλῆι | καὶ τῶι δήμωι, ἐπαινέσαι μὲν Κλεόφαντον | Κλεοφῶντος, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν ‖ θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαι|οσύνης καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὸν δῆμον· | [εἶ]ναι δὲ αὐτῶι ἀτέλειαν καὶ γυναικὶ καὶ | ἐκγόνοις πασῶν τῶν συμβολῶν πορευο|μένοις εἰς τὰ Ἰτώνια, καὶ προεδρίαν ἐμ π[ᾶ‖σι] τοῖς ἀγῶσιν οἷς τίθησιν ἡ πόλις. εἰς δὲ | τὸν λοιπὸν χρόνον στεφανοῦν αὐτὸν | ἀεὶ τοὺς ἀγωνοθέτας πρὸ τοῦ ἀγῶνος | ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τίθησιν ἡ πόλις, | καὶ Ἰτωνίων τῆι πομπῆι ἐν τῆι ἀγορᾶι ‖ ἀναγορεύειν τὸν κήρυκα [ὅτι Κλεόφαντος] | στεφανοῦται, ὅπως ------------------

5 I. e. ternas drachmas et quaternas partes septimas in singulos homines, id quod bene convenit cum eis quae de sumptu in victum quotidianum faciendo ex aliis testimoniis cognitum erat. Cf. Boeckh Staatshaush. I² p. 142 sqq. Reinach.

---

643 Stela cum aëtomate inventa Arcesinae Amorgi. Ex Duboisii apographo et ectypo edd. G. Radet et P. Paris Bull. de corr. Hell. XV (1891) p. 589 n. 11.

Ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῶι δήμωι· Χαιρέας [εἶπ|ε]ν· Κίων Φιλοκράτους ἐπεστάτει· ἐπειδὴ [ὅ τε | π]άππος Ἀγαθίνου Κλεόφαντος Κ[λεοφῶ]|ν(τ)ος[1] καὶ ὁ πατὴρ Ἀγαθῖνος[2] ἄνδρες [ἔν]‖δοξοι γεγόνασιν εἰς τὸν δῆμον [ἀνα]|θέμασίν τε κεκοσμήκασιν τὴ[ν μ|η]τέρα[3], ὅ τε υἱὸς Ἀγαθίνου Ἀγαθ[ῖνος ἐπ|αύ]ξει[4] τὴν τῶν προγόνων [ἀρετὴν καὶ[5] τεῖ | Ἀθην]ᾶι τεῖ Ἰτωνίαι τά τε ἄλλα [ἐπεμε‖λήθη φ]ιλοτίμως περὶ τὴν πομπὴν [τὴν γενομέ|νην] τοῖς θεοῖς, καὶ παρήγγ[ειλεν ἐν τῇ ἀγορᾷ | πρὸ][6] τῆς ἑορτῆς μετὰ

Litterae volgares praeter ΞΠΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 ΝΟΣ. Cf. n. 642, 4. 23. 24. 2 Et hunc ipsum et filium cognominem et alios eiusdem familiae, nobilissimae sine dubio, viros et mulieres in titulis oppidorum Arcesinae et Minoae plus semel occurrere (Ross inscr. inedd. fasc. II p. 33 n. 128, 2. p. 36 n. 135, 1. Mitth. des arch. Inst. in Athen XI p. 108 n. 13, 13. Annali dell' Inst. arch. Rom. 1864 p. 101) adnotaverunt R. et P. 3 Supplevi, patriam urbem intellegens. 4 Supplevi. 5 Supplevi. 6 Supplevi.

κηρύγμα[τος[7] ἰέναι εἰς τὰ | Ἰτ]ώνια Ἀρκεσινεῖς πάντας [καὶ τοὺς οἰκοῦντας | ἐ]ν Ἀρκεσίνῃ καὶ ξένους τοὺς [παρεπιδημοῦντας || ἐπ]ὶ ἀτελείαι πασῶν τ[ῶν συμβολῶν ....]|ητων· καὶ ἐλθόντ[ων εἰς τὰ Ἰτώνια -------κοσί]|ων, φιλότιμος γ[εγένηται περὶ τὴν πομπὴν καὶ τὴν] | ἑορτήν, ἑστιάσας [λαμπρῶς ------]

7 Cf. n. 642[3].

---

644 Marmor effossum Minoae Amorgi a G. Deschamps anno 1888, translatum in insulam Syrum, ubi est in museo. Ed. J. Delamarre Revue arch. XXIX (1886) p. 73 n. 1 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 613 n. 712).

Θεοί. | Ἀγαθῆι τύχηι. ἐπὶ δημιοργοῦ[1] Παγκρίτου, | μηνὸς Κρονιῶνος[2], ἔδοξεν τοῖς ἱερουργοῖς[3] | τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας[4]· ἐπειδὴ Ἐπινομίδης || Θεογένου ἄρξας τὴν ἀρχὴν τὴν εἰς Ἰτώνια[5] | τῆς τε θυσίας καὶ τῆς πομπῆς ὅπως γένηται[ι] | τῆι θεῶι ὡς καλλίστη πᾶσαν σπουδὴν ἐποή|σατο, καὶ τῶμ πορευομένων εἰς τὴν ἑορτὴν | καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθη τοὺς μὲν || τόκους τοὺς γινομένους αὐτῶι ἀπὸ τοῦ ὑπάρ|χοντος πελανοῦ[6] τῆι θεῶι, ἀφ' ὧμ πρότερον ἡ θυ|σία συνετελεῖτο, ἐπιδοὺς τῶι κοινῶι τῶι ἱερουρ|γῶν εἰς κατασκευὴν τοῦ τεμένους, τὸ δὲ ἀνά|λωμα τὸ γενόμενον εἰς τὴμ βοῦν τὴν θυθεῖσα[ν] || καὶ τὴν ἄλλην δαπάνην ἅπασαν ἀναλώσ[ας] | ἐκ των ἰδίων· καὶ τοὺς πορευομένους εἰς τὴν ἑορ[τήν,]· | ὄντας οὐκ ἐλάσσους πεντακοσίων πεντήκοντ[α,] | ἀφῆκεν ἀσυμβόλους[7], προκηρύξας ἐν τῆι ἀγορᾶι | ὡς ὁ νόμος

Litterae volgares praeter Ξ et ΟΩ reliquis minores. Tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis esse videtur. 1 Magistratus ceteroqui in Ionicis civitatibus non usitatus tamen invenitur Naxi (C. I. G. II Addenda p. 1079 n. 2416*b*, 1. 8. 15. 22). D. 2 Sami idem mensis fuit. Cf. E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 400. D. 3 Non ut n. 642. 643 populi decretum habemus, sed collegii eorum qui sacris Minervae Itoniae intererant. Similes sunt οἱ ἱεροὶ Andaniae in mysteriis Cereris et Proserpinae (n. 653[1]). Neque feriae utrobique eaedem significantur, nam illae Arcesinensium, hae Minoëtarum sunt. 4 Cf. n. 642[2]. 5 Cf. n. 642[1]. In utroque igitur oppido peculiaris erat magistratus, cuius officium ad unas Minervae Itoniae ferias spectaret, similis agonothetarum qui in singula festa inferiore tempore apud Athenienses constituebantur. 6 Cf. n. 20[9]. 587, 280. 284. 291. 628, 11. 7 Cf. n. 642, 9. 21.

προστάσσει καλῶς καὶ δικαίως, γενο‖μένου τοῦ ἀναλώματος οὐχ ἐλάσσονος δραχμῶ[ν] | χιλίων, κρίνων τοῦτο μέγιστον καὶ κάλλιστον | εἶναι, διαφυλάσσειν τήν τε πρὸς τὸν δῆμον εὔνο[ι]|αν καὶ τὴμ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν· ὑπὲρ οὖν | τούτων δεδόχθαι τοῖς ἱερουργοῖς τῆς θεοῦ, ἐπαι‖νέσαι Ἐπινομίδην Θεογένου ἀρετῆς ἕνεκα καὶ | φιλοτιμίας ἧς ἔχων διατελεῖ περὶ τὸ κοινὸν τῶν [ἱ|ερ]ουργῶν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνω[ι | κα]τὰ τὸν νόμον, καὶ ἀνακηρῦξαι τὸν στέφανον | [----------- τ]οὺς πρυτάνεις ἐν τῆι ἑορτῆι καὶ ‖ -----------τα καὶ τοὺς | [---------- ἕκασ]τον ἐνιαυ|[τὸν ---------]

---

645 Tabula marmorea effossa a. 1888 a G. Deschamps Minoae Amorgi, translata in insulam Syrum, ubi exstat in museo. Ed. J. Delamarre Revue archéologique, Troisième série XXIX (1896) p. 77 n. 2 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 614 n. 713).

[------------ ο|ἱ] ἐπιμ[ήνιοι[1] ------------|.]ωσαν ει[----- ------------ω|σ]αν ἐν τῶι ἱερῶ[ι ----------------|.]έναι τὸν λόγον [------------- πα]‖ραχρῆμα ἐγδανεισ[άτωσαν ---- ----- παρατιθέτω]|σαν δὲ καὶ [ἐπ]ὶ τὴν τρά[πεζαν τῆι θεῶι --------- καὶ] | γλῶσσαν καὶ σάρκας τρε[ῖ]ς[2] [καὶ -------- -------] | ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων [παρατιθέτωσαν ------] | τῆι θεῶι[3] ἐπὶ τὴν τράπεζαν. ἔσ[τω δὲ --------- μέ]‖ρος τῆς ἱερείας, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ἐπα ---------- | ἐπὰν δὲ τελετὴν ποιῇ ἡ ἱέρεια, ὁ πελαν[ὸς[4] ὁ δι]|δόμενος ὑπὸ τῶν τεθυμένων[5] ἱε[ρὸ]ς ἔστω· [ἔστω δὲ ὁ πε]|λανὸς ἑκάστου δραχμὴ καὶ ἐγδανεισθήτω π[αραχρῆ]‖μα, τὸν δὲ τόκον λογευέτωσαν καὶ τοῦτον[6] ο[ἱ ἐπιμή]‖νιοι καὶ καθιστιάτωσαν[7], τὰ δὲ ἄλλα[8] ἔστω τῆς

Litterae volgares praeter ΖΘΞΣ. Primo a. Chr. n. saeculo titulum exaratum statuit Del., recte sine dubio. Populiscitum est Samiorum qui Minoae in insula Amorgo habitabant (not. 11). 1 Duumviri quotannis a populo creati qui sacra Magnae Matris curabant (v. 52 sqq.). 2 Cf. n. 599[3]. 616[51]. 3 Matri deorum; cf. v. 54 εἰς Μητρῷα. 4 Cf. n. 20[9]. Hic iam pro frumenti primitiis pecunia numeratur, sed antiquum nomen mansit. 5 Soloece pro ἀπὸ τῶν τεθυμένων. Nam medium θύσασθαι hic propter notionem in censum non venit. 6 Hinc apparet iam in deperdita parte tituli superiore (fortasse v. 1. 2) usuras quasdam commemoratas fuisse, quas epimenii computare iuberentur. 7 καθιστ(ι)άτωσαν emendat Del. Sed quid in hoc negotio καθιστάναι significare possit, non assequor. Quare usuras in

ἱε[ρείας] | κατὰ τὰ ἔθιμα, ἡ δὲ αἱρουμέν[η] ἱέρεια παρεχέ[τω αὐ]|τῆ[9] τὰ τέλεστρα[10] ἰδίαι καὶ ἱεραζέτω ἔτη δέκα ἂν βο[ύλη]|ται· οἱ δὲ πρυτάνεις τῆι δεύτερον ἡμέραι μετὰ [τὰς] | σπονδὰς ποιείτωσαν διαχειροτονίαν τοῖς πα[ροῦ]||σιν, ὅτῳ δοκεῖ καλῶς καὶ φιλοτίμως τοὺς ἐπιμηνίο[υς] | ἐπιμεμελῆσθαι τῆς τε θυσίας καὶ τῶν παρόντων [καὶ] | ὅτῳ μή· καὶ ἐὰν νικᾶν δοκῇ, στεφανωσάτωσαν αὐτοὺς | θαλλῶι στεφάνωι καὶ ἀναγγειλάτω ὁ κῆρυξ ὅτι ὁ δῆμος | στεφανοῖ αὐτοὺς ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς || εἰς ἑαυτόν. ἐπιμεληθήτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι τῆι | πρώτηι ἡμέραι με[τ]ὰ τὰς σπονδάς, ὅπως σιωπὴν κα|ταχηρύξας ὁ κῆρυξ ἀναγγείλῃ ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆ|μος ὁ Σαμ[ίω]ν ὁ κατοικῶν ἐν Μινώιαι[11] Ἡγησαρέτη(ν)[12] Αἰνη|σικράτου, γυναῖκα δὲ Ἑρμοκράτου τοῦ Παγκρίτου εὐ||σεβείας ἕνεκεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἀρετῆς ἕνε|κεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν. ἀναγγελλέτωσαν | δὲ [κ]αὶ οἱ ἀγωνοθέται τοῖς Ἑκατομβ(ί)οις[13] ἐν τῶι θεάτρωι | [κ]αθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὸν στέφανον τοῦτον. ἐὰν | δέ τις τ[ῶ]ν ὀφειλόντων τὸ ἀργύριον τῆι θεῶι βούλη||ται ἀποδοῦναι τὸ ἀρ[χ]αῖον, καταβαλλέτω τοῦ μη|νὸς τοῦ Κρονιῶνος[14] ἐν κυρίαι ἐκκλησίαι τὸ μὲν ἀρ|χαῖον τοῖς ἐξετασταῖς, τὸν δὲ τόκον τοῦ μηνὸς | τοῦ

---

dapes sollennes, quae per feriarum dies in ἱστιατορίῳ delubri fiebant, impendi existimo. Cf. etiam not. 18. 8 Nempe ἱερεώσυνα vel γέρα, quae praeter πελανόν unusquisque ex sacrificantibus dare debet. 9 Cf. n. 594, 22 τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ ἐς τὰ]ν ἄνθεσιν παρεξεῖ αὐτὸς ἑαυτῷ. Manifesto utrobique de eadem re dicitur, de sollennibus quibus sacerdos inauguratur. Quare αὐτῇ scripsi; αὐτή Delam. 10 Cf. n. 598, 59. 11 Neque rempublicam peculiarem hos Samios effecisse, quae in eadem urbe cum antiqua Minoëtarum civitate domicilium haberet, neque partem populi Minoëtarum Delam. probavit allato titulo Annali dell' inst. arch. R. XXXVI p. 96, qui incipit quidem a formula Σαμίων τῶν Ἀμοργὸν Μεινώιαν κατοικούντων ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, sed v. 3 simpliciter [ὅτι] στεφαν[ο]ῖ ὁ δῆμος ὁ Μεινωητῶν habet, ut appareat eosdem esse illius aetatis Minoëtas cum Samiis Minoae incolentibus. Atque cum Milesios et Naxios in duobus reliquis insulae oppidis, Arcesinae et Aegialae, habitantes non comparere in inscriptionibus ante alterum p. Chr. n. saeculum recte observaverit Delam., Samiorum coloniam Minoam deductam multo antiquiorem esse praeter hunc titulum demonstrat populiscitum Pariorum n. 261, 80 Σάμιοι οἱ ἐμ Μινοίᾳ, cum v. 81 simpliciter Ἀρκεσινεεῖς sit. 12 ΑΡΕΤΗ. 13 Sic emendare malui quod lapis habet ΤΟΜΒΟΙΣ, collato n. 615, 30 Ἀπόλλωνι Ἑκατομβίῳ, quam Ἑκατομβ(αί)οις cum Delam. 14 Samiorum mensis respondens Atheniensium Scirophorioni, fastorum Iulianorum Iunio aut Iulio. Cf. E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 400.

Πανήμου[15] τοῖς ἐπιμηνίοις· οἱ δὲ | λαβόντες παραχρῆμα ἐγδανει[σ]άτωσαν καὶ ἀνα‖γραψάντων εἰς τὴν φλιὰν[16] τὸ ὄνομα τοῦ δανεισαμέ|νου πατρόθεν καὶ τὸ ἐνέχυρον[17] ὃ ἂν ὑποθῇ, καὶ ἐὰν ἐγ|γυητὴν καταστήσῃ· τὸ δὲ τοῦ ἀποδόντος τὸ ἀργύ|⟨γυ⟩ριον ὄνομα καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ καὶ τὸ ἐνέχυρον τ[ὸ] | ὑποτεθὲν ἐκκολαψάντων ἐκ τῆς φλιᾶς. προσ[λο]‖γευέτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι καὶ ἐάν τις γένητα[ι] | μεὶς ἐμβόλιμος τὸ δωδεκατημόριον καὶ κατισ[τι]‖άτωσαν[18]. ὑπαρχέτω δὲ τῆι θεῶι τὰ χρήματα | ἐπὶ τοῖς κτήμασιν ἑκάστων τῶν δεδανεισμέ|νων, καὶ κομιδὴ ἔστω πρώτη[19] τῆι θεῶι καὶ τῶν τό‖κων καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ πρακτοὶ ἔστωσαν ἀεὶ οἱ ἔ|χοντες καὶ νεμόμενοι τὰ ἐνέχυρα τὰ ὑποκείμενα | τῆι θεῶι καὶ ἀναγεγραμμένα [ἐ]ν τῆι φλιᾶι. ὁ δὲ | δῆμος αἱρείσθω ἀεὶ ἐν ταῖς ἀρχαιρεσίαις ἐπι|μηνίους εἰς Μητρῷα ἄνδρας δύο τῶν πολιτῶν, ‖ τίμημα[20] ἔχοντας μὴ ἔλασσον δραχμῶν διακοσί|ων· οἱ δὲ ὀφείλοντες τὰ χρήματα τῆι θεῶι κατα|βαλλέτωσαν τοὺς τόκους τοὺς γινομένους τοῖς | ἐπιμηνίοις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν τῶι μηνὶ τῶι | Πανήμωι καὶ ἀποσφράγισμα[21] ποιείτωσαν τῆς [ἀποδό]‖σεως ἐπὶ τοὺς ἐξεταστάς· ἐὰν δέ τις τῶν [ὀφει|λόντων] μὴ ἀποδῷ τοὺς τ[όκους, ------------]

---

15 Item mensis Samius, Atheniensium Thargelion, Romanorum Maius aut Iunius. Bischoff l. l. 16 Cf. C. I. G. 2483, 23: τὸ δὲ ψάφισμα τόδε ἀναγράψαι ἐς τὰν φλιὰν τοῦ ἀγοραν[ο]μίου. Polyb. XII, 11, 2 καὶ μὴν ὁ τὰς ὀπισθοδόμους στήλας καὶ τὰς ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἐξευρηκὼς Τίμαιός ἐστιν. Frequentius εἰς τὴν παραστάδα occurrit in titulis; utrumque vocabulum antam portae cum proxima parietis parte indicat. Del. 17 Fundum oppigneratum hic dici apparet, cum alibi ἐνέχυρον pignus, quod in manus creditori traditur, ab ὑποθήκῃ distingui soleat. 18 Supplevi ex v. 15. κατισ[τ]|άτωσαν Delam. Sed id praeter ea quae not. 7 disputavi etiam propterea admitti nequit, quia reliqui huius tituli versus ad unum omnes ab integris syllabis incipiunt. 19 Vetantur epimenii alia condicione mutuas dare dei pecunias nisi ut inter omnia debita pro quibus fundus hypothecae datus est primum locum teneant. D. 20 De reditu annuo, non de capite rei familiaris haec interpretatur Del., probabiliter, quoniam aliter nimis exigua videri debet census summa. 21 I. e. ἀπόγραφον ἐσφραγισμένον. Cf. C. I. G. 3281, 13: ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον. Delam.

---

646 Lapis a tribus lateribus inscriptus (*a* et *c* in latioribus partibus antica et postica, *b* in angustiore latere dextro), Athenis,

ubi eum vidit Chandlerus, Londinium delatus in museum Britannicum. *b* edd. Chandler Inscr. II p. 54. Sauppe de inscriptione Eleusinia, Gottingae 1861; totum titulum (praeter exiguum lateris *c* fragmentum) post Boeckhium C. I. G. 71, Kirchhoffium C. I. Att. I 1 aliosque omnium accuratissime expressit Hicks Mon. epigr. mus. Brit. I p. 3. 4 n. II (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 1 p. 3. 4. Syll.[1] 384). Frustulum lateris *c*, versuum 87—94 dextras partes continens invenit A. Stschukarew, huius lapidis esse agnovit Kirchhoff, ediderunt N. Novossadsky Mitth. des arch. Inst. in Athen XIV (1889) p. 410 et Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 133 (totum titulum repetiverunt L. Ziehen, Leges Graecorum sacrae, diss. Bonn. 1896 p. 10 n. 3. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 577 n. 669).

a

---------ρ.ε.... | -------- δραχ[μ]ε͂ισ|[ι[1] ------- καθά]-
πε[ρ][2] τὸς .. | ------------μέ[ν]ος δι.. || --------- τ͂ον πό-
λεο[ν | --------]οχε χαν αερ | ---------- : ἐάν τις τ͂ο[ν | --
-------]ον ἒ ʽό[σ]α[.|--------- Ἀθένε]σ[ι] ἐμ [π]ό[λε||ι[2] -----
------]ας [ʽ]ίνα.|--------- αντ ...ινσ|[------ τ͂ο]ν πόλ[εον]
π..|-------- χρ........ | ----------ε.βο...... || -----
-- ἐχ θεο...χ.|-------νδ........ο | -----α[.. τ]ὰ[ς δί]κας |
----------ο ....σθ. | ----------αν .....ια. || -----
-----ι..πε|----------- εία[ν] τὲν.|----------ια .... | ---
-------- α..ι...... | -------σεια .....αμ[... || -------
ἐμ π]όλει.α.α.νε.... | -------- οτοι ....οι. ἐὰν δὲ | ----

Litterae Atticae antiquiores (A𐅃Φ, beta et rho angulares, non rotundae) titulum Ol. 80 (460 a. Chr.) utique non recentiorem indicant. Omnia accurate στοιχηδόν disposita praeter quattuor extremos lateris *c* versus manifesto postea additos, quorum litterae multo arctius collocatae sunt, sine dubio propter spatii angustias, qua de causa etiam in his solis versibus aspirationis notam constanter omissam esse monuit K. Ceteroquin in latere *b* undenas, in latere *c* vicenas ternas litteras habebant singuli versus; lateris *a*, quod cum illi *c* respondeat fere eandem litterarum numerum habuisse consentaneum est, eae partes, quae omnino restitui possunt, vicenarum quaternarum (v. 30—33) aut vicenarum ternarum (v. 40—43) numerum exhibent. De argumento tituli cum priores editores dubitassent, S. demonstravit plebiscitum esse quo mysteriorum Eleusiniorum ordo constitueretur. Eandem columnam ab Andocide I, 116 (ἔπειτα δὲ νόμον πάτριον λέγεις, ἡ δὲ στήλη παρ' ᾗ ἕστηκας χιλίας δραχμὰς κελεύει ὀφείλειν, ἐάν τις ἱκετηρίαν θῇ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ) significari statuit idem. 1 Supplevi. Sine dubio hic de multa aliqua irroganda sermo erat. 2 Supplevi.

-----ι, μὲ [χρέσ]θ[ο]· ἐὰν δὲ ι‖[-------- κ]ατὰ ταὐτὰ ταῦτα, ἐὰν | [------, ʽέκα]στον [κατὰ] τὲν δύνα‖[μιν ὀφλε͂ν·] πρᾶχσαι δ' ἔχπραχσ[ι|ν[3]· ἐὰν δὲ μὲ] ἐγδο͂ι τὸν ὀφλόντα, μ‖[ὲ χρε͂σθαι τ]ο͂ι ʽιερο͂ι : ἐὰν δ[ὲ . . | . . . .]ῖ, ε[ἰ]λεθε͂ναι ἐμ πό[λε|ι ----- ----τ]ὲν ἐλθο͂σαν (κα)ὶ[4] . . .‖----- ʽύστερον[5] ʽ[εμίσ]εα‖[ν ----- ---]ι : το͂ν Ἀθεναίον μὲ‖[----- το]ύτον το͂ν πόλεον μ|--------- ασθαι, ἐὰν μὲ . . . | -------- ἐπιχορίαν ε. . πο‖------- θέντα. ʽέτις δ' ἂν[6] [τ|ο͂ν πόλεον] μὲ ἐθέλει δ[ίκα]ς [δ]ι‖[δόναι καὶ] δέχεσθαι, [μὲ ἔ]να[ι χ|ρε͂σθαι τὸ χ]σύ[ν]ολον.

b

[--- τ|ὰ μ]ὲν ʽακόσι[α ‖ ʽ]απλε͂ι, τὰ δὲ [ʽ|ε]κόσια διπλ[ε͂|ι[7]· σ]πονδὰς εἶν‖[αι] τοῖσι μύσ(τ)‖[εσιν][8] καὶ το[ῖς ‖ ἐπ]όπτεισιν [κ|αὶ τ]οῖς ἀκολ[ο|ύθ]οισιν καὶ [χ|ρέμα]σιν[9] το͂(ν)[10] [ὀ|θ]ν[ε]ίον[11] καὶ [Ἀθ‖ε]ν[α]ίοισιν [ʽά]‖πασιν· ἄρχε[ν δ]‖ὲ τὸν χρόνο[ν τ]‖ο͂ν σπονδο͂ν [το͂] | Μεταγειτνι[ο͂]‖νος μενὸς ἀπ[ὸ] | διχομενίας[12] [κ]‖αὶ τὸν Βοεδρ[ο]‖μιο͂να καὶ το͂ [Π]‖υανοφσιο͂νος ‖ μέχρι δεκάτε|ς ʽισταμένο· (τ)|ὰς[13] δὲ σπονδὰς | εἶναι ἐν τε͂ισ|ι πόλεσιν ʽο[ὶ] ‖ ἂν[14] χρο͂νται τε͂|ι

3 Vs. 30—33 supplevit Zie. 4 IΛI. 5 [τε͂ι] ʽύστερον ʽ[εμέραι] restituere conatus est S. n. 11, cum sumeret de senatu postridie mysteria in Eleusinio habito (And. I, 111: ἡ γὰρ βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖσθαι ἔμελλε κατὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἕδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ) hic verba fieri. Quae coniectura ut est speciosa, ita cum vestigiis litterarum ab Hicksio enotatis conciliari nequit. 6 Hoc enuntiatum supplevi, sed cum tricenas binas cuiusque versus litteras esse statuerem, v. 41 κατὰ ταῦτα, v. 42 Ἀθεναίον, v. 43 το͂ι ʽιερο͂ι addidi. Ac certe hoc quod postremo loco tetigi aegre caretur; at verissime Z. monuit, non potuisse tam dispares litterarum numeros habere latera lapidis inter se respondentia. Cf. etiam v. 30—33, ubi quod singulis litteris ampliores sunt versus, facili negotio ad binas unum locum tenentes referri potest. 7 De damnis resarciendis hic dictum fuisse apparet. 8 MYΣI. 9 Supplevit Usener apud Z. Cf. n. 557, 3: ἀκολούθοις καὶ ἃ ἂν ἔχωσι. 10 TOI. 11 Supplevit Usener apud Z. Quae antiquiores tentaverunt τοῖ[ς τούτ]ον aut τοῖ[ς Ἀθε]ν[α]ίον, ea nec sententiae nec spatii rationibus accommodata sunt. 12 Vox quam primus agnovit Sauppius allatis Hesychio et Suida s. v. nonnullisque aliis scriptorum locis, quibus nunc accedit testimonium tituli Coi apud I. de Prott, Leges Graecorum sacrae p. 29 n. 8, 4, Hicksii testimonio plane confirmata est. 13 ⁻|AΣ. 14 Boeckhius primo ὅ[τ]αν suppleverat, postea praetulit ο[ἵ] ἄν. Illud probavit Sauppius, hoc Hicksius Kirchhoffiusque. Pronomen οἵ ad πόλεις relatum, ut intellegatur de civibus, multis similibus exemplis defenditur.

ʽιεροῖ, καὶ Ἀ|θεναίοισιν ἐ|κεῖ ἐν τε͂ισιν | αὐτε͂σι πόλεσ‖ιν. τοῖσι δὲ ὀλ|είζοσι[15] μυστε|ρίοισιν τὰς [σ]‖πονδὰς εἶνα[ι] | το͂ Γαμελιο͂νο‖ς μενὸς ἀπὸ δ[ι|χ]ομενίας κα[ὶ] | τὸν Ἀνθεστε[ρ|ι]ο͂να καὶ το͂ Ἐλ|αφεβολιο͂νος ‖ μέχρι δέκατ(ε)|ς[16] ʽισταμένο.

c

[- - - - - - - - - - - - - - - - ὀ]βολ[ὸν[17] παρὰ | το͂ μύστο ʽεκάστ]ο : ʽιε[ροκε͂ρυχς | λαμβανέτο ε]μισθέ[λιον κα‖θ᾽ εμ]έρα[ν παρὰ τ]ο͂ μύστο [ʽεκάσ|το ʽέ]ν· ʽιε[ροφάν]τεν δὲ μι[σθὸν | λ]αμ[βά]νεν μ[υστε]ρίοις τ[οῖς μ|ε]ίζοσιν παρ[ὰ το͂ μύ]στο ʽ[εκάσ|τ]ο ὀβολὸν καὶ [τοῖς ὀλ]είζ[οσιν ‖ μυ]στερίοις [ὀβολὸν παρὰ το͂ μ|ύσ]το ʽεκάστο. σ..........|... τοῖν θεο[ῖν .... | ....] οχιονι .... |....ο δὲ τον ....‖....ιον δραχ[μ............ |.. ἀν]αλόματα .... |..... νεδοτοι .... |.......ς λαμβάν[εν παρὰ το͂ μ|ύστο ʽεκ]άστο .... ‖.....ενον θέλει ο........|........ τε. μὲ ε..........|........λεν τὸ ἀφ.........|....ο. Κέρυκας δὲ μυ[ομένος τ|ὸς μ]ύστας ʽ[έκ]αστον ....‖....ας κατὰ τά[δ]ε· ας........|. πλε͂θος εὐθ[ύ]νεσθα[ι ....ασ|ι δραχ]με͂σι. μ[υ]ε͂ν δ᾽ εἶ[ναι τοῖς] | ὅσι [Κε]ρύκον [καὶ] Εὐ[μολπιδο͂ν[18]. | τ]ο͂ δὲ ʽιερο͂ ἀργυρί[ο τὸ μὲν ἐκ το͂ν ‖ θ]εσ[αυρο͂ν[19] γενόμ]εν[ον[20] ταμιεύ|ε]σθαι [ἐν περιβ]όλο[ι τοι νότο|θ]εν το͂ τε͂ς Ἀθεναία[ς ἀρχαίο ν|ε]ὸ ἐμ πόλει· τ[ὸ] δὲ ἀρ[χαῖον τοῖ]|ς ʽιεροποιο[ῖσι] το[ῖν θεοῖν[21] ἐ‖μ] πό[λ]ει ταμιεύεσθ[αι ...... | .]δ.... χεν ἐν τοι ʽ[ιεροι ....|.]β....εν τὸ[ς ὀ]ρφ[ανὸς .....|.]τὸς ὀρφανὸς .ι[.......... | μ]ύστας ʽεκάστο μ[.........‖τὸ]ς μύστας τὸς Ἐλε[υσῖνι μυο|μέ]νος ἐν τε͂ι αὐλε͂ι [..... το͂ ʽ|ι]ερο͂, τὸς δὲ ἐν ἄστει [μυομένο|ς] ἐν τε͂ι Ἐλ[ε]υσινίοι.

15 Comparativum ὀλείζων, de quo grammatici sane tacent, a dialecto Attica saeculi a Chr. quinti non alienum fuisse praeter hunc titulum tres alii (n. 8, 10. 20, 8. C. I. Att. I 37, 17) testantur. Praeterea cf. Hom. Σ, 519.
16 ΔΕΚΑΤΙ.
17 Versus 87—96 post novum fragmentum repertum ex parte supplevit Nov., totos Kirchhoff, quem cum Z. nos quoque sequimur.
18 Andocides, quem Cerycum gentis fuisse constat, complures homines a se initiatos esse narrat I, 132. Cf. etiam n. 111.
19 Supplevit Ziehen. Cf. n. 587, 300. 589, 13.
20 Supplevi.
21 Supplevi. Ex variis ἱεροποιῶν generibus, de quibus cf. 496[13], huc unum quadrat eorum qui 20, 9. 17 οἱ ἱεροποιοὶ οἱ Ἐλευσινόθεν audiunt. Quod nomen cum hic restituere spatii rationes utique vetent, praetuli aliud, quod aptum esse vix negaveris etsi nullo sane testimonio confirmatur.

[Τ]όν ἐπὶ τõι βομõι ιερέα[22] καὶ τ[ὸς ιεροποιὸς][23] || τ]ο(ĩ)ν θεοĩν καὶ τὸν ιερέα το[ĩν θεοĩν μισθὸν | λ]ανβάνεν ἑκαστον τότο[ν εμιοβέλιον παρὰ | τõ μ]ύσ[το εκ]άστο· ν----

22 Cf. n. 441[1]. 23 Versus 129—132 supplevit Ziehen.

---

647 Tabula marmoris Pentelici fracta in duas partes, inventa Eleusine. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1892 p. 101. Ex eius exemplo et apographo Lollingiano Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 142 n. 574e (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 154 n. 148).

[Δημαρχ]οῦντος Ὀνήτο[ρ]ος, | [ἄρχ]οντος δὲ Ἀρχίππ[ου[1]. | Ἔδ]οξεν Ἐλευσ[ινί]ων [τῶι δήμωι | κα]ὶ Ἀθηναίο[ι]ς [τοῖς ἐν τῆι φυλ||α]-κῆ[ι· τ]ύχη[ι ἀγα]θ[ῆι· ...]ρ[οκλῆς | Ε]ὐθ[υδ]ήμ[ου Ἐλευ]σ[ί]-ν[ιος[2] εἶπεν· | ἐπει]δὴ ὁ [νόμος κ]ελεύε[ι] πρ[οσγ|ρά]φειν ἐν [τῶι ψ]ηφίσ[ματι τὸν λ|α]μ[β]άνοντα δ[ω]ρεὰν ὅ[τι][3] ε[ὐεργέ||τ]ηκεν τὴν πό[λι]ν, Ξενοκλῆ[ς[4] δὲ π]|ερ[ί] τε τὸ ἱερὸν τοῖν θεοῖν [καὶ] | μυστηρ[ίων ἐ]πιμελητὴς χειρ[ο]|τονηθε[ὶς[5] εὐσ]εβῶς κατ[ήκουσε] | καὶ φιλοτίμ[ω]ς τὰ ἐν τ[αῖς ἀρχα]||ῖς ἔπραξεν, [κ]αὶ ὅ[πω]ς τ[ὰ] ἱερὰ ἀσ|φαλῶς καὶ καλῶ[ς πορ]ε[ύ]ητα[ι][6] κα|ὶ ἡ πανήγυρι[ς τῶν] ε[ἰσα]φι[κ]νο[υ]|μένων [Ἑ]λλήν[ων Ἐλευ]σ[ῖ]νάδε κα|ὶ εἰς τὸ ἱερόν,

---

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν, sed ita ut in finibus duorum primorum versuum spatia nonnullarum litterarum vacua relicta sint. 1 Ol. 114, 4 (a. 321/0 a. Chr. n.) aut Ol. 115, 3 (a. 318/7 a. Chr. n.). 2 Supplevit Koehler ex C. I. Att. IV, 2 p. 144 n. 574h, 11. 18, ubi est Εὐθύδημος ....οκλέους Ἐλευσίνιος. 3 Pronomen esse, non coniunctionem, vix est quod moneam. 4 Xeinidis f. Sphettius, de quo cf. n. 181[8]. 5 Cf. C. I. Att. II, 1188. 1189: Δήμητρι καὶ Κόρει Ξενοκλῆς Ξείνιδος Σφήττιος ἀνέθηκεν ἐπιμελητὴς μυστηρίων γενόμενος. 6 ΚΑΛΩ....Ε.ΗΤΑ.ΚΑ Philios. ΚΑΛΩ.Γ.ΦΕ.ΗΤΑ.ΚΑ Lolling. Philii supplementum καλῶ[ς τε γ]έ[νηται propter τε displicet, in Lollingiano καλῶ[ς] ἐ[κ]φέ[ρ]ητα[ι] id male habet quod sic aut panegyris Graecorum qui Eleusina venerant ἐκφέρεσθαι dicitur zeugmate durissimo, aut commate post ἱερόν sublato verbum σώιζωνται, aptissime illud quidem usurpatum de suburbii incolis et agri cultoribus, multo minus commode etiam ad panegyrin referendum est. Quod quoniam angulus Γ non minus ex Γ quam ex Ε superesse, Φ vero lenissimo errore pro Ρ lectum esse potest, πορεύηται reposui. Nam deorum simulacra (ἱερά) quae sollenni pompa deducuntur non minus recte πορεύεσθαι dicuntur, quam ἥκειν n. 652, 18. Ceterum Ἐλευσῖνάδε καὶ εἰς τὸ ἱερόν a πορεύηται potius quam ab εἰσαφικνουμένων pendere putaverim.

[καὶ] οἱ τὸ προάστ||ιον οἰκοῦν[τ]ε[ς καὶ] οἱ γεω[ρ]γοὶ | σώιζωνται, γέ[φυρα]ν [λ]ιθ[ί]νην[7] κ|ατασκευάζει [παρ' ἑαυ]το[ῦ] χρήμ|ατα[8] [προ]αναλί[σκων,] καὶ δ[η]μόσι|α διαχειρήσας[9] χ[ρή]ματα πρότε||ρόν τε καὶ νῦν ἐπ[ί] δικαιοσύνε|ι στεφανοῦται [κα]ὶ ἐπὶ ταῖς λε|ιτουργίαις ἐξ .... | . μος-------------

7 In Cephiso flumine Eleusinio. Ph. Eiusdem pontis mentionem fieri in epigrammate Anth. Pal. IX, 147: Ὦ ἴτε Δήμητρος πρὸς ἀνάκτορον, ὦ ἴτε, μύσται, μηδ' ὕδατος προχοὰς δείδιτε χειμερίους. τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς ὁ Ξείνιδος (ὁ Λίνδιος codd.) ἀσφαλὲς ὔμμιν ζεῦγμα διὰ πλατέος τοῦδ' ἔβαλεν ποταμοῦ viderunt P. Foucart Comptes rendus de l'Acad. 1893 m. Mai et F. Hiller von Gaertringen Hermae XXVIII p. 469. 8 Post hanc vocem litteras ΚΑΤ consulto deletas videri adnotat Lolling. 9 Hoc in lapide esse Ph. et L. testantur. διαχειρ(ί)σας emendavit Koe., ac sic certe debuisse exarari manifestum est.

---

648 Tabula marmoris Pentelici inventa Eleusine in ruderibus Propylaeorum. Post Pittakin Ἐφ. ἀρχ. 3825 aliosque ed. Koehler C. I. Att. II 597 (Syll.[1] 385. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 759 n. 962).

[Θ]εοί. | Ἐπιγένης Εὐεργέτου ἐκ Κοίλης εἶπεν· | [ἐ]πειδὴ Εὐθύδημος ὁ πάρεδρος[1] τοῦ βασ|[ι]λέως καλῶς καὶ φιλοτίμως μετὰ τοῦ β||[ασ]ιλέως κα[ὶ] τοῦ γέν[ο]υς τοῦ Κηρύκων[2] ἐ|[πε]μελήθη τ[ῶ]ν περὶ τὰ μυστήρια καὶ φ[ι|λ]οτιμού[μεν]ος διατελεῖ πρὸς τὸ γέν[ο|ς] τὸ Κηρύ[κων] καί [ἐσ]τιν εὔνους ἅπασ[ιν | ἀε]ί, [κ]αὶ λα(β)[ώ]ν κ-----[3]

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. Decretum gentis Cerycum est. 1 Cf. 636[2]. 2 Plerumque, ubi de sacris Eleusiniorum peragendis dicitur, Eumolpidarum et Cerycum gentium coniunctim mentio fit; sed hic cum causa afferenda sit, cur Cerycum gens potissimum Euthydemum laude dignum iudicet, haec sola commemoratur. 3 ΛΑΚ.ΥΚ.

---

649 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis ad parietinas ecclesiae Παναγίας Πυργιωτίσσης. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3651. Kumanudis Ἐπιγραφαὶ ἀνεκδ. Ἀθην. 1860 ἀρ. 3. Koehler C. I. Att. II 315 (Syll.[1] 386. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 587 n. 683).

[Ἐπ]ὶ Μενεκλέους ἄρχοντος[1] ἐπὶ τῆς Πανδιονίδ‖[ος] ὀ[γ]δόης πρυτανείας, ἧι Θεόδωρος Λυσιθέου | [Τρ]ι[κ]ο[ρ]ύσιος ἐγραμμάτευεν, Ἀνθεστηριῶνος | [ἕνηι κ]αὶ νέαι, ἐκκλησία· τῶν προέδρων ἐπεψήφ‖[ιζεν . . . .]ωρος Ναυσιμάχου Εὐωνυμεὺς καὶ συ‖[μπρόεδρ]οι· ἔδοξεν τῶι δήμωι· Καλλίστρατο‖[ς Γλα]ύκωνος Κρωπίδης εἶπεν· περὶ ὧν ἀπαγγέλ‖[λουσιν ο]ἱ ἐπιμεληταὶ τῶν μυστηρίων[2] ὑπὲρ τῆ‖[ς θυσίας] ἣν ἔθυσαν ἐν τοῖ[ς πρ]ὸς Ἄγραν μυστηρ‖[ίοις][3], ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοὺ‖[ς πρ]οέδ[ρο]υς, οἳ [ἂ]ν λάχωσιν προεδρεύειν ἐν τῶ‖[ι δήμωι ε]ἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν, προσαγα‖[γεῖ]ν αὐτο[ὺ]ς πρ[ὸ]ς τὸν δῆμον καὶ χρηματίσαι, γ‖[νώμη]ν δὲ ξυμ[β]άλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ‖[μον], ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθ‖[αι] τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ἅ φασιν γεγονένα‖[ι ἐ]ν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυον ἐφ' ὑγιείαι καὶ σωτ‖[ηρί]αι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ τῶν ἄλλων | [ὅσ]οι εἰσὶν εὔνους[4] καὶ φίλοι τοῦ δήμου· ἐπει‖[δὴ δ]ὲ οἱ ἐπιμεληταὶ [τ]ῶν μυστηρίων πρότερόν | [τε] ἐν τεῖ θυσ[ί]αι τῶν μεγάλων μυστηρίων ἐπεμ‖[ελή]θ[η]σαν τῆς θυσίας, καὶ νῦν τεθύκασιν τὰ σω‖[τήρ]ια [τα]ῖς [θ]εα[ῖ]ς ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμ‖[ου ἐκ] τῶ[ν ἰδ]ίων, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιμεμέληνται ‖ [καλῶ]ς κα[ὶ φ]ιλοτίμως, ἐπ[αινέσ]αι τοὺς ἐπιμε[λ|ητὰς τ]ῶ[ν μ]υστηρίων . . . . ημον Γλαύκων[ο|ς Κρωπί]δην, Δημ[ο]κ[ρά]τη[ν] Ἐπι[κράτ]ου ἐκ Κερ[αμ|έων][5] εὐσεβε[ί]α[ς] ἕνεκα τῆ[ς πρὸς τὰ]ς θεὰς κ[α]ὶ

Titulus στοιχηδὸν incisus litteratura volgari, nisi quod paucis locis theta et omicron quadratae sunt. 1 Ol. 124, 3 (282/1 a. Chr.) Cf. 198[1]. 520[3]. 2 Cf. 620[7]. 3 Cf. n. 650, 22. 651, 11. Plutarch. Demetr. 26: τὰ μικρὰ (μυστήρια) τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο, τὰ δὲ μεγάλα τοῦ Βοηδρομιῶνος· — ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνυχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ νομίζειν ἐτέλουν Δημητρίῳ τὰ πρὸς Ἄγραν. Reliqui scriptores, quos attulit Sauppe de inscr. Eleusinia p. 8 sq., τὰ ἐν Ἄγρας habent, ut est in titulo C. I. Att. I, 273. Eadem sunt τὰ ὀλείζω μυστήρια 646, 75. 4 Cf. 187[3]. 5 Cf. n. 650[11]. Aristoteles Ἀθ. πολ. 57, 1: [ὁ] δὲ βασιλεὺς πρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμελεῖ[ται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν ὧ]ν ὁ δῆμ[ος χ]ειροτονεῖ, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, ἕνα δ' [ἐξ Εὐμολπιδῶν, ἕνα] δ' ἐκ Κηρ[ύκω]ν. De numero quae intercedit inter Aristotelem et titulos discrepantia, eam quomodo expediam non habeo. Nam quod in proëcdosi statui, eos modo collaudari qui ex toto populo creati essent, nunc improbo quia omnes tamen quattuor populi suffragiis electi erant, quare non intellegitur cur populus non illis ut his gratias egerit. Quod vero Hermae XX p. 30 dixi, fortasse temporum iniquitate coactos Athenienses numerum contraxisse paullo post Aristotelis aetatem, id refutatur titulo n. 587, 243, qui libello de republica Atheniensium aliquot annis antiquior est. Sed nescio an Aristoteles hic ut alibi antiquiorem rerum condicionem describat.

[φι|λοτιμ]ί[ας τῆ]ς πρὸς τὴ[ν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον. ‖ ἀναγράψαι δ]ὲ τόδε [τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα | τὸν κατὰ] πρυτα[νείαν ἐν στήληι λιθίνηι καὶ σ|τῆσαι ἐν τῶι] Ἐλευσ[ινίωι ---------]

---

650 Tabula marmoris Pentelici, fracta infra, inventa Eleusine. Edd. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 175. Ex huius exemplo et ectypo chartaceo versuum 1—7 et 25—28, quod Philios miserat, Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 103 n. 385*d* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 142 n. 132).

Ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος[1], ἐπὶ τῆς Ἱπποθωντί|δος τρίτης καὶ δεκάτης[2] πρυτανείας, ἧι | Ἀριστοφάνης Στρατοκλέους Κειριάδης ἐ|γραμμάτευεν, βουλῆς ψηφίσματα· Σκιροφο‖ριῶνος τρίτει ἱσταμένου, τρίτει τῆς πρυτα|νείας[3], βουλὴ ἐμ βουλευτηρίωι· τῶν προέδρων [ἐ]|πεψήφιζεν Φανοκλῆς Ἱππομάχου Ἀγγελῆθεν | καὶ συμπρόεδρον·

ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῶι δήμωι·

Δημοκράτης Σουνιέως Κολωνῆθεν εἶπεν· ἐπειδ[ὴ] | οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν μυστηρίων[4] οἱ χειροτονηθέντες | εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος τάς | τε θυσίας ἔθυσαν ὅσαι καθῆκον αὐτοῖς ἐν τῶι ἐνιαυ|τῶι τεῖ τε Δήμητρι καὶ τεῖ Κόρ[η]ι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ‖ οἷς πάτριον ἦν ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ πα[ί]|δων καὶ γυναικῶν· ἔθυσαν δὲ καὶ τὰ προθύματα μι[5]. | καὶ τὸ ζεῦγος παρεσκεύασαν ἐκ τῶν ἰδίων εἰ[ς] | τὴν κομιδὴν τῶν ἱερῶν[6], τὸ δὲ μερισθὲν αὐτο[ῖς] | εἰς τὴν τοῦ ζεύγους τιμὴν ἐπέδωκαν τεῖ βο[υ]‖λεῖ· ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ τῆς ἅλαδε ἐλάσε[ως][7] | καὶ τῆς Ἐλευσῖνι τοῦ Ἰαόκχου[8] ὑποδοχῆς· ὠσ⟨σ⟩α[ύ]|-

---

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Cydathenaeensem, qui in recensu archontum postrema tertii a. Chr. n. saeculi parte inciso C. I. Att. II, 859*b*, 13 occurrit, agnovit Koe., quoniam hoc decretum eiusdem aetatis esse certum est (not. 2). Utrum idem sit n. 246, 19 an alius difficile est diiudicatu (cf. illic not. 6). 2 Tredecim tribus fuerunt inde a Ptolemaïde constituta (fere anno 246 a. Chr., cf. Polyb. V, 106, 8) usque ad Antigonida et Demetriada sublatas et Attalida adiunctam (anno 201 a. Chr., cf. n. 228[1]). 3 Manifestum est annum intercalarem esse, quo tredecim prytaniae respondebant tredecim mensibus. Koe. 4 Cf. n. 649[5]. 5 ΜΙΙ Ph., ΜΙ/ Koe. Cogitavi de μ[υστηρίοις], sed neque litterae traditae accurate conveniunt neque spatium sufficit. [δ]ί[ς] Koe. dubitanter. 6 Cf. n. 541[6]. 7 Cf. n. 550[21]. 8 Sic cum prius legisset Phil., lapide

τως δὲ καὶ τῶν πρὸς Ἄγραν μυστηρίων, γενο|[μ]ένων δὶς ἐν τῶι ἐνιαυτῶι διὰ τὸ συντελεῖ[σ|θ]αι τὰ Ἐλευσίνια[9]· ἀ[π]έσ[τ]ειλαν δὲ καὶ εἰς τὰ [Ἐ]||λευσίνια θῦμα ταῦρον, ἐκρεανόμησαν δὲ κα[ὶ] | τεῖ βουλεῖ τοῖς ἑξακοσίοις καὶ πεντήκοντα[10]· | καὶ περὶ τούτων ἁπάντων τούς τε λόγους ἀ||[π]ενηνόχασιν πρὸς τοὺς λογιστὰς καὶ εἰς [τὸ] | μητρῶιον, καὶ τὰς εὐθύνας δεδώκασιν ἐν || τῶι δικαστηρίωι κατὰ τοὺς νόμους· καὶ τὰ | ἄλλα πάντα ὅσα προσῆκεν εἰς τὰς θυσίας | ἀνηλώκασιν ἐκ τῶν ἰδίων φιλοτιμούμεν[οι] | πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον· ὅπως ἂν | οὖν ἐ[φ]άμιλλον εἶ τοῖς φιλοτιμουμένοι[ς,] || εἰδόσιν ὅτι χάριτας ἀξίας κομιοῦντα[ι ὧν] | ἂν εὐεργετήσωσιν, ἀγαθεῖ τύχει, δε[δό]|χθαι τεῖ βουλεῖ, τοὺς προέδρους, οἵτινες ἂ[ν λά]|χωσιν προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπιοῦσαν [ἐκ]|κλησίαν, χρηματίσαι περὶ τούτων, γν[ώμην] || δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν [δῆ]|μον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, ἐπαινέσαι τ[οὺς] | ἐπιμελητὰς τῶν μυστηρίων τοὺς ἐπ[ὶ Διο]|κλέους ἄρχοντος, Θρασυκλῆν ---- | Αὐρίδην, Νικήτην Νικήτου [Περγασῆθεν[11],] || καὶ στεφανῶσαι ἑκάτερο[ν αὐτῶν μυρρ(ί)]νης στεφάνωι εὐσεβείας [ἕνεκα τῆς πρὸς] | τοὺς θεοὺς καὶ φιλοτι[μίας τῆς εἰς τὴν βου]|λὴν καὶ τὸν δῆμον. ε[ἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ εἰς τὰ] | λοιπὰ φιλοτιμο[υμ]έ[νοις καὶ ἄλλο ἀγαθὸν εὑ]||ρέσθαι παρὰ τοῦ [δήμου, οὗ ἂν φαίνωνται ἄξιοι] | εἶναι. ἀναγρά[ψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν] | γραμματέα τὸν [κατὰ πρυτανείαν ἐν στήλαις] | λιθίναις δυσ[ὶν καὶ στῆσαι τὴν μὲν ἐν τεῖ αὐ]||λεῖ τοῦ ἱερ[οῦ τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι, τὴν δὲ ἐν ἀκροπ]||όλει· (εἰ)ς[12] δ[ὲ τὴν ἀναγραφὴν ----------]

---

iterum examinato ΙΑΑΚΧΟΥ potius agnoscere sibi visus est (Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 131 not. 3). Sed priorem eius lectionem recte se habere testis oculatus refert O. Kern Mitth. des arch. Inst. in Athen XVII (1892) p. 141 not. 1; idem visum esse testatur Lollingio. 9 Non mysteria magna hic indicari apparet; nam ea quotannis fiebant. Contra ludi Eleusinii alternis annis habebantur (ἡ τριετηρὶς et ἡ πεντετηρὶς τῶν Ἐλευσινίων n. 587, 258. 259). Verum enimvero, quomodo ei in causa esse potuerint, cur anno quopiam iterarentur mysteria minora, obscurissimum est. 10 Quinquageni fuerunt ex tredecim tribuum unaquaque (not. 2). 11 Hic quoque duo sunt, non quattuor, ut n. 587, 243 et 649, 26. In decreto C. I. Att. IV, 2 p. 89 n. 323*b* nomina perierunt. Quaternarius numerus adhuc nusquam repertus est in titulis. 12 Ο\ΕΙΣΔ. Emendavit Koe., cum Ph. intactum reliquisset.

651 Fragmentum tabulae marmoris Pentelici ex duabus particulis Eleusine repertis compositum. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 83. Ex Lollingii ectypo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 149 n. 597*b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 760 n. 963). Cf. quae de titulo exposuit P. Foucart Revue des études Grecques 1893 p. 330.

Θ[εοί.] | Πρόφαν[τος[1] εἶπεν· ἐπειδὴ Τληπό]|λεμος Α[. . . . . κα]|λῶς καὶ φι[λοτίμως καὶ εὐσεβῶ]ς τ|ῶν ἱερ[ῶν[2] ἐπιμελεῖται καὶ τ]ὸ το[ῦ] | Πλούτωνος ἱερ[ὸν[3] καλῶς ἐκ]όσμη|σεν, ἐπαινέσαι [αὐτὸν κ]αὶ στεφα|νῶσαι μυρρίνης [στεφά]νωι εὐσ[ε]|βείας ἕνεκα καὶ φ[ιλ]οτιμίας· νέ|μειν δὲ αὐτῶι καὶ [με]ρίδα ἐγ [μ]υσ|τηρίων τῶν μεγάλ[ω]ν καὶ τῶν πρὸ|ς Ἄγραν ὅσηιμπερ [Ε]ὐμολπιδῶν[4] ἑκ|άστωι, ἐπειδὴ σπουδαῖός ἐστι π|ερὶ τὰ ἱερὰ κα[ὶ τ]ὸ γένος τὸ Εὐμο|[λπιδ]ῶν· ἀνα[γράψαι] δὲ τὸ ψήφ[ισμ|α ἐν στ]ήλ[ηι λιθίνηι -----------]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Koe. se dubitare dicit, num titulus quarto a. Chr. n. saeculo recentior sit. 1 Sic Philios (Fouc.). Koehler, quod ectypum examinanti satis certum videbatur, primam litteram iota esse, supplevit Ἱροφάν[της. Sed eiusmodi contractionem Ionicam, in hac potissimum voce sollenni et notissima, tam antiquo tempore Athenis usurpatam esse persuadere mihi nequeo. 2 Templa vocem hic significare recte negat Fouc. Sed minus recte ei eandem vim tribuere mihi videtur, quam habet n. 541, 10. 647, 15. 650, 18. 652, 7 sqq. Immo ex frequentissima sermonis consuetudine omnia quae ad cultum dei spectant sacra caerimoniaeque hac appellatione comprehenduntur. 3 Cf. n. 587, 140. 169. 177. 4 Hinc apparet, decretum gentis Eumolpidarum esse.

652 Tabula marmoris Pentelici fracta in multas partes, ex quibus unam (v. 5—18 partes dextras continentem) Elginus Londinium asportavit, ubi exstat in museo Britannico; post Boeckhium C. I. G. 118 accuratissime edidit E. L. Hicks Gr. inscr. in the Brit. Mus. I p. 35 n. XIX. Reliqua pleraque edidit Kumanudis Φιλίστωρ II p. 238, exscripsit Koehler. Cum illo coniunxi Hermae I p. 405. C. I. Att. III, 5 (Syll.[1] 387). Denique Athenis in museo centrali fragmentum versuum 1—11 invenit Lolling; eius ectypum chartaceum A. Wilhelm benigne mecum communicavit.

Litterae volgares praeter ΖΘΠΣ; extremae hastae lineolis transversis ornatae. Raro binae litterae (ut v. 8 init. Τ et Ε) ligatae. Tertii p. Chr. n. saeculi ineuntis est (not. 2. 4).

[Ἔδοξεν τ]ῶι[1] δήμωι· Ἀραβιαν[ὸς[2] ἦρχεν[3], ... ἐπρυ|τάνευε]ν, Εὔτυχος ἐγραμ[μάτευεν, ... ἐπε|στάτει· Δ]ρυαντιανὸς[4] ἄρχων [τῶν Εὐμολπιδῶν[5] εἶπεν· | ἐπει]δὴ καὶ διατελοῦμε[ν εὐσεβοῦντες νῦν τε] καὶ ‖ [δι]ὰ τῶν παρῳχημένων [χρόνων, ὥστε[5] τὰ κατὰ τὰ μυ]στήρι|α καὶ τὰ πάτρια πρ[οσ]τάττ[οντες ἀεὶ μετὰ Εὐμο]λπιδῶν | πεφροντικέν[αι] ὅπως ἄ[ν ἐν κόσμωι ἀχθ]είη τὰ ἱερὰ | δεῦρό τ' ἐκ τῆς Ἐλευσεῖνο[ς καὶ πάλιν ἐξ] ἄστεως Ἐ|λευσεῖ[ν]άδε, ἀγαθῆι τύχ[ηι, δεδόχθαι τ]ῶι δήμωι, προσ‖τάξαι τῶι κοσμητῆι τῶν [ἐφήβων κ]ατὰ τὰ ἀρχαῖα νόμι|μα [ἄ](γ)ειν[6] Ἐλευσῖνάδε τοὺ[ς ἐφήβ]ους τῆι τρίτηι ἐπὶ δέ|[κα] τοῦ Βοηδρομιῶνος με[τὰ τ]οῦ εἰθισμένου σχήμα|[τος] τῆς ἅμα ἱεροῖς πομπ[ῆς, ἵ]να τῆι τετράδι ἐπὶ δέκα πα|[ραπέ]μψωσιν τὰ ἱερὰ μέχ[ρι] τοῦ Ἐλευσεινίου τοῦ ὑπὸ ‖ [τῆι π]όλει[7], ὡς ἂν κόσμο[ς τ]ε πλείων καὶ φρουρὰ μείζων | [περὶ] τὰ ἱερὰ ὑπάρχο[ι], ἐπειδὴ καὶ ὁ φαιδυντὴς[8] τοῖν θε|[οῖν] ἀγγέλλει κ(ατ)ὰ τὰ[9] πάτρια τῆι ἱερείαι τῆς Ἀθηνᾶς ὡς | [ἥκει τὰ] ἱερὰ κ[αὶ] ἡ παραπέμπουσα στρατιά. κατὰ τὰ αὐτὰ | [δὲ τῆι] ἐνάτηι ἐπὶ δέκα[10] τοῦ Βοηδρομιῶνος προσ‖[τάξα]ι τῶι κοσμητῆι τῶν ἐφήβων

1 Vs. 1—9 supplere conatus sum, probe sciens haec non omnia certa esse. 2 Arabianus Marathonius archon est in duobus prytanum recensibus C. I. Att. III 1054, 3. 1060, 2, quorum originem utique ab anno 210 a. Chr. non magno intervallo abesse docui in notis. 3 Antiquas praescriptorum formulas, non sine affectatione usurpatas, hic fuisse versus alterius reliquiae docent. 4 Cf. C. I. Att. III 757, 3 ὁ ἔφηβος Δρυαντιανὸς Καλλαίσχρου Μαραθώνιος. 1177, 3 τοὺς ἐφηβεύσαντας σὺν τῷ κρατίστῳ Φλα(βίῳ) Δρυαντιανῷ. Quem epheborum laterculum a. 212 p. Chr. aut proximis annis incisum demonstravi. Quod si Dryantianus idem est qui hic, eum paucis post ephebiam annis archonta gentis Eumolpidarum factum esse statuendum est, id quod in homine summae nobilitatis (ὁ κράτιστος) nihil miri habet. 5 In eis praecipiendis quae ex ordine mysteriorum et ex more antiquo populus praecipere debebat, una cum gente Eumolpidarum curabat ut sollenniter et magnifice res illae sacrae Eleusine Athenas et Athenis Eleusina deducerentur. 6 ΙΤΕΙΝ. 7 Antiquiore tempore non Eleusine in urbem comitabantur ephebi pompam, qua sacra eo deferebantur, sed obviam veniebant usque ad locum aliquem viae sacrae (n. 521, 9. μέχρι τῆς Ἠχοῦς C. I. Att. II 470, 8). 8 Sic, non φαιδρυντής, hoc vocabulum scribitur ubique in titulis Atticis qui sane ad unum omnes recentioris aetatis sunt (C. I. Att. III 283, 1. 291, 1. 928, 4. 1058, 2. 3859, 2) itemque in Olympico non antiquiore Olympia V p. 555 n. 466, 5. 9 Κ ΙΑΤΑ. 10 Scriptores ad vicesimum mensis Boëdromionis diem Iacchi sacra referunt (Eurip. Ion. 1076. Andoc. I, 121. Plut. Phocion 28. Camill. 19). Quod sic intellegendum est, ut undevigesimo die Athenis profectam esse pompam statuamus, sed post solis occasum Eleusina pervenisse

ἄγειν τοὺς ἐφή[βους | πάλιν Ἐ]λευσεῖνάδε μετὰ τοῦ αὐτοῦ σχήματος π[αραπέμ|πον]τας τὰ ἱερά. μέλειν δὲ τούτου τῶι κατ' ἐν[ιαυτὸν] | κοσμητῆι, ὅπως μηδέποτε τοῦτο ἐκλε[ιφθείη μη]||δὲ ὀλιγωρηθείη ποτὲ τὰ τῆς εὐσεβείας [τῆς πρὸς τὼ θε]||ώ. παραπέμπειν δὲ τοὺς ἐφήβους π[άντας, ἔχοντας] | τὴν πανοπλίαν, ἐστεφανωμέν[ους μυρρίνης στεφά]||νωι, βαδείζοντας ἐν τάξει. ἐπ[εὶ] δ[ὲ ------ τοῖς ἐ]|φήβοις τὴν τοσαύτην ὁδοι[π]ορῆσαι -- -------- | καὶ θυσιῶν καὶ σπονδῶν καὶ παιάνων τῶ[ν κατὰ τὴν] || ὁδὸν μεθέξειν ὡς ἂν τά τε ἱερὰ μετὰ φρουρᾶ[ς ἰσχυρο]|τέρας καὶ πομπῆς μακροτέρας ἄγοιτο, οἵ τε ἔφ[ηβοι] | παρακολουθοῦντες τῆι περὶ τὸ θεῖον τῆς πόλεω[ς] | θεραπείαι καὶ ἄνδρες εὐσεβέστεροι γείνοιντο. μεθέ|ξουσιν δ[ὲ κ]αὶ οἱ ἔφηβοι πάντες τῶν τε ἄλλων ὧν ἂν || παρέχ[ηι τ]οῖς Εὐμολπίδαις ὁ ἄρχων τοῦ γένους, καὶ τῆ[ς] | δι[αν]ομῆς. γενέσθαι δὲ τὴν γνώμην ταύτην φα[νερ]||άν καὶ τῆι ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆι καὶ τῆι βουλ[ῆι] τῶν | φ' καὶ τῶι ἱεροφάντηι καὶ τῶι γένει τῶν Εὐ[μο]λπιδῶν· | ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα τοῦτο τὸν [τα]μία[ν τ]οῦ γέ||νους τῶν Εὐμολπιδῶν ἐν τρισὶν [στή]λαις καὶ στῆσαι | τὴν μὲν ἐν Ἐλευσινίωι τῶι ὑπὸ [τ]εῖ [π]όλει, τὴν δὲ ἐν | τῶι Διογενείωι[11], τὴν δὲ ἐν Ἐλευσεῖνι ἐν τῶι ἱερῶι πρὸ | τοῦ βου[λ]ευτηρίου.

---

cum taedis ardentibus; nox vero iam proximi diei pars est. 11 Ex duobus exemplaribus, quae Athenis collocari iubentur, alterum hoc est quod edimus, alterius frustulum in domo Nicolai Ioannis cuiusdam exscripsit Fourmont, cuius ex schedis edidit Boeckh C. I. G. 440 (C. I. Att. III 6). De Diogeneo gymnasio cf. 233[6].

---

653 Tabula lapidea fracta in duas partes. Maxima pars tituli (v. 1—116) in fronte, reliqua in latere dextro. Inventus lapis prope vicum *Konstantinoi* situm in vicinia Andaniae veteris. Ter edidit Kumanudis, cuius exemplum tertium repetivit H. Sauppe Die Mysterieninschrift von Andania, Gottingae 1860 (Ausgewählte Schriften p. 261 sqq.), cum commentario doctrinae pleno. Lapide denuo examinato et ectypis chartaceis confectis omnium accuratissime titulum expressit P. Foucart ad Lebasii Inscr. II 326 *a* (Syll.[1] 388. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 596 n. 694).

Litterae ΑΖΘΞΠΣΩ; hastarum fines tenuibus lineolis transversis ornatas esse testatur Foucartus. De aetate tituli cf. not. 6.

[Περὶ ἱε]ρῶν καὶ ἱερᾶν[1]. Ὁ γραμματεὺς τῶν συνέδρων[2] τοὺς γενηθέντας ἱεροὺς ὁρκιξάτω παραχρῆμα, ἂμ μή τις ἀρρωσ[τεῖ, | ἱερῶ]ν καιομένων, αἷμα καὶ οἶνον σπένδοντας, τὸν ὅρκον τὸν ὑπογεγραμμένον· Ὀμνύω τοὺς θεούς, οἷς τὰ μυστήρια ἐπιτ[ε|λε]ῖται[3], ἐπιμέλειαν ἕξειν, ὅπως γίνηται τὰ κατὰ τὰν τελετὰν θεοπρεπῶς καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ δικαίου, καὶ μήτε αὐ|[τ]ὸς μηθὲν ἄσχημον μηδὲ ἄδικον ποιήσειν ἐπὶ καταλύσει τῶν μυστηρίων μηδὲ ἄλλωι ἐπιτρέψειν, ἀλλὰ κατακολου‖θήσειν τοῖς γεγραμμένοις, ἐξορκίσειν δὲ καὶ τὰς ἱερὰς καὶ τὸν ἱερῆ κατὰ τὸ διάγραμμα[4]. εὐορκοῦντι μέν μοι εἴη ἃ τοῖς εὐ|σεβέοις, ἐφιορκοῦντι δὲ τἀναντία. ἂν δέ τις μὴ θέλει ὀμνύειν, ζαμιούτω δραχμαῖς χιλίαις καὶ ἄλλον ἀντὶ τούτου κλαρωσά|τω ἐκ τᾶς αὐτᾶς φυλᾶς. τὰς δὲ ἱερὰς ὁρκιζέτω ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἱεροὶ ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Καρνείου τᾶι πρότερον ἁμέραι τῶν μυστη|ρίων τὸν αὐτὸν ὅρκον, καὶ ποτεξορκιζόντω· ‘πεποίημαι δὲ καὶ ποτὶ τὸν ἄνδρα τὰν συμβίωσιν ὁσίως καὶ δικαίως’[5]· τὰν δὲ μ[ὴ] | θέλουσαν ὀμνύειν

---

1 In mysteriis Cereris et Proserpinae quae prope Andaniam fiebant (cf. not. 3) administrandis maximam partem eorum fuisse qui ἱεροί et ἱεραί audiunt, totus huius tituli tenor docet. Annui erant, sorte ducti ita ut certus ex quaque tribu numerus caperetur, neque vero ex omni civium genere, sed ex nobilioribus (v. 130). Non sacerdotes sunt, sed praesidentibus decemviris (not. 24) de sacris peragendis decernunt et cavent ut omnia recte et secundum leges fiant. Voce ἱεραί paullo inconstantius utitur lex, nam modo nuptas mulieres solas (not. 5. 24. 41) significat, modo utrumque genus, et matronarum et virginum, comprehendit. 2 Ut in multis aliis civitatibus, ita Andaniae senatores συνέδρων nomine utebantur. S. 3 Ex v. 33. 34 hos intellegendos esse Cererem, Hagnam (i. e. Proserpinam), Mercurium, Deos magnos, Apollinem Carneum iure collegit S. Atque antiquissima quidem Andaniae Cereris et Proserpinae mysteria fuisse, quippe quae iam ante Doriensium dominationem fuissent, cum aliis de causis veri simile est, tum propter Pausaniae IV, 33, 5 testimonium. At sua aetate ex ipsa urbe Andania in lucum Apollinis Carnei translata fuisse sacra idem refert, quo in delubro omnium quae hic enumerantur deorum simulacra commemorat praeter θεοὺς Μεγάλους, de quibus v. not. 26. Post bella Messeniaca haec sacra aliquot saeculis intermissa erant, sed post pugnam Leuctricam cum Epaminondas Messeniorum civitatem restitueret, Epiteles Aeschinis f. Argivorum praetor somnio monitus urnam aheneam effoderat qua continebatur stanni lamina instar libri convoluta, in qua perscriptus erat totus ordo sacrorum (Paus. IV, 26, 7). Eam urnam et Paus. IV, 33, 5 in Carnasio asservatam refert neque dubium est quin intellegenda sit huius tituli v. 11. 4 I. e. secundum hanc legem. Sa. 5 Ex hoc iurisiurandi additamento apparet, nunc quidem ἱεράς non intellegi nisi mulieres nuptas.

ζαμιούντω οἱ ἱεροὶ δραχμαῖς χιλίαις καὶ μὴ ἐπιτρεπόντω ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς θυσίας μηδὲ μετ[έ]|χειν τῶν μυστηρίων, αἱ δὲ ὀμόσασαι ἐπιτελούντω. οἱ δὲ γεγενημένοι ἱεροὶ καὶ ἱεραὶ ἐν τῶι πέμπτωι καὶ πεντηκοστῶι[6] | ἔτει ὀμοσάντω τὸν αὐτὸν ὅρκον ἐν τῶι ἐνδεκάτωι μηνὶ[7] πρὸ τῶν μυστηρίων. Παραδόσιος. τὰν δὲ κάμπτραν[8] καὶ τὰ | βιβλία ἃ δέδωκε Μνασίστρατος[9] παραδιδόντω οἱ ἱεροὶ τοῖς ἐπικατασταθέντοις[10], παραδιδόντω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα | ἂν κατασκευασθεῖ χάριν τῶν μυστηρίων. Στεφάνων. στεφάνους δὲ ἐχόντω οἱ μὲν ἱεροὶ καὶ αἱ ἱεραὶ πῖλον λευκόν, | τῶν δὲ τελουμένων[11] οἱ πρωτομύσται στλεγ-

---

6 Post Achaiam in provinciae formam redactam (145 a. Chr.) a quo tempore annos numerari solitos esse in multis Graeciae civitatibus titulorum testimoniis constat. Foucart ad Lebas II 116*a*. Significatur igitur annus 91 a. Chr. F. 7 Undecim ante mysteria mensibus iurandum fuisse existimat Sa. At rectius Foucartus numerum ordinalem nominis instar esse iudicavit, quem morem etiam Phocensium, Locrorum, Achaeorum fuisse constat, ut undecimus anni civilis mensis intellegendus sit. In posterum praecipitur, ut ἱεροί postquam sorte constituti sunt, extemplo (v. 1 παραχρῆμα) iureiurando adigantur. At anno 91 a. Chr., quo haec decreta sunt, iam constituti erant (οἱ γεγενημένοι v. 10) nequedum iuraverant, quare quo tempore id hoc anno fieri deberet definiendum erat. F. Sa. sane vice versa quae antea scripta sunt de eis quae in praesentia facienda essent, hoc vero enuntiatum de lege perpetua quae in posterum valeret intellexit, ita ut haec lex non ipso quinquagesimo quinto anno, sed eo qui antecedebat (92 a. Chr.) lata esse videretur. Sed sic certe non ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηκοστῷ ἔτει dicendum fuit, sed ἀπὸ τοῦ πέμπτου καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους, neque perfectum γεγενημένοι huic sententiae aptum est. Illam vero menses numerandi rationem cum ex Achaeorum, quorum concilio Messenii per aliquantum temporis interfuerant, fastis repetendam esse consentaneum sit, undecimus mensis respondet Metagitnioni Atheniensium, ita ut mysteria fere mense Augusto celebrata videantur, id quod iam Sauppius aliis de causis coniecerat. F. 8 Cf. not. 3. Festus s. v. capsae. Ad gloss. Philox. κάμπτρα· *campsa, arca*. καμπτροποιός· *campsarius* provocat Sa., monens *capsas* esse in quibus libri asserventur, qua de re affert adnotationem Heindorfii ad Hor. Sat. I, 4, 22. 9 Cum Messeniorum respublica restitueretur (not. 3), etiam homines quorum in gente hereditarium erat sacerdotium mysteriorum in patriam redierant, eique quae in illa stanni lamina scripta erant in chartas (ἐς βίβλους Paus. IV, 27, 5) transscripserunt; haec manifesto sunt τὰ βιβλία quae Mnasistratus tradidisse fertur. Is igitur fuit ex antiqua illa gente sacerdotali, sed sacerdotio sua sponte cesserat idque ad rempublicam detulerat, ita ut ipsi ad vitae tempus primus honoris locus in feriis peragendis servaretur (cf. v. 28. 85 sqq. 152). Sa. 10 Qui insequente anno sorte constituentur. Sa. 11 I. e. *reliquorum* qui initiantur. Nam ipsos quoque

γίδα[12]. ὅταν δὲ οἱ ἱεροὶ παραγγείλωντι, τὰμ μὲν στλεγγίδα ἀποθέσθωσαν, ‖ στεφανούσθωσαν δὲ πάντες δάφναι. Εἱματισμοῦ. οἱ τελούμενοι τὰ μυστήρια ἀνυπόδετοι[13] ἔστωσαν καὶ ἐχόντω τὸν | εἱματισμὸν λευκόν, αἱ δὲ γυναῖκες μὴ διαφανῆ μηδὲ τὰ σαμεῖα[14] ἐν τοῖς εἱματίοις πλατύτερα ἡμιδακτυλίου, καὶ αἱ | μὲν ἰδιώτιες[15] ἐχόντω χιτῶνα λίνεον καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δραχμᾶν ἑκατόν, αἱ δὲ παῖδες καλάσηριν[16] ἢ σιν|δονίταν καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια μνᾶς, αἱ δὲ δοῦλαι καλάσηριν ἢ σινδονίταν καὶ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δρα|χμᾶν πεντήκοντα· αἱ δὲ ἱεραί, αἱ μὲν γυναῖκες καλάσηριν ἢ ὑπόδυμα μὴ ἔχον σκιὰς[17] καὶ εἱμάτιον μὴ πλέονος ἄξια δύο ‖ μνᾶν, αἱ δὲ [παῖδε]ς καλάσηριν ἢ εἱμάτιον μὴ πλείονος ἄξια δραχμᾶν ἑκατόν· ἐν δὲ τᾶι πομπᾶι αἱ μὲν ἱεραὶ γυναῖκες ὑποδύ|ταν καὶ εἱμάτιον γυναικεῖον οὖλον, σαμεῖα ἔχον μὴ πλατύτερα ἡμιδακτυλίου, αἱ δὲ παῖδες καλάσηριν καὶ εἱμάτιον μὴ δια|φανές. μὴ ἐχέτω δὲ μηδεμία χρυσία μηδὲ φῦκος μηδὲ ψιμίθιον μηδὲ ἀνάδεμα μηδὲ τὰς τρίχας ἀνπεπλεγμένας μηδὲ ὑπο|δήματα εἰ μὴ πίλινα ἢ δερμάτινα ἱερόθυτα. δίφρους δὲ ἐχόντω αἱ ἱεραὶ εὐσυΐνους στρογγύλους καὶ ἐπ' [αὐ]τῶν ποτικεφάλαια | ἢ σπ(ε)ῖραν λευκά, μὴ ἔχοντα μήτε σκιὰν μήτε πορφύραν. ὅσα(ς)[18] δὲ δεῖ διασκευάζεσθαι εἰς θεῶν διάθεσιν, ἐχόντω τὸν εἱματισμὸν ‖ καθ' ὃ ἂν

ἱερούς, iis sacris, quorum curam habebant, initiatos fuisse manifestum est. Sa. 12 Cf. Pollux VII, 179: ἔστι δὲ καὶ ἕτερόν τι στλεγγίς, δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τῇ κεφαλῇ φοροῦσιν. 13 Cf. 560, 25. 14 Glossam Philoxeni σημεῖα· *clavi* attulit Sa. Idem χιτὼν λευκὸς ἄσημος apud Pollucem IV, 118, χιτὼν πλατύσημος apud Hesychium s. v. καλάσιρις et scholiastam Arist. Av. 1294 legi observavit. Adde quod *tribunus laticlavius* in titulis constanter χιλίαρχος πλατύσημος est. 15 Respondent v. 19 verba αἱ δὲ ἱεραί. 16 Genus tunicae (χιτὼν sive ἔνδυμα, non ἱμάτιον) Aegyptiacum origine, sed posteriore tempore etiam Corinthi fabricatum. Cf. Athen. XII p. 525 d. Pollux VII, 71. Sa. 17 De versicolori quodam ornamento intellegit Sa., ad eandem rem referens versum Menandri τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν πρῶτον ἐνυφαίνουσ' (IV p. 244 Meineke. III p. 171 Kock). 18 Emendavit Sa. Sane in lapide esse ΟΣΑ F. testatur, sed error utique statuendus est, quia quae exstant sensu cassa sunt. διάθεσιν Sa. *imitationem* ('*Darstellung*') interpretatur, sed nescio an rectius *habitum* intellegas, ut διασκεύαζονται εἰς θεῶν διάθεσιν idem sit ac διασκευάζονται ὥστε διακεῖσθαι ὡς θεαί. Cf. Strabo IV, 1, 5 p. 180 Cas.: καὶ δὴ καὶ τὸ ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος τῆς ἐν τῷ Ἀβεντίνῳ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἔχον τῷ παρὰ τοῖς Μασσαλιώταις ἀνέθεσαν. In summa sententiae nihil mutatur; statuimus enim cum Sauppio, spectacula quaedam mystica fuisse, in quibus mulieres dearum personas agerent.

οἱ ἱεροὶ διατάξωντι. ἂν δέ τις ἄλλ(ω)ς[19] ἔχει τὸν εἱματισμὸν παρὰ τὸ διάγραμμα ἢ ἄλλο τι τῶν κεκωλυμένων, μὴ ἐπιτρεπέ|τω ὁ γυναικονόμος καὶ ἐξουσίαν ἐχέτω λυμαίνεσθαι, καὶ ἔστω ἱερὰ τῶν θεῶν. Ὅρκος γυναικονόμου. οἱ δὲ ἱεροὶ ὅταν καὶ αὐτοὶ ὀμό|σωντι, ὁρκιζόντω τὸν γυναικονόμον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν, εἶ μὰν[20] ἕξειν ἐπιμέλειαν περί τε τοῦ εἱματισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν τῶν | ἐπιτεταγμένων μοι[21] ἐν τῶι διαγράμματι. Πομπᾶς. ἐν δὲ τᾶι πομπᾶι ἀγείστω Μνασίστρατος[22], ἔπειτεν ὁ ἱερεὺς τῶν θεῶν οἷς | τὰ μυστήρια γίνεται[23] μετὰ τᾶς ἱερέας, ἔπειτα ἀγωνοθέτας, ἱεροθύται, οἱ αὐληταί· μετὰ δὲ ταῦτα αἱ παρθένοι αἱ ἱεραὶ καθὼς ἂν λά||χωντι, ἄγουσαι τὰ ἅρματα ἐπικείμενα⟨ς⟩[24] κίστας ἐχούσας ἱερὰ μυστικά· εἶτεν ἁ θοιναρμόστρια[25] ἁ εἰς Δάματρος καὶ αἱ ὑποθοιναρ|μόστριαι αἱ ἐμβεβακυῖαι[26], εἶτεν ἁ ἱέρεα τᾶς Δάματρος τᾶς ἐφ' ἱπποδρόμωι[27], εἶτεν ἁ τᾶς ἐν Αἰγίλᾳ[28]· ἔπειτεν αἱ ἱεραὶ[29] κατὰ μίαν κα|θὼς κα λάχωντι, ἔπειτεν οἱ ἱεροὶ καθὼς κα οἱ δέκα[30] διατάξωντι. ὁ δὲ γυναικονόμος κλαρούτω τάς τε ἱερὰς καὶ παρθένους καὶ ἐπιμέλειαν | ἐχέτω ὅπως πομπεύωντι καθὼς κα λάχωντι. ἀγέσθω δὲ ἐν τᾶι πομπᾶι καὶ τὰ θύματα, καὶ θυσάντω τᾶι μὲν Δάματρι

---

19 ΑΛΛΟΣ in lapide esse testatur F., sed quomodo intellegendum esset non dixit. Emendavit S. 20 Cf. n. 578, 21 cum adnotatione. 21 Transitur ex obliqua oratione in rectam. 22 Cf. not. 9. 23 Cf. not. 3. 24 Emendavit Sa., qua emendatione adhibita quo iure Foucartus dicat non minus confusam manere orationis structuram non video, nam ἅρματα ἐπικείμενα κίστας aeque recte dicitur atque ἀνὴρ κυνῆν ἐπικείμενος et similia, ad κίστας vero refertur ἐχούσας ἱερὰ μυστικά. 25 Hoc munus in titulis Spartae inventis recensetur una cum sacerdotiis aliisque honoribus feminarum nobilissimarum (C. I. G. 1435, 4. 1436, 5. 1439, 5. 1446, 1. 1451, 3). Ex nomine apparet, illam mulierem epulas sacras, Cereris ut quidem videtur, apparasse. F. 26 Quae non solum electae sunt, sed re vera munus inierunt. Cavetur ne qua mulier modo honoris causa id munus petat eaque feriis quidem intersit, sed officiis non fungatur. Sa. 27 Nobilissimum hippodromum in Lycaeo Arcadiae monte, haut procul a Messeniae finibus, situm (Curtius Pelop. I p. 301) non sine probabilitate intellegit Sa. 28 Cf. Paus. IV, 17, 1: ἔστι δὲ Αἴγιλα τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα ἱερὸν ἵδρυται ἅγιον Δήμητρος. ἐνταῦθα ἐπιστάμενος ὁ Ἀριστομένης καὶ οἱ σὺν αὐτῶι τὰς γυναῖκας ἀγούσας ἑορτὴν κτλ. Apparet igitur, haec sacra admodum similia fuisse eorum quae Andaniae fiebant. Sa. 29 Collato v. 29 apparet hic quoque nuptas modo mulieres intellegendas esse (cf. not. 5). 30 Decemviri summum harum feriarum regimen habent; quomodo constituantur et sacramento adigantur v. 116 sqq. perscriptum est. Cf. not. 11.

σῦν ἐπίτοκα[31], Ἑρμᾶ|νι κριόν, Μεγάλοις θεοῖς[32] δάμαλιν σῦν, Ἀπόλλωνι Καρνείωι κάπρον, Ἅγναι[33] οἶν. Σκανᾶν[34]. σκανὰν δὲ μὴ ἐπιτρεπόντω οἱ ἱεροὶ μηθένα ἔχειν ἐν ‖ τετραγώνωι μείζω ποδῶν τριάκοντα, μηδὲ περιτιθέμεν ταῖς σκαναῖς μήτε δέρρεις[35] μήτε αὐλείας[36], μηδὲ ἐν ὧι ἂν τόπωι περιστεμ|ματώσωντι οἱ ἱεροὶ μηθένα τῶν μὴ ὄντων ἱερῶν ἔχειν σκανάν. μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον ὃν κα περιστεμμα|τώσωντι. χωραξάντω[37] δὲ καὶ ὑδράνας[38]. ἀναγραψάντω δὲ καὶ ἀφ' ὧν δεῖ καθαρίζειν[39] καὶ ἃ μὴ δεῖ ἔχοντας εἰσπορεύεσθαι[40]. Ἃ [μ]ὴ δεῖ ἔχειν | ἐν ταῖς σκαναῖς. μηθεὶς κλίνας ἐχέτω ἐν τᾶι σκανᾶι μηδὲ ἀργυρώματα πλείονος ἄξια δραχμᾶν τριακοσιᾶν· εἰ δὲ μή, μὴ ἐπιτρεπόν|τω οἱ ἱεροί, καὶ τὰ πλειονάζοντα ἱερὰ ἔστω τῶν θεῶν. Ἀκοσμούντων. ὅταν δὲ αἱ θυσίαι καὶ τὰ μυστήρια συντελῆται, εὐφαμεῖν πάν‖τας καὶ ἀκούειν τῶν παραγγελλομένων· τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἢ ἀπρεπῶς ἀναστρεφόμενον εἰς τὸ θεῖον μαστιγούντω οἱ ἱεροὶ | καὶ ἀποχω-

---

31 Hanc formam ex confusione accusativorum ἐπίτεκα ab ἐπίτεξ et ἐπίτοκον ab ἐπίτοκος ortam existimat Sa. Sed nescio an potius in nominativo ε, in casibus obliquis ο antiquum et legitimum sit; inferioribus temporibus talia discrimina plerumque omnium casuum stirpe exaequata evanuerunt. 32 Cabiros, quorum sunt mysteria Samothracica, designari demonstravit Sa. coll. Dionys. Halic. Ant. I, 69, 4 τὰ μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν ὑπ' Αἰνείου κομισθέντα ἱερὰ — γράφω τῶν τε μεγάλων θεῶν εἰκόνας εἶναι, οὓς Σαμοθρᾷκες Ἑλλήνων μάλιστα ὀργιάζουσι. Diodor. IV, 49, 8 τοὺς δ' Ἀργοναύτας φασὶν — εἰς Σαμοθράκην κομισθῆναι καὶ τοῖς μεγάλοις θεοῖς τὰς εὐχὰς ἀποδόντας πάλιν ἀναθεῖναι τὰς φιάλας εἰς τὸ τέμενος aliisque scriptorum titulorumque testimoniis. Iam cum Pausanias referat Methapum Atheniensem et Andaniae Cereris sacra restituisse et Thebis Cabirorum mysteria instituisse (IV, 1, 7), quae ipsa quoque cum antiquissimis Cereris sacris coniunxit (Paus. IX, 25, 6), paene certum est ab eo demum Cabiros sacris Cereris et Proserpinae quae Andaniae fiebant insertos esse. S. Num vero Methapum recte Sauppius ad Epaminondae tempora rettulerit, diiudicare non audeo. 33 Cf. Paus. IV, 33, 4: ἡ δὲ Ἁγνὴ Κόρης (codd. Κόρη) τῆς Δήμητρός ἐστιν ἐπίκλησις. S. 34 Cf. 581[1]. 35 Cf. Thuc. II, 75, 5: καὶ προκαλύμματα εἶχε (τὸ οἰκοδόμημα) δέρρεις καὶ διφθέρας. Hesych. δέρρεις· τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς παραπέτασμα ἐχρῶντο. Idem δερριδόγομφοι πύλαι· δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα. 36 Apud scriptores semper αὐλαία legitur, sed utique tituli in hac re maior est fides quam codicum. Cf. quae de σημεία exposui n. 540[58]. 37 I. e. collocent. Alibi καταχωρίζειν. Eadem vocalis variatione ἐξοπλασία dicitur, cum verbum ἐξοπλίζειν sit. 38 Vasa quibus continetur aqua lustrandis hominibus inserviens. Cf. Hesych. ὑδρανός· ὁ ἁγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων. F. 39 Cf. n. 566. 567. 632, 3 sqq. 40 Cf. n. 560, 24 sqq. 41 Decemviros significari apparet collato v. 167. S.

λυόντω τῶν μυστηρίων. Ῥαβδοφόρων. ῥαβδοφόροι δὲ ἔστωσαν ἐκ τῶν ἱερῶν εἴκοσι, καὶ πειθαρχούντω τοῖς ἐπιτελοῦν|τοις τὰ μυστήρια[41], καὶ ἐπιμέλειαν ἐχόντω, ὅπως εὐσχημόνως καὶ εὐτάκτως ὑπὸ τῶν παραγεγενημένων πάντα γίνηται, καθὼς ἂν | παραγγέλλωντι οἱ ἐπὶ τούτων τεταγμένοι· τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας ἢ ἀπρεπῶς ἀναστρεφομένους μαστιγούντω. ἂν δέ τις τῶν ῥα|βδοφόρων μὴ ποιεῖ καθὼς γέγραπται ἢ ἄλλο τι ἀδικοῖ ἢ ποιοῖ ἐπὶ καταλύσει τῶν μυστηρίων, κριθεὶς ἐπὶ τῶν ἱερῶν[42] ἂν κατακριθεῖ μὴ ‖ μετεχέτω τῶν μυστηρίων. Περὶ τῶν διαφόρων[43]. τὰ δὲ πίπτοντα διάφορα ἐκ τῶν μυστηρίων ἐγλεγόντω οἱ κατασταθέντες ὑπὸ | τοῦ δάμου πέντε, εἰσφερόντω[44] δὲ οἱ ἄρχοντες ἀνάνκαι πάντες, μὴ δὶς τοὺς αὐτούς, τίμαμα ἔχοντα ἕκαστον μὴ ἔλασσον ταλάν|του, καὶ τῶν κατασταθέντων παραγραφάτω ἁ γερουσία τὸ τίμαμα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τῶν εἰσενεγκάντων. τοῖς δὲ ἐγλογευόντοις | τὰ διάφορα λειτουργείτω ὁ ἀργυροσκόπος. ὅταν δὲ ἐπιτελεσθεῖ τὰ μυστήρια, ἀπολογισάσθωσαν ἐμ πάντοις ἐν τᾶι πρώται συν|νόμωι συναγωγᾶι τῶν συνέδρων, καὶ γραφὰν ἀποδόντω τῶι ἐπιμελητᾶι[45] παραχρῆμα γράφοντες ἐπ' ὀνόματος τὰ πεπτωκότα δι[ά]‖φορα ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν πρωτομυστᾶν τὸ ὑποστατικὸν[46] καὶ ἄν τι ἄλλο πέσει, καὶ τὴν γεγενημέναν ἔξοδον καὶ τί ἂν εἶ | λοιπόν, καὶ ἀριθμησάντω παραχρῆμα τῶι ταμίαι καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστροι[47], ἄν τι εὑρίσκωνται ἀδικοῦντες, διπλασίου καὶ ἐπιτιμίου | [δραχ]μᾶν χ[ι]λιᾶν, καὶ οἱ δικαστ[αὶ μ]ὴ ἀφαιρούντω μηθέν· οἱ δ' ἐν τῶι πέμπτωι καὶ πεντηκοστῶι ἔτει κατεσταμένοι ἐξοδιασάντω καὶ Μνα|[σισ]τράτωι τὸ διδόμενο[ν αὐτῶι] διάφορον

42 Simul concilii, quod de administrandis sacris deliberat et decernit, et iudicii, quod poenis afficit eos qui aliquid deliquerunt, vices sustinent ἱεροί. Plane eadem est condicio senatus Olympici (Cf. Paus. VI, 3, 7 καὶ ὡς χρημάτων καταδικάσαιτο ὁ Λέων ἐπὶ τῆς Ὀλυμπικῆς βουλῆς ἑκατέρου τῶν ἑλλανοδικῶν). 43 Pecuniae numeratae. Multis exemplis hanc vocis vim illustrat Sa. 44 εἰσφέρειν hic et v. 129 vim habet Attici προβάλλειν. Magistratus omnes in unum collegium (συναρχίαν cf. n. 216, 32) coniuncti nominant homines, quorum ex numero quinque populi suffragiis eliguntur. 45 Curator summam pecuniarum publicarum administrationem habet; eius imperio subiunctus est quaestor (ταμίας). Sa. 46 Ab ὑποστῆναι 'subire, in se suscipere'. Pecunia est quam πρωτομύσται dare debent cum haec dignitas in eos confertur. 47 Eiusdem significationis vocem κατάμαστρος item cum genetivo coniunctam habes n. 306, 21, ad quem locum de mastrorum magistratu dixi.

εἰς τὸν στέφανον ὑπὸ τῆς [πό]λεος, δραχμὰς ἑξακισχιλίας, ἀποδόντω δὲ τῶι ταμίαι καὶ ὅσα κα εἶ | [πρ]οεξωδιασμένα διάφορα [ὑπ]ὸ τοῦ ταμίου ἐ[ν τῶι πέμπτωι καὶ πεντηκοστῶι] ἔτε[ι εἰς τὰ] κατασκευαζό[μενα] ἐν [τῶ]ι Καρνει‖ασίωι ἢ δαπανούμενα χάριν τῶν μυστηρίων. τὸ δὲ [λοιπὸν ἐκ τῶν διαφόρων τούτου τοῦ ἔτους] ἐξοδιαζόντ[ω οἱ πέντε εἰς τὰ] ἐπισκ[ευα]|ζόμενα ἐν τῶι Καρνειασίωι, καὶ ἄν τινος ἔτι χρεία εἶ [παρὰ ταύτας τὰς] ποθόδους, φερόντω γράφοντες ῥη[τῶς εἰς] ὃ ἂν χρεία εἶ, καὶ οἱ ἄρχον|τες καὶ οἱ σύνεδροι δογματοποιείσθωσαν ὅτι δεῖ τὸν ταμίαν [διδόμ]εν[48] τὰ διάφορα. ἀπὸ δὲ τῶν πιπτόντων ἐκ τῶν μυστηρίων ἀποκαθι|στάσθω τῶι ταμίαι τὰ διάφορα, καὶ ἀποδόντω γραφὰν τῶι ἐπιμελητᾶι περὶ ὧν κα διοικήσωντι, καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστροι ἄν τι ἀδικήσωντι, κα|θὼς ἐπάνω γέγραπται. ὁ δὲ ταμίας ὅσον κα παραλάβει διάφορον λοιπὸν ἐκ τούτων, γραφέτω ἐν ὑπεχθέματι[49] εἰς τὰν ἐπισκευὰν τῶν ἐν τῶι ‖ Καρνειασίωι, καὶ μὴ ἀναχρησάσθω[50] εἰς ἄλλο μηθέν, μέχρι ἂν ἐπιτελεσθεῖ ὅσων χρεία ἐστὶ ποτὶ τὰν τῶν μυστηρίων συντέλειαν· μηδὲ γρα|ψάτω μηθεὶς δόγμα, ὅτι δεῖ ταῦτα τὰ διάφορα εἰς ἄλλο τι καταχρήσασθαι· εἰ δὲ μή, τό τε γραφὲν ἀτελὲς ἔστω καὶ ὁ γράψας ἀποτεισάτω δρα|χμὰς δισχιλίας, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ταμίας ὅτι κα ἐξοδιάσει διπλοῦν καὶ δραχμὰς δισχιλίας, καὶ οἱ δικασταὶ μὴ ἀφαιρούντω μηθέν, καὶ τὰ πίπτοντα | ἐκ ταυτᾶν τᾶν κρισίων διάφορα ὑπαρχέτω εἰς τὰν ἐπισκευὰν τῶν ἐν τῶι Καρνειασίωι. ὅταν δὲ ἐπι⟨σ⟩τελεσθεῖ ὅσων χρεία ἐστὶ ποτὶ τὸ συν|τελεῖν τὰ μυστήρια, ὑπαρχέτω τὰ πίπτοντα διάφορα τῶν μυστηρίων εἰς τὰς τᾶς πόλεος ἐσόδους. Θυμάτων παροχᾶς. οἱ ἱεροὶ μετὰ τὸ κα‖τασταθῆμεν προκαρύξαντες ἐγδόντω τὰν παροχὰν τῶν θυμάτων ὧν δεῖ θύεσθαι καὶ παρίστασθαι[51] ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ τὰ εἰς τοὺς | καθαρμούς, ἐγδιδόντες ἄν τε δοκεῖ συνφέρον εἶμεν ἐ[πὶ][52] τὸ αὐτὸ πάντα τὰ θύματα, ἄν τε κατὰ μέρος, τῶι τὸ ἐλάχιστον ὑφισταμένωι | λάμψεσθαι διάφορον.

---

48 Supplevit F. Blass. [δόμεν] ἐν editores. 49 ἔχθεμα recentioris aetatis vocem esse quae antiquioris πρόγραμμα vices gereret, Sa. adnotavit provocans ad Lobeckium Phryn. p. 249; ὑπέχθεμα igitur tabulam alii quasi subiunctam aut adnexam significare. 50 Hoc pro ἀποχρησάσθω vel καταχρησάσθω per errorem incisum existimat Sa. Sed nescio an ad usum sermonis, ceteroqui sane ignotum, sed ex confusione verborum καταχρῆσθαι et ἀναλίσκειν natum referendum sit. 51 Cf. n. 553[10]. 52 Supplevit Blass. ε[ἰς] editores. 53 De hoc accusativi pro genetivo usu cf. n. 466[5].

ἔστι δὲ ἃ δεῖ παρέχειν πρὸ τοῦ ἄρχεσθαι τῶν μυστηρίων· ἄρνας δύο λευκούς, ἐπὶ τοῦ καθαρμοῦ κριὸν εὔχρουν, καὶ ὅταν | ἐν τῶι θεάτρωι καθαίρει, χοιρίσκους τρεῖς, ὑπὲρ τοὺς πρωτομύστας[53] ἄρνας ἑκατόν, ἐν δὲ τᾶι πομπᾶι Δάματρι σῦν ἐπίτοκα, τοῖς δὲ Μεγάλοις | θεοῖς δάμαλιν διετῆ σῦν, Ἑρμᾶνι κριόν, Ἀπόλλωνι Καρνείωι κάπρον, Ἅγναι οἶν· ὁ δὲ ἐγδεξάμενος κατεγγυεύσας ποτὶ τοὺς ἱεροὺς λα‖βέτω τὰ διάφορα καὶ παριστάτω τὰ θύματα εὐίερα καθαρὰ ὁλόκλαρα, καὶ ἐπιδειξάτω τοῖς ἱεροῖς πρὸ ἀμερᾶν δέκα τῶν μυστηρίων· τοῖς | δὲ δοκιμασθέντοις σαμεῖον ἐπιβαλόντω οἱ ἱεροί, καὶ τὰ σαμειωθέντα παριστάτω ὁ ἐγδεξάμενος· ἂν δὲ μὴ παριστᾶι ἐπὶ τὰν δοκιμασί|αν, πρασσόντω οἱ ἱεροὶ τοὺς ἐγγύους αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ, τὰ δὲ θύματα αὐτοὶ παρεχόντω καὶ ἀπὸ τῶν πραχθέντων διαφόρων κομισάσθωσαν | τὰν γενομέναν δαπάναν εἰς τὰ θύματα. Τεχνιτᾶν εἰς τὰς χοριτείας. οἱ ἱεροὶ προγραφόντω κατ' ἐνιαυτὸν τοὺς λειτουργήσοντας ἔν | τε ταῖς θυσίαις καὶ μυστηρίοις αὐλητὰς καὶ κιθαριστάς, ὅσους κα εὑρίσκωντι εὐθέτους ὑπάρχοντας, καὶ οἱ προγραφέντες λειτουργούντω ‖ τοῖς θεοῖς. Ἀδικημάτων. ἂν δέ τις ἐν ταῖς ἀμέραις, ἐν αἷς αἵ τε θυσίαι καὶ τὰ μυστήρια γίνονται, ἁλῶι εἴτε κεκλεβὼς εἴτε ἄλλο τι ἀδίκη|μα πεποιηκώς, ἀγέσθω ἐπὶ τοὺς ἱερούς, καὶ ὁ μὲν ἐλεύθερος ἂν κατακριθεῖ ἀποτινέτω διπλοῦν, ὁ δὲ δοῦλος μαστιγούσθω καὶ ἀποτεισάτω δι|πλοῦν τὸ κλέμμα, τῶν δὲ ἄλλων ἀδικημάτων ἐπιτίμιον δραχμὰς εἴκοσι· ἂν δὲ μὴ ἐκτίνει παραχρῆμα, παραδότω ὁ κύριος τὸν οἰκέταν τῶι ἀ|δικηθέντι εἰς ἀπεργασίαν, εἰ δὲ μή, ὑπόδικος ἔστω ποτὶ διπλοῦν. Περὶ τῶν κοπτόντων ἐν τῶι ἱερῶι. μηθεὶς κοπτέτω ἐκ τοῦ ἱεροῦ τόπου[54]· | ἂν δέ τις ἁλῶι, ὁ μὲν δοῦλος μαστιγούσθω ὑπὸ τῶν ἱερῶν, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἀποτεισάτω ὅσον κα οἱ ἱεροὶ ἐπικρίνωντι· ὁ δὲ ἐπιτυχὼν ἀγέτω ‖ αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς καὶ λαμβανέτω τὸ ἥμισυ. Φύγιμον εἶμεν τοῖς δούλοις. τοῖς δούλοις φύγιμον ἔστω τὸ ἱερόν, καθὼς ἂν οἱ ἱεροὶ | ἀποδείξωντι τὸν τόπον, καὶ μηθεὶς ὑποδεχέσθω τοὺς δραπέτας μηδὲ σιτοδοτείτω μηδὲ ἔργα παρεχέτω· ὁ δὲ ποιῶν παρὰ τὰ γεγραμ|μένα ὑπόδικος ἔστω τῶι κυρίωι τᾶς τοῦ σώματος ἀξίας διπλασίας καὶ ἐπιτιμίου δραχμᾶν πεντακοσιᾶν, ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπικρινέ|τω περὶ τῶν δραπετικῶν ὅσοι κα ἧνται[55] ἐκ

---

54 Cf. 568, 5 sqq. 569, 2 sqq. 55 Sic Sa., F. ἧνται Kum. Sed ad εἶναι nullo modo referri licere, immo coniunctivum verbi ἧμαι esse recte

τᾶς ἁμετέρας πόλεος, καὶ ὅσους κα κατακρίνει, παραδότω τοῖς κυρίοις· ἂν δὲ μὴ παραδιδῶι, ἐξ[έσ]‖τω τῶι κυρίωι ἀποτρέχειν ἔχοντι. Περὶ τᾶς κράνας. τᾶς δὲ κράνας τᾶς ὠνο⟨ι⟩μασμένας διὰ τῶν ἀρχαίων ἐγγράφων Ἁγνᾶς[56] καὶ τοῦ γε[γε]‖νημένου ποτὶ τᾶι κράναι ἀγάλματος τὰν ἐπιμέλειαν ἐχέτω Μνασίστρατος ἕως ἂν ζεῖ, καὶ μετεχέτω μετὰ τῶν ἱερῶν τᾶν τε θυσι|ᾶν καὶ τῶν μυστηρίων, καὶ ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾶι κράναι τραπεζῶντι[57] καὶ τῶν θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος. | τῶν τε διαφόρων ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾶι κράναι προτιθῆντι ἢ εἰς τὸν θησαυρόν, ὅταν κατασκευασθεῖ, ἐμβάλωντι, λαμβανέτω Μνα|σίστρατος τὸ τρίτον μέρος· τὰ δὲ δύο μέρη καὶ ἄν τι ἀνάθεμα ὑπὸ τῶν θυσιαζόντων ἀνατιθῆται, ἱερὰ ἔστω τῶν θεῶν· ὁ δε ἱερεὺς καὶ οἱ ἱε|ροὶ ἐπιμέλειαν ἐχόντω, ὅπως ἀπὸ τῶν διαφόρων ἀναθέματα κατασκευάζηται τοῖς θεοῖς, ἃ ἂν τοῖς συνέδροις δόξει. Θησαυρῶν κατασκευ‖[ᾶ]ς. οἱ ἱεροὶ οἱ κατεσταμένοι ἐν τῶι πέμπτωι καὶ πεντηκοστῶι ἔτει ἐπιμέλειαν ἐχόντω μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος ὅπως κατασκευασ|[θ]ῆντι θησαυροὶ λίθινοι δύο κλαικτοί, καὶ χωραξάντω[58] τὸν μὲν ἕνα εἰς τὸν ναὸν τῶν Μεγάλων θεῶν, τὸν δ' ἄλλον ποτὶ τᾶι κράναι ἐν ὧι ἂν τόπ|ωι δοκεῖ αὐτοῖς ἀσφαλῶς ἕξειν· καὶ ἐπιθέντω κλᾶικας, καὶ τοῦ μὲν παρὰ τᾶι κράναι ἐχέτω τὰν ἁτέραν κλᾶικα Μνασίστρατος, τὰν δὲ ἄλ|[λ]αν οἱ ἱεροί, τοῦ δὲ ἐν τῶι ναῶι ἐχόντω τὰν κλᾶικα οἱ ἱεροί, καὶ ἀνοιγόντω κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς μυστηρίοις, καὶ τὸ ἐξαριθμηθὲν διάφορον ἐ[ξ] | ἑκατέρου τοῦ θησαυροῦ χωρὶς γράψαντες ἀνενεγκάντω· ἀποδόντω δὲ καὶ Μνασιστράτωι τὸ γινόμενον αὐ[τῶι] διάφορον, καθὼς ἐν [τῶι] ‖ διαγράμματι γέγραπται. Ἱεροῦ δείπνου. οἱ ἱεροὶ ἀπὸ τῶν θυμάτων τῶν ἀγομένων ἐν τᾶι πομπᾶι ἀφελόντες ἀφ' ἑκάστου τὰ νόμ[ιμα] | τοῖς θεοῖς [τὰ λοι]πὰ κρέα καταχρησάσθωσαν εἰς τὸ ἱερον δεῖπνον μετὰ τᾶν ἱερᾶν καὶ παρθένων[59], καὶ παραλαβόντω τόν τε ἱερῆ | [καὶ τὰν] ἱέρεαν, κ[αὶ τὰ]ν ἱέρεαν τοῦ Καρνείου καὶ Μνασίστρατον καὶ τὰν γυναῖκά τε καὶ τὰς γενεὰς αὐτοῦ καὶ

---

monet Sa. Cf. v. 87 προτιθῆντι. 90 κατασκευασθῆντι. 160 προγραφῆντι, quae omnia η ex ηο contractione natum habent. Nam correpta coniunctivi vocalis in his omnibus antiqua est et legitima. 56 Cf. Paus. IV, 33, 4: ὕδωρ δὲ ἄνεισιν ἐκ πηγῆς παρὰ τὸ ἄγαλμα (sc. τὸ τῆς Ἁγνῆς). Scripta antiqua sine dubio ea sunt quae Epiteles repperit (not. 3); in eis Ἅγνας κράνα, non ἁγνὰ κράνα, fuisse consentaneum est. Sa. 57 Cf. τραπεζώματα n. 592, 15. 58 Cf. not. 37. 59 Cf. not. 5. 29.

τῶν τεχνιτᾶν τοὺς λει|[τουργή]σαντας [ἐν τα]ῖς χορείαις καὶ τὰν ὑπηρεσιᾶν τοὺς λειτουργοῦντας αὐτοῖς· καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δαπανάματα μὴ πλεῖον ἀνάλωμα | [π]οιοῦ[ν]τες δραχμᾶν ---. Ἀγορᾶς. οἱ ἱεροὶ τόπον ἀποδειξάντω ἐν ὧι πραθήσεται πάντα· ὁ δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπὶ πόλεος ⟨επι⟩ ‖ [ἐ]πιμέλειαν ἐχέτω, ὅπως οἱ πωλοῦντες ἄδολα καὶ καθαρὰ πωλοῦντι καὶ χρῶνται σταθμοῖς καὶ μέτροις συμφώνοις ποτὶ τὰ δαμόσια, καὶ | [μ]ὴ τασσέτω [μ]ή[τε][60] πόσου δεῖ πωλεῖν, μηδὲ καιρὸν τασσέτω μηδὲ πρασσέτω μηθεὶς τοὺς πωλοῦντας τοῦ τόπου μηθέν· τοὺς δὲ μὴ πω|λοῦντας καθὼς γέγραπται, τοὺς μὲν δούλους μαστιγούτω, τοὺς δὲ ἐλευθέρους ζαμιούτω εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱε|[ρῶν]. Ὕδατος. ἐχέτω δὲ ἐπιμέλειαν ὁ ἀγορανόμος καὶ περὶ τοῦ ὕδατος, ὅπως κατὰ τὸν τᾶς παναγύριος χρόνον μηθεὶς κακοποιεῖ μήτε | [τὸ] πλῆμα[61] μήτε τοὺς ὀχετοὺς μήτε ἄν τι ἄλλο κατασκευασθεῖ ἐν τῶι ἱερῶι χάριν τοῦ ὕδατος, καὶ ὅπως, καθὼς ἂν μερισθεῖ, ῥεῖ τὸ ὕδωρ καὶ μ[η‖θεὶς ἀ]ποκωλύει τοὺς χρωμένους· ἂν δέ τινα λαμβάνει ποιοῦντά τι τῶν κεκωλυμένων, τὸν μὲν δοῦλον μαστιγούτω, τὸν δὲ ἐλεύθερ[ον | ζαμιούτω] εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν. Ἀλείμματος καὶ λουτροῦ. ὁ ἀγορανόμος ἐπιμέλειαν ἐχέτω, ὅπως οἱ θέλοντες | [βαλανεύε]ιν ἐν τῶι ἱερῶι μὴ πλεῖον πράσσωντι τοὺς λουομένους δύο χαλκῶν καὶ παρέχωντι πῦρ καὶ μάκραν[62] εὔκρατον καὶ τοῖς κατακλυ|[ζομένοις ὕ]δωρ εὔκρατον, καὶ ὅπως ὁ ἐγδεξάμενος τῶν ξύλων τὰν παροχὰν εἰς τὸ ἀλειπτήριον παρέχει ξύλα ξηρὰ καὶ ἱκανὰ τοῖς ἀλει|[φομένοις] κατ' ἁμέραν ἀπὸ τετάρτας ὥρας ἕως ἑβδόμας. δοῦλος δὲ μηθεὶς ἀλειφέσθω. οἱ δὲ ἱεροὶ ἐγδιδό⟨ι⟩ντω τὰν παροχὰν τῶν ξύλ[ω]ν ‖ [εἰς τὸ] ἀλειπτήριον· ἂν δέ τις τῶν ἐγδεξαμένων ἢ τῶν βαλανέων μὴ

60 Supplevi. [μ]η[δὲ] Foucart, quod cum sermonis legibus pugnat. In meo supplemento anacoluthia quidem inest (debebat enim priori μήτε respondere alterum), sed ea nequaquam intolerabilis. 61 Vox perquam dubia; nam F. ἧλημα legit. Sed id quid sibi velit non intellegitur. Sa. contulit Hesych. Phot. πλῆμα, πλήρωμα. E. Curtius Ueber gr. Quell- und Brunneninschriften p. 19 receptaculum aquae intellegit ex quo ea in canales (ὀχετούς) diffluit. 62 Hanc recentiorem vocis μάκτρα formam etiam in Philodemi librorum reliquiis Herculanensibus inveniri monuit S. De significatione cf. Pollucis VII, 168: τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις Εὔπολις καὶ τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν· λέγει γοῦν ἐν Διαιτῶντι· 'εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸν συμβαίνοντα σοι εἰς τὴν μάκτραν'. F. Blass.

ποιεῖ καθὼς γέγραπται, τὸν μὲν δοῦλον μαστιγούτω ὁ ἀγορ[α]-νό||[μος, τ]ὸν δὲ ἐλεύθ(ε)ρον ζαμιούτω καθ' ἕκαστον ἀδίκημα εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν. Συνέσιος ἀναφορᾶς. οἱ ἱε||[ροὶ ὅσ]α κα διοικήσωντι ἐν τᾶι παναγύρει ἢ κατακρίνωντί τινας, σύνεσιν ἀνενεγκάντω εἰς τὸ πρυτανεῖον· ἀναγραψάντω δὲ καὶ | [εἰς τ]ὸν οἶκον τὸν ἐν τῶι ἱερῶι οὓς ἂν κατακρίνωντι καὶ ἐπὶ ποίωι ἀδικήματι. Ἀντίγραφον ἔχειν τοῦ διαγράμματος. οἱ κατεσταμέ||[νοι ὥ]στε γράψαι τὸ διάγραμμα καθὼς ἂν δοκιμασθεῖ δόντω τοῖς νομοδείκταις[63] ἀντίγραφον, οἱ δὲ λαβόντες ἐπιδεικνυόντω τῶι || [χρεί]αν ἔχοντι. καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις συνλειτουργούντω τοῖς ἱεροῖς καὶ ὁ κᾶρυξ καὶ αὐλητὰς καὶ μάντις καὶ ἀρχιτέκτων. | [Τᾶς κατα]στάσιος τῶν δέκα. οἱ δαμιοργοὶ[64] τοῦ ἕκτου μηνὸς[65] τᾶι δωδεκάται πρὸ τοῦ τὸν καιρὸν τῶν ἱερῶν | [κ]αὶ τᾶν ἱερᾶν γί|νεσθαι ἀποδόντ[ω] | τῶι δάμωι χειροτο||νίαν ὅπως καταστά|σει ἐκ πάντων τῶν | πολιτᾶν δέκα μὴ | νεωτέρους ἐτῶν | τεσσαράκοντα μη||[δ]ὲ δὶς τοὺς αὐτοὺς τ|[ὸ]ν [νέ]ον[66] ἐνιαυτόν. π[ο|τ]εισφερόντω[67] δὲ οἵ τε | ἄρχοντες καὶ τῶν | ἄλλων ὁ θέλων, εἰσ||φέροντες ἐξ ὧν γέ|γραπται τοὺς ἱερούς | κλαροῦσθαι· τοὺς δὲ | κατασταθέντας ὁ[ρ]|κιξάτω ὁ γραμματεὺς || τῶν συνέδρων τὸν | ὅρκον ὃν οἱ ἱεροὶ ὀμν[ύ]||οντι. ἐχόντω δὲ οἱ κα|τασταθέντες ἐπι|μέλειαν περὶ πάν||των ὧν δεῖ ἐν τοῖς μυσ|τηρίοις συντελεῖσ|θαι, καὶ φροντιζόντω |

63 Eidem qui in aliis civitatibus νομοφύλακες vocantur. Nomen indicat eorum officii fuisse civibus qui legem aliquam inspicere vellent, eam monstrare. 64 Nomen perfrequens in civitatibus Graecis, inprimis Peloponnesiacis, Sauppius intellexit de eis qui senatui ad tempus praeessent, ut prytanes Atheniensium. Ac sane Andaniae eiusmodi fuisse eorum officium inde conicias, quod hic populum in suffragium mittere iubentur. At in omnibus civitatibus quae concilii Achaici participes erant summum potius magistratum eo nomine usum esse certissimis scriptorum testimoniis (Liv. XXXII, 22, 2. XXXVIII, 30, 4. Plut. Arat. 43) allatis demonstravit F., monens etiam post foedus Achaeorum a Romanis dissolutum Dymis certe (n. 316, 21) eum magistratum mansisse, quo probabilius esset etiam Andaniae nomen eadem vi accipiendum esse. Nam τοῦ ἕκτου μηνὸς utique praestat cum Foucarto ad sequentia referre, quam, ut Sauppius voluit, cum δαμιοργοί coniungere. 65 Cf. not. 7. 66 τὸν αὐτὸν ἐνιαυτόν Ku. Sa. Lapis Foucarto teste habet Τ|.ΝΓΙΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝ. Emendare conatus sum, dubitans sane. Cum aut dici posset, non licere (omnino) *bis* eosdem fieri, aut, non licere *iterum* eosdem fieri *insequente anno*, hae duae locutiones confusae videntur. 67 Cf. not. 44.

ὅσων χρεία ἐστὶ εἰς | τὸ ἐπιτελεῖσθαι τὰ ‖ μυστήρια. προγρα|φόντω δὲ ἐκ τῶν ἱε|ρῶν καὶ ῥαβδοφόρους | τοὺς εὐθετωτάτους, | ὁμοίως δὲ καὶ μυστα‖γωγούς. τοὺς δὲ συν|λειτουργήσοντας | μετὰ Μνασιστρά|[τ]ου προγραφόντω ἄν | [τ]ινας εὑρίσκωντι εὐ‖θέτους ὑπάρχοντας | καὶ τῶν μὴ ὄντων ἱε|ρῶν· καὶ οἱ προγραφέν|τες πειθαρχούντω | καὶ ἐπιτελούντω ὅ ἄν ‖ προγραφῆντι[68]· τὸν δὲ | μὴ ποιοῦντα κατακρι|νάντω εἴκοσι δρα|[χ]μαῖς καὶ ἐγγραψάν|τω εἰς τοὺς πολεμάρ‖χους. οἱ δὲ ῥαβδοφόροι | μαστιγούντω οὓς κα | οἱ δέκα κελεύωντι, | οἱ δὲ κατασταθέν|τες δέκα κρινόντω ‖ [τ]ὰ κ[ρίμα]τα [πάντα].

Ἄ[ν δὲ χρεία εἴ πε]|ρί τινος διαβούλιον [γί]|νεσθαι, συναγόντω | οἱ δέκα πάντες[69] τοὺς ἱ‖ερούς, καὶ καθὼς τοῖς | πλειόνοις δόξαι, ἐπιτε|λείσθω. φορούντω δὲ οἱ | δέκα ἐν τοῖς μυστη|ρί|οις στρόφιον πορφύριον. ‖ Ἀγράφων. εἰ δέ τινα | ἄγραφά ἐστι ἐν τῶι δι|αγράμματι ποτὶ τὰν | τῶν μυστηρίων καὶ | τὰν θυσιᾶν συντέλει‖αν, βουλευέσθωσαν οἱ | σύνεδροι, μὴ μετακι|νοῦντες ἐπὶ καταλ[ύ]|σει τῶν μυστηρίων μ[η]‖θὲν τῶν κατὰ τὸ διά‖γραμμα· εἰ δὲ μή, τὸ | γραφὲν ἀτελὲς ἔστω· | τὸ δὲ διάγραμμα κύρι|ον ἔστω εἰς πάντα τὸν | χρόνον.

68 Cf. not. 55.

69 Hoc, non πάντας, in lapide esse testatur F. At iniuria de omnibus decemviris intellegit. Immo idem nominativi in -ες pro accusativo in -ας usus, qui Delphis iam perantiquo tempore (I. G. A. 319, 6 μνᾶς δεκατέτορες), in Achaia certe tertio a. Chr. n. saeculo (Bull. de corr. Hell. III p. 41 n. 1, 8. 10) observatur, hic quoque statuendus est. Multo latius is soloecismus imperatorum Romanorum tempore propagatus est, quo permagnus lapidum sepulcralium numerus ἔζησε ἔτη ---, μῆνες ---- habet.

654 Ex ruderibus Hermiones (*Kastri*) in Siciliam delatus lapis. Exscripsit P. Victorius, cuius apographum habetur Cod. Monac. Lat. 743 (olim Cod. Victor. 27) fol. 102. Id primus expressit Gorius Inscr. Don. Class. IV n. 9 p. 137 non ita accurate, a quo pendent cum alii tum Boeckh C. I. G. 1193 (Syll.[1] 389. W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 183 n. 3386. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 172 n. 179). Ex codice ipso meum in usum exscripsit E. Ziebarth.

Litterae ΘΞΠΣ, si modo apographo fides habenda est. Versuum dispositio ab eo qui transcripsit pro arbitrio facta videtur.

---- | καὶ συμπομπεύειν καὶ ἄγειν | βοῦν, ὅπως φανερὰ ᾖ διότι τάν | τε συγγένειαν καὶ φιλίαν (θέ)λει[1] | ἐπὶ πλεῖον προάγειν, ἔδοξε τᾷ ‖ πόλει, ἀποκριθῆμεν τοῖς πρεσβευ|ταῖς, διότι ἁ πόλις τῶν Ἑρμιονέων | ἀνανεοῦταί τε τὰν συγγένειαν καὶ | φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν τᾷ πόλει ποτ|τὰν πόλιν τῶν Ἀσιναίων[2], καὶ ἐπὶ ‖ πλεῖον προά[ξ]ε[ι][3], καὶ διότι ἀποδέχε|[ται] ἁ πόλις φιλοφρόνως τάν τε θυ|σίαν ἂν μέλλει ἄγειν ἁ πόλις τῶν | Ἀσιναίων (τ)ᾶι Δάματρι (τ)ᾶι[4] Χθονίαι· | καταστᾶσαι δὲ καὶ θεαροδόκον, ὅσ‖τις ὑποδέξε[ται τοὺς πα]ραγινομέ|νους συνθύτας ἐπὶ τὰν θυσίαν | τῶν Χθονείων[5]· [ἐπαινέσ](αι)[6] δὲ καὶ | τοὺς πρεσβευτὰς ἐπί τε τᾶι ἐν|δαμίαι καὶ τ(ᾶι)[7] ἀναστροφᾷ [ἂν π]επό‖ηνται ἀξίως ἑκατέρ[αν τᾶν] πολίων. | δόμεν δὲ καὶ ξένια τοῖς πρεσβευ|ταῖς Ἀπελλ[ᾶν τὸν ταμίαν] τὰ μέγιστα ἐκ | τῶν νόμων. τοὺς δὲ νομογράφους | [τοὺς κα]τασταθέντας κατα[χ]ω‖ρίσ⟨τ⟩αι τοῦτο (τὸ)[8] δόγμα εἰς τοὺς [νόμους, | καὶ τοὺς][9] δαμιουργοὺς τοὺς ἐπὶ Λαΐδα ἐ|γδόμεν στάλαν καὶ ἀναγρά[ψαι τὸ] | δόγμα καὶ ἀναθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς | Δάματρος τᾶς Χθονίας, ὅπως ὑ‖πόμναμα ᾖ ἑκατέραις ταῖς πόλε|σιν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. καλέ|σαι δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰν | κοινὰν ἑστίαν τοὺς πρεσβευτὰς | ὅσας κα ἁμέρας ἐπιδαμῶντι· τὸ ‖ δὲ ἀνάλωμα δότω εἰς ταῦτα Ἀπε|λ(λᾶ)ς[10] ὁ ταμίας. θεαροδόκος Ἀγόραι|σος Πραξία.

---

1 ΘΒΛΕΙ. 2 Messeniae, quo se contulerunt Dryopes ex Argolide pulsi (Müller Dor. I p. 155). Asine Argolidis intellegi nequit, quia Dryopibus expulsis civitas sui iuris esse desiit. B. 3 προαζε, ultima littera linea traducta deleta, cod. ex Ziebarthi testimonio. 4 καὶ δαματρι και. De Cereris Chthoniae sacris Hermionensibus cfr. Pausan. II, 35, 4 sqq. C. I. G. 1194,2. 1195,2. 1198,2. 5 Cum Gorius ante Χθονείων septem litterarum lacunam indicasset, [παρ' ἄμμι] suppleverat B., [μεγάλων] ego. Sed Ziebarthi apographum docet, nullam hic esse in codice lacunam. 6 ε codex. 7 τε cod. 8 Supplevi. τό(δε) τὸ Boeckh. 9 Gorius hic nullam habet lacunam, sed verba tria supplenda esse demonstravi in proecdosi. Iam Ziebarthi apographum docet et v. 25 fin. et v. 26 init. septenas fere litteras intercidisse. Legum conscriptoribus mandatur ut plebiscitum legibus inserant, qua de re eadem plane ratione n. 295, 26 sqq. dicitur ὅπως δὲ καὶ [ἐν τοὺς ν]όμους καταχωρισθῇ — ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στρατα[γὸν] καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντας. Boeckhii rationem longe diversam iam non opus est refellere. 10 απε|λεισ codex.

655 Ephesi. Ex Cyriaci Anconitani apographo (cod. bibl. Riccardianae 996) edidit O. Riemann Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 289 n. 72 (Syll.[1] 390).

Λουκίῳ Μεστρίῳ Φλώρῳ ἀνθυπάτῳ[1] παρὰ | Λουκίου Πομπηίου Ἀπολλωνίου Ἐφεσίου.

Μυστήρια καὶ θυσίαι, κύριε, καθ' ἕκαστον | ἐνιαυτὸν ἐπιτελοῦνται ἐν Ἐφέσῳ Δήμητρι ‖ Καρποφόρῳ καὶ Θεσμοφόρῳ καὶ θεοῖς | Σεβαστοῖς ὑπὸ μυστῶν μετὰ πολλῆς | ἁγνείας καὶ νομίμων ἐθῶν σὺν ταῖς | ἱερ(ε)ίαις ἀπὸ πλείστων ἐτῶν συντετηρημένα | ἀπὸ[2] βασιλέων καὶ Σεβαστῶν καὶ τῶν ‖ κατ' ἐνιαυτὸν ἀνθυπάτων, καθὼς αἱ | παρακείμεναι ἐπιστολαὶ αὐτῶν περιέχουσιν. | ὅθεν, ἐπειγόντων καὶ ἐπὶ σοῦ τῶν μυστηρίων, | ἀναγκαίως, κύριε, ἐντυγχάνουσί σοι δι' | ἐμοῦ οἱ ὀφείλοντες τὰ μυστήρια ἐπιτελεῖν, ‖ ἵνα ἐπιγνοὺς αὐτῶν τὰ δίκαια -------

1 L. Mestrius Florus anno 69 a. Chr. consularis Betriacensi proelio interfuit (Plut. Otho 14); unde Waddington Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom. p. 156 cum extremis Neronis annis consulem suffectum fuisse collegit. Proconsulatum Asiae vero eo demum anno gessit, quo Domitianus Germanici cognomen assumpsit, i. e. 83/4 p. Chr. W. 2 Praepositio pro ὑπὸ verbo passivo adiuncta non transscribentis errore, sed prava inferioris aetatis consuetudine nata videtur.

---

656 Basis marmoris albi arae similis inscripta a tribus partibus (*a b c*), fracta in duas partes. Superiorem partem quae continet *a* v. 1—8. *b* v. 1—11. *c* v. 1—6, Woodius Ephesi erutam in museum Britannicum intulit. Inferior pars, quae reliquos titulorum *a b c* versus habet, iampridem Oxonium ablata erat, ubi nunc etiam est. Huius inscriptiones ediderunt Pococke Inscr. ant. I, 3, 3 p. 34 sqq. Chandler Inscr. ant. I p. 12 n. 36 (Boeckh C. I. G. 2954). Lebas-Waddington Inscr. III, 137—139. Particulam *a* solam ex Loewii apographo exhibet J. Franz Annali dell' Inst. arch. Rom. X (1847) p. 108. Superioris fragmenti latus *a* ed. Waddington Fastes des provinces Asiatiques p. 224, qui primus perspexit utrumque eiusdem lapidis esse. Omnia coniuncta accuratissime edidit E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 142 n. CCCCLXXXII cum Addendis p. 294.

Litterae ΘΞΠΣΩ. Passim binae litterae inter se ligatae.

a [Γάϊος Πο]πίλλιος Κᾶρος Πέδω[ν][1] | ἀνθύπατος λέγει[2]· | [Ἔ]μαθον ἐκ τοῦ πεμφθέντος [πρός] | με ψηφίσματος ὑπὸ τῆς λαμπροτ[ά]||της Ἐφεσίων βουλῆς τοὺς πρὸ ἐμ[οῦ] | κρατίστους ἀνθυπάτους ἱε[ρὰς] | νομίσαι τὰς ἡμέρας τῆς [πα]νη[γύρεως | τ]ῶν Ἀρτε[μισίων], καὶ τοῦτο διατά|γματι δεδηλωκέναι[3]· ὅθεν ἀναγκαῖ||ον ἡγησάμην καὶ αὐτὸς ἀποβλέ|πων εἴς τε τὴν εὐσέβειαν τῆς θεοῦ | καὶ εἰς τὴν τῆς λαμπροτάτης Ἐφε|σίων πόλεως τειμὴν φανερὸν ποι|ῆσαι διατάγματι ἔσεσθαι τὰς ἡμέρας || ταύτας ἱερὰς καὶ τὰς ἐπ' αὐταῖς ἐκε|χειρίας φυλαχθήσεσθαι· προεστῶ|τος τῆς πανηγύρεως | Τίτου Αἰλίου Μαρκιανοῦ Πρίσκου | τοῦ ἀγωνοθέτου, υἱοῦ Αἰλίου || Πρίσκου, ἀνδρὸς δοκιμωτάτου καὶ | πάσης τειμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξίου.

b [Ἔδ]οξεν τῆς πρώτης καὶ με[γίστης | μητρ]οπόλεως τῆς Ἀσίας καὶ δὶς νεω[κόρου τῶν | Σεβασ]τῶν καὶ φιλοσεβάστου Ἐφ[εσίων πόλεως || τῇ βο]υλῇ καὶ τῷ δήμῳ· περὶ ὧν εἰσηγ[εῖται | ---- Λ]αβέριος Ἄμοινος φιλοσέβαστος, ὁ γραμμ[ατεὺς | τοῦ δή]μου, ἐπεψήφισαν δὲ οἱ στ[ρ]ατηγοὶ τῆς | πόλεως φιλοσέβαστοι· | [ἐπειδὴ ἡ π]ροεστῶσα τῆς πόλεως ἡμῶν θεὸς Ἄρτε[μις || οὐ μόνον] ἐν τῇ ἑαυτῆς πατρίδι ⟨α⟩ τιμᾶται[4] ἣν ἁ[πασῶν | τῶν πόλεων] ἐνδοξοτέραν διὰ τῆς ἰδίας θειότητ[ος | πεποίηκεν, ἀ]λλὰ καὶ παρὰ [Ἕλλησίν τε κ]αὶ [β]αρβάρ[ο]ις, ὥ[στε | πολλ]αχοῦ ἀνεῖσθαι[5] αὐτῆς ἱε[ρὰ καὶ τεμένη, ναοὺς[6] δὲ] | αὐτῇ τε εἱδρῦσθαι

---

1 Consul suffectus fere 148 p. Chr., proconsul Asiae sub finem principatus Pii et initio M. Aurelii. Cf. C. I. L. VI, 855. XIII, 5090. XIV, 3610 et nummum ap. Imhoof mon. Gr. p. 408, 135. Prosopographia imp. Rom. III p. 85 n. 623. 2 Cf. n. 422, 2. 423, 2. 3 Pedonem proconsulem Ephesiorum animos offendisse, quia per feriarum dies conventum haberet aut aliud nescio quid publici negotii gereret, de eaque re Ephesios populiscito questos esse sumpsit Hi. Sed de ea re nihil hic scriptum est. Immo cum priores proconsules edictis illos dies sacros existimari iussissent, Pedonem cum proconsulatum iniret ut idem facerent plebiscito rogaverunt Ephesii, quorum precibus ille hoc quod tenemus edicto morem gerit. 4 ΤΙΜΑΤΑΙ priores editores, ΑΤΙΜΑΤΑΙ Hi. Cui sine dubio credendum est, Α in lapide esse, sed quod ἀτιμᾶται recte se habere opinatur, is quidem error est manifestus. Nam ut non dicam de verbi ipsius formatione, sententia quam ille inesse vult, cum Ephesios hic conqueri statuat de neglecta deae religione, cui malo hoc decreto obviam ire studeant, adversa fronte pugnat cum v. 32—34. Quod illum fugisse plane mirum est, nisi verbum ἀνεῖσθαι v. 33 perperam de desertis delubris intellectum errori ansam praebuit. 5 De fundis ἀνιέναι pervulgatum est consecrandi vi, cum de aliis rebus ἀνατιθέναι dicatur. 6 Supplevi. Ipsum verborum ἀνεῖσθαι et εἱδρῦσθαι discrimen indicio est,

καὶ βωμοὺς [καὶ ἕδη[7] διὰ] ‖ τὰς ὑπ' αὐτῆς γενομένας ἐναργεῖς ἐπι[φανείας·] | καὶ τοῦτο δὲ μέγιστον τοῦ περὶ αὐτὴν σε[βασ]|μοῦ ἐστιν τεκμήριον, τὸ ἐπώνυμον αὐτ[ῆς] | εἶναι μῆνα καλούμενον παρ' ἡ[μ]ῖν μὲν Ἀρτ[εμισι]|ῶνα[8], παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς ἔ[θνεσιν] ‖ τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς πόλεσι[ν] | Ἀρτεμίσιον[9], ἐν ᾧ μηνὶ πανηγύρεις τε καὶ ἱερ[ο]|μηνίαι[10] ἐπιτελοῦνται, διαφερόντως δὲ ἐν [τῇ] | ἡμετέρᾳ πόλει τῇ τροφῷ τῆς ἰδίας θεοῦ τῆς Ἐφ[εσί|α]ς· προσῆκον δὲ εἶναι ἡγούμενος ὁ δῆμος [ὁ ‖ Ἐ]φεσίων ὅλον τὸν μῆνα τὸν ἐπώνυμον τοῦ θ[είου | ὀ]νόματος εἶναι ἱερὸν καὶ ἀνακεῖσθαι τῇ θεῷ, | [ἐ]δοκίμασεν δ[ι]ὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος [κατα|στῆσ]αι τὴν περὶ αὐτοῦ θρησκείαν· διὸ [δεδόχθαι | ἱερ]ὸν τὸν μῆνα τὸν Ἀρτεμισιῶνα εἶ[ναι πάσας ‖ τ]ὰς ἡμέρας, ἄγεσθαι δὲ ἐπ' αὐταῖς μην[ός τε | καὶ][11] ἔτους τὰς ἑορτὰς καὶ τὴν τῶν Ἀρτεμ[ισίων

---

primum de ipso terrae solo deis dedicato, deinde de aedificiis operibusque humana manu in eo erectis dici. Illud τε quod post αὐτῇ est rectius post ναοὺς locum haberet, sed tales traiectiones in hac potissimum particula perfrequentes sunt. 7 Supplevi. Cf. not. 6. 8 Atheniensium Elaphebolиona, Romanorum Martium aut Aprilem, esse opinatur Hicks p. 79, cum E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 397 proximum potius fastorum Atticorum mensem Munychionem, Romanorum Aprilem aut Maium, cum eo comparet. 9 Novimus hoc nomen ex permultarum civitatium Doricarum fastis (E. Bischoff p. 406). Sed paullo neglegentius hic dicitur reliquos Graecos praeter Ephesios ea nominis forma uti; immo in civitatibus Ionicis constanter ut Ephesi Ἀρτεμισιών est (Bischoff l. l.) itemque apud Magnetas et qui ad Pelii radices incolebant (n. 790, 79) et Asianos ad Maeandrum habitantes (n. 552, 6. 22). 10 Ad Schol. Pind. Nem. III, 4: ἱερομηνίαι δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνὶ ἱεραὶ ἡμέραι οἱαιδήποτε θεοῖς ἀνειμέναι provocat Hi. Sed illa explicatio huc non quadrat. Nam cum unusquisque dies in aliquo mense sit, scholiasta non potest aliud sibi velle ac ἱερομηνιάς esse dies quibus quoque mense eadem stata sacra redeant; ac haec sane videtur propria notio esse, ut illo nomine menstrua sacra ab annuis (ἑορταί) distinguantur. Verum ut nonnunquam de illis ἑορτή usurpatur, sic vice versa hic et alibi ἱερομηνίαι vocantur feriae quotannis redeuntes. Nam de illo altero genere cogitari nequit, quia definite dicitur eas in unum totius anni mensem Artemisiona incidere. 11 Cum antea enuntiatum sit, totum mensem sacrum esse, quae vana est pietatis iactatio et affectatio (n. 557[14]), iam ne id perperam intellegatur, additur quaenam sacra per illum mensem quibusque diebus facienda sint, nempe neque plura neque alia atque ad id tempus iam fieri consueverant. Supplevi existimans hic stata sacra et quae quoque mense et quae quoque anno redirent comprehendi; μῆν[α ὅλον δι'] ἔτους Hi., id quod me non intellegere ingenue profiteor. Nam quo pacto quae per unum mensem fiunt

πανήγ]|υριν καὶ τὰς ἱερομηνίας, ἅτε τοῦ μηνὸς ὅ[λου ἀνακειμέ|ν]ου τῇ θεῷ· οὕτω γὰρ ἐπὶ τὸ ἄμεινον τῆς [θεοῦ τιμωμέ|ν]ης ἡ πόλις ἡμ[ῶν ἐ]νδοξοτέρα τε καὶ εὐδ[αιμονεστέρα] ‖ εἰς τὸ[ν ἅπα]ντα διαμενεῖ χ[ρόνον].

c Ἡ πατρὶς | Τ(ίτον) Αἴλιον Τ(ίτου) υἱὸν Κλ(αυδία) | Μαρκιανὸν Πρίσκο[ν, τὸν] | ἀγωνοθέτην καὶ πα[νηγυριάρχην ‖ τ]ῶν μεγάλων Ἀρτ[εμισίων, | καὶ] πρῶτον αὐτ[ὸν ποιήσαντα] | τὴν πανήγυριν κατὰ τέλειο[ν,] | καὶ ἐκεχειρίας εἰς ὅλον τὸ[ν] | ἐπώνυμον τῆς θεοῦ μῆνα ‖ τυχόντα[12], καὶ Ἀρτεμισι|ακὴν κρίσιν[13] καταστήσαντα, | καὶ τὰ θέματα[14] τοῖς ἀγωνισ|ταῖς αὐξήσαντα, καὶ ἀνδρι|άντας τῶν νικησάντων ‖ ἀναστήσαντα· | τὴν τειμὴν ἀναστήσαντο[ς] | Λ(ουκίου) Φαινίου Φαύστου | τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ.

dici possunt per totum annum fieri? 12 Cf. v. 44 sqq. 13 Reiecta sane inepta Zimmermanni (Ephesos p. 109) opinione qui haec ex Achille Tatio VIII, 6, 12 explicare conatur, Hi. conicit, hunc profectum (*improvement*) in praemiis distribuendis, qui satis tecte indicaretur, nihil aliud fuisse ac mercedem, quae arbitris numeraretur, agonothetae munificentia auctam. At non amplificatam aut emendatam κρίσιν legimus, sed constitutam (καταστήσαντα), neque κρίσις de praemiis distribuendis dicitur, sed hoc vocabulo singula certamina, ex quibus universus ludorum sollennium orbis constat, haud raro significantur. Sic iam apud Soph. Electr. 684 δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις; cf. etiam n. 671, 33 δευτέρας κρίσεως. Triplici igitur beneficio splendorem ludorum auxit Priscus, et novo certamine adiuncto cui propium nomen erat Ἀρτεμισιακὴ κρίσις, et praemiis victorum auctis et statuis illorum suis impensis erectis. 14 Cf. n. 675, 21 sqq.

657 Tabula marmorea ex Palaeopoli Samothracum delata in vicum hodiernum (*Chora*) ad Phardyn, cuius ex apographo ed. O. Rubensohn Die Mysterienheiligthümer von Eleusis und Samothrake p. 233 n. III. Paullo plenius et accuratius exscripsit O. Kern et edidit Mitth. des arch. Inst. in Athen XVIII (1893) p. 365 n. 9.

[Ἐπὶ βασιλέως]
[Π]υθίωνος τοῦ Ἀριδήλου
Ῥοδίων ἱεροποιοί[1]

Litterae ΑΛΔΔΠΠΣ. 1 Cf. C. I. G. 2157, 1 [Κ]υζικηνῶν ἱεροποιοὶ καὶ μυστηρίων ἐ[πόπτα]ι ἐπὶ Ἀντιγένους τοῦ Ἑρμαγόρου ἱππάρχεω. Rub. hic nonnulla de hieropoeis Rhodiorum attulit, sed eum fugisse videtur, homines qui hic recensentur nullum domi munus aut sacerdotium gessisse. Immo qui

μύσται καὶ [ἐ]πόπται
εὐσεβεῖς·
[Σ]ωσικλῆς[2] Εὐκράτευς
Πεισικράτης Τιμαράτου
Δαμάτριος Ἀμφοτεροῦ
συνέγδαμοι[3]·
Καλλικράτης Δαματρίου
Ἀναξικράτης Ἀναξικρά[τευς]
Θεύδωρος Ἡραγ[όρα]
Ἰσίδοτος ----------
Δαμάτ[ριος -------]
Ἀγασ----------

peregre ad delubrum aliquod mittuntur, in universum quidem θεωροὶ appellantur; sed fieri potest ut negotium eorum accuratius definiatur. Itaque si oraculum consulunt θεοπρόποι, si victimas adducant ἱεροποιοὶ audiunt. Cf. Bull. de corr. Hell. XX p. 676: [Ὁ δ]ῆμος ὁ Ἀθηναίων τῶι [Ἀπ]όλλωνι ἀν[έ]θηκεν. | ἱ]εροποιοὶ οἱ τὴν Πυθιάδα ἀγαγόντες, probe illi quidem distinguendi ab eis hieropoeorum Atheniensium generibus, de quibus exposui n. 496[13].
2 Sic in lapide legi testatur K. [Σ]ΩΣΙΑΔΗΣ Rub. 3 Homines privati qui una cum illa legatione sua sponte iter Samothracam fecerant ut mysteriis initiarentur.

---

658 Stela marmorea cum aëtomate inventa Samothracae; est apud Phardyn hominem antiquitatis studiosissimum in eadem insula. Edd. O. Rubensohn Die Mysterienheiligthümer in Eleusis und Samothrake p. 231 n. II. O. Kern Mitth. des arch. Inst. in Athen XVIII (1893) p. 367 n. 10.

Ἐπὶ βασιλέως[1] Ἀπολλοφάνου
τοῦ Διοδώρου
ἐφόπται[2] εὐσεβεῖς
Λεύκιος Σικίνιος Μαάρκου[3]

Litteras volgares praeter ΑΘΣΥ habet Rub. Kernius titulum minuscula scriptura expressit, sed in versus 12 lectione afferenda Γ pro Γ scribit.
1 Magistratus eponymus Samothracum ex multis titulis notus. 2 Aspiratio ex ἐφορᾶν, ἔφορος errore in hoc vocabulum translata videtur.
3 Et geminata praenominis vocalis (ΜΑΔΡΚΟΥ Rub., sed ΑΑ in lapide esse testatur K.) et υἱός in paternae originis designatione omissum liberae reipublicae tempora indicant. K. Sed ex altera parte nomina Graeca

Ῥωμαῖος
καὶ ἀκόλουθος[4] Σέλευκος
μύσται εὐσεβεῖς
Αὖλος Σικίνιος Λευκίου
Ῥωμαῖος Ἀθηνίων[5]
[Σπό]ριος[6] Πέρσιος Κοΐντου
[Ῥωμα]ῖος[7] Λεωνίδης
----------------- ὑπηρετικοῦ
---------------σι

libertinorum (v. 9. 11) hic non iam praenominis sed cognominis locum tenent, qua ex re collatis titulis 322 et 335 colligas hunc anno 90 a. Chr. non esse antiquiorem. 4 Cf. n. 646, 47 sqq. τοῖσι μύσ[τησιν] καὶ το[ῖς ἐπ]όπτῃισιν [καὶ τοῖς] ἀκολ[ούθ]οισιν. 5 Libertus sine dubio L. Sicinii M. f. v. 4. Quod libertus alio ac patronus praenomine utitur, id et n. 335, 6. 7. 10. 12. 13. 15 redit et omnino antiquiore aetate legitimum fuit. Cf. Th. Mommsen Römische Forschungen I p. 27. Cognomen post ethnicum positum sane ab usu volgari abhorret. 6 Supplevit Rub. dubitanter, intactum reliquit K. Sed omnium certissimum est supplementum, quandoquidem praenomen flagitatur neque vero ullum aliud huc quadrat. 7 Supplevi. Sine dubio hic quoque libertinus fuit.

---

659 Stela marmoris supra margine prominente ornata, inventa Samothracae. Ex imagine photographa ed. Th. Reinach Revue des études Grecques V (1892) p. 201 n. 4.

Θεοί. | Βασιλεύοντος[1] Σαβείνου οἵδε | Ἀθηναίων ἐμυήθησαν· Ὁ ἀπ' ἄστεως στρατηγὸς Ἀθηναίων τῶν ‖ ἐν Ἴμβρῳ[2] Σωκράτης Ἀρχελάου Πειραι|εύς[3]

Litterae ΖΘΞΠϹΩ. De aetate cf. not. 4. 5. 1 Cf. n. 658[1]. 2 Cleruchos Athenienses qui Scyrum Lemnum Imbrum atque usque ad annum 322 a. Chr. Samum tenebant magistratibus paruisse non ipsorum suffragiis electis, sed Athenis missis, apparet ex Aristot. Ἀθ. πόλ. 62, 2: λαμβάνουσι δὲ καὶ ὅσαι ἀποστέλλονται ἀρχαὶ εἰς Σάμον ἢ Σκῦρον ἢ Λῆμνον ἢ Ἴμβρον εἰς σίτησιν ἀργύριον. R. Imperatorum Romanorum aetate eos στρατηγούς nominatos esse hic videmus, sed eam appellationem multo antiquiorem esse ex n. 587, 275 iure collegisse mihi videor. Utique hi distinguendi sunt a decem praetorum collegio. 3 Frater huius germanus mihi videtur Abascantus Archelai f. Piraeensis ephebus intra annorum 129 et 138 p. Chr. spatium (C. I. Att. III, 1111, 9), frater patruelis Archelaus Apollonii f. Piraeensis ephebus paullo ante a. 124 p. Chr. (C. I. Att. III, 1104, 23), cosmeta 144 p. Chr. (C. I. Att. III, 738, 3. 1112, 10). Certe cum eis quae ex aliis nominibus de tituli

Φιλοκράτης ὁ καὶ Εἰσίδωρος Φιλο|κράτους Ὀῆθεν
Ἀσκληπιάδης Μηνοδώρου Φλυεύς[4]
Εὐσχήμων Χρυσέρωτος Πειραιεύς
Κορνήλιος Ἀδείμαντος Ἀναφλύστιος
Κορνηλία Ἀλεξάνδρα Κορ(νηλίου) Ἀδειμάντου θυ(γάτηρ)
Κορνηλία Φιλότροφον ἐξ Ἀζηνιέων
Σωτᾶς Βότρυος Δαιδαλίδης
ἐπόπται
Π(όπλιος) Ἑρέννιος Λεοντεὺς Ἀζηνιεύς[5]
Κλᾶρος Κλάρου Αἰξωνεύς
Ἰούλιος Ἕρμιππος

in corona laurea:

Θεοῖς ‖ Μεγάλοις | Σαμοθρᾳ|ξι.

aetate colligantur (cf. not. 4. 5), hoc optime conciliatur. 4 Ephebus fuit anno 156 p. Chr. n. (C. I. Att. III, 1121, 68). R. Itaque hunc titulum intra annorum 160—180 p. Chr. spatium incisum esse perquam probabile est. 5 Ephebus anno 144 p. Chr. (C. I. Att. III, 740, 9. 1113*a*, 24).

660 Marmor inventum Mileti in theatro, et inde Parisios translatum (*Musée du Louvre*). Ed. O. Rayet Revue archéologique XXVIII (1874) p. 104 (Syll.[1] 391. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 358 n. 480).

[----------- καὶ] τ[ῆι θεῶι] κ[εχαρισ]μένω[ς ἕ]ξει κα[ὶ τῶ]ι δήμωι συμφερό[ν]|τω[ς] καὶ νῦγ καὶ εἰς τὸν ἔπειτε χρόνον συντελοῦντ[ι | τὰς] ἀγέρσεις[1] Ἀρτέμιδι Βουληφόρωι Σκιρίδι καθότι Σκιρ[ί|δα]ι ἐξηγούμενοι εἰσφέρουσι[2] ἢ καθότι νῦγ γίνεται. ἃ [δὲ ‖ ἄ]ν ὁ θεὸς[3] θεσπίσῃ, οἱ μὲν θεοπρόποι εἰσαγγειλάτωσαν | εἰς ἐκκλησίαν, ὁ δὲ δῆμος ἀκούσας βουλευσάσθω, ὅπως | πάντα

Secundum litterarum formas editor titulum ad quartum a. Chr. saeculum referri posse dicit. V. 1—10 continent finem plebisciti de oraculo consulendo, v. 10—12 initium interrogationis, quam excipiebat sine dubio responsum oraculi, denique sequebatur alterum plebiscitum (cf. v. 6). 1 Cf. 601, 26. 666, 10. 2 Sc. εἰς τὸν δῆμον. Sciridarum gens ius habet de iure sacro respondendi (ἐξηγεῖσθαι), ut apud Athenienses Eumolpidae. Sed si qua emendanda iis videntur in sacris, ad populum ferendum est. Quod cum factum esset, populus nolebat decernere priusquam oraculum de ea re consuleretur. 3 Apollo Didymeus.

πραχθήσεται ἀκολούθως τῆι τοῦ θεοῦ συμβουλ[ῆι· | κ]α[ὶ] θεοπρόποι ἡιρέθησαν Φείδιππος Ποσειδωνίου, | [Α]ὐτομήδης Ἐλπήνορος, Λάμπις Λαμπίτου, Λίχας || [Ἑρ]μοφάντου. Ὁ δῆμος ὁ Μιλησίων ἐρωτᾶι πότε[ρο|ν] τῆι θεῶι κεχαρισμένον ἕξει[1] καὶ τῶι δήμωι συ[μ|φε]ρόντως ἔσται[1] καὶ νῦγ καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνο[ν | συ]ντελοῦντι τὰς ἀγέρσεις Ἀρτέμιδι Βουλη[φόρωι Σκιρίδι -----]

1 Sine dubio mero lapicidae errore verborum ἔσται et ἕξει sedes permutatae sunt, ut 20, 29.

---

661 Phigaliae. Edd. Lebas-Foucart Inscr. II 329 (Syll.[1] 392. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr? p. 604 n. 697).

-----ωπας. ἂν | [δὲ πο]ιῆ[ι][1] ἁ πόλις τὰ Διονύσια[2] ἐ|ν τῶι ἐνιαυτῶι ἐν ὧι δεῖ τὰ Ἀνδρίνε|α[3] γίνεσθαι, γινέσθω παρὰ τρία[4].

Litterae apicibus ornatae; memorabiles formae ΑΠΣ. Argumentum non satis perspicuum esse fatetur F., ideoque supplendi conatu abstinuit. At de sacris ab homine privato institutis (cf. Ἀλκεσίππεια Delphorum Wescher-Foucart Inscr. Delph. 436) dici apparet; quae cum satis magnifica essent, auctor ea in eundem annum cum maximis civitatis feriis incidere nolebat, ideoque sanxit ut, si ordo a se institutus ferret, ut utraque eodem anno fierent, Andrinea in tertium annum differrentur. Unde colligas Dionysia penteterica fuisse, Andrinea certe neque penteterica neque trieterica. 1 Supplevi. 2 De Dionysiis Phigalensium complura afferuntur ab Athenaeo ex libro quodam Harmodii Lepreatae, quae composuit C. Mueller Fragm. hist. Gr. IV p. 411. F. 3 De sacrificio annuo in sepulcro centum Oresthasiorum a Phigalensibus fieri solito (Paus. VIII, 41, 1) intellegit F. At neque de annuis sacris hic dici potest neque Ἀνδρίνεα nomen aliunde derivare licet atque a proprio nomine Ἀνδρῖνος. 4 Sc. ἔτη, etsi antea masculinum ἐνιαυτῶι scriptum fuit.

---

662 Marmor album quadrangulum parietis thesauri Atheniensium qui fuit Delphis. Ed. L. Couve Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 71 n. 1 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 209 n. 259).

[Θ]εο[ί]. | Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείῳ, σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις[1]· ἐπειδὴ Κλε[οχά]ρης Βίωνος | Ἀθηναῖος

Litterae volgares praeter ΞΠΣ, non dispositae στοιχηδόν. De aetate cf. not. 7. 1 Cf. n. 663[1].

φυλῆς Ἀκαμαντίδος, δήμου Κικυννέως[2], ποιητὴς μελῶν, ἐπιδαμήσας εἰς τὰν πόλιν γεγραφε τῶι | θεῶι ποθόδιόν[3] τε καὶ[4] παιᾶνα καὶ ὕμνον[5], ὅπως ἄιδωντι οἱ παῖδες τᾶι θυσίαι τῶν Θεοξενίων[6], ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι ‖ τᾶι πόλει, τὸμ μὲν χοροδιδάσκαλον τὸν κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενον διδάσκειν τοὺς παῖδας τό τε ποθόδιον καὶ τὸμ παι|ᾶνα καὶ τὸν ὕμνον, καὶ εἰσάγειν τοῖς Θεοξενίοις. ὅπως δὲ καὶ ἁ πόλις φαίνηται τιμῶσα τοὺς ἄξιόν τι τοῦ θεοῦ γράφοντας, | ἐπαινέσαι Κλεοχάρη Βίωνος Ἀθηναῖον ἐπί τε τᾶι ποτὶ τὸν θεὸν εὐσεβείαι καὶ ὅτι εὔνους ἐστὶ τᾶι πόλει, καὶ στεφανῶ|σαι αὐτὸν δάφνας στεφάνωι, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς. εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον τᾶς πόλιος, καὶ ὑπάρχειν | αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλ‖λοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος. ἄρχοντος Πατρώνδα[7], βουλευόντων Λύσωνος, Νικία, Δίωνος, Γνωσίλα, Εὐθυδίκου.

---

2 Athenienses peregre praeter ethnicum etiam tribus et pagi appellatione significari abhorret a more sollenni. Sed aliud exemplum in titulo item Delphico Bull. de corr. Hell. VI p. 231 occurrere adnotavit C. 3 In thesauro Atheniensium fragmenta carminum inventa sunt, quae cum litteratura docet huius tituli aetate incisa esse, tum suprascriptum ----- Ἀθηναῖος poëtae Atheniensis esse testatur (Bull. de corr. Hell. XVII p. 569 sqq.). Ea ipsa Cleocharis poëmata esse perspexit C. Atqui trium carminum particulae distinguuntur, ex quibus primum (in fragmentis lapidis inter se contiguis *A B*) ποθόδιον fuisse apparet. 4 Carmen fragmenti *C* paeana esse existimat Couve, quia versus superstites Apollinis laudes habent. 5 Hunc hymnum Couve agnoscit in fragmento *D*, cuius in versibus Apollinis (v. 6 [τ]ὸμ μαντοσύ[ναι κλυτόν]), Minervae (v. 8 Παλλάδος), Bacchi (v. 11 Βάκχου) mentio occurrit. 6 Cf. n. 438, 174. 7 Quod Couve hunc archonta tertii a. Chr. n. saeculi esse statuit id et confirmatur et aliquanto accuratius definitur Pomtowii observatione, quinos quotannis buleutas in titulis Delphicis non recenseri nisi a. 280—200 a. Chr. (cf. n. 466[1]).

---

663 Basis inventa Delphis ad orientalem partem muri substructionum templi. Ed. L. Couve Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 79 n. 5 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 215 n. 265). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Gött. gel. Anzeigen 1898 n. 3 p. 225.

Litterae ΞΡΣ. De aetate cf. not. 5.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. | Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελεί|ωι σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις[1]· ἐπειδὴ Κλεόδωρος | καὶ Θρασύβουλος οἱ Θεοξενίδα Φενεᾶται παρα||γενόμενοι ποθ' ἁμὲ ἐπιδείξεις ἐποιήσαντο τῶι | θεῶι διὰ τᾶς μουσικᾶς τέχνας[2], ἐν αἷς καὶ εὐδοκί|μουν προφερόμενοι ἀριθμοὺς[3] τῶν ἀρχαίων ποιη|τᾶν οἳ ἦσαν πρέποντες ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰν πό|λιν ἁμῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰν ἐνδαμίαν καὶ ἀναστροφὰν || καὶ διδασκαλίαν τῶν παίδων ἐποιήσαντο ἀξίως | αὑσωτῶν[4] τε καὶ τᾶς ἰδίας πατρίδος καὶ τᾶς ἁμε|τέρας πόλιος· ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι τᾶι πό|λει τῶν Δελφῶν, ἐπαινέσαι Κλεόδωρον καὶ Θρασύ|βουλον ἐπί τε τᾶι ἀναστροφᾶι καὶ τᾶι φιλοτιμίαι ἇι || τυγχάνοντι ἔχοντες ἐν τῶι ἐπιταδεύματι, καὶ εἶ|μεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν | προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι. εἶ|μεν δὲ αὐτοῖς καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν, καὶ τὰ ἄλλα || τίμια πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ|γέταις τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν. ἄρχοντος Ἀμύντα[5], | βουλευόντων τὰν πρώταν ἑξάμηνον Κλέωνος τοῦ | Διονυσίου, Ξενοκρίτου τοῦ Στησιμένεος, γραμματεύ|οντος Μνασιδάμου τοῦ Ξενοκρίτου.

---

1 Cf. n. 306, 6. 466, 3. 484, 1. 662, 2. Ipsum numerum suffragiorum habes n. 438, 21. 2 Sic Wi., τὰς μουσικὰς τέχνας Couve. At manifesto pluralis αἷς non ad τέχνας, sed ad ἐπιδείξεις spectat. 3 I. e. ῥυθμούς. Loci Dionysii Hal. de adm. vi. Demosth. c. 54 in thesauro Stephaniano allati mentionem fecit C. Praeterea originem huius usus illustrat definitio Aristotelia Rhetor. III, 8, 1408 *b*, 29 ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς ῥυθμός ἐστι, et Latinos sic *numeri* vocabulo uti in volgus notum est. 4 Cf. Kühner-Blass Ausf. Gramm. d. gr. Spr. I p. 600 not. 6. 5 Non ille saeculi tertii a. Chr. n. archon hic est, quem habes supra n. 215, 2, sed alius recentior, qui cum eisdem tribus buleutis redit ap. Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes n. 28, 1. Quo ex titulo cum appareat eius magistratum in Athambi et Archonis sacerdotum Apollinis aetatem incidere, H. Pomtow Jahrbücher für Phil. CXXXIX (1889) p. 519 hos altera secundi a. Chr. n. saeculi parte sacerdotium gessisse demonstravit. C.

---

664 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Sinistrum post Pittakin Ἐφ. ἀρχ. 28 (Rangabé Ant. Hell. 801) edidit Koehler C. I. Att. II, 477, dextrum P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 169. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1889 p. 15. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 122.

['Επὶ Προκλ]έους ἄρχοντος[1], ἐ[πὶ τῆς ------ίδος δευτέρας πρυτανείας, | ἧι ------σ]θένης Κλεινίου Κοθωκί[δης ἐγραμμάτευεν· Μεταγειτνι]ῶνος ἐνδε[κ|άτηι, ἑ]νδεκάτηι τῆς πρυτανείας· [ἐκκλησία κυρία ἐν τῶι θ]εάτρωι· τῶ[ν | προέδ]ρων ἐπεψήφιζεν Δημόστρ[ατος Δι]ονυσ[ο]δώρου Εὐω[ν||υμε]ὺς καὶ συμπρόεδροι· ἔδο[ξεν] τῆι βουλῆι καὶ τῶι δ[ή|μωι· Π]εισιάναξ Τιμοθέου Ἁλαιε[ὺς εἶ]πεν· ἐπειδὴ πρόσοδο[ν | ποιησάμ]ενοι πρὸς τὴν βουλὴν οἱ πατέ[ρες] τῶν παρθένων | [τῶν ἠργ]ασμένων τῆι Ἀθηνᾶι τὰ [ἔ]ρια τὰ [εἰς τὸ]ν πέπλον[2] ἐμφανίζου|[σιν παρ]ηκολουθηκέν[α]ι αὐτὰς τοῖς ὑπ[ὸ τοῦ] δήμου ἐψηφισμέ||[νοις πε]ρὶ τούτων πᾶσι καὶ πεποιηκένα[ι τὰ δί]καια καὶ πεπομπευ|[κέναι[3] κα]τὰ τὰ προστεταγμένα ὡς ὅ τι κ[άλλισ]τα καὶ εὐσχημονέ|[στατα, κα]τεσκευακέναι δὲ αὐτὰς ἐκ [τῶν ἰ]δίων καὶ φιάλην [ἀ|ργυρᾶ]ν ἀπὸ δραχμῶν ἑκατόν, ἣν καὶ [βούλε]σθαι ἀναθεῖν[αι τῆι | Ἀθηνᾶι ὑπό]μνημα τῆς ἑαυ[τῶ]ν πρ[ὸς τὴν θεὸν] εὐσεβεί[ας, καὶ πα||ρακαλοῦσι τὴν] βου[λὴν καὶ τὸν δῆμον ---------]

Litterae ΑΖΘΠΣ. Fines hastarum lineolis transversis ornatae. 1 Anno 98/7 a. Chr. Cf. C. I. Att. II 985 cum Koehleri adnotatione. 2 Cf. Hesych. ἐργαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι. A. Mommsen Feste der Stadt Athen p. 109 sq. Praeter virgines etiam mulieres nuptas huic rei operam dedisse ex Schol. Eurip. Hec. 467 οὐ μόνον γὰρ παρθένοι ὕφαινον, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀλλὰ καὶ τέλειαι γυναῖκες, ὡς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ. Utrasque praecipue ex familiis nobilibus captas esse et per se probabile est et confirmatur fragmentis tabularum, in quibus earum nomina recensentur C. I. Att. II, 956. 957. 957 *b*. 3 Panathenaeis.

665 Delphis in lapide quodam thesauri Atheniensium. Ed. L. Couve Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 87 n. 9. Cf. quae adnotaverunt H. Pomtow Philologi LIV p. 5 sqq. E. Curtius Wochenschrift für cl. Philologie 1895 n. 23 p. 639 sqq. E. Preuner et H. Pomtow Philologi LIV p. 592 sq. Colin Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 639 sq.

Ἀγαθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. | ἐπὶ Μέντορος ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ Ἀθήναις | Ἀργείου[1],

Litterae volgares praeter ΠΣ. 1 Anno 97/6 aut 96/5 a. Chr. n. Cf. C. I. Att. II 985 cum Koehleri adnotatione.

ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα[2] ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπε|κόμισεν, καὶ τὴν πυρφόρον[3] ἤγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπι‖στράτου Ἀθηναῖος[4].

2 Cf. n. 718, 3. 3 Cf. n. 611[1]. 4 Cf. n. 611, 22.

---

666 Tabula marmoris albi, in domo privata vici *Tigani* siti in insula Samo. Edd. O. Rayet Revue arch. XXIV (1872) p. 38 n. IV. E. Stamatiadis Revue arch. XXXII (1876) p. 56. Plenius et accuratius utroque P. Girard Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 483 n. 5 (Syll.[1] 393. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 286 n. 371).

Ἀγαθῆι τύχηι. Ἐπὶ δημι|ουργῶν Μαρσίου καὶ Μνη|σιμβρότου ἔδοξε τῆι βου|λῆι καὶ τῶι δήμωι· Φωκύλος ‖ εἶπεν· ὑπὲρ ὧν ὁ ἱερεὺς | τῆς Ἴσιος ἔθετο τὴν ἱκε|τηρίαν ἐν τῆι βουλῆι καὶ | ἐγνώσθη ἔννομος εἶναι | ἀξιῶν τῆι θεῶι καθότι καὶ ‖ πρότερον ἀγείρειν[1], δεδό|χθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δή|μωι, τὸν ἱερέα τῆς Ἴσιος | [ἀγείρειν] τῆι θεῶι κα[θότι καὶ πρότερον --------]

Litterae volgares praeter ΓΣ. 1 Cf. 601, 26. 660, 3.

---

667 Ara taurobolica inventa Cephisiae, translata Athenas. Post P. Eustratiadem Παλιγγενεσία 27. Αὐγουστ. 1866 aliosque ex Koehleri apographo edidi C. I. Att. III 173 (Syll.[1] 394).

Μετὰ τὴν ὑπατ(είαν) Ὀνωρίου καὶ | Εὐοδίου[1], πρὸ ἓξ καλ(ανδῶν) Ἰουνίων, | ἄρχ(οντος) Ἑρμογένους[2], ἐτελέσθη | ταυροβόλιον[3] ἐν Ἀθήναις, ὅ‖περ παραλαβὼν Μουσώνιος | ὁ λαμ(πρότατος) τῆς τελετῆς τὸ σύν|θημα τὸν βωμὸν ἀναί|θηκα[4].

Litterae ΑΘΞΠCΩ. 1 A. 387 p. Chr. 2 Sacrorum taurobolicorum antistitem intellexit Henzen (Bullett. dell' Inst. Rom. 1867 p. 174); at nulla est causa cur non de eponymo potius Atheniensium archonte dici statuamus. 3 Praeter hoc unum monumentum taurobolicum Athenis inventum est (C. I. Att. III 172), antiquius quidem hoc, sed non multo. 4 Memorabile αι pro ε in titulo ceteroquin accuratissime exarato.

4. Certamina gymnica, equestria, musica, scaenica.

668 Fragmenta duo (*A B*) tabulae marmoris Pentelici duabus columnis inscriptae (*a* a sinistra, *b* a dextra). *A* edd. Pittakis l'ancienne Athènes p. 382. Ἐφ. ἀρχ. 170. Rangabé Ant. Hell. 961. Lebas Inscr. I 854. *B* Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 136. Rangabé 960. Lebas 855 (H. Sauppe ind. schol. Gotting. 1858. Ausgew. Schr. p. 215). Utrumque exscripsit Koehler et edidit C. I. Att. II 965 (Syll.[1] 395. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 722 n. 880).

	Aa	*Ab*
----	------ σ[τέφανος][1]	
----	[δευτ]έρωι[2]	
----	[τ]ρίτωι	
	κιθαρωιδοῖς	
	πρώτωι στέφανος	
Χ	θαλλõ χρυσοῦς	
ΓΗ	ἀργυρίο	
[Χ]ΗΗ	δευτέρωι	ΓΔ --------
[ΓΗ]Η	τρίτωι	Δ -------
[ΗΗ]ΗΗ	τετάρτωι	
ΗΗΗ	πέμπτωι	ΓΔ ------
	ἀνδράσιν αὐλωδοῖς	Δ ------
ΗΗΗ	πρώτωι· τούτο [στ]έφανος	
Η	δευτέρωι	
	ἀνδράσι κιθαρισταῖς	
ΓΗ	πρώτωι· τούτο	
	στέφανος ΗΗΗ	
[--ΗΗ]	δευτέρωι	
Η	τρίτωι	
	αὐληταῖς	
--Η	πρώτωι· τούτο στέφανος	
	[δευτέ]ρωι	

Litterae volgares. Priore quarti a. Chr. saeculi parte exaratum esse cum alia demonstrant tum O frequenter pro recentiore OY scriptum. Laterculus est praemiorum victoribus ludorum musicorum, gymnicorum, equestrium propositorum. Quos ludos Panathenaeorum esse praeter alia olei mentio (not. 8) indicat. 1 <ι. 2 ιιΕΡΩΙ.

Ba

	[παιδὶ στά]διον νικῶντι
[𐅄]	[ἐλα]ίο ἀμφορῆς[3]
Δ	δευτέρωι
	παιδὶ πένταθλον νικῶντι
ΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ	δευτέρωι
	παιδὶ παλαιστεῖ νικῶντι
ΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ	δευτέρωι
	παῖδας πύκτει νικῶντι
ΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ	δευτέρωι
	παιδὶ παγκράτιον νικῶντι
ΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙΙΙ	δευτέρωι
	ἀγενείωι[4] στάδιον νικῶντι
𐅄Δ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΔΙΙ	δευτέρωι
	ἀγενείωι πεντάθλωι νικῶντι
ΔΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
(Γ)ΙΙΙ[5]	δευτέρωι
	ἀγενείωι παλαιστεῖ νικῶντι
[ΔΔ](Δ)Δ[6]	ἀμφορῆς ἐλαίο

3 Cf. Schol. Soph. Oed. Col. 701 ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Παναθήναια ἐλαίου τοῦ ἐκ μοριῶν γινομένου δίδοσθαί φησιν. Lucian Anach. 9 παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. Pind. Nem. X, 35 (64). Notum est admodum magnum vasorum fictilium numerum non modo in Attica ipsa, sed etiam in Italia, Sicilia, Chersoneso Taurica inventum esse, quae inscriptione τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων (εἰμί) usum cui destinata fuerunt testarentur (O. Jahn Die Vasensammlung des Königs Ludwig p. CII). Quod autem eiusmodi amphorae extra Atticam repertae sunt, inde explicatur, quod eis modo qui Panathenaeis vicerant oleum ex Attica vectigali non imposito exportare licebat (Schol. Pind. Nem. l. l. Boeckh Staatsh. I p. 61). S. 4 Cf. Phot. Suid. s. Παναθήναια· καὶ ἀγωνίζεται παῖς ἰσθμικοῦ (quam Photii lectionem variis coniecturis tentatam vindicavi n. 206[1]) πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνήρ. Virorum igitur certamina gymnica in inferiore huius columnae parte interciderunt. Eodem ordine aetates se excipiunt in laterculis victorum C. I. Att. II 966. 967. 968. 970. 5 ΓΙΙΙ. 6 ^Δ.

[ΓΙΙΙ]	[δ]ευτέρωι
	[ἀγενεί]ωι πύκτηι νικῶντι
[ΔΔΔΔ]	[ἀμφορῆς ἐλ]αίο
	[ἀγενείωι παγκράτιον νι]κῶντι

Bb

[-----]	[ἀμφορῆς ἐλαί]ο
[-----]	[δευτ]έρωι
	ἵππων πωλικῶι ζεύγει
ΔΔΔΔ	ἀμφο[ρ]ῆς ἐλαίο
ΓΙΙΙ	δευτέρωι
	ἵππων ζεύγει ἀδηφάγωι[7]
ΗΔΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΔΔΔΔ	δευτέρωι
	πολεμιστηρίοις
	ἵππωι κέλητι[8] νικῶντι
ΔΓΙ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΙΙΙΙ	δευτέρωι
	ἵππων ζεύγει[9] νικῶντι
ΔΔΔ	ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ	δευτέρωι
	ζεύγει πομπικῶι νικῶντι
ΙΙΙΙ	ἀμφορῆς ἐλαίο
Ι	δευτέρωι
	ἀφ' ἵππο ἀκοντίζοντι
Γ	ἀμφορῆς ἐλαίο
Ι	δευτέρωι

7 Cf. Harpocr. s. ἀδηφάγους τριήρεις· ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵτινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην κατὰ τὸν ποιητήν. In recentioribus victorum laterculis (C. I. Att. II 966 sqq.) ζεῦγος τέλειον vocatur. 8 ἵππος κέλης πολεμιστήριος in certaminibus is est, qui plerumque simpliciter ἵππος πολεμιστήριος vel πολεμιστής vocatur (C. I. Att. II 968, 29. 32. 36. Phot. lex. πολεμιστὴς ἵππος· οὐχ, ὡς ἄν τις οἰηθείη, ὁ εἰς τοὺς πολέμους ἐπιτήδειος, ἀλλ' ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι σχῆμα φέρων ὡς εἰς πόλεμον εὐτρεπισμένος· ἦν γὰρ τοιοῦτον ἀγώνισμα). S. 9 ἅρματι πολεμιστηρίῳ est C. I. Att. II 968, 56. 969, 20. B, 10. συνωρίδι πολεμιστηρίᾳ C. I. Att. II 968, 62. 969, 28. Ad hoc certamen Sauppius vidit spectare Aristophanis versum Nub. 28 πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια. Nam manifesto ibi ultimam vocem nominativo casu enuntiari et nomen ἅρματα cogitatione addendum esse.

νικητήρι[α][10]
H παισὶμ πυ[ρρι]χισταῖ(ς) βοῦς
H ἀγενείοις πυ[ρ]ριχισταῖς βοῦς
H ἀνδράσι πυρριχισταῖς βοῦς
H εὐανδρίαι[11] φυλῆι νικώσει βοῦς
H φυλῆι[12] νικώσηι βοῦς
ΔΔΔ λαμπαδηφόρωι νικῶντι ὑδ[ρία]
νικητήρια νεῶν ἁμίλλης[13]

10 Cum proxima separatim νικητήρια appellentur, apparet priora hoc nomine non contineri. Ac S. quidem ἆθλα, quibus ipse victor fruatur, et νικητήρια, quae deis immolentur aut consecrentur, ut ad victores nihil nisi honos perveniat, distingui docuit. At hoc discrimen certe nominis utriusque vis et origo non comprobat. Quare sic potius statuo : cum ante v. 71 ubique etiam eis qui secundum locum nacti sunt praemia proponantur, haec νικητηρίων nomine comprehendi nequeunt; nam νικᾶν est πρῶτον γίγνεσθαι. Quod contra v. 72—80 singula singulorum certaminum praemia enumerantur, quae sunt proprie νικητήρια. Cf. not. 14. 11 Cf. Harpocr. εὐανδρία· Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀγασικλέους· Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Ἀνδοκίδης τ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου (And. IV, 42) δηλοῖ καὶ Φιλόχορος. Xen. Mem. III, 3, 12: ἢ τόδε οὐκ ἐντεθύμησαι ὡς ὅταν γε χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν οὐδαμόθεν τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται, οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει (cf. 672[2]) ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται; Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν οὔτε εὐφωνίᾳ τοσοῦτον διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων οὔτε σωμάτων μεγέθει καὶ ῥώμῃ, ὅσον φιλοτιμίᾳ. In quibus ut εὐφωνίαν ad chorum Deliacum, sic σωμάτων μέγεθος καὶ ῥώμην ad εὐανδρίαν necessario referri monuit Sauppius. Sed magnitudini et robori corporum accedere debebat venustas de qua Athen. XIII p. 565 f: ἐπαινῶ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ κάλλος. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι καὶ τούτους πρωτοφορεῖν [vox corrupta] ἐπιτρέπουσιν. Certabant tribus ita, ut ex unaquaque agmen tribulium qui illis corporis virtutibus excellerent, pulcherrimo vestitu ornatuque prodiret, eique tribui cuius agmen maxime placuisset praemium decerneretur. Utrum θαλλοφορία senum in pompa Panathenaica conexa fuerit cum hoc certaminis genere, quae est H. Valesii (ad Harp. l. l.) sententia a Sauppio probata, necne, diiudicare non huius loci est. 12 Ex duobus praemiis propositis S. collegit duo fuisse εὐανδρίας certamina, alterum senum, alterum adulescentium. At sic permirum esset, cum in certaminibus reliquis diligenter, ut debebant, indicata essent aetatum discrimina, hic nihil eiusmodi legi, ac nudo vocabulo φυλῆι ne id quidem addi, alteram esse hanc tribum, quae eodem certaminis genere vicerit. Quare aliquid incuria lapicidae turbatum esse manifestum est; ac mihi quidem ante φυλῆι certaminis nomen excidisse videtur. 13 Cum Rangabé νέων scripsisset (*'concours de jeunes gens'*), Sauppius ingeniose νεῶν restituit, monens ἅμιλλα vocabulum proprie usurpari de hoc certaminum genere (Thuc. VI, 32, 2. Xen. Hell. VI, 2, 28. Isocr. IX, 1), et de navium certaminibus

HHH . τῆι φυλῆι τῆι νικώσε[ι]
HH κ[αὶ] εἰς ἑστίασιν
HH τῆ[ι δε]υ[τ]έραι β[όες δύο][14]

---

apud Atticos habitis duo extare testimonia scriptorum, Platonis comici apud Plut. Themist. 32 et Lysiae XXI, 5 νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἁμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ, ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς. Cf. 521[11]. 14 Huius versus has reliquias in lapide agnovit Koehler: HHTH ΙΤΡΑΙΟ. Quare se dubitare fatetur, num forte τῆ[ι δὲ δευτ]έραι in lapide fuerit. Ceterum si vera sunt quae de νικητήρια vocabulo disputavi not. 10, dubites num hic omnino de altera tribu quicquam scriptum fuerit.

---

669 Tabula marmoris Pentelici inventa in clivo meridionali Lycabetti montis, delata in museum societatis archaeologicae Atheniensis. Minusculis ed. Kumanudis Χρυσαλλίδος IV (1866) p. 589 (inde H. Sauppe Nachrichten von der Ges. der Wissensch. in Göttingen 1867 p. 146), maiusculis Koehler C. I. Att. II, 978.

Ol. 38 (628 a. Chr.) [ὀγδόηι καὶ τριακοστῆι ἐτέθη]
[παίδων πένταθλον καὶ ἐνίκα]
Εὐτελίδας[1] [Λάκων]·
Ol. 41 (616 a. Chr.) [μι]ᾶι καὶ τε[σσαρ]α[κοστῆι[2] ἐτέθη]
[π]αίδων πυγμὴ κ[αὶ[3] ἐνίκα]
[Φ]ιλύτας[4] Συβαρί[της]·

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. Hunc Olympionicarum recensum antiquiorem Ol. 129 (264 a. Chr.), quippe qua primum post Ol. 99 novo certaminis genere addito aucti sint ludi Olympici (Paus. V, 8, 11), esse perspexit Kum. 1 Cf. Paus. V, 9, 1 πένταθλόν τε γὰρ παίδων ἐπὶ τῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος καὶ τριακοστῆς ἐτέθη, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸν κότινον Εὐτελίδα Λακεδαιμονίου λαβόντος οὐκέτι ἀρεστὰ Ἠλείοις ἦν πεντάθλους ἐσέρχεσθαι παῖδας. Africanus ap. Euseb. I p. 200, 12 Schoene: τριακοστὴ ὀγδόη· — προσετέθη παίδων πένταθλος, καὶ ἠγωνίσαντο τότε μόνον· ἐνίκα δ' Εὐτελίδας (Δευτελίδας cod., etiam versio Arm. *Deutilidas*) Λάκων. Philostratus περὶ γυμν. 13 p. 268, 5 Kayser φασὶ καὶ παίδων πένταθλον παρελθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τριακοστήν, ὅτε νικῆσαι μὲν Εὐτελίδαν Λακεδαιμόνιον, τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην μηκέτι ἀγωνίσασθαι παῖδα ἐν Ὀλυμπίᾳ. 2 Mediam α solus Kum. habet. 3 Pro littera initiali, quam Kumanudis integram habet, Koe. nihil nisi I. 4 Cf. Pausan. V, 8, 9 πρώτη δὲ ἐπὶ ταῖς τεσσαράκοντα Ὀλυμπιάσι πύκτας ἐσεκάλεσαν παῖδας, καὶ περιῆν τῶν ἐσελθόντων Συβαρίτης Φιλύτας. Sic recte codices Va Vb La Lb, Φιλήτας reliqui, quae corruptela veram formam expulit apud Philostratum p. 268, 14, cum Africanus I p. 200, 20 non rectius Φιλώτας habeat (*Philôtas*

Ol. 65 (520 a. Chr.) [πέ]νπτηι [κ]αὶ ἑξηκ[οστῆι][5]
[ἐτ]έθη ὁ[π]λίτ[η]ς[6], ἧι [ἐνίκα][7]
[Δ]ημάρα[τ]ο[ς][8] Ἡρα[ιεύς]·
Ol. 93 (408 a. Chr.) [τ]ρίτηι καὶ ἐνεν[ηκοστῆι]
ἐτέθη[9] συνωρίς, καὶ [ἐνίκα Εὐαγόρας Ἠλεῖος]·
Ol. 99 (384 a. Chr.) [ἐ]νάτηι [κ]αὶ ἐνενη[κοστῆι]
[ἐτ]έθη πώλων ἀβό[λων[10] ἅρμα]
[καὶ] ἐνίκα Εὐρυβιά[δης[11] Λάκων].
Ol. 21 (696 a. Chr.) [Ἀπὸ τ]ῆς Ὀλυμπιάδο[ς τῆς μιᾶς καὶ]
[εἰκοστῆ]ς οἵδε νενική[κασιν][12]·
Ol. 22 (692 a. Chr.) [δευτέ]ραι καὶ εἰ[κ]οστ[ῆι[13] ----]

---

etiam versio Armeniaca). De nominibus in -ύτας cadentibus Sa. provocat ad Ahrens de dialectis I p. 193. Lobeck Pathologiae prol. p. 387. 5 Sic Kum. Nihil nisi .ΞΗΙ agnovit Koe. 6 ΟΙΛΙ⁻.Σ Koe., ὁ[π]λίτ[η]ς Kum. 7 ἧι[θεος Kum., quod a sermonis usu alienum monens verum restituit Sa. 8 .ΗΜ\Ρ\... Koe., [Δ]ημάρα[τ]ο[ς] Kum. De sexta littera igitur plane constat, ut appareat iniuria Sauppium Δημάρετος praetulisse. Cf. Pausan. V, 8, 10 τῶν δὲ ὁπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη μὲν ἐπὶ τῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος καὶ ἑξηκοστῆς· τοὺς δὲ δραμόντας ἀσπίσιν ὁμοῦ πρῶτος Δαμάρατος (sic pars codicum, alii Δαμάρετος ut VI, 10, 4 omnes habent, cum vice versa VIII, 26, 2 praeter Va in omnibus Δαμάρατος sit) Ἡραιεύς. Philostr. p. 268, 16 Δαμάρετος δὲ κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην πρῶτος ὁπλίτου λέγεται τυχεῖν Ἡραιεύς. Africanus ap. Eus. I p. 202, 29 ἑξηκοστὴ πέμπτη· — προσετέθη ὁπλίτης, καὶ ἐνίκα Δαμαρίτος ἡρακλείδης (Δαμάρητος Ἡραιεύς corr. Mai, *Damarétos* habet versio Armeniaca). 9 Primam litteram non legit Koe. 10 Supplevit Kum. ex Platone Legg. VIII 834 C μονίπποις δὲ ἆθλα τιθέντες, πώλοις τε ἀβόλοις καὶ τελείων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις καὶ αὐτοῖς δὴ τοῖς τέλος ἔχουσι. Sa. praeterea provocat ad Bekk. Anecd. I p. 20, 20: ἄβολον κτῆνος, τὸ μὴ ἀποβεβληκὸς τοὺς ὀδόντας, δι' ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία et ad Strattidis fragmentum II p. 783 fr. II Mein.: πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἔτ' ἄβολός ἐστι; Cf. etiam n. 522, 7: θύειν δὲ τὸμ μὲμ βοῦν βεβληκότα, τὴν δὲ οἶν βεβληκ[υ]ῖαν. 11 Cf. Paus. V, 8, 10 ἐνάτῃ δὲ ἤρεσεν Ὀλυμπιάδι καὶ ἐνενηκοστῇ καὶ πώλων ἅρμασιν ἀγωνίζεσθαι· Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης (συβαρίδης Ag. σιβαριάδης Va) τὸν στέφανον τῶν πώλων ἔσχε τοῦ ἅρματος. Africanus ap. Euseb. I p. 206, 7 ἐννενηκοστὴ ἐννάτη· — προσετέθη τέθριππον πωλικὸν καὶ ἐνίκα Εὐρύβατος (*Euribasus* versio Armeniaca) Λάκων. Corruptelis diversis hic titulus medelam attulit. 12 Sauppii opinioni, novum indicem, qui ab hoc loco inciperet, Atheniensium modo Olympionicarum esse cum versum 15. 16 relliquiae adversantur, tum quod non a priore, sed ab altera Pantaclis victoria initium fit (not. 14). Qua de causa a vigesima prima potissimum Olympiade exorsus sit qui haec composuit, sane obscurum est. 13 Sic Kum., ΕΙ..ΣΤ Koe.

-----ος Παντα[κ]λ[ῆς][14] ------]
[----δί]αυλον εν-------------

14 Cf. African. ap. Euseb. I p. 196, 27. 28 Schoene: εἰκοστὴ πρώτη. Πανταχλῆς Ἀθηναῖος. εἰκοστὴ δευτέρα· ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

---

670 Fragmentum tabulae, Larisae in impluvio praefecturae. Edd. L. Duchesne et Ch. Bayet Archives des missions Ser. III T. III (1876) p. 309 n. 158.

Πολύκλειτος Λυκίσκου
ἄνδρας πυγμήν
Ἐπιγένης Ὁμήρου
παῖδας παγκράτιον
Ἀριστόνους Δημάρχου
τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον
ἱερὸν ἐγένετο[1]
ἀποβατικῷ[2]
Διονύσιος Ζήνωνος
τῇ δὲ συνωρίδι τοῦ ἀποβάντος[3]
Τιμασίθεος Γοργώπα[4]

Litterae ΖΘΠΣ. De aetate cf. not. 4. Praeter hunc titulum et n. 671 exiguum eiusdem generis fragmentum Larisaeum exstat apud Ussingium Inscr. Gr. inedd. p. 25 n. 13. 1 Praemium deo dedicatum esse vidit B., sed non recte id propterea factum dicit quia aut nemo in arenam descenderit (eiusmodi certamina ἔρημα dicuntur, non ἱερά, cf. Olympia V p. 117 n. 56, 16) aut aliquid contra leges ludorum peccatum sit. Immo ἱερά ea vocantur, in quibus ex adversariis neuter superior discedit. Cf. n. 686[15]. 2 Cf. Dionys. Ant. Rom. VII, 73, 3 ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἱππέων ἅμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι τοῖς ἡνιόχοις, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ καλοῦσιν ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. E. Reisch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 2814. 3 Athenis una cum apobata commemoratur ἡνίοχος ἐγβιβάζων, i. e. auriga cuius ex curru apobata desilit. Probabiliter Reisch l. l. (not. 2) ita adornatum conicit agona, ut inter se concertarent non singuli homines, sed bini, ita ut semper ei apobatae qui primus fuerat eiusdemque currus aurigae simul praemium tribueretur. Ex voce συνωρίδι apparet, bigis, non quadrigis in hoc ludo usos esse. 4 Idem etiam n. 671, 18 certaminis equestris victor recensetur, ut appareat hos laterculos tempore suppares esse; item quin Ἐπιγένης Ὁμήρου v. 3 et Ἐμπεδίων Ὁμήρου 671, 28. 29 fratres sint vix dubium est.

ἀφιπποδρομᾶι[5]
Ζηνόδοτος Ἰσιδότου
τόξῳ
Ἀντιγένης Ἀριστοδήμου
σκοπῶι ἱππέων[6]
Μιμνόμαχος Πολυξένου
σκοπὸν πεζῶν
----------- Κλειτομάχου

--------- --------ρου

5 Rayet hic ἀφιπποδρόμᾳ, Miller n. 671, 38. 39 ἀφιπποδρόμαν scribit, atque hic quidem id definite ad masculinum ἀφιπποδρόμας (-ης, cf. ἡμεροδρόμας n. 156, 2) refert. At dativi et accusativi singularis numeri hic ubique de certaminibus usurpantur (quo in numero etiam ὁπλίτης i. e. ὁπλίτης δρόμος habendum est), quod contra de hominibus certantibus ex more pluralis est (ἄνδρας 670, 2. 671, 23. 25. 29. 35. παῖδας 670, 4. 671, 22. 24. 27. 28. 31. 33. σαλπιστάς 671, 20. κήρυκας 671, 21. λαμπαδιστάς 671, 27. πύκτας 671, 28). Quare nomen feminini generis ἀφιπποδρομά agnoscendum est eodem modo formatum atque ἀφιππολαμπάς n. 671, 19. Equites significari qui medio cursu desilirent ac pedibus currendo certarent, ut apobatarum ludi hic omnibus nominibus similis esset, nisi quod in illo curru utebantur, observavit E. Reisch apud Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 2721. 6 Qui ex equis currentibus sagittas mittunt, hic significantur, v. 18 qui idem faciunt pedibus procurrentes; quod contra τόξῳ v. 14 ad eos qui immoti stantes arcu utuntur referendum est. E. Miller (ad n. 671).

671 Tabula inventa Larisae in coemeterio Iudaico, delata Parisios in museum publicum (*Louvre*). Ed. E. Miller Mémoires de l'Academie des inscriptions et belles lettres XXVII, 2 (1877 p. 43 sqq.

Φίλωνος τοῦ Φίλωνος, | τοῦ ταγεύοντος τὴν | πρώτην χώραν[1] ἐν στρα|τηγῷ[2] Ἡγησίᾳ, τιθέντος ‖ τὸν ἀγῶνα τοῖς προκε|κινδυ-

Litterarum formae memorabiles ΖΘΞ (media linea non recta est sed flexa hunc in modum ᔕ) ΠΣΥΦ. Vs. 1—10 et 46—49 multo maioribus quam reliqui litteris exarati. Hadriani aetate certe non multo antiquior videtur lapis. 1 Princeps collegii significatur. Similiter στρατηγήσαντα τὸν πρῶτον τόπον Lebas Inscr. III 845, στρατηγήσαντα τῇ πατρίδι καὶ δεύτερον τοὺς πρώτους τόπους ibid. III, 883. Mi. 2 Soloecismus principatus aetate apud Thessalos non infrequens (Ussing Inscr. inedd. p. 19 n. 8, 3 ἐν

νευχόσιν[3] κατὰ τὸ | γενόμενον ὑπὸ τοῦ δή|μου ψή[φισμα] περὶ τῆς | ἀνανεώ[σεω]ς τοῦ ἀγῶ|νος·
οἱ νενεικηκότες
ταυροθηρίᾳ[4]· Μᾶρκος Ἀρρότιος
καταλογ[ῇ π]αλαιᾷ[5]· Φίλων Φίλωνος
ὁ νεώτερος. προσδρομῇ
ἱππέων· Δημήτριος Δημητρίου.
προσδρομῇ πεζῶν· Δημήτρι-
ος Ξενωνος. προσδρομῇ συ-
νωρίδι· Τειμασίθεος Γοργώπα[6].
ἀφιππολαμπάδι[7]· Μᾶρκος Ἀρρόντιος.

στρ(ατηγῷ) Κοκ(κ)ηΐ[φ] Λύκφ. p. 23 n. 10*a*, 2. 3 [ἐν στρα]τηγῷ Τιμασιθέῳ Λυκόφρ(ο)νος. *b*, 3 ἐν στ(ρ)ατηγῷ [τῷ δεῖνι]), sed ne ab Atheniensium quidem usu alienus; cf. C. I. Att. III, 1113, 1 ἐν ἄρχοντι Σύλλᾳ. In antiquiore titulo Thessalico Ussing p. 11 n. 4, 22 recte ἐ[ν] τῇ στρατηγίᾳ τῇ Θεμισ[το]γένους τοῦ Ἀνδροσθένου[ς] legitur, qua ex formula ille usus natus est. 3 Non recte Mi. vocem quae alibi pugnandi vel periclitandi pro aliquo notionem habeat hic simpliciter '*propugno periclitando*' significare dicit. Immo temporis notionem manifesto praepositio habet. Neque enim perfecti participium ad hoc ipsum certamen referre licet, siquidem non ἀνέγραψε τοὺς προκεκινδυνευκότας legitur, sed τιθέντος τὸν ἀγῶνα τοῖς πρ. Itaque quod etiam alibi factum esse constat hic fieri videmus, ut certamen ea lege habeatur, ne quis eius particeps sit nisi qui iam antea certaverit aut vicerit. 4 Ludus Thessalis familiaris. Cf. O. Hoffmann Gr. Dialekte II p. 28 n. 19, 5 ταῦρον πεφ[ε]ιράκον[τες] (Thessalice pro τεθηρακότες) ex certissimo W. Prellwitzii de dialecto Thess. p. 2 supplemento. 5 Cf. Hesych. καταλογή· τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν. Significat igitur pronuntiationem carminum sine cantu. Aliquam similitudinem cum hac notione habet notissimus adverbii καταλογάδην de pedestri sermone usus. Adiectivorum παλαιά et νέα (v. 17) vim perbene expedivit Mi., carminum antiquorum et recentium pronuntiationem intellegens. Cui opinioni praecipue favet eorundem vocabulorum in tragoedia et comoedia usus volgatus; non igitur audiendus Maury ap. Mi., qui certamen antiquitus usurpatum et recens institutum distingui putat; qua re simul explicari, cur tam diversis locis hae simillimae inter se concertationes recenseantur. Etenim omnes ludos hic secundum ordinem temporum, quibus quisque institutus esset, enumerari. Sed hic quidem manifestus error est, quod vero καταλογὴ παλαιά separata a similibus certaminibus hic recenseretur haud inepte Mi. ad vanitatem et assentationem rettulit, qua adulescenti praesidis ludorum filio insignis locus in ordine victorum assignatus esset. 6 Cf. n. 670[4]. 7 Vox praeterea ignota, sed res notissima. Cf. Platon. Reipubl. I 328 A λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις. Huius certaminis victores Athenis in Theseorum laterculis (C. I. Att. II, 446, 67 τῇ λαμπάδι τῶν [ἱππ]έων. 447, 26 [τῇ λαμπάδι τῶ]ν

σαλπιστάς· Λυσικλῆς Λεπτίνου. κήρυκας· Πετάλων Διονυσίου. παῖδας στάδιον· Γάϊος Κλώδιος Γα[ΐ]ου. ἄνδρας στάδιον· Δημήτριος Δημητρίου. παῖδας δίαυλον· Ν[εο]μένης Ἀρίστωνος. ἄνδρας δίαυλον· Ἀριστόμαχος Ἑρμίου. παῖδας λαμπαδιστάς· Ἐμπεδίων Ὁμήρου[8]. παῖδας πύκτας· Δημόνεικος Εὐδήμου. ἄνδρας πύκτας· Δημήτριος Δημητρίου. παῖδας πανκράτιον· Φίλων Φίλωνος ὁ νεώτερος. δευτέρας κρίσεως[9] παῖδας πανκράτιον· Εὐπαλίδης Θεμιστογένους. ἄνδρας πανκράτιον· Ἀσκληπιάδης Ἀσκληπιάδου. ὁπλίτην· Κτήσων Παυσανίου. ἀφιπποδρομάν[10]· Ἀριστομένης Ἀσανδρίδου. ἀποβατικῷ[11]· Λάδαμος Ἀργαίου. σκοπῷ πεζῶν[12]· Ἀλέξανδρος Κλέωνος. τόξῳ· Ὀνόμαρχος Ἡρακλείδου. σκοπῷ ἱππέων· Ἀριστομένης Ἀσα[ν]δρίδου. ἐνκωμίῳ λογικῷ· Κόϊντος Ὄχριος Κοΐντου. ἐνκωμίῳ ἐπικῷ· Ἀμώμητος Φιλοξ(ε)νίδου. καταλογῇ νέᾳ[13]· Φίλων Φίλωνος ὁ νεώτερος. ἐπιγράνματι· Ἀμώμητος Φιλοξενίδου.

Ταραντίνων, quod est equitum genus) recensentur. E. Reisch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 2721. 8 Cf. n. 670[4]. 9 Cf. n. 656[13]. 10 Cf. n. 670[5]. 11 Cf. n. 670[2]. 12 Cf. n. 670[6]. 13 Cf. not. 5.

---

672 Basis quadrata inventa in parietinis Trallium. Post alios ed. Michaël Pappakonstantinu Mitth. des arch. Inst. in Athen

XIII (1888) p. 410 n. 1 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 743 n. 907).

Οἵδε ἐνί[κ]ων τῶν ἀνδρῶν·
δρόμ(ο)ν[1]· Πολύδωρος Νικίου
εὐεξίαν[2]· Ἀντίοχος Ἀντιόχου
ἀκοντισίαν[3]· Πανθείδης Ἑρμίου
τοξικήν· Ἀριστομήδης Ἀριστονίκου

Litterae volgares (nisi quod v. 2 semel Π est) non dispositae στοιχηδόν. Cum litteraturae genus, tum ipsius certaminis simplicitas, a quo cum alia tum catapultarum usus etiamtum absunt, hunc victorum recensum simili illo n. 673 multo antiquiorem esse probat. 1 ΔΡΟΜΩΝ. 2 Redit hoc certamen Sami (n. 673, 3); simile fuisse Atheniensium εὐανδρίᾳ probabile est, praesertim quia id genus etiam ab aliis civitatibus Graecis non alienum fuisse indicat Xenophontis locus quem ascripsi 668[11]. 3 Singularis nominis forma hic et n. 674, 3; alibi quod sciam semper ἀκόντισις aut ἀκοντισμός scribitur.

---

673 Sami; ex apographo a Sperlingio transmisso ed. A. Kirchhoff Monatsber. der Kgl. Ak. zu Berlin 1862 p. 72 n. 1 (Syll.[1] 396. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 740 n. 900).

σταδίωι· Δημήτριος Δημοκράτου
διαύλωι· Ἄρητος Μιννίωνος
εὐεξίαι[1]· Ἀπολλώνιος Ποσειδίππου
εὐταξίαι· Καλλίδρομος Ἐξακεστᾶ[2]
φιλοπονίαι· Σώπατρος Ἐξακεστᾶ
λιθοβόλωι· Μέντωρ Ζωΐλου
παλλήκων[3]
καταπάλτηι· Ἀστερίσκος Ἀστερίσκου

Litteras apicibus ornatas aetatis Macedonicae recentioris esse refert K. Similis laterculus, qui per menses dispositas habet victorias ludorum gymnicorum, item Sami inventus, editus est a Kirchhoffio Monatsber. der Berl. Akad. 1859 p. 739 n. 1. In eo septem priora certaminum genera eadem plane sunt atque hic, postrema quinque desiderantur; unde iure Kirchhoffius collegit, illum titulum hoc aliquanto antiquiorem esse. 1 Cf. n. 672[2]. 2 Idem nomen est in catalogo Samio ad certamina musica spectante Monatsber. der Berl. Akad. 1859 p. 754 n. 3. K. Illic sine dubio emendandum est Ἐξακεστᾶς Κα(λ)λιδρ(όμ)ο(υ), ut aut pater aut filius intellegatur eius quem hic habemus. 3 i. e. μελλέφηβοι (Nauck de Aristoph. Byz. p. 88 sqq.) K.

ἀκοντίωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
τόξωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
ὁπλομαχίαι· Σώστρατος Σωστράτου
θυρεαμαχίαι[4]· Ἀπολλᾶς Ἀπολλωνίου
δολίχωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
σταδίωι· Σώστρατος Σωστράτου
διαύλωι· Πορθεσίλαος Κλεογένου
εὐεξίαι· Ἡγεμονεὺς Πορθεσιλάου
εὐταξίαι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
φιλοπονίαι· Ἀπολλᾶς Ἀπολλωνίου
λιθοβόλωι· Θεόκριτος Θεοκρίτου

4 ὁπλομαχίας et θυρεαμαχίας discrimen illustratur laterculis eorum, qui Athenis in Theseorum certaminibus vicerunt C. I. Att. II 445. 446. 448. 449 ubi est ὁπλομαχῶν ἐν ἀσπιδίῳ καὶ δόρατι et ὁπλομαχῶν ἐν θυρεῷ καὶ μαχαίρᾳ (n. 445 καὶ μαχαίρᾳ desunt).

---

674 In urbe *Aïdin*. Edd. A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 343 n. 4 (Syll.[1] 397. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 743 n. 906).

Ἀριστοκράτης Ἀριστομένου νεώτερος γυμνα|σιαρχῶν ἆθλον νέοις[1]. οἵδε ἐνίκων·

δρόμωι	ἀκοντισίαι[2]
Εὔδημος Ἀθηναγόρου	Ἀπολλόδωρος Λεοντέως
εὐεξίαι[3]	τοξικῆι
Πυθαγόρας Πυθαγόρου	[Δη]μήτριος Ἀρτεμιδώρου

1 Cf. 384[2]. 2 Cf. 672[3]. 3 Cf. 672[2].

---

675 Columna marmoris leucophaei inventa Ambryssi (*Distomo*). Ed. M. Beaudouin Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 439 (W. Dittenberger I. G. Sept. III, 12).

[Θε]ός. ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἄρχοντος ἐν Ἀμ|βροσσῷ[1] Αὐρ(ηλίου)

Litterae ЄΖΘꙈΞΠϹѠ. 1 Antiquiores tituli Ἀμβρυσσός (I. G. Sept. III, 11, 1) Ἀμβρύσσιος (I. G. Sept. III, 1, 4. 10, 1. 10. 11, 3) habent, cum principatus demum aetate (praeter hunc titulum etiam I. G. Sept. III, 17, 5)

Σεκο[ύν]|δου[2] οἱ ἀγωνισά[με]||νοι τὸν ἀγῶνα, [ὃν] | κατέλιπεν ὁ πᾶσ[ι] | μνησ[θε]ὶς Αὐρ(ήλιος) Παρμ[ε]|νείδης, τὸν καλού|μενον Γόργας[3], ἑκ[άσ]||τῃ τῇ τετραετ[εί]ᾳ | καὶ νεικήσαντ[ές εἰ]|σιν οἱ ὑπογεγραμ[μέ]||νοι, ἐπι[μ]ελητεύον|τος τῶν (ε)ἰς τὸν ἀγ[ῶ]||να καὶ τὰς νομὰς χ[ρη]|μάτων τοῦ ἀξιολο|γωτάτ[ου] Αὐρ(ηλίου) Ἀντέ|ρωτος·

ἵππων π[ώ]|λων· Γέλλιος Ἀριστο||μένης Κορίνθιος, φ̄ | θέματος[4] ✱ [ι]ε'

[ἵπ]|πων τελείων· Αὐρ(ήλιος) | Ἀφροδείσιος Τιθο[ρ]|ρεύς, φ̄ θέματος ✱ ι[ε]||'

σαλπιστῶν· Αὐρ(ήλιος) Χα|ρο[π]εῖνος Χαιρωνεύς, | φ̄ θέματος ✱ ζ'

κηρ[ύ]|κων· Αὐρ(ήλιος) Σωκράτης | Λεβαδεύς, φ̄ θέμα||τος ✱ ζ'

παίδων | στάδι[ο]ν· Αὐρ(ήλιος) Νεική|της Ἐλατεύς, φ̄ θέ|ματος ✱ ιβ'

ἀνδρῶν | στάδιον· Αὐρ(ήλιος) Ἐπα||φρόδειτος Ἀμ[β]ρόσ|σιος, φ̄ θέματος ✱ ι[ε'] |

παίδων πάλην· Αὐρ(ήλιος) | Θεαγένης Ἀμβρόσσι|ος, φ̄ θέματος ✱ ιβ' ||

παίδων πανκράτι|ον· Αὐρ(ήλιος) Κράτων [Θ]ισ|βεύς, φ̄ θέματος | ✱ ιε'

ἀνδρῶν πάλην· | Ἐπάγαθος Κορίνθιος.

Αμβροσσός, Ἀμβρόσσιοι inveniatur. Tertio post Chr. n. saeculo semel (I. G. Sept. III, 18, 12) ἡ πόλις Ἀμβρωσσέων est producta vocali aliaque ethnici forma; quo cum titulo facit Pausanias X, 36, 1. 4. 5. 2 Annus ignoratur, sed non priorem esse quam 212 p. Chr. indicio est nomen gentile *Aurelius* quo paene omnes homines Graeci hic utuntur (cf. C. I. Att. III, 1177. I. G. Sept. I, 1776. Olympia V p. 207 n. 110). 3 Genetivum nominis muliebris esse apparet; aut igitur hoc heroinae nomen est deaeve, veluti Minervae, cognomen, aut uxoris vel filiae Parmenidis defunctae, cuius memoriae ille ludos dicaverat (cf. n. 893), nomen proprium. 4 Praemium certaminis, si summa pecuniae est, θέμα vocatur, quare distinguuntur ἀγῶνες θεματικοί vel θεματῖται ab eis, quorum victori corona datur (ἀγῶνες στεφανῖται).

---

676 Tabula marmorea fracta a parte superiore, inventa inter rudera Halicarnassi. Ex apographo Zaïris ed. O. Rayet Revue archéologique XXIV (1872) p. 109 (Syll.[1] 398).

------ | Ἀκοντομένην Ἱεροκλέους | νικήσαντα | Θεοφάνια τὰ ἐν Χίωι παῖδας δίαυλον, | Ἀσκλαπίεια τὰ ἐν Ἐπιδαύρωι παῖδας δίαυλον, || Ἀμφιαρᾶα[1] καὶ Ῥωμαῖα[2] τὰ τιθέμενα ὑπὸ Ὠρωπίων παῖδας | δίαυλον, Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει παῖδας δόλιχον, | Ῥωμαῖα τὰ ἐν Κε[ρκύρ]αι παῖδας δίαυλον, | Νέμεα παῖδας ἵππιον, Παναθήναια τὰ ἐν Ἀθήναις παῖδας δόλιχον | καὶ ἵππιον, Ἴσθμια ἄνδρας ἵππιον, Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει ἄνδρας || ἵππιον, Ἐλευθέρια τὰ ἐν Πλαταιαῖς ἄνδρας ἵππιον, | Ῥωμαῖα τὰ ἐν Χαλκίδι ἄνδρας ἵππιον, Ἀμφιαρᾶα καὶ | Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ Ὠρωπίων ἄνδρας ἵππιον, | Ἀσκλαπίεια τὰ ἐν Κῷ[3] ἄνδρας ἵππιον.

Titulus ad postrema liberae Romanorum reipublicae tempora referendus videtur. Nam si eum contuleris cum n. 677. 678 ceteroquin simillimis, vix casu factum iudicabis ut hic Ῥωμαῖα quidem ter commemorentur, sed nullae ex eis feriis quae a Caesare Augusto eiusque familia nomen acceperunt. 1 Ex Ἀμφιαράϊα haec forma nata est, cum littera iota primum cum antecedente vocali longa in diphthongum coalesceret, deinde plane evanesceret. Eadem scriptura est C. I. Att. III 1173, 12, corruptior etiam Ἀμφιερᾶα III 1171, 28. 1177, 38. 2 Post Sullae victoriam aucta sunt Amphiaraia Oropiorum adiectis ludis Romanis. Cf. n. 334[12]. 3 Cf. 677, 8, ubi urbis nomen non additur, quia victor origine Cous est. Quod illic τὰ μεγάλα additur, quinto quoque anno maiore cum splendore haec sacra fieri solita esse indicat, neque alio spectat Ἀσκλαπίεια τὰ γινόμενα κατὰ πανάγυριν in alio titulo Coo (Bull. de corr. Hell. V p. 211 n. 6 v. 17).

---

677 Tabula marmoris leucophaei in domo privata oppidi Coi. Edd. A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 230 n. 20 (Syll.[1] 399. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 137 n. 104. P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 372 n. 3660).

----- | [νικ]άσαντα Νέμ[εια] ἄνδρας | πένταθλον, | [Ἄκ]τια τὰ μεγάλα Καισάρηα ἀγενεί[ο|υ]ς πένταθλον πρᾶτον Κωΐων, || [Ῥ]ωμαῖα Σεβαστὰ τὰ τιθέμενα ὑπὸ | τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας ἐν Περγάμωι | παῖδας Πυθικούς[1] πένταθλον, | Ἀσκλάπεια τὰ μεγάλα[2] παῖδας | Ἰσθμικοὺς πένταθλον, Και||σάρηα τὰ τιθέμενα Γαΐωι Καί|σαρι[3] παῖδας Ἰσθμικοὺς στάδι|ον καὶ πένταθλον τᾶι αὐτᾶι

Litterae volgares praeter ΑΣ. De aetate v. not. 3 1 Cf. 206[1]. 2 Cf. 676[2]. 3 Gaium Caesarem Germanici f. qui 37—41 p. Chr. imperavit, intellegunt H. et D. At, cum nulla praeterea ex domo imperatoria

ἀμέ|ραι, Ἀγρίππηα[4] Ἰσθμικοὺς πένται|θλον, Ἀπολλώνεια τὰ ἐν Μύνδωι παῖ‖δας Ἰσθμικοὺς στάδιον, Δώρεια τὰ | ἐν Κνίδωι[5] παῖδας Πυθικοὺς | παγκράτιον, Καισάρηα τὰ ἐν Ἁλι|καρνασσῶι παῖδας Ἰσθμικοὺς | πένταθλον, Ἡράκληα τὰ ἐν Ἰασῶι ‖ παῖδας Ἰσθμικοὺς πένταθλον, | Διονύσεια τὰ ἐν Τέωι[6] Πυθικοὺς πέν|ταθλον, Καισάρηα τὰ ἐν Σάρδεσσιν | παῖδας Ἰσθμικοὺς πένταθλον.

---

nomina occurrant nisi Caesaris Augusti et Agrippae, antiquiorem titulum iudico, ut C. Caesar is designetur, qui natura M. Agrippae et Iuliae, adoptione Augusti filius fuit. Cui Coi ludos instituisse videntur cum in Asiam cum imperio proconsulari venit a. 1 a. Chr. (753 u. c.). Mortuus est in Lycia rediens ab expeditione Armeniaca, a. 4 p. Chr. (Eckhel D. N. VI p. 169). 4 Non est cur alio referamus atque ad M. Agrippam L. f. cos. 37. 28. 27 a. Chr., qui 18—13 a. Chr. Asiae praefuit (cf. 352 [1]). 5 In Triopio promunturio terrae Cnidiae ludos Apollini sacros fieri solitos fuisse, ibique simul sex civitatium Doricarum concilia habita esse Herodotus I, 144 testatur. Eo sine dubio nomen Δώρεια vel Δωρίεια (n. 679, 5. 9) spectat. H. et D. 6 Cum musica et scaenica harum feriarum certamina nota sint (Lebas-Waddington 91. 92), de gymnicis nullum praeterea testimonium exstat. H. et D.

---

678 Marmor inaedificatum in pariete Turcico in insula Co. Ed. A. Fontrier Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος Α (1873—75) p. 140 n. 65. (A. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V p. 231. Syll.[1] 400.) Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 138 n. 105 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 372 n. 3661).

--- το[ῦ . . .]οδώ[ρ]ου | νικάσαντα | [Ἴσ](θ)μια[1] ἄνδρας πένταθλον, | [Ἐλε]υσίνια τὰ μεγάλα ἄνδρας πένταθλον, ‖ [Ῥω]μαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου παῖδας | Ὀλυμπικοὺς στάδιον, Καισάρηα ἐν Μητροπόλει | [π]αῖδας στάδιον, Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ | δάμου παῖδας Ἰσθμικοὺς στάδιον, δίαυλον, | πένταθλον τᾷ αὐτᾷ ἁμέρᾳ, Ἑκατήσια ἐν ‖ [Σ]τρατονικήᾳ[2] παῖδας

Litterae ΘΣΩ; πῖ mediam inter Γ et Π formam habet. Hastae apicibus ornatae. 1 ∪ΜΙΑ. 2 Cf. Strabo XIV, 2, 25 p. 660: ἔστι δ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερά, ἐν μὲν Λαγίνοις τὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτὸν κτλ. Cum his feriis sine dubio coniuncta erant certamina gymnica, quorum alibi sane mentio non

Ἰσθμικοὺς πέν‖[τ]αθλον, Θεογάμια ἐν Νύσῃ[3] παῖδας Ἰσθμι‖[κ]οὺς πένταθλον, Κλάρια ἐν Κολοφῶνι | [παῖδ]ας [Ἰ]σθμικοὺς πένταθλον, Ἀρχηγέ‖[σια][4] ἐν Ἁλικαρνασσῶι παῖδας Ἰσθμικοὺς ‖ [πέ]νταθλον, Ἑκατήσια ἐν Στρατονικῆᾳ | [ἀγ]ενείους πένταθλον, Ἀρχηγέσια ἐν Ἁλι‖[κα]ρνασσῶι ἀγενείους πένταθλον, Ἐλευ‖[σίνι]α τὰ καὶ Καισάρηα ἄνδρας πέντα‖[θλον], Καισάρηα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου ‖ ἄνδρας[5] πένταθλον· | [Ἀπο]λλωνίεια[6] ἐν Μύνδωι πένταθλον, | [------- ἐν] Ἁλικαρνασσῶι πένταθλον· ἐπιστατεῦντος | ------ου τοῦ Πυθοδώρου.

---

fit, etsi accuratiora de hoc Hecates cultu cognoscimus ex titulis Laginis repertis (cf. Newton A history of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae II p. 792 n. 97. Bull. de corr. Hell. V p. 185 sqq.) H. et D. 3 Commemorantur in nummis Nysae (Eckhel D. N. IV p. 454). H. et D. 4 Apollinis, cui Halicarnassi ut multis aliis locis cognomen Ἀρχηγέτης erat. H. et D. 5 Nihil ante ἄνδρας periit, sed versus brevior, quo olim totus titulus terminabatur, medio ei qui antecedit subiunctus est. 6 Vs. 21—23 postea additos testantur P. et H.

---

679 In insula *Shehir-Olyn* haud procul ab Halicarnasso. Edd. G. Cousin et G. Dechamps Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 27 n. 6.

-------ιαστῶν τὸ κοινὸν | Ὀνασιτέλη Ὀνασιστράτου[1], νικῶντα στάδιον | παῖδας τρὶς Ἴσθμια, | ἀγενείους Νέμεα καὶ Ἀσκλαπίεια ἐγ Κῶι[2], ‖ ἄνδρας Δωρίεια ἐγ Κνίδωι[3], | ἄν[δρ]ας Διοσκούρια[4], | ἄνδρας Ἡράκλεια[5], | παῖδας καὶ ἐφήβους Τλαπολέ-

---

Litterae ΑΘΣ. Utique a n. 676. 677. 678 non magno temporis intervallo distat titulus. 1 Πασιτέλη editores. Sed Ὀνασιτέλη distincte agnosci in ectypo chartaceo a W. R. Patone sibi misso mihi indicavit F. Bechtel. Cedriatam esse sibi persuaserunt editores propter ethnicum omissum. Ac sane Cedriarum oppidum (C. I. Att. I, 226 sqq.) in illa insula, ubi lapis inventus est, fuisse constat. Sed num illa inferiore aetate etiam sui iuris fuerit civitas dubito, immo in Rhodiorum potestate fuisse ex eis quae infra (not. 4) de ludorum significatione dicam collegeris. Itaque etiam Onasitelem Rhodium puto, etsi forte fortuna neque Ὀνασιτέλης neque Ὀνασίστρατος in ipsius insulae Rhodi titulis occurrit. 2 Cf. n. 676[3]. 3 Cf. n. 677[5]. 4 Quae praeter illa Panhellenica initio commemorata (Ἴσθμια v. 3. Νέμεα v. 4) hic sine loci significatione commemorantur sacra, ea omnia eiusdem civitatis esse atque eius quidem, in cuius territorio et a cuius cive monumentum dedicatum sit, consentaneum est. Quam Rhodiorum potissimum

μεια[6], | στάδιον καὶ δίαυλον παῖδας Δωρίεια ἐγ Κνίδωι, || ἐφήβους Ποσειδάνια[7], | στάδιον καὶ ὁπλίταν ἄνδρας Ἡράκλεια | δόλιχον ἄνδρας δίς, | [λαμπ]άδι[8] ἀπὸ πράτας[9] ἄνδρας | [Ἁ]λίεια τὰ μεγάλα[10] καὶ τὰ μικρὰ[11] δίς, || Διοσκούρια δίς, Ποσειδάνια δίς, | [στάδιον καὶ][12] ὁπ(λ)ίταν[13] ἄ[νδρας[14] ----]

esse ex Tlapolemeorum (v. 8 cum not. 6) et Halieorum (v. 14 cum not. 10) feriis colligitur. 4 Dioscurorum sacra apud Rhodios testantur tituli Inscr. mar. Aeg. I p. 15 n. 30 [----- Φ]ιλίσκου | [Διοσκ]ούροι[ς] et C. I. G. 2165 ἐπὶ ἱερέως τῶν Διοσκούρων Φιλίσκου τοῦ Ἀγησάνδρου Ῥοδίου Εὔνομος καὶ οἱ σύνσκανοι Διοσκούροις. 5 Horum ludorum nomen in titulis Rhodiis non legitur, sed de cultu Herculis complura exstant testimonia; cf. n. 626[3]. Inscr. mar. Aeg. I p. 11 n. 8, 3. p. 103 n. 705, 24. Collegium Ἡρακλεϊστῶν in compluribus inscriptionibus est (cf. Inscr. Gr. mar. Aeg. indices p. 237 sqq.). 6 Tlepolemum Herculis filium Rhodi regnantem iam Homerus B, 653 sqq. E, 628 sqq. novit. 7 Nominis forma media inter Ionicam Ποσειδώνια et Doricam Ποτειδάνια egregie convenit cum eis quae not. 1 de Rhodia tituli origine disputata sunt. Nam in huius insulae titulis haud raro quidem Ποτειδάν, sed vix minus frequenter Ποσειδάν scribitur (cf. Hilleri indicem Inscr. mar. Aeg. I p. 235). 8 Supplevi. Editores αδιαποπρατας sine accentu et verborum distinctione scribunt, eumque fortasse accusativum pluralis numeri esse opinantur. 9 Sine dubio certaminis genus difficilius ideoque honorificentius hoc additamento indicatur, quod tamen quale fuerit non assequor. 10 Quinquennalia, cf. n. 609[6]. 11 Annua. 12 Supplevi. 13 ΟΠΙΤΑΝ. Supplevi. Editores intactum reliquerunt. 14 Supplevi.

---

680 Lapis inventus in ecclesia S. Ioannis diruta in oppido *Ano-Syra* insulae Syri. Edd. Kl. Stephanos Ἀθηναίου III p. 643 n. 9 (Syll.^{1} 401).

---κρατουν -------------- [τρ]εχον ------------ | ---------
εἰ μὲν δοῦλ[ος] εἴη ὁ τῶν προδ[ηλ]ουμένων [τι[1] δρά|σα]ς, αὐτὸν μὲ[ν μαστει]γοῦσθ[αι] δημοσίᾳ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῇ ἑξῆς τοῦ | [ἀδικήματ]ος ἡμέρᾳ πληγ[ὰς] ἑκατόν, τυπτόντων δύο οὓς ἂν ἐξ αὐτῶν ἕλων||[ται αἱ] ἀδικηθεῖσαι φυλαί, τὸν δεσπότην δὲ αὐτοῦ ἀποτίνειν δραχμὰς | [ἑκατ]ὸν [Ἀ]ττ[ικ]ὰς αἳ ἔσονται ἱεραὶ τῆς θεοῦ. εἰ δὲ μὴ παραδιδῴη πρὸς κό||[λασιν τὸ]ν οἰ[κ]έτ[ην, δ]ιακο[σία]ς ἀποτεινύτω. εἰ δὲ ἐλεύθερος εἴη ὁ | [τι τῶν προδηλ]ουμένων

Litterarum formae ЄПСѠ et iota mutum constanter omissum indicant titulum non ante Romanorum dominationem exaratum. 1 προδηλουμένων [δρά|σα]ς St. Pronomen quo careri nequit addidi et hic et v. 8. Cf. v. 16.

δράσας εἴτε αὐτῶν τῶν τρεχόντων τις, | [δραχμὰς Ἀττικὰς] πεντ[ήκο]ντα κα[ὶ] ἑκατὸν εἰσπρασσέσθω, αἵτινες ὁμοίως ‖ [ἔσ]ονται ἱεραὶ τῆς θεοῦ, κα[ὶ ἱ]ε[ρόσυ]λος ἔστω καὶ ἐναγὴς νομιζέσθω | καὶ .....το διδόσθω τῶ[ν ἑ]τέρων δύο [φυλ]ῶν μή τις ἂν [ἐ]ξ αὐτῶν | [τῆ]ς ἐπιούσ[η]ς [ἡ]μέ[ρας --------------------]υρα νεικήσῃ. εἰσπρασ‖[σέτ]ωσαν [δὲ τὸ ἀργύριον][2] καὶ πρὸς τὴν κόλασιν ἀγέτωσαν τοὺς αἰτίους οἱ | [ἄρχ]οντες. ἐ⟨ι⟩άσαν[τες[3] δὲ αὐτοὶ μ]ὲν ἄδ[ικοι νομι]ζέσθωσαν, ὁ βουλόμενος ‖ [δὲ] καὶ [δυνάμενος αὐτὸς πράσσων κύριο]ς[4] ἔστω ταῦτα ἃ δεῖ τοὺς ἄρχον‖[τας] πράσσε[ιν· ἐὰν δέ τις μὴ φῇ τῶν εἰσπρασσομέ]νων[5] δεδρακέναι τι τῶν | [προδηλουμένων[6], ---------------------]. τοὺς αἰτιωμένους | --------------------------- δικαζέτωσαν ὀμνυν‖[------------------------ ἐμ]πόδιον ἐκ τῆς παρολκῆς.

2 Supplevi. 3 Supplevi et emendavi. *'si id facere neglexerint'*. 4 Supplevi praeter participium δυνάμενος, quod iam editor Graecus habet. 5 Supplere conatus sum, sed unumquodque verbum praestare nolo. 6 Supplevi coll. v. 2. 8. Apodosis restitui non potest, etsi sententia satis perspicua est: Si quis a quo multa exigitur se quicquam eorum fecisse negabit, in ius vocato eos qui eum insimulaverunt (τοὺς αἰτιωμένους). Tum iudices iurati iudicanto. Totam legem ad lampadedromiam, quae Cereri habebatur a Syriis (C. I. G. 2347 *c*, 49), summa cum probabilitate rettulit editor Graecus.

---

681 Tabula marmoris albicantis, Patmi in vestibulo scholae quae est ad speluncam Revelationis S. Ioannis, inter portum et oppidum. Ed. L. Ross Inscr. ined. fasc. II p. 70 n. 189 (Syll.[1] 402). Accuratius J. Sakkelion Ἐφ. ἀρχ. περ. II p. 257 n. 228.

[Ἐ]πὶ Σωπόλιος, Ἀρτεμι[σι]ῶνος· ἔδοξε τῶι κοι‖[ν]ῶι τῶν λαμπαδιστῶν τῶν ἐν Πάτμωι καὶ με‖[τ]εχόντων τοῦ ἀλείμματος[1]· [ἐπει]δὴ Ἡγήμανδρος [Με|ν]εκράτου τά τε πρὸς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχων διαμ[ένει, ‖ π]ο[ι]ῶν καὶ τὰ πρὸς τοὺς συν[γεν]εῖς καὶ πολίτας εὐγ[ενῶς,] | καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἰδίαν ἑκάστωι ἑαυτὸν εὔχρησ‖[τ]ον παρεχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ | [γε]γυμνασιαρχηκὼς ἑπτάκι καὶ λελαμπαδαρχηκώ[ς[2] | καὶ τ]ὸν

Litterae volgares praeter ΑΞΣ. 1 Confert Rossius locum tituli Theraei a se editi Act. Acad. Monac. 1837 vol. II p. 409. 2 Hinc intellegitur, Patmi certe gymnasiarchiam a lampadarchia diversam fuisse. R.

μακρὸν δρόμον[3] νενικηκώς, καὶ ταῦτα πεπρα‖[χ]ὼς ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν, κατασταθεὶς δ[ὲ | κ]αὶ χρυσονόμος τῶν λαμπαδιστῶν τά τε χρήμ[α|τα] συνφυλάσσει καὶ τῶν ἄλλων πάντων π[ρ]όνο[ι|αν] ποιεῖται, νῦν [δὲ καὶ] ἐπήνγελται Ἑρμῆν τε λίθ[ι|νο]ν ἀναθήσειν καὶ δραχμὰς διακοσίας δώσειν ‖ [ὅ]πως ἐκδανείσωνται, ἐπήνγελται δ[ὲ] καὶ ἕ[ως | ἂ]ν ζῇ ἐκ τῶν ἰδίων τάς τε θυσίας ἐπιτελέσα[ι καὶ τὰ | ἑορ](τ)ασιμαῖα[4] ὑποδέξεσθαι· δεδόχθαι Ἡγήμαν[δ|ρον] μὲν ἐπῃνῆσθαι ἐφ' ᾗ ἔχει αἱρέσει, τοὺς δὲ λα[μπ|αδι]στὰς καὶ ἀλειφομένους στεφανῶσαι μὲν ‖ αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξ[αν|δρείω]ν[5] πέντε καὶ εἰκόνι γραπτῇ, ἄγειν δὲ α[ὐτοῦ καὶ | ἐπ]ώνυμον ἡμέραν· ἡ δὲ ἱερεωσύν[η ἔστω | τῶν ἀφ'] Ἡγημάνδρου[6]· ἐὰν δὲ ------|---ιαχο --------

3 Duo distinguuntur lampadedromiae genera, μακρὸς et μικρὸς δρόμος. Sed iniuria Rossius dubitavit, utrum nomen hic supplendum esset. Nam si τὸν μικρὸν δρόμον vicisset, probabile est futurum fuisse ut accuratiore certaminis significatione omnino abstineret. Cf. 685, 3. 4 ΓΑΣΙΜΑΙΑ. Supplevit R. non sine dubitatione, interpretatus '*sumptus in dies festos lampadistis impendendos*'. ὑποδέχεσθαι erit '*in se recipere*'. 5 Supplevi. Ἀλεξ[άν|δρων?] Ross. 6 Supplevi.

682 Stela lapidis calcarii leucophaei fracta in duas partes, inventa Olympiae Edd. K. Purgold Arch. Zeitung XXXIX (1881) p. 87 n. 389 (P. Müllensiefen de titulorum Laconicorum dialecto p. 19 n. 41. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 11 n. 26. Dittenberger et Purgold Olympia V p. 295 n. 171. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 755 n. 953). Cf. quae adnotaverunt E. Curtius Arch. Zeitung XXXIX (1881) p. 94. G. Hirschfeld Arch. Ztg. XL (1882) p. 103. J. H. C. Schubart, Jahrbücher für Philologie CXXVII (1883) p. 471. H. Brunn ibid. CXXIX (1884) p. 23 sq. W. Gurlitt über Pausanias p. 163. H. Förster die Sieger in den olympischen Spielen I p. 29 n. 403.

Δειν[οσ]θ[ένης] | Δε[ι]νοσθέ[ν]εο[ς][1] Λα|κεδαι[μό]νιος τῶ|ι Διὶ

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν; Θ et Ο reliquis multo minores. Vs. 8 extr. primo Δ exaratum erat, deinde emendatum est Α. 1 Victor stadii Ol. 116 (a. 316 a. Chr.) recensetur ab Africano (Eusebius ed. Schoene I p. 206, 34) et Diodoro XIX, 17, 1; nomen apud illum in Δημοσθένης, apud hunc in Δεινομένης corruptum est, cum veram formam servaverit Pausanias (cf. not. 4).

Ὀ[λ]υμπίωι ‖ ἀνέθ[ηκ]ε, Ὀλύμπια | νικάας[2] στάδιον. | ἀ[π]ὸ τᾶσδε τᾶς στά|λας ἐλ Λακεδα|ίμονα[3] ἑξακάτι|οι τριάκοντα[4], ἀπ|ὸ τᾶς δὲ[5] ποτ τὰ|ν[6] πράταν στά|λαν τριάκον|τα.

---

2 Etsi duo A paullo maius intervallum habent quam solet inter binas litteras intercedere, tamen id consonae Σ reponendae non sufficit neque ullum hic exstat litterae vestigium. Sibilantem inter duas vocales evanescere in Laconum dialecto notum est (Ahrens de dialectis II p. 76 sqq.). 3 I. e. ἐς Λακεδαίμονα, nam ἐν cum accusativo coniunctum sermoni Lacedaemoniorum non convenit. Assimilationem λλ pro σλ apud eosdem habes Olympia V p. 367 n. 252 τοῖ(λ) Λακεδαιμονίοι[ς] et apud Cretenses in codice Gortynio V, 32 τοῖλ λείονσι. X, 33 ὀπõ κα τιλ λε̃ι. 4 Cf. Pausan. VI, 16, 8: Λακεδαιμονίῳ δὲ Δεινοσθένει σταδίου τε ἐγένετο ἐν ἀνδράσιν Ὀλυμπικὴ νίκη, καὶ στήλην ἐν τῇ Ἄλτει παρὰ τὸν ἀνδριάντα ἀνέθηκεν ὁ Δεινοσθένης· ὁδοῦ δὲ τῆς ἐς Λακεδαίμονα ἐξ Ὀλυμπίας ἐπὶ ἑτέραν στήλην τὴν ἐν Λακεδαίμονι μέτρα εἶναι σταδίους ἑξήκοντα καὶ ἑξακοσίους. Ex ipso titulo haec petita esse manifestum est. Neque vero πράτα στάλα proxima ab Olympia Spartam versus est, ut Paunias perperam triginta stadia quae iam illis sexcentis triginta continebantur eis adnumeraverit. Immo Brunnius monuit alterum ἀπὸ τᾶσδε (v. 10. 11) non ad hunc cippum, sed ad Lacedaemona spectare, ut illa prima stela etiam triginta stadiis ultra Lacedaemoniorum oppidum fuerit, nempe in Amyclaeo delubro vix minus celebri quam Olympia fuit; cf. Thuc. V, 18, 10: στήλας δὲ στῆσαι Ὀλυμπίασι καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Ἀθήνησι ἐν πόλει καὶ ἐν Λακεδαίμονι ἐν Ἀμυκλαίῳ. Sane oppidum Amyclas non plus viginti stadiis a Sparta abesse Polybius V, 19, 2 testatur, sed ecclesia proximi vici *Slavochori*, ubi fuit fanum Apollinis Amyclaei, a theatro Spartanorum triginta stadiorum intervallo distare refert E. Curtius Peloponnesus II p. 245. 5 τᾶσδε legebatur, ac ne Brunnius quidem hoc pronomen in dubium vocavit, etsi id nullo modo alio pertinere posset atque ad hunc cippum. Quare malui separatim ἀπὸ τᾶς δὲ scribere. Fieri etiam potest ut cum ἀπὸ τα(ύτα)ς δὲ exarandum esset, lapicidae oculi ab altera syllaba τα ad alteram aberrarent. 6 Post TA in fine versus quadratarius errore litteram E exaraverat, sed eam ipse rursus excidit.

---

683 Basis marmoris Parii fracta in partes plures, inventa Olympiae. Cum primum ex Hirschfeldii apographis in ephemeride archaeologica Berolinensi fragmenta edita essent, omnia coniuncta accurate a Purgoldio delineata exhibita sunt Olympia V p. 339 n. 227.

[Δι]ὶ Ὀλυμπίῳ | [Νι]κάνορα Σω|[κλέ]ους Ἐφέσι|[ο]ν, νεικήσαντα ‖ παίδων πανκρά|[τι]ον ἀνέφεδρον[1] | Ὀλυ[μ]πιάδι σιζ′[2], | Διόδωρος ἀδελ|[φ]ός.

Litterae ΑΖΗΠΣΩ, apicibus ornatae. 1 Cf. n. 686, 28: πάντας μὲν ἀνέφεδρος ἐπανκρατίασε τοὺς κλήρους. Olympia V p. 337 n. 225, 12: ἐστέφθην ἀνέφεδρος Ὀλύμπια πανκρατίῳ παῖς. Vocabulum, quod apud scriptores Graecos quod sciam nusquam reperitur, eum significat qui nunquam per totum certamen sortis felicitate ἐφεδρείαν nanctus est, ita ut continua priorum certaminum serie defatigatus ad illam supremam de corona dimicationem perveniat. 2 Anno 89 p. Chr. n.

---

684 Lapis arenaceus magnus non laevigatus, in quo titulus scriptus est litteris grandibus, inventus Olympiae in Pelopio. Ex Furtwängleri apographo ed. A. Kirchhoff Arch. Zeitung XXXVII (1879) p. 153 n. 302 (Roehl I. G. A. p. 87 n. 370. Imagines ed. 2 p. 86 n. 2. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 347 n. 557. F. Bechtel, die Inschriften des ionischen Dialekts p. 148 n. 255. E. L. Roberts Introduction to Greek epigraphy I p. 196 n. 167. W. Dittenberger et K. Purgold Olympia V p. 723 n. 717). Cf. quae de titulo disputaverunt Karsten de titulorum Ionicorum dialecto, Halis 1882, p. 9. D. Comparetti, Rivista di filologia XI (1883) p. 554 sqq. A. Fick, Göttinger gel. Anzeigen 1883 p. 125. U. von Wilamowitz-Möllendorff ind. lect. Gotting. 1885/6 p. 12.

Βύβων τἐτέρει[1] χερὶ ὑπερκεφαλά[2] μ' ὑπερεβάλετο[3] ὁ Φό[λ]α[4].

Litteratura perantiqua; formae maxime memorabiles ᗴΓ (λάμβδα) ΝΓΨ (χῖ); ῥῶ plerumque volgarem formam habet (P), sed semel in voce χερί prope ad Ᵽ accedit. M quod uno loco invenitur utrum μῦ esset an σῖγμα dubitaverunt homines docti, sed illud probabilius est. Propter dativum τἠτέρει (not. 1) Ionicam dialectum agnoscit Roehl, propter χῖ litterae formam litteraturam occidentalem quam Kirchhoffius dicit; quod utrumque una cum non cadat nisi in Euboeenses, ex his vero rursus Chalcidenses eorumque coloni propter litterae λάμβδα formam (Ɩ, non L) in censum non veniant, restare ut Eretriensem aut Styrensem origine statuamus Bybona. At psilosin constanter usurpatam ex omnibus Ionibus minime cadere in Euboeae incolas, quorum tituli antiqua litteratura exarati constanter spiritus asperi signo uterentur, monuerunt Ka. et Wil. Et hic quidem rectissime Eleum iudicavit titulum, cui sententiae maxime favet ethnicum omissum. 1 Vocalis terminationis insolita in titulo, qui utique Ionicus non est (v. supra) fortasse inde explicatur, quod apud Eleos ε haud raro in α convertitur cum alibi tum in diphthongis ει et ευ (cf. Olympia V p. 6. 7 ad n. 2). Quae conversio cum mira inconstantia modo usurpetur modo neglegatur, nescio an adeo turbatus sit sensus recti et legitimi sermonis, ut etiam vice versa aliquando ει pro antiquo αι scriberetur. 2 Adverbium inauditum, sed aliis veteris recentiorisque sermonis exemplis satis defensum (cf. ὑπέρμορα,

κατωμαδόν, κατακέφαλα) statuere malui, quam cum Wil. ὑπὲρ κεφαλάμ (μ') ὑπερεβάλετο legere. Nam etsi duplices consonas antiquitus etiam in confiniis binorum vocabulorum semel posita littera exprimi solitas esse constat (cf. τοῖ(λ) Λακεδαιμονίοις Ol. V p. 367 n. 252. ταῖ(ς) στέγαις, ὑπὲ(δ) δὲ, τᾶ(δ) δίκας aliaque id genus in lege Gortynia), tamen ea consuetudine hic plane sublatam esse voculam sententiae necessariam (με) non est credibile. Qui editores M σῖγμα interpretantur, eis sive genetivum κεφαλᾶς sive accusativum κεφαλάς praetulerunt non contigit ut enuntiatum sanae sententiae et legibus sermonis accommodatum restituerent. Ceterum tantum est lapidis pondus, ut de eminus iacto omnino cogitari nequeat. Immo iam id eximii roboris et dexteritatis documentum erat, quod Bybon lapidem supra capitis altitudinem sublatum pone tergum deiecit. 3 Medium verbi genus de eo qui lapide ultra locum quem adversarius attigit iacto victoria potitur non sane recte usurpatur. Quare qui sic interpretantur titulum, necessario activum restituerunt conatibus ceteroquin non sane felicibus (τὸ 'Οφοία sc. σᾶμα Kirchhoff., τὸ οὐφόρα, i. e. id quod videre licet, hunc lapidem, Roehl). Sed de eiusmodi certamine lapidis natura cogitare vetat (not. 2), in eo vero qui supra suum ipsius caput lapidem tollit ac deinde deicit, medii usus legitimus est. 4 Supplevit Wil. Φόλας ethnicum est pagum Aetoliae significans (293 [13]), quod hic in nominis proprii vim deflexum hominem Eleum, Bybonis patrem, significare eo credibilius est cum quia omnibus aetatibus et in omnibus regionibus hic ethnicorum usus Graecis familiaris fuit, tum quia Elei origine Aetoli fuerunt.

---

685 Basis quadrata marmoris Hymettii inventa in horto domus in parte orientali Athenarum sitae, nunc est in impluvio Musei publici. Edd. Kumanudis 'Αθηναίου VIII p. 142 n. 5 (Syll.[1]. 403). Koehler C. I. Att. II, 1322.

Θάλεια Πολυστράτου Φιλαΐδου θυγάτηρ | τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Πολύστρατον Δαμίχου Φιλαΐδην | νικήσαντα Παναθήναια τὸν μακρὸν δρόμον[1] | ἀνέθηκεν.

Litterae apicibus ornatae. Infra litteris paullo minoribus Διω.... Imperatorum aetati propter litterarum formas titulum adsignat K. Sed certe propter scripturam Φιλαΐδης (non Φιλάδης) Augusti imperio non multo recentior erit. 1 Cf. 681 [3].

---

686 Basis marmoris nigricantis inventa Olympiae in maceria septentrionali Byzantinorum aetate exstructa. Titulus I in latere sinistro, II in fronte (v. 1—23) et latere dextro (v. 24—43). Ed. ex R. Weillii apographo W. Dittenberger Arch. Zeitung XXXVI

(1878) p. 91 n. 147. p. 94 n. 148. A. Purgoldo denuo collati tituli editi sunt Olympia V p. 111 n. 54. p. 117 n. 55.

I Ὁ νεωκόρος[1] Σμυρναίων δῆμος | Τιβέριον Κλαύδιον Ῥοῦφον, τὸν | ἑαυτοῦ πολείτην, ἄνδρα πλειστο|νείκην καὶ ἱερονείκην ἀπὸ συνόδου[2], || τῶν καθ' ἑαυτὸν παγκρατιαστῶν | ἀνδρείᾳ τε καὶ σωφροσύνῃ διενένκαντα | καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς (Σ)εβαστοὺς[3] | γνῶσιν τυχόντα τῆς διὰ γένους | ξυσταρχίας[4] πάντων τῶν ἀγομένων || ἀγώνων ἐν Ζμύρνῃ, ἐτείμησεν | ἐκ τῶν ἰδίων, καθὼς καὶ Ἠλεῖοι.

Ἠλείων ψήφισμα.

II Ἐμφανίσαντός μοι[5] Μάρκου Βετιληνοῦ Λαίτου[6] | ὅτι Τιβέ-

---

Litterae ΖΘΞΠΣ. 1 Hinc apparet, titulum Traiani principatu aut aliquo ex primis Hadriani annis exaratum esse. Nam non ante Traianum νεωκόροι vocantur Smyrnaei in nummis, at iam ab Hadriano δὶς νεωκόρων nomen impetraverunt. Cf. C. I. G. 3148, 33 sqq. καὶ ὅσα ἐπετύχομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἁδριανοῦ διὰ Ἀντωνίου Πολέμωνος· δεύτερον δόγμα συνκλήτου, καθ' ὃ δὶς νεωκόροι γεγόναμεν. 2 Cf. Olympia V p. 527 n. 436, 1 sqq.: [τῶν ἀπὸ τῆς] οἰκουμένης ἀθλη||[τῶν ὅ τε] σύμπας ξυστός, | [οἱ παραγ]ενόμενοι ἐπὶ τὸν | [ἀγῶνα] τῶν Ὀλυμπίων Ὀ|[λυμπ]ιάδι σις', καὶ ἡ ἱερὰ | [ξυσ]τικὴ σύνοδος. 3 ΖΕΒΑΣΤΟΥΣ. Non de pluribus qui una imperaverint Augustis, id quod ante annum 161 a. Chr. nunquam factum est, sed de eis qui deinceps se exceperint dicitur (not. 1). Unus sane ad illum xystarchiam detulit, sed gratia qua iam apud priorem principem floruerat ei commendationi fuisse potest apud successorem, siquidem aut Nerva et Traianus aut Traianus et Hadrianus innui videntur. 4 Xystarchiae honos, alienus ille quidem ab antiquioris aetatis institutis, satis frequenter commemoratur in titulis principatus temporibus conscriptis. Quod ex hac inscriptione perspicitur, xystarchum omnium ludorum qui in oppido quopiam habebantur summam curam habuisse et ab imperatore institutum esse, id etiam alibi tangitur. Cf. potissimum epigramma C. I. At. III, 1171: Ὃν βασιλῆς ἔστεψαν ἐπ' εὐδικίῃ βιότοιο καὶ σταδίοις ἱεροῖς στῆσαν ἀεθλοθέτην ξυστάρχην Κεκρόπεσσι καὶ ἀθλητῆρσι Τρύφωνα, πάτρῃ κοσμητὴν παισὶν ἑοῖς ἔθετο. 5 Nusquam indicatur, quis hic prima persona de se loquatur. Sed res ita se habere videtur: Magistratus nescio quis rogationem de Ti. Claudii Rufi honoribus suo nomine conscriptam ad populum Eleorum tulit; qua suffragiis civium comprobata scriba publicus nihil fecit nisi ut prolixae illius expositioni quae tota ab enuntiato ἐμφανίσαντός μοι (v. 13) — καὶ διὰ ταῦτα λέγοντος (v. 41. 42) pendebat, pro rogatione decretum ἔδοξεν τοῖς τε ἄρχουσιν κτλ. subnecteret, non animadverso structurae et sententiae hiatu. (Cf. 164.) Ceterum cur M. Vetulenus Laetus civis Eleus nobilissimus (not. 6) non ipse ad populum tulerit, sed alium nescio quem de Rufi laudibus certiorem fecerit, nullam video causam nisi quod tum Elide unis magistratibus plebiscita rogare licebat, Vetulenus vero per illum annum forte privatus erat. 6 Homo nobilissimae

ριος Κλαύδιος Ῥοῦφος, ἀνὴρ πανκρα‖τιαστής, ἐπὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα παραγε|νόμενος ἐπεδήμησέν τε μετὰ παντὸς | ἐν τῇ πόλει κόσμου, ὡς πάσης αὐτὸν μαρτυρίας | ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἄνδρα παρὰ πᾶσιν | ἐπιτήδειον[7] νομίζεσθαι, τάς τε γυμνασίας ἐν ‖ ὄψει τῶν ἑλληνοδικῶν κατὰ τὸ πάτριον τῶν | ἀγώνων ἔθος ἀπέδωκεν ἐπιμελῶς[8], ὡς πρόδηλον | εἶναι τὴν ἐλπίδα τῆς[9] ἐπὶ τὸν ἱερώτατον στέφανον | αὐτῶι, καὶ διότι παραγενόμενος εἰς τὸ στάδιον | ἀξίως καὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τῆς ἀθλήσεως ‖ καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ πᾶσιν ὑπολήψεως ὑπαρ|χούσης ἠγωνίσατο μέγα τι καὶ θαυμαστόν, ὥσπερ | ἦν ἄξιον, ἐπιθέσθαι τὸν Ὀλυμπικὸν στέφανον | ἡγούμενος, καὶ πάντας μὲν ἀνέφεδρος[10] ἐπανκρα|τίασε τοὺς κλήρους τοῖς δοκιμωτάτοις λαχὼν ‖ ἀνδράσιν, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ καὶ ἀρετῆς καὶ εὐψυχίας | ἦλθεν, ὥστε περὶ τοῦ στεφάνου πανκρατιάζων | πρὸς ἄνδρα λελονχότα ἐφεδρείαν καλλείω[11] | λογίσασθαι τῆς ψυχῆς ὑπεριδεῖν ἢ τῆς περὶ τὸν | στέφανον ἐλπίδος, ‖ καὶ ὅτι μέχρι νυκτός, ὡς ἄστρα καταλαβεῖν, | διεκαρτέρησε[12], ὑπὸ τῆς

---

per principatus duo prima saecula inter Eleos familiae, cuius patrem L. Vetulenum Laetum, avum paternum L. Vetulenum Florum itemque posteros per aliquot aetates summis reipublicae honoribus nobilissimisque sacerdotiis functos esse tituli Olympici produnt; cf. stemma a me propositum Olympia V p. 525. 7 Adiectivum contra leges sermonis cum genetivo coniunctum quia fere in eius quod est ἄξιος notionem abierat. 8 Cf. Pausanias VI, 23, 1: ἐν δὲ Ἤλιδι τὰ ἄξια μνήμης γυμνάσιόν ἐστιν ἀρχαῖον, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι νομίζουσιν ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. § 2 χωρὶς μὲν δὴ ἐς ἅμιλλαν τῶν δρόμων ἐστὶν ἀποκεκριμένος δρόμος — ἔνθα ἐπὶ μελέτῃ δρομεῖς καὶ πένταθλοι θέουσιν. ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ καλούμενον Πλέθριον· ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ ἑλλανοδίκαι τοὺς καθ' ἡλικίαν ἢ καὶ αὐτῷ διαφέροντας τῷ ἐπιτηδεύματι· συμβάλλουσι δὲ ἐπὶ πάλῃ. 24, 1: καὶ ταύτῃ τοὺς ἑλλανοδίκας ἰέναι καθέστηκεν ἐς τὸ γυμνάσιον. ἐσίασι δὲ πρὶν μὲν τὸν ἥλιον ἀνίσχειν συμβαλοῦντες δρομέας, μεσούσης δὲ ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον καὶ ὅσα βαρέα ἆθλα ὀνομάζουσιν. 9 Substantivum neglegentia omissum. 10 Cf. n. 683[1]. 11 Videtur hic pluralis neutrius generis esse soloece usurpatus pro singulari. 12 Laus est pertinaciae et virtutis, usque ad noctem certamen produxisse. Quae cum proprie in pugiles, luctatores, pancratiastas cadat, lepida irrisione eam cum cursori tribueret in acerbam tarditatis vituperationem convertit Lucillius Anth. Pal. XI, 85, 1: νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μᾶρκος ὁπλίτης. Ceterum neque victorem neque victum discessisse Rufum apparet (not. 15); quam rem tumidis et verbosis laudibus dignam visam esse illius aetatis moribus accommodatum est. Cf. Newton, Halicarnassos, Cnidos and Branchidae II p. 774 n. 59: ἀγαθῇ τύχῃ· Λεύκιον Λευκίου νικήσαντα τὰ μεγάλα Διδύμεια,

περὶ τὴ[ν] νείκην | ἐλπίδος ἐπὶ πλεῖστον ἀγωνίσζεσθαι[13] προτρε|πόμενος, ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν πολειτῶν τῶν | ἡμετέρων καὶ ὑπὸ τῶν τῆς οἰκουμένης θεατῶν ‖ συνειλεγμένων ἐπὶ τὸν ἱερώτατον τῶν | Ὀλυμπίων ἀγῶνα θαυμάζεσθαι, καὶ διὰ ταῦτα | λέγοντος[14] δεῖν τειμάς τε τῷ ἀνδρὶ ψηφισ|θῆναι, τὸ ὅσον ἐπ' αὐτῷ καὶ αὐξήσαντι καὶ συν|κοσμήσαντι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐπιτραπῆναι ‖ ἀνδριάντα αὐτῷ ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας ἀναστῆσαι | ἐπιγραφὴν ἔχοντα τήν τε τῶν ἄλλων | ἀγώνων μαρτυρίαν καὶ δηλοῦσαν ὑπὲρ | τῆς ἱερᾶς[15], ἣν μόνος ἀπ' αἰῶνος ἀνδρῶν | ἐποίησεν· ἔδοξεν τοῖς τε ἄρχουσι ‖ καὶ παντὶ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι μὲν Λαῖτον | τῆς (ε)ἰσηγήσεως, τετειμῆσθαι δὲ Ῥοῦφον | πολειτείᾳ, καὶ ἐπιτραπῆναι αὐτῷ ἀνα|θεῖναι ἀνδριάντα ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας | ἐπιγραφὴν ἔχοντα τὴν προγεγραμμένην.

ἀγωνισάμενον δὲ καὶ Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ περὶ τοῦ στεφάνου. 13 Cf. n. 163, 5. 334, 28. 14 Cf. not. 5. 15 Si quando ancipiti eventu fuerat certamen, praemia victoribus destinata deo cuius ludi erant dedicabantur. Huius generis est στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε, τὰ νικητήρια τοῦ κιθαρῳδοῦ C. I. Att. II, 652 [n. 586], 37. 659, 18. 660, 17. 667, 34. Cf. etiam Gellius N. A. XVIII, 2, 5: *si nemo dissolvebat* (*quaestionem*), *corona quaestionis eius deo, cuius id festum erat, dicabatur.* Inde translatus usus natus est apud Polybium I, 58, 5: ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήττητοί τινες ἄνδρες ἱερὸν ἐποίησαν τὸν στέφανον. XXIX, 8, 9: καὶ δὴ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ (Εὐμένης καὶ Περσεὺς) ποιήσαντες ἱερὸν τὸν στέφανον τῆς φιλαργυρίας διελύθησαν ἐπ' ἴσης καθάπερ ἀγαθοὶ παλαισταί. Neque vero de corona modo vocabulum ἱερός usurpatur, sed de ipso certamine, ut plane in vim eius quod est '*anceps*' abisse videatur. Sic fortasse accipiendum I. G. Sept. I, 2727, 19: κιθαρῳ[δῶν ἱ]ερός. 24 κωμῳδῶν ἱερός; sed ibi dicat quispiam, στέφανος, non ἀγών, mente supplendum esse. Verum ea ambiguitate caret titulus Larisaeus n. 670, 6. 7: τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον ἱερὸν ἐγένετο. Olympia V p. 117 n. 56, 16 sqq.: [ὅσα δὲ τῶν ἀ]θλημάτων ἔρημα [ἢ ἱε]ρὰ γένηται, τούτων ... ἀνατιθέτωσ[αν οἱ ἀγωνοθέται τοὺς στεφάνους]. Neque vero violentius, quam ad certamen, ad victoriam transfertur a praemio; unde natam opinor locutionem ἱερὰν ποιεῖν, in qua initio adiectivo praedicative usurpato mente addebatur τὴν νίκην, deinde hac ellipsi obscurata ipsum ἱερά quasi substantivum incertum certaminis eventum significans habebatur. Ceterum eius formulae haec exstant praeter hunc titulum exempla: Seneca Epist. 83, 5 *quod raro cursoribus* (sc. multo frequentius luctatoribus et pancratiastis) *evenit, hieran fecimus.* Wood Ephesus Append. VI p. 70 n. 20 ἐποίησε δὲ καὶ Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ ἱεράν. Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 256 n. 35 ἀγωνισάμενον ἐνδόξως τὴν ἱερὰν Σεβαστοδώρητον Αἰλ(ίαν) Κορνουτείαν θέμιν γ' πυθικῶν (sc. παίδων) [πά]λην καὶ ποιήσαντα ἱ[ερ]άν.

687 Basis quadrata marmoris albi in tribus lateribus singulos equites et tripodes anaglypho expressos habens, inventa Athenis septentrionem versus a Theseo quod dicitur. Edd. Cavvadias Δελτίον ἀρχαιολογικὸν 1891 p. 34. T(héodore) R(einach) Revue des études Grecques IV (1891) p. 191. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XV (1891) p. 369. Photographia expressum monumentum exhibet Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1893 p. 39, tab. 6. 7. (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 255 n. 1305*b*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 751 n. 939). Cf. quae docte et sagaciter de titulo disputavit Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν, 1891 p. 55 sqq.

Φυλαρχοῦντες[1] ἐνίκων ἀνθιππασίαι[2] | Δημαίνετος Δημέο Παιανιεύς[3], | Δημέας Δημαινέτο Παιανιεύς, | Δημοσθένης Δημαινέτο Παιανιεύς.

Βρύαξις ἐπόησεν[4].

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. Genetivi in -ο cadentes, cum in participio φυλαρχοῦντες iam diphthongus scribatur, medio fere quarto a. Chr. n. saeculo titulum incisum arguunt, quae res argumento confirmatur (cf. not. 3. 4). 1 Phylarchi deni quotannis erant, singuli ex singulis tribubus suffragio electi. Unde sponte apparet, tres homines Paeanienses simul eo magistratu fungi non potuisse. Statuendum igitur est Demosthenem Demaeneti f. Paeaniensem cum hipparchus certamine equestri vicisset, hoc suae victoriae simulque earum quas ante in eodem magistratu pater et frater natu maior reportaverant monumentum dedicasse. L. 2 Inter exercitationes equitum Xenophon hipparch. 1, 20. 5, 4 ἀνθιππασίαν commemorat eandemque 3, 11. 12 accurate describit. Sed illic de certamine et victoria nihil legitur; quod contra sic interpretantur Hesych. ἀνθιππασίων· τῶν ἱππέων ἄσκησις, καὶ ἀγῶνες αὐτῶν. Suidas ἀνθιππασία· ὁ ἱππικὸς ἀγών. Bekker Anecd. I p. 404, 3 ἀνθιππασία· ἵππων ἅμιλλα, ἱππικὸς ἀγών. Neque multo recentius Xenophontis aetate illud institutum fuisse hic titulus docet. Aliud de eodem testimonium habes n. 200, 5. 10, neque magnopere discrepare videntur ludi equestres Lebadensium quorum ob victoriam equites cum hipparcho suo dedicaverunt monumentum I. G. Sept. I 3087, 2: νικάσαντες ἱππασίῃ. E. Reisch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 2378. 3 Eundem Demaenetum, qui anno 388/7 a. Chr. praetor fuit eoque anno primum cum Chabria Aeginae contra Gorgopam pugnavit (Xen. Hell. V, 1, 10 sq.), deinde cum tribus collegis ad Abydum classi praefuit (Xen. Hell. V, 1, 26), cuius etiam apud Aeschinem II, 78 mentio fit, summa cum probabilitate hic agnoscit Loll. Sane nusquam patris aut pagi nomen additur; sed L. monuit ex eius collegis quorum quidem pagi noti essent (cf. J. Beloch Gesch. der att. Pol. p. 296), neminem Pandionidis tribus esse. Eius filios phylarchorum officio circa medium saeculum a. Chr. quartum functos esse probabile est. 4 Artificem nobilissimum iuvenem partem anaglyphorum

Maussollei (Plinius Nat. hist. XXXVI, 31), provectum aetate statuam aheneam Seleuci regis (Plinius XXXIV, 73) fecisse constat; inde de eius aetate coniectura fieri potest. Hoc phylarchorum monumentum sine dubio adulescens nondum artis laude inter Graecos florens elaboravit, quo factum esse videtur ut neque hoc neque ullum omnino quod in ipsius patria exstaret opus a scriptoribus commemoraretur; etenim Atheniensem fuisse cum Clemens Alex. Protr. 14 testatur tum hic titulus, quippe qui ethnico careat, confirmat. L.

---

688 Stela lapidis calcarii, Epidauri in delubro Aesculapii. Ed. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 77 n. 237 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 494 n. XX A).

Ἐπὶ ἱαρεῦς Θιοκύδευς[1], μηνὸς Ἀπελλαίου[2]. | ὀφείλει τῶι θεῶι ὁ ἐργώνας τᾶς ὕσπλα|κος[3] Φίλων Κορίνθιος τὰς ζημίας ἃς ἐ|ζαμίωσε αὐτὸν ὁ ἀγωνοθέτας τοῦ γυ‖μνικοῦ Τρίτυλλος καὶ οἱ ἑλλανοδίκαι καὶ | ἐπέκρινε[4] αὐτὸν παρεόντα[5] ἁ βουλὰ δ[ι]‖καίως ἐζαμιῶσθαι δραχμαῖς Ἀλεξαν|δρείαις[6] πεντακοσίαις· τούτου ἀνθυφαι|ρεθέντος τοῦ μισθοῦ δραχμᾶν διακοσι‖ᾶν τὸ λοιπὸν σὺν ἡμιολίωι[7] ὀφείλει, ἐ|πεὶ οὐκ ἀπελύσατο κατὰ τὸν νόμον[8], Ἀλε|ξανδρείας ΗΗΗΗΠ, | καὶ ὁ ἔγγυος Νίκων | τραπεζίτας Κορίνθιος.

Litterae volgares, sed ita ut ΠΡ cum ΓΡ alternent et ω μέγα semper Ω sit, quae forma tertii a. Chr. n. saeculi propria est (cf. n. 221. 226). 1 Sacerdos est eponymus Aesculapii. 2 Cf. n. 438[4]. 3 Idem quod ἄφεσις significare hoc vocabulum in stadiis et hippodromis ex scriptorum testimoniis constat. Cf. Ioseph. Bell. Iud. III, 90 ἑστᾶσιν ὥσπερ ἐφ' ὕσπληγγος ἐξορμᾶν ἕτοιμοι. Hesychius ὕσπληγξ· ἄφεσις, ἀφετηρία. Inter γ et γγ fluctuat scriptorum memoria, sed tenuis κ quantum scio praeter hunc titulum nusquam occurrit. 4 Provocare igitur licebat ab agonothetae et hellanodicarum iudicio ad senatum. 5 Hinc colligas ab hellanodicis absentem damnatum esse Philona. 6 Alexandri igitur regno recentior est titulus, qua cum re perbene convenit eius litteratura (v. supra). 7 Manifesto ἡμιόλιον hic dimidium est, quo addito ex trecentis drachmis, quae subducta mercede restant, fiunt quadringentae quinquaginta (v. 12). 8 I. e. quia debitum reipublicae non intra illud temporis spatium, quod legibus praefinitum erat, persolvit.

---

689 Infra n. 688 in eodem lapide. Ed. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 77 n. 238 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 495 n. XX B).

Ἐπὶ ἀγωνοθέτα τῶν Ἀσκλαπιείων Κλεαιχμίδα τοῦ | Ἀριστοκλέος κατάδικοι οἱ γενόμενοι τῶν ἀθλη|τᾶν διὰ τὸ φθείρειν τὸν ἀγῶνα ἕκαστον[1] στατῆρ|[σ]ι χιλίοις· Ταυρίδη[ς] Τελεσίου Σολεύς, ἀνὴρ στα|διοδρόμος· Φίλιστος Καλλισθένους Ἀργεῖος ἀπ' Ἀ|χαίας[2], ἀνὴρ πένταθ(λ)ος[3]· Σίμαχος Φαλακρίωνος Ἠπει|ρώτης ἀπὸ Θεσπρωτῶν, ἀνὴρ παγκρατιαστής.

Litterae volgares praeter ΓΣ. Iure titulo superiore n. 688 hunc aliquanto recentiorem iudicat Ca. 1 Hoc non ad ἀγῶνα referri mihi videtur, sed anacoluthia satis leni, tanquam si antea verbum aliquod puniendi (veluti τοῦσδε ἐζαμίωσαν οἱ ἑλλανοδίκαι) scriptum essset, accusativus pro nominativo usurpatur. Unicuique mille staterum multa inflicta est. 2 Oppidulum ceteroqui ignotum agri Argivi indicari videtur. Nam si de Achaeorum foedere cui Argivi intererant diceretur, vice versa Ἀχαιὸς ἀπ' Ἄργους exspectares. 3 ΓΕΝΤΑΘΑΟΣ.

---

690 Infra n. 689 in eodem lapide. Ed. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 77 n. 239 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 495 n. XX C).

Ἐπὶ ἀγωνοθέτα τῶν Ἀσκλαπιείων καὶ Ἀπολλωνίων Σωστράτου τοῦ Πατρο|κλείδα κατάδικοι οἱ γενόμενοι τῶν τεχνιτᾶν | διὰ τὸ μὴ ἀγωνίξασθαι κεικομισμένοι τὸν μισθόν· | -------------- ---------------------- || ---------------------------- -------------|---[1] κωμ[ω]ιδὸς Διονύσιος Διονυσίου Ῥόδιος[2] μνᾶν | τεσσάρων.

Litterae ΑΔΘΝΓΣ; inter Ω et ω fluctuatur; scriptura neglegentissima. Superioribus eiusdem lapidis inscriptionibus haec manifesto multo recentior. 1 Hic aliquot nomina erasa sunt, quia multa persoluta erat. 2 Dionysium Rhodium poëtam Anthol. VII, 716 fortasse eundem esse existimat Cav. Sed hic actorem comoediarum, non poëtam habemus, neque ex nomine volgato quicquam colligere licet.

---

691 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 6 (Syll.[1] 404. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 734 n. 895). Cf. quae de titulo disputaverunt H. Sauppe Ausgewählte Schriften p. 711 sqq. O. Lueders die Dionysischen Künstler p. 112 sqq. A. Mommsen Delphika p. 216 sqq. E. Reisch de musicis Graecorum certaminibus p. 88 sqq. K. von Jan Wochenschrift f. kl. Phil. III

(1886) n. 11 p. 332 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 120. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXLIX (1894) p. 501 sqq.

Ἐπὶ Κλεώνδα ἄρχοντος[1], ἱερέως[2] δὲ Φιλωνί|δου τοῦ Ἀριστομάχου Ζακυνθίου — ἱερομνη|μονούντων Αἰτωλῶν Φίλωνος, Ὀρθαί|ου, Παυσανία, Ἀγελάου, Βίωνος, Ἀγρίου, || Εὐστράτου, Τιμαγόρου, Λέωνος — Δελφῶν | Βούλωνος, Πυρρίνου — οἵδε ἠγωνίσαν|το τὸν ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων·

ῥαψωιδοί· Κλειτόριος Ἀρι|στείδου Ἀρκ[άς, Εὐθ]ύδημος || Χάρητος Ἀθηναῖος[3]

κιθαρισταί· Καλλίας Πολυξένου Πελληνεύς

Praeter hunc catalogum exstant tres simillimi eius, compositi archontibus Aristagora (Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 3), Emmenida (W.-F. 4), Nicodamo (W.-F. 5). 1 Cum in proecdosi Emmenidae archontis nomine deceptus hos quattuor victorum recensus ad primos secundi a. Chr. saeculi annos rettulissem, Sa., Rei., Po. aliique certissimis argumentis evicerunt, multo antiquiores esse atque utique ab anno 270 a. Chr. non magno temporis intervallo distineri (cf. not. 5. 6). Sed quod olim posui, inter plebiscitorum n. 205. 206 et horum catalogorum tempus duplicem in ordine ludorum mutationem intercessisse, ut ex quinquennalibus annui fierent regimenque eorum ab Aetolis ad Amphictionas transferretur, id etiamnunc certissimum existimo. Nempe illa decreta non posse non de quinquennalibus certaminibus intellegi demonstravi n. 206[11]. Quod contra ex his quattuor tabulis, si de pentetericis feriis intellegendae essent, inter antiquissimum et recentissimum duodecim annorum spatium intercedere deberet, cum tamen, ut monuerunt Mo. aliique, eidem homines in puerorum ordine ubique recurrant (not. 8). Immo hi quattuor archontes nullo alio interposito se excipiunt. Quod vero sic statuendum est, antiquiorem rationem quam n. 205. 206 testantur per paucos modo annos mansisse, id ut meam sententiam infringat tantum abest, ut eam vel maxime confirmare videatur. Namque Aetolos post ipsam Gallorum cladem etiamtum duobus suffragiis in concilio Amphictionum contentos fuisse scimus (C. I. Att. II, 551, 4. 5. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXLIX p. 500 sq.), sed brevi eorum opes et auctoritatem adeo crevisse, ut longe maximam partem concilii ipsi occuparent. Tum quae antea suo nomine instituerunt ad Amphictionas, qui iam plane in eorum potestate erant, transtulisse videntur. 2 In reliquis quattuor laterculis idem est. Non sacerdos Apollinis Pythii, sed princeps collegii technitarum Dionysiacorum, qui Bacchi sacerdotio fungebatur, intellegendus est. Aristagorae anno is simul histrionis comici officio functus est (Wescher-Foucart 3, 49). 3 Item bini sunt archontibus Aristagora et Emmenida (W.-F. 3, 10. 4, 10), tres archonte Nicodamo (W.-F. 5, 9). Nam cum fere in omnibus generibus tales numerorum inconstantiae cernantur, non est cur eas cum Luedersio quadratarii erroribus tribuamus.

κιθαρωιδοί· Οροι..ς Φιλίσκου Μεσσήνιος
Χαρῖνος Γε...ντος Βυζάντιος
Διονυσόδωρος Πάρμιδος Ἀβδηρίτης[4]
αὐληταί· Ἄνδρων Πολυξένου Πελληνεύς
Ἱπποκλῆς Μίκκωνος Βοιώτιος[5]
διδάσκαλοι αὐλητῶν· Λύσιππος Ξενοτί|μου Ἀρκάς[6], Νικόδημος
παῖδες χορευταί[7]·
Στράτων Στράτωνος Βοιώτιος
Φιλόμηλος Δαίτωνος Βοιώτιος
Ἐπικρατ[ῖνος] Νικομήδου Ἀργεῖος
Ἀντιγένης Βουλευτοῦ Χαλκιδεύς[8]
Ἀρίστων Εὐθυμίχου Βοιώτιος
Ἀριστογένης Ἡράνορος Σικυώνιος
Ξεννίας Ἀρχετίμου Ἀρκάς
Ξένων Σατύρου Ἀρκάς
Φιλινίων Γόργου Ἀρκάς
Γνωτέας Γλαύκου Κνίδιος
Κλειτίας Καλλίου Κλειτόριος
Μικύλος Ἱππάκου Κυναιθεύς
Ἀλκίας Δαϊφάντου Κλειτόριος
Τίμαρχος Ἀνδροίτα Κλειτόριος
Ἀλέξιππος Δεινομένου Κυναιθεύς

---

4 Aristagora archonte duo sunt citharoedi, item duo citharistae, Emmenida duo citharoedi, omissis citharistis; vice versa Nicodami anno citharoedi desiderantur, unus inscriptus est citharista. 5 Cf. n. 200, 3 (a. 284/0 a. Chr.): Ἱπποκλῆς Βοιώτιος ηὔλει. Reisch. 6 Cf. C. I. Att. II, 1293, 4. 5 (a. 270/1 a. Chr.): Νικοκλῆς Ἀμβρακιώτης ηὔλει, Λύσιππος Ἀρκὰς ἐδίδασκε. Reisch. Ceterum idem homo doctus etiam in duabus aliis tabulis Soteriorum artifices indagavit qui in aliis eiusdem aetatis (not. 1) titulis eidem recensentur: Archonte Nicodamo (Wescher-Foucart 5, 58) primum inter comoedos locum tenet Τελέστης Θεοκλείδου Ἀθηναῖος, cum in titulo Delio choregico anni 286 a. Chr. n. (Bull. de corr. Hell. VII p. 204 n. I, 19) sit κωμῳδὸς Τελέστης Ἀθηναῖος. Item Emmenida archonte (Wescher-Foucart 4, 14) [Σ]ωκράτης Σωγάριδος Ῥόδιος tibicen est, in monumento Attico n. 710, 4 (post a. 292 a. Chr.) legitur Σωκράτης Ῥόδιος ηὔλει. 7 Quinque sunt n. 3, duodecim n. 4, quindecim ut hic n. 5. 8 Hic inter pueros choreutas in omnibus laterculis redit, nisi quod 4, 20 levi errore Βούλου pro Βουλευτοῦ scriptum est. Nullum praeterea nomen omnibus quattuor tabulis commune est, sed haud pauca binis aut ternis, quae singillatim enumerare non opus est.

χοροὶ ἀνδρῶν[9]· Πανκλῆς Κορυμβίου Αἰτωλός
Ἀμφαρείδας Δεινία Κλειτόριος
Γνωτέας Γλαυκίου Κνίδιος
Ἵππων Ἀριστοκράτους Σικυώνιος
Ὀνατίδας Χαριδήμου Σικυώνιος
Ἀπολλόδωρος Ἥρωνος Βοιώτιος
Φειδακίδας Φειδᾶ Κεῖος
Ἀριστόθεος Θεοτιμίδου Βοιώτιος
Ἵππων Ὀνασίμου Βοιώτιος
Δάμαρχος Γέλωνος Βοιώτιος
Πραξίων Πραξαγόρου Σικυώνιος
Ἡράκλειτος Νικοδήμου Ταραντῖνος
. . έστων Δαμοφάντου Ἀργεῖος
Ἀλκισθένης Ἀριστογένου Σικυώνιος
Κάλλιππος Διονυσίου Σάμιος
τραγωιδοί[10]· Ἀλέξανδρος Δημητρίου Ἀθηναῖος
Ἡράκλειτος Δίωνος Ἀθηναῖος
Φρασ[ί]λαος Τεισικράτους Ἀθηναῖος
αὐλητής· Ὀρσίλαος Ἑρμαίωνος Βοιώτιος
διδάσκαλος· Πειθίας Ἐξαινέτου Ἀρκάς
Διοκλῆς Διοκλέους Ἀθηναῖος
Ἀρχίας Αἰγινή[τη]ς
Κλεώνυμος [Ἀ]χαιός
αὐλητής· Φιλίσκος Φίλωνος Βοιώτιος
διδάσκαλος· Φιλήσιος Καλλίου Βοιώτιος
κωμωδοί[11]· Ἱερότιμος Ἱεροκλέους Τεγεάτης

---

9 Virorum numeri in omnibus titulis eidem sunt ac puerorum, praeter W.-F. 4 (Emmenida archonte), ubi duodecim pueri, quattuordecim viri recensentur. 10 Bis terni tragoedi (v. 50—52 et 55—57) sunt, cum singulis tibicinibus et magistris. Hos inter se certasse, in utraque autem parte ex tribus histrionibus primum πρωταγωνιστήν, alterum δευτεραγωνιστήν, tertium τριταγωνιστήν esse consentaneum est. Eosdem numeros eundemque ordinem nominum habent reliqui tres tituli. 11 In reliquis titulis plane eadem est comoedorum ratio ac tragoedorum, nisi quod ternae, non binae partes sunt quae inter se committantur, unaquaeque ternorum histrionum cum singulis tibicinibus et magistris. Hic item novem histriones comici recensentur; nam sex nomina quae v. 65—70 leguntur, item actorum esse cum ex ipso numero intellegitur, tum inde quod duo ex his nominibus inter histriones comicos redeunt W.-F. 4, 59. 60: [κω]μωιδοί· Λυκίσκος Λύκου Κεφαλλάν, | Διονυσόδωρος Ἀσκληπιάδου Βοιώτιος. L. At αὐλητής et διδάσκαλος

Νουμήνιος Ἑρμώνακτος Ἀργεῖος
Δαμότιμος Τίμωνος Ἀμβρακιώτης
αὐλητής· Φιλόξενος Ἕλλανος Τεγεάτης
διδάσκαλος· Θύρσος Κρίτωνος Ἐφέσιος
Ἀστίας Ἀπολλοδώρου Βοιώτιος
Διονύσιος Σίμου Ἡρακλειώτης
Σωσικράτης Μνασίωνος Σικυώνιος
Λυκίσκος Λύκου Κεφαλλάν
Διονυσόδωρος Ἀσκληπιάδου Βοιώτιος
Πραξίας Κρατέου Τεγεάτης
χορευταὶ κωμικοί[12]· Ἀρχεδάμας Ἀριστοκρίτου
Σικυώνιος, Στρατίος Κώμωνος Ἀργεῖος
Χαίριχος Ἀρχελόχου Βοιώτιος
Θερσίνους Νικωνίδου Σικυώνιος
Ἡρακλείδης Λύκου Ἀμβρακιώτης
Κηφισόδωρος Καλλίου Βοιώτιος
Διονυσόδωρος Παμφίλου Μεγαρεύς
ἱματιομίσθαι[13]· Στρατοκλῆς Ἀπολλοδώρου
Σαλαμίνιος.

---

hic tribus modo primis histrionibus subiunguntur, sive mera lapicidae socordia id factum est, sive illo anno propter inopiam hominum ad ea negotia gerenda idoneorum illi soli totam operam in se susceperant. 12 In omnibus titulis septeni choreutae comici sunt, cum tragici nusquam compareant. Comoediae novae fabulae chori canticis fere carebant, antiquas vero comoedias Atticas tertio aut secundo a. Chr. saeculo Delphis actas esse omnium maxime improbabile est (cf. 697[2]); neque eis chorus septem hominum suffecisset. Immo per intervalla actionis hi homines saltationibus spectatores delectasse videntur. L. 13 Qui vestimenta ad ludos scaenicos histrionibus et choreutis commodant. Cf. titulum Delium Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 109 n. V, 17 καὶ τῶν ἱματίων τοὺς μισθοὺς οὐκ ἀπ[έδοσα]ν τῶν εἰς τὰ Διονύσια. In titulis W.-F. 3, 76 sqq. 4, 76 sqq. terni sunt, 5, 80 sqq. duo, hic unus Stratocles, qui in omnibus laterculis praeter 4 recensetur. Neque vero hic nomen omissum esse existimandum est propter pluralem ἱματιομίσθαι. Is enim in eiusmodi indicibus legitimus est etiam ubi forte fortuna unum modo nomen subscribitur (cf. C. I. Att. II 968).

---

692 In columella rotunda inventa Deli prope porticum taurorum inter rudera aedificii, quod templum Bacchi fuisse videtur, hic titulus cum sex aliis eiusdem generis incisus est. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 105 n. II (Ch. Michel

Recueil d'inscr. Gr. p. 741 n. 903). Cf. quae adnotavit V. de Schoeffer de Deli insulae rebus p. 138 sqq.

Ἐπὶ Κλεοστράτου ἄρχοντος[1] οἵδε ἐχορήγησαν·
εἰς Ἀπολλώνια[2]·
Πλεισταίνετος Τελέσωνος, Δίδυμος Ἀντιγόνου,
Στησίλεω(ς) Σκύμνου, Ἀπήμαντος Ἡροδίκου
εἰς Διονύσια· παίδων[3]· Καλλίδικος Διοδότου,
Ὀρτυγένης Τυχάνδρου, ------ ------,
Ἐργοτέλης Θεοφάνους·
κωμωιδῶν[4]· Ἀνδρόλας Σάττου, Πύρραιθος Νησιώτου,
Θεωρύλος Διακτορίδου, Ἀριστείδης Χαρίλα·
ἐγ μετοίκων Ἀντιγέν(ης), Ἡρ(α)ΐσκος[5]

Litterae volgares praeter ΞΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 124, 1 (284/3 a. Chr.). In eodem lapide unus exstat eiusdem generis recensus antiquior compositus Aristocrito archonte Ol. 123, 3 (286/5 a. Chr., p. 104 n. I), quinque recentiores qui archontum Charmi (Ol. 124, 3. a. 282/1 a. Chr., p. 106 n. III), Hypsoclis (Ol. 124, 4. a. 281/0 a. Chr., p. 108 n. IV), Callimi (Ol. 127, 3. a. 270/69 a. Chr., p. 109 n. V), Proclis (Ol. 128, 2. a. 267/6 a. Chr., p. 110 n. VI), Archedamae (Ol. 128, 4. a. 265/4 a. Chr., p. 112 n. VII) prae se ferunt. Praeterea exstant talia monumenta magistratu Phillidis Posidici f. (Ol. 129, 4. a. 261/0 a. Chr., p. 113 n. VIII), Sosistrati Amphiae f. (Ol. 144, 2. a. 203 a. Chr., p. 116 n. X), Theodori Theodori f. (inter annos 175 et 171 a. Chr., p. 119 n. XI), Timoxeni (a. 171 a. Chr., Bull. de corr. Hell. IX p. 146) inscripta, et unum cuius tempus propter mutilam condicionem definiri nequit (Bull. VII p. 115 n. IX). Ex his apparet ab initio tertii ante Chr. n. saeculi usque ad Delum ab Atheniensibus recuperatam (167 a. Chr.) in summa rei eundem mansisse harum feriarum ordinem. Annuas fuisse inde apparet quod duorum deinceps annorum (282 et 281 a. Chr.) titulos tenemus. Quod praeterea vel in illis septem eiusdem lapidis titulis semper singulorum aut adeo plurium annorum intervalla intercedunt inter binos laterculos, id Sch. recte negat ita accipiendum, ut totiens omissa sint sacra annua, sed pro arbitrio cuiusque anni choregos et artifices modo huic modo aliis qui intercciderunt lapidibus incisos esse sumit. 2 Unum est in Apolloniis chori genus virginum, quae in titulis κοῦραι Δηλιάδες aut simpliciter Δηλιάδες appellantur (cf. n. 588, 9 sqq. Bull. de corr. Hell. VI p. 137). Sch. Quaterni quotannis eiusmodi chori quorum suum quisque choregum civem habebat inter se certabant. 3 Puerorum chori sunt, non puellarum. Item quaternos quotannis fuisse, omnes ex civium Deliorum numero, tituli ad unum omnes testantur. Cur hic tertium nomen consulto deletum sit, latet. 4 Comoedorum et tragoedorum hic ut alibi seni sunt choregi, quaterni cives, bini inquilini. Ex quibus cives cum binis, metoecos singulos cum singulis concertasse Sch. ex eis titulis ubi victores duo cives cum uno inquilino recensentur, collegit. 5 ΗΡΔΙΣΚΟΣ.

τραγωιδῶν· Ἀμφιθάλης Φιλωνύμου, Νεοκροντίδης Βλεπύρου, Κράτων Μνησιάδου, Ἀγλωνέας Οἰτάκου
ἐγ μετοίκων Δηλικὸς Δριμάκου[6], Δωρίων
ἠλευθερώθη Ἄρτεμις Εὐθύμου[7]
οἵδε ἐπεδείξαντο τῶι θεῶι[8]· αὐλητής·
Ξενόφαντος Θη[β]αῖος
κωμωιδοί· Φαῖδρος Ἀθηναῖος, Κηφίσιος Ἱστιαιεύς
κιθαριστής· Ἦρις Καλχηδόνιος. τραγωιδοί·
Θεύδωρος Μεγαρεύς, Θε... τωνος Πάριος.
Νικόστρατος Κασσανδρεύς.

---

6 Idem triennio post, archonte Hypsocle (not. 1) choro comico praefuit. Cf. Bull. de corr. Hell. VII p. 108 n. IV, 16. Sch. 7 Hoc loco nonnullae ex reliquarum inscriptionum numero recensum vasorum aliarumque rerum traditarum interponunt; sed manumissionis mentio nusquam alibi occurrit. Referenda est sine dubio ad eundem morem quem in Atheniensium Dionysiis obtinuisse docet Aeschines III, 41 ἄλλοι δέ τινες ὑποκηρυξάμενοι (Διονυσίοις ἐν τῷ θεάτρῳ) τοὺς αὑτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν, μάρτυρας [τῆς ἀπελευθερίας] τοὺς Ἕλληνας ποιούμενοι. 44 καὶ διαρρήδην ἀπαγορεύει μήτ' οἰκέτην ἀπελευθεροῦν ἐν τῷ θεάτρῳ κτλ.. 8 Hic in uno eoque antiquissimo recensu (Bull. de corr. Hell. VII p. 104 n. I, 25. 27) accedunt [ψ]άλτης unus et ῥαψῳδοί duo. Reliqui praeter anni 203 a. Chr. laterculum (p. 116 n. X, 63 sq.) ubi unus κωμῳδός et unus κιθαριστής est, ubique redeunt, nisi quod nonnunquam κιθαριστής invenitur, κιθαρῳδός desideratur, alias vice versa. H.-B.

---

693 Stela magna marmoris albi inventa anno 1889 in vico *Hagios Georgios* prope Thespias. Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 313 n. 1.

Ὁ θυμελικὸς ἀγὼν στεφανίτης πρῶτον ἐγένετο[1] | ἀγωνοθετοῦντος Ἱεροκλέος[2], ἱερέως δὲ | τῶν Μουσῶν Μνασίωνος, ἀπὸ δὲ |

Litterae volgares praeter Ξ (semel Ξ v. 7) Φ et ΘΟΩ reliquis minores titulum tertio a. Chr. n. saeculo vindicant. Primus versus per totam lapidis latitudinem scriptus, reliqua per duas columnas disposita, ex quibus sinistra continet v. 1—30, altera v. 32—61; utraque infra mutilata est lapide fracto. 1 Fuisse iam ante hoc decretum Musearum certamen ex tituli argumento apparet; sed antea ἀγὼν θεματικός (n. 675[4]) fuerat, tum στεφανίτης factus est, cuius generis longe maior erat dignitas. 2 Idem nomen legitur Bull. de corr. Hell. XIX p. 322 n. 2, 14. Infra v. 9 legatus a civitate Thespiensium et communi Boeotorum ad artifices Dionysiacos venisse dicitur. Quare non video, quo iure J. eum ex artificum numero fuisse statuat.

τῶν τεχνιτῶν[3] Αἰσχύλου, καὶ[4] δόγμα||τα[5] περὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν Μουσείων·

Τεχνιτῶν· ἔδοξε τοῖς τεχνίταις | τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας· ἐπειδὴ | παραγενόμενος πρεσβευτὴς | Ἱεροκλῆς παρὰ τῆς πόλεως Θεσ||πιέων καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοι|ωτῶν ψηφίσματά τε ἀπέδω|κεν καὶ ἐπιστολήν, ἐν ἧι παρε|κάλει τοὺς τεχνίτας, τῆς | πόλεως τῶν Θεσπιέων προ||κεχειρισμένης τὸν ἀγῶνα | τὸν ἐν τῶι Ἑλικῶνι γινόμενον | ταῖς Μούσαις στεφανίτην εἶ|ναι τὸν θυμελικὸν τόν τε τῶν | αὐλητῶν καὶ αὐλωιδῶν καὶ || κιθαριστῶν καὶ κιθαρωιδῶν | καὶ ἐπῶν ποητῆι, καὶ ὅπως | ἂν ὁ ἐνιαυτὸς μετατεθῆι, ἐν | ὧι ὁ ἀγὼν γίνεται[6], καὶ συνπρεσ|βεύσωσιν περὶ τούτων οὗ ἂν || παρακαλῆι ἡ πόλις ἡ τῶν Θεσ|πιέων, καθὼς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσ|[θ]εν χρόνοις, πράττωσι δὲ οἱ τε||[χνῖ]ται καὶ ἐὰν ἄλλο [τ]ι χρήσιμον | [ἢ ἔνδ]οξον [φαίνηται εἶν]αι ε||-------------ος | [----------- Ἱεροκλῆς λόγους ἐποιήσατο ἀκολούθως][7] | τοῖς ἐν τοῖς ψηφίσμασι γεγραμ|μένοις, ἐπέδειξε δὲ καὶ τὰ | ἐξ ἀρχῆς προγεγονότα φιλάνθρω||πα τῆι πόλει τῶν Θεσπιέων πρὸς | τοὺς τεχνίτας καὶ τοῖς τεχνί|ταις πρὸς τὴν πόλιν τῶν Θεσ|πιέων· περὶ δ(ὴ)[8] τούτων πάντων | ἀγ[αθ]ῆ τύ[χ]ηι, δεδόχθαι τοῖς || τεχνίταις, ἐπαινέσαι μὲν τὴν | πόλιν τῶν Θεσπιέων καὶ τὸ κοινὸν | τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ τῆι φιλοτιμίαι, | ἧι ἔχουσιν εἴς τε τὸ ἱερὸν τῶν | Μουσῶν καὶ τὸ κοινὸν τῶν τε||χνιτῶν· ἀποκρίνασθαι δὲ αὐτοῖς, | ὅτι καὶ πρότερον οἱ τεχνῖται, | κοινὸν ὑπολαμβάνοντες | εἶναι τὸν ἀγῶνα τῶν Μουσῶν | τῆι τε πόλει Θεσπιέων καὶ αὐ||τοῖς, τὴν πᾶσαν προθυμίαν | ἐνεδείξαντο καὶ συνθύοντες | καὶ ἱερέα ἐξ αὐτῶν αἱρούμενοι[9] | καὶ θεωροὺς ἀποστέλλοντες | καὶ ψηφίσματα γράφοντες καὶ || συμπρεσβεύοντες περὶ τοῦ | ἀγῶνος καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς | Ἕλληνας, καθὼς ἂν ἡ πόλις

---

3 Sic ubique in titulis Thespiensium a sacerdote civitatis is qui ex artificibus captus est distinguitur. J. 4 Coniunguntur hac particula subiecta ὁ θυμελικὸς ἀγὼν et δόγματα, quorum commune verbum est ἐγένετο: Hierocle agonotheta certamen coronarium factum est, et decreta facta sunt haece. 5 Unum technitarum quod exstat, unum Thespiensium quod intercidit. 6 Non annuum igitur fuit illud certamen, sed sine dubio quinquennale, qua cum re bene convenit quod in alio titulo Thespiensi I. G. Sept. I 1785, 2 sqq. (Bull. de corr. Hell. XIX p. 323) legitur [ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἀθ]ηνα[ίω]ν ἀποδέχετα[ι τὸν ἀγῶνα] τὸν θυμελικὸν ὃν τίθ[ησιν ἡ π]όλις ἡ Θεσπιέων ταῖς Μούσαις στεφανίτην ἰσοπύθιον. 7 Supplevit J., in summa rei sine dubio recte. 8 ΔΕ lapis, emendavit J. 9 Cf. not. 3.

παρ[α]||καλῆι τῶν Θεσπιέων· ἐμφανί||ζειν δὲ αὐτοῖς ὅτι καὶ νῦν πρῶτοι || τὸν ἀγῶνα ταῖς Μούσαις στεφα||[νί]την ἀποδέχοντ[αι -------------]

---

694 Lapis fractus infra et a dextra parte, laesus supra, Athenis in arce. Edd. Rangabé Ant. Hell. 1003. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1839. F. Leo Mus. Rhen. XXXIII p. 139 sqq. Koehler Mitth. des arch. Inst. III (1878) p. 105. C. I. Att. II 971 *a* (Syll.[1] 405). Cf. quae disputavit Th. Bergk Mus. Rhen. XXXIV p. 300. 330.

. ον κῶμοι ἦσαν	τῶ[ν[1] ------]
[Ξ]ενοκλείδης[2] ἐχορήγε	Πανδιονί[ς ἀνδρῶν]
[Μ]άγνης[3] ἐδίδασκεν	Κλεαίνετ[ος Κυδαθη[6] : ἐχορήγε]
τραγωιδῶν	κωμωιδῶ[ν]
Περικλῆς Χολαρ[4] : ἐχορή :	Θαρ[----- ἐχορήγε]
Αἰσχύλος[5] ἐ[δ]ίδασκε[ν]	-------------

Litteratura Ionica volgaris. Vs. 1 litteris maioribus exaratus. Eiusdem monumenti, non multo ante medium saeculum a. Chr. quartum erecti, n. 695 est et tria fragmenta (971 *c d e* apud Koehlerum), quae certis de causis hic repetenda non duximus. Argumentum et ordo quo hae tabulae adornatae erant, perspicitur ex n. 695: Nempe victores certaminum musicorum et scaenicorum qui magnis Dionysiis habebantur, hic inscripti erant sic, ut archontis nomine praemisso primum lyrici puerorum, deinde lyrici virorum chori, tum comoediae, postremo loco tragoediae mentio fieret. Quem ipsum esse temporis ordinem, quo certamina se excepissent, monuit Bergkius provocans ad legem apud Demosth. XXI, 10: καὶ τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ οἱ παῖδες [καὶ οἱ ἄνδρες add. Bergk] καὶ ὁ κῶμος καὶ οἱ κωμῳδοὶ καὶ οἱ τραγῳδοί. Apparet igitur, a sinistra (ubi lapis integer quidem est, sed ita elaboratus, ut eum cum alio lapide coniunctum fuisse appareat) periisse columnam, cuius infima pars contineret anni indicationem, lyrici utriusque chori tribum victricem et choregum, denique indicem κωμῳδῶν, in fine alterius columnae intercidisse insequentis anni archonta et chori puerorum lyrici notationem, quam deinde initio tertiae columnae excipiebat chorus virorum. Koe. 1 Leo et Bergk initium laterculi ab eo anno repetendum duxerunt, quo primum chorus comicus publice datus esset, id quod ex hoc ipso titulo certe non post 467 a. Chr. (cf. not. 4) factum esse intellegitur; sed ne multo quidem ante factum videtur, ut in collatione tragoediae non inepte Aristoteles dicere posset Poët. 5, 1449 b, 1 καὶ γὰρ χορὸν κωμῳδῶν ὀψέ ποτε ὁ ἄρχων ἔδωκεν. Sed cum mirum futurum esset, si in his tabulis, quae tragicas non minus quam comicas victorias continent, tragoediarum

ante illud tempus cum choro publice dato in scaenam missarum nulla ratio esset habita, praeferenda videtur sententia a Koehlero in C. I. Att. in medium prolata, victores tragicos inde ab eo anno, quo primum chorus tragicus, comicos ab eo anno quo primum comicus datus esset scriptos fuisse; itaque sic fere redintegrandum esse versum primum: [--- ἀφ' οὗ πρῶτ]ον κῶμοι ἦσαν τ[ῶν τραγῳδῶν καὶ τῶν κωμῳδῶν -----]. 2 . _ΝΟΚΛΕΙΔΗΣ. 3 De Magnete poëta comico cf. Meineke F. C. I p. 29 sqq., qui eum fere Ol. 80 (460 a. Chr.) floruisse demonstrat, quod bene convenit cum huius tituli testimonio. 4 Ingeniosa coniectura hanc Periclis choregiam cum Plutarchi testimonio, ex quo is per quadraginta fere annos in republica versatus esset, coniunxit Koe. Computatum enim esse illum numerum ex eo anno, quo primum in monumento aliquo publico nomen eius inventum esset, neque illud monumentum aliud esse ac catalogum choregorum victorum. Sic fere ad annum 469 a. Chr. spectat prima huius tituli columna quae exstat; cui coniecturae vel maxime favent Aeschyli et Magnetis poëtarum nomina (not. 3. 5). 5 Postremam victoriam Aeschylus nactus est Ol. 80, 2 (458 a. Chr.) Orestea in scaenam missa, triennio ante obitum; sed ea hic designari non potest quia tum Xenoclem Aphidnaeum potius choregum fuisse ex didascalia servata scimus. At Ol. 78, 1 (467 a. Chr.) idem vicit Laio, Oedipo, Septem, Sphinge, eoque Periclis choregiam summa cum probabilitate (cf. not. 4) rettulit Koehler. 6 Demoticum supplevi, paene certum ratus hunc esse patrem Cleonis demagogi, quia praeter nomen nequaquam frequens conveniunt aetas et tribus; Cydathenaeenses enim Pandionidis sunt.

---

695 Lapis undique fractus, inventus Athenis in arce. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. III (1878) p. 108. C. I. Att. II 971 *b* (Syll.[1] 406).

[κωμωιδῶν]
----- Παι(α)[νιεὺς[1] ἐχορήγει]
-----ος ἐδ[ίδασκεν]
[τραγω]ιδῶν
[---ω]ν Παιανιε[ὺς ἐχορήγει]
[Με]νεκράτης ἐδί[δασκεν]
[ὑπ]οκριτὴς Μυνν[ίσκος][2]

Litterae volgares. De aetate et argumento v. ad n. 694. 1 ΠΑΙΔ. 2 Cum v. 1—7 ad magna Dionysia archonte Aminia (Ol. 89, 2, vere 422 a. Chr.) acta spectent, non dubitandum est quin hic sit Mynniscus Chalcidensis histrio, quem Plato comicus risit in Syrphace fabula (Meineke F. C. I p. 186. II, 2 p. 668): Plato enim Ol. 88 (428—424 a. Chr.) primam fabulam docuit. Illum vero Mynniscum, qui in vita Aeschyli (p. 6 ed. Schöll) huius fabulas egisse narratur, Meinekius sane eius de quo dixi avum putat. Sed E. Rohdii sententia (Mus. Rhen. XXXVIII p. 280), qui utrumque eundem

[ἐ]πὶ Ἀλκαίου[3]
Ἱπποθωντὶς παίδων
Ἀρίσταρχος Δεκε[4] : ἐχορή[γει]
Αἰαντὶς ἀνδρῶν
Δημοσθένης[5] ἐχορήγει
[κ]ωμωιδ[ῶν]
[--------- ἐχορ]ήγ[ει][6]

---

existimat, praeferenda videtur, praesertim cum vitae scriptor Mynnisco Aeschylum posteriore demum tempore usum testetur. Ac tum quidem iuvenis sive secundas sive tertias partes egit. Hic vero provectus aetate protagonista est. Ac Koehlerus quidem eum fabulam victricem egisse putabat. At Rohdius monuit, non unam fabulam, sed tetralogiam praemio affectam esse, cum tamen suum quaeque fabula protagonistam haberet (cf. n. 696. 697. 698), neque omnino in hoc quidem titulorum genere cuiquam homini locum esse nisi qui ipse vicisset. Quare quod de quarto tertioque a. Chr. saeculis definite testantur tituli insequentes, id propter Mynnisci nomen hic incisum iam anno 422 a. Chr. usu venisse statuit, ut praeter choregorum (simulque poëtarum) certamina etiam histriones inter se de praemio certarent. 3 Ol. 89, 3, vere 421 a. Chr. 4 Aristarchus quidam anno 411 a. Chr. inter principes optimatium erat, qui imperium populare evertere conabantur (Thuc. VIII, 90, 1. 92, 6. 98, 1. 3. Xen. Hell. I, 7, 28. II, 3, 46). Quem, etsi pagus nusquam a scriptoribus commemoraretur, hic designari coniecit Koehler. 5 Alcisthenis f. Aphidnaeus (qui pagus Aeantidis est) imperator nobilissimus. K. 6 Proximo versu Εὔπολις ἐδίδασκε scriptum fuisse monuit Bergk Mus. Rhen. XXXIV p. 331 not. 1; namque Ol. 89, 3 eius Κόλακας in scaenam missam esse. Cf. Athen. V p. 218 c τέθνηκε δὲ [Ἱππόνικος] πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκαίου διδασκαλίας τῶν Εὐπόλιδος Κολάκων οὐ πολλῷ χρόνῳ κατὰ τὸ εἰκός. Cf. etiam didascaliam Pacis Aristophaneae, ubi definite refertur Eupolin vicisse ea fabula.

---

696 Fragmenta duo tabulae lapidis Hymettii, a dextra integra, ab reliquis partibus mutilata, inventa Athenis prope theatrum Bacchi. Edd. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 112; cf. V (1880) p. 325 not. C. I. Att. II, 973. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 476 n. 1. 2 (Syll.[1] 407. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 723 n. 881).

Litterae volgares. Ex scripturae genere Koehlerus collegit, medio tertio a. Chr. saeculo haec incisa esse. Tituli 696—698 verae didascaliae sunt, i. e. laterculi omnium fabularum quae in theatro Bacchi actae sunt, secundum annorum ordinem dispositae. Utrum ad Dionysia magna an ad Lenaea

[π α λ α ι]ᾶ ι[1]· Νε[οπτόλεμος][2]
[Ἰφιγε]νείαι Εὐ[ριπί]δο
[π ο η]:[3] Ἀστυδάμας[4]
[Ἀχι]λλεῖ· ὑ π ε :[5] Θετταλός[6]
Ἀθάμαντι· ὑ π ε : Νεοπτόλ[εμος]
Ἀ[ν]τιγόνηι· ὑ π ε : Ἀθηνόδω[ρος][7]
[Ε]ὐάρετος δ[ε ύ] : Τεύκρωι·

---

spectarent, diiudicari non posse, sed illud tamen veri similius sibi videri exposuit K. Atque hic quidem titulus tragoedias Ol. 109, 3—110, 1 actas continet. 1 Singulas quotannis tragoedias poëtarum antiquioris temporis agi solitas esse iam paullo post medium saeculum a. Chr. quartum ex hoc titulo didicimus. In comoediis idem recentioribus demum temporibus fieri coeptum est (cf. 697[2]). Memorabile eius favoris, quo Euripides tum floruit apud cives suos, documentum in ea re inesse, quod tribus deinceps annis fabulae eius actae essent, monuit Koe. 2 De Neoptolemo tragoediarum actore nobilissimo cf. Dem. V, 6. XIX, 10. 12. 315. Ceterum ex hoc indice et eis qui sequuntur (n. 697. 698) videmus in illis antiquis fabulis semper histriones διδασκάλων munere functos esse. 3 J. e. ποη(ταί), quia quae antecedit fabula, non a poëta, sed ab histrione in scaenam missa est. Enumerantur poëtae secundum ordinem ab arbitris constitutum, atque in primo quidem numerus ordinalis omittitur, reliquis duobus ascribitur δεύ[τερος] et τρί[τος]. Ex his tabulis in hypotheses quae in libris manu scriptis tragicorum et Aristophanis servatae sunt ille usus manavit, quare pro ἐνίκα frequenter πρῶτος ἦν invenitur (Madvig Kl. phil. Schr. p. 450). K. 4 Astydamantis natu maioris Parthenopaeus (v. 21) commemoratur a compluribus scriptoribus, quorum testimonia affert A. Nauck Fr. Trag. ed. 2 p. 779. Quod Koe. tamen quondam hic minorem agnovit, id ipse postea retractavit. Difficultas in temporum computatione sane restat haud exigua, siquidem is quem Diodorus XIV, 43, 5 primum fabulam docuisse monet Ol. 95, 2. 399/8 a. Chr. et sexagenarium obiisse, non potest anno 341/0 a. Chr. etiamtum superstes fuisse. At de aetate qua mortuus est errasse videtur scriptor. Ceterum ex reliquis Astydamantis fabulis quae hic sunt nulla a scriptoribus commemoratur. 5 ὑπε(κρίνατο). Protagonistas intellegendos esse apparet. 6 Cf. Plut. Alex. 29: εἰς δὲ Φοινίκην ἐπανελθὼν (Ἀλέξανδρος) ἐξ Αἰγύπτου θυσίας τοῖς θεοῖς καὶ πομπὰς ἐπετέλει καὶ χορῶν ἐγκυκλίων [l. κυκλίων] καὶ τραγικῶν ἀγῶνας οὐ μόνον ταῖς παρασκευαῖς, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁμίλλαις λαμπροὺς γενομένους. ἐχορήγουν γὰρ οἱ βασιλεῖς τῶν Κυπρίων — μάλιστα δὲ Νικοκρέων ὁ Σαλαμίνιος καὶ Πασικράτης ὁ Σόλιος διεφιλονίκησαν. οὗτοι γὰρ ἔλαχον τοῖς ἐνδοξοτάτοις ὑποκριταῖς χορηγεῖν, Πασικράτης μὲν Ἀθηνοδώρῳ, Νικοκρέων δὲ Θεσσαλῷ, περὶ ὃν ἐσπουδάκει καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος. οὐ μὴν διέφηνε τὴν σπουδὴν πρότερον ἢ ταῖς ψήφοις ἀναγορευθῆναι νικῶντα τὸν Ἀθηνόδωρον. τότε δέ, ὡς ἔοικεν, ἀπιὼν ἔφη τοὺς μὲν κριτὰς ἐπαινεῖν, αὐτὸς μέντοι μέρος ἂν ἡδέως προέσθαι τῆς βασιλείας ἐπὶ τῷ μὴ Θεσσαλὸν ἰδεῖν νενικημένον. K. 7 Cf. not. 6.

[ὑπ]ε: Ἀθηνόδωρος
[Ἀχι]λλεῖ· ὑ[πε]: Θετταλός
------εῖ· ὑπ[ε: Νε]οπτόλεμος
[------τ]ρί: (Π)ελιάσιν[8]·
[ὑπε: Νεοπ]τόλεμος·
-----χι Ὀρέστηι· [ὑπε: Ἀθη]νόδω[ρος]
Αὔγ[ηι]· ὑπε: Θεττα[λός]
ὑπο: Νεοπτόλεμος ἐνίκ[α][9]
------ς Ἐπὶ Νικομάχου[10]· σατυρι[κῶι][11]·
Τιμοκλῆς[12] Λυκούργωι
παλαιᾶι: Νεοπτόλεμ[ος]
------λι Ὀρέστηι Εὐριπίδο
[π]οη: Ἀστυδάμας
Παρθενοπαίωι[13]· ὑπε: Θετ[ταλός·]
[Λ]υ[κά]ονι· ὑπε: Νεοπτόλε[μος][14]
-----ι. [Φι]λοκλῆς[15] δεύ: Φρίξωι·
[ὑπε]: Θετταλός
[Οἰδ]ίποδι· ὑπε: Νεοπτόλ[εμος]
Εὐ[άρ]ετος τρί·
[Ἀλκ]μέ[ων]ι[16]· ὑπε: Θεττα[λός]
------δηι: ὑπε: Νεοπτό[λεμος]
[ὑπο: Θε]τταλὸς ἐνίκα
[Ἐπὶ Θεο]φράστου[17]· σατυ[ρικῶι·]
-------- Φορκίσ[ι]·

---

8 ΙΡΙΓΕΛΙΑΣΙΝ. 9 ὑπο(κριτής). De histrionum certaminibus cf. 695[2]. 10 Ol. 109, 4 (341/0 a. Chr.). 11 Fabulae satyricae igitur tunc temporis iam a tragoediis plane separatae et certamine exemptae erant, cum non plus quam singulae quibusque feriis agerentur. 12 Cf. Athen. IX 407 d: καὶ ὁ Δημόκριτος ἔφη, Τιμοκλῆς ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής (ἦν δὲ καὶ τραγῳδίας) ἐν μὲν δράματι Λήθῃ φησίν κτλ. K. Apud Plutarchum Timol. 36 Τιμοκλέους pro Σοφοκλέους in nonnullis libris mero errore scriptum videtur, praesertim cum proxime antecedat Τιμολέοντος, subsequatur Τίμαιος. 14 Memorabile est, hoc anno pro trilogiis tragicis binas modo cuiusque poëtae fabulas actas esse. 15 Philocles tragicus natu minor pronepos natu maioris (qui Aeschyli sororis filius fuerat), filius Astydamantis maioris (not. 4), frater minoris fuit (Schol. Ar. Av. 281. Suid. Φιλοκλῆς). Aut eum aut Timoclem (not. 12) hic indicari coniecit Koehler. Sed illud praetulerim maxime quia inter Philoclis maioris fabulas Suidas commemorat Oedipum, quae a nepote multo obscuriore in avum nobiliorem translata videtur. 16 Supplevit Koe. dubitanter. 17 Ol. 110, 1 (340/39 a. Chr.).

[παλαιᾶι· Νικ]όστρ[ατος][18]
[----- Εὐ]ριπί[δο]
----------ο----

18 Supplevit Koe., dubitans sane, et coniecit hunc ex eius Nicostrati histrionis, qui apud Xenophontem Symp. 6, 3 commemoratur, progenie esse.

---

697 Fragmentum tabulae marmoris Hymettii inventum Athenis. A dextra attingit fragmentum quod edimus n. 698, ex quo extremae alterius columnae versuum 14—17 particulae sumptae sunt. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. III (1878) p. 122. C. I. Att. II, 975. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 477 n. 3 (Syll.[1] 408. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 724 n. 882).

---------- Ἐφήβοις
[ὑπε· -----]

[Ἐπὶ -----. παλαιᾶι]·
[-----]ηι Μ[ενάνδρου]
[ποη]· Κρίτων[4] Ἐφεσίοις·
[ὑ]πε· Σώφιλος
Παράμονος Ναυαγῶι
ὑπε· Ὀνήσιμος
Τιμόστρατος[5] Φιλοικείωι·
ὑπε· Καλλίστρατος[6]
Σωγένης Φιλοδεσπότωι
ὑπε· Ἑκαταῖος

Litterae volgares praeter Ξ; in dextra tituli 698 columna nonnunquam A pro A et ∩ pro Ω occurrunt. Praeter hoc fragmentum et n. 698 alia quoque huius tabulae frustula exstant (Koehler p. 124 sqq. 257. Kumanudis p. 478 sqq.), quae propter nimis mutilam condicionem recipienda non putavi. Qui in altera huius fragmenti columna recensentur archontes (cf. not. 8. 9), eorum annos a 220 a. Chr. non longe abesse satis certis argumentis probavit Koehler: namque recentiores esse non posse propter Philemonis minoris nomen v. 11 scriptum (not. 7); neque vero multo antiquiores existimandos esse, propter rationem quae huic fragmento cum n. 698 intercederet (cf. not. 4. 698[2]). Omnino unamquamque columnam fere sexagenorum versuum fuisse et decem aut duodecim annos comprehendisse videri. Quinos poëtas singulis fabulis in scaenam missis certasse hic videmus. Atque hunc morem in comoediis iam quarto a. Chr. saeculo valuisse docet fragmentum didascalicum Ol. 106, 2. 3 (355—353 a. Chr.), ubi etiam, ut in tragico eiusdem saeculi catalogo n. 695, numeralia δεύ(τερος), τρί(τος), τέ(ταρτος), πέμ(πτος) ascripta sunt.

[ὑπο· ----] ἐνίκα
['Επὶ --- οὐ]κ ἐγένετο[1]·
['Επὶ ---ο]υ· παλαιᾶι[2]
[--- Μισογ]ύνει[3] Μενάνδρου
[ποη· ---]νης Ἀδελφαῖς
[ὑπε· -----]ς
------- Δακτυλίωι
[ὑπε· ---]ων
------- Ἀθην---

Φιλήμων νεώ(τερος)[7] Μιλησίαι
ὑπε· Κράτης
ὑπο· Ὀνήσιμος ἐνίκ[α]
Ἐπὶ Ἑρμογένου[8] οὐκ ἐ[γέ]νετο
Ἐπὶ Τιμησιά[νακτος[9]· π]αλαιᾶι·
Φιλόστρατο[ς Ἀποκλε]ιομένει Ποσει[10]·
ποη· Ἀ[ρ]χ------- κλήρωι
ὑπ[ε· -----------]

1 Haud raro intermissa sunt illa aetate certamina scaenica, nonnumquam adeo binis deinceps annis (n. 698 col. II, 5. 6). Eo spectare C. I. Att. II 594, 30 sqq. καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι τραγῳδοῖς ὅταν πρῶτον γίνηται monuit Koehler. 2 Annis 355—353 hic usus in comoediis nondum erat (C. I. Att. II 972). Monuit Koehler quae '*antiquae*' comoediae saeculo tertio exeunte et secundo ineunte in scaenam relatae hic recenserentur, omnes poetarum novae quam dicimus comoediae (Menandri, Philippidis, Posidippi) esse; mediae comoediae non magis rationem habitam quam veteris. Quare distinctionem inter mediam et novam sibi ab hoc ipso scaenae usu profectam videri. 3 Cf. Meineke F. C. IV p. 163 sqq. 4 Eiusdem poetae nomen redit 698, 21, unde apparet non nimium temporis intervallum inter ea quae hic et illic recensentur certamina intercedere. K. Ceterum de Critone ignobili poeta novae comoediae cf. Meineke F. C. I p. 484. 5 Cf. Meineke F. C. I p. 499. 6 Qui I. G. Sept. I 3197, 22. 48 est κωμῳδὸς Καλλίστρατος Ἐξακέστου Θηβαῖος, eum in proëcdosi iniuria hunc rettuli; nam tabulam illam Orchomeniam primi a. Chr. n. saeculi ineuntis esse nunc cognitum est. 7 Philemona natu minorem filium maioris fuisse testatur Suidas s. Φιλήμων ὁ νεώτερος. Ille vero cum iam Euthycrito archonte (328/7 a. Chr.) vicisset (cf. Marmoris Parii fragmentum editum ab A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII p. 187, 7 sqq.) extrema senectute mortuus est bello Chremonideo (Suid. Φιλήμων) fere 263 a. Chr. (cf. 214[2]), ut improbabile sit, filium plus quam quadraginta annis patri superstitem fuisse. Ac sane postremo eius vitae tempore Milesiam actam esse inde collegeris, quod in titulo 698 nusquam eius nomen comparet. K. 8 Decretum synodi alicuius hoc archonte factum habes C. I. Att. II 624. 9 Plebiscitum cum huius archontis nomine exstat C. I. Att. II 432. 10 De Posidippo cf. Meineke F. C. I p. 482. Ἀποκλειομένης fabulae fragmenta collecta sunt apud eundem IV p. 514.

698 Fragmentum eiusdem tabulae, a dextra attingens n. 697. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. III (1878) p. 118 sq. C. I. Att. II 975. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 478 n. 4. 5 (Syll.[1] 409. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 724 n. 882).

[Ἐπὶ ---- παλαιᾶι]·
[---- Μονοτ]ρόπωι

[ποη· --- Δι]ασωιζομέ-
[ν.ι· ὑπε· ------]

[-----ο]υμένωι·
[ὑπε· -----]ος
------ Ἀγνοοῦντι
[ὑπε· Κριτόδ]ημος
[---- Νε]μέσει·
[ὑπε· ---]ένικος
[Παρά]μονος Χορηγοῦντι·
[ὑπε·] Μόνιμος
[ὑπ]ο· Κριτόδημος ἐνίκα
[Ἐ]πὶ Εὐνίκου οὐκ ἐγένε[το]
Ἐπὶ Ξενοκλέους[1]· παλαι[ᾶι]·
Μόνιμος Φάσματι Μενά[νδρου]
ποη· Παράμονος τεθνηκὼς[2] --- ις
ὑπε· Δάμων
Κρίτων Αἰτωλῶι[3]·

[ὑπε· Καβεί]ριχος[5]
[Ἐπ]ιγέ[ν]ης[6] Λυτρουμένωι
ὑπε· Καβείριχος
ὑπο· Νικόλαος ἐνίκα
Ἐπὶ Ἀνθεστηρίου[7] οὐκ ἐγένε[το]
Ἐπὶ Καλλιστράτου[8] οὐκ ἐγέ-
νε[το]
Ἐπὶ Μνησιθέου· παλαιᾶι·
Δάμων Φιλαθηναίωι Φιλιππ[ίδου][9]
πο· Φιλοκλῆς[10] Τραυματίαι
ὑπε· Καλλικράτης
Χαιρίων Αὐτοῦ καταψευδομέ[νωι]
ὑπε· Δάμων
Βίοττος Ἀγνοοῦντι
ὑπε· Δάμων
Τιμόξενος Συνκρύπτον[τι]
ὑπε· Καλλικράτης
Ἀγαθοκλῆς Ὁμονοία[ι]
[ὑπε· Νικ]όλαος

Hoc fragmentum a sinistra attingere n. 697 ita, ut integro lapide huius columna prior illius posteriorem nulla alia interiecta exciperet, Koe. collegit cum inde, quod qui ante huius sinistram columnam exstant versuum fines commodissime coniunguntur cum illius versibus 14—17, tum ex ipso argumento. Nam cum omnino ad antiquius tempus spectare 697 quam 698 ex eis quae utrobique de Paramono poëta scripta inveniuntur (not. 2) necessario colligatur, tum non magnum esse aetatis discrimen ea docent, de quibus dixi ad n. 697 not. 4. Atque in altera quidem columna qui enumerantur archontes cum paullo post 200 a. Chr. in magistratu fuisse constet (cf. not. 7), consentaneum est priorem ad annos fere 210—200 a. Chr. spectare (cf. not. 1). K. 1 A. Dumont Fastes éponymiques d'Athènes p. 18 Xenoclem paucis post 168 a. Chr. annis in magistratu fuisse coniecit. Quod in huius certe tituli archontem non quadrat, qui ultimis potius tertii a. Chr. saeculi annis magistratu functus est. 2 Paramonus sub ipsum tempus Dionysiorum mortuus videtur, ut διδασκαλίαν etiamtum in se susciperet, sed cum fabula ageretur iam superstes non esset. Tertio anno ante (v. 13) aliam fabulam in scaenam dederat. Atque cum in titulo 697 col. II 5 item inter poëtas superstites commemoretur, sequitur ut illud fragmentum hoc antiquius sit. 3 Cf. 697[4]. Ex hac fabula versus affertur a Polluce IX, 15,

ὑπε· Μόνιμος ----------
Βίοττος Ποητεῖ· ----------
ὑπε· Δάμων -------------
Λάμπυτος ----- ------------
ὑπε· Κα[βείριχος] --------------
Ἐπικρ[άτης[4] -----] ----------
ὑ[πε· ------] ----------

ubi pluralis Αἰτωλοῖς sine dubio librarii errori tribuendus est. 4 Poeta ceteroquin ignotus; nam Ambraciotam, qui mediae comoediae fuit (Meineke F. C. I p. 414) propter temporum rationem in censum non venire sponte patet. K. 5 Cave hunc confuderis cum multo recentiore fabularum actore cognomini qui est I. Sept. I, 3197, 30 ὑποκριτὴς Καβίριχος Θεοδώρου Θηβαῖος. Cf n. 697[6]. 6 Cf. Pollux VII, 29 τῶν δὲ νέων τις κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη. Quae a Meinekio I p. 354 non recte de mediae comoediae poeta intellecta esse hic titulus docet. K. 7 Cf. C. I. Att. II 445, quod plebiscitum propter Attalidis tribus mentionem anno 200 a. Chr. antiquius esse nequit. K. 8 Cf. C. I. Att. II, 406, quod decretum nulla habet certiora aetatis indicia. K. 9 Cf. 197, 8 sqq. Meineke F. C. I p. 470 sqq. Fabulae Φιλαθηναίου unum exstat fragmentum apud Phot. lex. s. v. συκάμινα (Meineke F. C. IV p. 473). 10 Hinc apparet, recte Meinekium I p. 521, etsi apud Scholiastam Ar. av. 281 κωμῳδίας ποιητὴν manifesto errore exaratum est pro τραγῳδίας π., tamen propter versum ab Athenaeo II 66b allatum comicum quoque poetam aliquem fuisse statuere cui Philocles nomen esset.

---

699 Tituli incisi in epistyliis porticus qua forum Magnesiae ad Maeandrum circumdatum erat. *a b* ad occidentale, *c d e* ad meridionale fori latus pertinebant. Praeterea aliquot frustula paucas modo litteras continentia reperta sunt, quae hic omittimus. Ed. O. Kern Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 93 sqq. (Fragmentum *a* solum repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 746 n. 914). Inschriften von Magnesia am Maeander p. 69 n. 88.

Litteraturam partis orientalis (*a b* v. 1—23) aetatem anno 150 a. Chr. certe non antiquiorem prodere, partem meridionalem vero (*c d e* v. 24—49) primi a. Chr. n. saeculi ineuntis esse observavit K. Dispositio tituli qualis in lapide est hic propter spatii rationes servari non potuit. Nempe continenter per totam lapidum latitudinem scripti sunt versus 1. 2. 13. 14. 15. Quod contra v. 3—12 per tres columnas dispositi, quarum media quattuor (v. 6—9), exteriorum utraque ternos versus habet. Item v. 16—23 tres columnae sunt, dextra duorum (v. 22. 23), reliquae duae ternorum versuum (16—18 et 19—21).

a Στεφανηφοροῦντος[1] Ἀπολλοδώρου, ἀγωνοθετούντων Εὐανδρίδου τοῦ Εὐανδρίδου, Μανδροδώρου | τοῦ Κλεαίνου[2], Ἀπολλοδώρου τοῦ Λεοντέως, οἵδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα τῶν Ῥωμαίων[3] ποιηταὶ καινῶν δραμάτων· |

τραγωιδιῶν· | Θεόδωρος Διονυσίου δράματι Ἑρμιόνηι· || ὑποκριτὴς Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου[4]. |

κωμῳδιῶν· | Μητρόδωρος Ἀπολλωνίου δράματι Ὁμοίοις[5]· | ὑποκριτὴς Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλείους | Μιλήσιος||.

σατύρων· | Θεόδωρος Διονυσίου[6] | δράματι Θύτηι. |

b Στεφανηφοροῦντος Σωκράτου, ἀγωνοθετούντων Διαγόρου τοῦ Δημητρίου, | Διονυσάρχου τοῦ Λάμπωνος, Γεροντίδου τοῦ Γεροντίδου, οἵδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα || τῶν Ῥωμαίων ποιηταὶ καινῶν δραμάτων· |

τραγῳδιῶν· Γλαύκων Γλαύκωνος | Ἐφέσιος· ὑποκριτὴς Ἡράκλειτος | Μηνοδώρου Μαλλώ[της]. |

Porro in fragmento *c* versus 24. 25 totam lapidis latitudinem explent, sequuntur tres columnae, ex quibus sinistra versus 26—30, media v. 31—35, dextra v. 36—38 continet. Fragmentorum *d e f* versus sic ut hic exprimuntur in lapidibus se excipiunt. 1 Cf. n. 256, 11. 25. 28. 371, 1. 552, 1 sqq. 553, 1 sqq. 2 Cf. Inschr. v. Magnesia p. 142 n. 221 Κλέαινος Κλεαίνου ἀρχιερητεύων ἀνέθηκεν τὴν ὑδρίαν. Quem titulum cum K. primi a. Chr. n. saeculi esse testetur, non dubito quin ille Cleaenus huius filius sit, non diversus ille quidem ab eo quem hic v. 25 habes, quae pars tituli hac priore fere semisaeculo recentior est (v. supra). 3 Iam ante medium saeculum a. Chr. n. alterum Deae Romae honoris causa ludos Magnesiae institutos esse eo minus mirari debemus, quia idem de Alabandensibus docet Livius XLIII, 6, 5: *Alabandenses templum urbis Romae se fecisse commemoravere* (anno 170 a. Chr. in senatu) *ludosque anniversarios ei divae instituisse.* K. 4 Eundem plane ordinem, qui hic constanter observatur, in titulo Teio Lebas-Waddington Inscr. III, 91 σατύρων· Ἀναξίων Θρασυκλείδου Μυτιληναῖος δράματι Πέρσαις· ὑπεκρίνετο Ἀσκληπιάδης Ἡρακλείδου Χαλκιδεύς esse observavit K. 5 Imitationem antiquiorum comoediarum manifesto arguit hic titulus. Etenim Ὁμοίους novimus Antiphanis, Ephippi, Posidippi (Th. Kock Com. Att. fr. II p. 82. 258. III p. 341). K. 6 Idem qui eisdem ludis tragoediam Hermionen in scaenam misit (v. 4). Alio anno item Polemaeus Diodori f. simul tragoediam Clytaemestram (v. 28) et fabulam satyricam Aiacem (v. 38) dedit. Mansit igitur tum antiquus mos, ut tragoediae et satyricae poësi haud raro idem homo operam daret, tragoediae et comoediae fere nunquam. Ceterum quod primo etiamtum a. Chr. saeculo nova dramata satyrica, ad veterum sane exemplum expressa ut de comoediis vidimus (not. 5), prodiissent perquam memorabile esse monuit K., quia adhuc ab hominibus doctis de ea re dubitatum esset.

κωμῳδιῶν· Διομήδης ‖ [Ἀ]θηνοδώρου Περγαμηνός[7]· | [ὑπο]-
κριτὴς Μηνόδοτος Μητροδώρου Περγαμη[νός]. |
σατύρων· | Πολέμων Νέωνος.
c Δημητρίου[8]. Στεφανηφοροῦντος Ἀττάλου, ἀγωνοθετούντ[ων]
Εὐκλείους τοῦ Ἀριστοκράτους, Εὐανδρίδου τοῦ Εὐανδρίδου, ‖
Κλεαίνου τοῦ Κλεαίνου[9], οἵδε ἐνίκων ἐν τῷ ἀγῶνι [τῶν] Ῥω-
μαίων ποιηταί· |
τραγῳδιῶν· | Πολεμαῖος Διοδώρου Ἐφέσιος | δράματι Κλυ-
ταιμήστρᾳ[10]· | ὑποκριτὴς Ἀρτεμίδωρος ‖ Ἀρτεμιδώρου τοῦ
Διοσκουρίδου. |
κωμῳδιῶν· | Ἀγαθήνωρ Ἀριστώνακτος Ἐφέσιος | δράματι
Μιλησίᾳ[11]· ὑποκριτὴς | Ἱεροκλῆς Ἱεροκλήους, φύσει δὲ ‖ Φιλώ-
του, Τραλλιανός. |
σατύρων· | Πολεμαῖος Διοδώρου Ἐφέσιος[12] | δράματι Αἴαντι. |
d [------- ἀγωνοθ]ετούντων δὲ Ῥωμαῖα ‖ [------- τ]οῦ Ὀνή-
σονος οἵδε ἐνίκων· |
σατύρων ποιητὴς | Ἁρμόδιος Ἀσκληπιάδου | Ταρσεὺς δράματι |
Πρωτεσιλάῳ. ‖
e Στεφανηφο[ροῦντος -------] | Ἱππονίκου τ[οῦ ------] |
f σατύ[ρ]ω[ν·] | Θεύδο[τος] | δ[ρ]άμα[τ]ι ‖ Παλαμήδῃ.

7 Diomedem Athenodori f. Atheniensem poëtam comicum Epidaurii statuae honore affecerunt (Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 27 n. 4), eiusdemque basis Athenis in theatro Bacchi eruta cum simplici titulo Διομήδης (C. I. Att. III 952) esse videtur. Eundem hic significari videri indicavit E. Reisch in litteris ad Kernium datis; ethnici discrimen, de quo is tacet, obstare mihi non videtur, siquidem homines Graeci, ac praecipue quidem artifices, haud raro plurium civitatum simul cives erant. 8 Patris nomen ex alia didascalia, cuius reliquae partes interciderunt, servatum. K. 9 Cf. not. 2. 10 Veram hanc esse nominis formam primus vidit Petrus Papageorgiu Νέα Ἡμέρα 1884 p. 487. Berl. philol. Wochenschrift 1886 p. 291 sqq. P. Kretschmer Gr. Vaseninschriften p. 166 n. 143. K. 11 Ex mediae et novae comoediae poëtis Μιλησίαν scripserunt Alexis et Philemo natu minor (Th. Kock Com. Att. fragm. II p. 351. III p. 357). K. Cf. not. 5. 12 Cf. not. 6.

700 Marmor cubi figura, erutum Tegeae in theatro. Tituli intra coronas sex hederaceas. Ed. V. Bérard Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 14 n. 20.

Litterae volgares praeter Σ. Apparet monumentum esse actoris tragoediarum quod ille propter victorias peregre partas in theatro patriae urbis

[Δι]ον[ύσ]ια | [ἐ]ν τα[ῖ]ς[1] | Ἀθήναις | [Ὀρ]έστη[ι || Εὐ]ρι- I
πίδ[ου.] |
Ἡραῖα[2] | [Ἡρακ]λεῖ | [Εὐ]ριπίδου, | [Ἠλ]έ[κτρ]α[ι || Εὐρι]- II
πίδου. |
[Σω]τήρια | [ἐν] Δελφοῖς[3] | Ἡρακλεῖ | [Εὐ]ριπίδου, || [Ἀν]- III
ταίῳ[4] | Ἀρχεστράτου[5]. |
[Ν]άϊα | [ἐν] Δωδώνῃ | Ἀχελ[ώιωι[6]] || Εὐριπίδου, | Ἀχιλ- IV
λεῖ | Χαιρήμωνος[7]. |
-----εναια[8] | --α--τια-- || ---αρασ-- | --μην---- V
----αια | [ἐν --|---]νικοῖς || [Ἡρ]ακλεῖ | [Εὐριπίδ]ου | VI
----

erexit. Nomen periisse videtur in alio lapidis latere, ubi nunc non exstant nisi reliquiae coronae magnae hederaceae. De aetate v. not. 3. 1 Supplevit B. dubitanter, sed vix aliud fuisse potest, etsi articulus a volgari usu abhorret. 2 Sc. τὰ ἐν Ἄργει. 3 Instituta a. 274 a. Chr. Cf. n. 205[1]. 691[1]. Eo igitur anno utique recentior est haec tragoedi dedicatio, quam ex altera parte litteratura vix ad inferiora tertio a. Chr. n. saeculo tempora referri sinit. Discimus igitur hinc, quantopere illa etiamtum aetate Euripides hominibus Graecis in deliciis fuerit. B. 4 Supplevi. Antaeus fabula fuit Phrynichi (A. Nauck Trag. Gr. fr. ed. 2 p. 720) itemque Aristiae (Nauck p. 726 n. 1). Aliud quod huc quadret nomen in -ταῖος cadens quod sciam nullum est in Graecorum memoria. 5 Poëta tragicus ignotus, quem dubito num iure B. eundem existimet cum illo Syracusano sive Geloo gastronomiae scriptore, cuius perfrequens est apud Athenaeum memoria. 6 Fabula cuius praeter hunc titulum nulla exstat memoria. Argumentum nescio an illud Herculis cum Acheloo de Deianira certamen fuerit quod ex Sophoclis Trachiniarum prologo notum est. Ceterum cum Acheloi sacris arctior quaedam necessitudo cum oraculo Dodonaeo intercesserit (H. W. Stoll ap. Roscher Ausf. Lexikon der gr. u. röm. Mythologie I p. 8), non mirabimur in ludis Naiorum Dodonaeis tertio etiamtum a. Chr. n. saeculo fabulam Euripideam actam esse, quae in reliqua Graecia mature in oblivionem venisse videtur. 7 Intellegi videtur Ἀχιλλεὺς Θερσιτοκτόνος. Cf. Stob. Ecl. I, 6, 7 p. 85, 5 Wachsm. Χαιρήμονος ἐξ Ἀχιλλέως Θερσιτοκτόνου 'τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία'. Suidas sane 'ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος' παροιμία· ὁ στίχος δέ ἐστι Χαιρήμονος ἐκ Θερσίτου, quae eadem manifesto est fabula. A. Nauck Trag. Gr. fr. p. 782 n. 2. 3. 8 Quintae coronae relliquiis quid faciam non magis habeo quam B., neque in sexta ludorum et oppidi nomina expediri possunt.

---

701 Athenis; primum exscripsit Fourmont, cuius ex schedis expresserunt Osann Syll. II 69 et Boeckh C. I. G. 1037. Plenius

et accuratius post alios ex schedis Finlayi ad Boeckhium missis Kirchhoff C. I. Att. I 337 (Syll.[1] 410. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 750 n. 929).

-----ος Δοροθέο Αλαιεὺ[ς[1] ἐχορέγε]
Πανταχλε͂ς ἐδίδα[σκε][2].

Litterae Atticae volgares praeter rho angularem, non rotundam. Tituli 701—711 monumentis choregicis inscripti sunt quae tripodas olim sustinebant praemio datos tribubus victricibus atque ab eorum choregis publice dedicatos. 1 Aut Aegeïs aut Cecropis vicerat. Illius enim sunt Halae Araphenides, huius Aexonides. K. 2 Cf. Antiph. VI, 11 ἐπειδὴ χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θαργήλια καὶ ἔλαχον Πανταχλέα διδάσκαλον καὶ Κεκροπίδα φυλὴν πρὸς τῇ ἐμαυτοῦ κτλ. Harpocr. s. διδάσκαλος· ὅτι γὰρ ὁ Πανταχλῆς ποιητής, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις. Similis tituli verba corrupta exstant apud Steph. Byz. s. Ἀτήνη· ὁ δημότης Ἀτηνεύς· ʽΠατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, καὶ Πανταχλῆς'. Kirchhoff.

---

702 Plinthus quadrata marmoris Pentelici quae tripodem sustinebat. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII (1883) p. 34 (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 79 n. 337*a*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 750 n. 931).

Κλεισθένης ἐχορέγε Αὐτοκράτος
Ἐρεχθῆιδι, Αἰγῆιδι.
Κεδείδης[1] ἐδίδασκε.

Litteratura Ionica, nisi quod bis E productam vocalem significat, cum praeterea H usurpetur. Et propter hoc scripturae genus et propter duarum tribuum choregiam coniunctam non ante media belli Peloponnesiaci tempora (fere 415) haec incisa iudicat Koe. 1 Cf. Aristoph. Nub. 984 sq. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων cum scholio Κηκείδου· διθυράμβων ποιητὴς πάνυ ἀρχαῖος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. In Photii lexico Κηδίδης· διθυραμβοποιητὴς ἀρχαῖος, qui sua sine dubio illi scholio Aristophaneo debet, veriorem nominis formam servatam esse iam A. Nauckius Mus. Rhen. VI p. 431 viderat; apud Hesychium Κηθείδης· διθυράμβων alio modo corrupta est. Quem scholiasta ad v. 967 carminis ʽτηλέπορόν τι βόαμα' auctorem commemorat Κυδίδην, is item ab illo non videtur diversus, sed ubique Κηδείδης restituendum esse. At illum priscum poëtam quem Aristophanes tangat non posse etiam aliquot annis post Nubes in scaenam datam in arte fuisse cum persuasum haberet Koe., filium aut nepotem illius maluit hic agnoscere. Quod contra Ki. opus esse negat pro uno Cedide plures substituere. Cui assentior; etenim nescio an

in eo ipso acerbae facetiae insint, quod exemplo cascae et obsoletae artis utitur homine qui etiamtum superstes erat et carmina pangebat.

---

703 Basis inventa Eleusine. Edd. D. Philios Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 174 n. 3. (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 254 n. 1280*b*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 747 n. 916). Cf. quae de titulo exposuit P. Foucart Revue de philologie XIX (1895) p. 119 sqq.

[Γ]νάθις Τιμοκ[ή̣δ]ο[ς[1], Ἀ]ναξανδρίδης Τιμα[γ]όρο[2]
χορηγο̃ντες κωμωιδο[ῖ]ς[3] ἐνίκων
Ἀριστοφάνης ἐ[δ]ίδασκεν[4].
ἑτέρα νίκη τραγωιδοῖς[5]
Σοφοκλῆς ἐδίδασκεν[6].

Litterae volgares Ionicae. De aetate v. not. 3. 1 Idem est Gnathis demarchus n. 720, 19, filius eius Timocedes Gnathidis f. n. 526, 1, quo ex titulo Τιμοκ[ή̣δ]ο[ς] hic reposuerunt Fouc. et Koe., cum Phi. Τιμοκ[λέ]ο[ς] supplevisset. Eleusinios esse uterque titulus ostendit. 3 Hunc quoque Eleusiniorum pago ascriptum fuisse ex demotico omisso iure collegit Phi. 3 Ex Aristotelis testimonio apud scholiastam Aristoph. Ran. 404 (ἐπὶ γοῦν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης, ὅτι σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τοῖς τραγῳδοῖς καὶ κωμῳδοῖς) Fouc. collegit, Calliae archontis anno Ol. 93, 3 (406/5 a. Chr.) hanc inscriptionem utique non esse antiquiorem. Sed proximo post eum tempore incisam cum Koehlero, qui dubitat an quinti etiamtum a. Chr. saeculi sit, etiam Fouc. iudicat, ipsis initiis quarti saeculi tribuens. Quos in summa rei verum vidisse existimo, etsi quae Fouc. singillatim de aetate disputat probare nequeo (not. 5. 6). 4 Ex superstitibus fabulis hic in censum veniunt Ranae, Ecclesiazusae, Plutus. Nam reliquae Calliae anno (not. 3) antiquiores sunt. Ac de Ranis ea potissimum de causa cogites, quia hac fabula poëtam vicisse constat. Sic sane coniectura quam scholiasta ad v. 404 posuit (ὥστε ἴσως ἦν τις καὶ περὶ τὸν Ληναϊκὸν ἀγῶνα συστολή) probanda est, quae iam ipsa per se summam veri speciem habet. Verum enimvero, ut Fouc. verissime monuit, non est cur hic de fabula nescio qua deperdita dici negemus. 5 Victoriam tragicam ante illam comicam reportatam esse iudicat Fouc., quia utique unus annus inter eas interiectus esse debuerit, per quem vacationem choregiae haberent Gnathis et Anaxandrides. Fieri igitur non potuisse, ut priusquam monumentum quod dedicabant propter illius comoediae victoriam perficeretur, iam altera accederet tragoediae. At plus una cogitari potest causa, cur dedicatio per aliquantum temporis differretur, neque ordo eorum quae in lapide exstant cum illius opinione facile conciliatur. Omnia eadem manu et eodem tempore incisa esse constat. 6 Sophoclem anno 406/5 a. Chr., atque priore

quidem eius parte, ante Lenaea et Dionysia, defunctum monuit F., itaque ex eius fabulis unam hic in censum venire Oedipum Coloneum, quam post avi obitum in scaenam misisset nepos. Itaque quod adhuc ignorabatur, hanc fabulam primas tulisse, id hoc titulo doceri. At quod ipse dicit, Sophoclem in hac didascalia nepotem intellegendum esse, non avum, eo suam rationem everti non sensit. Nam ille nepos (sine dubio idem qui C. I. Att. II 643, 3 est Σοφοκλῆς Κολωνῆθεν ταμίας τῶν ἱερῶν χρημάτων. II, 672, 37 Σοφοκλῆς Ἰοφῶντος ἐκ Κολωνοῦ) ipse quoque poeta tragicus fuit (Clemens Alex. protrept. c. 2 p. 26 allatus a Nauckio Fr. Trag. ed. 2 p. 781. Suidas Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος). Quare quo iure haec victoria ad avi potius fabulam ab eo exhibitam quam ad aliquam ex ipsius tragoediis referatur, non assequor, praesertim cum eum septiens vicisse Suidas testetur.

---

704 Basis rotunda lapidis Hymettii inventa Athenis ad dextram Ilissi ripam occidentem versus a ponte qui ad coemeterium fert. Edd. O. Lueders Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1872 p. 266. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 169 n. 2 (Syll.[1] 411). Koehler C. I. Att. II, 1236 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 750 n. 932).

Αἴσιος Μνησιβούλο Σφήττιος[1] | χορηγῶν ἐνίκα[2] Ἀκαμαντίδι | Πανδιονίδι παίδων, Εὐκλῆς | ἐδίδασκε, Εὐδαμίσκος ηὖλε, | Χίων ἦρχεν[3].

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν. Eadem repetuntur in aversa lapidis parte. n. 704. 705 ad Thargelia spectant, quorum victores in Pythio ad Ilissum sito tripodas dedicare solebant, reliqua monumenta choregica ad Dionysia. 1 Aesius Aphobi frater commemoratur Dem. XXIX, 15. 55, alius eiusdem nominis Dem. XXXVIII, 28. Sed cum neutri addatur patris pagive nomen, diiudicari nequit utrum hic designetur alteruter ex illis an tertius nescio quis. 2 Quod hic et 705, 3. 706, 1. C. I. Att. II, 1237, 2 choregi, non ut saeculo quinto a. Chr. n. (C. I. Att. I 336, 2) ipsae tribus vicisse scribuntur, id mutatis hominum moribus tribuit Koehler Mitth. III p. 231; ambitione enim et vanitate magis magisque gliscente id factum esse. Cui sententiae obstant tituli 707, 2. C. I. Att. II, 1244, 1, qui etsi his etiam recentiores sunt, tamen antiquum illum morem servant. Neque id casu factum esse mihi persuadere possum, quod ubicunque singulae tribus singulos choros praestant, ipsae tribus, ubi binae coniunctae, choregi victores perscribuntur. Etenim a Graecorum sensu abhorrebat, in uno eodemque certamine plures victores praedicare. Nam vincere idem est ac primum esse (n. 696[3]). 3 Ol. 103, 4 (365/4 a. Chr.).

705 Basis rotunda lapidis Pentelici inventa ad Ilissum (v. ad n. 411). Edd. O. Lueders Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1872 p. 266. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 169 n. 1 (Syll.[1] 413). Koehler C. I. Att. II, 1251 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 751 n. 935).

Φιλόμηλος Φιλιππίδο | Παιανιεὺς[1] χορηγῶν | ἐνίκα Πανδιονίδι | Ἀκαμαντίδι παίδων[2], || Ἀλέξιππος ηὔλει, | Εὐκλῆς ἐδίδασκε.

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. In aversa parte lapidis eadem repetuntur, ita tamen, ut versuum 5. 6 ordo mutatus sit. 1 Cf. 188[4]. 2 Cum eaedem duae tribus etiam 704, 2 coniungantur ac multis de causis veri simile sit, hunc titulum eiusdem fere aetatis esse, Kumanudis eandem victoriam significari, et duarum tribuum coniunctarum non unum, sed duos choregos fuisse statuit. Cui sententiae cum ipsius rei natura, tum definitum Antiphontis testimonium VI, 11 (cf. 701[2]) repugnat. Quod vero archontis nomen hic non legitur, nihil miri habet quia id omnino nequaquam constanter addi solet in huiusmodi titulis. Eaedem vero duae tribus etiam in tertio titulo 706, 2 coniunguntur, qui alius anni est. Ter idem tribuum par coniunctum inveniri ut sane mirum est, sic tamen coniectura mea de certo quodam ordine ex quo semper eaedem binae copulatae essent, non amplius ferri potest, siquidem Aegeis n. 702, 2 Erechtheida, C. I. Att. II, 1237, 2 Leontida victoriae consortem habet. Eam tribum, cuius ipse choregus fuisset, semper priore loco recenseri monuit amicus quidam Kumanudis.

---

706 Basis inventa ad radices meridionales arcis. Edd. Koehler Mitth. des arch. Inst. zu Athen II (1877) p. 189 (Syll.[1] 414. C. I. Att. II, 1240. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 750 n. 934).

[Χ]άρης Θεοχάρους Ἀγγελῆθεν[1] χορηγῶν ἐ[νίκα]
[Π]ανδιονίδι Ἀκαμαντίδι[2] παι[δων]
[Σ]άτυρος Σικυώνιος ηὔλει
[Ἐ]πίκουρος Σικυώνιος ἐδίδασ[κεν]
Λυκίσκος ἦρ[χεν][3].

Praetor Atheniensium nobilissimus (cf. 109, 20. 114, 17. 21. 145, 11). Patris nomen recte scriptum exhibet Plutarchus an seni sit ger. resp. 8 p. 788 D, leviter corruptum, sed addito demotico, Steph. Byz. s. v. Ἀγγελή· Χάρης Κλεοχάρους Ἀγγελῆθεν, quae verba ex Crateri ψηφισμάτων συναγωγῇ repetita videntur. Alius est Chares Aexonensis trierarchus C. I. Att. II, 803 *f*, 15. Omnino nomen in Attica neutiquam rarum. K. 2 Cf. 705[2]. 3 Ol. 109, 1 (344/3 a. Chr.).

707 Athenis in monumento notissimo. Cum iam Cyriacus Anconitanus exscripsisset, post permultos alios ed. Boeckh C. I. G. 221 (Syll.[1] 415). Koehler C. I. Att. II, 1242 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 748 n. 921).

Λυσικράτης Λυσιθείδου Κικυννεὺς ἐχορήγει,
Ἀκαμαντὶς παίδων ἐνίκα, Θέων ηὔλει,
Λυσιάδης Ἀθηναῖος ἐδίδασκε, Εὐαίνετος ἦρχε[1].

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 111, 2 (335/4 a. Chr.).

---

708 Epistylium marmoris Pentelici, in clivo occidentali arcis. Edd. Beulé L'acropole I p. 102. Lebas I, 470. Rangabé Ant. Hell. 986. Ex suo Doerpfeldiique apographo Koehler C. I. Att. II, 1246 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 748 n. 923). Cf. quae de titulo disputaverunt K. Keil Mélanges gréco-romains II p. 76. E. Reisch de musicis Graecorum certaminibus p. 36 not. 3. A. Brinck Dissertationes philologae Halenses VII (1886) p. 143 n. 55.

Νι[κ]ίας Νι[κ]οδήμου Ξυ[π]εταιὼν[1] ἀνέθηκε νικήσας χορηγῶν Κεκροπίδι παίδων. | Πανταλέων Σικυώνιο[ς] ηὔλει[2]. ἆισμα· Ἐλπήνωρ Τιμοθέου[3]. Νέ[αι]χμ[ο]ς ἦρχε[4].

Litterae Ionicae volgares. 1 In recensu equitum qui Theogene Eleusinio hipparcho Salamini deae donum consecraverunt C. I. Att. II, 962, 5 Νικίας Εὐκταίου Ξυπεταιών. v. 7 Εὐκταῖος Νικίου Ξυπεταιών sunt, C. I. Att. II, 2367 titulus sepulcralis Ἡδυλίνη Νικοδήμου θυγάτηρ Ξυπεταιόνος. 2 Hic distinguendum esse primus vidit Keil, cum priores [ἐδίδασκε] Πανταλέων Σικυώνιος supplevissent, et ηὔλει ᾆσμα coniungentes Elpenora potius tibicinem esse statuissent. 3 Cum antea inter omnes convenisset, hominem quarti a. Chr. n. saeculi, Elpenora Timothei f., hic haberi, quem tibicinem primi editores (not. 2), didascalum Keilius opinabatur, Brinckius acute perspexit, Ἐλπήνωρ titulum dithyrambi a Timotheo Milesio poëta nobilissimo (G. Bernhardy Grundriss der gr. Litteraturgesch. II, 1[3] p. 751 sqq.) compositi esse. Cf. simillimum nominis ᾆσμα usum n. 717, 4 sqq. καὶ ἀξιωθέντα ἐπιδοῦναι — ᾆσμα μετὰ χοροῦ Διόνυσον, καὶ κιθάρισμα ἐκ Βακχῶν Εὐριπίδου. 4 Ol. 115, 1 (a. 320/19 a. Chr.).

---

709 Fragmenta duo epistylii lapidis Pentelici; dextra pars inventa in theatro Bacchi, sinistra ad Asclepieum. Ediderunt

Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 276 (cf. p. 367). P. Foucart Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 391 (Syll.[1] 417). Koehler C. I. Att. II, 1289 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 749 n. 925). Cf. quae de titulo disputavit Koehler Mitth. des arch. Inst. III p. 236 sqq.

Ὁ δῆμος ἐ[χορήγει[1] ἐπ' Ἀναξι]κράτους[2] ἄρχοντος
ἀγωνοθέ[της· Ξενοκλῆς Ξ]είνιδος Σφήττιος[3]
ποιητὴς τραγωι[δίας· Φανόστρατο]ς Ἡρακλείδου Ἁλικαρνασσεύς[4]
ὑποκριτὴς τραγω[ιδίας· -----]ων Εὐανορίδου Κυδαθηναιεύς

Litterae volgares. 1 Tituli in quibus populus ipse choregiam suscepisse scribitur, omnes recentiores sunt quam qui cives singulos choregos habent. Atque huius quidem generis recentissimus est n. 715, dedicatus Ol. 115, 1 (320/19 a. Chr.), illius antiquissimus is quem hic edimus. Summa igitur cum probabilitate mutationem gravissimam in certaminum musicorum ratione a Demetrio Phalereo effectam esse statuit Koehler anno Ol. 117, 4 (309/8 a. Chr.), quo Demetrius ipse primi archontis magistratum gerens Dionysiorum sacris praeerat. Ubicunque autem choregia populi commemoratur, etiam agonothetae mentio fit, qui populi suffragiis electus annuam curationem (ἐπιμέλειαν, non ἀρχήν) habet (Cf. 197[15]. 213[19]). Nempe ita res administrabatur, ut cura choros ornandi a tribubus ad totum populum translata ab hoc agonothetae mandaretur, qui omnium choregorum instar esset. 2 Cum Kumanudis et Foucartus maluissent Nicocratis (Ol. 111, 4. 333/2 a. Chr.) nomen reponere, Koehlerus ad Anaxicratis annum (Ol. 118, 2. 307/6 a. Chr.) referendum demonstravit cum propter ea quae ex aliis inscriptionibus de agonothesiae institutae temporibus innotuerunt (not. 1) tum propter similem titulum choregicum C. I. Att. II, 1290. Eum enim cum eundem agonothetam habeat atque hic, eiusdem anni esse. Atqui cum illic nomen tribus erasum sit, quod in nulla ex decem quas Clisthenes instituerat fieri potuerit, utique anno Ol. 118, 2 (307/6 a. Chr.), quo numerus primum auctus est additis Antigonide et Demetriade, antiquiorem non esse. De recentiore anni 279/8 a. Chr. archonte Anaxicrate cogitare litterarum formae vetant iudice K. 3 Integrum nomen Ξενοκλῆς Ξείνιδος Σφήττιος reperitur in tabulis navalibus annorum 326/5 a. Chr. (C. I. Att. II 808c, 76. 96) et 325/4 a. Chr. (C. I. Att. II 809d, 213. 234) itemque in duabus dedicationibus quae eum curatorem mysteriorum fuisse docent (C. I. Att. II, 1188, 2. 1189, 2). Qua curatione cum Archippo archonte (aut 321/0 aut 318/7 a. Chr.) functum esse perspicitur ex decreto Eleusiniorum n. 647. Idem sine dubio est Ξενοκλῆς gymnasiarchus tribus Acamantidis (C. I. Att. II, 1229, 3) anno 346/5 a. Chr., et Ξενοκλῆς Σφήττιος in tabula navali n. 530, 299 (a. 334/3 a. Chr.). Videtur igitur cum agonothetae munere fungeretur iam aetate provectior fuisse. Sed Coroebo archonte (a. 306/5 a. Chr.) etiam superstitem fuisse docet n. 181, 8. Eius nepos aut pronepos est n. 232, 56. 4 Nomen supplevit Kum. ex titulo item prope theatrum Bacchi invento C. I. At. II, 1168: Φανόστρατον Ἡρακλείδου | ὁ δῆμος ὁ Ἁλικαρνασσέων | ἀνέθηκεν.

ποιητὴς κωμωι[δίας· Φιλήμω]ν Δάμωνος Διομειεύς[5]
ὑποκριτὴς κ[ωμωιδίας· Κάλλιπ]πος Καλλίου Σουνιεύς.

5 Supplevit Kumanudis ex C. I. Att. III 948 (Φιλήμων Δάμωνος Διομαιεὺς κωμικὸς ποιητής), quod monumentum sane imperatorum Romanorum aetate demum erectum est, sed sine dubio ad nobilissimum illum poëtam spectat. Qui cum 263 a. Chr. demum mortuus sit (cf. 697 [7]), anno 279 etiamtum fabulam ab eo in scaenam missam esse posse non est negandum.

---

710 Lapis magnus Pentelicus inventus inter Asclepieum et theatrum Bacchi. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 330 n. 12 (Syll.[1] 418). Koehler C. I. Att. II, 1295 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 749 n. 926). Cf. quae adnotavit J. E. Kirchner Mus. Rhen. LIII p. 387.

Ὁ δῆμος ἐχορήγει[1], Σωσίστρατος ἦρχε[2],
[ἀγ]ωνοθέτης Θεοφάνης Διοσκουρίδου Εὐωνυμεύ[ς,]
Ἐρεχθηὶς ἀνδρῶν ἐνίκα,
Σωκράτης Ῥόδιος ηὔλει[3], Ἐράτων Ἀρκὰς ἐδίδα[σκεν.]

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. 709[1]. 2 Huius archontis annum a 290 a. Chr. non magno intervallo distare Ki. et E. Reisch ex agonothetae et tibicinis (not. 3) nominibus collegerunt. 3 Cf. 691[6].

---

711 Tabula magna et crassa lapidis Pentelici, inventa Athenis occidentem versus a theatro Bacchi. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 278 n. 7 (Syll.[1] 419). Koehler C. I. Att. II, 1294.

[. . ἦρ]χεν
[Εὐ]νομίδου[1]
Ἐρεχθηὶς ἀνδρῶν ἐνίκα
Φίλιππος Σικυώνιος ηὔλει[2]
Ἑλλάνικος Ἀργεῖος ἐδίδασκε.

1 Hic quoque, ut n. 709. 710, populum ipsum choregum inscriptum fuisse vidit Kum. A sinistra alius lapis hunc attingebat; versibus 1. 2 [ὁ δῆμος ἐχορήγει, ὁ δεῖνα ἦρ]χεν, | [ἀγωνοθέτης ὁ δεῖνα Εὐ]νομίδου qui in superiore tabulae parte medium locum tenebant, a dextra subscripta erant quae exstant de virorum certamine, a sinistra sine dubio similia de pueris. Quod ita administrari poterat quia munus omnium praemiorum dedicandorum,

quod antea singulorum choregorum fuerat, tunc ad unum agonothetam pervenerat. Plane gemini monumenti reliquiae sunt C. I. Att. II, 1290. Ceterum singulare esse, quod agonotheta in hoc uno titulo demotico careret, animadvertit Koehler ideoque eum fortasse peregrinum fuisse coniecit. 2 Idem tibicen C. I. Att. II, 1290, 4 inscriptus fuisse videtur, ubi nunc sane nihil exstat nisi ΦΙΛ.

---

712 Athenis olim ad murum arcis orientalem. Ed. Chandler Inscr. II, 6 p. 48 (Boeckh C. I. G. 213. Koehler C. I. Att. II 553. Syll.[1] 420. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 147 n. 136).

[Θ]εο[ί. | Ἔδ]οξεν τῆι Πανδιονίδι φυλῆι· Καλλικράτης εἶπε· | [ἐπ]αινέσαι Νικίαν Ἐπιγένος Κυδαθηναιᾶ ἀνδρ|αγαθίας ἕνεκα τῆς εἰς τὴν φυλήν, ὅτι εὖ καὶ πρ||οθύμως ἐχορήγησεν τοῖς παισὶ καὶ ἐνίκα Δι|ονύσια[1], καὶ Θαργήλια ἀνδράσιν, καὶ στεφαν|ῶσαι αὐτόν. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα | εἰστήληι λιθίνηι ἐμ Π[αν]δίονος[2] τὸς ἐπιμελη|τάς[3]. ἀναγράψαι δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος νενίκηκεν || ἀπ' Εὐκλείδο ἄρχοντος[4] παισὶν ἢ ἀνδράσιν | Διονύσια ἢ Θαργήλια ἢ Προμήθια ἢ Ἡφαίστια[5]. | ἀναγράφεν[6] δὲ καὶ τὸ λοιπόν, ἐάν τις τούτων | τι νικήσηι, τὸς ἐπιμελητάς, ἐφ' ὧν ἂν νικήσηι, | ἐν τῆι αὐτῆι στήληι.

Διονύσια		Θαργήλια	
ἀνδράσι	παισί	ἀνδράσι	παισί
	Νικίας	Νικίας	Ἀπήμων
	Ἐπιγένος	Ἐπιγένος	Φειδίππο
	Κυδαθηνα-	Κυδαθην-	Μυρρινόσιο[ς]
	ιεύς	αιεύς	Ξενοπείθη[ς]
	Ἀνδοκίδης	Δήμων	Ναυσιμάχο

Litterae volgares. De aetate cf. not. 4. 1 Mutavi distinctionem. Boeckhius comma habet post παισί, non post Διονύσια, Koehlerus neutro loco. At laterculus subiunctus indicat, nullam fuisse Dionysiis Niciae virorum choro certantis victoriam. 2 Cf. 519[3]. In arce Paus. I, 5, 4 non ipsum quidem sacellum, sed statuam certe Pandionis, sine dubio in sacello positam, commemorat. K. 3 Cf. 429[1]. 4 Post Euclidem igitur haec decreta sunt, neque vero multo, siquidem Dionysiis nulladum virorum chori, Prometheis et Hephaestiis omnino nulla victoria a Pandionide tribu reportata erat. Ac scripturae quidem ratio ea est, quae duobus primis saeculi a. Chr. quarti decenniis fuit. 5 Prometheorum et Hephaestiorum non choregi, sed gymnasiarchi intelleguntur. B. 6 Huic decreto nescio qua de causa non obtemperatum esse indiculus subiunctus docet.

Λειωγόρο	Δημοτέλ-	Παιανιεύ[ς][11]
Κυδαθηνα-	ος Παιαν-	Κλεωμέδων
ιεύς[7]	ιεύς[9]	Κλέωνος
Εὐριππίδης[8]	Χαρμαντί-	Κυδαθηνα-
Ἀδειμάντο	δης Χαιρ-	ιεύς[12]
Μυρρινόσιος	εστράτο	Ἀντισθέν[ης]
	Παιανιεύς	Ἀντιφάτο
	Φιλόμηλ-	Κυθήρριο[ς][13]
	ος Φιλιπ-	
	πίδο Παια-	
	νιεύς[10]	

7 Orator notissimus. Cf. Plut. Vit. X or. p. 835 B: καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῷ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένῃ διθυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ, ἀντικρὺ τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ. B. Scriptura Λειωγόρου, quae offensioni fuit Boeckhio et Koehlero, nihil insoliti habet (cf. 133[4]). 8 Εὐριππίδης Boeckh, miratus consonae geminationem. At manifesto aliud nomen est compositum ex εὑρεῖν et ἵππος ut Φαινιππίδης Φειδιππίδης. 9 Propinquus Demosthenis oratoris et Demonis Demomelis f. Paeaniensis quem Aesculapii sacerdotem habes n. 590, 5. B. 10 Cf. 188[4]. 705[1]. 11 In oratione quam Demosthenes adversus Nausimachum et Xenopithem Nausicratis filios scripsit circiter 346 a. Chr. (Schaefer Dem. III, 2 p. 210 sqq.), duobus locis (XXXVIII, 7. 23) commemoratur Xenopithes illorum patruus, quem probabile est hunc ipsum Nausimachi filium esse. B. 12 Cleonis demagogi filius (Dem. XL, 6. 25). B. 13 Cf. 530, 234.

713 Marmor inaedificatum Athenis in ecclesia Catholicon. Post Sponium Itin. T. III P. II p. 90 aliosque ed. Boeckh C. I. G. 217. Rangabé Ant. Hell. 974. Leake Travels in Northern Greece n. 58. Stephani Reise durch einige Gegenden des nördlichen Griechenlands tab. VI n. 81 alii (cf. K. Keil Mélanges Gréco-Romains II p. 73). G. Hirschfeld Archaeol. Zeitung 1873 p. 23, tab. 60, 13 (Syll.[1] 421). E. Loewy Inschriften gr. Bildhauer p. 57 n. 74. Koehler C. I. Att. II, 1249 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 747 n. 919).

Litterae volgares. Duo tituli sunt litterarum formis et magnitudine discrepantes, antiquior (v. 3—6) saeculi a. Chr. quarti, recentior (v. 1. 2) tertii, dedicatorius, fortasse praeter nomen eius qui dedicavit versu hexametro conceptus. Koe. Nulla igitur Clidemo Plothensi intercedit necessitudo cum victoria Erechtheidis.

------------------------------[1]
ἀνέθηκε Κλείδημος Μείδωνος Πλωθεύς
Ἐρεχθῆις ἀνδρῶν ἐνίκα
Μενετέλης Μένητος Ἀναγυράσιος ἐχορήγε
Ἄρατος Ἀργῆιος ηὔλ(ε)[2]
Νικόμαχος ἐποίησεν.

1 ιωκΡΛ..ΔΛ hic agnovit Koe., qui supplere conatur — υυ — οκρα — δα[πάναις ἰδίαις] | ἀνέθηκεν. 2 ΗΥΛL.

---

714 Athenis. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 229 (Syll.[1] 422). C. I. Att. II, 1282 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 751 n. 937).

[Τιμο]σθένης Μειξωνίδο[1]
Μειξωνίδης Τιμοσθένος
Κλεόστρατος Τιμοσθένος[2]
[χ]ορηγοῦντες νικήσαντες ἀνέθεσα[ν]
[τ]ῶι Διονύσωι τἄγαλμα καὶ τὸμ [βωμόν].

Litterae volgares. Scripturae ratio titulum priore quarti a. Chr. saeculi parte incisum arguit. 1 Timosthenes Aegiliensis (cf. not. 2) Alcisthene archonte (Ol. 102, 1. 372/1 a. Chr.) ex itinere mercaturae causa suscepto Athenas rediit (Dem. XLIX, 31 sqq.). 3 Κλεόστρατος Τιμοσθένους Αἰγιλιεὺς γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν est n. 495, 34 (Ol. 109, 2. 343/2 a. Chr.). Choregia eius aliquanto priori tempori tribuenda est propter huius tituli scripturam.

---

715 In epistylio monumenti choregici ad radices meridionales arcis Athenarum rupi incisi (Παναγίας Σπηλιωτίσσης). Post Cyriacum Anconitanum multi exscripserunt et ediderunt, inter quos Boeckh C. I. G. 224 (Syll.[1] 423). Lapide ex parte deleto id quod restabat ipse exscripsit, reliqua ex Velseni apographo et Boeckhii editione repetivit Koehler C. I. Att. II, 1247 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 749 n. 924).

Litteratura volgaris; versus tertius aliquanto minoribus litteris exaratus quam duo priores.

Θράσυλλος Θρασύλλου Δεκελεεὺς ἀνέθηκεν | χορηγῶν νικήσας[1] ἀνδράσιν Ἱπποθωντίδι φυλῆι ⁝ | Εὔιος Χαλκιδεὺς[2] ηὔλει, Νέαιχμος ἦρχεν ⁝[3] Καρκίδαμος Σώτιος ἐδίδασκεν.

1 Monumenti forma ac locus dubitari vix sinit, quin ad tripoda publice dedicatum pertinuerit. At formula dedicatoria plane eadem est, quae plerumque in monumentis privatis esse solet (714, 4), neque usquam praeterea in monumento publico chorego, qui quidem unius tribus chorum ornaverit (cf. 704 [2]), ipsi victoria tribuitur. Quare cum recentissimus titulus sit ante choregiam populi et agonothesiam institutam (cf. 709 [1]) illa aetate publicae et privatae dedicationes in titulis minus accurate quam antea distinctae esse videntur. 2 Cf. Chares ap. Athenaeum XII, 538 f: παρῆλθον δὲ (in illis magnificis nuptiis, quas Alexander M. celebrabat Susis anno 324 a. Chr. n.) καὶ αὐληταί, οἳ πρῶτον τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν, εἶθ' ἑξῆς μετὰ τῶν χορῶν, Τιμόθεος, Φρύνιχος, Καφισίας, Διόφαντος, ἔτι δὲ Εὔιος ὁ Χαλκιδεύς. Plut. Eumen. 2: Εὐίῳ τῷ αὐλητῇ τοῦ Ἡφαιστίωνος οἰκίαν κατανείμαντος, ἣν οἱ παῖδες ἔτυχον τῷ Εὐμένει προκατειληφότες. 3 Ol. 115, 1 (320/19 a. Chr.).

---

716 Fragmentum lapidis Hymettii; vs. 2—7 in corona hederacea anaglypho expressa. Inventum videtur Athenis in theatro Bacchi, exstat in impluvio Musei. Edd. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 352 (Syll.[1] 424). Koehler C. I. Att. II, 1351.

Τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν | Ξενοκράτην | Κυδαν|τίδην[1] || ποιητὴν | τραγωι|διῶν.

Litterae volgares tertii a. Chr. saeculi ut videtur. 1 Poëta ceteroquin ignotus.

---

717 Basis inventa Delphis ad viam sacram. Ed. L. Couve Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 84 n. 7. 8 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 756 n. 959). Cf. quae de titulo disputavit H. Pomtow Philologi LIV p. 224 sq.

Σάτυρος Εὐμένους Σάμιος[1]. | τούτωι πρώτωι συμβέβηκεν μόνωι |

Litterae superioris tituli (v. 1—9) volgares praeter ΞΣ, inferior (v. 10—16) praeterea etiam ΑΔΛΠ habet. 1 Cf. Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 370 n. 1 ὁ δ[ῆμος] ὁ Δ[ηλίων] Σάτυρον Εὐμένου Σάμιον. Neuter ex his titulis temporis notam habet, sed propter litteraturam probabile est, eos alterius ante Chr. n. saeculi esse. C.

ἄνευ ἀνταγωνιστῶν αὐλῆσαι | τὸν ἀγῶνα, καὶ ἀξιωθέντα ἐπιδοῦ||ναι τῶι θεῶι καὶ τοῖς Ἕλλησι μετὰ | τὸν γυμνικὸν τῆι θυσίαι ἐν τῶι στα|δίωι τῶι Πυθικῶι ᾆσμα μετὰ χοροῦ | Διόνυσον καὶ κιθάρισμα ἐκ Βακχῶν | Εὐριπίδου[2].

Ἄρχοντος Εὐκλέους τοῦ Εὐά(ν)δρου[3] μηνὸς Βυσίου[4], ἔδοξεν τῇ | πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπεὶ Μουσαῖος Ἀπολλωνίου Μάγνης ἀπὸ | Μαιάνδρου χοραύλης[5] ἐνδημήσας εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τῷ τε θε|ῷ ἀπήρξατο καὶ τὴν παρεπιδημίαν ἐποιήσατο εὐσχήμονα καὶ ἀξίαν τειμῆς, | δεδόσθαι αὐτῷ προξενίαν καὶ ἐγγόνοις, (καὶ) στεφανῶσαι αὐτὸ(ν) (τῷ) τοῦ θεοῦ στε||φάνῳ ⟨---------υ θεοῦ στεφάνῳ⟩, καὶ ἐπαινέσαι αὐτὸν ἐπί τε τῇ εὐ|μουσίᾳ καὶ καλοκἀγαθίᾳ.

2 Quantopere inferioribus saeculis etiam in deliciis fuerit Euripides hominibus Graecis, luculentissime probat titulus 700. Ac Bacchas quidem prae aliis eiusdem fabulis placuisse ex illa Plutarchi Crass. 33 et Polyaeni Strat. VII, 41 narratione de Orode Parthorum et Artabazo Armeniorum regibus apparere observavit C. 3 Annus accuratius definiri nequit, sed litteratura hunc titulum illo priore multo recentiorem neque ante saeculum a. Chr. primum incisum arguit. C. 4 Plerumque in Delphorum decretis mensis commemorari non solet. Quare C. hic feriarum per quas Musaeus Delphis artem suam exhibuerit mentionem invenire sibi visus est; ac Bysii quidem mensis (438[53]) principalia sacra esse Theophania (A. Mommsen Delphika p. 280 sqq.). At P. recentiore tempore, ex quo anni in duo semestria divisio in desuetudinem venisset, non raro temporis definiendi causa mensis nomen ascriptum esse probavit. Cf. n. 719, 9. 5 Idem redit in catalogo eorum, qui Thespiis in Museorum certamine vicerant, I. G. Sept. I, 1773, 27. Distinguitur a πυθαύλῃ, qui est ibidem v. 18. Ac manifesto idem discrimen I. G. Sept. I, 1776, 17. 21 vocabulis πυθικὸς αὐλητής et κύκλιος αὐλητής significatur (cf. etiam C. I. G. 2758). Neque vero id ita accipiendum, ut χοραυλῶν ars a Pythiorum certamine aliena fuerit, titulus Bull. de corr. Hell. XVIII p. 98 n. 15, 2. 3: Γάϊον Ἰούλιον Εὐδαμ[όκλητον Ἀθη]ναῖον χοραύλην. v. 6: ἐνείκα δὲ καὶ Πύ[θια] indicio est.

---

718. 719 Lapis parietis thesauri Atheniensium qui fuit Delphis. Inter hos duos titulos maioribus litteris manumissio incidi coepta sed non finita, quam omittimus. Ed. L. Couve Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 90 n. 10. 12 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 215 n. 266). Cf. quae adnotavit H. Pomtow Philologus LIV p. 221 sqq.

In litteratura titulorum id potissimum discriminis cernitur, quod n. 718 A habet, 719 A. Praeterea in utroque ab antiquioris aetatis usu volgari discrepant ΠΞΣ. De aetate cf. not. 3. 7.

(718)

[Τύ]χαν ἀγαθάν. | [Ἐπεὶ Ἀλ]κίδαμος Εὐφάνους [Ἀθηναῖος] πολίτας, εὐσεβῶς καὶ ὁσίως διακείμενος ποτί τε τὸν θεὸν | [καὶ ποτὶ] τὰν πόλιν ἁμῶν, ἀγαγ[ὼν δὲ κ]αὶ τὸν τρίποδα[1] ἐφ᾽ ἅρματος ἀξίως τοῦ τε θεοῦ καὶ τοῦ ὑμετέρου[2] | [δάμου κ]αὶ ἁμῶν, τάν τε παρεπιδαμίαν [καὶ] ἀναστροφὰν ἐποιήσατο ὡς ἐνδέχεται κάλλιστα· ἀγαθᾶι τύ||χαι, δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν, [ἐπ]αινέσαι Ἀλκίδαμον Εὐφάνους Ἀθηναῖον ἐπί τε τᾶι ποτὶ τὸν θε|ὸν εὐσεβείαι καὶ τᾶι ποτὶ τὰν πόλιν ἁμ[ῶν] εὐνοίαι, καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξε|νίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, [ἀτ]έλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθητι, καὶ τὰ | ἄλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρ[οξ]ένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχοντος Πύρρου[3], | βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμη[νον] Ἐχεφύλου τοῦ Πολυκλείτου[4], Ταραντίνου τοῦ Ξενοκρίτου[5], γραμ||ματεύοντος δὲ Σωτύλου τοῦ Σωσ[τράτ]ου[6].

(719)

Ἄρχον[τος] ἐν Ἀθήναις Ἀρχιτίμ[ου[7], τῶι] ἱερομνήμονι Θρασυ-

---

1 Tripus sacer una cum igne a Pythaistis Delphis Athenas devehebatur. Cf. n. 665, 3. 2 Cave emendes (ἁ)μετέρου, nam sic [κ]αὶ ἁμῶν molestissimam efficeret tautologiam. Immo ex epistula ab eodem homine eodemque tempore conscripta, quacum hoc decretum honorificum Athenas transmitteretur, hoc pronomen neglegentia scriptoris in verba rogationis irrepsisse videtur. 3 Eum Pyrrhum, qui sub finem alterius a. Chr. n. saeculi, sacerdotibus Archone Calliae f. et Athambo Habromachi f., in magistratu fuit (Pomtow Jahrb. f. Phil. 1889 p. 519. 573) agnoscunt C. et Po. freti buleutarum nominibus (not. 4. 5. 6) quae in aliis eiusdem aetatis titulis recurrunt. 4 Idem invenitur archontibus Heraclida (Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 427, 2) Aristione Anaxandridae f. (Lebas Inscr. II, 929), Babylo (Wescher-Foucart 39, 11). C. 5 Cf. Wescher-Foucart 426, 16: μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος (cf. not. 3) καὶ ἰδιῶται Τιμόκριτος, Ξενόκριτος Ταραντίνου, Κλέων Κλευδάμου, Ταραντῖνος Ξενοκρίτου, Δελφοί. Archon est Timocritus Euclidae f. Cou. 6 Cf. Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 371 n. 56, 19 sqq. (archonte Xenocrito): μάρτυροι· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων (not. 3) καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ ἰδιῶται Τιμοκλῆς Πολύωνος, Τιμόκριτος, Σωτύλος Σωστράτου, Τιμοκλῆς Θρασέα. p. 375 n. 64, 1 sqq.: ἄρχοντος Σωσιπάτρου, μηνὸς Ἀμαλίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀμύντα τοῦ Εὐδώρου, Πάσωνος τοῦ Δαμένεος, γραμματεύοντος δὲ Ξένωνος τοῦ Πολύωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Σώστρατος Σωτύλου, συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Σωτύλου καὶ Ἀρίστωνος, τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον. Cou. 7 Initio primi a. Chr. n. saeculi hunc et Antigenem Archiae f. archontes Delphorum

κλ[ε]ῖ Ἀρχικλέους Ἀθηναίωι Λακιάδηι[8]· ἐπεὶ Θρασυκλῆς Ἀρχικλέος Ἀθηναῖος | [ὁ ἱερομνάμων, ἐπιδα]μήσας ἐν τὰν πόλιν ἁμῶν τάς [τε] θυσίας τὰς ὑπὲρ τοῦ δάμου τοῦ Ἀθαναίων ἔθυσε κὰτ τὰ πάτρια, τάν τε παρεπι|[δαμίαν ἐποιή]σατο καλὰν καὶ εὐσχήμονα, τοῦ τε ἀγῶ[νος] τῶν Πυθίων συντελειμένου[9] ἔκρινεν[10] εὐσεβῶς καὶ δικαίως, εὐνόως τε τυγχάνει | [διακεί]μενος τὰ ποτὶ τὰν πόλιν ἁμῶν, ἀγωνισάμεν[ος δ]ὲ ἐν τᾶι ἰδίᾳ πατρίδι τραγῳδίᾳ καινῇ[11] καὶ νικάσας ἐστεφάνωσε τὸν δᾶμον ἁ[μ]||ῶν[12]· ἀγαθαῖ τύχαι, δεδόχθαι τᾶι πόλει τῶν Δε[λφῶ]ν, ἐπαινέσαι Θρασυκλῆν Ἀρχικλέος Ἀθηναῖον τὸν ἱερομνάμονα, καὶ δεδόσθαι αὐ|τῷ παρὰ τᾶς πόλιος αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, [πρ]ομαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἁ πόλις τίθ[ησ]ιν, καὶ τἄλλα

(v. 9) in magistratu fuisse opinatur Co. Sed eius argumenta non accommodata esse ad persuadendum docuit Po. Ipse vero maximum momentum tribuit numero buleutarum; qui cum quaterni fuissent usque ad id sacerdotum par, quod quintum decimum est ex temporum ordine, Emmenidam et Laïadam, terni usque ad duodevigesimum, Nicostratum et Callistratum, inde ab undevigesimo sacerdotum Callistrati et Habromachi sacerdotio binarium numerum incipere (Jahrb. f. Phil. 1889 p. 546). Hos vero altera parte primi a. Chr. n. saeculi fuisse. Atqui cum Architimum tertio alicuius Olympiadis anno fuisse ex Pythiorum mentione v. 3 appareret, ei vero anni quorum archontes a Th. Homollio Bull. de corr. Hell. XVII p. 179 definiti essent, hic in censum non venirent, restare annos 38, 34, 30, 26, 22, 18, 14 a. Chr. Ex eis antiquissimum 38 a. Chr. Euthydomo potius archonti vindicandum videri (Mus. Rh. XLIX p. 591 not. 1), ex reliquis sex quisnam potissimum Architimi esset in medio relinquendum. Nomen Ἀρχίτιμος praeterea Athenis non inveniri nisi imperatorum Romanorum aetate (C. I. Att. III, 136, 2. 1088, 11. 1169, 10. 1174, 3) monuit idem. 8 De demotico addito cf. n. 662[2]. Ceterum eandem familiam pagi Laciadarum et ante hunc titulum et post eum per plura saecula in monumentis Atticis comparere observavit Cou. Cf. C. I. Att. II, 968, 39 [ἵπ]πῳ ἀκάμ[π]ιον Θρασυκλῆς Ἀρ[χ]ικλέους Οἰνεῖδος φυλῆς (fere 165 a. Chr.). II, 836, 36 ἱερεὺς Ἀρχικλῆς Λακιάδ(ης). II, 953, 9 Ἀρχικλῆς Λακιάδης (inter hieropoeos Ptolemaeorum). III, 78, 9 Ἀρχικλῆς Λακιάδης (inter choreutas, Traiani aut Hadriani principatu). III, 1095, 1. 3 Ἀρχικλῆς Ἀρχικλέους Λακιάδης κοσμητὴς τῶν ἐφήβων eadem aetate. 9 Cf. n. 589[7]. 10 Ex hieromnemonibus electi sunt arbitri ludorum Pythiorum. 11 Etiam postremis a. Chr. n. saeculis novas tragoedias in scaenam mitti solitas constat. Cf. n. 699. Ceterum duobus modo ante hoc decretum (not. 14) mensibus Athenis magna Dionysia fuisse, ad quae sine dubio illa Thrasyclis victoria referenda esset, monuit Po. 12 Delphorum civitati id gratificatus est, ut suo loco illam tanquam victorem corona ornari iuberet.

τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει. | ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισμα ἐν τῶι ἱερῷ τοῦ Ἀπ[ό]λλωνος τοῦ Πυθίου. ἄρχοντος Ἀντιγένους τοῦ Ἀρχία[13], μηνὸς Ἡρακλείου[14], [βου|λευόν]των Φιλλέα τοῦ Δαμένεος[15], Ἀθανίωνος τοῦ Κλ[εο-ξ]ενίδα[16].

---

13 Cf. not. 7. 14 Undecimus anni civilis Delphorum mensis, respondens Atheniensium Thargelioni, Romanorum Maio aut Iunio. Cf. n. 306[17]. De more mensis nomen ascribendi cf. n. 717[4]. 15 Idem testis recensetur in manumissione ap. Pomtow Jahrb. f. Phil. 1889 p. 531 n. 229, 10, in qua Callistratus Aeacidae f. et Diodorus Philonici f. sacerdotes sunt, quod est vigesimum collegium (cf. not. 7). C. 16 Cf. Bull. de corr. Hell. XVII p. 393 n. 103, 1: ἄρχοντος Αἰακίδα τοῦ Εὐκλείδα, μηνὸς Ποιτροπίου, βουλευόντων Διοδώρου τοῦ Φιλονείκου, Ἀθανίωνος τοῦ Κλεοξενίδα. v. 22: οἵ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Διόδωρος Φιλονείκου, Πολέμαρχος Δάμωνος. C. Hoc est sacerdotum collegium vigesimum unum (Pomtow Jahrb. f. Phil. 1889 p. 575).

---

720 Tabula marmoris Pentelici, fracta ab inferiore parte, inventa Eleusine. Ed. Tsuntas Ἐφ. ἀρχ. 1894 p. 69. Ex ectypo chartaceo a Lollingio misso Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 140 n. 574 *b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 153 n. 146). Cf. quae disputaverunt B. Haussoullier Ann. de la faculté des lettres de Bordeaux VIII (1885) p. 232 sq. Clerc, Les métèques Athéniens p. 256.

[Κα]λ[λί]μαχος Καλλικράτους[1] εἶπεν· ἐπε|[ιδὴ] Δαμασίας Διονυσίου Θηβαῖος οἰ[κ|ήσ]ας Ἐλευσῖνι κόσμιός τε ὢ[ν] διατετ[έ|λ]εκε καὶ φιλανθρώπως ἔχει πρὸς πάντ|[α]ς τοὺς ἐν τοῖ δήμοι[2] οἰ-

---

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Medio saeculo a. Chr. quarto vindicat Koe., paullo antiquiorem iudicat Clerc, non improbabiliter si quid video. Nam Gnathis demarchus (v. 19), quem Koe. iure Timocedis qui decretum n. 526 rogavit patrem existimat, recte a Foucarto idem habetur cum Gnathide Timocedis f. chorego (n. 703, 1). Cuius liturgia cum etiamtum postremis quinti a. Chr. n. saeculi annis peracta videatur, vix probabile est eum dimidio saeculi post etiamtum demarchum fuisse. Recentiorem sane hunc titulum illo esse orthographia ου pro ο (praeter αὐτõ v. 6. Διονυσίο v. 15. 16. κοινõ v. 35) testatur; sed anno 370 a. Chr. non multo posteriorem existimaverim. 1 Eleusinius. Cf. v. 14. 15. 2 Sic etiam v. 14 τοῖ. v. 20. 21 τραγοιδοῖς. De vetere litteratura Attica, quae pridem in desuetudinem venerat, noli hic cogitare. Immo Eleusiniorum sermo hunc diphthongi οι pro ωι usum a Boeotis vicinis traxisse videtur. Non constanter usurpatur, nam normam sermonis Attici sequi volebat quadratarius, cui invito aliquotiens in mentem venit domesticae consuetudinis.

κοῦντας καὶ [αὐ|τ]ὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτõ, καὶ Διονύσ[ια[3] | π]οιούντων Ἐλευσινίων ἐσπούδασε[ν κ]|αὶ ἐφιλοτιμήθη πρὸς τοὺς θεοὺς κ[αὶ τ]|ὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ Ἐλευσιν[ίω||ν], ὅπως ὡς κάλλιστα γένηται τὰ Διονύ[σ]|ια, καὶ παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ [τ]έλ[ε|σ]ι[4] χοροὺς δύο, τὸν μὲν παίδων, τὸν δὲ ἀν|[δ]ρῶν, ἐπέδωκεν τεῖ Δήμητρι [κ]αὶ τεῖ Κό|ρει[5] καὶ τοῖ Διονύσωι· δεδόχθαι Ἐλευσ||ινίοις, ἐπαινέσαι Δαμασίαν Διονυσί|ο Θηβαῖον σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσε|βείας τῆς πρὸς τὼ θεώ, καὶ στεφανῶσαι | αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ Χ δραχμῶν. | ἀνειπάτω δὲ αὐτὸν ὁ μετὰ Γνάθιν[6] δήμα||ρχος Διονυσίων τῶν Ἐ[λ]ευσῖνι τοῖς τρ|αγοιδοῖς, ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσινίων στ|εφανοῖ Δαμασίαν Διονυσίου Θηβαῖον | σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς | πρὸς τὼ θεώ. ἔστω δὲ αὐτῶι προεδρία κα||ὶ ἀτέλεια[7] ὧν εἰσιν κύριοι Ἐλευσίνιο|ι, καὶ αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις, καὶ ἐάν τ[ι] ἄλλο [β]|ούληται ἀγαθὸν εὑρέσθαι παρὰ τοῦ δή|μου τοῦ Ἐλευσινίων. καὶ ἐπι[μ]ελέσθω α|ὐτοῦ ὁ δήμαρχος ὁ ἀεὶ δημαρχῶν, ὅτου ἂ||ν δέηται. ἑλέσθαι δὲ αὐτίκα μάλα, ὅστι|ς ἐπιμελήσεται ὅπως ἂν ἀναγραφεῖ τό|δε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῶι Διονυ||[σ]ίωι· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι Δ δρ|[α]χμὰς τὸν δήμαρχον· δοῦναι δὲ εἰς θ[υ]σ||[ί]αν Δαμασίαι Η δραχμὰς ἀπὸ τοῦ κοινõ. | [Κ]αλλίμ[α]χος Καλλικράτους εἶπεν· ἐπ[ε|ιδ]ὴ Φρυνίσκος Θηβα[ῖ]ο[ς] ο[ἰκήσας Ἐλευ|σῖν]ι κό[σμιός τε ὧν διατετέλεχε -----------].

3 Sc. τὰ κατ' ἀγρούς. Clerc. 4 Supplevit J. Pantazidis Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 218 probante Koehlero. [μ]έλεσι Foucart in litteris ad K., improbabiliter si quid video. 5 Dearum Eleusiniarum nescio quas partes fuisse in pagi illius Dionysiis agrestibus hinc colligendum est; nam de publicis harum dearum sacris hic dici non posse apparet. 6 Vide quae supra de tituli aetate exposui. 7 Immunitatem Hauss. perquam probabiliter refert ad stipem, quam pagani unaque cum eis inquilini ad sacra conferre debent. Cf. C. I. Att. II, 570, 28 sqq.: καὶ ἐς τἆλλα ἱερά, ὅποι ἂν δέ[ῃ Πλ]ωθέας ἅπαντας τελεῖν ἀργύριο[ν ἐς ἱ]ερά — ἐκ τοῦ κοινοῦ τοὺς ἄρχο[ντας ο]ἳ ἂν ἄρχωσι τοῦ ἀργυρίου τοῦ ἐς τ[ὴν ἀτέ]λειαν τελεῖν ὑπὲρ τῶν δημοτῶν. V. Thumser de civium Atheniensium muneribus p. 144.

---

721 Tabula fracta in duas partes, quarum utraque Deli effossa est. Superiorem (v. 1—24) ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 35 n. 19, inferiorem G. Fougères Bull. XIII (1889) p. 244 n. 12 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 162 n. 162).

Ἐπὶ Πέλοπος ἄρχοντος[1], Γαμη|λιῶνος ἕκτει μετ' εἰκάδας, | ἐκκλησία κυρία ἐν τῶι ἐκκλη|σιαστηρίωι· Ἀγαθοκλῆς Ἀπολλο‖δώρου Παιανιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ | Ἀμφικλῆς, μουσικὸς καὶ μελῶν | ποητής[2], ἀκροάσεις καὶ πλείους | ἐποήσατο[3], καὶ προσόδιον γράψας | ἐμμελὲς εἰς τὴν πόλιν τούς τε ‖ θεοὺς τοὺς τὴν νῆσον κατέχοντας | καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων | ὕμνησεν, ἐδίδαξεν δὲ καὶ τοὺς τῶν | πολιτῶν παῖδας πρὸς λύραν τὸ | μέλος ᾄιδειν ἀξίως τῆς τε τῶν θεῶν ‖ τιμῆς καὶ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, | ἐπαγγέλλεται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν | εὔχρηστον ἑαυτὸν παρασκευάζ[ειν] | καθ' ὅτι ἂν ἧι δυνατός· ὅπως οὖν καὶ ἡ | βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τῶν ‖ ἐν Δήλωι[4] κατοικούντων φαίνωνται | τιμῶντες τοὺς ἀξίους, ἀγαθεῖ τύχει, | δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοὺ[ς λαχόντας] | προέδρους εἰς [τὴν] ἐ[πι]οῦσαν ἐκκλη[σ]ία[ν] | χρηματί[σ]αι περὶ τούτων, γνώμην δὲ ‖ [ξ]υμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν | δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, ἐπαινέσαι | τε Ἀμφικλῆν Φιλο[ξ]ένου Ῥηναέα[5] ἐπί | τε τῆι εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβείαι | καὶ τεῖ εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ‖ εὐνοίαι, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν δάφνης | στεφάνωι. ἀποστεῖλαι δ' αὐτῶι καὶ | ξένιον, καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τὸ |

Litterae volgares praeter ΞΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. n. 640, 1 cum adnotatione. 2 Eiusdem poëtae laudes decretas ab Oropiorum populo rogante Demetrio Mnasilli f. habes I. G. Sept. I, 373. 3 In decreto Oropio (not. 2) item legitur v. 4 ἐπιδημήσας τε παρ' ἡμῖν ἀκροάσεις καὶ πλείους πεποίηται. 4 Cleruchorum respublicas omni ex parte ad exemplum institutorum Atticorum ordinatas fuisse titulorum testimonio constat. F. Cf. formulas v. 22—26, quae vel in levissimis rebus accurate conveniunt cum plebiscitis Atheniensium. 5 In decreto Oropio (not. 2) versu altero est Ἀμφικλῆς Φιλοξένου Δήλιος. Homo natus utique ante annum 167 a. Chr. in eorum Deliorum numero erat, qui illo anno civitate exuti sunt. Sed cum reliquis expulsis ab Achaeis in Peloponneso domicilium attribueretur, ille cum Atheniensibus in gratiam rediisse et in patria remansisse videtur; at quia nulla iam erat Deliorum antiquorum civitas, ille et si qui eiusdem condicionis erant homines, ab Atheniensibus Deli habitantibus Rhenaeenses appellabantur. Quod contra Oropii, qui tum Boeoti erant et Atheniensium nequaquam amici, cur antiquo originis vocabulo abstinerent, non erat. Quare titulum Oropium decreto Delio et anno 167 a. Chr. paullo antiquiorem esse neutiquam certum est. Ceterum non recte inter Ῥήνεια et Ῥήναια antiquitus fluctuatum esse statuunt homines docti; immo insulae ipsius nomen legitime Ῥήνεια sonat (n. 86, 27. 64. C. I. Att. I, 283, 11) ethnicum vero Ῥηναιεύς est (cf. C. I. Att. I, 37, 71. 229, 29. 231, 4. 233, 34. 237, 28. 239, 76) eadem dissimilationis lege qua a Μελίτεια descendit Μελιταιεύς (n. 425 1).

πρυτανεῖον ἐπὶ τὴν κοινὴν ἑστίαν· | ἀναγράψαι δὲ τόδε (τὸ) ψήφισμα || εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσαι ἐν | τῶι ἱερῶι τῆς Ἀρτέμιδος.

---

722 Tabula marmoris albi inventa Deli in muro meridiem versus a templo Apollinis. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 352 n. 3 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 331 n. 447). Cf. quae adnotavit B. Keil Mitth. des arch. Inst. in Athen XX (1895) p. 441 not. 2.

Ἔδοξεν Κνωσίων τοῖς κόσμοις[1] καὶ τᾶι πόλι· ἐπειδὴ | Διοσκουρίδης Διοσκουρίδου, καθ' ὑοθεσίαν δὲ Ἀσκλη|πιοδώρου Ταρσεὺς γραμματικὸς[2] διὰ τὰν εὔνοιαν ἃν | ἔχει πορτὶ[3] τὰν ἁμὰν πόλιν συνταξάμενος ἐγκώ||μιον κατὰ τὸν ποιητὰν[4] ὑπὲρ τῶ ἁμῶ ἔθνιος[5] ἀπήστελ|κε[6] Μυρῖνον[7] Διονυσίω Ἀμισηνὸν ποιητὰν ἐπῶν καὶ με|λῶν, τὸν αὐτοσαυτῶ μαθετάν, διαθησιόμενον τὰ | πεπραγματευμένα ὑπ' αὐτῶ· ὑπὲρ ὧμ Μυρῖνος πα|ραγενόμενος παρ' ἁμὲ καὶ ἐπελθὼν ἐπί τε τὸς κόσμος || καὶ τὰν ἐκκλησίαν ἐμφανία κατέστασε διὰ τᾶν ἀκρο|α[σίω]ν τὰν τῶ ἀνδρὸς φιλοπονίαν τάν τε περὶ τὸ | ἐπιτάδουμα[8] εὐεξίαν, ὁμοίως δὲ καὶ τὰν εὔνοιαν

Litterae ΞΓΣ. Anno 167 a. Chr. recentiorem esse inscriptionem docet Atheniensium qui Delum tenebant mentio (v. 47). 1 Cf. n. 427[1]. 2 Dioscuridem grammaticum (F. Susemihl Gesch. der griech. Litteratur der Alexandrinerzeit II p. 347 sqq.), scriptorem libri περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ νόμων, quo praeter alios Athenaeus multifariam usus est, agnovit K. 3 Cf. n. 463[12]. 514, 11. 17. 41. 4 Homerum; num recte de Apollinis Pythii hymno potissimum hoc intellexerit Hom., non immerito dubites. Nam nisi fallor magis Homeri artem aemulatum esse Dioscuridem in carmine pangendo praedicatur, quam argumentum ex eo repetivisse. 5 Cretum, non Cnosiorum, qui δᾶμος potius sunt quam ἔθνος. K. 6 Vocalem ε in radice verbi conservatam Doricae dialecti esse monuit K. allato titulo Delphico Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 228 n. 1, 13 ἐπέστελκε, augmentum vero eadem consuetudine sermonis recentioris positum ac n. 330, 30 εἴσχηκαν. 226, 4 παρείσχηται. 314, 63. 66. 69 κατεισχῆσθαι. 270, 13. 330, 34 παρεισχημένοι (-ους); nam η pro ει in his sermoni Cretico convenit. 7 Anthologiae Palatinae epigrammata VI, 108. 254. VII, 703. XI, 67 Μυρίνου inscripta esse monuit Hom. Quem cum Reiskius A. Licinium Varronem Murenam interpretatus esset, Fabricius vero (Bibl. Gr. IV p. 483) de Agathia Myrinaeo cogitasset, Hom. iure utraque coniectura probabilius iudicavit hunc ipsum Myrinum Dionysii f. Amisenum poëtam innui. At cur Μύρινον scribant Hom. et K. προπαροξυτόνως non perspicio. 8 De diphthongo ου pro ευ apud Cretas haud infrequenter usurpata (ἐξοδούσαντες, βωλουομέναις,

ἂν | ἔχει πορτὶ τὰν πόλιν ἀνανεώμενος αὐτ(ὸ)ς[9] τὰν προγο|νικὰν ἀρετὰν δι' ἐγγράφω ἐπ[έδειξ]ε[10] καὶ τοῦτο π(ε)||δὰ[11] πλίονος σπουδᾶς καὶ φιλοτ[ιμί]ας τὸν ἀπολογισ|μὸν πο(ι)ιόμενος[12] κ[αθ]ὼς ἐπέ(β)αλλ[ε][13] ὑπὲρ ἰδίω παι(δε)[υ]|τᾶ[14]· ἐφ' ὧν καὶ τὸ πλῆθος τῶν πολιτᾶν, ἀκούσαντεν[15] | τὰ πεπραγματευμένα καὶ τὰν [ὅ]λαν[16] αἵρεσιν τῶ ἀν|δρός, ἂν ἔχων τυγχάνει εἰς τὰν ἁμὰν πόλιν, ἀπεδέ||ξατο μεγάλως· ὅπαι[17] οὖν καὶ ἁ πόλις τῶν Κνωσίων | φαίνηται εὐχάριστος ἰόνσα καὶ τὸς καλὸς κἀγα|θὸς τῶν ἀνδρῶν ἀποδεχομένα καὶ τιμίονσα | τάς τε καταξίανς χάριτανς ἀποδιδόνσα τοῖς | εὐεργετῆν αὐτὰν προαιριομένοις, καὶ φανερὰν || καθιστάνσα ἐς πάντας ἀνθρώπος ὅσαν ἔχει διά|λαμψιν[18] ὑπὲρ τῶν εὐνόως διακειμένων πορ|τ' αὐτάν, δεδόχθαι τᾶι πόλι, ἐπαινέσαι Διοσκουρί|δην Διοσκουρίδου, καθ' ὑοθεσίαν δὲ Ἀσκληπι|οδώρου, ἐπὶ τοῖς πεπραγματευμένοις ὑπ' αὐτῶ || καὶ τᾶι προαιρέσει ἂν ἔχων τυγχάνει ἐς τὰν | ἁμὰν πόλιν. ἦμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον | καὶ πολίταν τᾶς ἁμᾶς πόλεος, αὐτὸν καὶ ἐσγό|νος καὶ πεδέχεν θίνων[19] καὶ ἀνθρωπίνων | πάντων ὧν καὶ αὐτοὶ Κνώσιοι πεδέχοντι. || ἦμεν δὲ αὐτοῖς καὶ ἔγκτησιν γᾶς καὶ ο(ἰ)κίας[20] καὶ | ἀσφάλειαν πολέμω καὶ εἰρήνας καὶ καταπλέον|σι ἐς τὸς Κνωσίων λιμένας[21] καὶ ἐκπλέονσι, αὐ|τοῖς καὶ χρήμασι τοῖς τούτων ἀσυλεὶ καὶ ἀσπον|δεί. ὅπαι δὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ἀείμνασ||τος ὑπάρχηι ἁ τᾶς πόλεος ἐκτενὴς

ουεργέτανς, ἐλούθερον, Ἐλουσινίω) cf. G. Meyer Griech. Gramm. ed. 3 p. 194. 9 ΑΥΤΩΣ, quod Hom. toleravit, emendandum iudicavi. Quae maiorum eius propria fuerat virtus, eandem ipse Dioscurides praestitit. 10 Supplevit Hom. 11 ΠΓ. 12 Emendavi. ΓΟΡΙΟΜΕΝΟΣ lapis, quod neque formatione neque significatione recte se habet, etsi Hom. id intactum reliquit. 13 ΕΠΕΡΑΛΛ. 14 ΠΑΙΛΓ.|ΤΑ. 15 Cf. n. 463[42]. 16 Supplevit Keil. [ἄ]λ(λ)αν multo minus apte Hom. 17 Ut apud Atticos adverbium ὅπως in coniunctionis finalis vim abiit, sic hic similis significationis ὅπαι. 18 Non a λάμπω, sed a λαμβάνω repetendum esse nomen, respondens illud quidem volgari διάληψις, adnotat Hom. coll. C. I. G. 3524, 28 ἔχην ἐν τᾷ καλλίστᾳ διαλάμψει τε καὶ ἀπυδόχᾳ. 19 Cf. n. 462[12]. 20 ΟΣΚΙΑΣ lapis, quam Creticam nominis οἰκίας formam existimat Hom. comparans eorundem elementorum in voce πρεσγευτάς, πρειγευτάς vicissitudinem. Sed illic consona σ antiquior est, quam ante γ premi cum productione suppletoria vocalis legibus sermonis Graeci accommodatum est. Quod contra antiquam et legitimam diphthongum vocis ϝοικία in οσ converti omnino incredibile. 21 Cf. Strabo X, 4, 7. 8 p. 476 Cas. ἔχει δ' ἐπίνειον τὸ Ἡράκλειον ἡ Κνωσσός· Μίνω δέ φασιν ἐπινείῳ χρήσασθαι τῷ Ἀμνισῷ, ὅπου τὸ τῆς Εἰλειθυίας ἱερόν. Hom.

προαίρεσις | καὶ φανερὰ ἦι ἁ εὔνοια τοῖς γνησίως καὶ ἐνδόξως | τῶν καλλίστων ἐπιταδουμάτων[22] προεστακόσι | καὶ τοῖς ποττ' αὐτὰν εὔνοιαν αὔξεν προαιριο|μένοις, ἀναγράψαι τόδε τὸ ψάφισμα ἐς στάλαν || λιθίναν καὶ ἀνθέμεν ἐς τὸ ἱερὸν τῶ Ἀπέλ|λωνος τῶ Δελφιδίω[23]. αἰτήσαθθαι[24] δὲ καὶ τόπον | Ἀθηναίων τὸνς ἐν Δάλωι κατοικίοντας καὶ θέ|μεν ἐν τῶι ἱερῷ τῶ Ἀπέλλωνος λαβόντας τὸν | ἐπιφανέστατον τόπον· γράψαι δὲ περὶ τούτων || τὰμ πόλιν πορτὶ Ἀθηναίος τὸς ἐν Δάλοι κατοι|κίοντας καὶ πορτὶ τὸν Ταρσέ(ω)ν[25] δᾶμον, ὑποτά|ξαντας τὸ ἀντίγραφον τῶδε τῶ ψαφίσματος. | ἁιρέθη[26] ἐπὶ τᾶς ἀναθέσιος τᾶς στάλας | Μακκιάδων Θαρυμάχω καὶ Λεόντιος Κλυμενίδα.

---

22 Cf. not. 8. 23 Cf. n. 514, 12. 24 Assimilatio Cretibus familiaris ac praecipue in lege Gortynia perfrequens (I, 35 πράδδεθθαι. II, 30 ἀλύεθθαι. 35 χρῆθθαι. 36. 44 δολώσαθθαι. III, 19 ὀπυίεθθαι al.). 25 ΤΑΡΣΕΟΝ lapis, quod Hom. inter vocalium ex dialecti legibus correptarum exempla recenset, sed mihi ut Michelio quadratarii error esse videtur. 26 Augmentum temporale neglectum dicit Hom. Sed ᾱι et ᾰι scriptura non differunt, et sunt quae ἁρέθην, non αἱρέθην legendum esse in titulis Doricis probent. Cf. 330[10]. Quod vero Hom. αἱρέθη pluralem existimat et Boeotici ἐστροτεύαθη similitudine defendere conatur, sine dubio in errore versatur. Nam hoc quidem perfectum est mutationibus dialecti Boeoticae propriis ex ἐστρατεύαται (ἐστράτευνται) natum; at Cretenses neque θ post ν ex τ neque η ex αι natum noverunt. Immo singularis est levi neglegentia priori ex duobus nominibus accommodatus.

---

723 Fragmenta epistylii compositi ex compluribus lapidibus, in quo titulus sic dispositus erat, ut singulae columnae quas dicunt plerumque septenos denos versus haberent. Inventa sunt ad radices meridionales arcis Athenarum. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VII p. 80 sqq. Koehler Mitth. des arch. Inst. III (1878) p. 241 sqq. V (1880) p. 324 sqq. idem addidit fragmenta *b t y*. (Syll.[1] 425) C. I. A. II, 977. Adhibito ectypo chartaceo, quod miserat A. Wilhelm, partem tituli (fr. *a b d—h*, v. 1—16. 25—80) repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 728 n. 885. Nos praeter nonnulla perexigua frustula (v. infra adnotationem) omnia recepimus. Cf. quae disputavit Th. Bergk Mus. Rh. XXXIV p. 292 sqq.

Litterae volgares. Non omnia eadem aetate, sed antiquissima tertio, recentissima non ante initium secundi a. Chr. saeculi incisa esse observavit K. Nomina poëtarum scaenicorum haec esse additis victoriarum numeris

a

[Αἰ]σχύ[λος[1] ---]
[Εὐ]έτης Ι---
[Πο]λυφράσμ[ων[2] ---]
. . . ιππος[3] Ι---
[Σοφο]κλῆς[4] ΔΠΙΙΙ
. . . . τος Ι----
[Πρατί]νας[5] ----

b

----ασ-----
[Καρκί]νος[6] ΔΙ
[Ἀστ]υδάμας[7] Π[ΙΙ]Ι
[Θεο]δέκτας[8] ΠΙΙ
[Ἀφα]ρεὺς[9] ΙΙ
-----ων Ι

----- ΙΙ

Α----
Φρ[υν---]
Ὅμ[ηρος[10] --]
Δ----

---

primus omnium vidit Kumanudis (Φιλίστωρ I p. 331), etsi etiamtum unum exiguum frustulum notum erat (Ἐφ. ἀρχ. 313. Rangabé Ant. 1264), quod efficit dextram partem fragmenti *w x*. Atque cum ipse et Koe. comicos modo poëtas qui magnis Dionysiis vicissent hic agnovissent, Bergkius et tragicorum et comicorum poëtarum victorias et Dionysiacas et Lenaicas recenseri demonstravit. Ac de generibus quidem poëtarum nullus relinquitur dubitandi locus, cum fragmenta *a b c* ad tragicos, *d—h* ad comicos spectare primo aspectu pateat. De feriis vero id satis confidenter pronuntiari licet, nisi etiam Lenaeorum ratio habeatur, non intellegi cur tot nomina hic bis recenseantur (Αἰσχύλος v. 1. 144. Ἀμεινίας 80. 107. Ἀστυδάμας 10. 24. Ἐμμενίδης 166. 191. Ἐπαμείνων 146. 152. Θεόπομπος 38. 89. Καλλίστρατος 92. 190. Κρατῖνος 30. 85. Ναυσικράτης 56. 124. Νικοφῶν 40. 88. Φιλήμων 74. 92). Nam multo frequentius id occurrit, quam ut ubique binos homines cognomines significari probabile sit. Denique praeter poëtas etiam histriones recenseri videntur (not. 62). In ordine et significatione fragmentorum nunc plane secutus sum alteram Koehleri editionem, neque omisi nisi ea frustula, in quibus ne singula quidem nomina certa ratione restituere licebat (*y z* et reliquias columnarum deperditarum quae exstant iuxta ea quae repetivi a dextra in fragmento *a'* et a sinistra in fragmentis *m n q*). In universum quidem temporum ordinem (i. e. seriem annorum quibus quisque primum vicerat) secutos esse qui has tabulas confecerunt apparet, sed nonnumquam, in antiquioribus certe poëtis, non satis diligenter in ea re versati esse videntur (not. 5. 14). 1 Incipit hic index victoriarum tragicarum fr. *a—c*, v. 1—24; ac v. 1—20 quidem ad Dionysia magna, v. 21—24 ad Lenaea spectare videntur. 2 Cf. Hyp. Aesch. Septem: τρίτος Πολυφράσμων (quam codicis scripturam editores ante Kirchhoffium iniuria mutaverunt in Πολυφράδμων) Λυκουργείᾳ τετραλογίᾳ. 3 [Γνήσ]ιππος Bergkius dubitanter, sed Koehleri apographum docet huic supplemento spatium non sufficere. 4 Supplevit Bergk coll. Diodor. XIII, 103, 4 νίκας δ' ἔχων ὀκτωκαίδεκα. Suidam sane viginti quattuor numerare, sed eo numero Ληναϊκάς quoque comprehendi, cum Diodorus solas ἀστικάς indicet. 5 Supplevit B., hic ab ordine temporum paullulum recedi monens. Nam Pratinae filius Aristias Ol. 78, 1 (468/7 a. Chr.) patris, defuncti sine dubio, fabulam satyricam in scaenam misit (Hyp. Aesch. Septem: δεύτερος Ἀριστίας

c

[Θεοδέκτα]ς[11] I
---δης I
[--κ]ράτης I
[Ἀστυδ]άμας [ΓΙΙ]

d—h

I	II	III	IV
[ἀν]α[γρ]α[φὴ τ]ῶν	Πο....ς I	Φίλι[ππος[29]] II	--------
[κωμωιδ]ῶν[12]	Με[ταγέν]ης[21] II	Χόρη[γος ---]	Διο---ος[40] I
[Ξε]νόφιλος I	Θεό[πομπο]ς[22] II	Ἀναξα[νδρί]δης[30] III	Κλέ[αρχ]ος[41] ---
[Τ]ηλεκλείδης[13] Γ	Πολ[ύζηλο]ς[23] IIII	Φιλέτα[ιρο]ς[31] II	Ἀθην[ο]κλῆς ---
Ἀριστομένης[14] II	Νικοφ[ῶν[24] ---]	Εὔβουλος[32] ΓΙ	Πυρ.. I

Περσεῖ, Ταντάλῳ, Παλαισταῖς σατυρικοῖς τοῖς Πρατίνου πατρός), Sophocles vero Ol. 77, 4 (469/8 a. Chr.) primum vicit. Koe. in altera editione [Ἀριστ]ίας supplevit; diiudicari enim non posse utrum littera mutila I an N fuisset. 6 Cf. Suidas Καρκίνος· Ἀκραγαντῖνος, τραγικός. καὶ Καρκίνος Θεοδέκτου ἢ Ξενοκλέους, Ἀθηναῖος, τραγικός. δράματα ἐδίδαξεν ρξ΄, ἐνίκησεν δὲ α΄, ubi Koe. ex hoc titulo emendandum vidit ια΄. 7 Cf. Suidas Ἀστυδάμας ὁ πρεσβύτης, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, — ἔγραψε τραγῳδίας σμ΄, ἐνίκησε ιε΄. Quibus ex victoriis octo ad Dionysia, septem ad Lenaea referendas esse hic videmus. 8 Cf. epigramma sepulcrale Theodectis apud Steph. Byz. Φάσηλις· ἐν δὲ χορῶν [τραγικῶν] ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἁμίλλαις ὀκτὼ ἀκηράτους ἀμφεθέμην στεφάνους. Septem fuerunt ἀστικαί, una Ληναϊκή. Koe. 9 Bis vicit, ac magnis quidem Dionysiis (Pseudoplut. vit. X or. p. 839 D). Unde apparet, hoc fragmentum ad illas ferias spectare. Koe. 10 Suid. Ὅμηρος Ἀνδρομάχου καὶ Μυροῦς Βυζαντίας, γραμματικὸς καὶ τραγῳδιῶν ποιητής· διὸ συνηριθμήθη τοῖς ἑπτά, οἳ τὰ δευτερεῖα τῶν τραγικῶν ἔχουσι καὶ ἐκλήθησαν τῆς Πλειάδος· ἤκμαζεν Ὀλυμπιάδι ρκδ΄ (284 a. Chr.), ἔγραψε δὲ τραγῳδίας με΄. Altera fragmenti *b* columna igitur ad primam tertii a. Chr. n. saeculi partem pertinet. 11 Quoniam constat *b* Dionysiorum Magnorum esse (not. 9), sequitur ut *c* Lenaeorum sit, siquidem Theodectis et Astydamantis nomina certa ratione hic restituta sunt. 12 Hinc incipit victoriarum comicarum index, cuius sunt fragmenta *d—n* (v. 25—103). Versum 25 supplevi, 26 restituit Koehler. Fragmentum maximum quattuor columnarum (*d—h* v. 25—81) ad Dionysia magna spectat. 13 Cf. Meineke F. C. I p. 86 sqq. Ceterum ante hanc columnam a sinistra alia periisse videtur, antiquissimorum poetarum comicorum, veluti Magnetis (n. 694, 3) nomina continens. 14 Cf. Suidas Ἀριστομένης Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων (qua de voce cf. Meineke F. C. I p. 211) τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν, Ὀλυμπιάδι πζ΄. Quae aetatis definitio si recte se habet, non sane recte Aristomenes ante Cratinum collocatur. Quod vero Bergkius excogitavit, duos cognomines poëtas fuisse, nequaquam probabile est.

Κρατῖνος[15] |||
Φερεκράτης[16] ||
Ἕρμιππος[17] ||||
Φρύνιχος[18] ||
Μυρτίλος[19] |
[Εὔ]πολις[20] |||

Ἀπο[λλοφάνη]ς[25] |
Ἀμ[ειψίας[26] ---]
Νι----
Ξε]νο[φῶ]ν[27] |
Φιλύλλιος[28] |
Φιλόνικος |
-----ς |

Ἔφιππος[33] |
[Ἀ]ν[τι]φάν[ης][34] Γ|||
[Μ]νησίμ[αχο]ς[35] |
Ναυ[σικράτ]ης[36] |||
Εὐφάνη[ς[37] ---]
Ἄλεξις[38] ||--
[Ἀρι]στ[οφῶν(?)[39]--]

---ρος |

Ἀλ[κ]ή[ν]ωρ |
Τιμο[κ]λῆς[42] |
Προκλείδης |
Μ[έν]ανδρος[43] |--
Φ[ιλ]ήμων[44] |||
[Ἀπ]ολλόδωρο[ς[45]-
Δίφιλος[46] |||
Φιλιππίδης[47] ||--
Νικόστρατος[48] --
Καλλιάδης[49] |
Ἀμειν[ία]ς |

---

15 Cf. Meineke F. C. I p. 43 sqq. 16 Cf. F. C. I p. 66 sqq. 17 Cf. F. C. I p. 90 sqq. 18 Si Aristomenem qui errore antiquioribus interpositus est excipias, ab hoc nomine incipit alter antiquorum comicorum ordo (οἱ ἐπιδεύτεροι τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας not. 14), cui Phrynichus inseritur a Suida s. v., qui eum Ol. 87 fabulam docuisse narrat (Meineke F. C. I p. 146 sqq.). 19 Hermippi frater. Cf. Meineke F. C. I p. 100 sqq. 20 Fabulas docere coepit archonte Apollodoro (Ol. 87, 3. 430/29 a. Chr.) Meineke F. C. I p. 104 sqq. In inferiore huius columnae parte sine dubio Aristophanis et Platonis nomina interciderunt. 21 Cf. Meineke F. C. I p. 218 sqq. Quae supersunt ex altera columna, certe usque ad v. 45 etiamtum ad poëtas ἐπιδευτέρους τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Aristophanis Platonisque fere aequales, spectant. 22 Aequalem Aristophanis dicit Suidas s. v., sed cum tituli fabularum mediae potius comoediae quam veteris indolem prae se ferant, illud de postrema Aristophanis aetate intellegendum esse statuit Meineke F. C. I p. 236 sq. 23 Item inter eos poetas fuisse, qui transitum pararent a vetere comoedia ad mediam, demonstrat Meineke F. C. I p. 261 sq. 24 Hunc quoque Aristophanis aequalem fuisse testatur Suid., sed est cur id de extremis illius annis interpretemur. Meineke F. C. I p. 256. 25 Cf. Meineke F. C. I p. 266. 26 Cf. Meineke F. C. I p. 199 sqq. 27 Diog. Laert. II 59: ἕβδομος (Ξενοφῶν) κωμῳδίας ἀρχαίας ποιητής. 28 Huius aetatem iam in confinia antiquae et mediae comoediae incidere et titulos fabularum magis huius quam illius mori accommodatos esse demonstravit Meineke F. C. I p. 258 sqq. 29 Aristophanis filius. Cf. Meineke F. C. I p. 340 sqq. 30 Cf. Meineke F. C. I p. 367 sqq. 31 Cf. F. C. I p. 349 sq. 32 Cf. F. C. I p. 355 sqq. 33 Cf. F. C. I p. 351 sqq. 34 Cf. F. C. I p. 304 sqq. 35 Cf. F. C. I p. 423. 36 Cf. F. C. I p. 494 sq. 37 Cf. Steph. Byz. Πάρνης Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς· τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. Ἐμφανὴς ἐν Πυραυνῷ κτλ. Ibi Meinekii emendationem Εὐφάνης, qua spreta postea et ipse et alii varia excogitaverunt (Ἐκφαντίδης, Εὔφρων, Ἀντιφάνης) huius tituli testimonio confirmari monuit Koe. 38 Cf. Meineke F. C. I p. 374 sqq. 39 Mediae comoediae hunc esse poëtam evicit Meineke F. C. I p. 410, ad quam omnino

i

----ς I
----ιος I-
[Ἐκφαντ]ίδης[50] ---
[Κρατῖ]νος[51] ΓΙ
[Διοπ]είθης[52] II
[Κράτ]ης[53] II

k

[Νι]κοφῶ[ν[54] --]
[Θ]εόπομπ[ος[55] ---]
[Κη]φισό[δωρος[56] --]

l

[--π]υρος ΓΙ
[Φιλ]ήμων[57] II
[Κα]λλίστρατ[ος ---]

m

...ενίδης I
[Ἀρί]στων III
Νούιος III
Διονύσιος II
Ἀγαθοκλῆς[58] I

n

Ἔχετος III
Ἐπίνικος[61] III
vac.

---

tota spectat columna tertia, cum quarta iam novae sit. 40 Cf. Meineke F. C. I p. 418. 41 Cf. Meineke F. C. I p. 490. 42 Cf. Meineke F. C. I p. 428 sqq. 43 Nobilissimus novae comoediae poëta. 44 Natu maior, Damonis filius. Cf. 709[5]. 45 Gelous sine dubio intellegendus est, quippe quem Suidas aequalem fuisse testetur Menandri, cum Apollodorus Carystius aliquanto recentior fuerit (cf. Meineke F. C. I p. 459 sqq.). 46 Hunc quoque Menandri aequalem fuisse satis constat. Cf. Meineke F. C. I p. 446 sqq. 47 Cf. 197, 8 sqq. 698, 8. 48 De Nicostrato mediae comoediae poëta cf. Meineke F. C. I p. 346. Qui quod Harpocrationis testimonium s. ὀρνιθευτής· ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα ὀρνιθευτὴς Νικοστράτου de genere et argumento, non de aetate interpretatur, refellitur hoc titulo. Immo aut Athenaeus (XIII 587 d Νικόστρατος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητής) fallitur, aut duo fuerunt cognomines poëtae, alter mediae, alter novae comoediae. 49 Cf. Meineke F. C. I p. 449. 50 Fragmenta *i k l* ad Lenaeorum victorias spectare videntur, quoniam in unoquoque ex eis leguntur nomina quae iam in illo superiore Dionysiorum recensu fuerunt (not. 51. 54. 55. 57). De Ecphantide cf. Meineke F. C. I p. 35 sqq. 51 Cf. v. 30. Suidas habet ἔγραψε δὲ δράματα κα', ἐνίκησε δε θ', quas tres asticas, sex Lenaicas fuisse hic videmus. 52 Poëta ignotus, sed aliud nomen fuisse vix potest. 53 Cf. Meineke F. C. I p. 58 sqq. 54 Cf. v. 40. 55 Cf. v. 38. 56 Cf. Meineke F. C. I p. 267 sq. Anno 403 a. Chr. vicit (Lys. XXI, 4), ut recte hic cum Aristophanis postremae aetatis aemulis (not. 22. 24) coniungatur. 57 Cf. v. 74. 58 Fragmenta *m* et *n* alterius ex poëtarum comicorum indicibus finem continent, ac probabilius quidem est ea ut *i k l* ad Lenaeorum victorias referenda esse. Koe. Agathoclem poëtam comicum habes n. 698, 17. 59 Cf. n. 698, 13: Βίοττος Ἀγνοοῦντι. 60 Nicodemum actorem comoediarum (Mitth. III p. 127) hic agnoscendum esse improbabile est, quia histriones manifesto separatim a poëtis (not. 58. 59) recensiti fuerunt. 61 Epinicus poëta comicus apud

Ἀρχικλῆς ΙΙ
Βίοττος[59] Ι
Νικόδημος[60] Ι

o

I

[---α]ς[62] Ι
Θεόδωρος[63] ΙΙΙΙ
Ἵππαρχος[64] ΓΙ
[Ἀ]μεινίας Ι
[Ἀν]δροσθένης Ι
[Νεο]πτόλεμος[65] Ι
[Θεττα]λός[66] ΙΙ
-----ς ΙΙ
[---τ]ίων Ι
---δης Ι

II

Κ----
Ἀρχίας[67] ---
Πραξία[ς --]
Ἱερομν[ήμων --]
Φιλ---
Νικ---
Ἀρ----

p

[Ἀρίστ]ων[68] ΙΙΙΙ
Πα[ρ]μένων[69] Ι
Λύκων[70] ΙΙ
Ν[α]υσικ[ράτης[71] --]
[Ἀμ]φιχ[άρης --]
[Φο]ρ[μίων[72] --]

q r

I

---- Ι
[Θε]όδωρ[ο]ς[73] Ι
Εὐμήδη[ς][74] ΙΙ
Πανδαί[τ]ης Ι
Μενεσ[θ]εύς Ι

II

[Πο]λυ---
Θεμισ---
Θεω-----
Θεοδ----
Διοσκ[ο---]
Εὐβου[λ--]
Θεοδ---
.νησ----

s

Τ-----
Κλεο---
Αἰσχύλ[ος[75] ---]
Ἀρίμνη[στος --]
Ἐπαμε[ίνων --]
Ἐροτ[ίων --]
[Ἀ]ριστ---

---

apud Antiochum Magnum (223—187 a. Chr.) vivebat (Athen. X 432 b coll. XV 697 d). Cum hic vacuum spatium finem catalogi (not. 58) indicare videatur, eum non ultra initia secundi a. Chr. n. saeculi continuatum esse probabile est. Koe. 62 Fragmenta *o p* ad histriones spectare multa nomina produnt, atque eae quidem quae aetatem tulerunt huius catalogi partes omnes quarti a. Chr. n. saeculi sunt. 63 Cf. Dem. XIX, 246 τοῦτο τὸ δρᾶμα (Euripides Phoenicem) οὐδεπώποτι οὔτε Θεόδωρος οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνετο, οἷς οὗτος (Aeschines) τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους πολλάκις μὲν Θεόδωρος, πολλάκις δὲ Ἀριστόδημος ὑποκέκριται. 64 Cf. Dem. LIX, 26 μετὰ τοῦτον τοίνυν ἐν τῇ Κορίνθῳ αὐτῆς (Νεαίρας) — ἄλλοι τε ἐρασταὶ γίγνονται καὶ Ξενοκλείδης ὁ ποιητὴς καὶ Ἵππαρχος ὁ ὑποκριτής. 65 Cf. Dem. V, 6 κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτὴν τῷ μὲν τῆς τέχνης προσχήματι τυγχάνοντ' ἀδείας. XIX, 10 ἔχων Ἴσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. 12. 315. 66 Cf. Athen. XII p. 538 f: ὑπεκρίθησαν δὲ τραγῳδοὶ μὲν Θεσσαλὸς καὶ Ἀθηνόδωρος (cf. 696[b]) καὶ Ἀριστόκριτος, κωμῳδοὶ δὲ Λύκων καὶ Φορμίων καὶ Ἀρίστων. 67 Hic videtur Thurius esse, famosus

t

[--ε]ισθένης I
[Ἐρ]γοσθένης II
[Ἐπα]μείνων II

u v y

I	II
Ἀρισταγόρας[76] I	Πολυ---
Κάλλιππος[77] IIII	Λύκις ---[80]
Ἀσκληπιόδωρος Γ	Σωσικλ[ῆς --]
[Π]ολύευκτος I	Πολύζηλο[ς[81] ---]
[Π]υρραλεύς I	Πυθάρατος I--
[Μ]οσχίων II	Καλλίας[82] III
..χ..ι.[78] II	Μενεκ[λῆς I]
[Ἱ]ερώνυμος IIII	Δ[ημήτρι]ος[83] II
[Ἀ]ριστόμαχος III	Πιτθεύς I
[Δέ]ρκετος I--	Ἡρα[κ]λεί[δ[η]ς II
------	--------
Φιλοκ-----	--------
Ἀριστοκράτης I	--------
Ἐμμενίδης I	Ἡ------
Αὐτόλυκος I	Δ----------
Φιλωνίδης I[79]	Φιλ--------
Σωκράτης I	Ἑρμ--------

ille φυγαδοθήρας, quem professione histrionem tragicum fuisse constat (A. Schaefer Demosthenes III² p. 392). 68 Supplevit Koe. ex Athenaei loco quem attuli not. 66. 69 Cf. Aesch. I, 157: πρῴην ἐν τοῖς κατ' ἀγροὺς Διονυσίοις κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολλυτῷ, καὶ Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον κτλ. K. 70 Cf. Athenaei locum quem attuli not. 66. 71 Cf. Aesch. I, 98: τὴν μὲν γὰρ οἰκίαν τὴν ἐν ἄστει ἀπέδοθ' οὗτος Ναυσικράτει τῷ κωμικῷ ὑποκριτῇ, ὕστερον δ' αὐτὴν ἐπρίατο παρὰ τοῦ Ναυσικράτους εἴκοσι μνῶν Κλεαίνετος ὁ χοροδιδάσκαλος. K. 72 Cf. not. 66. 73 Reliqua fragmenta inde a *q* ad quamnam potissimum catalogi partem referenda sint, certa ratione explorari posse negat Koehler. 74 Cf. Athen. XV 699f Εὐμήδης δ' ἐν Σφαττομένῳ, unde hoc frustulum catalogi poëtarum comicorum esse colligas. Sed reliqua nomina id non confirmant. 75 De antiquo tragico vix cogitare licet propter nomina proxima. Nam tam prisco tempore tot fuisse poëtas quorum memoria intercidisset probabile non videtur. 76 *u v* Bergkius de tragoedia antiquiore, Koe. in priore editione de comoedia vetere intellexit, in altera una cum *w x* ad

w x

I

Ἀ---------

Φιλ-------

Φιλοκ------

Καλλίστρ[ατ]ος II

Ἐμμενί[δη]ς II

Πολυκ[λῆ]ς I

-------ων I

II

Ε-----------

Βακχ---------

Στεμφ[ύλιος ----]

Ξένων[84] I--

Χαρίας ----

Ἀντιμε------

Τεισίλα[ος ---]

a′

---ρ -

[--κ]ύδης III

---ης I

----ωρ III

[---ω]ν I

[Κηφι]σόδωρος[85] II

[Ἀρισ]τομένης[86] II

b′

Γο[ργ------]

Νίκων[87] II

Ἀριστόνι[κος ---]

Πύρριχος ---

Ἀγήτωρ I

Θηραμέν[ης ---]

Κλεῖτος ----

c′

--ος I

[---θ]εος I

[Ποσεί]διππος[88] II

d′

I

Ἡρακλ[ε---]

Ἀλεξανδ[ρος[89] --]

Καλλικλῆς III

[Ε]ὐρήμων[90] II

[Ἐπι]κράτης[91] I

---κος II

---ος I

---ος I

II

Πάμφιλο[ς --]

Σωσίθεος II

Πολύκριτος I

Ναύσων I

Ἀρκ[εσ]ίων I

---

histrionum tabulas rettulit. Mihi ut in re incertissima prior Koehleri opinio probabilior videtur, quia tamen septem nota nomina illius aetatis et artis recurrunt, etsi concedo perquam mirum esse tot aliorum poëtarum memoriam plane intercidisse. Ceterum de Aristagora cf. Meineke F. C. I p. 218 sqq. 77 Cf. Athen. XV 668 c: οὐ μνημονεύει καὶ Κάλλιππος (quod nomen sine idonea causa mutaverunt editores) ἐν Παννυχίδι. Koe. 78 V 11. 79 Cf. Meineke F. C. I p. 102 sq. 80 Cf. Aristoph. Ran. 14 c. schol. 81 Cf. Meineke F. C. I p. 261 sqq., ubi huius poëtae fabulas ex parte

antiquae, ex parte novae comoediae ascribendas esse docetur. 82 Cf. Meineke F. C. I p. 213 sq. 83 Comoediae veteris poëta (Diog. Laert. V, 85), sed cuius una quam noverimus fabula Σικελία post bellum Peloponnesiacum demum scripta sit (cf. Meineke F. C. I p. 264). Distinguendus ab eo alter multo recentior cuius est locus allatus ab Athenaeo IX p. 405 e. 84 Fuit quidem hoc nomine poëta comicus antiquus (Meineke F. C. I p. 500), sed frequentius est hoc nomen quam ut ei multum tribuendum sit, neque reliqua quae in eodem fragmento sunt quicquam conferunt ad eius argumentum definiendum. 85 Cf. Meineke C. F. I p. 267 sq. 86 Cf. Meineke F. C. I p. 210. 87 Cf. Meineke F. C. I p. 495. 88 Cf. Meineke F. C. I p. 482. 89 Cf. Meineke F. C. I p. 487. 90 [Ε]ὐρήμων scribit Koe., neque negari licet posse eiusmodi nomen apud Graecos fuisse, sed accommodatius etiam legibus sermonis est Εὐρήμων ab εὖ et ῥῆμα compositum, cf. Εὐκτήμων. 91 Cf. Meineke F. C. I p. 414.

---

5. Collegia et sodalitates sacrorum causa institutae.

724 Stela cum anaglypho repraesentante Aesculapium baculo innixum et deam Thracico ornatu stantes, ad quos a sinistra homines duo dextris elatis accedunt; tabula ex Piraeeo Havniam delata, ubi est apud Iacobsenum. Ex imagine photographa a Trendelenburgio transmissa ed. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 298 n. 573 *b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 771 n. 980). Cf. quae adnotavit E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 63.

Θεοί. | [Φι]λοκράτης εἶπεν· ἐπειδὴ Εὐφύης [κα|ὶ Δ]έξιος[1] γενόμενοι ἐπιμεληταὶ τοῦ ἱε|ροῦ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος[2] καλῶς ‖ [καὶ φ]ιλοτίμως ἐπεμελήθησαν καὶ ἀξίω|ς τῆς θεοῦ[3] καὶ τῶν ὀργεώνων[4], δεδόχθαι τ|οῖς ὀργεῶσιν, στεφανῶσαι Εὐφύη καὶ

Litterae Ionicae volgares, dispositae στοιχηδόν praeter v. 1, cuius quattuor litterae aequis intervallis distantes totam lapidis latitudinem explent. 1 Cives hos non esse nomina demoticis carentia indicio sunt; ac de servilis originis hominibus ut cogitemus suadent adiectiva εὐφυής et δεξιός, quae sunt ministrorum potissimum laudes, nominum propriorum vice fungentia. Ex Thracia oriundos fuisse, ut permultos Atheniensium servos, sacra quibus operam dant (not. 3) prodere videntur. 2 Ol. 112, 4 (329/8 a. Chr.). 3 Bendin esse ex anaglypho (v. lemma) collegit Trendelenburg apud Koe. 4 Ambigua est haec vox, siquidem et iuris publici corpora quaedam ea significabantur Athenis et sodalitates mere privatae. De illo genere Koehlerum cogitasse videri, quia titulum in quartam classem, quae continet decreta gentium phratriarum similiumque corporum, neque vero in quintam, quae

Δέ|ξιον δικαιοσύνης καὶ ἐπιμελείας ἕνε|κα χρυσῶι στεφάνωι ἑκάτερον ἀπὸ : Η : δρα||χμῶν, καὶ ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφισμα ἐν | στήλει λιθίνει καὶ στῆσαι ἐν τῶι ἱερ[ῶ|ι] τῆς θεοῦ.

---

est collegiorum et sodaliciorum, coniecisset, Ziebarthus observavit, qui quod ipse ab illo dissensit, sine dubio recte iudicavit; cf. quae not. 1 de civili horum hominum condicione adnotavi.

---

725 Tabula marmoris Pentelici fracta ab inferiore parte, inventa Athenis ad radices meridionales arcis. Ed. A. Körte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 298 n. 6 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 761 n. 966). Cf. quae adnotavit E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 165. 184. 187. 193.

Κλειαίνετος Κλεομένους ⁝ Μελιτεὺς[1] ⁝ εἶπεν· | δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσι[2], ἐπειδή εἰσιν ἄνδρες | ἀγαθοὶ περὶ τὰ κοινὰ[3] τῶν ὀργεώνων τοῦ Ἀμύ|νου[4] καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Δεξίονος[5] ||

Litterae Ionicae volgares, non dispositae στοιχηδόν, satis neglegenter incisae. Nam praeter Λ pro Α et Ο pro Θ haud raro exarata, quae singillatim enotare non opus fuit, etiam alii occurrunt errores (not. 7. 12. 14). De aetate praeter scripturam etiam ex nonnullis nominibus (not. 1. 6) coniecturam facere licet. 1 Cleaenetus Melitensis anno 325/4 a. Chr. inter diaetetas fuit (C. I. Att. II, 943, 5), unde eum a. 385/4 a. Chr. natum esse colligitur coll. Aristot. Ἀθ. πολ. 53, 4 διαιτηταὶ δ' εἰσίν, οἷς ἂν ἑξηκοστὸν ἔτος ᾖ. Etiam scriptura Κλειαίνετος (cf. n. 133[4]) alteri quarti a. Chr. n. saeculi parti optime convenit. Kö. 2 Duo alia eiusdem collegii decreta eodem loco inventa sunt, alterum (Bull. de corr. Hell. XVIII p. 491. C. I. Att. IV, 2 p. 306 n. 617c) quo item duumviri de sodalitate optime meriti collaudantur, alterum (Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI p. 303 n. 8) ubi ἱστιά[τορ]ες οἱ ἐπὶ Θευφράστου ἄρχοντος (340/39 aut 313/2 a. Chr.) coronae honore afficiuntur. 3 Ex plurali qui etiam v. 8. 20 et C. I. Att. IV, 2 n. 617c, 4 invenitur, Kö. collegit duo fuisse orgeonum collegia, alterum Aesculapii et Amyni, alterum Dexionis. At de pluribus collegiis pluralem τὰ κοινὰ legere me non memini, cum de rebus et negotiis communibus cuiuslibet corporis cum alibi perfrequens sit (veluti τὰ κοινὰ τὰ Θετταλῶν Dem. I, 22), tum ne ab his sodalitatum quidem decretis alienus (n. 726, 4 τῶν κοινῶν πάντων. 729, 45 μεθέξοντα τῶν κοινῶν. 732, 18 εὔξησεν τὰ κοινά. 732, 22 π[ᾶ]σαν εἰσηνέγκατο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν περὶ τῶν κοινῶν). Duo sane fuerunt delubra (v. 11. 15 sqq.), sed unum modo collegium. 4 Hoc herois nomen praeterea nusquam comparere nisi in Philonis Byblii Sanchuniathoneis apud Eusebium I, 10, 13 p. 35 ἀπὸ τούτων γενέσθαι Ἄμυνον καὶ Μάγον, οἳ κατέδειξαν κώμας καὶ ποίμνας, illi vero Amyno nihil profecto cum heroë medico Attico intercedere necessitudinis

Καλλιάδης Φιλίνου : Πειραιεύς[6] : Λυσιμαχί|δης Φιλίνου : Πειραιεύς : ἐπαινέσαι αὐτοὺς | ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆ(ς)[7] εἰς τοὺς | θεοὺς[8] καὶ περὶ τὰ κοινὰ[9] τῶν ὀργεώνων, καὶ | στεφανῶσαι αὐτῶν ἑκάτερον χρυσῶι στε|φάνωι ἀπὸ : ΠΗ ⁝ δραχμῶν. εἶναι δ' αὐτοῖς καὶ | ἀτέλειαν τοῦ χοῦ[10] ἐν ἀμφοῖν τοῖν ἱεροῖν | καὶ αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις. δοῦναι δὲ καὶ εἰς | θυσίαν καὶ ἀνάθημα αὐτοῖς ὅτι ἂν δόξει | τοῖς ὀργεῶσιν[11]. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφι|σμα ἐν στήλαις λιθίναις δυοῖν καὶ στῆσαι | τὴν μὲν ἐν

---

observavit Kö. Sed aliud vestigium sibi repperisse videtur, cum in Vita Sophoclis § 11 rescribi iubeat ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀμύνου (Ἄλωνος et Ἅλωνος codd., Ἄλκωνος emendavit Meineke) ἱερωσύνην, ὃς [ἦν] ἥρως μετ' Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι [τραφείς]. Quae emendatio, ut a litterarum similitudine multo minorem habet commendationem quam Meinekiana, sic tamen ea conexione quae hic Dexioni (not. 5) cum Amyno et Aesculapio intercedit insigniter confirmatur. 5 Cf. Etym. M. p. 256, 6: Δεξίων· οὕτως ὠνομάσθη Σοφοκλῆς ὑπὸ Ἀθηναίων μετὰ τὴν τελευτήν. φασὶν ὅτι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σοφοκλεῖ, βουλόμενοι τιμὰς αὐτῷ περιποιῆσαι, ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαντες, ὠνόμασαν αὐτὸν Δεξίωνα, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιώσεως· καὶ γὰρ ὑπεδέξατο τὸν θεὸν ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, καὶ βωμὸν ἱδρύσατο. ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη. Ceterum correptam tertiae syllabae vocalem etiam infra v. 16 et C. I. Att. IV, 2 p. 306 n. 617c, 7 habes. Kö. 6 Calliadem Piraeensem, eundem sine dubio, n. 433, 15 esse observavit Kö. 7 TH. 8 Antiquiora collegiorum decreta merita eorum qui collaudentur de deorum cultu separatim praedicare, cum recentiora inde a tertio a. Chr. n. saeculo beneficia in collegium collata commemorasse satis habeant, observavit Zieb., qui inde collegit labente tempore magis magisque religionis vim in his conventibus obscuratam esse eosque animi voluptatisque causa haberi consuesse; in universum haud absurde, etsi inveniuntur quae in utramque partem pugnent cum illa regula. Etenim iam in altero huius ipsius collegii decreto C. I. Att. IV, 2 n. 617c nulla est deorum memoria, sed simpliciter legitur ἐπειδὴ — [ἄν]δρες δίκαιοι γε[γό]νασι περὶ τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων — ἐπαινέσαι αὐτοὺς δικαιοσύνης ἕνεκα; quod contra secundo etiamtum a. Chr. n. saeculo n. 730, 24 legitur ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐσεβήας εἴς τε τὰς θεὰς καὶ τοὺς ὀργεῶνας. 9 Cf. not. 3. 10 Cf. Hegesander ap. Athen. VIII p. 365d: τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι. Kö. 11 Donat sodalitas Calliadi et Lysimachidi fratribus pecuniam qua donum paretur quod ipsi suo nomine deo offerant. Huius moris alia exempla affert Kö. C. I. Att. II, 611, 24 στεφανῶσαι αὐτὸν ἀναθήματι ἀπὸ πεντήκοντα δραχμῶν· τὸ δὲ ἀνάθημα ἀναθεῖναι ἐν τῷ ἱερῷ οὗ ἂν βούληται. C. Infra n. 726, 19 καὶ δοῦναι αὐτῷ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ εἴκοσι δραχμάς, τὸν δὲ λαβόντα ἀναθεῖναι ἀνάθημα ἐν τ[ῷ]ι ἱερῷ. Quod utrobique summa pecuniae definitur, hic non item, id recte Zieb. refert ad morem rogationes ad verbum in plebiscitorum tabulas transscribendi, quo in negotio hic scriba neglexit numerum quem orgeones decreverant inserere.

τῶι τοῦ Δεξίονος ἱερῶι, τὴν δὲ | [ἐ]ν τῶι το[ῦ][12] Ἀμύνου καὶ Ἀσκληπιοῦ· δοῦνα[ι] | δὲ καὶ εἰς τὰς στήλας αὐτοῖς ὅτι ἂν δόξε[ι] | τοῖς ὀργεῶσι, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι φιλοτι‖[μῶντα]ι περὶ τὰ κοινὰ[13] τῶν ὀ(ρ)γεώνων[14], εἰδό‖[τες ὅτι χάριτας ἀποδ]ώσουσι τοῖς εὐεργετοῦ‖[σιν ἀξίας τῶν εὐεργετημάτων].

12 ΤΟΤ. 13 Cf. not. 3. 14 ΟΙΓΕΩΝΩΝ.

---

726 Tabula inventa in Piraeeo. Post Al. Meletopulum (Κόσμος 10 Novemb. 1879) edd. P. Foucart Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 510 sqq. (Syll.[1] 427). Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 152 n. 611 *b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 767 n. 975).

Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος[1].

Ἔδοξεν τοῖς θιασώταις· ἐπει[δὴ] | Στέφανος ὁ θωρακοποιὸς ἐπι[με]‖λητὴς γενόμενος τῶν κοινῶ[ν πά]‖[ν]των ἐπιμεμέληται τὴν ἐπιμ[έλ]‖ειαν, ἣν ἔδει αὐτὸν ἐπιμεληθ[ῆν]‖αι, καὶ τἆλλα φιλοτιμούμεν[ος δ]ι]ετέλεσεν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κ[αὶ | τ]ὴν πομπὴν τῶν Ἀδωνίων ἔπεμ[ψε ‖ κ]ατὰ τὰ πάτρια· τύχει ἀγαθῆ[ι, δ]‖εδόχθαι τοῖς θιασώταις ἐπα[ιν]έ]σαι Στέφανον τὸν ἐπιμελητὴ[ν | φ]ιλοτιμίας ἕνεκεν καὶ ἀνδρα[γ|α]θίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν θια‖[σ]ωτῶν[2] καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στ|εφάνωι, δοῦναι δὲ αὐτῶι Δ δραχ[μὰς ------]

στεφανω-	*Locus coronae, quae*	θεὶς ὑπὸ τ-
οῦ κοιν-	*tamen non sculpta est.*	οῦ ἀνέθ-
ηκε τὴν		Δήμητρα
ὁμόνοι-		αν τοῦ
κοινο(ῦ)[3]		

Ἀφροδίτης | οἱ θιασῶται Στέ|φανον Μυλωθρὸ.

Ἐπὶ Κλεάρχου ἄρχοντος[4] ἔδο[ξε|ν] τοῖς θιασώταις· ἐπειδὴ Στέ-

Litterae volgares. Priora duo decreta στοιχηδόν exarata, tertium non item; hoc alia manus addidit, quae eadem v. 16 et 40 illa δοῦναι δὲ αὐτῶι κτλ. adiunxisse videtur. 1 Ol. 119, 3 (302/1 a. Chr.). 2 Cf. n. 725[8]. 3 Ad titulum a Rossio editum Arch. Aufs. II p. 567 Ὁμονοίας τοῦ θιάσου provocavit F., monens insolita sane ratione hic ὁμόνοιαν τοῦ κοινοῦ adiungi nomini Δήμητρα. 4 Ol. 119, 4 (301/0 a. Chr.). Nomen archontis quod apud Dionysium de Dinarcho c. 9 Καλλίαρχος est, iampridem emendatum est ex titulo C. I. Att. II 611, 7.

[φα]|νος πρότερόν τε ἐπιμελητὴς [γε]|νόμενος καὶ νῦν ἱεροποιὸς[5] λ[αχ]|ὼν μετὰ τῶν ἄλλων συνιεροποι[ῶ]||ν ἀνὴρ ἀγαθὸς γέγονεν καὶ τὰς [θ]|υσίας ἔθυσε τοῖς θεοῖς ἃς πάτ[ρ]|ιον ἦν αὐτοῖς, καὶ τἆλλα ἐπιμε[μ]|έληται ὅσα προσῆκε[ν] αὐτῶι πε[ρ]|ὶ τὴν ἐπιμέλειαν, τύχηι ἀγαθε[ῖ], || δεδόχθαι τοῖς θιασώταις, ἐπα[ι]|νέσαι Στέφανον τὸν ἱεροποιὸν | φιλοτιμίας ἕνεκεν καὶ ἀνδρα[γ]|αθίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν θι[α]|σωτῶν, καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ σ||τεφάνωι, δοῦναι [δὲ] αὐτῶι Δ δρα(χμάς).

Ἀ[φροδίτης] | οἱ [θιασῶτ]αι | [Στ]έ[φαν]ο[ν] Μυλωθροῦ.

Ἐφ᾽ Ἡγεμάχου ἄρχοντος[6], ἀγαθεῖ τύχ[ει], || Σωκλῆς εἶπεν· ἐπειδὴ Στέφανος ἱερο|ποιὸς γενόμενος εὖ ἐπεμελήθη τῆς θ[υ]|σίας τῆς Ἀφροδίτης, δεδόχθαι τοῖς θι[α]|σώταις, ἐπαινέσαι Στέφανον Μυλωθρ[οῦ] | καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι, καὶ || δοῦναι αὐτῶι ἀπὸ τοῦ κοινοῦ : ΔΔ : δραχ(μὰς) : τὸν | δὲ λαβόντα ἀναθεῖναι ἀνάθημα[7] ἐν | τ(ῶ)ι[8] ἱερῶι ἐπιγράψαντα τόδε τὸ ψήφισ|μα, ὅπως ἂν ὦσι πολλοὶ οἱ φιλοτιμούμε|νοι, εἰδότες ὅτι ἐπίστανται χάριτας ἀ||ποδιδόναι οἱ θιασῶται.

---

5 Hi sunt hieropoei thiasotarum, probe distinguendi illi quidem a quattuor generibus hieropoeorum publicorum de quibus dixi 496[13]. 6 Ol. 120, 1 (300/299 a. Chr.). 7 Cf. n. 725[11]. 8 TOI.

---

727 Tabula marmoris Hymettii inventa ad radices Pnycis ab ea parte, quae spectat inter meridiem et occidentem solem. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1892 p. 100. Ex eiusdem apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 160 n. 615*b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 763 n. 969).

Ἐπὶ Δημοκλέους ἄρχοντος[1], Μουνιχιῶν|ος [ἑ]β[δ]όμ[η]ι ἐ[π]ὶ δ[έκα][2], ἀγορᾶι κυρίαι[3]· Νο|υ[μην]ία[ς εἶ]π[εν· ἐ[πειδὴ] οἱ ἐπι|μεληταὶ | καὶ ὁ γραμματεὺς ὁ ἐπὶ Δ[ημ]οκ[λ]έους ἄρ||χ[οντο]ς κατασταθέντες ὑπὸ τοῦ κοινο|ῦ τοῦ τε ἱε[ρ]οῦ ἐπιμ[εμέ]λη[ντ]αι

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Anni 278/7 a. Chr. hunc esse magistratum apparet ex Pausan. X, 23, 14. Eiusdem anni plebiscitum habes C. I. Att. II, 321, ubi v. 2 archontis nomen aetatem tulit. 2 Rarae sunt in collegiorum decretis dierum definitiones, quia suum quisque mensis conventum habebat, cuius diem qui semper idem erat notare non attinebat. 3 Aliter atque in comitiis reipublicae adiectivum κυρία unumquemque ordinarium collegii cuiusque conventum significasse videtur.

καλῶς κ|αὶ φιλοτίμως [κ]α[ὶ] τ[ὴν] θυσ[ία]ν ἔθυσαν π|ᾶσ[αν[4] κ]ατὰ τὰ πάτρια καὶ τὰ νόμιμα, ἐπε||[κ]όσμησαν δὲ [κ]α[ὶ] τ[ὴ]ν θεὸν καὶ τὸν βωμό||ν ἐ[ξ] ἀρχῆς ᾠκοδόμησαν, καὶ εἰς ταῦτα | ἐπιδεδώκασιν παρ' ἑαυτῶν 𐅅ΔΓ δραχμὰ|ς καὶ ποτήρ[ιο]ν ἀργυροῦν ποησάμενοι | παρ' ἑαυτῶν ἀνέθηκαν τῆι θεῶι ὁλκὴν 𐅅|ΔΔ⊢⊢ΙΙΙ δραχμάς· ἐπιμεμέληνται δὲ καὶ τ||ῶν ἀπογενομένων[5] καλῶς καὶ φιλοτίμω|ς· δεδώκασιν δὲ λόγον καὶ εὐθύνας πάν|των ὧν διωικήκασιν, ἀγαθῆι τύχηι, δεδ|όχθαι τοῖς θιασώταις, ἐπαινέσαι τού|ς τε ἐπιμελητὰς Εὐκλῆν, Θάλλον, Ζήνων||α καὶ τὸν γραμματέα Κτησίαν[6], καὶ στεφ|ανῶσαι ἕκαστον αὐτῶν θαλλοῦ στεφάν|ωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς π|ρὸς τὸ κοινὸν καὶ εὐσεβείας τῆς πρὸς | τὴν θεόν. ἀναγορεύεσθαι δὲ καὶ τοὺς σ||τεφάνους αὐτοῖς καὶ τὸν ἔπαινον καθ' | ἑκάστην τὴν θυσίαν[7] μετὰ τῶν ἄλλων εὐ|εργετῶν. εἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ ἄλλο ἀγα|θὸν εὑρέσθαι παρα τοῦ κοινοῦ, οὗ ἂν δο|κῶσιν ἄξιοι εἶναι, ὅπως ἂν πάντες οἱ α||ἰεὶ καθιστάμενοι εἰς τὰς ἐπιμελεία|ς φιλοτιμῶνται πρός τε τὴν θεὸν καὶ τ|ὸ κοινόν, εἰδότες ὅτι χάριτας ἀξίας κ|ομιοῦντ[α]ι. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφι|σμα τοὺς ἐπιμελητὰς τοὺς μετὰ Δημοκ||λέα ἐν στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τ|ῶι ἱερῶι.

Εὐκλῆν	Θάλλον
Ζήνωνα	Κτησίαν.

---

4 τ[ὰς] θυσ[ίας] — πάσ[ας] Lolling in editione, sed cum in eiusdem apographo ΘΥΣ..Ν sit, necessario singularem restituit Koe., quem multo minus aptum esse non est negandum. 5 Mortui significantur ut Thuc. II, 34, 2 τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων. De cura sodalium qui obierant sepeliendorum cf. n. 731, 10. 746, 3. 747, 2. 748, 1. 6 Peregrinos esse condicionis humilioris et demoticorum absentia et ipsorum nominum rationes probant. Cf. n. 724[1]. 7 Unoquoque mense conveniebat collegium ut sacra faceret et de rebus communibus deliberaret. Quare θυσία et σύνοδος fere promiscue usurpantur. Cf. n. 730, 26 ἀναγορεύειν τὸν στέφανον τῇ θυσίᾳ τοῦ Μουνιχιῶνος.

---

728 Pars superior tabulae marmoris Hymettii inventa in isthmo qui est inter portus Piraeei et Zeae, in ruderibus aedificii antiqui. Ed. Dragatsis Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 39. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen IX (1884) p. 288. C. I. Att. IV, 2 p. 167 n. 623*d* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 776 n. 987).

Ἱερὰ[1] Διονύσου

Ἀγαθεῖ τύχει· ὀργεῶνες[2]·

Διονύσιος	Ἀγαθοκλέοος	Μαραθώνιος[3]
Ἀγαθοκλῆς	Διονυσίου	Μαραθώνιος[4]
Σόλων	Ἑρμογένου	Χολαργεύς
Ἐπιχάρης	Κράτωνος	Σκαμβωνίδης
Ἰσοκράτης	Σατύρου	Κυδαθηναι[ε]ύς
Ἄνδρων	Σωσάνδρου	Ἁμαξαντεύς
Διονυσογένης	Διονυσίου	Παιανιεύς[5]
Σίμων	Σίμωνος	Πόριος[6]
Φιλόστρατος	Διονυσίου	Πόριος
Λέων	Σίμου	Ἐλαιούσιος
Θεόδοτος	Τιμησίωνος	Φλυεύς
Δίων	Ἀντιλόχου	Λαμπτρεύς
Ἡρακλείδης	Θεοδώρου	Παιονίδης
Καλλικράτης	Τιμησίωνος	Κηφισιεύς
Ἀπολλόδωρος	Ἀπολλωνίου	Λαμπτρεύς

Ἀγαθεῖ τύχει. ἐ[πὶ] Εὐπολέμου ἄρχοντος[7], Ποσιδεῶνος· ἀγορᾶι

Litterae Ionicae volgares, nisi quod ᴖ pro Ω exaratum est, non dispositae στοιχηδόν. Versus 2 litterae reliquis multo maiores. 1 Sc. στήλη. Cf. n. 612[1]. 2 Sodales hic et v. 30. n. 729, 18. 31. 34. 46 ὀργεῶνες vocantur, v. 20. 24. n. 729, 22. 42 Διονυσιασταί, ipsum collegium ἡ σύνοδος est n. 729, 7. 24. 40. 44. Civium Atheniensium esse laterculus sodalium v. 3—17 prodit, sed nobilissimarum quarumque et ditissimarum familiarum homines potissimum ei interfuisse ex eis quae aliunde de nonnullis eorum cognita habemus (cf. not. 3. 4. 5. 6) demonstravit Koe., qui idem praecipuum quendam inter eos locum tenuisse observavit Dionysii et Agathoclis Marathoniorum stirpem, quippe ad quam manifesto sacerdotium hereditario quodam iure, quod sane suffragiis sodalium confirmari debebat, pertinuerit. Quare haud dissimilis veri est eiusdem coniectura, huius ipsius familiae munificentia quondam totam sodalitatem conditam esse. 3 Cf. C. I. Att. II, 983 III, 87 sqq.: [Διον]ύσιος [Ἀγαθ]οκλέους Μαραθώ(νιος)· Δ [καὶ ὑπὲρ τῶν ὑ]ῶν Ἀγαθοκλέους· Δ [καὶ Διονυσίο]υ· Δ. Quo testimonio et locupletes fuisse hos homines probatur et aetas eorum definitur. Nam ille pecuniarum collatarum index Hermogene archonte propositus est, id est fere 180 a. Chr.; cf. adn. ad C. I. Att. II, 975. Koe. 4 Huius filius avitum nomen gerens est in indice C. I. Att. II, 1047, 19: [Δι]ον[ύ]σιο[ς] Ἀγαθοκλέους Μαραθώνιος. Koe. 5 Idem occurrit una cum Dionysio sacerdote eiusque filiis (not. 3) C. I. Att. II, 983 I, 133. Koe. 6 Cf. orgeonum decretum C. I. Att. II, 624, 1 (Hermogene archonte, cf. not. 3) Σίμων Σίμωνος Πόριος ε[ἶπε]. Koe. 7 Eodem archonte facta sunt decreta C. I. Att. II, 439. 440. IV, 2 p. 115 n. 439 *b*. Annus ignoratur; Hermogene paullo antiquiorem, aliquo ex postremis saeculi

κυρίαι[8]· ἔδοξεν τοῖς | [Διον]υσιασταῖς· Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Διονύσιος Ἀγαθοκλέους ‖ [Μαραθώ]νιος[9] κατασταθεὶς ταμίας ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν πλείω ἔτη καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν | [τὴν ἱερεωσ]ύνην τοῦ Διονύσου τόν τε νεὼ[10] τοῦ θεοῦ κατεσκεύασεν καὶ ἐκόσμησεν πολλοῖς | [καὶ καλοῖς ἀν]αθήμασιν, καὶ εἰς ταῦτα ἀνήλωκεν οὐκ ὀλίον[11] πλῆθος ἀργυρίου· ἐπέδω|[κεν δὲ καὶ εἰς τὸ κοι]νὸν δραχμὰς χιλίας, ὅπως ἔχωσιν ἀπὸ τῆς προσόδου θύειν τῶι θεῶι κα|[τὰ μῆνα ἕκαστον κ]ατὰ τὰ πάτρια· παρεσκεύασεν δὲ τοῖς Διονυσιασταῖς, ἵν' ἔχωσιν χρᾶ‖[σθαι αὐτοῖς, καὶ χρυσώ]ματα[12] καὶ ἀργυρώματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν τὴν δέο|[υσαν εἰς τὰ ἱερά, καὶ τόπον[13], εἰ]ς ὃν συνιόντες καθ' ἕκαστον μῆνα μεθέξουσιν τῶν ἱερῶν, | [δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν, ἐ]παινέσαι Διονύσιον Ἀγαθοκλέους Μαραθώνιον καὶ στεφα|[νῶσαι κιττοῦ στεφάνωι κ]ατὰ τὸν νόμον[14] ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκἀγαθίας καὶ εὐ|[νοίας τῆς εἰς αὐτούς, καὶ ἀναγορεῦ]σαι τὸν στέφανον τοῦτον μετὰ τὸ τὰς σπονδὰς ποιή‖[σασθαι, ὅταν συντελεσθῆι τ]ὰ ἱερὰ τοῖς ὀργεῶσιν ἐν τεῖ πρώτει συνόδωι[15]. ἀναγρά|[ψαι δὲ τὸ ψήφισμα τόδε ἐν στήλει λιθί]νει καὶ στῆσαι παρὰ τὸν νεὼ[16] τοῦ θεοῦ· εἰς δὲ τὴν ἀ|[ναγραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στήλης με]ρίσαι τὸ γενόμενον ἀνάλωμα τὸν ταμίαν. ταῦ|[τα Σόλων εἶπεν].

---

a. Chr. n. tertii annis in magistratu fuisse Koe. Mitth. des arch. Inst. in Athen V p. 329 ex argumentis sane non nimis firmis collegit. 8 Cf. n. 727[3]. 9 Cf. not. 3. 10 Cf. n. 129, 35. 197, 70. 214, 44. 588, 36. 38. 39. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2 p. 101 not. 951. 11 Cf. n. 168[11]. 12 Supplevit Koe., qui in Athenaei loco de Lycone Peripatetico XII 547 d perbene pro ἀκροαμάτων καὶ ἀργυρωμάτων restituit χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων monens (Mus. Rh. XXXIX p. 294) haec eadem esse quae in Stratonis testamento apud Diogenem V 62 una voce ἐκπώματα comprehenderentur. 13 Cf. n. 729[7]. 14 E. Ziebarth Das griech. Vereinswesen p. 188 demonstravit, hic et ubicunque in eiusmodi decretis coronae mentioni adiceretur κατὰ τὸν νόμον, ipsius sodalitatis legem intellegendam esse, cum Schmitthennerus de coronarum apud Athenienses honoribus p. 17 sqq. de reipublicae lege interpretatus esset. Etenim ubi de alia re ac corona eadem verba usurparentur, nihil omnino dubii relinqui, ita ut in illa sententia importunissima oritura esset ambiguitas. Neque aliud consilium habere potuisse publicam huius argumenti legem nisi nimiae luxuriae coërcendae. At sic in aureis modo coronis decernendis, non ut hic in hederaceis, eam legis restrictionem commemorari exspectes. 15 Proprie, ut hic, singuli conventus menstrui σύνοδοι vocantur, sed deinde vox ad ipsam sodalitatem translata est. Cf. n. 729[5]. 16 Cf. not. 10.

-------------------------------ῶνος, ἀγορᾶι χυρίαι· ἔδοξεν τοῖς Διονυσια‖[σταῖς· ---------------------- εἶπεν· ἐ]πειδὴ Σόλων Ἑρμογέν[ου Χ]ολαργεὺς κατα‖[σταθεὶς -------- ------ ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶ]ν ἐφρόντισεν ὅπως ἐπα[υξ]ηθῶσιν | [αἱ πρόσοδοι ----------------------------ω]ς καὶ ἀόκνως, οὐδεμίαν κα[τα|λείπων σπουδήν, -----------------------]ο-μως τὸ ἱερὸν τ[οῦ θεοῦ | ------------------------------ -----------]ομενον α----.

---

729 Tabula marmoris Pentelici composita ex quattuor fragmentis inventis in isthmo qui est inter portus Piraeei et Zeae, in parietinis aedificii antiqui. Edd. Dragatsis Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 45. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 169 n. 623*e* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 775 n. 986). Cf. quae adnotavit Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen IX (1884) p. 290 sqq.

Θεοί. | Ἀγαθεῖ τύχει· ἐπὶ Ἱππάκου ἄρχοντος[1], Ποσιδεῶ|νος· ἀγορᾶι κυρίαι[2]· Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς[3] | εἶπεν· ἐπειδὴ συμβέβηκεν Διονυσίωι[4] μεταλλά‖ξαι τὸν βίον ἀποδεδειγμένωι ἐμ πολλοῖς ἣν ἔ|χων εὔνοιαν διετέλει πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν | σύνοδον[5] φέροντας[6] τῶι θεῶι, αἰεί τινος ἀγαθοῦ πει‖[ρ]ώμενος

Litterae Ionicae volgares praeter ΞΠΩ(ω), non dispositae στοιχηδόν. Versus primus litteris multo maioribus, aequo intervallo inter se distantibus, per totam lapidis latitudinem scriptus. 1 Proximo ante Sonicum (n. 730, 1) anno hunc magistratu functum esse docet decretum orgeonum illo archonte factum C. I. Att. II, 624, 24 ὑπὸ τῆς ἱερείας Ἀριστ[ο]δίκης τῆς γενομένης ἐπὶ [Ἱ]ππάκου ἄρχοντος; nam hoc in lapide esse iterata collatione perspexit Koe. Sonico vero archonte Philetaerus Attali f. ab Atheniensibus honore affectus est (C. I. Att. II, 435), id quod Eumene II illius fratre natu maximo regnante (197—159 a. Chr.) factum esse ex argumento illius decreti apparet. At cum iam Hermogene et Eupolemo archontibus Dionysius sacerdos duos adulta aetate filios habuerit, consentaneum est eius obitum in priorem potius quam in alteram regni Eumenis partem incidere, ita ut Sonici magistratus vix anno 170 a. Chr. posterior habendus sit. 2 Cf. n. 727[3]. 3 Cf. n. 728, 5. 19. 35. 4 Cf. n. 728[3]. 5 Proprie singuli conventus σύνοδοι vocantur, ut n. 728, 30. Sed inferiore potissimum aetate volgo ad ipsam sodalitatem translata est vox, ut idem fere sibi velit ac θίασος. Cf. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 137. 6 De stipe conferenda hoc verbum legitimum est; at cum ἔρανος et pecuniam quam quisque conferre debet et collegium significet, τὸν ἔρανον φέρειν de omnibus qui

παραίτιος γίνεσθαι καὶ ἰδίαι καὶ κοινεῖ, | [φ]ιλάγαθος ὢ[ν] ἐμ παντὶ καιρῶι, ὃς γοῦν προτι‖μηθεὶς ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν καὶ λαβὼν τὴν ἱε|ρεωσύνην τοῦ θεοῦ καὶ κατασταθεὶς ταμίας τάς | τε κοινὰς προσόδους ἐπηύξησεν, ἐκ τῶν ἰδίων | ἐπιδοὺς αὐτοῖς ἀργυρίου χιλίας δραχμὰς καὶ τό|πον[7] μετὰ τῆς ἄλλης χορηγίας πάσης, εἰς ὃν συν‖ιόντες θύσο[υ]σιν κατὰ μῆνα ἕκαστον τῶι θεῶι κα|τὰ τὰ πάτρια· ἐπέδωκεν δὲ καὶ ἄλλας ἀργυρίου | πεντακοσίας δραχμάς, ἀφ' ὧν κατεσκευάσατο τὸ | ἄγαλμα τοῦ Διονύσου[8] τοῖς ὀργεῶσιν καὶ προσιδρύ|σατο[9] κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ, καὶ περὶ ἁπάντων ‖ τούτων ὑπά[ρ]χουσιν αἱ ἀποδείξεις ὑπὲρ τἀνδρὸς σα|φεῖς διὰ τῶν χρηματισμῶν[10] εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον· | ἀνθ' ὧν ἐπιγνόντες οἱ Διονυσιασταὶ ἐτίμησαν | αὐτὸν ἄξιο[ν] ὄντα καὶ ἐστεφάνωσαν κατὰ τὸν | νόμον[11]· ἵνα ο[ὖν] φαίνωνται οἱ τὴν σύνοδον φέρον‖τες[12] μεμνη[μ]ένοι αὐτοῦ καὶ ζῶντος καὶ μετηλλα|χό[τ]ος τὸν β[ίο]ν τῆς πρὸς αὐτοὺς μεγαλοψυχίας | καὶ εὐ[νοίας, κ]αὶ ἀντὶ τούτων φανεροὶ ὦσιν τιμῶν|τες τοὺς ἐξ [ἐκ]είνου γεγονότας, ἐπειδὴ συμβαί|νει διαδόχους [αὐτ]ὸν κ[α]ταλελοιπέναι πάντων ‖ τῶν ἐν δόξ[η]ι καὶ τιμεῖ αὐτῶι ὑ[πα]ρχόντων, περὶ ὧν | καὶ ὁ νόμος τῶν ὀργεώνων καλεῖ πρῶτ[ον ἐ]πὶ [ταῦ]|τα[13] τὸν πρεσβύτατον τῶν ὑῶν, καθὼς καὶ προεισ[ῆ]|κται ἐπὶ τὴν χώραν τἀδελφοῦ Καλλικράτο[υ] ζῶν|τος τοῦ πατρός[14]·

---

collegio intersunt usurpatum est. Quod deinde ad alia vocabula similis significatoris manavit, ut οἱ τὴν συνόδου φέροντες et hic legatur et C. I. Att. II, 475, 14. Simplicius sane Koehler hoc proprie dictum statuit, ut σύνοδος sit pecunia ab unoquoque sodali soluta. Sed eam vim haec vox certe in his omnibus decretis collegiorum Atticorum praeterea nusquam habet, etsi stipis dandae haud raro mentio fit. 7 Post hoc nomen παρεσκεύασεν incuria lapicidae omissum statuit Koe. At neque video, cur non etiam ipsum fundum de suo dedisse dicatur Dionysius, et n. 728, 26, qui locus manifesto huic accurate respondet, nihil amplius scriptum fuisse docent spatii rationes. 8 Alterum dei simulacrum a Dionysio additum dicit Koe. At de duobus neque hic dicitur, et ex v. 47 παρὰ τὸν θεόν apparet, unum fuisse. Ceterum statuae Bacchi marmoreae pars eodem loco cum his tabulis eruta est. 9 Ex hoc composito natus videtur Koehleri error de duobus simulacris (not. 8). At nihil significatur nisi accessisse huius statuae dedicationem ad ea quae modo dictum erat a Dionysio donata esse. 10 In litteris quae in tabulario sodalitatis asservabantur. Koe. 11 Cf. n. 728[14]. 12 Cf. not. 6. 13 Ad sacerdotium. 14 Hic verbi προεισῆκται subiectum Dionysium natu maiorem esse statuens Koe. interpretatur 'ut etiam Dionysius natu maior antea patre etiamtum superstite in sodalitatem receptus est atque in eum quidem locum, quem postea

δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν, τὴν ἱερεω‖[σύ]νην τοῦ Δ[ι]ονύσου δεδόσθαι Ἀγαθοκλεῖ Διονυσίου | [Μα]ραθωνίωι καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι διὰ βίον ἐπὶ ταῖς | [τιμ]αῖς ταῖς αὐταῖς, αἷς ἐτετίμητο καὶ ὁ πατὴρ αὐ‖[τοῦ], ἐπειδὴ ὑπομεμένηκεν τὴν ταμιείαν εἰς τὸν | [με]τὰ ταῦτα χρόνον διεξάξειν καὶ ἐπαυ[ξ]ήσειν τὴν ‖ [σύνο]δον, διδοὺς εἰς ταῦτα ἑαυτὸν ἀπ[ροφ]ασίστως, | [βουλ]όμενος ἀπαδείκνυσθαι τὴν ἑαυτοῦ εὔνοιαν | [καὶ] καλοκἀγ[α]θίαν πρὸς ἅπαντας τοὺς Διονυσιαστά[ς. | εἰσή]γαγεν [δ]ὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Διονύσιον Διο|νυσίου Μαρα[θ]ώνιον εἰς τὴν σύνοδον ἐπὶ τὰ τοῦ πατρ[ὸς] ‖ ὑπάρχοντα, [μ]εθέξοντα τῶν κοινῶν κατὰ τὸν νόμο[ν.] | φροντίσαι δ[ὲ τ]οὺς ὀργεῶνας, ὅπως ἀφηρωισθεῖ[15] Δι[ο]‖νύσιος καὶ ἀ[ν]ατεθεῖ ἐν τῶι ἱερῶι παρὰ τὸν θεόν, ὅπου κα[ὶ] | ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἵνα ὑπάρχει κάλλιστον ὑπόμνημα αὐτοῦ | εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐ[ν] ‖ στήλει λιθίνει καὶ στῆσαι παρὰ τὸν νεὼ[16] τοῦ θεοῦ· τὸ δὲ | γενόμενον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλην καὶ τὴν ἀνάθεσιν | μερίσαι τὸν [τ]αμίαν. ταῦτα Σόλων εἶπεν.

Callicrates frater natu minor nactus est'. At nullo modo ἐπὶ τὴν χώραν τἀδελφοῦ sic dici potuit; immo id necessario de successione intellegendum est. Quare Agathoclem subiectum esse, τοῦ πατρός ad Dionysium nuper defunctum referri statuo. Ut vivo patre filius natu maximus ex lege sodalis factus est, sic defunctus illi in sacerdotio succedere debet. Illa ἐπὶ τὴν χώραν τἀδελφοῦ vero docent, fuisse Dionysio maiori filium natu maximum Callicratem, quo iam ante tituli n. 728 tempus mortuo Agathocles qui aetate proximus erat in collegium receptus est. 15 Primum hoc in Attico titulo repertum esse exemplum honorum heroicorum homini decretorum adnotavit Koe., sed recte monet, sine dubio etiam alias idem factum esse. Nam Diogeni praesidii Macedonici praefecto cuius ope Athene liberatae essent (n. 233[6]) publice eosdem honores habitos esse apparere ex sacrificio Diogeneorum (n. 521, 24), quod ephebi quotannis perpetrare solebant.

---

730 Tabula marmorea inventa in Piraeeo. Ed. Meletopulos Παλιγγενεσίας 1879 Sept. 18 (Ἀθηναίου VIII p. 294. C. Bursian Sitzungsberichte der Akademie zu München, phil.-hist. Cl. 1879 p. 108). C. Schaefer Jahrb. f. Phil. 1880 p. 423 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 170 n. 624*b*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 774 n. 985).

De litteratura non constat.

Ἀγαθεῖ τύχει· ἐπὶ Σωνίκου ἄρχοντος[1], Μουνι|χιῶνος· ἀγοραῖ κυρίαι[2]· Ὀνησίκριτος Διοκλέ|ους Πειραιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Χαιρέας εὔνους ὢν | διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ τοῖς ὀργεῶσιν, κατα‖σταθεὶς δὲ καὶ γραμματεὺς ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ | Θεοξένου ἄρχοντος[3] οὐδὲν ἐνλέλοιπεν φιλο|τιμίας συναύξων τε διατετέλεχεν τοῖς ὀρ|γεῶσιν τὴν σύνοδον[4], πεφρόντιχεν δὲ καὶ θερα|πήας[5] τοῦ ἱεροῦ πλεονάκις, οὐχ ἀπολέλ(ε)ιπται δὲ ‖ οὐδ' ἐν ἐπιδόσει οὐδεμιᾶι, εἰσήνενχεν δὲ καὶ | ψηφίσματα ἐπὶ τῶι συνφέροντι ἵνα συνσταλῶ|σιν αἱ λίαν ἄκαιροι δαπάναι, ἐφρόντισεν δὲ τοῦ καὶ | τοὺς δημοτικοὺς μετέχειν τῶν δεδομένων ὑπὸ | τῶν ὀργεώνων φιλανθρώπων, διατετέλεχεν δὲ καὶ ‖ συνλειτουργῶν ἐν τοῖς ἀγερμοῖς[6] καὶ ταῖς στρώσε|σιν[7] ταῖς ἱερήαις, προευχρήστηκεν δὲ καὶ διάφορον | πλεονάκις ἄτοκον ἀποδημοῦντος τοῦ ταμίου[8], ἐπαγ|γέλλεται δὲ καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον συνφροντι|εῖν εἰς ὃ ἂν αὐτὸν παρακαλῶσιν οἱ ὀργεῶνες· ἵνα οὖν ‖ ἐφάμιλλον ἦι τοῖς ἀεὶ φιλοτιμουμένοις, εἰδότες[9] | ὅτι χάριτας ἀξίας κομιοῦνται ὧν ἂν εὐεργετήσω|σιν, ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν, ἐπαι|νέσαι Χαιρέαν Διονυσίου Ἀθμονέα, καὶ στεφανῶ|σαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ ‖ εὐσεβήας εἴς τε τὰς θεὰς[10] καὶ τοὺς ὀργεῶνας, καὶ | ἀναγορεύειν τὸν στέφανον τῆι θυσίαι τοῦ Μουνιχι|ῶνος[11] ὅταν καὶ τὰς ἱερείας[12], δοῦναι δὲ αὐτωῖ καὶ

---

1 Paullo ante a. 170 a. Chr. Cf. n. 729 [1]. 2 Cf. n. 727 [3]. 3 Theoxeni annum non multum ab 190 a. Chr. abesse Koe. collegit ex reliquiis didascalicis quas edidit C. I. Att. II, 975. Certe aliquot annorum intervallum inter Theoxeni et Sonici magistratus intercedere cum ex ipsa locutione ἀπὸ Θεοξένου colligitur, tum inde quod proximum ante Sonicum locum tenet Hippacus. 4 Cf. n. 729 [5]. 5 Non tam de cura et conservatione delubri in universum, quam de sarciendis et reficiendis quae laesa aut collapsa erant dici ex adverbio πλεονάκις apparet. Cf. n. 734, 47 αἰ δέ κά [τι] δέηι τῶν οἰκημάτων ἢ τοῦ [τ]εμένεος θεραπείας, ἐπισκ[ε]υαζόντων ἐκ τᾶς ποθόδο[υ] ἕκαστα. 6 Cf. n. 553, 62. 557, 30. 591, 12. 601, 26. 27. 7 Cf. n. 613 [3]. 8 Inter officia quaestoris habebatur, si quando pecunia quae in aerario sodalitatis erat sumptui alicui tolerando non sufficeret, in praesentia de suo numerare. Idem de publico civitatis quaestore videmus n. 639, 38: τὸ δὲ ἀργύριον τ[ὸ] εἰς τὴν θυσίαν προδανεῖσαι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου. Quod quoniam propter absentiam quaestoris fieri nequibat, iam Chaereas qua erat munificentia sua sponte idem praestitit. 9 Anacoluthia ad meram eius qui composuit neglegentiam referenda videtur. 10 Cf. n. 725 [8]. 11 Cf. n. 727 [7]. 12 Quo tempore etiam sacerdotum recens electarum nomina renuntiari moris est.

(ε)ἰκό|νος ἀνάθεσιν ἐν τῶι ναῶι. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφι|σμα εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσαι ἐν τεῖ αὐλεῖ ‖ τοῦ ἱεροῦ.

in corona:

Οἱ ὀργεῶνες | Χαιρέαν | Διονυσίου | Ἀθμονέα.

---

731 Tabula marmoris Pentelici. Athenis exscripsit Koehler et edidit Mitth. des arch. Inst. in Athen IX (1884) p. 388 (C. I. Att. IV, 2 p. 167 n. 623*b*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 764 n. 971).

Θεο[ί.] | Ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντος[1], Ἐλαφηβο|λιῶνος· ἀγοραῖ κυρίαι[2]· ἔδοξεν τοῖς θι|[α]σώταις· Ζήνων Ζηνοδότου Ἐρικεεὺς ‖ εἶπεν· ἐπειδὴ Θέων κατασταθεὶς τ[α]|μία[ς ε]ἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Νικ[ο]|φῶντος ἄρχοντος[3] λελειτούργηκ[εν] | ἔτη πλείω, μεμέρικεν δὲ καὶ εἰς τὰς θ[υ]|σίας ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις ἀπ[ρο]‖(φ)ασίστ(ω)ς[4], δέδωκεν δὲ καὶ τοῖς μετα[λ|λ]άξασιν τὸ ταφικὸν[5] παραχρῆμα· ὁ[μ]ο[ί]|ως δὲ καὶ ὁ γραμματεὺς λελειτούρ[γ|η]κεν ἔτη πλείω, καὶ διατελοῦσ[ιν εὔ|νους] ὄντες τῶι κοινῶι τῶν θια‖[σωτῶν καὶ ‖ παρ]ασκευάζοντες ἑαυ[τοὺς εὐχρή|στο]υς καὶ ἴσο[υς] τὰ ---------- | --------- ὁμιλ-----------

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Eodem archonte rogatum est plebiscitum C. I. Att. II, 401 a Nicia Polyxeni f. Porio, cuius alteram rogationem Phanarchida archonte latam habemus supra n. 243, 2. Koe. Ad ipsa initia alterius a. Chr. n. saeculi (cf. 243[1]) igitur Dionysium quoque et Nicophonta (v. 5) archontas referre licebit. 2 Cf. n. 727[3]. 3 Archon ceteroqui ignotus. Cf. not. 1. 4 ΡΑΣΙΣΤΟΣ. 5 Cf. n. 727[5].

---

732 Tabula marmoris Hymettii inventa Athenis e regione Dipyli. Edd. Mylonas Ἐφ. ἀρχ. 1893 p. 49 sqq. Ex ectypo chartaceo Lollingii Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 171 n. 630*b* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 765 n. 973). Cf. quae adnotavit Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 173 not. 7.

Litterae ΑΖΘΘΞΠΣ. Quae litteratura cum primo a. Chr. n. saeculo non minus conveniat quam orthographia (Θεοπίθου v. 6. ἀδιαλίπτως v. 16. ἀδιαλίπτῳ v. 35. ἀναθῖναι v. 40. ἡστίασεν v. 26. ἑατόν v. 19; iota mutum saepe omissum, semel v. 44 τῶιν perperam additum), ex archontum nominibus

in corona:

Διόδω|ρον Σω|κράτους | Ἀφιδναῖ‖ον

Ἐπὶ Θεοπ(ε)ίθου ἄρχοντος[1], Μουνιχιῶνος | ἕκτῃ[2]· ἐ[πε]ιδὴ [Δι]όδωρος Σωκράτους Ἀφ[ι]‖δναῖος εὔνους ὢν δ[ιατ]ελεῖ τῶι [κοινῶι] τῶ[ν] | Σωτηριαστῶν[3], καὶ λόγῳ καὶ ἔργωι πρ[άττ]ω[ν] τ[ὰ] ‖ συνφέροντα τῇ συνόδωι, γενηθεὶς δ[ὲ] | καὶ παραίτιος τῆς ἄνωθεν[4] συλλογῆς καὶ | τὴν σύνοδον αὐτὸς κτίσας ἀρχερανισ[τ]‖ής[5] ὑπέμεινεν, καὶ ταμιεύσας ἐν τῶι ἐπὶ |· Εὐθυδόμου ἄρχοντος[6] ἐνιαυτῶι προεστά‖τησεν τοῦ θεμελιωθῆναι τὴν σύνοδον· ἀ|διαλ(ε)ίπτως δὲ ἐπαγωνιζόμενος καὶ ἐν | τῶι ἐπὶ Νικάνδρου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ[7] ταμιεύ|σας ὡσαύτως εὔξησεν[8] τὰ κοινά[9]. ἀκοπίατον δὲ | ἑατόν[10] παρεχόμενος καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Διοκλέους ‖

(cf. not. 1. 6. 12. 14) decretum ab anno 34 a. Chr. utique non magno intervallo distare collegit Koe. 1 Cum hunc omnibus qui in hoc titulo enumerantur archontibus recentiorem esse sponte pateat, ex eis quae not. 12. 14 de Menandri et Callicratidis temporibus disputantur Theopithem utique anno 37 a. Chr. posteriorem non esse colligitur. At cum v. 21 τανῦν aliter accipi nequeat atque ut Theopithis magistratus nullo intervallo Callicratidem exceperit, ne recentior quidem anno 30 a. Chr. habendus erit. Koe. 2 Cf. n. 727[2]. 3 Non Iovis Servatoris, sed Dianae Servatricis cultui hoc collegium destinatum fuisse apparet ex v. 24. 40. Cf. not. 13. 4 I. e. de integro, secundum consuetudinem inferioris aetatis ex Novo Testamento in volgus notam. Cessaverant igitur haec sacra per aliquantum temporis. 5 Cum sodalitas σύνοδος (v. 10. 12. 15. 27. 34. 42) vel κοινόν (v. 32. 37), nusquam vero ἔρανος appelletur, tamen antistes hic et v. 37 ἀρχερανιστής, sodales v. 26 ἐρανισταί audiunt. Quae diversorum nominum confusio inferioris aetatis est, cum prioribus temporibus ea diligenter distineantur, etsi quid potissimum discriminis inter θίασον, σύνοδον, ἔρανον, itemque inter θιασώτας, ὀργεῶνας, ἐρανιστάς intercedat accurate definiri non iam licet. 6 Hom. probabile existimat, eos annos, quibus Diodorus quaestoris munere functus sit, continua serie se excipere. Quod sane non ab omni parte recte se habet, nam utique inter Dioclem Melitensem (v. 19) et Callicratidam (v. 22) unus certe Menandri annus (v. 25), quo is non quaestor, sed sacerdos fuit, intercedit. At si ipsum sacerdotium in causa fuisse statuemus, cur quaestura per unum annum alii mandaretur, sane Euthydomum, Nicandrum, Dioclem hoc ordine deinceps magistratum gessisse omnium maxime probabile videbitur. Ita Euthydomi annus neque prior quam 42 a. Chr. neque posterior quam 35 a. Chr. habendus erit. 7 Neque ante 41 a. Chr. neque post 34 a. Chr. secundum eas rationes quos exposui not. 6. 8 Cf. C. I. Att. II, 628, 30 ἐπευξημένον. Simillima haec diphthongi mutatio illius quae cernitur in εἰρέθη, παρειτήσατο, ἐπείνεσεν, sed multo rarior. 9 Cf. n. 723[3]. 10 Scriptura inde ab anno 74 a. Chr. n. in titulis Atticis occurrens, sed

Μελιτέως ἄρχοντος[11] ἐνιαυτῶι ταμιεύσας ἐποί|ησεν ἐκ πλήρους τὰ δίκαια, καὶ τανῦν ἐν τῶι | ἐπὶ Καλλικρατίδου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ[12] ταμιεύσας π[ᾶ]|σαν εἰσηνέγκατο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν περὶ τῶν κοι|νῶν, κατασταθεὶς δὲ καὶ ἱερεὺς τῆς Σωτείρας[13] ἐν τῶι ἐ||πὶ Μενάνδρου ἄρχοντος[14] ἐνιαυτῶι ἐκαλλιέρησεν καὶ ἀφιλαργύρως | ἱστανόμενος ἡστίασεν[15] τοὺς ἐρανιστὰς[16] ἐκ τῶν ἰδίων | ἀναλώσας οὐκ ὀλίγον χρῆμα· ἐφ' οἷς ἅπασιν ἡ σύνοδος ἀποδε|ξαμένη τὴν ἐκτένειαν καὶ φιλοτιμίαν αὐτοῦ ὁμοθυμα|δὸν προεβάλετο τοὺς εἰσοίσοντας αὐτοῖς[17] τὰς καθηκού||σας τιμὰς Λεύκιον Ἀρτεμιδώρου Ἀζηνιέα, Δημήτριον Ἀρτε|μιδώρου Λαμπτρέα, Διότιμον Δημητρίου Κηφισιέα, Φίλιππον | Φιλίππου Ἰκαριέα· τύχῃ ἀγαθῆι, δεδόχθαι τῶι κοινῶι τῶν Σωτηρι|αστῶν, ὧν ἀρχερανιστὴς Διόδωρος Σωκράτους Ἀφιδναῖος· (ἐπαινέσαι Διόδωρον Σωκράτους Ἀφιδναῖον)[18] καὶ | στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἐφ' ᾗ ἔσχηκεν πρὸς τὴν σύνοδον || ἀδιαλ(ε)ίπτωι φιλοτιμίᾳ· στεφανοῦσθαι δὲ αὐτὸν καθ' ἕκα[σ]|τον ἐνιαυτὸν[19] ὑπὸ τοῦ ἀεὶ ἐσο-

---

Augusti potissimum aetate perfrequens. Cf. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschriften ed. 2 p. 121 not. 1097. 11 Neque ante 40 a. Chr. neque post 33 a. Chr. Cf. not. 6. 12 Eiusdem anni habemus plebiscitum C. I. Att. II, 482, quo collaudantur ephebi qui proxime superiore Menandri archontis anno fuerunt. Unde colligitur Callicratidem neque ante a. 38 neque post a. 31 a. Chr. n. in magistratu fuisse (not. 14). Koe. 13 Dianam innui probat titulus eodem cum hoc loco erutus C. I. Att. IV, 2 p. 263 n. 1620e Ἀρτέμιδι Σωτείρα[ι] Μάρων ἀνέθηκε Μάρωνος. Koe. 14 Proximo ante Callicratidam (v. 22) anno hunc archonta fuisse docet decretum ephebicum C. I. Att. II, 482 (not. 12). Praeposterum temporum ordinem noli mirari; nempe primum quid in quaesturis quattuor annuis, deinde quid in sacerdotio praestiterit Diodorus exponitur. Menandri vero annus certissimum praebet fundamentum aetati huius tituli definiendae. Etenim cum in plebiscito honorario C. I. Att. II, 482, 22 sqq. legatur [ὁμοί]ως δὲ κ[α]ὶ ἐν τοῖς Ἀντωνιήοις τοῖς Πανα[θηναϊκοῖς Ἀντω]νίου θεοῦ νεόυ Διονύσο[υ], hos divinos ac potissimum quidem Bacchicos honores neque ante annum 39 a. Chr. neque post a. 32 a. Chr. Athenis M. Antonio haberi potuisse acutissime perspexit Koe. 15 Eundem morem invenimus in decreto orgeonum Amyni Aesculapii Dexionis quod edidit A. Körte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI p. 303 n. 8, 1 sqq.: Θεόδ[ο]τος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἱστιά[τορ]ες — καλῶς καὶ [φ]ιλοτέ[χν]ω[ς] ἐπιμε[μέ]ληνται. 16 Cf. not. 5. 17 Sic scribere malui quam αὑτοῖς cum Koe. Nam qui honore afficitur, unus modo est, ut de eo necessario dicendum fuerit αὐτῷ. Quare pluralem non licet usquam referri nisi ad sodales, lenissima synesi post ἡ σύνοδος — προεβάλετο. Atqui sic reflexivo opus est. 18 Haec propter ὁμοιοτέλευτον omissa supplevit Koe. 19 Cf. not. 129[8].

μένου ταμίου, καθὼς καὶ οἱ | ἱερεῖς καὶ ὁ ἀρχερανιστής· ἀναγορεύεσθαι δὲ ὅτι τὸ κοι|νὸν τῶν Σωτηριαστῶν στεφανοῖ Διόδωρον κατὰ τὸ δό|γμα· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ δόγμα εἰς στήλην λιθίνην ‖ καὶ ἀναθ(ε)ῖναι ἐν τῶι τεμένει τῆς Σωτείρας[20], ἵνα τούτων | συντελουμένων πολλοὶ ζηλωταὶ γίνωνται τ(οῦ)[21] | τὴν σύνοδον ἐπαύξειν, βλέποντες τὸν κτίσαντα τυγ|χάνοντα τῆς πρεπούσης εὐνοίας τε καὶ μνήμης. | Λεύκιος Ἀρτεμιδώρου Ἀζηνιεὺς εἶπεν· τῶ⟨ι⟩ν ψή‖φων, αἷς ἐδόκει τόδε τὸ δόγμα κύριον εἶναι, ἑξήκον[τα,] | αἷς δὲ οὐκ ἐδόκει, οὐδεμία[22].

20 Cf. not. 13. 21 THN lapis. Emendavi. Koe. maluit proximum THN ut errore iteratum cancellis saepire, sed illud perfrequens in decretis honorariis ζηλωτὴν γίνεσθαι cum genetivo coniungi solet. 22 Cf. n. 344[12].

733 Pars superior tabulae marmoris Hymettii inventa in Piraeeo. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VIII p. 231. B. Latyschew Diar. collegii institutionis publicae Petropolitani 1881 mens. Ianuario (inde Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 161 n. 616 *b*).

[Θ]εοί. | Ἐπ' Ἀντιπ[ά]τρου ἄρχοντος[1], Ἑκα[το]νβαιῶ|νος ὀγδόει μετ' εἰκάδας· ἀγορᾶ[ι κ]υρ[ί]αι[2]· | Ἀριστόδημος Διονυσίου εἶπεν· ἐπειδὴ ‖ οἱ προ[σ]αιρε[θ]έντες μετὰ τοῦ ἐπιμελη|τοῦ [Ἀφρο]δι[σ]ίου τῆς προσοικοδομίας[3] τοῦ | ἱ[ε]ρ[οῦ τοῦ] Ἄμμωνος[4] τό τε ἔ[ρ]γον καλὸν καὶ | [ἄ]ξιο[ν τ]οῦ [θε]οῦ ἐποίησαν κ[α]ὶ ἐπεστάτησα[ν | καλῶς καὶ φ]ι[λ]οτίμως καὶ λόγον ἀπέδω‖[καν τοῦ ἀναλ]ώματος, ἐπαινέσαι καὶ στεφ[α|νῶσαι ἕκαστον] αὐτῶν θαλλοῦ στεφάνωι κ[α|τὰ τὸν νόμον, κα]ὶ ἀναγορεῦσαι τοὺ[ς σ]τεφ[ά|νους τῆι θυσίαι τ]οῦ Ἀμφιαράου μετὰ τὰς | [σπονδὰς ....]ι[ον] τὸν [....... ‖ εὐσεβείας ἕνεκ]εν τῆς εἰς τοὺς θε[οὺς κα|ὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸ]ς [τ]ο[ὺς θιασώτας | ------------]

1 Annus ignoratur, sed Kum. titulum tertio a. Chr. n. saeculo recentiorem non existimat, sine dubio propter litteraturam, quam ignoramus, quia uterque editor verba tituli minusculis litteris exprimere satis habuit. 2 Cf. n. 727[3]. 3 Genetivus a τό τε ἔργον — κ[α]ὶ ἐπεστάτησαν pendere videtur. Et ipsum opus tale susceperunt, quale deo dignum esset, et diligenter curaverunt ut recte atque accurate perficeretur. 4 Ammonis et Amphiarai (v. 13) sacra ab eodem collegio obiri mireris; nam quam n. 580, 15. 28 in sacris publicis habes duorum delubrorum coniunctionem, ea plane fortuita esse videtur, ex qua nihil de sacrorum necessitudine colligas.

734 Marmor inscriptum a quattuor partibus (*a b c d*). In oppido Co. Ed. L. Ross Inscr. inedd. fasc. III p. 45 n. 311. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 64 n. 36 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 355 n. 3634. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jurid. Gr. Deuxième série p. 94 n. XXIV B). Cf. quae disputaverunt F. Back de Graecorum caerimoniis in quibus homines deorum vice fungebantur, Berolini 1883 p. 14 sqq. et E. Ziebarth Das griechische Vereinswesen p. 8 sqq.

a [---------- ἀνέθηκε μὲν τὸ] τέ[με]νος | [Ἡ]ρακλ[εῖ Διο- § 1
μεδ]οντείωι[1], ἀνέθηκε [δὲ] | καὶ τοὺς ξενῶνας[2] τοὺς ἐν
τῶι κάπωι | καὶ τὰ ο[ἰκ]ημά[τ]ια[3] καὶ Λίβυν καὶ τὰ

Litterae Ionicae volgares praeter ΞΣΥΦ, non dispositae στοιχηδόν. Etsi litterarum formae per totum titulum eaedem sint, tamen latera *c d* aliam manum prodere obductis in extrema hastarum parte tenuibus lineolis, quibus *a b* careant, testantur Pat. Hi. Item sermone differunt hae partes, qui in *a b* Doricus est nonnullis sane ex volgari inferioris aetatis lingua immixtis, in *c d* vice versa volgaris nonnullis Doridis relliquiis conservatis. Paragraphos ab editoribus inscr. iur. Gr. institutas retinui et lineolis distinxi. In lapide eae neque signis neque vacuis spatiis distinentur. 1 Quaecunque in hac stela incisa sunt, ad unam eandemque sodalitatem Herculis sacrorum causa a Diomedonte quodam Coo institutam spectant, qui fundos aliquos et hominem servum deo consecravit, ut ex reditu eorum a collegio eorum qui ab ipso generis originem repeterent (not. 5) res divina Herculi Diomedonteo fieret. Sane cum litteraturae sermonisque discrimina (v. supra), tum quod de Diomedonte hic tertia, infra (v. 118. 153) prima persona dicitur, haec non omnia eodem tempore conscripta et incisa arguunt. At quoniam haec post mortem Diomedontis demum publice proposita esse nullo demonstratur argumento, facile fieri poterat ut ille quae antea constituerat paullo post additamentis quibusdam augeret. Cf. quae in utraque parte (v. 63 sq. 142) de epimeniis creandis leguntur; priore loco ea quae sunt gravissima, de numero, tempore, officio habes. Altero additur, a quibusnam eligendi sunt, quod supra omissum erat quia vix quisquam dubitare poterat quin a collegio constituerentur, sed hic tamen ne quid incerti remaneat suppletur. Ceterum magnopere dolendum est quod superior pars lateris *a*, quae caput totius instituti continebat, intercidit. Ne index quidem rerum dedicatarum v. 1—5 integer aetatem tulit; nam desideratur domus (ἐν τᾶι οἰκίαι v. 57. οἰκία v. 72. μηδ' ἐν τοῖς ξ[ενῶσι ἐ]νοικεῖν μηδ' ἐν τῆι οἰκίαι τῆι ἐπὶ [τοῦ τε]μένευς v. 82), quam aliam esse ac ξενῶνας loci allati luculentissime demonstrant. 2 Cf. Aristotelis testamentum apud Diog. Laert. V, 14 καὶ ἐὰν μὲν (Ἑρπυλλὶς) ἐν Χαλκίδι βούληται οἰκεῖν, (δοῦναι αὐτῇ) τὸν ξενῶνα τὸν πρὸς τῷ κήπῳ· ἐὰν δὲ ἐν Σταγίροις, τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Inscr. iur. Gr. 3 ..HMATIA Ross, ΟΝΗΜΑΞΙΑ lapis ex Patonis lectione, quod retinuerunt Pat.-Hi. plaustra

ἔγγο‖να[4] αὐτοῦ. ἐόντω δὲ ἐ[λ]εύθερ[οι] ποιοῦντε|ς τ[ὰ] συν-
τεταγμένα· ἐπι[μ]ελέσθων [δ]ὲ α|ὐτῶν τ[οὶ τῶ]ν ἱερῶν κοι-
νωνεῦντες[5], ὅπω[ς | ἐ]λεύθεροι ὄντες διατελέωντι καὶ
μηθε[ὶς] | αὐτοὺς ἀδικῆι. — θυόντων δὲ τὰ ἱερὰ τοὶ ἐ[γ § 2
Διο]‖μέδοντος[6] καὶ ἀεὶ τοὶ ἐξ αὐτῶν γ[εν|ό]μενοι. —
ἐχέτω δὲ Λίβυς καὶ τοὶ ἐγ Λίβυο‖[ς] δι[ὰ βί]ου[7] [τὸν κ]ᾶπον § 3
------------- | -----------ιορκα δοι[8] ---ωσε|-------
---α ἀποδιδόντω Θευδ[αισί‖ου[9], ὥστε ἀργύριον ὑ]πάρχειν εἰς
τὰν θυ[σί|αν Πεταγειτν]ύ(ο)υ[10] ἑκκαιδεκάται. | [-----------

---

cum asinis qui ea veherent interpretantes, improbabiliter. Neque quod Be. dubitanter proposuit [σχ]ημάτια (imagines) arridet; at quod eidem in mentem venit ο(ἰκ)ημά(τ)ια a litterarum quidem similitudine egregiam habet commendationem. Quod vero B. id propter οἰκήματα v. 44. οἰκημάτων v. 47 improbabile existimat, errare mihi videtur. Nam et illic de alia re dici conexus enuntiati prodit (not. 18) et longe diversa est vis primitivi et deminutivi, quod quid sibi velit luculenter apparet ex n. 834, 11: καὶ τὸ οἰκημάτιον τὸ ἐπὶ τοῦ κοπρῶνος. Unde simul apparet, cur eorum infra non amplius mentio fiat. 4 Memorabile esse quod de prole hominis servi neutrum nominis genus usurpetur adnotat Pat.-Hi. 5 Qui per totum tituli tenorem indicantur locutionibus τοὶ τῶν ἱερῶν κοινωνεῦντες (v. 7), οἷς μέτεστι τῶν ἱερῶν (v. 52), τοὶ ἐγ Διομέδοντος καὶ ἀεὶ τοὶ ἐξ αὐτῶν γενόμενοι (v. 9), τοὺς ἐγ Διομέδοντος γεγενημένους καὶ τοὺς ἐγγόνους (vel ἐπιγόνους) αὐτῶν (v. 133. 143), οἱ κατ' ἀνδρογένειαν (v. 86. 152), eos ubique eosdem intellego; editores inscr. Gr. distingui sibi persuaserunt totum corpus, cuius non posteri modo Diomedontis, sed omnes cognati eius participes essent, ab eis qui generis originem ab ipso per mares repeterent; hos inter sodales principalem locum tenuisse multisque privilegiis usos esse (§ 2. 10. 17. 18. 20). Sed neque usquam tenuissimum vestigium deprehendere possum, quod quemquam praeter filios Diomedontis eorumque masculam progeniem hac sacrorum communione contineri doceat, neque quicquam varietati appellationum tribuo. Nam ubi officia ad sacra spectantia definiuntur, ea Diomedontis posteris iniungi, ubi de alia qualibet re verba fiunt, simpliciter eos qui sacrorum participes sint commemorari rerum naturae accommodatissimum est. 6 I. e. filii. Neque enim latius patere hanc appellationem additamentum καὶ ἀεὶ τοὶ ἐξ αὐτῶν γενόμενοι (cf. v. 135 καὶ τοὺς ἐπι[γόν]ους αὐτῶν. v. 143 καὶ τοὺς ἐγγ[όν]ους αὐτῶν) probat. 7 ΔΙΡ ΟΥ in lapide esse testantur Pa.-Hi. sed obscuris ac paene evanidis ductibus, ut supplementa incertissima existimari debeant. 8 ΣΟΥΚΑΔΟ Ross. ΙΟΡΚΑΔΟΙ Pat.-Hi. 9 Proximum ante Petagitnyum (n. 617, 3) locum hunc mensem tenere in fastis Coorum hic ipse titulus docet. Quare si modo recte illum cum Anthesterione composuit Bischoff de fastis Gr. antiq. p, 371, hunc Atheniensium Gameliona, nostrorum fastorum Ianuarium vel Februarium esse existimabimus. 10 Cf. n. 617[2].

ἀναλ]ώματα δὲ παρε|[χόντω εἰς τὰν θυσίαν τῷ Ἡ]ρακλεῖ καὶ τά[ν | --------- τὰν τελευμέναν ταῖς] νευμηνίαις. || [------------ τὰς ε]ἰκόνας τὰς | [--------- Διομέδ]οντος καὶ σ|[----------] ἐπ(ε)ί[11] κα πανά|[γυρις ἧι ---------- Ἡ]ρακλ[ε]ῦς, Νυ|[μφᾶν, ------------] ἀ(ε)ὶ [ὁ] (π)ρέσ(β)ύ||[τατος[12] κατ' ἀνδρογένει]αν· θυόντω δὲ | [-------------- θύον]τι μόσ[χ]ον | [----------- Διονύ]σωι[13] αἶγα, Η| [-----------]νη αἶγα, τοῖς | ------------ βωμοὶ[14] ἐν τ||[--------- τ]ᾶι δὲ Ἀφροδί[τ|αι ------------] μ. . νι[15] ἐν --|---------------η χοῖρο[ν], τῶ|[ι ------------ ι. . η μὲν | [----------- τῶ]ι Ἡρακλ[εῖ || ----------] δὲ καὶ . α . .|--------------ον η-----|--------- δα-- | ------------νδ---

b [---- παρεχέτω δὲ | κ]αὶ ξύλα ποτὶ τὰν θυσίαν· [γ||έρ]η δὲ § 4
λαμβανέτω[16] τοῦ ἱερείο[υ] | ἑκάστου σκέλος καὶ τὸ δέρμα· | ποιεῖν δὲ καὶ τὰν ἀποπυρίδα[17] | [κ]ατὰ τὰ πάτρια. — μὴ § 5

11 ΕΠΙΙ. 12 ΑΠΙ ΓΡΕΣΚ. Supplementum neutiquam certum esse monent P.-Hi. 13 Primam litteram ex superstitibus etiam Ε esse posse, ut suppleatur θ]εῶι, adnotant Pa.-Hi. 14 Paenultima littera utrum Ο an Ω sit propter lapidem hic laesum definiri posse negant Pa.-Hi. 15 Non ἰῶτα, sed hastam litterae Γ aut Ρ aut Ν hanc esse referunt P.-H. 16 Sc. ὁ ἱερεύς (v. 66). In superiore huius lateris parte sine dubio qua ratione hic sacerdos constituendus esset expositum erat. Epimenii quidem annui erant et suffragiis sodalium electi (v. 142); sed sacerdotium nescio an perpetuum fuerit et hereditarum. 17 Sacrificium piscis defuncto sacrorum conditori oblatum interpretantur Pa.-Hicks, cum quia in Epictetae testamento (I. G. ins. mar. Aeg. III 330 VI, 12), quod multa similia huius legis habet, ὀψάρια τ[ρί]α heroibus offerantur tum quia hoc nomen et verbum ἀποπυρίζειν de piscibus tostis plus semel occurrat: Cf. Teles apud Stobaeum Floril. XCVII, 31 (III p. 215, 12 Meineke) τῶν μαινίδων ἀποπυρίδα ποιήσας. Epicharm. ap. Athen. VII, 277 f ἀφύας ἀπεπυρίζομες. Hesych. ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων. Sane his locis de cena potius quam de sacrificio dicitur. At ut haec omnino arctissima necessitudine continentur, sic de sacris heroi debitis manifesto accipienda est vox in narratione Hegesandri apud Athenaeum VIII, 334 e: Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ περιρρέουσιν, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός· ἐμβάλλουσι δ' ἀμφότεροι εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖόν ἐστιν Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ· κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφηβολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι διότι πέμπει ἡ Βόλβη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνει (codd. ἀναβαίνειν, em. Wilamowitz) ποταμόν.

ἐξῆμεν [δὲ] | μηθενὶ τὰ οἰκήματα[18] τὰ ποτ[ὶ ‖ τ]ῶι τεμένει
μηδὲ τὸ τέμε[ν]|ος ἐξιδιάζεσθαι μηδὲ πωλ|[εῖ]ν μηδὲ ὑποτιθέ-
μεν[19]. — αἰ δέ κά [τι] | δέηι τῶν οἰκημάτων ἢ τοῦ [τ]|ε- § 6
μένευς θεραπείας[20], ἐπισκ[ε]‖υαζόντων ἐκ τᾶς ποθόδο[υ] |
ἕκαστα. — εἰσαγώγιον δὲ διδό|τω ὧι κα γένηται παιδίον[21], § 7
οἷ[ς] | μέτεστι τῶν ἱερῶν, χο[ῖ]‖ρον, ἱερά, λιβανωτόν, σπον-
δ‖άν, στέφανον.

[Τ]ὰ δὲ ἀγάλματα καὶ τὰ ἀνα|θήματα ἔστω ἐν τᾶι § 8
οἰκία[ι[22] | κ]ατὰ χώραν ὥσπερ καὶ νῦ[ν | ἔ]χει. — θύεν δὲ § 9
ἑκκαιδεκάται ‖ [μ]ηνὸς Πεταγειτνύου[23] κα[ὶ] | τὸν ξενισμὸν[24]
ποιεῖν τῶ[ι | Ἡ]ρακλεῖ, τὰν δ' ἀποπυρίδα[25] | ἑπτακαιδεκά-
ται. — ἐπιμηνί|ους δ' αἱρεῖσθαι τρεῖς[26] κατ' ἐ‖νιαυτόν, § 10
οἵτινες ἐχθυσεῦ[ν]|ται τὰ ἱερὰ μετὰ τοῦ ἱερέως· ἐπι|με-
λέσθων δὲ τοὶ ἐπιμήνιοι | ὧγ κα δέηι ποτὶ τὰν δεξ[ίω-
σιν[27].] | — ἂν δέ τι δέηι ἐπισκευ[ᾶς ἢ ‖ τὸ] τέμενος ἢ § 11
ὁ κῆπ[ος ἢ τ|οὶ ξ]ενῶνες ἢ το---|---ν ἢ οἰκία ἢ -----.

---

18 Omnia aedificia, quae in loco consecrato sunt, οἰκία (not. 1), ξενῶνες, οἰκημάτια hac voce comprehendi apparet. Nam et quae hic de non alienandis et quae statim v. 47 sqq. de reficiendis praecipiuntur, ad ullum ex his non spectare quis sibi persuadebit? Longe alia vis vocis οἴκημα est v. 107, ubi manifesto de uno domus alicuius conclavi dicitur. 19 Perfrequens hoc esse in sepulcris, sed etiam in aliis fundis consecratis aut profanis non inauditum monuerunt editores inscr. iur. provocantes ad testamentum Epictetae I. Gr. ins. mar. Aeg. III n. 330 II, 9 sqq.: μὴ ἐχέτω [δὲ ἐξου]σίαν μηθεὶς μήτε ἀποδόσθαι τὸ Μουσεῖον [μή]τε τὸ τέμενος τῶν ἡρώων, μηδὲ τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ μηδὲ τῶν ἐν τῷ τεμένει τῶν ἡρώων μηθέν, μήτε καταθέμεν μήτε διαλλάξασθαι μήτε ἐξαλλοτριῶσαι τρόπῳ μηθενὶ μηδὲ παρευρέσει μηδεμιᾷ et ad Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 58 n. 3, 18 μένοντος αὐτοῦ (sc. τοῦ χωρίου τοῦ καταλειφθέντος τῇ τῶν Τειρηνῶν κατοικίᾳ) [ἀνεξ]αλλοτριώτου. 20 Cf. n. 730[5]. 21 Hinc apparet, nulla alia ratione nisi origine quemquam horum sacrorum participem fieri potuisse. Aliter se res habebat Athenis in Iobacchorum sodalitate (n. 737, 37. 52 sqq.) et Hyetti in gerusia Aesculapii Servatoris (n. 740, 47 sqq.). 22 Cf. not. 1. 23 Cf. not. 10. 24 Herculem ipsum hospitio accipi perspexit Back, qui monet perfrequentes esse apud Graecos fabulas quae hunc potissimum deum ab hominibus mensae hospitali adhibitum narrent, compositas illas quidem ab Denekenio, de Theoxeniis, Berolino 1881 p. 25 sqq. 25 Cf. not. 17. 26 Cf. not. 1. 27 Aut idem hoc sibi velle ac ξενισμόν (Ἡρακλέος), aut de sodalibus recipiendis dici existimant Pa.-Hi. Quod contra Back ad eam caerimoniam rettulit quam Plutarchus Quaestt. Gr. 58 p. 304 E his verbis describit τὰς δὲ νύμφας οἱ γαμοῦντες δεξιοῦνται γυναικείαν στολὴν περιθέμενοι. Atqui quam is statuit inter Plutarcheam narrationem et

c ------ ἀπε[------------ | [δὲ] ἀ[ρ]γύριον ἀπὸ τῶν προ- § 12
σόδ[ων τῶν ‖ πιπτουσῶ]ν ἀπὸ τοῦ τεμέν[ους καὶ τοῦ | κήπου
καὶ] τῶν ξενώνων[28] ὅσο[ν ἂν δοκ|ῆι ἱ]κανὸν εἶναι· τὸ δὲ
κατα[κεχωρ|ισμέν]ο[ν] καὶ τὰ ἐξαιρήματα[29] δ[ιελεῖν | κατ]ὰ
μέρη, εἰς ἑ[κ]ά[σ]τα[ν] δὲ θυσί[αν τῶι ‖ ἐ]πιβάλλοντι μέρει
[χρ]ᾶσθαι. — μὴ ἐξέ|στω δὲ τοῖς κοινωνοῦσι τῶν ἱερῶ[ν § 13
γε|ω]ργεῖν τὰ τεμένη, μηδ' ἐν τοῖς ξ[ενῶσ|ι ἐ]νοικεῖν μηδ'
ἐν τῆι οἰκίαι τῆι ἐπὶ [τοῦ τε]‖μένευς[30], μηδ' ἀποθήκηι
χρᾶσθαι τ[ῆι αὐ‖λ]ῆι τῆι ἐν τῶι ἱερῶι μηδ' ἐν τῶι περι-
πάτω[ι, | ἄ]μ μὴ πόλεμος ἦι. — ἂν δέ [τις τ]ῶν [κα]τ' § 14
ἀ[ν]‖δρογένειαν[31] δόξηι τοῖς [κοιν]ων[εῦσι τῶν | ἱ]ερῶν ἐν-
δειὴς εἶναι, τοῖς [--------- | συ]ντελῆται, ποείτω τό[ν
γάμ]ο[ν[32] μηνὸς ‖ Πε]ταγειτνύου ἑκκαιδεκάτηι [μὲν κατὰ

---

hunc titulum necessitudinem, ea certis de causis incredibilis est (not. 32). De Herculis vero hospitio cogitari nequit, quia hoc quidem loco non de una unius diei caerimonia sed de eis quae per totum annum fieri soleant dici conexus sententiarum prodit. Quare alteram Patonis interpretationem probo, dummodo non de primo cuiusque sodalis in collegium introitu, sed de unoquoque conventu intellegatur vocabulum, per quem epimeniorum officii est illos quasi hospites excipere et dapes adornare. 28 Locantur terra sacra aranda, ξενῶνες habitandi. 29 Quae partes ex mercedibus fundorum et aedificiorum locatorum sepositae sunt; nam ante v. 74 verbum ἐξαιρεῖν scriptum fuisse videtur, unde penderent quae exstant primi enuntiati reliquiae. Quod contra τὸ κατα[κεχωρισμέν]ο[ν] de alio redituum genere accipiendum videtur, quod ut totum in eundem usum verteretur praescriptum erat, sine dubio in superiore huius lateris parte quae intercidit. 30 Si quis sodalis ipse araret fundum aut habitaret domum, mercedes (not. 28. 29), ex quibus sodalitas sacrorum sumptum tolerare debet, imminuerentur. Quare ne id fiat interdicitur. 31 Cf. not. 5. 32 Suppleverunt Pa.-Hi. dubitanter. Hic locus (v. 89—111) longe obscurissimus est totius tituli. Ac Back quidem singularem ὁ γάμος infra ubique de caerimonia qua Herculis cum Chalciopa Eurypyli regis filia nuptiae repraesentabatur interpretatur; de versu 89 mentionem non facit, ut videatur hic improbasse τό[ν γάμ]ο[ν] supplementum sane cum ipsius opinione pugnans. At quae deinde sequuntur necessario flagitant, ut iam ante γάμος commemoratus fuerit, neque vero usquam eam vocem reponere licet nisi hic. Sic vero vix alia mens esse potest eius qui haec sanxit, nisi ut sodalibus qui tenuiore re familiari essent liceret suas nuptias in ipso delubro sumptu sodalitatis sollenniter celebrare. Sic Paton interpretatur collato testamento Epictetae Inscr. ins. mar. Aeg. III, 330 II, 18 μηδὲ χρῆσαι τὸ Μουσεῖον μηθενί, εἴ κα μή τις τῶν ἐξ Ἐπιτελείας γάμον ποιῇ. Accedit quod diversa Backii interpretatio conexa est cum eius opinione, eadem hic sacra tangi atque apud Plutarchum Quaestt. Graec. 58 p. 304 B sqq. Quae probari nequit, cum quia illa Antimachiae

προ]|αιγλίαν[33], ἑπτακαιδεκάτηι δὲ διὰ [νυκτός,] | ἵνα ἡ θυσία τῶι Ἡρακλεῖ συντελ[ῆται κα]|τὰ τὰ πάτρια, ὀκτωκαιδεκάτηι δ[ὲ ἡ συνα]|γωγή, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέρ[αις[34] συντε]‖λείσθω ὁ γάμος· ἡ δὲ στρω[μνὴ ἡ παρὰ τ|ὰ ἀ]γάλματα τῶι Ἡρακλεῖ ἔστω [------|--]ν ὑπάρχοντα ἔστ' ἂν ὁ γάμ[ος συντε|λεσ]θῆι· ἀφαιρεῖν δὲ ἀπὸ τῶν ἱερ[είων ὅσον ἂ|ν δοκ]ῆι καλῶς ἔχειν ἐπὶ τὴν τράπε[ζαν τὴν τοῦ ‖ θεοῦ,] τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσι ὅσα ἐστ[ὶ[35] ἔκφορα τῶν | ἱερε]ίων χράσθω ὁ τὸν γάμον ποιῶν· [διδότω | δὲ κ]αὶ ὁ ἱερεὺς εἰς τοὺς γάμους τὰ γέρ[η τῶι | τὸ]ν γάμον ποιοῦντι, λαβὼν ὀκτὼ δραχ[μὰς | ἐ]κ τῆς προσόδου, καὶ οἱ τὰς οἰκίας ἐκ[τη]‖μένοι[36] τήν τε ἀνδρείαν καὶ τὴν γυναικ[ε|ί]αν παρε-

---

peragi dicit scriptor, hic vero lapis in oppido Co inventus est, quam difficultatem neutiquam expedivit Back, tum quia verba παρὰ Κῴοις ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἱερεὺς ἐν Ἀντιμαχείᾳ — κατάρχεται τῆς θυσίας ad privata familiae Diomedontis sacra referre profecto non magis licet quam quae Athenis ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς aut Eleusine ἡ ἱέρεια τοῖν θεοῖν perpetrare narratur de nescio cuius sodalitatis caerimoniis interpretari. Immo manifesto Plutarchus de publicis sive Coorum civitatis sive Antimachidarum pagi sacris loquitur.

33 Supplementum Patonis est, tempus significari rati quod sit ante lucis ortum; idem vero etiam κατὰ μετ]αιγλίαν, i. e. eo tempore quod est post solis occasum, reponi posse dicit, aut τὰν συν]αιγλίαν, quam formam dialecti illius pro συναικλία esse sumit. Atque hoc quidem improbabile, illorum utrum praeferendum sit difficile dictu. Etiam versus 94 extremi supplementum incertissimum. Id unum apparet, quoniam de sodalium nuptiis (not. 32) hic dicitur, temporum definitiones v. 90—94 eam vim habere, ut statuatur quibusnam temporibus eiusmodi usu delubri abstinendum sit ne dei sacra interpellentur.

34 Praeter illos tres mensis Petagitnyii dies, de quibus modo dictum est, unoquoque totius anni die nuptias celebrare licet.

35 ΕΣΤΟ Rossius legere sibi visus est.

36 Quod hic duae commemorantur οἰκίαι, maximam habet difficultatem; nam praeterea ubique una est (not. 1). Quare ξενῶνας hic designari opinantur editores inscr. iur. At cum sodalitati relicta essent tria aedificia, una οἰκία et duo ξενῶνες, quid ineptius esse potest, quam hos ipsos hoc uno loco οἰκίας vocari? Adde quod qui sic intellegit, ἐκ[τη]μένοι necessario ad eos referre debet, qui aedificia quae dei sunt habitanda conduxerunt, id quod ἐκτῆσθαι quod sciam nusquam significat. Ni plane fallor hoc verbum quid rei sit monstrat; distinguendae sunt hae duae domus ab omnibus quae alibi commemorantur aedificiis; neque enim Herculis sacrae sunt, ut illa, sed hereditatis iure in privatum alicuius ex Diomedontis posteris dominium transeunt, ea tamen lege, ut per sollennium illorum tempora usui sodalitatis permittendi sint, qua de re sine dubio in deperdita tituli parte cautum erat. Ceterum nomina οἰκία ἀνδρεία et γυναικεία inde repetenda videntur, quod per sollennium illorum

χόντω εἰς τοὺς γάμους τὰς οἰ[κ|ί]ας παρεξελόμενοι οἰκή-
ματα[37] εἰς ἀπό[θε]||σιν τῶν σκευῶν[38], ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν
ἔχ[ων | π]αρεχέτω τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τὴν θυσί[αν[39], || καὶ
ἐπ]ὶ[40] τὸν ξενισμὸν[41] τοῦ Ἡρακλ[εῦς παρεχό|ντω ἀμφοτέ]-
ρας· τούτων δὲ ---------

d [------ | το]ῖς τέκνοις πάντα τὰ δεόν[τ|α] παρασκευᾶτε[42]· § 15
τοῖς δὲ ἐπι||[με]λομένοις ὅπως ἕκαστα συ||[ντε]λῆται καθὰ
διαγέγραπται | [εἰ]ς δύναμιν εἶναι[43] εὖ εἴη καὶ αὐ||[τ]οῖς καὶ
τοῖς ἐγγόνοις αὐτῶν. — | [ἀ]νέθηκα δὲ καὶ λυχνίας δύο § 16
κα[ὶ] | λύχνους χαλκοῦς ἑπταπύ||ρους[44] δύο καὶ ἐσχάραν
τετράπ[ε|δ]ον[45] καὶ κρατῆρα καὶ τάπητα | [κ]αὶ τράπεζαν
καὶ στεφανίσκου[ς | π]έντε τοῖς ἀγάλμασιν χρυσοῦ[ς] | καὶ
ῥόπαλα δύο καὶ θυμιατήρι[α] || τρία κατάχρυσα καὶ κλίνην,
ὥσ|τε πάντα ταῦτα ἱερὰ εἶναι τοῦ | Ἡρακλεῦς, καὶ βάθρον
τῆς κλί|νης καὶ κύκλον[46] χαλκοῦν. — εἰὰ[ν | δ]έ τις τολ- § 17
μήσηι καταλύειν τ[ι || τῶ]ν ὑπὸ Διομέδοντος συν||[τε]ταγμέ-
νων, ἀδικῶν τὰ ἱερὰ | [καὶ] τοὺς προγόνους ὑπὲρ ὧ[γ |
γέ]γραπται ἐν τῶι βωμῶι καὶ ἐ||[ν τῆ]ι στήληι[47], μὴ ἐπι-

---

dies in altera viri in altera mulieres congregari solebant. Inde simul apparet, cur in stato Herculis sacrificio alterius modo domus usus sodalidati concedi iubeatur (v. 109). Nempe illi non interfuisse videntur nisi viri. 37 Cf. not. 18. 38 Per quos dies domini domos vacuas sodalitati in usum sollennium tradere debent, unum conclave eis relinquitur in quo congestam ex reliqua domo supellectilem asservent. 39 Anniversarium sacrificium Herculis, quod septimo decimo Petagitnyii mensis die peragitur (v. 92). Eadem ratione κατ' ἐξοχὴν usurpatam habes vocem ἡ θυσία n. 589, 27. 40 Supplevit Paton. κα]ὶ τὸν Ross, quo spatium non expletur. 41 Cf. not. 24. 42 Cf. n. 226, 126. 150. 540, 12. 73. 102. 115. 601, 28. Hermae XVI p. 172. 43 Cf. C. I. G. 3137, 38 sq. καὶ ὅσα παρείληφαν παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύχου, εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν ἀποδώσουσι τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. Platon. Politic. 300 C τὰ παρὰ τῶν εἰδότων εἰς δύναμιν εἶναι γεγραμμένα. Pa.-Hi. 44 Idem quod volgo ἑπτάμυξος dicitur. Pa.-Hi. 45 Quae Pa.-Hi. attulerunt scholiastae ad Euripidis Phoenissarum 274 et grammaticorum illic a Schwartzio citatorum testimonia, ea non recte huc traxisse mihi videntur. Nam illic ubique ἐσχάρα in ipso terrae solo excavata distinguitur ab ara (βωμός), ad quam per gradus ascenditur. Atqui hic, ubi inter omnia vasa et instrumenta ahenea comparet, sine dubio exiguam aram portatilem significat, quae vis vocabuli neutiquam rara est; cf. E. Reisch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 1685. 46 Patellam rotundam interpretantur Pa.-Hi. 47 Pa.-Hi. partem eorum quae Diomedon constituerat in ara, aliam in hac quam tenemus stela incisam statuit, cum

τρέπειν τού‖[ς ἐγ] Διομέδοντος | [γ]εγενημένους καὶ τοὺς
ἐπι‖[γόν]ους αὐτῶν, ἀλλὰ βοηθεῖν | [τ]οῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς
προγόνοι[ς. | συ]νάγειν[48] δὲ τοὺς ἐπιμην[ίου]ς καὶ εἰς τὴν
αὔριον παρα‖[λα]νβάνοντας οὓς ἂν αὐ‖[το]ῖς δοκῆι[49]. —
ἐπιμηνίους δὲ αἱρεῖσθ[αι |τοὺς] ἐγ Διομέδοντος καὶ τοὺς § 18
ἐγγ[ό|ν]ους αὐτῶν[50]. — ἂν δέ τις νόθος ὢν κρ[ιθ]εὶς γνω- § 19
σθῆι μετέχειν τῶν ἱερῶ[ν, | μ]ὴ ἐξέστω αὐτῶι μετέχειν τῶν |
[ἱε]ρωσυνῶν[51]. — λαμβάνετε δὲ ἀπ[ὸ | τ]ῆς προσόδου ὥστε § 20
τῶι Πασίω[ι[52] | ε]ἰς θυσίαν δραχμὰς πεντήκο[ν]‖τα, ταῖς δὲ
Μοίραις τεσσαράκο[ν]|τα· θυόντω δὲ τῶι Πασίωι [καὶ] |
ταῖς Μοίραις οἱ κατ' ἀνδρογένε[ι|αν]. — ἀνέθηκα δὲ καὶ § 21
ὑαλίνα[ς | φιά]λας τέσσαρας καὶ χλανίδ[α ‖ ἁλου]ργάν. —
διδόναι δὲ τοῖς Ἡ‖[ρακλεΐ]οις[53] μερίδας τοῖς συ‖[νελθ]οῦσι. § 22

---

editores inscr. iurid. verba de duplici eiusdem instrumenti exemplari accipiant. Illa interpretatio mihi quidem probabilior videtur. 48 Sc. τοὺς μετέχοντας τῶν ἱερῶν. Cf. v. 93 ubi συναγωγὴν fieri enuntiatur undevigesimo mensis Petagitnyi die. Is igitur hic est ἡ αὔριον, nempe proximus post anniversarium Herculis sacrificium. 49 In adornanda συναγωγῇ, quam convivium fuisse non absurde existimant Pat.-Hi., licet epimeniis quos volunt ex reliquorum sodalium numero adiutores sibi asciscere. 50 Cf. not. 1. 5. 51 Sic Ross, Pa.-Hi. Quod olim Hermae XVI p. 166 not. 2 proposui ἱερωσύνων, id etiamnunc tenent editores inscr. iur., immerito si quid video. Nam vocem ἱερωσύνα (*sacerdotium*) a Coorum dialecto non alienam esse docent n. 597, 4. 5. 598, 7. 69. 621, 6, cum ea quae Attice ἱερεώσυνα vel ἱερώσυνα appellantur praemia sacerdotis apud Coos γέρη sint cum alibi tum in hoc titulo v. 39. 40. Cui Patonis observationi quo iure editores inscr. iur. non multum tribuendum esse dicant non assequor. Plurali vero numero, qui mihi olim offensioni fuit, sine dubio una comprehenduntur sacerdotis et epimeniorum officia. 52 Iovis cognomen, respondens illud quidem Attico Κτήσιος, hic agnoscere sibi visus est Pat. Cui opinioni Becht. obmovet titulum insulae Anaphae vicinae Dorica dialecto compositum n. 555, 13 ὅπει ὁ βωμὸς τοῦ Κτησίου. Proprium potius herois cuiusdam rei familiaris tutoris nomen esse videtur. 53 Supplevit A. Wilhelm, probaverunt editores inscr. iur., cum Rossius non attigisset, Pa.-Hi. ἡ[μετέρ]οις scripsissent improbabiliter.

---

735 Antimachiae in insula Co in ecclesia antiqua. Edd. L. Ross Inscr. inedd. fasc. II p. 60 n. 175. Leake Transactions of the R. society I p. 287 n. 44. O. Rayet Annuaire de la soc. pour l'encouragement des études Grecques IX p. 281 n. 7. (P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 109 n. 162. O. Lüders die dionysischen Künstler

n. 45.) Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 269 n. 382 (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 396 n. 3718. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 797 n. 1004).

Ἐπὶ μ[ον]άρχου[1] Νικόφρονος, μηνὸ[ς] | Ἀρταμιτίου[2]· ἔδοξε τῶι κοινῶ[ι] | τῶν συμπορευομένων παρὰ Δ[ία | Ὑ]έτιον[3]· Χάρμιππος Παρμενίσ[κου[4] ‖ κ]αὶ Φίλιστος Φιλίστου[5] καὶ Λύκ[αι]‖θος Παρμενίσκου[6] εἶπαν· ἐπε[ι]‖δὴ Νικαγόρας Θεοδώρου[7] κα[ὶ] | Λύκαιθος Λευκίππου[8], γενό[με]‖νοι ἐπιμήνιοι αὐτεπάγγελ‖τοι, τά τε ἱερὰ ἐξέθυσαν[9] τῶ[ι] | Διὶ καὶ ἀνενεώσαντο τὰν θυ|σίαν τοῦ Διός, καὶ τὰν ὑποδοχά[ν | ἐ]ποήσαντο τῶν δαμοτᾶν[10] καὶ | [τ]ῶν ἄλλων πάντων ἀξίως τῶ[ν ‖ θ]εῶν, σπουδᾶς καὶ προθυμίας | [ο]ὐθὲν ἐλλείποντες· ὅπως οὖν κα[ὶ | ο]ἱ μετὰ ταῦθ' αἱρούμενοι ἐπιμήνιοι [πο|λ]ὺ προθυμοτέρος αὐτὸς παρέχ[ων|τ]αι, εἰδότες τὰν τῶν δαμοτᾶν ε[ὔ‖ν]οιαν, δεδόχθαι Νικαγόραν μὲ[ν | κ]αὶ Λύκαιθον ἐπαινέσαι ἐπί τ[ε] | τᾶι αἱρέσει καὶ εὐσεβείαι ἂν [ἔ]‖χοντι ποτὶ τὸς θεὸς καὶ τ[ὸς | δ]αμότας, καὶ στεφανῶσαι [αὐ]‖τὸς ἀπὸ

Litterae volgares praeter ΑΞΠΣΥ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. n. 369[3]. 2 Cf. n. 619[10]. 3 Quaenam inter collegium cultorum Iovis Pluvii et pagum ratio intercedat dubites; nam ex v. 19 εἰδότες τὰν τῶν δαμοτᾶν ε[ὔν]οιαν. v. 23 ποτὶ τὸς θεὸς καὶ τ[ὸς δ]αμότας colligas hoc ipsius pagi decretum esse. At is quo pacto τὸ κοινὸν τῶν συμπορευομένων παρὰ Δία Ὑέτιον vocari potuit? Quare sic statuo, pagi quidem illa sacra fuisse, sed praeterea etiam ex aliis civibus Cois qui vellent eorum participes fieri licuisse. Et hi coniuncti cum paganis efficiunt sodalitatem eorum qui conveniunt ad Iovis Pluvii sacra peragenda. Quae interpretatio nescio an confirmetur versu 13 τῶν δαμοτᾶν καὶ [τ]ῶν ἄλλων πάντων. 4 Idem in titulo Coo Gr. Dialektinschr. III p. 365 n. 3642, 26 inter eos redit, qui ἐστεφανώθην ἀρχεύσαντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐχθύσαντες κατὰ τὰ πάτρια. M. B. 5 Hic in laterculo eorum qui pecunias ad Veneris templum reficiendum contulerunt, item Antimachiae reperto, Gr. Dialektinschr. III p. 400 n. 3722, 18 recensetur. M. B. 6 In eodem titulo de quo dixi not. 4 hic est v. 18. M. B. 7 Cf. n. 588, 38 ἄλλη (φιάλη), ἐπ' ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, ἀνάθεμα Κώων, ἀρχιθεώρου Νικαγόρα τοῦ Θεοδώρου. Etiam in titulo quem commemoravi not. 5 idem occurrit v. 25. M. B. 8 Cf. Gr. Dialektinschr. III p. 387 n. 3624 *b*, 2 Λύκαιθος Λε[υ]κίππου καὶ ὑπὲρ τῶν παιδίων καὶ τᾶς γυναικὸς πεντακοσίας δραχμάς. Ex eis quae not. 4—8 allata sunt aliorum titulorum Coorum testimoniis dilucide apparet hos homines inter nobilissimos et opulentissimos cives fuisse. 9 Cum proximum ἀνενεώσαντο indicet, statum sacrificium per aliquot annos intermissum fuisse, nescio an compositum verbum ἐξέθυσαν ad illa quae etiamtum debebantur superiorum annorum sacra uno tempore peracta referendum sit. 10 Cf. not. 3.

χρυσῶν δέκα· το[ὶ δὲ] | ταμίαι ἀναγραψάντω τόδε [τὸ ψά]|φισμα ἐς στάλαν λιθίναν κ[αὶ] | ἀναθέντων πὰρ τὸν βωμὸν | τοῦ Διός· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ γι]|νόμενον ἐς τὰν στάλαν τε|[λε]|σάντων τοὶ ταμίαι.

---

736 Fragmenta duo tabulae marmoreae inventa in oppido *Mangalia*, delata Bukarestum in museum. Inferiorem partem ed. G. Tocilescu Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XI p. 34 n. 33, superiorem idem XIV p. 32 n. 75 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 785 n. 996). Cf. quae adnotavit E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 152.

Ἔδοξε τοῖς θιασίταις· ἐπειδὴ Βίκω[ν] | Διοσκουρίδα[1] φιλόδοξος ἐὼν καὶ | φιλότιμος εἰς τὸν θίασον ἔκ τε | τῶν ἰδίων εἰσφορὰς ποιησάμε|νος καὶ τὸ κοινὸν διάφορον πιστευ|[θε]ὶς καὶ ἐγδανείσας λυσιτελέως | [τῶι θ]ιάσωι ἀπέδωκε τὰ χρήματα | [μετὰ τ]ῶν γινομένων τόκων, καίπερ | [δι]ὰ τοὺς καιροὺς ἀποβαλὼν τὰ θιασι|τικὰ χρήματα καὶ τοῦ κατὰ τὸν νόμον | ὀφειλήματ[ο]ς ἀπολυθείς[2]· ὅπως οὖν καὶ | οἱ θιασῖτα[ι φα]ίνωνται τὰς ἀξίας | τιμὰς ἀπ[οδιδόν]τες τοῖς εἰς ἑαυτοὺ[ς] | φιλοτιμο[υμένοις, |δ]εδόχθαι τοῖς θι|[ασίταις --------]

Litterae volgares praeter ΑΞΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Callatianus; nam hoc oppidum hodierni *Mangalia* locum obtinuisse constat. 2 De multa quae ex lege thiasitarum ei infligenda erat, quem iudicassent pecunias communes neglegenter administrasse, haec interpretatus est Zie. At neque ὀφείλημα multam indicat neque eiusmodi rem in decreto honorario commemoratam esse credibile est. Etenim sic res se habuit: Pecuniae thiasi a Bicone, quem quaestorem non appellari quidem hic, sed sine dubio fuisse recte observat Zie., mutuae datae sine ulla eius culpa propter belli casus et turbas perierant. Quare thiasotae ne id quaestori fraudi esset decreverant et iacturam in se receperant. At Bico tamen sua sponte caput cum usuris thiaso reddidit. Verba τοῦ κατὰ τὸν νόμον indicant, lege sanctum fuisse ut quae per quaesturae cuiuspiam tempus periissent pecuniae, ab ipso repeterentur, sive id ipsius culpa factum esset sive non. Quare Bico noluit sodalium aequitate et clementia abuti ad legis scriptae vim et auctoritatem infringendam.

---

737 Titulus incisus in scapo columnae marmoreae, divisus per duas paginas; supra titulum anaglypho expressum aëtoma, quod

medio loco habet crateram et supra eam caput bovis, utrimque singulas pantheras et supra eas ramos vitis cum uvis. Inventa columna inter Pnycem et Areopagum ubi instituti archaeologici consilio fodiebatur. Ed. S. Wide Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 248. Repetivit cum versione Germanica et adnotationibus doctrina et acumine insignibus E. Maass Orpheus p. 18 sqq. Cf. quae exposuerunt E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 141 et A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 68 not. 18.

I Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ(ρίου)[1] Ἐπαφροδείτου[2], μηνὸς | Ἐλαφηβολιῶνος η´ ἐσταμένου[3], ἀγορὰν | συνήγαγεν πρώτως ὁ ἀποδειχθεὶς[4] || ἱερεὺς ὑπὸ Αὐρ(ηλίου) Νεικομάχου[5], τοῦ ἀνθι|ερασαμένου ἔτη ιζ´ καὶ ἱερασαμένου | ἔτη κγ´ καὶ παραχωρήσαντος ζῶντος[6] | εἰς κόσμον καὶ δόξαν τοῦ Βακχείου[7] | τῷ

Litterae ΑΔЄΖΘΛΜΞΠϹΩ. Frequenter supra Ι, semel (v. 79 ΫΒΡΙϹΑϹ) supra Υ bina puncta. Iota mutum constanter omissum. Haec secundo tertiove p. Chr. n. saeculo conveniunt. Accuratiora de aetate v. not. 8. Manifesto duae sunt tituli partes: I (v. 1—31) decretum Iobacchorum de veteribus sodalitatis legibus instaurandis et huic stelae incidendis. II Leges Iobacchorum (v. 32—163). 1 Ἀρ(ίστωνος) Wide; inter hoc et Α(ὐ)ρ(ήλιος) dubius haeret M. At neque aliud ac nomen gentile Romanum sub hoc scripturae compendio latere potest, nec *Aurelius* his duabus litteris indicari. Quod posui, satis certum, siquidem et frequentissimum hoc est inter nomina ab iis incipientia, et reliqua, veluti *Arellius*, *Aristius*, *Arulenus*, *Artorius*, quia longiora sunt vix duabus litteris indicata essent. 2 Epaphroditus archon est C. I. Att. III, 1070, 4, aetate incerta. Wide. 3 I. e. duobus diebus ante solenne sacrificium v. 120. Flexionis barbariem aliquatenus excusari opinatur Maass exemplis vocis ἐστία — ἱστίη et imperativi ἔσθι (Hecataeus ap. Herodian. II p. 355, 5 Lentz) pro ἴσθι, quorum tamen ratio longe diversa est. 4 Cum Wide semper ἀνθιερέα in locum sacerdotis defuncti vel sua sponte se abdicantis successisse statuat, quare etiam Herodem dum Nicomachus sacerdotio fungebatur vicarium illius fuisse sumit, mihi vox ἀποδειχθείς longe aliud monstrare videtur: Nempe sacerdotis ipsius ius erat successorem eligere; plerumque quidem eum designabat, qui ipso mortuo sacerdotium capesseret, sed Nicomachus, cum septendecim annos vicarii, viginti tres sacerdotis munere functus esset, superstes etiamtum sacerdotio cessit Herodi et ab eo denuo vicarius nominatus est (not. 9). 5 Herodis Attici (not. 8) aequalem Aurelio nomine uti nihil habet miri; etenim fieri potuit ut provectior aetate demum Antonini Pii aut M. Aurelii principatu civitatem Romanam nancisceretur. M. 6 Cf. not. 4. 7 Solennis sodalitatis appellatio est τὸ Βακχεῖον (v. 8. 16. 37. 56). Eadem etiam alibi occurrit, veluti Megaris I. G. Sept. I, 107, 7 et in titulo Perinthio quem attuli illic in adnotatione. Quod Maass etiam in titulo Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. I

κρατίστῳ Κλα(υδίῳ) Ἡρώδῃ[8], ὑφ' οὗ ἀνθιερεὺς ‖ ἀποδειχθεὶς[9] [ἀν]έγνω δόγματα τῶν | ἱερασαμένων, Χρυσίππου καὶ Διονυσίου, | καὶ ἐπαινέσαντος τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ἀρ|χιβάκχου καὶ τοῦ προστάτου[10] ἐξ(εβόησαν)[11]· τούτοις | ἀεὶ χρώμεθα — καλῶς ὁ ἱερεύς — ἀνάκτησαι ‖ [τ]ὰ δόγματα[12]· σοὶ πρέπει — εὐστάθειαν

p. 51 n. 155, 49 τῶν Βακχείων de pluribus sodalitatibus Bacchicis accipit, errare videtur. Immo illic τὰ Βακχεῖα feriae Bacchicae sunt ut hic v. 43. Ceterum antiquiore notione, ex qua illa nata est synecdocha neutiquam rara (n. 439[26]), uno huius tituli loco etiamtum (v. 101) domum quo Bacchi conveniunt significat vocabulum; alibi (v. 141) ἑστιατόριον est. Wide. Sodales ἰόβακχοι (not. 22) vocantur. 8 Claudium Herodem Wide conicit eundem hic significari qui ephebus fuit anno fere 209 archonte C. Cassio Apollonio (C. I. Att. III, 1169 *a*, 19. *b*, 14), ita ut hic titulus, quoniam sacerdotem virum provectiorem aetate fuisse probabile sit, non multo ante annum 240 scriptus videatur. Cui Maass obloquitur; etenim etsi probabile esset illum Herodem oratoris nobilissimi nepotem, Ti Claudii Braduae Attici filium fuisse, tamen hunc tam obscurum fuisse videri quam illum nobilem, opulentum, munificum. Atqui manifesto hic de homine primario dici, quandoquidem Nicomachus ei sacerdotio cessisse dicatur εἰς κόσμον καὶ δόξαν τοῦ Βακχείου; accedere vero vocabulum ὁ κράτιστος, quod item de Herode Attico usurparetur n. 407, 7. Cui argumento eo plus tribuendum mihi videtur quia haec est sollennis laus magistratuum senatorumque Romanorum, quo in numero illum tertii p. Chr. n. saeculi Herodem fuisse nequaquam est probabile. Quem non recte Maass oratoris nepotem ex filio fuisse conicit, siquidem ille inter Pandionidis tribus ephebos recensetur, hic vero Marathonius fuit, quem pagum Aeantidis fuisse constat. Reliqua vero eius disputatio rectissime se habet, ut cum eo titulum postremis Herodis annis, paullo ante 178 p. Chr., incisum esse statuendum sit. 9 Hoc recte ad Nicomachum (v. 5) rettulit M., cum Wide de alio homine ab Herode electo cogitasset. Quae opinio et articuli defectu redarguitur, et absurdum esset huius unius hominis inter eos qui deliberationes collegii moderabantur nomen proprium silentio premere. Ut hic vicarius (ἀνθιερεύς) a sacerdote eligitur, sic n. 598, 23 legitur [ἐξ]έ[στω]ι δὲ τᾶι ἱερείαι ὑφιέ[ρ]ειαν ἀποδεῖξαι πολῖτ[ιν]. De inferioris ordinis adiutoribus et ministris a sacerdote delectis v. not. 75. 10 Rei divinae praesunt sacerdos et ἀρχίβακχος, deliberationibus sodalium πρόεδρος (v. 20). Quare προστάτην non tam praesidem quam patronum, qui in causis agendis, pactis faciendis aliisque eiusmodi negotiis collegii nomine et mandato agat, interpretatur Wide. 11 De hoc exclamationum genere cf. n. 607[7]. Compositum verbum ἐκβοᾶν uno certe loco praeter hunc de ea re usurpatur, apud Charitonem de Chaerea et Callirrhoe VIII, 8, 2. 12 Cf. C. I. Att. II, 628, 12 sqq. Φιλήμων — ἀνεκτ[ή]σα[το τὰς] πατρίους ταῖς θεαῖς θυσίας. Ceterum leges mature in oblivionem venisse videntur. Nam etsi auctores eorum qui fuerint propter nominum Χρύσιππος et Διονύσιος (v. 11) frequentiam indagari nequit, tamen eas Hadriani aetate non antiquiores fuisse Maass merito ex concilii Panhellenici ab eo

τῷ | Βαχχείῳ καὶ εὐκοσμίαν — ἐν στήλῃ[13] τὰ δό|γματα — ἐπερώτα. ὁ ἱερεὺς εἶπεν· ἐπεὶ καὶ | ἐμοὶ καὶ τοῖς συνιερεῦσί μο[υ][14] καὶ ὑ|μεῖν πᾶσιν ἀρέσκει, ὡς ἀξιοῦ[τ]ε[15] ἐπε‖ρωτήσομεν. καὶ ἐπηρώτησεν ὁ πρό|εδρος[16] Ῥοῦφος Ἀφροδεισίου· ὅτῳ δοκεῖ | κύρια εἶναι τὰ ἀνεγνωσμένα δόγμα|τα καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι, ἀράτω | τὴν χεῖρα[17]. πάντες ἐπῆραν. ἐξ(εβόησαν·) πολλοῖς ‖ ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδην[18]. | — νῦν εὐτυχεῖς, νῦν πάντων πρῶτοι | τῶν Βαχχείων[19] — καλῶς ὁ ἀνθιερεύς — ἡ στή|λη γενέστω. ὁ ἀνθιερεὺς εἶπε· ἔσται ἡ | στήλη ἐπὶ τοῦ κείονος[20], καὶ ἀναγραφή‖σονται· εὐτονήσουσι γάρ[21] οἱ προεστῶ|τες τοῦ μηδὲν αὐτῶν λυθῆναι.

II Μηδενὶ ἐξέστω ἰόβακχον[22] εἶναι, ἐὰν μὴ | πρῶτον[23] ἀπογράψηται παρὰ τῶι ἱερεῖ | τὴν νενομισμένην ἀπογραφὴν καὶ ‖ δοκιμασθῇ[24] ὑπὸ τῶν ἰοβάκχων ψή|φῳ, εἰ ἄξιος φαίνοιτο καὶ ἐπιτήδειος | τῷ Βαχχείῳ. ἔστω δὲ τὸ (ε)ἰσηλύσιον[25] | τῷ μὴ

---

instituti mentione (v. 132) collegit. Ceterum illos quoque priores sacerdotes nihil fecisse nisi ut praecepta longe antiquiora instaurarent et ex parte augerent et emendarent, probabiliter statuit idem. 13 Cf. not. 20. 14 Hos ἀνθιερέα et ἀρχίβακχον sine dubio recte intellegit Maass; fortasse tertius addendus est βουκολικός (v. 123). 15 ΑΞΙΟΥΓΕ. Cum Wide ἀξίου γε retinuisset, emendavit Maass. 16 Cf. not. 10. 17 Cf. n. 607, 20. 18 Cf. n. 607, 28. 19 Omnia quae Athenis essent collegia Bacchica interpretatur Maass, neque improbabile est alia praeter hoc fuisse. Sed multo accommodatius harum exclamationum vanitati et tumori mihi videtur de omnibus quae in orbe terrarum sint intellegere. 20 In scapo columnae planities oblonga stelae figura laevigata et a superiore parte aëtomate ornata est, cuius moris illa aetate etiam alia exempla inveniuntur. Wide. 21 Rectius δὲ se habiturum fuisse notat M. 22 Nonnunquam ipsum deum Ἰόβακχον vocari (Hesych. s. v. Anthol. Planud. IV, 289) monet Wide, ut βάκχοι cultores dei sunt, Βάκχος ipse. Ἰοβάκχεια et Θεοίνια in matronarum, quae ab archonte rege γεραραί designantur, iureiurando (Dem. LIX, 78) commemorari observat idem. Quae sacra manifesto publica sunt, sed tamen cum huius collegii rebus aliquo vinculo conexa fuisse possunt, quandoquidem id manifesto aetate imperatorum Romanorum multo antiquius est. 23 Ne expectaveris πρότερον; immo id quod utique absolvendum est priusquam aliud quid fieri possit, legitime adverbio πρῶτον significatur. Cf. Thuc. VI, 3, 1. n. 439[48]. 24 Cf. C. I. Att. III, 23, 30 νόμος ἐραν[ισ]τῶν. [Μη]δενὶ ἐ[ξ]έστω (ε)ἰσι[έν]αι [εἰς] τὴν σεμνοτά[τ]ην σύνοδον τῶν ἐρανιστῶν π[ρὶ]ν ἂν δοκιμασθῇ. Wide. 25 Cf. Hesych. εἰσηλούσιον (εἰσηλύσιον emend. M.). τίμημα εἰσόδου, τέλος. C. I. G. 3173, 14 οἱ πεπληρωκότες τὰ (ε)ἰσηλύσια Σουλπίκιος Φίρμος, Ἀρτεμίδωρος Ἀρτεμᾶς πατρομύστης, Ἀπολλώνιος Εὔδημος πατρομύστης, Τρόφιμος Ἀσκληπιάδου, Τύραννος Παπίου τοῦ Μενάνδρου. Maass.

ἀπὸ πατρὸς[26] ✱ ν΄ καὶ σπονδή. | ὁμοίως καὶ οἱ ἀπὸ πατρὸς ἀπογραφέ‖σθωσαν ἐπὶ ✱ κε΄ διδόντες ἡμιφόριον[27] | μέχρις ὅτου πρὸς γυναῖκας ὦσιν[28]. | συνίτωσαν δὲ οἱ ἰόβακχοι τάς τε ἐνά|τας[29] καὶ τὰς ἀμφιετηρίδας[30] καὶ Βακχεῖ|α[31] καὶ εἴ τις πρόσκαιρος ἑορτὴ[32] τοῦ θεοῦ, ‖ ἕκαστος ἢ λέγων ἢ ποιῶν ἢ φιλοτει|μούμενος, καταβάλλων μηνιαίαν[33] | τὴν ὁρισθεῖσαν εἰς τὸν οἶνον φοράν· | ἐὰν δὲ μὴ πληροῖ, εἰργέσθω τῆς στιβά|δος, καὶ εὐτονείτωσαν οἱ τῷ ψηφίσμα‖τι ἐνγεγραμμένοι[34], χωρὶς ἢ ἀποδημίας |

26 Qui non sunt filii sodalium. Ab his maiorem exigi introitus mercedem moris est. Cf. n. 740, 40 sqq., ubi adeo gratis filius in defuncti patris locum succedere videtur. Ceterum ad haec duo sodalium genera distinguenda mihi in titulo Smyrnaeo allato not. 25 vocabulum πατρομύστης referendum videtur quod duobus nominibus adicitur, cum tria reliqua eo careant. Neque enim cum Boeckhio principes mystarum interpretor, sed eos qui in suorum patrum locum mystae facti sint. 27 Dimidium stipis (φορᾶς), quam sodales quoque mense dare debent (v. 46). Wide. 28 Dum uxorem ducant interpretatur Wide. At id πρὸς γυναῖκας εἶναι nullo modo significare posse sensit Maass. Qui recte quidem de impuberibus locum intellegere videtur, sed quod interpretatur dum in collegio mulierum (*'in der Frauenabteilung'*) versantur nequeo probare. Nam sic quoque πρὸς c. acc. permirum videri debet, et tale mulierum collegium in Baccheo fuisse neque usquam dicitur neque per se probabile est. Quare mihi μέχρις ὅτου non 'quamdiu' sed 'usque ad id tempus quo' significare et πρὸς γυναῖκας εἶναι de ea aetate qua quis uxorem ducere vel omnino cum femina rem habere possit dici existimo, ut frequenter virginum adultam aetatem vocabulis qualis sunt *nubilis*, *tempestiva viro* indicari videmus. Desideraveris sane etiam sic adiectivum unde πρὸς γυναῖκας pendeat. 29 Nono cuiusque mensis die. 30 Anniversariis eius diei sacris quo Baccheum institutum est. M. 31 Non in universum sacra Bacchica indicari, sed proprium hoc esse nomen feriarum quarundam, contra Widium monet Maass. Cf. titulum Rhodium quem attuli not. 7. 32 Non stata sacra quae quotannis aut unoquoque mense redeant, sed extraordinaria quae semel propter singularem aliquam occasionem (πρὸς καιρὸν) fiant. Wilhelm. 33 Cf. Harpocration s. v. ἐρανίζοντες· ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν ἣν ἑ κ ά σ τ ο υ μ η ν ὸ ς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων. Wide. Ut rara est huius instituti memoria, sic ipsum latissime patuisse conicias si reputaveris fere in omnibus sodalitatibus menstrua sacra menstruosque conventus fuisse. 34 In exemplari unde haec exscripta sunt ipsi decreto etiam nomina Iobacchorum subiuncta fuisse hinc collegit Maass. Sed nescio an cura eos a conventu arcendi qui stipem non dederunt rectius eis qui muneribus funguntur quam universitati sodalium mandetur. Quare eos qui passim in decreto commemorantur Bacchei magistros, sacerdotem, archibacchum, vicarium sacerdotis aliosque hac locutione una comprehendi existimo.

ἢ πένθους ἢ νόσου ἢ (εἰ)[35] σφόδρα ἀνανκαῖός | τις ἦν ὁ προσδεχθησόμενος (ε)ἰς τὴν στιβά|δα[36], χρεινάντων τῶν ἱερέων. ἐὰν δὲ ἰοβάκ|χου ἀδελφὸς (ε)ἰσέρχηται ψήφῳ δοκιμασθείς, ‖ διδότω ✱ν. ἐὰν δὲ ἱερὸς παῖς ἐξωτικὸς καθ|εσθεὶς[37] ἀναλώσῃ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὸ Βαχχεῖον, | ἔστω μετὰ τοῦ πατρὸς ἰόβακχος ἐπὶ μιᾷ | σπονδῇ τοῦ πατρός. τῷ δὲ ἀπογραψαμένῳ | καὶ ψηφοφορηθέντι διδότω ὁ ἱερεὺς ἐπισ‖τολὴν ὅτι ἐστὶν ἰόβακχος, ἐὰν πρῶτον | δοῖ[38] τῷ ἱερεῖ τὸ (ε)ἰσηλύσιον, ἐνγραφομένου[39] | τῇ ἐπι-

---

35 Supplevi, nam aliquid hic lapicidae incuria turbatum esse certum est. Possis etiam ἢ (ἦν) σφόδρα ἀναγκαῖός τις ἦ(ν) reponere, praesertim cum imperfectum non sane sententiae aptum sit; sed pro ἐὰν nunquam in hoc titulo ἦν reperitur et praestat uno quam duobus locis tradita mutare. Memorabile est, si de proximo cuiuspiam necessario recipiendo consultaretur, illi permissum esse ut abesset. 36 Proprie haec vox cubile simplicissimum, foliis vel arundine stratum significat, qualibus praecipue in bello utebantur milites (Aristoph. Pac. 348. Xen. Hellen. VII, 1, 16. 2, 22. Polyb. V, 48, 4), sed etiam in feriis quibusdam homines in talibus lectis accubuisse memoriae proditum est (Arist. Plut. 663. Athen. IV, 138 f. 140 f). Propius etiam ad huius tituli usum accedit, quod in duobus titulis orgeonum Asianis A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. in Athen XVII (1892) p. 190 sqq. voces στιβάς et στιβάδειον usurpatas fuisse demonstravit. Locus igitur est, ubi conventus fiunt (v. 70); quae vis nonnunquam vix distingui potest ab altera qua ipsum conventum indicat, ut v. 48 εἴργεσθαι τῆς στιβάδος est conventibus arceri, v. 52 προσδεχθησόμενος εἰς τὴν στιβάδα qui in sodalitatem Iobacchorum suffragiis recipiendus est. Wide. At plane alia vi certam quandam caerimoniam voce στιβάς significari apparet v. 112. 114. 151. Quam antiquissimam esse et simillimam antiquitus apud Indos usitatam fuisse, nempe in illis pulvinaribus foliis stratis deos hospitio receptos eisque portiones victimarum (μέρη v. 121) appositas esse, ingeniose demonstrare conatus et Maass. 37 Qui supra οἱ ἀπὸ πατρὸς vocantur (v. 38) eos patribus defunctis eorum locum in collegio obtinuisse statuendum est. Contra quorum patres superstites erant, ei ἱεροὶ παῖδες vocabantur neque Iobacchi erant. Sed certa condicione proposita filius iam una cum patre (μετὰ τοῦ πατρός) Iobacchus fieri poterat, nempe si non iam domicilium apud illum habebat, sed seorsim habitabat. Haec in universum est Maassii interpretatio, nisi quod is ἐξωτικὸς καθεσθείς de filio qui peregre habitabat intellegit. At sic neque cur ipse cupierit Bacchei particeps esse neque cur Iobacchi eum recipiendum iudicaverint, eos vero qui Athenis mansissent arcendos, perspicio. 38 Et hoc et quae infra similia occurrunt (v. 102. 104. 105) pro optativis habet Maass, monens et flexionem et structuram memorabiles esse. At mihi coniunctivi potius videntur formati ad similitudinem eorum qui legitime a verbis contractis ducuntur δηλοῖς, δηλοῖ (πληροῖ v. 48), quorum normam ea quae proprie in -μι cadunt multifariam sequuntur. Sane soloecismum

στολῇ τὰ χωρήσαντα εἰς τόδε τι[40]. | οὐδενὶ δὲ ἐξέσται ἐν τῇ στιβάδι[41] οὔτε ᾆσαι | οὔτε θορυβῆσαι[42] οὔτε κροτῆσαι, μετὰ δὲ ‖ πάσης εὐκοσμίας καὶ ἡσυχίας τοὺς μερισ|μοὺς[43] λέγειν καὶ ποιεῖν, προστάσσοντος | τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἀρχιβάκχου. μηδενὶ | ἐξέστω τῶν ἰοβάκχων τῶν μὴ συντελε|σάντων εἴς τε τὰς ἐνάτας καὶ ἀμφιετηρί‖δας εἰσέρχεσθαι (ε)ἰς τὴν στιβάδα μέχρις ἂν | ἐπικριθῇ αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ἀπο|δοῦναι αὐτὸν ἢ (ε)ἰσέρχεσθαι[44]. μάχης δὲ | ἐάν τις ἄρξηται[45] ἢ εὑρεθῇ τις ἀκοσμῶν ἢ | ἐπ' ἀλλοτρίαν κλισίαν[46] ἐρχόμενος ἢ ὑβρί‖ζων ἢ λοιδορῶν τινα, ὁ μὲν λοιδορη|θεὶς ἢ ὑβρισθεὶς παραστανέτω[47] δύο ἐκ | τῶν ἰοβάκχων ἐνόρκους ὅτι ἤκου|σαν ὑβριζόμενον ἢ λοιδορούμενον, | καὶ ὁ ὑβρίσας ἢ λοιδορήσας ἀποτιν[νύ]‖τω τῷ κοινῷ λεπτοῦ[48] δρ(αχμὰς) κε΄, ἢ ὁ αἴτιος | γενόμενος τῆς μάχης

---

particulae ἐὰν cum optativo coniunctae ab illius aetatis usu non magis abhorrere, quam diversum vitium εἰ c. coni. (εἰ — μὴ ἀπαντήσῃ v. 96) concedendum est, sed in hac tabula tamen constanter et haec particula et μέχρις ἂν, ὃς ἂν coniunctivum habent (cf. v. 32 sqq. 53. 70. 73. 84. 96. 99. 141). 39 Aut medium est, ut genetivus neglegenter pro ἐνγραφόμενος (sc. ὁ ἱερεύς) positus sit (M.), aut passivum ut ἐνγραφομένου — τὰ χωρήσαντα dicatur pro ἐνγραφομένων τῶν χωρησάντων. 40 Mira locutio, cuius vim recte assecuti videntur Wide et Maass interpretantes 'quae in unumquemque singillatim cadunt'. Neutrum τόδε usurpatur, quia de singulis ut ita dicam receptionibus potius quam de hominibus qui recipiuntur cogitatur. Quod Wide et Maass iam Aristotelem pronomina τόδε τι coniuncta frequentare adnotant, id recte se habent. Sed significatio longe alia est; nam egregie fallitur M., quod illud Aristotelium τόδε τι '*das oder das*' (τὰ καὶ τὰ) significare opinatur. 41 In conventu Iobacchorum. Cf. not. 36. 42 Cf. C. I. Att. III, 23, 40: εἰ δέ τι[ς] μάχας ἢ θορύ[β]ους κεινῶν φαίνοιτο, ἐκβαλλέσθω τοῦ ἐράνου. 43 In caerimoniis quibus nonnulli ex sodalibus deorum personas sustinent (v. 125) suae cuique ex eis partes obveniebant agendae. Has μερισμούς vocari Wide et Maass statuunt, neque ullam video aliam interpretandi viam, etsi praeter Latinum *partium* vocabulum in re scaenica usurpatum nihil simile mihi notum est. 44 ἢ (μὴ) εἰσέρχεσθαι sententiam requirere iudicat M., recte si quid video. 45 Cf. titulum Atticum allatum not. 42. 46 Apte M. confert epigramma apud Kaibelium Ep. Gr. 810, 7 Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν εἰς ἐμὲ τὸν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη. Casarum ex ramis frondentibus effectarum usum in Carneis Lacedaemoniorum usum commemorat idem et non multum discrepare tabernacula (σκηνάς), quorum in feriis frequens est mentio (n. 177, 3. 562, 4. 581, 2. 653, 34 sqq.) recte observat. Nonnullos certe ex conventibus sollennibus Iobacchorum sub divo haberi solitos hinc intellegitur. 47 Creticum σταννέσθων (C. I. G. 2556, 66) comparat Maass. 48 Ex tabula C. I. Att. III, 64 Mommsenus intellexit, Hadriani aetate denarii Romani, qui in universum drachmam antiquam Atticam pretio aequabat, in

ἀποτιννύτω | τὰς αὐτὰς δρ(αχμὰς) κε΄, ἢ μὴ συνίτωσαν (ε)ἰς τοὺς | ἰοβάκχους μέχρις ἂν ἀποδῶσιν. | ἐὰν δέ τις ἄχρι πληγῶν ἔλθῃ, ἀπογραφέστω ‖ ὁ πληγεὶς πρὸς τὸν ἱερέα ἢ τὸν ἀνθιερέα, | ὁ δὲ ἐπάνανκες ἀγορὰν ἀγέτω, καὶ ψή|φῳ οἱ ἰόβακχοι κρεινέτωσαν προηγου|μένου τοῦ ἱερέως, καὶ προστειμάσθω | πρὸς χρόνον μὴ εἰσελθεῖν ὅσον ἂν δό‖ξῃ καὶ ἀργυρίου μέχρι ✱ κε΄. ἔστω δὲ | τὰ αὐτὰ ἐπιτείμια καὶ τῷ δαρέντι καὶ | μὴ ἐπεξελθόντι παρὰ τῷ ἱερεῖ ἢ τῷ | ἀρχιβάκχῳ, ἀλλὰ δημοσίᾳ ἐνκαλέσαν|τι. ἐπιτείμια δὲ ἔστω τὰ αὐτὰ τῷ εὐκόσ‖μῳ[49] μὴ ἐκβαλόντι τοὺς μαχομένους. | εἰ δέ τις τῶν ἰοβάκχων, εἰδὼς ἐπὶ τοῦ|το ἀγορὰν ὀφείλουσαν ἀχθῆναι, μὴ ἀ|παντήσῃ, ἀποτεισάτω τῷ κοινῷ λε|πτοῦ δρ(αχμὰς) ν΄. ἐὰν δὲ ἀπειθῇ πρασσόμε‖νος, ἐξέστω τῷ ταμίᾳ κωλῦσαι αὐτὸν | τῆς εἰσόδου τῆς εἰς τὸ Βακχεῖον μέ|χρις ἂν ἀποδοῖ[50]. ἐὰν δέ τις τῶν | εἰσερχομένων τὸ (ε)ἰσηλύσιον μὴ | διδοῖ τῷ ἱερεῖ ἢ τῷ ἀνθιερεῖ, εἰργέσ‖θω τῆς ἑστιάσεως μέχρις ἂν ἀπο|δοῖ, καὶ πρασσέσθω ὅτῳ ἂν τρόπῳ | ὁ ἱερεὺς κελεύσῃ. μηδεὶς δὲ π(ρ)οσ|φωνείτω[51] μὴ ἐπιτρέψαντος τοῦ ἱε|ρέως ἢ τοῦ ἀνθιερέως, ἢ ὑπεύθυνος ‖ ἔστω τῷ κοινῷ λεπτοῦ δρ(αχμῶν) λ΄. | ὁ ἱερεὺς δὲ ἐπιτελείτω τὰς ἐθίμους | λιτουργίας στιβάδος[52] καὶ ἀμφιετη|ρίδος εὐπρεπῶς καὶ τιθέτω τὴν | τῶν καταγωγίων[53]

---

sex drachmas leviores divisum esse. Hic utrumque monetae genus commemoratur, sed quia drachmae antiquioris memoria neutiquam plane evanuerat, illae recentioris aetatis drachmae λεπτοῦ (ἀργυρίου) nomine a denariis distinguuntur. Wide. 49 Magistratus collegii (v. 136) constitutus ad ordinem et decorem in conventibus sodalium conservandum. Epheborum Atheniensium κοσμητήν, Creticarum civitatium κόσμους comparat M. 50 De coniunctivi forma cf. not. 38. Ceterum quod similium legum de vi in sodalitate quapiam facta apud Demosthenem XXI, 71 sqq. vestigia deprehendisse sibi videtur M., sine dubio errat, etsi Reiskii interpretationem merito reicit. Utetque eorum verba oratoris οἷ μηδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ (licuit ei, non illuc ire) perperam sic interpretatur, tanquam si scriptum esset οἷ βαδίζειν οὐκ ἐξῆν αὐτῷ. 51 I. e. orationem sollennem ad sodales habere. Maass. 52 Nolim arcte inter se conectere λιτουργίας στιβάδος, ut M. facere videtur, sed στιβάδος καὶ ἀμφιετηρίδος genetivos temporis esse existimaverim, ut v. 114 manifesto στιβάδι dativus temporis est. Utrobique στιβάς (not. 36) proprium nomen est feriarum, quas non distinguendas esse ab illis quae v. 43 Βακχεῖα dicantur recte iudicat Maass; nam aliter non intellegeretur, cur illic in enumerandis sollennibus στιβάς silentio praetereatur. 53 Ad Proserpinae descensum ad inferos hoc rettulit Wide; sed M. monuit Ἀναγώγια et Καταγώγια (Athen. IX p. 394 f, cf. Lobeck Aglaophamus I p. 177 r) semper de profectione et reditu (ἀνάγεσθαι, κατάγεσθαι) dici, ut hic libatio

σπονδὴν στι‖βάδι μίαν καὶ θεολογίαν[54], ἣν ἤρ|ξατο ἐκ φιλοτειμίας ποιεῖν ὁ ἱε|ρασάμενος Νεικόμαχος. ὁ δὲ ἀρχί|βακχος θυέτω τὴν θυσίαν τῷ | θεῷ καὶ τὴν σπονδὴν τιθέτω ‖ κατὰ δεκάτην τοῦ Ἐλαφη|βολι|ῶνος μηνός[55]. μερῶν[56] δὲ γεινομέ|νων αἱρέτω ἱερεύς, ἀνθιερεύς, | ἀρχίβακχος, ταμίας, βουκολικός[57], | Διόνυσος, Κόρη[58], Παλαίμων[59], Ἀφρο‖δείτη[60], Πρωτεύρυθμος[61]· τὰ

---

significetur qua Bacchi Athenas adventus celebretur. Admodum apposite caerimoniarum mentionem facit quibus M. Antonius triumvirum alterum Bacchum Ephesum advenientem cives exceperint (Plutarch. Anton. 24). 54 Orationem sollennem, qua per ferias dei laudes praedicantur et exornantur. Quem morem, sine dubio ex antiquiore hymnos cantandi (n. 738[2]) usu natum, ne ipsum quidem nimis recentem esse et inferiore certe aetate latissime patuisse multis et scriptorum et titulorum testimoniis allatis docuit M., ideoque in mysticis sodalitatibus nonnunquam inter alia officia etiam θεολόγου mentionem fieri (Lucian Pseudomant. 19. Bull. de corr. Hell. IX p. 125 sqq.). Ceterum Nicomachum instituisse (ποιεῖν) non ipsum habuisse (ποιεῖσθαι) hanc orationem enuntiatur, etsi hoc quoque eum fecisse non improbabile est. 55 Cf. not. 3. 56 De partibus in repraesentatione deorum scaenica sustinendis (μερισμοί not. 43) haec intellegi non posse cum quia ante illos personatos deos hic quinque homines officiis sodalitatis fungentes commemorarentur, tum quia αἱρέτω sic nullam probabilem explicationem haberet, perspexit Wide ideoque μέρη portiones carnis victimae quae dividerentur (alibi plerumque μερίδες) esse statuit. In summa rei cum eo facit M., nisi quod translatione sane usitatissima (Χόες, Χύτροι) ipsa sacra per quae ea divisio fieret μέρη (*'das Portionenfest'*) vocata sumit. Sed cum iam duas noverimus horum sollennium appellationes (Βακχεῖα, στιβάς) non video cur in multo simpliciore Widii explicatione acquiescere noluerit. Verum, utut hoc est, vim ac naturam huius caerimoniae egregio acumine illustravit M. Etenim cum non omnibus sodalibus portiones tribuantur, de more volgari carnes victimarum dividendi hic cogitari nequit. Immo caerimoniae et antiquissimae et latissime propagatae, qua dei ab hominibus mensa hospitali invitentur et accipiantur (n. 734[24]) hoc exemplum est ea de causa prae aliis memorabile, quia homines deorum vicibus in his dapibus fungi videmus. 57 Cum manifesto duo se hic excipiant ordines, prior hominum qui sodalitatis rebus praesunt, alter deorum, quorum personas nonnulli ex sodalibus sorte ducti induunt, manifestum est alterum ordinem ab ipso principali horum sacrorum deo incipere. Sequitur ut βουκολικός inter magistratus vel sacrificulos collegii sit, etsi nusquam alibi eius mentionem fieri mireris. Nomen cum caerimoniis in quibus Baccho tauri natura tribuitur (cf. quae de βουκόλων collegiis mysticis exponuntur n. 743[1]) cohaerere viderunt editores. Maass p. 62 eum Βουκόλου sacerdotem esse vult, hunc vero eundem esse ac Πρωτεύρυθμον (not. 61) i. e. Orphea. Sed eius argumenta neutiquam firma mihi esse videntur. 58 Proserpinam Baccho adiunctam ex Anthesteriorum sacris, per quae regina (i. e. archontis regis

δὲ ὀνό|ματα αὐτῶν συνκληρούσθω | πᾶσι[62]. ὃς δ' ἂν τῶν ἰοβάκχων λάχῃ κλῆ|ρον[63] ἢ τειμὴν ἢ τάξιν, τιθέτω τοῖς ἰο|βάκχοις σπονδὴν ἀξίαν τῆς τάξεως, ‖ γάμων, γεννήσεως, Χοῶν[64], ἐφηβείας, | πολειτείας, ῥαβδοφορίας[65], βουλείας, ἀ|θλοθεσίας[66],

---

uxor) deo in matrimonium dabatur repetitam non esse, quia O. Mülleri et E. Gerhardi opinio, illam huius potissimum deae vices gerere, non recte se haberet, iure meritoque censet M. Qui ipse ex mysteriis minoribus (τὰ πρὸς Ἄγραν n. 649[3]) in quibus sane certissimum est Bacchum una cum Proserpina cultum esse, haec Iobacchorum sacra nata aut certe arctiore necessitudine cum iis coniuncta esse statuit; quae publica Atheniensium populi mysteria quo iure Orphica fuisse existimet, diiudicare neque meum est neque huius loci. 59 Hymnum Orphicum LXXIV, 1. 2 Λευκοθέην (Palaemonis matrem) καλέω Καδμηΐδα, δαίμονα σεμνήν, εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου Wide et M. afferunt ad hanc Palaemonis cum Baccho coniunctionem confirmandam. Ceterum et hunc et Venerem recentiore demum tempore accessisse conicit M. 60 Cf. Hymn. Orph. LV, 7 (Ἀφροδίτη) σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε, quod utrum proprie de sacrorum communione dicatur, an tangatur illa gaudiorum Bacchi et Veneris societas et conexio, in qua praedicanda multi sunt poëtae, sane dubius haereas. M. 61 Non magistrum saltandi intellegi, quia numinum, non hominum ordini (not. 57) inseritur, perspexerunt Wide et Maass. Ac hic quidem sine dubio recte nomen de summo poëtarum, musicorum, saltatorum omniumque quorum ars rhythmi vi continetur patrono intellexit. Sed quod Orphea potissimum hunc esse evincere studet, id etsi in ea disputatione doctrinae copiam non minus admireris quam acumen ingenii, tamen mihi non persuasit. Immo proprium nomen daemonis cuiusdam Bacchi ministri cuius nulla praeterea exstet memoria hoc esse multo veri similius existimo. 62 Hoc manifesto ad proxima modo quinque deorum nomina spectat, neque aliud significat, nisi omnium Iobacchorum sortes in urnam mittendas esse, ex qua quinque ducantur. Wide. M. At hoc perquam contorte hic enuntiari fatendum est, cum simplicissime dicere licuerit κληρούσθων δὲ οὗτοι ἐκ πάντων. 63 Hereditatem. 64 Inde a certo aetatis anno demum pueros Choum feriis adhibitos esse etiam epigramma sepulcrale C. I. Att. III, 1342: Ἡλικίης Χοϊκῶν, ὁ δὲ δαί[μων] ἔφθασε τοὺς Χοῦς probat; nam interpretationem Wilamowitzii (Comm. gramm. II p. 17) longe discrepantem· figura pueri, non puellae, anaglypho expressa redarguit. Egregie convenit, quod hic inter γεννήσεως et ἐφηβείας medium interponitur. Wide. 65 Qui in theatro ordinem et decorem custodiunt, ut Iobacchorum εὔκοσμος in eorum consessibus (not. 49). Schol. Arist. Pac. 733 ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινές, οἳ τῆς εὐκοσμίας (ἐπ)εμέλοντο τῶν θεατῶν. 66 De decem athlothetis qui Panathenaea curabant (n. 37, 57. 51, 5. 129, 27. 35. 40) cave cogites; neque enim erat quod ex ingenti magistratuum et curatorum publicorum numero hoc unum officium per se nominatim efferretur et alieno quidem loco. Quare in universum de quorumlibet ludorum regimine accipiendum

πανέλληνος[67], γερουσίας[68], | θεσμοθεσίας[69], ἀρχῆς ἧσδηποτεοῦν, | συνθυσίας[70], εἰρηναρχίας[71], ἱερονείκου[72], ‖ καὶ εἴ τίς τι ἐπὶ τὸ κρεῖσσον ἰόβακχος ὢν | τύχοιτο[73]. εὔκοσμος[74] δὲ κληρούσθω ἢ καθισ|τάσθω ὑπὸ τοῦ ἱερέως[75], ἐπιφέρων τῷ ἀκοσ|μοῦντι ἢ θορυβοῦντι τὸν θύρσον[76] τοῦ θε|οῦ. ᾧ δὲ ἂν παρατεθῇ ὁ θύρσος,

---

est, etsi hac notione, inferiore praesertim aetate, ἀγωνοθεσία non ἀθλοθεσία dici solet. 67 Wide ἀθλοθεσίας πανέλληνος coniungit, γερουσίας absolute dici existimat, Maass vice versa ἀθλοθεσίας accuratiore definitione carere, πανέλληνος γερουσίας vero unam notionem efficere existimat. Mihi neutrum probatur; nam et in utraque structura πανελληνικῆς potius dicendum fuit, neque Panhellenum concilium (σύνοδος, συνέδριον) ab Hadriano institutum apte γερουσία dicitur. Immo πανέλλην est quicunque illi concilio interest (I. G. Sept. I, 106, 12. C. I. Att. III, 534, 7); iam cum dignitatis vocabulo, quale βουλεία est de senatore, de hac re careat sermo Graecus, πανέλληνος dicitur pro τοῦ πανέλληνα γενέσθαι eadem breviloquentia qua v. 72 ἱερονείκου pro τοῦ ἱερὸν ἀγῶνα νικῆσαι. 68 De senatu sacro Eleusinio (ἡ ἱερὰ γερουσία C. I. Att. III, 702, 2. 10. ἱερὸς γέρων C. I. Att. III, 1062, 7) hic dici existimo quandoquidem aliud concilium cui γερουσία nomen fuerit et cui homo Atheniensis interesse potuerit novimus nullum. 69 Sex minores archontes separatim commemorari mirum esset, quare nullus dubito quin hic de toto novem archontum collegio dicatur secundum usum illius aetatis, cuius luculentissimum exemplum habes C. I. Att. III, 716, 3 ἄρξαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν θεσμοθέταις ἀρχήν. Primum igitur nobilissimus omnium magistratuum civilium nominatim affertur, deinde reliqui omnes una comprehenduntur. 70 Maassius hoc interpretatur de hominibus publice peregre missis ut victimas domo adductas in alius civitatis sacris sollennibus immolarent, provocans ad n. 654, 15 [τοὺς παρ]αγινομένους συνθύτας ἐπὶ τὴν θυσίαν τῶν Χθονείων. At etsi recte et perspicue Asinaei illos homines Hermione missos suos συνθύτας vocant, tamen sollennis vox de hoc officio potius ἱεροποιοί est (n. 657 [1]); neque probabile est eiusmodi negotium inter honores haberi propter quos in unum ex sodalium numero collatos Iobacchi munificentiam eius desiderent, quoniam simillima πρεσβευτοῦ, θεωροῦ, θεοπρόπου officia non commemoratur. Quare συνθύτας eosdem intellego qui n. 745, 3 eo nomine utuntur, sodales collegii sacrorum causa instituti. Neque enim vetabantur Iobacchi etiam in aliorum deorum sodalitates recipi. Quod si factum erat, suis sodalibus stipem dare debebant. 71 De hoc magistratu municipali, sed ab imperatoribus Romanis instituto cf. E. Kuhn die städt. u. bürgerl. Verf. des röm. Reichs I p. 43. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 213. 72 Cf. not. 67. 73 Hymn. Orph. XLIV, 6 τιμὰς τευξαμένη παρ' αὐγαυῆς Περσεφονείης confert M. 74 Cf. not. 49. 75 Praeter vicarium (not. 9) etiam ἵππους (v. 144) nominat sacerdos. Item alibi νεωκόρον a sacerdote constitui videmus. Cf. n. 554, 9. 597, 5. 76 Thyrsus hic ut alibi (Deneken de Theoxeniis p. 1. 2) ipsius dei vices gerit. M.

ἐπικρεί‖ναντος τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἀρχιβάκχου | ἐξερχέσθω τοῦ ἑστιατορείου. ἐὰν δὲ ἀ|πειθῇ, αἱρέτωσαν αὐτὸν ἔξω τοῦ πυλῶ|νος οἱ κατασταθησόμενοι ὑπὸ τῶν | ἱερέων ἵπποι[77], καὶ ἔστω ὑπεύθυνος ‖ τοῖς περὶ τῶν μαχομένων προστεί|μοις[78]. ταμίαν δὲ αἱρείσθωσαν οἱ ἰόβακ|χοι ψήφῳ εἰς διετίαν, καὶ παραλαμβα|νέτω πρὸς ἀναγραφὴν[79] τὰ τοῦ Βακχεί|ου πάντα, καὶ παραδώσει ὁμοίως τῷ ‖ μετ' αὐτὸν ἐσομένῳ ταμίᾳ. παρεχέτω | δὲ οἴκοθεν[80] τὸ θερμόλυχνον[81] τάς τε ἐ|νάτας καὶ ἀμφιετηρίδα καὶ στιβάδα, | καὶ ὅσαι ἔθιμοι τοῦ θεοῦ ἡμέραι, καὶ | τὰς ἀπὸ κλήρων ἢ τειμῶν ἢ τάξε‖ων ἡμέρας[82]. αἱρείσθω δὲ γραμμα|τέα, ἐὰν βούληται, τῷ ἰδίῳ κινδύνῳ, | συνκεχωρήσθω δὲ αὐτῷ ἡ ταμιευ|τικὴ σπονδὴ καὶ ἔστω ἀνείσφορος | τὴν διετίαν. ἐὰν δέ τις τελευτή‖σῃ ἰόβακχος, γεινέσθω στέφανος[82] αὐ|τῷ μέχ(ρ)ι ✱ ε', καὶ τοῖς ἐπιταφήσασι τι|θέσθω οἴνου κεράμιον ἕν, ὁ δὲ μὴ | ἐπιταφήσας εἰργέσθω τοῦ οἴνου[83].

77 Hos eosdem esse qui in Pergameno collegio Bacchico n. 743, 29 Σειληνοί audirent acute observavit M. Etenim apud Athenienses quidem Silenos figuram ex humano et equino corpore confusam habere, Ἵππος Ἱππαῖος Satyrorum nomina in vasis pictis comparere, denique Bacchi nutrici Ἵππα nomen esse in hymnis Orphicis XLVIII, 4. XLIX, 1. Sed cur hos personatos Silenos recte a Widio ministros vocari neget non assequor, siquidem nominantur a sacerdote et eius iussa exsequuntur. 78 Quae scripta sunt v. 80—82. 79 Laterculum scriptum confert cum eis quae ei traduntur. 80 Cf. n. 409[3]. 81 Vocabulum sine exemplo est, sed quin oleum ad lucernas quibus cenaculum illustretur significet vix dubitaveris. Cf. n. 633, 9 sqq. παρέχειν δὲ τῷ θεῷ καὶ — ἔλαιον ἐπὶ βωμὸν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδήν. Maass. 82 Cf. Kaibel Epigr. Gr. 153, 11 στέμμα δέ [μοι πλέξαντο] Διωνύσου θιασῶται. M. 83 De hoc sodalitatium more M. provocat ad Varronis Saturarum Menippearum fr. 303: *funus exequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus.* [*id est* περίδειπνον]. *A quo pransi discedentes dicimus alius alii 'vale'.*

738 Marmor infra fractum, inventum in Piraeeo. Ed. V. Bérard Bull. de corr. Hell. XIV (1890) p. 649 n. 2.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐπὶ ἄρχοντος Διονυσίου τοῦ | Διονυσίου Ἀχαρ-

Litterae ΑЄ (nisi quod v. 3 fin. ЄѠC est ΘΞΠCѠ. Versus 1—5 multo maioribus litteris exarati quam reliqui.

νέως[1] | οἱ παιανισταὶ[2] τοῦ Μουνιχ[ί]ου Ἀσκληπιοῦ[3], ἐντυχόντες | τῷ κρατίστῳ λογιστῇ[4] τῆς λαμπροτάτης | Ἀθηναίων πόλεως Γαΐῳ Λικιννίῳ Τηλε|μάχῳ[5], καθὼς αὐτὸς ὁ θεὸς ἐχρημάτισε διὰ | Αὐρ(ηλίου) Εἰσιδώρου[6] τ[οῦ ἱερέως,] ὑπετάξαμεν ‖ [τὴν ὑπὸ τοῦ κρατίστου λογιστοῦ δοθεῖσαν ἀπόκρισιν· ------------]

1 Cf. C. I. Att. III, 1177, 9 ἐπὶ ἄρχοντος Αὐρ(ηλίου) Διονυσίου τοῦ (Διονυσίου) Ἀχαρνέως. Quem epheborum laterculum, quia omnes nomina gentilia Romana habent ac multo plurimi quidem Aurelio nomine utuntur, anno 212 p. Chr., quo Antoninus imperator omnibus qui in orbe Romano esset civitatem Romanam tribuit (cf. Olympia V p. 206 sqq.) non antiquior, neque vero multo recentior est. Cf. etiam not. 5. 2 Cantores paeanum recte interpretatur B. Veniat sane cuipiam in mentem a cognomine potius Aesculapii repetendam esse collegii appellationem, ut Ἀσκληπιοῦ παιανισταὶ dicatur ut Διὸς Ἀταβυριασταί, Διὸς Ξενιασταί, Διὸς Σωτηριασταί (n. 742, 2) apud Rhodios. Sed huic opinioni repugnat cum ordo verborum, tum scriptura παιανισταί per α. Etenim Attica illius cognominis forma Παίων est (C. I. Att. III, 263). Collegia quae ab hymnis sacris cantandis denominantur, etiam alia nota sunt. Cf. quae de ὑμνῳδῶν sodalitatibus passim per Asiam minorem et Thraciam occurrentibus composuit E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 90 sqq. Praeterea ὑμνητής est n. 739, 3, ὑμνοδιδάσκαλοι n. 743, 26. 3 Nulla praeterea exstat horum sacrorum memoria. B. 4 Graeca appellatio *curatoris reipublicae*, qui ab imperatore mittitur in liberas civitates ad eorum statum ordinandum. Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 163. 5 Eundem B. agnovit in populiscito C. I. Att. III, 10, 32, ubi restituit καθὰ καὶ ὁ κράτιστος πρεσβευτὴς [αὐτῶν καὶ ἀντιστράτηγος] καὶ λογιστὴς τῆς πατρίδος ἡμῶν Γάϊος Λι[κίννιος Τηλέμαχος] δεδήλωκεν ἐ[ν] τῷ προκ[ε]ιμένῳ διατάγματι. Cuius tituli annus, Flavio Diogene Marathonio archonte, perexiguo intervallo ab hoc distat; etenim is certa ratione ad annum 209 p. Chr. relatus est. 6 Cf. C. I. Att. III, 1299, 7 [ἱερ]εὺς Εἰσίδωρος.

---

739 Herma marmoris Pentelici inventus in Piraeeo. Vs. 1—36 in fronte, 37—77 in latere. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 428. Ex apographo Friderici de Duhn edidi C. I. Att. III Addend. p. 519 n. 1280*a*. Cf. quae adnotavit O. Höfer Jahrb. f. Phil. CXLV (1892) p. 22 sqq.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐπὶ ἄρχοντος Κλαυδίου | Φωκᾶ Μαραθωνίου[1]

Litterae ΑΔΕΖΘΛΜΞΠϹѠ. 1 Hic ephebus fuit archonte Ti. Claudio Bradua Attico Marathonio (C. I. Att. III, 1145, 45 sqq.), imperatore Commodo. Quin idem homo sit, cum raritas nominis dubitari non sinit tum quod ibidem Hermerota Asmeni f. Gargettium ephebum habes II v. 17, qui hic

ὁ ὑ|μνητὴς[2] τῆς Εὐπορίας θ[ε]||ᾶς Βελήλας[3] καὶ τῶν περὶ | αὐτὴν θεῶν[4] Πόπλιος) | Φυλάσιος[5] τειμήσας τοὺ[ς] | ὀργεώνας[6] καὶ ἀνκων[ο]||φόρους[7] καὶ τὰς ἱερείας ἀν[έ]||γραψεν·

ἱερεὺς διὰ βίου· | Ἔρως Σμαράγδου Ἀραφήνι[ος][8] |

ἱέρεια ἡ περι[ρ]άπτρια· Νεικο|στράτη Ἐπικτήτου[9] ἐξ Ἀχ[αρ]||νέων

πατὴρ ὀργε[ωνι]||κῆς συνόδου[10]· Εὔπορο[ς] | Πειραιεύς

ἵππος[11]· Χρυσ[έ]||ρως

redit primo loco inter orgeonas v. 19. Magistratus eponymus Phocae igitur initio tertii a. Chr. n. saeculi utique antiquior non est; at certe anno 212 p. Chr. recentior esse nequit, quia Aurelium nomen nusquam comparet neque omnino ex satis magno numero civium Atheniensium nobiliorum quisquam nomine gentili Romano utitur praeter Claudium Phocam archonta et Corneliam Cleonicen et Messiam Demetriam sacerdotes (v. 52. 66). Cf. n. 738[1]. 740[7]. Ceterum cum hac aetatis definitione (200—211 p. Chr.) etiam reliqua quae hic leguntur nomina perbene conveniunt (cf. not. 8. 9. 12. 15. 23. 26. 27). 2 Cf. n. 738[2]. 3 Dea peregrinae originis ceteroqui plane ignota. Cum inter ea quae una cum ipsa a sodalibus colebantur numina (not. 4) nonnulla manifesto ex Asia accersita sint, idem de illa quoque suspiceris. 4 Magna Mater (v. 68, cf. not. 28), Venus (v. 73), Dea Syria (v. 76). 5 Cf. C.I.Att. III, 193, 3 ἐπὶ ἱερέως (sc. Διονύσου Αὐλωνέως) Φιλήμονος τοῦ Ποπλίου Φυλασ(ί)ου. Aetas incerta. 6 Sic necessario scribendum, quia nominativus v. 18 ὀργεῶναι est. Sed haec flexio ex ipso accusativo pluralis nata esse mihi videtur qui quo tempore vocalium quantitates neglegebantur iam utrius declinationis esset discerni nequibat. 7 Cum hi infra non recenseantur, sine dubio eidem homines simul ὀργεῶναι et ἀγκωνοφόροι fuisse existimandi sinit. Nomen a rebus quibusdam sacris quae bracchiis gestentur (cf. n. 754, 1 ἱεραφόροι) repetitum videtur. Sed hoc obscurum est, obscuriora quae infra leguntur περιράπτρια v. 12. ἐπιθέτης v. 16. 8 Ephebus 151/2 a. Chr. (C. I. Att. III, 1120, 9). Hic igitur quo tempore stela orgeonum erecta est, iam septuagenarius fuit. 9 Pamphilus Epicteti f. Acharnensis ephebus est C. I. Att. III, 1110, 22, paullo post 130 p. Chr., qui videtur huius mulieris patruus esse, Epictetus Acharnensis archon eponymus III, 1192, 4 (fere 230—235 p. Chr.) fortasse Nicostrates frater aut fratris filius est. 10 Tanai in collegiis sacris Θεοῦ Ὑψίστου una cum sacerdote (ἱερεύς) commemorari solet πατὴρ συνόδου. Hoc munus eius esse qui conventus moderaretur vidit E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 154. 208. Idem hic, ubi proximo post sacerdotes virum et mulierem loco recensetur, veri simillimum est, etsi potest etiam merum honoris vocabulum esse. 11 In synodo Iobacchorum Attica ἵπποι vocabantur ministri a sacerdotibus instituti, quorum officium erat eos qui exire iussi non paruissent eicere. Cf. n. 737, 144. Etiam hic humilioris condicionis hominem significari inde apparet, quod unus inter eos qui certis muneribus funguntur demotico

ἐπιθέτης· Μηνόφι|λος) Μελιτεύς[12]
ὀργεῶναι[13]
Ἑρμέρως Ἀσμένου Γαργή[τ(τιος)][14]
Ἀγήσανδρος Φίλωνος[15] Δαιδα(λίδης)
Νεικηφόρος Μηνοδώρου[16] Σουνι(εύς)
Κάλλιστος Εὐπόρου[17] Τρινε(μειεύς)
Δαμιανὸς Δαμᾶ Ἀχαρνεύς
Εὐφρόσυνος Φίλωνος Δαιδαλ(ίδης)
Παιδέρως Ἔρωτος Ἀραφήνι[ος]
Πρειμιγένης) Γαργήττιος[18]
Ὑάκινθος Εὐτυχίδου[19] νε(ώτερος)
Μηνόφιλος) Μελιτε(ύς)
Πρεῖμος Καλλίστου
Διονύσιος) Εὐπυρίδη[ς][20]
Βάκχις Εὐτυχίδου
Ἐπαφρόδειτος Μειλήσιος
Ζώσιμος)
Εὐφραντᾶς Εὐτυχίδου
Διονύσιος, Θεόκοσμος,
Εὐτυχᾶς)

---

caret. Inter sodales sane haud pauci peregrini occurrunt (v. 27. 29. 30—36).
12 C. I. Att. III, 1122, 14 Ἔκλεκτος Μηνοφίλου Μελιτεύς sophronista, Μηνόφιλος Ἀλκίμου Μελιτεύς hyposophronista est (157/8 p. Chr.), 1138, 69 Μηνόφιλος Μηνοφίλου Μελιτεύς ephebus (177/8 p. Chr.). Is manifesto idem est, quem hic habemus, illius hyposphronistae ni fallor filius.
13 Cf. not. 6.
14 Cf. not. 1.
15 Philo Daedalida tum iam defunctus fuisse videtur, quoniam ipse quidem non comparet, at quinque eius liberi, duo filii (v. 20. 24 et tres filiae (v. 42. 56. 69). Iam C. I. Att. III, 1121, 102 (a. 156/7 a. Chr.) Φίλων Ἐλευσινίου Δαιδαλίδης inter ephebos est, sine dubio idem. Nam cuius annus natalis est 138 a. Chr. f., eius liberos initio saeculi p. Chr. n. tertii superstites et adulta aetate fuisse summam habet probabilitatem.
16 C. I. Att. III, 1112, 29 Ε...... Μηνοδώρου Σουνιεύς ephebus est 141/2 p. Chr., huius patruus potius quam frater.
17 Cf. C. I. Att. III, 1112, 24 Νικίας Εὐπόρου Τρινεμεεύς. 1240, 8 ----ν Εὐπόρ[ου Τρινεμεεύς].
18 Anno 165/6 p. Chr. ephebus fuit Primigenes Niciae f. Gargettius (C. I. Att. III, 1128, 57), qui potest huius Primigenis pater esse, dummodo hunc inter orgeonas natu minores esse statuamus.
19 C. I. Att. III, 1250, 14 in frustulo tabulae quod quia ubique paternae originis notam sine demotico habet, ex epheborum peregrinorum (ἐπεγγράφων) laterculo superesse videtur, [Ὑ]άκινθος Εὐτυχίδου est.
20 Cf. C. I. Att. III, 924, 7. 1022, 6. 1099, 8.

ἱέρειαι αἱ πρὸς ἐνι|αυτὸν[21] ἀναλώματα | ποιήσασαι μεγάλα·

Ἀπολλωνία Ζωσίμου[22] | ἐκ Βησαιέων
Εὐφροσύνη Φίλωνος | ἐκ Δαιδαλιδῶν
Μαρθείνη Κορνηλιανο[ῦ] ‖ ἐξ Οἴου
Ἀρέσκουσα Κίττου[23] | ἐξ Αἰθαλιδῶν
Νείκη Ἀττικοῦ ἐκ Παι|ανιέων
Γλύκη Ἑρμέρωτος | ἐκ Γαργηττίων
Κορνηλία Κλεονείκη | ἐκ Μαραθωνίων
Νεικομὼ Μαρκιανοῦ ‖ ἐκ Παιανιέων
Ὑψίστη Φίλωνος | ἐκ Δαιδαλιδῶν
Γλυκέρα Ἀθηναίου[24] | ἐκ Λαμπτρέων, ‖ ἱερασαμένη τὸ β' | ἐπὶ ταῖς αὐταῖς φιλοτειμ(ίαις)[25]
Εὔπλοια Εὐπορίστου | ἐξ Ἀθμονέων
Ζωσάριον Ῥόδωνος[26] ‖ ἐξ Στειριέων
Μεσσία Δημητρία Κογνί|του[27] ἐκ Πρασιέων
ἱέρεια Ὀραίας[28] διὰ βίου
Τυχαρὼ Φίλωνος ‖ ἐκ Δαιδαλιδῶν

---

21 Ex reliquis sacerdotiis certe duo (v. 40. 68) perpetua fuerunt, fortasse etiam ea de quibus in neutram partem quicquam definitur (v. 42. 73. 76). 22 Frequentius hoc nomen in hominibus pagi Besaeensium quam ut quicquam certi explorare liceat. 23 C. I. Att. III, 1133, 65 Ἀλέξανδρος Κίττου Αἰθαλίδης ephebus est (171/2 p. Chr.). Qui quin Arescusae frater sit, non est dubium. Sororem neque ante 190 neque post 202 p. Chr. annuo sacerdotio functam esse inde colligitur quod in laterculo sine dubio ex temporum ordine composito decimum a fine locum tenet. Alius frater Ἐλευσίνιος Κίττου Αἰθαλίδης sophronista fuit Commodi principatu (C. I. Att. III, 1145, 20), anticosmeta sub idem tempus, quo soror sacerdotium gessit, intra annorum 197 et 207 p. Chr. spatium (C. I. Att. III, 1171, 32). 24 Huius stirps descendere videtur ab illo Athenaeo Lamptrensi qui Augusti aetate inter prytanes tribus Erechtheidis (C. I. Att. III, 1019, 9) et inter gennetas gentis Amynandridarum (C. I. Att. III, 1276, 21) recensetur. 25 Eadem intelleguntur, quae sunt v. 38. 39 ἀναλωμάτα μεγάλα. Cf. n. 416[5]. 26 C. I. Att. III, 1133, 62 Ῥόδων Στειριεύς ephebus est (171/2 p. Chr.), huius sacerdotis frater potius quam pater; cf. not. 23. 27 C. I. Att. III, 1192, 47. 48 (230—235 p. Chr.) Ζώσιμος Κογνίτου et Κόγνιτος Κογνίτου inter ephebos Pandionidis sunt, cui Prasiensium pagum ascriptum fuisse constat. Hi propter temporum rationes Messiae Demetriae sacerdotis fratris filii potius esse videntur quam fratres. 28 Matrem Deorum interpretatur Höfer acute et probabiliter. Etenim perfrequens eius cognomen Ὀρεία esse in litteris (Eurip. Hippolyt. 144. Hel. 1301. Arist. Av. 746. Anth. Pal. VI, 173, 5. 237, 1). Scriptura per αι, quam ille sane minus firmis rationibus defendere conatur,

στεφανηφόρος
Ματρώνα
ἱέρεια Ἀφροδείτης
Νείκη Μηνοφίλου || ἐκ Μελιτέων
ἱέρεια Συρίας θεοῦ[29]
Ἑρμαΐς Εὐτύχους.

---

mihi ad iota diphthongi sequente alia vocali pressum, qua re nihil est frequentius omni aetate (Ὀρέα, cf. n. 53[11]) et ad confusionem vocalium E et AI, quae tertio a. Chr. saeculo ineunte iam neutiquam rara est, referenda videtur. Plane geminum exemplum est ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΑΙΟΥ pro Ἀλαλκομενέου ex Ἀλαλκομενείου nato exaratum n. 533, 18. 29 Hic a Venere (v. 73) distinguitur Dea Syria, cum n. 769, 7 cum ea confundatur.

---

740 Tabula marmoris albi inscripta a duabus partibus (*a* in fronte, *b* in latere), in ecclesia parva S. Nicolai sita ad radices meridionales veteris Hyettiorum arcis. Post alios ed. P. Girard Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 502 n. 11*a*. p. 505. Ex Lollingii collatione W. Dittenberger I. G. Sept. I, 2808.

a

Ἀγαθῇ τύχῃ. | [Ἔ]δοξεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ[1] τοῦ Σωτῆρος | [Ἀ]σκληπιοῦ, ἐν κοινῷ στήλην ἀναγρα|[φ]ῆναι, ἐν ᾗ στήλῃ εἶναι τὰ ὑπογεγραμμέ[να·] || [Ἀν]τὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ὧν εὐεργετή|θη παρὰ τοῦ θεοῦ, ὁ μνήμης ἀρίστης[2] | Ἰούλιος Ἀριστέας ἐχαρίσατο διὰ τοῦ | θεοῦ τῇ γερουσίᾳ χωρείδιον στυφλ[ά]|ριον[3]

Litterae ΖΘΖΠΣW. Anno 212 p. Chr. non antiquiorem esse tabulam nominum rationes docent. Cf. not. 7. 1 Singularis haec appellatio collegii privati sacrorum causa instituti. Nam γερουσίαι civitatium Asianarum, ut νέων corpora, non ad cultum deorum spectant; quam vero ex titulis novimus ἱερὰν γερουσίαν Eleusine domicilium habentem (C. I. Att. III, 702, 2, 10. 851, 3. 1062, 7), manifesto consilium a civitate institutum erat quod sacra publica dearum Eleusiniarum curaret. Aesculapii gerusiae Hyettiae neutiquam seniores modo homines interfuisse ex eis quae v. 39 sqq. de novis sodalibus recipiendis constituuntur luculentissime apparet. 2 Cf. n. 656, 20 ἀνδρὸς δοκιμωτάτου καὶ πάσης τειμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξίου. n. 675, 6 ὁ πᾶσι μνησθεὶς Αὐρ(ήλιος) Παρμενείδης. 3 Vox ceteroqui ignota a στυφλός derivanda videtur, ut locum asperum et saxosum significet. Nam hic ut v. 24 primum describi fundum dedicatum, deinde proprium nomen eius agri oppidi divisionis, in qua situs erat, afferri manifestum est.

πλ(έθρων) ὀκτώ, τόπῳ Συΐ[4], ᾧ γείτονες[5] ἀ‖πὸ μὲν ἠοῦς Αὐ(ρή-λιος) Θάλαμος καὶ πρόσ[τυ]|λον τῶν Καλλίστης κληρονόμων, | ἀπὸ δὲ ἄρκτου Αὐρ(ήλιος) Θεόδωρος, ἀπὸ | δὲ δύσεως οἱ Ἀρέσκοντος Ὁλμωνί|ου κληρονόμοι, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας ‖ Σύμφορος Ὁλμώνιος καὶ οἱ Νεικοστρά|του τοῦ Ζωπύρου κληρονόμοι, ἐπὶ τῷ | φυτεῦσαι τοὺς γερουσιαστὰς καὶ ἔχε[ιν] | αἰώνιον καὶ ἀναφαίρετον. | ὁμοίως ἔδοξεν κατὰ τὴν αὐτὴν ε[ἰσ]‖ήγησιν ἀναγρ[α]φῆναι καὶ ἕτερον χω|ρίον, ὃ ἔδωκεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ ὁ ἀξ[ι]|ολογώτατος Αὐρ(ήλιος) Μενεκράτης [Ἐ]‖ρατωνιανὸς ἀπ' εὐεργεσίας ὁμο[ί]|ας ἀμπελικόν, τόπῳ Ἱπποβότῳ[6], πλ(έθρων) ‖ [ἓ]ξ, ᾧ γείτον[ε]ς [ἀπ]ὸ μὲν ἀνατολῆς [ο|ἱ] Ἐπαφρᾶ κληρ(ονόμοι), ἀπὸ δὲ μεσημβρία[ς | Ε]ὔβουλᾶς Φύλακος, ἀπὸ δὲ δύσεως [Φ]ίλιππος Θεοδώρου, ἀπὸ δὲ ἄρκτο[υ κ|ε]νὸν ἐδά[φι]ον τὸ καλούμενον ἄ[λω‖ς] Ἄρεος, ἐ[πὶ] τῷ καὶ αὐτὸ εἶναι τῆς γε[ρ|ο]υσίας αἰώνιον. εἰσὶν δὲ οἱ γερο[υσι|α]σταὶ οἵδε· Αὐρήλιοι[7]· προστ[ά|τ]ης Τειμοκράτης Χαρικλέους, Ἰού(λιος) | Αὐρ(ήλιος) Ἐρατωνιανός, Μεγιστᾶς), ‖ Ἐπαφρόδειτος Μεγιστᾶ, Κόσμος Ἐ|παφροδείτου, Σωσίβιος Χαρικλέους, | Ἐπίκτητος Κόσμου, Με[νε]κράτης) . . |ξουχηρ---- -πικ------

b

[ἔ]δοξεν οὖν τῇ γε‖ρουσίᾳ, εἴ τις τ(ῶ)[ν ἀ]ν(δ)ρῶ[ν[8] | ἀποθ]άνοι[ε]ν[9], τούτου | [τ]ῶ[ν υἱ]ῶν[10] αὐτοῦ γείνεσθα[ι, | ὃ]ν [ἂ]ν ἡ

---

4 Sic scripsi, cum Gir. συΐῳ unam vocem esse opinatus esset. At pronomine ᾧ careri non posse apparet collato v. 25. 5 Cf. n. 641[10]. 6 Non ἱπποβότῳ scribendum est, nam hic habemus nomen proprium; vinea deo donata est sita in ea agri Hyettii parte quae vocabatur Ἱππόβοτος vel Ἱππόβοτον. 7 Quia omnes Aurelio nomine utebantur, commodius visum est id semel plurali numero praemittere. Notandum est etiam alibi in hoc titulo Aurelium nomen plus semel occurrere (v. 10. 11. 22. 51). Iam cum usque ad initia tertii p. Chr. n. saeculi hoc neutiquam frequens sit in titulis Graecis, merito colligitur post annum 212 p. Chr. demum, quo civitas Romani imperatoris Antonini constitutione per totum orbem propagata est (n. 738[1]) haec lapidi incisa esse. 8 TO//////NOPΩ. 9 IN.NIIANOI.N Gir. Ex his Lollingius nihil agnovit praeter N finale. Restituere conatus sum, cum sumerem ex similitudine eorum quae in primo quem dicunt aoristo sunt φῆναι et φήνειεν inferiorem aetatem etiam in secundo pro ἀποθάνοι ut ἀποθάνοιεν singulari numero usurparet sibi indulsisse. Et hoc mihi propter N etiam a Lollingio lectum satis certum videtur, priora perquam dubia. Aliquando [ἀ]νθρώ|[π]ιν[α π]ά[θ[οι[ε]ν mihi in mentem venit; sed sic quid fiet litteris TO post TIΣ a G. L. lectis? 10 Genetivus partitivus pendens

γερου(σί)α[11] ἕληται[12], ἐὰν | δὲ μὴ ἔχῃ παιδί[α], τῶν ἐγγ[ύτα]|τα συνγενῶν ὃς εἰσιὼν | [δώ]σει τῇ γερουσίᾳ ✱ ν'. | [ἂν] δέ τις ἔξωθεν[13] δοκιμα|[σθ]ῇ ὑπὸ τῆς γερουσίας, εἰ|[σ]φερέτω εὐθέως τῇ γερου|σίᾳ ✱ ἑκατόν. ἐγράφη | ἄρχ(οντος) Αὐρ(ηλίου) Ζωπύρου το[ῦ] | Νεικοβούλου, μη(νὸς) Βουκα|τίου ζ'.

a τούτου, quod rursus ad γείνεσθαι referendum est. Transit quidem locus patris hereditatis iure ad filios, sed cui potissimum obveniat, gerusiastarum suffragiis decernitur. 11 ΓΕΡΟΥΑ lapis errore manifesto. 12 Cum hic quidem nihil de pretio adiungatur, filios gratis in patrum iura successisse apparet. 13 I. e. qui nullo necessitudinis gradu defunctum attingat. Etenim si cognati aut nulli erant aut omnes introire nolebant, sodalitas liberum arbitrium habebat eligendi quem vellet.

741 Lapis Loryma in insulam Symen translatus. Edd. F. Durrbach et G. Radet Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 259 n. 6 (H. van Gelder Mnemosyne XXIV p. 189 n. 8).

[Τ]ὸ κοινὸν τῶν ἐρανιστᾶν τῶν | [συν]αδωνιαζόντων[1] ἐτίμασε | [Τελέ]σταν Τελέσωνος Κασαρῆ[2] | εὐεργέταν ἀτελείαι πάσαι· εἶ|μεν δ[ὲ] αὐτὸν καὶ ἀσύμβολον[3], καὶ | [σ]τε[φαν]οῦσθαι θαλλοῦ στεφάνωι | καθ' ἕκαστα Ἀδώνια[4] καὶ ἀνακαρύσσεσθαι.

Litterae volgares praeter ΑΠΣ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Sic D. et R. ἀδωνιαζόντων van G. Sed cum illi ipsum lapidem viderint, vix dubitandum erit quin certa deprehenderint lacunae vestigia. 2 Iniuria D. et R. de errore lapicidae cogitantes Κα(ι)σαρῆ emendaverunt. Nam Κασαρεῖς partem Peraeae Rhodiorum tenuisse monuit van G. provocans ad Hilleri adnotationes ad Inscr. ins. mar. Aeg. I n. 273. 3 Cf. n. 642, 21. 643, 15. 644, 18. 4 Cf. n. 129[8].

742 Basis magna lapidis calcarii caerulei nuper in molae formam redacta, ad viam qua ex oppido Rhodo in vicum Sümbüllü itur ante domum Χατζῆ Χαβούς. Versus primus de industria excisus. Edd. Selivanov Topographia Rhodi p. 131 tab. ep. n. 13. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 54 n. 162.

[- | τιμ]αθ[έ]ντος ὑπὸ Ἁλιαστᾶν Ἀθα-

Litterae volgares praeter Σ, non dispositae στοιχηδόν.

ναϊστᾶν Ἑρμαϊστᾶν[1] Ἀ[ρ]ιστειδείων[2] | κοινοῦ χρυσέωι στεφάνωι καὶ ὑπὸ Διοσσωτηριαστᾶν[3] | Σαραπιαστᾶν κοινοῦ θαλλίνωι στεφάνωι | καὶ ὑπὸ Σαραπιαστᾶν χρυσέωι στεφάνωι καὶ ὑπὸ [Μ]ηνιασ[τ]ᾶν[4] ‖ Ἀφροδισιαστᾶν κοινοῦ χρυσέωι στεφάνωι καὶ ὑπὸ Σω[τη]ριαστᾶν | Ἀσκλαπιαστᾶν Ποσειδανιαστᾶν Ἡρακλεϊστᾶν Ἀθαναϊστᾶν Ἀφροδισιαστᾶν | Ἑρμαϊστᾶν Ματρὸς θεῶν κοινοῦ χρυσέωι στεφάνωι [κα]ὶ ὑπὸ | Ἑστιαστᾶν κοινοῦ θαλλίνωι στεφάνωι.

---

1 Unam esse sodalitatem, quae Solis Minervae Mercurii sacris simul operam det, apparet; nam aliter futurum fuisse ut ὑπὸ — κοινοῦ ter repeteretur ex v. 4. 5. 7. 8 colligitur. Item v. 2. 4. 5 bis binorum, v. 5—7 octo deorum coniunctorum cultores habemus. 2 Collegia sacrorum causa constituta nominibus propriis conditorum significari Rhodi moris erat. In aliis titulis obvia sunt Ἀστυμήδειοι, Εὐφρανόρειοι, Θεαιδήτειοι, Λυσιστράτειοι, Πολυκλεῖοι, Φιλώνειοι. Cf. Inscr. ins. mar. Aeg. I. Indices p. 237 sq. Similiter ipsi dei ab eis qui sacra eorum instituerunt denominantur n. 600, 95. 97. 105. 3 Διὸς Σωτῆρος cultores. Similia nomina sunt Διοσαταβυριασταί et Διοσξεινιασταί. (Cf. Inscr. ins. mar. Aeg. I Indices l. l.) 4 De Menis sacris cf. n. 633[2]. 775[2].

---

743 Stela marmoris albi fracta in duas partes, inventa Pergami in theatro. Supra titulum corona anaglypho expressa. Edd. C. Curtius Hermae VII p. 39 n. 12. Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς II, 1 p. 4. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 323 n. 485. Cf. quae disputavit R. Schoell Saturae philologae H. Sauppio oblatae p. 176 sqq.

Οἱ βουκόλοι[1] ἐτείμησαν | Σωτῆρα Ἀρτεμιδώρου, τὸν | ἀρχιβου-

---

Litterae ΖΘΞΠΣ. Quarum ex formis itemque ex nominibus Romanis non nimis frequentibus Sch. et Fr. collegerunt titulum primi p. Chr. n. saeculi esse. Mihi Traiani potius aut Hadriani aetati vindicandus videtur. 1 Non veros bubulcos, ut C. opinatus erat, sed mystas Bacchi, qui in Asia etiam alibi βουκόλων nomine uterentur, hic primus agnovit Sch. Plura de hoc thiasorum genere attulerunt Dieterich de hymnis Orphicis p. 3 sqq. et Fr., ex quibus commemorasse sufficiet titulos Apolloniae Thraciae C. I. G. 2052, ubi praeter alia vocabula officiorum mysticorum (v. 2 λικναφόρος. v. 4 ἐστία[ρχος]. v. 6 ἀρχιμύσ[της]. v. 16 ἀρχιβασσάρα. v. 17 κισταφόρος) versu tertio exstat [ὁ δεῖνα ---]ο[φ]όρου βουκόλος, et Ephesi Inscr. Gr. in the British Museum III, 2 p. 227 n. DCII *d*, 22. 25, ubi bis βουκόλος sodalium nominibus adiunctum legitur, cum v. 24 καὶ ταῖς βασσάραις sit. De eorundem sacrorum

κόλον[2], διὰ τὸ εὐσεβῶς | καὶ ἀξίως τοῦ Καθηγεμόνος ‖ Διονύσου[3] προΐστασθαι τῶν | θείων μυστηρίων.

εἰσὶν δὲ οἱ βουκόλοι·
Λ(ούκιος) [Ἀνε]ίνιος[4] Γάλλος
Περιγέ[νης] Περιγένους
Μηνόδωρος [Ἀ]σκληπιάδου
Ἑρμαΐσκος Ἑρ[μα]ΐσκου
Λ(ούκιος) Ἰούλιος Διοκλῆς
Τρύφων Τρύφωνος Κορ[ά]λλης[5]
Διομήδης Διομήδους
Ἑρμαΐσκος Ποσιδωνίου
Μηνογένης Ἀσκληπιάδου Μιννᾶς
Νικόμαχος Νικομάχου
Ἑρμογένης Ἀγαθοβούλου
Λ(ούκιος) Ἀνείνιος Ἰουλιανός
Γ(άϊος) Ἰούλιος Ῥοῦφος ὁ καὶ Ἀφροδείσιος
Ἀσκληπιάδης Ζωτ[ικ]οῦ[6] Ἐπίνεικος
Ἀγαθόβουλος Ἑρμογ[έ]νους
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Πόπλιος
Ἰοῦστος
Ἀπολλώνιος

ὑμνοδιδάσκαλοι[7]
Μηνόφιλος Ἡρακλείδου Φῆλιξ
Ἀσκληπιάδης Μόσχου Πάρις

---

monumentis aliis Pergamenis v. not. 2. 3. 2 Cf. Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 325 n. 486, 4 [ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἀ]ρχιβουκόλου. p. 326 n. 487, 5 [ἀρχιβ]ου[κ]ολοῦντος. n. 488 Θεόδο[τ]ος ἀρχιβουκόλος Σωσιπάτραν τὴν ἱέρηαν. Item Perinthi oraculo Sibyllae ad mysteria Bacchi spectanti (Ephemeris epigr. III p. 236 n. 5), quod attulit Sch., subscriptum est Σπέλλιος Εὔηθις ἀρχιβουκόλος, Ηρακλείδου Ἀλεξάνδρου ἀρχιμυστοῦντος. Quaenam inter archibucolum et archimystam, qui etiam in titulo Apolloniatico (not. 1) fuit, ratio intercedat obscurum est. 3 Cf. Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 235 n. 319: Ἀγα[θῆι τύ]χηι. Διο[νύσωι] Καθηγεμόνι καὶ τῆι Μιδαπεδειτῶν σπείρη[ι] Δ[ι]ο[ν]ύσιος Διονυσίου [ἔ]στησεν. p. 325 n. 486, 2 [τοῦ Κ]αθηγεμ[όνος Διονύσου]. 4 Supplevit Sch. ex v. 19. 5 Ex hominibus qui bina nomina gerunt unus (v. 20) more apud plerosque Graecos usitato ὁ καὶ addit, reliqui septem (v. 13. 16. 21. 23. 27. 28. 30) alterum nomen post paternae originis significationem addunt sine coniunctione. Quae consuetudo Pergamenis communis fuisse videtur cum Smyrnaeis vicinis. Cf. n. 583[1]. 6 Supplevi. Ζωτ[αί]ου Fr., quo de nomine dubito, Ζωτ[ίχ]ου C., quod certe illi aetati et regioni minus convenit. 7 Hymnos a bucolis Dionysiaci cantatos nunc quoque

Σειληνοί[8]
Μηνόφαντος Μηνοφάντου Πολύβιος
Θάλαμος Ἀσκληπιάδου
Π(όπλιος) Οὐήδιος Νάσων χορηγός.

exstare in collectione eorum carminum quae Orphica vocantur perspexit Sch. Etenim I, 8 λισσομένοις κούρην (Hecaten) τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ. XXXI, 6 sq. ἔλθοιτ' εὐμενέοντες (Curetes) ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισιν βουκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ manifesto de hoc bubulcorum genere intellegenda esse. Cf. etiam n. 738[2]. 8 In repraesentandis Bacchi rebus gestis hi Silenorum partes sustinebant. Cf. Lucian. de salt. 79: ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη καί τοι σατυρικὴ οὖσα οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρόν, ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. Fr. Cf. ἵπποι 737[77].

---

744 Tabula marmorea inventa in regione Κορακόνερο in insula Rhodo prope maris litus orientale inter suburbium et vicum *Koskinu* sita, exstat apud Christophorum Maliakam in suburbio Ἅγιοι Ἀνάργυροι. Edd. Papadopulos Kerameus Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 331 n. 1 (P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2. p. 130 n. 186). F. Hiller von Gaertringen Inscr. mar. Aegaei I p. 11 n. 9.

Ἐπ' ἱερέως Εὐφάνευς, ἀρχερανιστᾶ | Μενεκράτευς Κιβυράτα, Ὑακινθίου[1] | ἕκται ἐξ ἰκάδος[2], [τοίδ]ε τῶν ἐρανισ|τᾶν ἐπανγείλα[ντο][3] εἰς τὰν ἀνοι||κοδομὰν τοῦ τοίχου καὶ τῶν μνα|μείων

Litterae ΞΠΩ. Inter N et N fluctuat scriptura, item inter Σ et Σ. Fines hastarum lineolis obductis ornati. 1 Eundem mensem habes apud Coos n. 614, 2. 24, apud Theraeos n. 630, 17. In Rhodiorum titulis perfrequens est eius memoria: fasti Inscr. mar. Aeg. I p. 5 n. 4, 16 ei in tertia columna proximum ante Panamum locum assignant, i. e. nonum totius anni ab aequinoctio auctumnali incipientis, ut respondeat Atheniensium Scirophorioni, nostro Iunio aut Iulio. Cf. E. Bischoff de fastis Gr. ant. p. 384. 2 Die vigesimo sexto. Cf. n. 623[2]. 3 Decretum erat ab eranistis, ut qui vellent contribuere ad instaurandam maceriem et monumenta sepulcralia profiterentur. Quo facto archeranista statim se omnem sumptum in se recipere pronuntiavit, ut quae ab aliis conferrentur integra manerent sodalitati. Eorum ex laterculo in hoc quidem fragmento nihil exstat nisi paucae versus 10 litterae. Sed aliam tabulam Maliakam domi habere refert Hi., qua partem illius indicis contineri probabile sit.

τῶν πεσόντων ἐν τῶι σεισμῶι· | Μενεκράτης Κιβυράτας ἀνοικοδομήσειν τὸν τοῖχον | καὶ τὰ μναμεῖα τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασι· τὸ δὲ πεσό[ν] | ἀργύριον ἐκ τᾶν ἐπανγελιᾶν ὑπάρξει τῶι κοινῶι. ‖ [------ Διον]ῦδος[1] Δ

[1] Supplevi. De hoc nomine cf. Herodian. Techn. I p. 236, 18 Lentz. Qui idem II p. 707, 4 genetivum Διονῦ esse dicit, sed ut -ᾶς -ᾶδος pro -ᾶς -ᾶ apud Graecos Asianos haud infrequens est (cf. n. 510, 69. 98. 600, 74. 82. 139), sic item Δεονῦδος habes iam in titulo Erythraeo perantiquo I. G. Ant. 494, 5.

---

745 Lapis niger, iuxta portam ecclesiae in vico *Vaïa* prope Thespias. Edd. L. Stephani Reise durch einige Gegenden des nördlichen Griechenlands p. 74 tab. V n. 56 (K. Keil Sylloge Inscr. Boeot. p. 93 n. XXIII). Lebas Inscr. II, 403. Rangabé Ant. Hell. 892 (O. Lüders die dionysischen Künstler p. 162 n. 33. R. Meister ap. Bezzenberger Beitr. VI p. 13 n. 24 et ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften I p. 255 n. 800. W. Larfeld Syll. Inscr. Boeot. 243. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 222 n. 339. W. Dittenberger I. Gr. Sept. I, 1785. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 637 n. 767). Cf. quae adnotavit K. Keil Philol. XXIII p. 231.

Ὅρος τᾶς | γᾶς τᾶς [ἱα]|ρᾶς τῶν σ[υν]|θυτά[ων] τᾶμ ‖ Μωσά[ων[1] τῶ]ν Ἐἰ|σιοδείων[2].

Litterae ΑΣ. [1] Aliam Thespiensem cultorum Musarum Heliconiadum sodalitatem novimus ex titulo I. G. Sept. I, 1790: [--- γ]ᾶν [ἀ]νέθε[ικε | Φιλ]έτηρος [Ἀττ]ά[λω Π]εργαμεὺς (Attali I regis filius, Eumenis II et Attali II frater) τῆς Μ[ώ||σ]ης κὴ τῦς συνθύτης τοῖ(ς) Φιλετηρείεσσι ἱαρὰν [ε]ἶμεν τὸν πάντα χρό[ν]ον. [2] Non ad Musas hoc adiectivum spectare, ut fuerunt qui opinarentur, terminatio -ων (non -ᾶν) luculentissime probat. Immo quia plura erant Musarum collegia, cognominibus distinguebantur. Atque συνθύτη Φιλετηρεῖες quidem (not. 1) a principe cui egregia beneficia accepta referebant, Εἰσιόδειοι vero a poeta Heliconio quem in deliciis habebant appellabantur.

---

746 Stela supra et infra fracta. In vico *Embona* insulae Rhodi exscripsit J. Martha et edidit Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 138 (F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 108 n. 736).

Litterae volgares praeter ΞΣ non dispositae στοιχηδόν.

--ευ[----------- | ἐ]ρανιστῶν[1] τῶι κοινῶι ἔ|δωκε δωρεὰν ἐς ταφία | τᾶς γᾶς τᾶς ἐν Ῥογκύω[ι[2],] ‖ ὡς ἁ ὁδὸς ἁ φέρουσα ἐξ Ἀ|γυλείας εἰς Ἱππότειαν[3], | μᾶκος ὀργυᾶν εἴκοσι πέν|τε, πλάτος ὀργυᾶν δεκα|έξ, ὡς ὅροι κεῖνται· ‖ δωρεὰν καὶ ἄλλον τόπον | ἐν τᾶι κτοίναι· δωρεὰν | τὸ τέμενος τοῦ Ἀσκλαπ[ι]|οῦ καὶ τοῦ Ἀπόλ[λωνος καὶ] | τᾶς Ἀφροδίτα[ς -------] ‖ ποιούμενος [---- ------ | τ]οὺ[ς] ὅρου[ς -----------]

1 Sodalitatem Aesculapii, Apollinis, Veneris esse ex v. 12—14 apparet. H. 2 Inter Camirensium civitatis pagos unum esse, cuius ethnicum Ῥογκίδας (Inscr. mar. Aeg. I p. 57 n. 177, 2) aut Ῥυγχίδας (ibid. n. 178, 3) scriberetur, eumque sine dubio hic designari observavit Hi. Etenim patronymici forma a loci nomine derivari ethnicum, quod in universum sane a Graecorum more abhorret, in pagis insulae Rhodi non inauditum est (cf. Νέττεια et Νεττίδαι n. 450, 20 sqq.). 3 Inter Amphineorum gentes (πάτρας) Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 100 n. 695, 21 recenseri Ἱπποτάδας, quorum sedem Ἱππότειαν esse, observavit Selivanov Topogr. Rhod. p. 71 sq., ad quem provocat H. Cf. not. 2.

747 Stela sepulcralis cum aëtomate, Tanagrae (*Skimatari*) in museo. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου II p. 402 (inde G. Kaibel Hermae VIII p. 430). Ex Lollingii apographo edidi I. G. Sept. I, 688.

Ἐλπίς· | ταύτην ἔθαψεν ἡ σύνο|δος[1] τῶν Ἀθηναϊστῶν[2].

Litterae ΑΚ϶Ͱ(ἦτα)ΠΣω. 1 Cf. n. 729[5]. 2 Eiusdem collegii duo alia epitaphia habes sermone Boeotico conscripta I. G. Sept. I 685 Ἐπὶ Λυκάωνι· οὗτον ἔθαψαν τὺ Ἀθαναϊστή. 687 Ἱππόμαχε χῆρε· οὗτον ἔθαψ[α]ν τὺ Ἀθαναϊστ[ή]. Praeterea unum Tanagrae exstat monumentum hominis a Dionysiastarum sodalitate sepulti (I. G. Sept. I, 686 Γαλάτας· οὗτον ἔθαψαν τὺ Διωνιουσιαστή) et unum mutilum I, 689 ubi nihil dispicitur nisi [τοῦτ]ον ἔθα-[ψαν οἱ σ]υνθύτα[ι ... (cf. n. 745, 3).

748 In impluvio domus privatae sitae in vico *Kermeti* insulae Coi. Edd. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 166 n. 156.

Ὅ[ρ]ος θηκαίω[ν][1] | θιάσου Ἑρμαϊστ[ᾶν][2] | τῶν σὺν Νικηφόρ[ῳ] | τῷ Ἑρμαίου Λαοδι‖κέως[3].

Litterae ΑΘΣΩ. Extremae hastae apicibus ornatae. 1 Adiectivi θηκαῖος (cf. Herodot. II, 86 οἴκημα θηκαῖον) pluralis neutrius generis substantive usurpatus a nomine θήκη (cf. C. I. Att. II, 4092 Προκρίτου θήκη. 4088.

1089 ὅρος θήκης. 1090 ὅρος θηκῶν) eo potissimum differt, quod hoc quidem unum sepulcrum, illud vero ampliorem locum plurium defunctorum corporibus recipiendis destinatum indicat. Quare plerumque in coemeteriis collegiorum (not. 2), rarius sane etiam in privatorum epitaphiis (n. 885) occurrit. 2 Cf. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 165 n. 155: [Ὅ]ρος θηκαίω[ν] θιάσου Ἀφροδισιαστᾶν τῶν σὺν Εὐτόχῳ. p. 167 n. 157 Ὅρος θηκαίων Ἀθηναϊστᾶν τῶν σὺν [Δ]ράκ[οντι]. p. 167 n. 158 [Ὅρ]ος θηκαίων [θι]άσου Ἀθανα[ϊ]στᾶν τῶν [σ]ὺν Ἀσκλη[π]ιάδει. Quinti cippi perquam mutili relliquiae sunt p. 167 n. 159. 3 Hic et in reliquis eiusdem generis cippis (not. 2) manifesto nomen proprium indicat conditorem eundemque praefectum sodalitatis.

---

6. Vota et dedicationes.

749 In sella statuae ad viam sacram qua ad templum Apollinis Didymei ibatur prope Miletum. Ed. C. T. Newton Discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae II p. 784 n. 72 (Roehl I. G. A. 488. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 319 n. 486. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 5 n. 6. F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 68 n. 98). G. Hirschfeld Greek Inscriptions in the British Museum IV, 1 p. 105 n. DCCCCXXXIII.

Χάρης εἰμὶ ο Κλέσιος Τειχιόσης[1] ἀρχός, | ἄγαλμα[2] τὸ Ἀπόλλωνος.

Litteratura Ionica ab illa quae inde a quinto a. Chr. n. saeculo per totam Graeciam propagata est non discrepans nisi litterarum ᚡ (λάμβδα) et Ν (νῦ) formis antiquioribus. A lineam transversam modo horizontalem habet modo obliquam. Scriptura βουστροφηδὸν disposita ut v. 1 a dextra sinistrorsum currat, v. 2 vice versa. 1 Tichiussam iam anno 454 a. Chr. in potestate Milesiorum fuisse apparet ex C. I. Att. I, 226, 21. 22 [Μι]λήσιοι [ἐν Τ]ειχιούσῃ. Item de anno 412 a. Chr. Thuc. VIII, 26, 3 habet ἐς Τειχιοῦσσαν τῆς Μιλησίας, et apud Lebas-Waddington Inscr. III, 238 pagus Milesiorum appellatur. Sed qua aetate hic titulus incisus est, i. e. ut ex litteratura colligitur fere medio saeculo a. Chr. n. sexto, etiamtum separatam ab illis civitatem efficiebat, quae, ut tum pleraeque Ionicae et Aeolicae Asiae minoris, tyranni imperio subiecta erat. H. 2 Antiquiore vi (Boeckh C. I. G. I p. 7) vox hic ornamentum, rem pretiosam et splendidam qua quis exornatur significat, ita ut de deo usurpata non multum absit ab usitatissimi vocabuli ἀνάθημα notione. Quare genetivo casu non hominis quem statua repraesentat, sed dei cui dedicatur nomen adiungitur. Cur ante hanc vocem puncto quam commate distinguere maluerint editores non assequor. Nam utique haec quoque statuam de se ipsam praedicare fingitur.

750 Vas fictile, inventum Naucrati. Ed. Flinders Petrie Naucratis I, tab. IV n. 3. XXXII n. 1 (F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 153 n. 139*a*).

Πολέμαρχός [με ἀνέθηκε τ]ὠπόλλωνι : καὶ τὴν π[ρ]όχον[1] καὶ τὸ ὑπο[κρητ]ήριον[2].

Litterae ΑΕΝΡDV. 1 Lege πρόχουν. Memorabilem hanc contractionem in tam antiquo titulo Ionico iure existimat B. 2 Cf. monumentum Sigeense I. G. A. 492*a*, 6, ubi item basis cui cratera imponitur Ionice ὑποκρητήριον appellatur, cum in Attica eiusdem tituli parte *b*, 4 ἐπίστατον sit.

751 Selinunte in templo Apollinis. Edd. G. Ugdulena Rivista Sicula di scienze, letteratura ed arti 1871 m. August. p. 201. S. Cavallari et A. Holm Bullettino della commissione di antichità e belle arti 1871 n. IV p. 27 cum tabula photographica; tum post multos alios H. Roehl I. G. A. p. 149 n. 515. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 30 n. 25. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. p. 45 n. 268 (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III, 1 p. 26 n. 3046). Cf. quae de titulo disputaverunt H. Sauppe Nachrichten von der Ges. d. Wiss. in Göttingen 1871 n. 24 p. 605 sqq. et F. Blass Mus. Rhen. XXXVI p. 615 n. 12.

[Δι]ὰ τὸς θεὸς τό[σ]δε νικὸντι[1] τοὶ Σελινόν[τιοι· | δι]ὰ τὸν Δία[2] νικὸμες καὶ διὰ τὸν Φόβον[3] [καὶ] | δ[ιὰ] Ἑρακλέα καὶ δι' Ἀπόλ-

Litterae Ѵ\ (β, cf. not. 3) <ÞⴲΝRV+(γῖ). Saeculi quinti a. Chr. n. medii titulum esse demonstravit Kirchhoff Studien zur Gesch. des gr. Alphabets[4] p. 113. 1 I. e. vicerunt. De hac victoria nihil memoriae proditum est. Nam quae apud Diodorum XI, 86, 2 leguntur κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν Ἐγεσταίοις καὶ Λιλυβαίοις ἐνέστη πόλεμος (Aristone Athenis archonte a. 454/3 a. Chr.), coniectura audaci et improbabili A. Holmii Gesch. Siciliens I p. 257. 431 ad Selinuntiorum res tracta, de Segestanorum et Halicyaeorum potius bello intellegenda esse docuit Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen IV p. 31 sq. 2 Ut Megaris sacra Iovis Olympii maximi momenti erant (cf. Paus. I, 40, 5. I. G. Sept. I, 1—14; supra n. 174, 15), sic item apud colonos Selinuntios; cf. v. 6. 10. Nolim eodem referre cum Sauppio Herodot. V, 46 οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς Ἀγοραίου βωμόν. Neque enim huius quidem Iovis templum aut sacra magnifica fuisse existimo, sed simpliciter in medio foro dei qui eius tutelam habebat aram collocatam, ut ubique moris erat. 3 ΦΟѴΟΝ lapis. Hoc cum Ugd. Φόνον legisset, Holm eam litterae βῆτα formam agnovit, quae apud Corinthios eorumque

λονα καὶ διὰ Π[οτ]‖ε[ιδᾶ]να καὶ διὰ Τυνδαρίδας καὶ δι' Αθ[α]‖-ν[αί]αν καὶ διὰ Μαλοφόρον[4] καὶ διὰ Πασικ|ρά[τ]ειαν[5] καὶ δι[ὰ] τὸς ἄλλος θεός[6], [δ]ιὰ δὲ Δία | μάλιστ[α]. φιλία[ς] δὲ γενομένας ἐν χρυσ|έο[ι][7] ἐλά[σα]ντα[ς, τὰ δ'] ὀνύματα[8] ταῦτα κολ|άψαντ[ας ἐς] τὸ Ἀ[π]ολ[λ]όνιον[9] καθθέμε‖ν, τὸ Διό[ς προ]γρά[ψα]ντες[10]. τὸ δὲ χρυσίον | ἑξέκ[οντα[11] τ]αλάντον ἦμεν.

---

vicinos et colonos antiquitus usitata erat. Singillatim sane non nihil discrepant tituli, sed omnes tamen figuras (ПЈ˥ᒪϺ ᒧᒋᖷ) ad eandem originem redire apparet. Φόβον Ho. interpretatur illum Martis filium et comitem, quem iam Homerus novit Δ, 440. Λ, 37. N, 299. O, 119. At sic ipsum Martem ab hoc recensu deorum victorum abesse mireris. Quare praestabit cum Sa. ipsius dei ἐπίκλησιν agnoscere omisso nomine proprio positam ut infra Μαλοφόρον (not. 4) et Πασικράτειαν (not. 5). 4 Cf. Pausan. I, 44, 3 ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον (Megarensium), καλούμενον καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Νίσαιαν, ἐς τοῦτο κατελθοῦσιν ἱερὸν Δήμητρός ἐστι Μαλοφόρου. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπίκλησιν, καὶ τοὺς πρώτους πρόβατα ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δήμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον. Cuius testimonium ut perbene illustrat arctissimam sacrorum necessitudinem, quae inter Megarenses eorumque colonos intercedebat, sic explicationem cognominis habet manifesto falsam. Nam ovis Dorice μῆλον, Boeotice μεῖλον est, ut appareat a pomorum potius cultura derivandam deae appellationem cum scholiasta Homerico I, 542. Eodem redire videtur πολυμάλου Σικελίας praeconium apud Pindarum Ol. I, 12. Sa. 5 Proserpinam. Hom. Hymn. Cer. 364 ἐνθάδ' ἐοῦσα δεσπόσσεις πάντων ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει, τιμὰς δὲ σχήσεισθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας aptissime confert Sa., monens illud cognomen nusquam accommodatius videri debere quam in Sicilia, quae nuptiarum causa a Iove Proserpinae dono data esset; Pind. Nem. I, 13: νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ κατένευσέν τέ ϝοι χαίταις, ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. 6 Eiusdem cautionis et reverentiae hoc est de qua exposui n. 786[2]. 7 Sic Ugd. (Becht. Bl.), ἐνχρυσέο[ς] Sa., ἐνχρύσεο[ν] Holm. At verissime Bl. monuit, ἐνχρύσεος adiectivum non ex legibus sermonis formatum esse neque minus accommodate idem omnium deorum qui ante enumerati essent aureas statuas a Selinuntiis voveri improbabile iudicavit. Quare mihi quidem χρύσεον substantive de tabula vel lamina aurea dici videtur, in qua cum imagines deorum anaglyphae malleo exprimendae (ἐλάσαντας) tum index nominum insculpendus (κολάψαντας) sit; sane obiectum verbi ἐλάσαντας non definite enuntiatum aliquid molesti habere non infitior. Utique κολάψαντας non ad hunc lapidem sed ad illam tabulam auream spectare inde apparet quod utrumque participium aeque a καθθέμεν pendet, cum tamen hic titulus non depositus sit in templo, sed lapidi parietis incisus. 8 Supplevit Sauppe. ἐν χρυσέο[ι τ]ελα[μῶ]ν(ι) α[ὐτὰ τ]ὠνύματα ταῦτα Bl. Sed recte Becht. et Kaib. hanc lectionem pugnare cum scripturae relliquiis iudicaverunt; adde quod pronominum αὐτὰ — ταῦτα cumulatio sententiae accommodata non est. 9 Supplevit Ugd. [προ]φλ[ι]ώνιον (a φλιά) Sauppe ingeniose,

sed non recte. Nam quod ille Iovis Agoraei potius templi antae incisa haec existimat, num eiusmodi templum ullum fuerit Selinunte, dubium est (not. 2); Apollinem vero proximum ac paene eundem dignitatis locum habuisse cum Iove, propter summam inter metropoleos et coloniae sacrorum necessitudinem (not. 4) probabile est. Nam eximiam fuisse apud Megarenses Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου venerationem constat; cf. Theogn. 773 sqq. Pausan. I, 42, 5. supra n. 291, 22. 10 Supplevit Holm. De Sauppii conatu nomen Iovis Agoraei hic reponendi cf. not. 9. Anacoluthia, per quam duobus accusativis participiorum ἐλάσαντας — κολάψαντας subiungitur nominativus προγράψαντες, multis similis neglegentiae exemplis defenditur. 11 Aspirationem non neglegentia omissam, sed ex ϝεξήκοντα veteris Doridis legitime ἐξήκοντα natum observavit Bl.

---

752 Herma marmoris albi inventus anno 1889 prope ecclesiam S. Charalampi sitam in colle exiguo occidentem versus a vico *Erimokastro* (Thespiis). Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 375 n. 28.

Τοὶ ἱεράρχαι[1] ἀνέθεαν[2] | τοὶ ἐφ' Ἵππωνος ἄρχοντος | τοῖς Δαιμόνεσσι[3], | Ἐπικύδης Κλεσθένειο[ς[4], || Π]αραιβάτας Θεσπίω, |

Litterae volgares Ionicae praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. ΘΟΩ reliquis litteris minores. De aetate cf. not. 4. 1 Curam pecuniarum in aerario sacro asservatarum aliarumque rerum sacrarum potissimum huic magistratui, cuius raro mentio fit, mandatam fuisse discimus ex tabula Oropia I. G. Sept. I, 303. Jam. Ceterum manifesto non unum erat eiusmodi collegium quod omnium eiusdem civitatis templorum rebus praeesset, sed ad unum modo fanum eorum administratio spectabat, illic ad Amphiararium Oropiorum, hic fortasse (not. 3) ad nobilissimum illud Cupidinis apud Thespienses delubrum. 2 Flexio Boeotica; cf. Kühner-Blass Ausf. Gramm. d. gr. Spr. I, 2 p. 198. 3 Neque cum Ἀγαθοῦ δαίμονος sacris (n. 756[1]) neque cum θεῶν δαιμόνων (*deorum manium*) appellatione quae non infrequens est in titulis sepulcralibus huic dedicationi quicquam intercedere necessitudinis recte pronuntiat Jam. Quod idem fortasse 'deos sine nomine qui non haberent proprias aras' intellegendos dicit, id non tam propter eas rationes, quas deinde ipse profert, mihi improbandum videtur, quam quia ἱεράρχαι (not. 1) manifesto in certo quodam templo munere suo funguntur, neque credibile est eos aliis deis ac quorum illud templum erat sollenni magistratus nomine praemisso quidpiam dedicasse. Sed quinam potissimum daemones designentur, in medio relinquendum videtur. Haud absurde Jam. de comitibus quibusdam asseclisque Cupidinis illius Thespiensis cogitat, etsi quae de origine eorum nominum ex oriente repetenda statuit mihi quidem non probavit. 4 Tria hic habes adiectiva patronymica (Κλεσθένειος v. 4. Χηριτῆος v. 6. Λευκώνιος v. 7), genetivos item tres, ex quibus unus sane (Ὀρτεῖδα

[Κ]αλλιμένης Χηριῆος, | [Δ]αμόφιλος Λευκώνιος, | Εὔτυχος Ὀρτείδαο. | γραμματιστὰς Φίλων || Φρόνω, χαρυχεύον|τος Ξενοκράτεος.

v. 8) in tempore definiendo in censum non venit, quia a patronymicis in -δας cadentibus Boeoti nunquam adiectiva in -ιος fingebant; sed duo reliqui Θεσπίω v. 5. Φρόνω v. 10 indicio sunt, eo tempore haec incisa esse, quo iam recentior paternae originis significandae mos magis magisque gliscebat, i. e. medio fere saeculo a. Chr. n. tertio. Cf. adn. ad I. G. Sept. I, 1672.

---

753 Tabula marmorea fracta a sinistra, inventa Minoae in insula Amorgo, delata Theram ad N. Delendam. Ed. L. Ross Inscr. inedd. fasc. III p. 60 n. 316.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | [Α]ὐρ(ήλιος)[1] Θεόδοτος Ἑρ|[μ]οῦ, στεφανοφο|[ρή]σας[2] σὺν καὶ Αὐρ(ηλίῳ) || [Ἰά]σονι Μουσικοῦ | [καὶ] τελέσας τὰ πά|[τρι]α μυστήρια τοῖς | [θεοῖς,] χοματροφήσαν|[τος[3] τ]οῦ ὑοῦ μου Αὐρ(ηλίου) || [Θεοδ]ότου β', τὸν τίτλον[4] | [ἀν]έθηκα.

Litterae ΑΔΘΘΠΣΨ. 1 Quod nemo hic sine Aurelio nomine comparet, eo probabile fit, titulum anno 212 p. Chr. non esse antiquiorem, etsi propter exiguum nominum numerum non plane certa res est. 2 Stephanephorum Minoëtarum etiam C. I. G. II Add. p. 1034 n. 2264 *m*, 10 esse adnotat R. 3 Cf. n. 420[2]. 4 Magis etiam, quam Latina vox *titulus* in Graeca inscriptione usurpata, singulare est quod non opus aliquod inscripto titulo consecrari dicitur deis, sed ipse modo titulus. Sed cf. Mitth. aus Oesterreich IX p. 119 n. 81, 60 sqq. τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Σεβαστοῦ καὶ τὸν τίτλον σὺν ταῖς γραφαῖς τοῖς ἱερουργοῖς [Τ]ιβ(έριος) Κ(λαύδιος) Στρατόνειχος ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέστησε.

---

754 Marmor album quadrangulum inaedificatum Pergami in domo privata prope ecclesiam Armeniacam. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 248 n. 326.

Π(όπλιος) Εὔφημος [κ]αὶ [Τ]υλλία Σ[π]ένδο[υ]σ[α] οἱ ἱεραφόροι[1]

Litterae ΖΘΜΠΣΩ et in versu primo bis Ψ, cum in reliquis volgaris forma sit. Extremae hastae apicibus ornatae. 1 Sacerdotes qui in Isidis mysteriis suppellectilem sacram portant. Cf. Plutarch. de Iside et Osiride c. 3 p. 352 B διὸ καὶ τῶν ἐν Ἑρμοῦ πόλει Μουσῶν τὴν προτέραν Ἶσιν ἅμα καὶ Δικαιοσύνην καλοῦσι — δεικνύουσαν τὰ θεῖα τοῖς ἀληθῶς καὶ δικαίως

καθιέρωσαν | τοὺς θεούς, οὓς ἡ θεὸς[2] ἐκέλευσε, Σάραπιν, Εἶσιν, Ἄνουβιν, Ἁρφο|κράτην[3], Ὄσειριν, Ἆπιν, Ἥλιον ἐφ' ἵππῳ[4] καὶ ἱκέτην παρὰ τῷ ἵππῳ, Ἄρη, Διοσ|κόρους, σινδόνα[5] ἐν ᾗ ἐζω-[γ]ράφ[η]ται[6] ἡ θεὸς καὶ τὰ περὶ τὴν θεὸ[ν] ‖ πάντα, ἄλλας σινδόνας λαμπρὰς τρεῖς, πέταλα χρυσέα ὀγδο|ήκοντα. ἐπεσκεύασα δὲ καὶ τὰ ἀκρόχειρα τῶν ἀγαλμάτων, σαν|δάλια, χαλκεῖα καὶ περιραντήριον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

ἱεραφόροις καὶ ἱεροστόλοις προσαγορευομένοις. Pari idem sacerdotium fuisse testatur titulus C. I. G. II Addend. p. 1076 n. 2384*b*, 1. Fr. 2 Isis, ut apparet ex ἱεραφόρων (not. 1) appellatione. 3 De huius nominis scriptura cf. n. 559[5]. 4 A Graecorum sensu alienam, sed in Asiae minore longe lateque propagatam fuisse hanc Solis equitantis repraesentationem multis anaglyphis quae per illas regiones inventa sunt allatis demonstravit Fr. 5 Cum Aepyptiorum in universum (Lucian Deor. conc. 10 σὺ δέ, ὦ κυνοπρόσωπε καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε. Pollux VII, 72 σινδὼν δ' ἐστι μὲν Αἰγυπτία, περιβόλαιον δ' ἂν εἴη τὸ νῦν δίκροσσον καλούμενον) tum potissimum Isidis cultorum (papyrus apud Dieterich Abraxas p. 79 σινδόνα καθαρὰν περιβεβλημένος Ἰσιακῷ σχήματι) hoc vestimenti genus esse monet Fr., atque ut alibi vox etiam de erioxylo usurpetur, sic in his sacris linteam vestem designari certum iudicat coll. Kaibel Epigr. 1028, 1 Αἰγύπτου βασίλεια λινόστολε et Plut. de Iside et Osiride 2 p. 352 C οὔτε Ἰσιακοὺς (sc. ποιοῦσιν) αἱ λινοστολίαι καὶ ξυρήσεις (ξύρησις codd., em. Reiske). Eiusmodi λινόστολος Ἰσιακός recte a Fr. habetur is qui infra n. 761, 4 σινδονοφόρος vocatur. 6 ΖΩΙΡΑΦΙΙΤΑΙ. Ceterum de imaginibus acu pictis hic dici videtur. Omnia quae hic enumerantur a σινδόνα v. 4 usque ad σανδάλια v. 6. 7, ad vestitum et ornatum simulacri deae probabiliter rettulit Fr.

---

755 Tabula marmoris Pentelici, Athenis in impluvio musei centralis. Ed. Koehler C. I. Att. II, 1536.

Φίλιππος Ἰασιδήμο Κολωνῆθεν ἀνέθηκ[ε] | τοῖς Δώδεκα θεοῖς καὶ τῆι Ἀγαθῆι Τύχηι[1].

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Infra titulum exstat superior pars coronae. 1 Cf. n. 528, 5. 600, 88. 620, 12. 48. 641, 34. 756, 1.

---

756 Tabula marmorea inventa Pergami in coemeterio Turcico. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon Abth. VIII, 2 p. 251 n. 341.

Ἀγαθῇ Τύχηι καὶ | Ἀγαθῷ Δαίμονι[1] | τὴν βάσιν | Φιλήμων Ἄνθου ‖ σκουτλάριος[2].

Litterae volgares praeter ΗΘΣ. Extremae hastae lineolis obductis ornatae. 1 Simillimam dedicationem habes in titulo Coo Gr. Dialektinschriften III p. 369 n. 3650: [Φ]ίλιππος Αὐτοφ[ῶ]ντος τὸ ὡρολόγιον Τύχαι ἀγαθᾶι καὶ Ἀγαθῶι Δαίμονι καὶ τῶι δάμωι. 2 Qui pavimentum scutulis, i. e. tabulis lapideis rhombi figura, stravit. Vitruv. VII, 1, 4: *cum ea (pavimenta) structa fuerint et fastigia sua structione habuerint, ita fricentur, uti si sectilia sint, nulli gradus in scutulis aut trigonis aut quadratis seu favis exstent, sed coagmentorum compositio planam habeat inter se directionem.* Fr. Cf. n. 890, 11 ἀποσκουτλώσει cum adnotatione.

---

757 Basis marmoris Pentelici fracta a postica parte; planitiei anticae, quae titulum tenet, nihil desideratur nisi angulus dexter superior. Eleusine. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 112 n. 33.

Κόϊντος Πομπήϊος Αὔλου υ[ἱός][1]
ἐποίει καὶ ἀνέθηκε
σὺν ἀδελφοῖς Αὔλωι καὶ Σέξτωι
Αἰῶνα[2]
εἰς κράτος Ῥώμης[3] καὶ διαμονὴν
μυστηρίων[4].

Litterae ЄΘΞΠCѠ. 1 Nominum ratio suadet ne nimis recentem titulum existimemus; in eandem partem valet iota mutum nusquam omissum. Quare Augusti aetate utique non recentiorem existimo titulum. Cf. etiam not. 3. 2 Cf. K. Wernicke ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 1 p. 1042 sq. W. H. Roscher Ausf. Lexicon der gr. u. r. Myth. I p. 195. A. Baumeister Denkm. I p. 32. Eximias esse huius numinis partes apud Nonnum itemque apud Platonicos illi aetate suppares constat; at hic titulus (not. 1. 3) multo antiquior est quam ut illorum opiniones hic quaerere liceat. Quod contra in fabulis Orphicis antiquis ut Χρόνῳ maximum momentum tribueretur, sic Αἰῶνος nomen nusquam occurrere observavit Wern. Quod vero ad Mithrae mysteria huius dei sacra referuntur, id nullo firmatur testimonio, sed una nititur simulacrorum quorundam in Mithraeis inventorum interpretatione, quae hominem alatum, facie leonina, ab inferiore parte serpentibus involutum referunt (v. imaginem ap. Baumeisterum). At opinionem a Zoëga primum propositam ab aliisque haud paucis probatam, hanc figuram Aeona repraesentare, idoneo fundamento carere recte monuit Wern. Quare quod haud procul ab hac basi repertum est caput serpentis, id num ex monumento a Q. A. S. Pompeis dedicato supersit, ut Philio visum est, in medio relinquendum erit. 3 Quod Urbis aeternae nomen

Αἰὼν ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ | φύσει θείαι μένων κόσμος τε εἷς | κατὰ τὰ αὐτά, ὁποῖος ἔστι καὶ ἦν ‖ καὶ ἔσται, ἀρχὴν μεσότητα τέλος | οὐκ ἔχων, μεταβολῆς ἀμέτοχος, | θείας φύσεως ἐργάτης αἰωνίου πάντα[5].

---

nudum ponitur nulla adiuncta Augustorum mentione, id ei quam not. 1 protuli aetatis definitioni favere videtur. 4 Si de Mithrae potissimum mysteriis hoc accipias, certe temporum rationes non refragabuntur. Nam ea bello praedonum (67 a. Chr.) primum per magnam orbis Romani partem propagata esse discimus ex Plutarchi Pomp. 24. At incertissima est opinio de Aeonis cum Mithra necessitudine (not. 2). Quae sequitur laus dei (v. 7—12) eius totus color nullum genus fabularum reconditarum aut sacrorum arcanorum refert, sed temporis infiniti notionem sermone simplici et perspicuo illustrat. 5 Durus hic adverbialis accusativi usus, ut κατὰ lapicidae errore excidisse haud improbabile sit.

---

758 Basis marmorea integra inventa Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 328 n. 22.

Εὔτυχος Ἀπολ[λ]ων(ί)ου[1] Νυμφαΐτη[ς][2] | ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ Εὐβο(ύ)λο[υ][3] | καὶ ὑπὲρ τῶν πλοϊζομένων πάντων | Διὶ Οὐρίωι, Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἁρ‖φοχράτει[4], θεοῖς συννάοις καὶ συμ|βώμοις, ἐπὶ ἱερέως Θεομνήστου | τοῦ Θεογένου Κυδαθηναιέως[5], | ζακορεύοντος Νυσίου[6], | χαριστήριον.

Litterae ΑΘΘΓΣ. 1 ΑΠΟΛ ΊΝΟΥ. 2 Civis oppidi Pontici cui nomen erat Νύμφαιον. Cf. Steph. Byz. Νύμφαιον· πόλις Ταυρικὴ μεταξὺ Παντικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὥς φησι Στράβων (VII, 4, 4 p. 309 Cas.). τὸ ἐθνικὸν δύναται ὡς Ἡραιεὺς Νυμφαιεύς· τὸ δὲ νυμφαῖος κτητικὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν. λέγεται δὲ καὶ Νυμφαΐτης. 3 ΕΥΒΟΛΟ. 4 De scriptura cf. n. 559[5]. 5 Cf. n. 759[3]. 6 (Διο)νυσίου Hauv., errorem lapicidae statuens. At n. 770, 6 item ζακορεύοντος Νυσίου est neque [Διο]νυσίου, ut sane etiam illic voluit editor, reponere licet, quia omnes versus praeter primum utrimque integri sunt.

---

759 Basis marmorea inventa Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 324 n. 16. Aliam plane geminam, sed paullo magis mutilatam, habes ibidem p. 325 n. 17. Uncis ea modo inclusi, quae in utroque lapide interciderunt.

Σαράπιδι, Ἴσιδι, | Ἀνούβιδι | Κόϊντος Γαΐου | [κ]ατὰ πρόσταγμα[1] || διὰ ὀνειροκρίτου[2] | Μηνοδώρου | τοῦ Ἁγίου | Νικομηδέως, | ἐπὶ ἱερέως || Λέοντος | τοῦ Ἀγαθάρχου | Μαραθωνίου[3].

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Cf. n. 786[1]. 2 Somniorum interpretes etiam in aliis titulis Deliis deorum Aegyptiorum (n. 765, 1) occurrunt; hic videmus προστάγματα deorum, ex quibus longe plurima ex his donis eis oblata sunt (n. 786[1]), plerumque per somnum eis obtigisse, ut ministris opus esset qui ea interpretarentur. 3 Hinc apparet titulum eo anno, quo insula rursus in Atheniensium potestatem pervenit (167 a. Chr.) recentiorem esse.

---

760 Parva basis marmorea inventa Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 333 n. 30.

Ἴσιδι Δημονίκη Νικίου ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέ|κνων Ἀριστείδου καὶ Ἀρισ|τοκλέους καθ' ὅραμα[1], ἐπὶ ἱερέως Φιλοκράτου.

Litterae volgares praeter ΑΘΠΣ. 1 Quia deam per somnum viderat. Cf. n. 784[2]. 786[1].

---

761 Lapis leucophaeus, praeter eam partem quae titulum habet paene rudis; litterae neglegenter incisae. Effossus Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 323 n. 13.

Ἀνούβιδι Ἡγεμόνι[1], Σαράπι | Σωτῆρι, Ἴσι Σωτε(ί)ραι[2] | Ἀπολλώνιος Χαρμίδου | σινδονοφόρος[3] || κατὰ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Ut alibi (n. 762[1]) ipsa nomina deorum Graecorum dis peregrinis ac potissimum Aegyptiis imponuntur, sic hic certe ἐπικλήσεις Mercurii Anubidi, Iovis Sarapidi, Dianae Isidi tribui videmus. 2 ΣΩΤΕΡΡΑΙ. Ἶσις Σώτειρα etiam n. 764, 1 est. 3 Cf. n. 754[5].

---

762 Basis marmorea in superficie excavata; litterae diligenter incisae. Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 331 n. 26.

Πρῶτος Πυθίωνος Κῷιος, σωθεὶς | ἐκ πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων, | Σεράπει, Ἴσει, Ἀνούβει, Ἀπόλλωνι[1], θε|οῖς συννάοις,

ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν ‖ παιδίων Φιλουμένης[2] καὶ Πυθίω|νος χαριστήριον.

Litterae volgares praeter ΑΠΣ. 1 Apollinem hic intellegendum esse Harpocratem sine dubio recte statuit Hauv. provocans ad n. 764, 2 Ἔρωτι Ἁρφοκράτει Ἀπόλλωνι et C. I. G. 7043, 1 Μέγας Ὧρος Ἀπόλλων Ἁρφοκράτης. 2 Duo prima huius versus vocabula in rasura rescripta sunt.

---

763 Basis marmorea. In superficie duo vestigia pedum. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 336 n. 37.

Ἀπατούριος Διοδώρου | Μιλήσιος τὰ βήματα[1] | ἀνέθηκεν Ἴσιδι | Δικαιοσύνῃ[2] ‖ κατὰ πρόσταγμα[3], | ἐπὶ ἱερέως Ἀριστίωνος τοῦ | Εὐδόξου Μελιτέως[4].

Litterae volgares praeter ΑΘΞΠΣ. 1 Quae in superficie lapidis insculpta sunt more satis frequenti apud Graecos, de quo disputavit A. Conze Reise auf der Insel Lesbos p. 31 sqq., congestis omnibus exemplis quae tum nota erant. Qui quod peregrinationis ad delubrum dei feliciter peractae haec monumenta existimat, sine dubio verum vidit. Nam quod Hauv. de pedum potius morbis deorum ope curatis cogitat propter n. 775, 3. 4 ὑπὲρ τῆς ὁλοκληρίας τῶν ποδῶν, fugit illum longe alius generis monumentum esse. Namque ut ipse concedit hic βήματα (non πόδες) Conzii interpretationi magis favere, sic non neglegendum est hic duorum pedum vestigia in lapidis superficie excavata haberi, illic ipsos pedes anaglypho expressos. 2 Non modo ἐπικλήσεις Graecae in deam Aegyptiam transferuntur (Σώτειρα n. 761[2]), sed etiam propria nomina dearum Graecarum, ea potissimum quae ad rerum humanarum regimen spectent, perfrequenter cognominum instar adiunguntur Isidis nomini. Cf., ut Deliorum modo titulorum exemplis utar, Ἴσιδι Νεμέσει Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 336 n. 38, 1. p. 337 n. 40, 5. ἄγαλμα Ἴσιδος Νεμέσεως ibid. p. 337 n. 39, 5. Νίκῃ Ἴσιδι p. 339 n. 44, 1. Ἴσιδι Τύχῃ Πρωτογενείᾳ infra n. 765, 3. Ἴσιδι Ὑγιείᾳ Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 339 n. 42, 3. Ceterum Ἶσις Δικαιοσύνη etiam a Plutarcho commemoratur eo loco quem attuli n. 754[1]. De legibus ab ea latis et iustitiae cura Diodorus I, 27, 4 et hymni lapidibus incisi qui Andri et Ii inventi sunt mentionem faciunt. Cf. quae composuit W. Drexler ap. Roscher Ausf. Lexicon d. gr. u. röm. Myth. II, 1 p. 459 sq. 3 Cf. n. 786[1]. 4 Cf. n. 759[3].

---

764 Tabula quadrata marmoris albi fracta in duas partes, eruta Deli. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 458 n. 7.

Ἴσιδι Σωτείραι[1] Ἀστάρτει Ἀφροδίτηι | καὶ Ἔρωτι Ἁρφοκράτει[2] Ἀπόλλωνι[3] Ἀνδρόμαχος Φανομάχου | [ὑπὲρ ἑαυτοῦ] καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων χαριστήριον.

1 Cf. n. 761[2]. 2 De nominis scriptura cf. n. 559[5]. 3 Cf. n. 762[1].

---

765 Basis marmorea. In litteris vestigia coloris rubri. Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 339 n. 43.

Πτολεμαῖος Διονυσίου Πολυρρήνιος[1] ὀνειροκρίτης[2] | καὶ ἀρεταλόγος[3] καὶ ἡ γυνὴ Καλλίστιον Μαρσύου Ἀντιό|χισσα Ἴσιδι Τύχηι Πρωτογενείαι[4] ὑπὲρ τοῦ δήμου | τοῦ Ἀθηναίων, ἐπὶ ἱερέως Γαΐου Ἀχαρνέως[5].

Litterae volgares praeter ΑΠΣ. 1 Cf. n. 241[8]. 2 Cf. n. 759[2]. 3 Cf. n. 784[2]. 4 Cf. n. 763[2]. 5 Cf. n. 759[3].

---

766 Tabula marmoris albi, fracta ab inferiore parte, inventa Deli. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 460 n. 11.

Ὧρωι | κατὰ τὸ πρόσταγμα[1] | τοῦ θεοῦ | Κτήσιππος ‖ Κτησίππου | Χῖος[2] | μελανηφόρος[3].

1 Cf. n. 786[1]. 2 Ab eodem homine aliud donum Isidi oblatum testatur titulus C. I. G. 2294: Ἴσι [Κ]τήσιππος [Κ]τησίππου Χῖος [με]λανηφόρος. 3 Cf. n. 559[2].

---

767 Tabula marmoris albi eruta Deli. In litteris vestigia coloris rubri. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 498 n. 16.

Εἰσίδωρος Νουμη|νίου Ἱεροπολείτης[1] | ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς |

Litterae ΑΠΣ. 1 Ex urbibus quibus Ἱεράπολις nomen erat (cf. Steph. Byz. s. v.) hic designari videtur Syriaca, quae ab indigenis *Mabog* (Βαμβύκη, hodie quoque *el Manbedsch*, cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie II, 2 p. 2843) vocatur. Nam illic Atargatis (v. 5) antiquissimum et celeberrimum omnium templum habebat.

γυναικὸς καὶ τῶν τέ‖κνων Ἀδάδωι[2] καὶ Ἀταρ|γάτει[3] καὶ Ἀσκληπιῶι[4] ἐ[π]ὶ | ἱερέως Θεοδότου τοῦ | Διοδώρου Σουνιέως[5].

2 Deus Solis apud Syros, cuius a nomine tres Damascenorum reges *Benhadad* vocati sunt. Cf. Tümpel ap. Pauly-Wissowa Realenc. I, 1 p. 339, qui provocat ad Macrob. Sat. I, 23, 17 sq. et Plin. hist. n. XXXVII, 186. Quia Heliopoli (*Baalbek*) primariam sedem habebat, sacris eius per orbem Romanum propagatis Latine Iuppiter Optimus Maximus Heliopolitanus vocari solebat (L. Preller Röm. Myth. I ed. 3 cur. Iordan p. 402); neque absurda est coniectura, de eodem n. 771, 2 Graecam appellationem Διὶ τῷ πάντων κρατοῦντι accipiendam esse. 3 Deae Hierapolitanae (not. 1) sacra Delia praeter hunc titulum testantur Bull. VI p. 498 n. 17, 1 Μάνιος Οὐηράτιος Γαΐου Ἀταργάτει εὐχήν. n. 18: Ἀταργάτει [ἁγ]νῇ θεῷ . . ιναῖος ἁλιεὺς κατὰ πρόσταγμα. n. 19: Ἁγνῇ θεῷ Ἀταρ[γάτει]. n. 20, 2: Ἀταργάτιος, fortasse etiam n. 21, 1 Ἀ[τά]ργι(?) θ[ε]ῷ ἐπηκόῳ. Astypalaeae eandem habes n. 768, 4, Smyrnae n. 584, 2. 13 τὴν θεὸν aliam non esse piscium sacrorum cultus prodit. 4 Qui tertius duobus numinibus Syriis adiungitur, ne ipse quidem Graecus esse videtur. Cf. n. 762[1]. Phoenicum *Ešmun* (cf. Roscher Lex. der gr. u. r. Mythol. I, 1 p. 1385) a Graecis Ἀσκληπιός vocari solet, sed is num etiam a Syris mediterraneis cultus sit ignoro. 5 Cf. n. 759[3].

---

768 Ara parva quadrata marmoris albi, Astypalaeae in domo privata. Ed. O. Rayet Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 407. Ex hoc exemplo, inspectis etiam Rayeti schedis, F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 44 n. 188.

Ἀντίοχος | καὶ | Εὔπορος | Ἀταργάτειτι[1] ‖ ἀνέθηκαν.

Litterae ΑΘΠΡΣ. 1 Exitum nominis in Rayeti schedis ΕΙΤ ϕ esse testatur H., cum R. ipse ΕΙΤΙ expresserit. Ceterum utrum mero errore syllaba τει (τι) iterata sit, ut opinatur Hi., an hic teneamus flexionem nominis barbari in -ῖς, -ῖτος, discrepantem illam ab usitata, vix diiudicari poterit. Rectissime vero Hi. negat esse cur lapidem aliunde Astypalaeam translatum sumamus. Immo sodalitatem Syrorum potissimum hominum deam patriam in illa insula coluisse, cuius rei luculentissimum exstet testimonium, decretum illius collegii editum ab ipso Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 41 n. 178.

---

769 Basis quadrata marmoris albi inventa Deli. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 460 n. 13.

Κλεοστρατίδης Ἀπολλωνίου | Ἀθηναῖος[1] | ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων | καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων ‖ καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ

καὶ τῶν θεραπευτῶν | τοὺς Ἔρωτας καὶ τὰς παραστάδας | Ἁγνῆι Ἀφροδίτηι Συρίαι θεῶι[2] | χαριστήριον, ἐφ ἱερέως | Νικοστράτου τοῦ Δημαρέτου Λαμπτρέως[3]. ‖ ἀνετέθησαν δὲ οἱ Ἔρωτες ἐφ' ἱερέως | Ζωΐλου τοῦ Ζωΐλου Φλυέως[4], | δημοσίου δὲ Εὐτυχίδου.

---

1 Eiusdem hominis munificentiam duae aliae inscriptiones testantur, ex quibus altera (Ἀθηναίου IV p. 461 n. 14) ad verbum cum hac consentit, sed angulo sinistro superiore fracto versuum 1—4 partem modo habet, etiam infra nonnullis locis mutilata est. Altera, cuius dimidia pars a dextra periit (Ἀθ. IV p. 461 n. 15) eisdem formulis concepta est, sed alius dedicationis et alius anni; cf. v. 5. 6 ἀνετέθη ὁ θρόνος ἐπὶ ἱερέως Αἰσ[χρίωνος ------,] ζακορεύοντος Δημητρίου. 2 Cf. Ἀθην. IV p. 462 n. 16, 2 Αἰσχρίων Αἰσχρίωνος τοῦ Διονυσίου Μελιτεὺς ἱερεὺς γενόμενος Ἁγνῆς Ἀφροδίτης ἐν τῷ ἐπὶ Ἀριστάρχου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ. p. 459 n. 9 Ὁ ἱερεὺς Διόφαντος Μαραθώνιος Ἀφροδίτηι Ἁγνῆι χαριστήριον. Bull. de corr. Hell. VII p. 367 n. 17, 5 κανηφορήσασαν Ἁγ[νῆι] Ἀφροδίτηι. vs. 7 Ἁγνῆι Ἀφροδίτηι. Cui nomini quod in Cleostratidis dedicationibus adiungitur Συρίαι θεῶι (sic etiam Ἀθ. IV p. 461 n. 15, 4) ad eandem numinum inter se similium confusionem referendum videtur, quam in Iside (n. 763[2]) et Harpocrate (n. 764, 2) observavimus. 3 Cf. n. 759[3]. 4 Nicostrati sacerdotis anno Cleostratides pecuniam dederat et opus ut efficeretur mandaverat, Zoili, qui sine dubio proximus post illum erat, sacerdotio simulacra perfecta in templo collocanda curavit.

---

770 Tabula marmoris albi inventa Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 500 n. 23.

---------- Στερτίνιος | Σπορίου Ῥωμαῖος Ὑδρέω[ι][1] | ἐπηκόωι χαριστήριον | ἐφ' ἱ(ε)ρέως Θεομνήστου ‖ Κυδαθηναιέως[2], | ζακορεύοντος | Νυσίου[3].

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Numen barbarum ignotum. Nam quod H. affert, inter deos Syrios qui Hierapoli (n. 767[1]) culti sint unum nomen *Hedrôn* gerere, cognatum illud quidem cum *Hadar* item Syriaca dei cuiuspiam appellatione (Maspéro, de Carchemis oppidi situ et historia p. 22. 23), id neutiquam certum est. 2 Cf. n. 759[3]. 3 [Διο]νυσίου supplet Hauv. At sic et hic symmetriam versuum molestissime turbatam et n. 758, 9 in medio versu tres litteras socordia omissas esse statuendum esset, cum manifestum sit, hos duos locos se invicem tutari.

771 Lapis non laevigatus praeter planitiem quae titulum habet, erutus Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 502 n. 25.

Κατὰ πρόσταγμα[1] Ὀσείριδος | Διὶ τῶι πάντων κρατοῦντι | καὶ Μητρὶ μεγάλῃι τῆι πάντων | κρατούσῃι[2] Ἀριστοκύδης Δημα|ρήτου καὶ Ἀρτέμων Πυθέου.

Litterae ΑΠΣ. 1 Cf. n. 786[1]. 2 Adadum et Atargatin (n. 767, 5) interpretatur H. non inepte, siquidem etiam alibi dei peregrini sub nominibus Graecis latent (n. 762[1]). Sed tamen certam non esse illius coniecturam vix ipsum fugerit.

---

772 Basis oblonga, fracta a dextra, eruta Athenis ad septentrionalem arcis murum inter Propylaea et Erechtheum. Edd. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1886 p. 81 n. 4, tab. VI. Ex Lollingii collatione A. Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 88 n. 373[91]. Auctum duobus frustulis versuum 1. 2 a dextra parte titulum exhibuit P. Wolters, Antike Denkmäler herausgeg. von K. D. arch. Inst. I (1890) tab. 53 (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 181). Cf. quae disputaverunt C. Robert Hermae XXII p. 129 sqq. F. Studniczka Jahrbuch des arch. Inst. 1887 p. 135 sqq.

Νέαρχος[1] ἀν[έ]θεκε[ν ὁ κεραμε]|ὺς[2] ἔργον ἀπαρχὲ[ν[3] τ]ἀθ[εναίαι[4]].

Litterae Atticae antiquiores ΑΕΘΜΝΡϟ+. Vs. 3. 4 multo diductioribus litteris exarati quam 1. 2; sed in utroque versuum pari litterae accurate στοιχηδόν dispositae. 1 Robertus hic eundem hominem agnovit, cuius inscriptio in testa vasis figuris nigris picti, inventa in arce, edita ab O. Benndorf Griech. u. sicil. Vasenbilder tab. XIII legitur haec: [ἔ]γραφσεν κ[ἀποίεσεν] | Νέαρχός με. Sub finem sexti a. Chr. n. saeculi hunc artem exercuisse videri, id quod perbene conveniret cum Antenoris sculptoris nomine (not. 5). Obloquitur Studn., sed eius supplementum (not. 2) non uno nomine improbabile est. 2 Hic cum Cavvadias nomen υἱ]ὺς deprehendere sibi visus esset, Studn. totum versum sic refingere conatus est Νέαρχος ἀν[έ]θεκε [Νεάρχο ὑι]ύς. At neque probabile est hoc nomen hic additum esse, v. 4 non item, et rectissime monuit R. a sermone quo Attici in titulis pedestri oratione compositis usi essent hunc nominativum alienum esse. Quod Studn. ad νέκυς aeque cum νεκρός Athenis usurpatum et ad genetivum υἱέως (debebat certe υἱέος scribere) provocat, Roberti sententiam neutiquam refutavit. Etenim υἱός et υἱόν non alius stirpis declinationisve sunt atque υἱέος υἱεῖ υἱεῖς

Ἀντένορ[5] ἐπ[οίεσεν ʿ]ο Εὐμάρος[6] τ[ὸ ἄγαλμα][7].

υἱέων υἱέσι, sed propter fastidium vocalis υ in duabus deinceps syllabis repetitae dissimilatione ex υἱός, υἱόν natae sunt. Quam aliquando etiam ab Atticis neglectam esse ille genetivus profecto non potest probare. 3 Cf. I. G. A. p. 156 n. 543, 6. 7 *Ϝέργων δεκάταν*; Ross Inscr. inedd. fasc. III p. 39 n. 298 Νικίας μ' ἀνέθηκεν, Ἄπολλ(ο)ν, υἱὸς Θρασυμήδεος, ἔργων ὧν ὁ πατὴρ ἠργάσ(σ)ατο, τὴν δεκάτην σοι. Ad idem fere redit ἀπὸ τῆς τέχνης n. 773, 3. 4 +Ϝι . ιαϴ lapis. 5 Eundem statuarium qui Harmodii et Aristogitonis imagines, anno 480 a. Chr. in Asiam avectas, postea vero Atheniensibus redditas et iuxta recentiores Critii et Nesiotae prope Martis templum collocatas (Pausan. I, 8, 5. Arrian. Anab. III, 16, 7. VII, 19, 2. Plin. N. h. XXXIV, 70. Valer. Max. II, 10 *ext.* 1) sculpserat, iam Cavv. hic agnovit reliquique omnes probaverunt, quia litteratura tituli illius aetati optime convenit. 6 Nominativus non potest non Εὐμάρης esse. Tamen pictorem, qui primus virorum et mulierum imagines certa ratione distinxisse fertur, perquam probabiliter hic agnovit R., nam *Eumarus* scriptura, qua utitur Plinius N. h. XXXV, 56, errore non nimis gravi orta esse potest. Ki.

---

773 Amphipoli (*Jeniköi*). Ex L. Couvii apographo ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 110 n. 2.

Μ(ᾶρκος) Καικέλιος[1] | Σωτᾶς ὁ χαλκεὺς | ἀπὸ τῆς τέχνης[2] | Θεοῖς μεγάλοις || τοῖς ἐν Σαμοθρᾴκῃ[3].

Litterae ΑΘΠΣ. 1 De hac scriptura cf. Hermae VI p. 140. 2 Cf. n. 772[3]. 3 Cf. n. 342, 19. 596, 5. 659, 19.

---

774 Lapis cum anaglypho, inventus Philippopoli Thraciae, delatus in Italiam ubi est in oppido Moncalieri in collectione collegii Caroli Alberti. Ed. L. Bruzza Annali dell' Instituto arch. Rom. XXXIII (1861) p. 380.

Litterae volgares praeter ΠΣ si apographo fides. Vs. 2 init. tenues reliquias litterae C sibi deprehendisse videtur editor, eodem versu medio O angulatam esse et lineam curvam ultra verticem prolongatam habere ut δ minusculae primo aspectu haud dissimilis sit littera testatur idem. Sed id recte ad meram lapicidae neglegentiam refert, ut T bis ad litterae Γ formam prope accedentem. Imperatorum Romanorum temporibus monumentum dedicatum esse in propatulo est.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | [Σ]τρατία ὑπὲρ τῆς ὁράσεως[1] | θεᾷ Δήμητρι[2] δῶρον[3].

1 In anaglypho Stratiam repraesentari ad deam accedentem manibus quidem sublatis adorandi causa, sed clausis oculis, ut malum cuius medelam petebat indicetur, testatur B. 2 Deam anaglyphum exprimit longe celsiore quam reliquae omnes figura, spicas tenentem, cum serpente. Cererem hic ut deam medicam implorari singulare est; certe quae B. congessit testimonia nihil momenti habere mihi videntur. 3 Raro de rebus quae homines deis consecrant, quae proprie ἀναθήματα vocantur, haec vox usurpatur in titulis pedestri sermone compositis. Confer tamen n. 787, 4.

---

775 Coloae in Phrygia; supra titulum duo pedes mulieris anaglypho expressi. Ex A. Fontrierii apographo et ectypo ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 128.

Ἀρτέμιδι Ἀναείτι[1] καὶ | Μηνὶ Τιάμου[2] Μελτίνη | [ὑ]πὲρ τῆς ὁλοκληρίας | [τῶν] ποδῶν εὐχὴν || [ἀνέσ]τησεν.

Litterae ΑΠΣΩ. 1 Anaïtidis, quae a Graecis cum Diana confundebatur, cultum novimus apud Lydos, quorum in oppido Philadelphea principum Romanorum aetate Σεβαστὰ Ἀναείτια celebrabantur (Lebas-Waddington Asie mineure 655). Ea sacra etiam in Phrygiam propagata esse hic demum titulus docuit. 2 De Menis sacris in universum cf. n. 633[2]. Cognomen Τιάμου barbarum idemque obscurissimum, nam quaecumque prolata sunt de eius vi atque origine neutiquam accommodata esse ad persuadendum verissime monuit W. Drexler apud Roscher Lexicon der gr. u. röm. Myth. II, 2 p. 2753.

---

776 Columna marmoris Pentelici inventa Athenis in Asclepieo. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 326 n. 6. Ex Koehleri apographo W. Dittenberger C. I. Att. III, 1 Add. p. 485 n. 132*a*.

Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγιείαι | καὶ τῶι Ὕπνωι[1] | Θεωρικὸς Συνδρόμου | Στειριεὺς[2] χαριστήριον.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Inter permultas dedicationes Aesculapii filiarumque quae Athenis in Asclepieo erutae sunt, Somnus illis adiungitur nusquam nisi hic. Cave tamen de incubationis more hoc accipias, qui ut Epidauri celeberrimus (n. 802 sqq.), sic ab Atheniensium sacris alienus fuit. Immo quia haud raro post diutina insomnia rediens somnus gratissimum

valitudinis indicium est eoque vires longinquo morbo exhaustae insigniter restituuntur, ei inter deos medicos locus concessus videtur. Cf. etiam n. 631[3]. 2 C. I. Att. II, 470, 107. 108 inter Pandionidis tribus ephebos sunt Καλλικρατίδης Συνδρόμου Στειριεὺς et Θε[ω]ρικὸς Συνδρόμου Στειριεύς, archonte Agathocle, cuius de anno etsi dissentitur, tamen quin alterius a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis sit non licet dubitari. Sequitur ut hoc donum, quod Theoricus sine dubio aetate provectior dedicavit, ad priorem primi a. Chr. n. saeculi partem referatur. Tertius frater esse videtur Οἰνόφιλος Συνδρόμου Στειριεὺς C. I. Att. III, 1297, 3 sqq., fratris filius Καλλικρατίδης Συνδρόμου Στειριεὺς C. I. Att. III, 109, 6. 110, 6, gymnasiarchus Augusti fere principatu.

---

777 In plintho statuae exiguae Hygiae inventae in Asclepieo Epidauriorum. Edd. Cavvadias Γλυπτὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου n. 271. B. Staïs Ἐφ. ἀρχ. 1886 p. 249. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 60 n. 159.

Τῇ Ὑγείᾳ Γάϊος ἴατρα[1].

Litterae ΑС. 1 Cf. Hesych. ἴατρα· μισθοὶ θεραπείας et titulos Epidaurios n. 802, 45. 803, 8. 35. 804, 20; permultas eiusdem formationis et significationis voces, ut λύτρα, θρέπτρα, σῶστρα, κόμιστρα, ἐκτίματρα (n. 779, 3) in sermone Graeco esse nemo ignorat.

---

778 Titulus in plintho statuae exiguae puerulum repraesentantis, inventae in Asclepieo Epidauriorum. Ed. Cavvadias Γλυπτὰ τοῦ ἐθνικοῦ Μουσείου n. 281. Fouilles d'Epidaure I p. 60 n. 160.

Τῷ Τελεσφόρῳ | Γάϊος ἴατρα[1].

Litterae ΑСω. 1 Cf. n. 777[1].

---

779 Basis marmoris caerulei inventa Cnidi in sacro Cereris. Edd. C. T. Newton History of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae II p. 715 n. 18 (tab. LXXXIX). G. Hirschfeld Greek Inscriptions in the British Museum IV, 1 p. 21 n. DCCCX.

Δάματρι καὶ Κούραι καὶ τοῖς | θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ | Κούραι[1] χαριστεῖα[2] καὶ ἐκτίμα|τρα[3] ἀνέθηκε Πλαθαινὶς Πλά|τωνος γυνά[4].

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Eandem formulam habes Gr. inscr. in the Br. Museum IV, 1 p. 20 n. DCCCVI, 3, nisi quod post παρὰ Δάματρι non additur καὶ Κούρᾳ. Qui sint illi Cereris et Proserpinae θεοὶ σύνναοι, vides ex titulo ibidem expresso p. 22 n. DCCCXI: Σώστρατος Λαχάρτου Δάματρι, Κούρᾳ, Πλούτωνι Ἐπιμάχῳ, Ἑρμῆ. Multo frequentiores sunt tituli Cnidii dedicatorii, qui Cererem et Proserpinam modo appellant aut coniunctas aut alterutram ex eis solam. 2 Vox Doriensium Asianorum et insulanorum vicinorum propria. Apud Cnidios iterum occurrit Gr. inscr. in the British Museum IV, 1 p. 25 n. DCCCXVIII, 4; in titulis Theraeis item bis legitur Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 99 n. 416, 3. 420, 6. In reliqua Graecia hac vi inferiore aetate usurpatur χαριστήριον. 3 Nomen singulare et obscurum. Donum expiandi causa oblatum significari non posse, quia illud verbum Graece non ἐκτιμᾶν, sed ἐκτίνειν sonaret, perspexit Hi. Idem quod honoris causa deo consecraretur indicari negavit, quia ἐκτιμᾶν nusquam de honore debito qui a mortalibus deo haberetur, usurpatum occurreret. Si in re obscurissima coniecturam proponere licet, mulierem ex servitute aut captivitate deae ope redemptam ei gratiam referre putaverim. Nam etsi ne huius quidem verbi ἐκτιμᾶν notionis ullum tenemus exemplum, tamen ex praepositivis ἐξ et nominis τιμά (*pretium*) significationibus ea non incommode derivatur. 4 Eiusdem mulieris duo alia dona, ex quibus alterum Proserpinae soli offertur, alterum una cum matre, habes Gr. inscr. in the Br. Mus. IV, 1 p. 21 n. DCCCVIII. DCCCIX.

---

780 Basis marmorea inventa in alveo torrentis prope rudera Lebenae veteris in insula Creta. In altera parte titulus similis huius, sed tam mutilus ut eum hic repetere inutile sit. Ed. F. Halbherr Museo Italiano di antichità classica III p. 724 n. 173*a*.

Οὔλπιοι Νείκαν|δρος καὶ Σωτ[ή]ρι|ος Ὑγείᾳ Σω[τεί]|ρῃ Συνοδοι[πό]|ρῳ[1] κατ' ὄναρ[2].

Litterae ΑΔЄΠCΩ. 1 Dea quae homines in peregrinationibus, quippe quae multifariam valetudini periculosae sint, comitatur et conservat. Alius eiusdem generis dedicationis fragmentum apud H. n. 173*b* v. 2 item certa appellationis [Συνοδοι]πόρῳ vestigia servavit. 2 Cf. n. 786[1].

---

781 Stela marmorea inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 166 n. 57. Baunack Studien I p. 98 n. 57. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 48 n. 63.

Litterae volgares praeter ΑΔΘΛΠΣ.

Ἱεροκλῆς Ἀφρο|δεισίου ἱερεὺς | τοῦ Σωτῆρος Ἀσκλη|πιοῦ Πανθείῳ[1] κα||τ' ὄναρ[2].

1 Cf. titulum Epidaurium ap. Cavvadiam Fouilles I p. 48 n. 63*a* Βωμὸν Πανθείωι ἱερεὺς ἱδρύσατο Δᾶος. Cum iam satis antiquo tempore usitatum fuisset omnibus deis una (θεοῖς, θεοῖς πᾶσι, θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις) dona offerre et sacra facere, mox communia omnium deorum delubra (Πάνθεια, ut Olympiae secundum testimonium scholiastae Pindari Ol. III, 60. VIII, 12) constituta sunt. Sed inde ab Augusti aetate etiam omnium deorum in unum, cui Πάνθειος nomen esset, confusio obtinebat. H. Usener Götternamen p. 345 sqq. 2 Cf. n. 786[1].

---

782 Ara marmorea rectangula inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 150 n. 43. Baunack Studien I p. 94 n. 43. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 58 n. 135.

Ἐλέου | βωμὸν[1] | Ἱεροκλῆς[2] | κατ' ὄναρ[3].

Litterae volgares praeter ΑΣΩ. 1 Cf. Pausan. I, 17, 1 Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα καὶ Ἐλέου βωμός, ᾧ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὄντι ὠφελίμῳ, μόνοι τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι. Rectius Diodorus XIII, 22, 7 primos omnium Athenienses Misericordiae aram consecrasse refert. Ceterum de illa Attica ara fusius disputavit C. Wachsmuth Die Stadt Athen im Alterthum II p. 436. 2 Sine dubio Aphrodisii f. sacerdos Aesculapii Servatoris (n. 781, 1). 3 Cf. n. 786[1].

---

783 Basis parva rotunda marmoris Hymettii inventa Athenis ad Asclepieum. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 418 n. 9. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger C. I. Att. III, 1 Add. p. 491 n. 181*c*.

Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ | καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς | πᾶσι καὶ πάσαις[1] κατὰ ὄ|νειρον[2] Καικίλιος ὁ χρη||ματίζων[3] Βούλων Μοι|ραγένους

Litterae ΑΖΗΗΘΠΣΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 1 Cf. n. 786[2]. 2 Cf. n. 786[1]. 3 Graeci qui civitate Romana utuntur plerumque nomen Graecum praenomini et nomini gentili ita adiungunt, ut cognominis Latini locum teneat. Rarissime formulae ὁ καί, ὁ χρηματίζων, ὁ ἐπικληθείς, quae suum locum tenent ubi aliquis duo nomina Graeca habet, sic usurpantur. Sed cf. Olympia V p. 335 n. 220, 6 Ἀπολλ[ώ]νιος

Φυλάσιος[4], | ζακορεύοντος Μά(ρ)|κου[5] Κορτίου Ῥούφου | Ἁγνουσίου.

Ἀπολλωνίου υἱὸς Ἠλεῖος ὁ καὶ Τιβέριος [Κλ]αύδιος. p. 517 n. 424, 2 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου ὁ καὶ Τιβέριος. p. 479 n. 369, 3 Τιβέριος Κλαύδιος Ἀπολλωνίου υἱὸς ὁ καὶ Ἀπολλώνιος. 4 Familiam nobilem pagi Phylasiorum, in qua alternis vicibus nomina Bulo et Moeragenes usurpabantur, a fine primi post Chr. n. saeculi usque ad medium tertium floruisse tituli (C. I. Att. III, 78, 6. 7. 1020, 29. 1101, 5. 6. 1110, 21. 1141, 9. 1186, 11. 76. 1193, 6. 24) docent. Sed nulli ex his nomen gentile *Caecilius* tribuitur. 5 ΜΑΒ|ΚΟΥ.

---

784 Stela marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum occidentem versus a Parthenone. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικὸν 1888 p. 206. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII p. 168 n. 5. Ex apographo a Lollingio misso Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 259 n. 1426*b*.

Ἀθηνάαι[1] Μένεια ἀνέθηκεν | ὄψιν ἰδοῦσα ἀρετὴν[2] τῆς θεοῦ.

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. n. 101, 67. 586, 2. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 24 not. 138. Ex hac scriptura de tituli aetate coniecturam facere licet. Neque enim ullum exstat eius exemplum medio saeculo a. Chr. n. quarto recentius. F. 2 Cf. n. 806, 9 sqq.: [ἰδοῦσαν] δέ με πλείονας ἀρετὰ[ς τοῦ θεοῦ καθ' ὕπ]νον [ἀν]αγράφειν ὁ θεὸ[ς ἐκέλευσε τὰς ὄψ]εις. Strabo XVII, 1, 17 p. 801 Cas. Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις — ἔχουσα τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν πολλῇ ἁγιστείᾳ τιμώμενον, — ὥστε καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἄνδρας πιστεύειν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἑτέρους. συγγράφουσι δέ τινες καὶ τὰς θεραπείας, ἄλλοι δὲ ἀρετὰς τῶν ἐνταῦθα λογίων (ἀρεταλογίων C D F, ἀρεταλογιῶν Reinach). Hic quoque, ut eis locis de quibus S. Reinach Bull. de corr. Hell. IX p. 257 sqq. docte et subtiliter disputavit, vim divinam quae mirabilem in modum hominibus laborantibus salutem afferret, voce ἀρετή significari vidit Fouc. Neque dubito quin recte Reinachius hinc repetiverit nomen ἀρεταλόγος (n. 765, 2), de quo sane multa in contrariam partem disputata sunt. Cf. O. Crusius apud Pauly-Wissowa Realencyklopaedie II 1 p. 670.

---

785 Basis quadrata marmoris albi, in domo G. Nicolaïdis in oppidulo sito ad principalem insulae Patmi portum. Ed. J. Sakkelion Ἐφ. ἀρχ. περίοδος II p. 261 n. 230.

[Ἀ]ρτέμιδι Πατμ[ίᾳ[1] | ἀ]νέθηκε Ζω[ΐς][2] | καθ' ὕπνο[υ]ς[3].

Litterae ΑΖΘΠΣⲰ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 1 De Diana Patmi culta testantur cum mensis Ἀρτεμισιών (n. 684, 4) tum epitaphium metricum mulieris sacerdotis Ross Inscr. inedd. fasc. II p. 72 n. 190 (Kaibel Epigr. Gr. 872), ubi v. 7 Patmus νῆσσος ἀ[γα]υ[ο]τάτη Λητωΐδος vocatur. De origine sacrorum v. 9. 10 legimus [Σκυθ]ί[η]θεν ἀρήϊος εἶσεν Ὀρέστης ...... φύγεν ἧς μητροφόνου μανίης; v. 12 [βο]υλαῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης. 2 Supplevi. Ζῶ[σα] S., quod nomen Graecum esse non videtur. 3 Cf. n. 786[1].

---

786 Ara parva quadrangula; in fronte anaglyphum repraesentans Panes duos stantes, ex quibus alter a sinistra nudus fistula canit, alter a dextra vestitus fistulam manu dextra demissa tenet. Tituli v. 1—3 supra anaglypha, v. 4—5 infra. Erutum monumentum Athenis ad radices occidentales arcis. Ed. H. Schrader Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 275.

Εἰσιὰς Διοδώρου | ἐκ Λαμπτρέων | Μητρὶ θεῶν | κατ' ἐπιταγήν[1]. πάντα ‖ θεὸν σεμνύνομεν[2].

Litterae ΑΕ(nonnunquam Ε)ΘΠΣ. 1 Eiusmodi formulae haud infrequentes sunt in titulis dedicatoriis, veluti προστάξαντος τοῦ θεοῦ C. I. Att. II, 1491, 2. [θεοῦ π]ροσταγῇ Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 59 n. 148. κατ' ἐπίταγμα C. I. Att. III, 163, 3. 209, 2. κατὰ πρόσταγμα n. 759, 4. 761, 5. 763, 5. 766, 2. 771, 1. C. I. Att. III, 164, 1. Bull. de corr. Hell. VI p. 339 n. 44. Iubere poterat deus aut per somnum aut oraculo; neque raro distincte alterutrum genus divini imperii significatur (κατὰ μαντείαν 787, 5. κατ' ὄναρ n. 780, 3. 781, 4. 782, 4. κατὰ ὄνειρον 783, 3. καθ' ὕπνους 785, 3. Idem significare videtur n. 760, 3 καθ' ὅραμα). 2 Idem hoc sibi velle videri ac morem omnibus deis una (n. 783, 3) aut Pantheo (n. 781, 4) aliquid dedicandi statuit Schr., non improbabile existimans Panum imagines propter recentioris aetatis dei nomen a πᾶν derivantis opinionem hic additas esse. Sed mihi id modo caveri videtur, ne unius deae veneratione reliquorum invidia excitetur. Cf. Plat. Sympos. 180 E ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ πάντας θεούς. n. 751, 6 deorum quibus Selinuntii victoriam acceptam ferunt nominibus subiungitur καὶ διὰ τὼς ἄλλως θεώς.

---

787 Columna rotunda inventa in Piraeeo. Ed. J Schmidt Mitth. des arch. Inst. in Athen VI (1881) p. 342 (Koehler C. I. Att. II, 3 p. 351 n. 1571 *b*).

Νικαγόρ[α] | Φιλιστίδου | γυνὴ Παιανιέως | Διὶ δῶρον[1] ‖ κατὰ μαντείαν[2] | ἀνέθηκε.

Litteratura volgaris Ionica, quam Sch. recte quarto aut tertio a. Chr. n. saeculo vindicat. 1 Cf. n. 774[3]. 2 Cf. n. 786[1].

---

788 Thasi. Ed. E. Miller Revue archéologique XIII p. 284 n. 34.

Ποσιδώνιος κα[ὶ | Σ]τρατηγὶς [Τ]ύχῃ | Θάσου[1] εὐχήν.

Litterae volgares praeter ΠΣ. 1 Editor sic distinguit: κα[ὶ Σ]τρατηγίς, [τ]ύχῃ. Θάσου εὐχήν. Quae quid sibi velint non assequor. Immo Fortunae Thasi nescio quid dedicavit Posidonius cum uxore. Quo de sacrorum genere cf. n. 397, 5 ἱέρειαν — τῆς Τύχης τῆς πόλεως (Athenarum).

---

7. Oracula.

789 Tabula marmoris fracta in quattuor partes, inventa Eleusine. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1888 p. 25 sqq. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 433 sqq., qui pleraque sollertissime et felicissime restituit. Ex Lollingii apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 30 n. 104 *a* (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 580 n. 674). Cf. quae exposuit Tsuntas Ἐφ. ἀρχ. 1888 p. 113 sqq.

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν; pro ΑΘΞ haud raro nihil nisi ΛΟΞ exstat in lapide, quod singillatim enotandum non existimavi. De aetate cf. not. 5. Decretum est de fundo sacro cui ὀργάς (not. 2) nomen erat. Ac primum quidem (v. 1—23) postremam partem eorum praeceptorum tenemus, quae ad terminos eius agri, qui incuria interciderant aut malignitate sublati erant, restituendos et in posterum conservandos spectabant. Deinde sequitur decretum de oraculo consulendo, utrum illa terra sacra inculta et intacta conservaretur, an locaretur aranda ut ex pecuniis inde redeuntibus aedificationum quarundam in delubro Eleusinio sumptus tolerarentur. Priusquam Apollini Pythio haec controversia componenda permitteretur eam magno utrimque studio agitatam Fouc. probabiliter inde colligit, quod tam anxie et subtiliter hic cavetur, ne dei responsum ullis hominum fraudibus aut machinationibus adulteretur. Nam has cautelas non usitatas fuisse quandocumque populus oraculum consuleret, ex ea ipsa re elucere, quod tam accurate hic de eis praeciperetur. Initium vero huius contentionis idem

------- | ....
. ε|[..................................... κ]αὶ
ἐπ|.......................................οντες
π|................................εων τῶν κα|[..
.... ἑλέσθαι τὸν δῆμ]ον δέκα ἄνδρα|[ς
ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων[1] αὐτίκα μάλα, πέντε δὲ] ἐκ τῆς βουλῆς· |
[τοὺς δὲ αἱρεθέντας δικάζειν ἐν τῶι Ἐλευσ]ινίωι τῶι ἐν ἄστ|[ει
περὶ τῶν ὅρων τῶν ἀμφισβητουμένων τ]ῆς ἱερᾶς ὀργάδος[2],
ὀ|[μόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον ἦ μὴν] μήτε χάριτος ἕνεκα μήτ'

---

homo doctus perbene eo rettulit, quod Eubulus cuius tum primariae partes in Atheniensium republica erant, ut erat studiosissimus novorum redituum publicorum inquirendorum, de locanda terra sacra, quae ad id tempus inculta iacuisset, rogationem tulisset. Quid oraculum responderit, hic non legimus. Sed Apollinem dehortatum esse, ne colenda locaretur terra sacra, acute Fouc. inde collegit quod et scriptores sine exceptione incultum agrum nomine ὀργάς significari testarentur et in rationibus n. 587, 253 campi Rarii quidem locati pretium recenseretur, ἱερᾶς ὀργάδος vero non item. 1 Foucartus, cui huius loci restitutio debetur, hic scripsit δέκα ἄνδρα[ς, ... μὲν ἐξ Ἀρεοπαγιτῶν, ... δὲ] ἐκ τῆς βουλῆς. A quo Koe. dissensit maxime quia ex v. 74 sqq. apparet totum collegium plus quam decem hominum fuisse. Quod his quindecimviris, qui terminos sublatos restituendi officium habent, simul iudicium de controversiis inde natis tribuitur, id sane pugnat cum regula iuris Attici, ex qua talium negotiorum curatoribus iurisdictio quidem datur, iudicandi vero officium ad heliastas quibus illi praesident defertur. At hic aliter rem ordinatam esse, ne illa cipporum terminalium instauratio nimis diu differretur, haud improbabiliter statuit Koe. Utique recte idem oblocutus est Foucarto statuenti, orgada ante huius decreti tempus omnino nondum terminatam fuisse; cf. v. 74 ἀντὶ τῶν ἐκπεπτωκότων. 2 Cf. Pausan. III, 4, 2: ἐνταῦθα ὁ Κλεομένης ἄλλα τε ἐδῄωσε τῆς χώρας καὶ τῆς καλουμένης ὀργάδος θεῶν τε τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερᾶς καὶ ταύτης τεμεῖν φασιν αὐτόν. [Demosth.] XIII, 32: ἃ πρὸς τοὺς καταράτους Μεγαρέας ἐψηφίσασθε ἀποτεμνομένους τὴν ὀργάδα. Plut. Pericl. 30: κοινὴν δὲ καὶ φανερὰν ποιησάμενος (Περικλῆς) αἰτίαν κατ' αὐτῶν (τῶν Μεγαρέων) ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Harpocrat. ὀργάς· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως (v. supra). ὀργὰς καλεῖται τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα, ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη τοιαύτη τις οὖσα, περὶ ἧς ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν. Phot. ὀργάς· χωρίον, οἷον ἄλσος μέγα, καὶ ὀργεῶνες οἱ εἰς τοῦτο συνάγοντες καὶ τοῖς ἐνταῦθα θεοῖς ὀργιάζοντες. Etym. Magn. 629, 37 ἔστι δὲ καὶ γῆ ἐν Μεγάροις οὕτω καλουμένη ὀργάς. Bekker Anecd. I p. 287, 14 ὀργὰς τὰ ἱερὰ χωρία καλεῖται τὰ ἀφιερωμένα τοῖς θεοῖς. Ex his testimoniis, quae attulit Fouc., apparet vocem cum appellative de qualibet terra quae deo consecrata erat ideoque inculta iacebat usurpatam esse tum proprie de fundo sacro dearum Eleusiniarum in confinio Atticae et Megaridis sito.

ἔ‖[χθρας[3] ψηφιεῖσθαι, ἀλλὰ ὡς δικ]αιότατα καὶ εὐσεβέστατα· τά|[ς δ' ἕδρας ποιεῖν συνεχῶς[4] ἀ]πὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα τοῦ Ποσιδεῶ|[νος ἕως ἂν διαδικασθῆι] ἐπὶ Ἀριστοδήμου ἄρχοντος[5]. παρεῖν|[αι δὲ καὶ τὸν βασιλέα] καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὸν δαιδοῦχο|[ν καὶ Κήρυκας καὶ] Εὐμολπίδας καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων τὸν β‖[ουλόμενον, ὅπως] ἂν [ὡ]ς εὐσεβέστατα καὶ δικαιότατα τοὺς ὅρ|[ους θῶσιν. ἐπι]μελεῖσθαι [δ]ὲ τῆς ἱερᾶς ὀργάδος καὶ τῶν ἄλλω|[ν ἱερῶν τεμεν]ῶν[6] τῶν Ἀθήνησιν[7] ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας εἰς τὸν | [ἀεὶ χρόνον οὓ]ς τε ὁ νόμος κελεύει περὶ ἑκάστου αὐτῶν καὶ τ|[ὴν βουλὴν τὴν] ἐ[ξ] Ἀρείου πάγου καὶ τὸν στρατηγὸν τὸν ἐπὶ τὴ‖[ν φυλ]ακὴ[ν τῆς χ]ώρας κεχειροτονημένον[8] καὶ τοὺς περιπολά|[ρχ]ους[9] καὶ το[ὺ]ς [δη]μάρχους καὶ τὴν βουλὴν τὴν ἀεὶ βουλεύου|[σαν] καὶ τῶν [ἄ]λλ[ων Ἀθη]ναίων τὸμ βουλόμενον τρόπωι ὅτωι ἂν | [ἐπ]ίστω[ν]ται. γρ[άψαι δὲ τὸν] γραμματέα τῆς βουλῆς εἰς δύο κα|[ττ]ιτέρω ἴσω καὶ [ὁμοίω, εἰς μὲν τ]ὸν ἕτερον· εἰ λῶιον καὶ ἄμε[ι‖νό]ν ἐστι τῶι δήμ[ωι τῶι Ἀθηναίων μισ]θοῦν τὸμ βασιλέα τ[ὰ] νῦ|[ν μ](ὴ)[10] εἰργασμ[έ]να [τῆς ἱερᾶς ὀργάδος τὰ ἐν]τὸς τῶν ὅρων εἰς οἰ|[κ]οδομίαν το[ῦ] προ[στώιου[11] καὶ ἐπισκευὴν τοῦ ἱ]εροῦ τοῖν θεο|ῖν· εἰς [δ]ὲ

---

3 Cf. Dem. LVII, 63: ἔκ τε γὰρ τοῦ ὅρκου (sc. τοῦ τῶν ἡλιαστῶν) ἐξήλειψαν τὸ ψηφιεῖσθαι γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ καὶ οὔτε χάριτος ἕνεκ' οὔτ' ἔχθρας. F.
4 Sagacissime restituit F. coll. n. 33, 54. 153, 83 sqq.
5 Ol. 107, 1 (352/1 a. Chr.).
6 ΙΩΝ Loll., ΤΩΝ Phi., ΙΩΝ Fouc. Supplevit Tsuntas quem sequitur Koehler. Quod Fouc. temptaverat τῶν ἄλλω[ν ἱερῶν πατρ]ίων pugnat cum legibus sermonis Graeci. Ceterum de Dearum Eleusiniarum modo fundis sacris hic dici, quae est Foucarti opinio, nullo verbo indicatur. Immo per occasionem harum de orgade contentionum usu cognitum erat, omnes terras sacras deorum quos civitas publice colebat accuratiore custodia egere, ideoque decernitur ut praeter sacerdotes aliosque peculiares uniuscuiusque templi custodes qui antiquitus constituti erant (οὓς ὁ νόμος κελεύει περὶ ἑκάστου αὐτῶν) etiam summis reipublicae magistratibus eorum omnium cura mandaretur.
7 I. e. non ἐν ἄστει, ut intellexit Fouc., sed ἐν τῇ Ἀττικῇ. Koe. Nam erant tum etiam peregre sacra publica populi Atheniensium, velut Sami, Lemni, Imbri, quorum tutela cleruchorum magistratibus permissa videtur.
8 Cf. n. 498[1]. Ceterum hinc quoque apparet, non oppidi modo, sed totius terrae Atticae (not. 7) delubra indicari.
9 Cf. n. 526[2].
10 Supplevit et emendavit Koe. τ[ὰ] νῦ[ν ἀ]νειργασμένα Ts., τ[ὰ] νῦ[ν ἐ]νειργασμένα Fouc. Sane N pro H incisum in lapide omnes agnoverunt.
11 Sic Koe. προσ[τύλου] Fouc. Cf. n. 539[1, 3]. Illud προστῷον sane Demetrii Phalerei demum aetate exstructum est. Sed id nihil habet difficultatis, dummodo sumamus, id quod etiam aliis nominibus

τὸν ἕτερον [κα]ττί[τερον· εἰ λῶιον καὶ ἄμει]νόν ἐστι | τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναίων τὰ ν[ῦν ἐντὸς τῶ]ν ὅ[ρων μὴ][12] εἰρ[γασ]μέν||α τῆς ἱερᾶς ὀργάδος ἐᾶν ἄνετ[α τοῖν θ]εοῖν. ἐπειδὰν δὲ ὁ γραμ|ματεὺς γράψηι, λαβὼν ὁ ἐ[π]ιστά[τη]ς ὁ ἐκ τῶν προέδρων[13] συνειλ|ιξ[άτ]ω [τ]ὸν κ[α]ττί[τε]ρον ἑ[κάτ]ερον καὶ κατειλίξας ἐρίοις εἰ|ς ὑδρ[ία]ν [ἐμ]β[αλέ]τω [χαλ]κ[ῆν] ἐναντίον τοῦ δήμου· παρασκευασ|άντων [δ]ὲ [τα]ῦ[τα] οἱ π[ρυ]τάνεις, οἱ δὲ ταμίαι τῆς θεοῦ κατενεν||[κόν]των ὑ[δ]ρία[ς] χ[ρ]υ[σῆ]ν καὶ ἀργυρᾶν αὐτ[ί]κα μάλ[α] εἰς τὸν δῆμ|ον, ὁ δ' ἐπ[ι]σ[τ]ά[τη]ς[14] [ἀνασ]είσας τ[ὴ]ν ὑδρίαν τὴν χαλκῆν ἑλκέτω τ|ὸν καττ[ί]τ[ε]ρον ἑκάτερον ἐμ μέρει, καὶ τὸμ μὲμ πρότερον εἰς | τὴν [ὑδ]ρ[ίαν τὴν] χρυσῆν ἐμβαλέτω, τὸ[ν δὲ] ὕστερον εἰς τὴν ἀργ|υρᾶν, καὶ [κα]τα[δη]σ[ά]τω, ὁ δὲ ἐπιστάτης [τῶ]μ πρυτάνεων[15] κατασ||μη[νά]σθω [τῆι δημ]οσίαι σφραγῖδι[16], παρασημηνάσθω δὲ καὶ τῶν | [ἄ]λλ[ω]ν [Ἀ]θ[ηναί]ω[ν] ὁ βου[λ]όμενος· ἐπει[δὰν] δὲ κατασημανθῶσιν, | ἀνεν[εγ]κ[όντ]ω[ν] οἱ [ταμ]ίαι τὰς ὑ[δρ]ίας εἰς ἀκρόπολιν. ἑλέσθω | δὲ ὁ δ[ῆμ]ος [τρ]εῖς [ἄν]δρας, ἕν[α μὲ]ν ἐκ τῆς βουλῆς, δύο δὲ ἐξ Ἀθην|αίω[ν ἁ]πάντων, οἵτ[ιν]ες εἰ[ς Δ]ελφοὺς ἀφικόμενοι τὸν θεὸν ἐπ||ερ[ήσ]ο[ν]τ[α]ι, [κα]θ' ὁ[π]ότερα τ[ὰ] γρ[άμ]ματα ποιῶ[σ]ιν Ἀθηναῖοι περ|ὶ τ[ῆς ἱ]ερ[ᾶς ὀρ[γάδ]ος, [εἴ]τ[ε] τ[ὰ] ἐκ τῆς [χ]ρυσῆς ὑδρίας εἴτε τὰ ἐκ | τῆ[ς ἀ]ρ[γ]υρ[ᾶς· ἐπειδὰ]ν [δ]ὲ [ἥκ]ωσιν παρὰ τοῦ θεοῦ, καθελόντωσα[ν][17] τὰ[ς] ὑ[δρί]α[ς κ]α[ὶ] ἀ[ν]α[γν]ωσθ[ήτ]ω τῶι δήμωι ἥ τε μαντεία καὶ τὰ | [ἐ]κ τῶ[ν κα]ττ[ι]τέρω[ν] γρ[ά]μματα· καθ' ὁπότερα δ' ἂν τὰ γράμματα ὁ || [θ]εὸ[ς] ἀ[νέλη]ι

(v. supra) probabile est, consilium aedificandi tum dei responso, qui orgada arandam locari vetabat, ad irritum redactum esse. 12 Cf. not. 10. 13 Duo tum fuerunt epistatae Athenis. Cf. n. 181[2]. In formula ἐπεστάτει accuratiore definitione opus non erat, quia ex quo proëdri instituti erant, horum, non prytanum epistatam comitia moderari nemo ignorabat. At hic cavendum erat, ne perperam epistata prytanum intellegeretur. 14 Sc. ὁ ἐκ τῶν προέδρων, quo additamento opus non est, quia hic epistata modo commemoratus est. 15 Cf. not. 13. 14. 16 Cf. Aristot. 'Αθ. πολ. 44, 1: τηρεῖ δὲ οὗτος (ὁ ἐπιστάτης τῶν πρυτάνεων) τάς τε κλεῖς τὰς τῶν ἱερῶν ἐν οἷς τὰ χρήματ' ἐστὶν καὶ τὰ γράμματα τῇ πόλει καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. De hoc usu Fouc. provocavit ad Isocr. XVII, 34 ὅστις — ταύτας (τὰς ὑδρίας) ὑπανοίγειν ἐτόλμησεν, αἳ σεσημασμέναι μὲν ἦσαν ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, σεσημασμέναι δ' ὑπὸ τῶν χορηγῶν, ἐφυλάττοντο δ' ὑπὸ τῶν ταμιῶν, ἔκειντο δ' ἐν ἀκροπόλει. 17 Cf. C. I. Att. II 600, 52 μισθωσάντωσαν. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 133 not. 1178. Etiam extra Atticam similia (ποιούντωσαν, ἐόντωσαν G. Meyer Gr. Gramm. p. 651) passim occurrunt.

λῶιον [καὶ ἄμειν]ο[ν] εἶναι τῶι δήμωι τῶι Ἀθηναί|ω[ν, κ]α[τὰ ταῦτα π]οι[εῖν, ὅπ]ως ἄ[ν] ὡς εὐσεβέστατα ἔχει τὰ πρὸς τ|ὼ θεὼ [καὶ μηδέποτ' εἰς τὸν λοιπ]ὸ[ν] χρόνον μ[ηδ]ὲν ἀσεβὲς γίγν|ητ[αι περὶ τῆς ἱερᾶς] ὀ[ργάδος καὶ] περὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν τῶν Ἀ|θ[ήνησιν· νῦν δὲ ἀν]α[γ]ράψα[ι] τόδ[ε] τὸ ψήφισμα καὶ τὸ πρότερον τὸ ‖ Φι[λ]ο[κ]ράτο[υς[18] τὸ περὶ τῶν] ἱ[ερῶν] τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς ἐ|ν στ[ήλαιν λιθίναιν καὶ στῆσαι τὴν] μὲν Ἐλευσῖνι πρὸς τῶι π|ρο[πύλωι τοῦ ἱεροῦ[19], τὴν δὲ ἐν τῶι Ἐλε]υσινίωι τῶι ἐν ἄστει. θῦ|[σαι δὲ καὶ ἀρεστήριον][20] το[ῖν θεοῖν] τὸν ἱ[ε]ροφάντην καὶ τὴν ἱέ|[ρειαν τῆς Δήμητρος, δοῦναι δ' αὐτοῖς] τὸν ταμίαν τοῦ δήμου τὸ ‖ [ἀργύριον . . . ., δ]οῦ[ν]αι [δ]ὲ καὶ εἰς τὴν ἀναγρα|φ[ὴν τοῖν στήλαιν . . . . δραχμὰς εἰς ἑ]κ[α]τέραν ἐκ τῶν κατὰ ψη|φ[ίσματα ἀναλισκομένων τῶι δή]μωι. [δ]οῦ[ν]αι δὲ καὶ τ(ῶ)ν[21] αἱρεθ|έ[ντων εἰς Δελφοὺς ἑκάστωι . . .] δρ[α]χμὰς εἰς ἐφόδια[22]· δοναι δὲ κα[ὶ | τ]ο[ῖς αἱρεθεῖσιν ἐπὶ τὴν ἱερ]ὰν ὀργάδα : Γ : δραχμὰς : ἑκάστ‖[ωι ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματ]α ἀναλισκομένων τῶι δήμωι· π|[αρασχεῖν δὲ στήλας λιθίνας,] ὁπόσων ἂν προσδέηι, τοὺς πωλη|[τὰς ποιήσαντας μετὰ τῆς] βουλῆ[ς μ]ίσθωμα, τούς τε προέδρος | [τῆς βουλῆς μετὰ τῶν πωλητῶν συγ]γράψαι καθ' ὅτι ἐξεργασθήσ|[ονται, ἐπιμελεῖσθαι δ' ὅπως ἐπι]σταθήσονται τῆς ἱερᾶς ὀργ‖[άδος οἱ ὅροι, καθ' ἃ δείξου]σιν οἱ αἱρεθέντες· τὸ δὲ ἀργύριον | - - - - - - - - - - - - σο . . λ[ί]θοις τοὺς ὅρους δοῦναι τὸ|[ν ταμίαν τοῦ δήμου] ἐκ τῶν κατὰ [ψ]ηφί[σ]ματα ἀναλισκομένων [τ|ῶι δήμωι. Οἵδε ᾑρέθησαν ἐπὶ τὴν ἱερὰν] ὀργά[δ]α ἀντὶ τῶν ἐκπεπτωκό[τ|ων[23] νέους ὅρους θεῖναι· ἐκ τῆς β]ο[υλῆ]ς : Ἀρκεφῶν : Λαμπ(τρ)εύς[24] ‖ - - - - - - - - - - - - - - -ης : Θριά[σ]ιος, | - - - - - - - - - - - - - - - - - - Ἁγνούσιος· | [ἐξ ἰδιω-

18 Sine dubio hic est Hagnusius qui anno 346 a. Chr. plebiscitum de pace cum Philippo facienda rogavit. 19 Supplevit Koehler. Foucart maluit πρὸς τῶι προ[πυλαίωι, τὴν δὲ ἑτέραν ἐν τῷ Ἐλε]υσινίωι. Iam multis saeculis ante Appii Claudii aedificationem fuisse propylaea delubri F. demonstrat allato titulo n. 518, 25 στῆσαι παρὰ τὰ προπύλαια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης. Sed is locus ipse suadet, ne τὸ προπύλαιον sic sine additamento dictum statuamus, quare Koehleri rationem praetuli. 20 Cf. n. 136, 18. 587, 223. 302. 21 ΤΟΝ. 22 Cf. n. 78⁰. 23 Fouc. ἀνδρῶν mente supplendum opinatus homines in locum eorum qui ex collegio eiecti essent substitui sibi persuasit. At v. 1 sqq. luculentissime docent, hoc demum decreto illud collegium quindecimvirorum constitutum esse, ita ut nullo pacto de collegis subrogatis hic dici possit. Immo ὅρων cogitatione addendum esse perspexit Koe. 24 ΛΑΜΠΕΥΣ.

τῶν· ----------]ιος [:] Ἱπποκράτης : ἐκ Κερ[α|μέων, ---------
--]ος [: Χαιρ]ε[φ]ῶ[ν] ἐκ [Κ]ηδῶν : Ἐμμενίδης : ἐ[κ .|------, ------- Σ]ουν[ιεὺς : Ἀ]ριστείδης : Οἶῆθεν, ‖ ------------ιος : Γλαύκων : Περιθοίδης : Φαῖδρος | -----------· ἐπὶ τὸ μαν]-τεῖον εἰς Δελφούς : ἐξ ἰδιωτῶν· | -----------εύς : Εὐδίδακτος : Λαμπτρεύς. | [ἐκ τῆς βουλῆς· -------]ος : Λαμπτρεύς : [Τ]ά[δ]ε ἐπαν[ο]ρθοῦται[25]· | [ἐάν του προσδέηι τόδ]ε τὸ ψήφισμα, τὴν βουλὴν κυρίαν εἶνα‖[ι ψηφίζεσθαι ὅτι ἂν αὐτῆι δ]οκῆι ἄριστον εἶναι.

---

25 Cf. n. 49, 49 sqq. 54, 26 sqq. Hanc emendationem referendam esse ad locum aliquem superioris partis tabulae quae intercidit monet F.

---

790 Fragmenta tria lapidis albi, inventa anno 1881 in colle *Petralona* inter *Kalanera* et *Palaeopyrgos* ad sinum Pagasaeum. Ed. H. G. Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen VII (1882) p. 69 sqq. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 697 n. 842). Alterum decretum (v. 70—94) sagaciter et feliciter restituit et interpretatus est M. Holleaux Revue de philologie XXI (1897) p. 181 sqq. Cf. praeterea quae adnotavit A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. in Athen XV (1890) p. 287 sqq.

I *a* Ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος, μηνὸς Ἀρείου δεκάτηι[1], |

Litterae volgares praeter ΑΖΘΞΠΣ, non dispositae στοιχηδόν. Titulum primi a. Chr. n. saeculi esse recte iudicat Lolling. Duo sunt decreta, I (v. 1—69) de ordine oraculi Apollinis Coropaei, II (v. 70—94) de eiusdem dei terra sacra arboribus conserenda et ab iniuriis pastorum aliorumve hominum defendenda. Inter fragmenta *a* et *b c* prioris decreti media pars, non magni ambitus ut quidem videtur, intercidit. Nam quod hoc loco inserendum esse sibi persuaserat Lolling fragmentum tituli ad sacra Iovis Acraei spectantis, quod item ad sinum Pagasaeum inventum edidit Mézières Archives des missions Tom. III (1854) p. 226 n. 4 (inde C. Bursian de titulis Magnesiis, Turici 1864, p. 15 et Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen VII p. 72 n. I *a*) id luculentissime refutavit Holleaux. 1 Decimo mensis die frequenter apud Magnetas contiones habitas esse ex hoc titulo collato cum aliis decretis (infra v. 70. Mitth. des arch. Inst. VII p. 75 v. 6, ubi Ἀφροδισιῶνος ι´ in lapide esse testatur A. Wilhelm Mitth. XV p. 286. Ἀφροδισιῶνος δεκάτηι Mitth. XV p. 283 n. 1, 3) apparet. Sed passim etiam alii dies occurrunt (Ἀφροδισιῶνος ιη´ Mitth. XV p. 283 n. 1, 2. τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀρτεμισι[ῶνος μηνός] Mitth. VII p. 72 n. I *a*, 4). Wi.

Κρίνων Παρμενίωνος Ὁμολιεὺς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς του Ἀκραί|ου[2] καὶ Διονυσόδωρος Εὐφραίου Αἰολεὺς ὁ στρατηγὸς τῶν Μα|γνήτων[3] καὶ οἱ στρατηγοὶ[4] Αἰτωλίων[5] Δημητρίου Παγασίτης,[6]

---

2 Cf. Pseudodicaearchi Descr. Gr. (Geogr. Gr. I p. 107, 21) ἐπ' ἄκρας δὲ τῆς τοῦ ὄρους (τοῦ Πηλίου) κορυφῆς σπηλαῖόν ἐστι τὸ καλούμενον Χειρώνιον, καὶ Διὸς Ἀκραίου (Ἀκταίου cod., emend. Osann) ἱερόν, ἐφ' ὃ κατὰ κυνὸς ἀνατολὴν κατὰ τὸ ἀκμαιότατον καῦμα ἀναβαίνουσι τῶν πολιτῶν οἱ ἐπιφανέστατοι καὶ ταῖς ἡλικίαις ἀκμάζοντες, ἐπιλεχθέντες ὑπὸ (ἐπὶ cod., em. Buttmann) τοῦ ἱερέως, ἐνεζωσμένοι κῴδια τρίποκα καινά· τοιοῦτον συμβαίνει ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ ψῦχος εἶναι. 3 Infra v. 72 hic ὁ κοινὸς στρατηγός audit; utrobique communem Magnetum magistratum a praetoribus civitatis Demetriensium qui statim sequuntur distingui manifestum est. Sed cum hoc utique Demetriensium, non Magnetum decretum sit (cf. not. 9), mireris communis magistratus itemque sacerdotis partes aliquas esse in rogatione ad unius civitatis populum ferenda. At hoc ad rationem plane singularem, quae inter Magnetum et Demetriensium res publicas intercessisse videtur (not. 4) referendum iudico. 4 Quia a Magnetum magistratibus distinguuntur praetores et nomophylaces, non possunt item communes civitatium foederatarum magistratus esse. Ac v. 20 luculentissime probat, hos eius populi esse, qui haec decreverit, i. e. Demetriensium. Qua cum re quomodo concilientur ethnica Παγασίτης, Ἁλεύς, Αἰολεύς, Ἰώλκιος, Σπαλαυθρεῖς, Κοροπαῖος horum nominibus adiuncta, non video, nisi statuas, haec omnia oppida Magnetica cum conderetur Demetrias pagos huius urbis factos esse. Quae sententia comprobatur exemplo Aetolionis Demetrii f. praetoris, qui hic in plebiscito Demetriensium Παγασίτης audit, cum eius filius (not. 5) in decreto communi Magnetum Δημήτριος Αἰτωλίωνος Δημητριεύς appelletur. Quod si quis quaerat, quodnam eo tempore discrimen fuerit inter commune Magnetum et civitatem Demetriensium, praeter illa oppidula quae iam partes huius civitatis efficiebant etiam alia fuisse, pauca sane et exigua, probabile est, longius a Demetriade remota in septentrionali terrae Magnesiae parte, quae semper sui iuris manserunt. Qua re et cur semper distinguantur iure Magnetum concilium et Demetriensium comitia et cur re et usu tamen apud Demetrienses omnium rerum Magneticarum arbitrium fuerit facile explicatur. 5 Cf. Mitth. des arch. Inst. XV (1890) p. 283 n. 1, 6: Δημήτριος Αἰτωλίωνος Δημητριεὺς γενόμενος κοινὸς στρατηγός, quo ex titulo Wi. etiam Mitth. VII p. 339 v. 9. 10 Δημήτριος Αἰτ[ωλί]ωνος supplevit. Ceterum hic ΑΙΤΩΛΙΩΝΟΣ in ectypo chartaceo distincte agnovit Wi., cum Loll. ΑΙΩΛΙΩΝΟΣ legisset. Non recte Wilhelmus statuere videtur, patrem Aetoliona etiamtum Pagasitam fuisse, filium Demetrium demum Demetriensium civitatem nactum esse. Nam ille hic inter praetores Demetriensium est, neque aliter in huius civitatis populiscito idem Παγασίτης appellatur qui in communi Magnetum concilio Δημητριεύς, atque in plebiscitis Atticis Μαραθώνιος aut Σουνιεύς est qui in actis amphictionum Ἀθηναῖος nomine utitur (cf. not. 4). 6 Pagasae antiquiore aetate Thessalorum erant; cf. Scylax Peripl. 64 (Geogr. Gr. min. I p. 50, 9): μετὰ δὲ Ἀχαιοὺς Θετταλία καθήκει ἐπὶ θάλατταν ἐκ μεσογείας κατὰ στενὸν εἰς τὸν Παγασητικὸν

Κλεο||γένης Ἀμύντου Ἁλεύς, Μένης Ἱππίου Αἰολεύς, καὶ οἱ νομοφύλα|κες Μενέλαος Φιλίππου Ἰώλκιός, Αἰνίας Νικασιβούλου, Ἀλέξαν|δρος Μενίσκου Σπαλαυθρεῖς[7] καὶ Μένανδρος Νικίου Κοροπαῖος[8] | εἶπαν· ἐπεὶ τῆς πόλεως[9] ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους μὲν θεοὺς | εὐσεβῶς διακειμένης, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα || τὸν Κοροπαῖον, καὶ τιμώσης ταῖς ἐπιφανεστάταις τιμαῖς διὰ τὰς | εὐεργεσίας τὰς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, προδηλοῦντος διὰ τοῦ μα[ν]|τείου καὶ κατὰ κοινὸν καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστῳ περὶ τῶν πρὸς ὑγίεια[ν] | καὶ σωτηρίαν ἀνηκόντων, δίκαιον δέ ἐστιν καὶ καλῶς ἔχον, ὄν|τος ἀρχαίου τοῦ μαντείου καὶ προτετιμημένου διὰ προγό||νων, παραγινομένων δὲ καὶ ξένων πλείονων ἐπὶ τὸ χρηστή|ριον, ποιησάσθαί τινα πρόνοιαν ἐπιμελεστέραν τὴν πόλιν | περὶ τῆς κατὰ τὸ μαντῆον εὐκοσμίας, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ | τῶι δήμωι[10], ὅταν συντελῆται τὸ μαντῆον, πορεύεσθαι τὸν | ἀεὶ ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν εἰρημένον ὑπὸ τῆς πόλεως, || καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων ἀφ' ἑκατέρας ἀρχῆς | ἕνα, καὶ πρυτάν(ε)ων[11] ἕνα καὶ ταμίαν, καὶ τὸν γραμματέα τοῦ | θεοῦ καὶ τὸν προφήτην· ἐὰν δέ τις (τῶν)[12] προγεγραμμένων ἀρρωσ|τ[ῇ] (ἢ)[13] ἐγδημῇ, ἕτερον πεμψάτω·

κόλπον στάδιοι λ'· καὶ εἰσὶ Θετταλίας πόλεις αἵδε ἐπὶ θαλάττῃ· Ἀμφαναῖον Παγασαί. Sed postea Demetriensium civitati Magnetumque genti attributas esse hic videmus. 7 Cf. Mitth. des arch. Inst. in Athen XIV (1889) p. 195 n. 5: Ὁ δῆμος ὁ Σπαλαυ[θρ]έω[ν] Λ[υ]σίαν Ἐπιτέλου Δημητρ[ιῆ] στρα]τηγ[ή]σαντα τῶν Μαγν[ή]τ[ων ἀρετ]ῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆ[ς εἰς ἑ]αυτ[όν]. Cave illum titulum pugnare existimes cum eo quod ex hoc didicimus, Spalauthra partem civitatis Demetriensium fuisse; nam δῆμος non minus pagum significare posse quam populum qui sui iuris sit notum est, et quod illic legitur ὁ ὑπόστρατηγος καὶ οἱ δήμαρχοι — [ε]ἶπαν ei interpretationi favet. Ceterum quam tituli veram esse testantur nominis formam Σπάλαυθρα servavit etiam Scylax Peripl. 65 (Geogr. Gr. min. I p. 51, 11), cum Plinius N. h. IV, 32 *Spalathra*, Steph. Byz. s. v. Σπαλέθρη habeat. 8 Cf. n. 140[95]. 9 Identidem per totam tabulam (v. 8. 16. 19. 29. 83) hoc nomine indicatur corpus cuius haec sunt decreta; atqui id Demetriensibus quidem convenire, neque vero Magnetibus, sensit Wi. Qui simul alia quoque re discerni Demetriensium et Magnetum decreta observavit. Etenim in his quidem (Mitth. des arch. Inst. in Athen VII p. 338, 8. XIV p. 51 n. 1, 21. 22. XV p. 283 n. 1, 16. E. Sonne de arbitris ext. p. 94, A, 12) formulas δεδόχθαι τοῖς συνέδροις, ἔδοξεν τοῖς συνέδροις legi, cum illa civitatis plebiscita (hic v. 17. 77. 93. Sonne p. 96 B, 14. 26) δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι haberent. 10 Cf. not. 9. 11 ΠΡΥΤΑΝΩΝ. 12 Articulum mera lapicidae socordia omissum supplevi. 13 ΑΡΡΩΣ|ΤΙ. ΕΙΕΓΔΗΜΗ

καταγραψάτωσαν δὲ οἱ στρα|τηγοὶ καὶ οἱ νομοφύλακες καὶ ῥαβδούχ(ους)[14] ἐκ τῶν πολιτῶν ἄν||δρας τρεῖς νεωτέρους ἐτῶν τριάκοντα, οἳ καὶ ἐχέτωσαν ἐξου|σίαν κολ(άζ)ειν[15] τὸν ἀκοσμοῦντα· διδόσθω δὲ τῷ ῥαβδούχωι ἐκ τῶν | λογευθησομένων χρημάτων ὀψώνιον ἡμερῶν δύο, τῆς ἡμέρας | ἑκάστης δραχμὴ μ[ί]α. ἐὰν δέ τις (τῶν)[16] καταγραφέντων ε[ἰ]δὼς μὴ | παραγένηται, ἀποτεισάτω τῆι πόλει δραχμὰς 𐅄 παραγραψάν||των αὐτὸν τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων. ὅταν δὲ παρα|γένωνται οἱ προειρημένοι ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὴν θυσίαν ἐπι|τελέσωσι κατὰ τὰ πάτρια καὶ καλλιερήσωσιν, ὁ γραμματεὺς | τοῦ θεοῦ ἀποδεξάσθω ἐ[ξ] αὐτῆς τὰς ἀπογραφὰς τῶν βουλομένων | χρηστηριασθῆναι καὶ (π)[ά]ντ[ων][17] ἀναγράψας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκωμα || παραχρῆμα προθέτω τὸ λεύκωμα πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ εἰσαγέτω κατὰ | τὸ ἑξῆς ἑκάστης ἀναγραφῆς ἀνακαλούμενος, εἰ μή τισιν συγ|κεχώρηται πρώτοις εἰσιέναι[18]· ἐὰν δὲ ὁ ἀνακληθεὶς μὴ παρῇ, τὸν | ἐχόμενον εἰσαγέτω, ἕως ἂν παραγένηται ὁ ἀνακληθείς. καθήσθ[ω]||σαν δὲ οἱ προγεγραμμένοι ἐν τῶι ἱερῶι κοσμίως ἐν ἐσθῆσιν λαμ||πραῖς[19], ἐστεφανωμένοι στεφάνοις δαφνίνοις, ἁγνεύοντες[20] | καὶ νήφοντες[21] καὶ ἀποδεχόμενοι τὰ πινάκια παρὰ τῶν μαν|τευομένων· ὅταν δὲ συντελεσθῇ τὸ μαντεῖον, ἐμβαλόν|τες εἰς ἀγγεῖον κατασφραγισάσθωσαν[22] τῇ τε τῶν στρα|τηγῶν καὶ νομοφυλάκων σφραγῖδι, ὁμοίως δὲ καὶ τῆι || τοῦ ἱερέως, καὶ ἐάτωσαν μένειν ἐν τῶι ἱερῶι· ἅμα δὲ τῆι ἡ|μέραι ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ προσενέγκας τὸ ἀγγεῖον καὶ ἐ|πιδείξας τοῖς προειρημένοις τὰς σφραγῖδας ἀνοιξάτω καὶ ἐ|κ [τ]ῆς διαγραφῆς ἀνακαλῶν ἑκάστοις ἀποδιδόσθω τὰ πινάκ|[ια -------------- τοὺ]ς χρησμοὺς -------

---

lapis, quod emendavi. Nam ἀρρωστ[ῇ] εἰ ἐγδημῇ, ut Loll. scripsit, quid sibi velit non assequor. 14 ΡΑΒΔΟΥΧΟΙ, quod servavit Loll., emendavi. Nam manifesto proximis nominativis στρατηγοὶ et νομοφύλακες in errorem inductus est quadratarius. 15 ΚΟΛΥΕΙΝ lapis, quod item retinuit Loll., etsi Graeca vox haec quidem non est. Ambiguus sane haereas inter κ[ω]-λύειν et κολ[άζ]ειν. Litterarum quidem similitudine illud magis commendatur, sed significatione hoc aptius est. 16 Articulum omissum supplevi hic ut supra (not. 12). 17 Τ.ΝΤ.. Supplevi et emendavi. τ[ο](ύ)τ[ων] Loll. minus probabiliter si quid video. 18 I. e. nisi quibus προμαντείας privilegium (n. 281, 14. 484, 8. 488, 2. 662, 8. 663, 17. 718, 7. 719, 7) a Demetriensibus concessum est. 19 Cf. n. 653, 15 sqq. 20 Cf. n. 563, 2. 566, 3 sqq. 567, 3 sqq. 633, 3 sqq. 21 Cf. n. 564, 1. 22 Cf. n. 789, 39 sqq.

b c -----σε [-----------------. οἱ ῥαβδοῦ]|χοι προνοείσθωσαν τῆς εὐκοσμίας ὅταν δέῃ· ἐ(ν) δ[ὲ τῇ ἐκκλη]|σίᾳ[23] ἐν τῶι Ἀφροδισιῶνι μηνὶ πάντων πρῶτον οἱ ἐξετασταὶ ὁρκιζ[έτω]|σαν ἐναντίον τοῦ δήμου τοὺς προειρημένους ἄνδρας τό[ν ὑπογε]|γραμμένον ὅρκον· Ὀμνύω Δία Ἀκραῖον καὶ τὸν Ἀπόλλω[να] ‖ τὸν Κοροπαῖον καὶ τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἰωλκίαν καὶ τοὺς ἄλ[λους] θε|οὺς πάντας καὶ πάσας ἐπιτετελεκέναι ἕκαστα καθὰ [καὶ] ἐν | τῶι ψηφίσματι διασαφεῖται τῶι κεκ[υ]ρωμένωι περὶ τοῦ [μαν]τεί|ου ἐφ' ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος. ἃ ἐὰν ὀμό[σω]σιν, ἔστω|σαν ἀθῷοι· ἐὰν δέ τις μὴ ὀμόσῃ, ὑπόδικος ἔσ[τ]ω τοῖς ἐξε[τασ]‖ταῖς καὶ ἄλλωι τῶι βουλομένῳ τῶν πολιτῶν [ἑκά](σ)του τοῦ[24] ἀ|δικήματος· ἐὰν οἱ ἐξετασταὶ δὲ μὴ ποιή[σωσι]ν τι τῶν προγε|γραμμένων, ὑπεύθυνοι ἔστωσαν τοῖς μετ[ὰ τ]αῦτα ἐξετασ|ταῖς καὶ ἄλλωι τῶι βουλομένωι. ἵνα δὲ ἐπιτελῆται διὰ παντὸς | τὰ δεδογμένα, διαπαραδιδόναι τόδε τὸ ψή[φ]ισμα τοὺς δέκα ‖ [κατ'] ἐνιαυτὸν αἱρουμένους στρατηγοὺς κ[αὶ τοὺ]ς νομοφύλακας τοῖς | μετὰ ταῦτα κατασταθησομένοις ἄρχ[ου]σιν. ἀναγραφῆναι δὲ | καὶ τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον εἰς [στήλ]ην λιθίνην γενομέ|νης τῆς ἐγδόσεως διὰ τῶν τειχο[ποιῶ]ν, ἣν καὶ ἀνατεθῆναι | ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ [Κ]οροπαίου.

II Ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνο[ς][25], μηνὸς Ἀρτεμισιῶνος δεκάτηι, | Κρίνων Παρμενίωνος Ὁμολιεὺς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀκραίου καὶ | Διονυσόδωρος Εὐφραίου Αἰολεὺς ὁ κοινὸς στρατηγός[26] καὶ οἱ στρατη|γοὶ καὶ οἱ νομοφύλακες εἶπαν· ἐπεὶ τὰ ὑπάρχοντα [δ]ένδρα ἐν τῶι ἱε|ρῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κο[ρ]ο-

23 Supplevi et emendavi. ΔΕΗΕΚΛ v. 51 f. ΣΙΑ v. 52 init. lapis. Loll. aliter distinguens haec sic restituit: προνοείσθωσαν τῆς εὐκοσμίας· ὅταν δὲ ῇ ἔκ(ν)[ομος? ἐκκλη]σία ἐν τῷ Ἀφρ. μηνί. Mea ratio etiam propius accedit ad tradita, quod nihil mutandum est nisi ⲕ (inferior pars litterae κάππα) in Ν (sinistram partem litterae νῦ); cum ille ∠ pro N lectum esse sumat. Accedit vox inaudita ἔκνομος ἐκκλησία. 24 ΝΤΟΥΤΟΥ. Supplevi et emendavi. [ὑπάγει]ν τούτου Lolling. Sed τούτου ἀδικήματος non recte dicitur sine articulo, neque quod quis neglexit iurare recte ἀδίκημα vocari existimaverim. Immo qui iurabit se omnia praestitisse, ei credetur neque singillatim res examinabitur, qui vero iusiurandum detractabit, eum propter omnia quae non recte et ordine fecerit in ius vocare licebit non magistratibus modo sed cuilibet civi. Sic absolute sine infinitivo ὁ βουλόμενος dici solere in volgus notum est (v. 63). 25 In hoc altero plebiscito, quod eodem anno, sed alio mense factum est, Holleauxii restitutionem felicissimam ubique secutus sum, praeter perpauca, quae infra singillatim indicabantur. 26 Cf. not. 3.

παίου εἰσὶν κατεφθαρμένα, ὑπολαμ‖βάνομεν δὲ ἀναγκαῖ[ον] εἶναι καὶ συμφέρον γενέσθαι τινὰ πε|ρὶ τούτων ἐπιστροφήν, [ὥστε κατ]ασπαρτηθέντος[27] τοῦ τεμένου ἐ|πιφανεστέραν εἶν[αι τὴν τοῦ τό]που μεγαλομέρειαν· διὸ καὶ δε|δόχθαι τῆι βουλῆι κ[αὶ τῶι δήμωι, τὸν] καθεσταμένον νεωκορεῖν | ποιεῖν συμφανέ[ς πᾶσιν τοῖς ἀεὶ π]αραγενομένοις εἰς τὸ (ἱερὸν)[28] μηθενὶ ‖ ἐξεῖναι τῶν π[ολιτῶν μηδὲ τῶν παρ]οικούντων[29] μηδὲ τῶν ἐνδη|μούντων ξένω[ν δένδρα κόπτειν ἐν τῶ]ι διασαφουμένωι τόπωι μηδὲ κο|λούειν· ὁμοίω[ς δὲ καὶ μὴ εἰσβάλλειν θρέ]μματα νομῆς ἕνεκεν μηδὲ | στάσε[ω]ς· εἰ [δέ τις κόπτοι, ἀποτίνειν τῆ]ι πόλει δραχμὰς ΠΗ, τῷ δὲ προ|σαγγείλα[ντι δίδοσθαι τοῦ εἰσπραχθέ]ντος τὸ ἥμισυ παραχρῆμα παρὰ ‖ τῶν ταμι[ῶν. εἰ δέ τις ἐννέμοι, ζημι]οῦσθαι ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ νο|μοφυλάκ[ων τοῦ ἀδικήματος δρα]χμὰς ἑκατόν, τοῦ δὲ θρέμματος ἀποτί|νειν ἑκά[στου.....· ποιήσασθ]αι[30] δὲ τὰς προσαγγελίας τούτων πρὸς τοὺ[ς] | διασαφουμένου[ς ἄρχοντας[31]. ἀν]αγραφῆναι δὲ καὶ τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀν|τίγραφ[ον ἐπὶ λιθίνου πυ]λῶνος, ὃ[ν] καὶ προτεθῆναι πρὸ τῆς εἰσόδου ‖ τοῦ ἱε[ροῦ, γενομένης τῆς ἐκδόσ]εως ὑπὸ τῶν τειχοποιῶν, ὅπως πα[ρ]|ακ[ολουθῶσι[32] π]άντες[33] τὰ δεδογμένα. διαπαραδιδόσ|[θ]ω

---

27 Cum Lollingius violentissime [κατ]α[φυτευ]θέντος rescripsisset, Holl. iure negavit quicquam aliud ac [κατ]ασπαρτηθέντος fuisse. Quam miram vocem redire opinor ad adiectivum κατάσπαρτος (*consitus*), quod etsi ipsum quoque sine exemplo est, tamen similitudine illius quod est κατάφυτος satis defenditur; κατασπαρτεῖν igitur est κατασπαρτον ποιεῖν, *conserere*. 28 Vocem neglegentia omissam restituit Holl., qui post eam repetit articulum τὸ. Sane sic error facilius explicatur, sed structura minus recte se habet. 29 Sic scribere malui quam ἐν]οικούντων cum Holl., quia inquilini, qui medio inter cives et peregrinos loco hic manifesto commemorantur, haud raro πάροικοι vocantur; sane etiam de μετ]οικούντων aut συν]οικούντων cogitaveris. 30 Supplevi. [ἀναγραφῆν]αι Holl. Cf. adnotationem proximam. 31 Supplevi. Holl. πρὸ(ς) τοῦ | διασαφουμένου [τόπου]. At neque haec loci indicatio tam distincte enuntiatur quam fieri solet, ubi de titulis alicubi erigendis praecipitur (cf. statim v. 89. 90), neque delationes (προσαγγελίας) lapidibus incisas publice proponi expectaveris, sed multas a magistratibus irrogatas. Quare mihi persuasum est, longe aliam rem hic tangi. Si quis cuius nomen deferre velit propter huius plebisciti leges neglectas, is magistratus paullo supra commemoratos, i. e. praetores et nomophylacas adire iubetur. Participium διασαφούμενος et hic et 81 de re cuius antea accuratius mentio facta erat usurpatur. Similia inferiore aetate haud rara sunt; Polybius identidem sic dicit προειρημένος, titulus n. 680, 2. 8 eadem vi habet προδηλούμενος. 32 Supplevit Holl., qui monuit hoc verbum etiam in alio decreto Magnetico

[δὲ καὶ τοῖς] αἱρεθησομένοις μετὰ ταῦτα στρατηγοῖς | [καὶ νομοφύ]λαξιν νομοθεσίας τά(ξ)ιν ἔχον[34]. ἔδοξεν | [τῆι βουλῆι] καὶ τῆι ἐκκλησίαι[35].

---

cum accusativo coniungi, Mitth. des arch. Inst. in Athen XIV p. 197 n. 5, 26: ἵνα δὲ [παρ]ακαλουθήση τὴν τοῦ δήμου εὔνοιαν, ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν ἄνδρας δύο. 33 Supplevi. οἱ ἐμβ]άντες Holl., qui intellegere videtur 'ei qui intrant'. At sic aoristo uti non licebat. 34 ΤΑΣΙΝ lapis; emendavit Holl. Plebiscito vis et dignitas legis tribuitur. Idem igitur hoc sibi vult ac si alibi iubentur magistratus plebiscitum aliquod legum tabulis inserere (καταχωρίσαι εἰς τοὺς νόμους). Aptissime H. affert n. 592, 41 sqq. ἐγγράψαι δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους [τοὺς τ]ῆς πόλεως τὸ ψήφισμα τόδε, καὶ [χρήσθω]σαν αὐτῷ νόμῳ κυρίῳ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. 35 Cf. not. 9.

---

791 Tabula marmorea fracta in duas partes, ex quibus altera (*a*) septentrionem, altera (*b*) meridiem versus a templo Apollinis in insula Delo inventa est. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 471 sqq. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 702 n. 852).

Κυ[ζικηνῶν].

I *a* Ὁ θεὸς ἔχ[ρησεν[1] τάδε· ἐπειδὴ] | ἐπιτετελέκα[τε τὰν θυσίαν καὶ] | τὰ Σωτήρια πρᾶτ[ον[2] τᾶι Κόραι[3]] || τᾶι Σωτείραι καλῶς

Litterae volgares praeter Ξ non dispositae στοιχηδόν; ΘΟ reliquis litteris minores. Tertii a. Chr. n. saeculi est titulus, qui constat ex duabus partibus: I Oraculum Apollinis Pythii datum Cyzicenis (v. 1—10). II Decretum Deliorum de eo oraculo stelae incidendo quae in fano Apollinis erigatur (v. 11—35). In eo decreto, quoniam fragmenta tabulae non contingunt inter se, post v. 14 lacuna est, quam tamen merito non multorum versuum esse iudicat Hom. 1 Apollinem Pythium pedestri oratione uti cave mireris. Nam id Cicero de div. II, 56, 116 moris fuisse testatur iam Pyrrhi Epirotae aetate, qua hic titulus utique non est antiquior. Hom. 2 Vs. 2—7 aliter refingendi mihi visi sunt, quam Hom. fecit, qui haec sic supplet: Ὁ θεὸς ἔχ[ρησε· ὅτι τὰς θυσίας] | ἐπιτετελέκα[τε τὰς πατρίας] | τὰ σωτήρια πράτ[τοντες Κόραι] | τᾶι Σωτείραι καλῶ[ς καὶ εὐσεβ]|ῶς καὶ εὐτυχῶς, λώϊο[ν εἶμεν] | καὶ ἄμεινον ἐπαγγελό[ντεσ]|σιν ἐς ἀνθρώπους. Sed in his praeter εἶμεν v. 6, de quo vide not. 4, maxime πράτ[τοντες] v. 4 offensioni est. Etenim ut ποιεῖν et δρᾶν de quibuslibet caerimoniis familiare est Graecis, sic πράττειν plane inauditum. Accedit quod non de patriis et avitis sacris hic dici consentaneum est, sed de eis quae recens instituta sint. Iam cum Hom. ipse ex plurali τοὺς χρησμούς v. 9 recte collegerit, iam ante hoc oraculum Apollinem a Cyzicenis aliquando consultum esse, sic statuo : priore vaticinio deus Proserpinae (not. 3) stata sacra a Cyzicenis institui iusserat; quae si

[καὶ εὐσεβέ]|ως καὶ εὐτυχῶς, λώϊον [ἐσσεῖται[4]] | καὶ ἄμεινον ἐπαγγελλό[ντεσ]|σιν ἐς ἀνθρώπους ἱερὰν τὰν π[ό]|λιν οὖσαν[5] κατὰ τοὺς χρησμοὺς || καὶ τὰν θυσίαν[6] τᾶς θεᾶς.

II Ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι· Χαρία[ς] | Χαριστίου εἶπεν· ἐπειδὴ Κυζικηνοὶ φίλ[οι] | ὄντες τοῦ δήμου τοῦ Δηλίων [ἀπεστάλκα|σι]ν ἀρχιθέωρον [----------||κ]α[ὶ] θεωροὺς -------
b ---|---------] κομίζον[τ]ας [ψ]ήφισμα, | ἐν ὧι ἀξιοῦσι Δηλίους φίλους ὄντας τῆς | πόλεως αὐτῶν ἀποδεῖξαι τόπον ἐν τῶι | ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ὧι σταθήσεται || ἡ στήλη εἰς ἣν ἀναγραφήσεται ὁ δεδομέ|νος χρησμὸς Κυζικηνοῖς ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπ[όλ]|λωνος καθ' [ὅ]τι καὶ ἐν τῶι ἱερῶι τῶι ἐν Δελ[φοῖς] | ἀναγέγραπται· περὶ αὐτῶν δὲ τούτων [διε|λέ]γησαν[7] ἀκολούθως ὅ τε ἀρχιθέωρος [καὶ οἱ] || θεωροί· δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμ[ωι, ἐπι]|μεληθῆναι τοὺς ἱεροποιοὺς μετὰ τῆ[ς βου]|λῆς ὅπως δο[θῆ]ι τόπος ἐν ὧι σταθήσε[ται ἡ] | στήλη ἐν τόπωι ὡς ἐπιφανεστάτ[ωι, καθὼς ἀ]|ξιοῦσι Κυζικηνοί, ὅπως ἔχει καλ[ῶς καὶ εὐ]||σεβῶς τῶι δήμωι τῶι Δηλίων [τά πρός τε] | τοὺς θεοὺς καὶ

---

primum peregissent, ad se redirent ut quid amplius opus esset cognoscerent. Quo facto altero responso eis imperavit, ut peregre mitterent legatos, qui de his sacris institutis reliquos populos certiores facerent ex more per illa potissimum tempora pervulgato. Cf. n. 205,15. 206,4. 256—261. 295,7. 693, 8 sqq. 3 Supplevit Hom. fretus cum Appiani (Mithr. 75 λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιον ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι, καὶ σέβουσιν αὐτὴν οἱ Κυζικηνοὶ μάλιστα θεῶν) testimonio tum nummis (Eckhel D. N. II p. 451 sqq.) et titulo exscripto a Cyriaco Anconitano ubi sacerdos Κόρης Σωτείρας commemoretur. Quibus addendum existimo Strabonis locum II, 3, 4 p. 98 Cas. Εὔδοξόν τινα Κυζικηνόν, θεωρὸν καὶ σπονδοφόρον τοῦ τῶν Κορείων ἀγῶνος. Nam vicissitudo nominum Σωτήρια et Κόρεια de eisdem feriis usurpatorum nihil habet offensionis. 4 Supplevi. εἶμεν Hom. Sed apparet hoc pugnare cum versu 3 ab eodem suppleto. Aut enim ἐπιτετελέκα[μεν] et [εἶμεν], aut ἐπιτετελεκα[τε] et [ἐσσεῖται] reponendum est. Utro loco ab illius ratione discedendum sit, non potest esse dubium, siquidem Cyzicenos, si obliqua oratione dei responsum reddere voluissent, Dorica dialecto non usuros fuisse in propatulo est. Initio versus sexti [εὐσεβ]|ῶς Hom. Sed praeterea omnes versus ab integris syllabis incipiunt, ut de Dorica forma non sit dubitandum, etsi inconstantiam in duobus adverbiis coniunctis sane mireris. 5 Etiam alibi (cf. titulos allatos not. 2) simul et urbem agrumque sacra habenda esse et inviolabilia et sacra sollennia recens instituta obeunda esse ab eisdem legatis indicatur. 6 Cave hunc accusativum cum Hom. a κατὰ pendere existimes. Immo ab ἐπαγγελλό[ντεσ]σιν pendet; duae enim res sunt quae a legatis denuntiantur (not. 5). 7 Post duarum litterarum lacunam Γ scriptum videri, sed hastam breviorem dextram sine dubio lapicidae errori deberi refert Hom.

τὸν δῆμον τὸν [Κυζικηνῶν.] | ἐπαινέσαι δὲ τοὺς θεωροὺς κ[αὶ καλέσαι ἐπὶ] | ξένια εἰς τὸ πρυτανεῖον [εἰς αὔριον·] | τὸ δὲ ἀνάλωμα δοῦ[ναι τὸν ταμίαν ----] ‖ ὁμο----------------.

---

792 Stela exigua inventa Troezene (*Palaea-Episkopi*). Ed. E. Legrand Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 86 n. II (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 697 n. 841). Cf. quae adnotavit St. N. Dragumis Ἐφ. ἀρχ. 1893 p. 100.

Εὐθυμίδας | ἀνέθεκε | ἅ κα ποιῶν | ποὶ τὸν θεὸν[1] ‖ ἱοίει λουσάμε|νος δαῆναι χρ[έι|ζ]ων[2]. Θυσάμεν[ος][3] | Ἑρακλεῖ, Ἀλίω[ι,][4] | ἰδὼν τὰ ἐπὶ λαι[ά] ‖ οἰωνόν.

Litterarum formae memorabiles A ᐅ B ⊕ P V Ψ(χῖ). Producta vocalis ē v. 6 in voce δαῆναι B est, alibi semper E, spiritus asper v. 3 H, v. 8 init. ⊢. Maxime memorabile videtur et o et ω per totum titulum perinde littera Ω indicari praeter ⊕EON v. 4. Totum genus scripturae eam aetatem indicare, qua Ionica scriptura iam domesticam expellere incipiebat, recte intellexit Legr. Qui tamen vix recte de priore quarti saeculi parte dicit; ut quinti potius ad finem vergentis esse existimem praecipue nonnullarum litterarum formae antiquiores movent. 1 Aesculapium intellegit Legr. perquam probabiliter. Cf. n. 808, 10 sqq. 2 Ab hoc δαῆναι χρῄζων pendet enuntiatum oblique interrogativum ἅ κα ποιῶν — ἱοίῃ: Euthymidas dedicavit cum cuperet comperire, quid ad deum accedens facere deberet. 3 Supplevi. Θύσαμεν Legr., quod Graecum non est. Medium legitimum est de sacrificio quo quis dei voluntatem explorare conatur (n. 571, 6. 11. 20). 4 ΛΛΙΩΣ lapis, quod Legr. ἀγίως esse conicit. At alteram litteram γάμμα esse neutiquam credibile est, quoniam λάμβδα hic volgarem formam habet v. 5. 8 init. 9. Drag. λαιῶς ἰδὼν τὰ ἐπὶ λαι[ὰ] οἰωνόν 'cum viderit a (sua ipsius) sinistra avem sinistrorsum volantem'. At neque τὰ ἐπὶ λαιά, quae utique ab ἰδών pendent, id significare possunt quod ille vult, neque λαιῶς est 'a sinistra', ut ne δεξιῶς quidem unquam significat 'a dextra', sed 'sollerter'. Quare cum postremam litteram incertissimam esse testetur Legr., dei nomen restituere non dubitavi, in quo noli desiderare spiritus asperi notam cum propter plurimorum titulorum antiquiorum in hoc genere inconstantiam tum quia eiusdem nominis formae non contractae ἀέλιος, ἠέλιος adeo constanter lenem habent.

---

793 Lamina plumbea inventa Dodonae. Ed. C. Carapanos Dodone et ses ruines I p. 71, tab. XXXIV, 3 *bis* (H. Pomtow Neue Jahrb. f. Phil. CXXVII (1883) p. 316 n. 4. W. Prellwitz de dialecto

Thessalica p. 38. F. Blass ap. Bezzenberger Beitr. XII p. 199 et ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 92 adn. ad n. 3205. W. Prellwitz ap. Bezzenberger Beitr. XIV p. 298 sq. O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 97 n. 1557).

Δὶ Νάωι καὶ Διώναι[1] | ἐπικοινᾶται Μον[δ]αιατᾶν[2] τὸ κοινὸν πὲρ το(ῖ)[3] [ἀρ]|γύρροι[4] τᾶς Θέμιστο(ς)[5], αἰ ἀ(ν)εκτ[ό]ν[6] ἐστι τᾶ Θεμί|[σ]τι καὶ βέλτιον ἐ(σ)κιχρέμεν[7].

Litterae volgares praeter C; O et Θ reliquis minores. 1 ΔΙΩΝΑΙC tabula. 2 Supplevit A. Fick. Civitas est Thessaliae; quod ethnicum hic Μονδαιᾶται est, n. 453, 9. 16. 18 Μονδαιεῖς, nihil habet offensionis. 3 TON. Emendavit Prellw. 4 Supplevit Prellw. Ex ἀργύριον ἀργύρjον assimilatione apud Thessalos usitata ἀργύρρον natum est. 5 ΘΕΜΙCΤΟΙ. Emendavit Prellw. 6 ΑΙΕΚΤ.Ν. Supplevit Hoffm., cum Prellwitz ἄ[μ]ε(νν)[ο]ν i. e. ἄμεινον reposuisset, sine idonea causa de fide scripturae quam Carapanos exhibet dubitans. 7 ΕΙΚΙΧΡΕΜΕΝ. Emendavit Prellwitz.

794—796 Fragmenta duo laminae plumbeae, inscriptae ab utraque parte; in fronte (*a*) titulus 794, in parte postica (*b*) n. 795 et infra eum 796, cuius dextra pars aut deleta aut a Carapano in exscribendo neglecta est. Sinistrum fragmentum ed. Carapanos Dodone et ses ruines I p. 81 sqq., tab. XXXVIII, 4 (H. Pomtow Neue Jahrb. f. Phil. CXXVII (1883) p. 334 n. 24), dextrum Carapanos tab. XXXV, 1. Coniuncta exhibuit et supplevit O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 101 n. 1561.

(794)

Ηρακλ[ε]ίδας[1] αἰτεῖ τὸν Δία καὶ τὴν Διώνην | τύχην ἀγαθὴν καὶ τὸν θεὸν ἐπερωτᾶι | περὶ γε⟨ι⟩νεῆς[2], ἦ ἔστα[ι] ἐκ τῆς γυναικὸς | Α[ἰ]γλης, τῆς νῦν ἔχει.

Litterae volgares, nisi quod hastae rectae hic illic aliquantum incurvatae sunt. 1 In titulo ceteroqui Ionica dialecto concepto non est quod nomen Dorica terminatione uti miremur. Nam longe diversam esse consuetudinem in nominibus propriis hominum quam in reliquis omnibus vocabulis demonstravi Olympia V p. 309 ad n. 179. 2 ΓΕΙΝΕΗΣ tabula; γενειῆς Hoffmann tacita correctione, tanquam si hoc traditum esset, exhibuit. Ac certe erraverunt Carapanos et Pomtow, cum γεινεή, quod omnino inauditum est, Ionicum esse sibi persuaderent. Sed errore addita, non ex proxima syllaba traiecta mihi videtur littera I.

(795)

Ιστορεῖ Νικοκράτ[ει]α, τίνι θεῶν θύουσα | λῶϊον καὶ ἄμεινον πράσσοι καὶ τᾶς νόσου | παύσα(ι)το[3].

(796)

Ἦ εἰς Ἐλίναν[4] περιέλ(θ)[ωμες[5] -----] | ἢ εἰς Ἀνακτόριον [---------] | ἢ πωλοῦντες τὸν -----

3 ΓΑΥΣΑΤΟ. Supplevit Hoffmann. 4 Cf. Steph. Byz. Ελινοι· ἔθνος Θεσπρωτικόν, Ῥιανός δ' Θεσσαλικῶν, καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. Aut Ἐλίνα idem est quod Ἐλινία, quae est Hoffmanni sententia, aut oppidum principale gentis Elinorum, quam interpretationem praefert Pomtow. 5 ΓΕΡΙΕΛΟ. Supplevit G. Kaibel apud C. Robert Hermae XVIII p. 469, nisi quod Hoffmann Doricam terminationem -μες pro -μεν reposuit.

---

797 Lamina plumbea inventa Dodonae. Ed. Carapanos Dodone et ses ruines I p. 75 n. 2, tab. XXXVI, 2 (Syll.[1] 429. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXXVII (1883) p. 322 n. 11. O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 105 n. 1565. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 701 n. 850).

Ἐρωτῇ Λυσα|νίας Δία Νάϊον | καὶ Δηώναν[1], ἦ[2] οὐ|κ ἔστι ἐξ αὐτοῦ ‖ τὸ παιδάριον | ὃ Ἀννύλα[3] κύει.

Litterae volgares praeter Ξ, et ο paullo minoris mensurae. 1 ΩΝΑ<. Scriptura per η etiam in alia eiusdem generis inscriptione (Pomtow Jahrb. 1883 p. 326 n. 16, 3) occurrit; in qua cum is qui oraculum consulit Ἀμβρακιά[τας] dicatur, haud improbabiliter Po. etiam hunc titulum hominis Ambraciotae esse coniecit. 2 Cf. 502[1]. 3 ἂν Νύλα K. soloece. Veram lectionem indicavit C. Bursian Sitzungsberichte der Akad. zu München phil.-hist. Cl. 1878. II p. 13 not. 1, monens Ἀννύλα diminutivum videri nominis peregrini Ἄννα (Ἄνα Wescher-Foucart Inscr. de Delphes n. 349, 2 sqq.).

---

798 Lamina plumbea inventa Dodonae. Ed. C. Carapanos Dodone et ses ruines p. 77 n. 15, tab. XXXVII, 1 (Syll.[1] 428. H. Pomtow Neue Jahrb. f. Phil. CXXVII (1883) p. 329 n. 19. O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 113 n. 1573. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 701 n. 846).

Litterae volgares praeter Σ, et O paullo minoris mensurae. Multae eiusdem generis laminae Dodonae inventae sunt, interrogationes eorum continentes, qui oraculum consulebant, nullis additis deorum responsis; nam

Ἦ[1] αὐτὸς πεπαμένος[2] τὰν ἐ(μ) πόλι οἰκίαν καὶ τὸ χωρί|ον[3] βέλτιόμ μοί κ' εἴη καὶ πολυωφελέ(σ)τε(ρ)ον[4].

---

quae Carapanos p. 69 deprehendisse sibi visus est vaticiniorum vestigia, ea nulla sunt. 1 Cf. 502[1]. 2 Sic pro αὐτῷ πεπαμένῳ dicitur anacoluthia satis levi. 3 Praedium rusticum interpretatur Po., quia vix alia de causa ἐ(μ) πόλι additum sit, nisi ut situm domus alium ac fundi (χωρίου) esse intellegeretur. 4 ΠΟΛΥΩΦΕΛΕΤΕΟΝ. K. nihil deesse ratus scripsit πολὺ ὠφελετέον, quod sensu cassum est. Emendavit F. Blass Mus. Rh. XXXIV p. 160.

---

799 Lamina plumbea inventa Dodonae. Ed. C. Carapanos Dodone et ses ruines I p. 80, tab. XXXVIII n. 1 (H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXXVII (1883) p. 326 n. 15. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 386 n. 1333. O. Hoffmann ibid. II p. 99 n. 1559. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 701 n. 848).

in fronte:

Ἐρουτᾶι Κλεούτα(ς)[1] τὸν Δία καὶ τὰν | Διώναν, αἴ ἐστι αὐτοῖ[2] προβατεύοντι | ὄναιον[3] καὶ ὠφέλιμον.

in parte aversa:

πὲρ προβατείας. — Κ(λε)(ούτας). ‖ ε'[4].

Litterae volgares, nisi quod O minore quam reliquae modulo exarata est. Sine dubio tertii a. Chr. n. saeculi est titulus. 1 ΟΥΤΑΙ tabula, quod emendavit Pomtow, manifesto recte. Nam ἐροῦται κλεοῦται, quae Carapanos exhibet, barbara sunt et sensu cassa, illa vero quae P. restituit dialecti Thessalicae lege nata ex ἐρωτᾷ Κλεώτας. Sane non constanter (not. 2) Cleotas patrio sermone usus est. 2 Pro dativo Thessalico αὐτοῦ hic forma in maxima parte Graeciae septentrionalis usitata ponitur. 3 ◠ΝΑΙΟΝ. Primam litteram, cuius inferior pars periit, rectius Po. pro O quam Carap. pro Ω habuisse videtur collata Hesychii glossa ὄναιον· ἄρειον de cuius integritate frustra dubitatum est, nisi quod fortasse praestat ὀνάϊον legere, ut haec sit Dorica forma eiusdem comparativi qui Ionice apud Nicandrum Alexiph. 627 πλεῖον γὰρ ὀνήϊον est; superlativum ὀνήϊστος iam Heraclitus apud Diog. Laert. IX, 2 habet. Ceterum num Po. recte hic eundem comparativum agnoscat dubito propter insequens ὠφέλιμον. Sane adiectivum ὄνα-ιος nullo firmatur testimonio, sed legitime a radice verbi ὀνίνημι derivatum est. 4 Iuxta illa πὲρ προβατείας a dextra Κ ·⊥ est, et infra ⊥ littera Ε. Hanc notam numeralem, illas nominis Κλεούτας per compendium scripti (ΚΛΕ) reliquias esse coniecit C. Robert Hermae XVIII p. 468 tam acute quam probabiliter.

800 Lamina plumbea inventa Dodonae. Ed. Carapanos Dodone et ses ruines I p. 78 n. 18, tab. XXXVII, 4 (Syll.[1] 430. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXXVII (1883) p. 327 n. 17. O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 108 n. 1568. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 701 n. 849).

Τύχα ἀγαθά. Ἦ[1] τυγχάνοιμί κα ἐμπορευόμενος | ὅπυς[2] κα δοκῆι σύμφορον ἔμειν[3], καὶ ἄγων[4], τῆι κα δοκῆι, | ἅμα τᾶι τέχναι χρεύμενος.

Litterae volgares praeter O et Ω reliquis paullo minores. 1 Cf. 502[1]. 2 I. e. ὅποι. Cf. οἷς in titulis manumissionum Delphicis (n. 850, 5. 852, 4. 857, 5. 858, 5. 859, 9. 862, 12). Ahrens de diall. II p. 367. F. Blass Hermae XIII p. 381. Ho. P. 3 Cf. 483[4]. 4 De mercibus, quas peregre vehat vendendi causa, hoc non improbabiliter interpretatur Th. Gomperz Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich V p. 134.

---

801 Marmor caeruleum inventum Ephesi (*Ajasuluk*). Ed. Pococke Inscr. ant. II 10 p. 19 n. 9 (inde Boeckh C. I. G. 2953). Ex suo apographo et ectypo H. Roehl I. G. A. 499 (F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 90 n. 145. E. S. Roberts Introduction to Greek Epigraphy I p. 172 n. 144). E. L. Hicks Inscr. in the British Museum III, 2 p. 264 n. DCLXXVIII (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 624 n. 727). Cf. quae de titulo exposuit A. N. Skias Ἐφ. ἀρχ. 1892 p. 25 sqq.

[---------- ἐγ μὲν δεξιῆς ἐς τὴν ἀριστερὴν πετ|όμεν]ος ⁝, ἢμ μὲν : ἀποκρύψε||[ι[1], δε]ξιός ⁝ ἢν δὲ ⁝ ἐπάρει[2] ⁝ τὴ||[ν ε]ὐώνυμον ⁝

Litterae Ionicae volgares praeter ΝΥ, dispositae στοιχηδόν per versus litterarum undevicenarum. A dextra relliquiae alius columnae non plus quam ternarum in unoquoque versu litterarum, quas hic repetere inutile est. Titulum iure sexto a. Chr. n. saeculo vindicant editores. 1 Haec est forma antiqua et legitima coniunctivi aoristi primi, haud raro servata in titulis Ionicis antiquis qui eidem in praesenti et aoristo secundo recte -ῃι habent. Cf. W. Schulze Hermae XX p. 491 sqq. Verbum intransitive usurpatum plerique editores statuunt coll. Thuc. V, 65, 5 εἶτα ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυψαν καὶ σφεῖς ἡσύχαζον καὶ οὐκ ἐπηκολούθουν, ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτῶν στρατηγοὺς αὖθις ἐν αἰτίᾳ εἶχον. Hesiodus ap. Athen. XI p. 491d τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες. Si igitur avis (nullo alio motu intercedente) e conspectu abierit, faustum erit omen; sin sinistram alam sustulerit, iam sive postea ad summam caeli partem ascendet sive e conspectu abibit, infaustum.

πτέρυγα ⁝ κἂν | [ἐπά]ρει[3] ⁝ κἂν ἀποκρύψει, ⁝ ε‖[ὐώ]νυμος· ⁝ ἐγ δὲ ⁝ τῆς ἀριστ‖[ερῆ]ς ⁝ ἐς τὴν δεξιὴν ⁝ πετό‖[μ]ενος, ⁝ ἢμ μὲν ⁝ ἰθὺς[4] ⁝ ἀποκρ‖[ύ]ψει ⁝ εὐώνυμος ⁝ ἢν δὲ ⁝ τὴν | [δεξ]ιὴν πτέρυγα ⁝ ἐπάρας, ‖ [δεξιός ------]

2 Contractionem vocalium in hac voce apud Ionas neutiquam recentem esse Becht. docuit allatis fragmentis Semonidis Amorgii fr. 7, 60 (ἄρειεν) et Anacreontis 19, 1 (ἀρθείς); similiter Hipponactem fr. 28 ἀργός pro ἀεργός habere. 3 Neque ad hoc verbum neque ad proximum ἀποκρύψει mente addendum esse τὴν εὐώνυμον πτέρυγα, ut voluit Rob., apparet quia sic haec pugnarent cum proxime superioribus. Immo absolute ut ἀποκρύπτειν (not. 1) etiam prius illud verbum usurpatum est de ascensu ad eas quae recta regione supra nos sunt caeli partes. Utrum cum plerisque [ἐπά]ρει an cum Skia [διά]ρει legendum sit vix discernas. 4 I. e. κατ' εὐθεῖαν. Nam alteram alam tollunt aves cum deflectunt ab eo quem tenuerunt cursu, ut recte inter se opponantur ἰθὺς et τὴν δεξιὴν πτέρυγα ἐπάρας.

802 Stela magna lapidis calcarii inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. P. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 197 n. 59. J. Baunack Studien auf dem Gebiete des Griechischen und der arischen Sprachen I, 1 p. 119 n. 59. Aus Epidauros p. 8 n. 59 (W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschr. III, 3 p. 151 n. 3339). Chr. Blinkenberg Nordiskt Tidskrift for filologi X p. 263 sqq. P. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 24 n. 1. Cf. quae disputaverunt U. von Wilamowitz-Möllendorff Hermae XIX p. 449 sqq. K. Zacher Herm. XXI p. 467. H. Diels Herm. XXIII p. 286. F. Buecheler Mus. Rhen. XXXIX p. 620 sqq. J. Baunack Philol. LIV p. 21 sqq.

Θεός. Τύχα [ἀγ]αθά. | [Ἰά]ματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκλαπιοῦ[1].

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, dispositae στοιχηδόν, sine dubio tertii a. Chr. n. saeculi. Sub finem versuum subinde singularum aut binarum litterarum loca vacua relinquuntur, ut proximus versus ab integra syllaba incipere possit. Distinctioni narrationum quam nos lineola horizontali significamus, in lapide inserviunt spatia vacua plerumque quinarum aut denarum litterarum. 1 Cf. Paus. II, 27, 3: στῆλαι δὲ εἱστήκεσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου (Asclepiei Epidauriorum), τὸ μὲν ἀρχαῖον καὶ πλέονες, ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἓξ λοιπαί. ταύταις ἐγγεγραμμένα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστιν ὀνόματα ἀκεσθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, προσέτι δὲ καὶ νόσημα ὅτι ἕκαστος ἐνόσησε καὶ ὅπως ἰάθη· γέγραπται δὲ φωνῇ τῇ Δωρίδι. Easdem tabulas affert periegeta II, 36, 1 de nomine Ἁλικός : ἐν στήλαις — ταῖς Ἐπιδαυρίων, αἳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ ἰάματα

[Κλ]εὼ πενθ' ἔτη[2] ἐκύησε· Αὕτα πέντ' ἐνιαυτοὺς ἤδη κυοῦσα ποὶ τὸν | [θε]ὸν ἱκέτις ἀφίκετο καὶ ἐνεκάθευδε ἐν τῶι ἀβάτωι. ὡς δὲ τάχισ‖[τα] ἐξῆλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἱαροῦ ἐγένετο[3], κόρον ἔτεκε, ὃς εὐ‖[θ]ὺς γενόμενος αὐτὸς ἀπὸ τᾶς κράνας ἐλοῦτο καὶ ἅμα τᾶι ματρὶ | [π]εριῆρπε. τυχοῦσα δὲ τούτων ἐπὶ τὸ ἄνθεμα [ἐ]πεγράψατο[4]· 'Οὐ μέγε‖[θ]ος πίνακος θαυμαστέον, ἀλλὰ τὸ θεῖον, πενθ' ἔτη ὡς ἐκύησε ἐγ γασ‖[τρ]ὶ Κλεὼ βάρος, ἔστε ἐγκατεκοιμάθη, καί μιν[5] ἔθηκε ὑγιῆ'. — Τριετὴς ‖ [κό]ρα· Ἰθμονίκα[6] Πελλανὶς ἀφίκετο εἰς τὸ ἱαρὸν ὑπὲρ γενεᾶς, ἐγ‖[κοι]μαθεῖσα δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει αἰτεῖσθαι τὸν θεὸν κυῆσαι κό‖[ραν,] τὸν δ' Ἀσκλαπιὸν φάμεν ἔγκυον ἐσσεῖσθαί νιν καὶ εἴ τι ἄλλο | α[ἴτ]οῖτο, καὶ τοῦτό οἱ ἐπιτελεῖν, αὐτὰ δ' οὐθενὸς φάμεν ἔτι ποι|δε[ῖ]σθαι. ἔγκυος δὲ γενομένα ἐγ γαστρὶ[7] ἐφόρει τρία ἔτη, ἔστε πα‖ρέ[β]α(λ)ε[8] ποὶ τὸν θεὸν ἱκέτις ὑπὲρ τοῦ τόκου· ἐγκατακοιμαθε[ῖ]σα | δὲ ὄψ[ι]ν εἶδε· ἐδόκει ἐπερωτῆν νιν τὸν θεόν, εἰ οὐ γένοιτο αὐτᾶ[ι] | πάντα ὅσσα αἰτήσαιτο καὶ ἔγκυος εἴη, ὑπὲρ δὲ τόκου ποιθέμεν | νιν οὐθέν, καὶ ταῦτα πυνθανομένου αὐτοῦ, εἴ τινος καὶ ἄλλου δέ|οιτ[ο], λέγειν, ὡς ποησοῦντος καὶ τοῦτο· ἐπεὶ δὲ νῦν ὑπὲρ τούτου ‖ παρείη ποτ' αὐτὸν ἱκέτις, καὶ τοῦτό οἱ φάμεν ἐπιτελεῖν[9]. μετὰ δὲ | τοῦτο σπουδᾶι ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξελθοῦσα, ὡς ἔξω τοῦ ἱαροῦ ἦς[10], ἔτε|κε

ἐγγεγραμμένα ἔχουσι (cf. not. 54). At quae Strabo habet VIII, 6, 15 p. 374 Cas. καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος (τοῦ Ἀσκληπιοῦ) ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ non recte ad has tabulas referri mihi videntur a Cavvadia et Prellwitzio, quippe in quas minus bene quadrent vocabula ἀνακειμένων et πινάκων, quam in tabulas votivas quas ipsi dedicaverant aegroti. Quem morem ab Epidauriis Aesculapii sacris non alienum fuisse probant n. 804 aliique tituli. 2 Cf. καθ' ἔτος 189, 24. 423, 4. ἀφ' ἐτῶν 342, 14. 3 Paus. II, 27, 1 οὐδὲ ἀποθνήσκουσιν οὐδὲ τίκτουσιν αἱ γυναῖκές σφισιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου affert Cavv. 4 Anathema cum epigrammate rudi sane arte concinnato huic narrationi ansam praebuisse monent Bau. et Wil. Aliud exemplum fabulae ex artificio dedicato confictae habes infra v. 33—41. Cf. not. 16. 5 Hoc ad poëticum sermonem referendum est, nam praeterea hae tabulae ubique νιν habent. P. 6 Pro Ἰσθμονίκα aut mero errore, aut (Baunack) dialecti proprietate; quod si probemus, recte Prellw. ad Achaeorum Pellenensium, non ad Epidauriorum sermonem hanc formam referendam monet. 7 Post ἐγ primum errore E incidere coeperat quadratariis, deinde Γ emendavit. Baun. 8 ΑΛΕ. 9 Alteram litteram Ν incidere conatus est lapicida, sed cum Ν exarasset errorem animadvertit et ˥ a dextra adiunxit. Bau. 10 Cf. not. 3.

χόρ[α]ν. — Ἀνὴρ τοὺς τᾶς χηρὸς δακτύλους ἀκρατεῖς ἔχων πλὰν | ἑνὸς ἀ[φ]ίκετο ποὶ τὸν θεὸν ἱκέτας, θεωρῶν δὲ τοὺς ἐν τῶι ἱαρῶι | [π]ίνακα[ς] ἀπίστει τοῖς ἰάμασιν καὶ ὑποδιέσυρε τὰ ἐπιγράμμα‖[τ]α, ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει ὑπὸ τῶι ναῶι ἀστραγαλίζον|[τ]ος αὐτοῦ καὶ μέλλοντος βάλλειν τῶι ἀστραγάλωι ἐπιφανέντα | [τ]ὸν θεὸν ἐφαλέσθαι ἐπὶ τὰν χῆρα καὶ ἐκτεῖναί οὑ τοὺς δακτύ⟨λ⟩|[λ]ους[11], ὡς δ' ἀποβαίη, δοκεῖν συγκάμψας τὰν χῆρα καθ' ἕνα ἐκτείνειν | [τ]ῶν δακτύλων, ἐπεὶ δὲ πάντας ἐξευθύναι[12], ἐπερωτῆν νιν τὸν θεόν, ‖ [ε]ἰ ἔτι ἀπιστησοῖ τοῖς ἐπιγράμμασι τοῖς ἐπὶ τῶμ πινάκων τῶν | [κ]ατὰ τὸ [ἱ]ερόν, αὐτὸς δ' οὐ φάμεν· 'ὅτι τοίνυν ἔμπροσθεν ἀπίστεις | αὐτο[ῖς][13], οὐκ ἐοῦσιν ἀπίστοις, τὸ λοιπὸν ἔστω τοι, φάμεν, Ἄπιστος | ὄν[ομα]'[14]. ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. — Ἀμβροσία ἐξ Ἀθανᾶν | [ἀτερό]πτ[ι]λλος. αὕτα ἱκέτις ἦλθε ποὶ τὸν θεόν, περιέρπουσα δὲ ‖ [κατὰ τ]ὸ ἱαρὸν τῶν ἰαμάτων τινὰ διεγέλα ὡς ἀπίθανα καὶ ἀδύνα|[τα ἐόν]τα, χωλοὺς καὶ τυφλοὺς ὑγιεῖς γίνεσθαι ἐνύπνιον ἰδόν|[τας μό]νον, ἐγκαθεύδουσα δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ἐπιστὰς | [εἰπεῖν,] ὅτι ὑγιῆ μέν νιν ποιησοῖ, μισθὸμ μάντοι[15] νιν δεησοῖ ἀν|[θέμεν ε]ἰς τὸ ἱαρὸν ὗν ἀργύρεον[16], ὑπόμναμα τᾶς ἀμαθίας, εἴπαν‖[τα δὲ ταῦτ]α ἀνσχίσσαι οὑ τὸν ὀπτίλλον τὸν νοσοῦντα καὶ φάρμ[α|κόν τι ἐγχέ]αι. ἁμέρας δὲ γενομένας [ὑ]γιὴς ἐξῆλθε. — Παῖς ἄφωνος. | [οὗτος[17] ἀφί]κετο εἰς τὸ ἱαρὸν ὑπὲρ φωνᾶς· ὡς δὲ

---

11 Versus 27 postremo loco Λ est, v. 28 init. una littera periit. Videtur igitur Λ errore duplicatum fuisse. 12 Possis etiam ἐξευθῦναι scribere ut structura accusativi c. inf. in enuntiatum temporale propagetur. 13 Sic H. Weil, probante Baun., qui tamen minus commode distinguit ἀπιστεῖς, αὐτοῖς οὐκ ἐοῦσιν ἀπίστοις. Nam αὐτοῖς simpliciter 'eis' est, i. e. τοῖς πίναξι τοῖς κατὰ τὸ ἱερόν. Quod contra 'quae ipsae fide non indignae sunt' ab hoc loco alienum est. 14 Sic Cavv. Fouilles d'Epid. Quod supplementum omnibus quae et ab ipso et ab aliis antea proposita sunt, tanto praestat, ut illa silentio premere satius sit. 15 Prellw. non inepte confert κραμάσαι n. 803, 3. Certe ε in α dialecti consuetudine transiisse credibilius mihi videtur, quam quae est altera Prellwitzii coniectura, particulam μάν (μήν), aut adeo ut Baun. opinatur, Thessalicum μά in hoc composito latere. 16 Manifesto ex hoc opere, quod nihil de causa dedicationis inscriptum habuisse videtur, fabula conficta est. Wil. Sus sine dubio revera non inscitiam significabat sed sacrificium piaculare. Cf. n. 625[2]. 17 Παῖς ἄφωνος [ἱ]κέτας ἀφί]κετο Cavv. Sed post ἄφωνος nullam amplius litteram scriptam fuisse testatur Baun., ideoque οὗτος supplevit, sumens παῖς ἄφωνος

προεθύσατο καὶ | [ἐπόησε τὰ] νομιζόμενα, μετὰ τοῦτο ὁ παῖς ὁ τῶι θεῶι πυρφορῶν | [ἐπήρετο[18], π]οὶ τὸμ πατέρα τὸν τοῦ παιδὸς ποτιβλέψας, 'ὑποδέκεσ‖[αι[19] τοῦτον[20]] ἐνιαυτοῦ, τυχόντα ἐφ' ἃ πάρεστι, ἀποθυσεῖν τὰ ἴατρα[21]', | [ὁ δὲ παῖς ἐξ]απίνας 'ὑποδέχομαι' ἔφα· ὁ δὲ πατὴρ ἐκπλαγεὶς πάλιν | [ἐκέλετο αὐ]τὸν εἰπεῖν· ὁ δ' ἔλεγε πάλιν καὶ ἐκ τούτου ὑ(γ)ιὴς[22] ἐγέ‖[νετο. — Πάνδαρ]ος Θεσσαλὸς στίγματα ἔχων ἐν τῶι μετώπωι. οὗτος | [ἐγκαθεύδων ὄ]ψιν εἶδε· ἐδόκει αὐτοῦ τα[ι]νίαι καταδῆσαι τὰ στί‖[γματα ὁ θεὸς κα]ὶ κέλεσθαί νιν, ἐπεί [κα ἔξω] γένηται τοῦ ἀβάτου, | [ἀφελόμενον τὰν] ταινίαν ἀνθέμε[ν εἰς] τὸν [ν]αόν· ἁμέρας δὲ γενο‖[μένας ἐξανέστα[23]] καὶ ἀφήλετο τ[ὰν ται]νίαν, καὶ τὸ μὲν πρόσωπον | [ἐκεκάθαρτο[24] τῶ]ν στιγμάτω[ν, τὰν] δ[ὲ τ]αινίαν ἀνέθηκε εἰς τὸν να‖[ὸν ἔχουσαν τὰ γ]ράμματ[α][25] τὰ ἐκ τοῦ μετ[ώ]που. — Ἐχέδωρος τὰ [Π]ανδά‖[ρου στίγματα ἔλ]αβε[26] π[ο]ὶ τοῖς ὑπάρχουσιν. οὗτος λαβὼν πά[ρ Παν|δάρου χρήματα], ὥστ' ἀνθέμεν τῶι θεῶι εἰς Ἐπίδαυρον ὑπὲρ αὐ[τοῦ, | οὐκ] ἀ[π]εδίδου[27] ταῦτα, ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θε[ὸς] | ἐπιστὰς ἐπερωτῆν νιν, εἰ ἔχοι τινὰ χρήματα πὰρ Πανδάρου ἐ[ξ Ἀ]‖θηνᾶν[28] ἄνθεμα

indicem argumenti extra conexum orationis praemissum esse, quales sunt permulti in his tabulis. 18 Supplevi. καὶ θύων Cavv. dubitanter; at sacrificare non παιδὸς πυρφοροῦντος officium est, sed sacerdotis. Prellw. intactum reliquit. 19 Flexio antiquitate memorabilis. Cf. συντίθησι v. 84. Fuit cum infinitivum ὑποδέκεσ[θαι] reponere conarer, sed sic non contigit ut spatii simul et structurae grammaticae rationibus sufficerem. 20 Supplevi. ὑποδέκεσ[αι, ἔφα, τοῦ] ἐνιαυτοῦ Baunack. ὑποδέκεσ' [ἔφα, ἐντὸς] ἐνιαυτοῦ Cavv. At verbum regens commodius superiore versu reposui, et distinctio patris qui promittit et filii qui promisso stare debet hic necessario exprimenda fuit. Utique τοῦ ἐνιαυτοῦ sine additamento (τούτου τοῦ ἐν., τοῦ ἐπιόντος ἐν.) a sermonis consuetudine abhorret, cum ἐνιαυτοῦ 'intra annuum spatium' non plus offensionis habeat quam τριῶν μηνῶν et similia. 21 Cf. n. 777. 778, 2. 803, 7. 35. 804, 19. 22 ΥΓΙΗΣ lapis. 23 Supplevit Wilam. ἐξηγέρθη Cavv. et Baun. coll. 118 ἐξεγερθείς. At hic respicitur praeceptum dei v. 50 ἐπεί [κα ἔξω] γένηται τοῦ ἀβάτου, ἀφ. τὰν ταινίαν. 24 Sic Cavv. [κενεὸν εἶδε τῶ]ν Blinkenberg, cui assentitur Baun., quia sic subiectum non mutetur. At id ne in Cavvadiae quidem lectione usu venit, in qua manifesto τὸ πρόσωπον accusativus est, non nominativus. 25 Supplevit Wilam. 26 Supplevit Wilam. 27 Supplevit Wilam. ὃς κ]α[ὶ] ἐδίδου Cavv. 28 Supplevi. Non Pandari patria significatur, sed locus unde Echedorum cum pecunia Epidaurum miserit. η syllabae paenultimae sane offendit, sed etiam alibi inter vocales Doricas et Atticas

εἰς τὸ ἱαρόν, αὐτὸς δ' οὐ φάμεν λελαβήκειν οὐθὲ[ν] ‖ τοιοῦτον παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' αἴ κα ὑγιῆ νιν ποιήσ(η)ι [29], ἀνθησεῖν οἱ εἰκό|να γραψάμενος· μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν τὰν τοῦ Πανδάρου ταινί|αν περιδῆσαι περὶ τὰ στίγμα[τ]ά οὑ καὶ κέλεσθαί νιν, ἐπεί κα ἐξ|έλθηι ἐκ τοῦ ἀβάτου, ἀφελόμενον τὰν ταινίαν ἀπονίψασθαι τὸ | πρόσωπον ἀπὸ τᾶς κράνας κα[ὶ] ἐγκατοπτρίξασθαι εἰς τὸ ὕδωρ. ἀ‖μέρας δὲ γενομένας ἐξελθὼ[ν] ἐκ τοῦ ἀβάτου τὰν ταινίαν ἀφῆλετο | τὰ γράμ(μ)ατα οὐκ ἔχουσαν, ἐγκ[α]θιδὼν [30] δὲ εἰς τὸ ὕδωρ ἑώρη τὸ αὑτοῦ | πρόσωπον ποὶ τοῖς ἰδίοις σ[τ]ίγμασιν καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου γρά‖(μ)ματα λελαβηκός. — Εὐφάνης Ἐπιδαύριος παῖς. οὗτος λιθιῶν ἐνε[κά]|θευδε· ἔδοξε δὴ αὐτῶι ὁ θεὸ[ς] ἐπιστὰς εἰπεῖν· 'τί μοι δωσεῖς, αἴ τύ ‖ κα ὑγιῆ ποιήσω', αὐτὸς δὲ φάμεν 'δέκ' ἀστραγάλους', τὸν δὲ θεὸν γελά|σαντα φά[μ]εν νιν παυσεῖν. ἀμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. | — Ἀνὴρ ἀφίκετο ποὶ τὸν θεὸν ἱκέτας ἀτερόπτιλλος οὕτως ὥστε τὰ | βλέφαρα μόνον ἔχειν, ἐνεῖμεν δ' ἐν αὐτοῖς μηθέν, ἀλλὰ κενεὰ εἶ|μεν ὅλως. ἔλεγον [31] δή τινες [τ]ῶν ἐν τῶι ἱαρῶι τὰν εὐηθίαν αὐτοῦ, τὸ ‖ νο[μ]ίζειν βλεψεῖσθαι ὅλως μηδεμίαν ὑπαρχὰν ἔχοντος ὀπτίλ|λου, ἀλλ' ἢ χώραμ μόνον. ἐγκαθ[εύδον]τι οὖν αὐτῶι ὄψις ἐφάνη· ἐδό|κει τὸν θεὸν ἑψῆσαί τι φά[ρμακον, ἔπε]ιτα διαγαγόντα τὰ βλέφα|ρα ἐγχέαι εἰς αὐτά. ἀμέρ[ας δὲ γενομέν]ας β(λ)έπων [32] ἀμφοῖν ἐξῆλθε |. — Κώθων. σκευοφόρος εἰ[ς τὸ] ἱαρ[ὸν] ἕ[ρπ]ων [33] ἐπεὶ ἐγένετο περὶ τὸ δε‖καστάδιον, κατέπετε· [ὡς δ' ἀ]νέστα [34], ἀνῶιξε τὸγ γυλιὸ[ν] κα[ὶ ἐ]πεσκό|πει τὰ συντετριμμένα σ[κε]ύη· ὡς δ' εἶδε τὸγ κώθωνα κατε[αγ]ότα, | ἐξ οὗ ὁ δεσπότης εἴθιστ[ο π]ίνειν, ἐ(λ)υπεῖτο [35] καὶ συνετίθει [τὰ] ὄ|στρακα καθι-

---

(χήρ, χείρ, ἐγέλα, ἑώρη) fluctuat huius titulo sermo. ἐπιθῆν' ἂν ἄνθεμα Cavv. ἐπιθῆν, quem infinitivum glossa Hesychiana φᾶν· λέγειν allata defendit, ⟨αν⟩ ἄνθεμα Baun. 29 ΠΟΙΗΣΑΙ. Emendavit Wilam., cum Baunackius et Prellwitzius optativum post αἴ κα defendere conarentur, frustra si quid video. 30 Aspiratam perperam positam esse a lapicida propter simile verbum ἐγκαθεύδειν, quod identidem ei incidendum fuit, probabiliter existimat Prellw. 31 Hoc verbum errore pro ἐγέλων lectum esse cum ex antiquiore litteratura in Ionicam hae tabulae transscriberentur, opinatur Zacher, cui iure ut quidem videtur oblocutus est Prellwitz, monens neque per se tale quid factum esse in his ingentis ambitus titulis probabile esse, et dialecto Doricae legem ἐγέλαν, non ἐγέλων postulare. 32 ΒΑΕΓΩΝ. 33 Supplevit Blinkenberg, qui litterarum Ε..ΩΝ vestigia agnovit; qua observatione priora supplementa (ἀπιών Cavv., ἀνιών Wilam.) refutata sunt. 34 Supplevit Wilam. 35 ΕΔΥΠΕΙΤΟ.

ζόμενος· ὁδο[ιπ]όρος οὖν τις ἰδὼν αὐτὸν 'τί, ὦ ἄθλι', ἔ|φα, 'συντίθησι[36] τὸγ κώθωνα [μά]ταν; τοῦτον γὰρ οὐδέ κα ὁ ἐν Ἐπιδαύ‖ρωι Ἀσκλαπιὸς ὑγιῆ[37] ποῆσα[ι] δύναιτο'. ἀκούσας ταῦτα ὁ παῖς, συν|θεὶς τὰ ὄστρακα εἰς τὸγ γυ[λ]ιόν, ἧρπε εἰς τὸ ἱερόν. ἐπεὶ δ' ἀφίκε|το, ἀνῶιξε τὸγ γυλιὸν καὶ ἐξαιρεν[38] ὑγιῆ τὸγ κώθωνα γεγενημέ|νον, καὶ τῶι δεσπόται ἡρμάνευσε τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα· ὡ|ς δὲ ἄκουσ' ἀνέθηκε τῶι θεῶι τὸγ κώθωνα. ‖ — Αἰσχίνας ἐγκεκοιμισμένων ἤδη τῶν ἱκετᾶν ἐπὶ δένδρεόν τι ἀμ|βὰς ὑπερέκυπτε εἰς τὸ ἄβατον· καταπετὼν οὖν ἀπὸ τοῦ δένδρεος | περὶ σκόλοπάς τινας τοὺς ὀπτίλλους ἀμφέπαισε· κακῶς δὲ δια|κείμενος καὶ τυφλὸς γεγενημένος, καθικετεύσας τὸν θεὸν ἐνε|κάθευδε καὶ ὑγιὴς ἐγένετο. ‖ — Εὔιππος λόγχαν ἔτη ἐφόρησε ἕξ ἐν τᾶι γνάθωι· ἐγκοιτασθέντος | δ' (α)ὐτοῦ[39] ἐξελὼν τὰν λ[ό]γχαν ὁ θεὸς εἰς τὰς χῆράς οἱ ἔδωκε. ἁμέρας | δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆρπε, τὰν λόγχαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων. | — Ἀνὴρ Τορωναῖος δεμελέας[40]. οὗτος ἐγκαθεύδων ἐνύπνιον εἶδε· | ἔδοξέ οἱ τὸν θεὸν τὰ στέρνα μαχαί[ρ]αι ἀνσχίσσαντα τὰς δεμε‖λέας ἐξελεῖν καὶ δόμεν οἱ ἐς τὰς χεῖρας καὶ συνράψαι τὰ στή|θη. ἁμέρας δὲ γενομένας ἐξῆλθε τὰ θηρία ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων | καὶ ὑγιὴς ἐγένετο· κατέπιε δ' αὐτὰ[41] δολωθεὶς ὑπὸ ματρυιᾶς ἐγ κυ|κᾶνι ἐμβεβλημένας[42] ἐκπιών. | — Ἀνὴρ ἐν αἰδοίωι λίθον. οὗτος ἐνύπνι[ο]ν εἶδε· ἐδόκει παιδὶ καλῶ[ι] ‖ συγγίνεσθαι· ἐξονειρώσσων δὲ τὸλ λί[θ]ον ἐγβάλλει

36 Forma ceteroquin inaudita, sed accurate respondens primae et tertiae personis συντίθημι et συντίθητι, quarum ad exemplum reficta est, nisi eam inde a prisca aetate conservatam statuere mavis. 37 De supellectili non fracta hanc vocem volgo a Graecis usurpari notum est; cf. n. 40, 7 πίθοι ὑγιεῖς. Item ἀκέσασθαι sarciendi vim habet. Pr. 38 Cf. n. 330 [10]. 39 ΔΛΥΤΟΥ. 40 Cf. Hesych. δεμβλεῖς· βδέλλαι, cuius glossae Buech. admonuit, qui simul observat eam praepostere inter δέμει et δέμνια inseri, ut appareat ex δεμελεῖς corruptam esse. Frustra obloquuntur Baun. et Prellw. Nam omnium maxime improbabile est casu evenisse, ut forma quam hic lapis habet accurate quadret in locum quem Hesychius glossae assignavit; adde quod litterarum similitudo errori ansam praebebat. 41 αὐτὰ(δ) δολωθεὶς Baun. Sed quae ille attulit assimilationis exempla ἐγ κυκᾶνι et τὸλ λίθον, non sufficiunt ad illud multo rarius genus huic titulo vindicandum. Recte Prellwitz levi neglegentia, quia supra alternarent femininum τὰς δεμελέας et neutrum τὰ θηρία, etiam hic primo loco αὐτά, deinde ἐμβεβλημένας positum esse statuit. 42 ἐμβεβλημένα(ς) Blinkenberg, quo opus esse non videtur. Cf. not. 41.

καὶ ἀνελόμε|νος ἐξῆλθε ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων. | — Ἑρμόδικος Λαμψακηνὸς ἀκρατὴς τοῦ σ[ώ]ματος. τοῦτον ἐγκαθεύ|δοντα ἰάσατο καὶ ἐκελήσατο ἐξελ(θ)όντα[43] λίθον ἐνεγκεῖν εἰς τὸ | ἱαρὸν ὁπόσσον δύναιτο μέγιστον· ὁ δὲ τ[ὸ]μ πρὸ τοῦ ἀβάτου κείμε||νον ἤνικε. | — Νικάνωρ χωλός. τούτου καθημένου παῖς [τ]ις ὕπαρ τὸν σκίπωνα ἁρ|πάξας ἔφευγε· ὁ δὲ (ἀ)στάς[44] ἐδίωκε καὶ ἐκ τ[ο]ύτου ὑγιὴς ἐγένετο. | — Ἀνὴρ δάκτυλον ἰάθη ὑπὸ ὄφιος. οὗτος τό[ν] τοῦ ποδὸς δ(ά)κτυλον[45] ὑ|πό του[46] ἀγρίου ἕλκεος δεινῶς διακείμ[εν]ος μεθάμερα[47] ὑπὸ τῶν θε||ραπόντων ἐξενειχθεὶς ἐπὶ ἑδράματός [τι]νος καθῖ(ζ)ε[48]. ὕπνου δέ νιν | λαβόντος, ἐν τούτωι δράκων ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξελθὼν τὸν δάκτυλον | ἰάσατο τᾶ[ι] γλώσσαι, κ(α)ὶ[49] τοῦτο ποιήσας εἰς τὸ ἄβατον ἀνεχώρησε | πάλιν. ἐξεγερθεὶς δὲ ὡς ἦν ὑγιής, ἔφα ὄψιν ἰδεῖν, δοκεῖν νεανίσ|κον εὐπρεπῆ τὰμ μορφὰν ἐπὶ τὸν δάκτυλον ἐπιπῆν[50] φάρμακον. || — Ἀλκέτας Ἁλικός[51]. οὗτος τυφλὸς ἐὼν ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει ο[ἱ] ὁ θεὸς ποτελθὼν τοῖς δ[α]|κτύλοις διάγειν τὰ ὄμματα, καὶ ἰδεῖν τὰ δένδρη πρᾶτον[52] τὰ ἐν τῶι

---

43 ΕΞΕΛΟΟΝΤΑ. 44 ΛΣΤΑΣ. Cf. n. 803, 53 ἀστάσας. 587, 164 ἐστήσαντι. 45 ΔΛΚΤΥΛΟΝ. 46 Sic scribere malui quam cum Cavv., Baun., Prellw. ὑπὸ τοῦ, nam quid articulus sibi velit non perspicio. 47 Adverbium natum ex locutione μεθ' ἀμέραν recte agnovit Cavv. Plane geminum exemplum habes n. 684 ὑπερκέφαλα pro ὑπὲρ κεφαλάν. 48 Littera primo aspectu Ξ esse videtur, quia lapicida initio E scripserat, deinde I emendavit. Baun. 49 ΚΛΙ. 50 Ad Hesych. πῆν· πῆ καὶ πῆν ἐπὶ τοῦ κατάπασσε καὶ καταπάσσειν. Lobeck Rhemat. p. 104 provocat Buech. 51 Idem ethnicum habes infra n. 803, 19. 69. Recte ad Ἁλιέων (n. 9, 3. 803, 70) civitatem refert Steph. Byz. Ἁλιεῖς, πόλις Ἀργολικὴ (Λακωνικῆς libri) παραθαλασσία. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως ὡς ἀπὸ τοῦ Ἁλιεύς· — τὸ θηλυκὸν Ἁλιάς· καὶ Ἁλικὸς τὸ κτητικόν. Vocabulum in hoc lapide se legisse testatur Pausanias II, 36, 1 (cf. n. 1), sed perperam inde oppidum Ἁλίκην olim fuisse collegit. Ceterum periegetae locum corruptum esse perspexit Wilam., quia nemo, ne stupidissimus quidem, Ἁλικοῦ λόγου (*orationis*) mentionem hic agnoscere poterat; quare ille probabiliter emendavit Ἁλικο[ῦ τινο]ς λόγος. Quod κτητικόν hic ethnici vicibus fungitur, nolim Aristophaneo nominis Λακωνικοί usu defendere cum Wil. Nam id familiaris sermonis est, non accommodatum huiusmodi titulo. Immo ethnici Ἁλιεύς singularis inusitatus erat, quia discerni non poterat ab appellativo piscatorem significante. Similiter Κεραμεῖς pagum Acamantidis efficiunt, at de uno eius pagi cive non Κεραμεύς dicitur, sed ἐκ Κεραμέων. 52 Cum ΟΡΑΤΟΝ legisset Cavv., Wilam. [π]ρᾶτον emendavit. Illud defendere conati sunt Prellwitz et Zacher, contra quos monui (Deutsche Litteraturztg. 1891 n. 19 p. 701) ὁρατόν si adiectivum praedicative usurpatum esset, pluralem numerum habere debere propter τὰ δένδρη,

ἰαρῶι. ἁμέρας δὲ γε|νομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. — Ἡραιεὺς Μυτιληναῖος. οὗτος οὐκ εἶχε ἐν τᾶι κεφαλᾶι | τρίχας, ἐν δὲ τῶι γε[ν]είωι παμπόλλας· αἰσχυνόμενος δ[ὲ ἅτε] καταγελάμενος ὑπ[ὸ] | τῶν ἄλλων ἐνε[κάθε]υδε· τὸν δὲ ὁ θεὸς χρίσας φαρμάκ[ωι τ]ὰν κεφαλὰν ἐπόησε ‖ τρίχας ἔχειν. — [Λ]ύσων Ἑρμιονεὺς παῖς ἀϊδής. οὗ[τος] ὕπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν | κατὰ τὸ ἱ⟨ε⟩αρὸν[53] θε[ραπ]ευόμενος τοὺς ὀπ[τί]λλους ὑ[γιὴ]ς ἀπῆλθε.

---

adverbium vero ex legibus sermonis Graeci esse non posse, neque omnino hunc pleonasmum ὁρατὸν ἰδεῖν credibilem esse. Baun. lapide iterum examinato re vera ΠΡΑΤΟΝ agnovit. 53 ΙΕΑΡΟΝ. Lapicida errorem commissum emendavit non deleta littera quam perperam inciderat.

---

803 Stela magna lapidis calcarii inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. P. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 1 n. 80. J. Baunack Studien I, 1 p. 131 n. 80. Aus Epidauros p. 15 n. 80 (W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 157 n. 3340. S. Reinach Revue archéol. 1885 I p. 265). Chr. Blinkenberg Nordiskt Tidskrift for filologi X p. 265 sqq. P. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 28 n. 2. Cf. quae exposuerunt U. von Wilamowitz-Möllendorff Hermae XIX p. 448 sqq. Isyllos von Epidauros p. 3 not. 1. K. Zacher Hermae XXI p. 468 sqq. H. Diels Hermae XXIII p. 286. J. Baunack Philologi LIV p. 22 sqq.

Ἀράτα [Λά]καινα ὕδρωπ[α. ὑπ]ὲρ ταύτας[1] ἁ μάτηρ ἐνεκάθευδεν ἐλ Λακεδαίμο|νι ἔσσα[ς] καὶ ἐνύπνιον [ὁ]ρῆι· ἐδόκει τᾶς θυγατρός οὐ τὸν θεὸν ἀποταμόν|τα τὰν κ[ε]φαλὰν τὸ σῶμα κραμάσαι[2] κάτω τὸν τράχαλον ἔχον, ὡς δ' ἐξερρύα[3] συ|χνὸν

Scriptura eadem ac n. 802. 1 Non aegrotos ipsos modo, sed etiam alios vice eorum deum consuluisse non mirum est, siquidem eandem consuetudinem etiam in aliis oraculis obtinuisse scimus. Cf. Herodot. VIII, 134 τοῦτο δὲ (Μῦς ὁ Εὐρωμεύς) ξεῖνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον χρήμασι πείσας κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάρεω. Strabo XVII, 1, 17 p. 801 Cas. Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις — ἔχουσα τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν πολλῇ ἁγιστείᾳ τιμώμενον καὶ θεραπείας ἐκφέρον, ὥστε καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἄνδρας πιστεύειν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἑτέρους. Baun. 2 κραμᾶσαι editores omnes, nisi quod Baun. etiam de κραμάσαι cogitari posse adnotat. At non est cur praeter prioris syllabae vocalem (de qua cf. n. 802[15]) quicquam hic a volgari usu discrepare statuamus. Certe carminum Pseudoanacreonteorum, ex quibus κρεμᾶται syllaba altera producta affert Baun., testimonium de huius tituli aetate nihil

ὑγ[ρό]ν, καταλύσαντα τὸ σῶμα τὰν κεφαλὰν πάλιν ἐπιθέμεν ἐπὶ τὸν α[ὐ][χένα· ἰδ[οῦσ]α δὲ τὸ ἐνύπνιον τοῦτο, ἀγχωρήσασα εἰς Λακεδαίμονα κατα|λαμβάν[ει τ]ὰν θυγατέ[ρ]α ὑγιαίνουσαν καὶ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ὡρακυῖαν. | — Ἕρμων Θ[άσιος. τοῦτο]ν τυφλὸν ἐόντα ἰάσατο, μετὰ δὲ τοῦτο τὰ ἴατρα[4] οὐκ ἀ|πάγοντ[α ὁ θεός νιν[5]] ἐπόησε τυφλὸν αὖθις· ἀφικόμενον δ' αὐτὸν καὶ πάλιν | ἐγκαθ[εύδοντα ὑγι]ῆ κατέστασε. ‖ — Ἀριστ[αγόρα Τροζ]ανία[6]. αὕτα ἕλμιθα ἔχουσα ἐν τᾶι κοιλίαι ἐνεκάθευδε | ἐν Τροζ[ᾶνι ἐν τῶι] τοῦ Ἀσκλαπιοῦ τεμένει καὶ ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει ο(ἱ)[7] | τοὺς υἱ[οὺς τοῦ θ]εοῦ οὐκ ἐπιδαμοῦντος αὐτοῦ ἀλλ' ἐν Ἐπιδαύρωι ἐόντος | τὰγ κεφα[λὰν ἀπο]ταμεῖν, οὐ δυναμένους δ' ἐπιθέμεν πάλιν πέμψαι τινὰ πο[ὶ] | τὸν Ἀσκλ[απιόν, ὅ]πως

---

probare potest. 3 Cf. n. 542, 54 ἐγρυᾶι. 4 Cf. n. 802[21]. 5 Supplementum Blinkenbergii recepi, quia in eo quod Cavv. proposuit εἰς ἱερόν merito Baun. desideravit articulum, ipsius τῶι ἱερῶι vero alia de causa displicet, nam aut εἰς τὸ ἱερόν aut τῶι θεῶι recte dicitur, τῶι ἱερῶι non item; qui accipit mercedem deus est, locus quo defertur delubrum. 6 Hanc fabellam ex Hippyis Rhegini libro excerptam sic exhibet Aelianus Hist. anim. IX, 33: τεκμηριῶσαι τοῦτο καὶ Ἵππυς ἱκανός. ὃ δὲ λέγει ὁ συγγραφεὺς ὁ Ῥηγῖνος τοιοῦτόν ἐστι. γυνὴ εἶχεν ἕλμινθα, καὶ ἰάσασθαι αὐτὴν ἀπεῖπον οἱ τῶν ἰατρῶν δεινοί. οὐκοῦν ἐς Ἐπίδαυρον ἦλθε, καὶ ἐδεῖτο τοῦ θεοῦ ἐξάντης γενέσθαι τοῦ συνοίκου πάθους. οὐ παρῆν ὁ θεός· οἱ μέντοι ζάκοροι κατακλίνουσι τὴν ἄνθρωπον ἔνθα ἰᾶσθαι ὁ θεὸς εἰώθει τοὺς δεομένους. καὶ ἡ μὲν ἄνθρωπος ἡσύχαζε προσταχθεῖσα, οἵ γε μὴν ὑποδρῶντες τῷ θεῷ τὰ ἐς τὴν ἴασιν αὐτῆς ἐποίουν, καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δέρης ἀφαιροῦσι, καθίησι δὲ τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος, καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἕλμινθα, θηρίου μέγα τι χρῆμα. συναρμόσαι δὲ καὶ ἀποδοῦναι τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν ἀρχαίαν ἁρμονίαν οὐκ ἐδύναντο οὐκέτι. ὁ τοίνυν θεὸς ἀφικνεῖται καὶ τοῖς μὲν ἐχαλέπηνεν ὅτι ἄρα ἐπέθεντο ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς ἑαυτῶν σοφίας· αὐτὸς δὲ ἀμάχῳ τινὶ καὶ θείᾳ δυνάμει ἀπέδωκε τῷ σκήνει τὴν κεφαλήν, καὶ τὴν ξένην ἀνέστησε. Hunc locum cum monstrasset Cavv., Wil. eo usus est ut probaret quae Hippyis Rhegini nomen prae se tulisset historia, medio demum a. Chr. saeculo tertio confictam esse. Etenim longe antiquiorem magisque genuinam narratiunculae formam hic haberi, quam apud illum personatum Hippyn, praesertim quia qui cardo totius fabellae esset, studium probandi quanto Epidauria Aesculapii sacra praestarent vicinis Troezeniis, hic dilucide appareret, illic vero obliteratum esset. Contra quem recte monuit Zacher, e contrario illam fabulae formam simplicem esse et perspicuam, hanc vero obscuram, contortam, secum ipsam pugnantem (not. 8), quod eo referendum esset, quod in antiquam narrationem postea demum illud de Epidauriorum et Troezeniorum aemulatione illatum esset. Qua observatione neutiquam redargui alia argumenta acuminis plena, quibus Wil. Hippyis fragmentorum fidem infringere conatus est, non est quod dicam. 7 ΟΥ lapis. Emendavit Wil.

μόληι· μεταξὺ δὲ ἁμέρα ἐπικαταλαμβάνει καὶ ὁ ἱαρ‖⟨ρ⟩εὺς ὁρῆι [ὕπαρ[8] τ]ὰν κεφαλὰν ἀφαιρημέναν ἀπὸ τοῦ σώματος. τᾶς ἐφερπού|σας δὲ νυκτ[ὸς Ἀρ]ισταγόρα ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ἵκων ἐξ Ἐπιδαύρου | [ἐ]πιθεὶς τ[ὰν κε]φαλὰν ἐπὶ [τὸ]ν τράχαλον, μετὰ ταῦτα ἀνσχίσσ(α)ς[9] τὰγ κοιλ[ί|αν] τὰν αὐτ[ᾶς ἐξ]ελε[ῖ]ν τὰν ἕ[λμ]ιθα καὶ συρράψαι πάλιν. καὶ ἐκ τούτου ὑγ[ι|ὴς] ἐγένετ[ο]. — [Ὑ]π[ὸ π]έτραι παῖς Ἀριστόκριτος Ἁ(λ)ικός[10]. οὗτος ‖ [ἀ]ποκολυμ[βάσ]ας[11] εἰς τὰν θ[άλασσ]αν ἔπειτα δενδρύων[12] εἰς τόπον ἀφίκετο | ξηρόν, κύ[κλωι] πέτραις περ[ιεχό]μενον, καὶ οὐκ ἐδύνατο ἔξοδον οὐδεμί|αν εὑρεῖν. [με]τὰ δὲ τοῦτο ὁ πα[τὴρ] αὐτοῦ, ὡς οὐθαμεῖ περιετύγχανε μασ|τεύων, παρ' Ἀσκλαπιῶ(ι)[13] ἐν τῶι ἀ[βάτ]ωι ἐνεκά(θ)ευδε[14] περὶ τοῦ παιδὸς καὶ ἐ|νύπνιον [εἶ]δε. ἐδόκει αὐτὸν ὁ θ[εὸς] ἄγειν εἴς τινα χώραν καὶ δεῖξαί οἱ, δ[ι]‖ότι τουτ[ε]ῖ ἐστι ὁ ὑὸς αὐτοῦ, ἐξε[λθὼ]ν δ' ἐκ τοῦ ἀβάτου καὶ (λ)ατομήσας[15] τὰ[ν] | πέτραν ἀ[ν]ηῦρε τὸμ πα(ῖ)δα[16] ἑβ(δε)μ[αῖο]ν[17]. — Σωστράτα Φεραί[α ἔτος] | ἐκύησε. α[ὕ]τα ἐμ παντὶ ἐοῦσα[18] φοράδ[α]ν εἰς τὸ ἱαρὸν ἀφικομένα ἐνε[κά]|-

8 Supplevit Cavv. probante Baun. αὐτάν Wil., cui spatium non sufficit. Quos Baun. attulit locos ad probandum Cavvadiae inventum, n. 802, 110. 125. 803, 37. 133, sane omnes eo nomine ab hoc discrepant, quod ubique de aegrotis dicitur. Quos cum moris esset per somnium curari, non miraberis definite notari si quando vigilantibus id accidisset. Sed in sacerdotem id non cadit, neque apte et concinne narratur primo Aristagoram aliquid somniasse, deinde sacerdotem experrectum aliquid vidisse. Sed hoc cum vitio quodam totius narrationis cohaeret. Quomodo enim oculis cernere ille poterat id quod antea neutiquam re vera factum esse, sed ab Aristagora per quietem visum narratur? Plane simplex sibique constans hac de re est Hippyis (not. 6) narratio. 9 ΣΧΙΣΣΛΣ. 10 ΑΔΙΚΟΣ. De hoc ethnico cf. n. 802[51]. 11 Cf. Thuc. IV, 25, 4 μίαν ναῦν αὐτοὶ ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων. Cavv. 12 Ex Etym. M. 256, 4 σημαίνει (δενδρυάζειν) καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ κρύπτειν ἑαυτὸν et Suid. s. v. vim vocis, quae una in huius loci tenorem quadrat, aperuit Wilam. Quas lexicographi praeterea afferunt significationes nescio an propter errorem de origine verbi, quam a δρῦς repetebant, confictae sint; cf. Hesych. δενδρυάζειν· ταπεινῶς ὑπὸ τὰς δρῦς παραφεύγειν. 13 ΩΝ in ΩΙ mutavit lapicida. 14 ΚΑΟΕΥΔΕ. 15 ΔΑΤΟ. 16 ΓΑΤΔΑ. 17 Post ΕΒ primo ΓΛ vel ΓΑ inciderat quadratarius, deinde errore animadverso emendavit. Ceterum ἕβδεμος Doricum iam ex tabulis Heracleensibus et titulis Delphicis notum erat. Cf. n. 438, 171. 18 Cf. Plat. Symp. 194 A εἰ δὲ γένοιο οὗ νῦν ἐγώ εἰμι, μᾶλλον δὲ ἴσως οὗ ἔσομαι, ἐπειδὰν καὶ Ἀγάθων εἴπῃ, εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης, ὥσπερ ἐγὼ νῦν. Alibi plerumque genetivus nominis, veluti ἀπορίας, κακοῦ, κινδύνου additur. Baun.

θευδε· ὡς δὲ οὐθὲν ἐνύπνιον ἐναργ[ὲς] ἑώρη, πάλιν οἴκαδε ἀπεκομί[ζε]||το. μετὰ δὲ τοῦτο συμβολῆσαί τις πε[ρ]ὶ Κόρνους[19] αὐτᾶι καὶ τοῖς ἑ[πομέ]||νοις ἔδοξε τὰν ὄψιν εὐπρεπὴς ἀνήρ, ὃς πυθό[μ]ενος παρ' αὐτῶν τ[ᾶς δυσπρα]|ξίας τὰς[20] αὐτῶν ἐκελήσατο θέμεν τὰν κ(λ)ίναν[21], ἐφ' ἇς τὰν Σωστρ[άταν ἔφε]|ρον, ἔπε[ι]τα τὰγ κο[ι]λίαν αὐτᾶς ἀνασχίσας ἐξαιρεῖ πλῆθος [ἑλμίθων πάμ]|πολυ, [δύ]ε[22] ποδανιπτῆρας, συνράψας δὲ τ[ὰν γ]αστέρα καὶ ποήσας ὑ[γιῆ] | τὰν γυναῖκα, τάν τε π[α]ρουσίαν τὰν αὐτο[ῦ π]αρενεφάνιξε ὁ Ἀσκλαπιὸ[ς] || καὶ ἴατρα[23] ἐκέ[λε]το ἀπ[ο]πέμπειν εἰς Ἐπί[δα]υρ[ον]. — Κύων ἰά|σατο παῖδα Α[ἰγιν]άταν. οὗτος φῦμα ἐν τ[ῶι τραχ]άλωι εἶχε· ἀφικόμενο[ν] | δ' αὐτὸν ποὶ τ[ὸν θεὸ]ν κύων[24] τῶν ἱαρῶν ὑ[παρ[25] τ]ᾶι γλώσσαι ἐθεράπευσε | καὶ ὑγιῆ ἐπό[ησε]. — Ἀνὴρ ἐ[ντὸ]ς τᾶς κοιλίας ἕλκος ἔχων. ο[ὑ]τος ἐγκαθεύδων ἐν[ύπνιο]ν εἶδε· ἐδ[ό]κ[ει] αὐτῶι ὁ θεὸς ποιτάξαι τοῖ[ς] || ἑπομένοις ὑπηρέτα[ις συ]λ(λ)αβόντας[26] αὐτὸν ἴσχειν, ὅπως τάμηι οὐ τ[ὰν] | κοιλίαν, αὐτὸς δὲ φεύ[γει]ν, τοὺς δὲ συλλαβόντας νιν ποιδῆσαι ποὶ ῥό|πτον[27], μετὰ δὲ τοῦτ(ο)[28] τὸν [Ἀσ]κλαπιὸν ἀνσχίσσαντα τὰγ κοιλίαν ἐκτα|μεῖν[29]

---

19 Non procul ab Epidauro, si modo hoc nomen quod nusquam alibi legitur recte a Prellwitzio ad eundem locum refertur, cuius in iudicio de finibus Corinthiorum et Epidauriorum mentio fit n. 452, 13—15: ἀπὸ τοῦ Κεραυνίου ἐπὶ τὰν κορυφὰν τοῦ Κορνιάτα· ἀπὸ τᾶς κορυφᾶς τοῦ Κορνιάτα ἐπὶ τὰν ὁδὸν ἐπὶ τὸν ῥάχιν τοῦ Κορνιάτα· ἀπὸ τοῦ ῥάχιος τοῦ Κορνιάτα κτλ. Ac Κόρνοι quidem pagus agri Epidaurii aut Corinthii esse videtur, Κορνιάτας mons vicinus. 20 Sic scribere malui quam cum omnibus editoribus τ[ᾶς δυσπρα]ξίας τᾶς. Nam accusativus, praesertim addito παρ' αὐτῶν, sermonis usui accommodatior est, neque pluralis de longinqui morbi continuis molestiis usurpatus quicquam habet offensionis. 21 ΚΑΙΝΑΝ. 22 Cum Cavv. [δύο] supplesset, Baun. litteram postremam nullo pacto O fuisse, sed aut E aut Σ vidit, ideoque aut [εἰ]ς aut [δύ]ε, quod Laconicum esse probat titulus C. I. G. 1511, 7 in quo Ahrens Dial. II p. 122 iniuria de corruptela cogitare videtur, supplere conatur. Sententiae sine dubio hoc magis convenit, nam magni momenti est, quot vasa vermibus completa sint, nullius vero, in quale vasorum genus eos coniecerint. Tamen rem neutiquam certam esse me non fugit. 23 Cf. n. 802[21]. 24 Cf. n. 631[4]. 802, 125. 25 Cf. not. 8. 26 ΛΑΒΟΝΤΑΣ. 27 Alibi ῥόπτρον (Lysias VI, 1). Hesych. ῥοπτίον· κλειδίον. Similiter θύρωτον pro θύρωτρον dici Gr. Dialektinschr. III p. 145 n. 3325, 304 adnotat Prellw. Alia consonae ρ in hoc suffixo extrusae exempla sunt ϝρῆτα pro ϝρήτρα (ϝράτρα, ῥήτρα) apud Cyprios et σκᾶπτον Pindaricum, unde descendit volgaris sermonis σκηπτοῦχος. 28 ΤΟΥΤΩ. 29 ΜΕΝ in ΜΕΙΝ correctum.

τὸ ἕλκος καὶ συρρά[ψαι] πάλιν καὶ λυθῆμεν ἐκ τῶν δεσμῶν· καὶ [ἐ]|κ τούτου ὑγιὴς ἐξ[ῆλθ]ε, τὸ δὲ δάπεδον ἐν τῶι ἀβάτωι αἵματος κατά‖πλεον ἦς. — Κλεινάτας Θηβ[αῖ]ος ὁ τοὺς φθεῖρας. οὗτος π[λῆ]|θός τι πάμπολυ φθε[ιρ]ῶν ἐν τῶι σώματι [ἔ]χων ἀφικόμενος ἐνεκάθε[υ]|δε καὶ ὁρῆι ὄψιν· ἐδ[όκ]ει αὐτόνιν[30] ὁ θε[ὸ]ς ἐγδύσας καὶ γυμνὸν κα|ταστάσας ὀρθὸν σά[ρω]ι τινὶ τοὺς φθεῖρας ἀπὸ τοῦ σώματος ἀποκ[α]|θαίρειν· ἀμέρας δὲ γ[ε]νομένας ἐκ τοῦ ἀβάτου ὑγιὴς ἐξῆλθε. ‖ — Ἀγέστρατος κεφαλᾶ[ς ἄ]λγος. οὗτος ἀγρυπνίαις συνεχόμενος διὰ | τὸμ πόνον τᾶς κεφαλᾶ[ς], ὡς ἐν τῶι ἀβάτω[ι] ἐγένετο, καθύπνωσε καὶ ἐν[ύ]|πνιον εἶδε· ἐδόκει αὐτὸν ὁ θεὸ[ς ἰ]ασάμ[ε]νος τὸ τᾶς κεφαλᾶς ἄλγος ὀρ|θὸν ἀστάσας[31] γυμνὸν παγκρατίου προβολὰν διδάξαι· ἀμέρας δὲ γενη|θείσας ὑγιὴς ἐξῆλθε καὶ οὐ μετὰ πολὺγ χρόνον τὰ Νέμεα ἐνίκασε ‖ παγκράτιον. — Γοργίας Ἡρακλειώτας πύος. οὗτος ἐμ μάχαι | τινὶ τρωθεὶς εἰς τὸμ πλ[ε]ύμονα τοξε[ύ]μ[α]τι ἐνιαυτὸγ καὶ ἑξάμηνον | ἔμπυος ἦς οὕτω σφοδρῶς, ὥστε ἑπτὰ καὶ ἑξ[ή]κοντα λεκάνας ἐνέπλησε | πύους· ὡς δ' ἐνεκάθευδε, ὄψιν εἶδε· ἐδόκει [ο]ἱ ὁ θεὸς τὰν ἀκίδα ἐξε|λεῖν ἐκ τοῦ πλεύμονος· ἀμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε τὰν ἀ[κί]‖δα ἐν ταῖς χερσὶ φέρων. — Ἀνδρομάχα ἐξ Ἀπείρο[υ] π[ερὶ παί]|δων. αὕτα ἐγκα(θ)εύδουσα[32] ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει αὐτᾶι [τὸ ἔσθος ὁ θε]|ὸς ἀγκαλύψαι, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν ἅψασ[θ]αί οὐ τᾶ[ς κοιλίας· ἐκ τού]|του ταῖ Ἀνδρομάχαι υ[ἱ]ὸς ἐξ Ἀρύββα[33] ἐγένε[τ]ο. — Ἀ............|ος ὀφθαλμούς. οὗτος ἔν τινι μάχαι ὑπὸ δό[ρα]τος πλα[γεὶς ἀμφοτέ]‖ρων τῶν ὀφθαλμῶν τυφλὸς ἐγένετο καὶ τὰν λόγχαν [ἐνιαυτὸν ἐν τῶι] | προσώπωι περιέφερε· ἐγκαθεύδω[ν δ]ὲ ὄψιν εἶδε· ἐδ[όκει οἱ τὸν θεὸν] | ἐξελκύσαντα τὸ βέλος εἰς τὰ β[λέφα]ρα τὰς καλουμ[ένας οἱ κόρας[34] πά]|λιν ἐναρμόξαι· ἀμέρας δὲ γε[νομένα]ς ὑγιὴς ἐξῆλθ[ε. | — Θ]έρσανδρος Ἁλικὸς[35] φ(θ)ισι(κ)[ός[36]. οὗτος] ἐγκαθεύδων [ὄψιν εἶδε. ..... ‖ ἑ]ώρη ἐφ' ἀμάξας ....

30 Pronomen hic ut v. 106 αὐτοῦ ἔθεν duplicatum adnotat Prellw. Sed utrobique αὐτός '*ipse*' significat. 31 Cf. n. 802, 112 cum not. 44. 32 ΕΓΚΑΟ. 33 Nomina Ἀνδρομάχα et Ἀρύββας (n. 138, 6 sqq.) indicare videntur, hos e regia Molossorum stirpe esse. 34 λογάδας Diels, qui provocat ad Soranum in Etymologicis, ed. Scheele, Diss. Argentor. VIII p. 237, ut λόγαδας pupulas oculi esse demonstret. οἱ κόρας Blinkenberg, quod praefert Baun., quia sic demum additamentum τὰς καλουμ[ένας] aptam habeat explicationem. 35 Cf. n. 802[51]. 36 ΦΟΙΣΙΙ.

. . . . εἰς Ἀλιεῖς [. . . . . | τ]ῶν ἱαρῶν ἐπὶ . . . . ος ἧς τὸ πολ . . . . | . . γμένος περ[ὶ τ]ὸν α . . . . λον τῶν δ . . . . ι τοῦ Θερσ[ά]νδρου . . . . οιοδρ . . . . | . . ς καταβά[ς τ]ὸν Θέρ[σανδρον . . . .]επολ . . . . || . . . . . οὔσας τὸ γεγε[νημένον τοῖς ἀφικν]ουμ[ένοις[37] . . . . ε[ἰς τὸ] ἱερὸν εἰς Ἐπίδα[υρον . . . . | . . ἔ]δοξε τᾶι πόλι εἰς Δ[ελφοὺς . . . . | . . .]ιωντι, ὁ δὲ θεὸς ἔχρ[ησε[38] . . . .] | Ἀσκλαπιοῦ τέμενος κ . . . . || τὸ ἱαρὸν ἀναγγελθέντ . . . . | ἱδρύσατο τέμενος Ἀσκλ[απιοῦ . . . . τὰ νομι]|σθέντα ἐπετέλεσε. [--- ---- περὶ τέ]|κνων. αὕτα ἐγκαθεύδου[σα ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ τὸν θεὸν εἰπεῖν] | ἐσσεῖσθαι γενεάγ καὶ ἐ[περωτῆν νιν . . . .]||τέραν, αὐτὰ δὲ φάμεν ἐπι [. . . . . καὶ ἐκ τούτου ἐντὸς ἐνι]|αυτοῦ ἐγένετο αὐτᾶι υἱ[ός]. [-------] | Ἐπιδαύριος χωλός. οὗτος [χωλὸς ἐὼν φοράδαν εἰς τὸ ἱαρὸν ἀφίκετο·] | ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· [ἐδόκει ὁ θεὸς . . . .] | ποιτάσσειν αὐτῶι κλίμα[κα . . . . ἐ]||πὶ τὸ ναόν, αὐτὸς δὲ τὸ με . . . . | . . . . . εν καὶ ἄνω ἐπὶ τοῦ θ[ρόνου . . . . | κ]αὶ τὰγ κλίμακα μικρὸν κατ[έβα . . . .] | πρᾶτον ἀγανακτῶν τ[ᾶ]ι πρά[ξει . . . .]|λωι ἐόντι, ἀποτολμ[ᾶι[39]] δὲ ἀμ[. . . . . ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐ]||ξῆλθε. — Καφισί[ας . . . . Ἀσ]|κλαπιοῦ θεραπεύμασιν ἐπ . . . . |δεται λέγων ὡς εἰ δύναμιν ε . . . . | τᾶς ὕβριος ποινὰς λαμβάνω[ν . . . .] | τοῦ Βουκεφάλα ἐν τᾶι ἕδραι . . . . || μὲν τὸμ πόδα παραχρῆμα καὶ . . . . | ὕ[σ]τερον δὲ πολλὰ

37 Supplevi. 38 Primo post ΘΕΟ statim ΕΧΡΗ inciderat quadratarius, deinde Ε in Σ, Χ in Ε, Ρ in Χ, Η in Ρ mutare conatus est. Baun. 39 Supplevi. ἀπὸ τόλμ[ας] δὲ ἀμ[έσως ἀπελύθη tentavit Baun., improbabiliter si quid video. Immo verbi ἀποτολμάω aliquam formam hic fuisse persuasum habeo, sed utrum haec potissimum fuerit an ἀποτολμ[ᾶν] aut ἀποτολμ[ῶν], latet quia sententia et structura enuntiati obscura est.

καθικετεύ[σαντα ὑγιῆ ἐπόησε.] | — Κλειμένης Ἀργεῖος ἀκρατὴς [τοῦ σώματος. οὗτος ἱκέτας εἰς τὸ ἄβα]|τον ἐνεκάθευδε καὶ ὄψιν εἶδ[ε· ἐδόκει οἱ τὸν θεὸν .... πε]|ριελίξαι περὶ τὸ σῶμα καὶ μικ..................... ....] ‖ νιν ἐπί τινα λίμναν, ἇς τὸ ὕδωρ.................. .... | δ' αὐτοῦ ἔθεν[40] διακειμένου τὸν ἀ[........... .... πολ]|λοὺς τῶν ἀνθρώπων εἰς ταῦτα φά[μεν .... ἀ]|φικνῶνται εἰς τὸ τέμενος ἐόντε[ς ....] | τοιοῦτον ποιησοῖ ἀλλ' ὑγιῆ ἀποπ[εμψοῖ. ἁμέρας δὲ γεγενημένας[41] ἀσ]‖κηθὴς ἐξῆλθε. — Δίαιτος Κυρ[ετιεύς[42]. οὗτος ἀκρατὴς ἐὼν ἐτύγχα]|νε τῶγ γονάτων· ἐγκαθεύδων δὲ ἐνύ[πνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ τὸν θεὸν] | τοὺς ὑπηρέτας κέλεσθαι ἀειραμέν[ους νιν ἐξενεγκεῖν ἐκ τοῦ ἀ]|δύτου καὶ καταθέμεν πρὸ τοῦ ναοῦ, ἐ[πεὶ δὲ αὐτὸν οὗτοι ἔξω ἥνεγ]|καν, ἅρμα ζεύξαντα τὸν θεὸν ἵππων πε[ριελαύνειν[43] πρὸ τοῦ ναοῦ κύ]‖κλωι καὶ καταπατεῖ(ν) νιν[44] τοῖς ἵπποις, [καὶ ἐκ τούτου νιν ὀρθὸν γε]|νέσθαι εὐθύς· ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγ[ιὴς ἐξῆλθε. — Ἀνδρομέ]|δα ἐκ Κέου[45]. αὕτα περὶ παίδων ἐγκαθεύδ[ουσα ἐνύπνιον εἶδε· ἐδό]|κει οἱ ἐν τῶι ὕπνωι δράκων ἐπὶ τᾶς γαστ[ρὸς κεῖσθαι[46]· καὶ ἐκ τούτου] | παῖδές οἱ ἐγένοντο πέντε. — Τίμω[ν .... λόγχαι τρω]‖θεὶς ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν. οὗτος ἐγκαθεύδ[ων ἐνύπνιον εἶδε· ἐδό]|κει οἱ ὁ θεὸς ποίαν τρίψας[47] ἐγχεῖν εἰς τ[ὸν ὀφθαλμόν τι· καὶ ὑγι]|ής

---

40 Cf. not. 30. 41 Supplevit Baun., γενηθείσας Cavv., quo spatium lacunae non expletur. 42 Supplevi. Κυρ[αναῖος Cavv.; at proximam post P litteram ἄλφα esse non posse lapide accurate examinato testatur Baun. De Cyretiis Perrhaeborum civitate v. n. 278, 1. 43 Dubitanter hoc proposuit Baun. πε[ριέρχεσθαι] Cavv. probantibus reliquis editoribus. At manifesto curru vehitur deus, quod hoc verbo enuntiari profecto non potest. 44 ΓΑΤΕΙΝΙΝ. 45 ΚΕΘΥ Cavv. At mediam partem planiciei circularem laesam esse multo maiore spatio, quam alibi litterae θῆτα punctum occupet, ita ut omnino discerni nequeat utrum punctum hic fuerit necne, testatur Baun. Utique, quod Cavv. excogitavit, fortasse Cytherorum nominis formam ceteroquin ignotam traiectis duarum primarum syllabarum vocalibus, Κεθύρη vel Κεθύρα, hic agnoscendam esse, omnium maxime improbabile est. 46 Supplevi; ἐλθεῖν editores. At ita ἐπὶ τὴν γαστέρα expectaveris. Neque quod una littera longiorem vocem reposui difficultatem habet. Nam ΕΙ haud raro unius litterae sedem occupant. 47 Unum verbum ποϊαντρίψας (i. e. προσανατρίψας) hic agnoscere sibi visus erat Cavv. Sed Wil. monuit manifesto accusativum ποίαν (*herbam*) hic haberi.

ἐγένετο. — Ἐρασίππα ἐκ Καφυιᾶν[48]. [............ ....] | εἶχε τὰγ γαστέρα καὶ ἐπέπρητο ὅλα καὶ ο[ὐκ ἐδύνατο ἕρπειν· ἐγκα]|θεύδουσα δὲ ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θε[ὸς τὰν γαστέρα ἀντρί]‖βων φιλῆσαί νιν, μετὰ δὲ τοῦτο φιάλαν οἱ δό[μεν φάρμακον ἔχουσαν] | καὶ κέλεσθαι ἐκπιεῖν, ἔπειτα ἐμεῖν κέλεσ[θαι· αὐτὰ δὲ ἐμέσαι, πᾶν[49]] | δὲ ἐμπλῆσαι τὸ λώπιον τὸ αὐτᾶς. ἁμέρας δὲ γ[ενομένας ὁρῆι ὅλον[50]] | τὸ λώπιον μεστὸν ὧν ἐξήμεσε κακῶν, καὶ ἐκ το[ύτου ὑγιὴς ἐγένε]|το. — Νικασιβούλα Μεσσανία περὶ παίδω[ν[51]. αὕτα ἐγκαθεύδουσα] ‖ ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς δράκοντα μέ[γαν παρκατακλῖναι[52]] | φέρων παρ' αὐτάν, τού(τ)ωι[53] δὲ συγγενέσθαι αὐτά· [καὶ ἐκ τούτου] | παῖδές οἱ ἐγένοντο εἰς ἐνιαυτὸν ἔρσενες δύ[ο. — ------] | Κιανὸς[54] ποδάγραν. τούτου ὕπαρ χὰν[55] ποτιπορευο[μένου ἐπιδάκνων] | αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ ἐξαιμάσσων ὑγιῆ ἐπόη[σε].

---

48 Diphthongum υι habes etiam n. 258, 61, simplicem vocalem (Καφυεῖς) n. 214, 25. 39. 49 Supplevi. 'Deum iussisse bibere ac deinde vomere, ipsam vero vomuisse ita ut totum pallium impleret. Identidem in his tabulis hoc recurrit, aegrotos id quod somniaverant iam cum experrecti essent re vera evenisse videre. Quare ne hic quidem dei mandatum finis somnii fuisse potest, sed de ipso vomitu aliquid addendum fuit. 50 Supplevi. Cavvadiae supplementum αὕτα iam Baun. improbabile iudicaverat. 51 Sic Blinkenberg et Baun. παιδό[ς] Cavv. Littera ultima ex superstitibus laesa est, ut utrum O an Ω fuerit, non plane pro certo pronuntiari liceat; hoc tamen veri similius visum Blinkenbergio. Utique pluralis unus sententiae aptus, non ut Baun. vult quia postea geminos natos narratur; nam id cum deum de progenie consuleret, scire non poterat; sed quia hic ubi de prole in universum dicitur, nullus omnino singulari locus est. Cf. v. 60. 61. 82. 83. 52 Supplevi. 53 ΤΟΥΓΩΙ. 54 ....κιανός editores omnes, hoc nomen ab initio truncatum existimantes. Baun. exemplum supplementi proponit [Τρικ]κιανός. At Triccae Thessaliae cives Τρικκαῖοι potius dicuntur. Nomina propria in -κιανός cadentia sane frequentia sunt in titulis Graecis, sed ea ad unum omnia Latina sunt, ut huius tituli aetate in censum non veniant. Quare quin Κιανός integrum sit ethnicum a Cio urbe Bithyniae, quae postea Prusias appellata est, derivatum non est dubium. 55 Sic S. Reinach in litteris ad Baun. datis et Diels, cum Cavv. initio ὑπαρχὰν unam vocem esse opinatus esset; quam interpretationem iusto pertinacius defendit Baun. statuens ὑπαρχάν auxilium significare et ὑπαρχὰν ποτιπορεύεσθαι 'adire aliquem de auxilio'. At id nullo exemplo aut argumento probari potest.

804 Stela marmorea ornata acroteriis, inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. P. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 227 n. 60. J. Baunack Studien I, 1 p. 110 n. 60. Aus Epidauros p. 11 n. 60. v. Wilamowitz Isyllos p. 116. P. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 33 n. 5. Cf. quae adnotaverunt K. Zacher Hermae XXI p. 472 not. 3 et F. Buecheler Mus. Rhen. XXXIX p. 620.

Ἐπὶ ἱερέως Πο(πλίου) Αἰλ(ίου) Ἀντιόχου.

Μ(ᾶρκος) Ἰούλιος Ἀπελλᾶς[1] Ἰδριεὺς Μυλασεὺς[2] μετεπέμφθην ¦ ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πολλάκις εἰς νόσους ἐνπίπτων καὶ ἀπεψί|αις χρώμενος· κατὰ δὴ τὸν πλοῦν ἐν Αἰγείνῃ ἐκέλευσέν ‖ με μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην ἐν τῷ ἱερῷ, ἐ|κέλευσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας συνκαλύψασθαι τὴν κεφαλήν, | ἐν αἷς ὄμβροι ἐγένοντο, τυρὸν καὶ ἄρτον προλαβεῖν[3], σέλει|να μετὰ θρίδακος[4],

---

Litterae ΑΔΘΟΠΣ. Vs. 1 Π̊. Nonnullae litterarum ligaturae in finibus versuum inveniuntur: Ρ et Η v. 10. Μ et Ε v. 22 et 25. ΝΜΕ v. 26. Linea horizontalis supra Μ initio versus alterius ex more compendium scripturae indicat, sed cur v. 20 in ΙΑΤΡΑ idem usu veniat latet. De hoc titulo illustrando egregie meruit Wilamowitzius, cui paene omnia quae infra leguntur accepta fero. 1 Eundem hominem probabiliter agnovit Wilam. C. I. Att. III, 731: Εὐμολπίδαι τὸν ἄρχοντα Μᾶρκον Ἰούλιον Ἀπελλᾶν Μαραθώνιον υἱὸν Μ(άρκου) Ἰουλίου Δαμιανοῦ Μυλασ[έ]ως καὶ Φλ(αουίας) Πώλλης, Φλ(αουίου) Ἀπελλᾶ Ὑπαιπηνοῦ θυγατρός. Nam filius hominis Mylasensis priusquam Athenis civitatem nancisceretur sine dubio Mylasensis fuit, eoque tempore hoc marmor dedicatum esse consentaneum est. De tempore cf. not. 7. 2 Duplex ethnicum offensionem quandam habet; utique hac appellatione uti omnino nequivisset Apellas, nisi Idrias tum pagus civitatis Mylasensium fuisset. Nam de homine qui simul duarum civitatium civis est, aliter dicendum fuit. At ne sic quidem constanti titulorum usui ab omni parte respondet hoc exemplum, qui flagitat ut maiori corpori subiungatur minus, quod illius partem efficit, non praemittatur. Cf. n. 749, 1 Ἀθηναῖος Λακιάδης et quae Baun. attulit Θεσσαλὸς Ὑπαταῖος, Θεσσαλὸς Σκοτουσσαῖος, Κρὴς Χερσονάσιος (n. 156, 4), Κρὴς Ὀάξιος. Quare fuit cum Ἰδριεὺς genetivum nominis paterni esse existimarem; sed neque huius tituli aetate Ionicam contractionem -εῦς ex -έος etiamtum in usu fuisse probabile est, et monumentum Atticum, de quo dixi not. 1, hunc Apellam Damiani, non Idriei filium fuisse videtur indicare. 3 Ter (v. 7. 9. 15) hic προλαμβάνειν, προλαβεῖν 'edere' est. Wilam. vim praepositionis temporalem quidem fuisse, sed labente tempore plane evanuisse, Baun. praeferendi notionem inesse iudicat. At nescio an praepositiones πρός et πρό confusae sint; nam pro προσφέρεσθαι, quod perfrequens et de cibo, inferiore aetate nonnunquam προσλαμβάνειν quoque occurrit. 4 Aristid. I, 463, 22 Dindf. τροφὴν δὲ ἔδωκε λάχανα ἄγρια, ἃ καὶ πέψιν καὶ δύναμιν παρέσχε μοί τινα. Galen VI

αὐτὸν δι᾽ αὑτοῦ λοῦσθαι, δρόμῳ γυμνάζε|σθαι, κιτρίου[5] προλαμβάνειν[6] τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξαι, πρὸς ‖ ταῖς ἀκόαις[7] ἐν βαλανείῳ προστρίβεσθαι τῶι τοίχωι, περιπάτῳ χρῆ|σθαι ὑπερώῳ[8], αἰώραις[9], ἁφῇ πηλώσασθαι[10], ἀνυπόδητον περι|πατεῖν[11], πρὶν

---

p. 638 τά γε μὴν σέλινα — καὶ τῆς θρίδακος φύλλοις μιγνύντες προσφέρονταί τινες. ἄποιον γὰρ οὖσα λάχανον ἡ θρῖδαξ ἔτι δὲ ψυχρὸν ἔχουσα χυμὸν ἡδίων τε ἅμα καὶ ὠφελιμωτέρα γίνεται τῶν δριμέων τι προσλαμβάνουσα affert Wilam. 5 Malum medicum (V. Hehn Culturpflanzen und Hausthiere ed. 5 p. 357). Cf. Galen. VI p. 618 τοῦτο μὲν (τὸ σκέπασμα τοῦ κιτρίου) εὐῶδές τ᾽ ἐστὶ καὶ ἀρωματίζον οὐ κατὰ τὴν ὀσμὴν μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν. εἰκότως οὖν δύσπεπτόν ἐστιν, ὡς ἂν σκληρόν τε καὶ τετυλωμένον. εἰ δ᾽ ὡς φαρμάκῳ τις αὐτῷ χρῷτο συντελεῖ τι πρὸς πέψιν. — τῷ δ᾽ αὐτῷ λόγῳ καὶ στόμαχον ῥώννυσιν ὀλίγον ληφθέν, ὥστε καὶ κόπτοντες αὐτὸ καὶ τὸν χυλὸν ἐκθλίβοντες εἰώθασι μιγνύναι τοῖς καταποτίοις φαρμάκοις ὅσα λαπακτικὰ τῆς γαστρός ἐστιν ἢ καθαρτικὰ τοῦ σώματος ὅλου. Ceterum ad ἀποβρέξαι mente ex superioribus supplendum est κιτρίου τὰ ἄκρα, ita ut magis perspicue ἀποβρέξαντα dicturus fuerit Apellas. Wilam. 6 Cf. not. 3. 7 Sic hic et v. 18 Wilam., qui latinum vocabulum *aquae* litteris Graecis scriptum agnovit, ratus aquaeductum ab Antonino Pio institutum (Paus. II, 27, 7) designari. Quae sententia et ingeniosa et multis nominibus perquam probabilis est. Neque enim ullo pacto auditus vel aurium notio huc quadrat, sed utique loci cuiuspiam mentio desideratur. At scrupulum movet Latina vox de re Graecis ipsis familiarissima iam illa aetate in sermonem Graecorum recepta. Quare mihi in mentem venit, fortasse loco alicui delubri Epidaurii propter fabulam de nescio quibus vocibus divinis auditis proprium nomen Ἀκοαί fuisse. 8 Ad Antyllum apud Oribasium I p. 508, 3 Daremb. οἱ δὲ ὑπερῷοι πάντων περιπάτων προκριτέοι provocat Wil., idemque mentionem facit nobilissimae ex his pensilibus ambulationibus, quam Sostratus Dexiphanis f. Cnidius, Ptolemaei II nauarchus, in patria sua exstruxerit (Plinius N. h. XXXVI, 83. Lucian. Amores 11. C. T. Newton Discoveries at Halicarnassus, Branchidae and Cnidus tab. XXVI—XXVIII). 9 Accurate describi αἰώραν ab Antyllo apud Oribasium I 513, 11 sqq., qua primus inter medicos usus esset Asclepiades (Plin. N. h. XXVI, 14) adnotavit Wil. 10 Cf. Arsitides I p. 485, 3 τοιούτων δ᾽ ὄντων προσέταξε χρήσασθαι (leg. χρίσασθαι) τῷ πηλῷ πρὸς τῷ φρέατι τῷ ἱερῷ καὶ λούσασθαι αὐτόθεν. v. 9 τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ προστάττει τῷ τε πηλῷ πάλιν κατὰ τὰ αὐτὰ χρήσασθαι (immo χρίσασθαι) καὶ δραμεῖν κύκλῳ περὶ τοὺς νεὼς εἰς τρίς. Plutarch. de superstitione 3 p. 166 A ʽὦ βάρβαρ᾽ ἐξευρόντες Ἕλληνες κακά᾽ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις καταβορβορώσεις βαπτισμούς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις. Wilam., qui monet ἁφὴν esse pulverem quo athletae post unctionem se aspergerent, coll. Senecae epist. 57, 1: *et tantum luti tota via fuit, ut possim videri nihilominus navigasse. totum athletarum fatum mihi illo die perpetiendum fuit: a ceromate nos haphe excepit in crypta Neapolitana. § 2 duo incommoda inter se contraria simul pertulimus: eadem via, eodem die et luto et pulvere laboravimus.*

ἐνβῆναι ἐν τωῖ βαλανείῳ εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ | οἶνον περιχέασθαι[12], μόνον λούσασθαι καὶ ἀττικὴν δοῦναι | τῶι βαλανεῖ, κοινῇ θῦσαι Ἀσκληπιῷ, Ἠπιόνῃ, Ἐλευσεινίαις[13], ‖ γάλα μετὰ μέλιτος προλαβεῖν[14]· μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ πιόντος μου γά|λα μόνον, εἶπεν· ʻμέλι ἔμβαλλε εἰς τὸ γάλα, ἵνα δύνηται διακό|πτειν.ʼ ἐπεὶ δὲ ἐδεήθην τοῦ θεοῦ θᾶττόν με ἀπολῦσαι, ᾤμη(ν) νά|πυι[15] καὶ ἁλσὶν κεχρειμένος[16] ὅλος ἐξιέναι κατὰ τὰς ἀκόας[17] ἐκ τοῦ | ἀβάτου, παιδάριον δὲ ἡγεῖσθαι θυμιατήριον ἔχον ἀτμίζο[ν] ‖ καὶ τὸν ἱερέα λέγειν· ʻτεθεράπευσαι, χρὴ δὲ ἀποδιδόναι τὰ ἴατραʼ[18]. | καὶ ἐποίησα, ἃ εἶδον, καὶ χρείμενος[19] μὲν τοῖς ἁλσὶ καὶ τῶι νάπυ‖[ι] ὑγρῶι ἤλγησα, λούμενος[20] δὲ οὐκ ἤλγησα. ταῦτα ἐν ἐννέα ἡμέ|ραις, ἀφ᾽ οὗ ἦλθον. ἥψατο δέ μου καὶ τῆς δεξιᾶς χ(ε)ιρὸς καὶ τοῦ | μαστοῦ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἐπιθύοντός μου, φλὸξ ἀναδραμοῦ‖σα ἐπέφλευσε[21] τὴν χεῖρα, ὡς καὶ φλυκταίνας ἐξαν-

Pulvere (ἀφῇ) cum aqua commixto πηλός fit, quo se ungere iubetur Apellas. 11 Cf. Aristides I p. 461, 25 Dindf. πολλὰ μὲν οὖν καὶ παράδοξα ἐπετάχθημεν· ὧν δ᾽ ἀπομνημονεύω, δρόμος τέ ἐστιν ὃν ἔδει δραμεῖν ἀνυπόδητον χειμῶνος ὥρᾳ. 466, 27 ἀνυπόδητόν τε γὰρ προελθεῖν ἐπέταξε (ὁ Ἀσκληπιὸς) κτλ. 12 Ab hoc verbo pendere εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ sumpsit Wil., ideoque praecipi sibi persuasit ut vinum aquae calidae infunderetur, priusquam in eam descenderet Apellas. Cui opinioni neque praepositio περὶ neque medium verbi genus convenit. Immo suum ipsius corpus vino perfundere iubetur ille, priusquam lavacro se immittat; nempe εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ ad ἐνβῆναι pertinet. 13 ἤπιον ἢ Ἐλευσινίαις Cavv., quod certatim emendaverunt Bue., Wil., Za. 14 Cf. not. 3. 15 ΩΜΗΝΑΠΥΙ. 16 Accurate hic distinguuntur quae a χρῆσθαι descendunt per η scripta (χρῆσθαι v. 10. 11. χρησάμενος v. 29) ab eis quae ad χρίειν redeunt ideoque ει, quod tum fuit legitima vocalis ῑ productae signum, habent (κεχρειμένος v. 18. χρείμενος v. 21; cf. not. 19). Nam perperam a Baunackio haec quoque a χρῶμαι repeti dilucide probat additum ὅλος (*toto corpore*), quod in ungendi notione perbene se habet, utendi vero verbo additum omnium ineptissimum est. 17 Cf. not. 7. 18 Cf. n. 802[21]. 19 χρει(ό)μενος emendat Wilam. Contra quem quae disputat Baun., a manifesto errore de vocis origine et vi (not. 16) proficiscuntur. At fortasse sic defendi potest tradita scriptura, ut Apellam antiquam formam Atticam λούμενος, quam v. 22 consulto ab eo positam esse vidit Wil., prave interpretatum, tanquam si non contractione ex λοόμενος, sed hyphaeresi vocalis ex λουόμενος nata esset, ad eius exemplum suo Marte χρίμενος pro χριόμενος finxisse statuamus. Talia tunc temporis eis qui Attice scribere vellent, etiam hominibus haud exigua eloquentiae laude florentibus, nonnunquam accidisse testatur Phrynichus p. 15, 4 Λολλιανὸς ἀκούσας ὅτι χρὴ σὺν τῷ ε̄ εἰσιέναι λέγειν, εἶτα ὑπέλαβε καὶ τὸ εἰσίτω εἰσιέτω δεῖν λέγεσθαι. 20 Cf. n. 19. 21 Herodot. V, 77 αἵπερ (αἱ πέδαι) ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν περιεοῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλευσμένων πυρὶ ὑπὸ τοῦ Μήδου unum

θῆσαι. μετ' ὀ|λίγον δὲ ὑγιὴς ἡ χεὶρ ἐγένετο. ἐπιμείναντί μοι ἄνηθον με|τ' ἐλαίου χρήσασθαι[22] πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν· — οὐ μὴν ἤλ|γουν τὴν κεφαλήν· συνέβη οὖν φιλολογήσαντί μοι συνπλη|ρωθῆναι[23]· χρησάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλ(λ)άγην τῆς κεφαλαλγ[ί]|ας. — ἀναγαργαρίζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλὴν[24] — καὶ γὰρ περὶ | τούτου παρεκάλεσα τὸν θεόν — τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς παρίσθμια[25]· ἐκέ|λευσεν δὲ καὶ ἀναγράψαι ταῦτα. χάριν εἰδὼς καὶ ὑγιὴς γε|νόμενος ἀπηλλάγην.

praeter hoc huius verbi exemplum esse observavit Wil., nam περιφλύει Ar. Nub. 396 ad eandem quidem radicem redire sed tamen simplicem vocalem pro diphthongo habere. 22 Soloecismum verbi χρῆσθαι transitive usurpati, cuius Wil. mentionem fecit, vix recte Baun. ita tollere studet ut ἄνηθον accusativum obiecti ad εἰπεῖν relatum esse statuat, infinitivum nudum χρήσασθαι vero pro ὥστε χρήσασθαι positum. 23 Nimia cogitandi contentione effectum est ut cerebrum sanguinis illuc decurrentis multitudine oneraretur ideoque caput doleret. Wil., qui affert Galen. VIII p. 205 διαφορὰ δέ τίς ἐστι καὶ αὐτῶν τῶν κεφαλαλγιῶν, ἐνίων μὲν τὴν κεφαλὴν εὐπλήρωτον ἐχόντων, ἐπιτήδειον δὲ τὴν ὅλην τοῦ σώματος ἕξιν πρὸς τὸ πληροῦν αὐτήν. 24 Cf. Galen. VII p. 731 αἱ σταφυλαὶ — καὶ τὰ παρίσθμια — οὐκ ἄλλο τι ἢ φλεγμοναί εἰσιν, αἱ μὲν σταφυλαὶ τοῦ γαργαρεῶνος — τὰ παρίσθμια τῶν κατ' αὐτὴν τὴν φάρυγγα σωμάτων. 25 Cf. not. 24.

---

805 Marmor grande fractum in duas partes, integrum praeter partem inferiorem et angulum dextrum superiorem, inventum in vico *Miamù* (Lebena) apud Petrospanákiu quendam. Edd. J. Baunack Philologi XLVIII p. 401 n. 8 (cf. eiusdem Addenda p. 576). F. Halbherr Museo Italiano di antichità classica III p. 720 n. 170.

Ἀσκληπιῷ
Πόπλιος Γράνιος[1]
κατ' ἐπιταγήν[2].
Ἐκ διετίας βήσσοντά με ἀδ[ιαλεί]|πτως, ὥστε σάρκας ἐνπύου[ς

Litterae ΑΖΗΘΞΠΣΩ apicibus ornatae. 1 P. Granium mercatorem apud Ciceronem in Verrem V, 59, 154 commemorari observat Ha., neque improbabile esse eundem hoc monumentum dedicasse. At mihi multo veri similius est, principatus demum temporibus haec esse incisa (cf. not. 7). Ceterum post Γράνιος cognomen intercidisse suspicatus est Baun. Ac sane angulus dexter superior periit. Sed si huius versus litterarum posituras cum v. 1. 3, qui sine controversia integri sunt, comparaveris, ne hic quidem quicquam intercidisse intelleges. 2 Cf. n. 786[1].

καὶ] | ἡμαγμένας[3] δι' ὅλης ἡμέρας ἀ[πο]|βάλλειν, ὁ θεὸς ἐπεδέξατο θερ[α]|πεῦσαι. ἔδωκεν εὔζωμον[4] νήστῃ[5] τρώγειν, || εἶτα πεπερᾶτον[6] Ἰταλικὸν πείνειν, | πάλιν ἄμυλον διὰ θερμοῦ ὕδατος, | εἶτα κονίαν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς σποδοῦ | καὶ τοῦ ἱεροῦ ὕδατος, εἶτα ᾠὸν καὶ | ῥητείνην, πάλιν πίσσαν ὑγράν, || εἶτα εἶρην[7] μετὰ μέλιτος, εἶτα μῆλον | Κυδώ[νιον κ]αὶ ..... ἴδα συνεψή|[σαντι τὸ μὲν ἕψημα[8] πεί]νειν, τὸ δὲ μῆλον | [τρώγειν[9], εἶτα τρώγει]ν[10] σῦκα μετὰ σπο|[δοῦ ἱερᾶς τῆς[11] ἐκ τοῦ] βωμοῦ, ὅπου θύ||[ουσι τῷ θεῷ[12]. ----------] ἀπὸ τ[ῆ]ς ἐν τῷ δε|[ξιῷ (?) ---------]ς πολὺ αἷμα ----|------- οὖντα [ἱ]κέ[την[13]--|------]

3 [καὶ] | ἡμαγμένας G. Meyer (in epistula ad Baun.) et Halbh. [δι]|ημαγμένας Curt Steffen, [ἀπ]|η(λ)λαγμενας Baun., quod postea sane ipse retractavit. 4 Cf. Plinius Nat. hist. XIX, 154 *eruca praecipue frigorum contemptrix diversae est quam lactuca naturae concitatrixque veneris.* Nam haec (*brassica eruca* Linn.) est quae Graece εὔζωμον vocatur. Halbh. 5 Dativum vocis νήστης hunc esse vix opus esset monere, nisi Baun. aliter intellexisset. 6 *Vinum piperatum* apud Romanos potissimum medicos in usu fuit; cf. Celsus IV, 26 (p. 152, 24 D.). H. 7 Quin hoc prava inferioris aetatis consuetudine pro εἶριν vel ἶριν incisum sit eo minus dubitari licet, quia aliter non intellegeretur unde Ionica vocalis post ρ in hunc titulum pervenisset. De iridis plantae usu medico cf. Theophrast. de odor. 7, 32: θερμὴ δὲ καὶ στυπτικὴ καὶ ἡ ἶρις. 12, 60: ἐπεί γε κοιλίαν κινεῖ καὶ ἡ ἶρις ὥσπερ ἐλέχθη. Vides apte eam hic cum melle componi, cui eadem vis tribuitur n. 804, 16. 8 Supplevi. Baun. et Halbh. inde ab hoc versu fere a restituendo abstinuerunt. 9 Supplevi. 10 Supplevi. 11 Haec supplevi, proxima ἐκ τοῦ iam Halbh. habet. 12 Supplevi. 13 Supplevi.

---

806 Lebenae in insula Creta prope Gortyna. Nonnullas tituli partes ed. J. Baunack Philologi XLVIII p. 404, integrum F. Halbherr Museo ital. III p. 723 n. 171. Supplevit et commentario illustravit J. Zingerle Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 67 sqq.

-------------ασα-------------|------ κεφαλὴν κα[ὶ ---- -----------|..] εὐ[χ]αριστεῖ[1] Ἀσκληπιὸ[ν Σωτῆρα, λαβοῦσα[2]] |

Litterae ΘΞΠΣΩ, ornatae apicibus. A similis argumenti titulo n. 805 utique non magno temporis intervallo distat. Supplementa Zingerlei sunt praeter ea quae hic nominatim alii tribuuntur. 1 Subiectum huius verbi mulier (cf. v. 7 κατακαύσασαν) est, quae Aesculapium adierat et ab eo

ἐπὶ τοῦ μειχροῦ δακτύλο[υ ἕλκωσίν[3] τινα ‖ ἀ]γρίαν καὶ θεραπευθεῖσ[α, τοῦ θεοῦ ἐπιτά]|ξαντος[4] ἐπιθεῖναι ὀστ[ρέου τὸ ὄστρακον[5]] | κατακαύσασαν καὶ λεο[τριβήσασαν[6] μετὰ] | ῥοδίνου[7] καὶ μολόχῃ [μετ᾽ ἐλαίου χρίσασ]|θαι· καὶ οὕτως ἐθεραπ[εύθην. ἰδοῦσαν] ‖ δέ με πλείονας ἀρετὰ[ς[8] τοῦ θεοῦ καθ᾽ ὕπν]|ον [ἀν]αγράφειν ὁ θεὸ[ς ἐκέλευσε τὰς | ὄψ]εις. ο----σι ταῖς ι------ ---|----πε---- δακτύ[λου ------------|--]ον, ἐπιτάξαντο[ς τοῦ θεοῦ -------‖--]ρον ἀπὸ δυο[ῖν ---------]

---

curata erat. Nomen ante ipsum verbum periisse recte existimat Zi. Itaque versuum 1. 2 relliquias ad alium eiusdem generis titulum pertinuisse consentaneum est. 2 Supplevi; ἔχουσα Zi. At quo tempore medelae iam sibi allatae (θεραπευθεῖσα) gratiam refert (εὐχαριστεῖ), enuntiare non potest se etiamtum habere illud ulcus. 3 Supplevit Zi. provocans ad n. 802, 113 sqq. ὑπό του ἀγρίου ἕλκεος δεινῶς διακείμ[εν]ος. 4 Suppleverunt Halbh. et Baun. Cf. n. 786[1]. 5 Supplevit Z., qui de ostreorum usu medico affert locos Plinii N. h. XXXII, 65: *testae ostreorum cinis uvam sedat et tonsillas admixto melle, eodem modo parotidas, panos mammarumque duritias, capitum ulcera ex aqua, cutemque mulierum extendit. inspergitur et ambustis et dentifricio placet. pruritibus quoque et eruptionibus pituitae ex aceto medetur. crudae si tundantur, strumas sedant et perniones pedum* et Galeni XII p. 345 ὀστρέων τὸ ὄστρακον καυθὲν ὁμοίας ἐστὶ δυνάμεως τῷ τῶν κηρύκων ὀστράκῳ. 6 Pro λειοτριβεῖν etiam hic λεοτριβεῖν scribitur ut in papyro Leidensi (Dieterich Abraxas p. 172). De hac diphthongi et simplicis vocalis vicissitudine cf. n. 53[13]. Praeterea cum hoc praecepto aptissime Zi. confert locum papyri Berolinensis ap. Parthey Abh. der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1865 p. 151 sq. v. 34: ἔστιν δὲ τὸ μέλαν τόδε· σμύρναν καὶ πεντεδάκτυλον βοτάνην καὶ ἀρτεμισίαν καύσας [ὁμοῦ λει]οτρίβησον. 7 Sc. ἐλαίου. Nam si unguentum intellegeretur, μύρον necessario addendum erat. Zi. 8 Cf. n. 784, 2. 807, 5.

---

807 Tabula marmorea mutilata supra et a dextra; titulus sane a dextra integer est, sed alia adiuncta fuisse videtur in eadem planicie columna scripturae similis argumenti, cuius non exstant nisi quinque litterae. Romae exscripsit anno 1547 Metellus (cod. Vatic. 6039 f. 295. 6040 f. 30). Edd. post alios Franz C. I. G. 5980. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. p. 256 n. 966.

Litterae ΛΕΘΛΖΠϹω. De aetate cf. not. 6. A dextra alterius columnae relliquiae exstant perexiguae: iuxta v. 11 ANN, quas litteras ex nomine hominis aegrotantis Ἀνν[ίῳ] superesse perquam probabiliter existimat K., et iuxta versum 13 ЄN.

– – – – – – – – – – – – – – – –

αὐταῖς ταῖς[1] ἡμέραις Γαΐῳ τινὶ τυφλῷ ἐχρημάτισεν[2] ἐλθεῖν ἐπ[ὶ τὸ] ἱε|ρὸν βῆμα καὶ προσκυνῆσαι, εἶ(τ)α[3] ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν | καὶ θεῖναι τοὺς πέντε δακτύλους ἐπάνω τοῦ βήματος καὶ ἆραι τὴν χεῖ|ρα καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς· καὶ ὀρθὸν ἀνέβλεψε τοῦ ‖ δήμου παρεστῶτος καὶ συνχαιρομένου[4], ὅτι ζῶσαι ἀρεταὶ[5] ἐγένοντο ἐπὶ | τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀντωνείνου[6].

Λουκίῳ πλευρειτικῷ καὶ ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου ἐχρη⟨σ⟩μάτι|σεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου[7] ἆραι τέφραν[8] καὶ μετ' οἴνου ἀνα|φυρᾶσαι καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τὸ πλευρὸν· καὶ ἐσώθη καὶ δημοσίᾳ[9] ηὐχαρίστησεν ‖ τῷ θεῷ καὶ ὁ δῆμος συνεχάρη αὐτῷ.

αἷμα ἀναφέροντι Ἰουλιανῷ, ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου, ἐχρη⟨σ⟩μά|τισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου ἆραι κόκκους στροβίλου καὶ | φαγεῖν μετὰ μέλιτος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· καὶ ἐσώθη καὶ ἐλθὼν δημοσίᾳ | ηὐχαρίστησεν ἔμπροσθεν τοῦ δήμου.

Οὐαλερίῳ Ἄπρῳ στρατιώτῃ τυφλῷ ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν αἷμα | ἐξ ἀλεκτρυῶνος λευκοῦ μετὰ μέλιτος καὶ κολλυρίου συντρῖψαι καὶ ἐπὶ | τρεῖς ἡμέρας ἐπιχρεῖσαι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ ἀνέβλεψεν καὶ ἐλήλυθεν | καὶ ηὐχαρίστησεν δημοσίᾳ τῷ θεῷ.

1 Exspectaveris ταῖς αὐταῖς. 2 Sc. ὁ θεός. Cf. v. 7. 11. 15. Sine dubio Aesculapius est. 3 ΕΙCΑ Metellus, Smetius, ΕΝΑ Holstenius. Correxit Smetius addita in margine T littera. 4 Medii vel passivi usus barbarus, sed iam antiqua aetate non inauditus, quippe quem irriserit Aristophanes Pac. 291 ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι. 5 Cf. n. 784, 2. 806, 10. 6 Hinc certissime colligitur, titulum anno 138 p. Chr. non esse antiquiorem. Quod vero Antoninum Pium potissimum intellegendum esse dicit Franzius, id mihi nullo certo argumento niti videtur. 7 Aram triplicem, in qua tribus diis sacra fiant, significare videtur vocabulum ceteroqui quod sciam inauditum. 8 Cf. n. 805, 12. 18. 19. 9 Coram populo; redit v. 13. 18. Ab antiquiore aetate haec adverbii significatio aliena est.

8. Dirae et imprecationes.

808 Diptychum plumbeum, Corcyrae. Edd. Orioli Bullettino dell' Inst. arch. Rom. 1848 p. 72; cf. ibid. p. 96 (Syll.[1] 431). Mustoxydis delle cose Corciresi p. 237 n. LXXII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 559 n. 76. F. Blass ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften III p. 102 n. 3220. W. Dittenberger I. G. Sept. III, 977. R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae praef. p. VIII sqq. Priorem tituli partem repetivit S. Reinach Traité d'épigraphie Grecque p. 151 not. 1).

Σιλανοῦ τὸν νόον καὶ τὰν γλῶσ|σαν τουτεῖ καταγράφω[1], καὶ τῶν μαρ|τύρων τῶν Σιλανοῦ τὰν γλῶσσαν κ|αὶ τὸν νόον τουτεῖ καταγράφω. Ἐπαι‖νέτου τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτ|εῖ καταγράφω. Ἀγ(ῆ)νος[2] τὰν γλῶσσαν | καὶ τὸν νόον τουτεῖ καταγράφω. Τιμαρέ|τας τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτεῖ κα|ταγράφω.

----τω φαμ[3]---

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo apographis fidem habere licet. Supra hunc titulum, qui ab initio integer videtur, unius versus reliquias Or. et Must. exhibent ....ΑΝΑ.....; tamen etiam ΑΚ aut ΚΑ fuisse posse ipsi concedunt. 1 Ab homine, qui in iudicio causa cecidit, devovetur adversarius cum eis qui testimonio mendaci effecerunt ut secundum eum iudicaretur. Qui deinde nominatim enumerantur tres homines, ipsi illi testes esse videntur. Sane apud Athenienses mulieri testimonium dicere non licebat, at non est cur de hac re eandem ubique legem fuisse existimemus. Cf. 600[28]. Verbum καταγράφω eadem vi atque hic redit in simili tabula Thebana apud Wuenschium praef. p. VII a v. 5. 9. 17. 2 ΑΓ ΙΝΟΣ. 3 ΤΩΦΑΜ Orioli. ΤΩΦΑΙΝΑΙ Mustox.

---

809 Lamina plumbea convoluta, inventa in Piraeeo. Edd. St. Kumanudis Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 2585. P. Eustratiadis Ἐφ. ἀρχ. περίοδος β' p. 334 n. 407 tab. 49 a (R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae p. 24 n. 97).

Litteratura in universum quidem volgaris Ionica, praeter ΦΦ, quae formae praecipue saeculorum a. Chr. n. quarti ad finem vergentis et tertii ineuntis sunt; sed propter neglegentiam insculpendi multifariam fluctuatur inter ΒΒ et inter ΡΡ, itemque inter ΟΟ et inter ΠΠ. Scriptura a dextra ad sinistram currit, ita tamen ut ubique litterarum formae volgares ad

Μικίωνα[1] ἐγὼ ἔλαβον καὶ | κα(τ)έδησα[2] τὰς χεῖρας καὶ | τοὺς πόδας καὶ τὴν γλῶσσαν | καὶ τὴν ψυχήν. καὶ εἴ τι μέλλει(ε) ‖ ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθηρὸ|ν φθένγεσθαι[3], ἡ γλῶσσα αὐτοῦ | μόλυβδος γένοιτο, καὶ κέντ[η]σον[4] α[ὐτ]οῦ τὴν γλῶσσαν. καὶ εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνόνη‖τα αὐτῷ γένοιτο καὶ ἄχωρα[5] καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῷ | [ἅ]παντα γένοιτο. Ἱππον(ο)ί[δ]ην[6] καὶ Σωκράτην ἐγὼ | [ἔλ]αβον καὶ ἔδησα τὰς ‖ [χε]ῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ | [τὴ]ν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχ‖[ὴ]ν καὶ εἴ τι μέλλουσιν | ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθ|ηρὸν ἢ πονηρὸν φθένγεσθαι ‖ ἢ κακόν τι ποῆσαι, ἡ γ[λ]ῶσ|σα αὐτῶν καὶ ἡ ψυχὴ μόλυ|βδος γένοιτο καὶ μὴ δύναιντο | φθένγεσθα[ι] μηδὲ ποῆσαι, ἀλλὰ | τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχὴν ‖ αὐτῶν κέντησον. καὶ εἴ τ[ι] | αὐτοῖς ἐ[σ]τι ἢ μέλλει τι εἶνα[ι,] | χρήματα ἢ οὐσία ἢ ἐργασία, | ἅπαντα ἀνόνητα καὶ ἄ|χωρα καὶ ἄμοιρα πάντα ‖ αὐτοῖς γένοιτο καὶ ἀφανῆ | αὐτοῖς ἔστω|. Ἀριστὼ ἐγὼ ἔλαβον καὶ ἔδη‖[σ]α τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας | καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυ‖χήν· καὶ μὴ δύναιτο ὑπὲρ Φί|λωνος φθένγεσθαι ῥῆμα πο|νηρόν, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα αὐτῆς μό|λυβδος γένοιτο· καὶ κέντησον | αὐτῆς τὴν γλῶσσαν.

---

dextram conversae retineantur, veluti v. 1 ΑΝΩΙΚΙΜ (Μικίωνα), v. 3 ΣΑΔΟ ΡΣΥΟΤ (τοὺς πόδας), v. 5 ΑΜΗΡ (ῥῆμα). 1 Alia brevior eiusdem hominis exsecratio in lamina plumbea ibidem inventa est apud Wuenschium p. 24 n. 96: Μικίωνα (ει) | ἐγὼ ἔλαβον | καὶ ἔδησα | τὴν γλῶσσαν | καὶ τὴν ψυχὴν | καὶ τὰς χεῖρας | καὶ τοὺς πόδ|ας· καὶ ε[ἴ] τι μέλ|λει ὑπὲρ Φίλω|νος φθέγγεσθαι | ῥῆμα πονηρόν, | ἡ γλῶσσ' αὐτοῦ | μόλυβδος γένοι|το. καὶ κέντησον | αὐτοῦ τὴν γλῶσ|σαν· τὰ χρήματα, ἃ | ἔχει ἢ χειρίζει, ἄ|χωρα καὶ [ἄ]μοιρα | γίνοιτο. | . ΜΙΚΙΩΝ. 2 ΑΣΗΔΕΙΑΚ. Aut cum Wuenschio κα(τ)έδησα scribendum est, aut cum Kum. καὶ | (καὶ) ἔδησα. Atque in universum quidem compositum καταδεῖν perfrequens est in eiusmodi tabulis, sed in utraque Micionis defixione (hic v. 14. 32. Wuensch p. 24 n. 96, 3) praeter hunc locum constanter simplex usurpatur. 3 Supra huius versus initium errore manifesto litterae ΗΤΙΑΚ insertae sunt. 4 Hecaten hic appellari opinatur Eustr., Mercurium Wuensch. 5 I. e. quibus nullus locus est in rerum natura, quae nusquam sunt. Ita de eo quod ad nihilum redigitur οὐδαμοῦ εἶναι dicitur; cf. θεοὺς νομίζων οὐδαμοῦ de eo qui deos non esse credit Aesch. Pers. 498. τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Soph. Antig. 183. 6 ΙΩΝΟΠΠΙ.

---

810 Tabula lapidis calcarii albi duri inserta scalis domus Konstantini Katzambae in vico Ἅγιος Γεώργιος qui Phliuntis veteris

locum tenet. Ed. S. Wide Mitth. des arch. Inst. in Athen XX (1895) p. 211 n. 3.

--------- | καὶ ὅτι ἂν ποιῇς, το[ῦτο] | εἰς σεαυτὸν τρεπέ[σθω·] | ταῦτά σοι εὐχόμε[θα.] | εἰ δέ τι ἑκὼν ἐξαμαρτ[ήσει][1], ‖ οὐκ ἐμὸν ἐπαράσ[ασθαι,] | δίκη δὲ ἐπικρέματα[ι] | τιμωρὸς ἀπελθόν[τι] | ἀπειθὴς Νεμέσε[ως][2].

Litterae volgares praeter R et + (χῖ), non dispositae στοιχηδόν. Hastae litterarum ΚΓΡΤ aliquanto infra reliquas litteras productae sunt. Supplementa Widii sunt praeter duos locos (v. 4. 8). 1 ἐξαμάρτ[ῃς] W. Sed hanc structuram in titulo ceteroqui vitiis sermonis carente reponere vereor. 2 Supplevi, cum W. intactum reliquerit. Genetivus si quid video a δίκη pendet 'Implacabilis Nemeseos deae vindicta tibi imminet'.

811 Lamina plumbea, Athenis apud comitem Cesarem Romam. Ex P. Jamoti delineatione ed. H. Lechat Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 77 (R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae p. 15 n. 69).

Καταδῶ [Δι]ονύσιον | τὸν κρανοποιὸν[1] καὶ τὴν | γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρτεμεῖν[2] | τὴν χρυσώτριαν[3] καὶ τὴν [ο]ἰ[[κ]]ίαν αὐτῶν καὶ τὴν [ἐ]ργα|σίαν καὶ τὰ [ἔργ]α καὶ τὸν | βί[ο]ν αὐτῶ[ν καὶ] Κάλλιπ|[πον -------]

Litterae volgares praeter C, satis leviter et neglegenter insculptae. 1 Cf. Aristoph. Pac. 1250 sqq. Jam. 2 Nomen in Asia haud infrequens, cuius exempla collegit W. Schulze Mus. Rhen. XLVIII p. 253. Qui num recte aliorum nominum Asianorum similiter formatorum exempla ex titulis afferat genetivos Μητρεῖδος, Μοναρχεῖδος, Πυθεῖδος, Φιλεῖδος dubites. Nam accusativum Ἀρτεμεῖν quidem cum illa flexione conciliari posse recte dicit, sed quod nusquam quod sciam Ἀρτεμεῖδος Ἀρτεμεῖδι Ἀρτεμεῖδα legitur, vix ad merum casum referendum est. 3 Vocabulum novum esse, sed masculinum χρυσωτής supra n. 86, 37 et apud Plutarchum (de gloria Athen. 6 p. 348 F ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς) inveniri monet L.

812 Lamina plumbea, Cnidi in fano Cereris. Edd. C. T. Newton History of disc. at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae II p. 745 n. 95 tab. XV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 573. Syll.[1] 432. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 240 n. 348. S. Reinach Traité d'épigr. Gr. p. 151. R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae praef. p. XII).

['Ανατίθημι] Δάματ[ρι | καὶ Κού]ραι καὶ θεοῖς τοῖ[ς | παρὰ Δά]ματρι[1] τοὺς ἐπ' ἐμὲ ἐλ[θόν|τ]ας[2] καὶ μαστιγώσαντ[ας] ‖ καὶ δήσαντας, καὶ το[ὺς ἐκ]|καλέσαντας[3]· μὴ ἐξ[αλύ|ξαι]εν[4], [ἐμο]ὶ δὲ καθαρὸν | [εἴη-------].

Litterae ΑЄΘΠϹΩ. 1 Dei inferi intelleguntur, inprimis Pluto. 2 Supplevit Wachsm. ἐλ[άσα|ντ]ας N. 3 Supplevi. το[ὺς] | καλέσαντας N. W. Sed videtur homo per dolum e domo in publicum evocatus ibique male mulcatus esse. Cf. Lys. III, 7. 8: καὶ τοσούτου ἐδέησεν αὐτῷ μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων, ὥστε ἐξευρὼν οὗ ἐδειπνοῦμεν ἀτοπώτατον πρᾶγμα καὶ ἀπιστότατον ἐποίησεν, εἰ μή τις εἰδείη τὴν τούτου μανίαν· ἐκκαλέσας γάρ με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθύς με τύπτειν ἐπεχείρησεν. 4 Supplevi, hoc verbum sententiae aptissimum ratus, etsi sane sermonis poëtici proprium est. ἐξ[αφεθ|εῖ]εν Becht., qui monet vestigia in Newtoni tabula ante EN conspicua proximam litteram Α vel Λ potius quam Ι fuisse indicare.

---

813 Lamina plumbea utrimque inscripta (in parte antica v. 1—17 sunt, in postica v. 18—23) inventa Cnidi in delubro Cereris. Ed. C. T. Newton History of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae II p. 732 n. 82, tab. V (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 570, β'. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 235 n. 3537. R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae praef. p. X).

Ἀνιεροῖ Ἀρτε|μεὶς[1] Δάματρι, | Κούρα[ι, θεο]ῖς πα|ρὰ Δάματρι[2] πᾶ‖σι ὅστις τὰ ὑπ' ἐμοῦ | καταλ(ε)ιφθέντα ἱ|μάτια καὶ ἔνδυ|μα καὶ ἀνάκω[λ]|ον[3], ἐμοῦ ἀπαιτ[ησά]‖σας[4], οὐκ ἀπέδ[ωκέ] | μοι. ἀνενέγκα[ι][5] | αὐτὸς παρὰ Δ[ά|μ]ατρα, καὶ εἴ τι[ς | ἄλλος] τἀμὰ

Litterae ΑЄΘΠϹΩ. 1 Cf. n. 811[2]. 2 Cf. n. 812[1]. 3 Cf. Plutarch. Mulierum virt. p. 262 A τῶν ἀνακώλων χιτωνίσκων. Diodor. II, 54, 6 αἱ δὲ ἀνάκωλοι καὶ λαγαραὶ ταῖς συστάσεσι (κάμηλοι) δρομάδες εἰσὶ καὶ διατείνουσι πλεῖστον ὁδοῦ μῆκος. Utut ceteroqui de huius adiectivi vi dissentiunt viri docti (cf. Salmasius ad Tertull. de pallio p. 267. Wesseling ad Diodor. l. l.), de tunica usurpatum id significat vestem quae citra genua desinit neque ea tegit. Cf. Pausan. V, 16, 3 χιτὼν ὀλίγον ὑπὲρ γόνατος καθήκει. Quod vero hic, ubi de mulieris vestitu verba fiunt, ἔνδυμα et ἀνάκωλον et inter se et a palliis (ἱμάτια) distinguuntur, id nescio an ad id vestimentorum genus spectet quod in statuis feminarum quibusdam observari monet A. Amelung apud Pauly-Wissowa Realencyclopaedie III, 2 p. 2320. 2322, quae supra tunicam usque ad pedes decidentem alteram illius brevioris generis habeant. 4 Supplevit Wachsm., cum N. ἀπαιτ[ή]|σας scripsisset. 5 Wachsmuthius hanc vocem luendi vel expiandi causa accipit provocans ad nonnullos locos

ἔχ[ει, ‖ πεπρη]μένος[6] ἐξ[α|γορεύ]ων[7]· ἐμο[ὶ | δὲ ὅσια κ]αὶ ἐλεύ[θερα] | καὶ συμπιεῖν καὶ | συμφαγεῖν καὶ ‖ ἐπ[ὶ τὸ α]ὐτὸ στέγος ἐ[λθ]εῖν· ἀδί|κημαι γάρ, Δεσπο[ι]|να Δάματερ.

---

interpretationis Veteris Testamenti Graecae (Numeri 14, 33 ἀνοίσουσι τὴν πορνείαν. Iesai. 53, 12 αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε). At iure Becht. monet, nusquam in his devotionibus illud verbum reperiri, nisi si quis res alienas iniuria detineat. Quare illas res sine dubio obiecti loco supplendas esse. Quod quam vim habeat obscurum est, nisi forte id imprecatur ut illi res subreptas ipsas ut certissima iniuriae suae documenta ad deam vindicem afferant. 6 Ad πιπράσκειν hoc referunt N. et Wachsm., quibus Becht. obloquitur propter vocalem η ab horum titulorum sermone alienam. Immo a πίμπρημι, quod antiquam et legitimam eam vocalem habeat, utique repetendum esse. Vis ea esse videtur, igni quodam intestino, veluti febri, homines scelestos vexari et confici. 7 Supplevit N. ex n. 815, 4, de significatione provocans ad Plutarchum de superstit. 7 p. 168 D ἔξω κάθηται (ὁ δεισιδαίμων) σακκίον ἔχων, καὶ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς, πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ κυλινδούμενος ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας, — ὡς τόδε φαγόντος ἢ πιόντος ἢ βαδίσαντος ὁδὸν ἣν οὐκ εἴα τὸ δαιμόνιον. Imprecatur igitur Artemis furi, ut illis cruciatibus coactus coram omnibus culpam suam profiteatur.

---

814 Lamina plumbea inventa Cnidi in fano Cereris. Ed. C. T. Newton History of discoveries at Halicarnassus Cnidus and Branchidae II p. 734 n. 83, tab. VI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 571, γ'. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 236 n. 3538. R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae praef. p. XI).

Ἀνιεροῖ Νάνας Δάματρι καὶ Κό|ραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάμα|τρι καὶ Κούραι[1] τοὺς λαβόντας | παρὰ Διοκλεῦς παραθή[καν] ‖ καὶ μὴ ἀποδιδόντας ἀλ[λ]' ἀ|ποστεροῦντας. ἀποδοῦσι | μὲν αὐτοῖς ὅσ[ι]α ᾖ, μὴ ἀποδοῦ|σι δὲ ἀν[όσια], καὶ ἀνενέγκ[αι|εν[2] αὐτοὶ Δά]ματρι καὶ Κο[ύραι ‖ καὶ θεοῖς] το(ῖ)ς[3] παρὰ Δάμα|[τρι καὶ Κ]ούραι, κολαζόμενοι, | [ὅτι τἀλ]λότρια ἀπο[σ]τε|[ροῦντι[4] ------]

Litterae ΑΕΘΠC. 1 Cf. n. 812[1]. 2 Cf. n. 813[5]. 3 Supplevi et emendavi. ΤΟΥC in plumbo est, qua re Wachsmuthii supplementum [πεπρημέν]ους redargui recte indicat Becht. Sed quod is recepit F. Blassii supplementum [καὶ παρὰ] τοὺς, in eo et nomen θεοὺς omissum et mutatio structurae displicet. Quare non dubitavi id quod horum titulorum consuetudini accommodatum est reponere. 4 In aversa parte laminae alia devotio est ad eandem rem spectans, sed nominibus hominum additis ab hac discrepans, ap. Bechtel n. 3539: ἀνιερ[οῖ Νάν]α[ς Δ]άματρι καὶ Κούρ[αι

καὶ] θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι Ἐμφάνη καὶ Ῥοδώ, ὅτι λαβόν|τες παραθῆκαν παρὰ Διοκλε[ῦς] | οὐκ ἀποδίδοντι ἀλλ' ἀπο[στερ]οῦντι· [ἐ]μοὶ μὲν ὅσια, τοῖς δὲ μὴ ἀποδο[ῦ]σι ἀνόσια· ἀλλ' εἴ τι προσκαταλαλοῦντι.

---

815 Lamina plumbea inventa Cnidi in fano Cereris. Edd. C. T. Newton History of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae II p. 735 n. 85, tab. VII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 571, ε'. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 237 n. 3540. R. Wuensch Defixionum tabellae Atticae praef. p. XI).

[Ἀνα]τίθημι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν κατ' ἐμοῦ | [ε]ἴπ[α]ντα ὅτι ἐγὼ τῶι ἐμῶι ἀνδ[ρὶ] φάρμακα ποιῶ θανά[σιμα[1]·] | παρὰ Δάματρα πεπρημένος[2] μετὰ τῶν αὐτοῦ [ἰδίων] | πάντων ἐξαγορεύων[3], καὶ μὴ τύχηι εὐιλάτου ‖ [Δ]άματρος καὶ Κούρας μηδὲ τῶν θεῶν τῶν παρὰ Δά[μα]|τρος[4], ἐμοὶ δ' ε(ἴ)η[5] ὅσια καὶ ἐλεύθερα ὁμοστεγησάσηι ἢ ὧι πο[τε] | τρόπωι ἐπιπλεχομένηι· ἀνατίθημι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐ[μοῦ] | γράψαντα ἢ καὶ ἐπιτάξαντα· μὴ τύχοι Δάματρος καὶ | [Κ]όρας μηδὲ θεῶν τῶν παρὰ Δάματρος[6] εὐιλάτων, ἀλλ' ἀ[ν]‖α(β)αῖ[7] μετὰ τῶν ἰδίων πάντων παρὰ Δάματρα πεπρημένος.

Litterae ΑΕΘΠΣΩ. 1 Post Ω tabula Newtoni habet Ο, deinde fracturam plumbi, qua fere quattuor litterae perierunt. ΑΝΑ vero supra versum addita sunt. θανά[σιμα] supplevit N., ἀνα[βᾶι] Becht., ex titulo Dialektinschr. III p. 238 n. 3536, 19 sqq. ἀναβᾶι Ἀντιγόνη πα(ρὰ) Δάματρα πεπρημένα, verbum initio omissum postea inter versus additum statuens. Res diiudicatu difficillima; id tamen dicere licet, iniuria a Bechtelio propterea damnari Newtoni supplementum, quia in eo non intellegeretur quomodo litterae ΑΝΑ in illum potissimum locum pervenerint. Scilicet errore omissae supra versum postea suppletae sunt, perinde ac B. de voce a se restituta conicit. 2 Cf. n. 813[6]. 3 Cf. n. 813[7]. 4 De hac dativi cum genetivo confusione cf. n. 864[6]. 5 ΔΕΗΗ. Utrum cum Wachsmuthio δ' ε(ἴ)η emendandum sit, an cum Bechtelio δὲ ἦι, ut alterum Η mero errore repetitum existimetur, ambiguus haereo. Per se optativus rectius se habet, sed propter proximum μὴ τύχῃ (v. 4) coniunctivum praetulerit quispiam. 6 Cf. not. 4. 7 ΑΛΛΑ | ΙΚΑΙ. Supplevit et emendavit B. (cf. not. 1), cum N. W. ἀλλὰ | καὶ legissent.

---

816 Tabula marmoris candidi. In parte antica duae manus sublatae, vola ad spectatorem conversa; infra eas titulus (*A*), qui eisdem verbis repetitur (*B*) in planicie postica, litteris maioribus et per unde-

viginti versus dispositis. Ubi inventus sit lapis non constat; fuit quondam Aeginae in museo, unde translatus est Athenas in stoam Hadriani. Illinc nescio quo pacto Bukarestum in museum pervenerit, ubi etiamnunc exstat. Edd. Pittakis Eph. 515. Lebas Inscr. II 2054. Omnium accuratissime O. Hirschfeld Sitzungsberichte der K. Akademie der Wissensch. zu Wien LXXVII (1874 IV—VII) p. 403 n. 57.

Ἐπικαλοῦμαι καὶ ἀξιῶ τὸν θεὸν τὸν | ὕψιστον[1], τὸν κύριον τῶν πνευμάτων | καὶ πάσης σαρκός, ἐπὶ τοὺς δόλωι φονεύ|σαντας ἢ φαρμακεύσαντας τὴν τα‖λαίπωρον ἄωρον Ἡράκλειαν, ἐχχέαν|τας αὐτῆς τὸ ἀναίτιον αἷμα ἀδί|κως, ἵνα οὕτως γένηται τοῖς φονεύ|σασιν αὐτὴν ἢ φαρμακεύσασιν καὶ | τοῖς τέκνοις αὐτῶν, κύριε ὁ πάντα ἐ‖φορῶν καὶ οἱ ἄγγελοι θεοῦ, ᾧ πᾶσα ψυ|χὴ ἐν τῇ σήμερον ἡμέραι ταπεινοῦτα[ι] | μεθ' ἱκετείας[2], ἵνα ἐγδικήσῃς τὸ αἷμα τὸ ἀ|ναίτιον ζητήσῃς καὶ[3] τὴν ταχίστην.

Litterae ΑΖΘΞΠΣ; Ο minore quam reliquae mensura exaratum. 1 Aut Iudaicum aut Christianum origine esse titulum hinc et ex eis quae infra leguntur dilucide apparet. Iam quoniam omne scripturae genus eum primo p. Chr. n. saeculo vindicat, magni momenti esset scire unde Aeginam (v. lemma) translatus esset. Atqui cum in nonnullis insulis maris Aegaei, ac potissimum quidem Therae (cf. I. G. ins. mar. Aeg. III p. 107 n. 455. p. 179 n. 933 sqq.) religionem Christianam maturius quam alibi propagatam constet, haud absurde illi insulae lapidem vindicaveris. Atque ipsum Ἡράκλεια nomen libertinae, cuius condicionis homines antiquitus praecipue his sacris studuisse constat, in titulo Theraeo Inscr. Gr. ins. Aeg. III p. 84 n. 336, 16 legitur, cui rei sane propter nominis frequentiam non nimium tribuendum esse concedo. 2 Quinam potissimum dies festus intellegendus sit, peritioribus diiudicandum relinquo. 3 Hic aliquid turbasse lapicidam manifestum est. Exspectes ἵνα ζητήσῃς τὸ αἷμα τὸ ἀναίτιον καὶ ἐγδικήσῃς τὴν ταχίστην. Sed cum quadratarius iam omissis reliquis ab ἵνα ad ἐγδικήσῃς transsiluisset, errorem sine litura emendare statuit illis quae omiserat ordine praepostero additis.

III.

Vita privata.

817 Myconi in aversa parte eiusdem lapidis cuius in fronte est titulus n. 615. Post Lebasium (II 2058) ed. Kumanudis Ἀθηναίου II p. 235 n. 1 (O. Lueders Hermae VIII p. 192). G. Barilleau Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 590. (Syll.[1] 433. F. Bechtel Inschriften des ion. Dialekts p. 66 n. 92. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jurid. Grecques p. 48 n. VI.) Cf. quae exposuit Barilleau Revue hist. de droit français et étranger VII p. 145 sqq.

-----ίων Σωστράτου[1] ----------
Ἀγαθῆι τύχηι.

[Σώ]στρατος: Ἀρ[2]: τὴν θυγατέρα Ξάνθην ἐνηγγύησεν [Ἐπαρ-
χίδει] ◁: καὶ προῖκα ἔδωκε χιλίας καὶ τριακοσίας δραχμάς· ||
τούτ[ου] χιλία[ς μὲν] δραχμὰς τὰς ἐνούσας ἐν τῶι ἐράνωι τ[ῶι] |
πεντακοσιοδράχμωι, ὃν συνέλεξεν Ἀλεξικλῆς[3], οὗ μετεῖχ[εν] |

Litteraturam Macedonicae aetatis esse refert Kum. Laterculus est dotium a civibus Myconiis qui filias in matrimonium dabant constitutarum, publice confectus, ut si lis oreretur de dote reddenda, constaret quanta dotis summa fuisset. Quare quae praeter pecuniam dabantur vestimenta, aestimabantur, cum in domo (v. 26) quippe quae ipsa mulieri reddenda esset post mortem Tharsagorae, aestimatione opus non esset. 1 [Ἐπ' ἀρχόντ]ων Σωστράτου, ------, -----. Kum. memor tituli in altera lapidis planicie exarati n. 615, 2, qui trium archontum Myconiorum nomina praescripta habet. 2 Litteras hominum nominibus additas patres significare conicit Kum., cum de oppidis unde oriundi fuerint homines interpretetur Bar., hoc potissimum argumento usus, quod v. 14 syllaba Μυ probabile sit Myconium indicari. At ita reliqui peregrini essent, quod cur reiciendum sit facile intellegitur. Immo si hae omnino originis aut domicilii notae essent, pagi aut tribus civitatis Myconiorum intellegenda essent, id quod mihi maxime propter numerum (novem sunt, ex quibus unum Θαρ. bis invenitur v. 22. 26) in tam exigua insula improbabile videtur. Quare Kumanudi assentior, praesertim cum una ex his notis, Ἀγλω. v. 29, multo facilius ad nomen hominis (Ἀγλώκριτος, Ἀγλωφάνης, Ἀγλωφῶν) quam loci referatur. Hic Ἀρ(ιστοκράτους) ex v. 9 supplevit Thalheim Gr. Rechtsalterth. p. 66 probante D. 3 Alexicles cum ei et sociis quibusdam eius (cf. not. 7) nescio qua de causa maiore pecuniae summa opus esset, eam ab amicis, inter quos Aristocrates et Sostratus erant, corrogaverat, ea condicione, ut unusquisque quingenas

Καλλισταγόρας[4], ἀργυρίου δὲ προσέθηκεν ἑκατὸν δραχμάς, ἐσθ[ή]|ν[5] δὲ τετιμημένην διακοσίων δραχμῶν· ὡμολόγησαν δὲ Σώστρατ|ος καὶ Ἀριστοκράτης[6] Ἐπαρχίδει συνεισπράξειν τὸν ἔρανον τοῦτον καὶ ‖ ἐάν τινα τῶν ἐσφορῶν[7] μὴ δύνηται εἰσπρᾶξαι Ἐπαρχίδης:, συμπροσθήσ[ε]‖ιν[8] Σώστρατος καὶ Ἀριστοκράτης. ▷◁ Κάλλιππος: Ἀν: τὴν θυγατέρα Ἀρι|στολόχην ἐνηγγύησε Σωστράτωι γυναῖκα καὶ προῖκα μυρίας τετρακισχι|λίας, ἀπέδωκε δὲ καὶ τετρακοσίας ἓξ τὸν τόκον ὃν ἔλαβε παρὰ Σωστράτ|ου τῆι προικί[9]. ▷◁ Ἀμεινοκράτης: Μυ: Ἀρισταγόρην τὴν θυγατέρα ἐνηγγ[ύ]‖ησε Φιλοτίμωι γυναῖκα καὶ προῖκα ἔδωκε μ[υρί]ας δραχμάς. ▷◁ Καλλίξ|ενος τὴν θυγατέρα Τιμηκράτην Ῥοδοκλεῖ καὶ πρ[οῖκ]α ἔδωκεν ἑπτακο|σίας δραχμάς· τούτου ἐσθὴν τριακοσίων· τὴν ἐσθὴν [καὶ] ἑκατὸν δ|ραχμὰς ὡμολόγει ἔχειν Ῥοδοκλῆς, τῶν δὲ τριακοσίων [δρα]χμῶν | ὑπέθηκε[10] Καλλίξενος Ῥοδοκλεῖ τὸ οἴκημα τὸ ἐμ πόλει, ὧι γείτων [ἡ οἰκία ἡ] ‖ Κτησιδήμου τοῦ Χαιρέλα. ▷◁ Δεξικλῆς Μνησὼ τὴν θυγατέρα ἐ[ν]|ηγγύησε Τιμέαι: Πυρ: γυναῖκα καὶ προῖκα ἔδωκε τρισχ(ιλ)ίας[11] πεντα|κοσίας: ▷◁ Κτησωνίδης: Θαρ: Δικαίην τὴν ἀδελφὴν ἐνηγγύησ|ε Παππίαι: Πα: γυναῖκα, καὶ προῖκα χ(ιλ)ίας ἀργυρίου καὶ ἐσθὴν πεν|τακοσίων· τὴν ἐσθὴν ὡμολόγει ἔχειν Παππίας καὶ ἀργυρίου ‖ ἑκατὸν δραχμάς. ▷◁ Θαρσα-

drachmas daret (πενταχοσιόδραχμος ἔρανος) et ut hae pecuniae redderentur, si illi qui dederant eis indigerent. Mille drachmae duae portiones, Aristocratis patris et Sostrati filii, esse videntur. Neque enim est, cur illas partem modo eius pecuniae esse statuamus (ut vult Bar.), quae Sostrato debebatur. Nam in vocibus τὰς ἐνούσας ἐν τῶι ἐράνῳ utique ὁ ἔρανος non est pecunia uni Sostrato debita, sed tota summa Alexicli ab amicis collata, ut apparet ex enuntiato ὃν συνέλεξεν. 4 Neque quis sit Callistagoras neque quo consilio commemoretur eum erani participem fuisse, perspicuum est. Putaverim tamen ambiguam locutionem μετέχειν τοῦ ἐράνου hic de debitore potius quam de creditore usurpari. 5 Hic accusativus pro ἐσθῆτα etsi alibi non invenitur, similium metaplasmorum exempla nequaquam rara sunt (cf. G. Meyer Gramm. Gr. ed. 3 p. 427, qui iure obloquitur Luedersio nominativum ἔσθη statuenti et pannum interpretanti). 6 Sostrati pater (v. 3) esse videtur. 7 A pluribus igitur debebantur Sostrato illae mille drachmae, ut appareat, Alexiclem non suo unius nomine pecuniam ab amicis corrogasse. 8 Quae exigi non poterunt, ea Sostratus ex sua re familiari se genero numeraturum promittit. 9 Sostratus (alius sine dubio, ac v. 3. 8. 11) illa decem milia drachmarum Callippo iam debuisse videtur antequam eius filiam in matrimonium duceret. 10 Cf. 818[2]. 11 Hic τρισχίας, v. 24 χίας editores; sed haec compendia scripturae esse apparet.

γόρας: Μνη[12]: ἐνηγγύησε Πανθαλίδα τὴν | θυγατέρα τὴν Μνησιβούλου Πυρράκωι: Θαρ: γυναῖκα, καὶ προῖκα τὴν οἰ|κίαν τὴν ἐμ προαστίωι: ἧι γείτων: Νικίας Χαρίου: ὥστ' εἶναι κύριον τῆς | οἰκίας Θαρσαγόραν: ἕως ἂν ζῆι[13]. ▷◁ Κτησίων: Ἀγλω: ἐνηγγύησεν Ἑρμο|ξένην τὴν θυγατέρα Ἱερωνίδηι: Ν.. γυναῖκα, καὶ προῖκα ἔδωκε χιλί||ας μὲν καὶ ἑξακοσίας κ[αὶ] τὴ[ν] οἰκίαν: Ἀρχίνου[14], ἧι γείτων: ἡ οἰκία | ἡ Καλλίππου τοῦ Ἡρᾶ [καὶ] θεράπαιναν ἧι ὄνομα Σύρα κ[αὶ] | ἄλλην θεράπαι[ν]αν[15]
-----

12 Μνη(σιβούλου) supplendum videtur, neque vero idem homo intellegendus qui v. 26 Panthalidis pater appellatur. Nam sic ut v. 22 simpliciter τὴν ἀδελφήν diceretur. Quare Dar. statuit, Mnesibuli (I) filium fuisse Tharsagoram, huius Mnesibulum (II), huius filiam Panthalida, ut patre virginis mortuo avus paternus eam nuptum det. Sed eam cum fratres non habeat, ἐπίκληρον esse, quare probabiliter Pyrrhacum cui in matrimonium detur Tharsagorae filium, Panthalidis ipsius patruum haberi. 13 Cf. 826[1]. 14 Memorabile est prioris domini nomen tamquam proprium domus mansisse. Nam tunc quidem non amplius Archini, sed Ctesionis erat. 15 Sequuntur quattuordecim versuum reliquiae tam exiguae, ut eas recipiendas non existimaverimus.

---

818 Lapis inventus in vico Atticae *Spata* orientem versus ab urbe sito. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen II (1877) p. 278 (R. Dareste Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 485. Syll.[1] 435). C. I. Att. II, 1137 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 110 n. 17).

Ἐπὶ Εὐξενίπ(π)ου ἄρ[χ]|οντος[1] ὅρος χωρίων | καὶ οἰκιῶν ἀποτιμη|μάτων[2] προικὸς Ξεναρ||[ί]στει Πυθοδώρου Γαρ|γηττίου θυγατρὶ

Litterae volgares praeter ΞΠ et Ͼ semel scriptum initio versus octavi. 1 Ol. 118, 4 (305/4 a. Chr.). 2 Plerumque quidem eiusmodi lapides imponuntur agris maritorum qui oppignerantur pro dote. Sed vocabulum ἀποτίμημα ad unumquemque fundum spectat qui ob debitam pecuniam obligatur creditori (Pollux VIII, 142). Pythodorus, cum Euxenippo archonte filiam civi cuidam in matrimonium daret, dotem quattuor milium drachmarum constituit, sed non numeravit. (Cf. Dem. XLI, 5: ὅτι τὴν προῖκα οὐ κομισάμενος ἅπασαν, ἀλλ' ὑπολειφθεισῶν χιλίων δραχμῶν καὶ ὁμολογηθεισῶν ἀπολαβεῖν ὅταν Πολύευκτος ἀποθάνῃ, ἕως μὲν ὁ Λεωκράτης ἦν κληρονόμος τῶν Πολυεύκτου, πρὸς ἐκεῖνον ἦν μοι τὸ συμβόλαιον· ἐπειδὴ δ' ὅ τε Λεωκράτης ἐξεκεχωρήκει ὅ τε Πολύευκτος μοχθηρῶς εἶχε, τηνικαῦτ' ὦ ἄνδρες

τ‖[ὸ] κατὰ τὸ ἥμυσυ καὶ τ[ὸ] | ἐκ τούτου γιγνόμεν|ον αὐτεῖ εἰς Λεώσ‖τρατον ἄρχοντα[3] | ΧΧ𐅅ΗΗ[ΔΔ]⊢[4].

δικασταὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ἀποτιμῶμαι πρὸς τὰς δέκα μνᾶς.) Duobus annis elapsis dimidiam partem cum eiusdem partis usuris duorum annorum persolvit. At cum etiamtum deberet altera duo milia drachmarum cum eiusdem biennii usuris, in locum prioris lapidis, quo domus et fundi obligati erant in totam quattuor milium summam, hunc substituit. Dos debetur mulieri, non marito; quod etiam usurae dotis hic mulieri debitae inscribuntur sane mireris, quia maritus usum fructum dotis habet. At haec distinctio ut gravissima est ubi de restituenda dote cavetur, ita hic ubi de dote numeranda a patre agitur nullius fere momenti est. Ut vero in hunc lapidem ex antiquiore temporis definitio ἐπ' Εὐξενίππου ἄρχοντος transscriberetur, ideo factum est, ne creditor hypothecarius posteriore loco esset quam ei quibus post dotem illam constitutam Pythodorus eosdem fundos obligavit. Dareste. 3 Ol. 119, 2 (303/2 a. Chr.). 4 Biennii usurae duorum milium drachmarum ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς (18 p. c.) sunt septingentae viginti drachmae.

---

819 Cippus inventus in loco Σοχώρια sito inter vicos *Marusi* et *Chalandri* terrae Atticae. Ed. G. Antoniadis Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 65 (Koehler C. I. Att. II, 1113. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions Grecques juridiques p. 108 n. 10). Cf. quae de titulo commentatus est E. Szanto Mus. Rhen. XL p. 515 sq.

Ὅρος χωρίο προικὸς | Ἱπποκλείαι Δημοχά‖[ρ]ος Λευκονοιῶς Τ· | [ὅσ]ωι πλείονος ἄξι‖[ον,] Κεκροπίδαις[1] [ὑ|πό]κειται καὶ Λυκ[ο|μί]δαις[2] καὶ Φλυεῦ[σι].

Litterae volgares non στοιχηδόν dispositae. 1 Tribui Cecropidi, cuius sunt Phlyenses (v. 7). Etenim cur hanc hic designari neget K. et de gente ceteroqui ignota dici suspicetur, cui cum Lycomidis et Phlyensibus communio quaedam sacrorum intercesserit, non assequor. Immo Democharis Leuconoënsis filia homini Phlyensi gentis Lycomidarum (not. 2) nupsisse videtur. Qui cum pago, tribui, genti cuius erat nescio quas pecunias deberet, ad eas pignori opposuit agrum ex ea parte, quae dotis summam excederet. 2 Cf. Plut. Themist. 1 τὸ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Λυκομιδῶν κοινόν. Hermae XX p. 16. Contra hanc simplicissimam interpretationem Sza. monuit, sic utique ex more Atheniensium summam Cecropidis, Lycomidis, Phlyensibus debitam accurate definiendam fuisse. At ignoramus cuius generis hoc debitum fuerit, ut negari non possit hic licuisse summam debitam silentio praeterire, ut ne n. 820 quidem indicata est. Utique Szantonis ipsius interpretatio, dominum agri eam partem pretii, quae

summam debitam excederet, tribui pago genti cuius erat aut testamento reliquisse aut inter vivos donasse, ferri nequit, quia verbum ὑπόκειται hoc quidem significare nullo pacto potest.

---

820 Pila marmoris Pentelici inventa Acharnis, exstat Athenis in impluvio musei centralis. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 2751. Koehler C. I. Att. II, 1138 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 108 n. 5).

[Ἐ]πὶ Νικοκλέου|ς ἄρχοντος[1]· ὅρο|[ς] χωρίων καὶ οἰ|[κ]ίας καὶ τοῦ ὕδα||[τ]ος[2] τοῦ προσόν||[τ]ος τοῖς χωρίοι|[ς κ]λήρων δυεῖν | [ἀπ]οτετιμημέν|[ων π]αισὶν ὀρφα||[νοῖ]ς[3] τοῖς Χαρί|[ου ἰ]σοτελοῦς, Χ|[αιρ]ίππωι καὶ Χ|[αρί]αι.

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 119, 3 (302/1 a. Chr.). 2 Hinc apparet cum dominio fundorum ius aquae ex fontibus aut aquaeductibus irrigandorum agrorum causa ad certam mensuram derivandae coniunctum fuisse, ut una cum ipsa terra emeretur et veniret. 3 Tutor pupillis hypothecam constituit hic ut in aliis similibus lapidibus, quos compositos habes Inscr. jurid. Grecques p. 108 n. 1—9. In quibus praeter hunc bis (C. I. Att. II, 1135 ὅρος χωρίου καὶ οἰκίας ἀποτ[ί]μημα παιδὶ ὀρφ[α]νῷ Διογείτονος Προβα[λισίου] et II, 1151) definite ὀρφανός dicitur, sed reliquos quoque, ubi nihil nisi παιδί, παίδων scriptum est, eadem ratione interpretandos esse apparet.

---

821 Tabula marmoris Pentelici, inventa Athenis. Edd. Kumanudis Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 10. Ὀκτωβρίου 1865. Koehler C. I. Att. II, 1139 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 116 n. 62).

Ὅρος χωρίου καὶ οἰκίας | ὑποκειμένων[1] 𐅄ΗΗΗ | δραχ(μῶν): ὥστε ἔχειν καὶ κρα|τεῖν [τ]ὸν θέμενον[2], κατὰ || συνθήκας τὰς κειμένας | παρὰ Δεινίαι Εὐωνυμεῖ.

Litterae volgares (v. 1 fin. C pro Σ) non dispositae στοιχηδόν. 1 Pro pecunia mutuo data oppigneratus erat hic fundus ut n. 822. 2 Creditori traditur ager, ut eius fructum usurarum loco percipiat. Hoc idem antichreseos institutum observamus C. I. Att. II, 1140 (Inscr. jurid. Gr. p. 116 n. 63) ....ου καὶ τῆς προσούσης [χώρα]ς τῷ κηπιδίῳ ὑποκειμ[έ]νων δραχμῶν ΗΗΗ ἐφ' ὧ[ι]τε ἔχειν καὶ κρατ[εῖν τὸν] ὑποθέμενον [κατὰ συνθή]κας τὰς κειμ[ένας παρὰ Σ]ε[ίμαλον ----

---

822 In parietinis domus antiquae Athenis inter Pnycem et Areopagum inventis, duo tituli in eodem lapide. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1892 p. 3 n. 3 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 502 n. 69. 70). Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 245 n. 1116*bc*.

Ὅρος οἰκίας ὑπο|κειμένης[1] Χ[2]----¦----------¦-------- ‖ Περιάνδρωι[3] | Χολαρ(γεῖ).

Ὅρος οἰκίας | ὑποκειμένης | Ἁλαιεῦσι[4]: ΗΗ.

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. 824[1]. 2 Post hanc litteram qui interciderunt versus duo et dimidius utrum casu an consulto deleti sint diiudicari non posse refert K. 3 Periander Polyarati f. Cholargensis, haud ignobilis homo aetatis Demostheneae, et apud scriptores (Dem. XL, 6. 7. XLVII, 21) et in titulis (C. I. Att. II, 776 b, 9. 793 f, 19. 812a, 39. 961, 5) commemoratur. 4 Cf. n. 819, 7.

---

823 Acharnis. Ex schedis Mustoxydis a Niebuhrio missis ed. Boeckh Ind. lect. Berol. aest. 1821 p. 5 (Opuscula IV p. 164. C. I. G. 530. Koehler C. I. Att. II, 1134. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. juridiques Grecques p. 116 n. 61).

Ἐπὶ Θεοφράστου | ἄρχοντος[1] [ὅ]ρος | χωρίου τιμῆς | ἐνοφελλομένη|ης[2] Φανοστράτωι | Παιαν(ιεῖ) ΧΧ.

Litterae ΠΣ manifesto Mustoxydi, non quadratario debentur. 1 Duo fuerunt ea aetate, quae hic omnino in censum venit, archontes cognomines, Ol. 110, 1 (340/39 a. Chr.) et Ol. 116, 4 (313/2 a. Chr.). Hunc quam illum intellegere mavolt Koehler, qua de re lubricum est iudicium, quandoquidem accurata litteraturae notitia caremus (v. supra). 2 Qui de Phanostrato fundum emit, partem modo pretii praesentem solvit, pro reliquo agrum oppigneravit.

---

824 Cippus marmoris Pentelici, in vico *Spata* terrae Atticae. Ed. A. Milchhoefer Mitth. des arch. Inst. in Athen XII (1887) p. 88 (R. Dareste Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 302 sqq. Inscriptions juridiques Grecques p. 114 n. 50. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 246 n. 1139*b*).

Ὅρος χωρίου καὶ οἰκ|ίας πεπραμένου ἐπ|ὶ λύσει[1] Ἱερομν|ήμονι Ἁλαεῖ || ΠΗ κατὰ τὰς συνθ|ήκας τὰς παρὰ Λυσι|στράτωι κειμένα[ς] | καὶ δεκαδισταῖς[2] Η | [Δ]ΔΔ καὶ ἀποτίμημ||α ἐρανισταῖς[3] τοῖ[ς] | μετὰ Θεοπείθους | Ἰκαριῶς.

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. 831[3]. 2 Magistratum interpretatur D. Sed rectius Koehler sodalitatem esse statuit nominatam a decimo mensis die, quo convenire et caerimonias nescio quas peragere solebat. Cf. εἰκαδεῖς C. I. Att. II, 609, 4 sqq. 3 Haec quoque sodalitas sacrorum causa instituta est. Cf. E. Ziebarth Das gr. Vereinswesen p. 135.

---

825 Tabula marmorea inventa in reliquiis metalli antiqui prope Thoricum. Edd. Kumanudis Παλιγγενεσία 20. Φεβρ. 1869. Kordella Le Laurium p. 36. Koehler C. I. Att. II, 1122 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 114 n. 41).

Θεοί. | Ὅρος ἐργασ|τηρίου καὶ ἀν|δραπόδων[1] πε||πραμένων ἐπὶ | λύσει[2] Φείδων|ι Αἰξωνεῖ ⁝ Τ.

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 Plerumque talia monumenta non spectant nisi ad domos, hortos, agros aliasque res immobiles. Sed hic servi opifices una cum officina cuius quasi instrumenta sunt pignori dantur. Eandem formulam (ἐργαστηρίου καὶ ἀνδραπόδων) habes C. I. Att. II, 1123. 2 Cf. 831[3].

---

826 In oppido *Ano Syros* insulae Syri in horto privato. Post Rossium (Inscr. inedd. 108) Boeckhium (C. I. G. 2347 *i*) Lebasium (II 1894) accuratissime edidit Kl. Stephanos Ἀθηναίου IV p. 3 n. 35 (Syll.[1] 436. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 118 n. 68).

Ἡγησοῦς | τῆς Κλεομ|όρτου θυγατρό[ς] | προὶξ[1] τὸ χωρί||[ο]ν.

Litterae volgares praeter A. 1 Non obligatur ager pro dote debita, sed ipse a patre mulieris dotis nomine datus est. Sane solent praeter pecunias numeratas vestes et supellex dari, sed cf. n. 817, 26 sqq., ubi item domus dotis loco est.

827 In hodierno oppido Amorgo, quo ex ruderibus Arcesines (Καστρί) allatus dicebatur lapis. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. II p. 32 n. 126 (Syll.[1] 437. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 110 n. 24).

[Ὅρος οἰκιῶν καὶ κήπων τῶν πρ]|ὸς[1] ταῖς οἰκίαις, τῶν ἀποτετι|μημένων Νικησαρέτῃ εἰς τὴ|ν προῖκα[2], καθιερωμένων καὶ ἀ||να-κειμένων τῆι Οὐρανίαι Ἀ|φροδίτει τῆι ἐν Ἀσπίδι ὑπὸ Νι|κησαρέτης τῆς γυναικὸς τ|ῆς Ναυκράτους καὶ κατὰ τὰς δι|αθήκας τὰς κειμένας ἐν τῶι || ἱερῶι τῆς Ἀφροδίτης καὶ παρ' Ε|ὐνομίδει τῶι ἄρχοντι καὶ π|αρὰ τῶι θεσμοθέτει Κτησι|φῶντι.

Litterae ΘΠϹ. Infra titulum 'Αφρ. monogrammate expressa. 1 Supplevi Hermae XVI p. 200 n. 13. Numerum domuum et hortorum additum non fuisse spatii rationes indicant; neque magis additur n. 818, 2. 3. 2 Similiter C. I. Att. II 1124 est ὅρος οἰκίας ἐν προικὶ ἀποτετιμημένης. Frequentior est merus dativus προικί (C. I. Att. II, 1132. 1152) aut genetivus προικός (818, 4. C. I. Att. II, 1128. 1142. 1149. 1150).

828 Tabula lapidea inventa Amorgi, translata Athenas in museum societatis archaeologicae. Ed. Kumanudis Ἐφ. ἀρχ. περίοδος β', 1863 p. 77 n. 77 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Recueil des inscriptions juridiques Grecques p. 116 n. 64).

Ὅρος χωρίων [ἐν ---]|ρει[1] καὶ οἰκίας καὶ κ[ήπων] | τῶν Ξενοκλέους τῶ[ν κει]||μένων ἐμ Φυλινχείαι[2] καὶ τῶν || ἐπικυρβίων[3] ἐνεχύρων[4] ὑποκει|μένων, συνεπιχωρούσης τῆς | γυναικὸς Ἐρατο-

Litterae volgares Ionicae praeter Ξ et ⌒ (ω); haec littera itemque O reliquis multo minor. 1 Loci nomen hic fuisse cum per se veri simile est, tum neutiquam pugnat cum ἐμ Φυλινχείαι v. 4. Nam illud quidem ad hortos ac si quid video etiam ad domos spectat, hoc vero ad agros (χωρία). 2 Regio ignota insulae Amorgi. 3 Nescio an ἐπικύρβια ἐνέχυρα ei fundi vocentur, quos pignori oppositos esse cippis cum inscriptionibus impositis notatur. Nempe qui plerumque ὅροι dicuntur, etiam κύρβεις appellari poterant, siquidem haec vox proprie stelam lapideam significat; cf. Harpocration. κύρβεις· Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν ἔχειν ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους, εἶναι δ' αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. 4 Etiam alibi nonnunquam ἐνέχυρον non pignus quod in manum traditur, sed fundum hypothecae datum significat. Editores inscr. iur. haec

κράτης καὶ τοῦ | κυρίου[5] Βρουκίωνος[6], τῶ[ι] ἐράν[ωι] | καὶ Ἀρισταγόραι τῶι ἀρχεράνωι[7] ‖ καὶ τῆι γυναικὶ αὐτοῦ Ἐχε---- | πρὸς τὴν ἐγγύαν[8], ἣν ἐγ[ράψα]‖το[9] Ξενοκλῆν τοῦ ἐράνο[υ, ὃν] συνέλεξεν Ἀρισταγόρα[ς, | κα]τὰ τὸν νόμον τῶν ἐ[ρα‖νισ]τῶν[10].

de rebus mobilibus quae in illis praediis, domibus, hortis essent interpretantur. Sed ei adiectivum ἐπικυρβίων neglexisse aut perperam intellexisse mihi videntur. 5 Cf. n. 600, 122. 6 Idem nomen habes in titulo antiquissimo Melio Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III p. 212 n. 1140 Τυχαρέτα Βρουκίωνος. 7 Dativus ab ὑποκειμένων pendet. Xenocles est dominus fundorum, quos assentiente Eratocrata uxore eiusque tutore Brucione sodalitati pignori opponit, cuius conditor (v. 13 [ὃν] συνέλεξεν) et moderator est Aristagoras. Qui hic inaudita ceteroquin nominis forma ἀρχέρανος audit, alibi ἀρχερανιστής est (n. 732, 12. 33. 37). Eum cuius consilio et munificentia eiusmodi collegium constitutum sit, a sodalibus magistrum constitui etiam alibi videmus; cf. n. 728[2]. 8 Sodalitas pro Xenocle, qui sine dubio ipse quoque ei interfuit, fidem suam interposuerat, ea condicione ut is rursus fundos suos ipsi obligaret. 9 Cave hanc vocem accusandi notione hic acceperis; id enim fieri genetivus τοῦ ἐράνου prohibet. 10 Haec κατὰ τὸν νόμον τ. ἐ. a συνέλεξεν nullo pacto pendere possunt, nam quo tempore Aristagoras eranum condidit nulladum erat lex eranistarum. Quare id modo in quaestionem venire potest, utrum illa ad ἐγράψατο an ad ὑποκειμένων pertineant; ac mihi quidem hoc videtur praeferendum. Nam haud improbabile est, lege cautum fuisse ne sodalitas pro sodali fidem suam interponeret nisi ille praediis hypothecae oppositis ei satisdaret. Aliter sane editores inscr. iur., qui ἔρανον hic non de sodalitate interpretantur, qua de vi vocabuli tamen, si quid video, et ἀρχέρανος et νόμος τῶν ἐρανιστῶν dubitari non patiuntur.

---

829 Lapis ex ruderibus Aegiales in oppidum hodiernum Amorgiorum (*Chora*) delatus, ubi exstat apud papam Demetrium Prasinum. Edd. G. Radet et P. Paris Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 344 n. 2 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 118 n. 65).

[Ἐ]π' ἄρχοντος Λεοντέως, | μηνὸς Ἀπατοριῶνος[1], ὅρ[ος | ο]ἰ[κ]ιῶν καὶ κήπου ὢν κατέθηκεν[2] Ἀν[τ|ήν]ωρ Κλευδίκου Πασαρίστηι [Ε]ὐαγόρου μετὰ κυρίου[3] Σάμω‖[νο]ς ἀργυρίου δραχμῶν | ἐνενήκοντα κατὰ σ(υν)θήκας[4] | τὰς κειμένας παρὰ ...|.κει Κριτολάου.

Litterae Ionicae volgares praeter Σ; O et Ω reliquis minores. 1 Cf. n. 96, 1. 531, 10. 2 I. e. ὑπέθηκεν. 3 Cf. n. 828, 7. 8. 4 KATA

ΣΘΗΚΑΣ. Simpliciorem medelam verbis corruptis attulisse mihi videor quam R. qui in tenore tituli κατὰ (τὰ)ς θήκας, in adnotatione κατὰ (τὰ)ς (συν)θήκας rescribit. Priore articulo neutiquam opus esse docet n. 830, 9.

---

830 Amorgi in oppido (*Chora*) in museo. Edd. G. Radet et P. Paris Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 343 n. 1 (R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscriptions juridiques Grecques p. 110 n. 23).

Ὅρος οἰκιῶ[ν] | ἀποτετιμ[ημ]έ[νων ἐπ' | ἄ]ρχοντος Κριτοβούλου ὑπὸ Ἐ[ξ|η]κέστου Κλεινοκράτει Τιμαγόρου ‖ πρὸς | μέρος τῆς προικὸς πρὸς δραχμὰς | XXX------ | κατὰ συνθήκας (τ)άς[1] παρὰ Ἀρι[σ]‖(τ)ονίκωι[2].

Litterae Ionicae volgares praeter ΘΞ; o et Ω reliquis minores. 1 ΙΑΣ. 2 ΓοΝΙΚΩΙ.

---

831 Lapis quadratus inventus Amorgi in loco Mallia, exstat ibidem in oppido apud D. Prasinum. Ed. R. Weil Mitth. des arch. Inst. in Athen I p. 345 n. 12 (Syll.[1] 438).

Θεοί. | Ἐπ' ἄρχοντος Φανοκράτους, μηνὸς | Ἀνθεστηριῶνος, ἀπέδοτο Νική|ρατος καὶ Ἡγεκράτη καὶ ὁ κύριο[ς] ‖ Τελένι(κ)ος[1] Κτησιφῶντι Πυ....|που τὰ χωρία καὶ τὴν οἰκί[α]ν κ[α]ὶ | τὸγ κέραμον πάντα ἃ ἔχε[ι] διε|λόμενος Νικήρατος πρὸς τὸν | ἀδελφὸν Ἀνοίνην, καὶ τὰ χωρία ‖ ἃ ἐπρίατο Νικήρατος παρὰ Ἰσχυρί|ωνος ἅπα[ν]τα, καὶ τὰ χωρία ἃ ἔχει | θέμενος[2] [Νικήρ]ατος παρὰ Ἐξακέσ|του, ἁπάντων [ἀρ]γυρίου δραχμῶν | πεντακισχιλίων, ἐπὶ λύσει[3]· ‖ ὑποτελεῖ δὲ μίσθωμα[4] Νικήρατος | Κτησιφῶντι καθ' ἕκαστον ἐνιαυ|τὸν ἀργυρίου δραχμὰς πεντα‖[κ]οσίας ἀτελεῖς.

Litterae volgares. 1 ΤΕΛΕΝΙΝΟΣ. Weilii emendationem recepi, etsi aequo iure Τελε(σ)ῖνος incidendum fuisse conieceris. 2 Exacestus hos fundos hypothecae dederat Nicerato; cum ille solvendo non esset, hypotheca ex Graecorum iure tota (cf. 510[1]) ad creditorem transierat. 3 Si res aliqua venit ἐπὶ λύσει, dominium quidem rei emptor acquirit ea condicione, ut venditori eodem pretio redimere liceat, usum fructum vero retinet venditor, atque pro eo pendit emptori quotannis pecuniam usuris pretii respondentem. Condicio utriusque igitur paene eadem est, ac si pecunia mutua sumpta et res creditori hypothecae data esset. 4 Sic,

non τόκος, haec pecunia vocatur, quia is cui penditur iure non creditor hypothecarius est, sed dominus fundorum. Cf. Dem. XXXVII, 5: πρατὴρ μὲν δὴ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῶν ἀνδραπόδων ὁ Μνησικλῆς ἡμῖν γίγνεται· καὶ γὰρ ἐώνητο ἐκεῖνος αὐτὰ τούτῳ παρὰ Τηλεμάχου τοῦ πρότερον κεκτημένου. μισθοῦται δ' οὗτος παρ' ἡμῶν τοῦ γιγνομένου τόκου τῷ ἀργυρίῳ, πέντε καὶ ἑκατὸν δραχμῶν τοῦ μηνὸς ἑκάστου. καὶ τιθέμεθα συνθήκας, ἐν αἷς ἥ τε μίσθωσις ἦν γεγραμμένη καὶ λύσις τούτῳ παρ' ἡμῶν ἔν τινι ῥητῷ χρόνῳ.

---

832 Lapis inventus prope Amphipolin. Ed. I. Pantazidis Φιλίστωρ III (1862) p. 346. (A. Kirchhoff Hermae II p. 171. Syll.[1] 439.)

Ἀγαθῆι τύχηι· ἐπρίατο (Θ)ειοχάρης[1] Νικέα π|αρὰ Θεοδώρου τοῦ Πολέμωνος τὴν οἰκ[ί]αν, ἧι γ|είτων Μεννέας Ἀσάνδρου καὶ Θεόδωρος αὐτ|ὸς καὶ Νικάνωρ Ἐπικράτους, χρυσῶν τριακ|οσίων. βεβαιωτὴς Δημόνικος Ῥίγνου. μά|ρτυρες Στησίλεως Ὀργέως, Ἀριστογένη|ς Ἀστίνου. ἐπὶ ἱερέως τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἐρ|[μαγ]όρα[2], ἐπὶ ἐπιστάτου Αἰσχύλου.

Litteras aetatis Macedonicae esse testatur editor. 1 ΟΕΙΟΧΑΡΗΣ. Emendavit P. 2 Sacerdotis nomen ascribitur, quia in delubro Aesculapii depositus erat hic lapis. K.

---

833 In sepulcro rupi inciso, in insula Aegina. Ed. Rangabé Ant. Helléniques 2013 (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 199 n. 3419).

Πὰρ Κλεοδίκου τοῦ Ἀγεμάχου καὶ Μελαινίδος[1] Ἡρακλείδας ἐπρίατο.

Litterae Ionicae volgares. 1 Agemachus et Melaenis parentes Cleodici sunt. Nam si de Cleodico et Melaenide emisse diceretur Heraclidas, quae sententia per se item in verbis inesse potest, mireris viro paternae originis notam addi, mulieri non item.

---

834 Lapis inventus in Piraeeo. Ex Eustratiadis apographo minusculis litteris ed. C. Wescher Rev. arch. XIV (1866) p. 352 sqq. (A. Kirchhoff Hermae II p. 169. Syll.[1] 440. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. juridiques Grecques p. 240 n. XIII *ter*). Koehler C. I. Att. II, 1058. Cf. quae disputavit M. Fränkel Hermae XVIII p. 314 sqq.

Ἀγαθεῖ τύχει. Ἐπὶ Φιλιππίδου ἱερέ|ως[1]. κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν Ἀντί|μαχος Ἀμφιμάχου, Φειδόστρατος | Μνησιχάρου, Δημάρετος Λεωσθένο||υ, Κτησίας Κτησιφῶντος, Κτήσιππος | Κτησιφῶντος, Κτησιχάρης Κτησιφ|ῶντος, Κτησίας Τιμοκράτου, Χαιρέα|ς Μνησιχάρου, Κυθηρίων οἱ μερῖται[2], | τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐν Πειραεῖ καὶ τ||ὴν οἴκησ[ιν] τὴν προσοῦσαν αὐτῶι | καὶ τὸ οἰκημάτιον τὸ ἐπὶ τοῦ κοπρῶνος εἰς τὸν ἅπαντ|α χρόνον Εὐκράτει Ἐξηκίου Ἀφιδναίωι δραχμῶν 𐅄ΗΗΗΗ το|ῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀτελὲς ἁπάντων, ἐφ' ὧιτε διδόν|αι τά⟨σ⟩ς μὲν ΔΔΔ ἐν τῶι Ἑκατονβαιῶνι, τὰς δ' εἴκοσι καὶ || τέτταρας ἐν τῶι Ποσιδεῶνι, ἐπισκευάσαι δὲ τὰ δεόμε|να τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῆς οἰκήσεως ἐν τῶι πρώτ|ωι ἐνιαυτῶι. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν κατὰ τὰ | γεγραμμένα ἢ μὴ ἐπισκευάζει, ὀφείλειν αὐτὸν τὸ διπ|λάσιον καὶ ἀπιέναι Εὐκράτην ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου μη||θένα λόγον λέγοντα. ἐνγυητὴς τοῦ ποήσειν τὰ γεγρα|μμένα Ἐξηκίας Ἀφιδναῖος ἐν τῶι χρόνωι τῶι γεγρα|μμένωι. βεβαιοῦν δὲ τὴν μίσθωσιν Κυθηρίων τοὺς μερί|τας Εὐκράτει καὶ τοῖς ἐγ[γόνοις] αὐτοῦ· εἰ δὲ μή, ὀφείλειν | δραχμὰς Χ. ἀναγράψαι [δὲ τά]σδε τὰς συνθήκας Εὐ||κράτην ἐν στήλει λιθίνει καὶ στῆσαι [παρὰ τὸ]ν ἥρω[3]. ἐὰ|ν δέ [τις] εἰσφορὰ γίγνηται ἢ ἄλλο τι ἀπ[ότ]εισμα[4]

1 Cum W. hic sacerdotem Antigoni et Demetrii eponymum (Plut. Dem. 10. 46) deprehendere sibi visus esset, Kirchhoffius longe aliter rem se habere docuit. Hanc tabulam eodem modo ac n. 832 in templo depositam esse ideoque sacerdotis nomen praescriptum habere. Eundem sine dubio Philippidem sacerdotem indicari in titulo item in Piraeeo invento C. I. Att. II 1333, 1 [ἱε]ροποιοὶ οἱ ἐπὶ Φιλιππίδου Ἀρτέμ[ιδι ἀνέθεσαν κτλ.]. 2 Pollux VIII, 136 μερίτας appellatos dicit eos qui inter se rem aliquam partiti essent. Hic eos significari, quibus dominium unius rei non divisae commune sit, ex ipso titulo apparere mihi videtur; nempe locant hi octo homines coniuncti unum fundum cum aedificiis. Fränkelii sententia, qui societatem mercatorum intellegit, neque huius tituli argumento neque locis ab ipso allatis (Dem. XXXII, 25. Harpocr. s. κοινωνικῶν) commendari mihi videtur. Genetivum vocabulo μερῖται adiunctum vix alio rettuleris atque ad rem cuius dominium illis commune est. Itaque de pago Cytherrhiorum eo minus hic cogitandum quia hoc nomen ante Romanorum aetatem semper duplici consona scribitur (cf. C. I. Att. II indices p. 76. IV, 2 p. 332). Videtur igitur τὰ Κυθήρια proprium nomen fundorum esse quorum partem efficiunt aedificia quae hic locantur. 3 Supplevi Hermae XVI p. 199. 4 Supplevi. Primae litterae post lacunam Ξ superesse, quod eodem iure ad E atque ad Ξ, fortasse adeo ad Σ referre liceat, lapide examinato testatur K. Vox ἀπότεισμα quod sciam hucusque ignota, sed recte formata et huius loci sententiae accommodata.

τρό|πωι ὁτωιοῦν, εἰσφέρειν Εὐκράτην κατὰ τὸ τίμημα κα|θ' ἑπτὰ μνᾶς[5]. Θεοί.

5 I. e. secundum pretium rerum locatarum, quod est septem minarum. Conductor annuas quinquaginta quattuor drachmas pendit (v. 12), quae merces efficit $7^5/_7$ p. c. illarum septem minarum; apud Isaeum XI, 42 (Boeckh Staatsh. I p. 198) $8^4/_7$ p. c. in simili locatione conductione penduntur.

---

835 Fragmenta duo inter se contingentia partis inferioris tabulae marmoris leucophaei, eruta in delubro Minervae Cranaeae prope Elateam, exstant in museo vici *Drachmani*. Edd. P. Paris Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 341 n. 12. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 119.

[-------- ἅπ|ε]ρ ἀπε[γράψατο ὀφ]|είλων[1]. κ[αὶ καταδου]|λιζέτω[2] τ[οῦτον μ]|ηδείς, μή[τε......[3]] ‖ μήτε ἄ[λλος. προστατῆ]|σαι[4] δὲ [ὑπὲρ Φέρητο]|ς ἔστωι ἄ[δ]εια[5]. [ὁ δᾶμ]|ος αἰνεῖ[6]. ἐπιμελ[η]|ταὶ[7] Ἀθά[ν]α, Ζεύς, Ἑ[ρ]‖μᾶς, Ἀπόλλων, Πο|τει[δά]ν, Χάριτες, | κε[λε]ύσαντος | Φέ[ρη]τος.

Litterae volgares Ionicae ita adornatae, ut cuiusque versus initio quaternae litterae directos ordines servent reliquis non στοιχηδόν dispositis. Scriptura quarti a. Chr. n. saeculi esse videtur. Supplementa praeter v. 8—13 mea sunt. 1 In manumissionis negotio servus se pecunias quasdam, fortasse partem pretii quo se redemerat, domino debere scripto professus erat; de his reddendis usurisve earum pendendis hic aliquid scriptum fuisse videtur. 2 Activi usus a volgari sermonis consuetudine abhorret. 3 Eius qui manumisit nomen hic scriptum fuit. 4 Hoc potissimum verbum reposui quia προστατεῖν pro προΐστασθαι quod in hac re sollenne est (cf. n. 841, 17. 18) usurpatum non plus offensionis habet quam ἐπιμελητεύειν pro ἐπιμελεῖσθαι, frequentissimum illud quidem in titulis; cf. n. 836, 5. 5 Antiquae simplicitatis est, quod hic non ut fere ubique in recentioribus manumissionibus Phocicis (n. 841, 19. 843, 19. I. G. Sept. III, 34, 7. 36, 14. 66, 12. 124, 10. 188, 12. 189, 12. 190, 14. 17. 192, 14. 16. 193, 22. 194, 15) additur τῷ θέλοντι (Φωκέων). 6 Etiam hoc vocabulum de comprobanda populi decreto manumissione antiquioris sermonis esse videtur, neque ipsum institutum in recentioribus titulis recurrit. Probabile est tum temporis nullam manumissionem ratam fuisse sine comitiorum consensu. Alia est causa tituli recentioris n. 842. 7 Commendatur libertinus tutelae deorum qui infra scripti sunt. Persimile hoc est moris Aetolici, quo dei testes advocantur (n. 837, 4), plane diversum a consuetudine posterioribus temporibus pervulgata servos deis vendendi.

836 Stela marmorea, Messenae. Ed. A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1891) p. 349 n. 2.

[--------- ἀφίητ]ι Πετραίαν | [ἐλευθέραν. εἰ] δέ τίς κα κατα|[δουλίζηται Π]ετραίαν, ἀποτει|[σάτω δέ]κα μνᾶς ἀργυρίου ‖ [ἱαρὰ]ς τᾶι Λιμνάτι[1]. προστατευέ|[τω][2] δὲ ὅστις κα χρήζηι ὑπὲρ | Πετραίας ὡς ἐλευθέρας | ἐάσας[3] νόμωι πόλεος.

Litterae subtiliter incisae priore parte tertii a. Chr. n. saeculi. Π et Γ alternant, ΘΟ multo, Ω paullo minor quam reliquae. Litterae Σ bracchia ubique quidem divergunt, sed modo magis modo minus. 1 Dianae Limnatidis fanum supra vicum *Mavromati* ab oriente et septentrionibus inventum est. Quod qui Dianae Laphriae potius vindicant Le Bas et S. Reinach, eorum opinionem W. refutavit allatis titulis Lebas Inscr. II 309. 310. 311. 315 illo loco repertis. Haec sane manumissio unde allata sit non constat. 2 Cf. n. 835[4]. 3 Rectius hoc participium per duplicem consonam scribitur (ἔασσα, ἴαττα, ἔσσα), sed simplex videtur ex volgari forma ἐοῦσα, οὖσα huc permanasse.

---

837 Thermi Aetoliae (*Palaeo-Bàzaro*) exscripsit Lolling et edidit Mitth. des arch. Inst. in Athen IV (1879) p. 222 cf. eiusdem adnotationem Mitth. VIII (1883) p. 341 not. 1 (Syll.[1] 441. I. G. Sept. III, 412).

Πολύφ(ρ)ων[1] Λύκου Α[ἴνη]σαν[2] τὴν ἰδίαν θρεπτ[ὴν | ἀπηλ]ευθ[έρ]ωσεν ὑπὸ Δία Γῆν Ἥλιον[3], μηδε[νὶ | μη]δὲν προσήκουσαν κατὰ τοὺς Αἰτωλῶ[ν] | νόμους ἰσοτελῆ[4] καὶ ἔντειμον.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 ΠΟΛΥΦΙΩΝ. 2 Supplevit L. ex titulis Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 119 et Rangabé Ant. 945. 3 Non confundendus hic mos cum eo cuius testimonia habes n. 845 sqq. Illic enim veneunt servi diis, hic dei tanquam testes et custodes libertatis eorum adhibentur; quare non dei quorum sacra in eo loco summae dignitatis erant, ut Delphis Apollinis, commemorantur, sed praeter Iovem deorum hominumque regem ac patrem Sol qui omnia humana videt et Terra communis mortalium sedes. Cf. n. 835, 8 sqq., ubi dei nonnulli nominatim ἐμιμεληταί liberti constituuntur, et n. 461, 1, ubi inter deos, per quos iuratur, primum locum tenent Iuppiter, Tellus, Sol. 4 Aetolorum leges quidem ignoramus; sed nescio an ἰσοτελής hic idem privilegii genus inter libertinos indicet, atque Athenis inter inquilinos, nempe ut patrocinio eius qui manumiserunt non adstricti, sed praeter suffragii ius eadem ac cives condicione sint. Cf. Hesych. ἰσοτελής· ὁ ἐξελεύθερος, καὶ [ὁ addiderim] μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. Apparet inde a voce καὶ frequentissimum illum apud

Atticos vocis usum respici. Quae antecedunt imprudenter excerpendo mutilata videntur, nam certe non omnes libertinos ἰσοτελεῖς vocatos dixerat quicunque primus huius glossae auctor fuit.

---

838 Tabula ahenea, litteris ex punctis compositis, Dodonae. Ed. C. Carapanos Dodone et ses ruines p. 60 n. 14, tab. XXX n. 5 (Syll.[1] 442. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 7 n. 1350).

Ἀγαθᾶι τύχαι. Στραταγοῦντ|ος Ἀπειρωτᾶν[1] Λυσανία Καρώπου[2], | προσστατεύοντος Μολοσσῶν[3] Ἐχελάο[υ] | Παρώρου[4], ἀφῆκε Ἀντίβολος Νικάνορος Δο||εσστὸς[5] ἐλεύθερον Ἀνδρομένη τὸν αὐτοῦ, | [ἄτ]εκνος ὤν[6]. μάρτυρες· Ἀγέλαος Ἀ(ν)τιόχου, Λυκόφρων | [Ἀν]τιόχου, Δέξανδρος Κεφάλου, Ἀγέλαιο(ς)[7] | [Ἀν]ικάτου[8], Κολπαῖοι.

Litterarum formae rotundae CЄω; vocalium ο ω mensura reliquis litteris paullo minor. De aetate cf. not. 2. 1 Post sublatum regnum apud Epirotas civitates Epiri foedere coniunctae erant, cui praeerat praetor (στραταγός). Cf. Bursian Sitzungsber. der Kgl. Ak. zu München 1878 II p. 15. 2 Cf. Carapanos Dodone p. 114 n. 2: ποθόδωμα γραψαμένου Λυσανία τοῦ Νικολάου Καρώπου. Ille titulus praescriptum habet nomen Antinoi Clathiatae praetoris Epirotarum, qui cum manifesto idem sit quem regis Persei aequalem fuisse scimus (Polyb. XXVII, 15, 7. XXX, 7, 2. Liv. XLV, 26, 5), utrumque titulum circiter anno 170 a. Chr. scriptum esse intellegitur. Bursian l. l. p. 15. 3 Cf. 483[1]. 4 Cf. Strab. VII, 7, 6, p. 325 Cas.: παραρρεῖ δ' αὐτὴν (τὴν Ἀμβρακίαν) ὁ Ἄρατθος ποταμὸς ἀνάπλουν ἔχων ἐκ θαλάττης εἰς αὐτὴν ὀλίγων σταδίων, ἀρχόμενος ἐκ Τύμφης ὄρους καὶ τῆς Παρωραίας. Bursian. 5 Gens ceteroquin ignota; nominis formam Macedonicarum Διέσται et Ὀρέσται similem esse monuit Bursian p. 20. 6 Idem additamentum redit apud Carapanum p. 58 n. 13 (tab. XXX, 4). Inde colligas, hominibus qui liberos haberent, non licuisse servos manu mittere, ne res familiaris imminueretur. 7 AIOO. 8 Supplevit F. monens Ἀνίκα[τος] legi in titulo item Dodonaeo apud ipsum n. 1358, 7. [Δυσν]ικάτου scripseram in proëcdosi.

---

839 Tabula ahenea inventa Dodonae. Ed. C. Carapanos Dodone et ses ruines p. 55 n. 8, tab. XXIX, 3 (Syll.[1] 443. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 8 n. 1356. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 184 n. 249).

Litterae punctis indicatae, volgaris formae praeter Ξ.

Θεὸ[ς τύ]χα. Ματυδίκα | Πο[λύξ]ενον ἐξεπρίατο[1] | [ἀπὸ Δ]αμοξένας μνᾶς | [ἀρ]γυρίου. μάρτυρες· ‖ Ἀλεξάνωρ, Ϝαττίδας, | [Σκ]οπαῖος[2], Εὐκ[λ]είδας. | [ἐπ]ὶ ναϊάρχου Μενεχάρ|[μου], ἐπὶ προστάτα Μολ|[οσσ]οῦ[2] Ἀγέα. Λύος[3], ‖ ---- Φοινατοί[4].

---

1 Simplicem vendendi notionem inesse vult Bursian p. 18. At solebant eiusmodi tabulis inscribi manumissiones, non solebant emtiones venditiones servorum. Neque praepositionis rationem habuit B.; sine dubio vox significat 'redimere ex servitute', 'pretio soluto liberare'. 2 Suppl. F. Qui quod prostatae Μολοσσὸς Ἀγέα nomen proprium fuisse sumpsit, mihi neutiquam probatur, siquidem praeterea fere ubique ethnicon adiungitur (n. 838, 3. Gr. Dialektinschr. II n. 1346, 1. 1350, 3 al.). Mihi potius Μολοσσοῦ neglegentia pro Μολοσσῶν insculptum videtur. 3 Idem nomen est Gr. Dialektinschr. II n. 1354 n. 9. F. 4 Singularis Φοινατός est ap. Carapanum tab. XXVII, 2 v. 7. Ceterum videntur hic nonnulli testes qui supra incuria omissi erant adiuncti fuisse, etsi id propter extremam tituli partem nimis mutilatam pro certo pronuntiari non licet.

---

840 Mantineae. Ed. P. Foucart Bull. de l'école française d'Athènes I p. 8 n. 8 et ad Lebas Inscr. II 352*o* (Syll.[1] 444).

Ἐπὶ ἱερέος τῷ Ποσιδ|ᾶνι Γοργίππου, τοῦ τὸ | ἕκτον καὶ τεσσεραχοσ|τὸν ἔτος[1] ἱερατεύσαν‖τος, οἱ ἀποχαρυχθέντες[2] | ἐλεύθεροι[3]· Πιτύλος Πο|σειδίππου τὸν ἴδιον θρ|επτὸν Λυκολέοντα ἀφ|ῆκεν ἐλεύθερον παραμ‖είναντα αὐτῷ τὸν τᾶς | ζωᾶς χρόνον.

Litterae ΑΖΘΠΣ et semel (v. 11) Ϲ. 1 Supra hunc titulum in eodem lapide alius similis (Lebas-Foucart 352*n*), ubi manumissor idem est, sed temporis nota ἔτους ἑ|βδόμου καὶ τεσαρα|κοστοῦ. Quem Foucart anno 407 aerae provincialis Achaicae (n. 653[6]), 261 p. Chr., tribuit, confundens numeralia τεσσαρακοστός et τετρακοσιοστός. Vera igitur aetas illius tituli annus 100 (aut 99), huius 101 (aut 100) a. Chr. est. 2 Manumissiones per ludorum sollennium occasionem per praeconem in theatris pronuntiari solitas esse notum est; verbum ἀποκηρύττειν plerumque sane longe alia vi usurpatur. 3 Apparet hoc initium esse laterculi servorum manumissorum, cum et is titulus qui in eodem lapide supra hunc exstat (not. 1) et alii tres Mantinenses (Lebas-Foucart 352 *k. l. m*) ipsas manumissionis litteras contineant. Cur non continuatus sit hic catalogus, non liquet, nisi forte illo anno omnino unus modo servus manu missus est, cui suspicioni certe pluralis οἱ ἀποχαρυχθέντες non obstat (cf. 691[12]).

---

841 Tabula marmorea, inter rudera Stiridis urbis Phocensium. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 30 n. 73, tab. VII (Lebas Inscr. II, 987. 993. Syll.[1] 445. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 1 p. 109 n. 89. ed. 2 p. 159 n. 224. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften II p. 76 n. 1541. p. 77 n. 1545). Ex Lollingii collatione I. G. Sept. III, 41. 42.

Φίλων λιθουργὸς | Ἀσκλαπιῶι[1].

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. ἄρχοντος ἐν Στείρι | Κάλλωνος τοῦ Ἀγήσωνος μηνὸς[2] τετάρ‖του· Πραξίας Θέωνος ἀφίητι ἐλευθέρους[3] Εὔπραξιν | καὶ τὸ ἐξ αὐτᾶς παιδάριον[4] ᾧ ὄνομα Δωρίων. μὴ κα|ταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθεὶς μηδὲ καθ' ὁποῖ|ον τρόπον. οἳ καὶ παραμεινάτωσαν Πραξίᾳ καὶ τᾷ γυ|ναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισίᾳ ἕως ἂν ζῶντι, καὶ θαψάντω καὶ τ[ὰ] ‖ ὥ(ρ)ια[5] αὐτῶν ποιησάτωσαν· εἰ δὲ μὴ θάψωντι καὶ ποιήσω[ν]|τι τὰ ὥρια αὐτῶν καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀ|νάθεσις, καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μν|ᾶς τριάκοντα. εἰ δέ τις ἐπιλανβάνοιτο αὐτῶ|ν ἢ καταδουλίζοιτο, ἅ τε γενηθ(ε)ῖσα δουλαγω‖γία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀρ⟨ε⟩μένα[6] ἔστω, καὶ ποτα|ποτισάτω[7] ὁ καταδουλιζόμενος μνᾶς τριάκοντα | [κα]ὶ τὸ μὲν ἥμισον[8] ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ | [δὲ] ἥμισον τοῦ Ἀσσ(κ)λαπιοῦ[9]. ἐξέ(σ)τω[10] δὲ προστ‖[ᾶ]μεν ὑπὲρ (α)ὐτοὺς[11] τὸν θέλοντα Φωκέων.

Litterae ΑΖΞΣ, praeter versus 1. 2 maioribus litteris exaratos qui A et Σ constanter exhibent. 1 Titulum in suo genere unicum dicit R., quia Philo quadratarius suum nomen ipsi decreto praemiserit. At se dedicasse titulum utique lapicida dicere non potuit, qui eum incidit. Immo lapidi qui opus a Philone consecratum sustinebat postea incisus est titulus manumissionis, quae res etiam scripturae discrimine comprobatur. Plane geminum exemplum habes in lapide item Stiriensi I. G. Sept. III, 37—40. 2 ΜΗ supra versum additum. 3 Hic supra versum additur ΙΔΙΑΠ. Videtur lapicida cum tale aliquid, qualia in aliis manumissionibus leguntur (τὰν ἰδίαν δούλαν sim.) neglegentia omisisset, supplendi consilium cepisse, sed id incohatum reliquisse. 4 Ν supra versum. 5 ΩΕΙΑ lapis. Significantur iusta funebria. Hac vi ὡραῖα est apud Eurip. Suppl. 177. Hesych. ὡραῖα· νεκύσια, sed ὥρια aliam vocis ὡραῖα formam esse idem s. v. adnotat. R. 6 ΑΡΕΜΕΝΑ. Emendavi ἀρμένα (ἡρμένη). Cf. I. G. Sept. III, 39, 9. 226, 11. 352, 6. 374, 6 ἀτελὴς καὶ ἀρμένα ἔστω ἁ ὠνά. Rossius ἀ(φ)εμένα scripsit, quod non uno nomine improbabile est. 7 ΣΑ supra versum additum. 8 Cf. 594, 18. 20. 9 ΑΣΣΛΑΠΙΟΥ. 10 ΕΞΕΤΩ. 11 ΕΥΤΟΥΣ.

842 Tabula marmoris leucophaei cum aëtomate cuius inferior margo habet versum primum tituli, effossa intra templum Minervae Cranaeae prope Elateam, delata in museum vici *Drachmani*. Edd. P. Paris Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 337 n. 10. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 109 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 221 n. 283).

[Θ]εὸς τύχαν ἀγαθάν. | Ἄρχοντος Καλλίππου | τοῦ Ἀριστοκλέος, γραμ|ματεύοντος δὲ τοῦ συ||νεδρίου Πολυξένου τοῦ Ξε|νοκράτεος, ψάφισμα[1]· | μηνὸς πέμπτου πεντεκαι|δεκάτᾳ, ἐν τοῖς συνέδροις χει|ροσκόπος[2] Ξενόδοκος Θεόγνιος. || ἔδοξε τοῖς συνέδροις, Στέφανον | τὸν ὄντα πρότερον παῖδα Λάμπ(ρ)ω|νος[3] ἐλεύθερον εἶμεν, καὶ τὸν ἀπε|λευθερισμ[ὸ]ν αὐτοῦ ἀναγράψαι | [ἐ]ν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθάνας τᾶς Κραναί||[α]ς ἀπό τε τοῦ Μενεκλείας κἀπὸ | τᾶς πόλιος ὀνό[μ]ατος, εἴ κα καὶ ἐν τῶι | δάμῳ δόξῃ. ἔδοξε καὶ ἐν τῶι δάμωι | γενομένας ψαφοφορίας κατὰ τὸν νόμον. |

Ὁ δᾶμος Ἐλατέων καὶ Μενέ||κλεια Λάμπρωνος ἀφίεντι | ἐλεύθερον Στέφανον τὸν ὄ[ν]||τα π[ρότ]ερον παῖδα Λάμπρ[ωνος].

Litterae ΑΘΞΓ (v. 2. 5 Π) Σ. Hastae extremae lineolis transversis ornatae. Saeculi a. Chr. n. primi esse videtur titulus. 1 Cur populiscito opus fuerit in hac manumissione, ambigas. Nam de antiqua illa lege (n. 835[6]) hic cogitari nequit propter permagnum numerum similium instrumentorum, quae illo multo recentiora, hoc vero antiquiora sunt neque ullum eius legis vestigium habent. Quod P. praemii nomine propter rem nescio quam insignem gestam Stephanum a populo libertatem accepisse existimat, cum aliis nominibus tum propter silentium de illa honorificentissima manu mittendi causa improbabile est. Iam cum post ipsam Lampronis mortem Stephano libertatem donatam probabile sit (not. 3), conieci Menecliae illius filiae nullum fuisse agnatum qui tutoris (κυρίου) personam sustineret, ideoque ex legibus Elatensium populi auctoritatem interponendam fuisse. Namque aliter atque Athenis illic ipsam mulierem hereditate paterna bona nanctam esse hic titulus docet (v. 15 ἀπὸ τοῦ Μενεκλείας ὀνόματος. Cf. etiam v. 19). 2 Cf. Suidas χειροσκόποι· οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες. P. 3 ΛΑΜΓΩ|ΝΟΣ lapis. Hic, non v. 20. 22 erratum esse confirmant alii Phocensium tituli (I. G. Sept. III, 16, 2. 188, 16. 189, 4. 5. 6. 14). Ceterum cur servus, qui manifesto a Meneclia demum post Lampronis mortem, non a patre manumissus est, tamen non filiae tum esse, sed patris quondam fuisse dicatur duobus locis (v. 11. 22) non assequor; sed id certe inde colligi licebit, eum non aliquantisper in filiae dominio mansisse, sed Lamprone defuncto e vestigio libertatem nanctum esse.

843 Basis quadrata lapidis calcarii leucophaei, in ecclesiola deserta vici *Smixi*, ubi fuit Hyampolis. Inferiorem partem a v. 6 ed. E. Curtius Anecdota Delphica p. 73 n. 38, totum titulum P. Paris Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 54 n. 2. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 86.

[Ἄρχον]τος ἐν Ὑαμπόλι Σωτήρου | . . . . . ς, μηνὸς ὀγδόου, Βουβαστίοις[1], | Ζ[ωσί]μα Ζωσᾶ ἀφί(η)τι[2] τὰν ἰδίαν δού|λαν Ἰσόχρυσον ἐλευθέραν ἀπὸ τᾶς σά‖μερον ἁμέρας, παρόντος Ἐπικτήτου ⟨του⟩ | τοῦ Σωσικράτους τοῦ ἱερέως τοῦ Σαράπιδος | καὶ τῆς Εἴσιδος, ἐνώπιον τῶν προγεγραμ|μένων θεῶν[3] καὶ τοῦ Σεβαστοῦ Τραγιαν[οῦ][4] | Καίσαρος Γερμανικοῦ, μηθενὶ μηδὲν πο‖θήκουσαν, παραμείνασαν αὐτῇ τὸν τῆς ζοῆς | χρόνον ἀνενκλήτως. ε[ὔ]χομ[αι] (δὲ) παντὶ κρι|τῇ καὶ παντὶ δικαιοδότῃ φυλάξαι μου τὴν | βούλησιν. εἰ δέ τις τοῦ προγεγραμμένου σώ|ματος ἐ[φά]ψοιτο, ἀποτεισάτω τοῖς προγε‖γραμμένοις θεοῖς ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα, |

Litterae ΑΖΘ(v. 15 ʘ)ΞΠΣ et semel v. 1 Ɯ, praeterea Ω. Traiani imperatoris nomen (v. 8) intra annorum 98—117 p. Chr. spatium haec incisa arguit. 1 Eiusdem festi mentio fit in nobilissimo Ptolemaei III Euergetae decreto Canopio (ed. R. Lepsius, Berolini 1866) v. 37 sqq. τοῦ Παῦνι μηνός, ἐν ᾧ καὶ τὰ μικρὰ Βουβάστια καὶ τὰ μεγάλα Βουβάστια ἄγεται καὶ ἡ συναγωγὴ τῶν καρπῶν καὶ ἡ τοῦ ποταμοῦ ἀνάβασις γίνεται. Dicitur ibi manifesto de antiquo illo anno mobili Aegyptiorum; sed ea quidem quae de fructibus et de Nilo flumine dicuntur necessario ita intellegenda sunt, per illius decreti potissimum tempus haec cum solis cursu necessario conexa in illum fastorum civilium mensem incidisse; quod contra Bubastiorum sacra ut omnes ferias quotannis eodem mense anni illius mobilis acta esse certissimum est. Iam initio principatus Traiani mensis Payni a vigesimo quinto Aprilis die incipiebat, finiebatur vigesimo quarto die mensis Mai; postremo vero eiusdem imperii anno ab vigesimo Aprilis ad undevigesimum Maii diem pertinebat. (Cf. Ideler Handbuch der mathematischen und technischen Chronologie I p. 102 sqq., cuius regulam in computando secutus sum). Qua cum re perbene convenit, quod hic Traiani aetate Bubastia Elateae peragi videmus octavo Phocensium mense. Nam eum respondere fastorum Atticorum Thargelioni, Iulianorum Maio constat. Cf. E. Bischoff De fastis Graecorum antiquioribus, Leipziger Studien VII p. 354 sqq. 412. 2 ΑΦΙΕΤΙ. 3 Cf. n. 837, 2 cum not. 3. 4 Eandem scripturam in papyris Aegyptiacis nonnunquam inveniri monuit G. Meyer Gr. Gramm.[3] p. 295, qui eam non inepte indicio esse opinatur, hodiernam litterae γ pronuntiationem iam tum initium cepisse. Utique ad eandem causam referendus est contrarius error error ὀλίος, ὀλιωρεῖν (n. 163[11]. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 59 not. 529).

καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῶν προγεγραμμέ|νων θεῶν, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος αὐτᾶς. | ἐξέστω δὲ προστῆναι τῷ θέλοντι. μάρ|τυρες οἱ θεοί.

---

844 Marmor album, Amphissae (*Sálona*) in domo privata ad radices castelli. Ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 385 n. 1 (I. G. Sept. III, 1066). In altero lapidis latere simile manumissionis documentum I. G. Sept. III, 318.

[Θεὸς τύ]χαν[1] ἀγαθάν. [Ἄρχοντο]ς ἐν Ἀ[μφίσ]|σᾳ Φιλλίδα τοῦ Ζωπύρου θέσει, φύσει δὲ Ξενάνθου, μην[ὸς] | Ἀμῶνος[2], θεοκολέοντος δὲ τῷ Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν Ἀμφί[σσ]|ᾳ Ἀρχία τοῦ Θεοδώρου, χειρόγραφον Νικία τοῦ Νικία Ἀμφι[σσέ]‖ος ὑπὲρ Σωσίχαν Ζωσᾶ παροῦσαν καὶ κελεύουσαν ὑπὲρ α[ὐτά|ν] γράψαι, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γράμματα μὴ εἰδέναι[3]· ἀπέδοτ[ο | Σω]σίχα Ζωσᾶ Ἀμφισσὶς τῷ Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν Ἀμφίσσᾳ σῶμα οἰκ[ογε|ν]ές, ᾇ ὄνομα Νικοστράτα, δοῦσαν Ὀ[ν]ασιφόρῳ Νίκωνος παιδία δύο [εἴτε | ἐ]ξ ἀθῆς[4] εἴτε ἀγοράσασα[5] μὴ ἔλασσον τῶν δύο. παραμεινάτω [δὲ Νι‖κ]οστράτα Σωσίχᾳ Ζωσᾶ τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον πάντ[α, ποιοῦσα | τ]ὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν ἀνεπικωλύτως. ἔστω δὲ [Νικοσ|τρά]τ[α μετ]ὰ τὸν θάνατον Σωσίχας ἐλευθέρα κα[ὶ ἀνέφ|απτος, μη]δενὶ ποθήκουσα μηδὲν κατὰ μηδένα [τρόπον, | καθὼς ἐπίστ]ευσε τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ. τὰν ὠνὰν [φυλάσσει ‖ ὁ θεοκόλος] Ἀρχίας, τὸ δὲ ἀντίγραφον αὐτᾶς -----|-----· καθέστακε δὲ καὶ βεβαιωτῆρα Κα[---|---- Κα]λλιξένου. μάρτυρες οἱ αὐτ[οί[6]. χειρόγραφον[7] Κα----|--- Ἀ]μφισσέ[ος· γέγ]ονα

Litterae ΑΕΖΘΞΠϹΩ. Titulus utique principatus temporibus non antiquior. 1 ∪∪∪_ııXAN. 2 Idem mensis est apud Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 19, 2. 257, 2, unde apparet eum respondere Delphorum Ilaeo, Atheniensium Scirophorioni. 3 Geminum exemplum habes in altero eiusdem lapidis titulo I. G. Sept. III, 318, 4: χειρόγραφον Κριτοδά[μο]υ Δωροθέου Δελφοῦ ὑπὲρ Ζωπύραν Μενάν[δ]ρου [θ]υγ(ατέρα) Ἀμφισσίδα παροῦσαν καὶ κελεύουσαν [γρ]ά[φει]ν ὑπὲρ αὐτάν, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γ[ράμ]ματα μὴ εἰδέναι. Neque tamen uno tempore incisae sunt hae manumissiones, quoniam illa Archiclem Damophili f. archonta Amphissensium habet. Alibi me nihil eiusmodi legere memini. 4 Pro αὐτᾶς sic scriptum esse recte statuit P.; neque η ex vulgari sermone immixtum neque ᾱ pro ᾱυ quicquam offensionis habet. Paullo insolentior est aspiratae pro tenui usus. 5 Levis anacoluthia pro ἀγοράσασαν. 6 Supplevi. Intelleguntur tresviri ante commemorati,

βεβαιωτὴρ | ἐπὶ τᾶς ὠνᾶς τοῦ προγε]γραμμένου σώ[ματος ---- ----]||η καταγεγ------

ex quibus Archias sacerdos instrumentum venditionis, alter eiusdem apographum conservat, tertius βεβαιωτῆρος vicibus fungitur. 7 Hunc versum cum proximo supplevi ex manumissionibus Tithorensibus, ubi eadem formula integra exstat. Cf. I. G. Sept. III, 192, 26: χ(ε)ιρόγραφον Νικαινέτου τοῦ Νικαινέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμμένας ὠνᾶς. μάρτυρες οἱ αὐτοί. χ(ε)ιρόγραφον Τίμωνος τοῦ Νικαινέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμμένας ὠνᾶς. Similiter 194, 30, etiam 193, 30 nisi quod ibi χεὶρ Παραμόνου τοῦ Νεικαρέτου scribitur.

---

845 Delphis in muro meridionali substructionum templi. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 408 n. 15 (Syll.[1] 446). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften II p. 476 n. 2116.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Δαμοκρίτου Καλυδωνίου[1], μηνὸς Δίου, | ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Μαντία[2] καὶ ἱερέων Εὐκλέος, Ξένωνος[3], μηνὸς | Ποιτροπίου[4], ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρχοντος Λαμπρία, μηνὸς Παναγυρίου, | ἐπρίατο ὁ Ἀπόλλων ὁ Πύθιος[5] παρὰ Σωσιβίου Ἀμφισσέος ἐπ' ἐλευθερίαι || σῶμ[α] γυναικεῖον, ἇι ὄνομα Νίκαια, τὸ γένος Ῥωμαίαν, τιμᾶς ἀργυγίου | μνᾶν τριῶν καὶ

---

1 Damocritus praetura iterum functus est anno 193/2. Quem magistratum hic non significari certum est, cum quia iterationis nota non additur, tum quia illius anni archon Delphicus notus est. Omnino autem cum archontis (not. 2) tum sacerdotum (not. 3) nomina hunc titulum anno 199/8 recentiorem non esse demonstrant. Atqui anno 200/199 a. Chr. Damocritum primam praeturam gessisse discimus ex Livio XXXI, 40, 9. H.
2 Hunc non esse Mantiam Polyonis f. qui anno 180/79 archon fuit (n. 268, 212 sqq.) sacerdotum nomina indicio sunt. Ille enim ea aetate magistratum gessit, qua Athambus et Amyntas sacerdotio fungebantur. Ex praetoris Aetolorum nomine (not. 1) 200/199 huius maioris Mantiae annum fuisse colligitur.
3 Eucles ante annum 198 a. Chr. mortuus est. Eo enim anno et eis qui sequuntur Xenonis (qui usque ad annum 181/0 a. Chr. superstes fuit) collega in titulis manumissionum inscribitur Athambus Agathonis f. (Cf. Mommseni tabulas Philol. XXIV post p. 48.)
4 Sextus anni Delphici a solstitio aestivo incipientis mensis, respondens ille Decembri aut Ianuario anni Iuliani.
5 Etsi non minus recte Apollo emisse dicitur servum de domino, quam dominus Apollini vendidisse, tamen illa formula praeterea in his titulis non invenitur.

ἡμιμναίου. προαποδόται[6] κατὰ τὸν νόμον Εὔμναστος | Ἀμφισσεύς. τὰν τιμὰν ἀπέχει, τὰν δὲ ὠνὰν ἐπίστευσε Νίκαια τῶι Ἀπόλλωνι | ἐπ' ἐλευθερίαι. μάρτυροι Φιλοκράτης Δαμοφάνεος, Εὔαρχος Δίωνος, Ὀρθόλαος | Παυσανία, Ἀριστόδαμος Τιμοδάμου, Μεγακλῆς, Λύκος Νικομάχου, Μνασίλα||ος Εὐδαμίδα, Δρωπίνας Ἄνδρωνος, Τίμων Ἀναξία, Πύθων, Γοργίας Νίκωνος, | Παυσανίας, Ἀγασίδαμος Ἀμφισσεῖς, Καλλίας Μάχωνος, Σιμάδας Σκόπα, | Πολεμαῖος, Δάμαρχος Τίμωνος, Εὐθύδαμος Ξενοφάνεος, Τήλεφος, Ἡρωΐδας, | Σωγένης Ὀνομάρχου, Κρατίδας Ἡρακλειῶται, Ἀνδρόβολος Κυτινιεύς, Δρωπίνας | Καλλιπολίτας, Κλέων ὁ ναοκόρος, Εὐκλῆς ὁ ἱερεύς, Δάμων Δελφοί. ἁ ὠνὰ || κεῖται ἔν τε τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ Κλέωνα τὸν ναοκόρον[7] καὶ Φιλοκρά|τη, Εὔ[α]ρχον, Ἀριστόδαμον Ἀμφισσεῖς, Καλλίαν Ἡρακλειώταν, | [Δ]ρωπίναν Καλλιπολίταν.

6 Cf. Wescher-Foucart n. 177, 6. 325, 9. 363, 14. H. Ex his titulus 325 item Amphissensem, reliqui duo certe Locros occidentales manumissores habent. Eorum igitur legibus προαποδότας vocatus esse videtur fideiussor venditoris, qui Delphis atque in aliis vicinis civitatibus βεβαιωτήρ audit (C. 846, 7. 847, 13 al.). 7 De accusativo cf. 588[93].

846 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscriptions de Delphes 336 (Syll.[1] 447). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II, p. 392 n. 2001.

Στραταγέοντος Φαινέα[1] μηνὸς Πανάμου[2], ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος | Ἐμμενίδα[3] μηνὸς Βουκατίου[4], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δα-

1 Phaeneas primum praetor Aetolorum fuit ab auctumno (cf. Polyb. IV, 37, 2 τὰς γὰρ ἀρχαιρεσίας Αἰτωλοὶ μὲν ἐποίουν μετὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν εὐθέως) anni 198 a. Chr. usque ad idem anni 197 tempus. Cf. Polyb. XVIII, 1, 4 παρὰ δὲ Αἰτωλῶν (παρῆν) Φαινέας ὁ στρατηγός, καὶ πλείους δ' ἕτεροι τῶν πολιτευομένων (hieme 198/7 a. Chr., cum Demetriada Philippus rex et T. Quinctius Flamininus convenirent). Liv. XXXIII, 12, 12. In eius magistratum anni Delphici, quo Emmenidas archon fuit, primi duo menses Apellaeus et Bucatius incidunt, reliqui decem in magistratum successoris Alexomeni (Wescher-Foucart n. 337. 376. 377. 379. 380). A. Mommsen Philologus XXIV p. 25 sqq. Praetoris Aetolorum nomen hic praescribitur, quia Delphi tum in potestate Aetolorum erant (v. 485[3]). 2 Duodecimus anni Aetolici mensis, si modo tempus quo magistratus inibantur ipsum anni civilis initium est. 3 Ol. 145, 4 (197/6 a. Chr.). Cf. n. 268, 2 sqq. 4 Secundus anni Delphici mensis, respondens anni Iuliani Augusto aut Septembri.

μέας | ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου[5] ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν βασιλικῶν | Ἀρτεμιδώραν τὰν βασιλικὰν παιδίσκαν τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, || ἀργυρίου στατήρων τεσσαράκοντα τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε | Ἀρτεμιδώρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν, ποιεῖν | ὅ κα θέλῃι, εἶμεν εἶ κα θέλῃι. βεβαιωτὴρ κατὸν[6] νόμον· Ἐτυμώνδας | Δελφός. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς[7], καὶ ἰδιῶται Νι[κό]δαμος, Ὀρθαῖος, | Πολύκλειτος[8], Θεύτιμος Ἀμφισσεύς.

---

5 Attalus I vere anni 197 cum in concilio Boeotorum Thebis verba facere conaretur, subito morbo afflictus conciderat (Liv. XXXIII, 2, 2). Quo casu debilitatus quamdiu vixerit, non accurate traditur, sed Livius post narrationem de proelio ad Cynoscephalas commisso refert eum Thebis Pergamum advectum decessisse (Liv. XXXIII, 21, 1), ut suspiceris id auctumno 197 a. Chr. factum esse. A. Mommsen. 6 Sic scriptum esse testatur B. κατὰ τὸν W.-F. Cf. 860, 9. 7 Apollinis Pythii; tum erant Xenon Bulonis f. et Athambus Agathonis f. (Wescher-Foucart 337, 7. 376, 15. 380, 5). 8 Hos tres Delphos esse indicant tituli apud W.-F. 376, 15. 415, 9. 10. B.

---

847 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscriptions de Delphes 419 (Syll.[1] 448). Adhibito ectypo chartaceo J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 444 n. 2084.

Ἀγαθᾶι τύχαι. | Ἄρχοντος Εὐκράτεος[1] μηνὸς Ἰλαίου[2], τάδε διέθετο | Νίκων ὑπὲρ Δωρήματος, συνευδοκεούσας τᾶς θυγα|τέρος Καλλιβούλας· εἰ μέν κα ἐπιβιώσῃ Νίκων ἔτη || ὀκτὼ ἢ πλείονα, παραμείνασαν, εἴ τί κα πάθηι Νίκων, | ἐλευθέραν εἶμεν Δώρημα· εἰ δέ τί κα πρότερον πάθη[ι] | Νίκων πρὸ τοῦ τὰ ὀκτὼ ἔτη διελθεῖν, κατενέγκαι Δώ|ρημα Καλλιβούλαι τοῦ καταλειπομένου χρόνου ἐν τ[ὰ] | ὀκτὼ ἔτη τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀργυρίου ἡμιμναῖον, || οἰκέουσαν ἔξω καὶ κυριεύουσαν αὐτοσαυτᾶς· ἄρξει | τῶν ὀκτὼ ἐτέων μὴν Ἰλαῖος ὁ ἐπὶ Εὐκράτεος ἄρχοντος. | ἐπὶ τούτοις ἔδωκε Νίκων τὰν ὠνὰν Δωρήματος τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι. βεβαιωτὴρ τούτων ἐπιτελεσ|θέντων· Ἀρχέλαος Θηβαγόρα Δελφός. μάρτυρες· || ὁ ἱερε⟨ρε⟩ὺς Ἄθαμβος, καὶ τῶν ἀρχόντων Σωδαμί|δας, Κράτων[3]· ἰδιῶται Μένων, Σω-

---

1 Ol. 148, 4 (185/4 a. Chr.). Cf. n. 268, 177 sqq. 2 Duodecimus anni Delphici mensis, respondens Iunio aut Iulio anni Iuliani. 3 Cf. n. 268, 191 sqq. βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον (cuius est mensis Ilaeus)

τύλος, Ἀγάθων, | Εὐκλῆς, Ἄνδρων. Ἁ ὠνὰ παρὰ Ἄθαμβον τὸν ἱερῆ.

Κράτωνος, Ὀρθαίου, Σωδαμίδα. Omnino qui in illo proxenorum catalogo βουλεύοντες dicuntur, inter manumissionum testes ἀρχόντων nomine redeunt.

---

848 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 406 (Syll.[1] 451). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 435 n. 2071.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πραξία[1] μηνὸς Ἀπελλαίου[2], | Ἄσανδρος Μενάνδρου Βεροιαῖος ἀνατίθησι τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι ἐλευθέραν ἐμ παραθήκηι[3] | Εὐπορίαν τὴν αὑτοῦ παιδίσκην καταβεβληκυῖαν || δραχμὰς Ἀλεξανδρείας διακοσίας. συμ|παραπεμψάτω δὲ Ἄσανδρον εἰς Μακεδονίαν | καὶ ἔστω οὕτως ἐλευθέρα. μάρτυρες· | Μένανδρος Εὐφρονίου, Ἀμύντας Λάτου[4], | Παράμονος Καλλιστράτου.

---

1 Ol. 150, 3 (178/7 a. Chr.). Cf. n. 268, 232 sqq. 2 Primus anni Delphici a solstitio aestivo incipientis mensis. Cf. n. 514[31]. 3 Praeterea ἀνατιθέναι in titulis manumissionum Delphicis non usurpari, nisi si gratis servus manumissus esset, monuit E. Curtius Nachrichten von der Ges. der Wissensch. zu Göttingen 1864 p. 139, neque eius rei causa in obscuro est. Hic autem ex additamento ἐμ παραθήκῃ, quod nusquam alibi invenitur, apparet, non deum pretio sibi a servo dedicato eum redemisse, sed post manumissionem demum libertatem Euporiae tutelae dei Delphici commendatam esse. 4 Olim emendabam Λά(γ)ου. Sed a Λάτιμος hypocoristicum Λᾶτος descendere posse recte monuit B.

---

849 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 202 (Syll.[1] 452). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 309 n. 1867.

Ἄρχοντος Μελισσίωνος[1] μηνὸς Ἰλαίου[2], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Δαμοκράτεια Δαμοχάρους Δελφὶς τῶι Ἀπόλ|λωνι τῶι Πυθίωι

Multos errores a lapicida commissos notavit B. Sed plerosque, qui statim in lapide emendati sunt, commemorare supervacaneum est; duos (βεβαιωτρ v. 6. Ἀπολωνος v. 9) intactos reliquit quadratarius. 1 Ol. 150, 4 (177/6 a. Chr.). Cf. n. 268, 250 sqq. 2 Cf. 847[2].

σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Σωσίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ὥστε παραμεῖναι ἔτη ἓξ φέρου|σαν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἡμιμναῖον. εἰ δέ τί κα πάθῃ Δαμοκράτεια, φερέτω Σωσίχα τὸ ἡμιμναῖον Καλλείδᾳ Γοργίππου | ἢ ὧι κα Δαμοκράτεια παρατάξῃ· ἄρξει δὲ τοῦ χρόνου μὴν ὁ Ἀπελλαῖος[3] ὁ ἐπὶ Ξενοχάρεος[4]. εἰ δέ κα διεξέλθωντι τὰ ἓξ ἔτη, || ἐλευθέρα ἔστω Σωσίχα τὸν πάντα βίον, κυριεύουσα αὐσαυτᾶς, καθὼς ἐπίστευσε Σωσίχα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν. | βεβαιωτ(ή)ρ· Ξενόστρατος, εἴ κα κατενέγκῃ τὸ ἀργύριον. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωσίχας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχέ|τω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Δαμοκράτεια καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ξενόστρατος. εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι βέβαιον τὰν | ὠνάν, πράκτιμοι ὄντω τῶι θέλοντι ὑπὲρ τὸν θεὸν κατὰ τὸν νόμον· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ὄντω συλέοντες | ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ἄθαμβος, || Ἀμύντας, καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἀνδρόνικος, Πραξίας, Ἀριστίων[5]· ἰδιῶται Δαμοχάρης, Ἧρυς, Καλλικῶν, Κλευφάνης, Καλλίερος.

---

3 Cf. 848[2]. 4 Ol. 151, 1 (176/5 a. Chr.) Cf. 268, 265. Cum quotannis pendenda sit pecunia et manumissio ultimo anni civilis mense facta sit, facile intellegitur, cur tempus computetur ab ipso initio anni insequentis. 5 Cf. 847[3]. 268, 260.

---

850 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscriptions de Delphes 167 (Syll.[1] 453). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 285 n. 1832.

Ἄρχοντος Αἰακίδα τοῦ Φιλαιτώλου[1] μηνὸς Δαιδαφορίου[2], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀμύντας | Σωσία Δελφὸς τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σωτήριχος, τὸ γένος | Θρᾶικα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Σωτήριχος τῶι θεῶι τὰν ὠ|νάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλῃ || καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃι. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Δαμένης Ὀρέστα. παραμει-

---

1 Ol. 151, 4 (173/2 a. Chr.) Cf. 268, 272. 2 Quintus anni Delphici a solstitio aestivo incipientis mensis, respondens Novembri aut Decembri

νάτω | δὲ παρὰ Ἀμύνταν Σωτήριχος ἔτη ὀκτὼ[3] ἀνενκλήτως· εἰ δὲ ὁ μὲν φαίη ἀνενκλήτως παραμένειν | καὶ μηθὲν κατὰ Ἀμύντα κακὸν πράσσειν μηδὲ κατὰ τοῦ υἱοῦ Ἀμύντα, Ἀμύντας δὲ εἰ ἐνκαλέοι ἢ ὁ υἱ|ὸς αὐτοῦ Ἀμύντας Σωτηρίχῳ, κριθέντω ἐν ἄνδροις τρίοις οὓς συνείλοντο, Διοδώρῳ Μνα|σιθέου, Κλευδάμῳ Κλέωνος, Ἀρχελάῳ Θηβαγόρα. ὅτι δέ κα οὗτοι κρίνωντι ὀμόσαντε[ς,] ‖ τοῦτο κύριον ἔστω. εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γένοιτο περί τινα τῶν κοινῶν[4] ἐν τοῖς ἐτέοις τοῖς γε|γραμμένοις, ἐφελέσθων[5] ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐφαιρεθεὶς κρινέτω μετὰ τῶν καὶ ὣς[6] συ|νηρημένων· εἰ δὲ μὴ θέλοι Ἀμύντας ἢ Σωτήριχος, ἀντὶ τῶν ἀπογενομένων κοινῶν, εἴτε | ἑνὸς εἴτε πλειόνων, συνεφαιρεῖσθαι τοὺς κοινοὺς τῶι θέλοντι αὐτῶν ἐφαιρεῖν[7], καὶ κύρι|οι ἐόντω οἱ καταλ(ε)[ι]πόμενοι[8] εἴτε εἷς εἴτε πλείονες εἶεν οἱ[9] κρίνοντες καθὼς ἐπάνω γέγραπται. ἄρ[χ]‖ει τοῦ χρόνου μὴν Ποιτρόπιος[10] ὁ ἐπ' Αἰακίδα. εἰ δέ τί κα πάθῃ Ἀμύντας ἐν τοῖς ὀκτὼ ἐτέοις, παραμε|νέτω [Σ]ωτήρι[χ]ος παρὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀμύνταν ποιῶν πάντα καθὼς ἐπάνω γέγραπται, ἄχρι κα διε|ξέλθωντι τὰ ὀκτὼ ἔτη· τὸ δὲ ἔγκλημα μὴ μακρότερον ἐπικαλείσθω διμήνου[11]· ἐπεὶ δέ κα διεξέλ|θῃ ὁ χρόνος τὰ ἔτη τὰ ὀκτὼ καὶ παραμείνῃ Σωτήριχος παρὰ Ἀμύνταν τὸν ἀποδόμενον | καὶ τὸν υἱὸν Ἀμύνταν, ἀποτρεχέτω Σωτήριχος οἷς κα θέλῃ. εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Σωτηρί‖χου, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰ ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀμύντας καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμύν|τας, καὶ ὁ βε-

anni Iuliani. 3 Primo ΟΚΩ inciderat quadratarius, deinde Τ intra litterae Ω orbem addito iuxta eam Ω repetivit. B. 4 κοινοί (substantive) sunt arbitri. 5 Amyntas et Soterichus. 6 'Iam antea', 'ab initio' haec verba significant similiter ac nostrum '*schon so*' i. e. '*schon ohnedies*'. Iniuria E. Curtius Nachr. v. d. Ges. d. Wiss. in Göttingen 1864 p. 155 emendat κ(οιν)ῶς. Cf. titulum Pharsalium Annuaire de l'association pour l'encouragement des études Grecques 1869 p. 114: ἁ πόλις Φαρσαλίουν τοῖς καὶ οὓς ἐξ ἀρχᾶς συμπολιτευομένοις καὶ συμπολ[εμείσσα]σι πάνσᾳ προθυμίᾳ, ἔδουκε πολιτείαν. 7 Si uterque (Amyntas et Soterichus) paratus est sufficere arbitrum in locum defuncti, hi duo subrogent, non adhibitis duobus arbitris superstitibus. At si alteruter noluerit, qui reliqui sunt ex arbitris, sive duo sive unus, soli iudicabunt. 8 Sic recte B., cum W.-F. καταλεγόμενοι legissent. 9 Articulus melius omitteretur, ut κρίνοντες referretur ad κύριοι ἐόντω. 10 Cf. 845[4]. Proximus est mensis post manumissionem. 11 Cum W.-F. μικρότερον legissent, iam E. Curtius Gött. Nachr. 1864 p. 156 intellexit, caveri hic ne nimis diu accusatio differretur, ideoque μακρότερον emendavit. Quod ipsum in lapide invenit B.

βαιωτὴρ Δαμένης βεβαιούτω· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἔστω[12] συλέ|οντες Σωτήριχον ἐπὶ τὸν θεὸν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. εἰ δὲ μὴ πα|ραμεῖναι Σωτήριχος παρὰ Ἀμύνταν καθὼς γέγραπται, ἅ τε ὠνὰ ἀτελὴς καὶ ἄκυρ[ο]ς ἔ[σ]τω | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ μὴ βεβαιούτω. εἰ δὲ μαλακισθείη Σωτήριχος, ὃ μὴ γίνοιτο[13], πλεῖον διμήνου, ἐ‖παποδότω τοῦ πλείονος χρόνου Σωτήριχος Ἀμύντᾳ, καί ποτιπαραμεινάτω. μάρτυρες· οἱ | ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄθαμβος, Ἀμύντας· ἰδιῶται Ἀριστίων Ἄγωνος, Ἧρυς Εὐδώρου, | Καλλίερος, Νίκων, Κράτων Νικοδάμου, Θεόφραστος, Κλεόδαμος Κλέωνος. ταν ὠνὰ[ν] | κα[ὶ] τὸ ὁμόλογον φυλάσσει Καλλίερος.

12 Sic B. ἔστω[σαν] W.-F. 13 Sic B. γένοιτο W.-F.

---

851 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscriptions de Delphes 109 (Syll.[1] 454). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 245 n. 1774.

Στραταγέοντος τῶν Ἀχαιῶν Ἄρχωνος Αἰγιράτα[1] μηνὸς ἑβδόμου, ἐν Δελ|φοῖς δὲ ἄρχοντος Λαϊάδα[2] μηνὸς Ἐνδυσποιτροπίου[3], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πρατίας | Τελεσία Αἰγιεὺς Σωτίωνα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἐν|νέα, καθὼς ἐπ[ί]στευσε Σωτίων τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧι αὐτὸν ἐλεύθερον εἶ‖μεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιέοντα ὅ κα θέλῃ, μὴ ἐπιβαίνον|τα ἐπ' Ἀχαΐαν[4]. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν

1 Archo Aegirata (cf. Polyb. XXIX, 25, 6) praetor creatus est ab Achaeis anno 170 a. Chr. postquam A. Hostilius consul exercitum in hiberna deduxit (Polyb. XXVIII, 3, 7. 6, 9. 7, 1), certe non ante mensem Octobrem (cf. M. Klatt, Chronol. Beitr. zur Gesch. des achäischen Bundes p. 25), ut appareat eum mense Aprili aut Maio 169 a. Chr., quo hic titulus exaratus est (not. 2. 3) etiamtum in magistratu fuisse. 2 Ol. 152, 3 (170/169 a. Chr.) cf. 268, 287. 3 Cf. 306[16]. 4 Haec condicio nusquam praeterea invenitur, sed aut permittitur libertinis ut se conferant quoquo velint, aut iubentur sive per totam patroni vitam sive per certum annorum numerum apud eum remanere. Sine dubio singularis illa condicio inde explicatur, quod hic unus inter titulos Delphicos est servi a domino Peloponnesio manumissi. Non minus singularia, sed in contrariam partem, ea sunt quae leguntur n. 860, 10: μὴ οἰκησάτω δὲ Ἀσία ἔξω Λιλαίας μηδὲ πολιτευσάτω ἄνευ τᾶς Ἐπιχαρίδα γνώμας· εἰ δὲ οἰκήσαι ἢ πολιτεύσαιτο, ἄκ[υρ]ος αὐτᾶς ἔστω ἁ ὠνὰ καὶ ἀτελής.

νόμον· Ἄσανδρος Διονυσίου Δελφός. | μάρτυροι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραντῖνος, | καὶ τοὶ ἄρχοντες[5] Ἀρχέλαος, Μνασίθεος, καὶ ἰδιῶται | Ἀστόξενος Διονυσίου, Πραξίας, Ἀρχέλαος, Ξένων, ‖ Εὐκράτης.

5 Cf. 847[3].

852 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 84 (Syll.[1] 455). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 228 n. 1749.

Ἄρχοντος Κλέωνος[1] μηνὸς Ποιτροπίου[2], ἀπέδοτο Ἀρχέλαος | Θηβαγόρα Δελφὸς σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Κύπριος τὸ γένος Κύπριον τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. | βεβαιωτήρ· Δεξικράτης Μνασιθέου. παραμεινάτω δὲ Κύπριος παρὰ Ἀρχέλαον τὸν πωλήσαντ' αὐτὸν μέχρι κα Ἀρχέλαος ζώιη· | εἰ δέ τί κα πάθηι Ἀρχέλαος, ἐλεύθερος ἔστω Κύπριος, καὶ ἀποτρεχέτω οἷς κα θέληι, ὥς κα[3] τὸ πάθος γένηται περὶ Ἀρχέλαον. ‖ ποταποτεισά[τ]ω δὲ τὸ ἐπίλοιπον τᾶς τιμᾶς, ἀργυρίου τρία ἡμιμναῖα, Θηβαγόρᾳ ἡμιμναῖον, Δωροθέωι ἡμιμναῖον, Ἀρχίαι ἡμιμναῖον[4]· | ἀποτεισάτω δὲ τοῦτο τὸ ἀργύριον ἐν ἐνιαυτῶι, ἀφ' οὗ κα τὸ πάθος γέν[η]ται περὶ Ἀρχέλαον. ἁ δὲ ὠνὰ ἔστω τοῦ θεοῦ. παρεχέτω δὲ Ἀρχέλαος[5] | καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Δεξ[ι]κράτης βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι θεῶι· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Κυπρίου, κύριος ἔστω συλέων καὶ αὐτὸς αὐτὸν καὶ ὁ παρατυγχά|νων ὡς ἐλεύθερον ἐόντα. μάρτυρες· τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος Ἄρχωνος, Ἀμύντας Εὐδώρου, καὶ τῶν ἀρχόντων[6] Ἧρυς Πλείστωνος· | ἰδιῶτα[ι] Ἐχέφυλος, Κλέανδρος, Ἀλκέτας, Λύκος, Καλλίερος, Μνασίθεος, Ξενόκριτος. Το ὁμόλογον παρὰ Καλλίερον.

1 Hic ut omnes insequentium titulorum archontes post Ol. 152, 3 (170/69 a. Chr.) in magistratu fuit. Tarantinus et Amyntas (v. 8) sacerdotium gesserunt ab anno 170 a. Chr. fere usque ad annum 157 a. Chr. 2 Cf. 845[4]. 3 Simulatque. 4 Hi tres videntur Archelai filii esse. 5 Hunc versum a W.-F. omissum addidit B. 6 Cf. 847[3].

853 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 85 (Syll.[1] 456). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 228 n. 1750.

Ἄρχοντος Ξενέα μηνὸς Θεοξενίου[1], ποταπέδωκε Κύπριος Δωροθέῳ | ἡμιμναῖον, Θηβαγόρᾳ ἡμιμναῖον, Ἀρχίᾳ ἡμιμναῖον, καθὼς αὐτοὶ εὐδό|κησαν, ὃ ἔδει αὐτὸν ἀποδόμεν, ἐπεί κά τι πάθῃ Ἀρχέλαος[2]. μάρτυρες· | οἱ ἄρχοντες[3] Δάμων, Ξένων, Πολύων· ἰδιῶται Πύθων, Ἀστόξενος, || Καλλίας.

---

1 Nonus anni Delphici mensis, respondens Martio aut Aprili anni Iuliani. 2 Cf. 852, 4 sqq. Xenea igitur archonte decessit Archelaus, qua re uti poterimus in definiendis eorum titulorum aetatibus, in quibus eius superstitis mentio fit; utique ante 157 a. Chr. eum obiisse demonstrant quae adnotavi n. 852[1]. Nam tituli eodem archonte compositi W.-F. 64, 18. 189, 20 Tarantinum et Amyntam sacerdotes habent. 3 Cf. 847[3].

---

854 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes n. 219 (Syll.[1] 457). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 320 n. 1884.

Ἄρχοντος Πύρρου[1] μηνὸς Ποιτροπίου[2], ἐπὶ το|ῖσδε ἀπέδοτο Ἀλέξων Χαριξένου, συνευδο[κ]|εόντων κα(ὶ) τῶν υἱῶν αὐτοῦ Δίωνος, Χαριξένου, | τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄν||ομα Θραικίδας, τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρί[ου | μν]ᾶ[ν] τριῶν, καθὼς ἐπίστευσε Θραικίδας τῶι | [θεῶι] τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλεύθερος εἶμεν ἐπε[ί κ]ά τ[ι | πάθηι Ἀ]λέξων. παραμενάτω δὲ Θραικίδας παρὰ Ἀ|[λέξωνα τ]ὸ κελευόμενον ποιῶν πᾶν· εἰ δὲ μή, ἄκυ||[ρος ἔστ]ω Θραικίδαι ἁ ὠνά. εἰ δέ κά τι πάθῃ Ἀλέξω[ν, | τρεφ]έτω Θραικίδας Δορκάδα[3], εἴ κα θέλῃ [ο]ἰκεῖν ἐν τα|[ὐ]τῶι[4]· εἰ δὲ μή, ἐνβαλλέτω Θραικίδας Δορκάδι | τροφὰν τοῦ μηνὸς ἑκάστου πυρῶν τέσσαρα ἡ|μίεκτα, οἴνου πρόχον. ἁ δὲ [ὠ]νὰ αὔτα κυρία ἔστ[ω] || εἴ τί κα πάθῃ Ἀλέξων. βεβαι[ω]τὴρ κατὰ τοὺς ν[ό]μ[ο]|υς τᾶς πόλιος· Δίων Ἀλέξωνος. μάρτυρ[ες·

---

1 Hunc non multis post Laïadam (170/69 a. Chr.) annis in magistratu fuisse apparet ex 268, 303. Certe anno 157 a. Chr. priorem esse sacerdotum nomina (v. 18) indicant (cf. 852[1]). 2 Cf. 845[4]. 3 Haec sine dubio item Alexonis liberta est iam ante Thracidam manumissa. 4 Sic legit et supplevit B. [σὺν] | αὐτῶι W.-F.

οἱ | ἱ]αρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, Ταραν[τῖ]‖νος· ἄρχοντες[5] Ἀρχέλας Δαμοσθένε[ος,] | Δίων Ἀλέξωνος, Ἄθανβος Ἀθανίωνο[ς. ἰδι]‖ῶται Ὀρέστας [Ε]ὐχαρίδα, Κλεύξενο[ς Μν]|ασίππου, Μένης [ὁ] ναχόρος. αὕτα δὲ ἁ ὠν[ὰ] | κυρία ἔστω Θραικίδαι, ε[ἴ] τί κα πάθῃ Ἀλέ[ξων,] | ποιοῦντι ἃ δεῖ νιν Δορκάδι· εἰ δὲ μὴ | ποιέοι, ἄκυρος ἔστω ἁ ὠνά.

5 Cf. 847[3].

---

855 Delphis. Edd. A. Conze et A. Michaëlis Annali dell' hist. arch. XXXIII (1861) p. 67 n. 1. Accuratius Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 432 (Syll.[1] 458). Lapide denuo collato ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 455 n. 2097.

Ἄρχοντος Ὑβρία[1], βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμη|νον Ἀγίωνος τοῦ Κλεοδάμου, Τιμοκλέος τοῦ Πολύωνος, | γραμματεύοντος δὲ Βαβύλου τοῦ Ἀνδρομένεος, ἀνε|γράφη ἁ ἀνάθεσις[2]. Ἀγωνοθετέοντος[3] Εὐνίκου Τριτέος[4] μη‖νὸς τετάρτου[5], ἐν δὲ

1 Idem archon, ut nomina buleutarum indicant, est W.-F. 433, 1. Atque illic quidem Archo et Athambus sacerdotes Apollinis recensentur, unde apparet Hybriae magistratum fere annorum 140—100 a. Chr. terminis contineri. Longe antiquior est alter Hybrias archon (W.-F. 407. Bull. de Corr. Hell. V p. 410 n. 16), quippe cuius aequales sint Eucles et Xeno sacerdotes (cf. 845[3]). 2 Consecrata est deo serva, i. e. gratis manumissa est, non veniit (cf. 848[3]). Ipsa res Physci acta est, non Delphis, ubi inscribitur. Inde a voce ἀγωνοθετέοντος incipit instrumentum manumissionis Physci perfectae. Inter negotium gestum et instrumentum lapidi incisum plus menstruo tempore elapsum est, siquidem quartus Locrorum mensis respondet quinto Delphorum (not. 5), litterae vero altero semestri, i. e. non ante septimum mensem exaratae sunt. 3 Locri occidentales ex quo ex Aetolorum foedere discesserant, quod a. 168 a. Chr. aut paullo post factum demonstravi Hermae XXXII p. 180 sq., eponymo magistratu utebantur agonotheta (n. 858, 1. I. G. Sept. III, 350, 1. Wescher-Foucart 177, 1. 186, 1. 236, 2. 289, 1. 354, 2. 363, 1. Bull. de corr. Hell. V p. 425 n. 29). 4 Τριτεύς est Wescher-Foucart 65, 2. 148, 3. 16. 363, 5. 16. 17, femininum Τριτίς ibid. 236, 3. Quibus ex titulis 148, 1 etiam urbis nomen Τριτέα habet. Quae forma nihil fere differt a Τρίτεια quod legitur apud Stephanum Byz. s. v. At Byzantinae vocalium confusioni deberi puto Τριταιέας pro Τριτεέας aut Τριτειέας in codicibus Thucydidis III, 101, 2, similiter atque iam inde ab Hadriani temporibus in titulis Atticis frequens est scriptura Διομαιεύς, Ἐρικαιεύς, Τρινεμαιεύς et vice versa Φηγεεύς, Βησεεύς. Plerique sane homines docti (veluti Meineke ad Steph. l. l. Bursian Geogr. I p. 152) illo loco freti urbem Tritaeam vocant. Locrensium fuisse, confinem Phocensibus, scriptorum et titulorum testimoniis constat. 5 Cf. Wescher-

Φυσκέοις[6] ἄρχοντος Εὐκλείδα μηνὸς | Ἀρατύου τριακάδι, ἐν ἐννόμωι ἐκκλησίᾳ, ἀνέθηκε Ἀγη|σιβούλα Φυσκίς, συνευδοκεόντων τοῦ τε πατρὸς αὐτᾶς | Λύκωνος καὶ τᾶς ματρὸς Ἁρμοξένας, τῶι Ἀπόλλωνι | τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἆι ὄνομα Μνασώ, ὥστε ἱερὰν ‖ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον καὶ ἐλευθέραν Μνασώ· εἰ δέ τι Μνα|σὼ πάθοι ἀγενὴς ὑπάρχουσα, τὰ καταλειφθέντα ὑπὸ | Μνασῶς Ἀγησιβούλας ἔστω. μάρτυροι[7]· ἄρχοντες Εὔ|νικος, Εὐκλείδας, Δαμοκλείδας· ταμίας Ἀρχέπολις· | καὶ οἱ συνπαρόντες[8] ἐν τᾶι ἐκκλησίαι Ἀριστόλαος, Νικόμαχος, Δαμοτέλης, Δαμοκλείδας, Δαμόκριτος, | Ἀρίστων, Θεόσαμος, Ξενόλαος, Μικκίνας, Εὔμηλος, | Ξένων, Λεόντιος Δαμάνθεος, Ἀντιγενείδας, | Χαιρέδαμος, Χαρίδαμος, Ξενοκράτης Παν|ταινέτου, Ἀριστόλαος.

Foucart 236, ἐμ μὲν Δελφοῖς — μηνὸς Δαδαφορίου (qui est quintus anni Delphici), ἐν δὲ Λοκροῖς — μηνὸς τετάρτου. Quae ratio, ut Locricus annus initium ceperit uno mense post Delphicum, titulis 858. Wescher-Foucart 363 confirmatur. 6 Physcum opibus et dignitate inter Locrorum occidentalium oppida proximum post Amphissam locum tenuisse monet E. Curtius Nachr. von der Ges. der W. zu Göttingen 1864 p. 172. Sita erat prope vicum hodiernum *Malandrino*, ubi felici Lollingii industria reperti sunt tituli I. G. Sept. III, 348—353, ex quibus apparet primaria Physcensium sacra fuisse Minervae Iliadis. Ceterum eandem cum reliquis Locrorum occidentalium civitatibus tulit fortunam, ut usque ad annum fere 168 a. Chr. Aetolorum, deinde Locrorum foederi interesset (cf. not. 8). 7 Hi ad unum omnes Physcenses sunt (cf. not. 2). 8 I. e. qui cum magistratibus antea commemoratis adfuerunt privati. Comitiis igitur civitatis nequaquam exiguae (not. 6) non plus viginti tribus hominibus interfuerunt.

---

856 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 133 (Syll.[1] 459). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 262 n. 1798.

Ἄρχοντος Κλέωνος[1] μηνὸς Ποιτροπίου[2], ἀπέδοτο | Θ[ε]υδώρα Πολύωνος, συνεπαινεόντων τ[ᾶ]ς | ἀδελφᾶς Ἡρακλείας καὶ Κλεώνδα τοῦ Κλευμά|χου, τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον, ‖ ἆι ὄνομα Δαμαρχίς, τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει. βε|βαιωτῆρες κατὰ

---

1 Cf. 852, 1. 2 Cf. 845[4].

τὸν νόμον· Μενέστρατος Εὐχα|ρίδα, Δρομοκλείδας Ἁγίωνος· καθὼς ἐπίστευσε | τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν Δαμαρχίς, ἐφ' ὧιτε ἐλευ‖θέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων | τὸμ πάντα βίον. παραμεινάτω δὲ Δαμαρ|χὶς παρὰ Θευδώραν ἕως κα ζῇ Θευδώρα, π[οιέ]|ουσ[α] τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν· ὅσα | δ[έ] κα κτήσηται Δαμαρχὶς μένουσα παρὰ Θευ‖δώραν, Δαμαρχίδος ἔστω· ὁμοίως δὲ καὶ εἴ | γε[ν]εὰν ποιήσαιτο Δαμαρχὶς Θευδώρας βιού|σας καὶ μένουσα παρὰ Θευδώραν, ἐλευθέρα ἔστ[ω] | καὶ ἀνέφαπτος ἁ γ[ε]νεὰ καθὼς καὶ Δαμαρχὶς | ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, εἴτε καὶ ἓν γένοιτο αὐ‖τᾶι εἴτε καὶ πλείονα παιδάρια. μάρτυρες· οἱ ἱερεῖς τοῦ | Ἀπόλλωνος Ἀμύντας ⟨τας⟩, Ταραντῖνος, καὶ τοὶ ἄρ|χοντες[3] Ἧρυς, Πασίων, Καλλίας· ἰδιῶται Εὐάγγελος, | Μαντίας Δαμοχάρεος, Φίλων Ἀριστέα, Μελισσί|ων.

3 Cf. 847[3]. 852, 8.

---

857 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 234 (Syll.[1] 461). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 331 n. 1899.

Ἄρχοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἀβρομάχου μηνὸς Ἰλαίου[1], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο | Διονύσιος καὶ Πολίτας οἱ Ἀσάνδρου τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀν|δρεῖον ὧι ὄνομα Δάμων, τιμᾶς ἀργυρίου μ(ν)ᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Δάμων | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτωι ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτο(ς)[2] ἀπὸ πάντων ‖ τὸμ πάντα χρόνον, ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆρες | κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Ἀστόξενος Διονυσίου, Δίων | Ἀλέξωνος. εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Δάμωνος ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρ[ε]|χόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Διονύσιος καὶ Πολίτας καὶ οἱ βεβαιω|τῆρες Δρομοκλείδας, Ἀστόξενος, Δίων· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τὰν ὠνὰν τῶι ‖ θεῶι, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐό[ν]|τω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμί|ας. εἰ δὲ χρείαν ἔχοι Διονύσιος, συνιατρευέτω Δάμων μετ' αὐτοῦ ἔτη πέντε λαμβάνων | τὰ ἐν τὰν τροφὰν πάντα

1 Cf. 847[2]. 2 Emendavi. ἀνέφαπτον lapis.

καὶ ἐνδυδισκόμενος[3] καὶ στρώματα λαμβάνων. μάρ[τ]υρες· ὁ ἱα|ρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας[4], καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀριστίων Ἄγωνος, καὶ ἰδιῶται Σωσικρ[ά]||της, Φιλαίτωλος Φαίνιος, Διόδωρος Ἡράκωνος, Εὐκλείδας, Δρομοκλείδας, Ἀ[σ]τόξενος, Δίων.

3 Inaudita ceteroquin praesentis forma pro ἐνδυόμενος. Nam de vestitu dici manifestum est. Ceterum apparet ἐνδιδυσκόμενος potius scribendum fuisse, sive prava pronuntiatione vocabulum corruptum sive mero lapicidae errore vocalium sedes permutatae sunt. 4 Alter sacerdos Athambo archonte fuit Andronicus (W.-F. 44, 10), unde colligitur illius magistratum in aliquem ex annis 156—151 a. Chr. incidere.

---

858 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 213 (Syll.[1] 462). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften II p. 316 n. 1878.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Μενεστράτου μηνὸς Ἀμαλίου[1], ἐν δὲ Λοκροῖς ἀγωνοθετέοντος[2] [Εὐ]||θυδάμου Φυσκέος[3] μηνὸς ἕκτου, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Καλλίξενος Εὐαρχίδα Μυανεὺς[4] τῶι [Ἀ]|πόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα ἀνδρεῖον ὧι ὄνομα Σῶσος τὸ γένος Γαλάτ[α]ν[5], τιμᾶς ἀργυρίου | μνᾶν ἕξ, καθὼς ἐπίστευσε Σῶσος τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧ[ιτε ἐλ]εύθερος εἶμεν καὶ ἀνέ||φαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον, ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ. βεβαιωτῆ|ρες κατὰ ⟨τα⟩ τὰν συμβολάν· Ἐμμενίδας Δεξικράτεος Δελφός, Πολύκριτος Καλλιξένου Μυα|νεύς. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σῶσον, βέβαιον παρεχόντων ὅ τε ἀποδόμενος Καλλίξενος καὶ | οἱ βεβαιωτῆρες τῶι θεῶι τὰν ὠνάν· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι, πράκτιμοι ὄντω κατὰ τὰν συμβολάν. | ὁμοίως

1 Cf. 306[9]. 2 Cf. 855[3]. 3 Cf. 855[6]. 4 Sic in titulis Delphicis nomen constanter scriptum est. Μυονῆς habet Thucydides III, 101, 2. Tertia forma Μυᾶνες, quam Pausanias VI, 19, 4. X, 38, 8 armis ab illo populo Olympiae consecratis inscriptam fuisse narrat, ex male intellecta scriptura antiqua ΜΥΑΝΕΣ (i. e. Μυανῆς) nata videtur; neque aliter iudicandum de Μύονες apud Steph. Byz. Oppidum ipsum a Stephano Μύων, a Pausania Μυωνία vocatur. Hi quoque, ut reliquae Locrorum occidentalium civitates (cf. 855[6]) usque ad annum 168 a. Chr. Aetolorum foederis participes fuerunt (v. Wescher-Foucart 323, 3). 5 Inter servos variae originis, quos Delphis et in vicinis civitatibus fuisse tituli manumissionum docent, omnium frequentissimi sunt Galli. Cf. E. Curtius Nachr. von der Ges. d. Wiss. zu Göttingen 1864 p. 178.

δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ὄντω συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα ἀζάμι||οι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. κατενεγκάτω δὲ τὸν ἔρανον[6] Σῶσος τὸν | συνᾶξε [Ἀ]μυνέας Χαριξένου τετταρακονταμνα(ῖ)ον[7], τὸ ἥμισσον αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Καλλιξένου ὄνο|μα[8], ἄχρι κα ἐξενεγχθῇ ὁ ἔρανος, καὶ οὕτω βέβαιος ἔστω ἁ ὠνὰ τῶι θεῶι· εἰ δὲ μὴ κατενέγκαι, ἀ|γώγιμος ἔστω Σῶσος Καλλιξένωι αὐτὸς καὶ τὰ αὐτοῦ πάντα· εἰ δέ κα τελευτάσῃ Σῶσος ἄτεκνος, | τὰ καταλειφθέντα ὑπάρχοντα Σώσου πάντα Καλλιξένου ἔστων· εἰ δέ τινι ζώων δόσιν ποέοιτο τῶν || ἰδίων Σῶσος, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω. τὰ δὲ ἔργα συντελείτω Σῶσος τὰ Καλλιξένου πάντα, ἄχρι κα ὁ ἔ|ρανος κατενεγχθῇ· εἰ δέ κα μὴ συντελῇ Σῶσος τὰ ἔργα καθὼς ἐπάνω γέγραπται, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω, | εἰ μὴ ἄρρωστος γένοιτο Σῶσος· καὶ τεχνίταν ἐγδιδαξάτω Σῶσος Καλλιξένῳ, εἴ κα δώῃ Καλλίξενος τὸ | παιδάριον Σώσῳ. ἁ ὠνὰ παρὰ μὲν Δελφὸν Ἄρχωνα Καλλία, παρὰ δὲ Λοκρὸν Ἐρύμανδρον Κριτοδάμου | Μυανῆ. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλ(λ)ωνος Ἀμύντας[9], καὶ τῶν ἀρχόντων Θεόξενος· ἰδιῶται Ἵππων, Ἄρ||χων Κ(α)λλία, Μαντίας Δαμοχάρεος, Ἀρχέλας Δαμοσθένεος, Ἄρχων Νικοβούλου, Δελφοί· Ἀλεξίμαχος | Δαμοτίμου, Δάμων Θευδώρου Ἀμφισσεῖς.

---

6 Cf. 817[3]. 7 Tota summa potius, quam pars ab unoquoque sodali data (cf. 817, 6) hic indicari videtur. 8 Amyneas Charixeni f. pecuniam collegerat, cuius partem acceperat Callixenus Euarchidae f. Sed is servum ea condicione manumittit, ut hic dimidiam partem paullatim (ex mercede opificii cf. v. 15) persolvat, cum ipse de sua pecunia alteram redditurus sit. 9 Alterum sacerdotem tum fuisse Tarantinum docent tituli W.-F. 212, 13. 214, 9, quibus hic in lapide medius interponitur. Itaque neque anno 170 a. Chr. prior neque a. 157 posterior est Menestrati archontis annus.

---

859 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 82 (Syll.[1] 463). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften II p. 226 n. 1747.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Μενεσθένεος τοῦ Κρινολάου Ὑαμπολίου μηνὸς | ὡς μὲν Φωκεῖς ἄγοντι ὀγδόου[1], ἐν Δελφοῖς δὲ

---

1 Annum Phocensium ab aequinoctio auctumnali incipere, ut primus eorum mensis respondeat quarto Delphorum (Heraeo), cum ex hoc ipso tum

ἄρχοντος Θευξένου τοῦ Καλλία[2] | μηνὸς Ἡρακλείου[3], ἐπὶ [τ]οῖσδε ἀπέδοτο Εὐφράνωρ Καλλικρίτου[4] Λιλαιεὺς τῶι | Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικ[ε]ῖον ἇι ὄνομα Φαλάκρα, τὸ γένος Αἰτωλά ‖ ἐκ Καλλιπόλιος, συνεπαιν[ε]όντων τοῦ τε υἱ[οῦ] τοῦ Εὐφράνορος Τιμαγγέλου | καὶ τᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ Ξενοῦς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων, καὶ τὰν τιμὰν | ⟨καὶ τὰν τιμὰν⟩ ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Φαλάκρα τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε | ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφ[α]πτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον καὶ ἀποτρέχου|σαν οἷς κα θέληι. [βεβαι]ωτῆρες κατὰ τὸν νόμον· Δίων Ἀριστοβούλου Δελ‖φός, Ἀρισ.....ης Νικέα Λιλαιεύς. παραμεινάτω δὲ Φαλάκρα | παρὰ Εὐφράνορα [ἄχρι] κα ζῆι Εὐφράνωρ, ποιέ[ο]υσα τὸ ποτιτασσόμενον | πᾶν τ[ὸ] δυνατόν. εἰ δέ τί [κα π]άθοι Εὐφράνωρ πρὸ τοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τιμάγγελον | γυναῖκα λαβεῖν, παραμειν[ά]τωι Φαλάκρα Τιμαγγέλωι ἄχρι οὗ κα γυναῖκα λάβη[ι,] | ποιέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν. εἰ δὲ μὴ παραμείναι Φαλάκρα ‖ κ[α]θὼς γέγραπται, ἄκυρος ἔστω ἁ ὠνά. μάρτυρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος | Ταραντῖνος[5], καὶ οἱ ἄρχοντες Φιλοκράτης, Πολέμαρχος, Ἄρχων[6], καὶ ἰδιῶται Ἀριστό|μ[α]χος Ὀλυμπογένεος, Δάμων Δεξώνδα, Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Ἵππων Ἀθανί|ωνος, Μένης Πεισιστράτου Δελφοί, Στρατόλαος Λυκίνου, Κλέων Ξενοκράτε|ος, Νίκαρχος Πετραίου, Ζωΐλος Ἡροΐδα, Κλάδων Ξενοκράτεος Λιλαιεῖς.

---

ex multis aliis titulis apparet. Cf. E. Curtius Nachr. v. d. Ges. der Wiss. zu Göttingen 1864 p. 176. 2 Theoxeno archonte quibus hospitium publicum decretum est, n. 268, 37 sqq. medii interponuntur proxenis Pithagorae anno (194/3 a. Chr.) creatis, neque quin idem archon atque hic significetur, senatorum nomina (not. 6) dubitari sinunt. At ex Tarantini sacerdotis nomine (v. 16), quem 170/69 a. Chr. demum sacerdotium iniisse et fere ad annum 157 a. Chr. in eo mansisse constat, in proxenorum catalogo temporum ordinem graviter turbatum esse apparet. 3 Cf. 306[17]. 4 ΚΑΛΛΙΚΡΙΙΤΟΥ lapis. 5 Collega erat Amyntas (cf. n. 851 sqq.). 6 Cf. 268, 37: ἄρχοντος Θεοξένου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον (cuius est Heracleus mensis) Φιλοκράτεος, Πολεμάρχου, Ἄρχωνος.

---

860 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 53 (Syll.[1] 465). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 207 n. 1718.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Καλ[λ]ικράτεος [Ἐ]λατέος μηνὸς ἐκ-

του[1], ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ἄρχωνος τοῦ Καλ|λία[2] μηνὸς Θεοξενίου[3], ἐπὶ τοῖσδε ἀ[π]έδοτο Ἐπ[ιχα]ρίδας Εὐδάμου Λιλαιεύς, συνευδοκεούσας καὶ τᾶς ματρὸς αὐτοῦ | Ἀριστοκρατείας, τῶι Ἀπόλ[λ]ωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀσία τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς ἀργυ|ρίου μνᾶν τριῶν καὶ ἡμιμναίου, καθὼς ἐπίστευσε Ἀσία τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέραν ‖ εἶμεν οἰκέουσαν [ἐ]ν Λιλαί⟨αι⟩αι καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον ποιοῦσαν ὅ κα | θέλῃ. βεβαιωτῆρες κατὰ τ[ὰ]ν συμβολάν· Διόδωρος Ἡράκωνος, Τιμοκλῆς Θρασέα Δελφοί. εἰ δέ τις | ἅπτοιτο Ἀσίας ἐπὶ καταδουλισμῶι, βέβαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἐπι|χαρίδας καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Διόδωρος καὶ Τιμοκλῆς· εἰ δέ κα μὴ παρέχωντι τὰν ὠνὰν βέβαιον τῶι θεῶι, | πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὰν συμβολὰν καὶ κατοὺς[4] νόμους, καὶ ὁμοίως κύριοι ἐόντω συλέοντες οἱ παρα‖τυγχάνοντες Ἀσ[ία]ν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζ[α]μίας. μὴ οἰκησάτω δὲ Ἀσία ἔξω | Λιλαίας μηδὲ πολιτευσάτω ἄνευ τᾶς Ἐπιχαρίδα γνώμας· εἰ δὲ οἰκήσαι ἢ πολιτεύσαιτο, ἄκ[υρ]ος αὐτᾶς | ἔστω ἁ ὠνὰ καὶ ἀτελής[5]· ὡσα[ύτω]ς δὲ μηδὲ ἀπαλλοτριωσάτω Ἀσία, [εἴ] τί κα ἐπεργάζηται[6], ἀπὸ Ἐπιχα|ρίδα ἢ τῶν ἐπινόμων[7] αὐτοῦ κατὰ μηδένα τρόπον· εἰ δὲ ἀπαλλοτριωοίη[8] ⟨δε⟩ καθ' ὁποῖον τρόπον, ἄκυ|ρος αὐτᾶς ἁ ὠνὰ ἔστω, καθὼς καὶ ἐπάνω γέγραπται. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσῃ Ἀσία, τὰ ὑπάρχον‖τα αὐτᾶς πάντα ἔστων Ἐπιχαρίδα ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ. μάρτυρες· οἱ ἄρχοντες Κλέων | Δαμοσθένεος, Νίκαρχος Ἐράτωνος, Ἁγίων Ἐχεφύλου· ἰδιῶται Μαντίας Δαμοχάρεος, Ἀρχέλαος | Πυθοφά[ν]εος, Μαντίας Φιλαιτώλου, Δέξιππος Νικαίου Δελφοί, Καφίσων Εὐκλείδα, | Στράτων Εὐάρχου Λιλαιεῖς. ἁ ὠνὰ παρὰ μὲν Φωκῇ Καφί-

---

1 Cf. 859[1]. 2 Huius magistratus in ea tempora incidit, quibus Amyntas et Tarantinus sacerdotes Apollinis Pythii fuerunt (Cf. Wescher-Foucart 221), i. e. 170—157 a. Chr. 3 Cf. 853[1]. 4 κα[τὰ] τοὺς W.-F., sed nullam esse lacunam vidit B. Cf. n. 846, 7. 5 Cf. 851[4]. 6 Haec de agris Epicharidae quos coleret Asia intellexit ideoque ἀπὸ Ἐπιχαρίδα ad ἐπεργάζηται traxit B. At neque sic dicitur ἐπέργαζεσθαί τι ἀπό τινος, neque periculum fuisse videtur ne fundos patroni venderet libertina. Immo ea quae sua opera acquisita sint, alienare vetatur Asia, quippe quae post ipsius mortem iure ad Epicharidam aut ad eius heredes pervenire debeant (v. 14. 15). ἀπὸ Ἐπιχαρίδα igitur pendent ab ἀπαλλοτριωσάτω. 7 I. e. κληρονόμων, usu haud raro in his titulis. 8 Cf. 426[9].

σωνα Εὐκλεΐδα | Λιλαιῆ, παρὰ δὲ Δελφὸν Μαντίαν Δαμοχάρεος.

---

861 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 52 (Syll.[1] 466). Lapide denuo collato J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 206 n. 1717.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου[1] μηνὸς Ἡρακλείου[2], ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο [Κα]λλίστρατος Μαντία, Θαύμιον Κλέωνος, συνεπαι|νέοντος τοῦ υἱοῦ [Ε]ὐκλέ[ος], τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα [γ]υναικεῖον ἇι ὄνομα Ἀφροδισία τὸ γένος Σύραν, τιμᾶς | ἀργυρίου μνᾶν τριῶν. βε[βαι]ωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Ἀστύοχος Γνωσίλα. παραμεινάτω δὲ Ἀφροδισία παρὰ Καλλίστρατον | καὶ Θαύ[μ]ιον ἄχρι οὗ κα ζώω[ν]τι, ποέουσα τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνεγκλήτως. εἰ δέ τί κα πάθων[τ]ι Καλλίστρατος || καὶ Θαύμιον, ἀποδότω Ἀφροδ[ι]σία Εὐκλεῖ ἀργυρίου μνᾶν κ[αὶ] ἐλε[υ]θέρα ἔστω, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισία τῶι θεῶι | τὰν ὠ[νάν,] ἐφ' ὥιτε ἐλευθέρα εἶμ[εν κ]αὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντω[ν]. εἰ δὲ πρότερον θέλοι Ἀφροδισία ἀπολύεσθαι ἀπὸ Καλλιστράτου | καὶ Θα[υμί]ου ζωόντων, ἀντιπρι[άσ]θω Ἀφροδισία Καλλιστράτω[ι κ]αὶ Θαυμίωι σῶμα γυν[α]ικεῖον τὰν αὐτὰν ἁλικίαν | ἔχον· εἰ δ[ὲ] μὴ ποέοι Ἀφροδισία τ[ὸ πο]τιτασσόμενον δυνατὰ ἐοῦσα [ἢ μ]ὴ παραμένοι, ἐξουσίαν ἐχόντω [Θ]αύμιον καὶ | Καλλίστρατος κολάζειν ὧι κα θ[έ]λωντι τρόπωι. ἐπεὶ δέ κα τελευτάσωντι Καλλίστρατος καὶ Θαύμιον καὶ ἀποδώῃ || Ἀφροδισία Εὐκλεῖ τὰμ μνᾶν ἢ πρότερον ἀντιπριάηται τὸ σῶμα, καὶ ἅπτηταί τις Ἀφροδισίας ἐπὶ κ[α]ταδουλισμῶι, βέ|⟨βε⟩βαιον παρεχόντω τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι ἢ οἱ ἐπίνομοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀστύοχος, καὶ ὁμοίως κύριος | ἔστω ὁ παρατυχὼ[ν] συλέων Ἀφροδισίαν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπ[όδ]ικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. | μάρτυ⟨τ⟩ρες· ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀμύντας, καὶ τῶν ἀρχόντων Τελέσαρχος· ἰδιῶται Βούλων, Μαντίας Δαμο|χάρεος, Ἀμεινίας.

---

1 Aliquo ex proximis post 159 a. Chr. annis. Cf. 306[1]. 2 Cf. 306[17].

862 Delphis. Edd. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes 425 (Syll.[1] 467. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 449 n. 2090).

Ἄρχοντος Ξενοκρίτου[1] μηνὸς Ποιτροπί|ου τοῦ δευτέρου[2], βουλευόντων τὰν | πρώταν ἑξάμηνον Σω|σιπάτρου τοῦ Αἰακίδα, Σωξένου τοῦ || Ἐχεφύλου, γραμματεύοντος δὲ Γενναίου | τοῦ Ἡράκωνος, ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀριστίων | [Ἀναξ]ανδρίδα τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Πυθίωι σῶμα γυναικεῖον ἇι | ὄνομα Ἵλαρον, τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέν|τε, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Ἵλαρον τῶι θε||ῶι τὰν ὠνάν, ἐφ' ὧιτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν|των τὸν πάντα βίον, ποιέουσα ὅ κα θέλῃι καὶ ἀποτρέχουσα | οἷς κα θέλῃι. βεβαιωτῆρες[3] κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· Βαβύλος | Αἰ[ακί]δα. εἰ δέ τις ἅπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῶι Ἱλάρου, βέβαι|ον παρεχόντων τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀρι||στίων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Βαβύλος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον | τῶι θεῶι τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον | τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόν|των συλέοντες Ἵλαρον ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν, ἀζάμ|ιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας [δί]κας || καὶ ζαμίας. εἰ δέ τι γένοιτο ἐξ Ἱλάρου ἔκ|γονον, ἐπίνομον[4] ἔστω ὧν κα ἐπικτήσηται | Ἵλαρον. εἰ δὲ ἀνθρώπινόν τι γένοιτο [περὶ] | Ἵλαρον ἀγενῆ οὖσαν, [ἅ κα] ἐπικτήση|ται Ἵλαρον, Ἀριστίωνος ἔστω. μάρτυρ[οι·] || ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων[5] καὶ οἱ | ἄρχοντες Σωσίπατρος, Σώξενος, | Γενναῖος, καὶ ὁ νεωκόρος Μένης, | καὶ ἰδιῶται [Λ]αϊάδας, Βαβύλος Ἀνδρο|μένεος, Ἀναξανδρίδας, Πάτρων || Ἰατάδα, [Σέλευκ]ος [Ἀρισ]τομάχου, Τι[μόκριτος].

1 Undecim noti sunt huius magistratus tituli (Cf. H. Pomtow Beitr. zur Topogr. v. Delphi p. 7. 8). Sed de aetate nihil constat, nisi propter Archonis sacerdotis nomen (cf. not. 5) eum neque anno 140 a. Chr. antiquiorem neque anno 100 a. Chr. recentiorem habendum esse. 2 Mensis intercalaris, Delphis ut Athenis inter duo semestria insertus post ipsam brumam (Cf. 845[4]). 3 Manifesto errore pluralis pro singulari incisus. 4 Cf. n. 860[7]. 5 Archo sacerdos post a. 140 a. Chr. primo cum Dromoclide per aliquot annos, deinde cum Athambo per longius temporis spatium in munere fuit. Cf. A. Mommsen Philol. XXIV p. 8.

863 Delphis in muro substructionum ex lapidibus polygonis composito. Ed. H. Pomtow Jahrb. f. Philol. CXXXIX (1889) p. 535 n. 19.

Ἄρχοντος Διονυσίου τοῦ | Ἀστοξένου[1], μηνὸς Βοαθοίου[2], ἀ|πέλυσε Ἀμμία τᾶς παραμο|νᾶς Σύνφορον, λαβοῦσα λύτρα ἐκ ‖ πολεμίων[3], συνπαρόντω|ν καὶ τῶν βουλευτᾶν[4] | Ἀγίωνος τοῦ Δίωνος, | Πάτρωνος τοῦ Ἀρισ|τοβούλου, Φιλιστίωνος ‖ τοῦ Διοκλέους, Πάτρω|νος τοῦ Ἰατάδα, καὶ τῶ|ν ἱερέων Ἐμμενίδα | καὶ Λαϊάδ(α)[5], μαρτύρων | Πολυτιμί(δ)α[6] τοῦ Ἀθ(ά)μ‖βου[7], Φίλωνος τοῦ | Κλεάνδρου, Φαι|νέα τοῦ Φαινέα, | Ἀπολλοδώρου | τοῦ Ἐρασίπ(π)ου[8], ‖ Νίκωνος τοῦ | Νικαίου.

Litterae ΑΜΞΠΣ primi a. Chr. n. saeculi titulum esse indicant; quae res confirmatur sacerdotum nominibus (cf. not. 5). 1 Idem archon est in duabus aliis manumissionibus quas edd. E. Curtius Anecd. Delph. 32 et H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXXXIX (1889) p. 537. 2 Cf. n. 306[22]. 3 Ammia cum capta esset in bello, a liberta redemta est, cuius rei gratia huic remittitur officium apud illam per vitae tempus remanendi, quod in litteris manumissionis ei impositum erat. 4 Pro ternis semestribus buleutis, qui per totum alterum a. Chr. saeculum fuerunt, inde ab Aeacidae sacerdotis aetate, quae in primi saeculi prima tempora incidit, quaternos annuos fuisse demonstravit P. Quo fit ut et hic (tertio anni civilis mense) et in aliis eiusdem anni monumentis (v. not. 1), quae alterius semestris (mensium septimi et duodecimi) sunt, eorundem quattuorvirorum nomina legantur. 5 ΛΑΙΑΔ. Horum sacerdotum aetas quintum decimum locum tenet inter eas quas ex temporum ordine disposuit Pomtow p. 575. Iam cum undecima, quae est Patronis et Agionis, fere 100 a. Chr., vigesima Callistrati et Diodori circa initia aerae Christianae ab illo collocetur, consentaneum est Emmenidae et Laiadae sacerdotium non magno intervallo a 50 a. Chr. abesse. 6 ΠΟΛΥΤΙΜΙΑ. 7 ΑΘΜ|ΒΟΥ. 8 ΕΡΑΣΙΠΟΥ.

---

864 Marmor inventum in insula Calymna, eo loco ubi quondam fuit ecclesia Παναγίας Καλυμνιωτίσσης. Ed. C. T. Newton Journal of Hellenic studies II (1881) p. 362 (Initium tituli repetiverunt P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 327 n. 3603).

I Ἐπὶ στεφανηφόρου[1] Κλευ|φῶντος τοῦ Φιλωνίδα, |

Litterae volgares praeter ΖΘΞΠ(semel 1 Γ)Σ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Eundem magistratum habes n. 868, 12, ubi una manumissio eius nomen

μ(ηνὸς) Θευδαισίου[2] αἱ, Μο|ναρχίοις[3], Νείκη Μενε|κράτου ἀνε-
κήρυξε τὴν | ἰδίαν θρεπτὴν Ἡδονὴ[ν] | ἐλευθέραν, ἐφ' ᾧ πα-
II ρα|μενεῖ αὐτῇ τὸ[ν] τῆς | ζωῆς αὐτῆς χρόνον. ‖ Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
τοῖς[4] ἐπὶ | Ποσειδῶ[5], μ(ηνὸς) Πανήμου[6] | ζ', [Κ]ριοφῶν καὶ
[Ἀ]βριά|δας οἱ Δωροθέου ἀνε|κήρυξαν ἐλεύθερον ‖ Ἀγαθόποδα
κατὰ | τοὺς ἀπελευθερω|τικοὺς νόμους[7].

---

prae se ferens media interponitur quinque aliis, quae omnes eundem monarchum Coorum eponymum habent. Itaque manifesto ex hoc discrimine colligi non licet, illos titulos per Coorum imperii aetatem, hos dum Calymna sui iuris esset exaratos esse. Immo plerumque quidem universae reipublicae, aliquando vero etiam Calymniorum oppidi summus magistratus anno definiendo inserviebat. Similiter, sane non alternatim sed coniunctim, in pagorum Atticorum decretis et archontis et demarchi nomen occurrit (n. 534, 1).
2 Cf. n. 622, 1. 734, 14. 3 Necessitudinem aliquam his feriis cum monarcho summo Coorum magistratu (n. 865[1]) intercedere perspexit N. Hinc quoque apparet has manumissiones eius aetatis esse qua Calymna insula Coorum reipublicae partem efficiebat (not. 1). 4 Sc. στεφανηφόρου. Eiusdem igitur anni est, mensis alius. 5 Genetivum ab ἐπὶ pendentem hunc esse, quo magistratus eponymus indicaretur, et ad τοῖς mente supplendum Μοναρχίοις sibi persuasit N. At, ut taceam de genetivo insolito Ποσειδῶ, quomodo hic alia Monarchia ab illis quae v. 3 habemus magistratus annui nomine distingui possunt, cum tamen verba ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ hanc manumissionem eidem atque illam priorem anno vindicent? Immo τοῖς ἐπὶ Ποσειδῶ feriarum quarundam nomen nudo dativo temporis positum est, ut antea Μοναρχίοις. Neque est cur Ποσειδῶ hic aliter interpretemur atque alibi, ubi accusativus contractus est, siquidem τὰ ἐπὶ Ποσειδῶ caerimoniae cuiuspiam nomen nihil habet miri, dummodo pompam fuisse statuamus quae ex urbe ad delubrum quoddam Neptuni extra eam situm deducebatur. Cf. n. 619, 10. 21. 28 εἰς Κυπάρισσον. 20 [ἐπ]ὶ Δάλιον. 29 εἰς τὸ Δωδεκάθεον.
6 Cf. n. 621, 2. 7 Cf. n. 865, 3. 868, 2. 19. 869, 16 et 867[4].

---

865 Lapis arae vicibus fungens in ecclesiola τῆς ὑπακουῆς quae est in insula Calymna. Supra has manumissiones in eodem lapide titulus honorarius Ti. Claudii Philini (n. 370). Ed. M. Dubois Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 42 n. III (II v. 6 sqq. repetiverunt P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 326 n. 3599).

I Ἐπὶ μ(ονάρχου)[1] τὸ β' Ξενοφῶντος, ἀφίησιν Πεταγειτνύου[2]

Litterae ΖΞΠΣ. 1 De monarcho Coorum magistratu eponymo cf.

. . . . | τὴν ἰδίαν θρεπτὴν Ἐπαύξησιν . . . . . .|ν τω ἐσπλεῖν ἐκπλεῖν ἀνεπικωλύτως κατὰ | τοὺς νόμους ἐφ' ᾧ παραμενεῖ ν[. . . . . || τῇ μη]τρὶ αὐτῆς Ὀνησίμῃ τὸν τᾶς ζωᾶς αὐτᾶς χρόνον.

II Ἐπὶ μ(ονάρχου) Κλεωνύμου τοῦ Κλευ(φ)άντου μετὰ μ(όναρχον) τὸ β' Ξενο|φῶντα, μ(ηνὸς) Θευδαι(σίου)[3], ἀφιεῖσιν ἐλευθέρας | Νικάνωρ Νικηφόρου καὶ Φίλιτος[4] β', φύσει δὲ Νι|κάνορος, καὶ Νικάνωρ Φιλίτου Σωτ[ῆ]ρος τὰς ἰδί||ας θρεπτὰς Ἀρτέμιν[5] καὶ Ἐλπίδα, ἐφ' ᾧ παραμε|νεῖ Ἀρτέμιν Νικάνορι Νικάνορος τὸν τᾶς ζω|ᾶς αὐτοῦ χρόνον· Ἐλπὶς δὲ ὁμοίως παραμεν|εῖ Νικάνορι Νικηφόρου καὶ Φιλίτωι τὸν τᾶς ζωᾶς | αὐτῶν χρόνον. θρέψει δὲ καὶ θρεμμά[τια ἄρρενα || δύ]ω[6] Νικάνορι Φιλίτου. ἐξέστω δὲ αὐταῖς ἀμφοτ[έ|ρ]αις ἐκπλ(ε)ῖν (ε)ἰσπλ(ε)ῖν ἀνεπικωλύτως.

n. 369, 6. 598, 1. 614, 1. 616, 4. Quae appellatio praeterea nusquam terrarum fuit. Etenim ne hic quidem et in proximis titulis Calymniorum magistratum significari, sed ipsis Coorum monarchis Calymnios annos suos significasse, Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 352 sqq. tam dilucide demonstraverunt ut nihil dubii relinquatur. Iam apparet, per aliquantum temporis non sui iuris fuisse Calymniorum civitatem, sed partem effecisse reipublicae Coorum. Cuius rei aliud gravissimum documentum P. et H. investigarunt, decretum Calymniorum Gr. inscr. in the British Museum II p. 70 n. CCLIX, 4 τῷ σύμπαντι δάμῳ, unde apparet Cois et Calymniis tum temporis plane eandem necessitudinem intercessisse ac Rhodiis et Carpathiis (n. 270[2]. 491[9]). Atque hoc quidem decretum tertii aut alterius a. Chr. n. saeculi est. Sed principatus aetate eam Calymniorum condicionem aut etiamtum mansisse aut post autonomiam aliquantisper recuperatam denuo constitutam esse hi manumissionum tituli docent. 2 Cf. n. 617, 3. 3 Cf. n. 622, 1. 4 Cf. n. 139[1]. 5 Sic, i. e. Ἀρτέμιον, non Ἄρτεμιν recte Be., quia v. 11 Ἀρτέμιν necessario pro nominativo haberi deberet. Neque enim esse cur παραμενεῖ(ν) emendaretur, neque id omnino licere, siquidem ἐφ' ᾧ in his titulis constanter cum indicativo futuri coniungeretur. 6 Supplevit Becht. ex n. 869, 18.

866 Lapis inventus Calymnae in ecclesiola τῆς ὑπακοῆς. Ed. M. Dubois Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 44 n. IV (P. Müllensiefen et F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 327 n. 3601).

[Ἐ]πὶ μ(ονάρχου)[1] Διογένου, μηνὸς Πεταγειτνύου[2] κ(α)΄[3], Στεφανὼ Ἐπι[κτ]ήτου | [ἠ]λευθέρωσεν τὰ ἴδια θρεμμάτια Ἀλίειαν καὶ Πρωτίωνα καὶ | [ἀ]πέλυσεν τῶν ἀπελευθερικῶν δικαίων[4].

Litterae ΑΑΘΠC. 1 Cf. n. 865[1]. 2 Cf. n. 865[2]. 3 ΚΛ lapis, quod editores Κλ(αυδία) esse sibi persuaserunt. Emendavi, cum quia nullum praeterea nomen gentile Romanum per compendium scriptum in his omnibus titulis invenitur, tum quia multo frequentius hic additur diei numerus (n. 864, 3. 13. 867, 2. 868, 1. 4. 7. 17. Etiam 869, 1 post μη(νὸς) Ὑακιν[θίου diei notam intercidisse apparet ex v. 14 τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ), quam omittitur (n. 865, 7. 868,20). 4 Cf. n. 867[4].

---

867 Lapis calcarius, qui quondam partem muri efficiebat, inventus Calymnae in templo Apollinis, exstat in museo Britannico. Ed. C. T. Newton Greek inscriptions in the British Museum II p. 94 n. CCCVII.

Ἐπὶ μο(νάρχου)[1] Κλωδιανοῦ, | μηνὸς Ἀλσείου[2] γ΄, Θε|οδότη Ἀντιόχου[3] ἠ|λευθέρωσεν τὴν ἰδί||αν θρεπτὴν Δημώ, | ἐφ' ᾧτε παραμενεῖ | τοῖς θρέψασιν τὸν τᾶς | ζωᾶς χρόνον, μετὰ | δὲ τὸν θάνατον αὐ||τῆς οὐδενὸς ἔσται | ἀπελευθέρα[4].

Litterae volgares praeter ΖΘΠC. 1 Μ̊. De hoc magistratu eponymo cf. n. 865[1]. 2 Cf. n. 614[6]. 3 Memorabile est, Calymnae ut Delphis mulieri licuisse servos manumittere sine consensu et auctoritate tutoris (κυρίου). N. 4 Ex legibus Calymniorum (κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς νόμους n. 864, 15. 868, 2. 19. 869, 16) defuncto patrono officia libertinorum eadem mansisse videntur, ita ut patroni ius atque honos ad illius heredes, quicunque ei erant, transiret. Sed id ipsis manumissionis condicionibus mutari poterat; aut igitur constituebatur ut nemo heres in patroni iura succederet nisi liberi germani eius qui manu miserat (n. 868, 6), aut, ut hic et n. 868, 22. 869, 7, ut defuncto patrono iam omni clientelae nexu solveretur libertinus. Aut adeo dominus ipse simul cum manumissione statim omni patroni iure se abdicat; neque enim quicquam aliud significare possunt verba ἀπέλυσεν τῶν ἀπελευθερικῶν δικαίων n. 866, 3. ἀπολελυμένον τῶν ἀπελευθερωτικῶν δικαίων n. 868, 9.

---

868 Basis marmoris albi cum vestigiis pedum statuae inventa Calymnae in templo Apollinis, exstat in museo Britannico. Ed. C. T. Newton Greek inscriptions of the British Museum II p. 92

n. CCCVI. Manumissionem IV (v. 12—16) repetiverunt P. Müllensiefen et F. Bechtel Gr. Dialektinschriften III p. 327 n. 3600.

I Ἐπὶ μο(νάρχου)[1] Φλαουίου Κλωδιανοῦ, [μηνὸς ------]κ', Ζώπυρος | Γιλλίωνος ἠλευθέρωσεν τὸν ἴδιον θρεπτὸν Εὔοδον κατὰ | τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς νόμους.

II Ἐπὶ μο(νάρχου) τοῦ Ἀσκληπιοῦ[2] τὸ γ', μη(νὸς) Ὑακινθίου[3] ια', Ἀπολλωνίδης Εἰσιδότου ἠλευθέρωσεν ‖ τὸν ἴδιον θρεπτὸν Μιννίωνα, ἐφ' ᾧτε παραμενεῖ τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον αὐτῷ τε καὶ τῇ | θρεψάσῃ αὐτοῦ Παρθενίδι, μένων ἀπελεύθερος τῶν ἐκ φύσεως αὐτῶν τέκνων μό|νων[4].

III Ἐπὶ μο(νάρχου) Κλωδιανοῦ, μ(ηνὸς) Πεταγειτνίου[5] ι', Διόφαντος β' | τοῦ Δ(ιοφάντου) ἠλευθέρωσεν παιδίον Ἀγαθόποδα, ἀπολελυμένον ‖ τῶν ἀπελ[ε]υθερωτικῶν δικαίων[6]· παραμενεῖ δὲ τῇ φύσει μη|τρὶ Ἄκτῃ τὸν τᾶς ζωᾶς αὐτῆς χρόνον, ἢ ἀποδώσει αὐτῇ δην(άρια) τ'.

IV Ἐπὶ στεφαναφόρου[7] Ἀρισταίου τοίδε | ἀνεκαρύχθησαν ἐπ' ἐλευθερίᾳ· | Ἀπολλωνία ὑπὸ Κρατίδα καὶ Ἱππίχης, παρα‖μ(ε)ίνασα ἀνφοτέροις μέχρι ζωᾶς, | Ἀγάθων ὑπὸ Εὐν[ί]ωνος καὶ Εὐνίωνος.

V Ἐπὶ μο(νάρχου) Κλωδιανοῦ, μηνὸς Τιβερίου[8] ζ', Χαρμέας Ἰσιδό|του ἠλευθέρωσεν τὰ ἴδια θρεμμάτια Εὐπλέαν[9] καὶ | Εὐοδίαν κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς νόμους.

VI Ἐπὶ μο(νάρχου Κλωδιανοῦ, μηνὸς Καίσαρος Σεβ(αστοῦ)[10], |

Litterae ΖΘΠΣ. 1 Μ̊ hic et ubique per totum titulum. Cf. n. 865[1]. 2 Ipsi deo honoris causa summus magistratus mandatur, id quod in civitatibus Graecis principatus aetate satis frequens est. 3 Cf. n. 614, 2. 24. 4 Cf. n. 867[4]. 5 Cf. n. 866[2]. 6 Cf. n. 867[4]. 7 Cf. n. 864[1]. 8 Hunc mensem itemque eum qui v. 20 est Καῖσαρ Σεβαστός Tiberio, aut id quod magis probabile est, Claudio imperante demum institutum esse apparet. Cave tamen existimes tum Coi et Calymnae idem factum esse quod de Cypriorum fastis plane constat, ut omnes anni menses nova nomina acciperent a nominibus et dignitatum vocabulis, quibus princeps utebatur, derivata. Nam eodem etiamtum anno antiqua nomina Ἀλσεῖος (n. 867, 1), Ὑακίνθιος, Πεταγείτνιος (n. 868, 4. 7) occurrunt. Quare nescio an illi satis habuerint a principalibus imperatoris nominibus tres menses nominibus Τιβέριος, [Κλαύδιος], Καῖσαρ Σεβαστός appellare. Sed in quorum potissimum antiquorum nominum loca haec successerint explorari nequit. 9 Nomen mirum, fortasse prava pronuntiandi consuetudine ex Εὔπλοια corruptum. 10 Cf. not. 8.

Μηνόδοτος Ἀσφαλέους ἠλευθέρωσεν τὴν | ἰδίαν ἀμμὰν[11] Ζωσίμην ἐφ' ᾧτε ἔσται [ἀπε]|λευθέρα αὐτοῦ ⟨του⟩[12] μόνου[13].

11 Cf. Etym. M. 84, 22 ἀμμά· ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ, καθ' ὑποκόρισμα. Quam vocem etiam C. I. G. 8979, 1 in titulo Christiano occurrere monet N. Quo minus perspicitur, cur ἀμμάν malit ad ἀμμάς (Hesych. s. v.) referre, cuius accusativum tamen ἀμμάδα esse debere manifestum est. Origine et vi sane inter haec duo vocabula non multum discriminis intercedit. Hic nutricem, non matrem intellegi manifestum est. 12 Syllabam lapicidae incuria repetitam esse perspexit N. 13 Cf. n. 867[4].

---

869 Lapis calcarius qui videtur olim partem muri alicuius effecisse, inventus Calymnae in templo Apollinis, exstat in museo Britannico. Ed. C. T. Newton Greek inscriptions in the British Museum II p. 94 n. CCCVIII.

I Ἐπὶ μ(ονάρχου)[1] τοῦ Ἀσκληπ[ιοῦ][2] τὸ γ', μη(νὸς) Ὑακιν[θίου..[3], Ἀσφα]|λῆς καὶ Μηνόδοτος ἠλευθέρωσαν τὴ[ν ἰδίαν θρε]|πτὴν Μοναρχίαν, ἐφ' ὧιτε παραμενεῖ [Ἀσφαλῆι] | τὸν τᾶς ζωᾶς αὐτοῦ χρόνον· ἐὰν δὲ μὴ [παραμείνῃ,[4]] || ἀποδώσει ἑκάστης ἡμέρας ἀσσάρι(α) δ'[5]. [θρέψει δὲ[6]] | καὶ τοῖς Μηνοδότου παιδίοις θρ[έμμα διε]|τὲς[7] ἄρρεν[8], ἢ δην(άρια) ν'[9], μετὰ δὲ τὸν Ἀσ[φαλέους] | θάνατον οὐδενὸς ἔσται ἀπελευθέ[ρα][10].

II Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μο(νάρχου) τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μ[ηνόδοτος] || Ἀσφαλέους ἠλευθέρωσεν τὸν ἴδιον θ[ρεπτὸν] | Ἐπαφρόδειτον κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτ[ικοὺς νό]|μους· θρέψει δὲ καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ Ἀσφ[αλῇ καὶ] | Νουμηνίῳ ἑκάστῳ θρέμμα ἄρρεν, | ἢ ἑκάστῳ αὐτῶν ἀνὰ δην(άρια) ν'[11].

Litterae ΖΘΠΣ. 1 M̅. Cf. n. 865[1]. 2 Cf. n. 868[2]. 3 Cf. n. 868[3]. 4 Supplevi. Et hic et v. 5 in fine nihil addidit N., cum tamen ex positura litterarum appareat, hos versus a dextra non minus mutilatos esse quam reliquos omnes. 5 ΑϹϹΑΡΙΔ̅. 6 Supplevi. Cf. not. 4. 7 Supplevi; θρέ[ψαν]|τες N. 8 Cf. n. 865, 14. 869, 12. 9 Zeugmate satis duro haec verbo θρέψει subiunguntur, tanquam si supra δώσει potius scriptum fuisset. Noli tamen propterea de supplementis meis dubitare; nam infra v. 17—19 eandem habes structuram. 10 Cf. n. 867[4]. 11 Cf. not. 9.

870 Stela lapidis vulgaris inventa inter rudera Itani Cretae. (*Erimopoli*), delata in vicinum promunturium *Capo Sidero*, ubi liminis superioris vice fungitur in casa exstructa iuxta pharum. Ed. F. Halbherr Museo Italiano di antichità classica III p. 585 n. 4.

Πάτρων Διὶ | Ἐπ[ο]ψί[ω]ι | ἀνέ[θ]ηκε. | τροπα[ὶ] χει‖μεριναί. | εἴ τινι τού|των: ἐπιμε|λές: κατὰ | τὴν: χοι‖ράδα: τὴν | μικρὰν | καὶ τὴν στή|λην[1]: ὁ ἥλιος | τρέπεται.

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν; O et Ω reliquis minores. 1 Stelae altitudo et positura ea erat, ut ipso brumae die linea per eius et saxi exigui ex sinu maris prominentis summum locum ducta solem tangeret. Similiter institutum fuisse heliotropium Metonis, nisi quod rupis illius Itaniae locum hic altera stela tenuisset, collegit H. ex locis scholiastae in Aristoph. Av. 997 φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῷ ἀνάθημά τι εἶναι αὐτοῦ (Metonis) ἀστρολογικόν et Aeliani Var. hist. X, 7 ὅτι Μέτων ὁ Λευκονοεὺς ἀστρολόγος ἀνέστησε στήλας καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς κατεγράψατο.

---

871 Lapis inventus Smyrnae anno 1833 cum fundamenta domus patriarchae iacerentur. Edd. Bailie Inscr. Gr. II p. 115 n. CXL. Ex Borellii apographo Lebas Inscr. III, 4.

-----η------- | τοὺς πολλοὺς κωλύουσι[1] κοι|νωνεῖν τῆς πορθμείας, πρὸς | δὲ τούτοις ἀντὶ δύο ὀβολῶν[2] ‖ δύο ἀσσάρια[3] πεποιήκασι τὸν | ναῦλον, δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ συν|εστηκότες καὶ κωλύοντες | τὸν βουλόμενον πορθμεύειν, | ὅπως ἐπάναγκες αὐτοῖς οἱ δ[εό]‖μενοι τῆς πορθμείας χρῶν|ται, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς ἄλ|λας πορθμείας κακουργοῦσι κα|τὰ ταὐτά· ἔδοξε τῆι βουλῆι καὶ | τῶι δήμωι[4], καθὰ εἰσηγήσαντο ‖ ------, ------.

Litterae ΘΞΠΠΣ. 1 Etsi subiectum periit, tamen nulla ex parte dubium est quin de societate quadam hominum opulentissimorum dicatur, qui variis machinationibus efficiebant, ne quisquam praeter ipsos navibus homines et onera ab oppido Smyrna in oppositam sinus oram qua Hermus influit traicerent et vice versa. 2 Cistophorus, quae tum fuit per Asiam minorem moneta legitima, pro tetradrachmo habebatur, ut duo oboli sint cistophori pars duodecima, denarii Romani quarta. Cf. F. Hultsch Gr. u. Röm. Metrologie [2] p. 580 sq. 3 Haec est octava denarii pars. Dimidia igitur parte pristini pretii (not. 2) vehebant, scilicet ne quis alius cum lucro in eodem negotio versari posset. 4 Quid decreverint non constat.

Similis argumenti est decretum Myrensium C. I. G. III Add. p. 1136 n. 4302 a (Lebas-Waddington III 1311), sed diversi tamen consilii. Nam hic ne quaestu navigationis ab una ditissimorum hominum societate arceantur reliqui cavetur, illic vice versa, ne parum lucri ex navigatione locanda capiat respublica, interdicitur ne quis praeter conductores huic rei operam det. Cf. v. 5 sqq.: ἐπεὶ διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὠνὴν τὴν ἀξίαν συμβαίνει ἐ[λα]σσοῦσθαι τὰς προσόδους, μὴ ἐξεῖναι ἕτερον παραπορθμεῦσαι μηδὲν — ἢ ὀφειλήσει τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἑκάστου πλοὸς ✳ α΄.

---

872 Sepulcrum, Hierapoli Phrygiae in septentrionali necropoli, prope porticum. Ed. Marm. Oxon. p. CLXXIV. Spon. Itin. T. III P. I p. 151. Meletius Geogr. vet. et nov. p. 457 (J. Franz C. I. G. 3920). Minusculis W. Judeich Alterthümer von Hierapolis IV p. 92 n. 51.

Φλάουιος Ζεῦξις ἐργαστής[1], | πλεύσας ὑπὲρ Μαλέαν εἰς Ἰ|ταλίαν πλόας[2] ἑβδομήκοντα | δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖ||ον ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις Φλα|ουίῳ Θεοδώρῳ καὶ Φλαουίῳ | Θευδᾷ καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνοι | συνχωρήσωσιν.

Litterae volgares praeter ΘΠΞΣ, si antiquioribus apographis fidem habere licet. 1 Negotiator. Sic haud raro οἱ ἐργαζόμενοι dicuntur negotiatores Romani qui in oppido aliquo consistunt. Fr. 2 De nominibus νοῦς et πλοῦς recentiore aetate tertiam declinationem sequentibus cf. Kühner-Blass Ausf. Gramm. der gr. Spr. I, 1 p. 516 not. 5. ὑπὲρ ἑκάστου πλοὸς est in titulo Myrensi quem attuli n. 871[4].

---

873 Titulus Smyrnaeus. Ex schedis Graeci cuiusdam minusculis litteris ed. Jac. Gronovius Mem. Cosson. p. 145, 19 (Boeckh C. I. G. 3154).

Ἀγαθῇ τύχῃ. ἡ συνεργασία[1] τῶν ἀργυροκόπων καὶ | χρυσοχόων Ἀθηνᾶν ἐπισκευάσασα ἀποκατέστησε | τῇ πατρίδι, στρατηγοῦντος τῶν ὅπλων Λ(ουκίου) Οὐινικίου.

1 Cf. Alterthümer von Hierapolis IV p. 87 n. 42,5 sqq. ἡ σεμνοτάτη ἐργα|σία τῶν πορφυροβάφων. p. 142 n. 227 *b*, 1 κατέλειψα δὲ καὶ τῷ συνεδρίῳ τῆς προεδρίας τῶν πορφυροβάφων ✳ τρισχίλια. v. 7 τῆς ἐργασίας τῆς θρεμματικῆς. p. 92 n. 50: τοῦτο τὸ ἡρῷον στεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφέων.

---

874 Cippus marmoreus in regione Sunii (*Kypriani*) inventus. Ed. A Milchhoefer Mitth. des arch. Inst. in Athen XII (1887) p. 301 (Koehler C. I. A. IV, 2 p. 244 n. 1078*b*). Cf. quae adnotavit F. Bechtel ap. Bezzenberger, Beiträge zur Kunde der indog. Spr. XXIII p. 99.

[Δ]ρωπίδης[1] κατέλαβε | [ἀ]νασάξιμον[2] | μέταλλον | Ἀφιδ(ν)αῖος[3].

Litterae volgares Ionicae non dispositae στοιχηδόν. Inter v. 1 et 2 spatium unius versus. 1 Cum Koe. [Κ]ρωπίδης legisset, nomen Atticum antiquum restituit B. 2 Hanc vocem etiam in laterculis (διαγραφαῖς) metallorum venditorum C. I. Att. II, 780, 13. 20. 781, 4. 10. 14 occurrentem optime explanavit Boeckh C. I. G. I p. 289. Metalla derelicta scoria atque egerie compleri solebant, quod significat σάττειν, ἀποσάττειν. Quod si illa de integro exercere cuipiam placuerat, ante omnia illa rursus exportanda erant; id sibi vult ἀνασάττειν. 3 ΜΛΙΟΣ.

875 Cippus non laevigatus lapidis subcaerulei, inventus in valle Botzaris prope Laurium. Ed. Bourguet Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 532 (Koehler C. I. A. IV, 2 p. 307 n. 1078*e*).

Φιλημ|ονιακ|όν[1] μέ|ταλλον· || ὠνητής | Πολ(ύ)μηλ|ος[2] Λαμ(π)τρε|ύς.

Litterae Ionicae volgares praeter Π, non dispositae στοιχηδόν. 1 In laterculis metallorum quae venierunt (n. 874[2]) multa huiusmodi cognomina inveniuntur, sed ea paene omnia a deorum nominibus derivantur: Ἀθηναιικόν, Ἀπολλωνιακόν, Ἀρτεμισιακόν, Ἀφροδισιακόν, Δημητριακόν, Ἑρμαιικόν, Ποσειδωνιακόν. Quod contra si quando a prioris possessoris nomine repetitur appellatio, aliam terminationem habet; cf. C. I. Att. II 780, 11 τὸ Διφίλειον καλούμενον. 781, 13 Λευκίππειον. At hoc discrimen aliquando neglectum esse praeter hunc ipsum cippum comprobat Κτησιακόν 782, 8, quod sine dubio a Ctesia quodam Atheniensi potius quam ab Iovis cognomine derivandum est, praesertim cum reliquis omnibus non ἐπικλήσεις, sed propria deorum dearumque nomina originem praebuerint. 2 ΠΟΛΙΜΗΛ|ΟΣ.

876 Lapis exiguus cunei figura inventus in arce Athenarum. Ed. H. Lechat Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 336. P. Cavvadias Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1888 p. 45. P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XIII (1888) p. 110 (Kirchhoff C. I. A. IV, 1, 3 p. 191 n. 561).

Λυσίθ|εος: Μικί|ωνα[1] φιλ[ε͂]|ν[2] φεσι μά‖λισστα | τῶν[3] ἐν | τε͂ι πό|λει· ἀν|δρεῖος ‖ γάρ ἐστ|ι.

Litterae Ionicae volgares praeter ΑΑ (Sic Lech., cum Wo. constanter A exhibeat) Ν (sic W., N L.) Ρ (L., P W.) V (W., Y L.) Φ. ῶ μέγα -O- esse testatur W. Praeterea Lech. ΘΟ reliquis litteris minores exhibet, W. non item. Quinto a. Chr. n. saeculo vindicare litteratura Ionica neutiquam vetat, antiquiores vero quarundam litterarum formae cogunt. 1 ΜΙΚΙ L.; W. tertiam litteram integram exhibet. 2 ΦΙΛΙ|Ν. 3 ΤΟΝ Lech., cum W. litteram non plane quidem certam esse, sed multo probabilius tamen Ω quam O haberi dicat.

---

877 Lapis a tribus partibus inscriptus (in fronte hic titulus, in latere dextro n. 878, in parte aversa exiguae scripturae reliquiae), inventus Iulide (*Tzia*), exstat Athenis in museo. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3527. Multo plenius et accuratius Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876) p. 139 sqq. (Roehl I. G. A. 395*a*. Syll.[1] 468. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jur. Gr. p. 10 n. II A. F. Bechtel Inschr. des ion. Dial. p. 45 n. 43. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 337 n. 530 *A*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 302 n. 398 *A*). Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm. Cf. quae adnotavit St. N. Dragumis Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 172.

Οἵδε νό[μ]οι περὶ τῶγ κατ[α]φθι[μέ]νω[ν[1]· κατὰ | τά]δε θά[πτ]εν τὸν θανόντα[2]· ἐν ἑμ[ατ]ίο[ις τρ[ι]σὶ[3] λευκοῖς, στρώματι καὶ ἐν-

---

Litterae volgares Ionicae στοιχηδὸν dispositae summa diligentia, nisi quod v. 15 ΑΙΝ duarum modo litterarum spatium tenent. Versus 17 in rasura rescriptus multo arctiorem litterarum collocationem habet. De memorabili vocalem *e* productam significandi ratione, ex qua H scribitur ubi Ionicae vocali alpha reliquarum dialectorum respondet, E ubi eta in omnibus dialectis constanter servatur, disputavi Hermae XV p. 225 sqq. Ceterum tam multae litterae ex parte evanidae sunt, ut non putaverim singillatim indicandum esse ubi ΛΕΟ pro ΑΕΘ exstaret. Tituli originem non magno intervallo ab a 420 a. Chr. abesse collegit Becht. ex dativo ταύταις v. 27. Qui cum nullo modo aliunde atque ex Attica dialecto in hunc titulum pervenisse potuerit, apud ipsos Athenienses non ante finem belli Archidamii usitata erat. 1 Non nova lex rogatur, sed quae iam pridem fuerat lapidi inscribitur et publice proponitur. Aliter enim similem formulam atque est 878, 1 sqq. sine dubio etiam hic haberemus. K. 2 Incipit ex ab exsequiis; quae antea fieri solebat πρόθεσις, de ea quia intra domum

δύματι [καὶ | ἐ]πιβλέματι — ἐξε͂ναι δὲ καὶ ἐν ἐλ[ά]σ[σ]οσ[ι — μ||ὲ] πλέονος ἀξίοις τοῖς τρισὶ ἑκ[ατὸ]ν δ[ρα|χ]μέων. ἐχφέρεν δὲ ἐγ κλίνηι σφ[ε]νό[ποδι[4] κ]|αὶ μὲ καλύπτεν[5], τὰ δ'[6] ὀλ[ο]σχερ[έα] τοῖ[ς ἑματ]|ίοις. φέρεν δὲ οἶνον ἐπὶ τὸ σῆ[μ]α [μ]ὲ [πλέον] | τριῶν χῶν καὶ ἔλαιον μὲ πλ[έ]ο[ν] ἑ[ν]ό[ς, τὰ δὲ || ἀγ]γεῖα ἀποφέρεσθαι. τὸν θανό[ν]τα [δὲ φέρεν | κ]ατακεκαλυμμένον[7] σιωπῆι μέ[χ]ρι [ἐπὶ τὸ | σ]ῆμα. προσφαγίωι [χ]ρε͂σθ[αι κ]ατὰ [τ]ὰ π[άτρι|α[8]· τ]ὴγ κλίνην ἀπὸ το[ῦ] σ[ήμ]α[τ]ο[ς κ]αὶ [τ]ὰ σ[τρώ|μ]ατα ἐσφέρεν ἐνδόσε. τῆι δὲ ὑστεραί[ηι δι||α]ρραίνεν τὴν οἰκίην [ἐ]λεύ[θ]ερον θαλ[άσση|ι][9] πρῶτον, ἔπειτα [ἀλ]υ[κ]ωτ[ῶι ὕ[σε]ι[10], τη[λοῦ στ|ά]ντα· ἐπὴν δὲ διαρανθῆι, καθαρὴν ε͂ναι τὴν οἰκίην, καὶ θύη θύεν ἐφ[ίστια]. | τὰς γυναῖκας τὰς [ἰ]ούσ[α]ς [ἐ]πὶ τὸ κῆδ[ος | ἀ]πιέναι προτέρας τῶν . . ἀνδρῶν[11] ἀπὸ [τοῦ || σ]ήματος. ἐπὶ τῶι θανόντι τριηκόσ[τια

---

flebat, publica civitatis lege omnino non cautum fuisse coniecit K. 3 Cf. Plut. Sol. 21 ἐναγίζειν δὲ βοῦν οὐκ εἴασεν (ὁ Σόλων), οὐδὲ συντιθέναι πλέον ἱματίων τριῶν. K. 4 Feretrum pedibus cuneiformibus (cf. σφηνοπώγων). 5 Interdicitur ne feretrum ipsum operiatur veste stragula; immo una cum corpore defuncti tribus illis vestibus tegendum est. K. 6 καὶ μὴ καλύπτεν τάδ' ὀλ[ο]σχερ[έα] Pottier Etudes sur les lécythes blancs p. 13, quem sequuntur editores inscr. iur. Sed id ταῦτα vel αὐτὰ esse debebat. 7 Eadem de causa hoc fieri, propter quam Solonis lex iussisset ante solis ortum mortuos efferri (Dem. XLIII, 62: ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ἂν προθῶνται, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν), nempe ne solis lux aspectu mortui inquinaretur, monuit K. 8 Athenienses Solonis lege in funeribus bovem immolare vetabantur (cf. not. 3). Fortasse ea ipsa de causa, quia alibi talibus sacrificiis interdictum erat, definite in lege Iulietarum scriptum est ut ea ex more maiorum fierent. K. 9 Supplevit Roehl. Aqua marina in lustrationibus usos esse veteres multis testimoniis comprobatur. Cf. Eurip. Iphig. Taur. 1167 θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Koehler θαλ[λοῖ|σ]ι, de lauri ramis interpretatus (cf. Theocriti locum not. 10 allatum). Contra quem Becht. monuit, dativos plur. nominum in ο-ς et ο-ν hic omnes in -οις cadere. 10 Supplevit Roehl. Aqua sale permixta in lustrationibus commemoratur a Theocrito (XXIV, 94 sqq.: καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ πρᾶτον, ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται, θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ) et alibi; [α]ἴθοπι [ο]ἴνῳ καὶ πολιῷ [πε]λάγει Kaibel Epigr. Gr. 1034, 28. 29. R. Concedendum sane est ἀλυκωτός sine exemplo esse, quamquam recte derivatum. Quod Dragum. reposuit πρῶτον, ἔπειτα δ[ὲ] ὑ[σσ]ώ[πωι] ο . . ιτη, minus probabile mihi quidem videtur, praesertim quia flagitat, ut antea θαλλοῖσι suppleatur, quod cur ferri nequiret indicavi not. 9. 11 [ἀν]άνδρων Roehl dubitans ipse. Videntur duae litterae errore repetitae et ab ipso lapicida rursus deletae esse. Cf. Dem. XLIII, 62: βαδίζειν δὲ τοὺς ἄνδρας πρόσθεν, ὅταν ἐκφέρωνται, τὰς δὲ γυναῖκας ὄπισθεν. K.

μὲ | π]οιεν[12]. μὲ ὑποτιθέναι κύλικα ὑπὸ τ[ὴγ κλί|ν]ην, μεδὲ τὸ ὕδωρ ἐκχε͂ν, μεδὲ τὰ καλλύ[σμα]‖τα[13] φέρεν ἐπὶ τὸ σῆμα[14] ὅπου ἂν [θ]άνηι, ἐ[πὴν ἐ]‖ξενιχθε͂ι, μὲ ἰέναι γυναῖκας π[ρὸ]ς τ[ὴν οἰ]‖κίην ἄλλας ἒ τὰς μιαινομένας[15]· [μ]ια[ίνεσθ|α]ι δὲ μητέρα καὶ γυναῖκα καὶ ἀδε[λφεὰς κ|α]ὶ [θ]υγατέρας, πρ[ὸ]ς δὲ ταύτ[α]ις μὲ [πλέον π|έ]ντε γυναικῶν, παῖδας δὲ[16] [δύο, θ]υγ[ατέρας | ἀ]νεψιῶν[17], ἄλλον δὲ μ[ε]δ[έν]α. [τ]οὺς [μ]ια[ινομέ‖νους][18] λουσαμένο[υς] π[ερὶ πάντα τὸν χρῶτα | ὕδατ]ος [χ]ύσι κα[θαρ]οὺς ἒναι[19] ε............... | .....η.νυ.... τ.... | ....

τ-------

12 Cf. Schoemann ad Isaeum p. 219, qui demonstravit, Athenis sacra facta tertio (τρίτα), nono (ἔνατα), trigesimo (τριακάς, τριακάδες) die post funus (non post mortem). Iulide haec fieri vetantur, illa duo sine dubio ibi non minus fiebant quam Athenis. K. 13 Supplevit Koe. καλλύσματα vocabulo Hesychius utitur in interpretanda voce σάρματα (purgamenta). K. 14 Ad superstitiosas quasdam caerimonias ceteroquin ignotas haec spectare probabiliter coniecit Koehler. De προθέσει certe propter feretri mentionem non opus esse intellegere, quia id post sepulturam domum relatum esse demonstraret v. 18. Adde quod haec si ad πρόθεσιν pertinerent, alienissimo loco inserta essent. 15 Cf. Dem. XLIII, 62: μηδ' εἰς τὰ τοῦ ἀποθανόντος εἰσιέναι, ἐπειδὰν ἐξενεχθῇ ὁ νέκυς, γυναῖκα μηδεμίαν πλὴν ὅσαι ἐντὸς ἀνεψιαδῶν εἰσιν. 16 ΛΕ Koehler, qui tamen ipse indicat, primam litteram videri Δ fuisse, quam Pittakis quoque exhibet. 17 Supplevi. Roehlius παῖδας δὲ [οἳ ἂν] ὑπ[άρχωσι | ἀ]νεψιῶν. At hic de liberis utriusque sexus non dici conexus sententiarum probat. Koehlerus, etsi non supplevit, tamen indicavit, sibi hic eundem atque in lege Solonis terminum (ἐντὸς ἀνεψιαδῶν cf. not. 15) constitutum fuisse videri. Sed huic sententiae repugnant verba πρὸς δὲ ταύταις μὴ πλέον πέντε γυναικῶν, quae manifesto indicant praeter matrem, uxorem, sorores, filias ex proximis cognationis gradibus certum modo eumque exiguum mulierum numerum admitti. Si recte supplevi, quinque mulieres et duae puellae sunt electae ex numero cognatarum usque ad eundem gradum, intra quem Athenis omnibus cognatis adesse licebat. Sane paullo neglegentius dictum est θυγατέρας ἀνεψιῶν, cum deberet μέχρι ἀνεψιῶν θυγατέρων. 18 I. e. mulieres de quibus v. 25—29 dicitur, et viros omnes agnatos. Hic igitur masculino genere recte utitur de utroque sexu, cum antea v. 29 ἄλλον δὲ μηδένα (neminem praeterea) levi inconcinnitate dictum sit de mulieribus. 19 Schol. Arist. Nub. 838: ἔθος ἦν μετὰ τὸ ἐκκομισθῆναι τὸ σῶμα καθαρμοῦ χάριν ἀπολούεσθαι τοὺς οἰκείους τοῦ τεθνεῶτος. Cf. etiam 638, 4. 5.

878 De lapide cf. ad n. 468. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3528. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876) p. 149 (Roehl I. G. A. 395*b*. Syll.[1] 469. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jur. Gr. p. 12 n. II *B*. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 338 n. 530 *B*. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 303 n. 398 *B*). Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

[Ἔδο]ξεν τῆι | [β]ουλῆι καὶ | [τῶ]ι δήμωι· | [τῆ]ι τρίτηι ‖ [ἐπ]ὶ τοῖς ἐνι|[αυ]σ[ί]οις[1] κα‖[θ]αροὺς εἶ|[ν]αι τοὺς ποι|[οῦ]ντας[2], ἐς ἱ‖[ε]ρὸν δὲ μὲ ἰ|[έ]ναι, καὶ τὴν | [ο]ἰ[κ]ίαν καθα|[ρὰν[3]] εἶναι μ(έ)|[χρι][4] ἂν ἐκ τοῦ ‖ [σ]ήμα[τ]ος ἔλ[θ|ωσιν][5].

Litterae Ionicae volgares accurate στοιχηδὸν dispositae. Et scribendi ratio et dialectus Attica, cuius unum exstat certum testimonium οἰκίαν v. 12 (cf. not. 3), haec haud exiguo temporis intervallo post n. 877 incisa arguunt. 1 Sacra quae quotannis obitus aut sepulturae die repetuntur. K. 2 Sc. τὰ ἐνιαύσια, ut 877, 20 est τριηκόστια ποιεῖν, Isae. II, 37 τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔνατα ἐποίησα. K. 3 Sic Koehler, quem secutus sum quia unum certe Atticae, nullum Ionicae dialecti vestigium exstat, neque Pittaki, qui sane HNEINAI habet, tantum fidei tribuendum est, ut [καθαρ]ὴν scribamus cum Roehlio. 4 MI. Supplere conatus sum: μι|[αρί]αν ἐκ τοῦ | [σ]ήμα[τ]ος ἐλευ-- R. Utrumque supplementum obscuritate laborare confitendum est. 5 ΕΛΕΥ Pitt. Sed neque Koehlerus quicquam dispexit praeter ΕΛ, neque omnino duabus litteris in fine versus locus est. Ceterum v. 16 totius tituli postremum fuisse videri adnotat Koehler.

---

879 Lapis inventus non longe a Pergamo eodem loco atque n. 155. Ed. Fellows Itin. As. min. p. 31 sqq. (Boeckh C. I. G. 3562. Syll.[1] 470. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jur. Gr. p. 19 n. III. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 387 n. 520).

[Ἀγ]αθῆι τύχηι, [οἰκ]ονομοῦντος[1] | Δημητρίου, μηνὸς Θαργηλιῶ-

Litterae ΘΞΠΣ. 1 Retinui supplementum editoris Angli. Boeckhius [γυναικ]ονομοῦντος. Sed in titulo praeterea diligentissime exscripto tantopere erratum esse ut credam, Boeckhii rationes non sufficiunt. Certe quod praescriptum dicit gynaeconomi nomen, quia ad huius negotia argumentum tituli spectet (v. 17), mori sollemni repugnat. Huic plebiscito ut omnibus aliis temporis definitio praemittitur. Qua in re eundem annum pro decretorum argumento variis nominibus indicare summae dementiae esset, quia sic temporum ordo quasi data opera turbaretur. Quare non dubito quin v. 27 μετὰ Δημήτριον στεφανηφόρον idem homo idemque magistratus indicetur.

νος | δευτέραι, Ἀλέξων Δάμωνος εἶ|πεν· νόμον εἶναι Γαμβρειώταις || τὰς πενθούσας ἔχειν φαιὰν ἐσθ[ῆ]|τα μὴ κατ⟨τ⟩ερρυπωμένην· χρῆσθαι | δὲ καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας | τοὺς πενθοῦντας ἐσθῆτι φαιᾶι, | ἐὰμ μὴ βούλωνται λευκῆι[2]. ἐπιτε||λεῖν δὲ τὰ νόμιμα τοῖς ἀποιχομέ|νοις ἔσχατον ἐν τρισὶ μησίν, τῶι δ[ὲ] | τετάρτωι λύειν τὰ πένθη τοὺς ἄν|δρας, τὰς δὲ γυναῖκας τῶι πέμπτωι[3], | καὶ ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας || καὶ ἐκπορεύεσθαι τὰς γυναῖκας ἤ[δη][4] | τὰς ἐξόδους τὰς ἐν τῶι νόμωι γε|γραμμένας[5] ἐπάναγκον· τὸν δὲ γυ|ναικονόμον τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου αἱ|ρούμενον τοῖς ἁγνισμοῖς τοῖς πρὸ || τῶν Θεσμοφορίων ἐπεύχεσθαι τοῖς ἐμ|μένουσιν καὶ ταῖς πειθομέναις τῶι|δε τῶι νόμωι εὖ εἶναι καὶ τῶν ὑπαρχόν|των ἀγαθῶν ὄνησιν, τοῖς δὲ μὴ πειθο|μένοις μηδὲ ταῖς ἐμμενούσαις[6] τἀ||ναντία· καὶ μὴ ὅσιον αὐταῖς εἶναι, ὡ(ς)[7] | ἀσεβούσαις, θύειν μηθενὶ θεῶν ἐπὶ δέ|κα ἔτη. τὸν δὲ μετὰ Δημήτριον | στεφανηφόρον ταμίαν[8] αἱρεθέντα | ἀναγράψαι τόνδε τὸν νόμον εἰς δύο || στήλας καὶ ἀναθεῖναι τὴμ μὲν | μίαν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεσμοφο|ρίου, τὴν δὲ πρὸ τοῦ νεὼ τῆς Ἀρτέ|μιδος τῆς Λοχίας· ἀνενεικάτω | δὲ ὁ ταμίας τὸ ἀνάλωμα τὸ γε||νόμενον εἰς ταστήλας τῶι | πρώτωι λογιστηρίωι[9].

Sed ex illo loco verum huius magistratus nomen comperimus. Recte igitur editores inscr. iur. Gr. negant de eis qui proprie οἰκόνομοι civitatium dicantur, hic cogitandum esse, sed οἰκονομεῖν in universum esse 'administrare' aut 'res publicas curare', praesertim cum oeconomus nusquam eponymus magistratus sit. 2 In universum quidem apud Graecos luctus indicabatur vestibus nigris aut leucophaeis. Sed de albarum vestium usu, qui hic tangitur, cf. Plut. quaest. Rom. 26 p. 270 F: ἐν δὲ Ἄργει λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὡς Σωκράτης φησίν, ὑδατόκλυστα. Hermann-Blümner Gr. Privatalterth. p. 369. 3 Alibi multo etiam brevius erat tempus luctus, Lacedaemone duodecim dierum, Athenis et Argis unius mensis (Hermann-Blümner p. 373 not. 2). 4 Supplevi. H lapis, in quo sane reliqui omnes versus a dextra integri sunt. (ἐπὶ) emendavit Boeckh, sed non putaverim ἐκπορεύεσθαι ἐπὶ ἔξοδον Graecum esse. 5 De pompis aliisque caerimoniis Thesmophoriorum aliarumque eiusmodi feriarum haec intellegenda esse monuit B. 6 I. e. καὶ ταῖς μὴ ἐμμενούσαις. Traiectiones negationis similes perfrequentes sunt in litteris Graecis, sed usus coniunctionis μηδέ in hac re sane mirus ac singularis. 7 ΩΕ. 8 Cave coniungas στεφανηφόρον ταμίαν; immo intellegendum est τὸν ταμίαν τὸν αἱρεθέντα μετὰ Δημήτριον στεφανηφόρον. 9 I. e. proximo consessu logistarum. B.

880 Stela marmoris albi, supra et infra fracta, a dextra laesa. Nisyri in museo Ioannis Logothetae, in quod tum ipsum a puero quodam delata erat, exscripsit F. Hiller von Gaertringen Arch. Anz. des Jahrb. 1896 p. 24 (cf. quae idem et A. Conze adnotaverunt ibidem p. 45). Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III p. 18 n. 87. Cf. Wochenschrift für klass. Philol. XIII (1896) p. 15 n. 420.

----|---- εἰ δέ τίς κα θά[πτηι[1] ἢ ἐπί]|σταμα[2] ἐφιστᾶι, ἀποτεισ[άτω] | δραχμὰς μυρίας καὶ αἱρέτω | τὸν νεκρὸν ἢ τὸ ἐπίσταμα· εἰ δ[έ] ‖ κα μὴ ἄρηι, αἱρόντω τοὶ προστ[ά]|ται[3]· εἰ δέ κα μὴ ἄρωντι το[ὶ πρ]ο|[στά]ται, ἀποτεισάντω ἕκαστο[ς | δραχμὰ]ς χιλίας ἐν εὐθύναι[ς· | φαινέτω δὲ] ὁ χρήιζων ἐπὶ [τῶι ‖ ἡμίσει ἐπὶ[4] ----------].

Litterae Ionicae volgares eleganter exaratae; extremae hastae lineolis obductis ornatae. Merito titulum tertio a. Chr. n. saeculo non recentiorem existimat Hi. 1 De huius verbi obiecto dubitari licet quia priora interciderunt, ideoque omne tituli argumentum aliquid obscuri habet. Sed certe incredibile est hoc decretum ut n. 877. 878. 879 ad sumptum funerum coërcendum spectare; neque enim quicquam in sepultura fieri singillatim vetatur, sed omnino sepultura interdicitur. Id vero aut cum Conzio ad locum referendum est, quem corpore mortui ibi condito inquinari religio erat, aut quod Hillero mihique magis probatur, ad genus hominum quibus id poenae loco proponitur, ne in solo patrio sepulcrum nanciscantur; cuius rei exemplum notissimum est illud μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ ταφῆναι apud oratores Atticos (Hyperid. II, 20. III, 18. Demosth. XXI, 106. LVII, 70). Atque hic quidem fragmentum decreti de tyrannis impune interficiendis, quale est illud Iliensium ap. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 390 n. 524, nos tenere maxime probabile est. 2 Hoc vocabulum propterea usurpatum esse videtur, quia omnes formas monumentorum sepulcralium comprehendebat. 3 Idem magistratus vocabulum in vicinis Calymniorum Cnidiorum Coorum civitatibus habes n. 512, 25 sqq. 561, 2. 4 Postremum enuntiatum supplevit Hi. ex decreto Astypalaeensi n. 493, 11 sq.

---

881 Stela marmoris albi non accurate laevigata, inventa Ephesi prope Odeum, translata in museum Britannicum. Supra hunc titulum exiguae reliquiae alius inscriptionis eiusdem generis. Edd. Wood Ephesus Append. Inscr. from the City and Suburbs n. 14. E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 256 n. DCLV.

Τοῦτο τὸ ἡρῷον καὶ | ὁ ἄνετος[1] τόπος ἐστὶν | Πονπωνίας Φαυστείνης, | κοσμητείρης τῆς Ἀρτέμιδος[2] || ἀπὸ προγόνων, καὶ Μενάν|δρου ἀνδρὸς αὐτῆς. τοῦ ἡ|ρῴου κήδονται Μυρραχὶς | καὶ Νείκων καὶ οἱ λοιποὶ ἀ|πελεύθεροι Μενάνδρου. || τούτου ἐγένετο ἐσφράγισμα[3]. | ζῶσιν.

Litterae A(v. 10 bis Λ)ЄΖΘɯΠCω; pro H et Y paucis locis ℋ et Ƴ. Vs. 11 maioribus quam reliqui litteris exaratus. Nonnullis locis puncto distinguitur: v. 2 Ο·ΑΝЄ. v. 7 (perperam) ΤΑΙ·ɯΥ·ΡΡ·ΑΧΙC. v. 8 ΚΑΙ·ΝЄΙΚωΝ·ΚΑΙ. Semel (v. 2 extra) lineola obliqua puncti locum tenet ΠΟC ʹЄCΤΙΝ. Tertio p. Chr. n. saeculo monumentum non antiquius recte iudicat H. 1 Cf. n. 656[5]. 2 Cf. C. I. G. 2823, 1 sqq. Αἰλίαν Λα[ἰ]βιλλαν, Ἀσίας ἀρχιέρειαν καὶ κοσμήτειραν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. C. I. G. 3002, 1 sqq. Οὐλπίαν Εὐοδίαν Μουδιανήν, τὴν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος —, γένος ἔχουσαν ἄνωθεν ἱερειῶν καὶ κοσμητειρῶν, ἀδελφὴν Οὐλπίας Στρατῶ[ς] κοσμητείρης. 3 I. e. ἐκσφράγισμα, ἐξσφράγισμα. Quae vox itemque ἀποσφράγισμα significat exemplum sigillo munitum (ἀπόγραφον ἐσφραγισμένον). V. indicem verborum notabiliorum.

---

882 Marmor latum, quod aliquando superius limen portae effecisse videtur. Edd. Spon. Misc. erud. ant. X, 58 p. 339 (Boeckh C. I. G. 2523). Accuratius Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 169 n. 163.

Τοῦ μνημείου τούτου ἡ γε|ρουσία[1] κήδεται.

Litterae volgares praeter Ɛ. 1 Tituli Coi in quibus γερουσίας mentio fit (Paton-Hicks Inscr. of Cos p. 135 n. 101, 1. p. 148 n. 120, 1. p. 149 n. 121, 1. p. 188 n. 238, 4) ad unum omnes, ut is quem hic exhibemus, principatus aetate exarati sunt. Cuius generis id collegium fuerit neque vox per se ambigua neque titulorum argumentum docet; cogitaverim de simili sodalitate Acraephiensis illius quae vocatur ἡ ἱερὰ γερουσία τοῦ Σωτῆρος Ἀσκληπιοῦ (n. 740, 2).

---

883 Brundisii. Infra hunc titulum Latinus. Ex tribus antiquis apographis, ex quibus fide dignissimum est Vallamberti apud Metellum cod. Vatic. 6039 fol. 302, post Franzium C. I. G. 5783 et Mommsenum Inscr. regni Neap. p. 27. C. I. L. IX, 48 edidit G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et It. p. 181 n. 674.

Εὐκρατίδας Πεισιδάμου | Ῥόδιος[1], | φιλόσοφος Ἐπικούρειος, | τὸν τόπον τῆς Βρενδεσίνων βουλῆς ‖ εἰς ταφὴν ψηφισαμένης.

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo formae recte exhibentur in apographis. Infra Graeca eadem Latino sermone scripta sunt hunc in modum: *Eucratidas · Pisidami · f · Rhodius*, | *philosophus · Epicurius* · | *l. p. d. d. d.*
1 Homo ceteroqui ignotus. Ἐπὶ Εὐκρατίδα est in ansis amphorarum Rhodiarum Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 181 n. 1131, 1. 2. 3. 4. 5. Πεισίδαμος nomen in collectione titulorum Rhodiorum nusquam occurrit.

---

884 Cippus parvus quadratus marmoris Pentelici effossus Athenis prope hortum regium, delatus in museum centrale. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου IV p. 123 n. 13. Ex Koehleri apographo Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 120 n. 507*b*.

Ὅρος σήματο|ς Γλύκης Μαρ|αθονόθεν ἐν | ἄστε[ι] οἰκόσ‖ης, ἀδελφε͂ς[1] |[Ἐ]σχατίονος Κ|αλλίο[2].

Litterae Ionicae praeter E pro H v. 5 et O pro Ω v. 3. 6, dispositae στοιχηδόν. Quinto a. Chr. saeculo exeunti iure vindicant editores. 1 Inter Φ et E unius litterae spatium occupat foramen rotundum, quod iam ante scripturam in lapide fuisse existimat Koe., cum Kum. litteram O primo perperam incisam, deinde deletam esse referat. 2 I. e. Ἐσχατίωνος καὶ Καλλίου. Nam Ἐσχατίωνος τοῦ Καλλίου intellegi nequit, quia patris nomen certe ipsi Glycae, non fratri additum esset.

---

885 In campo sito meridiem versus ab oppido Co. Edd. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 168 n. 160.

Ὅρος θη|καίων[1] Ναν|νάκου τοῦ | καὶ Ἐπαφρο‖δίτου τοῦ | [Ν]αννάκ[ου].

Litterae apicibus ornatae; memorabiles formae ΑΘΓΣ. 1 Cf. Paton et Hicks p. 168 n. 161 [ὅ]ρος [θη]καίων [Ἀρι]στοκ[λε]ῦς [τοῦ] Ἀριστο[κλ]εῦς. Multo frequentiores apud Coos quam in singulorum hominum sepulcris, ὅροι θηκαίων sunt in sodalitatium coemeteriis. Cf. n. 748 cum adnotatione.

---

886 In sepulcro rupi inciso in insula Aegina. Supra introitum nomen viri, in pariete dextro formula, in pariete sinistro nomen mulieris. Edd. Boeckh C. I. G. 2140*b*. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 231.

L. Ross archäologische Aufsätze I p. 46. Rangabé Ant. Hell. 2012. Lebas Inscr. II, 1708*b*. (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 199 n. 3418.) Cf. quae adnotavit H. L. Ahrens Diall. II p. 344 cum not. 6.

Μὴ ἄνοιγε· | οὐ γὰρ μὴ συνείκῃ[1] | τοι[2] ἄλλον τινὰ | κατθέντι ἐς ταύταν ‖ τὰν σορόν· αἰ δὲ μή, αὔταυτον[3] | αἰτιασῇ.

Σχυθίνου. Θεογενίς.

Litterae volgares. 1 συν(εν)είκῃ emendaverat Boeckh., sed Ahr. idem verbum eadem vi monstravit apud Hesychium συνείκῃ (συνείκει em. Ahr.) συμφέρει. Praesens igitur est; neque enim recte B. de aoristi εἶκα coniunctivo cogitare mihi videtur, cuius significatio (εἶκα ὃ σημαίνει τὸ ὁμοιῶ Cramer Anecd. Ox. I p. 287) ab hoc loco aliena est. 2 Sic Ahrens, cum Boeckh τ[ῶ]ι emendasset. 3 Sic Pittakis, Lebas, Ahrens, (τ)ὐ αὐτὸν Boeckh.

---

887 Tabula cum anaglypho nunc exciso, inventa prope Halum Phthiotidis (*Armyro*). Ed. N. J. Giannopulos Bull. de corr. Hell. XV (1891) p. 567 n. 11.

Ἐν τούτῳ τῷ τάφῳ οὐκ ἔξεστιν οὐδένα | ταφῆναι ἕτερον· εἰ δέ τις τολμήσει | ἀνοῖξαι τόδε τὸ μνῆμα, ἀσεβήσ(ει)[1] τὰ | περὶ τοὺς θεούς τε κ(αὶ)[2] θεὰς πάσας κ(αὶ) ‖ ἥρωας πάντας, ἕξει δὲ κ(αὶ) ὀργὴν με|γάλην τοῦ μεγάλου Διός.

Litterae ΑΔΕΘΛΜΞΠCω. 1 ΑCΕΒΗCΗ. 2 Coniunctio καὶ ubique per compendium Ϗ scripta est.

---

888 Lapis inventus inter rudera templi antiqui siti inter vicos Κηφισία et Μαρούσι. Post alios edd. Kumanudis Ἐπιγρ. ἐπιτύμβιοι 2559. Ex Koehleri collatione C. I. Att. III, 1417.

Ἀππία Ἀννία Ῥήγιλλα, Ἡρώδου γυνή[1], τὸ | φῶς τῆς οἰκίας. Πρὸς θεῶν καὶ ἡρώων, ὅστις εἶ ὁ ἔχων τὸν χῶρον, | μήποτε μετακεινήσῃς τούτων τι. καὶ τὰς τού‖των τῶν ἀγαλμάτων εἰκόνας[2] καὶ τιμὰς ὅστις | ἢ καθέλοι ἢ μετακεινοίη, τούτῳ μήτε

Litterae ΑΔΘΛΠΣ (v. 5 fin. C). 1 Cf. n. 397 [1]. 2 Insolite hoc dictum; sed videtur Herodes voce ἀγάλματα omnem ornatum sepulcri sculptoris

γῆν καρ|πὸν φέρειν μήτε θάλασσαν πλωτὴν εἶναι, κα|κῶς τε ἀπολέσθαι αὐτοὺς καὶ γένος. ὅστις | δὲ κατὰ χώραν φυλάττοι καὶ τιμῶν τὰ εἰωθό||τα[3] καὶ αὔξων διαμένοι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι | τούτῳ καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις. λυμήνασθαι | δὲ μηδὲ λωβήσασθαι μηδὲν ἢ ἀποκροῦσαι | ἢ συνθραῦσαι ἢ συγχέαι τῆς μορφῆς καὶ τοῦ | σχήματος· εἰ δέ τις οὕτω ποιήσει, ἡ αὐτὴ[4] καὶ || ἐπὶ τούτοις ἀρά.

arte effectum significare voluisse, cuius pars sunt effigies (εἰκόνες) Regillae aliorumque hominum aut deorum. 3 Obiectum verbi τιμῶν manifesto non alium est atque eius quod antea scriptum est φυλάττοι, i. e. monumentum sepulcrale. Quare τὰ εἰωθότα idem sibi velle videtur ac τῷ εἰωθότι τρόπῳ. Merus accusativus a volgari usu abhorret, sed huius dicendi generis origo ad figuram etymologicam τιμῶν τὰς εἰωθυίας τιμὰς referenda videtur. 4 Supra (v. 4—8) iis modo, qui totum monumentum aut everterent aut alio transferrent, mala imprecatus erat Herodes. Iam additur, easdem diras etiam ad eos pertinere, qui vel partem operis laederent aut mutilarent.

---

889 Marmor caeruleum quadrangulum inventum inter rudera veteris Lyttiorum oppidi. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. IX (1885) p. 25 n. 23.

Ἐπάρα κατάρα κακὴ | τῷ ἀσεβήσαντι τοὺς | δαίμονας καὶ εἰ|πόντι | ἀνοράξαι[1] καὶ τῷ ἀνορά||ξαντι αὐτῷ, ἵνα σχῶσ[ι] | τοὺς δαίμονας κε(χ)[ο]|λωμένους[2] καὶ τοὺς | καταχθονίους θεούς, | ἵνα[3] ἡ γῆ μὴ καταδέξη||ται αὐτοὺς δικαίως.

Litterae ΜΞΠΣΩ. 1 Verbum ignotum, fortasse in mysteriorum nescio quorum sermone usitatum hic deprehendere sibi visus est H. Sed mihi simpliciter pro ἀνορύξαι barbara inferioris aetatis consuetudine dictum esse videtur. 2 ΚΕΛ\\/// | \Ω ΜΕΝΟΥΣ lapis. Etsi Hauss. κεχολωμένους exspectari recte iudicat, tamen hic quoque reconditi aliquid latere suspicatur. Immo aut in incidendo aut in exscribendo error commissus est neutiquam gravis. 3 Recte particulam ab ἐπάρα κατάρα pendere atque exsecrationis argumentum indicare statuit H.

---

890 Columna lapidis Pentelici inventa prope antrum Panis, exstat ad introitum arcis Athenarum. Versus 1—13 ed. Boeckh C. I. G. Add. vol. I p. 919, totum titulum post multos alios

Kumanudis Ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 2579. Ex Velseni apographo W. Dittenberger C. I. A. III, 1424.

Παραδίδωμι το[ῖς] | καταχθονίοις θ[ε]|οῖς τοῦτο τὸ ἡρῷο[ν] | φυλάσσειν, Πλού‖τωνι καὶ Δήμητρι | καὶ Περσεφόνηι | καὶ Ἐρινύσι καὶ πᾶσι | τοῖς καταχθονίοι[ς] | θεοῖς. εἴ τις ἀποκο‖σμίσει[1] τοῦτο τὸ ἡρῷ|ον ἢ ἀποσκουτλώσε[ι][2] | ἢ ε[ἴ] τι καὶ ἕτερον μετα|κεινήσει ἢ αὐτὸς ἢ | δι' ἄλλου, τούτῳ μὴ ‖ γῆ βατή, μὴ θάλασσα | πλωτή, ἀλλὰ ἐκρει|ζωθήσετ(αι)[3] πανγενε[ί,] | πᾶσι τοῖς κακοῖς πε[ῖ]|ραν δώσει, καὶ φρεί‖κῃ[4] [κ]α[ὶ] πυρετῷ καὶ τε|τα[ρ]ταίῳ καὶ ἐλέφα[ν]|τ[ι][5] κ]α[ὶ] ὅσα κακὰ κ[αὶ πά]|θη ἀνθρώποι[ς γί]|γνεται, ταῦτα ἔ[σ]‖τ(ω)[6] τῷ τολμήσαντι | ἐκ το[ύ]του τοῦ ἡρῴ|ο[υ] μετακεινῆσαί [τι].

Litterae ΑΑΔΔΖΘΛΠΠϹ. A tituli n. 888 aetate, quae Herodis et Regillae nominibus definitur, hic utique non magno temporis intervallo distat. 1 Utrum illa inferior aetas id sibi indulserit, ut praeter notum verbum ἀποκοσμεῖν etiam ἀποκοσμίζειν fingeret, an mero errore ἰῶτα pro ἦτα exaratum sit, in medio relinquo. Significatio sine dubio eadem est 'ornatu privare'. 2 Cf. σκουτλάριος n. 756, 5 et locum Vitruvii illic allatum not. 2. Apud Heronem (Metrolog. scr. I p. 181, 21 sqq.) σκούτλωσις de pavimento usurpari monet P. Tannery Rev. archéol. XXX (1897) p. 78 sqq. Verbum [σκου]τλῶσαι in titulo Iasensi apud Th. Reinach Revue des études Grecques VI (1893) p. 157 A reponendum docuit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 85. Denique cf. W. Judeich Alterthümer von Hierapolis IV p. 68 n. 4, 3 sqq.: [τὸ θέατρον] κατασκεύασεν — σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ [καὶ τῇ λα]μ[π]ροτάτ[ῃ σ]κουτλώσει. 3 ΘΗϹΕΤΕ. 4 Cf. n. 891, 19. Memorabile tamen est, ut sententiae summa similitudo intercedat inter hunc locum atque illum, sic verborum paene nullam esse; unde apparet hunc quidem titulum neutiquam ut illum pendere a Vetere Testamento. 5 Apud medicos veteres Graecos haud raro ut hic ἐλέφας usurpatur pro ἐλεφαντίασις aut ἐλεφαντιασμός. 6 ΤΟ.

---

891 Herma quadratus marmoris albi sine capite, in ecclesia Panagiae sita supra vicum *Politika* insulae Euboeae. Ed. A. Wilhelm Ἐφημ. ἀρχ. 1892 p. 173 n. 71.

Προαγορεύω τοῖς κατὰ τὸν χῶρον τόνδε· | ἐπικατάρατος ὅστις μὴ φείδοιτο | κατὰ τόνδε τὸν χῶρον τοῦδε | τοῦ ἔργου[1] καὶ

Litterae ΑΘΠΣ; Ο plerumque eiusdem ac reliquae litterae magnitudinis, nonnumquam minoris. 1 Monumentum sepulcrale est Amphiclis cuiusdam,

τῆς εἰκόνος τῆς ‖ εἰδρυμένης, ἀλλὰ ἀτειμάσει | ἢ μεταθήσει ὅρους ἐξορ(ύσσ)ων[2] | ἢ ὑβρίσει μιάνας ἢ αἰκίσεται | ἢ θραύσει ἤ τι μέρος ἢ σύμπαν | ἢ εἰς γῆν ἀνατρέψει καὶ κατα‖σκεδάσει καὶ ἀμαυρώσει. τοῦ|τόν τε θεὸς πατάξαι[3] ἀπορίᾳ καὶ | πυρετῷ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῷ | καὶ ἀνεμοφθορίᾳ καὶ παραπλη|ξίᾳ καὶ ἀορασίᾳ καὶ ἐκστάσει δια‖νοίας· καὶ εἴη ἀφανῆ τὰ κτήμα|τα αὐτοῦ, μὴ γῆ βατή, μὴ θάλαττα πλωτή, μὴ παίδων γο|νή· μηδὲ οἶκος αὔξοιτο μηδὲ | καρπῶν ἀπολαύοι μηδὲ οἴκου, ‖ μὴ φωτός, μὴ χρήσεως μηδὲ | κτήσεως· ἐπισκόπους δὲ ἔχοι | Ἐρεινύας.

εἰ δέ τις εὐθετοίη καὶ τηροίη | καὶ συμφυλάττοι, τῶν λῴων | ἀπολαύοι εὐλογοῖτό τε ἐν ‖ παντὶ δήμῳ, καὶ πληθύοι αὐ|τῷ οἶκος παίδων γοναῖς καὶ | καρπῶν ἀπολαύσεσιν· ἐπισκο|ποίη δὲ Χάρις καὶ Ὑγεία.

---

id quod prodit epigramma supra hunc titulum incisum his verbis: Χαῖρον ἐγὼ λοετροῖσι καὶ εἰσέτι τοῖσδ' ἐσορῶμαι | Ἀμφικλέης χαίρων δεσπόσυνος φιλίου.| ναὶ μὴν καὶ γένεος φερεκύδεος ἐξ ὑπάτων με | δέρκεο Πειερίδων οὔποτε λησάμενον. | κρατὶ δ' ἐπῃώρηντ' ὄπιθεν κομόωσαι ἔθειραι, | οὐ γὰρ ἔκερσ' ἥβα, ἀλλὰ πότμος προλαβών. 2 Emendavi. ΕΞΟΡΩΝ lapis. 3 Quae sequuntur imprecationes variorum malorum, eas Wi. perspexit repetitas esse ex Deuteronomio c. 28, 22: πατάξαι σε Κύριος ἐν ἀπορίᾳ καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῷ καὶ ἀνεμοφθορίᾳ. c. 28, 28: πατάξαι σε Κύριος παραπληξίᾳ καὶ ἀορασίᾳ καὶ ἐκστάσει διανοίας. Memorabile est haec in eadem tabula inveniri, quae Erinyum, Gratiae, Hygieae mentionem faciat. Sed recte Wi. hoc videtur expedivisse cum sumeret, monumentum sepulcrale erectum esse ab homine veteri religioni Graecorum addicto, sed eius mandatu titulum composuisse nescio quem qui librorum Veteris Testamenti notitiam haberet quia ipse ex προσηλύτων numero esset.

---

892 Marmor candidum erutum Ephesi. Edd. Wood Ephesus Append. Inscr. of Tombs n. 8. E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 254 n. DCXLIX.

Ἐὰν δέ τις παρὰ τοὺς | γεγραμμένους[1] δεσπό|τας ἢ γράμμα ἐκκόψῃ | ἢ πωλῆσαι θελήσῃ τὸ ‖ μνημεῖον, δώσει τῷ | ταμείῳ[2] ✱ ,βφ' καὶ εἰς | τὴν πόλιν[3] ✱ ,βφ'.

Litterae ΑΔΘɯΠϹω. 1 In alio lapide qui eidem sepulcro impositus erat. 2 Fisco Caesaris. 3 Sc. τὴν Ἐφεσίων. Eiusmodi multae in titulis sepulcralibus aetatis Romanae perfrequenter commemorantur.

893 Acraephiae (*Karditza*). Ex Lollingii apographo ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 299 (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 2725). Lapide iterum accurate examinato P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XXII (1898) p. 255 n. 13.

----της τὴν γν[ώμην·] κα[ὶ] | εἴ τις παρὰ τὴν βούλησ|ιν Πυθίδος[1] βιασάμεν|ος ἀνοίξῃ τὴν καμάρ||αν, δώσ(ε)ι τῇ συν(ό)δῳ[2] | τῶν ἡρωιαστῶν[3] καὶ ἐ|φήβων[4] Ἐπαμινώνδο|υ[5] τοῦ υείοῦ ἡμῶν χωρὶς | κρίσεος δηνάρια δισχ||ίλια, καὶ τῇ πόλ(ε)ι Ἀκρηφι|ῶν[6] δηνάρια δισχίλια | πενταχόσια. εἰ δέ τις | τὴν ἐπιγραφὴν ἐκκόψ|ῃ ἐκ τῆς παραστά[δο]||ς[7] ἢ αὐτὴν ἄρῃ ἢ κακο[ποι]||ήσῃ, δώσ(ε)ι ὡς ὁμοίως | τῇ συνόδῳ τῷν ἡρω|ιαστῶν τῶν τέκν(ων)[8] μου | δηνάρια δισχίλια ὁμοίω||ς καὶ τῇ πόλ(ε)ι Ἀκρηφιῶν δ|ηνάρια δισχίλια πεντα|κόσια. καὶ τοὺς | ὑβρίσαντας τοὺς ἥρω|ας[9] τῶν τέκνων ἡμῶν κα||ὶ ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα μου Πυ|θίωνα καὶ ἐπιμένοντας | τῇ αὐθαδίᾳ[10] οὐ βούλομαι μ|ετέχ(ε)ιν τῆς συνό-

Litterae ΑΔΖΗΘ (Koehler, ⊙ Perdr.)ΛΞΠΣ. Alteri post Chr. n. saeculo vindicat P. haud improbabiliter; versus 37 et 39, qui ex Perdrizeti demum apographo accesserunt, in latere sinistro lapidis exarati sunt iuxta 38 et 40 planiciei anticae. 1 Pythis mulier ditissima ex sua pecunia monumentum exstruendum curavit et pecuniam sodalitati a se conditae donavit ex qua filio filiaeque defunctis sacra fierent. Memorabile est, eam, ut tunc leges Acraephiensium se habebant, neque mariti Pythionis, qui tamen tum superstes erat, neque alius cuiusquam viri auctoritate opus habuisse in hoc negotio. 2 ΣΥΝΩΔΩ. 3 Infra v. 23 est τοὺς ἥρωας τῶν τέκνων ἡμῶν; qui hos colunt, ἡρῳασταὶ τῶν τέκνων ἡμῶν appellantur v. 17. 29. Quod hic filii modo mentio fit, sine dubio eo spectat, quod synodus ex aequalibus et commilitonibus filii constat (not. 4) ideoque huius in sacris maius momentum erat quam sororis, quae nescio an infans fato functa sit. 4 Ipse Epaminondas procul dubio ephebus decessit. P. 5 Medio a. Chr. n. saeculo primo homo opulentissimus et summae inter cives auctoritatis fuit Epaminondas Epaminondae f. Acraephiensis (I. G. Sept. I 2711, 12 sqq. 2712, 91. 104. 2713, 28), a quo Pythida generis originem repetivisse summa cum probabilitate coniecit P. 6 Ἀκρηφίων Perdr. At ut (τὰ) Ἀκραίφια sane usitatum fuit tum temporis oppidi nomen (I. G. Sept. I 2871, 1 ἄρχοντος ἐν Ἀκραιφίοις), sic nemo Graecus in pedestri oratione unquam dixit ἡ πόλις Ἀθηνῶν, Μεγάρων, Σικυῶνος, Ἄργους, Κορίνθου. Quare quin ethnicum Ἀκρηφιεῖς agnoscendum sit non est dubium. Vocalis alterius syllabae quadam antiquitatis affectatione ex dialecto Boeotica servata videtur ut n. 893, 1 Πλατηάς. 7 Fuit igitur hic lapis anta monumenti in templi similitudinem exstructi. P. 8 ΤΕΚΝ. 9 Deos Manes. P. Alibi Δαίμονες ἀγαθοί (n. 896[1]. Bull. de corr. Hell. XXII p. 386) aut θεοὶ ἥρωες (I. G. Sept. I, 45, 3). 10 Qui non expiaverunt

δου τῶ|ν ἡρωιαστῶν τῶν τέκν||ων ἡμῶν Ἐπαμινώνδου | καὶ Θεοκρίν(η)ς[11] μήτε ζώντω|ν ἡμῶν μήτε τελευτησ|άντων. (ε)ἰσὶν δὲ οἱ ὑπογεγρ|αμμένοι· Ἐπαφρ(ᾶ)ς[12] Σωτέο||υ, ------------| ------[13], Ἄριστο[ς] | Λυσάνδρου. | κα(ὶ ε)ἴ τις ἄλλος ὑβρίσ(ε)ι, τὸ αὐτὸ | αὐτῷ ἔστω πρ||όστιμον.

iniuriam qua Pythida eiusque maritum et liberos defunctos affecerunt. Quae iniuria qualis fuerit, in medio relinquendum est. 11 ΘΕΟΚΡΙΝΣ. 12 ΕΠΑΦΡΣ. 13 Hic nonnulla nomina scripta fuerunt, quae deinde erasa sunt cum homines Pythidi et Pythioni de iniuriis satisfecissent ac cum eis in gratiam rediissent. P.

---

894 Columna sepulcralis rotunda marmorea inventa Cyzici. Ed. N. K. Limnios Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 453 n. 1.

Ὑπόμνημα | Βουλκακίας[1] Φαύστας, | ὃ κατεσκεύασεν αὐτῇ[2] | Διονύσιος Ἀπολλωνίου || ὁ ἀνὴρ καὶ ἑαυτῷ | κ(αὶ)[3] τοῖς τέκνοις.

Litteras volgares praeter ΠΣ exhibet editor. Ab utraque parte versus 1 et infra versum 6 singula signa folioli figura. 1 *Volcacius*, non *Volcatius* scribendum esse nomen gentile cum ex inscriptionibus Latinis apparet, tum ex testimoniis Graecorum et titulorum et scriptorum, qui ubique κ habent. Cui rei maximum momentum tribuendum est quia *ti* et *ci* a librariis medii quod dicimus aevi identidem confunduntur, τι et κι nunquam. 2 Formulam ὑπόμνημα τοῦ δεῖνος ὃ κατεσκεύασεν αὐτῷ ὁ δεῖνα nusquam usitatam fuisse nisi Cyzici observavit K. Keil Philologus XVI p. 21 sqq. (cf. C. I. G. 3688. 3690. 3693) ideoque illi oppido vindicavit titulos ignotae ad illud tempus originis C. I. G. 6937. 6958. 6978 itemque C. I. G. 970, qui Atticus falso dicebatur, C. I. G. 3383, quem Boeckhius coniectura incertissima Smyrnae vindicaverat, denique Lebas Inscr. III, 1528, quod monumentum certum est re vera Smyrnae inventum, sed non minus certum, Cyzico illuc delatum esse. 3 Κ ΤΟΙΣ.

---

895 Marmor Pentelicum cum anaglypho puerum repraesentante; vs. 1. 2 in cymatio, vs. 3 in arcu supra anaglyphum, v. 4. 5 in ipsa anaglyphi planicie ad caput pueri. Inventus lapis Athenis ad hortum regium, illatus in collectionem quae erat in Barbaceo. Edd. E. Curtius Nachrichten von der Göttinger Ges. der Wissenschaften 1865 p. 342. Minusculis litteris Kumanudis Ἐπιγραφαὶ

ἐπιτύμβιοι 826 (W. Dittenberger C. I. A. III, 1460). Cf. quae adnotavit E. Rohde Psyche I^2 p. 254 not. 1. II^2 p. 205 not. 5.

Ἐτελεύτησα ἐμβὰς (ε)ἰς ἔτη πέντε | Θεόφιλος Διονυσίου Μαραθώνιος | καὶ ὁ πατήρ με ἀνέστησε | ἥρωα συνγε‖νείας[1].

Litteras ΘꟾΠϹ(v. 5 AϹ)Ꞷ exhibet Curtius; praeterea v. ЄꟾBACICЄTH, cum praeterea ubique volgaris forma E sit. 1 Cum *Lare familiari* Romanorum, qui apud Dionysium Halicarnassensem Ant. IV, 2, 3 ὁ κατ' οἰκίαν ἥρως, apud Plutarchum de fortuna Romanorum 10 p. 323 C ἥρως οἰκουρός appellatur, composuit R. Cf. n. 893[9].

896 Columna marmorea, Mylasis in sepulcro Turcico orientem versus a Maussolleo. Ed. W. Judeich Mitth. des arch. Inst. in Athen XV (1890) p. 276 n. 24.

Δαιμόνων ἀγαθῶν[1] | Ἀντέρωτος τοῦ Διο|νυσίου καὶ τῆς γυναι|κὸς αὐτοῦ Λεοντίου ‖ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν | Ἀντέρωτος καὶ Ἰσοχρύσου[2].

Litterae AΣ. 1 Sic Latina *Dis Manibus* Graece redduntur frequenter cum alibi tum in titulis Mylasensibus Mitth. XV p. 276 n. 23. p. 277 n. 25. 27. Cf. n. 893[9]. 2 Aut τοῦ υἱοῦ minus accurate dici existimandum est, ut duo sint Anterotis et Leontii filii, Anteros et Isochrysus, aut καὶ Ἰσοχρύσου pro τοῦ καὶ Ἰσόχρυσου de cognomine Anterotis natu minoris intellegendum est, aut denique Ἰσόχρυσος (vel Ἰσόχρυσον mulieris nomen) ad quartum hominem spectat, cuius necessitudo cum reliquis non definite indicatur.

897 Tabula marmoris subcaerulei cum aëtomate, Larisae in museo. Et infra et supra hunc titulum alii eiusdem generis. Edd. Lebas Inscr. II, 1288. E. Miller Revue archéologique XXVIII (1874) p. 161 n. X. Accuratissime Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen XI(1886) p. 124 n. 65.

Θεοφίλα Σελεύκου | γυνὴ τῷ λαῷ χα[ί]|ρειν[1].

Litterae A(vs. 2, sed. v. 1 A)ЄCꞶ. 1 Eadem formula cum in altero eiusdem lapidis titulo, tum in aliis nonnullis epitaphiis Larisaeis est; cf. Mitth. XII (1887) p. 349 n. 108: Σεκοῦνδος Σεκούν|δου τῷ λαῷ χαίρειν. Rev. archéol. XXVIII (1874) p. 162 n. XV: Νεικόλαος | Σελεύκου [τῷ] λα[ῷ χαίρ]ειν.

898 Stela fracta in duas partes. Spartae in museo. Ed. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 121 n. 14. Th. Preger Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 96 n. 1.

Εὐρυάδης[1] Τάσκος[3]
Ὀλυμπιονίκας ἐμ πο[λ]έμωι
ἐμ πολέμωι[2]

Litteras volgares praeter Σ et Υ exhibet editor. 1 Patronymicum ab Εὐρύας derivatum agnoscit W. Sed cum proximo versu -ας sit et titulus vix tertio a. Chr. n. saeculo recentior videatur, Atticam vocalem ab eo alienam existimo, ab ἀνδάνω verbi radice alteram compositi partem repetere malim; cf. αὐθάδης. Sane exemplo nominis Δημάδης, quod fuit nuper qui eadem ratione interpretaretur, hanc opinionem tueri nolim, quia id ex Δημεάδης contractione natum esse pro certo habeo. 2 cf. Plutarch. inst. Lac. 18 p. 238 D ἀνεῖλε δὲ (Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης) καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν μνημείων, πλὴν τῶν ἐν πολέμῳ τελευτησάντων. Quod testimonium si ita interpretabimur, nihil omnino monumentis defunctorum praeter eos qui in bello occubuissent inscribi licuisse, ei fidem habere non licebit. Nam H. Roehl Mitth. des arch. Inst. I p. 230 monuit, etiam aliorum exstare titulos sepulcrales antiquos. Quare nescio an id modo interdictum fuerit, ne praeter nomen defuncti quicquam honoris vel vanitatis causa adderetur, nisi in eis qui patria occubuerant simplex et brevis huius rei mentio. Ceterum inde a saeculo a. Chr. n. quinto usque ad tertium haud pauci exstant tituli sepulcrales Laconici cum hoc eodem additamento (I. Gr. ant. 77. 78. 85. 87. Lebas Inscr. II 203. 283. A. Kirchhoff Sitzungsberichte der Berl. Ak. 1887 p. 989). 3 Τασκομένης est C. I. Att. II 967 B, 35. W. Ipsum Τάσκος habes in titulo item Laconico Mitth. des arch. Inst. in Ath. XXI p. 95 v. 4 Ἀντίμαχον Τάσκου et in duobus titulis Creticis (Ἀθηνᾶ V p. 365, 69 et Bull. corr. Hell. XIII p. 75 n. 12, 1), quos affert Wi. apud Pr.

---

899 Stela marmoris Hymettii cum aëtomate rotundo, in museo Piraeei. Edd. Kumanudis Ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. 2953. Koehler C. I. Att. II 3234.

Ἡρα[κ]λείδ[α]ς[1] | Μυσὸς[2] | κατ[α]παλταφέτας[3].

Litterae Ionicae volgares. 1 Doricam vocalem suppleverunt Kum. et Koe. quia eadem v. 3 fin. integra exstat. 2 Sic Koe. μέγιστος dispicere sibi visus est Kum., quod ferri nequit. Mireris sane Doricam dialectum (not. 2) in titulo sepulcrali hominis Mysi qui Atheni obierat. 3 De scriptura καταπάλτης (non καταπέλτης) ubique in titulis usurpata cf. n. 221, 10. 266, 15. 522, 25. 30. 36.

900 Tabella marmoris Pentelici cum aëtomate. Athenis in via Minervae in domo privata. Ex E. Loewyi apographo ed. Koehler C. I. Att. II 3650.

Ἐλεφαντὶς ⁝ ἱματιοπῶλις.

Litteratura Ionica volgaris, quarti a. Chr. n. saeculi procul dubio.

---

901 Cippus grandis, Syracusis in museo. Ed. G. Kaibel Inscr. Gr. Siciliae et Italiae p. 8 n. 24.

Δεχομία[1] | Συρίσκα | πανδόκια[2] | χρηστὰ | χαῖρε.

Litterae ΑΠΣ. 1 Haec scriptura nominis indicio est, titulum etiamtum liberae reipublicae Romanorum aetate incisum esse. Nam pro Δέκομος et omnibus quae inde descendunt inde a Ciceronis aetate plerumque Δέκμος, rarius Δέκιμος aut Δέκουμος scribitur. 2 I. e. πανδόκεια cf. Herodian. I p. 248, 24, qui hoc vocabulum a πανδοκεύς eadem ratione derivatum sensit ac βασίλεια a βασιλεύς. Multo frequentius sane πανδοκεύτρια dicitur.

---

902 Coi in ecclesia Παναγία Γοργοπέτη. Post alios edd. Boeckh C. I. G. 2512. Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 203 n. 308.

Διονυ|σίου πό|λεως Κῴ|ων οἰκο||νόμου[1].

Litterae volgares praeter ΠΣ. 1 De oeconomis civitatium cf. n. 175, 7. 11. 15. 545, 41. 552, 39. 554, 10 sqq. 554, 5. 17.

---

903 Tabula marmorea reperta Massiliae, exstat in museo Borély. Post alios ed. A. Lebègue apud Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. p. 644 n. 2434.

Ἀθηνάδης | Διοσκουρίδου | γραμματικὸς | Ῥωμαϊκός[1].

Litterae ΘꟾC. 1 Notabile est hominem natione Graecum Massiliae grammaticam Latinam docuisse.

904 Rhodi in suburbio *Neo-Marussi*, apud Hedenbergium Suecum, professorem Upsaliensem, vidit L. Ross et ex Hedenbergii schedis edidit Inscr. gr. inedd. fasc. III p. 32 n. 278 (F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. maris Aegaei I p. 74 n. 383).

Ἐπιγόνου Ῥοδιοπολίτα[1] μετοίκου[2], ἐλευθερω|θέντος[3] ὑπὸ τᾶς πόλεως καὶ ξενωθέντος[4] ὑπὸ | τᾶς βουλᾶς καὶ τοῦ δάμου καὶ χοραγήσαν|τος δίς.

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ, si apographo fides habenda est. 1 Cf. Plin. N. h. V, 100 *oppidum Olympus ibi* (in Lycia) *fui, nunc sunt montana Gagae, Corydalla, Rhodiopolis.* Eadem urbs Ῥοδία vocatur apud Stephanum Byz. s. v. et apud Photium Bibl. cod. 176 p. 120, 11 Bk. ἡ ἐν Λυκίᾳ Ῥοδία. Ceterum ex hoc ethnico colligas Epigonum ingenuum fuisse civem illius urbis Lyciae, tum vero nescio quo fato in servitutem (not. 3) venisse. 2 Tum cum hoc monumentum erigeretur, inquilinus erat; antea peregrinus (not. 4), priore etiam tempore servus (not. 3) fuerat. 3 Hoc de civitate inquilino data interpretatur R., perperam. Neque enim qui civis factus erat etiamtum μέτοικος vocari poterat neque ἐλευθεροῦν id unquam significat. Immo servus publicus manu missus est a populo Rhodiorum. Hi. 4 Manifesto media quaedam condicio significatur inter libertinum et inquilinum. Quae quin ξένου παρεπιδημοῦντος sit vix licet dubitari. Nempe cum Epigonus non origine servus esset (not. 1), post manumissionem decreverat populus ne in libertinorum numero haberetur, sed eodem iure uteretur quo alii aliarum civitatium cives qui ad tempus Rhodi commorarentur.

905 In insula Rhodo. Edd. P. Foucart Revue archéologique XIII p. 361 n. 34 (Philologus XXV p. 367). E. Loewy Archaeol.-epigr. Mitth. aus Oesterreich X (1886) p. 220 n. 28. Selivanov Topogr. Rhod. p. 142 n. I, tab. epigr. n. 14. Alberti Billioti ope exscriptum ed. F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. maris Aegaei I p. 57 n. 181.

Δα[μοφῶ]ν | Εὐφραγόρα Παλαιοπολίτας[1] | κατὰ γένεσιν, καθ' ὑοθεσίαν δὲ[2] | Ἀθανοδώρου Βουλίδας.

Litterae volgares praeter Σ, non dispositae στοιχηδόν. O et Θ reliquis minores. 1 Pagus insulae Rhodi, civitatis Camirensium, cuius haud infrequens est memoria in titulis. Cf. Inscr. ins. mar. Aeg. I p. 56 n. 171, 6. p. 57 n. 172, 3. p. 159 n. 960, 2. 2 Plerumque in filiis adoptivis aut naturalis origo (γόνῳ δέ, φύσει δὲ) aut adoptio (καθ' υἱοθεσίαν δέ, apud Eleos κατὰ παίδωσιν δὲ) sola definite enuntiatur. Hic utrumque coniunctum habes.

906 In regione Μακρὺ Στενό insulae Rhodi, in horto. Edd. E. Loewy Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VII (1883) p. 118 n. 24. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. maris Aegaei I p. 72 n. 356.

Στασίλα Ἀφροδεισίου | υἱο[ῦ] | γραμματικοῦ ἀρίστου.

Litterae volgares praeter Σ, apicibus ornatae, sed neglegenter incisae et magnopere detritae. Initio principatus certe non antiquior titulus.

---

907 Stela marmoris candidi cum aëtomate et anaglypho repraesentante virum sedentem ad dextram, ambabus manibus syringa tenentem. Lapis erutus Ephesi, delatus in museum Britannicum. Ed. E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 261 n. DCLXXII.

Ἔβενος[1] πρωταύλης[2] | Ἱεροκλῇ τῶι ἰδίῳ συριστῇ[3] | ἐκ τοῦ ἰδίου τὸ μνημῆον. | χαῖρε.

Litterae ΑΔΚΛΜΠΣΥ. Nonnullis locis (v. 2 ΔΙΩ·ΣΥΡ. v. 3 ΔΙΟΥ·ΤΟ. ΜΝΗ) puncto distinguitur. Semel (v. 3 ΤΟΥ) O minore modulo exaratum. Et haec litteratura et orthographia (iota mutum ter omissum, semel positum; μνημῆον v. 3) titulum fere primo p. Chr. n. saeculo incisum arguunt. 1 Idem nomen habes C. I. Att. III, 2 Add. p. 302 n. 2168 *a*, 2. Latischew Inscr. Gr. orae sept. Pont. Eux. I p. 105 n. 69, 7. Arch. Anz. 1858 p. 230. 2 Principem inter plures qui una artem exerceant tibicines vocem ceteroqui ignotam significare perspexit H. 3 Syringe et tibia coniunctim usos esse Graecos etiam artis monumenta docent. Ceterum ex hoc titulo apparet, ne imperatorum quidem Romanorum aetate illud instrumentum in desuetudinem venisse. H.

---

908 Ara rotunda marmoris nigricantis ornata sertis et bucraniis, in necropoli Camirensium. Edd. J. Martha Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 617 n. 5. A. Biliotti L'île de Rhodes p. 404. Selivanov Topogr. Rhod. 1892 p. 84, tab. epigr. n. 7. F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. maris Aegaei I p. 104 n. 708.

Τῶν κατὰ τὸν σεισμὸν[1] τελευτασάντων.

Litterarum formae volgares, nisi quod σῖγμα infimam quidem lineam horizontalem habet, supremam vero obliquam; hastarum fines lineolis obductis ornati. 1 Etsi perfrequentes fuerint Rhodi motus terrae, tamen hunc

titulum de illo omnium notissimo, quo colossus eversus esset anno fere 222 a. Chr. (Polyb. V, 88, 1), interpretandum esse monuit H. probabiliter. Nam etiam litteratura illi aetati convenit.

---

909 Vas marmoreum inventum Rhodi, translatum in museum Britannicum. Ed. C. T. Newton Greek inscr. in the British Museum II p. 136 n. CCCLX. Ex ectypo ab A. L. Murrayo misso F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. maris Aegaei I p. 94 n. 656.

Ἀποτάφων[1] ταφών[2].

Literae volgares; hastae extremae tenuibus lineolis obductis ornatae. 1 Cf. Suidas ἀπόταφος· ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων· οὕτω Δείναρχος. Etym. M. 131, 43 ἀπόταφον· τὸν χωρὶς ταφέντα καὶ ἀλλαχῆ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάφου· ἢ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. Hesych. ἀπόταφοι· οἱ συνηριστευκότες τοῖς ἐλευθέροις (τὴν ἐλευθέραν codex, em. H. Stephanus) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς. Ex quibus interpretationibus Hesychiana manifesto ad certum scriptoris nescio cuius locum spectat, ubi servi qui libertatis praemio proposito ad arma vocati fortissime pugnantes occubuerant deplorabantur, quia non una cum civibus honorificentissima sepultura efferentur. Quae vero in Etymologico priore loco ponitur, ab hoc titulo alienissima est, siquidem hic manifesto de communi multorum sepulcro (ταφών) dicitur. Restat ut eos intellegamus, qui nulla habuerint separata coemeteria quae a maioribus hereditate ad eos pervenissent. 2 Sic N. τάφων H. At hic genetivus unde pendeat aut quid sibi velit non assequor. Quod contra ταφών sine exemplo quidem est, sed recte formatum, et simillimam vocem ταφεών aut prava scriptura ταφαιών in titulis Palmyrenis apud Waddingtonum Syr. 2619. 2621. 2625 inveniri monuit N.

Appendix titulorum his proximis annis erutorum.

910 Basis tripodis inventa Delphis in summa parte viae sacrae prope aram magnam. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 589. Mélanges Weil p. 207 sqq. Cf. quae disputavit F. Blass Bacchylidis carmin. ed. 2 praef. p. LVI sqq.

Γέλον ὁ Δεινομένεος | ἀνέθεκε[1] Τὀπόλλονι | Συραϙόσιος.

1 Cf. Diodor. XI, 26, 7: ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος (post victoriam Himeraeam a. 480 a. Chr.) ὁ Γέλων ἐκ μὲν τῶν λαφύρων κατεσκεύασε ναοὺς ἀξιο-

τὸν τρίποδα καὶ τὲν Νίκεν ἐργάσατο || Βίων Διοδόρο υἱὸς Μιλέσιος.

λόγους Δήμητρος καὶ Κόρης, χρυσοῦν δὲ τρίποδα ποιήσας ἀπὸ ταλάντων ἑκκαίδεκα ἀνέθηκεν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνι χαριστήριον. Athen. VI p. 231 e: καὶ πρὸ τῆς τούτου (Gygis Lydorum regis) βασιλείας ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἄχρυσος ἦν ὁ Πύθιος, ὡς Φαινίας τέ φησιν ὁ Ἐρέσιος καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τῶν Φιλιππικῶν. ἱστοροῦσι γὰρ οὗτοι κοσμηθῆναι τὸ Πυθικὸν ἱερὸν ὑπό τε τοῦ Γύγου καὶ τοῦ μετὰ τοῦτον Κροίσου, μεθ' οὓς ὑπό τε Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος τῶν Σικελιωτῶν, τοῦ μὲν τρίποδα καὶ Νίκην χρυσοῦ πεποιημένα ἀναθέντος καθ' οὓς χρόνους Ξέρξης ἐπεστράτευε τῇ Ἑλλάδι, τοῦ δὲ Ἱέρωνος τὰ ὅμοια. Etiam Hieronis titulus inventus est, perquam mutilatus sane, et editus ab Homollio eodem loco quo hic: [Ιάρων ʽο Δεινομέ]νεος ἀνέθεκε [ʽ]ε[λ|--------------] ʽεπτὰ μναῖ. Praeterea duae exstant paullo minores bases titulis carentes. Quibus Hom. omnium quattuor Dinomenis Geloi filiorum anathemata imposita fuisse opinatur, cum Bl. unum a Gelone, tria reliqua trium victoriarum Pythicarum causa ab Hierone dedicata statuat.

---

911 Stela marmoris Pentelici inventa inter parietinas aedificii antiqui effossi ad septentrionales arcis Athenarum radices orientem versus a Clepsydra fonte. In fronte *a*, in aversa parte *b*. Titulum imagine photographa expressum edidit et commentario illustravit P. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1897 p. 176 sqq., tab. 11 (S. Reinach, Comptes rendus de l'académie des Inscr. et bell. lettres 1897 p. 549 sqq. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 578 n. 671). Cf. quae de titulo disputaverunt U. von Wilamowitz-Möllendorff Deutsche Littztg. 1898 n. 10 p. 383 sqq. A. Furtwängler Sitzungsber. d. Ak. zu München, philos.-philol. Cl. 1898 I p. 380 sqq. B. Haussoullier Revue de phil. XXII (1898) p. 61. E. Meyer Forschungen II p. 136.

a .... κος εἶπ[ε ... .

Pars antica (*a*) litteras Atticas habet accurate στοιχηδόν dispositas nulla re nisi antiquiore forma litterae ϟ discrepantes ab illis quae usque ad annum 403 a. Chr. usitatae fuerunt. Qua de causa quin hic quidem titulus intra annorum 460 et 446 a. Chr. spatium incisus sit nulla ex parte dubium est. Continet populiscitum (I v. 1—12) cuius initium periit, et partem priorem additamenti in comitiis ab Hestiaeo quodam rogati (II v. 13—17); parti posticae (*b*) incisum est plebiscitum (III v. 18—28) aliquot quidem decenniis recentius, sed ad eandem rem spectans; huius quinque priores versus et sexti initium (ΚΕΣ v. 23 init.) litteraturam Atticam volgarem (Σ) habent, reliqua Ionicam;

........]ι ʽιέρεαν[1] ʽὲ ἄ... | .... ἐχς Ἀθεναίον ʽαπά[ντ|ον ....]αι καὶ τὸ ʽιερὸν[2] θυρο͂σαι καθότι ἂν Καλλικράτες[3] χσυγγράφσ|ει. ἀπομισθο͂σαι δὲ τὸς πολετὰς ἐπὶ τ|ε͂ς Λεοντίδος πρυτανείας. φέρεν δὲ τ|ὲν ʽιέρεαν πεντέκοντα δραχμὰς καὶ | τὰ σκέλε καὶ τὰ δέρματα φέρεν το͂ν δε||μοσίον[4]. νεὸν δὲ οἰκοδομε͂σαι[5] καθότι | ἂν Καλλικράτες χσυγγράφσει καὶ βο|μὸν λίθινον[6]. |

---

utraque ex his partibus στοιχηδόν disposita est, sed utriusque ordines inter se non respondent; v. 18—23 init. litteras multo angustius collocatas habent quam v. 23—28. Quin hoc quoque decretum quinti a. Chr. n. saeculi sit dubium non est. Nam ut scriptura Ionica in titulis saeculi a. Chr. n. quinti ad finem vergentis perfrequens est Athenis, ita Atticae post Euclidis annum etiamtum usurpatae nullum usquam occurrit vestigium. (Cf. etiam not. 12). Quid in causa fuerit, cur medio decreto subito scriptura alia fieret, latet. At eadem aetate omnia quae in postica planicie sunt incisa esse videntur. 1 Sacerdotem Minervae Victoriae hoc demum populiscito institui luce clarius est, etsi ut versus 1—4 certa ratione restituantur fieri nequit. 2 Fuit igitur iam ante medium saeculum a. Chr. n. quintum in occidentali et meridionali arcis angulo delubrum Minervae Victoriae, sed simplicissimum, sine templo (not. 5), sine porta, ara ex terra aut caespitibus modo composita (not. 6), sine sacerdote (not. 1). Cav. 3 Cf. n. 16[2]. 4 Sic recte Cav., Furtw., Mich. Id unum ambigas, utrum recte Cav. probante F. haec ita intellexerit, ut sacerdos omnium quidem victimarum crura, sed earum modo quae publice immolarentur pelles accipere iubeatur, an τῶν δημοσίων non minus ad σκέλη quam ad δέρματα referatur. Illud sane aliarum eiusmodi legum similitudine commendatur, sed tamen hoc praeferendum est, quia aliter τὰ δὲ δέρματα exspectes aut melius etiam τῶν δὲ δημοσίων τὰ δέρματα. Victimae civitatis nomine et impensis caesae hic τὰ δημόσια dicuntur, ut n. 603, 5. 8; τὰ δημόρια n. 589, 28. 35. ἱερὰ δημόσια est n. 601, 9, τῶν θυομένων δημοσίᾳ 601, 10. 22. 603, 6. Wilamowitz et Hauss. legunt τὸν δημόσιον. At ut taceam de conexione enuntiatorum, quam sic quoque adversativam potius (τὴν μὲν ἱέρειαν — τὸν δὲ δημόσιον) exspectes, illa usitatissima per omnem Graeciam sacerdotis emolumenta (γέρα, ἱερεώσυνα) servo publico tribui inauditum est atque incredibile. 5 Templum illud exiguum sed venustissimum iuxta Propylaea situm intellegi omnes consentiunt, ita ut iam constet, eius aedificandi consilium captum esse medio saeculo a. Chr. n. quinto. Furtw. adeo ipsum annum definire posse sibi videtur, cum Ol. 82, 3 (450/49 a. Chr.) haec decreta existimet. At is multo arctiorem inter dissensiones de summa republica et consilia harum aedificationum necessitudinem intercessisse statuit, quam mihi quidem credibile est. Multo maioris momenti est, quod cum Cavv. et Wilam. statim post hoc plebiscitum templum exstructum iudicent, Furtw. moram intercessisse statuit, quia magnificae Periclis, a cuius rationibus hoc templum plane alienum esset, aedificationes quominus illud fieret impedirent. Quo mortuo demum, fere anno

II Ἑστιαῖος εἶπε· τρε̃ς ἄνδρας ῾ελέσθ|[α]ι ἐγ βολε̃ς, τούτος δὲ μετ[ὰ] Καλλικρά‖[το]ς χσυγγράφσαντας ἐπ[ιδεῖχσαι τε̃|ι βολ]ε̃ι[7] καθότι ἀπομ[ισθοθέσεται .. | ......]ει τὸς --------

III b Ἔδοχσεν τε̃ι βολε̃ι καὶ τõι δέ|μοι· Αἰγε̃ις ἐπρυτάνευε, Νεοκ‖λείδες[8] ἐγραμμάτευε, Αγνόδε|μος ἐπεστάτε, Καλλίας εἶπε· τ|ε̃ι ῾ιερέαι τε̃ς Ἀθενάας[9] τε̃ς Νί|κες πεντήκοντα δραχμὰς τ|ὰς γεγραμμένας ἐν τῆι στήλ[ηι][10] ‖ ἀποδιδόναι[11] τὸς κωλακρ[έτας[12], | οἳ] ἂν κωλακρετῶσι[13], τõ [Ποσειδ|εω̃]νος[14] μηνὸς τῆι ἱερ[έαι τῆς Ἀ|θηνα]ίας τῆς Νίκη[ς --------------].

---

425 a. Chr., illud antiquum consilium resumptum et effectum esse. Qua in re quod subtilissimo sensu et uberrima doctrina exponit artem huius sacelli perbene quadrare in belli Archidamii tempora, alienissimam vero esse ab anno 450 a. Chr., id quidem mihi admodum probabile videtur. Sed quod hoc quoque cum factionibus reipublicae conectit, in manifesto errore versatur. Neque enim Nicias Nicerati f. Cydantida, quem ille Cimonis rationes in re publica secutum statuit, circa annos 425 a. Chr. summa apud populum gratia et auctoritate florebat, sed acerrimus eius adversarius Cleo Cleaeneti f. Cydathenaeensis, quem consilia a Cimone capta, a Pericle reiecta instaurasse profecto non est credibile. 6 Adiectivum indicat fuisse quidem iam antea aram, sed non lapideam. 7 Cf. Aristot. Ἀθ. πολ. 49, 3: ἔκρινεν δέ ποτε (ἡ βουλή) καὶ τὰ παραδείγματα καὶ τὸν πέπλον. Wilam. 8 C. I. Att. IV, 1, 1 p. 20 n. 71, 1 [Νε]οκλείδ[ης ἐγρα]μμάτευε. v. 3 Νεοκλείδης [ἐγραμμάτευε]. Quem titulum aliquo ex annis 420—414 a. Chr. incisum demonstravit Kirchhoff. At spatiorum rationes tribum aliam atque Aegeida fuisse docent, quare nomine eodem non idem homo utrobique significari videtur. Cav. 9 Cf. n. 101, 68. 586, 2. 784, 1. 10 Supra v. 8. 11 Quotannis; propterea praesens, non aoristus usurpatur. 12 Horum mentione saeculo a. Chr. n. quinto titulum vindicari recte dicit Wilam. Nam etsi post Euclidem etiamtum mansisse constat hunc magistratum, tamen eiusmodi impensae tum non amplius ab eo fieri solent. 13 Hinc Wil. et M. colligunt, colacretarum magistratum non annuum fuisse, sed fortasse quaque prytania alios homines eo functos. At si quid video τοὺς κωλακρέτας οἳ ἂν κωλακρετῶσι nihil aliud est atque τοὺς ἑκάστοτε κωλακρετοῦντας, '*qui quoque anno erunt*'. Quae sequuntur τοῦ [Ποσειδεω]νος μηνὸς non ad enuntiatum relativum οἳ ἂν κωλακρετῶσιν, sed ad infinitivum ἀποδιδόναι spectant; nam in Wilamowitzii sententia ni plane fallor et accusativus pro genetivo et prytaniae numerus pro mensis nomine ponendus fuit. 14 Supplevi. Spatii rationibus sane tria mensium nomina praeter hoc (Πυανοψιῶνος, Μουνιχιῶνος, Θαργηλιῶνος) sufficiunt, sed annuam mercedem finito priore semestri numeratam esse naturae rei accommodatissimum est.

---

912 Angulus sinister superior tabulae marmoris Pentelici, effossus ad radices septentrionales arcis Athenarum, inter rudera

quae manifesto ex ipsa arce illuc deciderant. Imaginem photographam exhibuit, titulumque a se suppletum illustravit P. Cavvadias 'Εφ. ἀρχ. 1898 p. 1 n. 1 cum tabul. I (Wochenschrift für class. Philologie XV (1898) n. 13 p. 366).

Ἔδοξεν τῆι βο[λῆι καὶ τῶ]ι δήμ[ωι· .... ἐ]|πρυτάνευε, Κράτη[ς][1] ἐγραμμ[άτευε, Ἐπιγέν]|ης[2] ἐπεστάτε· Ἀλκιβιάδης[3] εἶπ[ε· τὰς ξυνθήκα]|ς, ἃς ξυνέθεντο οἱ στρατηγοὶ [τοῖς οἰκίσασ]ι Δαφνοῦντα[4], εἶναι αὐτοῖς κατὰ [τὰ ξυγκείμε]να, ἐπειδὴ ἄνδρες ἐγένον[τ]ο ἀγ[αθοί[5]· καὶ ἀνα]γράψαι τὸγ γραμμ[ατέα τῆς βολῆς ἐν στήληι] | λιθίνηι ἐ[ν πόλει ---------------------].

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν per versus litterarum tricenarum quaternarum. De aetate v. not. 3. 1 Errore nomen epistatae, quod octo litteras habebat, pro scriba hic inciderat quadratarius; id Ἐπιγένης fuisse ex reliquiis in lapide conspicuis colligitur. Deinde hoc eraso verum nomen reposuit, quo factum est ut hic versus triginta duas modo litteras haberet. Ca. 2 Et numerus litterarum et reliquiae nominis deleti superiore versu conspicuae (not. 1) dubitare non sinunt quin recte hoc potissimum nomen reposuerit Ca. 3 Cliniae F. Scambonida imperator nobilissimus. Is postquam Athenas rediit (Ol. 92, 4, mense fere Maio anni 408 a. Chr.) hoc plebiscitum rogavit, quo confirmarentur quae quadriennio fere ante (not. 4) inter Atheniensium praetores et Clazomenios qui Daphnunte sedem habebant convenerant. Similiter eodem fere tempore quae Atheniensium praetores cum Selymbrianis pepigerant ut confirmarentur a populo idem Alcibiades rogavit n. 53, 26. Ca. 4 Cf. Thucyd. VIII, 23, 6: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι (aestate anni 412 a. Chr.) τά τ' ἐν τῇ Λέσβῳ πάλιν κατεστήσαντο καὶ πλεύσαντες ἐξ αὐτῆς Κλαζομενίων τὴν ἐν τῇ ἠπείρῳ Πολίχνην τειχιζομένην ἑλόντες διεκόμισαν πάλιν αὐτοὺς ἐς τὴν ἐν τῇ νήσῳ πόλιν πλὴν τῶν αἰτίων τῆς ἀποστάσεως· οὗτοι δὲ ἐς Δαφνοῦντα ἀπῆλθον· καὶ αὖθις Κλαζομεναὶ προσεχώρησαν Ἀθηναίοις. Sed paullo post etiam illos defectionis auctores, qui Daphnunta confugerant, cum Atheniensibus in gratiam rediisse haec tabula docet. Conatus Astyochi Clazomenas recuperandi et Atheniensium fautores item Daphnunta traducendi, ut oppidum in insula situm plane relinqueretur, frustra fuit (Thuc. VIII, 31, 2. 3); sed utrum tum vice versa pactum cum praetoribus Atheniensium factum sit ea condicione, ut illi Clazomenas redirent et cum pristinis civibus suis rursus unam civitatem haberent, an ut Daphnunte manentes sui iuris essent, latet; etenim [τοῖς οἰκίσασ]ι Δαφνοῦντα, sive hoc sive illud statuimus, utique recte se habet. 5 I. e. quia ex quo cum praetoribus foedus fecerunt, fideliter in societate Atheniensium permanserunt eosque adiuverunt.

---

913 Stela lapidis calcarii leucophaei, fracta ab inferiore parte, inventa Delphis. Ex Bourgueti apographo ed. P. Perdrizet Bull.

de corr. Hell. XX (1896) p. 466 n. I. Cf. quae disputavit A. Hoeck Hermae XXXIII p. 626 sqq.

Θεός. Τύχαι ἀγαθᾶι. Δελ|φοὶ ἔδωκαν Ἰολάωι, Ποσε[ι]|δωνίωι, Μηδίσται[1], Τήρει[2] | Κερσεβλέπτου[3] παισὶ ‖ Θραιξὶ αὐτοῖς καὶ ἐγγό|νοις προξενίαν, προμαν|τείαν, προεδρίαν, προδι|κίαν ποτὶ Δελφούς, ἀτέλε|ιαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ‖ πάντα καθάπερ τοῖς ἄλ|λοις προξένοις καὶ εὐερ|[γ]έταις, ἄρχοντος Ἀριστο|[ξέν]ου[4], βουλευόντων Καλ|[λικράτ]ευς, Εὐφράντ[α[5], | -----------].

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. De aetate cf. not. 4. 1 Hoc nomen Per. et Hoe. Graecum origine existimant; nam uterque asseverat tribus reliquis praeter Terem (not. 2) filiis a patre nomina Graeca imposita esse. Verum enimvero nomen actoris a verbo μηδίζειν derivatum nominis proprii vicibus fungi mea quidem sententia omnium maxime incredibile est. Quod contra si ex Thracum sermone repetimus, certe nominibus manifesto barbaris in eadem regione usurpatis Μήδοκος (Xen. Anab. VII, 2, 32. Diodor. XIII, 105, 3. XIV, 94, 2. C. I. Att. IV, 2 p. 23 n. 65 *b*, 3, ubi ΜΗΔΟΔΟΚ ex hoc nomine superesse videtur, sive vera forma Μηδόδοκος est, sive syllaba errore iterata; Koe. sane ἐὰ]ν μὴ (δο) δοκ[ῆι] legit) et Μηδοσάδης (Xen. Anab. VII, 1, 5) adiuvabimur. 2 Nomen a Tere Odrysarum rege, qui quinto a. Chr. n. saeculo fuit (Thuc. II, 29, 1, 2. 3. 7. 67, 1. 95, 1), ad quem Cersebleptes generis originem referebat, repetitum agnovit Per. Ceterum Hoe. hunc Terem fortasse eundem esse qui in Philippi epistula (Dem. XII, 8—10) commemoraretur coniecit, sed ipse difficultates haud sane leves quae huic opinioni obstarent indicavit. Unum ex Cersebleptis filiis obsidem apud Philippum fuisse testatur Aeschines II, 81, sed nomen tacet. P. 3 Cotyis filius, Odrysarum rex a. 359—341 a. Chr. Apud scriptores ubique Κερσοβλέπτης scribitur, sed in titulo Athen. C. I. Att. IV, 2 p. 23 n. 65 *b*, 10. 18. 20 item Κερσεβλέπτης est. Simile nomen Κερσίβαυλος regulus quidam Lysimachi aetate gessit (Head hist. numm. p. 241). Perdr. 4 Anno 351/0 a. Chr. Cf. n. 140, 4. 8. 31 cum not. 55. 56. Perdr. 5 Εὐφράντ[ου] P. H., quod dialecto non accommodatum est.

---

914 Stela marmoris fusci, inventa Mytilenis intra castellum, asservatur in armamentario. Ed. W. R. Paton Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. II p. 2 n. 3.

Λεύκων καὶ οἱ παῖδες[1] α[ὐτοῦ Μυτ]|ιληναίοις ἔδοσαν τελ[εῖν

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. n. 129[1]. Cum probabile non sit, Leucona filios in societatem regni recepisse

πυρῶ]|ν ἑξηκοστὴν ἁπλῆν[2] καὶ [ἐνενηκο|σ]τὴν[3] ἀρχεῖον[4] [μέ]χρι δέ[κα μυριά|δων μεδίμνων -------------].

nisi extremo regni (387—347 n. Chr.) tempore, consentaneum est non multo ante medium saeculum a. Chr. quartum hoc privilegium Mytilenaeis datum esse. Pa. 2 I. e. dimidiam partem eius vectigalis, quod eis imponi solebat qui nullius privilegii beneficiis utebantur. Cf. Dem. XX, 32: ἐκεῖνος (Λεύκων ὁ ἄρχων Βοσπόρου) πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας ἑξηκοστήν. Athenienses multo maiore immunitatis beneficio affecit. 3 Supplevi, quia inter eos numeros, qui omnino in censum venire possunt, hic unus lacunam accurate explet. 4 Nomen hic nullo modo usitata vi de aedificio in quo magistratus aliquis sedem habet intellegi potest, nam manifesto appositio est relata ad vectigal cuius mentio proxime praecedit. Intellego igitur accessionem quandam vectigalis quae initio numeratur, dum certus frumenti exportati numerus expletus sit. Quod si verum est, in prima centum milia medimnorum $\frac{1}{60} + \frac{1}{90} = \frac{1}{36}$, in reliquis $\frac{1}{60}$ pretii vectigal est. Sed ambiguus haereo, num forte sic potius intellegendus sit locus, ut pro primis centum milibus nonagesima modo, pro reliquis sexagesima pretii pars vectigalis loco pendatur. Cum voce ἀρχεῖον sic usurpata comparaverim χαριστεῖον (n. 779, 3), δοκιμεῖον (n. 588, 96. 149). Ceterum vix multo plus quam centena milia medimnorum quotannis ex Bosporo Mytilenas exportari solita probabile est, siquidem quadruplum Athenas, quas multo maiore commeatu opus habuisse manifestum est, illinc devectum testatur Demosthenes XX, 32 αἱ τοίνυν παρ' ἐκείνου δεῦρ' ἀφικνούμεναι σίτου μυριάδες περὶ τετταράκοντ' εἰσί, καὶ τοῦτ' ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι.

---

915 Fragmentum stelae marmoris candidi, undique mutilum praeter latus sinistrum, inventum Delphis in puteo ad domum Pappaioannu. Ex suo et Bourgueti apographo ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XXII (1898) p. 260.

[-----------|. συ]νέ[ταξαν[1] πίνακ|α τ]ῶν ἀπ[ὸ Γυλίδα[2] νεν]ι-κηκ[ότ]ων τ[ὰ Πύθια[3]] | καὶ τῶν ἐξ ἀρ[χῆς τὸ]|ν ἀγῶνα κα-

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν, ita ut singuli versus quinas denas litteras habeant; Θ et O reliquis litteris minores. Supplementa omnia Homollio debentur. De aetate cf. not. 5. 1 Initium commode adumbravit H. his supplementis: [Ἔδοξε τῆι πόλει τῶ|ν Δελφῶν· ἐπεὶ Ἀρισ|τοτέλης Νικο-μάχο|υ Σταγειρίτης (rectius Σταγιρίτης scripsisset) καὶ Καλλισθένης Δαμο|τίμου Ὀλύνθιος ..|..............|. συ]νέ[ταξαν. 2 Cf. Schol. Pindari hypoth. Isthm. apud Boeckhium II p. 297 sq.: τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα διέθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς σὺν τοῖς Ἀμφικτύοσι τοὺς Κιρραίους καταπολεμήσας, ὠμούς τινας ὄντας καὶ βιαζομένους τοὺς περιοίκους, ἐπὶ ἄρχοντος Δελφοῖς μὲν Γυλίδα, Ἀθήνησι δὲ Σίμωνος (leg. Σιμωνίδου). Hom. 3 Aristotelis Πυθιονῖκαι vel Πυθιονικῶν ἀναγραφή

τασκ[ευα]|σάντων[4], ἐπαινέ[σαι] | Ἀριστοτέλην κ[αὶ Κ]|αλ[λι]σθένην[5] καὶ [στ]|εφανῶσαι. ἀνα[θεῖν]|αι δὲ τὸν πίν[ακα το]|ὺς ταμί[ας ἐν τῶι ἱε]|ρῶι με[ταγεγραμμέ|ν]ον [εἰς στήλην -------].

---

commemoratur apud Plutarchum Solon. 11, Diogenem Laërtium V, 26, Scholiastam ad Pindari Olymp. II, 87. Hesychium s. Βοῦθος περιφοιτᾷ. Hom. 4 Librum Aristotelis praeter nomina Pythionicorum etiam brevem narrationem de his sacris institutis habuisse, recte hinc colligitur. Sed num de ratione huius libri cum tribus illis qui in indice apud Diogenem Laërtium V, 26 sunt, Πυθιονῖκαι μουσικῆς α', Πυθικὸς α', Πυθιονικῶν ἔλεγχος α' recte iudicaverit Hom., magnopere dubito. Is enim primum titulum refert ad partem catalogi primo editum, ex quo postea additis reliquis victorum nominibus tertius (Πυθιονικῶν ἔλεγχος) factus sit; Πυθικὸν (λόγον) vero interpretatur id libelli bipartiti caput, quod ad auctores ludorum (τοὺς ἐξ ἀρχῆς κατασκευάσαντας τὸν ἀγῶνα) spectaverit. At ut in universum verum est, quod H. dicit, λόγον non necessario orationem esse, sic in eiusmodi titulis librorum a sacrorum sollennium appellatione derivatis tamen semper de oratione usurpatur (Δηλιακός, Ὀλυμπιακός, Παναθηναικός, Πανηγυρικός), numquam de commentatione. Itaque nulla necessitudo huic Πυθικῷ intercedit cum parte huius laterculi, quam omnino non fusam narrationem, sed brevem notationem ipsi indici in procemii aut tituli modum praemissam fuisse probabile est. 5 Callisthenem Olynthium avunculo adiutorem fuisse in Pythionicorum tabula concinnanda hinc demum didicimus. Qui cum utique non multo ante annum 365 a. Chr. natus sit (Cf. C. Müller Fragm. hist. Alexandri p. 1), anno 334 a. Chr. vero Alexandrum in Asiam comitatus ac postea nunquam cum Aristotele congressus, apparet fere intra annorum 340—334 a. Chr. spatium coniuncta eorum opera catalogum Pythonicorum elaboratum esse. Cui aetati scriptura huius tituli egregie convenit. Hom.

---

916 Stela marmoris candidi, fracta ab inferiore parte, eruta Delphis inter thesaurum Atheniensium et murum occidentalem periboli. Ex Colini apographo ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 470 n. II.

Θεός. Τύχ[α. | Δ]ελφοὶ ἔδωκαν | [Ν]εάρχωι Ἀνδροτ|ίμου[1]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν; O et Ω reliquis minores. 1 Nobilissimum Alexandri regis nauarchum designari patris nomen indicat. Cf. Arrian. Anab. III, 6, 5 καὶ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἔφυγε καὶ Νέαρχος ὁ Ἀνδροτίμου. Ind. 18, 4 ἐκ δὲ Ἀμφιπόλιος ἦγον οἵδε· Νέαρχος ὁ Ἀνδροτίμου, ὃς τὰ ἀμφὶ τῷ παράπλῳ ἀνέγραψε, καὶ Λαομέδων ὁ Λαρίχου καὶ Ἀνδροσθένης ὁ Καλλιστράτου. § 10 ναύαρχος δὲ αὐτοῖσιν ἐπιστάθη Νέαρχος

Κρητὶ[2] αὐτῶ||ι καὶ ἐκγόνοις π|ροξενίαν, προμα|ντείαν, προεδρί|αν, προδικίαν, ἀσ|[φάλεια]ν, ἀτέλειαν, | ---------.

Ἀνδροτίμου, τὸ γένος μὲν Κρὴς ὁ Νέαρχος, ᾤκεε δ' ἐν Ἀμφιπόλι τῇ ἐπὶ Στρυμόνι. P. 2 Confirmatur hic de Nearchi origine testimonium Arriani (not. 1) et Diodori XIX, 69, 1: παρακατέστησε δ' (Antigonus) αὐτῷ (Demetrio filio) καὶ συμβούλους τέτταρας, Νέαρχόν τε τὸν Κρῆτα καὶ Πύθωνα τὸν Ἀγήνορος —, πρὸς δὲ τούτους Ἀνδρόνικόν τε τὸν Ὀλύνθιον καὶ Φίλιππον, ἄνδρας πρεσβυτέρους καὶ συνεστρατευκότας τῷ Ἀλεξάνδρῳ πᾶσαν τὴν στρατείαν. Discrepantem memoriam Stephani Byzantii Λητή πόλις Μακεδονίας — τὸ ἐθνικὸν Λητaῖος· οὕτως γὰρ ἱστορεῖται Νέαρχος Λητaῖος, τῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος frustra coniecturis tentatam esse recte iudicat Perdr. Nam Κρηταῖος barbarum est, lacunam vero statuendam cum Meinekio ad locum et Svorono Num. de Crète ancienne I p. 145 omnibus nominibus improbabile. Errorem igitur hic haberi non Stephani, sed antiquioris scriptoris quo ille usus sit in propatulo est. Cui errori ansam dedisse Perdr. conicit quod Nearcho fortasse praedium dono datum esset a rege situm Letae, ut Coeno Polemocratis filio datum esse in Chalcidica discimus ex n. 178, 9. At si Macedonicam originem affectare voluisset, multo probabilius est eum se Amphipolitanum appellaturum fuisse. Immo ad similitudinen ethnicorum Λάτιος ab oppido Cretico Λατώ (n. 514, 6. 13. 57) derivati et Λητaῖος erroris originem referre praestat.

---

917 Stela exigua cum aëtomate, fracta infra, laesa a sinistra, eruta Delphis septentrionem et occidentem versus a monumento Gelonis (n. 910). Ex Bourgueti apographo ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 473 n. III.

[Θ]εὸς τύχαν ἀγαθάν. | [Δ]ελφοὶ ἔδωκαν Μαχάτα[ι][1] | Σαβαττάρα Εὐρωπαίωι | [Μ]ακεδόνι αὐτῶι καὶ ἐκγό||[ν]οις προξενίαν, εὐεργε||[σί]αν, προμαντείαν, προε||[δρ]ίαν, προδικίαν ποὶ Δε[λ|φοὺς] καὶ τὰ ἄλλα ὅσ[α καὶ | τοῖς ἄλλοις πρ]οξέ[νοις------].

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοχηδόν; ΟΘΩ reliquis minores. Scripturam titulum quarto a. Chr. n. saeculo vindicare testatur Perdr. 1 Nomen non infrequens apud Macedonas ut alia similis significationis. In familia regulorum Elimiotidis id usitatum fuisse scimus. (Cf. Droysen. Gesch. des Hellenismus III, 2, tab. II). Harpalum illum famosum ex ea gente fuisse, Machatae filium, constat. Quod si hic fratris eius ceteroqui ignoti filium avitum nomen gerentem agnoscemus, certe temporum rationes non refragabuntur; neque est, cur eum Europaeum vocari potuisse negemus. At frequentius est nomen, quam ut quicquam pro certo pronuntiari liceat.

918 Stela marmoris albi inventa in Artemisio Deliorum, fracta in duas partes (*a*, *b*), quae non contingunt quidem inter se, sed exigua modo pars lapidis inter eas periit. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 506.

a -------ει [ὑπ]ὲ[ρ τ]ο[ῦ] ἱε[ρ]ο[ῦ] | ἀγαθὸν ὅτι ἠδύνατο, καὶ νῦν[1] Δαμάρατος[2] | διατρίβων παρὰ τῶι βασιλεῖ Λυσιμάχωι[3] | χρείας παρέχεται Δηλίων τοῖς ἐντυγ‖χάνουσιν ἑαυτῶι καὶ τὸ ἱερὸν τιμᾶι διαφ[υ]‖λάττων τὴν τοῦ πατρὸς τοῦ ἑαυτοῦ πε|ρὶ τὸ ἱερὸν καὶ Δηλίους εὔνοιαν, ἐ[μφαν]ίζε[ι] | δὲ καὶ αὐτὸς παραγενόμενος ὅτι καὶ τῶι πατρὶ | καὶ αὐτῶι προσήκει τιμᾶν τὸ ἱερόν, καθάπε[ρ] ‖ καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν Λακεδαιμόνιοι | πλεῖστον λόγον ἐποιήσαντο τοῦ ἱεροῦ | ὅπως σωιζόμενο[ν ἔχ]ωσι[4] τὸ | ἱερόν, ἀναγγέλλει δὲ καὶ τὴν τοῦ βασιλέ|ως Λυσιμάχου εὔνοιαν, [ἣ]ν ἔχει περὶ τὸ ἱε‖ρόν, καὶ αὐτὸς ἐπαγγέλλε[ται συμβουλεύ]|σειν τῶι βασιλεῖ Λυσιμάχωι καὶ ---- | -------.

b --------ει | ----------- Δήλιοι ‖ εὔνοιαν, [ἀγαθῆι τύχηι[5], δεδόχθαι] τῆι | βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, ἐπαινέσαι Δημάρατον | Γοργίωνος[6] Λακεδαιμόνιον, ἐ[πεὶ εὐεργ]έτης | ἐστὶν τοῦ δήμου, καὶ στεφ[ανῶσαι αὐ|τὸν] δάφνης στεφάνωι τῶι [παρὰ τοῦ θε]οῦ[7] ἀρ[ε]‖τῆς ἕνεκεν καὶ ε[ὐνοίας ἧς διατε]λεῖ ἔχω[ν] | περὶ Δηλίους καὶ ε[ὐσεβείας τῆς εἰς] τὸ ἱερ[όν.] | ἀνειπεῖν δὲ τ[ὸν ἱεροκήρυκα τὸν στέ]φανον | Ἀπολλωνίοις [ἐν τῶι θεάτρωι. ὑπάρχειν] δὲ | αὐτῶι παρὰ [Δη]λ[ίοις προξενίαν καὶ γῆς] ‖ καὶ οἰκίας [ἔγκτησιν ----------] | καὶ π[ρο]εδ[ρί]αν [----------

---

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν; ΘΟΩ reliquis minores. De aetate v. not. 3. 1 Hinc merito colligit H., priora ad ea quae antea a patre maioribusque Damarati gesta essent spectasse. 2 Gorgionis f. Lacedaemonius (v. 22). De eius origine quae ex ipsius patrisque nomine collegit Hom. vide n. 285[3]. 3 Regnavit hic a. 306—281 a. Chr. n. Per quod totum spatium unum annum 295 fuisse, quo Lacedaemonii cum regibus exterarum gentium de rebus publicis egisse probabile esset, ideoque tum potissimum Damaratum ad regem missum esse videri tantaque apud eum gratia floruisse, ut Deliis egregia beneficia ab illo impetrare posset, observavit Hom. At secundum ea quae ipse acutissime de Damarati origine et fatis disputavit (cf. not. 2) minime probabile est, eum Lacedaemone legatum ad regem venisse. 4 Supplevi. [ἐ]ῶσι Hom. Verum id quidem neque magni laboris erat neque magnopere laudandum. 5 Supplevi. 6 Cf. n. 285[3]. 7 Cf. 294, 22.

καὶ] | προ[δικίαν ------ καὶ πρόσοδο]ν πρὸ[ς βουλὴν καὶ δῆμον -----] εἶναι δε αὐ[τῶι καὶ τὰ | ἄλλα πάντα----].

---

919 Lapis fractus in duas partes, quarum utraque inaedificata est in vico *Veluchovo* terrae Aetoliae, sito ad confluentes fluviorum qui hodie *Mornopotamos* et *Kokkinopotamos* vocantur, in domo N. Spyropuli. Ed. E. Cahen Bull. de corr. Hell. XXII (1896) p. 360.

[Βασιλέα Π]ύρρον[1] βασιλέως Αἰακ[ί]δα πόλις | [Καλλιπολ]ιτᾶν[2] ἀρετᾶς ἕνεκεν κ[αὶ ε]ὐεργεσία[ς | τᾶς εἰς αὐ]τάν.

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. 1 A. 295—272 a. Chr. Haud improbabiliter C. monumentum eo tempore erectum coniecit, quo Demetrius contra Aetolos fidelissimos aemuli sui socios arma tulit Pyrrhusque Macedones quibus Pantauchus praeerat in ipsa Aetolia fudit (Plutarch. Pyrrh. 7. Demetr. 41), i. e. anno 289 a. Chr. 2 Supplevi. Vallis fluvii, qui hodie *Mornopotamos* vocatur, ea Aetoliae pars, quae omnium maxime ad orientem vergit, a Calliensibus et Apodotis Aetolorum gentibus habitabatur, ita ut illi quidem septentrionalem partem usque ad fontes fluminis incolerent, hi vero meridiem versus usque ad fines Naupactiorum pertinerent. Quare parietinae illae ad confluentes Mornopotamon et Kokkinopotamon sitae ab utriusque gentis confinio non magno intervallo afuerint. Iam cum K. Bursian Geogr. v. Gr. I p. 142 eas ad Aegitium Apodotorum caput retulisset, Ca. hic [Αἰγιτ]ιτᾶν supplevit. Quod probare nequeo cum quia spatii rationibus non accommodatum est, tum quia ethnicum Αἰγιτίτας neque usquam traditum est neque recte formatum. Nam a nominibus oppidorum in -ιον cadentibus plerumque quidem ethnica derivantur aut ut Βυζάντιος a Βυζάντιον aut ut Σουνιεύς a Σούνιον; et si quando in -της exeunt, Ζεφυριώτης Πηλουσιώτης sim. sonant. Non obstat Ἀμφαξῖτις apud Strabonem VII fr. 11 p. 329 fr. 23 p. 330 Cas., cum quia non a ficticio oppido Ἀμφάξιον, sed a locutione ἀμφ' Ἀξιόν descendere ipse Steph. Byz. verbis δύο μέρη λόγον indicat, tum quia Ἀμφαξίους, non Ἀμφαξίτας ipsos incolas se appellasse nummi demonstrant (Cf. Meineke ad Steph. Byz. s. v.). Quare sumpsi illa rudera Calliensium potius oppidi principalis esse, quod modo Καλλίπολις (Liv. XXXVI, 30, 4. Appian. Syr. 21. Stephanus Byz. Κόραξ) modo Κάλλιον (Pausan. X, 22, 6. Steph. Byz. Σόλλιον) aut Καλλίαι (Stephanus Byz. s. v.) appellatur.

---

920 Lapis evolsus ex muro substructionum templi Delphici. Supra hunc titulum decretum Amphictionum. Ed. P. Foucart Bull.

de corr. Hell. VII (1883) p. 426. Cf. quae disputavit H. Pomtow Philologus LVII p. 648.

Θεοῖς. | [Δε]λφοὶ ἔδωκαν Κύλλωνι Κύλλωνος Ἠλείωι[1] αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις | [π]ροξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέ|λειαν πάντων, καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ||εργέταις. ἄρχοντος Καλλικλέος[2], βουλευόντων Α[ἰσχ]ριώνδα, | Ξένων[ος, Ἀ]μφιστράτου.

---

1 Huius hominis magnas fuisse partes in evertenda Aristotimi Elei tyrannide, qui Antigoni Gonatae favore et auxilio dominationem in patria sua obtinuerat, demonstravit Po. collatis Paus. V, 5, 1: τὸν δὲ Ἀριστότιμον μῆνας τυραννήσαντα ἓξ καταλύουσιν ἐπαναστάντες Χίλων καὶ Ἑλλάνικος καὶ Λάμπις τε καὶ Κύλλων (Κύλως Vb, Κύλων reliqui codd. em. Po.). οὗτος δὲ καὶ αὐτοχειρίᾳ τὸν τύραννον ἀπέκτεινεν ὁ Κύλλων (Κύλων codd.) ἐπὶ Διὸς Σωτῆρος βωμὸν καταφυγόντα ἱκέτην. VI, 14, 11: ἀνέθεσαν δὲ καὶ τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν Κύλλωνα (Κύδωλα Va, Κύδωνα reliqui), ὃς ἀπὸ τῆς Ἀριστοτίμου τυραννίδος ἠλευθέρωσεν Ἠλείους. Plutarch. de mulier. virtut. p. 253 A ὁ τ' Ἀριστότιμος πυθόμενος Κρατερὸν αὐτῷ βοηθοῦντα μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐν Ὀλυμπίᾳ καταστρατοπεδεύειν, οὕτως ἐξεθάρσησεν, ὥστ' ἄνευ δορυφόρων εἰς τὴν ἀγορὰν προελθεῖν μετὰ τοῦ Κύλλωνος (Κύλωνος cod. et hic et infr.). ὡς μὲν οὖν συνεῖδε τὸν καιρὸν Ἑλλάνικος, ὃ μὲν ἦν σημεῖον αὐτῷ πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐπιχειρεῖν συγκείμενον οὐκ ἔδωκε, λαμπρᾷ δὲ τῇ φωνῇ καὶ ἅμα τὰς χεῖρας προτείνων ἀμφοτέρας 'τί μέλλετε, ἄνδρες ἀγαθοί; καλὸν τὸ θέατρον ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίσασθαι'. πρῶτος μὲν οὖν ὁ Κύλλων σπασάμενος τὸ ξίφος παίει τινὰ τῶν ἑπομένων τῷ Ἀριστοτίμῳ· Θρασυβούλου δὲ καὶ Λάμπιδος ἐξ ἐναντίας ἐπιφερομένων ἔφθη μὲν ὁ Ἀριστότιμος εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν καταφυγών· ἐκεῖ δ' ἀποκτείναντες αὐτὸν καὶ τὸ σῶμα προβαλόντες εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκάλουν τοὺς πολίτας ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Sine Cyllonis nomine rem narrat Iustinus XXVI, 1, 8 sqq.. Nomen Κύλλων aliis similibus (Κύλλας, Κυλλήν, Κύλλης, Κυλλίας, Κύλλος, Κυλλώ) allatis defendit Po. Mihi hypocoristicum ad Κυλλάνιος (n. 346, 5. 513, 10) aliudve nomen a Cyllene Eleorum portu derivatum redire videtur. Eundem hominem apud scriptores et in hoc titulo designari eo certius est, quia Pausanias statuam Cyllonis ab Aetolis Olympiae dedicatam commemorat. Nam illa aetate eisdem hominibus et ab Aetolis et a Delphis honores haberi consuevisse demonstrat Po. 2 Illa de Aristotimi nece anno 268 a. Chr. n. accidisse videntur. Quare cum constet, Calliclem per Pythiorum tempus in magistratu fuisse, aut 266 aut 262 eius annum fuisse existimabimus. Cf. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXLV (1897) p. 828.

---

921 Pars stelae lapidis caerulei mutila a superiore et a dextra parte, integra a sinistra et ab inferiore, ipsa rursus fracta in duas partes sinistram et dextram, effossa anno 1896 Therae in cisterna

ante Apollinis Carnei templum sita. Ed. F. Hiller von Gaertringen Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III p. 79 n. 328.

[------- | .... π]οιεῖν[1] .. ε[........ ἐ]ν Κ[ρήτηι --------- ----------δια|σαφ]ήσοντα[2] τὸ γεγονός, ὃς παρ' Ἀ[λλαριώταις ἔφη αὐτοὺς[3] ἀρχὴν μὲν | αἰ]χμαλώτους εἶναι, τριετοῦς δὲ [χρόνου διελθόντος οἱ Ἀλλαριῶται | μ]εταδόντες αὐτοῖς τοῦ τό[που ἠλευθέρωσαν αὐτοὺς ἅτε οὐ μό]‖νον συνειδότας, ἀλλὰ καὶ σ[υνδιαπράξαντας ----------- τοὺς ἀγῶ]‖νας· λαφύρων δ' οὐ φάσκειν παρε[σκομιεῖσθαί τι[4]· καὶ οὐ δύνα]‖ται[5] ἀπάγειν τὰ σώματα οὐδ[ὲ οἷός τέ ἐστι[6] οὐδενὶ τρόπωι ἐκείνους] | πεῖσαι

Litterae volgares praeter ΞΓ, non dispositae στοιχηδόν; ΘΟΩ passim, sed non ubique, reliquis litteris minores. Extremae hastae lineolis obductis ornatae. Vs. 1. 2 supplevit A. Wilhelm., v. 5. 8—20 egregio acumine restituit U. de Wilamowitz, a cuius supplementis vix unquam erat cur discederem. 1 Epistulam hanc esse a nauarcho Ptolemaei Philadelphi (283—247) aut Euergetae (247—222 a. Chr.) datam summa cum probabilitate statuit H. Sed quod ad praesidii Theraei ducem datam dicit, id cum plurali ἐρρωσθε v. 20 adversa fronte pugnat. Quare ad magistratus, senatum, populum Theraeorum potius litteras datas existimaverim. Qui cum Cretenses praedones ex ipsorum insula multos homines captos avexissent, regis Ptolemaei, cuius in dicione tum insula erat, praefectum precibus adierant ut eos recuperarent. 2 De homine ab illo classis praefecto, qui haec scripsit, in insulam Cretam misso ut captivos repeteret, haec intellegenda videntur. 3 Milites captos intellegit H.; mihi cives potius Theraei esse videntur (not. 1). 4 Retinui supplementa Hilleri, quia aliud melius mihi non succurrebat, sed hoc enuntiatum obscurum esse non infitior. 5 Pluralem δύναν]ται posuit H., qui sibi persuasit subiectum huius verbi illos captivos esse, τὰ σώματα vero (v. 8) de servis intellegit quibus captivi ab Allariotis libertate donati una cum his per latrocinia potiti essent. De his servis rixam ortum esse, num cum iis Theram redire liceret, quod ipsi captivi petebant, Allariotae concedere nolebant. At σώματα non servos esse, sed ipsos illos captivos apparet ex v. 10 sqq. [μήπως συμ]βῆι ἐξαχθ[έ]ντα ἐ[ξ]ανδραποδισ[θῆναι τὰ σώματα, ὥστε μηκέτι λυ]τρωθῆναι δύνασθαι. Nam hic neque ἀνδραποδισθῆναι neque [λυ]τρωθῆναι in servos cadit, quos illi neutiquam liberare sed retinere in servitute et secum ex Creta abducere velint. Immo sic se res habebat. Quos ille redimere voluerat captivos, eos manumissos a se dicebant Allariotae; at id verum non esse, sed fraudulenter ab illis praetexi ut negare liceret se illos reddere posse, suspicabatur qui epistulam scripsit. Quare nisi Allariotarum postulatis satis fecisset, verendum erat, ne illi captivos peregre venderent, qua re omnis spes eos recuperandi eximeretur. Qui igitur nequit persuadere Allariotis ut sinant illos captivos abduci, idem ille legatus est, de quo v. 2 sqq. verba fiunt. 6 Supplevi; οἷοί τέ εἰσιν H. Cf. not. 5.

ἀποδοῦναι τὰ σώμα[τα, ἐὰν μὴ κομίσωνται τοὺς παρ' ἡ]|μῖν ὄντας αἰχμαλώτους, οὓς εὐ [------------ ἀγγελθέντων] || οὖν τούτων ἡμῖν ἀγωνιάσαντ[ες ---------- μήπως συμ]|βῆι ἐξαχθ[έ]ντα ἐ[ξ]ανδραποδισ[θῆναι τὰ σώματα, ὥστε μηκέτι λυ]|τρωθῆναι δύνασθαι[7], ἀναγκαῖον [δὲ ὁρῶντες τὰ ἀξιωθέντα τοῖς ἀπά]|ξουσιν συγχωρεῖν ἀπεστέλλομ[εν πρὸς αὐτοὺς ------,] | ὄντων δὲ ἡμῶν [π]ερὶ ταῦτα κατ[ὰ τύχην ἀγγέλωι παρ' αὐτῶν ἀφιγ]||μένωι κοινολογ[η]θέντες συναπε[στείλαμεν πρέσβεις εἰς] | τὴν Ἀλλαρίαν, σ[υ]νχωρηθέντων δὲ [ὧν ἠξίωσαν[8], ἐν οἷς καὶ ἡ]|μεῖς συνεμείν[α]μεν, ἐκομισάμεθ[α τὰ παρ' ἐκείνοις σώματα ἀντὶ τοῦ] | περὶ αὐτῶν συνχωρηθέντος ἀνη[λώματος· τὰ δὲ σώματα τὰ παρ' | ἡ]μῖν ὄντα ἀπεδώκαμεν· τούτων [Ἑλληνικὰ μὲν ἦν --------,] || τὰ δὲ λοιπά, ὄντα με', ἀλλόγλ[ωσσα]. | ἔρρωσθε[9].

7 Cf. not. 5. 8 Supplevi. πάντων -- Wil. 9 Cf. not. 1.

922 Stela marmoris albi fracta in plures partes, sed ita ut nihil deperierit, inventa Delphis in muro substructionum qui est septentrionem versus a templo Apollinis. Ex Th. Homollii apographo ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 476 n. IV.

[Ἄ]ρχοντος Ἀριστίωνος, βουλευόν|των Εὐαγόρα, Αἰακίδα, Μαντία, Δί|ωνος, Ἐπικράτεος, ἔδοξε τᾶι πό|λει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελε||ίωι σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐ|πειδὴ Κότυς Ῥαίζδου, Θραικῶν | βασιλεύς[1], ἔν τε τοῖς πρότερον | χρόνοις εὔνους ὢν διετέλε[ι] | τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾶι πόλει καὶ το||ῖς ἰδίαι παραγινομένοις πο|τὶ αὐτὸν φιλανθρώπως χρεί|μενος[2], καὶ νῦν

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ Φ Ω non dispositae στοιχηδόν; Θ Ο Ω reliquis minores. Hanc litteraturam tertii a. Chr. n. saeculi esse recte iudicat Perdr. Sed eum iniuria de altera illius saeculi parte cogitare, cum monumentum prioris potius partis sit, adnotat H. Pomtow apud B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten II p. 779. 1 Rex praeterea ignotus; nam ex duobus huius nominis quos ante imperatorum aetatem novimus, alter, Cersebleptis (n. 913, 4) pater (382—359 a. Chr.) antiquior, alter, Persei in bello contra Romanos socius, recentior est quam ut hic in censum venire possit. Sed sine dubio hic quoque Cotys Odrysarum rex fuit. Perdr. 2 Cf. n. 306, 72. 337, 6. 589, 8.

παραγενόμε|νος Τύριλλος ὁ Νεαπολίτας[3] | ἐνεφάνισε τὰν αἵρεσιν ἂν ἔ||χει ποτί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πό|λιν, δεδόχθαι τᾶι πόλει, ἐπαι|νέσαι Κότυν Ῥαίζδου Θραικῶν | βασιλέα· ἀνανεώσασθαι δὲ | καὶ τὰν ὑπάρχουσαν αὐτῶι προ||ξενίαν καὶ εἶμεν αὐτὸν πρόξε|νον καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους καὶ | ὑπάρχειν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις πρ|ομαντείαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσι||ν οἷς ἁ πόλις τίθητι, καὶ τὰ ἄλλα ὅ|σα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος. ἀ|ναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισμα | ἐν στάλαι καὶ ἀναθέμεν ἐν || τῶι ἐπιφανεστάτωι τόπωι | τοῦ ἱεροῦ.

3 Neapolin e regione Thasi sitam (n. 49, 2), quae antiquitus Thasiorum erat, sed inde a Philippi Amyntae f. regno Macedoniae adiuncta, qua Philippenses portu utebantur, haud improbabiliter intellegit Perdr.

---

923 Lapis effossus Thermi Aetoliae. Exscripsit G. Sotiriadis, cuius ex apographo ed. O. Kern Inschr. von Magnesia p. XIV n. LIV *a*.

Στραταγέοντος Ἀγελάου Ναυπακτίου τὸ | δεύτερον[1], ἱππαρχέοντος Πολεμάρχου Θυ|ρισκαίου[2], γραμματεύοντος Σκόπα Τριχονέος[3], | ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς· ἐπειδὴ Μάγνητες οἱ ἀ||πὸ Μαιάνδρου ἀποστείλαντες πρεσβευτὰν | Μνασιπτόλεμον καὶ Ἱππόνικον[4] τάν τε οἰκειότα|τα τὰν ποτὶ τὸ ἔθνος ἀνενεώσαντο

1 Primum praetor fuit hic homo, quem Polybius IV, 16, 10. V, 3, 1. 103, 9—105, 1. 107, 5 sqq. commemorat, anno 217 a. Chr., secundi magistratus annus ignoratur, sed ex annis 216—212 et 208—205 a. Chr. aliquem fuisse apparet, quia reliquorum omnium praetores noti sunt. 2 Idem ethnicum redit in decreto Amphictionum Bull. de corr. Hell. XX p. 620 n. 1, 4, ubi inter hieromnemones Aetolorum est [---- ἀν]δρου Θυρισκαίου. 3 Praetor Aetolorum annis 219 (Polyb. IV, 27, 1. 37, 2), 211 (Liv. XXVI, 24, 7) et medio fere postremo saeculi tertii decennio (Polyb. XIII, 2, 1). Postea in Aegyptum se contulit et mercennariis regiis, quos in antiqua patria conduxerat (Polyb. XV, 25, 16. Liv. XXXI, 43, 5), in bello praefuit. Cum Agelao (not. 1) una in rebus publicis versatum deprehendimus ap. Polyb. IV, 16, 11. V, 3, 1. Multo frequentius coniunctim cum Dorimacho propinquo suo (Polyb. IV, 5, 1) commemoratur, quocum ei per multos annos intimam omnium consiliorum communionem intercessisse videmus (Polyb. IV, 6, 7. 9, 8. 14, 4. 19, 12. V, 11, 2. XIII, 1, 2. 1 *a*, 1). 4 In titulis Magnesiae repertis nusquam hos duumviros occurrere adnotat K.

καὶ τὰν εὔ|νοιαν ἐνεφάνιζον, ἂν ἔχοντι ποτὶ τὸ κοινὸν | τῶν Αἰτωλῶν Μάγνητες, δεδόχθαι τάν τε φιλί||αν τὰν ποτ' αὐτοὺς διαφυλάσσειν καὶ τὰν πό|λιν αὐτῶν καὶ τὰν χώραν ἱαρὰν καὶ ἄσυλον εἶμεν, καθ' ὅτι οἱ | πρεσβευταὶ ἐπαγγέλοντι, καὶ μηθενὶ ἐξουσίαν εἶμεν | Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικεόντων ἄγειν | μηθένα ἐκ τᾶς χώρας τᾶς Μαγνήτων μηδαμόθεν ὁρμω||μένους μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλασσαν· εἰ δέ τίς | κα ἄγῃ, τὰ μὲν ἐμφανέα ἀναπράσσειν ἀεὶ τὸν στρατα|γὸν τὸν ἔναρχον, τῶν δὲ ἀφανέων τοὺς συνέδρους κατα|δικάζοντας ζαμίαν, ἂν κα δοκιμάζωντι, ὡς τὰ κοινὰ | βλαπτόντων, καὶ ἐκπράσσοντας τὰς καταδίκας καὶ ἀποδι||δόντας τοῖς ἀδικουμένοις κυρίο(υ)ς[5] εἶμεν. δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς | καὶ ψᾶφον ἱερομναμονικὰν ἐν τοὺς Ἀμφικτύονας[6], τὸ δὲ ψάφισμα τό|δε ἀναγράψαι καὶ ἀναθέμεν ἐν Θέρμον καὶ ἐν Δελφούς.

---

5 Emendavi. κυρίοις lapis, quod retinuit K. Sed apparet, lapicidam propter propinquitatem dativi τοῖς ἀδικουμένοις lapsum esse. 6 Quo pacto Aetoli hic suffragii Amphictionici in aliquem deferendi iure utantur, ambigas. Nam verum quidem est, penes illos tum, quia maiorem partem omnium suffragiorum in hieromnemonum consessu habebant, omnium rerum Amphictionicarum summum arbitrium fuisse. Sed ea ipsa de causa non erat cur de eius modi rebus alibi atque in consilio Amphictionum deliberaretur. Quare Aetolos unum ex eis suffragiis, quibus ipsi utebantur, Magnetibus concessisse existimo, quae res sane ipsorum arbitrii erat.

---

924 Stela lapidis calcarii, fracta ab inferiore et inde a versu 20 a dextra parte; praeterea periit angulus sinister superior. Inventus lapis Delphis iuxta viam hodiernam quae est infra thesaurum Cnidiorum. Ex apographo Perdrizeti, collato ectypo chartaceo ab eo transmisso, ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 622 n. 2.

Θεοί. | [Ἄρχον]τος ἐν Δελφοῖς Πολυκλείτου[1], ἱερομναμονού[ν]-

---

Litterae volgares praeter ΞΠ, non dispositae στοιχηδόν. O minore modulo quam reliquae exarata. 1 Cleodami Polycliti f., qui anno 188/7 a. Chr. in magistratu fuit (n. 268, 122. 125. 130. 144), patrem hic agnoscit Hom., perquam probabiliter, quia hoc decretum intra annorum 210—205 a. Chr. spatium exaratum esse paene certum est (not. 2. 3).

των[2] . . .]βόλου Φαρσαλίου[3], Πολεμάρχου Ἐλαίου[4], Φ[αλ]α-
κρίω|[νο]ς Παροχθέου, Πειθιμένεος Θεστιέος, Φίλωνος Φυσκέ||[ο]ς,

---

2 Duodecim Aetoli, bini Delphi et Boeoti, singuli Chii et Athenienses sunt. Chiorum hieromnemones comparent primum in decretis Amphictionicis annorum fere 260—240 a. Chr., deinde rursus ab anno 230 a. Chr., cum decennio interiecto, cuius non minus quam sex annorum laterculi exstant, nusquam inveniantur. Atque hic quidem recentiorem ex illis duabus aetatibus unam in censum venire ex numero Aetolorum hieromnemonum colligitur. Etenim cum anno 278/7 a. Chr. duo fuissent, brevi post novem facti sunt, qui numerus constanter servatus est ad annum fere 240 a. Chr. Proximo decennio quinque fuerunt, post annum 232 a. Chr. augeri rursus coepit numerus, ut primo septem, deinde undecim, denique circa annum 227 quattuordecim essent. Cf. H. Pomtow, Jahrb. f. Phil. CXLV (1897) p. 847. Vides duodenarium numerum in nullam aetatem quadrare, quae anno 230 a. Chr. antiquior sit. Ex altera parte cum in continuo ordine archontum Delphorum qui a 197 ad 168 a Chr. pertinet (cf. n. 268) Polyclitus non sit, post Persei tempora vero longe alia fuerit amphictioniae Delphicae condicio (n. 293), sequitur ut hic titulus uni ex postremis tribus tertii a. Chr. n. decenniis vindicetur. Accuratiora vide not. 1. 3. 10. 3 Pharsalus Thessalorum fuit cum antiquitus tum etiam per belli socialis (220—216 a. Chr.) tempora. Cf. Polyb. V, 99, 3: ἡ δὲ πόλις αὕτη (Thebae Phthiotides) κεῖται μὲν οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπέχουσα Λαρίσης ὡς τριακοσίους σταδίους, ἐπίκειται δ' εὐκαίρως — τῆς μὲν Μαγνησίας τῇ τῶν Δημητριέων χώρᾳ, τῆς δὲ Θετταλίας τῇ τῶν Φαρσαλίων καὶ Φεραίων· ἐξ ἧς καὶ τότε, κατεχόντων αὐτὴν τῶν Αἰτωλῶν καὶ συνεχεῖς ποιουμένων τὰς ἐπιδρομάς, μεγάλα συνέβαινε βλάπτεσθαι τούς τε Δημητριεῖς καὶ τοὺς Φαρσαλίους, ἔτι δὲ Λαρισαίους. Neque per illud bellum ab Aetolis captam esse credibile est. Sed eam aliquot annis post in Aetolorum potestate fuisse inde apparet quod et in hoc titulo et in alio decreto Amphictionum (Bull. de corr. XVIII p. 241 n. 508, 4 Πολλέα Φαρσαλίου) Pharsalii occurunt inter Aetolorum hieromnemones. Quae cum ita sint, per belli a Romanis et Aetolis contra Philippum gesti tempora (212—205 a. Chr.) illi oppido potiti esse videntur, qua de re si Polybii libros integros haberemus sine dubio accuratiora sciremus. Sed sub finem saeculi rursus in potestate Philippi fuit, qui oppido post pacem anni 205 a. Chr. per dolum potitus videtur. Certe eius possessionem non legitimam visam esse ex eis apparet, quae anno 196 a. Chr. de hac re acta sunt. Etenim cum reliqua, quibus in illa regione potitus erat Philippus, Thessalis tunc demum a Macedonum imperio liberatis attribuerentur a Flaminino, Pharsalus tamen et Thebae Phthioticae exceptae sunt, quia iure Aetolorum esse existimabantur: Polyb. XVIII, 3, 12. 8, 9. 38, 3. 47, 7: Θετταλοῖς δὲ μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας προσένειμαν ἀφελόμενοι Θήβας τὰς Φθίας καὶ Φάρσαλον· οἱ γὰρ Αἰτωλοὶ περί τε τῆς Φαρσάλου μεγάλην ἐποιοῦντο φιλοτιμίαν, φάσκοντες αὐτῶν δεῖν ὑπάρχειν κατὰ τὰς ἐξ ἀρχῆς συνθήκας, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ Λευκάδος. Hic αἱ ἐξ ἀρχῆς συνθῆκαι manifesto spectat ad foedus anni 212 a. Chr., quo Romani cum Aetolis pepigerant, ut oppida et agri, quos hoc bello de hoste cepissent, Aetolis cederent, mancipia vero Ro-

Λαμίου[5] Λυσιμαχέος, Θρασυβουλίδα Στρατίου, Ἀρχιδά|μου Καλλιπολίτα[6], [Ν]ικάρχου[7] Πτολεμαιέος[8], Λέωνος .εκ.|ριέος, Τιμομάχου Ὁμιλιάδα[9], Ἀριστάρχου Ἀμβρακιώτα[10], Δελ|φῶν Παρνασίου[11], Βαβύλου[12], Χίων Λεωχίδου, Βοιωτῶν Φιλοξε(ν)ίδ|ου[13], Νίκωνος, Ἀθηναίω[ν Με]νάνδρου, γραμματεύοντος || Μοσχίωνος Ἡρακλειώτα, ἔδοξεν τοῖς Ἀμφικτιόνοις· ἐπειδὴ | Λεωχίδης Ἀναξιάδου Χῖος ἀποσταλεὶς ἱερομνάμων ὑπὸ τᾶς | πόλιος τᾶς Χίων τά τε κατὰ τὰς θυσίας καλῶς καὶ λαμπρῶς | συνετέλεσεν, οὐδεμίαν ὑπερβολὴν καταλείπων φιλοτιμί|ας τὰν πᾶσάν τε σπουδὰν ποιούμενος τᾶς εἰς τὸ δαιμόνιον || εὐσεβείας, ἐπεμελήθη δὲ τᾶς θεραπείας τῶν ἀναθημάτ|ων, τοῦ τε βωμοῦ[14] καὶ τῶν ἄλλω[ν π]άντων ὧν ἀνέθηκεν ά πό|λις ά Χίων, τάς τε δίκας μετὰ τῶν συνιερομναμόνων τὰς μὲν | διέλυσε τὰς δὲ

---

manis. Confirmatur igitur Polybii testimonio per illud bellum Pharsalum ab Aetolis expugnatam esse. Cf. B. Niese Gesch. der griech. u. makedon. Staaten II p. 503 not. 1. 4 In alio titulo Amphictionico tempore suppari C. I. G. 1689 (Pomtow Jahrb. CXLV p. 548 sqq.) v. 3 [Ἐ]λαιεὺς hieromnemonis Aetoli ethnicon est, quod Pontow refert ad portum Ἐλαία situm non procul ab Ambracia, praesertim quia illic quoque, ut hic, Ambraciota inter Aetolorum hieromnemones reperitur. Varietas ethnici (Ἐλαιεύς, Εἰλαῖος) dubitationem movet, sed haud pauca eiusmodi exempla exstant. Cf. Μονδαιεῖς n. 453, 9. 16. 18 et Μονδαιᾶται n. 793, 2. In titulo Dodonaeo apud Carapanum Dodone I p. 202, tab. XXVII n. 2, 9 Πείαν(δρ)ος Ἐλεαῖος inter Thesprotos est. Po. Hom. 5 Hoc Hom. agnovit in ectypo, cum Perdr. ΔΑΤΑΙΟΥ legisset. 6 Cf. n. 919[2]. 7 Sic Hom. ex ectyp. Perdr. legit .. ΜΑΡΧΟΥ. 8 Oppidum ignotum Aetoliae, in qua regione tamen nomina similis originis Lysimachiam (v. 4. K. Bursian Geogr. von Griechenland I p. 135) et Arsinoen Bursian. l. l.) fuisse scimus. 9 Cf. I. G. Sept. III, 227, 3. 229, 3. Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 130, 2. Oppidulum est regionis Oetaeae, quod cave confundas cum Thessalico sive Magnetico ad radices Pelii sito, cui nomen est Ὁμόλη vel Ὁμόλιον (cf. n. 140, 155. 790, 2. 71). 10 Ambracia cum inde a Pyrrho Aeacidae f. sedes regum Epiri fuisset, in Aetolorum potestatem pervenit certe ante annum 219 a. Chr., quo Philippus Demetrii f. rex ea potiri conabatur (Polyb. IV, 61, 2 sqq.); illi eam tenebant dum anno 189 a. Chr. a Romanis duce M. Fulvio Nobiliore capta est. Cf. not. 4. 11 Idem fuisse videtur buleuta annis archontum Callieri et Thessali (Bull. de corr. Hell. VI p. 219 n. 51, 6. E. Curtius Anecd. Delph. p. 83 n. 66, 6). Hom. 12 Tabula tempore suppar, quae item laudes hieromnemoni Chio ab Amphictionibus decretas continet, Bull. de corr. Hell. XX p. 620 n. 1, 1 [ἄρχοντος ἐ]ν Δελφοῖς Βαβύλου praescriptum habet. Hom. 13 ΦΙΛΟΞΕΙΓ|ΟΥ. 14 Arae marmoreae pars effossa est Delphis cum titulo Χῖοι Ἀπόλλωνι τὸν βωμόν. Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 617.

διέκρινε δικαίως κατὰ τοὺς νό[μ]ους, διε[τ]έλει | δὲ καὶ χρείας παρεχόμενος πάντοις τοῖς ἀφικνουμένοις εἰς τὰ‖μ πόλιν[15], ἀπόδειξιμ ποιούμενος τᾶς εὐνοίας ἂν ἔχει [εἰς τὸ κοιν]ὸν | τῶν Αἰτωλῶν καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφικτίονας· (ἔ)ν [τε πάσαι[16] τᾶι ἀρ]‖χᾶι διατετέλεκεν τοῖς τε ἱερομναμόνοις καὶ [τοῖς] ἄλ[λοις ἐν] | πολλοῖς καὶ μεγάλοις χρήσιμος ὤν, καὶ λέγων καὶ [πράττων ἀεὶ] | τὰ συμφέροντα τοῖς Ἀμφικτιόνοις καὶ παρεχόμε[νος αὑτὸν ἄξιον] ‖ ὄντα τᾶς πόλιος τᾶς Χίων καὶ τῶν Αἰτωλῶν· [ὅπως οὖν τὸ κοινὸν] | τῶν Ἀμφικτιόν[ω]ν φαίνηται τᾶς εὐχαριστίας τ[ᾶς ποτὶ τοὺς εὐερ]‖γέτας καλῶς [προεσ]τακὸς[17] καὶ τιμὰς ἀπο[νέμον αὐτοῖς ἀξίας] | τᾶς ἐν αὑτοὺς [φιλο]τιμίας, ἐπαινέσαι [μὲν τὰμ πόλιν τὰν Χίων ἐπὶ] | τᾶι ἀποστολᾶι τοῦ ἀνδρός, ἐπαινέσαι δ[ὲ καὶ αὐτὸν Λεωχίδην] ‖ Ἀναξιάδου Χῖον[18] καὶ στεφανῶσαι χρυ[σέωι στεφάνωι καὶ εἰκόσι] | χαλκέαις δυσί· τὸν δὲ στέφανον ἀ[ναχαρῦξαι τοῖς Σωτηρί]‖οις ἐν τῶι ἀγῶνι τῶι γυμνικῶι κα[ὶ τοῖς Διονυσίοις ἐν τῶι θε]‖άτρωι, ἐπεί κα τῶν παίδων [οἱ χοροὶ μέλλωντι εἰσάγεσθαι, ὅτι | τοὶ Ἀμ]φικτίονες στεφαν[οῦντι ----------].

---

15 Delphorum, non Chiorum; nam cum ea quae ante scripta sunt manifesto ad tempus per quod hieromnemon fuerat referantur, hic si de alio tempore, quo domi commorabatur, diceretur, id definite significandum fuit. 16 IIN lapis. Supplevi et emendavi. (νῦ)ν [δὲ καὶ ἐν τᾶι ἀρ]χᾶι Hom., quod ita modo tolerabile esset, si antea diceretur de tempore quod fuit antequam magistratum iniret. Quod non ita est (not. 15). Alter similis titulus, de quo dixi not. 12, v. 26 ἔν τε τᾶι [ἀρχᾶι διατετέ]λεκεν τοῖς τε [ἱερομναμόνοις καὶ τ]οῖς ἄλλοις ἐν πολλοῖ[ς καὶ μεγάλοις χρήσι]μος ὤν habet. 17 Supplevit Hom. dubitanter. 18 Similibus decretis ab amphictionibus ornantur hieromnemones Chiorum Polyarchides (Bull. XX p. 620 n. 1), Hermocles Phaenomeni f. (ibid. p. 625 n. 4, 10) et tres alii quorum nomina perierunt aut mutilata sunt, ibid. p. 625 n. 3, 10 (....χον Ἡραγόρου). 626 n. 5, 11 (....... Ἀπολλωνίδου). 627 n. 6 (totum nomen intercidit).

---

925 Lapis triangulus qui partem efficiebat monumenti Messeniorum Delphici. Ex suo et Colini apographo ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 617. Cf. quae disputavit H. Pomtow Jahrbücher für Philologie CXLIII (1896) p. 617. 637. 758. 763.

Θεοί. | Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν σὺν ψάφωι τᾶι ἐννόμωι· ἐπειδὴ Μεσσάνιοι | στρατιώτας ἀπέστειλαν ὥστε συνδιαφυλάξαι

τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν[1] | καὶ ἐπὶ τούτων Ξενάρετον Τελεσάρχω, Ἐπιχάρη Φιλλία, τὸς βοαθοήσαντας ‖ τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾶι πόλει, καὶ τοῦτοι συνδιεφύλαξαν τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν | καλῶς καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἐνεδάμησαν εὐτάκτως, δεδόχθαι τᾶι πόλει, ἐπαινέσαι | τὰν πόλιν τῶν Μεσσανίων εὐσεβείας ἕνεκεν τᾶς ποτὶ τὸν θεὸν καὶ εὐνοίας τᾶς ποτὶ | τὰν πόλιν, καὶ εἶμεν Μεσσανίους εὐεργέτας τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος, καὶ δεδόσθαι αὐτοῖς | προμαντείαν, προξενίαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα ‖ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις δίδοται. ἄρχοντος Ἀλεξέα, βουλευόντων Λυσιμάχου, | Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα.

Θεός, τύχα. | Ἔδοξε τᾶι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾶι τελείωι σὺν ψάφωι τᾶι ἐννόμωι· ἐπειδὴ ἀποσταλέντων | ἀπὸ τᾶς πόλιος τῶν Μεσσανίων ἐπὶ τῶν στρατιωτᾶν ξεναγῶ Ξεναρέτω Τελεσάρχω, παστάτα[2] ‖ Ἐπιχάρεος Φιλλία ἁγεμόνων ὥστε βοαθοῆσαι τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾶι πόλει τό τε ἱερὸν συνδιεφύλα|ξαν καὶ τὰν πόλιν καλῶς καὶ ἀσφαλῶς καὶ τοὺς στρατιώτας εὐτάκτους παρεσκεύαξαν καὶ ἀνεν|κλήτους καὶ αὐτοὶ ἐνεδάμησαν ἀξίως καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τᾶς πόλιος· δεδόσθαι παρὰ τᾶς πόλιος | αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων | καὶ τἆλλα ὅσα [κ]αὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος δίδοται· ἄρχ[οντος Ἀλεξέα,] ‖ βουλευόντ[ων Λυσ]ιμάχ[ου, Ἀρχέ]λα, Λυσιδάμου, Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα.

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. 1 Hos titulos ut duos persimiles, sed mutilos, quos exhibet Pomtow (v. lemma) p. 617 n. 5 et p. 637 n. 30, ad res anno 207 et 206 a. Chr. gestas spectare post Pomtowii et B. Niesii (apud Pomt. p. 763) disputationes pro certo habendum est. Tum enim Messenii Aetolorum et Romanorum socii erant in bello adversus Philippum Macedonum regem gerendo (Polyb. VIII, 10, 1. 14, 1. Liv. XXVII, 30, 13. XXIX, 12, 14). Iam Aetolis Philippi incursione (Polyb. XI, 7, 2) pressis Messenios auxilio misisse milites, eosque oppidum et delubrum a Macedonum armis defendisse ex his titulis discimus. 2 I. e. παραστάτα, quae vox hic adiutorem et vicarium duci (ξεναγῷ) adiunctum significare videtur. Neque vero cum editore quadratarium in incidendo lapsum esse iudico, sed παρστάτας in παστάτας abiisse existimo eadem lege qua n. 802, 111 ἀστάς pro ἀνστάς est. Cf. etiam n. 587, 164 ἑστήσαντι. 803, 53 ἀστάσας.

926 Tabula lapidis calcarii leucophaei, qua olim vestita erat basis intus ex lapidibus minoribus et non laevigatis aedificata. Delphis. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 394.

[Τὸ] κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν Φι|[λο]ποίμενα Κραύγιος Με|γαλοπολί-ταν[1] ἀρετᾶς ἕνε|κεν καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς α[ὐ]|τούς.

Litterae volgares praeter ΠΣ et Ο minoris quam reliquae litterae mensurae. Supra titulum vestigia duorum versuum qui eidem fere fuerunt ac v. 1. 2 huius inscriptionis; namque lapicida titulum incohaverat, sed nescio qua de causa illud initium ipse rursus excidit et paullo infra denuo exorsus est. 1 Cf. n. 274[1]. 289, 3. 42.

---

927 Tabula marmorea cuius quattuor latera ita elaborata sunt, ut eam quondam parieti immissam fuisse appareat, inventa Magnesiae ad Maeandrum in theatro. Cum primum commemorasset F. Hiller von Gaertringen Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 13, decretum I (v. 1—15) ex Kernii apographo edidit et interpretatus est H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXXXIX (1894) p. 657, totum titulum O. Kern Inschr. von Magnesia p. 74 n. 91.

I [-------------- ἐπειδὴ Σωσι|κλῆς[1] ὁ ἐξαποσταλεὶς ὑ]πὸ τᾶς πόλιος τᾶς Μαγ[νήτων ἱερομνάμων[2] τὰν | ἐνδαμίαν ἐποιήσατο] καλῶς καὶ ἐνδόξως καὶ τὰ [κατὰ τὰς θυσίας συν|ετέλεσεν ἀξίως τᾶς] τε τῶν Μαγνήτων πόλιος κ[αὶ τοῦ συνεδρίου τῶν ‖ Ἀμ-

---

Quattuor tituli distinguendi sunt, spectantes illi quidem ad eandem causam Sosiclis Magnetis hieromnemonis: I (v. 1—15), etsi praescripta perierunt, tamen argumentum demonstrat decretum Amphictionum esse, quod Pithagorae archontis Delphorum nomen in fronte tulisse Po. collegit ex Wescher-Foucart inscr. rec. à Delphes 410, 1: στραταγέοντος Δικαιάρχου (v. hic v. 37), μηνὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα, μηνὸς Βυσίου, Πυθίοις. II (v. 16—23) Epistula Delphorum de eadem re ad Magnetas data. III (v. 24—35) Decretum gentis Aetolorum de eadem re. IV (v. 36—45) Epistula Dicaearchi praetoris Aetolorum ad Magnetas. 1 Idem paucis annis ante eum, quo hieromnemon fuit, cum fratre Aristodamo (v. 32) legatus iit ad Ithacenses (n. 257, 5. 24), Epidamnios (n. 259, 6. 7. 34), Corcyraeos (Kern Inschr. von Magnesia p. 34 n. 44, 9. 37), Cephallenas (ibid. p. 25 n 35, 4. 5. 27), Apolloniatas (ibid. p. 35 n. 45, 5. 18. 40). 2 De hieromnemonis loco ad Magnetas translato (intra annorum 216—205 a. Chr. spatium) cf. n. 923, 20.

φικτιόνων καὶ τ]ὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων [εὖ διετέλεσε, καὶ | τῶν ἀγωνοθετᾶν] καὶ τῶν συνιερ[ομν]αμόνων καλῶ[ς ἐπεμελήθη, ἐπαι|νέσαι Σωσικλῆ Διο]κλέος Μάγνητ[α καὶ] στεφανῶσα[ι αὐτὸν χρυσῶι | στεφάνωι ἀρετᾶς] ἕνεκεν καὶ εὐ[νοίας, ἇς] ἔχων διατελε[ῖ ποτὶ τοὺς | Ἀμφικτίονας, ἀνα]γορεῦσαι δὲ τὸν [στέφανο]ν Σωτηρίοις, κ[αθότι καὶ τοὺς ‖ ἄλλους στεφάνου]ς[3], ἐν τῶι ἀγῶνι τῶι [μουσ]ικῶι καθ' ἕκασ[τον ἐνιαυ|τόν, τὰν δὲ ἐπιμέ]λειαν τῆς ἀναγγελίας ποιεῖσθαι ἐμ Μ[αγνησίαι τὸν | ἀγωνοθέτην τῶ]ν Λευκοφρυηνῶν[4]. ὅπως δὲ καὶ ἐν τὸν ἀ[ίδιον χρό|νον φανερὰ ἦι τ]ὰ δεδογμένα, ἀναγράψαι τόδε τὸ δόγμ[α ἐν στάλας δύ|ο καὶ στᾶσαι τὰ]ν μὲν ἐν Δελφοῖς ἐν τῶι ἱερῶι, τὰν δὲ ἐ[μ Μαγνησίαι ἐν ‖ θεάτρωι· τὸ δὲ ἀ]νάλωμα τὸ ἐν τὰς στάλας δόμεν τὸ[ν ταμίαν].

II Παρὰ Δελφῶν.

[Οἱ ἄρχοντες Δ]ελφῶν καὶ ἁ πόλις Μαγνήτων τᾶι [βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι | χαίρειν· γ]ινώσκετε Σωσικλῆ τὸν παρ' ὑμῶν [ἀποσταλέντα ἱερο|μνάμονα τάν] τε θυσίαν τεθυκότα πλήρη, πρόβατα τ. . . . . ‖ . . . . καὶ τρία, καταξίως τοῦ τε θεοῦ καὶ ὑμῶ[ν, καὶ τὰν ἐνδαμίαν | ποιησάμεν]ον μετὰ πάσας εὐσεβείας καὶ τὰν ἀναστ[ροφὰν τὰν παρ' | ἁμῖν[5] ὡς ἁρμ]όζον ἦν τοῖς ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἐξαποστελλο[μένοις, καὶ ἁμὲς ἐ|κρίναμες] ὑμῖν γράψαι περὶ αὐτοῦ. [ἔρρωσθε].

III [Π]αρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰ[τωλῶν].

[Στρατ]αγέοντος Θόα Τριχονίου τὸ δεύτερον[6], Θερμικ[οῖς[7], ἱππαρχέ|οντος] Νικάνδρου Τριχονίου, γραμματευόντων τοῖς [συνέδροις . . | . . . Ὑ]παταίου, Μικκυλίωνος Φυσκέος· ἐπεὶ Σωσικλῆ[ς

---

3 Supplevi. [εὐεργέτα]ς K. Sed enuntiatum a καθότι pendens cum medium interponatur eis quae de renuntiando coronae honore dicuntur, ipsum quoque ad hoc solum negotium spectare debet ideoque verbum aliud cogitando supplere nequit nisi ἀναγορεύουσι, cui στεφάνους accommodatum est, εὐεργέτας non item. 4 Cf. n. 260, 26. 553, 39. 5 Supplevi. Pro τὰν παρ' ἁμῖν Kern πεποιηκότα habet, quo in supplemento et verbum repetitum et activum eius genus, praesertim post medium [ποιησάμεν]ον, magnopere offendunt. 6 Ol. 146, 3 (194/3 a. Chr.). 7 Cf. Polyb. XVIII, 48, 5 ἧκον (legati Romanorum) ἐπὶ τὴν τῶν Θερμικῶν σύνοδον, καὶ παρελθόντες εἰς τὰ πλήθη παρεκάλουν τοὺς Αἰτωλοὺς διὰ πλειόνων μένειν ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς αἱρέσεως καὶ διαφυλάττειν τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὔνοιαν. K.

καὶ Ἀριστόδα|μος οἱ] Διοκλείους Μάγνητες ἀπὸ Μαιάνδρου, τὰν πᾶσα[ν σπουδὰν καὶ ἐκ|τένει]αν παρεχόμενοι διὰ τέλεος τὸ κοινᾶι τε τῶι ἔθνει τῶ[ν Αἰτωλῶν καὶ ‖ κατ' ἰ]δίαν τοῖς ἀφικνειμένοις[8] ἐν τὰν πόλιν αὐτῶν φανε[ρὰν ἐποιοῦντο | τὰν ἰ]δίαν προαίρεσιν, καθὼς ἀπεμαρτυρεῖτο αὐτοῖς· δε[δόχθαι Αἰ|τωλ]οῖς, ἐπαινέσαι Σωσικλέα καὶ Ἀριστόδαμον Μάγ[νητας ἐπὶ τᾶι αἱρ]έσει ἂν ἔχοντι ποτὶ τὸ κ[οι]νὸν τῶν Αἰτωλῶν, καὶ δε[δόσθαι αὐτοῖς | παρὰ] τοῦ ἔθνεος προξενίαν καὶ πολιτείαν κατὰ τὸν νό[μον. ἔγγυος ‖ ....]τας Δράκωνος Πολιεύς[9].

IV Παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν.

[Δικα]ίαρχος[10] Μαγν[ή]των τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι χαίρειν· [ἐπεὶ ὁ ἐξ|απο]σταλεὶς παρ' ὑμῶν ἱερομνάμων τᾶι τε ἐνδαμίαι κε[χρημένος | ἦν κα]λῶς καὶ εὐσχημόνως καὶ τὰ κατὰ τὰς θυσίας συν[ετέλεσεν ‖ τοῖς θε]οῖς ὡς ποθῆκον ἦν, τά τε κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων [εὖ διε|τέλεσε]ν καὶ τῶν ἀγωνοθετᾶν καὶ τῶν συνιερομναμόνων κ[αλῶς ἐπε|μελήθη,] ὅθεν καὶ οἱ σύνεδροι ἐτίμασαν αὐτὸν καὶ οἱ Ἀμφικτ[ίονες, καὶ ἁ|μὲς κρί]νομες ὑμῖν γράψαι περὶ αὐτοῦ. εὖ οὖν ποιήσετε [τ]ὸν [ἔπαινον | Σωσικλείου]ς καὶ τὰς δεδομένας αὐτῶι τιμὰς εὐνόως ἀποδεξά[μενοι. ἔρρω‖σθε].

---

8 Cf. n. 589[7]. 9 Cf. Thucyd. III, 101, 2 καὶ Ὑαῖοι (populus Locrorum Ozolarum) οὐκ ἔδοσαν ὁμήρους πρὶν αὐτῶν εἷλον κώμην Πόλιν ὄνομα ἔχουσαν. Ad hanc referri ethnicon Πολιεύς certum est, quia Locri occidentales tum temporis Aetoli erant. Idem ethnicum etiam Stephanus Byzantius s. v. Πόλις habet, sed id ad appellativum πόλις spectare Διὸς Πολιέως mentio demonstrat. Ceterum Hyaeos C. Bursian Geogr. von Griechenland I p. 152 not. 4 gentem fuisse opinatur, Stephani glossam Ὑαία· πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν· τὸ ἐθνικὸν Ὑαῖος. Θουκυδίδης τρίτῃ ficticiam existimans. Quae opinio refellitur titulo Bull. de corr. Hell. XX p. 620 n. 1, 7 ubi .... νος Ὑαίου legitur inter Aetolorum hieromnemonas. Nam commune Aetolorum, quod ipsum gentis vim habet, ex singulis civitatibus, non gentibus constat (Hermae XXXII p. 169 sqq.). Quare dubium non est, quin inter Hyaeos et Polienses eadem intercesserit ratio quae inter Megarenses et Aegosthenitanos (n. 174[7]). Thucydidis aetate Polis nihil erat nisi pagus oppidi Hyaeae, tertio et secundo a. Chr. n. saeculis utrique suam separatim rem publicam habebant. 10 Praetor Aetolorum Ol. 146, 2 (195/4 a. Chr.).

---

928 Marmor album, quod et supra et infra cum aliis lapidibus commissum erat, inscriptum ab omnibus quattuor lateribus (*a b c d*).

Magnesiae ad Maeandrum in angulo fori qui spectat inter meridiem et occidentem. Ex apographo suo et ectypis chartaceis ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 77 n. 93.

a . . . . ν δῆμος . . . . ε . . οσ------- -------| . . . . . (ἐ)σχηκὼς[1] τὴν χώραν, ὅπως οἱ δικασταὶ προ(κ)[ρ]ίν[ω]σι (τ)οῖς Μυλ[ασ----------- | κατ]αστήσωσιν, γράψαντος δὲ καὶ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ῥωμαίων [Μαάρκου Αἰμυλίου[2] πρὸς τ]ὴν ἡμετέραν πόλιν, ἵνα κριθῶμεν, καὶ πρὸς τὴν Μυλασέων πόλιν, [ἵνα ἀποστείλωσι δικασ]‖τήριον, καὶ τοῦ δήμου ἐξαποστείλαντος πρὸς Μυλασεῖς ἄνδρας καλ[οὺς καὶ ἀγαθοὺς ἐπὶ | τ]ὴν αἴτησιν τοῦ δικαστηρίου, Μυλασεῖς ἀκόλουθα πράσσοντε[ς] τῆι [ὑπαρχούσηι περὶ] | ἑαυτοὺς καλοκἀγαθίαι καὶ βουλόμενοι κατακολουθεῖν τοῖς τε ὑπὸ [Ῥωμαίων καὶ ὑφ' ἡμῶν] | δεδογματισμένοις καὶ τῆι ἀπεσταλμένῃ πρὸς αὐτοὺς ἐπι[σ]τολ[ῆι . . . . . . ἄνδρας[3]] | ἐχειροτόνησαν δικαστὰς καλοὺς καὶ ἀγαθούς, οἳ καὶ ἐπελθόντες [ἐπὶ τὴν χώραν ἡ]‖μέρας καὶ πλείονας διήκουσαν παραχρῆμά τε ἐπὶ τῶν τόπων [καὶ μετὰ ταῦτα ἐν] | τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐμ Μυοῦντι[4]. τῶν δὲ θεῶν μετὰ τῆς τοῦ σ[τρατηγοῦ δικαι]‖οσύνης ἐπιτεθεικότων[5] τέλος τῆι κρίσει καὶ νενικηκότος πάλιν τοῦ δή[μου ἡμῶν τὸν δῆμον τῶν] | Πριηνέων, καθῆκόν ἐστιν τοῖς τε ἐπιγινομένοις τὰ περὶ τούτων ὑπο[δ]ε[δογματισμένα φανερὰ] | ὑπάρχειν καὶ τὸ πλῆθος εὐχάριστον φαίνεσθαι πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ [ἀ]γαθ[οὺς ἄνδρας,] ‖ δεδόχθαι

Scriptura alterius a. Chr. n. saeculi ineuntis est, cui etiam argumentum (not. 23) titulum vindicat. Spectat is ad litem inter Magnetas et Prienenses, quae arbitrio Mylasenium diremta est, de agro aliquo, qui una cum Myunte oppido ad Magnetas pervenisse videtur (not. 4). In hoc lapide primo loco (I v. 1—33) legitur decretum Magnetum, ut omnes huius iudicii litterae lapidi incidantur; quae illi populiscito subiunctae partim in huius marmoris tribus reliquis partibus (*b c d*) exstant, partim in alio simili, quod huic ab inferiore parte quondam adiunctum fuit, perierunt. Cf. not. 10—16.

1 Cf. n. 256[1]. 2 Homo ceteroqui ignotus. 3 Supplevi, ante ἄνδρας numerum excidisse sumens. ἐπι[σ]τολ[ῆι ὑπακούσαντες] K. At non est cur non hunc quoque dativum a βουλόμενοι κατακολουθεῖν pendere statuamus; quod contra in tam prolixa narratione numerum iudicum omissum esse credibile non est. 4 Myus a Philippo Demetrii f. Macedonum rege anno 201 a. Chr. Magnetibus donata est. Cf. Polyb. XVI, 24, 9: καὶ Μυοῦντος κυριεύσας τοῖς Μάγνησιν ἐχαρίσατο τὸ χωρίον ἀντὶ τῶν σύκων. Terra litigiosa iuxta Apollinis Myusii templum sita pars agri Myusii fuisse videtur. K. 5 Cf. n. 604[4].

τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, ἐπῃνῆσθαι τούς τε ἐγδίκους[6] καὶ τοὺς .ε------------ | ἐπὶ τῶι προθύμως προσστῆναι[7] ὑπὲρ τῶν τῆς πατρίδος δικαίων, [χειροτονηθῆναι δὲ] | ἄνδρα, ὃς μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Κρατίνου ἐγδώσει κα[τ]ασκευάσα[ι στήλην λευ]|κοῦ λίθου, ἣν καὶ στησάτω πλησίον τῆς προϋπαρχούση[ς][8] π[ερὶ τούτ]ο[υ τοῦ πράγματος[9],] | καὶ ἀναγραψάτω τό τε ψήφισμα τόδε[10] καὶ τὸ δόγμα τῆς συγκλήτου[11] καὶ τὴν [ἐ]π[ιστ]ο[λὴν || τ]ὴν γραφεῖσαν ὑπὸ Μαάρκου πρὸς Μυλασεῖς[12] καὶ τὸ ψήφισμα καθ' ὃ [ἡιρέθη][13] Μ[υ]|λασέων τὸ δικαστήριον καὶ τὴν Μυλασέων ἀπόκρισιν[14] καὶ τὴν ἀπό[φασιν τῶν δικασ]|τῶν[15] καὶ τὰ ὀνόματα πατρόθεν τῶν τε δικαιολο[γ]ηθέντων .ε[....... τῶν δι]κα[σ](τῶν) | καὶ τῶν ἐγδίκων[16], ὁμοίως δὲ καὶ τῶν δικαστοφυλακησάντων[17] ἀνδρῶν, ἐπειδὴ πάντες τὴν | [καθ'] αὐτοὺς χρείαν παρέσχοντο μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προθυμίας [τῆι πόλει·[18] καὶ στή]|λην κατασκευα[σάτω] χ(αλ)κῆν[19], ἣν καὶ στησάτω ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς νοτί(α)ς με(τ') ἐπιγρ(α)φ[ῆς] | τῆσδε· "Ὁ δῆμος νικήσας τὸ

---

6 Qui coram arbitris Mylasensibus Magnetum causam egerunt. 7 I. e. προστῆναι, sibilante ut saepe geminata. 8 Sc. στήλης. 9 Supplevi. π[αραστάδ]ο[ς - - - - - - -]. Sed si de anta hic diceretur, προϋπαρχούσης supervacaneum ac paene ineptum esset; quod contra iuxta tabulam inscriptam quae iam illic stet alia erigi iubetur recte et commode. 10 I (v. 1—33). 11 II (v. 34—63). 12 Huic epistulae senatusconsultum insertum fuit. Cf. v. 35—37. 13 Supplevi. Nam inter epistulam M. Aemilii praetoris ad Mylasenses, qua petivit ab eis ut iudices darent, et ipsorum responsum ex temporum ordine nihil interiectum est nisi populiscitum, quo iudices dantur. Si spatium daretur sane [ἡιρέθη ὑπὸ] Μυλασέων praeferrem. [ἔκρινεν] K. At vix recte κατὰ τὸ (Μυλασέων) ψήφισμα iudicare dicuntur illi arbitri. Quare quod probabile existimat K., hic significari superstites litteras III (v. 64—90), ei assentiri nequeo, sed illud plebiscitum totum periisse existimo. 14 Ad M. Aemilium praetorem. Ne hoc quidem aetatem tulit. 15 Huius initium et finem intercidisse, mediam vero partem esse III (v. 64—90) persuasum habeo. Etenim hic disceptationes de iure ab utriusque partis patronis prolatas teneri manifestum est. Quod quoniam advocatorum orationes lapidi incidi non iubentur, non video ubi illae locum habere potuerint, nisi in iudicii tenore ubi quae utrimque prolata erant singillatim repetebantur et examinabantur, plane ut in simili titulo n. 929 fieri videmus. 16 IV v. 91—106. Reliqua quae hic incidi iubentur nomina, τῶν δικαστῶν, τῶν δικαιολογηθέντων, τῶν δικαστοφυλακησάντων, omnia interciderunt. 17 Quibus ea cura a Magnetum civitate mandata est, ut iudices peregrinos dum huius iudicii causa Magnesiae commorantur, quacunque re possint adiuvent et ab omni iniuria defendant. 18 Supplevi. 19 ΛΑΚΗΝ.

δεύτερον Πριηνεῖς τῆι ὑπὲρ τῆς χώρας κρί[σει ἐπὶ Μυλα|σέ]ων δικαστηρίου, ἐγδικησάντων τῶν ὑπογεγραμμένων [ἐγδίκ]ων καὶ ε. . . . . π-----------|δικαι Ἀρτέμιδι Λευκοφρυηνῆι. καταχρησάσθω [δὲ ὁ] χειροτονηθησόμεν[ος-----------]|λοις εἰς τὴν παραστάδα, ὅθεν ἂν ὁ ἀρχιτέκτ[ω]ν πα[ρα]δη[λώσηι· τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς]‖ ταῦτα προχορηγησάτω Παυσανίας ὁ νεωκόρος τῆς Ἀ[ρ]τέμιδος τῆς Λευκο[φρυηνῆς παρ' ἑαυτοῦ[20]· λογι]|(σ)άσ(θω) δὲ ἐκ τῶν ἐσομένων προσόδων ἐ[κ] τῆς ἱερᾶς χώρ[ας] πάσης τῆς [Ἀρτέμιδος τοσοῦτο, ὥστε ἐξ αὐ|τ]οῦ[21] ἀποκατασταθῆναι αὐτῶι πάντα τὰ π[ροχορηγηθ]ησόμ(ε)να[22] ----------------------- |. . . . . εο . . . . .ρος .ετοι--- ------

II *b* [. . . . δόγμα τὸ κομισθὲν παρ]ὰ τῆς συγκλήτου⟨υ⟩ Ῥω[μαίων -------------‖. . . . .] Μάαρκος Αἰμύλιος Μαάρκου [υἱὸς στρατηγὸς Μυλασέων | βουλῆι καὶ δήμωι χαί]ρειν· πρεσβευταὶ Μάγνητες κα[ὶ Πριηνεῖς ---------|. . . . . σύγκλ]ητον δῶ⟨ι⟩· τούτοις ἐγὼ σύγκλητον ἔδ[ωκα ------------| . . . .]βρίων ἐγ κομετίωι· γραφομένου παρῆσ[αν -------|. . . . .]ντήιος Κοΐγκτου Παπειρία, Τίτος Μάλλιος Φα-----------‖. . . . . περὶ ὧν Μάγνη(τε)ς πρεσβευταὶ Πυθόδωρος, Ἡράκλ[ειτος, -----, ἄν|δρες καλοὶ κἀγαθ]οὶ παρὰ δήμου καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ φίλου συμ[μάχου τε ἡμετέ|ρου κατὰ πρόσω]πον λόγους ἐποιήσαντο, καὶ περὶ ὧν Πριηνεῖς πρε[σβευταὶ|. . . . ., . . .]νης, ἄνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ φίλοι παρὰ δήμου καλοῦ κα[ὶ ἀγαθοῦ καὶ φί|λ]ου σ[υ]μμάχου τε ἡμετέρου κατὰ πρόσωπον λόγους ἐποιήσαντο περὶ ἧς ‖ χώρας ἐξεχώρησαν Μάγνητες καὶ τὴν κατοχὴν ταύτης τῆς χώρας ἐξεχώ[ρησαν] | δήμωι Πριηνέων κατὰ τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα ὅπως κριτήριον δοθῇ· περὶ το[ύτου τοῦ] | πράγματος οὕτως ἔδοξεν· ὅπως Μάαρκος Αἰμύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς δ[ῆμον ἐ]|λε(ύ)θερον κριτὴν δῶι, ὃς ἂν ἐν αὐτοῖς ὁμόλογος γενηθῇ· ἐὰν δὲ ἐν αὐτοῖς ὁμόλογος [μὴ γένη]ται, ὅπως Μάαρκος Α(ἰ)μύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς δῆμον ἐλεύθερον κριτὴ[ν δῶι] ‖ εἰς τούτους τοὺς λόγους οὕτως καθὼς ἂν αὐτῶι ἐκ τῶν δημοσίων

---

20 Supplevi. 21 Supplevi. 22 ΗΣΟΜΗΝΑ π[ροχορηγ]ησόμ(ε)να K., quod per leges sermonis licere non existimo. Si id quod ipse posui lacunae ambitum excedit, possis etiam π[ροτεθ]ησόμενα legere. Cf. n. 226[13]. 466[6].

πραγμάτω[ν πίστε]|ώς τε τῆς ἰδίας φαίνηται, ὃς κρινεῖ Μάγνησιν καὶ Πριηνεῦσιν περὶ ταύ[της τῆς]| χώρας τῆς παρὰ Πριηνέων ἀποκεκριμένης οὔσης, ἐξ ἧς χώρας Μάγνητ[ες ἑαυ]|τοὺς ἔφασαν ἐκκεχωρηκέναι, ὁπότερον ἂν τούτων δήμων εὑρίσκηται ταύτην | χώραν εἰσχηκέναι, ὅτε εἰς τὴν φιλίαν τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων παρεγένετο[23], ταύτη[ν] ‖ τὴν χώραν ὅπως αὐτῶι προσκρίνῃ ὅριά τε στήσῃ· ἔδοξεν. ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ Πρι|ηνεῖς πρεσβευταὶ κατὰ πρόσωπον πρὸς Μάγνητας πρεσβευτὰς λόγους ἐποιήσαν το περὶ ἀδικημάτων ἃ αὐτοῖς Μάγνητες πεποιήκεισαν, περὶ τούτου πράγματος[24] οὔ|τως ἔδοξεν, ὅπως Μάαρχος Αἰμύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς τὸν αὐτὸν δῆμον | [κρῖν]αι κελεύσ[ῃ] ὃς ἂν περὶ χώρας κριτὴς δεδομένος ᾖ, ὃς κρινεῖ ταῦτα ἀδικήματα· εἰ γε-γο‖[νότ]α εἰσὶν ὑπὸ Μαγνήτων, ὅσον ἂν καλὸν καὶ δίκαιον φαίνηται διατιμησάσθω· καὶ ὅπως |[εἰς] τὸν αὐτὸν δῆμον κριτὴν Μάαρχος Αἰμύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς περὶ τούτων τῶν | [πραγ]μάτων γράμματα δῶι πρὸς ἣν ἂν ἡμέραν ἑκάτεροι παραγίνωνται πρὸς ἑκάτερα τὰ κρί|[ματ]α .... ἡμέραν κρίνωσι [.... ὅ]πως καὶ ---------

III c [..τ]ε[25] καὶ γραφη[------------‖.............................. .... χ]ρηματισμῶν ὅμορος ------------ | .... ἡμῖν[26] τοῦτο ἠδυνήθησα[ν -------- | ....] ποιούμενοι μηδὲ οἷς .ε[----------- | .... ἐ]κθέσθαι διὰ τῶν ἀποφάσεων ..|.......................................α τῶν ἐπιδεικνυμένων τόπων ἐν ‖[.............................. . ..... π]ρησθέντων στεγνῶν ἐν τῆι καταδρομῆ[ι | .. ..] ον καὶ Διονύσιον οὐ μόνον διὰ τῶν προγεγραμ|[μένων .... τε]τευχένα[ι ....] ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐχομένων πολὺ μᾶλλον | [ἀδύνατον ἦν] καταvοεῖν [τὰ ἐμπ]ρη[σθέν]τα ἐν τῆι Πριηνίδι διὰ τίνα αἰτίαν οὔτε ἐφυ‖[λάττετο οὔ]τε διακατείχετο ὑπ' οὐ[δ]ενὸς Πριηνέως[27].

23 Cf. n. 307[13]. Magnetes in Romanorum amicitiam pervenerunt Antiochi bello anno 190 a. Chr. Eo igitur tempore hoc iudicium aliquanto recentius est. K. 24 Hic et alibi hominem qui haec Graece redderet propter inscitiam sermonis articulum perperam omisisse observavit K. 25 Haec est pars iudicii Mylasensium. Cf. not. 15. 26 Qui hic prima persona de se loquuntur manifesto iudices Mylasenses sunt. 27 Argumentationis cardo in eo

εἴτε καί, ὡς ἐλέγοσαν[28] οἱ Πριη‖[νέων ἔγδι]κοι, Λύσανδρόν τινα Πριηνῆ πεπιστεῦσθαι[29] ταῦτα πρότερον ὑπὸ τῶν ‖[περὶ τὸν Ζ]ηνόδοτον, καὶ γενέσθαι κατάδικον Λύσανδρον ὑπὲρ παρορίας[30], ὁ περ‖[ὶ τῆς κατα]δίκης[31] λόγος ἦν πολὺς καὶ ἱκνούμενος[32] τοῖς Μάγνησιν· τὰ γὰρ ὀφειλόμ[ε|να κατὰ τ]ὴν καταδίκην τῆς καθηκούσης τετευχέναι[33] ἐξαγωγῆς ἤτοι εἰσ[πρα|χθείσης τ]ῆς κατα-

---

vertitur, quod rapinae et incendia, atque a Prienensibus quidem (v. 86), in illa litigiosa terra facta erant, neque tamen quemquam Prienensem tum illos agros tenuisse aut custodivisse constaret. Qua ratione cum Magnetes iudicibus persuasissent, se potius quam Prienenses tum in possessione fuisse, Prienenses huic argumento obviam ire conati sunt cum dicerent Lysandro cuidam tum negotium finium custodiendorum permissum fuisse, sed eum officium suum deseruisse. Quod refutatur v. 74—84, quae pars tituli sane obscuritate laborat. 28 Cf. n. 260, 4. 300, 41. 51. 306, 78. 307, 21. 588, 112. 124. 135. 140. 29 Anacoluthiam habet accusativus cum infinitivo ab ἐλέγοσαν pendens, cum tamen hoc ipsum non regens verbum sit, sed enuntiatum secundarium ὡς ἐλέγοσαν interponatur orationi Prienensium. Neque enim dubium est quin sententia haec sit: Sive, id quod Prienensium advocati dixerunt, finium custodia tum a Zenodoto Lysandro Prienensi mandata erat, qui postea ob hoc officium neglectum in iudicio damnatus est, hoc ipsum quod de iudicio dicitur, Magnetum causam magnopere adiuvat. 30 Hoc de Lysandro damnato in eis argumentis esse existimat K., quibus Magnetes iudicibus probaverint cum rapinae illae fierent Prienenses ipsos illam terram litigiosam non curasse. Sed id profecto ea re demonstrari nequibat, quod homo Prienensis propter eiusmodi delictum a popularibus suis damnatus erat. Immo Prienenses non suo consilio, sed hominis cuius illud officium erat neglegentia factum demonstrare conabantur ut agri non custodirentur, ideoque nihil inde colligi licere de illius temporis possessione. Cuius rei gravissimum testimonium erat sententia de Lysandro ab iudicibus Prienensibus lata. Quod si ita est, sane παρορίαν non cum K. de violatis finibus, sed de custodia eorum neglecta intellegere debemus. 31 Supplevi. ὅπερ [πρὸ τῆς ἐγ]δίκης K. At ita certe ὅσπερ — λόγος ἦν dicendum fuit, neque omnino hic relativum enuntiatum restituere licet, quoniam nihil est unde id pendeat. Immo hic ipsam apodosin habemus: hoc quod de iudicio (Lysandri) dicitur, grave est argumentum et favorabile causae Magnetum. Nempe si serio haec multa (καταδίκη) irrogata esset Lysandro, probabile est futurum fuisse ut statim exigeretur aut aliquanto post remitteretur aut ulla denique ratione evanesceret. Sed cum nihil eiusmodi factum appareat, sed adhuc debitor illius multae inscriptus sit, oritur suspicio, hoc totum de Lysandro iudicium tantummodo dicis causa institutum esse, ut haberent Prienenses quod responderent illi Magnetum de agris non custoditis argumento. 32 Argumentum, quod prosit Magnetibus eorumque causam adiuvet, intellegit K. non inepte, etsi alia huius usus exempla mihi non magis nota sunt quam illi. 33 Hic ἔδει aliudve eiusmodi verbum, unde

δίκης ἢ ἀφέσεως γενομένης ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον λοι‖[πὸν λύσεω]ς[34], ἣν οὐδαμῶς οἱ τῶν Πριηνέων ἔγδικοι ἀπέδειξαν, ἐπίμονα δὲ εὑρέ|[θη[35] κ]αὶ μέχρι τοῦ νῦν χρόνου ὄντα· ἐν οἷς τε χρόνοις ἐλέγετο[36] ἡ καταδίκη |[γεγον]έναι, ὁ Διονύσιος, ὃν ἔφασαν πεπιστευκέναι τῶι Λυσάνδρωι[37], ἐπεδείκνυτο | ἐκ χρηματισμῶν[38] οὐχ ὑπάρχων ἐν τοῖς τόποις τούτοις, ἀλλ' ὁτὲ[39] μὲν πρεσβεύων εἰς Ῥώ|μην ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὁτὲ δὲ φυγαδεύων· ὧν[40] εἴπερ ἠβουλόμεθα μηδὲ μνημονεύειν, ‖ ἱκανὸς ἦν λόγος ὁ κατὰ τὸν ἐμπρησμὸν καὶ ἡ τῶν κτηνῶν ἁρπαγὴ γεγενημένη ἐκ τῶν τό|πων τούτων καὶ ὑπὸ Πριηνέων ἀν(αμφ)[ίλεκ]τος γεγενημένη συστῆσαι, ὅτι Μάγνητες | καὶ ταῦτα διακατεί χοσάν[41] τε καὶ ἐνέμοντο· τό γε μὴν λεγόμενον ὑπὸ Πριηνέων πρ[ό]|τερον, εἰ[42] ἦν Σκυλλίων πεπιστευμένος κτήσεις ἐν τοῖς τόποις τούτοις ὑπό τε Αἰτωλοῦ | καὶ Θεοδότου Μάγνητος καὶ ἡ παραναγιγνωσκομένη ἐ[πι]στολὴ οὐθαμῶς ‖ ἡμῖν συνίσ[τη ἃ ἐπ]οίησαν οἱ Πρ[ι]ηνεῖς ....ην ----------

d

----------δικαι Ἀρτέμιδ[ι]
[Λευκοφρυην]ῆι
ἡρέθησαν ἔγδικοι·
Διονύσιος Διονυσίου
τοῦ Σωσικράτου
Πυθόδωρος Δημοκράτου
Παυσανίας Εὐφήμου
Πρωτίων Ἀνδροτίμου
Πυρωνίδης Πρυτάνιδος
Ἐπίκουρος Ἀλκίνου
Ἀρτεμίδωρος Αἴσχρωνος
Ἀλέξανδρος Ἀριστοκράτου
Ἀπολλόδωρος Λεοντέως

infinitivus pendeat, neglegentia omissum videtur. 34 Supplevi. 35 τὰ ὀφειλήματα. 36 Hinc quoque apparet, iudices dubitasse num re vera illa de Lysandro sententia lata esset. 37 Quo pacto hic Dionysius, v. 76 Zenodotus cum suis (οἱ περὶ Ζηνόδοτον) Lysandro curam agri mandasse dicantur, latet. 38 Ex actis in tabulario publico depositis. 39 Sic scripsi; ἄλλοτε unam vocem putat K., qua re multo minus commoda efficitur enuntiati structura. 40 Pronomen ad omnia quae inde a. v. 74 de Lysandri Prienensis causa dicta sunt spectare manifestum est. 41 Cf. not. 28. 42 Hic ὅτι potius exspectari monet K.

Ἀριστοκράτης Ἄνδρωνος
Διονύσιος Ἐπικράτου
Βα[κ]χύλος Θεοφί[λου].

---

929 Titulus eodem exemplo incisus in duabus tabulis lapidis calcarii leucophaei. Altera (*A*), supra integra, infra mutila, continens versus 1—87, sed non sine lacunis, in monasterio *Toplu* sito in insula Creta, prope parietinas Itani veteris, quondam imposita sepulcro monachi cuiusdam in ecclesiola τοῦ τιμίου Σταυροῦ, nunc inaedificata in exteriore ecclesiae pariete sinistram versus a porta. Edd. Pashley Travels in Crete I p. 290 (Boeckh C. I. G. Vol. II Add. p. 1100 n. 2561 *b*). Multo plenius et accuratius F. Halbherr Museo Italiano di antichita classica III p. 570 n. 3. Cf. quae adnotaverunt P. Viereck Genethliacon Gottingense p. 54 et A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 71. Alterum exemplum (*B*), supra mutilum, infra magnopere detritum, continens v. 28—141, erutum est Magnesiae ad Maeandrum, translatum Berolinum. Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 94 n. 105.

I *A* Θεό[ς ἀγαθό]ς. | [Ἐπ]ὶ Ὀλυμπικοῦ[1], Σ[μισιῶν]ος[2] ἑ ἱσταμέ[ν]ου, ἀ[πόφ]ασις[3] Εὐφήμου τοῦ [Παυσανίου[4], | ν]εωκόρου τῆς [Ἀ]ρτέ-

In exemplari Cretensi (*A*) Halbh. exhibet litteras Ionicas volgares praeter ΑΞΠΣ, Magneticum (*B*) minusculis modo litteris expressit K. Ceterum per illam partem, quae utrobique exstat (*A B* v. 28 συνπαρόντων αὐτοῖς — 87 ἡ σύν|[κλητος]), eas modo litteras uncis saepsi, quae in neutro exemplari leguntur. Versuum divisionem expressi ex exemplari Cretico usque ad eius finem (v. 87), deinde ex Magnetico. De aetate cf. not. 7. 29. Iudicium est Magnetum inter Itanios et Hierapytnios Cretae de terra controversa, de quo non est quod fusius exponatur quia ipsi arbitrorum sententiae narratio totius negotii tam prolixa quam perspicua inserta est. Distinguuntur hae tituli partes: I (v. 1—37) Relatio arbitrorum de causa apud ipsos acta usque ad sententiam latam. II (v. 37—54) Narratio eorundem de origine et vicissitudinibus huius controversiae usque ad Magnetum arbitrium. III (v. 54 sqq.) ipsa arbitrorum sententia cum argumentis et instrumentis quibus ea nititur.
1 Sc. στεφανηφόρου, qui est eponymus Magnetum magistratus. Cf. 256, 11. 25. 28. 371, 1. 552, 1 sqq. 553, 1 sqq. 699, 1 sqq. 2 Supplevit K. ex n. 553, 1. 3 Cf. n. 304, 1. 4 Euphemum Pausaniae f. in titulo Inschr. von Magnesia p. 79 n. 94, 1. 5 et in nummo Magnetico cuso non multis post 190 a. Chr. n. annis huius avum paternum existimat K. Fortasse Pausanias Euphemi f. n. 928, 97 illius filius, huius pater existimandus est.

μιδ[ο]ς τῆς Λευκοφρυ[η]νῆς, Κίλλου τοῦ Δημητρίου, [Ἀ]ρισταγόρου τοῦ [Δ]η[μ]ο......, | Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀλέξωνος, Λυκομήδου τοῦ Εὐπολέμου, Δημητρίου τοῦ Δημητρίου τοῦ Ἡροπύθου, ‖ Δημητρίου τοῦ Δημητρίου τοῦ Ἀναξαγόρου, Αἰδούχου τοῦ Ἀπολλοδώρου, Μιννίωνος τοῦ Διο[ν]υ|σίου τοῦ Μιννίωνος, Ἐπικούρου τοῦ Ἀρτεμιδώρου τοῦ Μοσχίωνος, Παυσσικράτου τοῦ Ἡροπύθου, Ἀπολ|λωνί[ο]υ [τ]οῦ Ἀπολλωνίου, Εὐβούλου τοῦ Ἀλεξίωνος, Βοήθου τοῦ Ἀνδρομάχου, Ἀρτεμιδώρο[υ] τοῦ Δη|μη[τ]ρίου, Ἀπολλωνίου τοῦ Διονυσοδώρου, Ἐπικράτου τοῦ Διοκλέους τοῦ Διονυσοκλέου[ς Ε]ὐβούλου | τοῦ Μά[νδ]ρωνος, κεχειροτονημένων καὶ αὐτῶν[5] ὑπὸ τοῦ δήμου[6] δικάσαι Κρησὶν Ἰτ[ανίοις τε καὶ] Ἱ[ερ]απυ‖τν[ίοις κατὰ τὸ γεγο]νὸς ὑπὸ τῆς συγκλήτου δόγμα καὶ κατὰ τὴν ἀποσταλεῖσα[ν ἐπιστολὴν ὑπὸ Λ]ε[υ|κίου Καλοπορνίου Λε]υκίου υἱοῦ Πείσωνος στρατηγοῦ ὑπάτου[7]· εὐκτὸ[ν] μὲν ἦ[ν[8] -----------]ι ------------------- ἡμῶν εἰς μηδεμίαν φιλονικίαν καὶ πλεοναζο --------------| δ-------------ιεσθαι, μετ' εἰρήνης δὲ καὶ τῆς πάσης ὁμονοίας [καὶ φιλανθρωπία]ς| τ[ὴν πρὸς ἀλλήλο]υς διαφυλάσσειν εὔνοιαν, ἐπειδὴ (δὲ) οἱ[9] καιροὶ πολλ[άκις -----------]ς ‖ σ---------------- τοὺς συγγενεστάτους εἰς διάστασιν τὴν πρ(ὸ)ς[10] ἀ[λλήλους ἐξάγουσι]ν | α[------------ π]ᾶσιν τοῖς οὖσιν ἐν φιλίαι διαλύειν ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς ------- ----ρο|[-------- τὰς ἐπε]λη(λ)υθυίας[11] ἔχθρας, ὅθεν καὶ τὰ νῦν εἰς τὴν με------------------ε | λ[---------- Ἰτανί]ων καὶ Ἱεραπυτνίων. τῆς δὲ συγκλήτου στοιχού[σης[12] τῆι παρ' ἑαυ]τῆι |

---

5 Sic etiam v. 26 arbitri de se loquuntur; videtur hoc referri ad prius aliquod arbitrium in eadem causa item populi Magnetum suffragiis constitutum. Cf. v. 50 δοθείσης δὲ τῆς ἡμετέρας πόλεως πρότερόν τε καὶ νῦν. 6 Magnetum, qui propter antiquam necessitudinem quae eis cum Cretensibus intercedebat (not. 13) huic negotio destinati esse videntur. 7 Non recte Boeckhium de consule anni 58 a. Chr. n. cogitasse cum ex titulo στρατηγὸς ὕπατος apparet, tum ex eis quae infra v. 41. 43 de Ptolemaeo Philometore rege leguntur. Quare Va. id unum in medio relinquit, utrum consul a. 139 an a. 133 a. Chr. indicetur. Sed illud praestat, quia non probabile est multos annos post illius regis obitum elapsos esse priusquam Itanii ad senatum populi Romani confugerent. K. 8 Proximorum versuum summa sententia perspicua est, tenorem orationis redintegrare non magis potui quam editores, quorum supplementa recepi. Ex eis pauca Halbherrio, plura Kernio debentur. 9 Inseruit particulam Kern, cum perspiceret hinc incipere sententiam respondentem illi εὐκτὸν μὲν ἦν v. 11. 10 ΠΡΣ. 11 ΛΗΛΥΘΥΙΑΣ. 12 Sic recte K. pro eo quod H. posuerat στοιχου[μένης].

π[ρὸς ἅπαντας ἀνθρώ]πους ὑπαρχούσηι δικαιοσύνηι, δούσης κριτὴν αὐτ[οῖς τὸν ἡμέτερ]ο[ν] ‖ δ[ῆμον; διατάξαντος δ]ὲ περὶ τούτων καὶ τοῦ στρατηγοῦ Λευκίου Καλοπο[ρνίου Λευκίου υ]ἱοῦ | Πείσω[ν]ο[ς, καθ]ότι τὰ ἀποδοθέντα ἡμῖν ὑπ' ἑκατέρων γράμματα περιέχει, ὁ δῆμος ἡμῶ[ν,] | τοῖς τε ὑπὸ Ῥωμαίων τῶν κοινῶν εὐεργετῶν διὰ παντὸς γραφομένοις πείθεσθαι προαιρούμε|νος, μεμνημένος τε τῶν διὰ προγόνων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς γεγενημένων ὑφ' ἑαυτοῦ πρὸς πάντας Κρηταιεῖς καλῶν καὶ ἐνδόξων[13], ἃ καὶ θεοῦ χρησμοῖς καὶ τῆι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰδήσει κ[ατε]ίληπται, καὶ νῦν ‖ μετὰ σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας ἐποιήσατο τὴν αἵρεσιν τοῦ δικαστηρίου ἐν τῆι ὑφ' ἑκατέρων γενηθεί(σηι)|[14] ὁμολόγωι ἡμέραι. ἀποδειχθέντες οὖν καὶ αὐτοὶ[15] κριταί, παραχρῆμα ἀναβάντες ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμι|δος τῆς Λευκοφρυηνῆς σφαγιασθέντος ἱερείου ὠμόσαμεν καθ' ἱερῶν, παρόντων τῶν τε
A B διαδικα|ζομένων ἀφ' ἑκατέρας πόλεως καὶ τῶν συνπαρόντων αὐτοῖς, καὶ καθίσαντες ἐν τῷ ἱε[ρ]ῶι τῆς | Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυηνῆς διηκούσαμεν τῶν διαφερομένων, οὐ μόνον τὸν τῆς ἡμέρας αὐ‖τοῖς δόντες χρόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ πλεῖον τῆς νυκτός, πᾶσαν ἀναδεχόμενοι κακοπαθίαν χάριν τοῦ | μηθενὸς ὑστερῆσαι δικαίου μηθένα τῶν κρινομένων. τέλος δὲ λαβούσης τῆς δικαιολογίας, | ἐνγράφους θέμενοι τὰς γνώμας, τῶι μὲν ἀκριβεῖ τῆς ψήφου[16] βραβευθῆναι τὴν κρίσιν οὐκ ἠβουλό|μεθα, συναγαγεῖν δὲ σπεύδοντες αὐτοὺς[17] καὶ αὐτοὶ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀποκαταστῆσαι | φιλίαν, ὡς ἦν ἡμῖν[18] πάτριον καὶ προσῆκον ἡγούμεθα ἑκατέρους, τὰ πράγματα ἐφ' ἱκανὸν[19] προ[σ]κεί‖μενοι

Nam στοιχεῖν idem est atque ἀκολουθεῖν, ἀκόλουθα πράττειν. 13 De Cretensium et Magnetum familiaritate inde ab antiquissimis temporibus repetita cf. Inschr. von Magnesia p. 14 n. 17, ubi v. 16—23. 28—35. 38—41. 46—51 habes quattuor oracula qualia hic indicantur, et p. 16 n. 20 decretum antiquissimum, ficticium sane, civitatum Creticarum de honoribus et privilegiis Magnetum. 14 ΓΕΝΗΘΕΙΟ. 15 Cf. not. 5. 16 ΦΗΦΟΥ *A*. 17 ΑΙΙΙΤΟΥΣ *B*. 18 ἡμεῖν *A*. ἡμῖν *B*. Eadem discrepantia lapidum, qui praeterea vel in levissimis rebus atque adeo in manifestis vitiis (not. 35. 42) consentiunt, etiam infra v. 41. 57. 71 occurrit. 19 Sic recte K., cum Halbh. ἐφίκανον legisset, quod nullam habet sanam sententiam aut structuram. Sane ne altera quidem lectio offensione caret; sed videtur hic προσκεῖσθαί τι significare 'praeditum, instructum esse aliqua re' ut arbitri asseverent se satis accurata totius negotii cognitione instructos fuisse ut non sine spe felicis eventus illos in gratiam reducere conarentur.

εἰς τὸ συλλύσεως[20] καὶ φιλίας αὐτοῖς παραίτοι γενηθῆναι. τῆς δὲ προθέσεως ἡμῶν μὴ τελ[ε]ιουμέ|νης διὰ τὸ ὑπερβαλλόντως αὐτοὺς τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονικίαν ἐνεστάσθαι, συνέβη τῆι ψήφωι | τὴν κρίσιν βραβευθῆναι, περὶ ἧς καὶ τὴν καθήκουσαν

II ἔχθεσιν πεποιήμεθα. Ἰτάνιοι[21] πόλιν οἰκοῦν|τες ἐπιθαλάσσιον χώραν ἔχοντες προγονικὴν γειτονοῦσαν[22] τῶι τοῦ Διὸς[23] τοῦ Δικταίου[24] ἱερῶι, ἔχον|τες[25] δὲ καὶ νήσους καὶ νεμόμενοι, ἐν αἷς καὶ τὴν καλουμένην Λεύκην[26], θλιβόμενοι κατά τινας καιροὺς ‖ ὑπὸ τῶν παρορόντων[27] Πραισίων ἐπεσπάσαντο χάριν βοηθείας καὶ φυλακῆς τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας[28], | ἔτι δὲ καὶ τῶν νήσων, τὸν Αἰγύπτου βασιλεύσαντα Πτολεμαῖον[29], ὡς τὰ παρατεθέντα ἡμῖν[30] περὶ τού|των γράμματα περιεῖχεν, καὶ τούτωι τῶι τρόπωι δ[ι]ακατεῖχον τοὺς (π)ροειρημένους[31] τόπους· τελευτή|σαντος δὲ τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως Πτολεμαίου καὶ τῶν ἀποσταλέντων ὑπ' αὐτοῦ χάριν τοῦ συντη|ρεῖν Ἰτανίοις τήν τε χώραν καὶ τὰς νήσους ἀπαλλαγέντων, οὕτως Ἰτάνιοι καὶ τῆι ἀπὸ τῶν φίλων εὐνοί‖αι[32] συνχρ[ώμ]ενοι διεφύλασσον τὰ καθ' ἑαυτούς· ἐνστάντος δὲ κατὰ τὴν Κρήτην πολέμου καὶ μείζονος, | ἀνειρημένης[33] δὲ[34] ἤδη καὶ τῆς Πραισίων πόλεος τῆς κειμένης ἀνὰ μέσον Ἰτανίων τε καὶ Ἱεραπυ|τνίων, οὕτως Ἱεραπύτνιοι τῆς τε νήσου καὶ τῆς χώρας ἀμφισβητεῖν Ἰτανίοις ἐπεβάλαντο[35], φάμε|νοι τὴν μὲν χώραν εἶναι ἱερὰν τοῦ Ζηνὸς τοῦ Δικταίου, τὴν δὲ νῆσον προγονικὴν ἑαυτῶν ὑπάρ|χειν· τῶν δὲ παρὰ Ῥωμαίων πρεσβευτῶν τῶν περὶ Σέρουιον Σολπίκιον[36] παραγενομένων εἰς Κρήτην ‖ καὶ τοῦ πολέμου λύσιν λαβόντος κατή(ν)τησαν[37] καὶ Ἰτάνιοι ἐπὶ τὴν σύνκλητον· δοθείσης δὲ τῆς ἡμετέ|ρας

---

20 ΣΥΛΛΕΩΣ *A*. 21 ΙΤΩΙΟΙΣ *A*. De oppido Itano cf. n. 462[1]. 22 Sic recte *A*, γειτ[ο](ν)ῶσαν *B*, vitio ni plane fallor ex verbi γειντνιᾶν similitudine orto. 23 ΑΙΟΣ *B*. 24 ΤΟΥΑ *B*. 25 ΤΟΣ *A*. 26 Hodie *Kuphonisi*, meridiem versus ab Erythraeo promuntario, e regione agri Itanii. Cf. C. Bursian, Geographie von Griechenland II p. 578 not. 1. 27 ΠΑΡΟΡΟΝΤΩΝ *A* (exemplum *B* hic lacunosum est). Aut merus error quadratarii est aut ex dialecto antiqua Dorica, quae eiusmodi correptiones vocalium contractarum haud paucas habuit (cf. n. 626[2]), resedit. 28 ΤΗΣΧΛΡΑΣ *B*. 29 Ptolemaeus VI Philometor (v. 43) regnabat ab anno 181 ad 146 a. Chr. 30 Cf. not. 18. 31 ΤΙΟΕΙΡ *A*. 32 ΕΥΙΙΟΙ *A*. 33 Memorabile est scripturam per ΕΙ (de qua cf. n. 192[23]) eandem esse in utroque exemplari. 34 Particulam adversativam omittit *B*. 35 Hic quoque terminatio -αντο aeque in utroque lapide invenitur. 36 Ser. Sulpicius Ser. f. Galba cos. a. 144 a. Chr. 37 ΚΑΤΗΙΙΤΗ *A*.

πόλεως πρότερόν τε καὶ νῦν[38], καὶ τοῦ δόγματος περιέχοντος, 'δν τρόπον ἑκάτεροι ταύτην τὴν | χώραν καὶ τὴν νῆσον, περὶ οὗ[39] ἡ πρᾶξις ἐνέστηκε, κατεσχηκότες εἴησαν τῆι πρὸ τοῦ ἡμέραι[40] ἢ ὁ πόλε|μος ἐν αὐτοῖς ἤρξατο, οὗ πολέ[μ]ου ἕνεκεν Σέρουιος Σολπίκιος κἀκείνη ἡ πρεσβεία εἰς Κρήτην ἀπεστά|λησαν, ὅπως οὕτως κρίνωσιν αὐτοὺς ἔχειν, κ[α]τέχειν τε καρπίζεσθαί τε ἐξεῖναι', ἔγνωμεν· ἐκ τῆς ὑφ' ἑκα‖τέρων γενηθείσης δικαιολογίας, τὴν
III χώρα[ν τὴ]ν ὑπὸ τὴν διαμφισβήτησιν ἠγμένην διακατεσχημένην | τε ὑπὸ Ἰτανίων καθότι προεκτεθείμεθα ἕω[ς] τοῦ τὸν προδιασεσαφημένον πόλεμον γενηθῆναι, οὖσαν | δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἰτανίων, καθ[ό]τι καὶ [οἱ ἐπιδειχ]θέντες ἡμῖν[41] ὑφ' ἑκατέρων περιορισμοὶ τῆς χώ|ρας ἐμήνυον, ὅ τε πρὸς τοὺς πρότερον [παροροῦντας αὐτ]οῖς Δραγμίους γενηθεὶς ⟨ης⟩[42] περιέχων | οὕτως· 'ὧροι[43] δὲ ὄντων αὐτοῖς τᾶς χώρας τοί[δε· ὡς ὁ Σέδαμνος ἐ]ς Καρύμας καὶ πέραν ἐς τὰν στεφά‖ναν καὶ ἁ στεφάνα περιάμπαξ[44] ἐς ὀρθὸν ἐς Δο[ρθάννας ἐπὶ τὸν] λάκκον καὶ ἐς τὰν ὁδὸν καὶ πέραν ἐς | τὸν Μόλλον', καὶ πάλιν ὁ γενηθεὶς[45] Ἰτανίοις [καὶ Πραισίοις κα]θότι ὑπογέγραπται· 'ἔδοξε τοῖς Ἰτανί|οις καὶ τοῖς Πραισίοις θέσθαι εἰρήναν ἐς πάντ[α τὸ]ν χ[ρόνον ἐπὶ] τᾶι χώραι ἂν νῦν[46] ἑκάτεροι ἔχοντι, ἇς ὅρια τάδε· | ὡς ὁ Σέδαμνος ἐς Καρύμας ἐς τὰν δηράδα καὶ πέ[ραν ἐς] τὰν στεφάναν καὶ περιαμπέτιξ[47] ὡς ἁ στεφάνα καὶ εὐθυ|ωρίᾳ ἐς Δορθάννας ἐπὶ τὸν λάκκον καὶ ὡς ἁ ὁ[δὸς] ποτὶ μεσανβρίαν[48] τᾶς ὁδῶ τᾶς ἀγώσας δι' Ἀτρῶνα καὶ ἐς ‖ Μόλλον καὶ ἀπὸ τῶ Μόλλω[49] εὐθυωρίαι ἐπὶ θάλασσαν', ὅ τε αὖ τοῖς[50] Ἱεραπυτνίοις καὶ Πραισίοις γενηθεὶς

---

38 Cf. not. 5. 39 Singularis videtur natus ex infelici exemplaris Latini, in quo *qua de re agitur* fuisse probabile est, imitatione. 40 Hoc quod iam in exemplari *A* restituerat H. collato titulo n. 300, 22 πρὸ τοῦ ἢ Γάϊος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν Θίσβας προσήγαγεν, in lapide Magnesiae eruto totidem literis scriptum exstat. 41 Cf. not. 18. 42 ΓΕΝΗΘΕΙΣΗΣ uterque lapis. 43 Sic *A*; exemplum *B* hic mutilum est. Nescio an hic quoque vestigium antiquioris dialecti (cf. Ionicum οὖρος) remanserit. Cf. not. 27. 44 Sic *A*., ΠΕΡΙΑΝΤΑΞ *B*. 45 ΓΕΝΝΘΕΙΣ *A*. 46 ΑΝΥΝ *B*. 47 Sic *A*, περιανπέτις *B*. 48 Integra haec duo vocabula exstant in *B*; in *A* nihil reliquum est nisi ΞΑΜΕΡΙΑΝ, sed quin lenissimo errore Ξ pro Σ et Ε pro Β lectum sit nullus dubito. 49 ΜΟΛΛΩΙ *A*. 50 Sic scribere malui cum H. quam αὐτοῖς cum K. Cf. v. 64 καὶ πάλιν ὁ γενηθεὶς Ἰτανίοις καὶ Πραισίοις. Eodem versu sequitur τοῖς Ἰτανίοις καὶ τοῖς Πραισίοις, ut videas articulum nihil habere offensionis. Contra cur Hierapytniorum nomen addito pronomine αὐτοῖς tam graviter efferatur, satis

περι||[ο]ρισμὸς γεγραμμένος οὕτως· ʽοἱ δὲ ὅροι τᾶς χώρας ὡς ὁ Σέδαμνος ἐς Καρύμας ἐς τὰν δηράδα καὶ πέραν | ἐς τὰν στεφάναν καὶ περιαμπέτι[ξ][51] ὡς ἁ στεφάνα καὶ εὐθυωρίαι ἐς Δορθάννας ἐπὶ τὸν λάκκον᾽. τῶν δε προ|ειρημένων ὁρίων σαφῶς διειργόντων τήν τε Ἰτανίων χώραν καὶ τὴν πρότερον μὲν οὖσαν Δραγμίων καὶ τὴν | Πραισίων, κατεχομένην δὲ νῦν ὑπὸ Ἱεραπυτνίων, τοῦ δὲ ἱεροῦ τοῦ Διὸς ἐκτὸς τῆς διαμφισβητουμένης || χώρας ὄντος καὶ περιοικοδομήμασιν καὶ ἑτέροις πλείοσι[ν ἀ]ποδεικτικοῖς καὶ σημείοις περιλα[μ]βανο|μένου, καθότι καὶ διὰ τῶν ἐπιδεικνυμένων ἡμῖν[52] χ[ωρο]γραφιῶν[53] εὐσύνοπτον ἦν, π[ρὸ]ς τούτοις ἀπεδείκνυον | Ἰτάνιοι καὶ δι' ἑτέρων πλειόνων γραμμάτων ὑπάρχουσαν τὴν διαμφισβητουμένην χώραν ἐνεργὸν καὶ οὐ|χ, ὡς ἔφασαν Ἱεραπύτνιοι, ἱερὰν καὶ ἀγεώργητον, φανερὸν [δ]ὲ τοῦτο[54] ἐγίνετο καὶ ἐκ τοῦ δόγματος καθ' ὃ ἐκρίνα|μεν, τοῦ γραφέντος καὶ ὑπὸ τῶν ἐληλυθότων εἰς Κρήτην π[ρ]εσβευτῶν τῶν περὶ Κόϊντον Φάβιον, οἵτινες[55] ἑω||ρακότες τό τε ἱερὸν καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ ἰδίοις σημ[εί]οις καὶ περιοικοδομήμασιν περιεχόμενον, ἑωρα|κότες δὲ καὶ τὴν χώραν τὴν ὅμορον[56] τῶι ἱερῶι, ὑπὲρ μὲν ἱερᾶς χώρας οὐκ ἔγραψαν οὐθέν, καίτοι γε Ἱεραπυ|τνίων ῥητῶς ὑπὲρ ἱερᾶς χώρας ἠξιωκότων τὴν σύγκλητον, Ἰτανίων δὲ περὶ χώρας τῆς ἑαυτῶν τῆς καλουμέ|νης Ἐλείας καὶ νήσου ἰδίας Λεύκης, γνόντες δὲ ὅτι ἡ παροροῦσα χώρα τῷ ἱερῶι οὐκ ἦν ἱερὰ οὐδὲ ἀγεώργητος, ὑ|π[ὲ]ρ χώρας μόνον ἐφαίνοντο μνείαν πεποιημένοι, γράψαντες, ʽἵνα ἔχωσιν κατέχωσίν τε καρπίζωνταί τε᾽, το[ῦ || κ]αρπίζεσθαι γραφομένου κατὰ χώρας γεγεωργημένης τε καὶ γεωργηθησομένης, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς χώρ|ας οὐκ ἦν ἐνδεχόμενον· νόμοις γὰρ ἱεροῖς καὶ ἀραῖς καὶ ἐπιτίμοις ἄνωθεν διεκεκώλυτο ἵνα μηθεὶς ἐν τῷ ἱ|ερῶι τοῦ Διὸς τοῦ Δικταίου μήτε ἐννέμηι μήτε ἐναυλοστατῆι μήτε σπείρηι

---

causae esse mihi non videtur. 51 [περιαμπέτι]ς *B.* 52 Cf. not. 18. 53 Delineationes, non descriptiones indicari apparet. 54 ΔΕΠ.ΥΤΟ. 55 [Κό]ιντον Φάβιον οἵτινες ἑωρακότες totidem litteris exstat in *B.* At *A* miram lectionem ΦΑΒΙΟΝΑΙΤΙΛΙΟΝΕΩ|ΡΑΚΟΤΕΣ exhibet. Hic ipsum Αἰτίλιον non licere Fabii cognomen interpretari, ut H. fecit, non est quod demonstrem. At ex cognomine Αἰμιλιανόν corruptum dicat quispiam, praesertim cum Q. Fabius Q. f. Maximus Aemilianus cos. 145 a. Chr. optime huc quadret. Sed sic alter quadratarii error statuendus est, pronomen relativum omissum, neque perspicitur cur in lapide Magnetico non item addatur cognomen. Praeter Aemilianum etiam Q. Fabius Q. f. Maximus Servilianus cos. 143 a. Chr. in censum venit. 56 ΟΜΩΡΟΝ *A.* Cf. not. 43.

μήτε ξυλεύῃι[57], καίτοιγε Ῥωμαίων, | ὅταν περὶ ἱερᾶς τινος χώρας διαφέρωνται, γραφόντων ῥητῶς, καθότι καὶ τὰ παρατεθέντα ἡμῖν ἐφ' ἑτέρων | δόγματα περιεῖχεν. τὸ δὲ πάντων μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον τεκμήριον τοῦ ἐγνωσμένων τῶν καθόλου πρα‖γμάτων ὑπὸ Ῥωμαίων ἐφ' ὁμολογουμένοις ἡμᾶς καὶ κεχριμένοις τὴν ψῆφον ἐπ(ε)νηνοχέναι[58]· Ἰτανίων γὰρ ἀξιωσάν|των τὴν σύνκλητον ἵνα τὸ ἐνῳκοδομημένον ὑπὸ Ἱεραπυτνίων χωρίον ἐν τῆι κρινο- *B* μένηι χώραι καθαιρεθῆι, ἡ σύν|κλητος ἐπέταξεν Λευκίῳ Καλο(π)[ορνίῳ[59] Λευκίου υἱῷ Πείσωνι στρατηγῷ, ὅπως | καθαιρ](ε)θῇ εἴ τι ἐνῳκοδόμ(η)ται, φανερῶς καὶ διὰ τοῦ τοι(ούτου) -------- --------------| ....ετων κρατούντων. ἀκολού(θ)ως δὲ τούτοις οἱ μὲν αὐτοὺς -------------------------‖.....ντες Ἰτανίοις παρῆσαν, οἱ δὲ κατὰ πό(λε)ις[60] (ἐ)νγράφο(υ)ς ......σ.... π-------------|.... (ἀ)ποδεικνύντες ἄνω(θε)ν τὰ διαμφισβητούμενα Ἰτα[νίων] (γε)γον(ό)τ[α -------------|....] τῶν μ(έ)χρι τοῦ δηλουμένου διὰ τοῦ δόγματος γεγονέν[αι ---------- --------------|ποιη]τῶν καὶ ἱστοριαγράφων[61] ἀποδείξεις, ἃς καὶ αὐτοὶ ἡμ[ῖ]ν (π)......εσ------------------|..... τους δικαιολογίᾳ· τά γε μὴν περὶ τῆς νήσου τῆς κ(α)λου(μ)έ[νης Λεύκης -------------------‖.... τῶ]ν Ἱεραπυτνίων ἐξωμολογημένας εἶχεν τὰς ἀποδ(ε)[ί](ξ)[εις -------------------------------|.. ....]τε τὴν ν(ῆ)σον οὖσαν καὶ διὰ τὰ γεγενημ(έ)να περὶ αὐτ[ο]ῦ [--------------------------| τὴν Πτ]ολεμαϊκὴν οἰκίαν (ε)ἰς προστασίαν κ(α)ὶ φυλακὴν ἑαυτοῖς κ..............κα[------| ἰσχυρ]ίζεσθαι τὰς ἀποδ(ε)ίξεις ἐπιστολαῖς βασιλικαῖς, ἀντίγραφ[α δὲ α]ὐτῶ[ν ----------------------|... τὴ]ν νῆσον πολλάκις στρατιωτῶν γραμμάτων τε ἀποστολ(αῖς) .....το δο(ξ)[----------- ----------‖.... τὴ]ν νῆσον φρουρίου, πρὸς δὲ τούτοις λογείαις τε σιτικαῖς ἅ(ς) ὁ (λ)...... καὶ ἐνε[------------| ὑπ]ὲρ τῆς νήσου κ(α)τά τινων ὑπὸ Ἰτανίων γ(ε)γραμμ(έ)ναις ὡς ἀπεδείκν[υον,] ἅτε [Φ]άβιον[62] [-------------|.. κ]αὶ διὰ λευκωμάτων ἅτινα

57 Cf. n. 560, 30. 561, 11. 568, 5 sqq. 569, 2. 8. 570, 2 sqq. 653, 78. 58 ΕΠΓΝΗΝΟΧΕΝΑΙ *A* (*B* hic mutilum est). 59 Hinc usque ad finem uno utimur exemplari Magnetico, sed id ipsum quo propius ad infimum marginem degrediaris eo magis detritam et evanidam scripturam habet; de hac tituli parte in integrum restituenda plane desperandum videtur. Quaecumque hic uncis rotundis includuntur litterae, apud K. puncto supposito notatae sunt, nisi quid aliud adnotatur. 60 ΠΟΑΣΙΣ. 61 Cf. n. 259, 13 sq. 62 Cf. not. 55.

τὰς (ἐ)νιαυσίους εἶχεν τῶν τε[ταγμέν]ων διοι[κ]ήσεις. [πρὸς δὲ τοῖς | εἰρ]ημένοις καὶ δι' αὐτῶν ὧν αἵ τε λοιπαὶ πόλεις καὶ αὐτοὶ δὲ Ἱε[ραπ]ύτνιοι γεγρ(ά)φ[ασι περὶ τῆς | προδεδ]ηλωμένης νήσου εὐσύνοπτον ἡμε(ῖ)ν ὑπ(ῆ)ρχεν τὸ καὶ τὴν [προ]δε(δ)ηλ(ω)μένην νῆσ[ον Λεύκην ----|εἶναι] Ἰτανίων καὶ διακατεισχῆσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ διὰ τῆς (τ)ῶν φίλ(ω)[ν ......](κ)αι τ(ι) ποιε(ισ)-------|.. ...(σ)ίας καὶ μέχρι τοῦ συστάντος ἐν Κρήτῃ πολέμου, ὧν ἀνά(μνησ)ιν .... (ἐπ)οι(οῦν)το ----|..... εν γὰρ τὴν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου προστασία(ν κ)αὶ .... ην (π)αρὰ τοῦ κοιν[οῦ τῶν Κρηταιέων |....]ν ἔλαβον εὐδόκησιν κ(α)θότι τὸ παρατεθὲν ἡμῖν διαγρ(αμ)[μα περι]εῖχεν Ἰταν[ί]ω[ν --------|στεί]λα(ντε)ς (ἐ)πιστολὴν διεσάφησαν ὅτι ἐπὶ τὴν νῆσον αὐτῶν (τ)ὴ(ν) [καλου]μ[έ](ν)ην Λεύκ[ην -------------||..... κ]αὶ φαν(ε)ρὸν ποιοῦντ(ε)ς καὶ δι(ὰ) τοῦ τοιούτου τρόπου .... ἔ(χο)ν ἄλλας τα------------|.... Ἰτ[α]νίων [τ](ε) συνπαρόντων ἐπὶ τῆς κρίσεως Ἱεραπύτ[ν]ιοι σ.. ....ο ἡμ(ῖ)ν τ---------------|...... (π)ρὸς ἑαυ[τ]οὺς πρότερον ὑπὸ Γορτυνίων ἐπιστολή(ν), δι' ἧ[ς ....]λ.(να)[------ -----------|........ προνοούμενοι Γορτύνιοι τοῦ κατὰ Ἰτανίους συμφέρον[τος ἔ]λυ(σ)[α]ν αὐτοὺς ..οις [------------|... τὴ]ν νῆσον αὐτῶν τὴν Λεύκην γίνονται ὡς κυριεύσοντος ....λ..ι ἡ ἐπιστολ[ὴ-----------||......] ὑπ' οὐδενὸς ἀντιλογίας, ἐκρίν(α)μεν δὲ καὶ αὐτῆς λα..λγγ καταχωρίσαι [-------- -----| Γορ]τυνίων οἱ κόρμοι καὶ ἁ πόλις Ἰτανίων τοῖς κόρμοις καὶ [τ]ᾶι πόλ[ι] χαίρεν· πεπει(σ)μ[ένοι ------|.. δεδ](ήλ)ωκεν ὅτι οἱ Πραίσιοι οἰκονομόνται[63] περὶ τᾶς Λεύκας ὡς [δαμοπ]ρατίας[64] γενομ[ένας -------|.......] (ἐκ)ρίναμεν ὑμῖν ἐπιμελίως ἀποστεῖλαι (ὑ)μὲν καλῶς ....ης ἐν τῷ χωρίῳ---------| ..επ...σην θέμενοι παρώρων τε εἰ χρείαν ἔχετε ἐν τὸ χωρίο[ν .....] ἀπεστα(λ)μ-------||... τούτων φίλων τῷ τε βασιλεῖ καὶ αὐτοῖς ὑμῖν [δι]ὰ [πα]ντό[ς ἐπιμε]λούμενοι κ[α]ὶ ὅ[πως -------| .]ε.... τῷ τε βασιλεῖ καὶ τοῖς τῶ βασιλέως φίλοις (καὶ σ)υμ[μάχοις ἐστί.' ------ τῆς χώρ]ας ἀμφισβη[τουμένης |..αὐ]τοὶ καὶ φάσκοντες τὴν νῆσον ἑαυτῶν εἶναι προγονικήν [τε] κα(ὶ) [μὴ ἀμ]φισβητουμέ[νην -----------|..]ς τε ἀρχούσης καὶ τῆς

63 Ambigas utrum οἰκονομῶνται legas, ut producta vocalis littera O exprimatur, an οἰκονομόντα correptione Dorica (not. 27); sed hoc probabilius videtur. οἰκονόμονται K., cuius scripturae rationem non perspicio. 64 Kernii supplementum retinui, etsi scrupulum movet, quod haec forma adiectivi δαμιόπρατος ceteroqui ignota est.

τῶν Στηλιτῶν φήσαντες πλοῖον ευ........υ τὸμ πολε(μ)[--- ----------|.]υ(χρ)αι καταχθῆναι καὶ παρακαλοῦντες τὸς Ἰτανίους περὶ τούτων .....(ε)ι (ἀ)ντι(λλ)------||.. αὐτοὶ Ἰτανίοις τὴν ὑπογεγραμμένην ἐπιστολήν· ‟Ἱεραπυτνίων οἱ [κόρμοι κ](α)ὶ ἁ πόλις Ἰταν[ίων τοῖς | κόρ]μοις καὶ τᾶι πόλει χαίρεν· βέλτιον ὑπελάβομεν γράψαι ὑμῖν ὅπως διὰ [τὸ σ]υμβεβηκὸς --- -------|(καὶ) Πραισίων κα(ὶ) ἁ ⟨κτ⟩ ἀπόπλωσις τ(ῶ) Κυδάνο(ρ)ος[65] ἐκ τᾶς ὑμᾶς νάσω Λεύ[κας .....] ἀδικοῦ(σ)ι -------| (σ)αιτε ἐπιστροφάν τινα ποιησάμενοι περὶ τούτων ὅπως μηθὲν ἀδικήσητε -----------|... ὁμοίως δὲ καὶ ἁμές, (ε)ἴ τί κα συμβαίνῃ τινὶ ὑμῶν τοιοῦτο ἐν τᾷ ἁμε[τέρᾳ,] ἐπι(σ)τρεψόμεθα[66]· [ἔρρωσ||θ]ε'[67]. τίς οὖν ἂν ἔτι προ(σ)δέξαιτο τὴν ὑπὸ Ἱεραπυτνίων κατὰ Στηλιτῶν ...... καιρὸν μ..ι---------|..ν προγονικὴν τὴν νῆσον ἑαυτῶν λεγόντων· ὅτε δὲ Πραισίων κατ.... ....πο.υ(μ)ε----------|... εἰρημένων ἀποδείξεων ἰσχυροτέραν πίστιν τῆς τούτων α....... εχη.. εν δι[-----. ἅπαντες μὲν γὰρ[68] | ἄν]θρωποι τὰς κατὰ τῶν τόπων ἔχουσι κυριείας ἢ παρὰ προγόνων [παραλαβόντες αὐτο]ὺς[69] [ἢ πριάμενοι κα|τ'][70] ἀργυρίου δόσιν ἢ δόρατι κρατήσαντες ἢ παρά τινος τῶν χρεισσόν[ων σχόντες· ὧν][71] οὐ(θ)ὲν [φανερόν ἐσ||τι][72] συμβεβ]ηκὸς Ἱεραπυτνίοις· οὔτε γὰρ παρὰ προγόνων παρειληφότες οὔ[τε ....]ης τῆς (φ)--------|.....ας οὔτε διὰ τοῦ ἀξιώματος ὑπογ[ρ]άψαντες οὔτε ὡς αὐτοὶ ἐκ τῆς [νήσου .....] ο(ν)σανη ------|.......]η — μ(η)δὲ γὰρ[73] πεπολεμηκέναι (τ)[οῖς] Ἰτανίοις ἔφασαν — οὔτε

65 ΚΑΤΑΚΤΑ ΠΟΠΛΩΣΙΣ. Emendavit K. ΤΟΚΥΔΑΝΟΤΟΣ. τῶ Κυδαν(ο)τος emendavit K., sed mihi faciliore medela Κυδάνο(ρ)ος restituendum videtur. 66 ΕΠΙ ΤΡΕΨΟΜΕΘΑ. Emendavit K. Cf. v. 128 ἐπιστροφάν τινα ποιησάμενοι. 67 Supplevi; verbo ἐπιστρεψόμεθα supremum epistulae enuntiatum finiri, a pronomine τί arbitros in tenore argumentationis pergere patet. Nihil igitur interpositum fuisse potest aliud atque illa formula sollemnis. 68 Supplevi. 69 Supplevi. 70 Supplevi. 71 Supplevi. 72 Supplevi. 73 ΗΜΙΔΕΓΑΡ lapis. Cum δὲ γὰρ coniuncta tolerari non posse videret K., priore particula deleta succurrere conatus est enuntiati structurae. At illam hoc loco per errorem insertam esse profecto non est probabile. Adde quod manifesto γὰρ parenthesin indicat. Nam medio loco haec leguntur inter οὔτε — οὔτε — οὔτε — οὔτε (v. 135. 136. 137); his vero particulis quae distinentur enuntiata, eis singillatim demonstratur nullam ex illis quattuor rationibus dominii acquirendi (v. 132—134) in Hierapytnios cadere. Iam ex his tertia fuit δόρατι κρατήσαντες. Id vero quomodo de se praedicare poterant ei qui se cum Itaniis bellum gessisse omnino negarent? Exspectaveris οὐδέ, sed hic soloecismus inferiore aetate perfrequens est.

μὴν μ. . . . . ἡμεῖς ---------|. . . . τούτων εὑρίσκοντο οὐδὲ ὑπ' αὐ[τῶν Ἰ]τανίων ἦν τι αὐτοῖς δεδο. . . . . .μου δι ---------|. . . . . . . ὑπὸ πάντα τὸν τόπον· εἰ δὲ τῶν ἐναντίωμ μήτε γέγο[νεν] μήτε . . . . εχο ------------ ‖ . . . . . τα. . . . . .ην . . . . Ἱερα[πυτν----- ------------|-----------] ενη-------------

---

930 Quattuor lapides quadrati (*a b c d*), qui quondam pertinebant ad inferiorem partem muri thesauri Atheniensium qui erat Delphis. Ed. G. Colin Bull. de Corr. Hell. XXIII (1899) p. 5 sqq.

I *a* [Ἐπὶ Διον]υσίο[υ ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς ------ πρώτης πρυτανείας, ἧ------------- ἐγραμμάτευεν, | Ἑκατομβ]αιῶνο[ς ------, ------ τῆς πρυτανείας[1]. — δόγμα συγκλήτου. — Λεύκιος Καλπόρνιος | Λευκί]ου υἱὸς Πίσ[ων, στρατηγὸς ὕπατος[2], τῇ συγκλήτῳ συνεβουλεύσατο πρὸ ἡμερων ----|εἰ]δῶ[ν Ἰ]ουνίων ἐγ κ[ομετίῳ. γραφομένῳ παρῆσαν Μᾶρκος Αἰμίλιος Μάρκου υἱὸς ‖ Σ]κα[ῦ]ρος Καμιλία[3], Σέ[ρουιος ---- Σερο]υίο[υ υἱ]ὸς ----------, --- II --- | Λε[υκ]ίου υἱὸς Κορνη[λία, ----------- Ποπ]λίου υἱὸς Π[απ]ιρία. — [Περὶ ὧν πρεσβευταὶ | Ἀθ]ηναῖοι[4] Θεμιστο[---

---

Litterarum formae volgares praeter ΑΖΞΓΣ, sed adeo neglegenter incisae, ut hastae quae rectae esse debebant plerumque varie incurventur et scriptura multis locis obscurissima fiat ac praecipue H et ab A et a K plerumque aegerrime distinguatur. Senatusconsultum anni 112 a. Chr. (cf. not. 2) est de controversiis inter technitas Dionysiacos. Quattuor distinguuntur partes: I v. 1—6 Praescripta. II v. 6—28 Querellae et postulata civitatis Atheniensium et technitarum Dionysiacorum Athenis consistentium. III v. 29—53 Querellae et postulata synodi technitarum quae Isthmum et Nemeam convenit. IV v. 53—66 Sententia inter utrosque a senatu pronuntiata. 1 Ipsi senatusconsulto praemittitur notatio temporis, quo sententia secundum Athenienses a senatu data Athenas ad magistratum allata est, menstruo fere tempore postquam senatus decreverat. 2 Annum 112 esse inde apparet, quod hic alter consul L. Calpurnius L. f. Piso, v. 62 alter M. Livius C. f. Drusus commemoratur. 3 Cos. 115, censor 109 a. Chr. n. 4 Cum per se ita dici non licet nisi de civitatis Atheniensium legatis, tum formula v. 7 sq. itemque senatus sententia v. 54 sqq. id confirmat. At v. 17—28 manifesto non Atheniensium legati, sed technitae Dionysiaci, qui Athenis sedem habent, loquuntur. Qui utrum ipsi senatum adierint et post legatos, qui publice eorum preces senatui commendabant, verba

----, -------, Δημ]οχάρης Δη[μ------] υἱός, Ἀ[-------- υἱός, | Θ]εοφιλίσκος Ὀλυμπίχο[υ υἱός, ἄνδρες καλοὶ κἀγα]θοὶ φίλ[ο]ι πα[ρὰ] δήμου [καλοῦ κἀγαθοῦ, φίλου | σ]υμμάχου τε ἡμετρέρο[υ, λόγους ἐποιήσαντο, χάριτα φ]ιλίαν συ[μμ]αχίαν [τε ἀνενεώσαντο, καὶ ἐκάλεσαν] ‖ τὴν σύνκλητον ὑπὲρ τ[-------- ----- κατ]ὰ τὰ δεδ[ογμ]ένα [-------------- ὅπως]‖ ταῦτα κύρια διαμένῃ κα[θὼς --------------------------]‖ κατὰ τῆς συγκλήτου [δόγματα -----------]‖ ἀπὸ συνκλήτου γνώμης ὅ[πως -------]ναι --------------- | ἐὰν δέ τις μὴ πειθαρχῇ τοῖ[ς ------ ------- ἐ]μμεν ------------ ‖ βούλευσιν[5], ὅπως ἥτις ἂν εἰσ[άγηται ------- τὸ]ν ἀεὶ δ[-------------- | ἀ]πειθοῦντας ἐμμένειν τοῖ[ς ---------- σ]υγκλητ[ο---------]

b [..............]αι[6] τὴν σύγκλ[η]τον συμφώνους ἡμᾶς[7] γενέ[σ]θαι[, φασὶ δὲ τὰς συνθήκας συντ]εθεῖσθαι[8] ‖[ἐναντί]ως αἷς

---

fecerint, an scriptas illis tradiderint in curia recitandas, propter mutilam primi lapidis condicionem definiri nequit. 5 Quid βουλεύσεως nomen hic sibi velit ambiguus haeret Col. Quod num omnino recte agnoverit, dubito, siquidem [συμ]βουλεύσ(ε)ιν fuisse pro illius aetatis consuetudine scribendi neutiquam incredibile est. 6 De litis origine haec enucleari possunt: Cum post Corinthum deletam (146 a. Chr.) illa amplissima synodus technitarum, quae Isthmum et Nemeam convenire ibique artem suam exercere solebat, multis nominibus temporum iniuria vexata eiusque opes et splendor imminuta essent, per idem vero tempus altera illa, quae Athenis domicilium habebat, per otium et tranquillitatem qua haec urbs inter reliquae Graeciae turbas fruebatur mirum in modum effloruisset, non poterat non acerrima invidia et aemulatio inter eas conflari, quae paucorum modo annorum spatio adeo exarsit, ut senatus Romanorum suam auctoritatem interponere cogeretur. Is igitur anno 138 aut 134 (not. 14) decreverat, ut utrique una conventus Thebis et Argis haberent neque illi Isthmici et Nemeaei prohiberent Athenienses secum in arte versari. At is rixarum non fuit finis. Immo iterum Peloponnesii Athenienses a communibus ludis removere conati sunt atque adeo eos veros artifices Dionysiacos esse negaverunt; cf. v. 37 τοὺς ἐν Ἀθήναις φάσκοντας εἶναι τεχνίτας. Quo facto illi eos reos fecerunt apud Cn. Cornelium Sisennam (not. 21), qui praetor proconsulari potestate Macedoniam tum obtinebat. Is technitas Peloponnesios citavit, sed legati ab illis missi ad causam eorum orandam cum Atheniensibus coram proconsule pactum fecerunt et synodo quae ipsos miserat magnam multam irrogaverunt. Qua ex re deinde maximae turbae natae sunt quae infra narrantur, donec utraque pars iterum senatum adiit. Quae ex relatione technitarum Atheniensium exstant, incipiunt in media commemoratione causarum, cur adversarii ea quae coram Sisenna convenerint irrita existiment. 7 De pronomine primae personae cf. not. 22. 8 Supplevit

ἐ[λά]βοσαν[9] ἐντολαῖς τ[ι]νες τῶν ἐκ Πελο[π]ον(ν)ήσου τε[χνιτῶν,
καὶ διὰ ταῦτα εἶναι ἀκύ]ρους, οὔτε ||[ταῖς] συνθήκαι[ς] ἐμ(μ)έ-
νουσιν, τῆς τε [ἐ]ργασίας[10] ὑπα[ρχούσ]ης[11] [ἡμᾶς ἀποκ]ωλ[ύ]σ[υ]σ[ι
παρὰ τὸ δίκαιον], τά τε χρή||[ματ]α ἡμῶν τὰ ὄ[ντ]α κοινὰ ἐξι-
διάσ[ζοντ]αι[12], σ[υνελ]θόντες τε εἰς [Σικυῶνα][13] σύνοδον [ἐ]ποι[ή-
σαντο] παρὰ τὸ δό||[γμ]α τῆς συγκλή[τ]ου τὸ ἐπὶ Ποπ[λίου Κορ-
ν]ηλίο[υ[14], ἐ]ν ὧι ἔδοξεν ἡμᾶ[ς συμπ]ορεύεσθαι ἐν Θήβ[αις[15] καὶ
Ἄρ]γει, κα[ὶ]|| ἀρχεῖα[16] κατέστ[ησ]αν, καὶ τῶ[ν κοι]νῶν χρη[μ]άτων
τὰς προσό[δους κ]ατεχρήσαντ[ο --------------]|| παρὰ τοὺ[ς
κοινοὺς νόμους τῶν τεχνι]τῶν, πρεσβευόντων ἡμῶν εἰς Ῥ[ώμην,
κ]αὶ καλού[ντων τὴν σύγκλητον· τὸ δὲ | μέγιστον, οὐδὲ ταύτῃ
ὑπήκουσαν[17], ---------, ἀ]λλὰ καὶ δόγμα ἡμῶ[ν] λαβόντω[ν
----------||----------] τοὺς ἀντιλέγοντας [ἡ]μῖν, οὐδ[ὲν ἔλασσον
τ]ῆς τε ἐργασίας ἡμᾶς ἀ||[ποκωλύουσι τά τε χρήματα ἡμῶν
ἐξι]διάζονται, σ[ύ]νοδόν [τε] ἐν Σ[ικυῶνι[18] συν]άγουσι παρὰ τὸ
δόγμα τῆς συν||[κλήτου τὸ ἐπὶ Κορνηλίου καὶ παρὰ τοὺ]ς χρησμοὺ[ς]
τοῦ [Ἀπόλλωνος. ἀξιοῦ]μεν οὖν τὴν σύγκλητον, ἵνα π[α|--------
------]ς ἑκατέρωι ------------ ἡμῶν, ἐκτὸς τῶν τριῶν με-
III ρῶν[19] ||[-------------- καὶ] περὶ ὧν οἱ π[ρεσβευταὶ ἀπὸ τ]ῶν
περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν ἐξ||[αποσταλέντες τῶν συντελούντων] ἐς
Ἰσθμὸν [καὶ Νέμεα]ν Σωσικλείδας Φιλοκράτου, Δαμόξενος |[----,
------------, Πο]λυκράτης [------, Φ(ί]λιππος Ἡρώδου ἐνε-
φάνισαν τῇ συγκλήτωι, ||[ὅτι οἱ τεχνῖται οἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὄντες,

---

Co., nisi quod is contra morem simplex verbum habet. 9 Cf. n. 928[28]. 10 Prohibent eos in eisdem atque ipsi ludis artem exercere. 11 Hoc nescio an ad ius quod senatus definite eis concesserat (not. 6) spectet; utique desideres articulum. 12 Cf. n. 163, 5. 689, 8 ἐπεψήφισζε. 686, 37 ἀγωνίσζεσθαι. 334, 28 χαρπίσζεσθαι. 13 Supplementum Colini et hic et v. 26 cum litterarum numero nititur, tum primo elemento Σ, quod illic integrum exstat, cum hic certe tenuia eius vestigia animadvertantur. 14 P. Cornelius P. f. Scipio Nasica Serapio cos. a. 138 a. Chr. et P. Cornelius P. f. Scipio Africanus Aemilianus cos. II 134 a. Chr. propter temporum rationes uni hic in censum veniunt. 15 Quantum momentum Thebanorum oppidi fuerit in omnibus synodi Dionysiacae rebus, et infra v. 39 sqq. luculenter apparet et aliis testimoniis probavit Col. 16 I. e. magistratus. Cf. n. 214[11]. 17 Supplevi. 'Ne senatui quidem obtemperaverunt'. Haec sententia illis 'καὶ δόγμα ἡμῶν λαβόντω[ν]' multo melius convenit, quam id quod Col., dubitans sane ipse, proposuit οὐ μόνον οὐκ ἐπαύσαντο. 18 Cf. not. 13. 19 Merito hoc obscurissimum esse iudicat Col. Ne id quidem certum existimaverim de nescio qua pecuniae summa hic verba fieri.

π]οιησάμεν[οι κατηγ]ορίαν κατῆς[20] συνόδου ἐπὶ στρα[τη]γοῦ ἐμ Μακε||[δονίᾳ Γναίου Κορνηλίου Σισέννα[21], καὶ γραμμά]των C ἀποδ[οθέντ]ων τῇ συνόδωι ὑπ' αὐτῶν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ ὅπω[ς | πρ]εσβευτὰς ἀπο[στ]είλωμεν[22] ἐν [ἡ]μέραις[23].. καὶ ἀπ[οστει-λ]άν[τ]ων ἡμῶν πρεσβ[ευτὰς π]ερ[ὶ ὧν ὁ στρα]||τηγὸς ἐκέλευσεν τοὺς ἀπολογιουμένους αὐτῶι, Διονύσιον, Ἀνδρόνικον, Φιλοκράτην, Δ[ράκ]οντα, | τοὺς[24] δὲ περὶ ὧν μὲν ε(ἶ)χον[25] τὰς ἐντολὰς μὴ ἐπιτελέσαι, καταφρονήσαντες δὲ τοῦ τε τῆς συγκλήτου | δόγματος καὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς συνόδου, ἐλθόντας ἐς Πέλλαν συνθήκας ποιήσασθαι πρὸς τού[ς] | ἐν Ἀθήναις φ[άσκ]οντας εἶναι τεχνίτας, ἐπιτίμιον ἐπιγράψαντες κατὰ τῆς συνόδου τάλαντα δέκα, | ἐφ οἷς καὶ [δο]θέντων αὐτοῖς ἐγκλημάτων κατὰ τοὺς τῆς συνόδου νόμους, παρόντες ἐν Θήβαις κα||τάδικοι ἐγένοντο καὶ διὰ ταῦτα προσλαβόμενοί τ[ι]νας τῶν ἐν Θήβαις καὶ Βοιωτίαι τεχνιτῶν, τά τε | γράμματα (τὰ) κοινὰ ἀπῆλθον ἔχοντες μετὰ βίας καὶ ἀποστάται γενόμενοι καθ' ἰδίαν[26] σύνοδον ἐ|ποιοῦντο μετ' ἀλλήλων, ὑπεναντία πράτ(τ)οντες τῇ συνόδωι καὶ τοῖς κοινοῖς νόμοις τήν τε δικ[αι]|οδοσίαν διέκοψαν τῶν τεχνιτῶν, τίνας[27] ἱερεωσύνας ε(ἶ)χον ἐπενεγύων, τά τε χρήματα καὶ τ[ὰ]|| ἀναθήματα ἀπῆλθον ἔχοντες καὶ τοὺς ἱ(ε)ροὺς στεφάνους, ἃ καὶ οὐκ ἀποδέδωκαν[28] οὐδὲ ἕως τοῦ || νῦν, τὰς θυσίας καὶ σπονδὰς ἐκώλυον ποιεῖν, καθὼς εἰθισμένον ἦν τῇ συνόδωι, τῶι τε Διο-

20 I. e. κατὰ τῆς. Cf. n. 846, 7 κατὸν νόμον. 860, 9 κατοὺς νόμους. 21 Supplevi ex v. 59. Nam quod Col. sibi persuasit, illic de alio antiquiore pacto dici atque hic, manifesto erravit. Etenim utrum hoc quod coram praetore Macedoniae convenerat ratum esset necne, is quidem cardo totius litis erat. Itaque nullo modo dubium est, quin de hoc ipso pacto iudicaverit senatus, qui ut omnino ab Atheniensium partibus stabat, sic hanc quoque conventionem ratam haberi iussit. Nescio an Colini error ad vocem ἐκεῖ v. 60 perperam intellectam redeat. Cf. not. 39. Ceterum Cn. Cornelium Sisennam illa aetate unum notum esse, triumvirum monetalem intra annorum 154—121 a. Chr. spatium (Th. Mommsen Gesch. d. r. Münzw. p. 540 n. 137), qui facile potuerit proconsul Macedoniae aliquanto ante huius tituli aetatem esse, adnotat Col. 22 Transitur hic ex oratione recta in obliquam. 23 Post ΗΜΕΡΑΙΣ duarum litterarum vacuum spatium esse refert C. Ibi numerus aut scriptus aut certe scribendus fuit. 24 Admodum incommode hic redit oratio obliqua. 25 ΕΧΟΝ. 26 Cf. n. 281, 7. 27 Pronomen interrogativum pro relativo usurpatum, qui soloecismus principatus aetate sane late patebat, hic ad errorem eius qui Latina Graece reddere studebat referas; idem habes v. 56 τί ἠρώτησαν. 28 Cf. n. 330, 2. 44 διατετέλεκαν. 30 εἴσχηκαν, ἐντέτευχαν. 31 πεποίηκαν.

ν[ύ]|σωι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς καὶ τοῖς κοινοῖς εὐεργέταις
Ῥωμαίοις[29]. ἀξιοῦμεν οὖν τὴν σύγκλη|τον, γεγονεῖαν[30] καὶ ἐν
τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις παραιτίαν τῶν μεγίστων ἀγαθῶν τῆι
συνόδω[ι], | συντηρῆσαι τὰ ἐκ παλαιῶν χρόνων δεδομένα τίμια
καὶ φιλάνθρωπα καὶ φροντίσαι ὅπως ἀ|ποδοθῇ τὰ χρήματα καὶ
τὰ ἀναθήματα καὶ οἱ στέφανοι τῇ συνόδωι τῇ κοινῇ τῇ συν-
τελούσῃ ‖ Ἰσθμὸν καὶ Νέμεαν[31], ἃ ἔχουσιν οἱ ἐν Θήβαις τεχ-
νῖται καί τινες τῶν ἐγ Βοιωτίας ἀποστά[ται] | γεγενημένοι, τάς
τε συνθήκας ἃς ἐποιήσαντο ἵνα ἄκυροι γένωνται ἐπεὶ ἐποι(ή)σαντο
d [οἱ..|........]σται[32] παρὰ τὰς δοθείσας αὐτοῖς ἐντολὰς καὶ
γέγοναν[33] ὑπὲρ τούτων κατάδικοι [κατὰ τοὺς] | τ[ῆς συνόδ]ου
νόμους, ὅπως τε οἱ νόμοι τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας τεχνιτῶν
IV κύριοι ὦσιν. — περὶ τού[των] | τῶν [πρα]γμάτων οὕτως ἔδοξεν·
Ἀθηναίοις πρεσβευταῖς φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι, ἄνδρας κα-
λοὺς κα[ὶ] ‖ ἀγαθοὺς καὶ φίλους παρὰ δήμου καλοῦ κἀγαθοῦ
καὶ φίλου συμμάχου τε ἡμετέρου προσαγορεῦσαι, χάρι[τα], |
§ 1 φιλίαν συμμαχίαν τε ἀνανεώσασθαι· περὶ δὲ ὧν πραγμάτων λόγους
ἐποιήσαντο, τί[34] ἠρώτησαν[35] ἢ (ἐ)ψηφίσ[αν]|το[36] ἐν ἑαυτοῖς οἱ
τεχνῖται οἱ ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, ὧι ἔλασσον[37] ἅμα μετ'
αὐτῶν οἱ τεχνῖται οἱ ἐν τῇ Ἀττικ[ῇ] | ὄντες ἐργασίαν ποιῶσιν,
§ 2 τοῦτο ὅπως ἄρωσιν· ὃ δὲ σύμφωνον[38] γεγονός ἐστιν τοῖς τεχνί-
ταις τοῖς ἐν | τῇ Ἀττικῇ οὖσιν καὶ τοῖς τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ
καὶ Νεμέας ἐπὶ Γναίου Κορνηλίου Σισέννα στρατηγο[ῦ] ‖ ἢ ἀν-
§ 3 θυπάτου ἐκεῖ[39] ὄντος, σύμφωνον ἑστάναι ἔδοξεν. ὅπου τὸ πρό-

29 Quae usque ad hunc locum de violentia et latrociniis dicuntur, in eis bene tenendum est, adversarios se sine dubio unam legitimam synodum existimasse ideoque tabularium, sacerdotia, pecunias iure sua existimasse non minus quam hos qui de illorum iniuriis conqueruntur. 30 Cf. n. 521, 92. 31 Alibi ἐν Ἰσθμῷ aut εἰς Ἰσθμόν leguntur, merus vero accusativus nulla probabili ratione defenditur, ut praepositio errore omissa videatur. 32 Dionysium, Andronicum, Philocratem, Draconta a technitis in Macedoniam missos indicari ex v. 35 sqq. apparet, sed quo vocabulo illorum officium hic indicatum fuerit latet. v. 34 πρεσβευταί dicuntur. 33 Cf. not. 28. 34 Cf. not. 27. 35 Petendi, non interrogandi vim hic habet ex aetatis inferioris usu. 36 ΗΨΗΦΙΣ/. 37 Latinum *quo minus* ad verbum expressum est. 38 Hoc non ut Col. vult substantivum esse, sed adiectivum praedicati vice fungens (σύμφωνον γίγνεσθαι idem quod συμφωνεῖσθαι) ex apodosi v. 60 σύμφωνον ἑστάναι ἔδοξεν perspicitur. Nullum aliud pactum hic confirmari atque illud, de quo v. 17 sqq. 34 sqq. adversarii in utramque partem disputaverunt, docui not. 21. 39 I. e. in Macedonia,

τερον ἐξυγκλήτου[40] δόγματος τὰς | συνόδους αὐτῶν ποιεῖν ἠώθα-
§ 4 σιν, ἐκεῖ αἱ σύνοδοι μετὰ ταῦτα ὅπως γίνωνται ἔδοξεν. περὶ δὲ | χρημάτων δημοσίων ἢ κοινῶν περὶ ὧν λόγους ἐποιήσαντο, ὅπως πρὸς Μάαρκον Λείβιον ὕπατον προ[σ]|έλθωσιν, οὗτός τε ἐπιγνῶι ἐπικρίνῃ οὕτως καθὼς αὐτῶι ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεώς | τε ἰδία(ς)[41] φαίνηται ἔδοξεν. ὅπως τε Λεύκιος Καλπόρνιος ὕπατος Ἀθηναίοις ξένια κατὰ τὸ διάταγμα || τὸν ταμίαν ἀποστεῖλαι κελεύσῃ οὕτως καθὼς ἂν αὐτῶι ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίσστεώς | τε ἰδία(ς)[41] φαίνηται ἔδοξεν.

---

cuius praetor vel proconsul tum etiam Graecorum rebus praefuit. Cf. n. 344, 63 ὅτε Λεύκιος Μόμμιος ὕπατος ἢ ἀνθύπατος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπαρχείᾳ ἐγένέτο. Cave ἐκεῖ ad proximum ἐν Ἀθήναις rettuleris. Omnino noli intellegere 'cum Sisenna, praetor vel proconsul, illic versaretur', sed 'cum Sisenna illic praetor vel proconsul esset'. 40 Cf. n. 56, 24 ἐξάμου. 588, 51 ἐξικελίας. 41 ἰδίᾳ Col. At Latina formula *e fide sua* genetivum flagitat, etsi bis eandem litteram neglegentia omissam esse mireris.

---

931 Duo lapides calcarii qui quondam inter se commissi basin magnam efficiebant. Superior (*a*) integer, cum foraminibus duobus statuae immittendae destinatis in superficie; signatura artificum (v. 1) in margine prominente, titulus Latinus (v. 2—4) infra eum in planicie antica. Inferior (*b*) undique mutilus praeter superficiem quae ita elaborata est ut ei alium lapidem, nempe *a*, impositum fuisse appareat. Uterque inventus Delphis extra delubrum, *a* septentrionem et orientem versus a porta fere 20 metrorum intervallo, *b* orientem versus ab ara magna. Ex Bourgueti apographis ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 481 n. V.

a Μενεκράτης καὶ Σώπατρος Θηβαῖοι ἐποίησαν.
M. Minucium. Q. f. Rufum
imperatorem Galleis
Scordisteis . et . Besseis
b [Μάαρκον Μι]νύκιον Κο[ΐντου υἱὸν Ῥοῦ]-
[φον, ἀνθύπα]τον Ῥωμαί[ων[1], νικήσαντα]

Litterae volgares praetor ΠΣ. 1 Consul a. 110 a. Chr.; proximo anno in provinciam Macedoniam proconsul profectus barbaras gentes quae

[Γαλάτας Σ]κορδίστας[2] [καὶ Βέσσους[3]]
[καὶ τοὺς λ]οιποὺς Θρᾶι[κας, ἁ πόλις]
[τῶν Δελφ]ῶν ἀρετᾶς ἕν[εκα ἀνέθηκε]
[Πυθίω]ι Ἀπόλλωνι.

hic recensentur vicit. Cf. Liv. Perioch. LXV: *M. Minucius proconsul adversus Thracas prospere pugnavit.* Sallust. Iug. 35, 3 *ipsi* (Sp. Postumio Albino) *provincia Numidia, Minucio Macedonia evenerat.* Ante § 2 *Quintus Minucius Rufus* dicitur, sive scriptoris sive librariorum errore. Anno 106 a. Chr. triumphavit (C. I. L. I² 1 p. 53). Frater idemque legatus huius proconsulis est Q. Minucius Rufus, cuius dedicationem item Delphicam cum persaepe edita esset postremo imagine accuratissime expressam exhibuit H. Pomtow Philologus LIV p. 226: *Q. Minucius. Q. f. Rufus. leg. Apollinei. Putio. merito.* His duobus fratribus anno 117 a. Chr. a senatu mandatum erat ut de controversiis inter Genuates et Viturios cognoscerent (C. I. L. I, 119). Pe. 2 Natio incolens inter Danuvium a septentrionibus et Haemum montem a meridie, ab utraque parte fluminis Margi (*Morava*). De nominis forma Strabo VII, 3, 2 p. 296 Cas. haec habet: τοὺς δὲ Σκορδίσκους ἔνιοι Σκορδίστας καλοῦσι. Inter hos scriptores Posidonius fuit, siquidem in eius verbis apud Athenaeum VI p. 234 a κορδισταὶ sine dubio ex Σκορδίσται corruptum est. Praeterea apud scriptores ubique Scordisci vocantur, etsi titulus probat alteram formam veriorem esse. P. 3 Cf. titulum Latinum v. 4.

932 Stela marmoris albi, hic illic venis rubris distincti, cum aëtomate, effossa in colle *Hissar Kassaba* ad rivum *Ak-dere* prope vicum *Tschekesteri* situm meridiem versus ab oppido Beroë (*Stara-Zagora*). Superiorem partem (I v. 1—11), iam anno 1885 inventam, separatim ediderunt K. Jirecek Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX (1866) p. 95. A. Dumont et Th. Homolle Inscr. et mon. fig. de la Thrace p. 347 n. 61 a³. Cum anno 1896 Dobrusky musei quod est Sophiae praefectus reliqua effodisset et in museum intulisset, omnia ed. G. Seure Bull. de corr. Hell. XXII p. 480 sqq.

I Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπὲρ τῆς τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων αὐτοκρα|τόρων Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σευήρου Περτίνακος κ(αὶ) Μ(άρκου) Αὐρη(λίου) | Ἀντωνείνου Σεββ. καὶ [Π(οπλίου] Σεπτ(ιμίου) Γέτα Καίσαρος] κ(αὶ) ‖ Ἰουλίας Δόμνης μητρὸς κάστρων νείκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου καὶ ἱερᾶς συν|κλήτου

Litterae ΖΘѮΠΕW. Perfrequentes litterarum binarum aut ternarum ligaturae. Tres sunt totius tituli partes, ex quibus primam modo et tertiam

καὶ δήμου τοῦ Ῥωμαίων καὶ ἱερῶν στρατευμάτων, | ἐκτίσθη κατὰ δωρεὰν τῶν κυρίων ἐμπόριον Πίζος[1], ἐπὶ | ὑπάτων τῶν κυρίων αὐτοκρατόρων Λ(ουκίου) Σεπ(τιμίου) Σευήρου Περ||τίνακος καὶ Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Ἀντωνείνου Σεββ.[2], καὶ μετῴκισαν εἰς αὐτὸ | οἱ ὑποτεταγμένοι.

III Κ(όϊντος)[3] Σικίννιος Κλᾶρος | πρεσβ(ευτὴς) Σεβ(αστῶν) ἀν- (201) τιστρά|τηγος λέγει·[4]

Τῇ προόψει τῶν σταθμῶν ἡσθέ[ν]|τες[5] ο[ἱ κ]ύ[ρι]οι ἡμῶν § 1

---

repetimus. I. In summa parte per totam lapidis latitudinem maioribus litteris scripta sunt v. 1—11, quibus Pizum emporium conditum esse sollenniter pronuntiatur. II. Infra eum titulum per quattuor columnas disposita reliqua scriptura, sed ita ut tres priores columnae integrae itemque ex quarta decem primi et tres postremi versus nomina incolarum contineant. III. Reliqua pars quartae columnae edictum Q. Sicinii Clari legati Augustorum p. pr. habet quod hic repetitur v. 12—82 (apud S. 201—271). Ille nominum index secundum pagos dispositus est cum his titulis: κώμης Σκελαβρίης (11 nomina), κώμης Στρατοπάρων (22 nomina), κώμης Κρασαλοπάρων (24 nomina), κώμης Σκεπτῶν (7 nomina, ex quibus unum intercidit), κώμης Γελουπάρων (12 nomina), κώμης Κουρπίσου (5 nomina), κώμης Βασοπάρων (80 nomina, inter quae nonnulla evanuerunt aut mutilata sunt), κώμης Στρουνείδου (7 nomina ex quibus unum evanuit), κώμης Βουσιπάρων (1 nomen). Accedunt Βασοπαρηνοί 3, qui κωμῆται eorum qui supra sunt octoginta, nescio quo casu ante omissi, habentur a Seurio sine dubio recte, et 9 cum titulo praescripto ὕπατοι οἰκήτορες, quos ille principes vel nobilissimos interpretatur. Quae opinio nescio an ea re fulciri possit, quod ex his ne unus quidem nomine aut cognomine Romano caret, cum reliqui incolae paene omnes Thracicis nominibus utantur, quorum in numero nobilissima illa Τήρης, Κότυς, Σπάρτοκος, Ῥυμητάλκης occurrunt, Romana vero perrara sint praeter unum Κέλσος octiens rediens. In summa vides 181 incolas recenseri. 1 Πίζον sine Πίνζον castellum in provincia Haemimonto ab Iustiniano imperatore conditum commemorat Procopius de aedif. IV, 11. Verum id de munitione modo loci, non de primis incolis eo deductis et domibus aedificatis accipiendum esse iam ex tabula Peutingeriana et Itinerario Antonini, ubi inter stationes viae a Philippopoli Hadrianopolin ferentis secundo loco commemoratur, cognitum erat. De situ oppidi vero et de originis tempore hic demum titulus accuratiora docuit. S. 2 Anno 202 a. Chr. n. 3 Supplevi. Κ(άϊος) S. Eodem compendio Κ. Σικίνιος Κλᾶρος est in titulo apud A. Dumont Inscr. de la Thrace n. 110*a*. At *Gaius* praenomen per Γ scribendum fuisse nemo ignorat; Κ vero non potest non *Quintus* esse. cf. Prosopographiam imp. Rom. III p. 241 n. 494, ubi etiam nummorum mentio fit in Thracia cusorum cum titulo Σικίνιος Κλᾶρος sine praenomine. 4 Cf. n. 422, 2. 423, 2. 533, 1. Edicti paragraphos distinxi Seurium secutus, nisi quod is a v. 25 demum numerare incipit. 5 Cum

μέγιστοι | καὶ θειότατοι αὐτοκράτορες | διά παντός τε τοῦ
ἑαυτῶν αἰῶ|νος βουληθέντες ἐν τῇ αὐτῇ εὐπρε‖πείᾳ δια-
μεῖναι τὴν αὐτῶν | ἐπαρχείαν, προσέταξαν τὰ ὄν|τα ἐνπόρια[6]
ἐπιφανέστερα ὑπ[άρ]|ξαι, καὶ τὰ μὴ προτέρον ὄντα | [γ]ε-
[νέσθαι]· καὶ γέγονεν. ‖ — [ἐ]πεὶ οὖν δεῖ τὰ ἐκ θείας § 2
δωρε|ᾶς ὁρμώμενα εὐτυχέστε|ρα εἶναι καὶ ἐκ τῆς τῶν ἐφε|-
στώτων τάξεως[7], οὐκ ἐνπορι|[κ]οὺς δημότας, ἀλλὰ τοπάρ‖-
χους βουλευτὰς[8] ἐκέλευσα | [ἐκπέ]μπε[σθαι] εἰς ταῦτα τὰ |
[ἐν]πόρια, δοὺς αὐ[τοῖς] καὶ δι' ἐπιστο|[λῆς] σημαν[τῆρ]α[9]
καὶ δικαιοδοσίαν | [καὶ ἐντείλ]ας μὴ ὕβρει μηδὲ βίᾳ, ‖
δικαιοσύνῃ δὲ καὶ ἐπεικείᾳ | [κρατ]εῖν[10] τοὺς ἐνοικοῦντας
καὶ | [μὴ μό]νον αὐτοὺς ταῦτα πράσσ|[ειν, ἀλλὰ κ]αὶ ἀπὸ
τῶν ἄλλων τι ἄδικο(ν) | . . . . ζειν[11] προῃρημένων
ἐρύε‖σ[θαι ἐπ' ἀδ]είας[12] καὶ πολυπληθείας. — | πρ[ὸς τ]οῦ[13] § 3
εἶναι εὐδαιμονέστερα | ταῦτα ἐμπόρια ἔπειθον μὲν ἄνδρα|ς

---

iter per illas Thraciae regiones facerent imperatores. 6 De Pizo similibusque locis habitatis hic ubique nomen ἐμπόριον usurpatur (v. 8. 22. 32. 42. 46. 84), nusquam πόλις, itemque incolae οἱ ἐνοικοῦντες (v. 36. 56) vel οἰκήτορες (in laterculo, v. supra) sunt, non πολῖται. Non sui iuris igitur civitas est, neque incolae ex suo numero magistratum sibi constituunt, sed iussu praesidis provinciae praefectus (not. 8) eis imponitur. 7 'Quoniam quae divina imperatorum munificentia condita sunt oppida, eadem etiam eorum qui eis praesunt nobilitate et generis splendore exornari et amplificari aequum est'. 8 Toparchi, qua voce apud scriptores plerumque regionum vel provinciarum praesides appellantur, hic (cf. vers. 54) manifesto singuli singulis foris (ἐμπορίοις) praeficiuntur. Quod legatus se honoris incolarum causa facere profitetur, ut eos non sub imperio hominum sui generis, sed nobiliorum, nempe buleutarum civitatis (πόλεως) alicuius esse velit. Quos quod ipsius iussu, sed tamen ab aliis (ἐκέλευσα ἐκπέμπεσθαι, non ἐξέπεμψα) illuc missos dicit, id facillime ita explices, ut unumquodque emporium civitati alicui attributum statuas, quae unum ex suis senatoribus illuc mitteret, praesertim cum eandem inter civitates et fora conexionem etiam v. 78–82 testari videantur. 9 Sigillum. 10 Supplevi. [διάγ]ειν S., quod regendi vel gubernandi vi certe perrarum est. κρατεῖν transitive usurpatum antiquitus sane plerumquae aliam vim habet, sed Romanorum aetate hic ut alibi accusativus cum genetivo confunditur. 11 Quid fuerit latet, nam [παρασκευά]ζειν, quod S. posuit, vereor ut de eo qui vim et iniuriam molitur satis apte dicatur. 12 τὰς ἀδ]είας S., sed pluralis displicet, quare genetivum praetuli. Obiectum τὰ ἐμπόρια facile subauditur; ea vero violentos aliorum conatus arcendo in ea condicione conservantur, qua securitate fruuntur et incolis abundant (ἐπ' ἀδείας καὶ πολυπληθείας). 13 Hic quoque genetivus et accusativus confusi (cf. not. 10).

[παρεπιδ]ημεῖν εὐδοκιμοῦντας [ἐκ] | τ[ῶν πέ]ριξ κωμῶν,
πείθοντας δὲ ‖ [ἄλλους] καὶ μετοικίζειν εἰς ταῦ|[τα τὰ]
ἐμπόρια, καὶ αὐτὸς δὲ προ|τ[ιθ]έ[μεν]ος καὶ τοὺς βουλομέ-
νους | ἑκ[ον]τὴν τοῦτο ποιεῖν ἕξοντας | θείας τύχης τῶν
Σεβαστῶν ‖ μεγάλας δωρεάς, τουτέστιν | πολειτικοῦ σεί[τ]ου
[ἀν]εισφορίαν[14] | καὶ ἐπ[ιμελ]είας βουργαρίων[15] καὶ | φρου-
ρῶν καὶ ἀνγαρειῶν[16] ἄνεσιν. | καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς
τάξεως ‖ τοπάρχου καὶ περὶ τῆς ἀλειτουρ|[γησίας τῶ]ν
ἐνοικούντων ἢ ἐνοικη|[σόν]των. — περὶ δὲ τῶν οἰκοδομη|μά- § 4
των, ὅπως ἐπιμελείας τυν|χάνοντα εἰς ἀεὶ διαμένοι, ‖ κελεύω
τοὺς τοπάρχους καὶ τοὺς | ἐπι[στά]θμους[17] στρατιώτας |
[π]α[ρ]ὰ τῶν ἐπιμελητῶν[18] παραλα[ν|β]ά[νει]ν τὰ πραιτώρια[19]
καὶ τὰ βα|λανεῖα πανταχόθεν ὁλόκλη‖ρα, τουτέστιν ἐν τοῖς
οἰκοδομικοῖς | καὶ ἐν τοῖς λεπτουργικοῖς[20] καὶ ἐν | τοῖς

---

14 Annonam a civibus redigendi munere, in quo quae deficiebant ab ipso qui redigebat supplenda sunt (E. Kuhn Städt. u. bürgerl. Verf. des römischen Reichs I p. 55 not. 369) hic liberantur quicunque domicilium ex oppido in emporium transferunt. 15 De burgis et burgariis v. Gothofredus ad cod. Theod. VII tit. 14. O. Seeck apud Pauly-Wissowa Realencyclopaedie III, 1 p. 1066 sq. Burgus est castellum parvum vel turris, qualia magno numero exiguoque intervallo finium tutandorum causa a Romanis exstructa erant. Burgarii, quos adhuc non commemorari nisi in Gallia et Hispania observat S., praesidium sunt burgi. Neque vero milites esse, sed servos, ex Cod. Theod. XII, 19, 2 *qui curiae vel collegio vel burgis ceterisque corporibus — serviunt* collegit S. Vocabulum ἐπιμέλεια de officio eorum qui in unoquoque burgo burgariis praesunt intellexerim, etsi num id negotium usquam praeterea inter munera civilia commemoretur ignoro. 16 Vehicula cursus publici ponderosissima et lentissima, quae bubus vehebantur (*cursus clabularis* cod. Theod. VI, 29, 5, 1. VIII, 5, 11), *angariarum* nomine utebantur. His domini agrorum iumenta praebere debebant, cuius oneris quoque eadem erat appellatio. Cf. O. Seeck ap. Pauly-Wissowa Realencyclopädie I 2 p. 2184. 17 Munus magistratus milites aliosve homines qui publice iter faciunt domo recipiendi ἐπισταθμία vocatur. Cf. E. Kuhn Städt. u. bürgerl. Verf. d. röm. Reichs I p. 61 sq. et titulos n. 415, 2 sqq. 418, 34 sqq. 18 Qui pecunias aliasque res publicas emporii curant. Ei num ex ipsis incolis capti sint et quis eos constituerit non perspicio. 19 Villas in quibus habitant toparchi per magistratus sui tempus. 20 Cum fundamenta, parietes ac fortasse tectum οἰκοδομικά sint, λεπτουργικῶν nomine omnia comprehenduntur quae subtiliore quidem opere, maxime e ligno, fabricantur sed tamen cum ipso aedificio ita firmiter conexa sunt, ut partem eius necessariam constituant, veluti valvae portarum, qua re differunt ab eis quae infra χρηστικὰ audiunt. Sic apud Diodorum XVII, 115, 1 Ale-

χρηστικοῖς[21], παραδιδόντας | τοῖς μεθ' ἑαυτοὺς ἐγγράφ[ως][22], ὥσπερ | παρ[α]λαμβάνουσιν. — [ὅπως δ]ὲ ἐπι‖με- § 5
λεστέρους αὐτοὺς παρασκευ|άσω πρὸς τὴν παρά[λημ]ψιν | καὶ τὴν π[αρά]δοσιν, [κελεύ]|ω ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς π[αραλήμ|ψ]εως μέχρι τῆς παρ[αδόσ]εω[ς] ‖ τὰ ὑπάρχοντα τῶν το[πάρ]χων | καὶ τῶν ἀρχόντων οὓς ἐκέλευσα | τῷ ἰδίῳ κινδύνῳ αὐτοὺς[23] προβάλ|λεσθαι, ὑπεύθυνα εἶναι τῷ | δημοσίῳ τῶν πόλεων[24], πρὸς δὲ δ(ὴ)[25] ‖ εἰς ταῦτα τὰ ἐμπόρια εἰς τὸ | [τετρα]πλάσιον τοῦ ἐνδεήσον|τος.

---

xander cum rogum Hephaestionis meditaretur τοὺς ἀρχιτέκτονας καὶ λεπτουργῶν πλῆθος convocasse traditur. Cf. etiam Plutarch. de esu carn. II, 2 p. 997 CD διὰ τοῦτο διέταττεν ὁ θεῖος Λυκοῦργος ἐν ταῖς τρισὶ ῥήτραις τὸ ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκεως γίγνεσθαι τὰ θυρώματα τῶν οἰκιῶν καὶ τὰς ἐρέψεις, ἄλλο δ' ὄργανον μηδὲν προσφέρεσθαι, οὐ πολεμῶν δήπου τερέτροις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκεν. 21 Omnis mobilis supellex quae ad usum domus necessaria est. Cf. not. 20. 22 I. e. ita ut cum scripto rerum quae traduntur laterculo conferant. 23 Subiectum est οὓς, obiectum αὐτούς. Civitatis cui attributum est emporium (not. 8) magistratus a praeside provinciae iubentur suo periculo toparchum eligere. 24 Ni plane fallor et aerario publico civitatis, cuius sunt, et emporii cui praesunt aut cui toparchum praefecerunt, ea quae defecerint restituere iubentur, atque illi quidem simplicem summam, huic quadruplicem. 25 Sic S. πρὸς manifesto adverbium est, ut frequenter etiam apud Atticos, δὴ vero insolentius usurpatum.

---

933 Stela lapidis calcarii fusci, a superiore parte margine prominente ornata, fracta in septem partes, inventa in insula *Curzola* (Corcyra melaena) in colle *Koludrt* inter sinus maris *Račišća* et *Prvi žal*, non ita magno intervallo a vico *Lumbarda*, inter rudera ecclesiolae iam per multa saecula desertae S. Ioannis, in qua exstruenda quondam hic lapis usui fuerat. Post singularum partium editiones minus accuratas omnium coniunctim imaginem accuratissime confectam exhibuit et interpretatus est J. Brunšmid Die Inschriften und Münzen der griechischen Städte Dalmatiens p. 2 sqq.

Ἀγαθᾶι τύχαι. Ἐφ' ἱερομνάμονος[1] Πραξιδάμου, Μα[χανέος[2],

Litterae volgares praeter Ξ, accurate incisae, non στοιχηδὸν dispositae, quas editor recte si quid video quarto a. Chr. n. saeculo vindicat. Lex est

συνθήκα[3] λογισ]|τᾶν[4] Ἰσσαίων καὶ Πύλλου[5] καὶ τοῦ ὑοῦ Δάζου[6]. τάδε συ[νέθεντο ποτ' ἀλλάλους[7],]| καὶ ἔδοξε τῶι δάμωι[8]· λαβεῖν ἐξαίρετον τοὺς πρώτους [καταλαβόντας τὰν χώ]|ραν καὶ τειχίξαντας τὰν πόλιν τᾶς πόλιος οἰκόπ[εδον ἕνα ἕκαστον τᾶς] ‖ τετειχισμένας ἐξαίρετον σὺν τῶι μέρει[10], τᾶς δὲ ἐ[κτὸς αὐτᾶς τοὺς αὐ]|τοὺς[11] καὶ τᾶς χώρας ἐξαίρετον τὸν πρῶτον κλᾶρον

---

vel potius pactum (not. 3) de colonia in insula Corcyra melaena condenda ac potissimum quidem de fundis inter colonos dividendis. Ut Phari, Issae, Tragurii, Epetii, Heracleae (Brunšmid p. V), sic in illa quoque insula oppidum Graecum fuisse notum erat ex Scymni periplo v. 427. 8 ἥ τε λεγομένη Μέλαινα Κέρκυρ', ἣν Κνίδιοι κατῴκισαν, Strabone VII, 5, 5 p. 315 C νῆσος ἡ Μέλαινα Κόρκυρα καλουμένη καὶ πόλις, Κνιδίων κτίσμα, Plinio N. h. III, 152 *Corcyra melaena cognominata cum Cnidiorum oppido.* At de qua hic dicitur colonia, eam Issaeorum potius esse constat (not. 1. 3. 4). Quare aut illa veterum geographorum memoria erroris insimulanda est, aut cum Br. statuendum duo fuisse illic oppida, alterum antiquius a Cnidiis fundatum, alterum recentius in ea quae maxime ad orientem vergit parte prope vicum *Lumbarda* ab Issaeis. 1 Issaeorum, non colonorum Corcyraeorum. Nam manifesto haec de nova civitate constituuntur, non ab illa. Etiam Tragurii, quae est colonia Issaeorum, hieromnemona eponymum magistratum fuisse docet titulus ap. Brunšmidium p. 31 n. 27, 1, itemque Spalati in continenti duo lapides (Br. p. 32 n. 29, 1. p. 34 n. 32, 1) ἐπὶ ἱερομνάμονος habent, ubi Br. sine dubio recte ipsum Issaeorum magistratum agnoscit. 2 Supplevi, mensis nomen inter alios Dorienses etiam apud Corcyraeos usitatum (I. Gr. Sept. III 694, 1. 48) illi regioni optime convenire ratus. Br. cum et ipse sentiret mensi hic locum esse, μα[νὸς] adiuncto proprio nomine fuisse coniecit. At in hoc vocabulo Dorienses quoque η habere in volgus notum est. 3 Supplevi. Non unius hominis aut corporis iussum aut legem hanc esse, sed pactum, ex versus alterius reliquiis apparet. Pactum vero inter magistratus Issaeos et duos homines, qui manifesto privati sunt, quia aliter indicatum esset munus quo funguntur, de coloniae fundis dividendis fieri non mirum videbitur, dummodo Pyllum eiusque filium dominos fuisse statuamus illius insulae partis, ubi oppidum condebatur. Qui Issaeis agros aut donasse aut vendidisse videntur, ea condicione ut ipsi una cum illorum magistratibus de terra inter colonos dividenda constituerent. 4 Supplevit Br. ex titulo apud ipsum p. 31 n. 27, 4 (Tragurii) λογιστᾶν Δαφναίου, Ὀλτίωνος, Σάλλα sqq. 5 Nomen Illyricum, Macedonicum, Iapygicum (n. 307, 28 cum not. 18). 6 Cf. n. 588, 53 Δάζος Δαζίσκου Ἀζαντῖνος, qui videtur ex Iapygia aut Calabria oriundus esse. 7 Supplevi. 8 Sc. τῷ Ἰσσαίων. 9 Supplevi. οἰκόπ[εδον . . . ἐντὸς τᾶς] τετειχισμένας Br. At sive τᾶς πόλιος ab ἐντὸς pendet, collocatio verborum praepostera est, sive id ad οἰκόπεδον refertur, ἐντὸς τᾶς τετειχισμένας substantive dicitur, id quod mihi quidem incredibile videtur. 10 Haec portio quae sit non assequor. 11 ἔ[κτὸς restituit Br., reliqua supplementa mea sunt. Pro-

[καταλαβεῖν ἕκαστον] | πέλεθρα τρία, τᾶς δὲ ἄλλας τὰ μέρη[12]. ἀναγραφῆμεν δὲ [καὶ τᾶς χώρας ὅσον τε[13] | καὶ] εἶ[14] ἕκαστος ἔλαχε· κατάμονον δὲ εἶμεν[15] αὐτοῖς καὶ τ[οῖς ἐγγόνοις πέλε|θρο]ν καὶ ἥμισυ ἑκάστωι. λαβεῖν δὲ τοὺς ἐφέρποντας τᾶ[ς ἔτι καταλειφθείσας[16] || χώρα]ς ἀδιαιρέτου πέλεθρα τέσαρα καὶ ἥμισυ. τὰ[ς δὲ ἀρχὰς ὀμνύναι μηδ|έποτε[17]] τὰν πόλιν μηδὲ τὰν χώραν ἄνδαιτον ποή[σεσθαι μηδαμῶς. εἴ δέ τί | κα[18] ἄρχων] προθῇ ἢ ἔτας[19] συναγορήσῃ[20] πὰρ τ[ὰ ἐψαφισμένα, αὐτὸς ἄτιμος καὶ | τὰ ὑπάρχ]οντα δαμόσ[ια ἔστ]ω, ἀθῷο[ς δὲ ὁ ἀποκτείνας αὐτόν.[21] ----------¦-------]του------------------||------ πατι[---- ------------¦----- εἴ κα τωι δ]άμωι δό[ξηι---------]

---

ximum καὶ male habet; nam quomodo praeter fundos qui intra urbem eosque qui extra eam sunt ἁ χώρα tanquam tertium aliquid commemorari potest? 12 Quae post certam ternorum plethrorum mensuram cuique civi assignatam restat terra (haec est ἁ ἄλλα), eius pares partes cuique ex illis attribuendae sunt. Sed consentaneum est id non dici nisi de eius terrae, quae omnino primis civibus destinata erat, parte post divisa terna plethra reliqua. Nam aliam terram iam ab initio reservatam esse, quae incolis postea accedentibus daretur, ex v. 9 sq. cognoscitur. 13 Supplevi. 14 Supplevi. Br. hic nihil nisi ἀναγραφῆμεν δὲ [------- ἃ ἐν πόλ]ει ἕκαστος ἔλαχε. Sed cur ea modo, quae in oppido assignata sunt, inscribantur non video; τᾶς χώρας utrumque, et τὰ ἐντὸς τᾶς τετειχισμένας πόλιος et τὰ ἐκτός, comprehendit. 15 I. e. ne liceat ea venumdare aliove quolibet modo abalienare. Nam quod Br. dicit, primis colonis p r a e t e r illa tria plethra e t i a m plethrum cum dimidio assignari, quomodo in verbis inesse possit, non assequor; immo tantum agri in ipsorum et posterorum dominio semper manere (καταμένειν) iubetur. Quare non recte Br. t o t a m primam sortem abalienari vetari sumit, ut sane alibi fuit (Arist. Polit. VI, 4 p. 1319 a 10 ἦν δὲ τό γε ἀρχαῖον ἐν πολλαῖς πόλεσι νενομοθετημένον μηδὲ πωλεῖν ἐξεῖναι τοὺς ἀρχαίους κλήρους), sed d i m i d i u m eius ex commercio exemisse satis habebant legislatores. 16 Supplevi. τᾶ[ς πόλιος οἰκόπεδα καὶ τᾶς χώρα]ς ἀδιαιρέτου Br. Sed id τᾶς ἀδιαιρέτου χώρας esse debebat. Quare adiectivum praedicative ad καταλειφθείσας referri sumpsi. 17 Supplevi. ὀμόσαι κατ' ἔτος μηδὲ τὰν πόλιν Br. At neque de eo quod quotannis faciendum est infinitivus aoristi recte se habet neque μηδὲ — μηδὲ pro μήτε — μήτε usurpatum. 18 Supplevi. ἐὰν δέ τι Br. 19 Civem hic significare videtur. Cf. Olympia V p. 22 n. 9, 8 αἴτε ϝέτας εἴτε τελεστὰ αἴτε δᾶμος. 20 Hinc colligas rogationes quidem ferendi ius penes solos magistratus fuisse, sed quae ab illis proposita essent oratione in comitiis populo commendare etiam privatis licuisse. Nam qui ipse ad populum fert vix recte συναγορεῖν dicitur. 21 Supplevi.

[Οἵδε] κατέλαβον τὰν χώρ[αν καὶ ἐτείχιξ]αν τὰν πόλιν.[22]

[Δυμᾶ]νες [Ὑλλεῖς] Πάμφυλοι

22 Sequitur civium laterculus secundum tribus dispositus, quem repetere nolo. Nomina pleraque vere Graeca ac potissimum quidem Dorica sunt, haud pauca in Sicilia aut apud Graecos orae Illyricae redire observavit Br.

---

934 Fragmentum lapidis leucophaei, Iulide (*Tzia*) inaedificatum in domo Μανώλη Κρητικοῦ, quae est in clivo occidentali arcis (Κάστρο). Ed. L. Savignoni Ἐφ. ἀρχ. 1898 p. 243 n. 1.

. . . . ἐὰν δέ τις[1]------------|. . . . . ἐς Ἱστίαιαν ἢ τὴν Ἱστι[αιῶν χώραν ----------|. κέσθω ἡ πόλις: ἐὰν δ Ἱστιαι[εὺς βούληται ἐγ Κ|έω]ι[2] πολιτεύεσθαι, ἐλθὼν ἀπο[γαψάσθω πρὸς νομοφ||ύλ]ακας[3] τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα· οἱ [δὲ νομοφύλακες[4] ἀναγρα|ψά]ντων φυλὴγ καὶ τριπτὺν[5] [αὐτῶι. κατὰ τὰ αὐτὰ δέ, | ἐὰν] ὁ Κεῖος βούληται ἐν Ἱστ[ιαίαι π|ολ]ιτεύεσθαι, πρὸς τοὺς στρ[ατηγοὺς τοὺς ἐν | Ἱστ]ιαίαι ἀπογραψάσθω τὸ ὄ[νομα ἑαυτοῦ· οἱ δε σ||τ]ρατηγοὶ φυλὴν καὶ δῆμον [ἀναγραψάντων οὗ ἂν | μ]έλληι πολιτεύεσθαι. ἐξαγ[ωγὴν δε εἶναι τῶι] | Ἱστιαι⟨αι⟩εῖ ἐκ Κέω καθάπερ τῶ[ι Κείωι, καὶ τῶι Κείωι ἐξ] | Ἱστιαίας καθάπερ τῷ Ἱστιαι[εῖ---------------] | ἑκατέρους καὶ τῶι

Litterae formae volgaris praeter Ξ, dispositae στοιχηδόν, nisi quod v. 2 med. ΙΑ unius litterae locum tenent. Aut tertii aut alterius a. Chr. n. saeculi esse existimat editor; mihi illud quidem multo probabilius. Versus imparis longitudinis fuisse supplementa necessaria docent. 1 Ante haec dispiciuntur nonnullae litterarum relliquiae ∖ Ι ι Δ L / Ν Ι Λ Ι. 2 Pactum est inter Ceos et Histiaeenses de civitate ultro citroque danda deque mutuo mercaturae commercio. Ceorum quattuor oppida tum sympolitiae necessitudine conexa fuisse, ut cum aliis populis plerumque coniunctim agerent et paciscerentur, pridem ex scriptoribus, titulis, nummis notum fuit. Cf. K. Bursian Geographie von Griechenland II p. 470 cum not. 1. 3 Supplevi. εἰς πί[ν]ακας S., quod intolerabile est propter pluralem. 4 Supplevi propter versum superiorem; S. στρατηγούς. Sane concedendum est, praetores Ceorum aliunde notos esse (G. Gilbert Gr. Staatsaltertümer II p. 203), nomophylacas non item. At illi singularum civitatium sunt, cum hic de communi totius insulae magistratu dici appareat. 5 Sic lapis; τρι(τ)τὺν emendavit S., fortasse recte. Sed cum apud Delios antiquam formam τρικτύς etiam altero a. Chr. n. saeculo conservatam videamus (n. 588, 19 sqq.), nescio an hic quoque sermonis Ceorum proprietas agnoscenda sit.

ὅρκωι[6] πρ[οστίθεσθαι ἐν Κέωι τῶι τῆς] ‖ βουλῆς καὶ περὶ Ἱστιαιέωμ [βουλεύσειν ἀγαθὸν ὅτι ἂν] | δύνωνται, ἐν Ἱστιαίαι δὲ τῶ[ι ὅρκωι προστίθεσθαι τῆς βουλῆς καὶ περὶ] | Κείωμ βουλεύσειν ἀγα[θὸν ὅτι ἂν δύνωνται---------|ν ἐλε[υ]θ[έρ]αν ἐγ Κέωι [-------------------- | π]ροβούλους καὶ τ[-------- ---------- ‖ ἀσ]τυνόμους το[ὺς ἀεὶ ἐν ἑκάστηι τῶν πόλεων ἀστυνο]|μο[ῦν]τα[ς][7].

6 Vs 14—17 supplevi; S. nihil nisi v. 15 βουλεύσειν restituit. Utrobique senatores iurabant se consulturos esse suae patriae optima quaeque; ei formulae nunc adicitur idem de alterius civitatis commodo ac salute. 7 Vs. 20. 21 restitui. Videtur hic aliquid de eis rationibus scriptum fuisse, quae Histiaeensibus cum singulis oppidis insulae Cei intercederent, cum ante universi modo Ceorum populi ratio habita esset. Quare hic comparet astynomorum magistratus, quem ipsum nomen indicat suum cuique oppido fuisse.

935 Stela marmorea ornata aëtomate cum tribus acroteriis, effossa anno 1895 Eretriae in gymnasio. Edd. R. B. Richardson et T. W. Heermance Americ. journal of archaeology XI (1896) p. 173 n. I.

Οἱ πρόβουλοι εἶπαν· ἐπειδὴ Ἐλπίνικος Νικομάχου | αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου γυμνασίαρχος ἔν τε τοῖς | λοιποῖς τοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐνδόξως ἀνεστρά|φη, συνελθόντων διὰ τὴν φιλοτιμίαν αὐτοῦ ‖ πλειόνων παίδων τε καὶ ἐφήβων καὶ τῶν ἄλ|λων τῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν πειπτόντων, προενοιήθη[1] | τῆς εὐταξίας αὐτῶν, ἐμμονεύσας[2] ἐν τῶι γυ|μνασίωι δι' ἐνιαυτοῦ, καὶ παρέσχεν ἐκ τοῦ ἰδίου | ῥήτορά[3] τε καὶ ὁπλομάχον[4], οἵτινες ἐσχόλαζον ‖

Litterae volgares, nisi quod σῖγμα divergentia quidem habet bracchia, sed non multum, et Ρ et Φ plerumque admodum angusta sunt; praeterea omnium litterarum hastae apices habent. Alterius a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis aut primi ineuntis esse videtur. 1 Cf. n. 147, 23. 192, 82. 194, 48. 197, 3. 530, 331. 594, 25. 789, 80. 2 Verbum denominativum descendens ab adiectivo ἔμμονος eadem ratione usurpatur in titulo gymnastico Eretriensi Journal Am. of archaeol. XI (1896) p. 188 n. II, 8. 3 Inter magistros qui certo salario proposito conducuntur ut ephebos puerosque instituant, rhetor nunquam comparet, sed in altero titulo Eretriensi (not. 2) v. 10 legitur [εὐ]χερέστερον (?) δὲ βουλόμενος τοὺς νέους ὠφελεῖν (Μαντίδωρος Καλλικράτους ὁ γυμνασίαρχος) παρ[έσ]χεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὁμ[η]ρικὸν φιλόλογον Διο-

ἐν τῶι γυμνασίωι τοῖς τε παισὶν καὶ ἐφήβοις καὶ | τοῖς ἄλλοις τοῖς βουλομένοις τὴν ἀπὸ τῶν τοιού|των ὠφελίαν ἐπιδέχεσθαι· ἐφρόντισεν δὲ καὶ τοῦ | ἐλαίου, ὅπως χαριέστατον ᾖ, τὴν εἰς ταῦτα δαπά|νην ἐπιδεχόμενος ἰδίαι· ἔθηκεν δὲ καὶ δολίχους ‖ πλείονας, συνετέλει δὲ καὶ θυσίαν καθ' ἕκαστον | δόλιχον τῶι Ἑρμεῖ τό τε διδόμενον ἆθλον ὑπὸ τ[οῦ] | δήμου τῶι νικήσαντι τὸν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου δρ[ό]|μον[5] αὐτὸς προέθηκεν[6] ἐκ τοῦ ἰδίου, τὸ δοθὲν ὑπὸ | τοῦ δήμου διάφορον ἀποδοὺς τῇ πόλει· καὶ τὸν τ(ῶι)[7] ‖ Ἡρακλεῖ τιθέμενον ἀγῶνα συντελέσας τὴν | εἰς τὰ ἆθλα δαπάνην ἀνήλωσεν ἐκ τοῦ ἰδίου, | τὴν πᾶσαν φιλοτιμίαν ποιούμενος χάριν τῆς τῶν | πολλῶν εὐνοίας· ἔν τε τῆι πανηγύρει τῶν Ἀρτε|μεισίων συνετέλει τὸ ἄλειμμα ἐκκ[8] τοῦ ἰδίου, τὴν ‖ δαπάνην ἐπιδεχόμενος οὐ μόνον εἰς τοὺς πο|λίτας ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τοὺς εἰς τὴν πα|νήγυριν παραγενόμένους καὶ μετέχοντας τῶν | κοινῶν[9] ξένους, τήν τε θυσίαν τῶι Ἑρμεῖ συντελῶν | ἐκάλεσεν ἐκ προγράμματος τούς τε πολίτας καὶ ‖ Ῥωμαίων τοὺς παρεπιδημοῦντας, καὶ τοὺς μὲν τῶν κοι|νῶν μετέχοντας[10] τῆι τετράδι (εἰ)στίασεν, τῆι δὲ πέμ|πτει καὶ ἑτέρους τῶν τε πολιτῶν καὶ ξένων πλήονας· | τόπον τε

νύσιον Φιλώτου Ἀθηναῖον, [ὅστις ἐ]σχόλαζεν ἐν τῶ[ι] γυμνασίωι τοῖς τε ἐφήβοις καὶ [παισὶν καὶ τοῖς] ἄλλοις πᾶσι τοῖς [ο]ἰκείως διακειμένοις πρὸς παιδ[είαν]. Alibi plerumque armorum exercitationis, rei gymnasticae artisque canendi modo ratio habetur. Sed Athenis cosmetae certe curandum fuit, ut adulescentes scholis philosophorum, rhetorum, grammaticorum, qui sane non inter peculiares epheborum potissimum praeceptores erant, assidue interessent (n. 521, 35. 85. C. I. Att. II, 478, 18 sqq.). R. H. 4 Cf. n. 521, 19. 52. 5 Cf. I. G. Sept. I 2871, 9 ἵππῳ τελέῳ τὸν [ἀπὸ] τοῦ Ἄρεως (sc. δρόμον). Illic a simulacro dei sub divo stante incipit cursus, hic a sacello. 6 Cf. n. 220[13]. 466[6]. 7 ΤΟΥ lapis, cui errori τοῦ Ἡρακλείου v. 17 ansam praebuisse opinantur R. H. 8 Cf. n. 197[17]. 536, 7. 9 Nonnulla iura, quae proprie civium erant, privilegio etiam peregrinis tribui poterant. Eos hic recte intellegunt R. H. 10 Hac appellatione ut etiam peregrinorum genus quoddam contineri supra vidimus (not. 9), sic non omnes cives ea comprehendi docet v. 32 καὶ ἑτέρους τῶν τε πολιτῶν καὶ ξένων. Apparet igitur tum Eretriae non fuisse imperium populare, id quod etiam probulorum (v. 1) nomine confirmatur, si rationem habeas observationis Aristotelis Politic. IV, 15 p. 1299 b, 30: οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ (ἀρχαὶ) ἴδιαί τινες (τῆς ὀλιγαρχίας) εἰσίν, οἷον ἡ τῶι προβούλων· αὕτη γὰρ οὐ δημοκρατική, βουλὴ δὲ δημοτικόν. δεῖ μὲν γὰρ εἶναί τι τοιοῦτον ᾧ ἐπιμελὲς ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν, ὅπως ἀσχολῶν ἔσται· τοῦτο δ' ἐὰν ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν ὦσιν, ὀλιγαρχικόν· τοὺς δὲ προβούλους ὀλίγους ἀναγκαῖον εἶναι τὸ πλῆθος, ὥστε ὀλιγαρχικόν.

αἰτησάμενος τοὺς συνέδρους ἐν τῆι ἐξέδραι | τῆι ἐν τῶι ἐπικαμπίωι[11] τῶι ἐν τῇ παραδρομίδι[12] ἀνέθη‖κεν βάθρα λευκοῦ λίθου καὶ Ἑρμῆν, εἰς τὰ προειρημέ|να δαπάνας ἐπιδεξάμενος πλήονας, βουλόμε|νος τὴν ἰδίαν εὔνοιαν ἣν ἔχει πρὸς τὸν δῆμον ἀπο|δείγνυσθαι[13]· ἵνα οὖν καὶ ὁ δῆμος φαίνηται εὐχάριστος | καὶ τιμῶν τοὺς ἀρετῆι διαφέροντας πολλοί τε δόξης ‖ ἐπιθυμηταὶ γένωνται, δεδόχθαι τοῖς τε συνέδροις | καὶ τῶι δήμωι, ἐπαινέσαι Ἐλπίνικον Νικομάχου ἐπὶ τῆι | πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαι καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι. | ἀναγράψαι δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λιθίνην καὶ | ἀναθεῖναι ἐν τῶι γυμνασίωι ἐν τῶι ἐπιφανεστάτωι τόπωι, ‖ ὅπως ᾖ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ἡ δόξα φανερὰ καὶ ἡ τοῦ δή|μου τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι τιμή, καὶ πολλοὶ ⟨ς⟩ τῶν ὁμοίων γ[έ]|νωνται ζηλωταί. ἑλέσθαι δὲ καὶ ἐπιστάτην ὅστις ἐπιμ[ε]|λήσεται τῆς τε ἀναγραφῆς τῶν ἐψηφισμένων καὶ τῆ[ς] | ἀναθέσεως τῆς στήλης. εἱρέθη[14] ἐπιστάτης Φιλοκλῆς Νικο....

11 Cf. Plutarch. de genio Socratis 25 p. 594 B κἀγὼ 'ταῦτ', ἔφην, 'πράττωμεν· ἀλλὰ μικρόν οἶμαί τι μετ' ἐμοῦ καὶ Γαλαξιδώρου βούλεταί σοι διαλεχθῆναι οὑτοσὶ Θεόκριτος'. 'ἀγαθῇ τύχῃ', εἶπεν, 'διαλεγέσθω'. καὶ προῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς. Angulum significari et illic et hic apparet. R. H. 12 Locus arboribus consitus iuxta gymnasium, in quo ambulant ei qui non occupati sunt exercitationibus gymnasticis. Cf. Vitruv. de arch. V, 11. H. R. 13 Perfrequens haec assimilatio (γν ex κν) in compage duarum vocis compositae partium aut inter praepositionem et casum inde pendentem (v. indicem grammaticum), sed admodum rara intra unum vocabulum simplex. 14 Cf. n. 152[12].

---

936 Tabula satis crassa marmoris albi inventa Cyparissiae. Ex Eustathii Phlori sacerdotis Graeci apographo et ex ectypo chartaceo, quod lapide magis mutilato partem dextram superiorem tituli non iam habebat, ed. Colin Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 574.

[Θε]ός. | [Ὅσ]τις κα ἐσάγῃ εἰς τὰν τῶν Κυπαρισσιέ|[ω]ν χώραν, ἐπεί κα ἐξέληται τὰ ἐμπόρια, ἀπ[ο]|γραψάσθω ποτὶ τοὺς πεντηκοστολόγ[ου]‖ς καὶ καταβαλέτω τὰμ πεντηκοστὰν π[ρὶ]|ν ἀνάγειν

Litterae volgares praeter ΝΞVΨ (ψῖ), ex quibus nonnullae non carent affectatae antiquitatis suspicione; nam iota mutum ter (v. 2. 7. 14) neglectum

τι ἦ πωλεῖν· εἰ δὲ μή, ἀποτεισά|τω δεκαπλόαν. ὅτι δέ τίς κα ἐξάγῃ κατὰ | θάλασσαν, ἀπογραψάμενος ποτὶ τοὺς | πεντηκοστολόγους καὶ καταβαλὼν τὰ||ν πεντηκοστὰν ἀντιθέσθω[1], παρακαλέ|σας τὸμ πεντηκοστολόγον, πρόσθεν | δὲ μὴ ἀντιθέσθω· εἰ δὲ μή, ἀποτεισάτω | δεκαπλόαν τὰν πεντηκοστὰν κατὰ τ|[ὰ]ν σύγραφον. εἰ δέ τίς κα ὀλιγοτιμάσῃ[2], || [ἐπι]καθιξεῖται[3] ὁ πεντηκοστολόγο[ς | ὧς[4] κα χ]ρήζῃ κατὰ τὰν σύγγραφ[ον].

---

monet, ne remotioris antiquitatis esse statuamus titulum. 1 In navem imponat. Neque enim aoristum verbi ἀντι-τίθημι, sed praesens verbi ἀν(α)-τίθημι esse perspexit C. 2 Si iusto minus pretium apud coactores quinquagesimae professus erit, quo minorem pecuniam vectigalis nomine pendat. 3 Ad ἐπικαθίζομαι rettulit C., movens καθιξῶ futurum doricum verbi καθίζω esse. Sed aeque recte ad ἐπικαθικνεῖσθαι refertur hoc futurum, et a sententia quidem hoc multo magis placet. Neque dubito, quin ab eodem verbo descendat glossa Hesychii καθίξεσθε· καθάψεσθε, κρατήσετε (nam sic pro καθάψασθε, κρατήσατε scribendum videtur), qua suam sententiam fulcire conatur. Item ἐπιλαμβάνειν apud Demosthenem XXI, 133, quo similem atque hoc loco notionem exprimi recte statuit ille, significatione multo propius abest a καθικνεῖσθαι quam a καθίζειν vel καθίζεσθαι. 4 Supplevi. ὧν C. Sed illud feriendi, i. e. poena afficiendi notioni quae est in ἐπικαθιξεῖται (not. 3) accommodatius mihi videtur.

---

937 Stela marmoris Pentelici cum aëtomate inventa Athenis ad radices collis Nympharum, exstat ibidem in schola Americana. Ed. G. D. Lord American journal of archaeology N. S. III (1899) p. 44, tab. I (Ch. Michel Recueil d' inscr. Gr. p. 909 n. 1356).

[Θε]οί. | [Ο]ἱ ὀργεῶνες ἐμίσθωσαν τὸ ἱερὸν το||[ῦ] Ἐγρέτου[1] Διογνήτωι Ἀρκεσίλου Με|λιτεῖ εἰς δέκα ἔτη : ΗΗ : δραχμῶν

Litterae volgares Ionicae dispositae in universum quidem στοιχηδόν, versibus duodetricenarum litterarum, sed ita ut in fine versuum hic illic singulae binaeve litterae supra numerum addantur aut singula loca vacua relinquantur. De aetate cf. not. 18. 1 Herois nomen ad ἐγείρειν verbum rettulit L., sed quod ei cum Apolline aliquid necessitudinis intercedere statuit, argumentis perquam lubricis nititur. Nam quod mense Boëdromione sacra fiunt heroi (v. 25), nihil valet, quia nomen quidem huius mensis ab Apollinis cultu repetitum est, sacra vero etiam publica Athenis multorum aliorum deorum in eundem incidunt; multo minus etiam de privatis sodalitatis cuiuspiam, qualia hic habemus, ullam eiusmodi coniecturam facere licet; quod vero Apollinis ἀγρέτεω (Bull. de corr. Hell. III p. 322)

τοῦ ‖ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου, χρῆ[σα]σθαι[2] τῶι ἱ|ερῶι καὶ ταῖς οἰκία(ι)ς[3] ταῖς ἐνωικοδ|ομημέναις[4] ὡς ἱερῶι[5]. περιαλείψει[6] δ|ὲ Διόγνητος καὶ τῶν τοίχων τοὺς δε|ομένους, ἐνοικοδομήσει δὲ καὶ κατ‖ασκευᾶι[7] καὶ ἄλλ' ὅ(τ)αν τι[8] βούληται | Διόγνητος. ὅταν δὲ ὁ χρόνος ἐξίηι | αὐτῶι τῆς δεκαετίας, ἄπεισιν ἔχων | τὰ ξύλα καὶ τὸν κέραμον καὶ τὰ θυρώ‖[μ]ατα[9], τῶν δ' ἄλλων κινήσει οὐθέν. ἐπι‖[μ]ελήσεται δὲ καὶ τῶν δένδρων τῶν | ἐν τῶι ἱερῶι πεφυκότων, καὶ ἄν τι ἐγ|λείπει, ἀντεμβαλεῖ καὶ παραδώσει | τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. τὴν δὲ μίσθωσιν | ἀποδώσει Διόγνητος τῶι ἀεὶ ταμιε‖ύοντι τῶν ὀργεώνων ἑκάστου τοῦ ἐν|ιαυτοῦ τὴμ μὲν ἡμίσεαν τὰς : Η : δραχμὰ[ς] | τοῦ Βοηδρομιῶνος τῆι νουμηνίαι, | τὴν δὲ λοιπὴν τὰς : Η : δραχμὰς τοῦ Ἐλα|φηβολιῶνος τῆι νουμ(η)νίαι[10]. ὅταν δὲ ‖ θύωσιν οἱ ὀργεῶνες τῶι ἥρωι τοῦ Βο|ηδρομιῶνος, παρέχειν Διόγνητον τ|ὴν οἰκίαν[11], οὗ τὸ ἱερόν ἐστιν[12], ἀνεωιγ|μένην καὶ στέγην[13] καὶ τὸ

---

neutrum facit, hoc cognomen sono quidem et derivandi ratione huic Ἐγρέτης simillimum est, stirpe vero et significatione diversum. 2 ΧΡΗ··ΣΘΑΙ lapis; duarum litterarum spatium vacuum relictum est, fortasse quia quadratarius ambigebat, utrum χρῆσθαι an χρήσασθαι an χρήσεσθαι incidendum esset. 3 ΟΙΚΙΑΣ. 4 Hic domus in delubro (ἱερῷ) inaedificatae esse dicuntur, cum v. 26 sq. vice versa τὴν οἰκίαν, οὗ τὸ ἱερόν ἐστι legatur. Quod non video quomodo explicetur, nisi priore loco area sacra in qua haec omnia aedificia sunt, infra vero cella in qua simulacrum herois est voce ἱερόν significatur. 5 I. e. ita ut nulla ex parte sacra, quae ibi fieri debent, profano usu loci et aedificiorum impediantur. Cf. not. 4. 6 Cf. n. 587, 61 εἰς τὴν περιαλοιφὴν τοῦ τείχους. 7 Cf. n. 226, 126. 150. 540, 12. 73. 102. 115. 601, 28. 734, 113. Quae exempla contracti verborum in -άζω futuri sane omnia tertii secundique a. Chr. n. saeculorum sunt. Sed non ab omni parte verum est, antiquiore aetate id omnino inauditum esse. Nam apud Aristophanem Equitum 456 futurum κολᾷ et Vesparum 244 participium κολωμένους a κολάζω derivantur. 8 ΟΣΑΝΤΙ lapis. Sine dubio ὅσ' ἄν τι intolerabile est propter duo pronomina inter se pugnantia. Emendavit A. Wilhelm apud L. 9 Sine tecto et valvis locatum erat fanum, quare illa Diognetus suis impensis parat et decedens secum avehit. 10 ΝΟΥΜΙΝΙΑΙ. 11 Aliis temporibus in domo, quam conductor habitat, unum modo conclave quod cellae vicibus fungitur cultui herois inservit, sed per illa maxime sollemnia anniversaria totam domum vacuam in usum feriarum orgeonibus permittere debet. Cf. plane geminam legem de sacris Cois Herculis Diomedontei n. 734, 104 sqq. 12 Cf. not. 4. 13 De aedificio ligneo ad tempus erecto, quod similem usum per ferias praebeat ac tentoria (σκηναί), quae perfrequenter commemorantur (n. 177, 3. 562, 4. 581, 2. 653, 34), haec interpretanda videntur. Nam si de perpetua aedificiorum locatarum parte

ὀπτάνιον[14] | καὶ κλίνας καὶ τραπέζας εἰς δύο τρ‖ίκλινα. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴμ μίσθ|ωσιν Διόγνητος ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς | γεγραμμένοις ἢ τἆλλα μὴ ποεῖ τὰ ἐν | τῆι μισθώσει γεγραμμένα, ἄκυρος | ἔστω αὐτῶι ἡ μίσθωσις καὶ στερέσθ[ω] ‖ τῶν ξύλων καὶ τοῦ κεράμου καὶ τῶν | θυρωμάτων[15], καὶ ἐξέστω τοῖς ὀργεῶσι | μισθοῦν ὅτωι ἂν βούλωνται. ἐὰν δέ τις | εἰσφορὰ γίνηται, ἀπὸ τοῦ τιμήματος | τοῖς ὀργεῶσιν εἶναι[16]. ἀναγράψαι δὲ ‖ τὴμ μίσθωσιν τήνδε Διόγνητον εἰς | τὴν στήλην τὴν ὑπάρχουσαν[17] ἐν τῶι ἱ|ερῶι. χρόνος ἄρχει τῆς μισθώσεως | ἄρχων ὁ μετὰ Κόροιβον ἄρχοντα[18].

---

diceretur articulo hic non magis careri poterat quam in τὴν οἰκίαν et τὸ ὀπτάνιον. 14 Cf. n. 587, 189. 15 Cf. not. 9. 16 Cf. n. 534[8]. 17 Antiquioris tituli excisi cum hic inscriberetur manifesta vestigia in tabula deprehendit L. 18 Ol. 118, 3 (306/5 a. Chr.).

---

938 Stela lapidis calcarii albi, fracta supra et infra, effossa anno 1898 in Asclepieo Epidauriorum. Ed. P. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1899 p. 1 n. 1. Cf. quae adnotavit R. Meister Ber. der phil.-hist. Cl. der Ges. der Wissensch. zu Leipzig 1899 p. 150 sqq.

[Τõι Ἀπόλλονι θύεν[1] βõν ἔ|ρσενα καὶ ῾ομονάοις βõ|ν ἔρσενα, ἐπὶ τõ βομοῦ τõ] | Ἀπόλλο[νος] τα[ῦτα] θ[ύεν κ]‖αὶ χαλαῖδα[2] τᾶι

Litterae figura quidem non discrepantes a volgaribus Ionicis optimae aetatis praeter B (spir. asp.) P; litterae Σ brachia leniter incurvata. Praeter aspirationis signum etiam ea re antiquiorem morem sequitur scriptura, quod η et ω nusquam distinguuntur ab ε et ο. Quod contra vocalis ū simplex modo O modo OY est. Hanc scripturam quinto a. Chr. n. saeculo exeunti convenire iudicat Ca., recte si quid video. 1 Vs. 1—3 ex altera tituli parte (v. 18—22) supplevit Cav. certissima ratione, quia etiam quae exstant paene omnia ad verbum eadem sunt hic atque illic; Apollinem ut hic sic in omnibus qui utriusque dei mentionem faciant titulis Epidauriis priorem locum tenere, Aesculapium posteriorem observat Ca., qui haec sacrificiorum praecepta non improbabiliter ad ferias publicas Asclepieorum (n. 676, 4. 689 1. 690, 1) refert. 2 Gallinam hic, gallum v. 23 intellegit Cav., cui interpretationi optime conveniunt testimonia de gallis gallinaceis Aesculapio immolatis (not. 9). De origine vocis provocavit ad κάλλαια· οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες apud Hesychium et eandem interpretationem fusius explicatam Etym. M. p. 486, 45. Quam opinionem iure reicit M., quia neque illam partem avis solam deo oblatam esse neque partis appellationem ad totum animal translatam probabile sit. Quod ipse ab adiectivo κελαϝός *'canorus'* repetit, certe

Λατοῖ κα|ὶ τἀρτάμιτι ἄλλαν, φερν|ὰν[3] τõι θιõι κριθᾶν μέδι|μμνον, σπυρõν[4] ʿεμίδιμμ|νον, οἴνου ʿεμίτειαν[5] κα‖ὶ τὸς σκέλος[6] τοῦ βοὸς το|ῦ πράτου, τὸ δ' ἄτερον σκέ|λος τοὶ ιαρομμνάμονες | φερόσθο, τοῦ δευτέρου β|οὸς τοῖς ἀοιδοῖς δόντο ‖ τὸ σκέλος, τὸ δ' ἄτερον σκ|έλος τοῖς φρουροῖς δόν|το καὶ τἐνδοσθίδια[7].

Τõι Ἀσσκλαπιõι θύεν βõ|ν ἔρσενα καὶ ʿομονάοις[8] ‖ βõν ἔρσενα καὶ ʿομονάα|ις[9] βõν θέλειαν, ἐπὶ τοῦ β|ομοῦ τοῦ Ἀσκλαπιοῦ θύε|ν ταῦτα καὶ καλαΐδα[10]. ἀνθ|έντο τõι Ἀσκλαπιõι φερ‖νὰν κριθᾶν μέδιμμνον, σ|πυρõν ʿεμίδιμμνον, οἴν|ου ʿεμίτειαν· σκέλος τõ | πράτου βοὸς παρθέντο τ‖[õι] θιõι, τὸ δ' ἄτερον τοὶ ι‖αρομνάμονες φε[ρόσ]θο, τ‖[οῦ δε]υτέρο τοῖς ἀοιδοῖ‖[ς δόντο], τὸ δ' ἄτερον το[ῖς | φρουροῖς δόντο καὶ τἐν|δοσθίδια].

---

aliarum linguarum, quae ut nostra gallum a cantu denominant, commendatur. Sed num illud adiectivum ipsum satis certis testimoniis nitatur dubito. Genus grammaticum non modo v. 5. 6 propter ἄλλαν certum est, sed etiam v. 23, quia ex legibus sermonis Graeci καλαΐς non potest non femininum esse. Inde sane de sexu naturali quicquam colligi licere negant interpretes, ideoque sumit Cav. deabus gallinam, deo gallum mactari, M. vero utrobique nihil interfuisse statuit masne an femina offerretur. Sed quae Athenaeus IX 373 ef, ad quem M. provocat, ex poetis antiquis affert, ea si quid video eo spectant ut quondam etiam femininum ἡ ἀλεκτρυών usitatum fuisse probetur, non ut eo mares quoque contineri doceatur. Quare utroque huius tituli loco gallinam intellego. 3 Idem quod alibi θεομοιρία, θευμορία dicitur. Cf. 617 [13]. 4 Sic recte M., cum Cav. Σ notam medimni partem indicantem putavisset. σπυροί etiam in titulis Cois n. 617, 9 (cf. ibi not. 6). 618, 11 est. 5 ἡμίτειαν idem quod ἡμίσειαν Cav. adiectivum opinatur, referendum ad κοτύλην, quod mente addendum sit. At hoc nimis exiguum esse vidit M., qui τὰν ἡμίτειαν (μοῖραν) substantive eadem vi atque τὸ ἥμισυ usurpari dicit, ut non opus sit femininum genus a certo mensurae nomine repetere. Sic vero sine dubio ἡμίεκτον intellegi, quod etiam nude ἥμισυ dici consuevisse Hesychii glossa ἥμισυ probat, etsi corrupta est. Ceterum consonae ταῦ in hac voce conservatae aliud exemplum [ἡ]μιτυέκτω ex titulo Cretico Mus. Ital. II p. 116 n. 8, 3. 4 affert M. 6 Cf. τοῦρ ʿΡειτοῦ n. 541, 15. 7 I. e. intestina (σπλάγχνα). 8 Inter hos sine dubio Telesphorus (n. 778, 1) fuit, fortasse etiam Mercurius (n. 631 [3]). 9 Hygiea, Iaso, Aceso, Panacea et fortasse aliae deae ignotae. 10 Gallos gallinaceos Aesculapio immolari solitos esse constat. Cf. Plat. Phaedon. 118 A. Herondas IV, 12. 88 sqq. Lucian. Bis accus. 5. Artemidor. Oniroc. V, 9. Cav. De vocis genere et victimae sexu v. not. 2.

939 Stela sine ornamentis, lapidis Arcadici qui vocatur ἀσβεστόλιθος, effossa in agro N. Zorbae in loco qui vocatur 'ς τὰ Σελά prope Lycosuram Arcadiae. Ed. B. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1898 p. 249, tab. 15. Cf. quae disputavit R. Meister Ber. der phil.-hist. Cl. der Kgl. sächs. Ges. d. Wissensch. 1899 p. 147 sqq.

Δεσποίνας.

⟨Μὴ παρέρπην ἔχοντας⟩[1]. Μὴ ἐξέστω | παρέρπην[2] ἔχοντας ἐν τὸ ἱερὸν τᾶς | Δεσποίνας μὴ χρ[υσ]ία[3] ὅσα [μὴ ἰν] ἀν[ά]‖θεμα, μηδὲ πορφύρε[ο]ν[4] εἱματισμὸν[5] | μηδὲ ἀν[θι]νὸν[6] μηδὲ [μέλα]να[7], μηδὲ ὑπο|δήματα[8] μηδὲ [δ]ακτύλιον· [εἰ] δ' ἄν τις | παρένθῃ[9] ἔχων [τ]ι τῶν ἁ στάλα [κ]ωλύει, | ἀναθέτω ἐν τὸ ἱερόν· μηδὲ τὰς [τρί]‖χας ἀμπεπλεγμένας, μηδὲ κεκαλυ[μ]|μένος·[10] μηδὲ ἄνθεα παρφέρην· μηδὲ | μύεσθαι[11] ⟨μύεσθαι[12]⟩ κυένσαν μηδὲ θη|λαζομέναν. τὸς δὲ θύοντας [π]ὸ[ς] θύ[η]|σ[ι]ν[13] χρέεσθαι[14]

Litterae volgares praeter ΘΞΣΠΦ dispositae στοιχηδόν, praeter v. 1 multo maioribus litteris exaratum. 1 Hic septendecim litterae consulto deletae sunt, quod commode sic expedivit L., ut statueret initium primo insculptum esse omisso per errorem imperativo, quo animadverso illa excisa et novum initium captum. 2 L. provocat ad n. 653, 36 μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος et n. 563, 1 ἐς τὸ ἱερὸν μὴ ἐσέρπειν. 3 Cf. n. 653, 22 μὴ ἐχέτω μηδεμία χρυσία. L. 4 Cf. n. 653, 24. 5 Haec scriptura, origini vocis accommodatior illa quidem, habetur etiam n. 653, 15. 16. 24. 25. 27, itemque in nomine εἱμάτιον n. 653, 16. 17. 18. 19. 20. 21. n. 877, 3. 7. 8. L. 6 Inter ἀνθ[η]νόν et ἀνθ[ι]νόν ambiguus haeret L., illud praetulit M. Sed similitudo nominis Φαηνός, Φαηνά, ad quam illi provocant, nulla est, siquidem etiam in volgari sermone distant ἀνθῖνός et φαεινός, etsi illud ab ἄνθος descendit ut hoc a φάος. Ceterum Cf. n. 564, 1. 2 μὴ προσιέναι ἐν ἀνθινοῖς. 7 Cf. n. 653, 13. 16. 24. 8 Cf. n. 560, 25. 653, 22. 9 In hac et nonnullis aliis stirpibus λ ante dentales in ν converti apud Dorienses quidem iam diu notum erat, apud Arcadas vero praeter hoc exemplum unum exstat nominis proprii Φίντων in titulo Tegeatico (O. Hoffmann die gr. Dialekte I p. 27 n. 32, 2). L. 10 I. e. μηδὲ (παρέρπην τὰς γυναῖκας) τὰς τρίχας ἀμπεπλεγμένας μηδὲ (τοὺς ἄνδρας) κεκαλυμμένος. M. Cf. n. 653, 22 μὴ ἐχέτω δὲ μηδεμία ---- μηδὲ τὰς τρίχας ἀνπεπλεγμένας. L. 11 Non cum L. ad μύω (μύστης, μυστήριον) hoc referendum est, sed ut κυένσαν ad illam verborum contractorum flexionem, quae verborum in -μι normam sequitur. Itaque μύεσθαι non Attici λύεσθαι, sed Attici τίθεσθαι, ἵεσθαι simile habendum est. 12 Vocabulum errore iteratum. 13 Vocabulum quod ipsum quidem alibi non exstat, sed similibus θυηλή, θύημα, θυητής, θυητός satis defenditur, reposuit L. monens etiam de θύ[ω]σιν (cf. θύωμα) cogitari posse. 14 Cum Calchedoniorum χρηείσθω, Boeotorum χρειεῖσθη, Eleorum χρήσται

ἐλαίαι, μύρτοι, κηρίο[ι,] ‖ ὁλοαῖς[15] ἀ[ιρ]ολογημέναις[16], ἀγάλμα[τι], | μάκων[σ]ι λευκαῖς, λυχνίοις, θυμιά|μασιν, [ζ]μύρναι, ἀρώμασιν· τὸς δὲ θ[ύ]‖οντας τᾶι Δεσποίναι θύματα θύ[ην] | θήλεα [λευκὰ[17] ....]ς καὶ κ-----

(cf. n. 594²) hoc contulerim. Nam Ionum χρέεσθαι etsi omnes litteras easdem habet, tamen huc trahere non licet quia verba contracta apud Arcadas eorum quae in -μι cadunt flexionem sequuntur. 15 I. e. οὐλαῖς, ὀλαῖς. Non ex ὀλϝαί, sed ex ὀλεϝαί cuius ε propter prioris syllabae vocalem in ο abiisset, hoc natum esse docuit M. 16 Supplevit L. αἶρα (*lolium temulentum*) ut a frumento quo homines vescerentur diligenter separandum erat ne valitudini eorum noceret (Theophrast. hist. plant. VIII, 4, 6 σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν), sic item religio erat hordeo non diligenter expurgato uti in molae salsae caerimonia. Verbi derivationem et structuram simillimam esse illi δένδρα καρπολογούμενα (Theophrast. de causis plant. I, 15, 1) monet L., qui idem participium praesentis et perfecti in dialecto Arcadica discerni non posse, sed hic sententiam perfectum flagitare adnotavit. Quare ἀιρο-, non αἰροscribendum mihi visum est, quia non est cur Arcadas augmentum temporale neglexisse statuamus. Cf. n. 380¹⁰. 17 Cf. Pausan. VIII, 37, 8 καὶ τελετήν τε δρῶσιν ἐνταῦθα καὶ τῇ Δεσποίνῃ θύουσιν ἱερεῖα οἱ Ἀρκάδες πολλά τε καὶ ἄφθονα, θύει μὲν δὴ αὐτῶν ἕκαστος ὅτι κέκτηται. Videtur minus accurate dicere periegeta; nempe de genere quidem victimarum nihil praescriptum erat, sed omnia arbitrio eorum qui rem divinam facere vellent permissa, de sexu et colore non item.

---

940 Tabula marmoris albi fracta in duas partes. In altera parte hic titulus, in altera alius (Mitth. XXIII p. 456 n. 3). Lapis cum foco deversorii cuiusdam in insula Co insertus esset, igne magnopere laesus et scriptura, quae non profunde incisa esset, obscurata est. Ed. R. Herzog Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIII (1898) p. 451 n. 2, qui se in scriptura obscurissima legenda insigniter adiutum profitetur a R. W. Patone.

-----μενωι α.... παν-----------|.....α.σια μηρεια[1] τὰ νομιζόμεν[α --------|.]αικαε.ε.ιον[2] τοὶ μὲν τὰν χειμεριν[ὰν[3]] | ἄρχοντες[4] [Γ]εραστίου[5] κζ′[6], τοὶ δὲ τὰν θε[ρι]‖νὰν ἄρχον[τε]ς

Litterae volgares praeter ΖΠΣ, non dispositae στοιχηδόν. Primi a Chr. n. saeculi esse videtur. 1 ΜΓΙΤΙΑ P. ΜΗΡΕΙΑ H., qui aut [ἱε]ρεῖα aut μηρ(ε)ία in his latere coniecit. 2 Sic H., [π]αρ καθ.δ..ον P. 3 Sc. ἑξάμηνον. 4 Fortasse non de eponymis magistratibus, sed de aliis quibuslibet, qui in superiore deperdita tituli parte commemorati fuerint, haec

[τ]ᾷ κδ΄, τῶν δὲ ἄλλων ὁ χρήι|ζων ἐπεί κα [λῆι]. καὶ ἰσχίον[7] ὅσιόν ἐστιν θύεν | ταῖς θεαῖς. θύοντωι[8] δὲ καὶ τοὶ ἐργολα-βεῦν|τες τὸ ἱερὸν ἢ [δ]αμόσιον ἔργον καθ' ἕκασ|τον ἐνια[υτὸν ἅπ]αξ· ὅσσοι μέν κα ἐργολα‖βήσωντ[ι μέχρι γ΄ τρ]απέζαι[9] ἀπὸ L ι΄· τοὶ δὲ | ἀπὸ [γ΄] ἐ[πὶ ε΄ ἀπὸ L]κ΄, [τ]οὶ δὲ ὑπὲρ ε΄ ἀπὸ L ν΄. | καὶ τοὶ [ἀρχιτέκτ]ονες[10] μὴ πρότερον αὐ‖[τ]οῖς τὰ[ς δόσεις δ]ιδόντωι[11], αἴ κα μὴ ὁ ἱρεὺς | [α]ὐτο[ῖ]ς [ἐμφαν]ίσῃ τὰν θυσίαν ἐπιτε‖[τ]ελέσθα[ι, ἢ ὀφε]ιλόντω ἐπιτίμιον ἱ[ε]‖ρὰς Ἀδραστείας καὶ Νεμέσεως[12] L C[13]. | θυόντ[ωι] δὲ [καὶ τ]οὶ ἀπο[δει]κνύμενοι πά[ν]‖τες ὑπὸ τ[ῶν τρα]πεζειτῶν[14] ἢ ἄλλως πως | καθίζοντες ἐπὶ τὰν τράπεζαν[15] ‖ ἕκ[α]στος ἱερεῖον [κα]ὶ τὰ ⟨γε⟩ γέρη δι-

---

accipienda dicit H., sine dubio recte. Nam eponymus fuit Coi monarchus, cuius ipsum nomen singulos quotannis eiusmodi magistratus fuisse prodit. De eo vero, etiam si omnes intelligerentur qui in posterum futuri essent, non licebat plurali numero uti. 5 Hinc H. collegit sextum anni Coorum mensem, qui in vernum tempus incideret, recte haberi Gerastium a Patone Inscr. of Cos p. 330, errare vero Bischoffium Leipziger Studien XVI (1894) p. 148. At cum utriusque semestris magistratus diebus quidem aliis, sed hoc eodem mense sacra fecisse dicantur, non intellego quomodo hinc quicquam de mensium ordine colligi liceat. 6 Retro numerari consuevisse dies tertiae mensis decadis ex n. 616, 60. 62. 618, 1. 8. 619, 40. 42 apparet. Pa. 7 Cf. C. I. Att. II 631, 3: ἐπὶ δὲ τ[ὴν τράπεζα]ν κω[λῆν, πλευρὸν] ἰσχίου. H. 8 ἱε[ρώι]τωι P. 9 Hic supplementa incerta esse monet H. Si vera sunt, dativus merus τραπέζαι eadem vi accipiendus videtur atque alibi (not. 7) εἰς τὴν τράπεζαν. In universum perspicuum est, pro pretio operis conducti quantum deo offerendum sit a quoque redemptore definiri. 10 τοὶ [ἱερομνάμ]ονες Pat., sed eos in Coorum titulis nusquam occurrere monuit H. 11 Sic H., nisi quod compositum ἀποδ]ιδόντω praefert; [α]ὐτο[ῖ]ς τ[ὸ συ]ν[ταχθὲν] δόντωι P., qua in lectione praecipue aoristus displicet 12 In harum dearum delubro praeter hunc alius titulus (Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 51 n. 29) erutus est, ubi v. 9 earum nomina in eadem causa atque hic commemorantur. H. 13 Quot drachmarum multa significetur latet, quia hoc signum nusquam alibi occurrit. Aut centum aut quingentas aut mille fuisse conicit H. 14 De indice debitorum, qui pecunias sacras in mensa argentaria depositas mutuas acceperint, a trapezita magistratibus tradito hoc interpretatur H. At hoc cum proximis verbis ἢ ἄλλως — τράπεζαν conciliari nullo modo potest (not. 17). Quare sic potius interpretor: Quicunque trapezitae negotium facere incipient (οἱ καθίζοντες ἐπὶ τὰν τράπεζαν) sive a trapezitis adiutores asciscuntur vel successores designantur (ἀποδείκνυνται), sive alia ratione id assequuntur, veluti si ipsi suo Marte novam mensam instituunt, iis omnibus auspicandi causa sacra facienda sunt. 15 H. ἄλλως πως ab ἀπο[δει]κνύμενοι pendere vult. At ὑπὸ τῶν τραπεζιτῶν ἢ

δότ[ω] | κατὰ τὰ γεγραμμένα, ἢ ἀποτινόντωι | τῶ[ι] ἱερεῖ ∠ ν' καὶ ἁ πρᾶξις ἔστω αὐτῷ | καθάπερ ἐκ δίκας[16].

ἄλλως πως non recte se habet, immo si hoc sibi vellet lex, utique ἢ ἄλλου τινός dicendum erat. Adde quod neque H. dicit neque quisquam perspicere potest, quid in illa interpretatione sibi velint καθίζοντες ἐπὶ τὰν τράπεζαν; nam τοὺς ἄλλως πως ἀποδεικνυμένους H. omnino nihil negotii cum mensa argentaria habere opinatur, quippe qui eos intellegat qui fundos sacros mercede conduxerunt. Intellege igitur 'qui aut a trapezitis instituti erunt aut alio quolibet modo ad mensam argentariam exercendam accesserint' (not. 16).

16 Cf. n. 517, 12: πρακτοὶ ἔστων — καθάπερ ἐκ δίκης τέλος ἐχούσης. 28. 37: καθάπερ δίκην ὠφληκότων ἐν τῇ ἐκκλήτῳ.

ADDENDA ET CORRIGENDA

Vol. I.

P. 3 n. 1. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 854 n. 1210.

P. 5 n. 3. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 836 n. 1116.

P. 8 n. 7. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 836 n. 1118.

P. 17 n. 10. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 72 n. 171. Versu 9 supplemento παραδίδοσθαι spatium non sufficere ideoque ad παραδιδόναι redeundum esse ectypo chartaceo examinato asseverat B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 405.

P. 19 n. 11. Doleo nonnullos errores ex priore editione in hanc transiisse, ut v. 19 Παραύσσωλος pro Παραύσσωλλος et v. 32 Ἱστιαίου pro Ἱστιαίο, qua de re monuit B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 405. Titulum repetivit O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 75 n. 173.

P. 23 n. 12. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 821 n. 1051.

P. 23 n. 13. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 820 n. 1049.

P. 24 n. 14. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 862 n. 1252.

P. 24 n. 15. Hic me delineationem monumenti, quam exhibet E. Curtius Stadtgeschichte von Athen p. 259 fig. 31, commemorare debuisse monet B. Haussoullier Revue critique l. l. Titulum nuperrime repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 817 n. 1031.

P. 27 n. 17. De hoc gravissimo monumento disputavit E. Meyer Forschungen zur alten Geschichte II p. 141 sqq. Qui v. 4—6 οὐκ ἐξελῶ Χαλκιδέας ἐχ Χαλκίδος, οὐδὲ τὴν πόλιν ἀνάστατον ποήσω similiter atque ea quae proxime sequuntur ad senatorum modo, non iudicum et senatorum coniunctorum sacramentum rettulit, neque eos populi vices gerere, sed suo modo nomine iurare statuit, ut ad hanc primam paragraphum item atque ad alteram spectet exceptio quae subsequitur ἄνευ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. Populo igitur, qui non iuravit, etiam post hoc iusiurandum licere Chalcidenses ex patria expellere et ipsum oppidum de medio tollere, at senatum hoc sine populi consensu facere vetari. At non perspicio, quomodo illud ἀνάστατον ποιεῖν πόλιν omnino in senatores cadat. An unquam tale quid senatus quingentorum decreto factum est aut fieri potuit? Quod dum demonstretur, facere non possum quin in sententia perseverem, hic omnino caveri, ne unquam Chalcidenses omnes extorres fiant aut oppidum evertatur. Quod contra quae statim de singulis civibus dicuntur, ea sane adiuncto illo additamento ἄνευ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων restringuntur. Vs. 52—57 Meyeri interpretationem meae prae-

ferendam esse ingenue profiteor, praesertim quia in ea non cogimur intra brevissimum spatium locutioni τελεῖν Ἀθήναζε, ἐς Χαλκίδα diversas significationes tribuere. Secundum illam sententiam enim peregrini, i. e. qui neque Athenienses neque Chalcidenses sunt sed Chalcide domicilium habent, omnes Chalcidensium reipublicae vectigalia pendere iubentur, praeter eos qui Atheniensium civitati vectigales sint et eos quibus a populo Atheniensium immunitas decreta sit. Licet igitur Atheniensium comitiis eiusmodi vectigalia, quae Chalcidensium aerario debentur, remittere hominibus qui neutrius reipublicae sunt, quae condicio ut est satis dura, sic nullam offensionem habet pro ea ratione quam inter utrumque populum intercedere haec tota tabula docet. Paullo obscurius est, quod homines peregrini tum Chalcide habitasse dicuntur, qui Atheniensium aerario vectigalia darent (τελοῦσιν Ἀθήναζε), sed id fieri potuisse tamen non est negandum. — Not. 17 errore P. Foucartum pro C. Grauxio a me nominari monuit B. Haussoullier Revue critique l. l.

P. 33 n. 20. A. Wilhelm Ch. Michelio (Recueil d'inscr. Gr. Add. p. 942 ad n. 71) scripsit, litteraturae genus plane illud esse, quod circa pacis Niciae (421 a. Chr.) tempora usitatum fuisset.

P. 38 n. 21. Cf. quae de hoc insigni decreto disputavit E. Meyer Forschungen zur alten Geschichte II p. 88 sqq. Qui quae de omni eius argumento deque Atheniensium civitatis per illa tempora re pecuniaria disputavit ut hic repetantur fieri nequit. At ab eo Kirchhoffii de anno quo haec decreta essent sententiam a Belochii (Mus. Rhen. XLIII p. 113 sqq.) argumentis, qui ad Boeckhii rationem redeundum opinatus erat, ita defensam esse ut nihil iam dubii restet, adnotandum est. Nam cum ille neutiquam de instituendo quaestorum aliorum collegio, sed de mutata modo eligendi ratione hic praecipi statuisset, Meyerus verissime observavit, quae hic legerentur de rebus sacris undique ex singulis delubris conquirendis et in arcem comportandis deque generibus hominum qui ei negotio interesse deberent (οἵ τε ἱερῆς καὶ ἱεροποιοὶ καὶ εἴ τις ἄλλος οἶδεν v. 12. παρὰ — τῶν νῦν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς οἳ νῦν διαχειρίζουσιν v. 18 sqq), ex eis luculentissime apparere nullos fuisse ante hoc plebiscitum quaestores reliquorum deorum. At illos iam multis annis ante 418/7 a. Chr. institutos fuisse apparere ex C. I. Att. I, 195 (429/8 a. Chr.). At dissentit M. ab omnibus tituli editoribus de ratione quae inter anticae et pristinae partis scripturam intercedat. Neque enim duo haec esse decreta, sed unum, quoniam formulis initialibus, quibus nullo modo careri posset (cf. n. 33, 32 sqq. 56 sqq.) reponendis spatium in summa parte planitiei aversae non sufficeret. Quae ut probabiliter disputata sunt, sic tamen ad liquidum perduci res non poterit priusquam lapide denuo examinato cognoscatur, num re vera versus cuius una littera E superest (ante v. 33) primus huius planitiei fuerit. — Vs. 56 sqq. ad quaestores Minervae, non ut Belochius opinatus erat, ad quaestores aliorum deorum pertinere demonstravit M. — Idem Vs. 42 recte reiecto Froehneri supplemento ad priorum editorum lectionem χρήμα[σιν τοῖ]ς τῆς Ἀθηναίας (cf. v. 48) rediit. — Vs. 46. 47. Keilii supplementum a me receptum spatium lacunae una

littera excedere observat idem. — Vs. 48 M. particulam πω a Keilio repositam in dubitationem vocat, iniuria si quid video; quod contra recte negare mihi videtur ἐά[ν τι ἐσ]φέρειν δοκῇ cum eodem homine docto reponere licere versu proximo.

P. 45 n. 26 v. 2 Κ[ρι]τιάδες, v. 4 ταμίαι [ ]ιερῶν legendum esse monuit B. Haussoullier l. l.

P. 48 n. 28. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 818 n. 1035.

P. 50 n. 30. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 838 n. 1129.

P. 50 n. 31. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 829 n. 1086.

P. 58 n. 35. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 829 n. 1085.

P. 68 n. 41, 1. δρυινόν non mutandum fuisse in δρυ(μ)όν, sed eandem vocem redire in titulo Delio Bull. de corr. Hell. VI p. 136, adnotavit B. Haussoullier Revue critique l. l.

P. 74 n. 47. 48. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 12 n. 19.

P. 78 n. 49, 49 sq. ἐ]πανορθῶσαι τὸγ γραμματέα τε̃ς βολε̃ς [καὶ ἐκκολάψαντα μεταγράψ]σαι ἀντὶ τε̃ς ἀποικί[ας τε̃ς Θασί]ον restituit A. Wilhelm, quia in titulo accurate στοιχηδόν scripto alii supplemento locus sit nulli.

P. 96 n. 56, 30. 31 l. ἐσ|[πραξάντων pro [πραξάντων. B. Haussoullier Revue critique l. l.

P. 98 n. 57, 16 pro ἐπρύτανευεν lege ἐπρυτάνευεν (B. Haussoullier Revue critique l. l.).

P. 106 n. 65, 13 errorem ποιήσασθαι pro ποήσασθαι ex proëcdosi remansisse indicat B. Haussoullier Revue critique l. l.

P. 107 n. 68. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 502 n. 599.

P. 119 n. 77. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 8 n. 13.

P. 135 n. 85. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 862 n. 1253.

P. 145 n. 88, 10 l. τὰ [χ]ρήματα τὰ τõ θεõ. B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 406.

P. 153 n. 93. Ed. I. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 845 n. 2676, qui προαλιώτας, quos eosdem ac βουλεύοντας non esse iam manifestum est, acute et probabiliter interpretatur eos qui rogationem ad populum tulerint eamque coram in contione (ἁλίᾳ) oratione commendaverint. Sed quod non de instaurata, sed simpliciter de data promantia hic verba fieri statuit, id quidem mihi neutiquam probavit. Nam ut recte dicit, ἀποδιδόναι haud raro esse 'mercedis loco dare', sic plane neglexit, articulum τὰν προμαντηΐαν cum sua interpretatione conciliari nullo modo posse. — Vs. 16 [Κ]λέωνο[ς] Baun.

P. 155 n. 94. Lapide denuo collato ed. I. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 799 n. 2617, qui aetatis indicium in Theolyti archontis nomine inesse monuit, quem anno 342 a. Chr. hieromnemonem Delphorum fuisse appareret ex rationum tabulis Gr. Dialektinschr. II p. 670 n. 2504 V, 29.

P. 156 n. 95. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 78 n. 176. 177.

P. 158 n. 96. Sex primos versus exscripsit et aliquot nomina propria aliasque voces memorabiles ex reliqua tituli parte excerpsit O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 61 n. 132.

P. 162 n. 99. Clermont Ganneau (Acad. des inscriptions, séance du 27. janvier 1899. Recueil d'archéologie orientale III p. 142) hic Hannibalem Hasdrubalis filium agnoscit; probant Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. Addenda p. 944 et B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 406, neque infitias eo, mihi pro foedis corruptelis quae in aliis eiusdem tituli partibus observantur hanc ingeniosam sententiam nunc non plane incredibilem videri; sed incerta utique manebit, praesertim cum non sufficiat initium nominis AN propter syllabam finalem verbis εὐεργέταν omissum et ΞΙ pro ΙΡ errore lectum statuere, sed ΝΩΒΑΝΑΞΙΟΥΒΩ ex ΑΝΝΙΒΑΝΑΙΡΟΥΒΑΟ natum existimari debeat.

P. 173 n. 105. Lapide a Bourgueto denuo collato titulum expressit et commentatione bonae frugis plena illustravit P. Foucart Revue archéologique 1898 II p. 313 sqq. Cuius commentationis caput est, hoc foedus non ante proelium Mantinense, sed post illud factum esse; eandem sententiam breviter indicat B. Niese Hermae XXXIV p. 527 not. 1. Ingenue profiteor, pleraque Foucarti argumenta mihi perquam probabilia videri, sed unus residet scrupulus. Nempe quo pacto Athenienses cum populis quibusdam Peloponnesiacis, quorum socii iam anno superiore fuerant, Molonis magistratu iterum foedus facere potuerint, cum tamen omnia eiusmodi pacta tum in perpetuum aut certe in longius temporis spatium fieri consuevissent, ne nunc quidem perspicio. Nam pace post proelium Mantinense facta in illis foederibus nihil mutatum esse manifestum est. Praeterea de lectionibus et supplementis haec ex Foucarti commentatione addenda sunt: Vs. 12 pro εὔχθαι l. ηὔχθαι. ΕΥΧΟ sane Koehler in C. I. Att., sed is videtur error typographi esse, nam in Mitth. ΗΥΧΟ est idemque habet Foucart. Vs. 34 extremam litteram vocis [Α]ΔΙΚΟΥΜΕΝΟΙΣ per errorem in C. I. Att. additam esse, ab antiquiore vero Koehleri exemplo abesse itemque a Bourgueto non inventam in lapide, ut nulla sit causa a sollenni formula discedendi, monet F. Vs. 35—40 F. tam sollerter quam probabiliter restituit hunc in modum: ἐὰν δέ τι ἄλλο δοκῆι ἁπάσαις | τ]αῖς πόλεσι πρ[οσθεῖναι, ὅτι ἂν δόξηι, εὔορκον εἶν]|αι. ὀμόσαι δ' ἐ[ν ἑκάστηι πόλει τὰ μέγιστα τέλη Πελο]|πονν̣ησίων, [τῶν δ' Ἀθηναίων τοὺς στρατηγοὺς καὶ το]|ὺς ταξιάρ[χους κτλ., collato Xenophontis loco Hell. VI, 5, 3: ἐξέπεμψαν τοὺς ὁρκωτὰς καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι.

P. 176 n. 106. Fusius de hoc titulo disputavit B. Niese Hermae XXXIV p. 542 sqq., qui demonstratum ivit, quarti quidem a. Chr. n. saeculi nullum fuisse tempus, cui hoc decretum tribui posset. Nam post Megalopolin conditam (367 a. Chr., v. Niese ibid. p. 527 sqq.) manifesto conscriptum esse. Proximis vero annis incredibile esse septentrionales Arcadiae civitates, Psophin, Caphyas, Cynaetham, Pheneum, Stymphalum, quae hic desiderarentur, a communi Arcadum concilio afuisse. Reliqua vero saeculi quarti parte adeo inter se dissensisse Arcades, ut eos qui hic enumerarentur populos, ac maxime quidem Megalopolitas et Mantinenses, uni eodemque foederi interfuisse omnium maxime improbabile esset. At ipsum non fugit perquam mancam esse rerum Arcadicarum per annos 362—300 a. Chr. memoriam. Quae vero

a me allatae sunt rationes cur quarto quam tertio saeculo titulum vindicare praestaret, ex eis Atrestidae nomen non ab omni parte certum esse concedo; sed multo gravior mihi videtur μυρίων mentio, non quia foederis Arcadici tertio a. Chr. restituti nulla exstat in litteris memoria, ut N. argumentationem meam intellegere videtur, sed quia illud institutum comitiorum totius gentis, plane abhorrens illud quidem ab ea forma quam foedera civitatum eiusdem gentis apud Graecos plerumque habent, in Epaminondae quidem aetatem et proxima decennia quadrat, sed id plus quam saeculo post, cum post ingentes rerum publicarum vicissitudines civitates Arcadicae denuo in unum communè coniungerentur, restitutum esse incredibile est. Niesius ipse, cum demonstrasset, ne tertio quidem a. Chr. n. saeculo eiusmodi communi Arcadum foederi locum esse nisi inter Aristodami Megalopolitani dominationis finem et Lydiadae initia, huius decreti tempus J. G. Droysenii aliorumque exemplum secutus annorum fere 255—245 a. Chr. terminis circumscripsit. Ac non modo concedo, si omnino tertii a. Chr. n. saeculi sit, utique illi tempori vindicandum, sed neutiquam meam sententiam in re obscurissima pro certa venditare velim, etsi probabiliorem etiamnunc existimo. Nisi forte Phylarchi Atheniensis memoria in titulo qui ex solo terrae Atticae in lucem protractus erit comparebit, haec lis vix unquam dirimi poterit.

P. 178 n. 107. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 47 n. 96.

P. 186 n. 113. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 10 n. 14.

P. 191 n. 116, 3. Hic non Koehlerum, sed Pocockium et Kumanudem (praeter singularem ethnici numerum) verum vidisse lapide denuo examinato per litteras mihi indicavit A. Wilhelm. Etenim perspicue ΣΗ . ΤΙΩ . in lapide esse.

P. 194 n. 120. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 532 n. 617.

P. 199 n. 123. 124. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 17 n. 26. 27.

P. 201 n. 127. Edd. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 839 n. 1133. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 53 n. 108.

P. 202 n. 128. Edd. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 869 n. 1291. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 66 n. 143.

P. 207 n. 131. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 839 n. 1134.

P. 207 n. 132. Edd. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 839 n. 1135. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 53 n. 109.

P. 208 n. 133. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 839 n. 1136. Ceterum iniuria me secutum esse in nota 1 Boeckhii opinionem, qui Camasaryen tituli C. I. G. 2855 reginam Bithyniae esse statuerat, B. Latyschew Inscr. orae sept. Ponti Euxini II p. XXVIII not. 1 demonstravit. Nam ea nulla nititur ratione nisi quod in illo laterculo rerum sacrarum Apollinis Didymei illius mulieris dedicationes excipiunt ea quae Prusias II Bithyniae rex dedicaverat. Quare non esse cur non tituli Milesii testimonium referretur ad eandem quae esset in titulo apud Latyschewium II p. 16 n. 19: Παιρισάδου, Καμασαρύης, Ἀργότου. Ὑπὲρ [ἄ]ρχοντος καὶ βασιλέως Παιρ[ισ]άδου τοῦ βασιλέως Παιρισάδου φιλο[μ]ήτορος καὶ βασιλίσσης Καμασαρύης τῆς Σπαρτ[όκ]ου θυγατρός. Maritum eius Paerisadem III, filium

Paerisadem IV esse. Quam sententiam merito probavit B. Haussoullier Revue de philologie XXII (1898) p. 115.

P. 211 n. 136. Aliud eiusdem lapidis frustulum, quod hoc a parte inferiore sinistra attingat, C. I. Att. IV, 2 p. 130 n. 513*c* esse mihi significavit A. Wilhelm.

P. 216 n. 139, 24 καθ' ἔτος non *quotannis* sed *hoc ipso anno* esse monuit A. Wilhelm. Cf. Addenda ad p. 530 n. 329, 56.

P. 216 n. 140. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 652 n. 2502. Is nomen Θεόαιστος v. 92. 95. 109. 137 ex Θεόαιδτος natum statuit (cf. Θεαίδητος) et ab αἴδομαι i. e. αἰδέομαι derivat. At nonne sic nomen potius Θέαιστος sonare debebat? — Vs. 117 ὅσσου ἐν ἐ[χ](υ)ρᾶ[ι] Baun., quam attractionem esse opinatur pro τοσούτου, ὅσον ἐν ἐχυρᾶι ἐστι 'earum pecuniarum quae asservantur in custodia tuta'; at neque ἐχυρά hac vi substantive usurpatum esse probari potest, neque illa attractio legibus sermonis Graeci accommodata est, quia ὅσον hic nominativus, non accusativus esset. — Vs. 131 B. Ἀντικράτεος reposuit ex tabula Bourgueti, qui in titulo minusculis litteris expresso mero errore Ἀριστοκράτεος scripsisse videtur. — Vs. 150 ΕΥΘΡΕ'‾Ο, quod Bourgueti tabula exhibet, non Εὔθρει[σ]ο[ς], sed Εὔθρε[πτ]ο[ς] supplendum fuisse verissime monet Baun. — Vs. 193 ΑΤΙΞΟΥ Bourgueti tabula; Pomtow Ἄ(λε)ξ(ιν) emendavit ex v. 191 Αἰνησίδαμον Ἀλέξιος; sed violentior est haec mutatio quam ut probabilis videatur. — Vs. 207 cum nomine Μαίμαλος Baun. apposite composuit Homericum Μαιμαλίδης Π, 194.

P. 242 n. 147, 3 Θαργηλ[ιῶνος τετράδι φθίνοντος, τρ[ίτη]ι [τῆ]ς πρυτανείας supplet B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 406, quia sic et spatii rationes et Aristotelis regula (Ἀθ. πολ. 43, 2) ex qua quattuor priores prytaniae tricenorum senorum, reliquae sex tricenorum quinorum dierum esse debebant, accurate observarentur. Ac tametsi alias eam regulam nonnumquam neglectam esse constat, tamen supplementum quod ei respondeat ei quod cum ea pugnet praeferendum esse concedo.

P. 244 n. 149. Eiusdem lapidis frustulum esse n. 159 per litteras mihi indicavit A. Wilhelm.

P. 255 n. 154. Ed. O. Hoffmann die gr. Dialekte III p. 68 n. 139.

P. 256 n. 155. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 912 n. 1360.

P. 257 n. 156. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 830 n. 1088.

P. 258 n. 158. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 854 n. 1209.

P. 259 n. 159. Cf. Addenda ad p. 244 n. 149.

P. 267 n. 165. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 863 n. 1255.

P. 275 n. 171. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 865 n. 1271.

P. 307 n. 191. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 832 n. 1097.

P. 316 n. 194, 30. φιλοτιμού]μενος supplet A. Wilhelm ap. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. Add. p. 943 ad n. 124.

P. 329 n. 203. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 838 n. 1130.

P. 329 n. 204. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 866 n. 1273.

P. 335 n. 208. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 865 n. 1272.

P. 338 n. 210, 30 pro ἀναγ[γεῖλαι] l. ἀναν[γεῖλαι]. B. Haussoullier Revue critique l. l.

P. 344 n. 214. Aliud eiusdem lapidis fragmentum esse C. I. Att. IV, 2 p. 128 n. 510 *d*, ideoque supplementa postremae partis aliquantum immutanda, me docuit Wilhelm, qui idem mihi scripsit, se neutiquam εὔορκον εἶναι v. 61 a δοκεῖ pendere voluisse, atque etiamnunc sic potius quam ἔνορκον sibi restituendum videri.

P. 351 n. 217. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 861 n. 1241.

P. 352 n. 218. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 861 n. 1242.

P. 358 n. 223. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 843 n. 1153.

P. 358 n. 224. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 842 n. 1152.

P. 371 n. 230. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 867 n. 1280.

P. 372 n. 231. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 865 n. 1266.

P. 377 n. 234. Lapidem nunc Athenis esse mihi scripsit A. Wilhelm.

P. 378 n. 235. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 865 n. 1267.

P. 379 n. 236. Huius tituli aetatem ut exploraret contigit Mauricii Holleauxii studio doctrinae sagacitati. Etenim alterius a. Chr. n. saeculi ineuntis esse nomina eorundem hominum qui hic obsides sunt alibi recurrentia produnt: Ἀριστομένης Μειλίχου est Ἐφ. ἀρχ. 1892 p. 49 n. 79, pater Μείλιχος Ἀριστογείτονος I. G. Sept. I, 249. 296, ex fratribus alter Κλεόμαχος Μειλίχου I. G. Sept. I, 252. 253. 256. III, 100, alter Λύσανδρος Μειλίχου I. G. Sept. I, 280. 4260, Νικεΐας Κορρινά[δαο] Revue des études Grecques 1897 p. 28. 29, Ὀλυμπίων Ἀρχελαΐδαο I. G. S. I, 290, cuius patrem hic haberi existimavit emendans Ἀρχε(λ)α(ΐδα)ι pro Ἀρχέαι vel Ἀρχέλαι. Haec per litteras benignissime mecum communicavit; alia argumenta se additurum promittit in commentatione de archontum Boeotorum temporibus, quam bonae frugis plenam futuram esse consentaneum est. Cf. etiam Revue des études Grecques 1897 p. 47.

P. 380 n. 237. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 689 n. 2515.

P. 387 n. 242, p. 388 n. 243 in lemmate me pro P. Foucarto Th. Homollium nominare debuisse (ut feci p. 385 n. 241) monuit B. Haussoullier Revue critique l. l.

P. 397 n. 248. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 699 n. 2522.

P. 398 n. 249. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 697 n. 2520.

P. 400 n. 252. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 827 n. 1073.

P. 403 n. 256 v. 25: de emendatione et supplemento τέτ(τ)αρ[τ]ος [καὶ δέκατος] se dubitare significat B. Niese Hermae XXXIV p. 551 not. 2, monens anno 207/6 a. Chr. mirum esse Methydrium inter civitates Arcadicas quae sui iuris sint recenseri (n. 258, 61). At alia ratione, ac Kernius fecit, difficultates chronologicas expediri non posse in propatulo est.

P. 407 n. 258. Gravissimis argumentis B. Niese Hermae XXXIV p. 549 sqq. effecit, de foedere Arcadum, quale Kernius me probante hic indicari statuisset, anno 207/6 a. Chr. nullo modo cogitandum esse; neque titulum eiusmodi foederis indicium habere, sed a scriba populi Magnetum reliquarum terrae Arcadiae civitatum cum aliquot finitimis, quae similia decreta honoraria Magnesiam transmisissent, indicem huic Megalopolitano-

rum plebiscito subiectum esse. — Vs. 26 Proxenum eundem esse qui a Pausania VIII, 27, 2 inter conditores Megalopolis commemoraretur, distinguendum illum utique ab eo qui apud Xenophontem Hell. VI, 5, 6 inter principes popularis factionis Tegeatarum esset, haud improbabiliter coniecit Niese p. 532 not. 2. — Vs. 47 pro χωρασάντων aut in lapide scriptum esse aut certe scribi debuisse χωραξάντων collatis n. 653, 37. 94 colligit A. Wilhelm. Sed is mihi neglexisse videtur, illic quidem Doricam dialectum haberi, hic vero Arcadicam.

P. 413 n. 260, 6: [καλῶς] δὲ ποιήσει(ν) necessario restituendum esse monuit A. Wilhelm per litteras.

P. 414 n. 261, 8 τ[ὴ]ν τῆς βουλῆς emendavit A. Wilhelm collato n. 511, 47.

P. 416 n. 262. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 870 n. 1296.

P. 416 n. 263. Nunc ipse Hillerus edidit Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 20 n. 94.

P. 421 n. 268. Lapide denuo collato ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 765 n. 2581. Observationibus doctrinae et acuminis plenis illustravit E. Preuner, ein delphisches Weihgeschenk p. 66 sqq. not. 13. Vs. 12 τοῦ Μαντία in lapide non esse, sed a W.-F. perperam ex v. 8 repetitum, observat B., monens hunc Diodorum non Mantiae, sed Mnasithei filium fuisse (Dialektinschriften II n. 1994, 2. 1995, 2). — Vs. 19 Orestam et Bulona Delphos anno 189 aut 186 Romam legatos iisse (P. Viereck Sermo Graecus p. 11 n. X, 2) monet Preuner. ibid. Ὕμνος Σκύθα Χερσονασίτας in titulis patriae suae monstratur a Latyschewio Materiaux pour servir à l'archéologie de la Russie IX. X (1892) p. 19 n. 5, 9. — Vs. 39 Κάσσανδρος in lapide est ut n. 291, 1. B. — Vs. 44 Τρωιάδος lapis. B. — Vs. 54 τὰμ pro τὰν lapis. B. — Vs. 57 Βισθᾶ, non Ῥισθᾶ, lapis. B. — Vs. 102 ΓΑΑΥΚΟΥ lapis manifesto errore. B. — Vs. 106 Ἅβρων Καλλίου Ἀθηναῖος. Hic me perperam quae in proëcdosi dubitanter de aetate scripseram retinuisse observat Pr. Etenim ut eundem atque hic Habrona esse constet C. I. Att. II 983 col. II, 96 archonte Hermogene fere a. 180 a. Chr. a. itemque II 954, 9. 1201. 1202, sic nepotem cognominem agnoscendum esse archontibus Aristola (C. I. Att. II 444 II, 72) et Anthesterio (C. I. Att. II, 445 II, 11) inter pueros victores Theseorum. Huius patrem, illius maioris filium P. conicit esse Calliam pancratiastam, qui anno 169 a. Chr. legatus ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων fuerit (Polyb. XXVIII, 19, 4). — Post versum 108 tres alios addidit B., quos et W.-F. et Nikitsky omiserunt, hosce: τὰν δευτέραν ἑξάμηνον· Τορτέας Φαείνου, Πεταγένης | Χαρίαο, Καλλικράτης, Θεοφάντος Θεσπιεῖς. | ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων. Causa erroris in propatulo est. — Vs. 113 Cum inter Prayli et Thraslylochi (v. 161) praeturam duae aliae, Eunomi et Androsthenis, interiectae sint, inter annos Xenonis (189/8 a. Chr.) et Pisilae (187/6 a. Chr.) archontis Delphorum vero, quibus utrique proxenia decreta est, unus modo (188/7 archonte Cleodamo Polycliti f.), non posse de utroque verum esse quod dixerim per ipsius summi Thessalorum magistratus tempus eos a Delphis hospitio publico ornatos esse. Immo Thrasylochum quidem in ipso magistratu, Praylum vero proximo post eum anno proxenum a Delphis ascitum esse. — Vs. 125 duas primas litteras vocis Ἐλεάτας errore bis scriptas testatur B. —

Vs. 148. 149 Πολυκρά[τ]εος, Ξ--ενέα· --φ----ικίδης Δορκύλου Θηβαῖος B. — v. 214 sqq. Εὐφανίσκος Καλλιξείνου καθ' υἱοθεσίαν δὲ Νικασιδάμου Ῥόδιος, ut Foucart observavit, arbitri vicibus functus est inter Samios et Prienenses Greek inscriptions in the Brit. mus. III, 1 n. CCCIII *a*, 2. Cf. Foucart Rev. arch. XI (1865) p. 295 not. 1. Revue de philologie XX (1896) p. 87 sq. Preuner l. l. p. 69. — Vs. 233 τὰμ lapis. B. — Vs. 247 Βαγχίου lapis. B. — Vs. 267 ΑΔΜΑΤΟΣ lapis. B. Praeterea nonnullorum hominum, qui hic inter proxenos recensentur, ipsa decreta honoraria nuper effossa sunt, quae hic enumerare longum est.

P. 432 n. 269, 6 ἀ[πολέμητα] proposuit M. Holleaux Revue des études anciennes I p. 15, cum moneret, ἀπήμαντος quidem vocabulum a solenni titulorum sermone alienissimum esse, illud vero titulo Callatiano apud Collitz-Bechtel III n. 3090, 2—4 τόν τε λιμένα κ[αὶ τὰς ἀ]κτὰς ἀπολεμήτους ἐτήρησε fulciri. Titulum repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 872 n. 1304.

P. 433 n. 270. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 679 n. 4321.

P. 436 n. 271, 7 gravi meo errore factum est, ut post Μυκανέων exciderent verba ὑπὸ Νάβιος. B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 406.

P. 436 n. 272. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 855 n. 1218.

P. 437 n. 273. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 873 n. 1308.

P. 438 n. 274. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 831 n. 1095.

P. 441 n. 275. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 865 n. 1269.

P. 445 n. 277. Non possum quin hic me neglegentiae accusem, quod cum hunc titulum retractarem plane oblitus sum commentationis egregiae M. Holleauxii Revue des Études grecques 1897 p. 157 sqq., qui luculentissime demonstravit, Wilamowitzium verum vidisse, ita ut hic titulus quarto potius a. Chr. n. saeculo ad finem vergenti quam alteri ineunti vindicandus sit.

P. 448 n. 279, 7. De hoc verbi ἀναδιδόναι usu M. Holleaux Revue des études anciennes I p. 7 affert Alterth. v. Pergam. VIII n. 268 *DE*, 23 sq. τὸ ψήφισμα οἱ ἐγκαλοῦντες ἀναδῶσιν ἐν ἄλ[λ]αις ἡμέρα[ι]ς τριάκοντα. Mitth. des ath. Inst. XV p. 197 v. 35 sq. [ἀ]ναδώ[σον]τ[ε]ς τὸ ψήφισμα αἱρέθησαν. Gr. Inscr. in the British Mus. III, 1 p. 33 n. CCCCXVIII, 32 sq. ἀποδεῖξαι δὲ καὶ πρεσβευτὴν [ὅ]στις ἀναδοὺς Πριηνεῦσιν τόδε τὸ ψήφισμα παρακαλέσει κτλ.

P. 449 n. 281. Lapide denuo collato ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 829 n. 2652.

P. 451 n. 282. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 856 n. 1219.

P. 454 n. 286. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 856 n. 1220.

P. 455 n. 287. Adhibitis duobus Rayeti apographis et duobus ectypis chartaceis ab eodem confectis edidit B. Haussoullier Revue de philologie XXIII p. 276 sqq. Vs. 1 duo Rayeti apographa ante ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ litteram ΜΙ exhibere testatur H. ideoque [Γναῖος Μάλιος Γναίου Οὐόλσω]ν supplet. Vs. 2 [καὶ Κόϊντος τῶν δέκα πρόεδ]ρος idem, quia non accurate ipse consul decem legatis praesidere diceretur in Judeichii supplemento a me probato. Immo hanc ut alias legationes suum habere principem,

qui hic, ubi nulli essent censorii, natu maximus ex consularium numero esset, Quintus Minucius Rufus cos. 197 a. Chr. (Liv. XXXVII, 55, 7). Vs. 4 [Παλ]άμ[αν]δρος, non [Ἀναξί]μ[αν]δρος, H., qui ante M vestigia litterae A agnovit. Deinde [Εὔ]δημος idem quia nomini [Μενέ]δημος reponendo spatium non sufficeret. Vs. 7 [προθυ]μίας H., quia [φιλοτι]μίας iusto longius est. Cum v. 9 idem contulit Polyb. XXI, 48, 9, ubi de eodem proconsule et decem legatis legitur περὶ δὲ τοῦ βασιλέως Εὐμένους — τὴν ἐνδεχομένην πρόνοιαν ἐποιήσαντο. Ceterum in lemmate nostro 'Annali dell' Inst. arch. 1852' (non 1862) legendum esse monet idem Haussoullierus Revue critique 1899 p. 406.

P. 459 n. 290. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 865 n. 1268.

P. 460 n. 291. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 873 n. 1312.

P. 461 n. 292. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 866 n. 1275.

P. 462 n. 293. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 714 n. 2536.

P. 465 n. 294. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 870 n. 1298.

P. 468 n. 296. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 868 n. 1284.

P. 469 n. 297. Nunc est Athenis. v. 1 καὶ | τὰν] βουλὰν legendum esse monuit A. Wilhelm.

P. 470 n. 298. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 864 n. 1264.

P. 470 n. 299. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 866 n. 1277.

P. 473 n. 300, 47 TAYTA, non AYTA in lapide esse testatur A. Wilhelm. Cf. etiam B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 406.]

P. 474 n. 301. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 866 n. 1276.

P. 475 n. 303. M. Holleaux per litteras mecum communicavit suam versuum 24—27 lectionem, quae sic se habet: εἴς τε [Ῥώμην π]ρεσβεύσαντες ὑπὲρ τοῦ | δήμου ψυχικὴν ἅμα καὶ σω[ματικὴν] ὑπέμειναν [κακ]οπαθίαν, | ἐντυγχάνοντες μὲν τοῖ[ς πρώτοι]ς Ῥωμαίων καὶ ἐξομηρευόμενοι διὰ τῆς καθ' ἡμέρα[ν προσκυν]ήσεως· καταστησάμε|νοι δὲ τοὺς πάτρωνας τῆς [πατρίδ]ος εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἡμε|τέρου δήμου βοήθειαν, τ[οὺς προ]νοουμένους τοῦ ἀντιδίκου | ἡμῶν καὶ προστατοῦντα[ς διὰ τῆς τ]ῶν πραγμάτων παραθέσει|ώς τε καὶ τῆς καθ' ἡμέρα[ν γενομέν]ης ἐφοδείας ἐπὶ τῶν ἀτρέ|ων ἐφιλοποιοῦντο. Quem quod acute παραθέσειώς τε pro παραθέσει ὥστε restituit, primum enuntiati structuram recte intellexisse luce clarius est, qua re duae meae emendationes, μετέχοντ](ε)ς pro HΣ v. 26 et ἐφιλοπο(ν)οῦντο pro ΠΟΙΟΥΝΤΟ v. 27, redarguuntur. Scriptura ΠΑΡΑΘΕΣΕΙΩΣ vero etiam minus difficultatis habet, quam illi visum est, qui eam I perperam ex fine versus 26 in eundem proxime superioris translato natam existimat. Immo EI pro E ante vocalem saeculis a. Chr. n. quarto, tertio, secundo ineunte omnium maxime volgare est (cf. n. 133[4]).

P. 482 n. 305. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 843 n. 1157.

P. 482 n. 306. Versibus 5—50 denuo collatis cum duobus ectypis chartaceis totum titulum edidit J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 811 n. 2642. Is quam hic proposui art. 6 distinctionem, ψάφισμα populi, αἶνον senatus decretum esse, in contrarium convertendam existimavit. Ac sane αἰνεῖν alibi nonnumquam de populi assensu dici recte observat, sed ψάφισμα sic nude positum usquam senatus decretum

indicare neque ille probavit neque quisquam probare poterit. Vs. 28 fin. ΘΞ agnovit B. in ectypo, ut θέ|λοντες, non ὀφείλοντες fuisse videatur. Vs. 39 εἰς [τοὺς] | παιδευτάς B., qui monet a dextra in ectypo distincte agnosci lapidis fracturam.

P. 494 n. 308. Cf. Latyschew Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 458. B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 407.

P. 495 n. 309. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 834 n. 1094.

P. 495 n. 310. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 867 n. 1279.

P. 500 n. 314, 54 sqq. [περὶ γῆς] ἐπ' ἀμφιλλο|[γία]ι ο[ὔ]σ[η]ς [Λ]α[κεδαιμονίοις κτλ. M. Holleaux in litteris ad me datis, quem non fugit ἐπ' ἀμφιλλογίᾳ εἶναι '*in controversia esse*' soloecismi crimine non carere, sed inferiore aetate etiam alia huius praepositionis insolito modo positae exempla occurrere. Existimaverim praepositiones ἐν et ἐπὶ confusas esse. — v. 56 [δι]|ηιρέθη proposuit H., quia lapicida Olympius cum in dialecto Milesiorum identidem η recurrere observaret, facile hanc vocalem etiam praepostero loco intrudere potuisset. — Ibid. πρὸς τὴμ [προδικίαν] idem, admonens appellationis πρόδικος δίκη. Sed eius notio in hanc quidem litem cadere mihi neutiquam videtur.

P. 502 n. 315 not. 4. Non recte dixi, Rhodios circiter 240 a. Chr. inter Samios et Prienenses sententiam pronuntiasse. Fugerat enim me, illi arbitrio interfuisse Euphaniscum Callixeni, adoptione vero Nicasidami filium Rhodium, qui anno 180/79 a Delphis proxenus nominatus est. (268, 214). De hac P. Foucarti observatione cf. Addenda ad n. 268.

P. 505 n. 317. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 866 n. 1278.

P. 508 n. 319. Ed. W. R. Paton Inscr. ins. mar. Aeg. II p. 106 n. 510.

P. 514 n. 323. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 659 n. 4258. Vox ἁλίασμα etiam Gelae (Dialektinschr. III n. 4250, 4) et Agrigenti (III n. 4254, 7) occurrit, sed ibi conventum potius quam decretum significare videtur.

P. 522 n. 328. Tabulam nunc Constantinopoli in museo esse refert B. Haussoullier Revue critique 1899 p. 407.

P. 527 n. 329, 4 init. πειθαρχ]οῦντος supplevit A. Wilhelm in litteris ad me datis, sine dubio recte. — Vs. 56 ὅσοι μὲν ἐν τῶι ἐ]φ' ἔτος ἐνιαυτῶι idem, qui addit se hoc loquendi genus ὁ ἐπ' ἔτος ἐνιαυτός '*hic qui nunc est annus*' propediem in commentatione de ἔτος et ἐνιαυτός illustraturum esse.

P. 535 n. 332. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 458 n. 3793. Cf. etiam quae adnotavit Th. Reinach Hermae XXXIV p. 159.

P. 544 n. 337. Ed. W. R. Paton Inscr. ins. mar. Aeg. II p. 57 n. 202.

P. 545 n. 338—340. Ed. W. R. Paton Inscr. ins. mar. Aeg. II p. 50 n. 163. Is in titulo 339 (*b*) versus primi enotavit reliquias hasce: ϽLΩΔII \L ideoque sine dubio recte supplevit Θεῷ Διὶ [Ἐ]λε[υθε]|ρίῳ.

P. 546 n. 341. Ed. W. R. Paton Inscr. ins. mar. Aeg. II p. 49 n. 150.

P. 552 n. 348. Ectypo chartaceo accuratissimo usus M. Holleaux titulum a se suppletum benignissime mecum communicavit. Is igitur sic legit: Ἱππαρχοῦντος Βουλείδου τοῦ Μητροδώρο[υ,] | Σωτηρίδης Γάλλος, εὐξάμενος Μητρὶ Κοι.... | ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμβίου Μάρκου Στλακκίου, Μάρ[κου υἱ|οῦ....,] τοῦ στρατευσαμένου ἐν τῇ ἐξαποστ[αλείσῃ ‖ συ]νμαχίᾳ εἰς Λιβύην

ἐπὶ Θεογνήτου τοῦ [.......|..π]που ἱππάρχεω(ι) τῷ αὐτοκράτορι Γαΐῳ [Ἰουλίῳ Γαΐ]|ου υεἱῷ Καίσαρι ἐν νηΐ τετρήρει Σωτ[είρᾳ, ὃν αἰχμα]|λωτισθέντα ἐκ Λιβύης καὶ ἀπαχθέν[τα............|α]ν, καὶ τῆς θεᾶς εἰπάσης μοι κατ' [ὄναρ, ὅτι τανῦν οὐκ|έ]τι ᾐχμαλώτισται Μᾶρκος, ἀλ[λὰ σωθεὶς ἐκ πολλῶν | καὶ μ]ε[γάλων κι]νδύνων ἐπὶ Κα[ίσαρα ἐπανῆλθε (?) ----]. Vs. 2 fin. quattuor, vs. 4 initio praeter OY etiam tres aut quattuor litteras intercidisse testatur H., atque hoc quidem loco probabiliter M. Stlaccii cognomen scriptum fuisse statuit. Vs. 5 fin. septem, v. 6 init. tres litterae evanuerunt. Vs. 8 fin., ubi post TA etiam duodecim aut tredecim litterarum lacuna est, plures supplendi conatus fecit idem: aut καὶ ἀπαχθέν[τα ἔνιοι ἤγγειλα]ν aut καὶ ἀπαχθέν[τα ἔνιοι ἤκουσ|α]ν aut καὶ ἀπαχθέν[τα ἔγνων (vel ἤκουσα) μακρ|ά]ν legi posse. Sed nescio an his omnibus praestet καὶ ἀπαχθέν[τα ἔγνων εἰς δουλ(ε)ί|α]ν, quod spatio lacunae ab Holleauxio enotato accurate convenit. Vs. 11 quae ipse dubitans proposuit, vix recte se habent, quia παρὰ Καίσαρα aut πρὸς Καίσαρα potius dicendum fuit. Ceterum recte v. 7 ex Wilhelmi supplementis Σωτ[ηρίᾳ H. et Σωτ[είρᾳ H. hoc illi praefert, quia Κόρην Σώτειραν principalem Cyzicenorum deam (cf. n. 794 [3]) navi nomen praebuisse probabile sit.

P. 553 n. 349. Ed. W. R. Paton Inscr. mar. Aeg. II p. 16 n. 35 C.

P. 559 n. 356. Ed. F. Hiller von Gaertringen Inscr. mar. Aeg. III p. 39 n. 174.

P. 562 n. 358 not. 1 aestate 17 p. (non a.) Chr. legendum esse notavit B. Haussoullier Revue critique p. 408 eundemque errorem a me iterum commissum esse p. 567 n. 364 not. 5.

P. 568 n. 365 not. 4. Bursyi de voce μέσης sententiam sibi non probari mihi scripsit A. Nikitsky, monens ex quattuor decretis qui hoc μέσης haberent unum Θαργηλιῶνος ἐνάτῃ, alterum Ληναιῶνος ι', tertium vero Ἀρτεμισιῶνος τετράδι φθίνοντος factum esse. Quos dies, inprimis illum quem postremo loco commemoravi, in mediam ex tribus cuiusque mensis contionibus non bene quadrare manifestum est. At cum prytanias neutiquam necessario menstruas fuisse exstimandum sit, ut Athenis non fuisse in vulgus notum est, non video quid obstet quominus quoque prytane ternas contiones fuisse statuamus. Dicas mirum esse in hac interpretatione, quod alterius ex his tribus contionibus quater mentio fiat in titulis superstitibus, primae et tertiae nunquam; at id facile eo referas, quod Cyzici illi mediae contioni certa quaedam maioris momenti negotia reservata fuerint, perinde atque Athenis in illa κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ usu venisse scimus.

P. 579 n. 373. Versus 1—6 repetivit H. van Gelder apud Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 421 n. 3754, qui affert commentationem E. Bischoffii Jahrb. f. Phil. CLV (1897) p. 731, qua is Petagitnyum Rhodiorum Decembri aut Ianuario fastorum Iulianorum respondere docet. Sed id mihi quidem pugnare videtur cum eis quae not. 4 disputavi. Etenim inter Claudii mortem et Decembrem aut Ianuarium anni 54 p. Chr. vix omnia ea acta esse possunt, quae ex hoc titulo evenisse cognoscimus. De 55 p. Chr. aut ullo ex posterioribus Neronis annis vero propter tribuniciam potestatem sine iterationis numero commemoratam (not. 7) cogitandum non est.

P. 587 n. 378, 6. 7. Pro Οὐλπί|ον l. Οὐλπί|ου. B. Haussoullier l. l.

P. 593 n. 385. Ed. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 41 n. 176, qui v. 9 ex Kaibelii emendatione ε[ἴ] ποτε scripsit; sed id mihi quidem neutiquam probabile videtur.

P. 622 n. 415. Hunc lapidem A. Wilhelm mihi scripsit Pari se repperisse, titulumqe mox a se editum iri.

Vol. II.

P. 25 n. 438. Edd. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 718 n. 2561. A. Nikitsky Act. diurn. ministerii instructionis publicae m. Ian.-Febr. 1898 p. 42 sqq. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 783 n. 995. Cf. etiam Th. Reinach Revue des études Gr. X (1897) p. 88. Fournier Bulletin de corr. Hell. XXII p. 271. A. Nikitsky Act. diurn. ministerii instr. publ. Oct.-Novemb. 1898 p. 1 sqq. (sermone Russico). Vs. 7 leg. τοῖς Λαβυάδαις. — Vs. 24 pro δαράταν, qui singularis redit infra v. 47. 57 sqq., Baun. genetivum pluralis δαρατᾶν a γάμελα et παιδήια pendentem reposuit, recte sine dubio, quia aliter asyndeton male habet, ac γάμελα et παιδήια duo δαρατᾶν genera esse constat (cf. not. 17). — Vs. 62—66. Hic Homollii supplementa, quae recepi, incerta esse non immerito monet Baun. — Vs. 100 ἔστω ἐγ Λαβυαδᾶν Baun. dici existimat ut Gr. Dialektinschriften II n. 1478, 15 ἀπὸ Λοκρῶν εἶναι. At ἐγ Λαβυαδᾶν hic non a verbo substantivo pendet, sed ab adiectivo ἄτιμος. — Vs. 109 τῶν θεμάτων idem quod τῶν τεθμῶν esse opinatur Baun., contra sermonis usum si quid video. — Vs. 128 pro διπλοῦν lege διπλόν. — Vs. 136 Ϝοίκω i. e. οἴκοθεν. Cf. adverbia Dorica ut τούτω, τήνω sim. Sed recte hos ablativos potius quam genetivos origine esse F. Solmsen Mus. Rh. LI p. 303 ex hoc ipso titulo colligit, quippe qui genetivos plerumque in -ου, raro antiquiore scriptura in -ο, sed nunquam in -ω cadentes habeat. — Vs. 150 sqq. Baun. sic exhibet: τηνεῖ δ' ἐν ἄτος ἔσται, ἔντε κα α[ὀ]ῖ γᾶι ἀποτθεθῆι, quod interpretatur 'illic vero usque ad satietatem lamentari licebit, dum mane ('αὀι = ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι) γᾶι ἀποτθεθῆι. At nomen ἄτος satiatus, quod ille quicquam habere difficultatis negavit, plane ficticium est, et verbum postremum ad προστιθέναι, non ad ἀποτιθέναι referendum esse scriptura docet. — Vs. 152 ΘΙΓΑΝΑ in lapide esse testatur Fournier, qui nomen substantivum ἁ θιγάνα hic agnoscit eiusdem cum θιγγάνω et cum Latino *fingo* originis. '*La* θιγάνα *serait une image apportée sur la tombe, un vase, un ornament, la stèle peut-être.*' At de tali re vix verbum compositum ποτθεθῆι, sed ἐπιτεθῆι usurpatum esset, cum προστιθέναι proprium sit de foribus aut operculo quo quid clauditur. — Vs. 178 enuntiati καὶ κα λεχοῖ παρῆ eandem atque ego interpretationem proponit Fournier argumentis quoque usus eisdem. — Vs. 194 τοῖα δὲ Baun., quae ad praecepta proxime superiora referri iubet. Sed haec interpretatio cum eis quae statim subsequuntur aegre conciliatur. — Vs. 196 [Π]άνοτος Baun., quia primae litterae reliquiae in tabula ei propius ad Γ quam ad Φ accedere videbantur; provocat ad Homericum Πανοπεύς, sed tenendum est nec in ipsa Phocide ullum huius scripturae

vestigium occurrere, neque omnino π primae et τ tertiae syllaba usquam coniunctas repperiri. — Vs. 212 τὰ ʽακρόθινα Dragumis et Baun., fortasse recte. — Vs. 213 neque συμπρηΐσκεν neque σῦμ ῥηΐσκεν, sed συμπιπίσκεν in lapide esse testatur Fournier, eamque vocem sententiae aptissimam esse iure meritoque existimat. Nam πιπίσκεν τινά est alicui potum praebere; cf. Lucian. Lexiph. 20 οὐκ οἶδ' ὅ καὶ δράσετέ με — πιπίσκοντες τουτουὶ τοῦ φαρμάκου. Quare τοὺς Λαβυάδας accusativum obiecti existimo, non subiecti, ut maluit Fournier. Iubentur phratriae magistratus (ταγοί) onnes Labyadas per illorum sacrificiorum occasiones ad convivium convocare.

P. 37 n. 439. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 757 n. 964 cum Addendis p. 949.

P. 49 n. 448. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 848 n. 1036.

P. 49 n. 449. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 523 n. 4118.

P. 51 n. 450. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 563 n. 4225.

P. 61 n. 458. Accurate delineatum ed. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. mar. Aeg. III p. 18 n. 86. Ex eius effigie apparet, litteras ΑΓΟΤΟΤΕΙΧΕ a dextra adiunctas esse reliquo titulo, sane in proxime superiore lapidum ordine; quare H. Δαμόσιον τὸ χωρίον πέντε πόδες ἀπὸ τõ τείχεος legit. Praeterea litteram finalem vocis ΠΟΔΕΣ a Rossio etiamtum visam Hillerus non iam agnovit in lapide.

P. 62 n. 461. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 875 n. 1316.

P. 64 n. 462. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 876 n. 1317.

P. 74 n. 466. Ex ectypo et apographo suo ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 797 n. 2615. Is haec rectius legit: vs. 3 τελείωι. v. 6 ἀποτετείχεν (i. e. ἀποτετειχέναι) pro ἃ προτέτειχεν. v. 6 fin. 7 init. inter ἔφατο et ἐρρυσιάσται (hic quoque infinitius est pro ἐρρυσιάσθαι, v. indicem grammaticum) nihil unquam scriptum fuit. Vides his versuum postremorum emendationibus plane expediri enuntiati structuram et sententiam, quae in Foucarti et Wescheri exemplo contorta fuit et obscura.

P. 91 n. 483. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 658 n. 4256.

P. 91 n. 484. Lapide denuo collato ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 822 n. 2645. Is v. 2 Ματροφανής, non Μητροφάνης, in lapide esse testatur. Vs. 8 fin. cum aliquot litterae interciderint, B. recte τἄλλα [ὅσα] pro τἄλλ' ἅ. Vs. 10 τᾶς πόλιος τᾶς Σαρδιανῶν. ibid. ἀποδέ[ξασθαι] B., quod mihi improbabile videtur. Vs. 12 ΝΕΣ//ΤΑΙ B., qui non alteram litteram Σ periisse, sed lapidem iam antequam inscriberetur illo loco laesum fuisse observat.

P. 94 n. 487. Exstat Athenis in museo nationali. Ectypum benigniter mihi misit A. Wilhelm, ex quo apparet litteras accuratissime et elegantissime incisas esse, saeculi sine dubio etiamtum quarti a. Chr. n.

P. 94 p. 488. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 787 n. 2592.

P. 97 n. 491. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 678 n. 4320.

P. 103 n. 495, 4 'Αγκυλῆθεν pro 'Αγρυλῆθεν, quod in C. I. Att. est, scripsi ex A. Wilhelmi litteris tum ipsum ad me allatis cum huius loci exemplar typis exscriptum emendarem. Cf. etiam Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. Add. p. 943 ad n. 100, qui monet iam P. Foucartum coniectura ex C. I. Att. II 870 col. II, 1. 2 capta hoc demoticum reposuisse.

P. 111 n. 497. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 815 n. 1027.

P. 112 n. 498. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 815 n. 1025.

P. 119 n. 506. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 828 n. 1079.

P. 119 n. 507. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 840 n. 1140.

P. 128 n. 511. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 895 n. 1335.

P. 131 n. 512. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 898 n. 1340.

P. 138 n. 513. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 898 n. 1339.

P. 176 n. 524. Prokeschius lapidem dono dedit museo terrae Stiriae (Ioanneo), quod est Graziae. Illic etiamnunc esse me docuit A. Wilhelm, qui simul et apographum a W. Gurlittio confectum et emendatiores lectionis quas ipse ectypo accurate examinato invenerat mecum communicavit. Vs. 1 init. 'IΓP Gurl. .I'IΓPϒ Wilh. fin. AΘι ιιUιN Gurlitt. AΘιι ιιPUι Wilh. Legendum igitur [ἐ]πὶ πρυ[τ]άνεως 'Αθ[ηνο]δώρ[ου, γυμνασιαρχοῦντος monet W. Vs. 4 ENIKΩN integrum exstare testatur uterque. Vs. 7 fin. TOι |, 8 init. |TEYΣ uterque. Utique Τηλαύγευς non fuisse apparet. Num forte τὸ [Πρω]|τεῦς (i. e. Πρωτέως) scribendum est? Vs. 10. 11 ΚΛE |ΤHΣ Gurlitt, sed Wilhelmus potius ΛHΣ legere sibi videtur, quare Κλε[οκύ]δης proponit, quod nomen etiam Bull. de corr. Hell. III p. 48 habeatur. Vs. 11 fin. Σ nominis 'Ασκληπιάδης periit. Vs. 13 MEΣΩN recte incisum testatur Gurl. fin. Γ, non T, ut Π[ρωτο]κλῆς Τιμοκλεῦς scribendum videatur, Wilh.; I Gurlitt. Vs. 16 init. ΩN recte lapis (Wilh. Gurl.). Vs. 20 fin. ΓA, deinde fractura lapidis, in qua fortasse etiam una tenuis littera periisse potest. Sed utique Πά[τρων]ος nimium ambitum habere monet Wilh., ac fortasse Πά[ρων]ος supplendum esse. Cogitaveris etiam de Πά[σων]ος. — Vs. 21. 22 E|.ιιBΩN Gurl. ἐ|[φή]βων Wilh. — Vs. 24 init. ɔYTEPΩN Wilhelm; Gurl. illam litterae B particulam non habet. Vs. 25. 26 ΓA|ΛHN Wilh. Gurl. Vs. 30 fin. ΚΛFΙΛΟ . . ЧBΩNNEΩTEPΟΝ Wilh. Gurl. Vs. 31 Gurl. has reliquias exhibet ⌒ΝΙΓ⁻ (infra ΩNNEΩTE versus superioris), quas in ectypo non dispici testatur Wilh. Ceterum hunc titulum edidit etiam Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 737 n. 898.

P. 196 n. 532. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 906 n. 1352.

P. 200 n. 534. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 905 n. 1351.

P. 202 n. 535. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 907 n. 1354.

P. 235 n. 548. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 366 n. 403.

P. 258 n. 559. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 845 n. 1166.

P. 259 n. 560. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 521 n. 4110.

P. 272 n. 573. Cf. E. Meyer Forschungen zur alten Geschichte II p. 497, qui ipsum quidem decretum Tiberii demum aetate confictum statuit, sed

temporis definitionem, a qua initium capit, ex genuino monumento antiquo repetitam. Cuius rei quae affert argumenta sane ex parte mihi non probantur, atque omnium quidem maxime incredibile iudico Ἀρταξέσσεω Romanae aetatis incuria vel inscitia ex Ἀρταξέρξευς natum esse (not. 3). Neque Τραλλεῖς pro Τραλλιανοί (nam Δ pro Λ utique merus lapicidae lapsus est) illam aetatem sapere mihi videtur. At si a praescriptis tempus indicantibus recesseris reliqua et argumento et sermone perquam mira et inconcinna esse non infitior. De nota numerali IIIIIII Meyero mecum plane convenire video.

P. 285 n. 585. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 814 n. 1020.

P. 290 n. 586, 81 not. 36. Loeschckii coniecturam iam titulo recens eruto refutatam esse monuerunt G. Busolt Gr. Gesch. III, 1 p. 589 et E. Meyer Forschungen zur alten Geschichte II p. 49. Etenim ex traditionis tabula C. I. Att. IV, 2 p. 178 n. 672 c, 16 hic quoque Κλειτὼ Ἀριστοκράτους τοῦ Οὐλίου τοῦ Κίμωνος γυνή restituendum esse. Ergo Clito utique Cimonis uxor non est; omnino non Miltiadis filium Laciadam, verum alium Cimonem prorsus ignotum hic innui apparet. — Hunc titulum ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 652 n. 814.

P. 356 n. 594. Vs. 23. 24 ἀνο[ίγεν] δὲ τὸν ἱερῆ, v. 31 Μᾶ]τρις Μηνίου A. Wilhelm ap. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. Add. p. 949 ad n. 732.

P. 375 n. 603. Cf. quae de hac lege sacra disputavit M. Holleaux Revue des études anciennes I p. 11. Is v. 2 supplet ὁ συν[τελῶν τὰς θυσίας]. v. 4 παρέξει [ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς] δημοσίοις πάντα. v. 12 καθό]τι καὶ ταῖς τιμουχίαις. Sacerdoti, si aderit, eadem privilegia iidemque honores tribuuntur ac magistratibus. Hoc vehementer placet, de superioribus illis dubito atque etiamnunc mea supplementa praeferenda existimo. v. 16. 17 relliquias enuntiati, quo ei qui hanc tabulam violasset sacrilegii poena proproponeretur, esse adnotavit Holl.

P. 386 n. 609. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 529 n. 4135, qui ipse quoque v. 5 τριετηρίς emendat.

P. 389 n. 610. Ed. H. van Gelder apud Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 422 n. 3756.

P. 417 n. 622. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 565 n. 4232.

P. 417 n. 623. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 565 n. 4231.

P. 419 n. 625. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 828 n. 1080.

P. 421 n. 627. De huius tituli locis aliquot docte et sagaciter disputavit L. Ziehen Mitth. des arch. Inst. XXIV (1899) p. 267 sqq. Qui δασέαν non substantive usurpari, sed adiectivum voci ὀσφύν additum esse statuit. Neque enim id singulare esse in hoc potissimum nomine, sed similiter Menandrum apud Athenaeum IV 146f habere οἱ δὲ τὴν ὀσφὺν ἄκραν καὶ τὴν χολήν, ὅτι ἔστ' ἄβρωτον, τοῖς θεοῖς ἐπιθέντες αὐτοὶ τἄλλα καταπίνουσι. Hic voci ἄκρα ὀσφύς opponi δασέαν ὀσφύν, quia ut deis extremam modo partem cuius non magnus usus erat offerebant, sic sacerdoti crassam et quae multam carnem haberet datam consentaneum esset. Quam sententiam probarem, nisi de hoc vocis δασύς pro παχύς usu

dubitarem; etenim de corporis animantis cuiuspiam partibus usurpata ea ni fallor semper hirsutum, non crassum significat. Sed utique recte Z. v. 5 εὐστὸν interpretatur de eo animalium genere, cuius pellis uritur ideoque sacerdoti dari nequit, i. e. de suibus (cf. n. 522, 8 ἂν δέ τι καὶ ὑαμινὸν θύῃ), eamque sententiam comprobat allato titulo Attico C. I. Att. II, 631, quem ipse tertio fragmento a Pittaki Ἐφ. ἀρχ. 2667 adiuncto auget; in eo comparet idem vocabulum v. 12 in hoc sententiae conexu: Ἥρας ἱερεῖαι ἱερεώσυν[α : Ρ: τὸ δέρμα, ἅπαντ]ος εὐστοῦ τ[ελέου : ⊦⊦⊦: Praecipitur ut sacerdos in universum ex unoquoque sacrificio quinas drachmas et pellem accipiat, sed si εὐστόν est ideoque pellis tribui nequit, pro hac etiam tres amplius drachmae dentur.

P. 453 n. 646, 108 sqq. A. Wilhelm sic restituit: Κέρυκας δὲ μυ[ἓν τὸς νέ]ος μ]ύστας '[ἕκ]αστον [χορίς, 'ἁ[παντ]ας κατὰ τα[ὐτ]ά· ἐ[ὰν δὲ κατ]ὰ] πλε̃θος, εὐθ[ύ]νεσθα[ι κτλ. Nam v. 110 non ΚΑΤΑΤΑ.ΕΑ, sed ΚΑΤΑΤΑ.ΓΑ in ectypo chartaceo dispici.

P. 478 n. 657. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 841 n. 1142.

P. 482 n. 662. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 866 n. 2722.

P. 483 n. 663. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 869 n. 2726.

P. 485 n. 665. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 868 n. 1285.

P. 502 n. 679. Ed. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 666 n. 4271, item Patonis ectypo usus, ex quo ille praeter ea quae Bechtelius mecum communicavit etiam perspexit v. 1 ... ΟΝΑΣΙΩΝ, i. e [Χερσ]ονασίων in lapide esse.

P. 508 n. 685. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 864 n. 1263.

P. 513 n. 688. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 897 n. 1336.

P. 513 n. 689. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 897 n. 1337.

P. 514 n. 690. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 897 n. 1338.

P. 514 n. 691. Lapide denuo collato ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 748 n. 2566. Is. v. 12 ΟΡΟΙΒΟΣ agnovit, ut aut Ὄροιβος aut Ὄροικος fuisse appareat. Sed hae relliquiae nescio an etiam de Ὀρθῖνος cogitari sinant. Hunc hominem inter citharistas, non citharoedos numerandum esse suspicantur Lüders et Baunack. Vs. 13 ΓΕΡΟΝΤΟΣ satis distincte in lapide agnovit B. Vs. 16 Σμίκρωνος, non Μίκκωνος, in lapide esse testatur B. Vs. 18 Νικόδρομος idem. Vs. 22 Ἐπικράτης idem. Vs. 25 Εὐφράνορος idem. Vs. 40 Θήρωνος idem. Vs. 44 Τέλωνος idem. Vs. 47 Θέστων idem.

P. 520 n. 692, 19 Θε[μίστ]ων Πάριος in lapide esse testatur A. Wilhelm ap. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. Add. p. 949 ad n. 903.

P. 522 n. 694. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 721 n. 879.

P. 544 n. 716. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 864 n. 1262.

P. 544 n. 717. Priorem titulum ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 868 n. 1286.

P. 545 n. 718. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 872 n. 2728.

P. 546 n. 719. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 873 n. 2729.

P. 555 n. 723, 25. 26 [ἀστικ]α[ῖ ποι]ητῶν | [κωμικ]ῶν supplet A. Wilhelm ap. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. Add. p. 949 ad n. 885.

P. 604 n. 741. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 661 n. 4260.

P. 604 n. 742. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 479 n. 3843.

P. 607 n. 744. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 434 n. 3760. Vs. 1 pro Εὐφάνευς l. Θευφάνευς.

P. 608 n. 746. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 533 n. 4139, qui Ῥόγκιον potius quam Ῥόγκυον vici nomen fuisse conicit collatis ethnicis Ῥογκίδας et Ῥυγχίδας, praesertim cum litteram Y Martha incertam esse significet.

P. 610 n. 749. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 853 n. 1208.

P. 611 n. 751. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 860 n. 1240.

P. 613 n. 752. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 832 n. 1102.

P. 617 n. 759. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 845 n. 1165.

P. 623 n. 772. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 820 n. 1046.

P. 626 n. 779. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 850 n. 1192.

P. 649 n. 802. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 823 n. 1069.

P. 671 n. 808. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 879 n. 1326.

P. 673 n. 812. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 880 n. 1327.

P. 678 n. 817. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 904 n. 1350.

P. 680 n. 818. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 916 n. 1367.

P. 681 n. 819. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 915 n. 1366.

P. 682 n. 820. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 915 n. 1365.

P. 682 n. 821. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 918 n. 1378.

P. 683 n. 822. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 918 n. 1379.

P. 683 n. 823. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 917 n. 1377.

P. 683 n. 824. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 917 n. 1374.

P. 684 n. 825. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 917 n. 1373.

P. 684 n. 826. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 918 n. 1382.

P. 685 n. 827. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 916 n. 1370.

P. 685 n. 828. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 918 n. 1380.

P. 688 n. 832. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 920 n. 1386.

P. 688 n. 834. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 908 n. 1355.

P. 691 n. 836. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 922 n. 1388.

P. 691 n. 837. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 939 n. 1421.

P. 692 n. 838. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 939 n. 1424.

P. 692 n. 839. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 939 n. 1423.

P. 693 n. 840. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 923 n. 1390 B.

P. 694 n. 841. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 937 n. 1418.

P. 698 n. 845. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 925 n. 1397.

P. 699 n. 846. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 925 n. 1398.

P. 701 n. 848. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 926 n. 1401.

P. 702 n. 850. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 927 n. 1403.

P. 705 n. 852. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 930 n. 1406 A.
P. 706 n. 853. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 930 n. 1406 B.
P. 709 n. 857. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 934 n. 1413.
P. 710 n. 858. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 932 n. 1409.
P. 712 n. 860. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 931 n. 1408.
P. 714 n. 861. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 933 n. 1411.
P. 716 n. 863. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 610 n. 2167.
P. 716 n. 864. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 940 n. 1425.
P. 717 n. 865. Alteram manumissionem (II v. 6—16) ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 940 n. 1426.
P. 722 n. 870. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 848 n. 1181.
P. 742 n. 904. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 504 n. 4007.
P. 742 n. 905. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 482 n. 3859.
P. 743 n. 906. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 502 n. 3993.
P. 743 n. 908. Ed. H. van Gelder ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 528 n. 4126.
P. 744 n. 910. Ed. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 836 n. 1119.
P. 746 n. 911 not. 5. De Furtwaengleri mutata aedificationum in arce consilia ad partium studia et vicissitudines rerum publicarum referentis sententia E. Meyeri iudicium (Forschungen zur alten Geschichte II p. 97 not. 1) idem esse video ac meum.
P. 748 n. 913. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 886 n. 2743.
P. 751 n. 916. Edd. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 886 n. 2744. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 868 n. 1282.
P. 752 n. 917. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 886 n. 2745.
P. 754 n. 920. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 839 n. 2668.
P. 757 n. 922. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 887 n. 2746.
P. 759 n. 924. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 705 n. 2527.
P. 762 n. 925. Ed. J. Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 925 n. 2845. 2846.

Lipsiae, typis Breitkopfii et Haertelii.

PRINCETON UNIVERSITY LIBRARY
32101 010626909

Digitized by Google